

DTV

Vũ
Dạ
Kỵ
Đàm

Nhĩ Nhã Vũ

VŨ ĐẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Điệu nhảy cấm kỵ dẫn phát thời khắc gặp mặt quý bí

Đêm, 21:00.

Trong trung tâm đại sảnh của nhà hát lớn thành phố S, đang trình diễn một vở vũ đạo dân tộc long trọng. Vũ đạo mang theo nét riêng của thầy trò tà vùng Hồ Nam phía tây, phối hợp với âm nhạc quý dị cùng ánh đèn, dẫn dắt khán giả tiến vào hoàn cảnh nào đó như thần bí lại như huyền ảo.

Đặc biệt động tác của vị nam vũ giả múa chính kia, tố chất thân thể dị thường ưu tú khiến mỗi một động tác của cậu đều mỹ diệu đến cực điểm, tứ chi và thân hình thon dài ung dung chuyển động, khoác một thân màu đen, tỏ ra mềm dẻo mà lại tràn trề lực lượng. Giống hệt như vũ sư cường đại nhất lịch sử trong vở kịch mà cậu đang biểu diễn, nắm giữ một luồng ma lực mê hoặc lòng người.

Tại hàng ghế VIP ở đại sảnh lầu hai, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi đang cầm trên tay một chén rượu đỏ, vừa nhấp nháp, vừa nhìn chăm chăm vũ giả như linh miêu trên sân khấu kia, cổ họng phát sinh tiếng gầm gừ nhẹ nhẹ, giống như một loài động vật nào đó...

Lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, lão Dương phụ trách vũ đoàn đi đến, “Ông chủ Vệ, ngài tìm tôi có việc gì?”

Người đàn ông ngẩng đầu cười với lão Dương, mũ áo gọn gàng tương mạo đường đường, ngoại trừ sắc mặt hơi xanh... Có lẽ là do ánh sáng trên

sân khấu hắt đến.

Người đàn ông này gọi là Vệ Minh Á, là một ông chủ trứ danh của công ty truyền hình, khai thác không ít người mới, cũng lãng xê không ít minh tinh, chỉ là gần đây vài minh tinh dưới tay hắn đều không hiểu vì sao mà chết, cho nên hắn cần tìm kiếm một vài người mới có tiềm lực.

Lão Dương là người từng trải, vừa nghe được Vệ Minh Á muốn tìm mình, thì biết hắn chắc chắn là coi trọng Miêu Tiêu Bắc.

.

“Xin chào.” Vệ Minh Á đứng lên, bắt tay với lão Dương, “Ngồi đi.”

“Vâng.” Lão Dương ngồi xuống, ngược mắt nhìn Vệ Minh Á, chỉ thấy hắn nâng ly rượu nhấp một ngụm, chỉ chỉ nam vũ giả múa chính trên sân khấu, hỏi, “Người thanh niên kia tên gọi là gì?”

Lão Dương trong lòng thở dài —— Quả nhiên! Liền cười cười, nói, “Nga, cậu ta gọi Miêu Tiêu Bắc.”

“Miêu Tiêu Bắc?” Vệ Minh Á thoáng suy nghĩ một chút, nói, “Ừm... Tôi từng nghe qua cái tên này, cậu ta có phải đã từng nhận được rất nhiều giải thưởng về vũ đạo trên thế giới?”

“Đúng vậy.” Lão Dương gật đầu, “Tiêu Bắc rất có tiếng trong giới vũ đạo.”

Vệ Minh Á hơi hiếu kỳ hỏi, “Tôi nói chuyện tương đối thẳng thắn, ông không ngại tôi hỏi quá trực tiếp chứ?”

“Nga, xin hỏi.” Lão Dương khách khách khí khí nói.

“Một nhân vật xuất sắc như vậy, tại sao lưu lại ở vũ đoàn nhỏ của các ông?” Vệ Minh Á hỏi, “Đương nhiên, tôi không có ý khác.”

“Hiếu hiếu!” Lão Dương cười nói, “Rất nhiều người đều hỏi như vậy, thật ra là bởi vì Miêu Tiêu Bắc si mê võ đạo dân tộc không gì sánh được, hơn nữa không có hứng thú với thương nghiệp, cho nên cậu ta mới lựa chọn võ đoàn nhỏ này của chúng tôi.”

“Nga.” Vệ Minh Á gật đầu, cười nói, “Vóc người cậu ta thật đẹp.”

Lão Dương cười nói, “Đúng vậy, tố chất thân thể và ngộ tính của cậu ta đều là độc nhất vô nhị, tôi dạy võ đạo nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ chưa gặp được bất luận người nào có thể xuất sắc hơn, có thể nói là trời sinh để làm võ giả.”

“Tôi có thể gặp cậu ấy hay không?” Vệ Minh Á hỏi.

“Ách...” Lão Dương dường như có chút khó xử.

Vệ Minh Á thật ra đã động tâm tư muốn lôi kéo Miêu Tiêu Bắc, chỉ là, hẳn còn phải xác định một chút gương mặt của võ giả này như thế nào, trên đài cậu vẫn mang mặt nạ, không nhìn được gương mặt. Tuy rằng vóc người cực đẹp, nhưng công ty truyền hình dù sao cũng càng phải coi trọng mặt mũi một tí... Mong rằng không phải rất khó nhìn.

Lão Dương do dự khiến Vệ Minh Á có chút vui mừng, lão Dương rõ ràng không quá muốn Miêu Tiêu Bắc rời khỏi, nói cách khác, Miêu Tiêu Bắc hẳn là vốn quý mà lão nhìn trúng.

Lão Dương cũng lo lắng, cũng đã nhiều người muốn mời Miêu Tiêu Bắc, mỗi ngày cậu ta đều phải từ chối vài nhóm người, đặc biệt loại công ty giải trí này.

“Lão Dương, tôi bất quá chỉ là thích võ đạo của cậu ta, có thể dẫn đến gặp một chút không?” Vệ Minh Á tươi cười khả cú nói.

Lão Dương đương nhiên biết Vệ Minh Á này có tiếng là nham hiểm, bất đắc dĩ vũ đoàn của mình nhỏ bé, không đắc tội nổi với pho tượng đại phật này, đành phải gật đầu, “Vâng, một lát biểu diễn kết thúc, gặp mặt ở hậu đài vậy.” Nói tới đây, lão Dương không quên nói thêm một câu, “Nhưng mà a, ông chủ Vệ, tính tình của Tiêu Bắc không được tốt, một lát nếu có chỗ nào thất lễ, ngài đừng chú ý.”

“Đương nhiên đương nhiên!” Vệ Minh Á cười đáp ứng.

.

22: 30 Biểu diễn kết thúc.

Miêu Tiêu Bắc cởi giày, mang đôi dép mềm đến phòng thay đồ thay quần áo, một đám diễn viên nhí đều lao nhao giải tán, Miêu Tiêu Bắc là người cuối cùng vào phòng thay đồ, mới vừa bước vào, chợt nghe được bên trong truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

Có chút bất đắc dĩ thở dài, Miêu Tiêu Bắc đi vào nhìn, quả nhiên, chỉ thấy Phong Tiểu Vũ khẩn trương lao ra ngoài, vừa nhìn thấy cậu, vội vàng kéo, “Tiểu Bắc! Trong phòng thay đồ có vật bẩn.”

Miêu Tiêu Bắc đi vào, nói, “Lại thấy cái gì nữa?”

“Không thấy được, là nghe được!” Phong Tiểu Vũ khẩn trương nắm lấy cánh tay của cậu, nói, “Tiếng gầm gừ gầm gừ, giống như từ trong miệng sư tử hay hổ vọt ra.”

Miêu Tiêu Bắc vô lực nhìn trời, tiếp tục thay quần áo, Phong Tiểu Vũ bên cạnh nói với cậu, “Tiểu Bắc, anh phải cẩn thận a, thường ngày sẽ có loại vật này vờn quanh anh!”

“Ừ, biết rồi.” Miêu Tiêu Bắc vẫn miễn cưỡng.

Lúc này, cửa phòng thay đồ bị đẩy ra, lão Dương dẫn theo một người mặc tây trang giày da tiến vào.

Lão Dương lặng lẽ dùng mắt ra hiệu cho cậu, Miêu Tiêu Bắc lập tức hiểu ra, chắc chắn lại là một công ty giải trí nào đó, nhưng lại rất có thân phận không thể đắc tội.

“Tiểu Bắc a, vị này chính là Vệ Minh Á, ông chủ Vệ.” Lão Dương giới thiệu cho Miêu Tiêu Bắc.

Vệ Minh Á đã sớm thấy được Miêu Tiêu Bắc, lúc đó đã sửng sốt... trong lòng thầm nhủ, mình nhặt được bảo vật rồi, gương mặt của Miêu Tiêu Bắc này một chút cũng không thua vóc người của cậu ta, nếu có thể khai thác được, không cần bao lâu khẳng định nổi bật.

Miêu Tiêu Bắc đi tới chiếc ghế ở giữa phòng thay đồ ngồi xuống, vừa mang giày, vừa thuận miệng nói, “Chào.”

Vệ Minh Á cười cười hỏi, “Ngài Miêu, có hứng thú...”

“Không.” Miêu Tiêu Bắc không đợi Vệ Minh Á nói xong, liền đứng lên khoác áo khoác, nói với lão Dương, “Ngày mai gặp.” Nói xong, vòng qua Vệ Minh Á, đi ra cửa.

Phong Tiểu Vũ nhìn nhìn Vệ Minh Á đang xấu hổ, thè lưỡi cũng đuổi theo.

Vệ Minh Á đứng tại chỗ, lão Dương bên cạnh có chút áy náy nhìn hắn, nói, “Ha hả... Tính tình cậu ta là vậy đó.”

“Ừm.” Vệ Minh Á cũng chỉ cười cười, không nói thêm cái gì.

.

Miêu Tiêu Bắc đi ra nhà hát, muốn gọi chiếc taxi đến thư viện, Phong Tiểu Vũ xông lên ôm lấy chân của cậu, “Bắc ca, em muốn ăn chùa theo đuôi còn muốn ngồi ké sofa!”

Miêu Tiêu Bắc bất đắc dĩ nhìn nó, “Em lại hết tiền hả?”

“Dạ.” Phong Tiểu Vũ vô cùng đáng thương gật đầu, “Em bị chủ nhà đuổi ra ngoài!”

“Chủ nhà của em không phải mẹ em sao?” Miêu Tiêu Bắc đồng tình sờ sờ đầu nó.

“Bà ấy đá em ra ngoài, bảo phải tự lực cánh sinh, Bắc ca, anh thu lưu em đi!”

Miêu Tiêu Bắc thở dài, vươn tay cầm lấy chìa khóa đưa cho nó, lại cho nó thêm mười đồng tiền, nói, “Em gọi xe về nhà anh trước đi, trong tủ lạnh có chút thức ăn, anh còn phải đi thư viện, đến khuya mới về.”

“Bắc ca, người tốt nha!” Phong Tiểu Vũ ôm Miêu Tiêu Bắc cọt tới cọt lui, bị Miêu Tiêu Bắc đẩy ra, không bao lâu, hai người đều lên xe, rời đi.

Taxi vừa chạy, Miêu Tiêu Bắc không chú ý tới, phía sau chiếc taxi của cậu có một chiếc xe màu đen, cùng xe cậu một trước một sau, đi tới thư viện xa xôi.

.

Thư viện của thành phố S rất lớn, tổng cộng bốn tầng, tầng một là khu vực sinh viên, thường ngày mở cửa cho sinh viên, vô cùng náo nhiệt. Lầu hai và lầu ba là khu cho thuê sách công cộng, lầu bốn là phòng đọc sách cổ, chỉ có thể xem ở bên trong, không được mang sách đi. Sách ở đây đều cực kỳ trân quý, có rất nhiều quyển không còn xuất bản.

Miêu Tiêu Bắc rất quen thuộc với dì La – nhân viên quản lý của lầu bốn, tất cả phụ nữ đều rất khó chống cự thỉnh cầu của Miêu Tiêu Bắc, tất cả các dì trong thư viện đều bị cậu chinh phục ngay sau cái nhìn đầu tiên, giúp cậu lưu ý tất cả sách vở liên quan đến vũ đạo dân tộc.

Lần này Miêu Tiêu Bắc xem một quyển sách, là một quyển không còn xuất bản, gọi là, đó là một bộ sách vô cùng cổ xưa, cũng không biết là bản viết tay được viết từ năm nào. Nói chung, bên trên ghi lại rất nhiều văn tự xem không hiểu, còn có một vài động tác vũ đạo quái dị. Quyển sách này đã từng gây không ít tranh luận, rất nhiều người đều nói, động tác vũ đạo trong quyển sách này cơ bản không thể thực hiện, bởi vì thứ này yêu cầu tố chất thân thể của vũ giả rất cao... Có điều Miêu Tiêu Bắc đã từng thấy loại tranh ảnh này trong tạp chí, lập tức bị hấp dẫn. Cậu đã muốn xem quyển sách này từ rất lâu, lần này vất vả đợi được, cho nên cậu liền chạy tới nơi này ngay trong đêm, chuẩn bị dùng cả đêm, chép lại toàn bộ quyển sách này!

Lên lầu bốn, Tiêu Bắc đã thấy cửa mở sẵn, đi vào... Cửa sổ phòng nhân viên quản lý cũng mở ra, nhưng bên trong không có ai, trên bàn có đặt một quyển sách, Tiêu Bắc tiến tới nhìn nhìn thì thấy trên trang bìa ghi, cậu vội vàng ngồi xuống bên cạnh bàn, lấy giấy bút ra, vừa lật xem vừa chép lại.

Khẽ lật trang sách, Miêu Tiêu Bắc có chút mê mẩn, cậu dần phát hiện, quyển sách này cơ bản không có chữ, đều là động tác vũ đạo, mỗi một ký hiệu đều là dùng ngôn ngữ cơ thể để thể hiện ý nghĩa, hợp câu từ lại, chính là một đoạn vũ đạo có ý nghĩa tượng trưng, vô cùng thú vị.

Mãi xem, chợt thấy bên tay có thêm một tách cà phê nóng hổi.

Miêu Tiêu Bắc ngẩng đầu, dì La đang cười ha hả đứng bên cạnh, “Đêm nay dự định thức cả đêm?”

“Đúng vậy.” Miêu Tiêu Bắc gật đầu.

Dì La đưa một cái chìa khóa cho cậu, nói, “Dì phải đi về, sáng sớm mai sẽ tới, nếu cậu về sớm thì giúp dì đóng cửa lại, chìa khóa thì đặt dưới thảm, nếu đến bình minh mới về, dì mang điểm tâm đến cho cậu.”

“Cám ơn dì.” Miêu Tiêu Bắc cười với dì La, cười đến khiến dì choáng váng, dì cúi chào cậu, giúp cậu đóng cửa, rời đi.

.

Sau đó, Miêu Tiêu Bắc im lặng ngồi ở chỗ kia, vừa đọc sách ghi chép, vừa uống cà phê, bị nội dung trong sách hấp dẫn đến nhập thần.

Đang lúc cậu say mê, đột nhiên... Chợt nghe được bên cửa sổ còn có ngoài cửa, truyền đến tiếng, “Hừ~ hừ~”.

Miêu Tiêu Bắc sửng sốt, ngẩng đầu nhìn bốn phía... cũng không phát hiện điều gì kỳ dị, lắc đầu tự nhủ với lòng, chính mình có phải quá thân với Phong Tiểu Vũ cho nên cũng nghi thần nghi quỷ?

Cúi đầu tiếp tục đọc sách, Miêu Tiêu Bắc từ trong quyển sách, tìm được một tờ giấy, có những hình vẽ được vẽ theo bề ngang, trên đó có bảy nhóm động tác, chính là nguồn gốc phát sinh cái tên của quyển sách. Bộ vũ đạo này tên gọi “Vũ Dạ”, Miêu Tiêu Bắc căn cứ theo suy đoán của mình, suy đoán về ý nghĩa của các ký tự cổ quái ở bên cạnh đó, hẳn là ——Miêu tả các loại vũ đạo cấm kỵ.

Bảy nhóm động tác này khá khó, Miêu Tiêu Bắc nghiên cứu một chút, cảm thấy bản thân có thể làm được. Nghĩ tới đây, cậu cởi giày, thay giày múa vào, xoay người một cái thật ưu nhã, nhảy lên bàn.

Bàn của thư viện rất lớn cũng rất bằng phẳng, vừa lúc thích hợp yêu cầu trong sách, vũ đạo này phải nhảy trên đài cao.

Miêu Tiêu Bắc lại nhìn chuỗi động tác đó một lần, tổng cộng cũng là bảy chuỗi...

Sau khi ghi nhớ động tác, cậu đi tới chính giữa bàn, nhẹ nhàng diễn dịch ra các động tác này.

Khi động tác cuối cùng kết thúc, Miêu Tiêu Bắc mệt đến nỗi ngồi trên bàn thở hổn hển, cầm lấy quyển sách lật lật xem tiếp, chỉ thấy phía dưới còn một dòng chữ nhỏ. Miêu Tiêu Bắc nghiêng đầu nhìn nhìn, lại suy đoán một chút, hẳn là ghi... Vũ Dạ không thể nhảy, nếu nhảy sẽ mang đến tai họa.(vậy còn vẽ ra làm cái gì? = =)

Miêu Tiêu Bắc nhin không được cười cười, tâm nói, nhảy rồi đó, cũng chẳng có tai họa nào hết a... Đang suy nghĩ, đột nhiên, nghe được “Cạch” một tiếng.

Cánh cửa vừa được dì La đóng lại đã bị một tiếng nổ mở toang.

Miêu Tiêu Bắc bị tiếng vang khiến cho giật mình nhảy dựng, ngược mắt nhìn qua, chỉ thấy được một mảnh tối om đằng sau cửa sổ, sau đó, “Lạch cạch” một tiếng... Tất cả đèn điện đều lóe lên, phụt tắt.

Miêu Tiêu Bắc có chút bất ngờ, đồng thời, cậu lại nghe được tiếng hít thở nặng nhọc, giống như tiếng gầm nhẹ của dã thú, thanh âm tới gần một chút, dường như đang tiến đến từ ngoài cửa, dự cảm được nguy hiểm đang tới gần.

Lúc này Miêu Tiêu Bắc cũng thấy nổi da gà, cậu cầm quyển sách trong tay, vội vàng nhảy xuống trốn dưới gầm bàn, nương theo ánh trăng rọi vào ngoài cửa sổ, nhìn ra cửa.

Không bao lâu, ngoài cánh cửa tối om, xuất hiện hai điểm sáng màu đỏ...

Miêu Tiêu Bắc cau mày, đôi mắt dần dần trợn to... Chỉ thấy chậm rãi đi vào, là một người... Hoặc nói chính xác hơn, là một sinh vật nào đó mang hình người.

Thứ này đại khái cao hai mét, hai tay dài qua đầu gối, hai chân cong cong, chậm rãi đi vào, mà điểm sáng màu đỏ, chính là hai tròng mắt của nó.

Miêu Tiêu Bắc hít một ngụm khí lạnh, ngay lúc đó trong đầu chỉ có một suy nghĩ, xong! Cậu vừa nhảy đoạn vũ điệu cấm kỵ đó, triệu hồi yêu quái tới!

Chỉ thấy sau khi vật đó tiến vào, tìm trái kiếm phải, từ trong mồm nó phun ra từng làn sương trắng nhàn nhạt, càng lúc càng đi tới gần cậu, Miêu Tiêu Bắc thấy được khuôn mặt dữ tợn đó, vô thức lui về sau một chút...

“Cạch” một tiếng, cậu không cẩn thận đụng vào cái ghế sắt phía sau, thầm nghĩ không ổn, ngẩng đầu, chỉ thấy vật nọ quay lại trong nháy mắt, đôi mắt đỏ như máu không mang ý tốt quan sát cậu.

Sau đó, Miêu Tiêu Bắc lại nghe được tiếng “Gừ gừ gừ gừ”, thật giống như Phong Tiểu Vũ mô tả, giống như từ trong cổ họng sư tử hoặc hổ phát ra...

Trong đầu Miêu Tiêu Bắc vang lên ong ong, đang lúc hoảng loạn sợ hãi, đang lúc cảm thấy không sao tin nổi, mặt khác còn nghĩ làm sao chạy trốn! Chạy tới cánh cửa đằng sau quái vật sao, hay là cửa sổ đây... Ở đây là lầu bốn đó! Ngay trong lúc trong lòng như lửa đốt, đồng thời nghiêm trọng hoài nghi chính mình có phải ngủ quên nên gặp ác mộng hay là bị thần kinh phân liệt, thì vật cổ quái đó đã chậm rãi tiến tới gần cậu.

Lựa chọn cuối cùng chính là chạy ra cửa chính, Miêu Tiêu Bắc đứng lên, nhấc một cái ghế ném về phía quái vật... Quái vật đó né tránh, Miêu Tiêu Bắc nhân cơ hội chạy về phía cửa chính, nhưng quái vật nọ động tác nhanh đến kinh người, chọt lóe lao đến bên cậu.

Miêu Tiêu Bắc không có cách, cũng may thân thủ của cậu khá nhanh nhẹn, liền lặn tới bên cửa sổ, lúc này... cậu đã hết đường lui, muốn nhảy lầu cũng không được, cửa sổ của thư viện đều lắp kín, chỉ có hai lỗ thông gió bên trên mà thôi.

Miêu Tiêu Bắc thấy vật ghê tởm đó càng lúc càng gần, cảm giác sợ hãi cũng dần lan tràn, cậu tựa sát vào cửa sổ, tâm nói mình sắp tiêu rồi, càng nghiêm trọng là con quái vật này do cậu gọi ra, không biết sẽ còn hại chết bao nhiêu người, lúc đó đừng giống như trong phim hủy diệt cả địa cầu a...

Đang lúc cậu tuyệt vọng suy nghĩ những điều tưởng như là cuối cùng, đột nhiên, ánh trăng bên ngoài tối sầm lại.

Miêu Tiêu Bắc sửng sốt, cảm thấy có vật gì đó đang bay lên ngoài cửa sổ, chặn lại ánh trăng. Cúi đầu nhìn thì thấy giữa ánh trăng có thêm một bóng ma, rất rõ ràng, bóng dáng hình người màu xám... Cường tráng, một mái tóc dài, là một người đàn ông với thân hình thon dài.

“Rống~” Con quái vật nguyên bản dự định tập kích Miêu Tiêu Bắc, đột nhiên ngửa mặt lên trời rống lớn một tiếng, phảng phất như bị kinh hách xoay người bỏ chạy.

Mà song song, Miêu Tiêu Bắc chợt nghe được một tiếng kêu chói tai truyền đến, thanh âm như đâm vào xương cốt cảm giác từng đợt đau đớn, giống như tiếng vang chói tai của máy cắt kim loại. Giữa tiếng vang, Miêu Tiêu Bắc còn nghe được tiếng, “Rắc rắc”...

Cậu chậm rãi quay đầu lại thì thấy cửa sổ thủy tinh phía sau không biết từ khi nào xuất hiện những vết nứt rậm rạp, mà còn không ngừng chấn động.

Miêu Tiêu Bắc cả kinh ôm đầu ngồi xổm, sau đó liền nghe được “Oanh” một tiếng, thủy tinh như bị mìn làm cho nổ tung, vỡ nát thành những hạt bụi

trong suốt phản xạ ánh trăng thanh khiết nhẹ bay bay, giống như mưa rơi, lá tả phủ đầy mặt đất.

Con quái vật vừa định chạy trốn cũng phát ra một tiếng kêu tuyệt vọng.

Miêu Tiêu Bắc còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì cảm giác có tiếng gió rít bên tai... Có vật nào đó “vù” một cái vọt vào, mang theo một cơn gió loạn.

Miêu Tiêu Bắc theo bản năng nhắm tịt mắt, nghe được tiếng gầm rú truyền đến! Như là từ con quái thú kia vọng lại.

Cậu mở mắt, một bóng đen đang lao đến con quái vật, quái thú muốn chạy cũng bị nắm lại, hai bên đánh nhau, đụng đổ giá sách của thư viện, giá sách đổ xuống phát ra tiếng vang lớn, còn có tiếng xé rách giấy lẫn vào cùng tiếng kêu thảm thiết của quái vật, và một tiếng cười quỷ dị, âm trầm.

Đột nhiên, “rắc”, một tiếng gãy kỳ quái truyền đến.

Miêu Tiêu Bắc vừa ngược mắt thì thấy một thanh niên thân hình cao to xuất hiện trong đám giấy nát bừa bộn kia, xé nát con quái vật. Thân thể nguyên bản tối như mực của quái vật đột nhiên trở nên đỏ bừng như đang cháy, sau đó lại rất nhanh biến về màu đen... hình thể cũng cấp tốc khô héo, như một nhúm tro tàn, tiêu tán.

Miêu Tiêu Bắc cứng còng tại chỗ, muốn động cũng không thể động, mà lúc này, thanh niên kia ngửa mặt lên trời thở hộc ra một hơi thật dài, sau đó, ha ha phá lên cười.

Tiếng cười của hắn quả thật là của con người, nhưng dưới ánh trăng, cái bóng trên mặt đất cũng đặc biệt âm u. Hắn dường như cực kỳ hưng phấn, tiếp thu lễ rửa tội của ánh trăng lạnh lẽo.

Rốt cuộc, hắn thu hồi nụ cười cuồng bạo, quay sang, chậm rãi mở một đôi mắt yêu dị mà nhìn chăm chăm vào Miêu Tiêu Bắc. Ngắm nhìn một lúc lâu, khóe miệng đỏ như máu của hắn chậm rãi nhếch lên, trên mặt lộ ra một nụ cười quỷ dị. Miêu Tiêu Bắc rõ ràng nhìn thấy hoa văn hình rắn ở nửa bên mặt của hắn chậm rãi biến mất, trở thành da dẻ bình thường, còn có mái tóc dài màu vàng, dưới ánh trăng chói mắt không nói nên lời.

Người nọ chậm rãi hé miệng, mơ hồ có thể thấy được hàm răng sắc nhọn, hỏi, “Người thả ta ra?”

Miêu Tiêu Bắc ngồi dưới đất, một lát, trong bộ óc trống rỗng hiện lên một ý nghĩ —— Tên này... hình như không phải người a.

.

.

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Quay về, thanh đao chém hết quần ma, thần thủ hộ cực mạnh

Miêu Tiêu Bắc ngồi dưới đất, nhìn thanh niên toàn thân tỏa ra khí chất quỷ dị trước mắt, đầu óc có chút không theo kịp tiết tấu của hiện thực, tự hỏi, mình bị điên rồi chăng?!

Người nọ trên dưới quan sát Miêu Tiêu Bắc, hỏi, “Người là vu sư gà mờ từ đâu tới?”

Miêu Tiêu Bắc có chút sững sờ, vừa định lắc đầu, chợt nghe hắn nói, “Quên đi, dù sao cũng là một vu sư... Ai, vu sư, gọi thanh đao của ta ra đi!”

“Đao?” Miêu Tiêu Bắc không rõ trạng huống, hiện tại người trước mắt có phải do cậu gọi ra không thì cậu cũng không hiểu nổi nữa.

“Nếu người không nhanh một chút, tự gánh lấy hậu quả a.” Người nọ nhếch miệng, bí hiểm cười cười.

Miêu Tiêu Bắc không phải rất rõ ràng... Đang lúc nghi hoặc thì nghe được một trận tiếng thú kêu cổ quái truyền đến... Then chốt là cái này không phải một hai tiếng, mà là liên tiếp, dường như có rất nhiều dã thú đang vọt tới.

Cậu cả kinh, ló đầu nhìn ra cửa sổ, hít vào một ngụm khí lạnh, chỉ thấy dưới lầu có chí ít hơn trăm con quái vật giống như con vừa tập kích mình đang xông vào thư viện.

“Làm sao bây giờ?” Miêu Tiêu Bắc có chút khẩn trương.

“Sợ cái gì, gọi thanh đao của ta ra, chút vật này còn chưa đủ để xia răng.” Người nọ nhin không được thúc giục Miêu Tiêu Bắc, “Nhanh nhanh đi!”

Miêu Tiêu Bắc có chút khó xử, hỏi, “Cái kia... làm sao gọi?”

Người nọ sửng sốt, “Hả?”

Miêu Tiêu Bắc chỉ vào quyển sách trong tay, “Tôi không phải vu sư, chỉ là một người thích vũ đạo, anh là ngoài ý muốn...”

Còn chưa dứt lời, chợt nghe được bên ngoài truyền đến một trận gầm rú, Miêu Tiêu Bắc cả kinh, tiếng động này nghe gần lắm a.

Người nọ nhíu mày, vươn tay giật lấy quyển sách mà Miêu Tiêu Bắc đang cầm lật ra xem, nói, “Trong này viết cái gì?”

“A!” Miêu Tiêu Bắc đột nhiên hét to một tiếng, vươn tay chỉ về phía cánh cửa đằng sau người nọ.

Có một con quái vật vọt vào, cắn một phát vào vai người nọ.

Miêu Tiêu Bắc cả kinh, nhắm tịt mắt, tâm nói —— Xong, cắn chết!

Nhưng cũng không nghe thấy có tiếng kêu thảm nào cả, Miêu Tiêu Bắc mở mắt ra, chỉ thấy người nọ vẫn tỉnh bơ mà đứng, còn con quái vật đang liều mạng cắn vai hắn. Vai người nọ có vẻ rất cứng, cắn mãi mà không chảy máu, Miêu Tiêu Bắc có chút khó hiểu.

“Rất ngứa a, vật nhỏ.” Người nọ đem sách vứt trả lại cho Miêu Tiêu Bắc, vươn tay nắm đầu quái vật, thả nó rơi xuống mặt đất, giẫm.

“Rống.” Quái vật hét thảm một tiếng, đàn quái vật ngoài cửa lui dần, híp mắt, hình như đang tính toán gì đó, nhưng không dám tùy tiện hành động.

Người nọ lạnh lùng cười cười, nói, “Vu sư, người cho ta một đám địa thi, phải gọi đao của ta ra thì mới ngừng được.”

“Nga...” Miêu Tiêu Bắc gật đầu, nương theo ánh trăng bắt đầu tìm kiếm, tìm kiếm loại đồ án giống như hình một thanh đao.

Người nọ quay đầu lại, giẫm lên quái vật bên chân... Bọn quái vật ngoài cửa đều gằm nhẹ.

“Là thân thích của các người?” Người nọ cố sức giẫm mạnh một chút.

Trong nháy mắt, con quái vật bên chân hắn hình như cũng giống như con quái vật đầu tiên, biến đỏ, biến đen, hóa thành tro tàn.

Hắn vừa làm xong, ba con quái vật ngoài cửa cùng nhau vọt đến, chia làm ba hướng muốn tấn công hắn.

Động tác của người nọ cực nhanh, chợt lóe đã không có hình bóng, trong nháy mắt di chuyển tới phía sau ba con quái vật đang mất đà mà đụng vào nhau kia, năm ba cánh tay của chúng, vung ra xa...

Ba con quái vật va vào tường, hết thấy hóa thành khói bụi.

“Người mau chút được không?!” Người nọ hồi thúc Miêu Tiêu Bắc đang lật sách.

Miêu Tiêu Bắc hiện tại có chút luống cuống, then chốt là không hiểu quyển sách này viết cái gì cả.

Rất nhanh, lại có quái vật tiến đến, người nọ nhíu mày, dùng tay không giết chết lũ quái vật này.

Chiến đấu dường như nghiêng về một bên, năng lực của người nọ hiển nhiên cường hãn hơn đám quái vật rất nhiều, nhưng quái vật giống như sâu không ngừng ập đến, hãn hiển nhiên mất kiên nhẫn, mắng, “Tại sao lại nhiều động vật cấp thấp như vậy, các Khu Ma Nhân đều chết hết rồi sao?!”

.

Miêu Tiêu Bắc lúc này đã tỉnh táo lại, chọn ra ba trang có khả năng nhất, bắt đầu thử từng trang một.

Trang thứ nhất chỉ có bốn động tác, cậu dễ dàng làm xong, khi động tác của cậu vừa kết thúc thì... Đột nhiên... lại cảm thấy bốn phía hình như sáng lên một chút,

Mà lúc đó, xa xa truyền đến tiếng thú kêu càng rầm rộ.

“Người gọi ra làm chi?!” Người nọ quay đầu lại nhìn Miêu Tiêu Bắc, “Còn ngại chưa đủ loạn?”

“Ách... tôi không biết...” Miêu Tiêu Bắc có chút ân hận.

“Cho nên mới nói gà mờ chính là gà mờ!” Người nọ nhin không được nói, “Nhanh nhanh chút, tiếp tục!”

Miêu Tiêu Bắc đành phải bắt đầu trang thứ hai, nhưng cậu vừa làm xong...

Đột nhiên... động tác của người nọ bị khựng lại. Sau đó hãn ngẩng mặt, điên cuồng gào thét, dĩ nhiên cũng có chút như dã thú gầm rú, khiến Miêu Tiêu Bắc sợ nổi da gà.

Tiếng gầm chấn động làm cho đàn quái vật chen chúc ngoài cửa phải chần chờ, không dám tới gần.

Miêu Tiêu Bắc chỉ thấy trên thân người nọ bắt đầu xuất hiện một đồ án cổ quái giống như rồng mà cũng giống như rắn, sau đó, răng nanh càng thêm sắc nhọn, hắc găm rú, song song, bên ngoài cũng truyền đến tiếng vang kịch liệt, những ụ thủy tinh của những ngọn đèn trên đường cũng bị vỡ nát, động cơ báo nguy của ô tô phía xa xa cũng không ngừng vang động.

Mà Miêu Tiêu Bắc đã thấy những căn phòng từ xa xa đều sáng đèn, nguy rồi, khiến người khác chú ý rồi!

“A a...” Người nọ găm rú xong, thở dốc một trận, dường như có chút thống khổ. Sau khi yên tĩnh trở lại, hắc cúi đầu vén tay áo của mình, chỉ thấy nơi đó xuất hiện một huyết văn màu đỏ, hắc quay đầu lại trừng Miêu Tiêu Bắc, “Người hạ chú[zhòu]làm gì?”

“Cháo([zhōu]hán viết là “chúc”)?” Miêu Tiêu Bắc lắc đầu, “Tôi... cháo gì?”

Người nọ nheo mắt lại, nói, “Người nhìn cánh tay của mình đi!”

Miêu Tiêu Bắc vô thức nhìn cánh tay, chỉ thấy trên đó có thêm một đồ án màu đỏ, có chút khó hiểu, vươn tay chùi chùi, căn bản không lau được... Ngẩng đầu đang muốn hỏi đây là cái gì thì cậu thấy có hai con quái vật lén lút tới gần phía sau người nọ, vội vàng hô, “Phía sau!”

Người nọ dường như bị thứ gì đó điều khiển, quay ngoắt đầu lại, vươn móng tay sắc nhọn nắm hai con quái vật phía sau, giơ tay vứt ra ngoài...

Miêu Tiêu Bắc thở phào nhẹ nhõm, người nọ quay đầu lại tàn bạo nhìn cậu, nói, “Người còn làm loạn nữa thì ta giải quyết người trước tiên!”

Miêu Tiêu Bắc tự nhủ... Ta đây không làm là được chứ gì.

Vừa nghĩ tới đây, chợt nghe người nọ rống một tiếng, “Mau lên!”

Miêu Tiêu Bắc bất đắc dĩ, đành phải xem trang cuối cùng...

Trang này chỉ có ba động tác, Miêu Tiêu Bắc nhìn cảnh quần ma loạn vũ bên ngoài, cắn răng một cái —— Quên đi, chết thì chết! Nghĩ vậy, cậu thực hiện liên tục ba động tác đó, sau khi xong... Bốn phía an tĩnh, không có bất luận dị dạng gì.

Miêu Tiêu Bắc có chút ừ ừ —— Lại sai nữa sao?

Nhưng ngay lúc cậu uể oải, đột nhiên, nghe được giữa không trung truyền đến thanh âm cổ quái, cũng giống như tiếng tim đập... Rất có tiết tấu cũng rất có lực lượng, sau đó là tiếng hô hấp kỳ lạ...

“Ha ha ha!” Người nọ đột nhiên đá văng mấy con quái vật vương vúi bên chân, ngửa mặt lên trời cười phá lên, hét to một tiếng, “Minh, người có nhớ ta không?!”

Miêu Tiêu Bắc ngẩng đầu lên, chỉ thấy người nọ vươn tay, hai tay hơi giơ lên cao, dáng vẻ như đang nâng một thanh đao, khoe miệng khê nhếch, lộ ra răng nanh sắc nhọn cười to, “Quay về bên ta, người tự do rồi!”

Đang nói, chỉ thấy trong tay lóe lên quang hoa, một đạo u quang màu lam chậm rãi hình thành hình dạng một cây đao.

Miêu Tiêu Bắc ngồi dưới đất, nhìn tình cảnh giống như phim khoa học viễn tưởng trước mắt, há to miệng.

Trong nháy mắt, thanh đao thành hình, màu sắc từ u lam biến thành đỏ rực như lửa, giống một dòng thép lỏng đang chậm rãi ngưng kết, cuối cùng, cô đọng làm lạnh... Một thanh đại đao màu bạc hoa lệ hình thành trong tay người nọ.

Miêu Tiêu Bắc không có hứng thú gì với phim khoa học viễn tưởng, nhưng không do dự tán thán, thanh đao này thật sự quá xa hoa.

Người nọ nắm chặt chuôi đao, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn bọn quái vật dữ tợn đã chen chúc chật ních ngoài cửa, hắc hắc hắc cười, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng mà liếm khước miệng, “Đều đến đây, để ta thoải mái hoạt động một chút.”

Lời vừa dứt, tiếng rống động trời, không những các quái vật ngoài cửa mà bên cửa sổ cũng lui vào hơn mười con, lao về phía người nọ, trong nháy mắt đồng loạt tấn công.

Miêu Tiêu Bắc lùi về góc tường, có hai con quái vật hướng về phía cậu vọt tới, ngay lúc cậu bị dồn sát vào góc tường hết đường thối lui thì một đạo hàn quang quỷ dị lóe lên, nhìn lại, chỉ thấy quái vật trước mắt bị chém ngang thân thành hai đoạn, dần dần biến đỏ... hóa thành tro bụi.

Miêu Tiêu Bắc từ giữa thân của hai con quái vật bị chém đôi đang rực cháy, thấy được bóng người đang vung đao chém giết...

Bọn quái vật không ngừng xông tới, nhưng người này dường như rất hưng phấn, nói, “Chỉ có một thần chú gọi ma mà chạy ra nhiều như vậy? Xem ra đã rất nhiều năm không có Khu Ma Nhân chính thức tới xử lý các người!”

Miêu Tiêu Bắc biết chuyện này vốn là do mình, nhưng, người đam mê vũ đạo như cậu đã bị động tác vung đao tàn nhẫn mà mạnh mẽ của kẻ trước mắt hấp dẫn.

Dưới ánh trăng yếu ớt mà nhợt nhạt, người nọ cầm trong tay trường đao bá đạo, xung quanh là quái thú xấu xí, cự đao vung lên thì tiếng gió lại thổi tới hòa lẫn với tiếng rống của đàn quái thú, khiến Miêu Tiêu Bắc bất giác nghĩ tới sự rung động va chạm của kim loại. Âm nhạc cũng do tiếng gào rú căm phẫn cùng với tiết tấu cường liệt tạo thành, thật giống như một vũ khúc thể hiện cảnh chiến đấu.

Rất nhanh, ánh trăng dần nhạt màu, Miêu Tiêu Bắc xoay người nhìn lại, chỉ ấy vầng trăng đã gần khôi phục hình dạng ban đầu, mà bọn quái vật cũng không vọt tới nữa... Cũng rất nhanh, con quái vật cuối cùng đã chết dưới đao của người kia, hóa thành khói bụi.

Người nọ ngừng tay, nâng đao lên thật cẩn thận tỉ mỉ chà lau, lại lộ ra nụ cười thật thỏa mãn, đem sống đao vác ra sau lưng, xoay mặt nhìn Miêu Tiêu Bắc, nói, “Gà mờ, cảm ơn.”

Miêu Tiêu Bắc trầm mặc một lúc lâu, mới chậm rãi đứng lên.

.

Nhìn lại thảm trạng của căn phòng, Miêu Tiêu Bắc liền cảm giác có chút muốn hôn mê, không có bất luận vết tích gì do dã thú gây ra, mà tất cả giá sách đều bị đẩy ngã, những bộ sách trên quý rơi lả tả đầy đất, nơi nơi đều là những trang giấy rách... Cậu làm sao giải thích với các dì? Thư viện có thể bắt cậu bồi thường không đây... Phòng chừng cả đời cậu cũng không để dành nổi tiền trả nợ.

“Xong...” Miêu Tiêu Bắc sa sút tinh thần ngồi bệt xuống đất, có chút buồn nản vò đầu, “Sớm biết vậy sẽ không nhảy vũ điệu này, đang êm đẹp tự nhiên lại có mấy thứ quái dị xuất hiện.”

“Đám động vật cấp thấp đó không phải do người gọi tới.” Người nọ thu hồi đao, thanh đao nọ phảng phất giống như có ma lực, trong nháy mắt liền biến mất, trên tay người nọ xuất hiện một chiếc vòng tay có hoa văn giống như thân đao.

“Này.” Người nọ đi tới, Miêu Tiêu Bắc lùi lại một chút, ngược mắt nhìn hẳn, trong ngực rất rõ ràng, kẻ này không phải là người.

“Đứng lên, giải chú ngữ ra cho ta!” Người nọ nói, vươn cánh tay cho Miêu Tiêu Bắc nhìn thấy phù chú trên tay mình, đó là đồ án màu đỏ.

“Di?” Miêu Tiêu Bắc cũng vươn tay ra, đối chiếu hai cánh tay, phát hiện có thể hợp thành một đồ án hoàn chỉnh, Miêu Tiêu Bắc liền hỏi, “Đây là cái gì?”

“Chính do người hạ mà người không biết là cái gì?!” Người nọ sốt ruột, nói, “Mau giải!”

Miêu Tiêu Bắc có chút khó xử, vươn tay, cầm lấy quyển, vừa định xem, bỗng nhiên nghe được “Xèo” một tiếng...

Miêu Tiêu Bắc cảm thấy trong tay nóng rực, vội vàng buông ra, nhìn lại... Quyển này giống như đàn quái vật khi nãy, biến thành màu đỏ, bùng cháy, sau đó hóa thành tro tàn... trở thành khói bụi.

“Ách...” Miêu Tiêu Bắc mờ mịt.

“Khốn kiếp, quyển sách này là do một ác ma sao lại!” Người nọ chán nản nằm lên một nhúm bụi, nhìn Miêu Tiêu Bắc, “Người có cách gì không?”

Miêu Tiêu Bắc hoàn toàn không biết hắn đang nói cái gì, chỉ là lắc đầu.

“Người không có cách nào xóa cái này sao?” Người nọ dường như vô cùng gấp gáp, quát, “Ta không muốn cả đời dính bên cạnh người!”

“Hả?” Miêu Tiêu Bắc không quá rõ ràng, mờ mịt nhìn hắn.

“Người cái đồ gà mờ!” Người nọ nằm áo Miêu Tiêu Bắc, nói, “Chú văn này gọi là Thủ Hộ chú, người phong ta làm thần bảo hộ biết không?!”

Miêu Tiêu Bắc thành thành thật thật lắc đầu, cậu thật sự không biết hắn đang nói cái gì.

“Người... Tê...” Người nọ vốn muốn hung dữ với Miêu Tiêu Bắc hai câu, nhưng lại cảm giác ngực nhói lên một trận, đẩy Miêu Tiêu Bắc một cái,

nói, “Mẹ nó, chú phù có tác dụng, người cái đồ tiểu quỷ trời đánh, người chờ!”

Miêu Tiêu Bắc nơm nớp lo sợ đứng lên, chạy tới bật đèn... May là bóng đèn không bị nổ, vừa nãy là công tắc bị tắt. Miêu Tiêu Bắc cảm thấy có chút đỡ khóc đỡ cười, quái vật mà cũng biết tắt đèn, nói cách khác, là có chỉ số thông minh? Thật không ngờ trên thế giới này còn có loại quái vật như vậy.

Sau khi mở đèn, hai người lại đối diện... Miêu Tiêu Bắc rốt cuộc thấy rõ tướng mạo của người trước mặt, mà người nọ cũng thấy rõ hình dáng của Miêu Tiêu Bắc, hai người nhất thời đều ngây ngẩn.

Miêu Tiêu Bắc giật mình bởi vì, vừa nãy trong bóng tối, cậu rõ ràng thấy được người này yêu dị cổ quái, hoàn toàn không phải nhân loại! Nhưng hiện tại, không biết là do có đủ ánh sáng hay do hắt biến hình... Nói chung, bây giờ nhìn thì lại là một người bình thường! Trên người không có hoa văn hình rồng, màu sắc của nhân cầu cũng bình thường, tóc cũng là màu đen, chỉ là vóc người vô cùng cao to, tướng mạo anh tuấn mang chút phong cách phương tây, đại khái bởi vì đường nét ngũ quan quá tươi sáng rõ ràng. Màu da khỏe mạnh, mặc một thân y phục màu đen bình thường.

Mà người nọ giật mình là vì tướng mạo khiến người ta kinh ngạc và vóc người của Miêu Tiêu Bắc, cùng với cảm giác quen thuộc...

Nghĩ tới đây, hắn đột nhiên hỏi, “Người tên gì?”

Miêu Tiêu Bắc đã bắt đầu bận bịu thu dọn sách, thuận miệng nói, “Miêu Tiêu Bắc.”

“Nga... Quả nhiên là họ Miêu.” Người nọ hiểu ra cười, nói, “Ta là Lam Minh, là Khu Ma Nhân mạnh nhất.”

“Lam Minh? Khu Ma Nhân a, nghề nghiệp rất oách.” Miêu Tiêu Bắc vừa thu dọn vừa gật đầu, “Lam Minh, anh có thể giúp tôi nâng giá sách lên

không? Tôi...”

Miêu Tiêu Bắc còn chưa nói dứt câu, chỉ thấy Lam Minh vẻ mặt không thoải mái chạy tới, giúp cậu dựng tất cả giá sách lên.

Miêu Tiêu Bắc chớp chớp mắt, nhìn hẩn, hai người đối mặt, Miêu Tiêu Bắc có chút nghi hoặc, Lam Minh có chút xấu hổ.

.

Một lúc lâu, chợt nghe Miêu Tiêu Bắc nói, “Đem sách cất trở lại...”

Lam Minh rất nhanh đem tất cả sách đều cất lại trên giá, cất thì cũng cất lại rồi, chỉ là sách hầu như đã bị xé nát không cách nào xem được.

“Đem sách sửa lại cho tốt...”

“Này, người có thôi chưa hả?!” Lam Minh một mặt viết sách, một mặt không nhin được mà nhìn Miêu Tiêu Bắc, có chút chột dạ.

Miêu Tiêu Bắc sửng sốt, vươn tay sờ sờ cằm, nói, “Ách... Anh trông cây chuối rồi đi hai bước cho tôi xem xem...”

Vừa dứt lời, Lam Minh vẻ mặt tức giận lộn ngược mà đi, vừa chỉ vào Miêu Tiêu Bắc uy hiếp, “Tiểu quỷ thôi tha, người chờ!”

“A!” Miêu Tiêu Bắc thoáng cái hiểu được, nói, “Nga, chú văn kia chính là để anh phải nghe lời tôi sao?”

Lam Minh vẻ mặt buồn nản vì bị đoán trúng.

Miêu Tiêu Bắc hơi nheo lại con mắt.

“Người muốn làm gì?” Lam Minh có chút cảnh giác hỏi.

“Tôi không thể để người khác phát hiện sách ở đây đều bị phá hủy, anh giúp tôi nghĩ cách, để sách mai không ai có thể phát hiện!” Miêu Tiêu Bắc nói.

Lam Minh quan sát cậu một chút, cười, “Được.”

“Có thật không?” Miêu Tiêu Bắc vừa mừng vừa sợ.

“Đương nhiên.” Lam Minh đã đi tới, kéo cậu qua, nói, “Đi ra ngoài trước rồi nói tiếp.” Nói xong, mang theo cậu thả người nhảy ra cửa sổ, nhẹ nhàng khéo léo đáp xuống mặt đất.

Miêu Tiêu Bắc còn chưa hiểu chuyện gì, thì đã từ lầu bốn hạ xuống đất rồi. Cậu ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy thư viện giống như bị gió lốc đột kích, đã tàn phá đến không thể tả, trong ngực khó hiểu, như vậy cũng có thể tu sửa được sao?

“Ta làm nó khôi phục nguyên trạng là được phải không?” Lam Minh thản nhiên nói.

“Đúng vậy, anh thực sự có thể làm được sao?” Miêu Tiêu Bắc vội vàng nói, “Vậy... nhanh!”

Lam Minh xoay mặt nhìn cậu, mỉm cười, giơ tay hướng về thư viện, nhẹ nhàng búng tay một cái chóc.

Miêu Tiêu Bắc lẳng lặng chờ kỳ tích xuất hiện, nhưng chờ tới lại là...

“Oanh” một tiếng, cả tòa nhà tựa như bị phá sập... Triệt để đổ ập xuống, lầu chính của thư viện trong nháy mắt trở thành một mảnh phế tích.

“A...” Miêu Tiêu Bắc hít một ngụm khí lạnh, thiếu chút nữa ngã ngồì dưới đất, Lam Minh thì xấu xa cười, vươn tay điểm điểm chóp mũi của Miêu Tiêu Bắc, “Nhớ kỹ này tiểu quỷ, ác ma không phải dễ sai sử như vậy.”

Miêu Tiêu Bắc xoay mặt nhìn hẳn, “Anh...”

“Ta dựa theo ý của người mà làm thôi.” Lam Minh vẽ mặt vô tội buông tay, nói, “Bây giờ nó đã khôi phục hình dạng nguyên thủy nhất, không phải sao?”

“Tôi...” Miêu Tiêu Bắc há mồm không biết nên nói cái gì.

Lam Minh vươn tay kéo lấy cậu, nói, “Đi, nghĩ cách xóa chú văn trên tay cho ta.”

“Đi đâu a?” Miêu Tiêu Bắc nói, “Bằng không anh đi đi, tôi không dùng bậy là được rồi.”

“Vô ích.” Lam Minh nói, “Trúng Thủ Hộ chú, chẳng khác nào ký kết khế ước, ta phải bảo vệ người, nếu không sẽ bị vạn tiễn xuyên tâm mà chết.”

“Không cần mà...” Miêu Tiêu Bắc lắc đầu.

“Người tưởng ta vui lắm hả?!” Lam Minh rất hung dữ mà rống cậu, sau đó, lại che ngực, “Ai nha, đau...” Phù chú này khiến hẳn nếu dám hung dữ tàn nhẫn với Miêu Tiêu Bắc thì ngực sẽ đau.

Miêu Tiêu Bắc muốn rút tay lại, nói, “VẬY... Bằng không anh đi tìm trước đi, tìm được rồi, tôi giúp anh giải chú ngữ?”

“Người nghĩ hay thật a!” Lam Minh túm cánh tay cậu kéo ra bên ngoài, nói, “Giờ người nuôi ta đi, sức ăn của ta khỏe lắm.”

“Hả? Bằng không... bàn bạc lại đã?”

“Không được!”

Sau đó, Miêu Tiêu Bắc bị ép dẫn theo Khu Ma Nhân mạnh nhất trên đời trở về nhà.

.

.

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Sức mạnh của ác ma, sức ăn của ác ma

“Hoặc~” Trên con đường lớn trong nội thành, Lam Minh đứng giữa đường ngẩng mặt nhìn ánh đèn lấp lánh trên cao ốc hai bên, nói, “Thế giới loài người thay đổi quá nhiều, bởi vậy mới nói, loài người là loại sinh vật hạ đẳng có mới nới cũ lại dễ quên cội nguồn.”

Miêu Tiêu Bắc ban đầu có vài lần muốn bỏ chạy, nhưng đều bị bắt lại, cuối cùng Lam Minh chụp lấy cổ tay cậu kéo tới phía trước. Thấy Miêu Tiêu Bắc còn có ý định muốn trốn, Lam Minh nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng đều đặn, nói, “Người chạy tới đâu cũng vô dụng thôi, chú Thủ Hộ sẽ dẫn đường cho ta tới bên người.”

Miêu Tiêu Bắc vô lực, hiện tại cậu cực kỳ hối hận, sớm biết vậy sẽ không tới thư viện, rước lấy nhiều tai bay vạ gió như vậy.

Lam Minh cùng Miêu Tiêu Bắc sóng vai cùng đi về, đêm ở thành phố S cho dù đã khoảng hai giờ sáng vẫn còn đèn đóm huy hoàng, người đi lại trên đường cũng rất nhiều. Không ít người chú ý tới hai bàn tay đặt cùng nhau của Lam Minh và Miêu Tiêu Bắc, đều vô thức nhìn lâu một chút. Miêu Tiêu Bắc cúi đầu cố gắng không ngẩng mặt lên, tâm nói... Ông trời phù hộ, nghìn vạn lần đừng gặp phải người quen.

Có điều, sợ cái gì thì cái đó tới.

Lúc đang đi trên đường, đột nhiên có một chiếc xe màu đen đậu lại bên cạnh Miêu Tiêu Bắc, cửa sổ hạ xuống, bên trong có người lộ đầu ra, nói với Miêu Tiêu Bắc, “Trùng hợp như vậy?”

Miêu Tiêu Bắc nhìn thoáng qua, ngực buông lỏng, cũng không tính là người quen, là ông chủ mà ban nãy lão Dương dẫn tới hậu đài, gọi là cái gì... Hình như họ Vệ.

Vệ Minh Á sau khi bắt chuyện với Miêu Tiêu Bắc, thì có chút hiếu kỳ nhìn Lam Minh một bên, dường như ngừng lại ở hai bàn tay đặt cùng một chỗ kia, ánh mắt cũng dần ái muội.

Miêu Tiêu Bắc thật sự muốn đá tới một cước, tâm nói... Bị con quỷ kia hại chết rồi.

Nghĩ tới quỷ, Miêu Tiêu Bắc mới đột nhiên phản ứng lại, Lam Minh rốt cuộc là thứ gì vậy? Anh ta cũng là ác ma? Hay là quái vật? Yêu quái? Bán thú nhân? Thần tiên? Nhưng vì sao có thể biến thành người?

Lam Minh cũng không thèm nhìn Vệ Minh Á, bởi vì trong mắt hắn, đây bất quá chỉ là một con người mà thôi, hắn tóm Miêu Tiêu Bắc một cái, nói, “Đi thôi, chết đói.”

Miêu Tiêu Bắc bất đắc dĩ, bị Lam Minh kéo đi, Vệ Minh Á thấy hai người đi xa, hơi nhú mày, dường như đang suy nghĩ gì đó, rất nhanh, trên mặt hắn hiện ra ý cười, khởi động xe rời đi.

.

“Anh... Ăn cái gì?” Miêu Tiêu Bắc hỏi, tâm nói, đừng ăn người sống gì gì a, được vậy thì mình dù chết cũng có thể giúp anh ta chuẩn bị, tốt nhất là ăn nhang đèn gì đó, cái đó thật tiện a.

“Ăn thức ăn của loài người.” Lam Minh thản nhiên nói, “Ta không thích vật sống.”

Miêu Tiêu Bắc thở phào nhẹ nhõm, tâm nói... Không ăn thịt người là tốt rồi.

Lam Minh tiếp tục đi tới phía trước, Miêu Tiêu Bắc cảm giác được bàn tay đang nắm lấy cổ tay mình của hắn thật ấm áp, không hề lạnh lẽo... Có chút khó hiểu, không nén nổi hiếu kỳ, cậu hỏi, “Ai, Lam...”

“Gọi Lam Minh.” Lam Minh xoay mặt nhìn cậu, nói, “Lam và Minh là tên của hai người khác nhau.”

“Hả?” Miêu Tiêu Bắc có chút thắc mắc.

Lam Minh lắc lắc chiếc vòng trên cổ tay mình, nói, “Đây là Minh.”

...

Miêu Tiêu Bắc chờ một hồi, không nghe hắn nói tiếp, liền hỏi, “VẬY, Lam đâu?”

Lam Minh xoay mặt nhìn cậu một chút, nhếch khóe miệng, nở nụ cười nguy hiểm, “Người không nên biết.”

Miêu Tiêu Bắc vô thức nuốt một ngụm nước bọt, trong ngực lại than thở thêm lần nữa, tại sao cậu lại gặp phải chuyện thế này chứ...

Lam Minh một đường đi tới phía trước, thỉnh thoảng sẽ quay đầu lại nhìn vào những hẻm nhỏ tối mò, nhú mày nói, “Thì ra là thế, ác ma đều bị nhân loại đồng hóa.”

“Hả?” Miêu Tiêu Bắc khó hiểu.

“Nhưng thỉnh thoảng có vài con sau khi bay ngang qua người sẽ bị đánh thức một ít bản tính.” Lam Minh thản nhiên nói, “Suy cho cùng, mùi trên người người rất đặc biệt, nhưng không cần lo lắng, có chú Thủ Hộ của ta, chỉ có ác ma nào chán sống mới dám tới gần người.”

“Vì sao?” Miêu Tiêu Bắc khó hiểu hỏi.

“Ta là Khu Ma Nhân a.” Lam Minh nhướng mi một cái, “Mà lại là mạnh nhất, tất cả ác ma nhìn thấy ta đều sẽ nhượng bộ thối lui.”

“Khu Ma Nhân đều là người sao?” Miêu Tiêu Bắc nghi hoặc.

Lam Minh lại tặng cho cậu một nụ cười mang theo chút gian gian, “Người không biết thì tốt hơn.”

Miêu Tiêu Bắc thở dài hỏi, “Thực sự có ác ma tồn tại sao?”

Lam Minh nhún nhún vai, “Ban này người cũng thấy.”

“Nhưng... Thống trị thế giới không phải đều là nhân loại sao?” Miêu Tiêu Bắc cảm thấy có chút không tiếp thu được.

Lam Minh ghé sát vào cậu, tập trung nhìn thẳng vào đôi mắt, hỏi, “Người xem ta như vậy, có thể nhìn ra là ác ma sao?”

Miêu Tiêu Bắc cả kinh, rất nhanh hiểu rõ ý của Lam Minh —— Nếu quả thực là ác ma, vậy người cũng không phân biệt được.

“Thực sự phân biệt không được?” Miêu Tiêu Bắc hỏi.

“Tùy người, nếu như là người, hẳn là có thể.” Lam Minh nói, “Có điều cần dùng tâm để nhìn... Cũng có thể đã quá lâu, cho nên người không kế thừa loại thiên phú này.”

“Thiên phú?” Miêu Tiêu Bắc rất quen thuộc từ này, hầu như cậu đi đâu, đều sẽ có người nhắc đến hai từ này với cậu, cho nên tất cả mọi người nghĩ thành công của cậu là bởi vì thiên phú, mà không phải vì tự thân nỗ lực. Nhưng Lam Minh lại nói cậu không có thiên phú, cái này nghe còn rất mới mẻ.

“Bất quá vóc người thì được kế thừa hoàn hảo.” Lam Minh đột nhiên chun chun mũi mấy cái, hỏi, “Hm, thơm.”

Miêu Tiêu Bắc nhìn trái nhìn phải, phát hiện cả hai đi ngang qua một tiệm hot dog, liền hỏi, “Anh muốn ăn hot dog?”

“Hot dog?” Lam Minh khó hiểu hỏi.

“Vừa lúc tôi cũng đói bụng.” Miêu Tiêu Bắc dẫn hân tới trước cửa tiệm hot dog.

Lam Minh lại ngử ngử, vươn đầu lưỡi liếm môi... Miêu Tiêu Bắc vội vàng che...

Nhưng cô gái trẻ bán hot dog đã sớm thấy, Miêu Tiêu Bắc khẩn trương.

Cô gái trẻ cười hì hì hỏi, “Hai chàng dễ nhìn, muốn mấy cái?”

Miêu Tiêu Bắc trả tiền, “Hai cái.”

Cô gái trẻ đưa qua hai cái, còn không quên khích lệ Lam Minh, “Răng giả rất cá tính a.”

Lam Minh cúi đầu nhìn chằm chằm hot dog trong tay, Miêu Tiêu Bắc cắn một ngụm, nói, “Ăn thử xem.”

Lam Minh hơi nheo mắt lại, lấy giấy gói hot dog ra, đem hot dog bỏ vào miệng... chỉ với hai cái ‘táp’ đã dứt xong, nhìn Miêu Tiêu Bắc, “Không tồi.”

Miêu Tiêu Bắc mở to hai mắt nhìn hằm, động tác vừa nãy... không hiểu sao khiến cậu no luôn rồi...

“Còn muốn.” Lam Minh nói.

“Muốn mấy cái?” Miêu Tiêu Bắc tự nhủ, mua thêm mấy cái, loại hình giống Lam Minh thoát nhìn sức ăn rất lớn.

Lam Minh giơ tay, năm ngón.

“Năm cái sao?” Cô gái trẻ cười tủm tỉm lấy cho hằm, cô thích những anh chàng đẹp mã, ăn nhiều nhưng lại không béo.

“Năm mươi cái.” Lam Minh mở miệng nói.

“Khụ khụ...”

Lam Minh thần nhiên nói, thành công khiến cho Miêu Tiêu Bắc bị nghẹn miếng hot dog, cô gái trẻ há to mồm.

Lam Minh vươn tay tiếp nhận một cái do cô gái đưa tới, lại cạp hai cái ăn sạch, hối thúc, “Nhanh a.”

“Nga...”

Cuối cùng, cô gái làm hot dog tới mỏi nhừ cả tay, Lam Minh cũng vẫn hai cái tấp xử gọn một cái, hai cái tấp dứt xong một cái.

Miêu Tiêu Bắc ở một bên cầm nửa cái hot dog trong tay, tâm nói... Sét tới đánh chết tôi đi.

Cuối cùng, tất cả hàng có sẵn đều bán sạch, cô gái trẻ ngược mắt nhìn Lam Minh, “Hết... đã hết rồi.”

Lam Minh nhú nhú mày, xoay người đi.

Miêu Tiêu Bắc trả tiền... Chỉ có mỗi một món hot dog mà ăn hết ba trăm đồng của cậu...

May mà tình hình kinh tế của Miêu Tiêu Bắc còn có thể, nhưng cậu bắt đầu lo lắng về vấn đề tiền cơm mỗi ngày, phải nhanh nhanh nghĩ cách giải phù chú mới được, nếu không Lam Minh không có gì ăn thì sẽ đem cậu ăn luôn.

.

Nhưng vừa đi một đoạn đường, Lam Minh lại đứng lại, ngửi ngửi... Xoay mặt, nhìn về phía một nhà hàng tây bên cạnh.

“Ách, anh... còn chưa có no sao?” Miêu Tiêu Bắc hỏi hần.

Lam Minh kéo cậu vào nhà hàng tây, thấy một người đang ăn spaghetti, liền chỉ chỉ, nói với Miêu Tiêu Bắc, “Cái này.”

Miêu Tiêu Bắc đỡ trán.

Bồi bàn tận tình đi tới đưa qua thực đơn, đây là một quán chuyên về spaghetti, các loại khẩu vị đều có.

Lam Minh chỉ nhìn hình, rồi gọi mười phần.

Spaghetti được mang lên, Lam Minh bắt đầu ăn... Bốn năm cái là hết một đĩa to.

Miêu Tiêu Bắc ở một bên thầm tính tiền, tâm nói... Bằng không anh ăn xong rồi, thì cũng bùng tay một cái phá sập nơi này đi, tôi sẽ không phải trả tiền.

Lúc này, khách ở bàn bên cạnh ăn xong rồi, bồi bàn đưa lên món tráng miệng, là bánh ngọt vị chocolate.

Cái mũi Lam Minh lại chun chun, chỉ chỉ bánh ngọt chocolate, nói với Miêu Tiêu Bắc, “Cái kia.”

Miêu Tiêu Bắc đành phải nói với bồi bàn, “Lấy một ổ bánh ngọt...” Nói chưa dứt lời, chỉ thấy Lam Minh bất mãn ngẩng đầu nhìn cậu, Miêu Tiêu Bắc đành sửa lời, “Mười... mười ổ...”

Bồi bàn đi vào bưng ra toàn bộ bánh ngọt.

Miêu Tiêu Bắc vừa nhìn bảng hiệu, liền cảm thấy có chút choáng váng... Không biết tiệm này có quét thẻ hay không.

Lam Minh vô cùng cao hứng ăn, sau đó đứng lên, Miêu Tiêu Bắc trả tiền... Lại sáu trăm.

.

Sau đó, Miêu Tiêu Bắc bắt đầu tự kiểm điểm, tại sao năm đó cậu lại vì muốn thuận tiện mà sống ở gần phố ẩm thực chứ? Lam Minh một đường về nhà đều ăn, cậu đi theo sau trả tiền, Lam Minh cái gì cũng chưa từng ăn, cái gì đều mới mẻ, ăn một lần cũng rất nhiều phần... Miêu Tiêu Bắc đột nhiên có một ý nghĩ trong đầu, không phải có một cuộc thi ăn hot dot hay gì đó sao, không bằng dẫn Lam Minh đi tham gia?

Cuối cùng, Lam Minh cầm một hộp bạch tuộc nướng theo Miêu Tiêu Bắc trở về, nói, “Ta no rồi.”

Miêu Tiêu Bắc vô lực... Rốt cuộc cũng no rồi, ví tiền của cậu cũng cạn rồi. Tính tính, cả đêm, tên Khu Ma Nhân này đã ăn sạch hơn ba nghìn đồng bạc của cậu, nếu như mỗi ngày đều ăn, cậu có bán thân cũng không nuôi nổi hẳn a.

“Anh... mỗi ngày đều ăn nhiều như vậy?” Miêu Tiêu Bắc hỏi.

Lam Minh nhìn nhìn cậu, nói, “Không, lần này ta đói lâu lắm, lượng cơm ta thường ăn cũng vừa vừa.”

Miêu Tiêu Bắc thở dài một hơi, nhưng nghĩ nghĩ, lại hỏi, “Vừa vừa... là vừa cỡ nào a?”

Lam Minh có chút khó hiểu nhìn cậu, hỏi, “Ăn nhiều ít thì sao?”

“Không phải a...” Miêu Tiêu Bắc có chút bất đắc dĩ nói, “Tình trạng kinh tế của tôi có hạn... còn phải trả tiền nhà.”

Lam Minh nhìn nhìn cậu, nói, “Nghe không hiểu, nói đơn giản chút.”

“Tôi không có tiền nuôi anh.” Miêu Tiêu Bắc nói thẳng.

“Tiền?” Lam Minh cười hỏi, “Bạc sao? Hay là vàng?”

Miêu Tiêu Bắc sững sốt, nhìn hẩn, “Vàng tương đối đáng giá, bây giờ không có lưu hành bạc...”

Lam Minh vươn tay nhặt lên một hòn đá ven đường nằm trong tay, cùng Miêu Tiêu Bắc đi tới phía trước.

Một lát sau, Lam Minh đưa vật trong tay nhét vào tay Miêu Tiêu Bắc.

Miêu Tiêu Bắc vừa nhìn... Sững sốt... Chỉ thấy trong tay xuất hiện một khối vàng to như viên gạch.

Miêu Tiêu Bắc há to cái miệng xinh đẹp nhìn chăm chăm Lam Minh.

Lam Minh nhìn nhìn cậu, nói, “Loại vật này chỉ cần thay đổi cấu tạo vật chất ở bên trong là được, không hiểu vì sao nhân loại các người lại nghĩ nó trân quý.”

Miêu Tiêu Bắc sửng sốt một lúc lâu, hỏi, “Anh vừa nói vật chất? Anh không phải tới từ thời gian thật lâu trước kia sao? Anh cũng biết đến vật chất?”

Lam Minh nhú mào, nói, “Ở nơi ta từng sinh tồn, so với thế giới loài người tồn tại lâu dài hơn rất nhiều.”

“Nơi nào?” Miêu Tiêu Bắc khó hiểu, “Ngoài vũ trụ? Hay là thiên đường địa ngục? Diêm vương điện?”

Lam Minh nhìn nhìn cậu, nói, “Thế giới kia.”

...

Hai người rốt cuộc cũng về tới khu nhà trọ của Miêu Tiêu Bắc, đây là một khu cao tầng tại trung tâm. Cha mẹ của Miêu Tiêu Bắc mất từ rất sớm, nhưng có lưu lại chút gia nghiệp cho cậu làm tài sản riêng, cậu để dành một phần, còn một phần thì đem cho vay mua một căn nhà. Mặt khác, ở dưới quê cậu có chút bất động sản của tổ tiên, cho thuê vừa lúc dùng để trả tiền phòng trên này, bản thân cậu có thể trải qua những tháng ngày rất nhàn nhã.

Đi thang máy lên, tới trước cửa căn phòng số bảy tầng mười bảy, Miêu Tiêu Bắc mở cửa phòng.

“Gâu gâu!” Một chú chó lớn màu trắng vọt ra, bổ nhào tới Miêu Tiêu Bắc, phe phẩy đuôi mà bắt đầu sủa.

Miêu Tiêu Bắc sửng sốt, bất đắc dĩ, đây là Domi tính mệnh của của Phong Tiểu Vũ. Phong Tiểu Vũ là hậu nhân của gia tộc lâu năm, cha mất sớm, nhưng mẹ và chị của nó đều rất tài năng, chị mở công ty, mẹ là bà chủ nhà trọ. Cho nên sinh hoạt cơ bản của Phong Tiểu Vũ là... tiền nó kiếm được đều dùng để nuôi Domi, sau đó mẹ nó nuôi nó.

Có điều tính tình của mẹ Phong Tiểu Vũ siêu phóng khoáng, thường hay đuổi nó ra khỏi nhà, vì vậy, Phong Tiểu Vũ không tới nhà của Miêu Tiêu Bắc tị nạn, thì sẽ tới nhà chị gái của nó.

Domi là một chú chó trưởng thành thể hình to, đã được ba tuổi, thuộc giống Great Pyrenees*, thể trạng béo ú, là giống đực cực đẹp, đứng thẳng người thì cao gần một mét, cân nặng gần một trăm hai mươi ký, nặng hơn cả Miêu Tiêu Bắc. Miêu Tiêu Bắc mỗi lần nhìn thấy Phong Tiểu Vũ huấn luyện nó, đều nghĩ rằng có thể cưỡi lên lưng nó mà chạy.

*(Great Pyrenees là giống chó gấu)

Domi sau khi cùng Miêu Tiêu Bắc thân thiết một trận, xoay mặt thấy được Lam Minh.

Lam Minh đi vào trong, trái phải nhìn nhìn, Domi lùi về phía sau, dường như có chút sợ hãi.

Miêu Tiêu Bắc giật mình, lá gan của Domi vô cùng lớn, hơn nữa rất hung hãn, lại thông minh, Great Pyrenees là loài chiến đấu, giống như Domi, ngay cả gấu nó còn không sợ, tại sao lại sợ Lam Minh?

Lam Minh đi tới trước mặt Domi, ngồi xổm xuống đối mặt với nó.

“Chó.” Lam Minh đột nhiên nói.

Domi ngồi xuống, đối hân vẫy đuôi.

Lam Minh híp mắt nhìn nó một hồi, nói, “Có thể ăn...”

“A?!” Miêu Tiêu Bắc cực kỳ hoảng sợ, vội vàng bảo vệ Domi, nói, “Không được a, nó là tính mệnh của Phong Tiểu Vũ a, anh ăn nó, Phong Tiểu Vũ sẽ nhảy lầu!”

Lam Minh khó hiểu nhìn nhìn Miêu Tiêu Bắc, bí hiểm cười cười, nói, “Ta lại chưa nói muốn ăn thịt cầy.”

...

“Vậy anh ăn cái gì?” Miêu Tiêu Bắc khó hiểu hỏi.

Lam Minh nhún nhún vai, đi tới sofa nằm xuống, Miêu Tiêu Bắc đẩy đẩy hẳn, nói, “Anh... ngủ trên giường tôi đi, tôi ngủ sofa là được.”

Lam Minh thân nhiên nói, “Ở đây rất thoải mái.”

“Tôi gầy hơn anh, nằm vừa sofa, anh ngủ ở đây không thể duỗi thẳng chân được!” Miêu Tiêu Bắc đẩy đẩy hẳn, nói, “Vào trong phòng mà ngủ, ở đó thoải mái hơn!”

Lam Minh bị Miêu Tiêu Bắc đẩy mạnh vào phòng ngủ, phát hiện có một chiếc giường lớn, nằm ngủ quả thực vô cùng thoải mái, cũng rất nhanh liền ngủ.

Miêu Tiêu Bắc đóng cửa cho hẳn, bảo Domi trông cửa, chính mình thì cởi giày, lạng lẽ mở cánh cửa bên cạnh phòng khách... Quả nhiên, chỉ thấy Phong Tiểu Vũ cuộn mình trong chăn say sưa ngủ.

Miêu Tiêu Bắc đóng cửa lại, tới gần đẩy đẩy nó, nhỏ giọng gọi, “Tiểu Vũ! Tiểu Vũ!”

“Ủm?” Phong Tiểu Vũ mơ mơ màng màng hừ một tiếng.

“Nè, tỉnh tỉnh, có chuyện muốn hỏi em!” Miêu Tiêu Bắc cố sức đẩy nó.

“Ủ... Bắc Bắc...” Phong Tiểu Vũ nửa mơ nửa tỉnh nhìn Miêu Tiêu Bắc trước mặt, vươn tay ôm cậu, nói, “Bắc Bắc, anh là thần tượng của em a... Em yêu anh muốn chết.”

Miêu Tiêu Bắc bị nó chọc tức, cố sức lay lay nó, nói, “Nè, em thanh tỉnh một chút coi! Hỏi em một chuyện!”

“Hả?” Phong Tiểu Vũ rốt cuộc cũng có ý muốn tỉnh, dụi mắt, “Bắc ca...”

“Ca cái đầu em, hỏi em một chuyện quan trọng!” Miêu Tiêu Bắc lại dùng sức lay hai cái, lắc lư đến Phong Tiểu Vũ có chút choáng, mới hoàn toàn tỉnh hẳn.

Đột nhiên Phong Tiểu Vũ bật dậy, hỏi, “Chuyện gì? Xảy ra chuyện gì? Có phải Domi có chuyện?...” Miêu Tiêu Bắc vội che cái miệng của nó, nói, “Đừng lên tiếng, Domi rất khỏe, anh hỏi em một chuyện.”

Phong Tiểu Vũ chớp chớp mắt, nhìn Miêu Tiêu Bắc, “Chuyện gì vậy? Sao khẩn trương vậy?”

“Trước đây không phải em thường nói có vật bắn gì đó sao?” Miêu Tiêu Bắc hỏi, “Nếu như gặp phải, làm sao đuổi chúng đi? Có biện pháp nào không?”

Phong Tiểu Vũ nhìn Miêu Tiêu Bắc, một lát sau mới hỏi, “Vật bắn... anh gặp?”

“Em mau nói có biện pháp nào đuổi chúng đi không!” Miêu Tiêu Bắc hỏi.

“Nước thánh! Muối ăn... Ách, còn có gì nữa ta...” Phong Tiểu Vũ nghĩ không ra.

Miêu Tiêu Bắc đang sốt ruột, chợt nghe phía sau có người nói, “Ăn.”

...

Cả hai đều sửng sốt, ngược mắt, chỉ thấy phía sau Miêu Tiêu Bắc không biết từ lúc nào đã có một người đứng đó.

Miêu Tiêu Bắc cả kinh đặt mông ngồi xuống giường —— Là Lam Minh, hắn vào bằng cách nào? Cửa phòng rõ ràng đóng chặt.

Lam Minh đứng sau lưng Miêu Tiêu Bắc, nói với cậu, “Còn thức ăn không? Ta lại đói bụng.”

...

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Đài thọ, và kẻ ăn tạp nơi nào cũng có

Đêm đó, Miêu Tiêu Bắc phải nấu cho Lam Minh ba tô mì ăn liền mới đuổi được tên ác ma bao tử rỗng đó đi ngủ, Phong Tiểu Vũ vừa ăn khuya, vừa hỏi Miêu Tiêu Bắc, “Bắc ca, người đó là ai, đẹp trai thật a!”

Miêu Tiêu Bắc có chút vô lực nhìn nó, tâm nói, ừ, em thấy được anh ta biến thân thì khẳng định càng thêm đẹp trai... Đẹp trai chết em luôn!

Đem Phong Tiểu Vũ hiếu kỳ đuổi đi, Miêu Tiêu Bắc tựa vào sofa, Domi nằm lên chăn len bên cạnh cậu lăn qua lăn lại.

Miêu Tiêu Bắc ngửa mặt lên trời nhìn trần nhà, một chút buồn ngủ cũng không có, cậu đang suy nghĩ, chuyện xảy ra đêm nay rốt cuộc là thế nào? Có phải sự thật hay không? Thật hy vọng vừa thức dậy thì sẽ phát hiện, bản thân mình chỉ gặp một giấc mộng thật dài mà thôi.

Ngủ một giấc ngắn, Miêu Tiêu Bắc đột nhiên ngồi dậy, cầm giấy bút, đem những đồ án trên bản Vũ Dạ Tập mà mình nhớ kỹ đều vẽ lại, cậu vẽ tranh không được tốt cho lắm, nhưng có thể nhớ kỹ mỗi động tác.

Cậu lấy ra tai nghe, cắm vào máy, vừa nghe nhạc, vừa biên tập vũ đạo, hình ảnh Lam Minh chiến đấu với quái vật vừa nảy, khiến cậu đột nhiên trào dâng khát khao sáng tác, vũ đạo kích tình dào dạt.

...

Sáng sớm hôm sau, Lam Minh bị tiếng hót của những chú chim trên cây đánh thức, trở mình một cái, mơ mơ màng màng nói, “Ồn muốn chết... Đã mấy nghìn năm rồi còn không học ngoan!”

Lại ngủ thêm một lúc, thanh âm bên ngoài càng thêm ầm ĩ... Tiếng còi ô tô, tiếng xe chạy... Tiếng thức tỉnh của thành thị huyền ảo khiến Lam Minh sản sinh cảm giác rằng mình bị rơi vào một ***g chim khổng lồ.

“Phiền quá!” Lam Minh một cước đá tung chăn ngồi bật dậy, cảm thấy tiếng ồn ào khiến hãn hơi đau đầu, đi tới bên cửa sổ vén rèm lên... Ánh nắng chói chang khiến hãn giật mình nhắm chặt mắt, nhú mày hé miệng... Răng nanh sắc nhọn lộ ra. Một lúc lâu, Lam Minh mới hít sâu một hơi, thích ứng với loại ánh sáng rực rỡ này, ánh mặt trời đã lâu không gặp. Tự giấu mà cười, Lam Minh cúi đầu nhìn tia nắng chiếu vào mu bàn tay trắng xanh, thứ đáng để yêu thích ở thế giới loài người, cũng chỉ có loại ánh sáng ấm áp này.

Lấy lại bình tĩnh hãn mới phát hiện, trong ánh nắng có một bóng hình quen thuộc.

Lam Minh tập trung nhìn vào, chỉ thấy ngoài cửa sổ không phải trống không, mà có một sàn tập rất rộng, bốn phía đều dùng thủy tinh bao bọc.

Miêu Tiêu Bắc đeo tai nghe, đang giãn cơ bắp, luyện tập những vũ điệu cơ bản.

Lam Minh hơi nheo mắt lại, đứng ở khung cửa sổ phía sau tường thủy tinh mà nhìn, sàn tập rất lớn, sàn gỗ màu đen, bốn góc có bốn chậu cây xanh.

Miêu Tiêu Bắc chuyên chú luyện tập, cổ và trán đã tích ra một tầng mồ hôi mỏng.

Lam Minh nhìn nhìn, nhếch miệng, ý nghĩa không rõ mà cười, đẩy cửa sổ thủy tinh bước tới.

Tiếng cửa mở ra cũng không làm phiền đến Miêu Tiêu Bắc, có lẽ do tai nghe cách âm rất tốt.

Lam Minh đi tới bên cạnh Miêu Tiêu Bắc.

Miêu Tiêu Bắc vừa lúc xoay người về phía sau, thì thấy Lam Minh đột nhiên chắn trước mặt, cả kinh... May mà cậu phản ứng cực nhanh, xoay người một cái tránh ra, ngược mắt có chút bất mãn mà nhìn hắn, cậu ghét nhất có người quấy rầy mình luyện tập.

Lam Minh cũng không thèm để ý, đi ra bên ngoài sàn tập, cúi đầu nhìn xuống dưới, lại nhìn quanh bốn phía.

...

Ban ngày, có thể thưởng thức thành thị này tốt hơn buổi tối, trong óc Lam Minh tình tế phân biệt sự khác nhau giữa thế giới kia trong ký ức của mình với hiện tại, có chút muốn cười.

Miêu Tiêu Bắc tháo tai nghe xuống, chỉ thấy dưới ánh mặt trời, ngũ quan của Lam Minh càng thêm rõ ràng, dáng vẻ của hắn tuy rằng giống nhân loại, nhưng cũng không thật sự giống hoàn toàn. Nhìn sơ, rất tuấn mỹ, nhìn kỹ, có chút yếu dị, đặc biệt là đôi mắt, bị ánh nắng chiếu vào, đồng tử giống như loài mèo gom lại thành một đường dựng thẳng, màu sắc cũng biến thành vàng nhạt. Sắc mặt vẫn trắng, tóc tuy đen nhánh, nhưng được ánh nắng chiếu vào, khiến người ta ảo tưởng rằng có một loại ánh vàng bao phủ.

Miêu Tiêu Bắc dùng khăn bông lau lau mặt, mở miệng, “Một lát nữa tôi muốn đi ra ngoài, anh chờ ở nhà một mình.”

Lam Minh quay đầu nhìn cậu, hỏi, “Người đi đâu?” Hắc quay mặt lại, cũng có chút giật mình.

Ngũ quan, thân hình của Miêu Tiêu Bắc, cùng hình bóng của một người ghi sâu trong ký ức mà hắc đã quên thật lâu rất trùng hợp.

Lam Minh cười cười, càng tỉ mỉ nhìn kỹ một chút, nhớ kỹ mặt mày của Miêu Tiêu Bắc, nhân loại hoàn mỹ mà tinh xảo, hơn nữa huyết thống thuần khiết mấy ngàn năm của cậu, không gì có thể sánh bằng, là bữa tiệc thịnh soạn của ác ma.

“Hôm nay tôi còn có một buổi biểu diễn.” Miêu Tiêu Bắc nói, “Buổi tối còn phải đi dạy một tiết học.”

“Ta cùng đi với người.” Lam Minh nói.

Miêu Tiêu Bắc hơi nheo mắt lại, quyết định phản kháng, “Không dẫn anh đi!”

Lam Minh nhướng mi một cái, nói, “Người không có quyền cự tuyệt, ta sẽ sớm tìm được người.” Nói, vươn tay chỉ chỉ đồ án nơi cổ tay, xoay người về phòng, nói, “Đói, điểm tâm!”

Miêu Tiêu Bắc dâng lên một loại xúc động muốn đập phá đồ vật, bao giờ mới có thể thoát khỏi tên ác ma này a?!

.

Vô lực trở về phòng, Miêu Tiêu Bắc ngáp một cái, tối hôm qua ngủ không đủ.

Tới phòng khách, chỉ thấy trên bàn bày ra hơn mười cái bánh bao, Miêu Tiêu Bắc nhúu mày, Phong Tiểu Vũ ngậm một cái bánh bao trong miệng, ngồi trên sofa, đút bánh bao cho Domi.

Thấy Miêu Tiêu Bắc đi ra, liền hét lên, “Bắc Bắc, tối hôm qua có động đất, có cảm giác được không?”

Miêu Tiêu Bắc sửng sốt, “Hả?”

“Anh xem tin tức a, cả thư viện đều bị chấn sụp!”

“Khụ khụ...” Miêu Tiêu Bắc càng không ngừng ho khan, lúc này, điện thoại vang lên, cậu đi nhắc máy, chợt nghe tiếng của dì La truyền đến, “Tiểu Bắc, cậu không sao chứ?”

“Ách... Không.” Miêu Tiêu Bắc cảm thấy tội lỗi nặng nề, nói, “Dì...”

“Ai nha, không sao là tốt rồi a, làm dì sợ muốn chết, dì còn tưởng cậu bị đè ở dưới chứ!” Dì La nói, “Công ty xây dựng đó cũng dám làm công trình đậu hũ, bọn họ chết chắc rồi!”

“Dạ?” Miêu Tiêu Bắc khó hiểu.

“Cậu không biết a? Thư viện sụp!” Dì La nổi giận đùng đùng nói, “Sáng nay mấy người tới sớm nhất đều trợn tròn mắt, vừa mới báo cảnh sát, người của cục Giám sát chất lượng cũng tới, bọn họ nói, trong thép có trộn lẫn gì đó, là công trình bọt biển! Công ty xây dựng này xong đời rồi! Cho bọn họ bồi thường chết luôn, ở đây nhiều sách cổ đều là bảo vật vô giá a.”

Miêu Tiêu Bắc càng nghe càng áy náy, nói, “Dì à, xin lỗi a...”

“Xin lỗi cái gì, đứa ngốc, nếu không phải tối qua cậu tới thư viện, thì dì còn phải trực suốt đêm đó, nói không chừng cũng bị đè chết trong đó rồi!” Dì La nói, “Bất quá giờ thì ổn rồi, có công ty bảo hiểm bồi thường, dì được nghỉ chờ thư viện xây lại xong sẽ đi làm lại, còn có tiền lương nữa, được nghỉ ngơi cả năm trời, hời to. Tiểu Bắc, ở phía bắc thành phố có một khu phố bán sách cậu biết không? Ở đó có một nhà trưng bày sách cổ, dưới tầng hầm có rất nhiều sách hay, mấy ngày trước dì vừa thấy, cậu muốn đọc sách

thì tới đó mà tìm, bây giờ thì không có thời gian nói chuyện tiếp với cậu được, phải đi đưa bảo bảo tới trường đây.”

Miêu Tiêu Bắc gác điện thoại, trái phải nghĩ nghĩ... Thì ra mình đã làm một chuyện tốt?

Cất điện thoại, ngẩng đầu, chỉ thấy Lam Minh đã ăn xong mấy cái bánh bao, chưa lại một cái cho cậu, vươn lưỡi liếm môi, dường như đã ăn no.

“Anh no chưa?” Miêu Tiêu Bắc cầm cái bánh bao kia nhìn hăn, hỏi, “Chưa no thì cho anh cái này?”

Lam Minh cười, “Đã no rồi, hôm qua là vì ta đói quá lâu.”

Miêu Tiêu Bắc nghĩ nghĩ, hỏi, “Anh đói bụng bao lâu rồi?”

Lam Minh ngẩng mặt nghĩ nghĩ, vươn tay lấy một cái đồng hồ quả quýt được thiết kế diêm dúa theo phong cách cổ xưa từ trong túi áo ra, nhìn nhìn, nói, “Ừ... Cũng gần một nghìn năm rồi.”

Miêu Tiêu Bắc có chút há hốc mồm, Phong Tiểu Vũ thì lại không ngừng đập chân, cười nói, “Ha ha~ Lam ca thật hài hước!”

Miêu Tiêu Bắc bất đắc dĩ, ăn bánh bao nói, “Đi thôi, sáng sớm còn buổi biểu diễn!” Nói xong, kéo Phong Tiểu Vũ ra ngoài, Lam Minh cũng đuổi theo, Domi đi sau cùng.

.

Vào thang máy, Miêu Tiêu Bắc suy nghĩ một chút, hay là vẫn cứ lái xe đi, liền bấm nút , thang máy chậm rãi đi xuống.

Lam Minh đứng trong thang máy ngẩng đầu nhìn, hỏi, “Cái thùng này là ai phát minh ra?”

“Lam ca, thật tếu!” Phong Tiểu Vũ cùng Lam Minh lôi kéo làm quen, nói, “Em thích!”

Lam Minh nhìn nhìn nó, khẽ cười, lộ ra răng nanh sắc nhọn, Phong Tiểu Vũ ngẩn người, răng nanh này trông rất thật.

Chính lúc này, đột nhiên...

“Đông” một tiếng, thang máy rung động mãnh liệt, sau đó ngừng lại, ánh đèn cũng chợt lóe, sau đó hai hàng đèn cũng đồng loạt phụt tắt.

“Không phải chứ?” Phong Tiểu Vũ sửng sốt, song song, chợt nghe Domi ngẩng mặt, hướng đỉnh thang máy sủa ầm lên.

Phong Tiểu Vũ cùng Miêu Tiêu Bắc vô thức ngẩng đầu, thì thấy ở đỉnh thang máy... Trên nền thủy tinh trong suốt, xuất hiện một bóng mờ, giống như, một cái chân...

“Má ơi!” Phong Tiểu Vũ vội vàng kéo Miêu Tiêu Bắc đang đứng bên cạnh, “Bắc ca, cái gì vậy a?”

Miêu Tiêu Bắc cũng có chút giật mình, xoay mặt nhìn Lam Minh.

Lam Minh cười cười, nói, “Là vật nhỏ do nghe được mùi của ta, sợ đến không thể động đậy mà thôi.” Nói, hẩn ngẩng đầu, hướng bên trên hé miệng, lộ ra răng nanh phát ra một tiếng kêu cổ quái.

Miêu Tiêu Bắc liền chú ý tới gương mặt trắng bệch của Phong Tiểu Vũ, có chút vô lực mà đỡ trán, Miêu Tiêu Bắc biết... Lộ tẩy rồi!

Phong Tiểu Vũ vô thức trốn phía sau Miêu Tiêu Bắc, ghé vào lỗ tai cậu hỏi, “Bắc... Bắc Bắc... Anh ta mua răng ở đâu?”

Miêu Tiêu Bắc xoay mặt nhìn nhìn Phong Tiểu Vũ, đột nhiên nghĩ đến, tên nhóc này là đồ gốc không suy nghĩ như bình thường, không bằng gạt

nó? Nghĩ tới đây, bèn nói, “Đây là diễn kịch, tự quay, em làm quần chúng hợp tác một chút được không a?”

“... Nga!” Phong Tiểu Vũ há to miệng vỗ tay chát một cái, vội nói, “Em đã nói mà!” Nói xong, thấp giọng hỏi, “Em phải làm bộ rất sợ?”

“Ha hả.” Miêu Tiêu Bắc nói thầm trong lòng —— Đúng là đồ ngốc! Bèn lên tiếng, “Em cứ tự nhiên, không nên quá giả là được rồi.”

“Hay!” Phong Tiểu Vũ nghiêm túc gật đầu, “Không thành vấn đề!”

Miêu Tiêu Bắc quay đầu lại, chỉ thấy Lam Minh đã khép miệng lại, khóe môi mang một nụ cười xấu xa... Chỉ chốc lát sau, vật bên trên đã biến mất, thang máy lại khôi phục vận hành, đèn đóm cũng đều sáng lên.

Lam Minh vươn tay sờ sờ cằm, nói, “Ừm... Mọi chuyện đã trở nên rất thú vị.”

Miêu Tiêu Bắc khó hiểu nhìn hắn, có điều điều khiến cậu lưu ý chính là... Nơi này là nhà của cậu, mấy thứ lộn xộn sẽ không ở gần nhà cậu chứ.

“Không phải đã nói với người rất nhiều lần rồi sao?” Lam Minh dường như có thể nghe được tiếng lòng của cậu, cúi đầu nói với cậu, “Chỉ cần ta ở chỗ này, những thứ kia sẽ không đến.”

Miêu Tiêu Bắc khẽ nhú mày, hỏi, “Vậ ban nãy là cái gì?”

“Nó bất quá chỉ là một thứ để báo tin và dò xét mà thôi, bọn họ biết ta sống lại, cho nên rất khẩn trương.” Lam Minh cười cười.

Lúc này, cửa thang máy “Đing” một tiếng, mở ra.

.

Tới bãi đỗ xe, Phong Tiểu Vũ mới hỏi, “Bắc Bắc, được rồi chứ? Có thể tự do hoạt động chưa?”

Miêu Tiêu Bắc nhìn trời, vỗ vỗ vai nó, “Được rồi, biểu hiện rất tốt.”

“Hắc hắc, rất nhiều rất nhiều người đều bảo muốn mời em đóng phim.” Phong Tiểu Vũ có vài phần tự tin nói, “Nhưng mà em kiên quyết chỉ khiêu vũ! Không lẫn quẩn trong làng giải trí, chị em nói em quá đơn thuần!”

Miêu Tiêu Bắc gật đầu, “Chị của em rất có khả năng dự đoán a.”

Sau đó, mọi người lên xe, chạy tới nhà hát cần biểu diễn.

Lam Minh ngồi trong xe thưởng thức cảnh trí nơi thành thị, tâm tình khá tốt, “Thời đại này cũng không tệ lắm, ít nhất cũng thuận tiện hơn trước đây một chút.”

Miêu Tiêu Bắc nhìn hắn, nói, “Lát nữa anh đừng làm mấy chuyện kỳ quái.”

Lam Minh xoay mặt nhìn cậu, đột nhiên tiến tới, ghé sát vào lỗ tai cậu nhẹ nhàng nói, “Dạ, chủ nhân của ta...”

Một tiếng phanh xe chói tai đột ngột truyền đến, Phong Tiểu Vũ ôm Domi ngồi phía sau, “Em không muốn chết a!”

Miêu Tiêu Bắc thiếu chút nữa lái vọt xe vào bên dưới cầu vượt, đằng sau truyền đến tiếng những tài xế khác chửi bậy, cậu làm dịu tâm tình của mình lại một chút rồi lái xe như thường lệ, chỉ là nghiêng răng vể mặt không dám tin liếc Lam Minh bên cạnh.

Lam Minh thì lại cười ha ha, dựa vào lưng ghế, nhìn cái tai hơi hồng hồng của Miêu Tiêu Bắc có chút xuất thần.

.

Thật vất vả mới tới được cổng nhà hát, mọi người xuống xe, Miêu Tiêu Bắc khóa xe lại, cùng Phong Tiểu Vũ cầm trang phục biểu diễn đi tới hậu đài, Lam Minh một tay dắt Domi, chậm rãi đi vào nhà hát.

Hắn đứng ở lối vào, ngẩng mặt nhìn nhìn, một nhân viên đi lên, “Thưa ngài, sắp mở màn rồi, ngài có vào không?”

Lam Minh nhìn nhìn hắn, hỏi, “Miêu Tiêu Bắc biểu diễn ở đây?”

Nhân viên cười cười, nói, “Nga, ngài cũng hướng về Miêu Tiêu Bắc mà tới a, đúng vậy, biểu diễn lần này là anh ta múa chính.”

Lam Minh nhắc chân bước vào, nhân viên nọ vội nói, “Ai, thưa ngài, vui lòng đưa vé vào cửa, còn nữa, thú cưng không thể...”

Nhưng nhân viên nọ còn chưa dứt lời, chỉ thấy Lam Minh nhìn anh ta một cái.. Đường nhìn chạm nhau, nhân viên nọ lập tức đứng im như tượng, Lam Minh dắt Domi ưu nhã đi vào nhà hát.

Vào trong, Lam Minh muốn tìm một chỗ ngồi hạng nhất, nhưng vô tình thấy được một người tiến vào, theo cầu thang trực tiếp đi lên lầu hai, đó là người tối hôm qua đã gọi Miêu Tiêu Bắc lại khi hắn và cậu đang đi về nhà — Vệ Minh Á.

Lam Minh nghĩ nghĩ, dắt Domi đi theo.

Lúc này, có một nhân viên tiến đến muốn ngăn trở, chỉ thấy bàn tay của Lam Minh nhẹ nhàng nhoáng lên trước mặt hắn... Nhân viên lập tức ngừng hoạt động, ánh mắt đại ra như đóng đinh tại chỗ, cứ như trở thành một pho tượng điêu khắc.

Cho tới khi Lam Minh dắt Domi lên lầu hai, nhân viên đó mới tỉnh táo lại, nhưng lúc này anh ta cũng không biết chuyện gì vừa xảy ra, sờ sờ đầu mờ mịt đi đến góc tường tiếp tục nhiệm vụ.

Lam Minh lên lầu hai, mới phát hiện tầng này có rất nhiều phòng nhỏ riêng biệt, hẳn nhìn Domi một chút.

Domi dẫn Lam Minh tới phòng VIP thứ ba đếm ngược từ ngoài cửa vào, ý bảo —— Người nọ vào đây.

Lam Minh khẽ cười cười, làm động tác cảm ơn với nó, Domi vẫy đuôi.

Lam Minh vốn muốn vào xem một chút, nhưng cảm giác phía sau có người tới, hẳn liền đi lên phía trước... Nhưng người nọ đẩy ra cánh cửa phía sau hẳn... Cũng chính là đi vào phòng VIP của Vệ Minh Á.

Lam Minh quay đầu lại, chỉ thấy cửa đang khép hờ, liền đứng một bên nghe.

.

“Ông chủ, sáng nay Kiệt Minh bị đụng xe!” Người đi tới vội nói, “Cấp cứu không được, đã chết!”

“Cái gì?” Vệ Minh Á đập bàn đứng bật dậy, nói, “Lại thêm một người? Trong vòng nửa tháng đã chết năm người?! Các người muốn công ty chúng ta phá sản hả? Có biết tôi bồi dưỡng bọn họ tốn bao nhiêu tiền hay không? Sớm biết sẽ chết, tôi đã đem bọn họ chuyển nhượng cả rồi!”

“Ông chủ... Thầy phong thủy nói, hình như công ty có chút tà khí.”

“Cóc khô!” Vệ Minh Á hung hăng trừng mắt liếc anh ta, nói, “Tôi không tin những thứ này!”

“VẬY... Tôi đi xử lý hậu sự, nhưng mà ông chủ à, cứ như vậy cũng không phải cách.”

“Tôi biết, anh đi tìm vài người tới cho tôi, Miêu Tiêu Bắc này bất luận thế nào tôi cũng phải nắm cho kỳ được, về chuyện cậu ta anh hãy an bài đi.

Vừa lúc, mượn chuyện của mấy người chết kia làm huyền não một trận, anh hiểu không? Loại chuyện này có cần tôi dạy không? Có đôi khi người chết so với người sống còn đáng giá hơn! Đi hết vốn về đây cho tôi, đồ ngu!”

“Dạ, dạ!” Người nọ vội vàng bỏ chạy.

Lam Minh đứng ngoài cửa nghe được rõ ràng, khẽ cười cười.

Sau đó, hắn xoay người tiến vào phòng VIP sát vách... Trong phòng VIP này vừa lúc có một đôi tình nhân đang thân mật, thấy Lam Minh đi vào, cô gái cả kinh thiếu chút nữa bật ra tiếng, nhưng Lam Minh giơ một ngón tay nhẹ nhàng đặt trước môi, đối bọn họ, “Suỵt.”

Đôi tình nhân lập tức cứng ngắc, không nhúc nhích.

Lam Minh vươn tay cầm một đĩa thức ăn vặt trên bàn, đi tới bên cửa sổ đứng, vừa ăn vừa nhìn...

Chỉ thấy trên sân khấu đã bắt đầu biểu diễn, Miêu Tiêu Bắc đứng trong bóng tối, đầu tiên là màn múa đơn thuộc về một mình cậu, vũ đạo tràn ngập mùi vị của phong tục dân tộc, mang theo một loại cuồng dã cùng tịch mịch rất đặc biệt.

Lam Minh khẽ cười cười, lúc này, cánh cửa phía sau nhẹ nhàng bị đẩy ra.

Có một người lùn cực thấp bé đi đến, khoe miệng mang theo nụ cười nịnh nọt, lộ ra hàm răng sún, “Ha hả a... Lam Minh đại nhân.”

Lam Minh cũng không thèm quay đầu lại, chỉ tập trung nhìn vũ đạo của Miêu Tiêu Bắc, thực sự là vũ giả trời sinh.

“Hắc hắc... Lam Minh đại nhân, mọi người biết ngài sống lại, đều thật cao hứng.” Vừa nói, người lùn nọ vừa xoay mặt, nhìn nhìn đôi tình nhân

không thể động đậy bên cạnh, trên mặt lộ ra một nụ cười gian tà, “Hmm, mùi thịt rất mới mẻ.. Lam Minh đại nhân có phải muốn dùng bữa... Ai nha...”

Hắn còn chưa dứt lời, đã thấy Lam Minh đột nhiên xoay người lại, một cước giẫm hắn trên mặt đất.

“A...” Người lùn nọ bị Lam Minh đạp đến trợn trắng mắt, giãy dụa nói, “Đại nhân... tha mạng.”

Lam Minh nhìn nhìn hắn, lạnh lùng nói một câu, “Cút.”

“Dạ...” Người lùn nọ gian nan từ dưới chân Lam Minh bò ra, ù té bỏ chạy.

Lam Minh quay đầu lại tiếp tục xem Miêu Tiêu Bắc biểu diễn trên sân khấu, vừa lạnh lùng nói với đôi tình nhân không thể động đậy bên cạnh, “Muốn uống máu đàn ông? Cũng không nên đòi hỏi quá xa xỉ, tìm một con súc sinh giải quyết cho đỡ thèm đi, làm quá mức, sẽ chết.”

Ánh mắt đang dọi ra của cô gái trong đôi tình nhân đó lập tức bị kinh khủng thay thế, ả khẩn trương nhìn Lam Minh, màu mắt chậm rãi biến thành màu vàng, run rẩy đứng lên, xoay người bỏ chạy.

Lam Minh ăn xong thanh chocolate cuối cùng, dắt Domi rời đi, đóng cửa, mà song song đó, hắn cũng búng tay một cái thật vang.

Trong phòng VIP, chàng trai nọ đột nhiên chấn động, tỉnh lại. Gã nhìn trái nhìn phải, mờ mịt, “Sao mình lại ở đây?”

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Đêm mê hoặc, vũ điệu của quần ma

Lam Minh dẫn Domi rời khỏi lầu hai, vừa tới trước cầu thang, thì thấy ánh sáng tắt dần... Hắn vô thức xoay mặt nhìn về phía sân khấu.

Bây giờ là màn hai của vũ kịch, theo bối cảnh, âm nhạc đổi thành giọng nữ cao xướng ca, tiết tấu cũng trở nên thanh thoát, âm nhạc được xử lý qua điện tử nghe như thanh âm của thiên nhiên, có vẻ hoa lệ mà yêu tà.

Lam Minh nhướng mi một cái... vịn vào lan can nhìn xuống, chỉ thấy trên sân khấu, từ múa đơn đã đổi thành múa nhóm, Miêu Tiêu Bắc vẫn như cũ đứng chính giữa múa dẫn đầu, đan xen vào ánh đèn, tiết tấu thác loạn, Lam Minh tuy rằng không quá hiểu biết, nhưng cảm giác thật đẹp.

Lại nhìn tâm tình của khán giả, dường như cũng có chút phấn khởi.

Đột nhiên, ánh đèn chiếu vào tấm màn lớn phía sau nhóm vũ giả, hiệu quả tạo ra khi bóng của họ xuất hiện trên tấm màn nọ, phối hợp với quang ảnh, khiến người khác vô cùng chấn động.

Tiếng vỗ tay cùng tiếng kinh hô của khán giả, phân nửa là dành cho màn múa đặc sắc dưới ánh đèn, còn có phân nửa, là dành cho Miêu Tiêu Bắc – người bắt mắt nhất trong những chiếc bóng, thiên phú hoàn mỹ khiến chiếc bóng của cậu có vẻ dị thường không thực, kết hợp giữa cái đẹp và cực hạn.

Mà giữa lúc khán giả hưởng thụ thịnh yến của thị giác, song song với nhóm vũ giả trên đài đang ra sức diễn xuất, Lam Minh lại chú ý tới, phía trên sân khấu, trên đỉnh chớp, xuất hiện một chút u quang màu đỏ...

Khẽ nhếch khóe miệng, Lam Minh cười lạnh một tiếng, vĩnh viễn không học được cách xuất hiện đúng trường hợp là bệnh chung của lũ ma quỷ.

Rất nhanh, trong bóng tối, xuất hiện vài bóng hình đen đúa như quỷ mị. Bọn chúng ngồi xổm trên ống thép trên đỉnh, dùng một đôi mắt đỏ tươi, nhìn chăm chăm nhóm vũ giả dưới đài.

Từ gương mặt xanh xám của chúng, cùng với đôi cánh mang theo móng vuốt sắc bén phía sau, Lam Minh nhận ra thân phận của chúng —— Dực Si.

Dực Si cũng không phải loài quỷ hung mãnh, bất quá chỉ là bầy tiểu quỷ thích đùa dai mà thôi, chúng nó thích vô gớp vui, nhưng Lam Minh nhớ rõ... Đôi mắt của Dực Si không phải là màu đỏ.

Mắt của ma quỷ có rất nhiều loại, thông thường là màu đen, cấp bậc càng cao, thì càng có năng lực mạnh, có thể hiện ra màu hổ phách, màu lục, màu vàng thậm chí là màu trắng. Chỉ có ánh mắt của hung quỷ mới là màu đỏ, mà đỏ như máu mang theo ánh huỳnh quang lưu động, chính là ác quỷ đã ma hóa, loại ác quỷ này gọi chung là hung quỷ, bọn chúng không có bất luận năng lực nào để phân biệt năng lực và tư duy, chỉ biết giết chóc, hoàn toàn bị tính hung tàn chiếm đoạt, là chủng loại mà Khu Ma Nhân nhìn thấy sẽ giết không tha.

Lam Minh quay sang Domi chỉ chỉ góc tường, Domi chạy tới ngồi xổm xuống, hướng Lam Minh vẫy đuôi.

Lam Minh cười cười, nhẹ nhàng ung dung nhảy lên, đứng trên lan can, ngược mắt nhìn lũ Dực Si phía trên.

Vừa nhìn, hần mới phát hiện, thì ra những Dực Si này đã biến dị, nói đúng hơn, là bị hung quỷ nào đó thao túng.

Tâm tình tàn bạo phần nộ của hung quỷ là có tính truyền nhiễm, đối với ác ma mà nói, đó giống như một loại virus. Loại virus này đối với nhân loại vô hại, nhưng quỷ quái cấp thấp một khi bị nhiễm phải, sẽ sản sinh biến dị. Những con Dực Si này phỏng chừng là bị ô nhiễm, không biết hung phạm là ai, có điều, loại mảnh khỏe ti tiện này, hầu như đều là loại yêu ma hút máu yêu thích sử dụng nhất. Lam Minh cười cười, thông qua một ít hiểu biết sai lầm từ sách vở, loài người vẫn cho rằng quỷ hút máu là có thể chế tạo, cũng như nói nhân loại bị cắn phải, lại uống máu của quỷ hút máu, có thể biến thành quỷ hút máu, thật ra đây là tuyệt đối không đúng sự thật. Quỷ hút máu là loài khá hiếm thấy, nhân loại muốn biến thành quỷ hút máu, vậy hầu như không có khả năng, trừ phi... Có một con người nào đó cùng quỷ hút máu trao đổi quả tim cùng tất cả máu trong cơ thể.

Lam Minh nhìn chăm chăm lũ Dực Si này hồi lâu, chỉ thấy chúng nó ban đầu mãi chòng chọc nhìn vào mọi người dưới đài, cuối cùng, ánh mắt tập trung tới trên người Miêu Tiêu Bắc, đây đó nhìn nhau, trong đó có một con, đột nhiên giương cánh.

Cánh của Dực Si rất dài, sau khi hoàn toàn mở ra đại khái dài gần hai mét, nó hoảng động đôi cánh, làm cho ánh đèn cũng lay động... Song song, quang ảnh trên bức màn phía sau sân khấu cũng trở nên dao động bất định.

Khán giả vẫn nghĩ đó là hiệu quả diễn xuất, đều kinh thần không ngớt, mà song song, Lam Minh chợt lóe... biến mất trên lan can, xuất hiện trên ụ đèn, bên cạnh một con Dực Si.

Lũ Dực Si phát hiện có người tới, đều nhao nhao quay sang, nhìn về phía Lam Minh, nhe răng trợn mắt, phát ra tiếng rống cảnh cáo.

Tiếng rống không thấp, phối hợp với nền nhạc trong giọng nữ cao ngâm xướng kỳ ảo như có như không, lại dị thường phù hợp.

Lam Minh ngược lại nở nụ cười, “Một nghìn năm thay đổi không ít a, năng lực đề kháng của ma quỷ cấp thấp càng ngày càng yếu, một virus nhỏ nhỏ liền đánh mất cả ý thức sao? Xem ra lũ ma quỷ đã cùng đường rồi, không biết chừng nào mới diệt vong toàn bộ.”

Lữ Dực Si đều phát hiện địch ý của Lam Minh, nhao nhao tụ lại, tư thế đó như muốn tập kích Lam Minh, hần mím cười, giơ lên tay trái... Chiếc vòng trên cổ tay hơi rung động, rồi biến mất... Trong giây lát, thanh quỷ đao với hơi thở quỷ dị —— Minh, xuất hiện trong tay hần.

Lam Minh nhẹ nhàng sờ sờ cằm, nói, “Giải trí với bọn mi một chút vậy.”

Lần nữa ngược mắt... Đôi mắt nguyên bản màu đen đã biến thành màu vàng.

Con người màu vàng, từ trước đến nay tượng trưng cho ma vật thượng đẳng, biểu thị trên người mình có ma lực vượt trên tất cả, trong thế giới ác ma đẳng cấp sâu nghiêm, màu mắt chính là tượng trưng cho sự kinh khủng.

Dực Si dù sao cũng chỉ là ma quỷ hạ đẳng, bản năng sản sinh cảm giác sợ hãi, đều lui về phía sau.

“Nga?” Lam Minh mỉm cười, “Còn chưa hoàn toàn bị mất phương hướng sao... Sợ à? Vậy cái kia thì sao?” Đang khi nói, Lam Minh khẽ nhắt mắt lại, lần nữa mở ra, một đôi mắt biến thành đỏ sẫm như màu máu.

Lữ Dực Si đều nhao nhao lui về sau, mở to hai mắt, há mồm phát ra tiếng tê rống đê phòng, đều là loại âm thanh tràn ngập cảm giác sợ hãi, chỉ bất quá vì nền nhạc hoa lệ kia, lại tăng thêm một ít trau chuốt cùng hiệu quả mà thôi.

.

Dưới đài, Miêu Tiêu Bắc múa rất tập trung, cậu đeo tai nghe, cũng không biết hiệu quả sân khấu là cái dạng gì nữa, chỉ dựa theo tiết tấu âm nhạc trong tai nghe mà múa, hết sức tập trung trên vũ đài là tập quán từ trước tới nay của cậu, dù một phút sau địa cầu bị hủy diệt, thì giờ phút này, cậu vẫn sẽ chìm đắm trong điệu múa.

Sự tập trung của vũ giả đương nhiên sẽ lây lan cho tất cả khán giả bên dưới, bầu không khí của toàn bộ nhà hát dần dần nóng lên, Miêu Tiêu Bắc biết, sắp đến cao trào của đoạn nhạc kế tiếp...

Quả nhiên, âm tiết cao vút lại tăng lên cung thứ tám, nếu như ban nãy là thanh âm của thiên nhiên, thì bây giờ đã trở thành tiếng cá heo có thể khiến người ta hoàn toàn chìm trong say mê. Khán giả đột nhiên có thể hiểu được vì sao tiếng hát của người cá lại có thể mê hoặc lòng người.

.

Mà trên đỉnh chớp, lũ Dực Si táo bạo đã từ tâm trạng sợ hãi chuyển biến sang luống cuống, chúng nó hướng Lam Minh rít gào, nhưng thủy chung không dám tới gần.

Lam Minh mặt không biểu tình nhìn nhìn bốn con Dực Si, có chút tiếc hận cũng có chút bất đắc dĩ nói, “Đáng tiếc, ma vật bị ô nhiễm phải thanh trừ...”

Tiếng nói vừa dứt, đột nhiên... Lam Minh mất hút không thấy đâu.

Lũ Dực Si đều khẩn trương mờ mịt nhìn xung quanh, nhưng lại song song cảm giác được phía sau nổi lên hàn khí... Quay đầu lại, chỉ thấy trên một chiếc đèn chiếu phía sau bọn chúng, Lam Minh đứng đó với thanh quỷ đao cự đại cầm bên tay phải.

Ý thức được sự uy hiếp, lũ Dực Si đồng loạt xông lên.

Lam Minh cười, lộ ra răng nhanh sắc nhọn cùng nụ cười quỷ mị, xoay cổ tay, hướng về từng con từng con đang lao tới vùng quỹ đạo trong tay... Một kích chém chết một con Dực Si vọt tới trước mắt.

Con Dực Si nọ gầm lên một tiếng, thối lui về phía sau một vài bước, rồi toàn thân biến đỏ... Sau đó, từng chút bị thiêu đốt sạch sẽ, hóa thành khói xanh phiêu tán.

Lam Minh khẽ nhú mày, cười nhạt một tiếng, nói, “Ác ma so với người tiện lợi hơn... Chết đi ngay cả một hạt bụi cũng không lưu lại, ngày thường xấu xí, nhưng lại có một kết cục mỹ lệ.”

Lũ Dực Si đánh mất lý trí này dĩ nhiên không biết Lam Minh nói cái gì, ba con khác cũng vọt tới, song song... Tiếng vỗ tay của khán giả dưới đài như thủy triều bùng phát, Lam Minh cười, giơ tay, một đao chọc thủng một con Dực Si, cúi đầu, chỉ thấy Miêu Tiêu Bắc uyển chuyển xoay người về sau, trong nháy mắt khi đáp xuống đất, ngược mắt... Cùng đường nhìn của h lẫn đối nhau.

Trong ánh mắt của Miêu Tiêu Bắc hiện lên một tia kinh ngạc, khiến Lam Minh cảm thấy hưng phấn, hơi nheo mắt, Lam Minh dựng thẳng ngón trỏ trên môi “Suýt” một tiếng, sau đó một đao chém bay con Dực Si thứ ba...

Trong đầu Miêu Tiêu Bắc trống rỗng, may là chỉ còn vài động tác cuối cùng... Nhờ vào kết quả của nhiều năm luyện tập, mỗi một động tác đều đã trở thành bản năng nào đó, cũng không cần dùng não bộ để chỉ huy thân thể.

.

Sau khi Lam Minh giết chết con Dực Si thứ ba, con Dực Si thứ tư đột nhiên bỏ cuộc không tập kích nữa, ngược lại muốn nhắm về phía dưới

đài, Lam Minh khẽ nhú mào, giờ tay bố một đao về phía nó, Dực Si giương cánh, tránh được phần đầu không bị chém... Nhưng phần eo vẫn bị một đao làm bị thương nặng.

Thân thể của nó nghiêng qua... Lão đảo một cái trực tiếp từ trên giá đỡ ngã xuống.

Đồng thời, nền nhạc cuối cùng của đoạn kết ngừng lại ngay lúc đó, Miêu Tiêu Bắc đứng thẳng, tất cả những ngọn đèn ở bốn phía sân khấu đều bật sáng, chiếu rọi chiếc bóng của cậu trên bức màn sân khấu rộng lớn phía sau.

Con Dực Si kia hạ xuống, mắt thấy nó sẽ rơi trúng Miêu Tiêu Bắc, Lam Minh giờ tay nắm lại một chân của nó...

Mà đôi cánh đã giương ra thật lớn của Dực Si, cũng được ánh đèn chiếu rọi lên bức màn sân khấu, vừa khớp với chiếc bóng của Miêu Tiêu Bắc... Phảng phất như vũ giả trên đài, mọc ra một đôi cánh của quỷ ma.

Đồng thời, lúc tấm màn lớn dần khép lại... Con Dực Si nọ cũng tử vong, miệng vết thương bắt đầu bốc cháy... Đúng ngay lúc tấm màn lớn khép lại, khán giả liền thấy đôi cánh phía sau Miêu Tiêu Bắc bùng cháy tiêu tan... Vũ kịch kết thúc.

...

Lam Minh chen vào giúp cả màn ca vũ kịch trở nên cực kỳ thành công, khán giả phấn khích còn chưa hết, toàn thể đứng lên vỗ tay, tấm màn lớn lại lần nữa mở ra, toàn thể những người tham gia biểu diễn lần thứ ba cúi chào, khán giả vẫn đang không ngừng vỗ tay, bên tổ chức diễn xuất trước tiên đi tìm lão Dương trao đổi chuyện về đợt diễn xuất này.

Miêu Tiêu Bắc đứng trên đài, so với sự mừng rỡ của những vũ giả trẻ tuổi khác, cậu bình tĩnh hơn rất nhiều, ngẩng đầu... Phía trên đã trống không, nhìn nhìn bốn phía... Chỉ thấy trên cầu thang thông với dãy ghế VIP

ở lầu hai, Lam Minh đứng dựa vào tường, bên cạnh, Domi vẫy vẫy đuôi với hân.

Trên mặt Lam Minh vẫn như cũ như cười như không, nhìn Miêu Tiêu Bắc.

Miêu Tiêu Bắc nghĩ nghĩ, vẫn gật đầu với hân —— Cảm ơn anh đã giúp đỡ màn biểu diễn, nếu không lỡ như đang múa đến phân nửa lại hạ xuống một con ác ma, vậy sẽ rối loạn.

Lam Minh cũng cười cười, cúi đầu, nắm tay đặt trước ngực hơi khom người —— Nguyên ý cống hiến sức lực cho người.

Miêu Tiêu Bắc có chút bất đắc dĩ, rốt cuộc, khán giả tan cuộc, nhóm diễn viên cũng đều xoay người đi tới hậu đài.

Lam Minh theo Domi đi tới hậu đài, khi tới tầng dưới, cũng ngược mắt nhìn nhìn ghế VIP trên lầu hai, nhìn Domi, “Người thấy một mùi ghê tởm.”

Domi gâu gâu sủa hai tiếng, Lam Minh nhún nhún vai, nói, “Dù sao cũng không phải người tốt... Không đi lo cho hân làm gì.” Nói xong, dẫn Domi đi tới hậu đài, Lam Minh có chút bất mãn lẩm bẩm, “Vừa vận động, bây giờ lại đói bụng rồi, cho nên mới nói thức ăn của nhân loại không đủ no.”

...

Trên ghế VIP ở lầu hai, Vệ Minh Á đứng bên cửa sổ, kích động đến thân thể còn có chút runrun.

Diễn xuất vừa nãy của Miêu Tiêu Bắc khiến hân hưng phấn không ngớt, càng thêm mãnh liệt muốn đem chàng trai chỉ cần một cử động đơn giản là đủ để mê hoặc lòng người này thu nhận dưới trướng mình... Đây căn bản là

một kho châu báu di động, vừa lúc có thể hóa giải nguy cơ trong khoảng thời gian này của hắn.

Đang suy nghĩ... chợt nghe được cánh cửa phía sau truyền đến tiếng kêu kẹt, mở ra.

Vệ Minh Á khẽ nhíu mày, quay đầu lại nhìn... Cửa tuy rằng mở, nhưng ngoài cửa lại không có ai.

Hắn có chút khó hiểu —— Gió sao?

Quay đầu lại...

“A!” Vệ Minh Á cả kinh kêu một tiếng, chỉ thấy bên cạnh không biết từ lúc nào, xuất hiện một người, người này mặc một thân tây trang màu xanh thẫm danh giá, ưu nhã mà thông dong. Tóc hơi dài, màu nâu, khuôn mặt thoát nhìn như con lai, cực kỳ anh tuấn, tuổi tác đại khái xấp xỉ ba mươi, hắn quay sang, lễ phép cười với Vệ Minh Á.

Vệ Minh Á sửng sốt một lúc, thở phào nhẹ nhõm, hỏi, “Anh là ai?”

Người nọ nhìn chằm chằm Vệ Minh Á một hồi, cũng chỉ cười cười.

Vệ Minh Á chú ý tới, sắc mặt của người này trắng bệch, chắc hẳn là người da trắng? Còn nữa, con người là màu lục, dễ nhìn, nhưng cảm giác có chút nguy hiểm.

Người nọ nhẹ nhàng sờ sờ mũi, cười hỏi, “Anh có hứng thú với vũ giả kia?”

Vệ Minh Á nghe xong, hồ nghi hỏi, “Sao anh biết? Anh là ai?”

Người nọ cầm qua ly rượu trong tay hắn, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, nói, “Tôi cũng có hứng thú với cậu ta.”

Vệ Minh Á trong lòng khê động, nói, “Nga... Thì là đồng nghiệp à, nhưng thật ngại a, người này tôi không có ý muốn nhường.”

Người nọ cũng nở nụ cười, nói, “Cũng không cần anh phải nhường... Chúng ta có thể hợp tác.”

“Hợp tác?” Vệ Minh Á sửng sốt, hỏi, “Hợp tác thế nào?”

Người nọ nghĩ nghĩ, nói, “Hm... Nói chung là như thế này...”

Đang khi nói, Vệ Minh Á đột nhiên thấy người nọ há mồm... Hơn nữa càng há càng to, cho tới khi to bằng nửa khuôn mặt, hắt cả kính trợn to hai mắt.

Nhưng không đợi hắt bật ra tiếng, người nọ đột nhiên nghiêng đầu bổ nhào tới phía trước... Một ngụm nuốt chửng hắt vào.

...

Cửa phòng VIP lại lần nữa bị mở ra.

Vệ Minh Á đứng trước cửa sổ, những bóng đèn bên ngoài đã tắt, toàn bộ cửa sổ thủy tinh trở nên đen bóng soi vào giống như cái gương, hắt vờn tay nhẹ nhàng ẩn ẩn lên mặt mình, nhếch miệng cười cười, “Bình thường phải chú trọng bảo dưỡng một chút chứ, da mặt thô ráp như vậy.”

Lúc này, bảo an của nhà hát mở cửa tiến vào kiểm tra, nói, “Thưa ngài, đã hạ màn rồi.”

“Nga, xin lỗi.” Vệ Minh Á lễ phép gật đầu với bảo an, xoay người rời đi, lúc ra cửa, còn không quên đút hai tờ một trăm vào túi áo anh ta, làm tiền boa.

Bảo an nọ có chút ngần ngại, sau đó mới chú ý tới, trên mặt đất có một bộ quần áo, quần lót, còn có giấy... Vốn muốn gọi người kia lại, nhưng

giường mắt vừa nhìn, xung quanh đã không ai.

Bảo an khó hiểu, làm sao đi nhanh như vậy? Lại nhìn nhìn bộ quần áo thì càng mờ mịt —— Ai lại cởi sạch quần áo như vậy? Chẳng phải là trần trụi mà đi ra ngoài sao?

.

Miêu Tiêu Bắc đến hậu đài rửa mặt, đến phòng thay đồ thay quần áo.

Phong Tiểu Vũ còn rất hưng phấn, quần quýt lấy cậu mà riu rít, “Bắc Bắc, anh cừ thật a, anh ký tên cho em đi!”

Miêu Tiêu Bắc vừa thay quần áo vừa đẩy đầu nó ra, lúc này, Lam Minh đi đến.

“Domi!” Phong Tiểu Vũ bổ nhào tới, ôm Domi đã lao tới bên nó vừa cọ vừa liếm, “Ba con có oách không a? Oách không a?”

Domi sủa gâu gâu, liềm mạng vẫy đuôi.

Miêu Tiêu Bắc đã thay quần áo xong, đang mang giày, lúc này, lão Dương đi đến, nói, “Tiêu Bắc, chúc mừng.”

Tiêu Bắc ngược mắt, có chút dở khóc dở cười nhìn lão Dương, trong lòng nói, đã quen thuộc như vậy mà còn khách sáo chi nữa.

Lão Dương vừa nói với cậu, vừa nháy mắt ra hiệu, Miêu Tiêu Bắc khẽ nhú mày, lúc này, chỉ thấy ngoài cửa có một người đi tới.

Miêu Tiêu Bắc vừa nhìn thì có chút uể oải, là Vệ Minh Á vừa gặp hôm qua.

“Ngài Miêu, thực sự là diễn xuất gây chấn động.” Nói xong, Vệ Minh Á bước tới muốn bắt tay với cậu.

Miêu Tiêu Bắc thật sự không muốn để ý tới hắn, nhưng dù sao cũng là người có thân phận, hơn nữa còn có khả năng sau này sẽ hợp tác với lão Dương... Tay của người ta đã đưa đến trước mặt rồi, Miêu Tiêu Bắc cũng đành phải vươn tay ra...

Nhưng hai bàn tay còn chưa kịp chạm nhau, tay của người nọ đã bị Lam Minh nhẹ nhàng hất ra.

Vệ Minh Á sửng sốt, xoay mặt, chỉ thấy Lam Minh mỉm cười tới gần hắn, tập trung nhìn thẳng vào gương mặt của hắn.

Hai bên đối diện, Vệ Minh Á cười cười, nhìn Lam Minh hỏi, “Vị này chính là?”

Lam Minh thì vươn tay, cảm thấy rất hứng thú sờ sờ cằm, cười nói, “Đa không tệ.”

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Giải quyết xong vấn đề lương thực, và hiệu triệu yêu lang

Một câu “Da không tệ” của Lam Minh, khiến trên mặt của Vệ Minh Á hiện lên một nụ cười hơi quỷ dị. Về mặt này, ngay cả Miêu Tiêu Bắc gần đó cũng cảm thấy có chút rờn rợn, tâm nói... Vệ Minh Á này lúc trước gặp đã thấy âm dương quái khí, sao hôm nay cảm giác còn âm trầm hơn nữa?

“Bắc Bắc.” Phong Tiểu Vũ tiến tới giật nhẹ Miêu Tiêu Bắc, “Chết đói, đi ăn khuya không?”

“Đi.” Lam Minh lập tức đáp ứng.

Miêu Tiêu Bắc gật đầu, còn chưa mở miệng, chợt nghe Vệ Minh Á gần đó nói, “Tôi mời.”

Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong óc Miêu Tiêu Bắc là —— Tốt! Đi nhà hàng năm sao, để Lam Minh thoải mái ăn, tốt nhất là thoáng cái ăn đủ lượng thức ăn của mười năm, như vậy sau này có thể giảm bớt chi phí cho anh ta.

“Ha hả.” Lam Minh bên cạnh cười nói, “Hay là thôi đi... Khẩu vị bất đồng, những thứ người ăn ta lại ngại tanh.”

Vệ Minh Á có thâm ý khác mà cười cười, gật đầu, vươn tay, từ trong túi áo lấy ra danh thiếp, đưa cho Miêu Tiêu Bắc.

Miêu Tiêu Bắc muốn nhận, nhưng Lam Minh giơ tay đón trước.

Vệ Minh Á lễ phép đối Miêu Tiêu Bắc gật đầu, nói, “Mong đợi cậu đến thăm công ty tôi.” Nói xong, lại lịch lãm nhướng mi một cái với Lam Minh.

Lam Minh lập tức bày ra khuôn mặt tươi cười, nói, “Thứ ghê tởm như vậy mà cũng nuốt trôi, cứ cố gắng tiêu hóa.”

Tất cả mọi người mờ mịt nhìn hắn, Lam Minh vẫn mỉm cười như cũ.

Vệ Minh Á trước khi ra cửa, quay đầu lại liếc nhìn Lam Minh, trong nháy mắt... màu mắt xuất hiện một ít dị dạng.

Lam Minh cũng không động thanh sắc, cho rằng không phát hiện.

Miêu Tiêu Bắc có chút khó hiểu, Phong Tiểu Vũ thì lại nhú mày, nói, “Đúng là làm ra vẻ a.”

Lam Minh gật đầu, “Đây vốn là một loài thích làm ra vẻ, cả người hôi thối còn giả vờ cao quý.”

Miêu Tiêu Bắc xem thường liếc hắn, nói, “Nói vậy là sao?”

Lam Minh nhướng mi, “Ta nói đều là sự thật!”

Miêu Tiêu Bắc không thèm để ý tới hắn, nói với lão Dương, “Chúng cháu về trước.”

Lão Dương cười nói, “Cùng đi ăn khuya đi, tôi mời.”

Miêu Tiêu Bắc vội lắc đầu, “Không cần tốn kém.”

“Cái này thì có gì mà tốn kém chứ.” Lão Dương cười, “Không phải một bữa cơm thôi sao.”

Miêu Tiêu Bắc thật muốn nói, một bữa của Lam Minh đủ để tất cả mọi người trong đoàn kịch ăn a...

.

Cuối cùng, mọi người bị lão Dương lôi kéo đi ăn khuya, nhưng mà... một quyết định chính xác của lão Dương, giúp Miêu Tiêu Bắc tìm được sinh cơ trong thời gian tới, đồng thời giải quyết vấn đề ăn uống của Lam Minh!

Lão Dương vì muốn Miêu Tiêu Bắc đừng khách sáo mà ăn nhiều chút, cho nên cố ý dẫn mọi người đi ăn buffet ba trăm đồng một người, bốn người là hơn một nghìn, lại đang đợt khuyến mãi nên trừ đi thì vừa đúng một nghìn.

Miêu Tiêu Bắc có chút xấu hổ, lão Dương cũng xua tay, ý bảo đừng lo, đợt diễn xuất này có thêm vài màn, ông kiếm lời rất nhiều.

Miêu Tiêu Bắc cũng không nói thêm gì, Phong Tiểu Vũ và Lam Minh thì tâm tình tốt lắm, cầm khay ăn đi chọn.

Nhà hàng này, chỉ cần ba trăm thì có thể tự do ăn, chỉ cần không lãng phí là được.

Lam Minh nghe xong, nhếch miệng —— Rất tốt!

...

Một tiếng sau, một nhân viên phục vụ vọt tới cửa phòng làm việc của quản lý nhà hàng, cắt đứt quản lý đang cùng nữ phục vụ ‘trao đổi kinh nghiệm’, vội vã nói, “Ông chủ, tới... tới...”

“Tới cái gì a?” Quản lý có chút không nhận được mà liếc anh ta.

“Tới một thùng cơm!” Phục vụ nói.

Mở buffet sợ nhất gặp phải thùng cơm, quản lý nhú mày nhìn đồng hồ một chút, nói, “Đã trễ như vậy, cứ cho hắn ăn tự nhiên, hắn có thể ăn tới

mấy giờ chứ? Đừng quan tâm.”

“Không phải a!” Phục vụ lắc đầu lia lịa, “Anh ta... anh ta ăn xong rồi!”

“Ăn xong rồi để hăn đi đi.” Quản lí không hề gì nói.

“Không phải... Anh ta ăn sạch tất cả thức ăn rồi, mà còn chưa có no.” Phục vụ nói, “Sau đó anh ta thấy trên quảng cáo ghi, ăn tới no mới thôi... Bèn nói vừa mới lửng dạ, hoặc là làm cho anh ta no, hoặc là trả lại phân nửa tiền.”

“Cái gì?!” Quản lí nọ quắc mắt đứng bật dậy, mắng, “Đã là thùng cơm thì thôi, còn đi gây sự?”

“Cái đó...” Phục vụ vội nói, “Đám người đó đều rất oách a, cảm giác có chút địa vị.”

“Oách cỡ nào?” Nữ phục vụ bên cạnh hiếu kỳ hỏi.

“Đi.” Quản lí đuổi ả ra, hỏi phục vụ, “Ở đâu hả? Tôi đi xem!”

Phục vụ vội dẫn đường, dẫn quản lí tới đại sảnh.

.

Trong đại sảnh, những khách khác đã sớm đi, bởi vì không còn thức ăn.

Trên cái bàn rộng duy nhất ở chính giữa, Miêu Tiêu Bắc vô lực nắm tay chống cằm chờ ra, lão Dương thì đang âm thầm may mắn ban này không đi chỗ khác, Phong Tiểu Vũ vẻ mặt kính phục nhìn Lam Minh, “Lam ca, ăn tới nỗi khiến cho nhà hàng buffet phải đóng cửa! Thiên cổ đệ nhất nhân(trước tới nay chỉ có một, vì Tiểu Vũ lạm kiếm hiệp nên để nguyên)!”

Lam Minh cũng bất mãn —— Hăn ăn chưa có no, hôm nay nghe nói có thể ăn tới no, cho nên hăn mới chuẩn bị ăn thả cửa, như vậy mấy hôm sau

sẽ không cần ăn, không ngờ mới ăn lửng dạ đã không còn gì để ăn, nhà hàng kiểu gì đây a.

Lúc này, có một phục vụ nói với lão Dương, “Quản lí của chúng tôi tới rồi.”

Lão Dương cũng rất xấu hổ, nhìn nhìn Miêu Tiêu Bắc, Miêu Tiêu Bắc thở dài.

“Ai gây sự a?” Lúc này, quản lí đi ra, mọi người ngẩng đầu nhìn gã, chỉ thấy... Đầy mặt bóng dầu, tai to mặt lớn.

Quản lí nọ đang quan sát mọi người, liếc mắt nhìn đến Miêu Tiêu Bắc, tâm nói, u, đây là minh tinh a? Oách lại gầy như vậy, làm sao có thể ăn nhiều thế chứ? Lại xoay mặt nhìn nhìn những người khác, lão Dương, vừa nhìn chính là loại trung niên hoạt động trong giới nghệ thuật, Phong Tiểu Vũ cũng là thanh niên thanh tú... Cuối cùng, gã thấy được Lam Minh.

Lam Minh nghe được hai chữ quản lí, nghĩ đến chính là —— Quản lí có thể ăn được không a? Xoay mặt nhìn... hai bên đối mặt, Lam Minh ngây ngẩn cả người.

Quản lí cũng cùng Lam Minh đối mặt... Đôi mắt càng trừng càng lớn, Miêu Tiêu Bắc phát hiện hai chân gã dường như đang run, như là bị cái gì đó kinh hách.

“Nga...” Lam Minh nắm tay vuốt cằm, trên dưới quan sát quản lí nọ, lộ ra một nụ cười.

“Ngài là... Lam... Lam...” Mặt của quản lí đã trắng bệch, Miêu Tiêu Bắc nhìn ra có gì đó không đúng, khó hiểu nhìn Lam Minh.

Lam Minh thì lại thông dong cười cười, nói với quản lí, “Ta ăn chưa no.”

“...” Quản lí ngẩn người, sau đổi vội vã gật đầu, nói với nhóm phục vụ bên cạnh, “Đi... Bảo đầu bếp nấu thêm.”

Phục vụ bất đắc dĩ, “Đầu bếp đã sớm tan ca, không có ở đây...”

“VẬY ĐI MUA!” Quản lí móc hết tiền trong ví ra, kín đáo đưa cho phục vụ, “Mau đi mua! Mua thật nhiều vào, mua về hiệu kính Lam Minh đại nhân!”

Nhóm phục vụ đều giật mình —— Lam Minh đại nhân? Chẳng lẽ là vị quan lớn nào đó? Vội chia nhau chạy đi mua thức ăn.

Chờ người đi, quản lí sai bảo các nữ phục vụ mục trừng khẩu ngốc (Nhĩ Nhĩ: đương nhiên, là bởi vì ngắm Miêu Tiêu Bắc cùng Lam Minh), “Đi, đóng cửa, tan ca, một người cũng đừng lưu lại!”

Nhóm nữ phục vụ mặc dù không muốn, nhưng đành phải đi.

Quản lí lau mồ hôi, quay đầu lại nhìn Lam Minh, thấy trái phải không có ai, vội tiến tới vẻ mặt khiêm tốn nói, “Lam Minh đại nhân... Ngài ăn, ăn bao nhiêu cũng được, nhưng đừng làm khó dễ ta a, ta không hại người đã nhiều năm lắm rồi!”

Lam Minh cười cười, nói, “Yên tâm đi, ta chỉ tới ăn thôi.”

Quản lí nơm nớp lo sợ đứng sang một bên, tự mình bưng trà dâng nước hầu hạ.

Lúc này, các phục vụ đã lục tục trở về, đưa lên thức ăn cho Lam Minh, Lam Minh tâm tình tốt, cầm đầu ăn ngẫu nhiên.

Lão Dương nhìn nhìn mọi người, cũng không quá bận tâm việc riêng của bọn họ, Lam Minh dường như có quan hệ khá tốt với Miêu Tiêu Bắc, chuyện của thanh niên ông không muốn mò vào, bằng không sau này cùng

Miêu Tiêu Bắc hợp tác sẽ rất xấu hổ. Nhìn nhìn đồng hồ, nói, “Ai, tôi lớn tuổi rồi không thể bên ngoài khuya quá được, mọi người ăn trước, tôi đi.”

“Nga, cháu tiền chú.” Miêu Tiêu Bắc đứng lên tiễn lão Dương ra ngoài, lão Dương vội xua tay, nói, “Không cần không cần... mọi người từ từ ăn a.”

Nói xong, cùng Phong Tiểu Vũ và Lam Minh tạm biệt.

Phong Tiểu Vũ giơ đĩa ăn vẫy tay với lão Dương, “Chú Dương, bye bye.”

Lão Dương cười gật đầu, chỉ thấy Lam Minh mỉm cười, lễ phép gật đầu với lão Dương, cầm cái thìa bạc nhẹ nhàng gõ vào chén một cái, nói, “Đa tạ khoản đãi.”

Lão Dương ngăn người, Miêu Tiêu Bắc vô lực, vội đẩy lão Dương đang ngốc lảng đi ra ngoài, nói, “Ngày mai cháu không tới đoàn kịch nha, ngày kia lúc biểu diễn sẽ lại tới.”

“Ừ.” Lão Dương gật đầu, “Nghỉ ngơi nha.”

Lão Dương mở cửa đi ra ngoài... Một nhóm phục vụ đi mua thức ăn cũng vừa lúc trở về.

Sau đó lại một giờ trôi qua, Lam Minh ăn no nê. Cuối cùng, hẩn lau lau miệng thỏa mãn gật đầu, Miêu Tiêu Bắc thấp giọng hỏi hẩn, “Có thể nhin một tuần lễ chứ?”

“Ừ.” Lam Minh cười nói, “Bình thường chỉ cần ăn như các người là được.”

Miêu Tiêu Bắc thở dài một hơi —— Thật tốt quá, ngẩng đầu, thì thấy được quản lí đứng một bên căng thẳng lau mồ hôi.

Lam Minh cũng đứng lên, chuẩn bị rời đi.

“Chuyện đó... Lam Minh đại nhân, ngài sau này, mỗi ngày đều có thể tới ăn.” Quản lí khẩn trương nói.

Lam Minh cười cười, nói, “Mỗi ngày thì không cần, lúc rảnh rồi ta sẽ tới.”

“Dạ dạ...” Quản lí lau mồ hôi.

“Đúng rồi.” Lam Minh hỏi gã, “Ba Xà các người vẫn như trước đây, đều chuyên về ẩm thực sao?”

“Dạ phải.” Quản lí vội vã gật đầu, nói, “Hầu như phân nửa nhà hàng ở thành phố S, đều là Ba Xà quản lí, còn một số ít là loài ác độc tham ăn vô độ.”

Lam Minh gật đầu, “Hiểu rồi, đa tạ khoản đãi.”

“Không dám không dám.” Quản lí nọ vội vàng cung kính tiễn Lam Minh ra ngoài, tại cửa càng không ngừng khom người cáo biệt, như vậy thật là khiến Miêu Tiêu Bắc hết nói nổi.

.

“Người kia là ai?” Miêu Tiêu Bắc lên xe, hỏi Lam Minh.

“Nga... Ba Xà tộc, cũng tính là yêu quái, ngoại trừ tham ăn thì không có vấn đề gì lớn, lá gan rất nhỏ, trước đây cũng hay làm điều ác, nhưng bây giờ hình như đã sửa đổi rồi.” Lam Minh nắm tay chống cằm, thấy Miêu Tiêu Bắc còn đang suy nghĩ Ba Xà là loài gì, liền vươn tay đến, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm cậu lên, “Sau này chuyện ăn uống của ta người không cần lo lắng nữa.” Tiến đến bên tai Miêu Tiêu Bắc nhỏ giọng, “Ta ăn no rồi, thì có thể càng cố gắng nhiều sức lực cho người, chủ nhân.”

“Nha a~~” Không đợi Miêu Tiêu Bắc nói, Phong Tiểu Vũ phía sau đã ôm Domi kêu lên, “Manh quá a!”

(manh: Từ cửa miệng của chúng hủ bên Trung = =, thường thốt lên khi hưng phấn)

Miêu Tiêu Bắc khinh thường liếc nó, “Đã sớm bảo em đừng theo chị hai em học mấy câu kỳ quái rồi.”

Phong Tiểu Vũ ôm Domi còn đang chìm trong say sưa.

Miêu Tiêu Bắc khởi động xe, nhưng không đợi cậu quay đầu... Bình một tiếng...

Một bóng đen đụng vào xe của cậu, sau đó chọt lóe... Biến mất.

“Thứ gì vậy?” Miêu Tiêu Bắc vội cởi dây an toàn nhảy xuống xe, nhìn khắp nơi, nhưng không thấy bất kỳ kẻ nào.

“Vừa nãy hình như là đụng trúng ai đó a.” Phong Tiểu Vũ lo lắng, “Không đúng, hình như là có ai đó đụng trúng xe chúng ta.”

Miêu Tiêu Bắc nhíu mày, vào lại trong xe, nhìn Lam Minh, “Anh có biết là cái gì không?”

Lam Minh ngáp một cái, nói, “Ừm... Chỉ bất quá là một con chó chạy loạn mà thôi, không cần quan tâm, hôm nay trăng tròn, chắc là khá hưng phấn.”

“Chó?” Miêu Tiêu Bắc vẻ mặt hồ nghi, Phong Tiểu Vũ cũng vội vã ôm chặt Domi, nói, “Domi cũng là chó, khi trăng tròn cũng sẽ hưng phấn sao?”

Lam Minh cười cười, “Đừng lấy Domi nhập cùng một bọn với lũ tạp chủng, huyết thống của Domi coi vậy chứ rất cao quý, đúng không hả, Domi?”

“Gâu gâu.” Domi sủa lên một tiếng, hướng Lam Minh lắc lắc cái đuôi.

Miêu Tiêu Bắc quyết định không thềm quan tâm mấy chuyện này, nếu không sẽ phát điên mất thôi, cậu rất nhanh khởi động xe, trở về nhà.

.

Lúc này, bọn họ đã bình an về tới nhà.

Phong Tiểu Vũ vừa rửa mặt xong, liền ôm Domi đi ngủ.

Miêu Tiêu Bắc tắm rửa xong, mặc một bộ áo ngủ trắng tinh, như trước tựa trên sofa, lật xem một bản bút ký.

Lam Minh lau tóc từ trong phòng tắm đi ra, thấy Miêu Tiêu Bắc, nhin không được cười cười, hỏi, “Đêm nay lại ngủ ở sofa?”

“Ừ.” Miêu Tiêu Bắc gật đầu, ngược mắt... Sừng sốt.

Miêu Tiêu Bắc phát hiện, bên dưới chiếc áo tắm dài mở rộng, trên thân thể hắn có thật nhiều đồ án kỳ quái như bùa chú mang màu máu, liền hỏi, “Đó là cái gì? Hình xăm?”

Lam Minh cười cười, nói, “Đẹp không?”

Miêu Tiêu Bắc cũng lười hỏi, tiếp tục đọc sách.

“Người có thể vào phòng ngủ trên giường, ta không ngại bên cạnh có thêm một người.” Lam Minh mỉm cười.

Miêu Tiêu Bắc ngược mắt nhìn hắn, “Tôi ngại, anh mau đi ngủ đi, ngày mai phải dậy sớm.”

“Dậy sớm làm gì?” Lam Minh có chút khó xử, “Đêm nay sẽ rất ồn.”

“Ồn?” Miêu Tiêu Bắc khó hiểu... Cái gì ồn?

Chính lúc này, chợt nghe bên ngoài bắt đầu lần lượt vang lên tiếng sói tru.

Thanh âm đặc biệt rõ ràng, Miêu Tiêu Bắc liền cảm thấy toàn thân phát lạnh, cảm giác có vô số sói ở gần đây.

“Sao lại...” Cậu đi tới trước cửa sổ, vén rèm nhìn xuống, cũng không có phát hiện gì.

“Đừng xem.” Lam Minh ở phía sau nói, “Bọn họ ở một nơi rất xa rất xa, cũng sẽ không đột kích nhân loại... Thức ăn của sói không phải là nhân loại, so với ăn thịt con người bọn họ thích ăn Hấp Huyết tộc hơn, thật ra ác ma ăn thịt người chân chính cũng rất ít.”

Miêu Tiêu Bắc quay đầu lại nhìn hắn, hỏi, “Vì sao trước đây không phát hiện, lúc anh tới thì lại...”

“Đó là đương nhiên.” Lam Minh ưu nhã cười, “Tôn chủ của bọn họ đã trở về, đương nhiên phải hưng phấn cả đêm, chúc mừng một chút.”

“Tôn chủ?” Miêu Tiêu Bắc nhú mày, danh hiệu thật buồn nôn.

Lam Minh chậm rãi đi tới, nhẹ nhàng vén lên lọn tóc rối ẩm ướt bên tai Miêu Tiêu Bắc, dùng thanh âm cực thấp lại cực rõ ràng nói, “Ta là chủ của vạn ma.”

Miêu Tiêu Bắc xoa xoa cái lỗ tai, lui sang một bên, “Anh muốn nói anh là ma vương?”

Lam Minh bí hiểm nở nụ cười, một lát mới chậm rãi mở miệng, “Ma vương thì tính là cái gì.”

Miêu Tiêu Bắc nghe tiếng sói tru đã dừng, liền hỏi, “Chúng nó đang gọi anh?”

“Chắc vậy.” Lam Minh nhún nhún vai, “Bọn họ xao động bất an, hình như đã gặp chuyện gì phiền phức, nhưng mà không liên quan tới ta, ta cũng không có hứng đi lo giúp.” Nói xong, ngáp một cái, khiêm tốn tặng cho Miêu Tiêu Bắc một cái khom người, “Ngủ ngon.”

Miêu Tiêu Bắc cũng thuận miệng đáp một tiếng, “Ngủ ngon...”

Quay đầu lại thì thấy Lam Minh đã vọt đến trước mặt, cậu cả kinh lui ra phía sau một bước, người này làm sao di động trong nháy mắt?

Lam Minh cười cười, kéo tay cậu, nói, “Chúng nó sẽ không ngừng tru, nếu buổi tối sợ, có thể nép vào lòng ta.”

Miêu Tiêu Bắc vội rút tay về, có chút tức giận nhìn hắn.

Lam Minh cười xấu xa lững thững vào phòng, tâm trí dường như vô cùng tốt.

.

.

Edit: Tiểu Lạc

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Yêu Lang vương mất tích, và lệ quỷ phường sách cổ

Màn đêm buông xuống, Miêu Tiêu Bắc tựa trên sofa, nghe tiếng sói tru dồn dập bên tai, bất đắc dĩ thở dài —— Tại sao không có ai kháng nghị a?

Lúc này, Phong Tiểu Vũ chạy đi WC, sau khi đi ra mắt buồn ngủ mông lung chạy về phòng, Miêu Tiêu Bắc hỏi nó, “Tiểu Vũ.”

“Hả?” Phong Tiểu Vũ mơ mơ màng màng, quay đầu lại nhìn Miêu Tiêu Bắc, “Bắc Bắc anh còn chưa ngủ?”

“Ách...” Miêu Tiêu Bắc có chút khó hiểu, Phong Tiểu Vũ từ trước đến nay nhất gan, không lý nào nghe tiếng sói tru lại không sợ a.

“Em có nghe được âm thanh gì kỳ quái hay không?” Miêu Tiêu Bắc thử thăm dò.

“Âm thanh?” Phong Tiểu Vũ nghiêng đầu, khó hiểu nhìn cậu.

“Ví dụ như... sói tru?” Miêu Tiêu Bắc vừa nói ra miệng, chỉ thấy Phong Tiểu Vũ “Má ơi” một tiếng, bổ nhào tới, “Bắc Bắc, sao anh dọa em?”

“... Em không nghe được sao?” Miêu Tiêu Bắc nghe tiếng sói tru bên ngoài còn kéo dài không ngừng, hơi nhú mày.

“Đâu có a, đâu có, có phải anh nằm mơ hay không?” Phong Tiểu Vũ vè mặt khẩn trương nhìn cậu, “Anh ngủ chung với em đi, em ngủ không được,

bị anh hù chết rồi.”

“Chắc là nghe lầm.” Miêu Tiêu Bắc vỗ vỗ nó, nói, “Em đi ngủ đi.”

“Thật a?” Phong Tiểu Vũ nhìn cậu, “Anh không gạt em chứ?”

Miêu Tiêu Bắc lắc đầu, nói, “Có thể là anh ngủ nên mù mị rồi.”

“A.” Phong Tiểu Vũ gật đầu, ngáp một cái, lại chạy về phòng, trùm kín đầu, ôm Domi ngủ.

Miêu Tiêu Bắc thở dài lắc đầu, nghĩ tới thật ra chính mình cũng không bình thường, quyết định không quan tâm mấy tiếng sói tru này, tiếp tục ngủ.

Ngay lúc cậu vừa định ngủ... Đột nhiên, chuông điện thoại chột vang lên.

Miêu Tiêu Bắc cho tới bây giờ cũng chưa từng cảm thấy tiếng chuông điện thoại lại kinh khủng như vậy, giật mình bật dậy, xoay mặt nhìn điện thoại trên bàn trà, cậu không biết nên nói gì, nghĩ chắc là đầu óc của mình có bệnh, nghi thần nghi quỷ, tiếng điện thoại vang cũng có thể bị dọa thành như vậy.

Điện thoại còn đang không ngừng vang, Miêu Tiêu Bắc vươn tay nhắc máy, có chút tức giận, nếu là gọi lộn số sẽ hung hăng mắng đối phương một trận.

“Uy?” Miêu Tiêu Bắc nhắc điện thoại lên.

Đầu bên kia, trầm mặc không có tiếng động.

Miêu Tiêu Bắc ngẩn người, lại uy uy hai tiếng, vẫn không ai phản ứng, cậu có chút tức giận, chờ nửa ngày, nếu không phải là kẻ nào đùa dai thì cũng là công ty điện thoại gọi kiểm tra. Nghĩ vậy, cậu gác điện thoại, nằm xuống chuẩn bị ngủ... Nhưng mà, tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

Miêu Tiêu Bắc nhíu mày, tâm nói, chuyện gì xảy ra? Lại đón điện thoại, đầu bên kia như trước không có thanh âm.

Miêu Tiêu Bắc gác ống nghe trở lại, có lẽ là ai đó đùa dai, tâm nói... Hôm nay có quá nhiều chuyện xảy ra, còn bị chọc phá. Cũng không phải lần đầu tiên cậu bị gọi điện quấy rầy, thường ngày cũng có một vài người ù ừ cạc cạc gọi tới.

Sau khi cúp điện thoại, Miêu Tiêu Bắc còn đem dây nối rút ra, nhưng vừa nắm xuống... Chuông điện thoại lại vang lên.

...

Miêu Tiêu Bắc ngồi dậy, nhìn xung quanh một chút, trong phòng khách vắng tanh, chuông điện thoại thì không ngừng reo ầm ĩ.

Dây nối đã rút ra, mà điện thoại lại reo... Đây là tình huống thường xảy ra trong một vài bộ phim kinh dị, Miêu Tiêu Bắc đi qua, nhắc ống nghe, đặt sang một bên.

Chuông điện thoại ngừng.

Cậu đi về sofa, còn chưa kịp ngồi xuống... Điện thoại lại vang lên.

Miêu Tiêu Bắc hít sâu một hơi, cậu tận lực thuyết phục mình, có lẽ là điện thoại bị hư.

Tiếng chuông điện thoại vang liên tục, thanh âm chậm rãi thay đổi, trở nên chói tai mà khàn khàn.

Miêu Tiêu Bắc theo bản năng chạy tới cửa phòng ngủ, cậu gõ gõ cửa, bên trong không ai phản ứng.

Lúc này, không chỉ chuông điện thoại, mà điện thoại bên dưới bàn trà cũng chậm rãi di động.

Miêu Tiêu Bắc vươn tay mở cửa phòng Lam Minh, vừa mới quay đầu...

“A...” Cậu cả kinh kêu một tiếng, bởi vì Lam Minh không biết từ khi nào, đã đứng sau cửa phòng.

“Anh... Nhìn bên kia.” Miêu Tiêu Bắc ngược mắt nhìn nhìn hăn, giơ tay chỉ vào bàn trà phía sau nói, “Cái kia là chuyện gì xảy ra?”

Lam Minh không nói gì, mà chỉ đứng đó, cúi đầu quan sát Miêu Tiêu Bắc.

“Uy.” Miêu Tiêu Bắc vươn tay, quơ quơ trước mặt Lam Minh... Vừa quơ một cái, cậu mới phát hiện một vấn đề, tròng mắt nguyên bản màu đen, thỉnh thoảng màu vàng, đương nhiên, đáng sợ nhất là màu đỏ... Đã biến thành màu lam.

Miêu Tiêu Bắc tự nhủ, màu mắt của người này làm sao có thể tùy tiện thay đổi?

Lam Minh dường như không tỉnh ngủ, cúi đầu nhìn Miêu Tiêu Bắc, ánh mắt có chút mê ly. Nhìn một hồi, hăn nhắc tay, Miêu Tiêu Bắc chú ý tới phía trên móng tay nhọn nhọn của hăn, cùng mu bàn tay, là mạch máu màu đen.

Bàn tay của Lam Minh nhẹ nhàng chạm vào cổ Miêu Tiêu Bắc, nhếch môi nở nụ cười.

Miêu Tiêu Bắc đột nhiên ý thức được người này hình như không phải Lam Minh, muốn giật lui, lại bị người nọ tóm một cái kéo vào trong phòng.

“Anh là ai?” Miêu Tiêu Bắc tựa ở bên tường nhìn người trước mắt, cậu vô thức liếc nhìn giường chiếu, chỉ thấy Lam Minh không ở... Nói cách khác người trước mắt này là Lam Minh không sai... Không phải, nói chính xác, thân thể này là của Lam Minh, bên trong thì không biết là ai.

“Hô...” Lam Minh vốn đã bước một bước tới gần Miêu Tiêu Bắc.. Nhưng đột nhiên cúi đầu, lấy tay che trán, cau mày phát ra tiếng kêu trầm thấp cổ quái, sau đó, chậm rãi thở dốc.

“Uy? Anh... A!” Miêu Tiêu Bắc cả kinh, bởi vì Lam Minh loạn choạng lao tới, nắm tay chống lên mặt tường bên tai cậu, ngược mặt cùng cậu đối diện.

Miêu Tiêu Bắc chỉ thấy đôi mắt của Lam Minh đang thay đổi, khi thì màu lam, khi thì màu vàng... Dường như là thay đổi liên tục.

Miêu Tiêu Bắc đột nhiên nghĩ tới cái bóng đèn, nghĩ lúc này không nên cười, nhưng vẫn không nhịn được mà bật cười một tiếng.

Nghe được tiếng cười của Miêu Tiêu Bắc, Lam Minh lại đột nhiên an tĩnh lại, khi ngược mặt lên... Đôi con ngươi đã trở về màu vàng nguyên thủy.

Sau đó, Lam Minh hình như đã thả lỏng, mà đồng thời, tiếng chuông điện thoại bên ngoài cũng ngừng reo, tất cả khôi phục an tĩnh.

Miêu Tiêu Bắc theo dõi hẩn, hỏi, “Anh không sao chứ?”

Lam Minh lắc lắc đầu, nhướn mi, “Vừa nãy ngươi thấy được gì rồi?”

“Ách... Màu mắt của anh.” Miêu Tiêu Bắc nói.

“Nga.” Lam Minh gật đầu, cười hỏi, “Thấy Lam sao? Hẩn có làm chuyện gì kỳ quái với ngươi không?”

“Lam?” Miêu Tiêu Bắc đột nhiên nhớ tới Lam Minh trước đây từng nói qua, Minh là đạo của hẩn, mà Lam là một người khác... Chẳng lẽ là Lam Minh mắt màu lam vừa rồi?

“Vừa nãy bên ngoài có tiếng chuông điện thoại...” Miêu Tiêu Bắc nghĩ tới.

Lam Minh nhún nhún vai, nói, “Là Lam làm đó, lúc hắc ma hóa sẽ phóng xuất ra lực lượng làm cho vài thứ sản sinh dị biến mà thôi, yên tâm.”

“Anh ta sẽ không thường đi ra chứ?” Miêu Tiêu Bắc hỏi, “Anh ta hình như không thân thiện lắm.”

“A... Hắc chỉ là thừa cơ ta đang ngủ say mới đi ra thôi, yên tâm.” Lam Minh thản nhiên nói, “Hắc hắc không hề có ý muốn tổn thương người, tôi đa chỉ là làm ra vài chuyện kỳ quái... Đương nhiên, nếu như hắc còn nhớ rõ người.”

“Vừa nãy chỉ gặp một lần, hắc là sẽ không nhớ rõ đâu.” Miêu Tiêu Bắc vươn tay vỗ vỗ hắc, nói, “Anh đi ngủ sofa, tôi ngủ trên giường.”

Lam Minh nhướng mi nhìn cậu, hỏi, “Vì sao?”

Miêu Tiêu Bắc nói, “Ở đây tương đối an tĩnh.” Nói xong, muốn đi đến bên giường, Lam Minh mỉm cười, vươn tay bế bổng cậu lên, “Giường lớn mà, đừng nhỏ nhặt vậy chứ, ít nhất phải có đạo đãi khách, cùng nhau!”

Miêu Tiêu Bắc liền cảm thấy hai chân lơ lửng, vội đẩy Lam Minh, “Anh buông tay, đừng động tay động chân.”

Lam Minh cười, “Sao người lại nhẹ như vậy? Mấy ký?”

“Cút.” Miêu Tiêu Bắc đá hắc, “Buông hay không?”

Lam Minh cười xấu xa, nói, “Cùng ngủ với ta tương đối an toàn, mấy ngày nay đàn sói hắc là sẽ xao động, người có thể nghe được chúng nó gọi, cẩn thận chúng nó tấn công người.”

“Vì sao tôi có thể nghe được, còn Tiểu Vũ lại không nghe?” Miêu Tiêu Bắc khó hiểu hỏi.

“Huyết thống của người và nhóc đó không giống.” Lam Minh trở mình, nằm xuống tiếp tục ngủ.

“Ai, vậy nếu như Lam kia nửa đêm lại chạy ra thì làm sao bây giờ?” Miêu Tiêu Bắc lo lắng hỏi.

“Đơn giản.” Lam Minh tiến tới bên tai Miêu Tiêu Bắc nói, “Người chỉ cần trao cho hắn một nụ hôn môi, hắn sẽ nghe lời.”

Miêu Tiêu Bắc mở to hai mắt nhìn hắn, Lam Minh cười đều, xoay người tiếp tục ngủ.

Miêu Tiêu Bắc nằm bên cạnh, nhìn bóng lưng của Lam Minh, chỉ thấy sau cổ của hắn, có một hình xăm màu đỏ cổ quái. Miêu Tiêu Bắc nhích tới nhìn kỹ, hình như là ký hiệu nào đó, có chút giống phù chú cổ đại, cũng có chút giống cái bốt. Miêu Tiêu Bắc hơi hiếu kỳ, liền giơ tay sờ sờ.

“Tê...” Miêu Tiêu Bắc thu tay lại, vừa rồi cảm thấy như bị hơi nóng lan tới.

Lam Minh thì lại cười cười.

Miêu Tiêu Bắc đắp chăn, tiếp tục ngủ. Dù sao cũng mệt mỏi cả ngày, hôm qua cũng ngủ không đủ, Miêu Tiêu Bắc rất nhanh liền nặng nề ngủ.

.

Đợi đến ba giờ sáng, Lam Minh chậm rãi mở mắt, thấy Miêu Tiêu Bắc đã ngủ rất say. Hắn nhẹ nhàng xoay người, nhìn chằm chằm Miêu Tiêu Bắc một hồi, lặng lẽ rời giường, mở cửa phòng, sau đó lại chậm rãi đóng cửa.

Đi tới bên cửa sổ, mở ra, sau đó đi tới nhà bếp... Lam Minh đã biết nấu mì, từ trong tủ lấy ra cái tô bỏ mì vào, chế nước nóng lên, rồi bưng đi ra.

“Người thích ứng cũng không chậm lắm.”

Không biết từ lúc nào, trên bệ cửa sổ có một người đang ngồi, hăn mặc một chiếc áo da màu đen, có một mái tóc đen dài, tùy ý buộc lại sau đầu, làn da tái nhợt, kỳ lạ nhất chính là, trong mỗi con mắt của hăn, đều có một đôi đồng tử... Không sai, là một đôi, hai đồng tử hổ tương, thoạt nhìn có chút yêu dị.

Lam Minh sùm sụp ăn mì, nhìn hăn, hỏi, “Lang tộc đang âm ỉ cái gì?”

“Yêu Lang Vương không thấy đâu.” Người nọ thản nhiên nói, “Chúng nó đang tìm Lang Vương của mình.”

Lam Minh nhai mì, hỏi, “Lang Vương là mới hay cũ?”

“Người ngủ đến hồ đồ rồi sao?” Người nọ cười hỏi hăn, “Tuổi thọ của Lang tộc tối đa hai ba trăm năm, làm sao có thể sống quá một nghìn năm? Trừ phi ma hóa, Lang tộc ma hóa phải giết một nghìn Huyết tộc đó, trên đời này có bao nhiêu Huyết tộc tồn tại chứ?”

Lam Minh nhún nhún vai, “Nói cũng phải... Là một người mới a?”

“Lang Vương tân nhậm vô cùng trẻ tuổi, gọi là Khế Liêu, hăn rất tài giỏi cũng tương đối cẩn thận.” Người nọ thấp giọng nói, “Có điều gần đây có rất nhiều Lang tộc đã bị tập kích vô cớ mất tích, cho nên chúng nó khá là khẩn trương.”

“Ta vừa đụng phải một con, hình như là đang chạy trốn chết.” Lam Minh nhú mày nói, “Lang tộc là loài hung hãn, thứ gì có thể làm bọn họ sợ?”

“Chuyện này rất khó nói.” Người nọ nhún nhún vai, nói, “Người và lão Lang Vương cũng coi như có chút giao tình, vừa nãy vài con sói đã nói với ta, muốn mời người hỗ trợ, bọn họ đồng ý ra giá cao.”

Lam Minh ăn hết mì trong tô, sau đó nói, “Ừm, có thể.”

“Vậy ta đi trước, đàm phán xong sẽ đi tìm người.” Người nọ chuẩn bị rời đi, đột nhiên nghĩ tới cái gì, quay đầu lại hỏi hắn, “Đúng rồi, vì sao người lại ở cùng một chỗ với vu sư này?”

Lam Minh cười cười, nói, “Hắn chỉ là hậu nhân của vu sư mà thôi.”

“Người muốn thế nào?” Người nọ khẽ nhíu mày, “Đừng quên vu sư đã được thần linh ban phúc, người xằng bậy cần thận bị trời phạt.”

Lam Minh cười gượng một tiếng, nhướng mi, “Người tưởng ta muốn hả?” Vừa nói, vừa duỗi tay ra cho người nọ nhìn, “Là vu sư ngốc ngếch kia tự mình làm đó.”

Người nọ cúi đầu vừa nhìn, phát hiện dấu khế ước trên cánh tay của Lam Minh, mở to hai mắt nhìn hắn, “Vu sư cùng người định ra hôn ước?”

“Suyt.” Lam Minh dựng thẳng ngón tay trước môi, “Ta chỉ nói cho hắn là Thủ Hộ ước.”

“A.” Người nọ cũng cảm thấy buồn cười, hỏi, “Vậy người làm sao bây giờ?”

Lam Minh nhún vai, “Còn làm gì nữa, chờ hắn tìm cách cởi bỏ, nếu không đành chịu buộc cùng một chỗ cả đời thôi.”

Người nọ đỡ trán, nói, “Người nói xem người cùng vu sư này có phải có cừu oán truyền kiếp không? Trước đây hắn truy đuổi người chạy khắp nơi, bây giờ người lại bị trói cùng một chỗ với hắn, mà lại là hôn ước.”

Lam Minh ngẩn người, nói, “Chuyện lâu lắm rồi, không nhớ rõ... Người đạo này đang làm cái gì?”

Người nọ nghĩ nghĩ, nói, “Nói chung... nói chung là làm trong ngành tài chính, nhưng mà Long tộc cũng gần như chết sạch rồi, chỉ còn lại ta và vài ấu thú, ta còn phải nuôi dưỡng bọn nó, áp lực rất lớn nha.”

“Ít vờ vĩnh.” Lam Minh khinh bỉ liếc hẳn, “Ai dám động vào người?”

Người nọ cười cười, hỏi, “Lam đâu?”

“Trong cơ thể ta chứ đâu, vừa tỉnh lại.” Lam Minh nói, “Nhưng không an phận.”

“Ta sẽ giúp người lưu ý đầu mỗi để cởi chú văn ra.” Người nọ vươn tay, vỗ vỗ Lam Minh, “Người có thể tỉnh lại, ta thật cao hứng.”

Lam Minh cười cười, hỏi, “Lũ yêu ma này có phải đều đang khấn trường?”

“Thành phố S hơn phân nửa yêu ma vừa nghe được người sống lại, đã cuốn gói đào tẩu.” Người nọ cười hỏi, “Chúng ta vẫn hợp tác như trước đây chứ?”

Lam Minh nhìn nhìn hẳn, cười, “Đương nhiên.”

“Ta đây có chuyện làm ăn sẽ liên hệ với người.” Người nọ vọt ra không trung... Hai đôi cánh dang rộng, vỗ hai cái, cùng Lam Minh tạm biệt.

Lam Minh gật đầu, người nọ vỗ cánh bay xa, rất nhanh biến mất trong màn đêm.

Lam Minh nằm tay nâng cằm, tựa trên bệ cửa sổ, nhìn chăm chăm bóng đêm trước mặt mà chờ ra.

...

Sáng sớm hôm sau, khi Lam Minh lần thứ hai từ giường ngủ ngồi dậy, đã không thấy Miêu Tiêu Bắc, rời giường ra khỏi phòng, thấy Phong Tiểu Vũ như trước ôm Domi xem tin tức, cầm trên tay một cái bánh bao, vừa gặm vừa nói, “Ai nha nha, hôm qua xảy ra thật nhiều vụ tại nạn xe cộ liên hoàn nga, đều nói đụng phải vật đen thui gì đó... Giống như chúng ta hôm qua a.”

Lam Minh khẽ nhú mào, đi rửa mặt, lúc đi ra thì thấy Miêu Tiêu Bắc ngồi trong phòng khách, tóc còn hơi ẩm, như là vừa luyện tập xong.

Lam Minh ngồi xuống bên cạnh cậu, tiếp nhận điểm tâm Phong Tiểu Vũ đưa qua, hỏi nó, “Người cũng là người khiêu vũ? Vì sao chưa bao giờ thấy người luyện tập?”

Phong Tiểu Vũ nheo mắt nhìn Lam Minh, ôm Domi nói, “Đáng ghét, anh nói em béo.”

Lam Minh nhú mào, hẳn có nhắc tới từ béo sao?

Miêu Tiêu Bắc cắn một miếng bánh bao, hỏi Lam Minh, “Đúng rồi, tôi muốn đi phố sách, anh có theo hay không?”

Lam Minh nhìn cậu, hỏi, “Đi tìm tư liệu?”

“Ừ.” Miêu Tiêu Bắc đi tắm, thay xong quần áo sạch sẽ đi ra, nói, “Lần trước dì La nói ở đó có một hiệu sách cổ, bên trong có rất nhiều sách cổ.”

...

Nửa giờ sau, xe hơi của Miêu Tiêu Bắc đã tới trước đường dành riêng cho người đi bộ gần hiệu sách cổ, Lam Minh từ ghế phó lái bước xuống,

ngước mắt nhìn xung quanh, quả thật là một con đường mang đậm phong cách cổ xưa.

Phong Tiểu Vũ cũng dắt theo Domi đến giúp vui.

Miêu Tiêu Bắc dẫn mọi người, dựa theo địa chỉ mà dì La nói, tìm được hiệu sách cổ.

Kết cấu xây dựng của cửa hiệu này khá kỳ lạ, phân nửa lộ trên mặt đất, phân nửa giấu dưới đất.

Miêu Tiêu Bắc nhú mày, tâm nói, “Cái này là tự nhiên tạo thành, hay là nơi ẩn nấp khi có nguy hiểm?”

“Nga.” Lam Minh nhìn nhìn cấu tạo của ngôi nhà, cười nói, “Đó là một Dẫn Quỷ trận a, xem ra là nhà của một Quỷ Sư.”

“Quỷ Sư là cái gì?” Miêu Tiêu Bắc khó hiểu hỏi.

Lam Minh cười mà không nói, chỉ chớp chớp mắt với cậu.

Miêu Tiêu Bắc cũng không hỏi nhiều, dù sao có hỏi cũng ảm ức thêm, cậu mở cửa hiệu sách, đi xuống phía dưới.

.

Trong phòng cũng không có người, chỉ có sách cổ bày đầy ra đó, lầu trên lầu dưới có vài tầng.

Miêu Tiêu Bắc nhú mày, vừa định hỏi một chút xem có người hay không, đột nhiên, chỉ thấy một bóng trắng chợt lóe, phía sau xuất hiện một người.

Miêu Tiêu Bắc quay đầu lại... Không có ai... Đang khó hiểu, chợt nghe trước người có ai đó cười hỏi, “Thứ vu sư ta ghét nhất đến nơi này làm gì?”

Miêu Tiêu Bắc quay đầu lại, chỉ thấy một chàng trai mặc áo trắng trông cực có ý vị của phương đông đang đứng trước mắt mình.

Người nọ rất trẻ tuổi, có lẽ chỉ hơn hai mươi, tướng mạo cổ điển, tóc đen mắt phượng, mũi cao môi mỏng, thoạt nhìn có chút u sầu cũng có chút văn nhợt, cầm trên tay một quả trượng hình rồng làm bằng đồng dùng để làm trang sức, mỉm cười nhìn Miêu Tiêu Bắc, ánh mắt có chút âm lãnh, “Nga... Chính là một vu sư xinh đẹp a.”

Miêu Tiêu Bắc đương nhiên không biết người trước mắt đang nói cái gì, cậu chỉ cảm khái... Từ khi gặp Lam Minh, thì những người bình thường trước đây đều biến thành bệnh tâm thần.

“Ta đã nói ở đây có một mùi vị cổ quái.” Lúc này, Lam Minh cũng đi xuống, nói với chàng trai áo trắng nọ, “Thì ra có một lệ quý ngàn năm ở.”

Bạch y nam tử ngược mắt, khi thấy được Lam Minh, sửng sốt, một lát mới mở miệng nói, “Người...”

Lam Minh nhướng mi một cái.

Người áo trắng trầm mặc một hồi, đột nhiên quơ tay tóm chặt Miêu Tiêu Bắc.

“Cậu... Muốn gì?” Miêu Tiêu Bắc thấy người trước mắt có chút hung hãn, đã muốn né tránh, nhưng người nọ cầm lấy áo cậu hung hăng lắc lắc, trong miệng mắng, “Đầu óc người có bệnh sao? Tự nhiên lại đem hãn thả ra, thảo nào gần đây lũ tiểu quỷ đều chạy hết, người trả vốn làm ăn cho ta a!”

Miêu Tiêu Bắc bị hãn lắc đến hồ đồ, nhưng tránh không thoát, người này sức lực thật mạnh.

Lúc này, Lam Minh khẽ cười một tiếng, tiến lên, vươn tay bảo vệ Miêu Tiêu Bắc, nói khẽ với người áo trắng đỏ, “Người muốn làm gì chủ nhân ta?”

Người áo trắng sững sốt, mở to hai mắt nhìn Lam Minh, chỉ thấy Lam Minh nhẹ nhàng vỗ vỗ vai hắn, “Cẩn thận nói chuyện, tính tình của ta không được tốt.”

Người áo trắng lui lại một bước, đồng thời, Phong Tiểu Vũ dắt theo Domi cũng xuống tới, nói, “Woa, thật nhiều sách nga.”

“Gâu gâu.” Lúc này, chỉ thấy Domi hướng người áo trắng nọ sủa hai tiếng.

Người áo trắng nhìn nhìn Domi rồi đột nhiên thét chói tai, bỏ chạy lên lầu trốn sau lan can la ầm lên, “Chó a, chó trắng a! Cứu mạng a!”

Phong Tiểu Vũ sợ hãi vội ôm Domi, nói, “Domi sẽ không cắn người đâu.”

Miêu Tiêu Bắc hỏi Lam Minh, “Người này... Hình như không được bình thường.”

Lam Minh cười cười, nói, “Thì đó... Lệ quỷ sợ nhất, chính là loài chó trắng.”

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Kêu gọi người đã chết, ai biết nhiều nhất? Người chết.

Người áo trắng kia sau khi thấy được Domi, thì vẫn cứ ngồi xồm trên bậc thang lầu hai không dám xuống, khăn trương nắm chặt cây gậy trong tay nhìn Domi.

Phong Tiểu Vũ ôm Domi, có chút khó hiểu mà nhìn người áo trắng đang căng thẳng kia, nói, “Nó không cần người, anh xuống đây đi.”

Người áo trắng lắc đầu, Miêu Tiêu Bắc hỏi Lam Minh, “Cậu ta là ai vậy?”

Lam Minh nghĩ nghĩ, hỏi, “Trong nhóm quý sư, hình như có một người như vậy, họ gì ta? Bạch?”

Người áo trắng ngược mắt nhìn nhìn Lam Minh, nói, “Bạch Lâu! Tên ta dễ nghe như vậy mà người lại không nhớ được?!”

“Woa...” Phong Tiểu Vũ có chút cảm khái nói, “Bạch Lâu? Tên rất mạnh a.”

Miêu Tiêu Bắc vẫn không thể hiểu được chữ “Mạnh” của Phong Tiểu Vũ rốt cuộc là có ý gì.

“Người đến cửa tiệm của ta làm gì?” Bạch Lâu ôm lan can, khăn trương nhìn Domi, hỏi Lam Minh.

“Tôi muốn tìm sách về vụ chú(lời nguyên của vụ sư, phù thủy)các loại.”
Miêu Tiêu Bắc nói.

Bạch Lâu xua xua tay, nghiêm mặt nói, “Ta mới không thèm nói chuyện với vụ sư!”

Miêu Tiêu Bắc nhú mày, nói, “Tôi không phải vụ sư gì cả, chỉ là muốn tìm vài quyển sách thôi.”

“Không làm ăn với người!” Bạch Lâu trừng cậu, “Hừ!”

“Thật không chịu làm?” Miêu Tiêu Bắc nhướng mi nhìn hằm.

“Ta mà sợ người sao?” Bạch Lâu không nể mặt.

“Tốt!” Miêu Tiêu Bắc gật đầu, nheo mắt lại, “Domi, lên!”

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn, có chút mờ mịt nhìn Miêu Tiêu Bắc.

Mà Domi thì gâu gâu sủa lên, muốn nhảy tới phía trước, Miêu Tiêu Bắc túm lại vòng cổ của Domi, hỏi Bạch Lâu, “Cậu nói hay không? Không nói thả chó cắn!”

Lam Minh bỗng nhiên ý thức được, thật ra... Miêu Tiêu Bắc cũng rất không hiền lành.

“A a~” Bạch Lâu ôm lan can, cả kinh kêu to, chỉ vào giá sách thứ ba dưới lầu nói, “Hàng dưới cùng.”

Miêu Tiêu Bắc đem Domi trả lại cho Phong Tiểu Vũ, liền đi tới trước giá sách, ngồi xổm xuống bắt đầu tinh tế tìm kiếm.

Lam Minh đến một bên ngồi xuống, ngẩng đầu hỏi Bạch Lâu đang ngồi xổm trên cầu thang, “Mạng người đủ dài a.”

“Quý vốn không chết được, trừ phi hồn phi phách tán.” Bạch Lâu bất mãn nói, “Ta đã bảo mà, gần đây không có việc làm ăn, thì ra là do người đã trở về, đại quý tiểu quý gì đều chạy trốn cả, sau này ta không có cơm ăn, đều tại người.”

Lam Minh ngược mắt nhìn hắn, “Người còn đang làm nghề trừ quỷ?”

“Nếu không thì các cô hồn dã quỷ này làm sao bây giờ?” Bạch Lâu khinh bỉ liếc hắn nói, “Ta đây gọi là vì dân trừ hại kiêm vì quỷ siêu độ.”

Đang nói hăng say, Bạch Lâu đột nhiên cảm thấy bên cạnh có lông xù, xoay mặt vừa nhìn...

“A!” Bạch Lâu trực tiếp từ trên cầu thang lăn xuống, thì ra Domi không biết từ khi nào đã đi tới bên cạnh hắn.

Phong Tiểu Vũ vốn muốn nhìn dung mạo của Trung Hoa mỹ nam cổ điển này gần một chút, không ngờ lại dọa người, vội lao xuống muốn cứu, nhưng Domi lại nhanh hơn nó...

Domi có một thói quen, chính là thích liếm mặt người khác, nhất là người đang nằm...

Vì vậy...

“Nha... Cứu mạng a, người cứu mạng a!” Bạch Lâu vừa kêu thảm thiết, vừa giãy dụa, nhưng Domi đã chặn hắn lại, hăng hái liếm a liếm, đuôi ra sức vẫy.

Phong Tiểu Vũ còn ở một bên nói, “Cái kia, Domi rất thích anh a.”

“Ách...” Cuối cùng, Bạch Lâu chớp mắt, bị dọa ngất xỉu.

Trước khi ngất xỉu, chợt nghe Miêu Tiêu Bắc nói, “Đừng giết chết, anh còn dùng nữa đó.”

Bạch Lâu liền ở trong lòng tàn bạo mắng —— Ta quả nhiên vẫn ghét vu sư nhất!

.

Chờ lúc Bạch Lâu tỉnh lại, phát hiện chính mình đang nằm trên mặt bàn, Lam Minh đang ở một bên ăn kem, Phong Tiểu Vũ cũng cầm một que kem đậu đỏ đút Domi, Miêu Tiêu Bắc vẫn như cũ ở một bên đọc sách.

“Tỉnh nha?” Phong Tiểu Vũ có chút bội phục nhìn Bạch Lâu, “Lần đầu tiên tôi thấy có người bị Domi dọa đến ngất xỉu, anh thật sự rất sợ chó nha.”

“Ai nói sợ chó a.” Bạch Lâu ngồi dậy, “Chỉ là sợ chó lông trắng mà thôi.”

“Vậy Samoyed, Kinpachi*... đều là thiên địch của anh sao?” Phong Tiểu Vũ cười tùm tùm hỏi.

*(Đây là tên hai giống chó nổi tiếng xinh đẹp, Kinpachi này là dog, không phải Kinpachi sensei đâu nha ==)

Bạch Lâu trừng mắt liếc nó, tâm nói... Thằng quỷ con chết tiệt, coi chừng ta ăn ngươi!

“Đừng nói đùa với hân thì tốt hơn.” Lam Minh nói với Phong Tiểu Vũ, “Nếu không hân sẽ ế bùa đóng đinh thân thể hoặc đuổi đi hồn phách của ngươi là tiêu rồi.”

“Hả?” Phong Tiểu Vũ xoay mặt nhìn Lam Minh.

“... Có điều hân hân là không có lá gan đó, bằng không thì cũng giống như lũ quỷ mà hân phải đuổi, đúng không?” Lam Minh cười cười, hỏi Bạch Lâu.

Bạch Lâu liếc mắt nhìn hân, không nói lời nào.

“Người tìm đến đâu rồi?” Lam Minh hỏi Miêu Tiêu Bắc, “Có đầu mỗi gì chưa?”

Miêu Tiêu Bắc quay đầu lại nhìn hắn, “Sao anh không tìm, có nhiều chữ tôi không biết, đều là cổ văn.”

Lam Minh cười cười, đi đến, kề sát vào cậu hỏi, “Cần ta hỗ trợ?”

Miêu Tiêu Bắc xem thường nhìn hắn, bảo trì một khoảng cách với hắn.

“Người muốn tìm cái gì?” Bạch Lâu hỏi.

“Sách về giải trừ chú văn.” Miêu Tiêu Bắc nói.

“Sách về chú văn, đều bị đám vu sư tiêu hủy rồi a.” Bạch Lâu bĩu môi, “Bây giờ có thể còn lại gì chứ?”

“Vì sao lại tiêu hủy?” Miêu Tiêu Bắc khó hiểu hỏi.

“Hắc hắc hắc.” Bạch Lâu đột nhiên nở nụ cười, chớp chớp mắt với cậu mấy cái, nói, “Không nói cho người.”

Miêu Tiêu Bắc lại nheo mắt lại, nhìn Dami.

Bạch Lâu lập tức khẩn trương lên, lui đến góc bàn, nói, “Không biết, làm sao ta biết được bọn họ nghĩ cái gì chứ!” Vừa nói, vừa liếc nhìn Lam Minh.

Miêu Tiêu Bắc cũng nhìn Lam Minh, chỉ thấy Lam Minh sờ sờ mũi, cũng không có phản ứng gì.

Miêu Tiêu Bắc có chút hoài nghi —— Chẳng lẽ Lam Minh biết cái gì?

Lam Minh nhún vai nói, “Bằng không thì vậy đi, tìm vài con quỷ hỏi một chút?”

“Quý?” Miêu Tiêu Bắc khó hiểu nhìn hắn, “Quý gì?”

Lam Minh nở nụ cười, “Người nói, trên thế gian này, ai biết nhiều chuyện nhất?”

Miêu Tiêu Bắc sửng sốt.

“Em biết nè!” Phong Tiểu Vũ đứng lên, nói, “Baidu!”(1 trang web lớn để tra cứu thông tin của TQ)

...

Miêu Tiêu Bắc bất đắc dĩ thở dài, Bạch Lâu giật giật khóe miệng, “Lạnh!”

Phong Tiểu Vũ xấu hổ cười cười, quả nhiên tẻ ngắt... Nhưng ai ngờ, Lam Minh sau khi ngẩn người, đột nhiên cười ha ha, cười đến ngửa tới ngửa lui vồ vai Phong Tiểu Vũ, “Người thật hài hước!”

Phong Tiểu Vũ cũng xấu hổ cười, “Lam ca, anh thật nể mặt nga.”

“Vậy ai biết nhiều chuyện?” Miêu Tiêu Bắc hỏi Lam Minh đã cười xong.

“Ha hả.” Lam Minh nhếch khóe miệng, nhẹ nhàng thốt ra hai chữ, “Người chết.”

Phong Tiểu Vũ nhú mày, chà chà tay, “Lam ca, thật là khủng khiếp.”

“Người chết tuyệt đối là kẻ biết được nhiều việc nhất trên đời này.” Lam Minh không hề gì nói, “Ít nhất... Chuyện mà người sống biết, thì khi người chết còn sống cũng biết, mà chuyện người chết biết, thì người sống trước khi chết cũng không thể biết.”

Phong Tiểu Vũ vô thức ôm Domi, Miêu Tiêu Bắc nhúu mày, “Bày trò lừa bịp.”

Lam Minh nở nụ cười, hỏi cậu, “Có muốn xem thử hay không? Tìm vài con quỷ hỏi một chút, nói không chừng có thể có chút đầu mối.” Vừa nói, vừa vươn đầu lưỡi liếm môi, dường như cảm thấy rất hứng thú.

Miêu Tiêu Bắc suy nghĩ một chút, hỏi, “Vậy phải làm thế nào tìm quỷ?”

“Bảo hẩn làm!” Lam Minh túm lấy Bạch Lâu bên cạnh, nói, “Hẩn biết cách làm, gọi quỷ là nghề của Quỷ Sư!”

“Không được a!” Bạch Lâu lắc lắc đầu nói, “Gần đây các tiểu quỷ đều chạy, còn lại chỉ có đại quỷ, nếu như tụ tập cùng nhau, quản không được sẽ xảy ra chuyện!”

Lam Minh cười nhạt một tiếng, “Người ngay cả vài con quỷ cũng không quản được sao?”

“Đã nói là đại quỷ, không phải cái loại tiểu quỷ thông thường!” Bạch Lâu nói, “Lỡ như tụ tập gây loạn, sẽ hại người, ta đây bị trời phạt thì người chịu giùm a?”

“Sợ cái gì?” Lam Minh liếc xéo hẳn, “Tìm một nơi hẻo lánh... Ta giúp người xử lý chúng nó, không nghe lời, sớm muộn gì có một ngày chúng sẽ hại người, cũng coi như vì dân trừ hại.”

Bạch Lâu nhúu mày, hình như có chút do dự.

“Đây đối với việc làm ăn của người cũng coi như có lợi.” Lam Minh nhẹ giọng, như đang dụ dỗ, “Xử lý nhiều đại quỷ, thì lũ đại quỷ kia sau này không dám tới quấy rối người, nhưng lại sẽ đem các tiểu quỷ bắt về... Đến lúc đó người lại có việc làm, sao lại không làm chứ?”

Bạch Lô nghe xong, tròn mắt đảo đảo, thực tế mà nói, nghĩ chính mình có thể làm, bèn nói, “Cũng được... Có điều... Người phải cam đoan xử lý sạch lũ đại quý đó a!”

“Sao người càng sống lâu càng đông dài như vậy?” Lam Minh có chút mất kiên nhẫn.

“Còn nữa...” Bạch Lô lại ra điều kiện.

“Gì?” Lam Minh nhíu mày nhìn hắn.

“Vu sư kia!” Bạch Lô vươn một ngón tay chỉ Miêu Tiêu Bắc, “Hắn phải chăm sóc ta một tháng!”

“Dựa vào cái gì?” Miêu Tiêu Bắc mở to hai mắt nhìn hắn.

Lam Minh thì sáng khoái gật đầu, “Không thành vấn đề.”

“Uy.” Miêu Tiêu Bắc kéo hắn một cái, nhíu mày, “Anh có phải nên hỏi tôi một chút không a?”

Lam Minh nhún vai, đến gần thấp giọng nói, “Ngoan, đừng nhỏ mọn như vậy. Gọi quý rất hao tâm tốn sức... Nếu như là gọi một hai con thì còn được, nhưng nếu thoáng cái gọi một lượng quá nhiều, Quý Sư sẽ đại thương nguyên khí, nói cách khác một tháng sau đó sẽ rất suy yếu, cần có người nuôi.”

“Là chăm sóc!” Bạch Lô kháng nghị, cái gì mà nuôi với năng chứ hả, nói như hắn là thú vật không bằng!

“Nga...” Miêu Tiêu Bắc gật đầu, rốt cuộc cũng hiểu rõ, chỉ là suy nghĩ một chút, lại hỏi, “Cái kia... Sức ăn của cậu ta có lớn hay không?”

Lam Minh sừng sốt, chợt nghe Miêu Tiêu Bắc có chút lo lắng hỏi, “Có phải cũng ăn khỏe như anh?”

Lam Minh bất đắc dĩ, Bạch Lâu hừ hông cười cười, nói, “Quý ăn rất ít... Không giống như ma vật, đặc biệt là vài thứ ăn đồng loại.”

“Nga... Vậy không sao.” Miêu Tiêu Bắc yên tâm gật đầu, nói, “Dù sao cậu cũng không sợ lạnh, hơn nữa cũng tiết kiệm điện phải không?”

Bạch Lâu có chút bất mãn nhìn Miêu Tiêu Bắc, vừa giơ tay chỉ vào Domi, “Nó không được tới gần ta!”

Lam Minh vươn tay tóm hắc từ trên bàn xuống, nói, “Mau bắt đầu đi, đi ăn trước, ăn no rồi sẽ chơi đùa với lũ quý này!”

Miêu Tiêu Bắc bất đắc dĩ đi theo ra ngoài, Phong Tiểu Vũ tiến tới hỏi cậu, “Bắc ca... Cái này cũng là đóng phim hả?”

Miêu Tiêu Bắc nhìn nó một hồi, quyết định tin tưởng tiềm lực vô hạn của Phong Tiểu Vũ, vỗ vai nó kiên định nói, “Đúng vậy, lần này là phim khoa học viễn tưởng!”

“Thật nha?” Phong Tiểu Vũ mở to hai mắt nhìn Miêu Tiêu Bắc.

“Đúng!” Miêu Tiêu Bắc nghiêm túc gật đầu, “Tuyệt đối là thật!”

“Nga... Vậy, em còn phải đóng vai quần chúng?” Phong Tiểu Vũ hỏi, “Có lời thoại hay không?”

Miêu Tiêu Bắc nghĩ nghĩ, “Em tự do phát huy... Nhớ kỹ, không nên quá cường điệu là được!”

“Nga!” Phong Tiểu Vũ gật đầu, “Em hiểu rồi!”

...

Sau đó, Miêu Tiêu Bắc dẫn bọn họ đến một quán lẩu, bốn người cùng nhau ăn, ăn lẩu khá có lợi, Lam Minh dường như khá thỏa mãn với món

lẩu... Bởi vì lần trước ở chỗ Ba Xà ăn rất no rồi, cho nên sức ăn của Lam Minh đã khôi phục như người bình thường, bốn người tổng cộng cũng chỉ ăn ba trăm đồng, được khuyến mãi, còn lại hơn hai trăm, Miêu Tiêu Bắc thở phào nhẹ nhõm, lúc tính đi trả tiền, thì lại được báo cho biết không cần trả...

Miêu Tiêu Bắc ngẩng đầu, thấy được ông chủ nơm nớp lo sợ... Chẳng lẽ, đây cũng không phải là người? Miêu Tiêu Bắc lại lần nữa cảm khái, cậu rất đang cuộc sống tại một thế giới như thế nào a.

.

Rời khỏi quán lẩu, Miêu Tiêu Bắc lái xe chạy tới vùng ngoại ô, cuối cùng ngừng lại ở cánh rừng gần quốc lộ.

Lúc này sắc trời khá tối, trên đường vắng vẻ không người, Miêu Tiêu Bắc nhìn thoáng qua cánh rừng, hỏi, “Ở đây?”

“Ừ.” Lam Minh gật đầu, mở cửa xuống xe, “Nơi này không tồi... rất thích hợp để chơi đùa.” Nói xong, chậm rãi đi vào rừng.

Bạch Lâu từ trên xe dọn ra một đồng đồ vật, Phong Tiểu Vũ muốn đi giúp hẩn, bị hẩn hất tay một cái, “Nhân loại không nên đụng!” Nói xong, cầm một cái rương, vội vã chạy vào rừng.

Phong Tiểu Vũ xoa xoa tay hỏi Miêu Tiêu Bắc, “Anh ta hung dữ quá nga, nhưng mà tay thật lạnh, có phải bị thiếu máu không a, anh xem mặt anh ta trắng như vậy?”

“Khụ khụ.” Miêu Tiêu Bắc chọn lựa không nhìn, nói với Phong Tiểu Vũ, “Đi thôi, một hồi thấy cái gì, em đều phải cố gắng trấn định a.”

“Dạ.” Phong Tiểu Vũ gật đầu, nó rất mê phim khoa học viễn tưởng, dắt theo Domi chạy vào.

Vào rừng, Miêu Tiêu Bắc không hiểu sao cảm thấy toàn thân rét run, cậu vô thức sờ sờ cánh tay, lúc này, bên cạnh truyền đến một chút ấm áp.

Miêu Tiêu Bắc giật mình ngẩng đầu, chỉ thấy Lam Minh không biết từ khi nào đã tới bên cạnh cậu, khe khẽ tới gần.

Miêu Tiêu Bắc đột nhiên khó hiểu —— Ma quỷ tại sao lại có nhiệt độ?

“Ha hả.” Lam Minh dường như đọc được tâm tư của Miêu Tiêu Bắc, thấp giọng nói, “Ác ma và quỷ là hai loại thể chất, ác ma thì nóng như lửa, quỷ thì lại lạnh như băng.”

...

“Vậy con người thì sao?” Miêu Tiêu Bắc hỏi.

Lam Minh nhếch miệng, ghé sát vào tai Miêu Tiêu Bắc thấp giọng nói, “Nhiệt độ cơ thể người... là nhiệt độ mà ác ma và quỷ đều hướng tới gần —— Nói đơn giản là, ấm áp.”

...

Miêu Tiêu Bắc ngược mắt nhìn hắn, nói, “Tôi còn tưởng anh ghét nhân loại chứ.”

Lam Minh quan sát đôi mắt của cậu, nói, “Đúng là ghét.”

“Tại sao?” Miêu Tiêu Bắc khó hiểu.

“Bởi vì ấm áp, chỉ có nhiệt độ cơ thể mà thôi.” Nói, vươn tay chỉ vào đầu Miêu Tiêu Bắc, “Ở đây, so với ma còn nóng hơn.” Lại chỉ vị trí trái tim của cậu, “Nhưng ở đây... So với quỷ càng thêm băng giá...”

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Đầu mỗi do quỷ vương cung cấp, người sói cầu viện

Bọn họ đi vào sâu trong rừng.

Bạch Lâu buông công cụ trong tay xuống, Miêu Tiêu Bắc và Phong Tiểu Vũ đều hiếu kỳ đi tới nhìn, Bạch Lâu còn rất thần bí, nhìn nhìn hai người, nói, “Hai người tốt nhất là trốn xa ta ra, một hồi coi chừng bị ăn tươi!”

Miêu Tiêu Bắc và Phong Tiểu Vũ liếc mắt nhìn nhau, đều có chút khó hiểu.

Bạch Lâu mở cái rương ra... Sau đó, không biết hấn ấn vào cái nút nào, chỉ thấy cái rương đó bật mở, biến thành một cái gì đó giống như radar hay anten TV.

Phong Tiểu Vũ chớp chớp mắt, hỏi, “Là sóng điện phát xạ thông tin cho người vũ trụ sao?”

Miêu Tiêu Bắc thở dài, sức tưởng tượng của thằng nhóc này quá phong phú.

Chính lúc này, điện thoại di động của Phong Tiểu Vũ vang lên, nhạc chuông là —— Quốc tế ca...

“Ai nha, lão phật gia đánh tới!” Phong Tiểu Vũ vội lấy điện thoại ra, quả nhiên, chỉ thấy trên màn hình điện thoại hiện lên hình một Bồ Tát thật to.

“Uy, mẫu thân đại nhân?” Phong Tiểu Vũ nơm nớp lo sợ tiếp điện thoại, đầu bên kia truyền đến một tiếng cười sang sảng, “Tiểu Vũ a, cục cưng, ăn cơm chưa?”

Phong Tiểu Vũ rung mình một cái, cùng Miêu Tiêu Bắc kể bên liếc mắt nhìn nhau —— Bà ấy thắng mặt chước!

“Dạ, ăn rồi.” Phong Tiểu Vũ trả lời.

“Nhóc đang ở đâu vậy? Chỗ Danh Vũ hay chỗ Tiêu Bắc a?”

“Nga, con với Tiêu Bắc đang ở bên ngoài.” Phong Tiểu Vũ trả lời, “Chỉ hai mấy ngày nay đi công tác nước ngoài rồi.”

“Nga... Được rồi, mẹ sẽ mua đồ ăn ngon, hai đứa có phải đang đi chơi không? Một hồi tới nhà mẹ ăn khuya a.”

Phong Tiểu Vũ nhìn đồng hồ đeo tay một chút, nói, “Mẫu thân đại nhân... một hồi phỏng chừng trời đã sáng.”

“Vậy tới uống trà sớm.” Mẹ của Phong Tiểu Vũ hắc hắc cười, “Mẹ lâu rồi không gặp Tiêu Bắc, gọi nó tới luôn a... mua~”

Phong Tiểu Vũ lại rung mình một cái, tiếp nhận cái hôn gió vĩ đại mà mẹ mình cách không truyền tới.

“Phật gia nói, một hồi tới nhà ăn khuya.” Phong Tiểu Vũ nói với Miêu Tiêu Bắc, “Bà ấy đã lâu không gặp anh.”

Miêu Tiêu Bắc gật đầu, hỏi, “Tâm tình của dì khá tốt a.”

“Ha hả.” Phong Tiểu Vũ cười gượng, “Phỏng chừng thắng tiền... Lúc tâm tình không tốt thì không có giọng điệu kiểu này.”

Miêu Tiêu Bắc có chút ước ao cười cười, thấy Lam Minh đang nhìn cậu liền xoay mặt đi.

Lam Minh khẽ nhú mày, có chút khó hiểu.

“Được rồi!” Lúc này, Bạch Lâu đem công cụ đều bày ra, nói với Lam Minh, “Uy... Năng lượng của thứ này cực lớn, hôm nay lại là trăng tròn, một hồi gọi tới chắc chắn đều là hung quỷ, người nhất định phải đối phó a, lỡ như để chạy một con, vậy thì nguy hại nhân gian a!”

Lam Minh giật giật khóe miệng, nhìn hắn... Tròng mắt đã biến thành màu hoàng kim.

Bạch Lâu nuốt một ngụm nước bọt, từ trong túi lấy ra một nắm bột phấn màu trắng và một nắm bột phấn màu đen, rắc xung quanh Phong Tiểu Vũ và Miêu Tiêu Bắc thành một vòng tròn, nói, “Nghìn vạn lần không được rời khỏi vòng tròn này, nếu không dù có chết ta cũng mặc kệ a!”

Phong Tiểu Vũ cùng Miêu Tiêu Bắc liếc mắt nhìn nhau, đều không nói gì, chỉ gật đầu ý bảo mình đã biết.

Sau đó, Lam Minh giơ tay lên... Vòng tay chậm rãi chấn động một trận rồi tiêu thất, trong tay lại xuất hiện thanh đại đao cực đỉnh —— Minh.

Bạch Lâu nhìn nhìn thanh đao của hắn, đứng trước vật giống như radar gì đó, hai tay chấp lại hình chữ thập cầm một cây kim loại giống như anten, sau đó, hắn bắt đầu thầm thì đọc chú ngữ... Thanh âm cổ quái đó, ban đầu rất nhỏ và rời rạc, sau đó, không biết làm như thế nào thông qua anten truyền ra... Phiêu tán trong không trung, thật giống như vô số hòa thượng lật ma niệm chú... Trang nghiêm mà quỷ dị.

Miêu Tiêu Bắc khẽ nhú mày, Phong Tiểu Vũ cũng đã có chút sợ, nó vươn tay nhẹ nhàng mà ôm lấy Domi, Domi ngồi bên trong vòng tròn màu trắng, đột nhiên hướng bầu trời mà sủa ầm lên, rất là hung hãn.

Miêu Tiêu Bắc và Phong Tiểu Vũ vô thức ngẩng đầu, thì thấy giữa không trung, đột nhiên hình thành một vòng xoáy màu đen rất lớn.

“Tới!” Bạch Lâu đột nhiên hô lên một tiếng, vội thu dọn cái rương, xách lên chạy vào trong vòng tròn, cùng bọn Miêu Tiêu Bắc đứng chung một chỗ, sau đó cởi xuống một chuỗi châu ngọc trên cổ tay, bắt đầu thì thầm niệm chú.

Miêu Tiêu Bắc và Phong Tiểu Vũ liền cảm thấy bên ngoài cát bay đá chạy, toàn bộ rừng cây đều đang lay động, nhưng trong vòng tròn mà bọn họ đang đứng cứ như có một cái ***g thủy tinh bao lại, bão cát hoàn toàn không thổi vào được, ngay cả lá cây bay tới cũng bị chặn ở bên ngoài.

“Bắc Bắc!” Phong Tiểu Vũ kề sát Miêu Tiêu Bắc, nói, “Kỹ xảo điện ảnh thật ghê gớm nha! Đây là hàng ngũ đến từ Hollywood sao?!”

Miêu Tiêu Bắc hiện tại cũng có chút lo lắng, nhưng Bạch Lâu dường như khá tập trung, cậu cũng không thể không biết xấu hổ mà đi quấy rầy, lẳng lặng nhìn, vừa vỗ vỗ đầu Phong Tiểu Vũ, ý bảo nó yên lặng.

Lam Minh đứng ngay chính giữa bãi đất trống trong rừng, ngẩng đầu nhìn trời...

Lúc này, liền nghe có thanh âm cổ quái vang lên, nam nữ đều có, có loại như dã thú gầm rú, có loại như tiếng khóc than thống thiết, nói chung chính là tà ác quỷ dị đến kinh hoàng.

“Bắc Bắc!” Phong Tiểu Vũ ôm Dami, vùi đầu vào cái cổ xù lông của nó, nói, “Âm hưởng thật lắm a!”

Miêu Tiêu Bắc thở dài, vỗ vỗ vai nó —— Em chịu đựng a!

Lúc này, chỉ thấy bầu trời đột nhiên giống như bị xé rách, màn đêm nguyên bản mang một màu chàm u tối, xuất hiện một vết nứt đen òm, có vài

hình người vắn vẹo bóp méo nửa trong suốt bò ra, dừng lại trên bầu trời đêm, cặp mắt đỏ như máu nhìn chăm chăm mọi người trên mặt đất, hé miệng, lộ ra răng nanh dày đặc, cùng với đầu lưỡi đỏ chót như máu tươi.

“A a!” Phong Tiểu Vũ ôm xiết đến Domi không thở nổi, trong miệng lẩm bầm, “Hóa trang thật lắm a!”

Miêu Tiêu Bắc kéo tay nó ra muốn cứu Domi, Phong Tiểu Vũ cũng không buông.

“A...” Lúc này, chỉ thấy trong cái động đen ngòm đó, lại bò ra một thân ảnh thật lớn, là một con ác quỷ già nua, mặt xanh nanh vàng.

Bạch Lâu lúc này cũng ngừng niệm chú, vừa ngược mắt nhìn, liền “Nha” một tiếng thét chói cả tai, đột ngột bổ nhào tới chỗ Phong Tiểu Vũ cùng nhau ôm Domi.

Miêu Tiêu Bắc cũng kinh hãi, chợt nghe Bạch Lâu hô, “Chết rồi chết rồi, Quỷ Vương bị gọi về!”

Miêu Tiêu Bắc vội ngẩng đầu, tâm nói... Quỷ Vương?

Lam Minh thì lại kiêu ngạo nở nụ cười, “Nga? Quỷ Vương? Tốt lắm... Hẳn là biết được nhiều nhất a.”

“Tiểu quỷ...” Quỷ Vương nhìn về phía Bạch Lâu đang ôm chầm lấy Domi, “Người triệu hoán ta?”

“Không phải... là hẳn!” Bạch Lâu vội chỉ về phía Lam Minh đang đứng giữa cánh rừng, nói, “Không liên quan tới ta a!”

Phong Tiểu Vũ lúc này cũng có chút hỗn loạn, chỉ thấy dáng vẻ cực kỳ sợ hãi ôm lấy Domi của Bạch Lâu trước mặt, nhin không được bèn hỏi hẳn, “Anh... Không phải anh sợ chó sao?”

“Đúng vậy!” Bạch Lâu hung hăng trừng nó, “Người tưởng ta muốn a!”

Phong Tiểu Vũ sinh ra kính nể từ trong tâm, chẳng lẽ đây là tính chuyên nghiệp trong truyền thuyết? Nhịn không được mà nghiêm nghị lên, nói với Miêu Tiêu Bắc, “Bắc Bắc, anh ta đóng phim giỏi thật nga!”

Miêu Tiêu Bắc lại có chút xúc động muốn đá cho nó ngất xỉu.

Quý Vương nọ xoay mặt nhìn về phía Lam Minh, phát ra tiếng cô lỗ cổ quái, cười lạnh hỏi, “Nga? Ác ma?”

Nói, Quý Vương lại sờ sờ cằm, “Sai a... Thần?”

“Ha hả.” Lam Minh nhếch miệng cười, lộ ra răng nanh nhọn nhọn, “Lão quỷ, quả nhiên biết được rất nhiều a.”

Quý Vương nọ hơi nheo mắt lại, đột nhiên há mồm hướng Lam Minh rít gào một tiếng, sau đó hai tiểu quỷ bên cạnh hấn một trái một phải lao tới, đều mở rộng thân thể, giơ lên móng vuốt sắc bén...

Lam Minh cười nhạt một tiếng, giơ tay một đao quét ngang qua, giữa không rung xuất hiện một vết hình bán nguyệt màu trắng cổ quái.

Lũ tiểu quỷ đột nhiên kêu lên thảm thiết... Sau đó, trên thân thể chúng nó xuất hiện vết thương như lửa đốt, rơi xuống trên mặt đất không ngừng lăn lộn.

Lam Minh vung đao, ngược mắt nhìn lão quỷ đang giật mình kia, “Cho hỏi chút chuyện coi!”

“Người giọng điệu không nhỏ a... Coi như là ma vật cũng không ai dám nói với ta kiểu đó!” Quý Vương lại gầm nhẹ một tiếng, sau đó, từ bên người hấn bay ra vô số tiểu quỷ.

“Xong!” Bạch Lâu ôm Domi và Phong Tiểu Vũ hô, “Bách quý trận, sẽ bị cắn chết rồi!”

Phong Tiểu Vũ ngẩng đầu nhìn Miêu Tiêu Bắc, hỏi, “Bắc Bắc, em cảm thấy không giống đóng phim a.”

Miêu Tiêu Bắc bất đắc dĩ, tâm nói... Em phản ứng không phải chỉ là chậm bình thường đâu a!

“Thật phiền phức!” Lam Minh nhú mày.

Đang nói, trăm con tiểu quỷ đó đã bay tới gần hắn.

Lam Minh thả người nhảy, bay vào trong không trung, vung lên thanh đao, lũ tiểu quỷ này còn chưa tới gần được hắn thì đều bị chém chết.

Vùng chân mày của Quỷ Vương càng nhíu sâu hơn, cho tới khi đầy đất đều là thi thể bị thiêu đốt của tiểu quỷ, hóa thành tro tàn theo gió bay đi, gã mới giật mình nhìn Lam Minh, “Người là...”

“Già rồi thì lời thừa cũng nhiều!” Lam Minh ngược mắt nhìn nhìn hắn, tròng mắt biến thành đỏ như máu.

“A...” Quỷ Vương hít sâu một hơi, vội muốn chạy trốn về lại màn đêm.

“Muốn chạy?” Lam Minh chợt lóe không ảnh, sau đó... xuất hiện trong màn trời đã gần khép lại, một tay một chân, chống đỡ cửa động, một đao vung tới, gác trên cổ Quỷ Vương.

“Người... Người muốn gì?” Quỷ Vương khẩn trương nhìn Lam Minh.

“Chỉ muốn hỏi người vài vấn đề mà thôi.” Lam Minh cười nói, “Không cần khẩn trương.”

“Người hỏi đi.” Quỷ Vương gật đầu.

“Vũ Dạ thiên thư ở đâu? Biết không?” Lam Minh hỏi.

Miêu Tiêu Bắc có chút khó hiểu —— Vũ Dạ thiên thư?

Mà Bạch Lâu thì lại ngẩng đầu nhìn qua, hình như rất kinh ngạc.

“Tại... Ta chỉ biết là, thiên thư năm xưa bị chia làm nhiều phần...”

“Mấy phần?” Lam Minh lộ ra răng nanh sắc nhọn, nửa bên mặt lại xuất hiện đồ án như da rắn.

Quý Vương kinh phủng mở to hai mắt nói, “Người là...”

“Ta hỏi người, mấy phần?” Lam Minh hiển nhiên đã mất kiên nhẫn.

“Bốn... bốn phần!” Quý vương nói, “Phân biệt tại bốn phương hướng.”

“Cụ thể đi?” Lam Minh hỏi, “Ở đâu?”

“Ta không biết... A!”

“Không biết?” Lời nói của Lam Minh mang theo uy hiếp.

“Dự Ngôn Sư biết...” Quý Vương nói, “Còn có... Có một phần hình như ở trong tay Lang Vương.”

Lam Minh cau mày, khó hiểu, “Lang Vương cần thiên thư làm cái gì?”

“Không... không biết.” Quý vương lắc đầu, “Lang Vương tân nhiệm... Rất cổ quái.”

“Còn gì nữa?” Lam Minh hỏi.

Quý Vương vội lắc đầu, vết thương trên vai đã bắt đầu cháy, hấn sợ đến kêu to.

“Thật vô dụng.” Lam Minh rút đao ra, nhấc chân một cước đá Quỷ Vương bay vào trong động, sau đó mau tránh ra... Màn trời lập tức hợp lại.

Hắn nhảy xuống đất, thu hồi thanh đao, có chút bất mãn nói, “Tìm kiếm nửa ngày, còn phải đi tìm Dự Ngôn Sư!”

.

Lúc này, bốn phía đã an tĩnh xuống, cát đá bay đầy trời cũng đều ngừng lại.

Lam Minh đi tới, đập đập Bạch Lôu còn đang ôm Domi, “Ai, có biết ở đâu có Dự Ngôn Sư không?”

“Làm sao ta biết?” Bạch Lôu vươn tay xoa xoa vai, đứng lên nói, “Dự Ngôn Sư thường đều là bạn của Vu Sư.” Vừa nói vừa liếc nhìn Miêu Tiêu Bắc.

Miêu Tiêu Bắc vẻ mặt mờ mịt, cậu ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua, cái gì Dự Ngôn Sư? Thầy tướng số sao?”

“Nha a!”

Chính lúc này, chợt nghe Phong Tiểu Vũ hô to một tiếng.

Tất cả mọi người bị nó làm cho hoảng sợ, xoay mặt nhìn qua, chỉ thấy Domi thiếu chút nữa tắt thở, đang quỳ rạp trên mặt đất thở dốc, là do vừa nãy nó bị Phong Tiểu Vũ và Bạch Lôu xiết cổ.

“Domi a!” Phong Tiểu Vũ ôm Domi lắc lắc, “Cha sai rồi, con phải cố chịu đựng a!”

Miêu Tiêu Bắc vội đoạt lấy Domi, nhẹ nhàng xoa xoa ngực nó, nói, “Domi, tỉnh lại tỉnh lại.”

Domi thở hắt hển một lúc lâu, cuối cùng cũng tỉnh lại, Miêu Tiêu Bắc ôm lấy nó, dắt ra khỏi cánh rừng, mở xe đem nó đặt trên ghế sau, mở một chai nước khoáng đổ vào lòng bàn tay uy nó uống.

Domi uống một ngụm nước, rốt cuộc sống lại.

Phong Tiểu Vũ vẻ mặt phạm sai lầm ngồi bên cạnh Domi, vuốt cổ nó nói, “Domi, cha sai rồi.”

Domi hướng Phong Tiểu Vũ lắc đuôi, Bạch Lâu cũng lên xe, chuẩn bị rời khỏi nơi này, Miêu Tiêu Bắc ngẩng đầu, thì thấy được Lam Minh đang ở một bên nhìn mình.

“Chuyện gì?” Miêu Tiêu Bắc thấy ánh mắt của hắn có chút cổ quái.

“Không.” Lam Minh xoay người đi tới ghế phó lái, mặt không biểu tình lên xe ngồi xong, nhìn phía trước.

Miêu Tiêu Bắc cũng lên xe, cài dây an toàn, hỏi Phong Tiểu Vũ, “Đi tới nhà em ăn khuya? Hay về nhà?”

“Đi ăn khuya đi.” Phong Tiểu Vũ nói, “Không đi thì lão phạt gia sẽ đánh chết!”

“Ừ.” Miêu Tiêu Bắc gật đầu, khởi động xe, vừa mở đèn xe... Cả kính nhảy dựng.

Phong Tiểu Vũ cùng Bạch Lâu liếc mắt nhìn nhau, nhìn phía trước.

Lam Minh cũng nhìn thoáng qua, khẽ cười cười.

Chỉ thấy ở phía trước, trong phạm vi ánh đèn chiếu tới, có vài con chó khá lớn ngăn trở... Nhìn kỹ, đuôi thô to như vậy, hẳn là sói.

“A!” Phong Tiểu Vũ vội mở cửa sổ xe, nói, “Tại sao lại có sói ở đây?!”

Mà lúc này... Chuyện càng khiến mọi người ngạc nhiên đã xảy ra, chỉ thấy vốn là một con sói bốn chân chấm đất, đột nhiên đứng lên, chậm rãi biến thành hình người...

“Là người sói a.” Bạch Lô nói, “Sao lại tới nơi này?”

Rất nhanh, ba người sói đã hoàn toàn biến thành hình người, chỉ là cánh tay so với nhân loại thì dài hơn một tí, cẳng cũng nhọn hơn một tí, phía sau có đuôi, hai mắt là màu lục, mang theo huỳnh quang lóe sáng.

“Cái này cũng là đặc hiệu sao?” Phong Tiểu Vũ rút lui vào trong xe.

Ba người sói chậm rãi đi tới bên ngoài cửa xe phía Lam Minh.

Lam Minh nhẹ nhàng mở cửa xe, lấy chân đá ra.

Phong Tiểu Vũ càng thêm khẩn trương, đây là thế nào mà còn dám mở rộng cửa a... Bất quá động tác mở cửa của Lam ca hảo suất nga.

“Vương...”

Ba người sói quỳ một gối xuống đất, nói với Lam Minh, “Long Tước nói ngài nguyện ý giúp chúng ta tìm Lang Vương.”

“Long Tước rất nhanh miệng a.” Lam Minh sờ sờ cằm, nhìn ba người, “Hắn thu các người bao nhiêu tiền?”

Ba người sói kia sắc mặt nghiêm trọng, người dẫn đầu giương mắt nhìn Lam Minh, “Vương, thỉnh vô luận như thế nào cũng hãy giúp chúng ta tìm được Lang Vương, Lang Vương gặp nguy hiểm, toàn bộ Lang tộc có khả năng bị hủy diệt.”

Lam Minh nghe xong, hơi nhú mày, một lúc lâu mới hỏi, “Thứ gì đang đuổi theo các người?”

Ba người sói nhìn nhau lộ ra biểu tình kinh hoàng.

Lam Minh cười cười, nói, “Ngay phía sau các người... Hãn cũng theo tới.”

...

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Kẻ địch của Lang tộc, Thủ Hộ thần ký túc và Dự Ngôn sư

Lam Minh vừa dứt lời, thì thấy phía sau ba người xuất hiện một thân ảnh màu đen... Sau đó, một đạo quang hoa bạc trắng chợt lóe xoẹt qua, tiếng gió thổi mang theo tiếng kim khí lạnh lạnh khiến người ta vô thức run rẩy, trong tâm truyền đến một dự cảm chẳng lành.

Các người sói liền cảm thấy sau gáy bị người tóm một cái, một lực lượng cường đại kéo lấy bọn họ. Người sói bị đè ngã xuống đất, mắt thấy ánh bạch quang đó từ đỉnh đầu bọn họ xẹt qua... rồi khựng lại. Xung quanh quay về im lặng, ngẩng đầu lên, các người sói liền thấy trên đỉnh đầu bọn họ có một lưỡi hái màu bạc thật lớn... Đó là lưỡi hái khổng lồ thuộc về tử thần.

Mà chiếc chuôi thật dài của lưỡi hái, đang được một bàn tay tái nhợt nắm lấy, móng tay sắc nhọn cùng với hình xăm đồ án màu đen mang điềm xấu, chứng minh chủ nhân của bàn tay không phải nhân loại. Một đầu của lưỡi hái mang theo phần màu bạc bị Lam Minh dẫm bên cửa xe.

Mọi người cùng nhau ngược mắt nhìn người cầm đao, chỉ thấy hằn mặc một chiếc áo choàng đen rất to, mũ áo che khuất đôi mắt, đồng thời phủ xuống một chiếc bóng, chỉ có thể nhìn được mũi hăn, cằm và môi cũng bị cổ áo cao cao dựng thẳng che khuất.

Lam Minh quan sát hăn một hồi, khẽ nhú mày, hỏi, “Vì sao tử thần lại truy sát người sói?”

Ba người sói đó nghe được hai chữ tử thần, cũng đều có chút khó hiểu, bọn họ thối lui đến bên cạnh xe, khẩn trương nhìn chăm chăm thân lưỡi hái bị Lam Minh đâm dưới chân... Quang mang dị dạng đó, rõ ràng trên thân đao có quét một lớp bạc.

Ai ai cũng biết, muốn giết chết người sói, thì hãy dùng bạc! Các người sói e ngại vũ khí bằng bạc, cũng giống như Hấp Huyết tộc e ngại ánh sáng.

“Tạo hình cực giỏi nga.” Phong Tiểu Vũ ngồi phía bên cửa không an toàn lắm, liền hướng trong xe nhích vào, tận lực kề sát Domi, nhưng cũng không dám ôm Domi nữa.

“Xí... Thì ra là một tử thần.” Ngoài dự đoán của mọi người, Bạch Lâu lại không sợ tử thần, hắn ló đầu lên ghế trước, nhìn tử thần kia một chút, “Ai nha, tử thần này bị giáng! Trên đầu hắn không có vòng tử thần hoàn!”

Lam Minh nhướn mi một cái, “Đọa thần(thần bị đày)? Cũng đúng... Không đi xử quyết các ác linh, lại tới nơi này truy sát người sói, chẳng lẽ có tư oán với Lang tộc?”

Tử thần kia cũng không nói lời nào, rút lại lưỡi hái, chột lóe đã không thấy tăm hơi.

Lam Minh cũng không đuổi theo, xoay mặt nhìn ba người sói đang sợ hãi kia, “Trước đây truy sát các người chính là hắn?”

“Đồng bạn của chúng ta đều là bị vũ khí bằng bạc chém thành hai đoạn mà chết, sau đó còn bị đốt trụi thi thể, cho nên không có cách nào tái sinh.” Người sói dẫn đầu trong lòng còn chút sợ hãi nói, “Hắn rất lợi hại.”

“Đây là chỗ bất lợi của Yêu tộc.” Bạch Lâu nắm tay chống cằm nói, “Không nên bảo lưu thực thể, giờ thì được rồi, có hình thái thì có thân thể, có thân thể thì tức là có thể tiêu diệt.”

Lam Minh cười cười, “Quý cũng có thể bị tiêu diệt... Hồn phi phách tán không phải được sao?”

Bạch Lâu nhú mày, dường như đã bị đả kích nào đó, lui về phía sau, nói thầm một câu, “VẬY CŨNG SO VỚI YÊU TỘC AN TOÀN HƠN!”

“Chúng ta cũng không biết đã đắc tội gì với hãn.” Người sói dẫn đầu nói, “Có điều dường như hãn đang truy sát Lang Vương.”

“Nga?” Lam Minh suy nghĩ một chút, hỏi, “Lang Vương không lí nào lại không giải quyết được một đọa thần ngay cả tử thần hoàn còn không có... Hay là Lang Vương này là một đồ bỏ?”

“Không phải!” Ba người sói vội lắc đầu.

“Khế Liêu là Lang Vương trẻ tuổi nhất và cũng cường đại nhất từ trước tới nay!” Người sói dẫn đầu có chút tự tin nói, “Không chỉ vậy, chúng ta tin tưởng sau này sẽ không có Lang Vương nào siêu việt hơn hãn.”

“A.” Lam Minh nhin không được cười cười, “Khăng định như thế?”

“Mẫu thân của Lang Vương, là Huyết tộc!” Người sói dẫn đầu nói.

Ánh mắt Lam Minh lộ ra một tia kinh ngạc, Miêu Tiêu Bắc chính là lần đầu tiên nghe được, liền hỏi, “Như vậy thì nói rõ cái gì?”

Lam Minh nhếch miệng nói, “Lang tộc cùng Huyết tộc coi như thiên địch, đồng thời thuộc tính hoàn toàn tương phản!”

“Rồi sao?” Miêu Tiêu Bắc hỏi.

“Lang tộc nếu như là sói, vậy Huyết tộc chính là rắn... Hai loại động vật kết hợp lại sinh ra được đứa con, người nghĩ là cái gì?” Lam Minh hỏi ngược.

Miêu Tiêu Bắc cũng không hiểu rõ lắm, vào lúc mọi người đang trầm mặc, lại nghe Phong Tiểu Vũ nói, “Cái kia, người sói và người rắn sao?”

Tất cả mọi người quay đầu nhìn nó, chỉ thấy vẻ mặt nó lộ ra biểu tình ‘thật muốn nói a’.

Miêu Tiêu Bắc hỏi nó, “Em có cao kiến gì?”

“Ngô.” Phong Tiểu Vũ nhin cười, nói, “Người Ai Cập.”

...

“Mọi người chưa thấy qua sao?” Phong Tiểu Vũ che miệng nói, “Mấy bức vẽ trên tường đá của Ai Cập có một loại người thân chó đầu rắn nha!”

Mọi người trầm mặc.

Bạch Lâu sờ sờ cánh tay, một lát mới ghen nói ra một câu, “Ta là quỷ mà còn thấy lạnh.”

Phong Tiểu Vũ ôm Domi ngồi xổm xuống vẽ vòng tròn, “Domi... Mỗi lần đều té ngã nha, có phải cha không có thiên phú nói chuyện tiểu lâm?”

Phong Tiểu Vũ đang nói thầm, lại nghe được Lam Minh nện lưng ghế ha ha phá lên cười, chỉ vào Phong Tiểu Vũ nói, “Thằng nhóc thật thú vị! Ha ha ha...”

Miêu Tiêu Bắc đỡ trán, Bạch Lâu vuốt cằm nói, “Hắn có phải Thần Ma cực mạnh hay không ta không dám nói, nhưng khẳng định là người cười nhảm nhất! Lần sau ta dẫn hắn đi coi tượng thanh*, hắn có thể trực tiếp cười chết luôn không?”

*(Tượng thanh: một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt)

Miêu Tiêu Bắc nghe đến đó, đột nhiên xoay mặt hỏi Bạch Lâu, “Thần Ma rốt cuộc là cái gì?”

Bạch Lâu sững sốt nhìn Miêu Tiêu Bắc, một lát mới hỏi, “Nha, người mất đi năng lực của Vu Sư sao?”

Miêu Tiêu Bắc nhú mày, Bạch Lâu và Lam Minh đều nói cậu là Vu Sư... Cậu căn bản không biết cái gì Vu Sư hay không Vu Sư, trước khi quen biết Lam Minh, cậu là một người từ đầu đến cuối theo chủ nghĩa vô thần.

“Lang Vương của các người xem ra không phải vì sợ tử thần kia mới thất tung.” Lam Minh vừa lúc cắt đứt cuộc đối thoại của Bạch Lâu và Miêu Tiêu Bắc, tuy rằng ngữ điệu nói rất lơ đãng, nhưng Miêu Tiêu Bắc mơ hồ ý thức được... Lam Minh dường như cũng không nghĩ ra được bản thân mình rốt cuộc thuộc dạng tồn tại gì.

Bạch Lâu gật đầu, “Khả năng sinh con thành công của Huyết tộc cùng Lang tộc tính theo một phần trên một trăm triệu, nhưng loại hậu đại này thuộc về siêu hồn huyết(con lai cao cấp ^^), năng lực của Lang Vương tuyệt đối so với chư thần bình thường gấp hơn mười lần, làm sao có thể bị một Đọa Thần truy đuổi đến chạy vòng quanh thế giới?!”

“Oách thật nga.” Phong Tiểu Vũ đột nhiên nói, “Kịch bản này là ai nghĩ ra được?”

Miêu Tiêu Bắc đột nhiên rất muốn an ủi Phong Tiểu Vũ một chút —— Thôi đi, không tin cũng không cần phải miễn cưỡng chính mình như vậy, tiếp thu hiện thực đi.

“Các người lên xe đi.” Lam Minh nói, “Ta tiễn các người đến nơi an toàn, các người tận lực tụ tập một chỗ không nên phân tán nhiều nơi, nếu hãn chỉ là một Đọa Thần, vậy tức là chỉ có hồn phách, nơi có nhiều chó, hãn không dám tới gần.”

Ba người sói liếc mắt nhìn nhau, cảm kích gật đầu, hỏi Lam Minh, “VẬY... Chuyện của Lang Vương...”

“Ta sẽ cố hết sức, dù sao Long Tước cũng nhận tiền của các người.” Lam Minh ra hiệu bảo mấy người sói đến ngồi phía sau, Miêu Tiêu Bắc nói, “Không đủ chỗ ngồi...” Vừa dứt lời, chỉ thấy ba người sói lui sang một bên, ngồi xổm xuống, biến thành con sói bốn chân chồm đất, chỗ duy nhất không giống với loài sói bình thường, chính là trên đầu mỗi con đều có một vằn màu trắng, giống như một con mắt.

“Cái trán của người sói là nhược điểm của bọn họ.” Lam Minh cười cười, nói, “Chỉ cần dùng vật gì đó che lại vết trắng kia, bọn họ sẽ không thể ma hóa... Đương nhiên, một khi gặp người sói ma hóa, dùng vật nhỏ chuẩn xác ném trúng vằn trắng trên đỉnh đầu bọn họ thì có thể khiến bọn họ trở về nguyên hình.”

Miêu Tiêu Bắc cười cười, “Động tác của bọn họ rất nhanh, người bình thường làm sao có thể ném trúng?”

Bạch Lâu đẩy cửa sau ra, ba con sói nhảy vào... Nhìn lại Phong Tiểu Vũ, chỉ thấy nó ôm Domi, trong miệng lăm bằm, là kỹ xảo diễn xuất, là kỹ xảo diễn xuất đó!

Sau khi ba con sói vào xe, ngồi xổm cách Phong Tiểu Vũ khá xa, kề sát cửa xe, nói, “Yên tâm đi, người sói chúng ta sẽ không chủ động tập kích nhân loại.”

...

Miêu Tiêu Bắc lại một lần nữa đỡ trán.

“Nha a~” Chợt nghe Phong Tiểu Vũ hét to một tiếng, nói, “Nói kìa! Con sói nói chuyện kìa a!”

Miêu Tiêu Bắc khởi động xe vội vã rời đi, Lam Minh rút chân về, cửa xe đóng lại.

.

Bạch Lô vỗ Phong Tiểu Vũ, “Đừng kêu, tiếp nhận hiện thực đi.”

Ba người sói cũng không biết nên làm thế nào, muốn tới gần an ủi Phong Tiểu Vũ hai câu, nhưng nghe được một tiếng gừ gừ khe khẽ. Người sói thoáng giật mình, xoay mặt, thì thấy Domi ngồi chỗ kia, khẽ híp mắt nhìn bọn họ.

Miêu Tiêu Bắc từ trong kính chiếu hậu thấy được, cũng có chút kỳ quái... Domi là một chú chó to, tuy rằng to như gấu, nhưng dù sao cũng chỉ là chó... Vì sao có ba con sói tới mà nó lại không sủa?

Mà ba con sói nhìn chăm chăm Domi một hồi, đột nhiên đều yên lặng cúi đầu ghé vào trên chỗ ngồi, tận lực lui vào góc không dám tới gần Phong Tiểu Vũ.

“Nga?” Bạch Lô giật mình tiến tới nhìn chòng chọc vào Domi một lát, sau đó “Má ơi” một tiếng lui ra phía sau dán lấy cửa xe nói, “Thủ Hộ Thần a!” Vừa nói, vừa ôm lấy lưng ghế của Miêu Tiêu Bắc, tận lực đem thân chen vào trong góc, miệng nói thầm, “Thật đáng ghét a... So với chó lông trắng còn đáng sợ hơn a!”

Miêu Tiêu Bắc nghe thấy phía sau ồn ào, vừa tập trung lái xe để tránh xe hủy nhân vong, vừa hỏi Lam Minh, “Thủ Hộ Thần là cái gì?”

Lam Minh cười cười nói, “Sao lại ngốc vậy a... Thủ Hộ Thần, đương nhiên là ‘Thần’ bảo hộ!”

Miêu Tiêu Bắc cảm thấy chính mình càng ngày càng hồ đồ, có điều trong đầu đã rất hỗn loạn, cậu cũng lười nghĩ, nhanh chóng lái xe ra khỏi

rừng, bây giờ cậu vô cùng thèm canh gà mà mẹ của Phong Tiểu Vũ nấu!

.

Lái xe đến gần một nhà xưởng trong khu vực thành thị, ba con sói liền thấy được đồng bạn, bọn họ cảm ơn nhóm Lam Minh, xuống xe rời đi. Miêu Tiêu Bắc dừng xe ở gần đó, cho tới khi các người sói tiến vào nhà xưởng, đồng thời thấy gần đó có người dặt chó tới... Mới yên lòng rời đi.

“Hmm...” Lam Minh tựa vào kính cửa sổ trên xe, dường như có chút uể oải.

“Chuyện gì vậy?” Miêu Tiêu Bắc khó hiểu hỏi.

“Ta đói quá a... Vừa nãy bắt tử thần kia ăn tươi là tốt rồi, có thể chống cự một tháng.” Lam Minh lẩm bẩm.

“Anh dám ăn thứ đó thì rút ra ngoài tự lực cánh sinh cho tôi!” Miêu Tiêu Bắc rống lên.

Lam Minh thở dài, chẳng lẽ đây chính là ăn nhờ ở đậu và ăn chực cơm trong truyền thuyết?

Rất nhanh, tâm tình của mọi người đều bình phục, Miêu Tiêu Bắc tập trung lái xe, Phong Tiểu Vũ đã ghé vào ghế sau ngủ, Bạch Lâu lơ lửng nổi lên nóc xe, không dám tới gần Domi, Domi thì đang quỳ rạp trên sàn xe, đối hẫn vẫy đuôi.

“Domi một chút cũng không giống thứ gì không tốt.” Miêu Tiêu Bắc lại lo lắng nói, “Nếu như nó có chuyện gì thì Tiểu Vũ chắc chắn sẽ nhảy lầu.”

Lam Minh cười cười, vươn tay qua, nhẹ nhàng xoa đầu Domi, cười nói, “Nó còn chưa thức tỉnh bởi vì chủ nhân nó còn đang ngủ say.”

“Tốt nhất là cả đời cũng đừng tỉnh lại!” Bạch Lâu nhỏ giọng nói thầm, “Thủ Hộ Thần gì đó, ta ghét nhất!”

Vừa dứt lời, chỉ thấy Phong Tiểu Vũ mơ mơ màng màng mở mắt, chỉ vào Bạch Lâu nói, “Chị hai nói, cái này gọi ngạo kiều...”

...

“Là sao?” Lam Minh khó hiểu hỏi.

Miêu Tiêu Bắc nhún nhún vai, nói, “Danh Vũ thường hay nói mấy thứ kỳ quái, sở thích hơi đặc biệt.”

“Nga?” Lam Minh hiểu kỳ, hỏi Phong Tiểu Vũ, “Ngạo kiều là cái gì?”(Thuật ngữ chúng hủ -__-)

“Ngô...” Phong Tiểu Vũ hiển nhiên còn chưa hoàn toàn tỉnh lại, mơ mơ hồ hồ chỉ chính mình nói, “Em là ngọc tự nhiên, Bắc Bắc là nữ vương.”

Lam Minh cảm thấy càng thêm hứng thú, hỏi, “Ta đây thì sao?”

“Anh đừng nghe nó nói bậy.” Miêu Tiêu Bắc nhin không được sáp vào một câu.

“Ừm.” Phong Tiểu Vũ mở miệng nói, “Lam ca loại này, hẳn là tính như... Cực phẩm...”

Nói chưa dứt, chợt nghe Domi gâu gâu sủa hai tiếng.

“Hắc hắc.” Phong Tiểu Vũ sờ đầu Domi, “Là đế vương... hay là trung khuyến đây? Sau này đế chị hai giám định một chút.”

“Thì ra gần đây có rất nhiều cô gái loại này a.” Lúc này, Bạch Lâu lơ lửng trên xe đột nhiên nói, “Lần trước có mấy người tới hiệu sách của ta. Lúc lật sách cũng nhắc tới cái gì cực phẩm tiểu thụ tiểu công, kỳ lạ.”

“Công thụ?” Lam Minh xoay mặt nhìn Miêu Tiêu Bắc.

Miêu Tiêu Bắc tốt xấu gì cũng là người hiện đại, hơn nữa lớn lên đẹp như vậy lại là một vũ công, đương nhiên đã từng gặp phải đồng tính có hứng thú với mình mò tới làm quen, thậm chí là quấy rầy, thấy Lam Minh nghiên cứu không chịu thôi, liền rống lên một tiếng, “Đổi chủ đề khác đi!”

“Woa...” Bạch Lâu có chút bội phục vỗ tay nói với Miêu Tiêu Bắc, “Bắc Bắc, người thật mạnh mẽ nga, ngay cả thần chủ cũng không dám hung hãn như vậy a.”

“Thần chủ là cái gì?” Miêu Tiêu Bắc nhú mày nói, “Không nhận ra, đổi chủ đề!”

Phong Tiểu Vũ lại trở mình một cái, “Bắc Bắc... không nên phản kháng, chị hai nói, trời sinh anh ra chính là để người ta nhưng nhớ...”

“Kéttttt” một tiếng, xe của Miêu Tiêu Bắc đánh một đường hình chữ S rồi dừng lại, Miêu Tiêu Bắc xoay mặt âm trầm nhìn Phong Tiểu Vũ, “Em có ngon thì nói lại lần nữa coi?”

Lúc này, Phong Tiểu Vũ đã sớm từ trên ghế sau lăn xuống sàn xe, ngay cả kẻ đang lơ lửng trên nóc là Bạch Lâu cũng đụng đầu rồi ngã xuống.

Phong Tiểu Vũ vội ôm Domi nói, “Chỉ nói giỡn thôi mà, làm gì nghiêm túc vậy.”

Miêu Tiêu Bắc khởi động xe, vừa nghĩ đến Phong Danh Vũ cả ngày nói bậy còn giới thiệu bạn trai cho mình, nổi nóng, xoay mặt thì lại thấy Lam Minh tựa vào cửa xe, ý nghĩ bất minh nhìn cậu mà cười.

.

Rất nhanh, xe ngừng lại dưới lầu nhà Phong Tiểu Vũ.

Mọi người người đi vào, chỉ thấy mẫu thân đại nhân của Phong Tiểu Vũ ngồi trong phòng khách vừa đếm tiền vừa xem TV.

“Woa, mẫu thân đại nhân thắng được bao nhiêu tiền a?” Phong Tiểu Vũ tỏ ra giật mình hỏi.

“Ngoan, cầm đi tiêu vật!” Mẹ của Phong Tiểu Vũ rất phóng khoáng đưa qua cho nó một xấp dày.

Phong Tiểu Vũ nhanh chóng tiến lên nhận, còn rất chân chó nịnh nọt xoa bóp cho mẹ mình.

“Dì.” Miêu Tiêu Bắc cùng mẹ của Phong Tiểu Vũ chào hỏi, nói, “Cháu còn dẫn theo hai người.”

“Vừa lúc vừa lúc!” Mẹ Phong Tiểu Vũ nhiệt tình đứng lên, nói, “Dì chuẩn bị nhiều lắm, còn sợ ăn không hết này...”

Đang nói, bà liếc mắt thấy được Lam Minh, liền ngây ngẩn cả người.

Miêu Tiêu Bắc nhìn ra được sắc mặt của mẹ Phong Tiểu Vũ thay đổi, dường như là kinh ngạc, sau đó biến thành biểu hiện sợ hãi mơ hồ. Miêu Tiêu Bắc kinh hãi, tâm nói... Không phải chứ?!

Lam Minh nhìn bà một hồi, khếch miệng cười cười, ưu nhã nói, “Quấy rầy rồi.”

Phong Tiểu Vũ hỏi mẹ mình, “Mẫu thân đại nhân, nhìn, tuần tú lịch sự không? Có phải loại hình mẹ thích nhất?”

“Ừm...” Mẹ Phong Tiểu Vũ gật đầu, cười nói, “Ngồi đi, mẹ đi dọn đồ ăn ra!” Nói xong, vội vã chạy vào bếp.

“Hửm?” Phong Tiểu Vũ khó hiểu chớp chớp mắt, tâm nói, mẹ mình trước đây thấy người đẹp trai là hoa cả mắt mà, hơn nữa Lam Minh lại là

loại hình bà thích nhất!

“Ta đến giúp một tay.” Lam Minh xoay người đi vào bếp, mẹ của Phong Tiểu Vũ ngược mắt nhìn Lam Minh, thấp giọng nói, “Tiểu Vũ căn bản không biết nó là ký túc thể (thể xác ký sinh), người đừng thương tổn nó!”

Lam Minh nhướn mi một cái, nói, “Vì sao ta lại phải tổn thương nó? Người đem Thủ Hộ Thần an bài bên trong cơ thể Domi, nói cách khác, Dự Ngôn Sư ở trong thân thể Phong Tiểu Vũ sao... Ký túc thể à, cấp bậc của Dự Ngôn Sư này, là tiên tri phải không? Hẳn sẽ phù hộ Phong Tiểu Vũ khỏe mạnh bình an, thực sự là một người mẹ vĩ đại, tuy rằng bản thân là thiên sứ, cư nhiên lại cùng nhân loại kết hôn sinh con.”

“Ta không có cánh.” Mẹ Phong Tiểu Vũ không hề gì cười cười, “Giống như người, không được Thần cũng không được Ma hoan nghênh, cho nên ta thích nhân loại!” Nói xong, bưng món ngon đi ra, tới cửa, dừng bước, quay đầu lại nói với Lam Minh, “Nếu đã định khế ước với Tiêu Bắc, thì cẩn thận chăm sóc nó... Người cũng biết nó là ai rồi chứ?”

Lam Minh khẽ nhú mày, có chút thất bại, mẹ của Phong Tiểu Vũ đã khôi phục tự nhiên và thông dong, bưng món ngon ra ngoài nói, “Đến đến, ăn nhiều nga!”

Lam Minh thở dài, vừa muốn đi ra ngoài, lại bị Miêu Tiêu Bắc giả vờ đi vệ sinh ngang qua túm kéo vào trong WC.

“Ta không thích thô bạo.” Lam Minh thấy đáng vẻ nhìn chăm chăm vào mình của Miêu Tiêu Bắc, cười nói, “Tuy rằng người cực kỳ đáng yêu.”

“Tôi cảnh cáo anh.” Miêu Tiêu Bắc chăm chú nói, “Phong Tiểu Vũ và mẹ của nó, vô luận bọn họ là thứ gì, cũng không được thương tổn bọn họ! Nếu không tôi không tha cho anh đâu.”

Lam Minh nhìn người trước mắt đang vừa có chút khẩn trương lại vừa tức giận một lúc lâu, nhếch mép cười, tiến tới nhẹ nhàng thơm lên má cậu, thấp giọng nói, “Tuân lệnh, chủ nhân.”

...

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Chỉ thị trong con mắt phải, điệu nhảy triệu hoán, giải thoát Lang vương

Đêm đó... Lam Minh và Miêu Tiêu Bắc được mẹ của Phong Tiểu Vũ mời ở lại qua đêm.

Miêu Tiêu Bắc và Phong Tiểu Vũ đều mệt rũ rời, nằm trên sofa ngủ.

Lam Minh tựa bên bàn trà, đầu gối lên Domi, cầm trên tay một cuốn tạp chí, hai mắt thì lại nhìn hư không, tay sờ sờ cảm trầm tư.

Bạch Lâu không cần ngủ nổi lơ lửng bay tới bay lui trên trần nhà, từ khi hắn nhận ra thân phận Thủ Hộ Thần của Domi thì không dám đáp xuống đất.

Lam Minh vừa tận lực hưởng thụ tay nghề của mẹ Phong Tiểu Vũ, ăn đến vô cùng thỏa mãn, lúc này, hắn tương đối chú ý đến vấn đề về sự thất tung của Lang Vương. Nếu như nói Lang Vương thật sự là siêu hỗn huyết, vậy hắn cũng đủ cường đại, lại có vẻ là một thủ lĩnh có trách nhiệm, làm sao có thể để mặc cho thần dân của mình bị một Đọa Thần truy sát, mà bản thân lại sợ chết trốn đi? Giải thích duy nhất là —— Hắn bị vây khốn! Cái gì có thể vây khốn một Lang Vương cường đại như vậy? Chẳng lẽ là trùng phải cạm bẫy nào đó?

“Ừm...”

Lúc này, Bạch Lâu đang bay lơ lửng đột nhiên sáp tới gần nhìn nhìn Miêu Tiêu Bắc.

Lam Minh ngẩng đầu nhìn hắn một cái, Bạch Lâu vèo một cái thối lui, nói, “Làm gì hung dữ như vậy hả, ta chỉ muốn ngửi ngửi mùi hồn phách của hắn!”

“Vu Sư bất quá chỉ là nhân loại mà thôi.” Lam Minh không hề gì nhún vai, “Là người thì sẽ chết, lưu lại chỉ là một khuôn mặt tương tự.”

“Vậy cũng chưa chắc a.” Bạch Lâu nhỏ giọng nói thầm, “Vu Sư dù sao cũng tương đối cao quý.”

“Chỉ là người hầu được Thần sủng ái mà thôi, có cái gì mà cao quý chứ.” Lam Minh cười nhạt một tiếng, “Sau cùng hồn phách cũng bị Thần thu đi.”

“Hắc hắc.” Bạch Lâu tại không trung đối một tư thế, nói, “Người quả nhiên ghét Thần y như trong lời đồn.”

Lam Minh không để ý đến lật tạp chí xem, đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, hỏi, “Đúng rồi, linh hồn của Dự Ngôn Sư sau khi bị phong ấn là tinh thể phải không?”

“Ừ.” Bạch Lâu gật đầu nói, “Linh hồn cao quý của Vu Sư sau khi phong ấn là kim cương đen, Dự Ngôn Sư đẳng cấp thấp hơn một chút, là thạch anh rực rỡ, dù sao cô hồn dã quỷ cũng chỉ là bụi mà thôi.”

“Vậy còn Quỷ Sư người đây?” Lam Minh hỏi.

“Nga... Quỷ Sư là giữa quỷ và Vu Sư, sau khi phong ấn là bạch trân châu.” Bạch Lâu cười hắc hắc hỏi, “Rất xứng với ta phải không?”

Lam Minh nhú nhú khóe miệng, hỏi, “Trong cơ thể Phong Tiểu Vũ chỗ nào có thạch anh?”

“Người muốn biết sao?” Bạch Lâu nhích tới cười hỏi, “Có muốn ta đem hẳn mở ra?”

Vừa dứt lời, chỉ thấy Domi ngẩng đầu liếc Bạch Lâu.

“Đáng ghét!” Bạch Lâu soạt một tiếng vội bay về giữa không trung, nhắm mặt chun mũi trùng Domi, Domi tiếp tục hướng hẳn lắc đuôi.

“Tìm thử xem.” Lam Minh buông tạp chí đứng lên, nhìn nhìn Miêu Tiêu Bắc và Phong Tiểu Vũ dựa vào cùng một chỗ trên sofa. Hắn vươn tay, nhẹ nhàng bế bổng Miêu Tiêu Bắc lên, đặt lên thảm bông trên sofa, đắp chăn cho cậu.

“Khụ khụ.” Bạch Lâu tiến tới hỏi, “Sao người lại đối xử tốt với một Vu Sư như vậy a? Chưa từng nghe qua người với Vu Sư đáng ghét kia có quan hệ gì a.”

Lam Minh không trả lời, chỉ nói, “Đi tìm xem thạch anh trên người Phong Tiểu Vũ nằm ở nơi nào.”

“Vậy con chó điên kia sẽ cắn ta.” Bạch Lâu không muốn.

Lam Minh đi tới, vươn tay nhẹ nhàng xoa lưng Domi, nhìn chăm chăm hai mắt nó.

Domi đầu tiên là hướng Lam Minh lắc lắc đuôi, sau đó, bắt đầu hơi lão đảo, tựa hồ là có chút đuối sức... Cuối cùng, nó trở mình ngã xuống đất, nặng nề ngủ.

“Hô hô.”

Bạch Lâu có chút ao ước nói, “Ma nhân thật tiện dụng a.”

Lam Minh ngược mắt cười với hắn, “Người muốn thử không?”

“Xì... Ta không thèm.” Bạch Lâu bay xuống, Lam Minh hồi thúc, “Nhanh một chút, Thủ Hộ Thần tối đa chỉ ngủ mười phút.”

“Được rồi!” Màu mắt của Bạch Lâu đột nhiên biến thành màu trắng, lộ ra bạch quang nhàn nhạt, nhìn chăm chăm Phong Tiểu Vũ tìm kiếm.

Phong Tiểu Vũ còn bày ra hình chữ đại nằm dang tay dang chân trên sofa ngáy khò khò.

Bạch Lâu dò xét từng chút, từ chân cho tới đầu, nói, “Đi? Không có a.”

Lam Minh nhú mày, “Vô dụng.”

Bạch Lâu khinh bỉ liếc hắn, “Người đừng tưởng có ma nhãn thì có thể cười nhạo quỷ nhãn, ánh mắt của ta tuyệt đối có thể nhìn thấy tất cả linh hồn, dù là đã phong ấn cũng vậy.”

“Nhìn lại đi!” Lam Minh nhin không được nói, “Dự Ngôn Sư chỉ là ký túc mà thôi, nói không chừng là giấu đi rồi, tìm cho kỹ vào!”

“Giấu...” Bạch Lâu đột nhiên nhìn về phía con mắt của Phong Tiểu Vũ.

Đôi mắt nhắm tịt, Bạch Lâu nghĩ nghĩ, liền giơ tay, nhẹ nhàng vén lên mí mắt của Phong Tiểu Vũ.

Trước tiên hắn mở mí mắt phải, chỉ là con mắt bình thường, không có gì đặc biệt.

Bạch Lâu lại mở ra mí mắt trái... Cũng bình thường.

Đột nhiên... Một đạo hào quang sáng ngời từ mắt trái Phong Tiểu Vũ bắn thẳng ra.

“Nha a!” Bạch Lâu hét lên một tiếng, thoáng cái vội tránh ra... Đặt mông ngồi xuống mặt đất.

Tiếng hét thảm này của hắn, khiến cho Miêu Tiêu Bắc đang ngủ say gần đó bị giật mình thức giấc.

“Gì vậy?” Cậu mở mắt bật dậy, chỉ thấy Bạch Lâu phóng tới bên người, ngẩng đầu... Thân thể của Phong Tiểu Vũ nguyên bản nằm trên ghế sofa lại chậm rãi di động nâng dần lên không trung, rồi chậm rãi đứng dậy.

Lúc này, Phong Tiểu Vũ đứng trên không trung, chỉ có một con mắt trái hé mở... Con người không phải màu nâu thông thường mà giống như thạch anh rực rỡ tràn đầy lưu quang, tia sáng bắn ra, phảng phất tựa như mặt nước đang gợn sóng, chậm rãi lưu động, vô cùng đẹp đẽ.

“Nó làm sao vậy?” Miêu Tiêu Bắc khó hiểu hỏi Lam Minh, thì thấy Lam Minh nhẹ nhàng giơ ngón tay trước môi, đối cậu suốt dài một tiếng.

Sau đó, Lam Minh đứng lên, nhìn Phong Tiểu Vũ đang lơ lửng giữa không trung, hỏi, “Vũ Dạ thiên thư ở nơi nào?”

Phong Tiểu Vũ dừng lại tại không trung một lúc, đột nhiên đáp xuống mặt đất, cầm lấy giấy bút dùng để ghi sổ sách của mẹ nó, rất nhanh soạt soạt vẽ một bức tranh, Phong Tiểu Vũ căn bản không cúi đầu nhìn, cả người như đang lâm vào trạng thái ngủ say, nhưng trên tay nó dùng tốc độ cực nhanh để vẽ.

Đợi đến khi nét bút cuối cùng vẽ xong, Phong Tiểu Vũ ném bút, con mắt chậm rãi nhắm lại, ngửa mặt lên trời rồi ngã xuống, kiếp tục khò khè.

Lam Minh đi qua lấy trang giấy đó xem, nói, “Là một bức bản đồ địa hình.”

Bạch Lâu đi qua, “Ngô? Là bản đồ vùng này sao?”

“Là vùng núi.” Miêu Tiêu Bắc nhận lấy xem, nhú mày nói, “Tốt nhất là tìm một bản đồ tới đối chiếu một chút, nếu không thì sẽ không biết được là chỗ nào.”

“Ừm... Có một người có lẽ biết.” Lam Minh nói, đi tới bên cửa sổ, vươn tay mở cửa sổ ra, hướng phía xa xa huýt một tiếng dài.

Không bao lâu sau, chỉ thấy ở rất xa, xuất hiện một chấm đen... Chấm đen càng lúc càng lớn, chậm rãi tới gần... Cuối cùng hiện rõ là một con chim rất lớn, hoặc nói đúng hơn là một người với đôi cánh dài.

Rất nhanh, người nọ bay đến bên ngoài cửa sổ, vỗ cánh phịch phịch hai cái rồi đáp xuống bệ cửa, nhìn Lam Minh, “Lúc gọi người ta thì thỉnh thoảng cũng niệm chú văn chứ, đừng giống như gọi một con chó con được không.”

Miêu Tiêu Bắc và Bạch Lâu tập trung nhìn hẳn, chỉ thấy người này xấp xỉ ba mươi tuổi, vóc người thon gầy, mặc một thân áo da màu đen, đôi mắt rất sâu, mũi cao thẳng, mi mắt hơi rũ xuống, tăng thêm một phần u buồn và cô đơn, da tái nhợt, môi rất mỏng, mang theo vẻ mặt như cười như không, rất có mị lực thành thực, Miêu Tiêu Bắc nghĩ tới hình tượng của một quý tộc Châu Âu suy bại trong một tác phẩm nổi tiếng.

“Nga?” Người nọ nhìn nhìn Miêu Tiêu Bắc và Bạch Lâu, cười nói, “Vu Sư và Quỷ Sư, đúng là một tổ hợp thú vị.”

“Hẳn là Long Tước.” Lam Minh giới thiệu với mọi người, “Bạn lâu năm của ta, cũng là người liên hệ.”

Bạch Lâu bay lên, mở to hai mắt hỏi, “A? Long tộc, Long tộc không phải đã tuyệt diệt rồi sao?”

Long Tước lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ lại mang chút thương cảm nói, “Thật quá đáng, rõ ràng còn có ta và một đám sinh mệnh nhỏ mới mà.”

“Cô kỹ~~”

Long Tước vừa dứt lời, chợt nghe từ phía sau hân truyền đến một tiếng kêu vang vang như giọng trẻ con còn chưa cai sữa.

Tất cả mọi người sửng sốt, Lam Minh nhíu mày nhìn nhìn phía sau hân, lắc đầu, “Có vật nhỏ theo tới kìa.”

Long Tước vừa quay đầu lại thì thấy trên cánh mình treo một chú rồng con mập mạp tròn vo.

“Cổ Lỗ Y ...” Long Tước thở dài một hơi, vươn tay đem vật nhỏ chỉ to bằng bàn tay đang liềm mạng nằm lông vũ trên cánh mình nhắc lên, nói, “Đã dặn bao nhiêu lần rồi, như vậy vô cùng nguy hiểm!”

“Cô kỹ...” Vật nhỏ nọ lại kêu hai tiếng.

Miêu Tiêu Bắc hiếu kỳ đi tới nhìn, chỉ thấy đó là một bé rồng còn rất nhỏ. Có một đôi cánh, béo vô cùng, cái bụng tròn chần ngần, mặt cũng tròn vo, một đôi mắt to, trên đầu có hai cái sừng nhỏ nhọn nhọn, màu da hồng hào, giống như trẻ con của nhân loại, nhưng thân thể có rất nhiều bộ phận, đều được bao trùm bởi những chiếc vảy màu bạc đẹp mắt.

“Cô cô...” Nó hình như còn chưa nói được, hướng mọi người y y nha nha kêu to, vươn tay, vỗ Miêu Tiêu Bắc.

Miêu Tiêu Bắc vô thức vươn tay tiếp nhận nó, nhìn kỹ.

Bé rồng con nọ cọ cọ bàn tay của cậu, dường như khá thoải mái.

“Sờ nó nhiều một chút.” Long Tước đột nhiên nói, “Khí tức thanh khiết của Vu Sư có thể giúp nó lớn nhanh lại càng khỏe mạnh, cũng sẽ giúp nó trong thời gian tới có vận may, đó là bạch long duy nhất.”

Miêu Tiêu Bắc lúc này mới chú ý tới, trên cổ Long Tước, sau tai... đều có vảy màu xanh đen, tóc đen xõa tung, đỉnh đầu hình như cũng có hai cái sừng nhọn ngắn mọc ngược về phía sau.

“Nga, là rồng con a.” Bạch Lâu lao tới nhìn, nói, “Này cũng chỉ có nửa tuổi phải không? Bạch long rất trân quý nha!”

“Ừ.” Long Tước khe khẽ thở dài, nói, “Trước kia nhặt được trong núi sâu, cha mẹ hình như đã tử vong... Là một nhóc con bất hạnh.”

“Nửa tuổi... Vì sao nhỏ như vậy?” Miêu Tiêu Bắc khó hiểu hỏi.

“Rồng sinh trưởng rất chậm.” Long Tước đem rồng con đang say sữa hừ hừ trong lòng bàn tay Miêu Tiêu Bắc xách qua nói, “Một năm bọn nó chỉ phát triển tương đương với một tháng của trẻ con loài người, mười hai năm mới có thể nuôi được một tuổi, cho nên... Ta đã làm một nam bảo mẫu siêu cấp hơn nghìn năm rồi!”

Long Tước đem rồng con treo vào một cái móc bên hông, lúc này mọi người mới chú ý tới, bên hông hẳn có rất nhiều móc nhỏ màu bạc như vậy, trước đây còn tưởng là vật trang sức theo phong cách Baroque hoa mỹ chứ.

Long Tước nhún nhún vai, “Đây là trang bị cần thiết của siêu cấp nam bảo mẫu.” Nói rồi, xoay mặt nhìn Lam Minh, “Người gọi ta tới làm gì?”

“Bức vẽ này, là nơi nào?” Lam Minh đem bản vẽ giao cho Long Tước.

“Ừm...” Long Tước tiếp nhận nhìn nhìn, nói, “Là núi Lạc Hoán.”

“Núi Lạc Hoán?” Miêu Tiêu Bắc nhú mày, “Ngay phía tây bắc.”

“Vậy chỗ đó có Vũ Dạ thiên thư?” Long Tước hỏi Lam Minh.

Lam Minh gật đầu nói, “Người có thể dẫn ta đi?”

“Núi Lạc Hoán là một địa phương du ngoạn bình thường, không hung hiểm lại không khó tìm, nơi đó còn thường xuyên có gấu trúc*lui tới, cho nên mới gọi tên này.” Long Tước suy nghĩ một chút, lại cầm địa đồ nhìn nhìn, nói, “... Có điều vùng này có thể sẽ có yêu ma thủ hộ, dù sao Vũ Dạ thiên thư là thần vật, nếu tồn tại ở đó thì sinh linh hoặc những vật xung quanh ít nhiều cũng sẽ bị ảnh hưởng.”

*(gấu trúc còn gọi là hoán hùng, gọi là Lạc Hoán do có ‘hoán hùng’ hay tới)

“Đừng lo.” Lam Minh thu bản vẽ lại, nói, “Sáng mai chúng ta sẽ xuất phát.”

“Không thành vấn đề... Ta mang vật nhỏ này về trước, sáng mai trở lại.” Nói xong Long Tước nhảy lên cửa sổ chuẩn bị rời đi.

“Đứa bé nhỏ như vậy, để ở nhà không lo sao?” Miêu Tiêu Bắc có chút lo lắng hỏi một câu.

Long Tước quay đầu lại nhìn cậu, cười nói, “Không cần lo lắng, có bạn bè lớn hơn sẽ chăm sóc nó... Chỗ của ta là nhà trẻ.” Nói xong, tung cánh bay đi...

“Cáp a~~” Đợi Long Tước bay đi, chợt nghe Phong Tiểu Vũ ngáp một hơi, tại sofa trở mình một cái, Domi đã sớm tỉnh có chút mơ hồ ghé vào bên cạnh Phong Tiểu Vũ nhìn mọi người, dường như còn có chút buồn ngủ.

.

“Sáng mai sẽ lên đường.” Lam Minh nói xong, nhìn lên bầu trời đêm, đột nhiên kéo Miêu Tiêu Bắc, nói, “Ta nghĩ đến một chuyện, người có lẽ sẽ hỗ trợ được.”

“Chuyện gì?” Miêu Tiêu Bắc bị Lam Minh kéo lên sân thượng, có chút khó hiểu hỏi hần.

“Người là Vu Sư, có thể triệu hoán những vật thất lạc, giúp ta triệu hoán Lang Vương.”

Miêu Tiêu Bắc quan sát hần một hồi, hỏi, “Làm sao triệu hoán?”

“Người là Vu Sư a, đúng ra phải biết Triệu Hoán chú đơn giản nhất chứ?”

Miêu Tiêu Bắc vô lực, “Tôi đã nói bao nhiêu lần là tôi không phải Vu Sư rồi? Tôi chỉ là một vũ giả.”

“Chậc...” Lam Minh gãi gãi đầu, nói, “Người nghĩ kỹ lại đi!”

“Tôi căn bản chưa nghe nói qua, làm sao nghĩ?!” Miêu Tiêu Bắc cau mày xoay người muốn vào nhà.

“Chờ một chút!” Lam Minh nắm lại Miêu Tiêu Bắc, nói, “Vậy người nghĩ đến Lang Vương trong đầu đi!”

Miêu Tiêu Bắc hỏi, “Lang Vương có bộ dạng thế nào?”

“Ách...” Lam Minh nghĩ nghĩ, nói, “Vậy người nghĩ tới một con sói đi, còn đội vương miện hay gì đó nữa.”

Miêu Tiêu Bắc hoài nghi nhìn hần.

“Sau đó, làm một động tác vẫy gọi!” Lam Minh nói.

“Vẫy gọi?” Miêu Tiêu Bắc sờ cằm, nói, “Ừm... Tôi trước đây khi nghiên cứu vũ đạo dân tộc, quả thực có một loại triệu hoán vũ, động tác rất đơn giản.”

“Thử xem!” Lam Minh hồi thúc, “Nghĩ đến Lang Vương, làm động tác này!”

Miêu Tiêu Bắc do dự một chút, hỏi, “Ở chỗ này?”

“Đúng!” Lam Minh gật đầu, “Nhanh lên.”

“Có thể đưa tới thứ gì kỳ quái hay không?” Miêu Tiêu Bắc có chút lo lắng, “Như là thứ từng xuất hiện ở thư viện.”

Lam Minh cười, “Đêm đầu tiên của chúng ta, khiến người khó quên như vậy sao?”

... Bạch Lâu nghe trộm ngoài cửa hiểu kỳ nhích tới.

Miêu Tiêu Bắc có chút hung hãn nhìn Lam Minh.

Lam Minh cười chậm rãi lui về sau, dựa vào cửa kính, nhìn cậu, “Bắt đầu đi.”

Miêu Tiêu Bắc cũng bất đắc dĩ, đành phải nhắm mắt lại nhớ tới nhịp trống trong ấn tượng của mình. Tiết tấu của triệu hoán vũ khá nhanh, chỉ có ba động tác... Mở rộng hai tay, ngẩng mặt sau đó nhẹ nhàng thở ra. Miêu Tiêu Bắc trong đầu nghĩ đến Lang Vương... Lại cất bước tiến tới, hai tay dùng sức làm một động tác đẩy ra một cánh cửa, cuối cùng cậu với hai tay vào, cố sức tóm kéo ra bên ngoài một cái...

Miêu Tiêu Bắc làm xong động tác này, đột nhiên, một trận cuồng phong ập đến, Miêu Tiêu Bắc liền cảm giác dưới chân nhẹ hẫng, may mà Lam Minh nhanh tay nắm cậu lại, kéo về...

Đồng thời, giữa không trung xuất hiện một cái động thật lớn... có một cánh tay thẳng dài mang theo móng vuốt duỗi ra, nắm được mép động.

Sau đó là một cánh tay khác, lực lượng và tư thế này, tựa hồ là một người nào đó đang muốn giãy dụa từ trong động lao ra, nhưng lại không ra được... Như đang bị cái gì kéo lại.

Mà bên trong động, có vô số xúc tu đen đúa vươn tới, nỗ lực kéo người nọ ngược trở lại.

“Ta đã bảo tại sao lại không thấy?!” Lam Minh sắc mặt phát lạnh, lộ ra nụ cười băng giá, “Quả nhiên là rơi vào bẫy, bị Dạ Ma vây khốn.” Nói xong, hắn vung tay lên... Ma đao Minh xuất hiện. Trong nháy mắt lúc người kia bị xúc tu đen kéo vào trong động, Lam Minh chém ra một đao.

Theo quang mang màu trắng bạc xoẹt qua... Xúc tu đen đúa bị chặt đứt.

Miêu Tiêu Bắc chỉ thấy bóng người màu đen kia giãy mạnh ra khỏi xúc tu quấn trên người, vọt ra, nhảy lên giữa không trung, mở rộng tứ chi, lộ ra răng nanh sắc nhọn ngửa mặt lên trời tru dài một hơi, tiếng sói tru to rõ mà vang vọng xa xăm.

Sau khi tiếng sói tru vang lên, chợt nghe bốn phương tám hướng vang lên tiếng hoan hô mang theo hưng phấn của đàn sói, liên tiếp kéo dài không dứt.

Trong bầu trời đêm, Miêu Tiêu Bắc không thấy rõ hình dạng của người nọ, chỉ có thể nhìn thấy đường viền thon dài của thân người hắn, cùng với đầu tóc xù như lông nhím, thêm hai đôi tai nhọn và móng vuốt.

Động đen trong không trung dần dần khép lại, người nọ đột nhiên vói một tay vào trong động, tóm một vật gì đó kéo mạnh ra ngoài.

Trong bóng tối, Miêu Tiêu Bắc thấy được đôi mắt của người nọ biến thành đỏ như máu, hắn hé miệng, phát ra tiếng gầm nhẹ, “Dám ám toán ta...”

Rất nhanh, quái vật đen thui trong động với những xúc tu rậm rạp như bạch tuộc bị giật ra ngoài. Người nọ nắm đầu và xúc tu của vật nọ, đập một cái vỡ vụn.

Vật nọ phảng phất như những ác ma bị Lam Minh chém trúng trước đây... Vết thương bốc cháy, thiêu đốt sạch sẽ, tan biến như tro khói...

.

Quần ma loạn vũ

Ai nha, tự xưng đạo này mê nghiên cứu về người sói quá XD

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Lang vương không có tiền, bán mình trả nợ đi, mấy tên lợi hại đều là ăn hại

Tiếng sói tru liên tiếp vang lên, từ tiếng tru mang theo chút rung động là có thể nghe ra đàn sói đang hưng phấn.

Lam Minh khẽ cười cười, Lang Vương quả nhiên so với tưởng tượng của hắn trẻ hơn rất nhiều.

Miêu Tiêu Bắc bị tiếng tru kích động của bầy sói khiến cho hơi đau đầu, khẽ nhíu mày.

Lam Minh thấy được, tới gần, vươn tay nhẹ nhàng ôm bờ vai của cậu, một tay giúp cậu ấn ấn huyết thái dương.

Miêu Tiêu Bắc có chút không thích ứng lắm với cử chỉ mang theo chút thân mật của Lam Minh, nhưng không thể phủ nhận, Lam Minh tới gần thì đầu của cậu không còn đau nữa.

Chợt nghe Lam Minh ngẩng đầu nói với Lang Vương, “An tĩnh chút.”

Lang Vương chậm rãi quay đầu lại, rất nhanh, tiếng sói tru đều ngừng hẳn. Hắn nhảy xuống lan can trước sân thượng, thu hồi hai mắt huyết hồng, cặp mắt biến trở về màu lục, ánh đèn trong phòng khiến cho khuôn mặt hắn trông rõ ràng hơn.

Lang Vương này thực sự trông khá trẻ, cảm giác chỉ mới gần hai mươi tuổi, tướng mạo rất đường hoàng, đặc biệt cái mũi cao thẳng và cái cằm hơi nhọn, sự kết hợp có chút kỳ quái. Nếu như chỉ nhìn riêng cái cằm, sẽ nghĩ đây là một thiếu niên thanh tú. Nhưng nếu như chỉ nhìn vào đôi mắt, lại nghĩ đây là một người trưởng thành có chút hung hãn, nói chung... cả người toát lên cảm giác rất vi diệu, nhưng không thể phủ nhận, hẳn cực độ tuần mỹ. Tướng mạo và đẳng cấp của Ma và Thần hoàn toàn trực tiếp liên quan với nhau, Thần Ma càng cường đại thì càng mỹ lệ, cũng giống như Lam Minh.

Lang Vương đứng trên lan can sân thượng, nhìn Miêu Tiêu Bắc và Lam Minh một lúc, sau đó rất lễ phép đặt một tay trước ngực nhẹ nhàng khom người với cả hai, động tác không ưu nhã bằng Lam Minh, nhưng có chút tùy tiện rất tự nhiên, “Đối với ân cứu mạng của hai người ta xin bày tỏ cảm tạ... Làm ơn sẽ có hồi báo, ta có thể giúp các người làm một việc.”

Lam Minh nhún nhún vai, “Vây giá cả mà Lang tộc các người đáp ứng Long Tước thì tính sao?”

Miêu Tiêu Bắc nhìn hắn một cái, Lam Minh xòe tay, “Đùa chút thôi.”

“Lang tộc cũng không có nhiều tiền.” Lang Vương cười cười, “Phỏng chừng giá mà bọn họ đáp ứng các người, tối đa có thể xuất một phần mười... Người sói cũng không tính toán giỏi như Huyết tộc, bất quá ta có thể đi đoạt của Huyết tộc, các người muốn bao nhiêu?”

Lam Minh nhướng mi một cái, “Muốn quýt hả?”

Lang Vương cũng không tranh biện, chỉ là ngăn trọng tâm câu chuyện lại, “Ta từng nghe nói về người... Các trưởng bối thường nhắc tới, Lang tộc vì có thể cùng người làm bằng hữu mà thường xuyên có thể tự hào. Thân là Thần Ma, nhưng lại làm cái nghề mà Thần Ma không thể dễ dàng tha thứ... Bất quá người tựa hồ so với trong truyền thuyết còn mạnh hơn.”

Lam Minh không nói gì mà chỉ cười cười, tựa hồ ẩn tượng đối với chuyện quá khứ không phải rất sâu.

“Ta có thể giúp ngươi làm vài chuyện.” Lang Vương nhếch môi cười, “Ta rất tài giỏi.”

“A... Thật biết khoe khoang.” Bạch Lâu đứng trong phòng, có chút chán ghét bĩu môi. Hắn ghét cầu, cho nên tự nhiên cũng ghét họ hàng gần của cầu —— sói.

“Ai đem ngươi vậy trong bóng tối?” Lam Minh hỏi.

“Ân?” Lang Vương nghe xong, tựa hồ có chút không giải thích được, nói, “Ta phát hiện một người kỳ quái, muốn tập kích tộc loài của ta, cho nên bèn đi theo hắn... Bị vướng vào cạm bẫy sau đó lại không ra được. Loại Dạ Ma này rất đáng ghét, đen như nhọ nồi phân không rõ phương hướng, hơn nữa bốn vách trơn trượt không dùng lực được, cho nên ta không thể thoát.”

“Kẻ người truy chính là một Đọa Tử Thần?” Lam Minh hỏi.

Lang Vương khẽ nhíu mày, nói “Thứ đó hẳn là ma vật, Thần dù cho bị đọa, ta vẫn có thể phân biệt.”, hắn nhìn nhìn Miêu Tiêu Bắc, ngồi xổm trên lan can đối cậu cười, “Vu Sư, người rất có khả năng.”

Miêu Tiêu Bắc cũng không nghĩ chính mình có khả năng, chỉ là tất cả những điều phát sinh ban nãy không thể dùng nguyên lý khoa học để giải thích rõ ràng.

“Nếu người không ra, phỏng chừng tộc loài của người sẽ chết gần hết.” Bạch Lâu tựa bên cửa nói, “Thực đúng là vị vua vô dụng.”

“Hả?” Lang Vương khó hiểu, nhìn nhìn mọi người, hỏi, “Là sao?”

“Có một Đọa Tử Thần truy kích tộc loài của người, hơn nữa gần đây đã chết rất nhiều người sói.” Lam Minh vừa dứt lời, thì thấy Lang Vương biến sắc, hắt đứng lên, nói với Miêu Tiêu Bắc, “Khi nào muốn ta cống hiến sức lực thì hãy triệu hoán ta... Ta phải đi về gặp lại đồng bạn.” Nói xong, chợt lóe đã biệt tích.

“Không tệ a.” Lam Minh cười gật đầu, “Thù lao trôi theo nước rồi, thật vất vả cứu người về thì người chạy, đúng là quýt nợ a, quả nhiên là lưu manh chiếm đa số.”

Miêu Tiêu Bắc liếc hắt một cái, nói, “Anh tốn bao nhiêu sức?”

Lam Minh mỉm cười, tiến tới nói, “Ta chỉ là muốn mau chóng độc lập kinh tế, để tránh bị nói là ăn chực cơm, Thần Ma cũng có tự tôn chứ.”

Miêu Tiêu Bắc cũng không muốn tính toán với hắt, cậu hơi mệt cũng có chút choáng váng đầu, không biết bởi vì sao, đại khái mấy ngày nay không ngủ đủ, bèn nói, “Tôi đi chợp mắt một chút.”

Miêu Tiêu Bắc đi vào trong phòng, đến bên sofa ngồi xuống, không lâu sau liền ngủ.

Lam Minh một tay vuốt cằm, tựa hồ đang tự hỏi cái gì.

“Năng lực của hắt hình như mất đi rất nhiều.” Bạch Lâu nói, “Năng lực của Đại Vu Sư hắt là không chỉ ở chút này.”

“Đã nói hắt bất quá chỉ là một người hiện đại mà thôi.” Lam Minh cười cười, “Nói đi cũng phải nói lại, hắt so với tổ tiên kia của mình khả ái hơn nhiều.”

“Ta cũng muốn theo các người đi tìm kỳ thư.” Bạch Lâu nhỏ giọng nói thầm một câu.

Lam Minh khó hiểu hỏi hần, “Vì sao?”

“Ta muốn tìm một người.” Bạch Lâu nói, “Nếu như Đại Vu Sư tìm lại được Vũ Dạ thiên thư thu lại được năng lực, nói không chừng có thể giúp ta tìm ra người kia.”

“Nga?” Lam Minh cười cười, “Ta nghe nói oán linh đều tồn tại nhờ vào oán hận, hồn phách của người cường đại như vậy, cho thấy người hần là chết oan, còn có oán hận rất sâu?”

Bạch Lâu khinh bỉ liếc hần, “Người quản được rất nhiều a.”

“Tuổi trẻ như vậy mà đã chết sao? Ai hại chết người?” Lam Minh hứng thú không giảm, “Người muốn tìm ai? Người yêu, hay là kẻ thù?”

Bạch Lâu trầm mặc một hồi, quay sang nhìn hần, lạnh lùng cười, “Một hồn phách tồn tại quá lâu, oán niệm sẽ không còn nhiều giá trị như vậy nữa.”

“Vậy là, là ái tình?” Lam Minh cười, “Cái này khá lãng mạn a.”

“Người không ngại thơ đến nỗi cho rằng loại ái tình chó má này sẽ so với oán niệm tồn tại càng lâu chứ?” Bạch Lâu chẳng đáng mà cười một tiếng.

“Nga? Vậy là cái gì?” Lam Minh khó hiểu.

Bạch Lâu thu hồi nụ cười trên mặt, há mồm nói ra một chữ, “Hận!”

...

Sáng sớm hôm sau.

Miêu Tiêu Bắc cảm thấy mê man, cậu nghe được tiếng chim hót ngoài cửa sổ, còn có tiếng chén đĩa chạm nhau. Biết những người khác đều đã

thức dậy, nhưng cậu không muốn đứng lên. Tại sofa trở mình một cái, cảm thấy rất thoải mái. Cọ cọ.

Mà ngay lúc cậu chìm đắm trong hạnh phúc, thì bên má đụng phải một vật gì đó mềm mềm ấm ấm.

Sau đó, liền cảm giác vật đó cọ cọ mình, còn phát sinh ra một thanh âm rất khả ái, “Cô kỹ cô kỹ...”

Thanh âm này có chút quen tai nha, Miêu Tiêu Bắc tâm không cam tình không nguyện mà mở mắt ra, liền thấy trước mặt có một đôi mắt đen láy thật to, lông mi thật dài chớp chớp nhìn mình.

Miêu Tiêu Bắc hơi sửng sốt, chỉ thấy vật nọ tiến tới, trên cái mũi của mình “A thu” hôn một cái, sau đó lại cọ lên, trong miệng lẩm bầm gọi, “Cô kỹ kỹ cô kỹ kỹ~~”.

“Ách...” Miêu Tiêu Bắc tỉnh lại, cậu nhận ra được, đây là chú rồng con mà tối hôm qua Long Tước mang đến, tên là Cổ Lỗ Y.

Cổ Lỗ Y thấy Miêu Tiêu Bắc tỉnh lại, liền mở to hai mắt cùng cậu đối diện, cái đuôi nhỏ phía sau càng không ngừng phe phẩy, thoát nhìn khá là vui vẻ.

Miêu Tiêu Bắc thấy nó mặc một cái quần yếm giống như trẻ con thường mặc, còn có một cái yếm trắng nhỏ bọc lấy cái bụng tròn vo, hai cánh đã thu lại, cái mõng tròn tròn, đuôi vênh lên, đoạn tam giác nho nhỏ cuối đuôi có một ít vảy rồng hình thoi màu bạc điểm thêm nét đẹp, tay chân nhỏ xíu.

“Cổ Lỗ Y?” Miêu Tiêu Bắc gọi nó một tiếng, vươn tay xoa xoa đầu nó.

“Cô hô hô~~” Cổ Lỗ Y nhỏ bé càng thêm ra sức cọ cọ, đuôi vẫy liên tục làm cho cái mõng lắc lắc lắc lắc.

“Ừm, cảnh tượng này đúng là đẹp.” Một thanh âm ôn hòa mang theo tiểu ý truyền đến.

Miêu Tiêu Bắc ngược mắt, chỉ thấy phía sau sofa, Long Tước một tay chống vào lưng ghế đứng đó.

Miêu Tiêu Bắc ngồi dậy, thì thấy những người khác đều đã tỉnh lại. Mẹ của Phong Tiểu Vũ đang bận rộn trong bếp, Lam Minh và một thanh niên áo đen khác ngồi đối diện ăn sáng, lượng cơm hai người ăn tựa như muốn liều mạng, Phong Tiểu Vũ cầm một cái bánh bao ngáp dài, Domi ăn điếm tâm trong chậu cơm riêng của nó, Bạch Lâu không ăn gì cả, ngồi một bên đọc báo.

“Tiêu Bắc, tỉnh?” Mẹ của Phong Tiểu Vũ lộ đầu ra hỏi, “Muốn ăn cái gì? Bánh rán dì làm hay đi mua bánh bao?”

“Bánh rán!” Miêu Tiêu Bắc nhanh chóng trả lời, tay nghề của mẹ Phong Tiểu Vũ tuyệt đối là số một!

Lam Minh quay đầu lại đối cậu dựng ngón tay cái, ý như nói —— Đúng là số một!

Mà người đối diện Lam Minh cũng gật đầu, Miêu Tiêu Bắc chú ý tới, người nọ chính là Lang Vương đã rời đi tối hôm qua.

“Sao cậu ta...” Miêu Tiêu Bắc có chút mờ mịt.

“Ha hả.” Long Tước bất đắc dĩ cười cười nói, “Ta quen với người không tốt, bị người của Lang tộc lừa bịp, không ngờ Lang tộc dĩ nhiên là một tổ chức gửi ngân hàng chỉ có ba số... Cho nên Lang Vương ký hợp đồng bán thân cho ta, thuê một năm làm công trả nợ, bất quá nhìn lượng cơm mà hân ăn, phỏng chừng ta còn bị lỗ vốn.”

Miêu Tiêu Bắc cười cười nói, “Không lo, Lam Minh ăn không cần trả tiền mà.”

“Nga? Thật sao?” Lang Vương kinh hỉ ngẩng đầu, nói với Lam Minh, “Một hồi đi ăn một bữa no nê không?”

Lam Minh vui vẻ gật đầu, có người cùng nhau ăn nên tâm tình rất tốt, trước đây cùng Miêu Tiêu Bắc bọn họ đi ăn, mấy người đều ăn như mèo, khiến cho một mình hắn bị coi là thùng cơm.

“Anh vốn là thùng cơm!” Miêu Tiêu Bắc nhìn ra biểu tình phức tạp của Lam Minh, mĩa mai một câu.

Lam Minh cũng không phản bác, bây giờ đang lâm vào giai đoạn ăn chực, mà lại là đối tượng hôn ước, lại vô cùng khả ái, đương nhiên có thể nường nhịn.

Lang Vương gật đầu, “Ân, phản ứng của người ta phi thường tán thưởng.”

Lam Minh cầm lấy ly sữa đậu nành, ưu nhã cùng hắn cụng ly.

“Anh không phải đã đưa nó trở về rồi sao?” Miêu Tiêu Bắc đem Cổ Lỗ Y đặt vào trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng mà xoa, nhịn không được vươn ngón tay, chọt chọt cái móng nhỏ mập mạp đầy thịt của nó.

Cổ Lỗ Y bé bỏng lập tức vươn tay che, có chút ngượng ngùng ngước mắt nhìn Miêu Tiêu Bắc, dáng vẻ đó khả ái đến cực điểm, Miêu Tiêu Bắc đột nhiên muốn học ngữ khí của Phong Tiểu Vũ mà nói một câu —— Mạnh chết người!

“Nó hình như rất thích người, lúc trở về vẫn cứ làm ầm ĩ không chịu ngủ.” Long Tước bất đắc dĩ nói, “Hơn nữa nó là đứa khó nuôi nhất trong

các long tể(“tể” là nói về ấu thú), vừa là bạch long trân quý nhất, đi theo bên cạnh người nó sẽ trưởng thành rất khỏe mạnh.”

Miêu Tiêu Bắc giật mình nhìn Long Tước.

“Nếu không ngại, thỉnh tạm thời mang theo bên người.” Long Tước nói, “Nó cũng có chút tác dụng.”

“Tác dụng?” Miêu Tiêu Bắc cười nhìn Cổ Lỗ Y, vươn tay bóp bóp cái má phính của nó, hỏi, “Người có tác dụng gì a?”

Cổ Lỗ Y ngồi xuống, hai tay nắm lại thành nắm cổ sức khua khua, phòng má...

Miêu Tiêu Bắc đang khó hiểu nó muốn làm gì, thì đã thấy Cổ Lỗ Y đột nhiên hướng phía trước thối một hơi...

“Oanh” một tiếng, một đoàn diêm hỏa to được phun ra.

“A!” Một lát sau, Phong Tiểu Vũ phản ứng trước nhất bèn kêu lớn, “Rèm cửa sổ cháy rồi!”

Miêu Tiêu Bắc thấy rèm cửa sổ phía trước đã phừng lên một ngọn lửa hùng hực, vội nói, “Được rồi được rồi, mau dừng lại.”

Cổ Lỗ Y nhanh chóng ngậm miệng lại, sau đó... Ợ một cái, phun ra một đoàn khói đen nhỏ, ngẩng mặt cười nhìn Miêu Tiêu Bắc, “Cô kỹ cô kỹ?”

Phong Tiểu Vũ cùng mụ mụ đại nhân của mình bưng bồn nước ra dập lửa, giật mình nhìn Cổ Lỗ Y.

Miêu Tiêu Bắc vươn tay nhẹ nhàng sờ cái lỗ tai nhọn nhọn của Cổ Lỗ Y, nói, “Ừm, thật có khả năng, giảm lửa nhỏ xuống một chút có thể dùng làm cái bật lửa.”

“Cô kỹ ~~” Cổ Lỗ Y nghe Miêu Tiêu Bắc khích lệ mình, hạnh phúc tiếp tục cọ cọ.

“Vậy người đồng ý mang nó theo bên người không?” Long Tước hỏi.

“Ừm, cũng được.” Miêu Tiêu Bắc tùy ý cười cười, xoa bóp Cổ Lỗ Y, “Nó khả ái như vậy, ai cũng sẽ không nỡ bỏ lại, đúng không? Cổ Lỗ Y?”

“Cô!” Cổ Lỗ Y gật đầu.

“Vậy nói cách khác, chi phí ăn uống của nó cũng là người gánh chịu sao?” Long Tước thở phào nhẹ nhõm, “Thế giới này quả nhiên có nhiều người tốt a.”

Miêu Tiêu Bắc sững sốt, một lát sau mới hỏi, “Nó... Ăn rất nhiều sao?”

Phong Tiểu Vũ đưa qua cho Cổ Lỗ Y một cái bánh bao, Cổ Lỗ Y tiếp nhận, a ô một ngụm, toàn bộ nuốt cái ực, sau đó xoa xoa bụng.

Miêu Tiêu Bắc trong nháy mắt cảm thấy có chút choáng váng.

Phong Tiểu Vũ nhẹ nhàng vỗ cậu, nói, “Bắc ca... Nó cũng không phải ăn rất nhiều, mà chỉ là gấp mười lần so với người bình thường thôi, ít hơn Lam ca.”

“Mười...” Miêu Tiêu Bắc mở to hai mắt.

Long Tước ở một bên nhắc nhở, “Bất quá long khi dần trưởng thành, sức ăn sẽ từ từ giảm đi, trái lại hình thể sẽ càng lúc càng lớn, bạch long một khi lớn thành hình người, sẽ là chiến sĩ cường đại nhất.”

Miêu Tiêu Bắc giật mình, Long Tước vươn tay, nhẹ nhàng gãi cằm Cổ Lỗ Y, “Người cũng vừa thấy uy lực rồi đó... Một con bạch long thành niên, một hơi thở liền có thể thiêu hủy một ngọn núi.”

Miêu Tiêu Bắc khẽ nhú mào, xoay mặt lại nhìn Long Tước.

“Nga, bất quá người có thể yên tâm, bạch long là động vật lương thiện, long kỳ thực cũng không tà ác, loại tà ác chính là ma long, là giống loài hoàn toàn khác biệt, ma long là sủng vật của ma quỷ.” Long Tước vội giải thích.

“Vậy còn anh?” Miêu Tiêu Bắc đột nhiên hỏi, “Vảy trên người anh hình như là màu xanh?”

“Ừ... Ta chỉ là một thanh long chịu đựng cực khổ vất vả nhất mà thôi.” Long Tước vẻ mặt bi thống nói, “Ăn cỏ, kiếm tiền.”

“Nó có thể phun lửa, còn anh?” Miêu Tiêu Bắc hiếu kỳ hỏi.

“Ha ha.” Long Tước cười cười, cũng không trả lời, chỉ là nụ cười đó Miêu Tiêu Bắc xem ra, có thâm ý khác.

“Tiêu Bắc, tới ăn này.” Mẹ của Phong Tiểu Vũ đem bánh rán đặt lên bàn.

Miêu Tiêu Bắc đứng lên, Cổ Lỗ Y vẫy cánh, bay lên, ngồi xuống trên vai Miêu Tiêu Bắc. Cảm thấy vật nhỏ này tại trên vai cũng không vướng bận, Miêu Tiêu Bắc nghĩ có thể nuôi. Ra ngoài thì chỉ cần mang theo một cái túi giấu nó ở trong là được, cũng không phiền phức.

Đi tới bên bàn ăn, Miêu Tiêu Bắc nhìn Lang Vương một bên, Lang Vương đã ăn no, phi thường thỏa mãn hỏi Lam Minh, “Các người muốn đi núi Lạc Hoán?”

“Ừ.” Lam Minh gật đầu, “Ăn xong sẽ đi.”

“Lang Vương...” Miêu Tiêu Bắc nhìn hẩn, hỏi, “Nghe nói có một phần Vũ Dạ tập ở chỗ cậu?”

“Đó chỉ là tin vịt mà thôi.” Lang Vương nhún nhún vai, nói, “Không biết vì sao lại truyền ra, vì thế đã mang đến cho ta không ít phiền phức... Đúng rồi, gọi Khế Liêu là được, cũng có thể gọi ta là Nha*.”

*(Chữ Liêu có nghĩa là răng nanh, nên gọi là Nha = răng cũng được, ý ảnh là thế --)

“Vũ Dạ tập không có ở chỗ người?” Lam Minh hỏi, “VẬY người thực sự muốn lấy Vũ Dạ tập?”

“Đương nhiên, ta cần Vũ Dạ tập và một Vu Sư cường đại.” Khế Liêu nhìn nhìn Miêu Tiêu Bắc, cười nói, “Giúp ta xóa bỏ phong ấn của Huyết tộc trên người.”

Miêu Tiêu Bắc bây giờ mới thấy, tại động mạch cổ của Khế Liêu, có một phù chú màu đỏ cổ quái.

“Nga... Năng lực Huyết tộc bị phong ấn?” Lam Minh cười, “Nếu như giải phóng, hẳn là càng cường đại a.”

“Hấp huyết quỷ vương chết tiệt đối với siêu hồn huyết như ta có chút phòng bị.” Khế Liêu bất cần đời nói, “Cho nên trước khi chết đã hạ phong ấn này lên ta... Đại khái là sợ ta diệt hết tất cả huyết tộc a.”

Miêu Tiêu Bắc ăn bánh rán, thấy Cổ Lỗ Y trên đầu vai mở to hai mắt nhìn, đã chia bánh rán làm hai nửa, đưa cho nó, nói, “Ăn chậm một chút, ăn quá nhanh không tốt cho cơ thể.”

Cổ Lỗ Y ngồi trên vai cậu, tiếp nhận nửa cái bánh rán, chậm rãi gặm nhai.

“Hả...” Long Tước hơi đổ kị nói, “Ta dạy nó đã lâu, bảo nó ăn từ từ mà nó không chịu để ý tới ta, quả nhiên mỹ nhân vẫn có lực ảnh hưởng hơn.”

Lam Minh nhìn nhìn hăn, “Ta nghĩ nó không muốn có siêu cấp nãi ba như người rồi.”

Long Tước vẻ mặt thương cảm, “Bởi vậy mới nói... Ta là một người lao lực đáng thương.”

“Lộ trình đã rõ ràng cả chưa?” Khế Liêu hỏi Long Tước, “Núi Lạc Hoán có rất nhiều Ma tộc, phải cẩn thận tránh đi.”

“Đại thể đã chuẩn bị xong.” Long Tước gật đầu.

“Ân?”

Lúc này, chợt nghe Bạch Lâu đột nhiên hỏi Miêu Tiêu Bắc, “Nhà hát này có phải nơi các người diễn xuất không? Có dán poster của người này.”

Miêu Tiêu Bắc tiến tới nhìn tờ báo Bạch Lâu đưa qua, phát hiện chính là nhà hát mà mình diễn vũ kịch hai ngày trước, liền gật đầu, nhưng vừa nhìn tiêu đề —— Nhà hát bị thu mua.

“Bị ai thu mua?” Miêu Tiêu Bắc nhíu mày, lão Dương thật vất vả mới đàm phán xong chuyện biểu diễn thêm với nhà hát, một khi nhà hát đổi chủ, không biết có ảnh hưởng gì đến diễn xuất hay không.

“Vệ Minh Á?” Lam Minh xem tin tức kia, cười nói, “Chính là cái tên da không tẻ kia, đuổi theo người đến chảy nước miếng đó.”

Miêu Tiêu Bắc cũng nhíu mày, thì ra là hăn!

.

.

Edit: Tiểu Lạc

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Con mang bắt tử, người ủy thác bị quỷ quấy rầy

“Woa!” Phong Tiểu Vũ giật tờ báo qua, nhìn nhìn rồi giật mình nói, “Thì ra là thằng cha kia! Bắc Bắc, có phải hắn còn đang muốn chèo kéo anh không, cho nên mới dùng thủ đoạn này a?”

Miêu Tiêu Bắc nhún nhún vai, nói, “Ai biết.” Rồi hỏi Lam Minh, “Anh khen hắn da dễ nhìn mấy lần, là có ý gì?”

Lam Minh cười cười, nói, “Bất quá là một con mang*bắt tử mà thôi.”

* (“mang”[máng]theo lời Lam Minh chứa cả hai nghĩa, 1: tạp chủng, lai tạp. 2: chó xồm)

“Hả?” Phong Tiểu Vũ cảm thấy kỳ quái, “Cái gì mèo[mão]bắt tử?”

“Thì ra là một con mang a.” Khế Liêu chẳng đáng cười cười, “Cái loại cầu tạp mao này ta ghét nhất, đặc biệt ăn cái gì cũng ghê tởm.”

Miêu Tiêu Bắc nghe thấy không đúng, liền hỏi Lam Minh, “Vệ Minh Á kia... Chẳng lẽ không phải là người?”

“Hắn đã từng là người.” Lam Minh sờ sờ cằm, “Bất quá... Hiện tại thì không chắc, nhưng da tuyệt đối là hắn.”

“Bắc Bắc.” Phong Tiểu Vũ túm túm Miêu Tiêu Bắc, đường nhìn cũng tập trung trên vai cậu, hướng về Cổ Lỗ Y đã ăn sạch bánh rán đang mút

ngón tay.

Miêu Tiêu Bắc đang nghĩ, làm thế nào giải thích tất cả chuyện này cho Phong Tiểu Vũ hiểu, lại nghe Phong Tiểu Vũ đột nhiên hỏi, “Cái kia... Cho em ôm một cái được không?”

Miêu Tiêu Bắc sửng sốt, chỉ thấy Phong Tiểu Vũ mở to cặp mắt tròn xoe long lanh, vẻ mặt ước ao nhìn Cổ Lỗ Y, hỏi Domi bên cạnh, “Này này, Domi, có khả ái không, khả ái muốn chết luôn ha, manh chết ta rồi!”

Cổ Lỗ Y xoay mặt, cũng mở to hai mắt nhìn Phong Tiểu Vũ.

Miêu Tiêu Bắc thấy nó còn đang mút ngón tay, sợ nó ăn không đủ no, bèn đem cái bánh rán còn lại đưa tới bên miệng nó.

Cổ Lỗ Y lập tức sung sướng đón lấy, một ngụm một ngụm cắn nhai, liếm miệng vỗ vỗ cái bụng tròn vo, ý muốn nói —— Cổ Lỗ Y no rồi!

Miêu Tiêu Bắc dùng một tờ giấy ăn nhẹ nhàng lau tay nó, nói, “Đói bụng thì nói ta biết.”

“Cô cô~~” Cổ Lỗ Y thân mật tiến tới, hôn một cái lên má Miêu Tiêu Bắc.

Lam Minh ở một bên nhìn thấy, tiến tới, nhẹ nhàng khảy khảy cằm Miêu Tiêu Bắc, nói, “Người chừng nào chịu đối xử ôn nhu với ta như vậy, ta cũng sẽ thân người một chút.”

Miêu Tiêu Bắc đối hân cười, “Không cần khách khí... Tôi chỉ thích nhỏ, quá lớn chịu không nổi.”

Lam Minh có chút gian tà cười, sẵn tới hỏi, “Người đang ngẫm ra hiệu cho ta sao?”

Miêu Tiêu Bắc ngẩn người, có chút khó hiểu nhìn Lam Minh, tâm nói, ngẫm ra hiệu cái gì?

Lam Minh bất đắc dĩ cười cười, tiến đến bên tai cậu, nói, “Đừng cùng ác ma vui đùa như vậy, ác ma đều là lũ háo sắc.”

Miêu Tiêu Bắc rung mình một cái, lùi lại một chút, cảnh giác theo dõi hẳn.

Lam Minh vươn tay bóp bóp mũi Cổ Lỗ Y, đưa nó từ trên cổ Miêu Tiêu Bắc xách xuống, nói, “Vật nhỏ, không nên dựa sát quá, đó là của ta, cẩn thận ta ghen sẽ đánh mông ngươi.”

Cổ Lỗ Y bất mãn hướng Lam Minh cô kỷ cô kỷ.

“Ta cũng muốn hôn một cái.” Phong Tiểu Vũ tiến tới, đưa má qua cho Cổ Lỗ Y hôn.

Cổ Lỗ Y chớp chớp mắt, nắm tay nhỏ xíu giơ ra, nhéo lỗ tai Phong Tiểu Vũ.

“Ai nha...”

“Cô cô cô cô~~” Cổ Lỗ Y cười tí, nó vừa khi dễ Phong Tiểu Vũ nha!

“Con mang đó tìm Tiêu Bắc làm phiền sao?” Khế Liêu hỏi, “Ta đi giải quyết nó.”

“Tạm thời không cần.” Miêu Tiêu Bắc vội nói, “Hắn cũng không làm khó tôi, đừng khiến lão Dương thêm phiền.”

“Nga, vậy tùy ngươi.” Khế Liêu cầm một cây tăm xỉa xỉa răng.

“Chúng ta vẫn theo kế hoạch tới núi Lạc Hoán đi.” Lam Minh nói, “Tìm được Vũ Dạ tập thì dễ làm việc rồi!” Nói xong, điện thoại của Long Tước

đột nhiên vang lên.

“Ách... Xem ra là có chuyện làm ăn.” Long Tước khẽ thở dài, lấy điện thoại ra nghe.

“Xin chào... Đúng, là tôi!”

Người nghe điện thoại đầu bên kia tựa hồ rất lo lắng, nói chuyện rất gấp gáp.

“Tốt, chúng tôi am hiểu nhất chính là bắt quỳ, vâng, xin ngài yên tâm... Nói về giá tiền...”

Đối phương đại khái nói ra một cái giá khá cao, thế nên Long Tước vui vẻ ra mặt, “Tới ngay lập tức!”

Nói xong, cúp điện thoại.

Lam Minh vẻ mặt phiền muộn nhìn hắn, “Uy uy! Đi núi Lạc Hoán a!”

Long Tước nhét điện thoại di động vào túi, ngược mắt nhìn Lam Minh, mỉm cười, “Nếu như ta nhớ không lầm, người còn nợ ta một nghìn vạn khô tệ nha... Lợi tức trong một nghìn năm tính ra là...”

“Khụ khụ.” Lam Minh ho khan một tiếng, rất thức thời nói, “Việc làm ăn quan trọng hơn!”

“Khô tệ?” Miêu Tiêu Bắc khó hiểu nhìn Lam Minh.

Long Tước lấy ra một đồng tiền xu trong suốt lấp lánh cho Miêu Tiêu Bắc nhìn, “Chính là loại này, là tiền mà Ma Thần dùng, so với tiền mà nhân loại các người dùng còn trân quý hơn nhiều, không thể tái tạo cũng không thể chế tạo, hiện tại lưu lại không còn bao nhiêu đâu.”

“Thứ đó làm từ chất liệu gì?” Miêu Tiêu Bắc tiếp nhận, đặt trong tay nhìn nhìn.

“Khô là một loại vật tư hiếm có, chỉ linh hồn trên núi mới có, chịu sự khống chế của Thần.” Bạch Lâu nói, “Bất quá Thần Ma không có thứ gì xa xỉ cần mua, tối đa chỉ là mấy thứ trang bị năng lực gì đó, cho nên so ra thì lũ quỷ quái thích tiền tài hơn.”

Miêu Tiêu Bắc gật đầu, Phong Tiểu Vũ chớp chớp mắt, hỏi, “Nhận năng lượng và trang bị? Là tiền trong game nào vậy?”

Tất cả mọi người liếc nhìn nó.

“Thừa dịp này, ta vừa lúc bàn vài chuyện liên quan đến tiền đồ, số phận và tương lai a.” Long Tước ra hiệu cho tất cả mọi người ngồi ngay ngắn, nói, “Ngồi ăn không thì mỏ vàng cũng cạn, đó không phải cách, chúng ta cần tiền! Phải dũng cảm tiến tới, phải làm những gì tốt nhất có thể!”

Mụ mụ đại nhân của Phong Tiểu Vũ vừa lúc từ nhà bếp đi ra, vươn tay ký đầu nó, nói, “Con phải nghe cho rõ cho kỹ a! Tiến lên! Kiếm tiền!”

Phong Tiểu Vũ xoa xoa đầu, nhìn trái nhìn phải, Lam Minh và Khế Liêu đều vẻ mặt phức tạp.

Miêu Tiêu Bắc giơ tay, “Tôi vẫn luôn tiến tới... Có cần nghe hay không?”

Bạch Lâu cũng gật đầu, “Đúng vậy... Ta cũng coi như tiểu lão bản, sự nghiệp thành công.”

“Các người xác định các người có thể nuôi hai thùng cơm?” Long Tước vươn tay, ưu nhã chỉ thẳng vào mặt Khế Liêu và Lam Minh, hai người vô tức co rút khóe miệng... Thùng cơm?!

Miêu Tiêu Bắc và Bạch Lâu khẽ nhíu mày, “Ý người là...”

“Ta có một biện pháp, có thể kiếm nhiều tiền!” Ngữ khí của Long Tước mang theo chút dạn dĩ và dụ dỗ, bảo Miêu Tiêu Bắc và Bạch Lâu chăm chú nghe, cảm thấy đặc biệt không đáng tin.

Lúc này, Cổ Lỗ Y ôm cổ Miêu Tiêu Bắc cọ cọ, không cẩn thận từ trên vai cậu ngã xuống, rơi vào trong lòng bàn tay cậu, sau đó lại ngưỡng lên trời cười khanh khách khanh khách.

Miêu Tiêu Bắc nhìn nó một hồi... Nghĩ đến sức ăn của nó, hẳn là nên cho nó ăn no mới tốt.

Long Tước tinh mắt, nói với Miêu Tiêu Bắc, “Chỗ của ta, còn dưỡng hơn mười bé rồng con rất dễ thương.”

Miêu Tiêu Bắc và Phong Tiểu Vũ liếc mắt nhìn nhau, ngẩng đầu nhìn hẳn, “Cái kia... Áp lực của anh thật lớn a.”

“Vậy mới nói, ta giúp các người tìm Vũ Dạ tập, đồng thời, đã làm lỡ mất chuyện làm ăn của ta!” Long Tước ho khan một tiếng, “Cho nên, các người cũng phải hợp tác với ta, việc buôn bán!”

Miêu Tiêu Bắc gật đầu, nghĩ rất có lý, huống chi Long Tước lại một mình thu dưỡng nhiều rồng con như vậy, thực sự rất vất vả.

“Chúng ta phải làm gì?” Miêu Tiêu Bắc hỏi Long Tước.

“Trên thực tế, không phải là các người, là chúng ta.” Lam Minh nhìn nhìn Khế Liêu, có chút bất đắc dĩ thở dài, “Cơ bản chỉ là hai người chúng ta khổ cực.”

Long Tước ở một bên gật đầu.

“Nga.” Miêu Tiêu Bắc nghe xong tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, sáng khoái nói, “Vậy không thành vấn đề!”

“Uy uy.” Khế Liêu nhìn Miêu Tiêu Bắc, “Người đáp ứng sáng khoái quá đó, Long tộc tuy không phải lừa đảo nhưng đều gian xảo muốn chết a!”

Miêu Tiêu Bắc nhìn Bạch Lâu bên cạnh, Bạch Lâu cũng nhìn nhìn cậu, hai người trăm miệng một lời hồi đáp, “Đàn ông con trai nên tự lực cánh sinh! Mấy người muốn ăn cơm trắng?!”

Lam Minh và Khế Liêu nhìn trời khinh khỉnh liếc một cái... Bó tay.

Sau đó, mọi người theo Long Tước, đi nhà hàng như đã hẹn trước.

“Đi nhà hàng không lo sao?” Miêu Tiêu Bắc hỏi Long Tước.

“Hắn là người của công chúng.” Long Tước cười cười, nói, “Ở tại khách sạn, trực tiếp đi thang máy lên phòng VIP gặp, rất bảo mật, cứ yên tâm.”

Tất cả mọi người gật đầu.

“Người của công chúng?” Phong Tiểu Vũ hỏi, “Là thần tượng sao?”

“Coi như có chút tên tuổi, Vương Khải Suất, biết không?” Long Tước hỏi.

Lam Minh, Khế Liêu và Miêu Tiêu Bắc cùng nhau lắc đầu, Bạch Lâu ngáp.

“Ừm... Hắn nói, gần đây hắn bị vật gì đó theo dõi.” Long Tước hạ giọng nói.

“Bệnh hoang tưởng à?” Phong Tiểu Vũ nói, “Những đại minh tinh không phải đều có bệnh hoang tưởng sao?”

“Đúng vậy.” Bạch Lâu gật đầu, “Quý hồn thông thường rất ít khi đi tìm người không quen, trừ phi là do bị người đó hại chết.”

“Hắn là không phải.” Phong Tiểu Vũ nói, “Vương Khải Suất kia nghe nói tính cách rất thành thật.”

Mọi người đi vào khách sạn, vào thang máy, Lam Minh liền thấy Miêu Tiêu Bắc cúi đầu, tay rút trong một cái túi xách nhỏ có khóa kéo. Tiến qua nhìn, chỉ thấy bên trong túi có lót đệm mềm, còn bỏ vào hai quả táo, Cổ Lỗ Y đang ngồi bên trong, hai tay cầm ngón tay Miêu Tiêu Bắc, cọ tới cọ lui.

Miêu Tiêu Bắc đi trên đường cứ mỗi hai bước lại liếc nó một cái, ngón tay chọc chọc nó hai cái, nhìn ra được, phi thường yêu thương Cổ Lỗ Y.

“Kỳ thực chỉ cần ở bên cạnh người, nó không ăn cái gì cũng có thể lớn lên khỏe mạnh.” Long Tước hơi cảm kích nói với Miêu Tiêu Bắc, “Bất quá rõ ràng là một loại động vật sống nhờ vào tình cảm, người càng yêu thương nó, nó càng khỏe mạnh vui vẻ.”

Miêu Tiêu Bắc cười cười, gật đầu, kỳ thực cũng giống như những đứa trẻ bình thường.

Lam Minh ở một bên nhoẻn miệng cười, vươn tay, giúp Miêu Tiêu Bắc sửa lại một chút tóc rối. Miêu Tiêu Bắc quá chuyên chú nhìn Cổ Lỗ Y trong túi, cho nên không lưu ý.

Long Tước ở một bên thấy được động tác của Lam Minh, nhẹ nhàng mà lắc đầu.

.

Rất nhanh, thang máy mở, đối diện cửa thang máy, chính là cửa ra vào của phòng VIP.

Có một nam tử trung niên đeo kính đứng trước cửa, thấy mọi người đi ra, có chút giật mình... Chủ yếu là đoàn người Miêu Tiêu Bắc bọn họ, phong cách khác biệt quá lớn.

Long Tước —— Quý tộc xuống dốc.

Khế Liêu —— Thanh niên cuồng dã có khuynh hướng bạo lực.

Phong Tiểu Vũ —— Tiểu bạch sinh viên.

Bạch Lô —— Cổ điển mỹ nhân.

Lam Minh —— ... Không cách nào hình dung, nam nhân tuấn mỹ đến chói mắt nhưng lại có một chút đáng sợ.

Miêu Tiêu Bắc —— Mỹ nhân có vóc người tuyệt hảo.

Domi —— To như gấu trắng.

“Xin chào, tôi là Long Tước, anh là người ủy thác sao?” Long Tước hỏi.

“Nga, tôi là người đại diện của anh ta!” Người đeo kính mắt nhanh chóng bước lên bắt tay với Long Tước, nói, “Tôi là Phương Hiểu, Vương tiên sinh ở bên trong.”

Nói rồi hần mở cửa, mời mọi người vào.

Trong phòng VIP, có một nam tử thoạt nhìn rất gầy, mặc áo sơmi quần jean đứng bên giường, nghe tiếng cửa mở, liền quay đầu lại.

Long Tước hỏi, “Vương tiên sinh phải không? Tôi là Long Tước.”

“Xin chào!” Vương Khải Suất lập tức đi tới, nắm tay Long Tước nói, “Có cái gì đó theo tôi, thật đó! Hần sẽ giết tôi!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Phong Tiểu Vũ rất muốn xin hản tặng một chữ ký, nhưng mà đáng vẻ người ta bây giờ hình như rất bối rối, liền hỏi, “Ai theo anh a?”

“Không biết...” Vương Khải Suất lắc đầu, “Dù sao cũng không phải là người, hản muốn lấy mạng tôi!”

Khế Liêu bĩu môi, nhỏ giọng nói thầm một câu, “Tìm bác sĩ tâm thần thì tốt hơn.”

Bạch Lâu cũng hỏi, “Trước đây người đã làm chuyện thương thiên hại lý gì sao? Tỷ như có nữ sinh tự sát vì người, đâm chết người a... đại loại vậy.”

“Không có, tuyệt đối không có!” Vương Khải Suất liên tục lắc đầu nói, “Tôi rất yên phận, lá gan cũng nhỏ, tuyệt đối không dám làm loại chuyện thương thiên hại lý như vậy!”

Khế Liêu đối mọi người nháy mắt —— Đi thôi, thằng này nhìn phiền quá.

Lam Minh cũng hiểu được, đang êm đẹp làm gì có thứ gì theo chứ?! Yêu ma quỷ quái thường ngày đều bề bộn nhiều việc, đâu có rảnh.

“Năm vị đồng sự của tôi... Mấy hôm trước đều ù ù cạc cạc chết đi!” Vương Khải Suất đột nhiên nói, “Bọn họ... Cho nên nói, kế tiếp có thể chính là tôi!”

Long Tước hơi sửng sốt, Khế Liêu và Lam Minh cũng nhú mày, thoáng cái đã chết năm người? Điều này có chút kỳ quặc!

“Bọn họ chết như thế nào?” Lam Minh hỏi.

“Đều là ngoài ý muốn.” Vương Khải Suất ngồi vào ghế, ôm đầu nói, “Có tai nạn xe cộ, có chết đuối, còn có rơi từ trên cao... Chiều nay tôi có

một hoạt động thương nghiệp phải tham gia, tôi sợ...”

Vương Khải Suất vẻ mặt lo lắng, xem ra đã phải nhận hết dày vò tâm lý.

Long Tước nghĩ nghĩ, nhìn Bạch Lâu bên cạnh một chút, đối hăn bữu bữu môi.

Bạch Lâu có chút không tình nguyện, nhưng vẫn từ trong túi lấy ra một cặp kính râm đeo vào.

Miêu Tiêu Bắc ngay bên cạnh hăn, chỉ thấy Bạch Lâu nhắm mắt lại... Khi mở mắt ra, đồng tử biến thành bạch sắc, giống như ngày hôm qua nhìn Phong Tiểu Vũ.

Vừa nhìn, Bạch Lâu hơi nhíu mày, nhắm mắt lại, lấy kính xuống... Sau khi mở mắt lần nữa thì khôi phục như cũ.

Lam Minh nhìn hăn, Bạch Lâu nhẹ nhàng gật đầu.

Miêu Tiêu Bắc nhìn biểu tình của mọi người, hình như có phát hiện!

Bạch Lâu mở túi, từ trong túi lấy ra gì đó giống như phù chú, đưa cho Vương Khải Suất, nói, “Người mang theo cái này, những thứ bẩn sẽ không đến gần người được.”

Vương Khải Suất vội tiếp nhận đeo vào.

Sau đó, mọi người đại thể chuyện trò vài câu, Vương Khải Suất rất phóng khoáng giao tiền đặt cọc cho Long Tước, Long Tước bảo hăn cứ đi công tác trước, đợi buổi tối, bọn họ sẽ đi tìm hăn.

...

“Thằng nhóc này bị vật gì bám vậy?” Rời khỏi nhà hàng, Lam Minh hỏi Bạch Lâu.

“Vật đó không ở trên người hần, bất quá, trên người hần có rất nhiều hắc thủ ấn!” Bạch Lâu nói, “Phòng chừng là thường hay bị vật bắn chạm vào.”

“Chạm vào hần làm cái gì?” Miêu Tiêu Bắc khó hiểu hỏi.

“Ha hả.” Long Tước đối cậu chớp chớp mắt, “Quý quái cũng có loại hạo sắc a.”

“Thật đáng sợ nga.” Phong Tiểu Vũ có chút khẩn trương.

“Ân... Nói cách khác là thứ này thích hần?” Khế Liêu hỏi, “Vậy vì sao còn muốn giết chết những người khác?”

“Ai, loại vật này rất mẫn cảm.” Bạch Lâu khoát khoát tay, “Chỉ là ngày đầu tiên thấy liền thích, hôm sau thấy người nọ và người khác cùng một chỗ thân mật một chút, liền nghĩ người nọ phản bội mình.”

Tất cả mọi người nhú mày.

“Bất quá loại vật này đều tới vào buổi tối.” Bạch Lâu nói, “Đợi tới tối đi xử lý nó là được, bây giờ vừa lúc đi xem núi Lạc Hoán.”

“Ừ.” Mọi người gật đầu, chuẩn bị lên xe.

Miêu Tiêu Bắc trước khi lên xe, thì liếc nhìn Cổ Lỗ Y trong túi, thấy nó đang nắm chặt nắm tay nhỏ bé, ôm quả táo ngủ khò khò, liền vươn tay, nhẹ nhàng chọt chọt cái má phính của nó, Cổ Lỗ Y cô kị một tiếng, xoay người vênh cái mông lên trời.

Ngẩng đầu lên... Miêu Tiêu Bắc vốn định trực tiếp lên xe, nhưng khóe mắt đảo qua... thì thấy được trước cửa nhà hàng mà bọn họ vừa rời khỏi... có một vật gì đó màu đen lén vào.

“A!” Miêu Tiêu Bắc cả kinh nhảy dựng lên, vật vừa nãy, hình như là một người, nhưng đầu cụp xuống, tứ chi buông lỏng, hơn nữa tựa hồ là

đang bay bay... vào nhà hàng.

“Chuyện gì vậy?” Lam Minh nhìn cậu.

“Tôi vừa thấy...” Miêu Tiêu Bắc chỉ chỉ nhà hàng, “Có vật gì đó màu đen bay vào.”

“Đen?” Phong Tiểu Vũ có chút khẩn trương, hỏi, “Vật gì vậy a?”

Miêu Tiêu Bắc miêu tả sơ qua một chút, Bạch Lâu khẽ nhú mày, nghĩ nghĩ, nói, “Ách... Rất có thể là...” Còn chưa dứt lời, bèn thấy phía cửa nhà hàng có một vật đen vội vã lao ra, giống như đang chạy trốn chết, lủi vào một siêu thị gần đó.

“A!” Bạch Lâu chỉ vào, “Cái kia là Tị Cư!”

Lam Minh nhanh chóng cùng Long Tước đuổi theo.

Miêu Tiêu Bắc cũng chạy theo, khó hiểu mà hỏi Khế Liêu, “Tị Cư là vật gì?”

Khế Liêu nghĩ nghĩ, nói, “Ừm... Một loài quỷ vô cùng hèn mọn.”

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Loài quỷ hèn mọn nhất lịch sử, hành trình ở thế giới mỹ thực buffet, ngôi sao không may

Miêu Tiêu Bắc có chút khó hiểu hỏi Bạch Lâu, “Loài quỷ này... Ban ngày cũng đi ra, không sợ dọa người khác sao?”

“Người khác nhìn không thấy đâu!” Bạch Lâu bất đắc dĩ nói, “Người là bởi vì đặc biệt.”

“A?” Miêu Tiêu Bắc sững sốt, sau đó vội lắc đầu, “Không thể nào, tôi không có công năng này, trước đây chưa từng phát hiện.”

“Chính là mở ra thiên nhãn như trong truyền thuyết sao?” Phong Tiểu Vũ sẵn tới hỏi.

Bạch Lâu nhún nhún vai, hỏi Phong Tiểu Vũ, “Ban này người có thấy không?”

“Thấy cái gì?” Phong Tiểu Vũ vẽ mặt mờ mịt.

...

Mọi người đi vào siêu thị, chỉ thấy nhóm Lam Minh chạy tới cửa thoát hiểm, nhóm Miêu Tiêu Bắc nhanh chóng đuổi theo.

Đại khái do chạy quá nhanh, cho nên túi đeo của Miêu Tiêu Bắc rung xóc lên, lắc lư đánh thức Cổ Lỗ Y, nó bò lên trên, lộ đầu nhìn ra bên ngoài,

cô kỷ kêu hai tiếng.

Miêu Tiêu Bắc ấn nó vào lại trong túi, nói, “Cổ Lỗ Y, đừng đi ra.”

Cổ Lỗ Y ngoan ngoãn ngồi lại trong túi, ôm một quả táo, rộp rộp ăn.

Miêu Tiêu Bắc bọn họ chạy đến cầu thang thoát hiểm, thì thấy Lam Minh tựa bên cầu thang, hỏi Long Tước, “Tìm được không?”

Long Tước và Khế Liêu, một người xuống dưới cầu thang tìm, một người chạy lên trên tìm.

Bạch Lâu nói, “Thứ đó có thể xuyên tường, chưa thấy ai có thể tìm được hần.”

Miêu Tiêu Bắc đứng kế bức tường gần cửa, hỏi, “Là hần quấy rầy Vương Khải Suất sao?”

“Có lẽ là thứ này.” Bạch Lâu gật đầu, “Ban này phỏng chừng thấy khu quỹ phù, cho nên bị dọa chạy. Bất quá lá gan của Tị Cư rất nhỏ, ngoại trừ háo sắc và thích đùa dai, cơ bản sẽ không làm chuyện xấu gì, không quá khả năng thoáng cái hại chết nhiều người như vậy chứ?”

Miêu Tiêu Bắc nghe xong gật đầu, nhưng vừa nãy nhìn hình tượng của con quỷ kia... cảm thấy có chút dọa người.

Đang suy nghĩ, Miêu Tiêu Bắc đột nhiên cảm thấy... có ai đó vỗ hông mình một cái.

“Ách...” Cậu bước tới trước một bước, quay đầu lại nhìn, nhưng phía sau chỉ là bức tường, cái gì cũng không có.

“Chuyện gì vậy?” Lam Minh đứng cách đó không xa, quay đầu lại nhìn cậu.

“Không... A!” Miêu Tiêu Bắc kinh ngạc nhảy lên, lại có người vượt thất lưng của cậu. Quay phắt lại một cái, chỉ thấy sát tường có một người đang đứng, người nọ một thân đen kịt, hai tròng mắt trắng dã, toét mồm cười. Quỷ dị nhất chính là, phân nửa thân thể của hắn ẩn vào trong tường, phân nửa thân thể đứng bên ngoài, đang giơ một tay, hướng Miêu Tiêu Bắc sờ qua.

Miêu Tiêu Bắc ngốc lảng, Lam Minh phía sau kéo cậu một cái, tiến lên một bước, vật đó lập tức lùi vào bên trong tường.

Khế Liêu giơ tay đến, chỉ chộp được một nhúm bụi, Tị Cư tiến vào trong tường không thấy.

“Người bắt không được đâu.” Bạch Lâu nhìn trời, nói, “Thứ này cái gì cũng không biết, chỉ giỏi chạy.”

Đang nói, Miêu Tiêu Bắc thối lui đến bên kia, nhưng cảm giác, phía sau truyền đến tiếng hồng hộc, nơm nớp lo sợ quay đầu lại, thì thấy gương mặt đen thui lại từ trong tường lộ ra, hướng cậu nhếch môi cười, “Hắc hắc... Đại~ mỹ~ nhân~”

Nói nói, hắn muốn tiến tới, Miêu Tiêu Bắc cả kinh mở to hai mắt, hô to một tiếng, “Mỹ cái đầu người a!” Vừa theo bản năng đá qua một cước.

“Ngô...”

Tị Cư nọ phồng chùng cũng là vì lợi hí hửng, từ trong tường lộ ra rất nhiều, cách Miêu Tiêu Bắc cũng quá gần, một cước này, thật đúng là bị Miêu Tiêu Bắc đá trúng, hơn nữa vừa lúc đá trúng chỗ hiểm, đau đến nỗi hắn gập người ai ái kêu ầm lên.

Khế Liêu muốn tiến tới bắt hắn.

Tị Cư nọ vừa thấy không ổn, lại muốn trốn vào tường, lúc này, chợt nghe phía sau truyền đến một thanh âm kỳ quái, “Cô kỹ cô kỹ.”

Tị Cư quay đầu lại, thì thấy trước mắt là một con rồng nhỏ, Miêu Tiêu Bắc cúi đầu nhìn vào, trong túi chỉ còn có hai cùi táo, Cổ Lỗ Y không biết từ lúc nào đã bay đến phía sau Tị Cư.

“Cổ Lỗ Y!” Miêu Tiêu Bắc có chút lo lắng, Long Tước phía sau vỗ cậu một cái, ý bảo cậu không cần lo.

Chỉ thấy Cổ Lỗ Y đột nhiên vươn năm tay nhỏ bé, đưa tới bên mép hà một hơi, sau đó, hướng bản mặt dày cui đen sì của Tị Cư nọ... hung hãn vung mạnh một đấm, “Cô kỹ~~”

Miêu Tiêu Bắc vốn nghĩ năm tay của Cổ Lỗ Y nhỏ xíu như vậy, đấm trúng chỗ nào cũng sẽ không đau, nhưng khi gương mặt của Tị Cư kia kề vào năm tay của nó, thì dĩ nhiên liền ‘bị móp’, chỉ nghe hân “Ngô a~” hét thảm một tiếng.

Thân thể bị một quyền của Cổ Lỗ Y đánh cho bay lên, trực tiếp đập vào phần tường trên đỉnh đầu, sau đó, hân giống như một quả bóng xì hơi, bật tứ tung vào các bức tường, cuối cùng mới ngã vật xuống... rơi xuống cầu thang, chổng vó bày ra một tạo hình với độ khó cực cao, trợn trắng mắt chỉ còn thiếu sùi bọt mép nữa thôi

“Cổ Lỗ Y.” Miêu Tiêu Bắc vươn tay đón lấy Cổ Lỗ Y đã bổ nhào tới, véo má nó, “Thật giỏi nha!”

“Nó tốt xấu gì cũng là rồng a.” Lam Minh hời hợt nói, “Rồng thì đương nhiên có năng lực này.”

Cổ Lỗ Y ôm Miêu Tiêu Bắc tiếp tục cọ cọ.

Lúc này, chợt nghe Tị Cư kia hừ hừ rên rỉ vài tiếng, xoay người ngồi dậy, ngẩng đầu, thì thấy Khế Liêu đứng trước mặt hắn.

Khế Liêu lắc cổ, bẻ ngón tay, phát ra vài tiếng vang răng rắc, hướng Tị Cư nọ cười tươi, “Ông mày chướng mắt nhất là loại tiểu quỷ này, hôm nay đập cho mày chết!” Nói xong đem Tị Cư ấn lên mặt đất đánh một trận.

Phong Tiểu Vũ lúc này không nhìn thấy Tị Cư, cho nên vẫn không biết mọi người đang diễn kịch gì, nhưng sau khi Tị Cư này bị Cổ Lỗ Y nện cho một quyền, lập tức hiện hình.

“Đó là thứ gì a? Đen thui!” Phong Tiểu Vũ kề sát Miêu Tiêu Bắc hỏi.

Miêu Tiêu Bắc cũng không biết, lắc đầu, hỏi Bạch Lâu, “Vì sao hắn không chui vào tường?”

Bạch Lâu giải thích, “Người và Cổ Lỗ Y đều là thần vật, Tị Cư này bất quá chỉ là một loài quỷ hạ đẳng mà thôi, bị người đập lại bị rỗng nhỏ kia đâm trúng, hắn sẽ tạm thời mất đi năng lực.”

Lam Minh nói với Khế Liêu, “Cẩn thận coi chừng đánh chết, còn có chuyện hỏi hắn.”

Khế Liêu thu hồi nắm tay, đập đập Tị Cư đã bị đánh đến ô ô khóc âm ỉ, “Khóc cái gì, hỏi mày thì mày phải trả lời.”

“Dạ.” Tị Cư gật đầu, vô cùng thê thảm nhìn mọi người.

Bạch Lâu thở dài, nói, “Đừng vờ đáng thương, tại sao người hại chết các đồng sự của Vương Khải Suất?”

“Không có.” Tị Cư vội lắc đầu, nhỏ giọng nói, “Không phải ta làm, ta chỉ thích mỹ nhân, đi theo bên cạnh bọn họ mà thôi.”

“Không phải người làm?” Bạch Lâu tựa hồ tin tưởng lời của Tị Cư này, hỏi, “Vậy người biết là ai làm không?”

Tị Cư nọ nhìn trái nhìn phải, nhỏ giọng nói thầm một câu, “Không thể nói.”

Bạch Lâu bước sang bên cạnh một bước, lộ ra Domi phía sau đang phe phẩy đuôi xem náo nhiệt.

“A a!” Tị Cư nọ thấy Domi thì phản ứng so với Bạch Lâu lần đầu tiên nhìn thấy còn kịch liệt hơn, vội van xin, “Ta nói... Là một thứ rất hung hãn, hẳn đem các tiểu mỹ nhân này đều ăn tươi.”

“Thứ gì?” Lam Minh khẽ nhú mày.

“Uhm...” Tị Cư nọ suy nghĩ một chút, nói, “Có lẽ là một con Mang, là một con Mang sống lâu năm rất lợi hại, ta thấy liền bỏ chạy.”

“Lại là Mang.” Lam Minh cười nhạt, “Thứ này sao lại đi ra ăn bậy người?”

“Bắc Bắc.” Phong Tiểu Vũ đột nhiên ôm Miêu Tiêu Bắc, nhỏ giọng hỏi, “Đây rốt cuộc là phim kinh dị hay khoa học viễn tưởng a?”

Miêu Tiêu Bắc thở dài, vươn tay vỗ vỗ hai bên má nó, “Tĩnh táo chút đi, tiếp thu hiện thực.”

Phong Tiểu Vũ nhăn nhăn mặt ngồi xuống ôm Domi, “Thật đáng sợ nga Domi!”

Miêu Tiêu Bắc thở dài, bèn cảm giác... Có người sờ hông mình.

Vừa quay đầu, nhưng lại thấy là Lam Minh.

“Anh...” Miêu Tiêu Bắc mở to hai mắt có chút không thể tin được mà nhìn Lam Minh.

Lam Minh nhướng mi một cái, “Chỉ là lau đi hắc thủ ấn mà thôi, nhìn không vừa mắt!”

Miêu Tiêu Bắc hất tay hăn ra, hỏi Bạch Lô, “Còn có không a? Ghê quá!”

Bạch Lô nhìn cậu một hồi, nghiêm túc nói, “Người là Vu Sư, là thần vật so với bạch long còn thần diệu gấp mấy lần... Dấu tay của loài quỷ kia làm sao có thể để lại trên người của người?”

...

“Lam Minh!” Miêu Tiêu Bắc hét lớn một tiếng, nhắc chân muốn đá, Lam Minh nhanh chóng né tránh, Miêu Tiêu Bắc đuổi theo đánh hăn, Lam Minh cười né trái né phải, thỉnh thoảng tới gần hỏi cậu một tiếng, “Người đang theo đuổi ve vãn ta?”

Miêu Tiêu Bắc không bắt được hăn, tức điên nhìn Long Tước bên cạnh, “Cổ Lão Y cũng có thể đánh hăn như đánh con quỷ kia sao?”

Long Tước nhú nhú khóe miệng, “Người... có thể thử xem.”

Miêu Tiêu Bắc chỉ một ngón tay vào mặt Lam Minh nói với Cổ Lão Y, “Cổ Lão Y, giúp ta đánh hăn!”

Cổ Lão Y vịn vào khóa kéo trên túi xách, liếc nhìn Lam Minh, Lam Minh đối nó cười tủm tỉm, Cổ Lão Y “Cô kỹ” một tiếng lập tức chui lại vào trong túi, ôm đầu, còn không quên kéo khóa lại.

Miêu Tiêu Bắc cắn răng liếc Lam Minh!

Lam Minh đối cậu nhướng nhướng mi.

“Tị Cư này xử lý thế nào?” Khế Liêu xách con Tị Cư đã bầm dập mặt mũi lên hỏi Long Tước.

Long Tước nhìn Bạch Lâu.

“Ta giúp hẩn siêu độ một chút, để hẩn chuyển thế, dù sao hẩn cũng không có oán niệm gì, đơn giản chỉ là lưu luyện mỹ sắc của nhân gian, cho nên linh lực rất yếu.” Bạch Lâu nói, đi đến, giơ tay ấn lên trán của Tị Cư, nhẹ nhàng ngâm khế vài tiếng chú ngữ... Sau khi niệm xong, hai ngón tay búng một cái ngay chính giữa trán của Tị Cư... Tị Cư nhẹ nhàng hừ một tiếng, lập tức dần dần trở nên trong suốt, tan biến...

“Vậy là xong rồi sao?” Phong Tiểu Vũ hiếu kỳ hỏi, “Hảo thần kỳ nha.”

“Xem ra không phải Tị Cư này giở trò quỷ, loại chuyện ăn thịt người này quả thực chỉ loài Mang mới có thể làm!” Khế Liêu nói.

“Mang... Có thể là Vệ Minh Á hay không?” Miêu Tiêu Bắc hỏi, “Hẩn hình như làm trong công ty giải trí, đã ký hợp đồng với rất nhiều diễn viên.”

“Ai, rất có thể nga.” Phong Tiểu Vũ đột nhiên nói, “Mấy ngày trước, có vài ngôi sao xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đều là người mới, hình như cùng một công ty với Vương Khải Suất!”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, Long Tước gật đầu, “Xem ra phải nhanh chóng xử lý thứ này, nếu cứ mặc kệ nó ăn bậy thì không xong rồi.”

“Loài Mang theo lý mà nói sẽ không ăn người bậy bạ đâu.” Khế Liêu có chút khó hiểu, “Không phải đã xảy ra chuyện gì chứ? Gần đây vài loại ma quái đều khá xao động.”

“Bởi vì Lam Minh đã trở về à?” Long Tước hỏi, “Không phải ma vật đều di cư cả rồi sao?”

“Lam ca lợi hại như vậy sao?” Phong Tiểu Vũ vẻ mặt bội phục hỏi, tâm nói, không phải chỉ có lúc ăn mới lợi hại a!

.

Mọi người rời khỏi siêu thị, Miêu Tiêu Bắc hỏi, “Lập tức đi núi Lạc Hoán sao? Bây giờ đi thì khoảng hai giờ chiều là tới rồi.”

“Em muốn đi xem gấu trúc.” Phong Tiểu Vũ cười tủm tỉm nói, “Hôm trước trên TV có chiếu cảnh sinh hoạt của gấu trúc, siêu cấp khả ái!”

Miêu Tiêu Bắc cười cười, vừa đi tới cửa, lại bị Lam Minh kéo tay lại.

“Gì vậy?” Miêu Tiêu Bắc quay đầu hỏi hần.

Lam Minh vươn tay, chỉ chỉ lầu ba, nói, “Nơi đó rất thơm.”

Miêu Tiêu Bắc lập tức trắng bệch cả mặt, lầu ba là khu ẩm thực, là nơi bán thức ăn, bán món ngon của nhiều nơi trên thế giới, thơm là phải.

“Đúng vậy.” Khế Liêu nhìn đồng hồ trên tường, nói, “Cũng gần tới giờ cơm trưa rồi a.”

“Mới có mười một giờ, ai ăn lúc này?” Miêu Tiêu Bắc nói thầm trong bụng, tuyệt đối không thể ăn ở chỗ này! Sẽ bị ăn mạt rệp!

Nhưng hết cách rồi, Lam Minh và Khế Liêu đã lên thang cuốn lên lầu ba, vừa tiện thể trao đổi, cái gì ăn ngon.

Miêu Tiêu Bắc thở dài một hơi, Phong Tiểu Vũ và Domi cũng vui vẻ đi theo, Phong Tiểu Vũ thích gà rán ở khu ẩm thực, Domi cũng thích.

Miêu Tiêu Bắc không ăn những thứ đầy dầu mỡ, cho nên ở đây đối với cậu có thể nói là nơi sản xuất độc dược.

Bạch Lâu cũng hơi hợt, hân hơi khát, theo lên lầu chuẩn bị gọi đồ uống.

Long Tước thì vỗ vỗ vai Miêu Tiêu Bắc, đối cậu biểu thị đồng tình, rồi cũng theo lên lầu.

Miêu Tiêu Bắc tâm không cam tình không nguyện đi đến thang cuốn, chợt cảm giác trong túi nhúc nhích, Cổ Lỗ Y nhẹ nhàng kéo mở khóa kéo, lộ ra một cái mũi nhỏ, ngửi ngửi.

Miêu Tiêu Bắc tâm tình vốn đang phiền muộn thì hơi cao lên một chút, vươn ngón tay điểm điểm mũi nó.

Cổ Lỗ Y che mũi, xấu hổ nhìn Miêu Tiêu Bắc.

Miêu Tiêu Bắc nhìn dáng vẻ của nó, tâm tình tốt hẳn lên, chạy lên lầu chuẩn bị gọi vài món ngon cho nó.

.

Khu ẩm thực là thiên đường của đám háu ăn, biến cả của các thùng cơm, mỗi kẻ xem ăn như mạng đều thích rong chơi nơi này, chìm đắm trong hạnh phúc tột đỉnh.

Phong Tiểu Vũ giành một chỗ ngồi, Lam Minh và Khế Liêu đã mua nhiều món ăn vặt, ném đủ phong vị từ nam chí bắc, ăn ngẫu nhiên như hồ đỏi.

Miêu Tiêu Bắc cũng lấy vài phần, ngồi đối diện bọn họ, đem thức ăn đều đưa vào trong bao cho Cổ Lỗ Y ăn.

“Bắc Bắc, ngày đó anh đi thư viện, có phải có liên quan đến chuyện thư viện bị sụp hay không a?” Phong Tiểu Vũ thật sự nhịn hết nổi rồi, chuẩn bị tiếp thu hiện thực, liền hỏi Miêu Tiêu Bắc.

Miêu Tiêu Bắc thấy đã không thể gạt được nó, bèn thẳng thắn nói tất cả sự tình cho nó nghe, không ngờ năng lực tiếp thu của Phong Tiểu Vũ vô cùng mạnh mẽ, mở to hai mắt hưng phấn mà hỏi, “Thật a? lợi hại quá!”

Long Tước ở một bên nghe, hỏi Lam Minh, “Quần ma đều tới? Bị Tiêu Bắc triệu hồi tới?”

Lam Minh khẽ nhú mày, thở dài, “Nói thật ra, bản Vũ Dạ tập mà ngày đó hấn nhảy là do ma vật viết, sau đó lại tan thành mây khói... ta cũng không quá rõ hấn rốt cuộc đã triệu hồi ra thứ gì!”

“Đã nhảy vũ điệu nào?” Bạch Lâu tiến đến hỏi.

“Nga!” Miêu Tiêu Bắc lấy ra giấy bút, rất tự tin nói, “Để tôi vẽ cho mọi người xem!”

Long Tước giật mình, “Tiêu Bắc biết vẽ tranh sao?”

“Ừm!” Miêu Tiêu Bắc gật đầu, “Lời này tôi thích!”

Mọi người cảm thấy rất hứng thú tiến đến xem, chỉ có Phong Tiểu Vũ dờ khóc dờ cười mà lắc đầu.

Chỉ thấy Miêu Tiêu Bắc dùng bút lông đen, vẽ trên giấy một vòng tròn, sau đó tô tô tô, phía dưới vòng tròn vẽ một hình tam giác, lại tô tô tô, cuối cùng vẽ bốn đường dài, chỉ vào vật thể không xác định vừa được vẽ ra nói, “Cái này là động tác thứ nhất.”

Mọi người nhin không được... chân mày nhú lại.

Miêu Tiêu Bắc lại kiên trì tô tô tô vẽ vẽ vẽ, vẽ ra một vòng tròn, một hình tam giác, rồi thêm bốn đường dài, chỉ chỉ, nói, “Cái này! Động tác thứ hai!”

...

“Khụ khụ...” Khế Liêu sắc mặt ngưng trệ, không ngừng ho khan.

Phong Tiểu Vũ vẽ mặt đồng tình vươn tay vỗ lưng hắn, biết ngay sẽ vậy mà.

“Hửm?” Miêu Tiêu Bắc chăm chú nhìn mọi người, “Nhìn không rõ a? Nga, cái này là đầu!” Vừa nói, vừa chỉ vào cái vòng bôi đen thui, nói, “Tôi lười vẽ lỗ tai.”

“Hmm...” Long Tước gật đầu, chăm chú nói, “Nhìn từ một góc độ nào đó, vẽ không tồi.”

“Thật không?” Miêu Tiêu Bắc nở nụ cười, nói, “Tôi lúc bé rất thích vẽ tranh, sau đó mới chọn vũ đạo.”

“Sự thực chứng minh lựa chọn của người là phi thường chính xác.” Lam Minh vừa mới dứt lời, đã bị Miêu Tiêu Bắc đá vào đầu gối.

“Chân người dài thật a...” Lam Minh vươn tay xoa đầu gối, cúi nhìn mặt bàn sát mắt.

“Những giáo viên dạy vẽ trước đây đều khen tôi có thiên phú đó.” Miêu Tiêu Bắc rất bất mãn nhìn Lam Minh.

“Là trường phái trừu tượng sao?” Bạch Lâu và Long Tước trầm miệng một lời nhìn cậu.

Miêu Tiêu Bắc chịu đả kích mạnh, nói, “Không phải!”

“Vậy họ muốn chọc người?” Câu trêu chọc thứ hai của Lam Minh rước tới một cú đá tàn nhẫn.

Miêu Tiêu Bắc thu hồi giấy bút tiếp tục cho Cổ Lỗ Y ăn.

”Có thể là triệu hồi một thứ gì khác hay không? Hoặc là dẫn đường cho cái gì đó?” Khế Liêu hỏi, “Như dạ ma lần trước bắt ta kia, cũng cổ cổ quái quái!”

“Uhm... Nhưng con Mang ăn thịt người kia, hẳn là trước khi tôi đi thư viện đã có rồi a!” Miêu Tiêu Bắc nói.

Mọi người tính toán, đều gật đầu —— Đúng vậy.

“Bất quá nói đi cũng phải nói lại.” Lam Minh buông cái muỗng, nắm tay chống cằm nói thầm, “Với năng lực hiện tại của Tiêu Bắc, đánh bậy đánh bạ cũng triệu hồi được ta, đây coi như vận may lớn a.”

Tất cả mọi người sửng sốt, liếc mắt nhìn nhau, có chút lo lắng, về mặt này, có gì đó kỳ quặc?

...

Đang lúc vô kế khả thi, đột nhiên...

“Bụp.”

Một tiếng đánh rầm truyền đến, rõ ràng mà sống động.

Tất cả mọi người sửng sốt, lập tức nhú mày, hai mắt nhìn nhau.

Người đầu tiên Miêu Tiêu Bắc nhìn chính là Lam Minh, Lam Minh vội lắc đầu, xoay mặt nhìn Khế Liêu, Khế Liêu cũng lắc đầu, nhìn Bạch Lâu, Bạch Lâu mở to hai mắt, “Quý thì làm sao đánh rầm?!”

Tất cả mọi người nhìn Miêu Tiêu Bắc và Phong Tiểu Vũ, cuối cùng tự giác đem đường nhìn chuyển lên người Phong Tiểu Vũ.

Phong Tiểu Vũ vội xua tay, “Không phải em... A! Em biết rồi!” Nói, nó giơ một ngón tay chỉ Domi, “Là Domi!”

...

Domi ngốc nghếch vẫy đuôi.

“Là từ nơi này vọng lại.” Miêu Tiêu Bắc vươn tay chỉ chỉ Cổ Lỗ Y trong túi, vừa có chút lo lắng hỏi, “Cổ Lỗ Y, người làm sao vậy?”

Chỉ thấy Cổ Lỗ Y mặt đỏ bừng, hai tay nắm thành quyền, đang ngồi chồm hồm, không biết đang hí hoáy làm gì, trong miệng phát sinh tiếng “Ngô ngô ngô”.

“A!” Long Tước đột nhiên kêu một tiếng, vẻ mặt vui mừng kinh ngạc.

Song song, thì thấy Cổ Lỗ Y “Hô” thổi phào một cái... Từ trong thí thí(khó nói quá, =///=), rơi ra một viên cầu nhỏ màu trắng, tròn vo, lúc vừa rơi xuống tựa hồ là mềm, rất nhanh, liền cứng lại, tròn vo tròn vo còn mang theo huỳnh quang màu lam.

“Woa!” Phong Tiểu Vũ vỗ tay, “Dĩ nhiên lại đẻ trứng!”

Cổ Lỗ Y vẻ mặt ngượng ngùng bùm mặt chui vào trong góc.

Miêu Tiêu Bắc vươn tay cầm lấy, chỉ thấy vật này rắn chắc, như là một viên đá.

“Sao lại là trứng được.” Lam Minh nói, “Nó là đực!”

“Đây là chất thải của rồng.” Một câu nói của Long Tước, Miêu Tiêu Bắc buông tay, may mà Long Tước nhanh tay đón lấy, đặt vào trong tay Miêu Tiêu Bắc, nói, “Đây chính là hi thể trân bảo, rồng chỉ trong tình huống hạnh phúc vui vẻ mới có thể tiện tiện, có vài con cả đời cũng không tiện tiện một lần.”

“Cái này tựa hồ có được hiệu phải không?” Khế Liêu hỏi.

“Ừ!” Long Tước gật đầu, “Lúc gặp nguy nan, thứ này có thể giữ mạng và giải độc, phi thường hữu dụng, buổi tối còn có thể làm dạ quang châu.”

“Nga? Thật hữu dụng a.” Phong Tiểu Vũ cầm lấy dạ quang châu nhìn nhìn, vừa chột chột Cổ Lỗ Y.

Mà Miêu Tiêu Bắc thì lại khẽ cau mày, nhìn chăm chăm Cổ Lỗ Y.

“Chuyện gì vậy?” Long Tước hỏi, “Mất hứng?”

Miêu Tiêu Bắc nhìn hẩn, đột nhiên nghiêm túc hỏi, “Cái kia... Tiện tiện ra cứng như vậy, không lo chứ, có cần ăn cái gì nhuận tràng hay không?”

...

Bạch Lâu và Long Tước đều đen mặt, nhưng Lam Minh, Khế Liêu, Phong Tiểu Vũ thì lại dấm bàn cười ha ha, “Người hảo hài hước! Hảo hài hước a!”

Miêu Tiêu Bắc thở dài, từ phản ứng cười khẩy của cậu mà xem, ba người này đều là cùng một loại.

Thu hồi viên dạ quang châu kia, Miêu Tiêu Bắc lại cho Cổ Lỗ Y hai quả chuối, mong muốn cải thiện tình huống khi nó tiện tiện phải vượt qua, vừa gọi người bán hàng tính tiền.

Lúc này, chỉ thấy bên màn hình lớn, đang phát sóng một chương trình trực tiếp.

“Di?” Phong Tiểu Vũ chỉ vào màn hình, “Đó không phải Vương Khải Suất sao?”

“Là phát ngôn về đợt quảng cáo mắt kính hàng hiệu a.” Bạch Lâu cầm ly nước chanh ừng ực uống.

“Đó là Vệ Minh Á!” Miêu Tiêu Bắc thấy được Vệ Minh Á, chỉ cho Long Tước và Khế Liêu nhìn.

Hình ảnh sau đó, là Vệ Minh Á và Vương Khải Suất cùng nhau chụp ảnh, tiếp thu phỏng vấn của ký giả.

“Rất nóng à?” Phong Tiểu Vũ khó hiểu hỏi, “Vì sao Vương Khải Suất ra nhiều mồ hôi như vậy a?”

“Hắn phỏng chừng không phải nóng.” Lam Minh nhàn nhạt cười, “Là bị dọa!”

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy Vương Khải Suất vẻ mặt kinh hoàng, ngay cả giọng nói cũng có chút run rẩy, mà Vệ Minh Á bên cạnh thì cười giúp hắn hòa giải, “Hôm nay Khải Suất bị bệnh nhưng vẫn tham gia, mọi người vui lòng thông cảm.” Chỉ là, nụ cười này khiến người khác có cảm giác, âm trầm không nói nên lời.

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Ma vật rục rịch, thu hoạch của hủ nữ cực mạnh, người mang siêu linh lực

Từ nét mặt của Vương Khải Suất nhìn ra được, hẳn tựa hồ đã cảm giác được nguy hiểm bên trong.

“Rất có thể hẳn đã biết được thân phận của Vệ Minh Á.” Long Tước nói, “Nếu không sẽ không đến mức bị dọa thành như vậy.”

“Phòng chừng là hiện hình rồi.” Bạch Lâu đột nhiên nói.

Tất cả mọi người khó hiểu nhìn hẳn, “Hiện hình?”

“Ừ.” Bạch Lâu gật đầu, nói, “Phù chú mà ta cho hẳn là khu quỷ phù, có linh lực khá mỏng.”

“Linh lực là cái gì?” Miêu Tiêu Bắc hỏi.

“Linh lực là một loại lực lượng sạch sẽ, có năng lực tinh lọc.” Long Tước nói, “Không chỉ thần thánh có, ma vật cao cấp cũng có, nhân loại có vài người cũng có, đó là một loại lực lượng mỹ lệ, có thể đối kháng với tà lực dơ bẩn.”

“Linh lực và tà lực à.” Phong Tiểu Vũ vuốt cằm, có vài phần tán thán gật đầu, “Nghe có vẻ thật là lợi hại nga.”

“Đặc điểm lớn nhất của linh lực là có thể thấy được thứ mà tà lực đang che giấu.” Bạch Lô nói, “Chúng ta qua màn hình TV thì chỉ thấy được vẻ ngoài, chỉ có người chân chính tiếp xúc với hãn, nếu như có linh lực rất mạnh, có thể thấy rõ diện mục thực sự của hãn...” Nói, ngược mắt nhìn Lam Minh, “Người đã gặp rồi, cho nên mới nói ‘đa không tặc’ đúng không?”

Lam Minh nhướn miệng cười, nói, “Nếu Vương Khải Suất thực sự bởi vì đeo phù chú có linh lực kia mà nhìn thấy diện mục thực sự của lớp da mà Vệ Minh Á đang khoác, không trực tiếp bị hủ chết giấc, đã là rất gan dạ rồi.”

“Dọa người như vậy à?” Phong Tiểu Vũ có chút sợ.

Miêu Tiêu Bắc cũng nhú mày, hỏi, “Vậy... Làm sao bây giờ? Cứ để mặc, Vương Khải Suất có thể sẽ bị ăn tươi?”

Long Tước đứng lên nói, “Như vậy sao được? Hãn chết ta đi đòi tiền ai?” Nói xong, vươn tay tóm áo Lam Minh đem người lôi đi, “Được rồi, ăn nhiều như vậy, hoạt động một chút đi!”

Lam Minh bất đắc dĩ bị lôi đi, mọi người cũng đứng dậy xuống lầu, Miêu Tiêu Bắc thở dài, trả tiền...

“Một bữa ăn ở khu ẩm thực tốn hết một nghìn à?!” Mọi người vừa xuống dưới lầu, chợt nghe tiếng gầm gừ của Miêu Tiêu Bắc, vội tiến vào trong xe.

...

Chạy xe tới hiện trường nơi Vương Khải Suất tham gia hoạt động.

Miêu Tiêu Bắc tâm tình đã bình phục một chút, nhưng nhớ lại vẫn có chút đau lòng.

Phong Tiểu Vũ ở một bên an ủi cậu, “Bắc Bắc, anh xem, Cổ Lỗ Y không phải tiện tiện ra một hạt châu rất đáng giá sao?”

“Đúng vậy.” Long Tước gật đầu nói, “Hạt châu này của Cổ Lỗ Y, ngoài chợ đêm ít nhất bán được mấy triệu đô la.”

Lam Minh và Khế Liêu ngẩng mặt lên, nỗ lực đếm mấy triệu đô la đổi thành thức ăn... Bất đắc dĩ, hai người đều dốt toán học.

“Tôi sẽ không bán.” Miêu Tiêu Bắc thật cẩn thận thu hồi lại hạt châu, nói, “Đây là của Cổ Lỗ Y, phải để dành cho nó, khi nó trưởng thành muốn buôn bán có thể làm tiền vốn, cưới vợ có thể mua nhà, 2012 còn có thể mua vé tàu.”

...

Tất cả mọi người hết muốn nói gì, Miêu Tiêu Bắc thật sự xem Cổ Lỗ Y như con ruột mà nuôi à?

“Có đúng hay không Cổ Lỗ Y?” Miêu Tiêu Bắc gác chân, bế Cổ Lỗ Y ra đặt lên đùi, lấy tay chọt chọt cầm nó.

Cổ Lỗ Y ôm cổ tay của Miêu Tiêu Bắc, cọ tới cọ lui, trong miệng cô cô kỷ kỷ kêu liên tục, vô cùng thân mật.

Long Tước nắm tay chống cằm, cười nói, “Cứ tiếp tục theo chiều hướng này, phỏng chừng có thể thường xuyên tiện tiện ra hạt châu.”

Miêu Tiêu Bắc nựng nựng má Cổ Lỗ Y, cười tủm tỉm nói với Long Tước, “Nếu như tiếp tục tiện tiện, thì bán đi để mua thức ăn cho các rồng con khác.”

Long Tước mỉm cười gật đầu liếc mắt nhìn Lam Minh, thấp giọng nói, “Cậu ta thật đáng yêu.”

Lam Minh có chút bất đắc dĩ nhìn ra ngoài cửa sổ, ngáp một cái trả lời, “Đó là đương nhiên.”

Khế Liêu nói, “Con Mang đó sau khi bắt được thì khoan làm thịt hẳn, hỏi một chút xem đến tột cùng có chuyện gì xảy ra.”

“Bất quá tà lực của Mang hẳn là rất mạnh.” Bạch Lâu cũng có chút nghi hoặc, “Sẽ vì một chú phù nho nhỏ mà hiện hình, nói rõ ra thì tình huống của hẳn rất bất ổn định.”

“Nhất định là đã xảy ra chuyện lớn.” Long Tước nhíu mày, “Các ma vật dưới tình huống bất minh mà rục rịch, là điềm báo đáng sợ nhất.”

.

Rất nhanh, xe chạy tới cửa chính của nơi quay phát ngôn quảng cáo mắt kính.

Mọi người xuống xe, Phong Tiểu Vũ ngẩng mặt nhìn hình đôi mắt trên tấm bảng ngoài cửa, nghiêng đầu, “Di? Mắt kính Vũ Phong à? Tên này sao nghe quen quá a... Nghe ở đâu rồi ta?”

“Nhân hiệu này rất lớn a.” Long Tước nói, “Ta đã từng thấy rất nhiều ngôi sao đến phát ngôn.”

“Ngô...” Phong Tiểu Vũ gãi đầu, nhưng vẫn cảm thấy đã gặp qua ở đâu đó rồi.(Tiệm của nhà nó mà nó còn không nhớ = =lll)

Miêu Tiêu Bắc xuống xe, sau khi đóng cửa xe, hỏi mọi người, “Chúng ta làm gì bây giờ? Trực tiếp chạy ào vào, hay đợi lúc vắng người? Ở đây rất nhiều ký giả a, dù sao cũng không thể trực tiếp động thủ.”

“Biện pháp tốt nhất là đem vật kia dẫn ra.” Khế Liêu xoay mặt nhìn Miêu Tiêu Bắc, “Tiểu tử kia không phải có ý với người sao? Người đi dẫn

hắn ra đi, quẹo vào trong hẻm nhỏ, chúng ta hủy thi diệt tích.”

Miêu Tiêu Bắc nhin không được giật giật khóe miệng, hỏi, “Dẫn thế nào a?”

“Hmm... Dừng sắc dụ đi!” Bạch Lâu ở một bên ra chủ ý, “Người đi vào, cởi nút áo, lộ ra vai trước mặt hắn đảo một vòng, hắn phỏng chừng theo người ngay lập tức.”

Miêu Tiêu Bắc nhú mày, liếc xéo Bạch Lâu, Bạch Lâu ngấm ngầm cười.

“Không được.” Lam Minh đem Miêu Tiêu Bắc kéo đến phía sau, nói, “Loại chuyện mạo hiểm này, ta không thể để bảo bối của ta đi làm.”

Miêu Tiêu Bắc mừng vì lúc này Lam Minh còn có chút nhân tính, nhưng tiếng “bảo bối” này vẫn khiến cậu nổi da gà.

“Chi bằng gọi điện thoại kêu Vương Khải Suất ra đi?” Miêu Tiêu Bắc suy nghĩ một chút, hỏi, “Chúng ta chỉ cần bảo chứng anh ta an toàn, Vệ Minh Á thì có thể đợi lúc hắn chỉ có một mình thì hăng giải quyết.”

Tất cả mọi người trầm mặc, đồng thời xoay mặt nhìn cậu.

“Gì vậy?” Miêu Tiêu Bắc khó hiểu mà nhìn mọi người, nghĩ có phải mình nói sai gì rồi không.

Long Tước nhẹ nhàng thở dài, vỗ vỗ Miêu Tiêu Bắc, nói, “Ta cũng nghĩ như người.” Nói xong, trừng bọn kia, “Lũ các người là đồ đần chỉ biết ăn không biết động não.”

...

Lại trầm mặc một lát sau, Khế Liêu, Bạch Lâu, Phong Tiểu Vũ đồng loạt giơ tay tức giận chỉ vào Long Tước, “Người gạt người!”

Long Tước trên mặt xấu hổ, Miêu Tiêu Bắc đỡ trán, cái gì Thần a ma a quỷ a... Hết thầy đều là đồ ngốc!

Sau đó, Long Tước gọi điện thoại cho Vương Khải Suất, lúc này, Vương Khải Suất đang khẩn trương đứng gần các ký giả, trước đây hắn cực ghét ký giả, có thể tránh xa thì sẽ tránh xa, nhưng hôm nay hắn tận lực chen vào nơi có nhiều người, ban này Vệ Minh Á còn rất khách khí nói với hắn, “Một lát cùng nhau đi ăn, ăn cơm xong, tôi tiễn cậu về nhà.”

Nhưng... Vương Khải Suất thấy gương mặt của Vệ Minh Á, không phải, nói chính xác, một lúc thì là vậy, nhưng có một lúc, lại biến thành một gương mặt khác... Gương mặt này đáng sợ đến cực điểm, giống hệt như lệ quỷ bị lột hết da, ghê tởm nhất chính là gương mặt với lớp da khiếm khuyết thối nát kia lại cúi sát bên cạnh hắn... Hắn thấy mà buồn nôn.

Song song, hắn cũng nghĩ tới, chú phù mà Long Tước bọn họ cho hắn đeo trên cổ kia, phỏng chừng là đối với vài thứ phát huy tác dụng nên hắn mới nhìn thấy, nhưng bây giờ hắn tình nguyện không phát hiện a.

Đang lúc tâm phiền ý loạn, chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Thanh âm đột ngột làm cho Vương Khải Suất thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Hắn chậm rãi lấy hơi, móc điện thoại ra vừa nhìn, thì thấy là Long Tước gọi tới, kích động đến tay có chút run lên, vội vàng đón nghe, “Uy?”

“Chúng tôi thấy anh trên TV.”Long Tước nói,“Bây giờ anh lập tức ra ngoài đi, đừng lo mấy chuyện khác, nhanh lên!”

“Ách...” Vương Khải Suất đương nhiên rất muốn đi ra, nhưng, hoạt động phát ngôn còn chưa kết thúc, nếu như bây giờ hắn bỏ chạy, vậy phỏng chừng ngày mai trang nhất của báo là tin tức của hắn, nói hắn đùa giỡn với đối tác bỏ đi trước thời hạn các loại... Hơn nữa hắn rất có thể sẽ mất chén cơm.

“Anh không đi? Muốn để con quái vật đó tặc hàm rằng tôi cũng không ngăn cản.”

“Đừng... Các người đang ở đâu vậy?” Vương Khải Suất cuối cùng vẫn nghĩ tính mạng của mình tương đối trọng yếu.

“Ngay cửa chính, mau đi ra đi!” Long Tước nói, nháy mắt với mọi người, ý bảo tất cả lên xe!

Rất nhanh, Vương Khải Suất vội vã chạy ra, trên đầu hằn trộm một chiếc áo vest, tựa hồ tận lực không muốn khiến người chú ý.

Sau khi lao ra cửa liền trực tiếp lủi lên xe... Cho nên trong xe càng chật chội.

Khế Liêu và Bạch Lâu xuống xe, Lam Minh bọn họ lái xe rời đi.

.

“Làm tôi sợ muốn chết, cái kia... cái kia là thứ gì vậy?” Vương Khải Suất ngồi trên xe càng không ngừng nói thầm.

“Chẳng phải thứ gì ghê gớm lắm đâu.” Lam Minh nói, “Yên tâm, rất nhanh sẽ giải quyết gọn.”

“Thật sao?” Vương Khải Suất vẫn còn dư kinh mà lấm bầm, “Các đồng sự của tôi cũng bị thứ này giết sao? Trước đây tôi vẫn không biết... Thật là đáng sợ.”

“Chúng ta đi đâu?” Lam Minh hỏi Long Tước, “Nếu như Vệ Minh Á phát hiện, phỏng chừng sẽ đuổi theo.”

“Phải đến một nơi vắng vẻ lại rộng rãi.” Long Tước nghĩ, “Chỗ của ta rất rộng, nhưng đám rồng con đều ở đó...”

“Vậy không được!” Miêu Tiêu Bắc kiên quyết phản đối, “Quá mạo hiểm!”

“Bằng không, đến biệt thự của chị hai đi?” Phong Tiểu Vũ hỏi, “Nơi đó tương đối hẻo lánh, không có người ra vào, cũng rất rộng rãi.”

“Danh Vũ không ở đó sao?” Miêu Tiêu Bắc hỏi.

“Chị ấy xuất ngoại rồi.” Phong Tiểu Vũ nói, “Em có chìa khóa, nhưng mà nơi đó quá lớn, em không dám ở một mình.”

“Vậy thì đến đó đi.” Miêu Tiêu Bắc nói, “Nhưng lỡ như phá hủy thì Danh Vũ sẽ bảo nổi a?”

“Không sao, anh và Cổ Lễ Y chỉ cần cùng một chỗ cọ cọ vài cái cho chị xem, chị phỏng chừng sẽ trực tiếp manh ngất xỉu, hoặc anh và Lam ca hạn chế cấp(những hành động với rating >17+)một chút, sau đó chị trong lúc kích động, không chừng đem tất cả tài sản đều sang tên cho anh.”

Miêu Tiêu Bắc đen mặt, bất quá vừa nghĩ đến Phong Danh Vũ cậu cũng có chút sợ... Cô nàng này luôn luôn điên điên khùng khùng muốn đem cậu ghép đôi với một tên con trai khác, đồng thời yêu cầu được nhìn đêm tân hôn đầu tiên của bọn họ...

“Nga?” Lam Minh nghe xong, nắm tay chống cằm nhẹ nhàng vịn vào lưng ghế phía sau Miêu Tiêu Bắc, hỏi, “Hạn chế cấp thì thế nào?”

Miêu Tiêu Bắc liếc hắt một cái, bất quá vì an toàn, phải tập trung lái xe.

“Là thế này!” Phong Tiểu Vũ kích động lên, nói, “Chị sẽ rất high! Sau đó bắt đầu hét chói tai!”

“Chị của người vô cùng thú vị.” Lam Minh nhẹ cười cười, Phong Tiểu Vũ nắm chặt nắm tay, nó đã có thể dự kiến được tràng diện Phong Danh Vũ

không tiếc tất cả đại giới đem Lam Minh và Miêu Tiêu Bắc hợp thành một đôi, nhất định rất náo nhiệt!

.

Xe đi lòng vòng, lái vào khu biệt thự trong núi.

Long Tước huýt sáo một tiếng, nói, “Sống ở đây không giàu thì sang, chị của người rất giàu a?”

“Ừ, nhìn không ra à?” Phong Tiểu Vũ vịn vào lưng ghế nói, “Chị hai là đại lão bản.”

Xe ngừng lại trước một căn biệt thự ba tầng.

Mọi người xuống xe.

Phong Tiểu Vũ móc chìa khóa ra mở cửa, mọi người tiến vào sân biệt thự.

“Hmm?” Long Tước đột nhiên sửng sốt, “Thơm quá a.”

“Nga, hoa lan chị hai trồng đó.” Phong Tiểu Vũ giơ tay chỉ vào một vườn lan hoang dã đầy màu sắc, nói, “Đây là bảo bối của chị, chị ngoại trừ trai đẹp, thì thích nhất chính là hoa lan.”

Lam Minh nhìn chăm chăm cây lan một lúc lâu, đột nhiên cười nói, “Thì ra là một Linh Lực Sư.”

“Nhìn hoa nở như thế này, không phải là một Linh Lực Sư thông thường.” Long Tước thấp giọng nói, “Khó lường.”

“Mặc kệ, dù sao linh lực sư cũng không phải người xấu.” Lam Minh nhún nhún vai.

“Ách... Các người đang nói gì vậy?” Vương Khải Suất trắng bệch mặt hỏi mọi người.

“Chỉ là thấy vài thứ tốt mà thôi, nếu người sợ thì vào phòng nấp đi.”
Phía sau, Bạch Lâu đi đến.

“Ừm...” Vương Khải Suất vừa mới đáp xong, đột nhiên mở to hai mắt nhìn Bạch Lâu, cùng với Khế Liêu không biết từ lúc nào đã đi tới ngửi mùi hoa, “Các người... Sao nhanh như vậy?”

Miêu Tiêu Bắc cau mày, Khế Liêu thì cười nhạt, “Người nghĩ ô tô rất nhanh sao?”

“Lái xe mà thôi.” Bạch Lâu bịa chuyện, kỳ thực hẳn và Khế Liêu là ngồi trên nóc xe theo về.

Vương Khải Suất thở dài một hơi, nói, “Tôi... Tôi muốn uống chút rượu.”

“Nga, chị hai có rất nhiều rượu.” Phong Tiểu Vũ dẫn mọi người vào nhà.

.

Bên trong biệt thự trang trí tinh mỹ, rất ấm áp cũng rất hoa mỹ, toàn bộ căn nhà đều tràn ngập hương hoa lan dễ chịu.

“Cô kỹ cô kỹ.” Cổ Lễ Y kêu một tiếng, từ trong túi nhô đầu ra, ngưỡng cổ nghiêm mặt hít sâu một hơi, lại “Hô hu” một tiếng thở ra.

Miêu Tiêu Bắc vội nhẹ nhàng ấn nó vào túi.

Vương Khải Suất không thấy rõ ràng, lắc lắc đầu, vừa định hỏi, Phong Tiểu Vũ đã nhanh chóng đưa qua cho hẳn một ly rượu, nói, “Uống đi!”

Vương Khải Suất cũng không nhìn, nhấc lên, ừng ực ừng ực dốc cạn.

“Cảm giác thế nào?” Phong Tiểu Vũ hỏi hần.

“Uhm... cảm giác... Không tồi...” Vương Khải Suất nói xong, ngã quy, khò khò ngủ vùi.

Tất cả mọi người sững sốt, Miêu Tiêu Bắc hỏi Phong Tiểu Vũ, “Em cho anh ta uống cái gì vậy hả?”

“Lấy từ chỗ chị hai cất rượu!” Phong Tiểu Vũ vươn tay đưa chai rượu cho mọi người nhìn.

Mọi người đi qua nhìn, thì thấy trên nhãn hiệu có dán một ghi chú, bên trên viết ——Martell chi tiểu thụ không hề chống cự bản...

Miêu Tiêu Bắc nhú nhú khóe miệng, lại nhìn qua những chai khác trên giá để rượu: Tequila chi tiểu thụ đầu hoài tổng bão(tự trao thân)bản, Rum chi tiểu công đòi hỏi vô độ bản, Gin chi công thụ tình đầu ý hợp bản, Vodka chi siêu cường quỷ súc công bản, Vermouth chi yêu mị cám dỗ thụ bản...

“A...” Miêu Tiêu Bắc hít một ngụm khí lạnh, tuy rằng không biết là có ý tứ gì, nhưng ít nhất có thể khẳng định, lỡ như Phong Tiểu Vũ vừa này lấy nhằm bất luận một chai khác, vậy hậu quả phỏng chừng sẽ rất nghiêm trọng.

“Không lên sofa để hần ngủ đi.” Long Tước nói, “Như vậy cũng tốt, một hồi chờ bị hần vươngng chân.”

Khế Liêu giơ tay nắm áo Vương Khải Suất, ném hần lên trên sofa.

Nhưng đang khi mọi người chuẩn bị ngồi xuống thương lượng một chút, đột nhiên nghe được ngoài cửa phòng khách vang lên tiếng chìa khóa leng keng.

Tất cả mọi người sững sốt, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa, chỉ thấy cửa mở ra, một mỹ nữ mặc một thân hồng y gọn gàng kéo một cái vali da hùng hùng hổ hổ đi đến, “Mẹ nó, dám làm cho ta xấu mặt, cái thằng Vương gì đó chết chắc rồi, bà đây không đem người ném cho một đám siêu cấp quý súc S thì không tha đâu!”

Cô vừa nói vừa vào cửa, ngẩng đầu...

“A?” Phong Tiểu Vũ giật mình nói, “Chị về rồi hả?”

“Ách... Danh Vũ.” Miêu Tiêu Bắc có chút xấu hổ nhìn nhìn Phong Tiểu Vũ, “Sao lại về lúc này?”

Phong Tiểu Vũ nhún nhún vai.

Long Tước cảm thấy tự tiện vào nhà người khác như vậy có chút xấu hổ, đang định khách khí vài câu, đã thấy Phong Danh Vũ đột nhiên một cước đá lật vali, lao tới nhéo hai lỗ tai Phong Tiểu Vũ, “Phong Tiểu Vũ! Thằng nhóc chết tiệt!”

“Ai nha...” Phong Tiểu Vũ ai ái la lên.

Tất cả mọi người thối lui sang một bên, sao người chị này lại bừa hãn như vậy?

“Cực cực a!” Phong Danh Vũ sau khi nhéo Phong Tiểu Vũ một hồi, đột nhiên ôm chầm lấy nó bắt đầu hôn, “Sao cực ngoan như vậy a! Chị hai yêu cực muốn chết luôn!”

Tất cả mọi người có chút không phản ứng kịp.

Đồng thời, chỉ thấy Phong Danh Vũ ngoảnh mặt lại, trên mặt vẫn cười toe toét, đánh giá từng người từng người một, hạnh phúc nói, “Thật nhiều cực phẩm mỹ nam a!”

“Ách... Chị.” Phong Tiểu Vũ giật giật tay áo Phong Danh Vũ, định nhắc nhở cô bình tĩnh một chút, nhưng Phong Danh Vũ đã tiến đến bên cạnh Miêu Tiêu Bắc, vươn tay khoác lên vai cậu nói, “Tiêu Bắc, đã lâu không gặp, cậu càng ngày càng thụ!”

Miêu Tiêu Bắc gật đầu, “Ừ, dạo gần đây luyện vũ đạo nên đang kiểm soát khẩu phần (Nhĩ Nhã: tự động đem thụ[shou]chuyển thành gầy[shòu]).

“Đúng vậy.” Lúc này, Lam Minh không biết từ bao giờ đã xuất hiện ở phía sau Miêu Tiêu Bắc, vươn tay nhẹ nhàng vòng qua ôm gọn thắt lưng cậu, dùng thanh âm trầm thấp, biếng nhác, mà lại khêu gợi nói, “Người càng ngày càng thụ, khiến lòng ta rối bời vô hạn a.”

...

Sau một lát.

“Chị!” Phong Tiểu Vũ vội chạy lên đỡ được Phong Danh Vũ đã ngã xuống, “Chị sao rồi!”

“Chảy máu mũi kìa.” Bạch Lâu đi tới xem, “Có phải bị sốt hay không a?”

“Có cần gọi xe cứu thương không?” Long Tước hỏi.

“Mang ly nước qua đây nha.” Phong Tiểu Vũ vừa ấn vào nhân trung(vùng lõm giữa mũi và miệng)của Phong Danh Vũ, vừa hô, “Ai nha, đây là bị manh, không phải bệnh!”

Một lát, Phong Danh Vũ mới chậm rãi mở mắt, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc, “Cuộc đời thật tươi đẹp làm sao...”

“Hô...” Miêu Tiêu Bắc thở dài một hơi, đỡ trán, Lam Minh một bên thì cười ha ha, “Thật thú vị a!”

•

•

Edit: Tiểu Lạc

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Chị hai uy vũ, hện gặp con mang và thủ đoạn hữu hiệu để đối phó hủ nữ

Sau khi Phong Danh Vũ thức tỉnh, bắt đầu nhìn chăm chăm mọi người cười khúc khích, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc.

“Chị, bọn họ không phải người nga.” Phong Tiểu Vũ nhắc nhở.

“Ừ.” Phong Danh Vũ gật đầu, “Không hề gì, đủ mạnh là được.”

“Khế Liêu là người sói.”

“Nga? Thật mạnh mẽ.”

“Long Tước là rồng đó nha.”

“Nga? Trời sắp đặt thật hay.”

“Bạch Lâu là quỷ nga!”

“A hay! Cực phẩm!”

“Lam Minh là...”

“Là cái gì cũng được... Vô địch công!”

“Bắc Bắc là...”

“Cực phẩm nữ vương thụ, yêu chết đi được! Phải trói lại!”

“Chị! Chị nghĩ lung tung cái gì vậy a?” Phong Tiểu Vũ túm cánh tay của cô lắc a lắc.

“Ừ.” Phong Danh Vũ nhéo nhéo cằm Phong Tiểu Vũ, “Ngoan, đừng là ngốc tự nhiên tiểu bạch.”

“Em mới không phải!” Phong Tiểu Vũ kháng nghị.

“Ừ ừ.” Phong Danh Vũ vỗ vai an ủi nó, “Tiểu thụ mà không muốn phản công thì không phải hảo tiểu thụ, chị hai hiểu mà.”

“Người nghe được chúng ta không phải người, hình như cũng không giết mình.” Long Tước hỏi Phong Danh Vũ.

Phong Danh Vũ nhún nhún vai, “Này thì có sao, tôi có thể thấy được những thứ kỳ quái, cũng thường có sinh vật bất minh đến nơi này làm khách, mỹ nam thì lưu lại, sừ nam thì đuổi đi.”

“Vậy nữ nhân thì sao?” Phong Tiểu Vũ khờ dại hỏi.

Phong Danh Vũ chớp chớp mắt mấy cái, “Bồi dưỡng thành chiến hữu, cùng chung tài nguyên, muốn hủ cùng nhau hủ.”

...

“Quả nhiên là một người có linh lực cực mạnh.” Bạch Lâu nói.

“Các người chuẩn bị ghép thành đôi như thế nào a?” Phong Danh Vũ hiển nhiên càng quan tâm vấn đề này, “Ngô... Tiểu Vũ a, cực cực, cực xem bọn họ ai xứng với Tiểu Hoa?”

Phong Tiểu Vũ hít một ngụm khí lạnh, “Chị ngay cả anh rể chuẩn cũng chịu bỏ qua?”

“Chuẩn cái đầu mi, anh ta ‘ở đợ’ cho bà!” Phong Danh Vũ đe Phong Tiểu Vũ lại, “Mi chờ đi, năm nay nhất định đem mi gả ra ngoài! Hai mươi rồi mà vẫn còn non, thật hết nói!”

“Ai nha!” Phong Tiểu Vũ bị Phong Danh Vũ ấn lên sofa, dốc sức vùng vẫy, “Bắc Bắc, anh cứu mạng a!”

Miêu Tiêu Bắc đương nhiên có thể xa bao nhiêu thì tránh xa bấy nhiêu, chỗ nào dám đi cứu Phong Tiểu Vũ a.

“Gâu gâu.” Lúc này, Domi đi tới, hướng Phong Danh Vũ vẫy đuôi.

“Domi!” Phong Danh Vũ ném Phong Tiểu Vũ, bổ nhào tới ôm Domi, “Chùng nào cứng mới thức tỉnh a, tỉnh nhanh lên mau đem Tiểu Vũ ăn tươi đi, chị đợi không nổi!”

Tất cả mọi người kinh hãi.

Miêu Tiêu Bắc hỏi cô, “Cậu biết Domi là ai?”

“Đương nhiên biết a.” Phong Danh Vũ nói, “Đã bảo tôi có thể thấy được.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

“Chị, vậy mà chị còn hợp tác với tên biến thái Vệ Minh Á kia a? Chị không biết gã đó cũng không phải người sao?” Phong Tiểu Vũ hỏi.

“A?” Phong Danh Vũ có chút khó hiểu, nói, “Vệ Minh Á chị chưa gặp, bàn công chuyện hợp tác với hắn là Tiểu Hoa.”

“Tiểu Hoa đâu?” Miêu Tiêu Bắc nhìn nhìn ngoài cửa, hỏi, “Anh ấy không về chung với cậu à?”

“Tiểu Hoa là ai?” Lam Minh hỏi Miêu Tiêu Bắc, ngữ khí tựa hồ có chút để bụng.

“A u?” Phong Danh Vũ hắc hắc cười hỏi Lam Minh, “Ghen à?”

Lam Minh cũng không phủ nhận, cười, vươn tay sửa lại tóc cho Miêu Tiêu Bắc, “Phòng tai họa trước khi nó xảy ra.”

“A...” Phong Danh Vũ lăn trên sofa, “Tôi thích!”

“Ai, chị, chị gọi điện thoại bảo Tiểu Hoa trở về trước đi.” Phong Tiểu Vũ nói, “Vệ Minh Á muốn ăn thịt người, nguy hiểm lắm.”

“Tiểu Hoa là trợ lý của Danh Vũ, cũng là anh họ của cô ấy và Tiểu Vũ.” Miêu Tiêu Bắc giơ tay hất tay Lam Minh ra, nói, “Rất tài giỏi, người chân chính lo việc buôn bán kỳ thực là anh ấy.”

Lam Minh nhướng mi một cái, Phong Danh Vũ tựa vào sofa nói, “Hắc hắc, Tiểu Tiểu là băng sơn mắt kính phúc hắc thụ nga... Tôi muốn tìm cho anh ta một lưu manh niên hạ công, ư~ nếu có thì thật mỹ mãn nha.”

“Chị lại nữa rồi.” Phong Danh Vũ từ trong túi xách của Phong Danh Vũ lấy điện thoại ra, gọi cho Tiểu Hoa... Nhưng không ai bắt máy.

“Xong xong, có thể đã gặp chuyện không may hay không a?” Phong Tiểu Vũ sốt ruột.

“Sẽ không, tên đó rất khôn khéo, ai dám đụng tới anh ta a.” Phong Danh Vũ thờ ơ đứng lên, nói, “Chị đi tắm, Tiểu Vũ, gọi thức ăn bên ngoài, một hời chúng ta mở tiệc lớn!”

...

Nửa tiếng sau, Phong Danh Vũ mặc một bộ quần áo thể thao sạch sẽ nhẹ nhàng chạy xuống, hỏi, “Tiểu Vũ, hai ngày nay cưng ở chỗ nào a?”

“Trong nhà Bắc Bắc.” Phong Tiểu Vũ nói.

“Không bằng tất cả đều ở chỗ này đi?” Phong Danh Vũ đếm số người một chút, nói với mọi người, “Tôi ở đây vừa lúc có mười gian phòng, mọi người có thể cùng nhau ở.”

“Không cần đâu.” Miêu Tiêu Bắc vội lắc đầu, tâm nói, ở nơi này quá ‘nguy hiểm’.

“Ừ, tính đến việc các bảo bảo khỏe mạnh bình an, quả thật tốt nhất phải xa nơi làm việc.” Long Tước vượt cảm lăm lăm, “Có một địa điểm để tập hợp làm việc là chuyện tốt.”

“Nơi này là tụ tập linh lực mà, quả thực rất tiện.” Lam Minh cũng gật đầu.

“Hỡn nữa hoàn cảnh thanh u, dễ làm việc.” Bạch Lâu cũng tỏ ra đồng ý.

“Trong sân có thể nuôi sói không?” Khế Liêu hỏi.

Miêu Tiêu Bắc vẫn nghĩ không ổn, chợt nghe Phong Tiểu Vũ hỏi, “Cư trú và thức ăn bao toàn bộ sao?”

“Không thành vấn đề.” Phong Danh Vũ cười tủm tỉm nói, “Muốn gì tùy các người.”

...

Miêu Tiêu Bắc bắt đầu dao động.

“Tiêu Bắc, muốn tôi tài trợ cho nhà hát của các cậu không?” Phong Danh Vũ sẵn tới, cười ha ha nói, “Tôi gần đây có liên hệ với lão Dương, bàn về chuyện tài trợ cho các cậu một nhà hát thường dùng nga.”

Miêu Tiêu Bắc triệt để dao động.

Phong Danh Vũ lửa cháy đổ thêm dầu, “Trên lầu có thể xây một phòng luyện võ đạo siêu xa hoa!”

Miêu Tiêu Bắc cũng không chống đỡ nổi nữa, một lát mới mở miệng, “Có thể dưỡng thú cưng không?”

“Hửm?” Phong Danh Vũ nghiêng đầu.

Miêu Tiêu Bắc từ trong bao đem Cổ Lỗ Y bế ra, “Nó...”

...

Phong Danh Vũ và Cổ Lỗ Y nhìn nhau khoảng năm phút, Cổ Lỗ Y ưỡn bụng thật cao thật cao, “ợ” một tiếng.

“Ách...” Phong Danh Vũ vẫn duy trì khuôn mặt tươi cười hạnh phúc rồi ngã xuống.

“Chị!” Phong Tiểu Vũ vội tiến lên đỡ, “Ai nha, lại ngã nữa rồi!”

Mọi người quay về làm việc của mình, chợt nghe Phong Danh Vũ hạnh phúc nói, “Hảo khả ái, manh muốn chết, ta muốn người làm người đầu tiên trong danh sách thừa kế tài sản.”

.

Tối chạng vạng, thức ăn đưa tới, mọi người bắt đầu ăn, cùng lúc đó, một nam tử trẻ tuổi từ bên ngoài tiến vào, mở cửa đi vào trong. Ngược mắt... thấy được mọi người tụ tập bên bàn ăn, ngây ngẩn cả người.

“Tiểu ca!” Phong Tiểu Vũ kích động, đứng lên, “Anh chưa bị ăn a?! Thật tốt quá!”

Nam tử đi vào xấp xỉ hai lăm hai sáu tuổi, tướng mạo rất tinh anh, mặc một bộ tây trang ôm sát theo vóc người, tóc đen hơi rối, đeo một cặp mắt

kính không có khuôn. Màu da trắng, mặt gầy mũi cao, phi thường dễ nhìn, chỉ là mặt mày lạnh lùng, cảm giác rất nghiêm túc. Theo Phong Danh Vũ hình dung, cái này gọi là cấm dục, dụ hoặc băng sơn!

“Quả nhiên là ở đây.” Tiểu Hoa ẩn mi tâm đi vào, nói với Phong Danh Vũ, “Cô để lại hỗn loạn rồi bỏ đi, hiện tại rối loạn lắm có biết không?”

“Cứ để công ty giải trí kia bồi thường tổn thất đi.” Phong Danh Vũ gác chân ăn mì xào, rất mất hình tượng nói, “Ai bảo bọn họ diễn đến phân nữa, diễn viên chạy, hứ!”

Tiểu Hoa cởi áo khoác tây trang, ném lên sofa, nhưng thấy được Vương Khải Suất đang nằm trên sofa... Nhíu mày, “Sao lại ở đây?”

“Là vậy nga.” Phong Tiểu Vũ đem sự tình kể lại cho Tiểu Hoa nghe, Tiểu Hoa tựa hồ không tin, vỗ vỗ đầu nó, cũng không nói thêm cái gì.

“Anh không thấy Vệ Minh Á có chỗ nào bất thường sao?” Phong Tiểu Vũ hỏi.

Tiểu Hoa châm lửa hút thuốc, “Đừng nói nữa, lão bản đó ghê tởm muốn chết.” Nói xong, đi tới bên cạnh Miêu Tiêu Bắc, vỗ vỗ vai cậu, “Tiêu Bắc, đã lâu không gặp.”

Tiêu Bắc gật đầu, giới thiệu mọi người với Tiểu Hoa, Tiểu Hoa lịch sự theo từng người gật đầu chào hỏi, là một người tương đối dễ gần.

“Sao vậy?” Phong Danh Vũ cảm thấy rất hứng thú hỏi Tiểu Hoa, “Hắn quấy rối anh nha?”

Tiểu Hoa sắc mặt khó coi, “Anh nghĩ hắn càng giống như đang nhìn thức ăn.”

“Thực sự quấy rồi a.” Phong Danh Vũ vẻ mặt đáng tiếc, “Sớm biết vậy phải đi rình!”

Tiểu Hoa bất đắc dĩ tiếp nhận đồ uống Phong Tiểu Vũ đưa qua.

“Loài Mang tương đối thích người đẹp.” Khế Liêu hơi hột nói, “Cái đó cũng giống như người bình thường thích thức ăn đẹp mắt vậy.”

Tiểu Hoa xoay mặt nhìn nhìn hắn, chỉ chỉ một khay thịt gà, hỏi, “Cậu có thể nhận ra miếng nào đẹp hơn miếng nào không?”

Khế Liêu hơi sửng sốt, xoay mặt nhìn nhìn Tiểu Hoa, cong khóe miệng cười, nói, “Ta nói là... Nếu thức ăn là con người.”

Tiểu Hoa nhú mày.

Phong Danh Vũ một bên thì cầm chai bia đứng đứng lên, nói, “Tới! Vì các manh vật quanh bàn và vì các manh vật sẽ sống chung, cùng ly!”

...

Mọi người ăn.

Miêu Tiêu Bắc cúi đầu, thì thấy trên đùi, Cổ Lỗ Y ôm ly cocacola cô đồ cô đồ uống một hớp, sau đó, ợ một cái phà ra hơi coca, thoải mái mà tựa trên người cậu.

Miêu Tiêu Bắc cười xé vụn đùi gà cho nó ăn, Cổ Lỗ Y hạnh phúc liên tục kêu cô kỹ cô kỹ.

“Thật đáng yêu.” Tiểu Hoa một bên cũng có chút giật mình, vươn tay sờ sờ Cổ Lỗ Y, hỏi, “Đây là loài gì?”

Miêu Tiêu Bắc rất muốn nói cho anh biết đây là rồng con, có điều Tiểu Hoa từ nhỏ đến lớn đối với loại quái lực loạn thần này nọ vô cùng phản

cảm, cho nên cũng không dám nói.

Lam Minh vừa ăn, vừa lật xem quyển tri thức chuyên nghiệp phổ biến của hủ mà Phong Danh Vũ kín đáo đưa cho hăn.

Lam Minh nhìn đến say sưa, Miêu Tiêu Bắc vừa lén liếc qua, trong nháy mắt máu xộc lên não, muốn giật cuốn sách bậy bạ này đem đi đốt!

.

Ăn xong bữa tối, mọi người lại làm việc riêng, Phong Tiểu Vũ ôm Domi, ngồi xem một bộ phim truyền hình lãng mạn sến chảy nước.

Lam Minh như trước ngồi trên sofa chăm chỉ ‘học tập’.

Miêu Tiêu Bắc tựa vào thảm bông trên sofa, gập đôi cặp chân thon dài ngồi trên ghế, đùa giỡn với Cổ Lỗ Y đang ghé vào trên bụng mình.

Miêu Tiêu Bắc lắc lắc đuôi Cổ Lỗ Y, bị Cổ Lỗ Y nhìn thấy, vì vậy Cổ Lỗ Y bắt đầu xoay quanh đuổi theo chiếc đuôi của mình.

Tiểu Hoa ngồi bên bàn trà, xem một chồng báo cáo dày.

Khế Liêu không biết từ chỗ nào mang đến hai chú sói con, đang chơi đùa với chúng.

Long Tước thì ở trong sân, đang lần lượt nấu cháo điện thoại với từng bé rồng nhỏ.

Phong Danh Vũ cầm một cái chén tựa trên lan can lầu hai, thường thức các mỹ nam trong phòng khách, nghĩ cuộc đời mình từ nay trở đi sắp đạt đến thời kỳ điên loạn.

Miêu Tiêu Bắc thấy Vương Khải Suất trên sofa còn chưa tỉnh, liền hỏi Lam Minh, “Vệ Minh Á còn chưa có hành động, nếu hăn không đến thì

sao?”

“Vậy đi tìm hân.” Lam Minh hơi hốt nói vừa lật xem mạn họa, nói, “Nói chung đêm nay nhất định phải giải quyết hân, ngày mai đi núi Lạc Hoán.”

“Núi Lạc Hoán?” Tiểu Hoa ngay bên cạnh, nghe được cuộc đối thoại của bọn họ, ngẩng đầu hỏi, “Các cậu muốn đi núi Lạc Hoán?”

“Ừ.” Miêu Tiêu Bắc gật đầu, “Vốn dự định hôm nay đi, nhưng mà đã trễ.”

“May mà hôm nay các cậu không đi.” Tiểu Hoa nói, “Vừa nãy núi lở, các cậu không biết à?”

“Cái gì?” Miêu Tiêu Bắc cùng mọi người đều kinh hãi.

“Thật sao?” Phong Tiểu Vũ cầm remote chuyển sang kênh tin tức.

“Mấy ngày nay trời không mưa, sao lại có chuyện núi lở?” Long Tước đi đến, hỏi, “Hơn nữa địa chất nơi đó hình như cũng không quá xấu.”

“Có thể là có người nhanh chân tới trước không?” Bạch Lâu cau mày hỏi, “Ma lực cực mạnh có thể biến đổi kết cấu sơn thể.”

“Có thể!” Lam Minh nhíu mày, “Còn có kẻ khác muốn Vũ Dạ tập?”

“Đúng rồi!” Bạch Lâu hỏi Khế Liêu đang ngồi gáp, “Có manh mối gì về Đọa Tử Thần truy sát người trong tộc của người lần trước không?”

Khế Liêu bất đắc dĩ nhún vai, “Ta đã phái người đi tìm, nhưng hoàn toàn không có manh mối nào.”

“Các người đang nói gì vậy?” Tiểu Hoa khó hiểu ngẩng đầu nhìn mọi người.

Khế Liêu vừa lúc đứng bên cạnh anh, cúi đầu nhìn nhìn anh, cười nói, “Hmm... Người hoàn toàn là một con người.”

Tiểu Hoa khẽ nhú mày, Khế Liêu là loại hình mà anh không ưa nhất, thoát nhìn có chút bạo lực băng nhóm, giống như một sinh viên ăn chơi sa đọa, là loại hình mà vừa nhìn đã thấy rất vô trách nhiệm, hơn nữa nói chuyện thì kỳ kỳ lạ lạ.

Khế Liêu cảm thấy ánh mắt Tiểu Hoa nhìn mình có chút chán ghét, tròn mắt hăn đột nhiên hơi phiếm đỏ.

Trên mặt Tiểu Hoa xuất hiện chút kinh ngạc, anh vội nhắm mắt lắc lắc đầu, sau đó nhìn lại, Khế Liêu đã che giấu con người màu máu.

“Tiểu Tiểu.”

Lúc này, Phong Danh Vũ nói, “Đừng nhìn nữa, coi chừng bị ăn tươi nga.”

Tiểu Hoa mờ mịt quay đầu lại nhìn cô.

Đột nhiên, điện thoại di động trong tây trang của Vương Khải Suất vang lên.

Bạch Lâu đi đến cầm lên nhìn, đối mọi người nháy mắt —— Là Vệ Minh Á!

Long Tước từ tay hăn nhận lấy điện thoại, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, bấm nút nghe, “Uy?”

Mọi người sửng sốt, thanh âm giống hệt Vương Khải Suất.

“Cậu đang ở đâu?” Vệ Minh Á hỏi, “Bỏ đối tác mà chạy như vậy sao, cậu còn có đạo đức nghề nghiệp không?”

Long Tước nhướn mi một cái, con Mang này giả rất giống.

“Bây giờ tôi đang nói chuyện với đối tác, cậu lập tức đến xin lỗi người ta, trừ phi cậu không muốn tiếp tục làm việc.” Vệ Minh Áu hiếp.

Long Tước nhìn nhìn Lam Minh, Lam Minh gật đầu.

Long Tước liền hỏi rõ địa chỉ, đáp ứng lập tức đến.

Cúp điện thoại, Long Tước nhìn Lam Minh, “Đêm nay sẽ giải quyết hẳn.”

Vừa dứt lời, điện thoại di động của Tiểu Hoa cũng vang lên.

Lấy ra vừa nhìn... Cũng là Vệ Minh Á.

Miêu Tiêu Bắc thấy Tiểu Hoa có chút khó hiểu nhìn mọi người, bèn nói, “Bắt máy đi, để xem hẳn muốn làm gì.”

Tiểu Hoa đành phải bắt điện thoại, “Uy?”

“Ngài Tiểu, tối nay có rảnh không?” Vệ Minh Á hỏi, “Chúng ta bàn bạc một chút về vấn đề bồi thường hoạt động hôm nay được không?”

“Hmm... Khi nào?” Tiểu Hoa nhìn đồng hồ đeo tay.

“Nửa tiếng sau được không?” Vệ Minh Á nói, báo địa chỉ của một nhà hàng.

“Được.” Tiểu Hoa cúp điện thoại, đối chiếu địa chỉ với Long Tước —— Như nhau.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, con Mang này ham muốn không nhỏ a đêm nay chẳng lẽ muốn ăn tươi hai người?

Khế Liêu nhướn mi, “Đây là một cơ hội tốt, trực tiếp xử lý hẳn.”

“Mau chóng giải quyết đi.” Lam Minh đứng dậy, “Nhìn chướng quá.”

“Hừm hừm.” Phong Danh Vũ đột nhiên tiến tới, lôi kéo Lam Minh, cười hỏi, “Biết lái xe không?”

Lam Minh nhìn nhìn cô, nói, “Ta có thể học.”

“Ừ, tiểu công chính là phải có tinh thần thực hành a... Đến ga ra của tôi đi.” Nói, cô dẫn mọi người xuống ga ra.

.

Mở đèn ga ra lên, Phong Danh Vũ chỉ chỉ một chiếc xe Jeep, nói với Lam Minh, “Chiếc này khá hợp với anh.”

Lam Minh nhướng mi một cái, ánh mắt lộ ra một tia thường thức.

“Quên đi.” Miêu Tiêu Bắc vội ngăn cản Lam Minh, “Bầu trời sẽ không rơi bánh có nhân xuống đâu, sẽ thất thân đó!”

Lam Minh nghe xong, mỉm cười, ôm chầm Miêu Tiêu Bắc, nói, “Ta thật sự không ngại trao thân cho người!”

“Nga a...” Phong Danh Vũ một bên nắm cánh tay Phong Tiểu Vũ cọt tới cọt lui, “Manh quá manh quá, xe tặng cho anh!” Nói xong, đem chìa khóa nhét vào tay Lam Minh.

Lam Minh cầm cái chìa khóa, hướng Miêu Tiêu Bắc nhướng mi một cái, “Ăn cơm chùa cũng phải có kỹ xảo, cái này danh từ chuyên nghiệp gọi là bán hủ.”

Miêu Tiêu Bắc thật sự muốn đập đầu vào tường.

.

•

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Mang ma đại chiến, Vạn Ma động mở ra, khúc nhạc dạo của bóng đêm

Thần ma lợi hại ở chỗ học tập rất nhanh, Lam Minh sau mười phút nhìn Miêu Tiêu Bắc lái xe đã cường đoạt lấy vị trí cầm lái.

Mọi người chia nhau đi trên ba chiếc xe.

Vương Khải Suất bởi vì hiện nay còn đang hôn mê bất tỉnh, cho nên không có đến.

Tiểu Hoa và Khế Liêu một chiếc xe, Khế Liêu lần này phụ trách bảo vệ anh, về phần vì sao lại phân chia như vậy, là do Phong Danh Vũ sắp đặt, nói cho văn vẻ là —— Vệ sĩ.

Long Tước lái chiếc xe của Miêu Tiêu Bắc, chở Bạch Lâu, Phong Tiểu Vũ và Domi, người trên chiếc xe này chỉ cần giám thị, cũng không gánh nhiều việc lắm. Bởi vì Phong Tiểu Vũ và Bạch Lâu cơ bản gặp phải chuyện gì cũng chỉ oa oa kêu to, đương nhiên, Domi thì sửa gâu gâu.

Trong xe của Lam Minh thì chở Miêu Tiêu Bắc và Phong Danh Vũ, cô nàng hâm hâm đang ngồi ghế sau hào hứng cầm DV quay chụp.

Miêu Tiêu Bắc liên tục bắt đặc dĩ nhìn cô, hỏi, “Cậu đang quay cái gì vậy a?”

“Phim tài liệu a.” Phong Danh Vũ chăm chú nói.

“Ghi lại cái gì?” Miêu Tiêu Bắc khó hiểu hỏi.

“Hắc hắc hắc.” Phong Danh Vũ cười nguy hiểm, nói, “Lương thực tinh thần của tôi! Không được phản kháng!”

Miêu Tiêu Bắc bó tay.

Lam Minh cũng mặc kệ, nói với Miêu Tiêu Bắc, “Lát nữa sau khi bắt được con Mang kia, người tra một chút về lai lịch của nó.”

“Tra thế nào?” Miêu Tiêu Bắc khó hiểu.

“Thì giống như lần trước đó, tưởng tượng trong óc là được!” Lam Minh nói, “Nhìn con Mang đó, sau đó tưởng tượng hắn đến từ đâu, làm sao tới đây, đem hình ảnh chiếu ra trước mặt chúng ta là xong.”

“Thần kỳ như thế a?” Phong Danh Vũ vẻ mặt kinh ngạc, “Tiêu Bắc quả nhiên không phải người bình thường sao?”

“Người có thể từ trên người Bắc Bắc thấy được cái gì?” Lam Minh hỏi Phong Danh Vũ.

“Hắc hắc... Tôi thích cách gọi Bắc Bắc này da, nhất là được anh gọi.” Phong Danh Vũ hạnh phúc tựa vào lưng ghế cọ tới cọ lui.

“Có thể thấy được sao?” Miêu Tiêu Bắc hỏi cô.

“Có thể a.” Phong Danh Vũ gật đầu, “Chẳng qua cũng không thường xuyên, đôi khi tôi thấy trong cậu có hình bóng một anh chàng rất rất đẹp trai... Có điều đó chỉ là thỉnh thoảng thoáng qua, có thể thấy cậu giống như thay đổi trang phục, tướng mạo vẫn không thay đổi, chỉ là so với hiện tại tinh xảo hơn một chút.”

Miêu Tiêu Bắc nhú mày.

“Ta nghĩ vẫn là hiện tại đáng yêu hơn.” Lam Minh nói, tiến tới muốn hôn, Miêu Tiêu Bắc đè mặt hăn lại, “Anh tập trung lái xe đi!”

Lam Minh nương mi một cái đột nhiên buông tay lái... Xe lạng một đường hình chữ S trên đường.

Miêu Tiêu Bắc cả kinh nhảy bật lên, cũng may bây giờ trời đã tối, đoạn đường này lại khá hẻo lánh không có xe khác chạy qua. Miêu Tiêu Bắc cảm thấy sự nhần nại của mình đã tới cực hạn rồi, thật sự muốn đập cho Lam Minh một trận, mà Phong Danh Vũ thì đang ở phía sau cọ cọ lăn lăn, “Bắt đầu khi dễ rồi! Dốc hết sức khi dễ đi!”

Lam Minh đối Miêu Tiêu Bắc nhú nhú khóe miệng.

Miêu Tiêu Bắc nắm tay đỡ trán tựa bên cửa sổ, trong ngực liên tục vang lên câu hỏi —— Vì sao a? Vì sao chỉ trong một đêm thế giới này đã trở nên bất bình thường như vậy?!

.

Xe chậm rãi chạy tới cửa tiệm cà phê mà Vệ Minh Á hẹn.

Long Tước nhú mày, “Xung quanh nơi này rất hoang vu.”

“Thằng cha này ngay từ đầu đã chẳng tốt lành gì rồi.” Bạch Lâu nói, “Nếu không thì sao lại sắp đặt ngay tại nơi này chứ.”

Lúc này, có vài nhân viên phục vụ từ cửa đi ra, có vẻ như là nhân viên chuyên lo khâu đón khách rời xe.

“Nha!” Phong Danh Vũ vội ôm lưng ghế của Lam Minh, “Không phải người nha!”

Miêu Tiêu Bắc vẫn không nhìn ra được gì. Cậu đột nhiên nghĩ tới năng lực mà ngày đó từng sử dụng... Bèn định thử một chút, sau đó, ngược mắt

nhìn chăm chăm vào mặt những người đó, trong đầu nghĩ —— Hiện nguyên hình!

Vừa nghĩ tới đó, đột nhiên, hai mắt của đám người kia đều biến thành đỏ như máu.

Miêu Tiêu Bắc cả kinh, xoay mặt nhìn Lam Minh, Lam Minh thì lại cười, “A, đã học được cách sử dụng năng lực rồi sao? Thật là thông minh.”

“Đều không phải là người, bây giờ làm sao a?” Miêu Tiêu Bắc hỏi Lam Minh.

Lam Minh nhún nhún vai, nói, “Còn làm sao nữa? Không phải chỉ là vài tên ma vật hạ đẳng sao, là người thật bị ma hóa mà thôi.”

“Vậy còn có thể cứu sao?” Miêu Tiêu Bắc hỏi.

“Giải quyết kẻ đã ma hóa bọn họ là xong.” Lam Minh hời hợt.

“Tiểu Tiểu vào đó một mình có bị chiếm tiện nghi không đây?” Phong Danh Vũ giọng điệu thì lo lắng nhưng trên mặt lại tràn đầy hưng phấn, “Không được nha! Tôi muốn quay phim lại!”

Miêu Tiêu Bắc bất đắc dĩ, hỏi Lam Minh, “Thật sự không cần lo?”

Lam Minh cười, “Người nghĩ Khế Liêu là gì?”

Miêu Tiêu Bắc nghĩ nghĩ, nói, “Người sói... Không phải, là con lai của người sói và quỷ hút máu.”

“Woa!” Phong Danh Vũ vỗ tay cái bốp, “Trời sắp đặt thật tuyệt vời nga!”

“Loài Mang so với người sói cấp bậc thấp nhất còn hèn kém hơn, bọn chúng chẳng qua chỉ là chó hoang mà thôi... Con Mang này không biết vì

sao lại có một nguồn ma lực khá mạnh, nhưng so với Khế Liêu, thực sự quá tầm thường.” Lam Minh nói đến đây, vươn tay nhẹ nhàng sờ sờ cằm, “Nhắc mới nói, có một điểm càng khiến ta đau đầu, ma lực của hắc rết cuộc từ đâu tới vậy?”

Rất nhanh, xe của Khế Liêu và Tiểu Hoa trực tiếp ngừng ngay trước cửa tiệm cà phê, xe của Lam Minh và Miêu Tiêu Bắc thì đậu ngay ngã quẹo sát vách tiệm, ngồi chờ.

Xe của nhóm Long Tước thì cách đó khá xa, chỉ dùng để giám sát và đề phòng.

Sau khi Tiểu Hoa tắt máy xe, Khế Liêu cũng theo anh xuống xe, bởi vì ngoại hình và khí chất của hai người quá khác biệt, cho nên cảm giác có chút kỳ kỳ.

Tiểu Hoa đột nhiên hỏi Khế Liêu, “Cậu bao nhiêu? Đủ mười tám tuổi để được đến quán bar chưa?”

Vùng giữa đôi mày Khế Liêu khẽ run lên, cười nhìn anh, “Anh cho tôi là lần đầu tiên đi ra ngoài sao? Ở đây rõ ràng là tiệm cà phê.”

Tiểu Hoa nhìn nhìn hắc, lãnh đạm nói, “Uống cà phê đối với người chưa thành niên cũng không tốt.”

Khế Liêu nhích tới gần rồi cười nhẹ gác cằm lên vai anh, nói, “Muốn tôi chứng minh tôi đã thành niên cho anh xem sao, hửm?”

Tiểu Hoa tránh sang bên cạnh một bước.

.

“Nha!” Phong Danh Vũ trong xe kích động nện vào lưng ghế, “Quá thân thiết a! Niên hạ! Niên hạ! Ăn tươi anh ta!”

(Niên hạ công là công nhỏ tuổi hơn thụ.)

.

Mà lúc này, cửa tiệm cà phê mở ra, có một nhân viên phục vụ cúi người, nói, “Hoan nghênh hạ cố.”

Tiểu Hoa phục hồi tinh thần lại, xoay mặt nhìn nhân viên phục vụ nọ, chỉ thấy nụ cười của hắn hơi cứng ngắc, động tác lúc cúi người cũng rất gượng gạo, cảm thấy không được tự nhiên.

Khế Liêu thì lại đẩy cửa tiệm ra, đi vào.

Tiểu Hoa cũng chỉ có thể đuổi theo, trong lòng nói thầm, vệ sĩ cái gì a, nhìn qua còn giống đại gia hơn cả mình.

.

Xa xa, Phong Tiểu Vũ ôm Domi ngồi ở ghế sau, chỉ Bạch Lâu và Long Tước, “Khế Liêu đi một mình được chứ? Các anh không phải nói tất cả những kẻ này là ma quỷ sao?”

“Ừ.” Long Tước gật đầu, “Loại ác ma thấp hèn này căn bản không thành vấn đề.”

“Khế Liêu lợi hại như vậy sao?” Phong Tiểu Vũ lẩm bẩm, “Thoạt nhìn tuổi còn trẻ a, cậu ta có bằng tuổi em không?”

Bạch Lâu và Long Tước liếc mắt nhìn nhau, đều nhin không được mà cười.

“Sao vậy?” Phong Tiểu Vũ khó hiểu nhìn hai người.

Bạch Lâu nói, “Tuổi thọ của gười sói hạ cấp và quỷ hút máu hạ cấp cũng không dài lắm, chỉ mấy trăm năm mà thôi, thượng cấp thì cũng khá là dài,

nhưng siêu hồn huyết thì sống vĩnh viễn, hắc cũng như thần ma, sẽ không tan biến, trừ phi có người triệt để giết chết hắc, đồng thời cướp đoạt đi cơ hội sống lại của hắc.”

Phong Tiểu Vũ ôm Domi, nhỏ giọng nói thầm, “Vậy cậu ta không phải... dù đã kết đôi với Tiểu ca thì cũng không thể cùng một chỗ sao?”

Long Tước và Bạch Lâu liếc mắt nhìn nhau, đều có chút vô lực, hai chị em này nếu xem bản chất, kỳ thực cũng chả khác nhau bao nhiêu.

“Yên tâm đi.” Bạch Lâu cười dây an toàn, chậm rãi bay lên, nói, “Chỉ cần Khế Liêu muốn, hắc hoàn toàn có thể cho Tiểu Hoa cuộc sống vĩnh hằng... Chỉ có điều cuộc sống vĩnh hằng cũng không phải chuyện gì vui vẻ.”

Long Tước bên cạnh ngược mắt nhìn Bạch Lâu, thấy trên mặt hắc hình như có chút oán khí.

.

Khế Liêu và Tiểu Hoa cùng nhau đi vào tiệm cà phê.

Trong tiệm rất an tĩnh, âm nhạc nhẹ nhàng du dương, chỉ là ánh sáng hơi mờ.

Tiểu Hoa nhìn xung quanh một vòng, thì thấy một chiếc bàn trong góc, Vệ Minh Á đang ngoắc anh, đường nhìn cũng từ trên người anh dời đến Khế Liêu, trên mặt xuất hiện một tia nghi hoặc.

Tiểu Hoa và Khế Liêu đi đến gần hắc.

.

Bên ngoài, Lam Minh chờ đợi hơi mất kiên nhẫn, bèn nói với Miêu Tiêu Bắc, “Ai, nghe thử xem bọn họ nói cái gì.”

Miêu Tiêu Bắc nhú mày, “Làm sao tôi nghe được a?”

“Người cố gắng nghĩ đến là được.” Lam Minh nói.

Tiêu Bắc nhú nhú mày, nhưng cũng đã bắt đầu nghĩ đến... Nghe xem trong tiệm cà phê đang nói cái gì...

Cậu vừa nghĩ tới đây, chợt nghe Phong Danh Vũ “A!” lên một tiếng.

Miêu Tiêu Bắc và Lam Minh quay đầu lại nhìn cô.

Phong Danh Vũ nhích tới, đưa cho hai người xem DV của mình, “Các anh xem.”

Hai người cúi đầu vừa nhìn, chỉ thấy trên DV xuất hiện hình ảnh như trên TV, là cảnh bên trong quán cà phê, Khế Liêu, Tiểu Hoa và Vệ Minh Á cùng ngồi bên bàn, nói chuyện.

Âm thanh cũng có thể nghe được, chợt nghe Vệ Minh Á nhìn nhìn Khế Liêu rồi hỏi Tiểu Hoa, “Vị này chính là?”

“Trợ lý của tôi.” Tiểu Hoa hỏi, “Vương Khải Suất đâu rồi?”

“Nga, cậu ta còn chưa tới, không biết đang làm gì nữa.” Vệ Minh Á lấy điện thoại ra gọi, nhưng lúc này, Vương Khải Suất đang say giấc nồng trong biệt thự của Phong Danh Vũ, nghe nói uống loại thuốc này, chỉ ít phải ngủ đến 24 tiếng đồng hồ.

“Thật tiện lợi a!” Phong Danh Vũ vẻ mặt kính phục nhìn Miêu Tiêu Bắc, cười hỏi, “Bắc Bắc, tôi muốn xem động phòng thì cậu cũng có thể truyền trực tiếp đến cho tôi xem phải không?”

Miêu Tiêu Bắc cười gượng, trước đây cậu chưa từng biết mình có siêu năng lực, sớm biết vậy sẽ không phải tốn tiền truyền hình cáp.

Lam Minh nhìn DV, nói, “Nhìn xung quanh một vòng, để ta xem bên trong tổng cộng bao nhiêu người.”

Miêu Tiêu Bắc tập trung tinh thần, hình ảnh trong DV liền thực sự đảo một vòng quanh tiệm, sau đó lại trở về vị trí cũ, Lam Minh ước lượng một chút, nói, “Mười mấy người, đều ma hóa.”

“Khế Liêu có thể đối phó nổi không?” Miêu Tiêu Bắc hỏi, “Quan trọng là còn phải bảo vệ an toàn cho Tiểu Hoa, bắt sống con Mang kia.”

Lam Minh mỉm cười, “Cho nên ta cũng muốn đi vào xem thử.” Nói xong bèn cởi dây an toàn, nói với Miêu Tiêu Bắc, “Đóng cửa xe.” Rồi đi đến quán cà phê.

Miêu Tiêu Bắc cùng Phong Danh Vũ từ trong xe nhìn ra... Chỉ thấy có hai người đi lên căn Lam Minh, Lam Minh nhẹ vung tay một cái... Những người đó lập tức ngã xuống, giống như mất đi ý thức.

Miêu Tiêu Bắc nhíu mày, cúi đầu nhìn vào chiếc túi trên đùi, nhẹ nhàng mở ra... Chỉ thấy Cổ Lỗ Y đã ngủ say, ôm một con gấu bông nhỏ, ngủ đến mặt đỏ bừng.

Miêu Tiêu Bắc hơi nhoén cười, vươn tay nhẹ nhàng gãi lưng nó, Cổ Lỗ Y thật thoải mái mà rên hừ hừ.

Miêu Tiêu Bắc ngẩng đầu, thì thấy chỗ ngồi bên cạnh có thêm một người mặc áo trắng.

...

“A!” Miêu Tiêu Bắc và Phong Danh Vũ đang chuyên tâm quay DV đều kêu lên sợ hãi, nhìn kỹ lại, là Bạch Lâu cũng đang bị dọa cho hoảng sợ.

“Sao cậu lại ở đây?” Miêu Tiêu Bắc trấn tĩnh, nhìn nhìn cửa xe còn khóa.

“Ta vốn là quý a.” Bạch Lâu nói, “Long Tước bảo ta tới trông nom các người.”

Miêu Tiêu Bắc và Phong Danh Vũ nheo mắt lại nhìn hăn... Hoài nghi hai chữ “trông nom”.

“Lam Minh vào rồi.” Phong Danh Vũ đưa DV cho hai người xem.

Chỉ thấy Lam Minh mở cửa tiệm cà phê ra, chậm rãi đi vào.

Hăn đến, quả nhiên rước lấy sự chú ý của rất nhiều người, đương nhiên cũng bao gồm cả Vệ Minh Á.

Vệ Minh Á ngẩng đầu, thấy được Lam Minh, hơi sửng sốt, lúc này... các nhân viên trong tiệm cà phê đều đi đến vây quanh Lam Minh.

Lam Minh cũng chỉ nhìn quét qua một vòng, đôi mắt mang màu máu của bọn họ chậm rãi trở về màu sắc ban đầu... Đều ngã xuống đất.

Vệ Minh Á biến sắc, vừa định đứng lên, lại nghe Khế Liêu đột nhiên thấp giọng cười cười.

Vệ Minh Á sửng sốt, cúi đầu nhìn hăn, chỉ thấy trong cái miệng đang cười thật tươi của Khế Liêu có thể thấy hai cái răng nanh sắc nhọn, chậm rãi thốt ra ba chữ, “Cầu tạp mao.”

Ngay khi Tiểu Hoa không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ thấy Vệ Minh Á đột nhiên ngẩng mặt rống lớn một tiếng, tiếng gầm bén nhọn chói tai, toàn bộ chu vi quanh tiệm cà phê đều nghe được.

.

“Cô kỹ.” Cổ Lỗ Y cũng bị đánh thức, ngáp một cái dụi dụi mắt, ló đầu ra nhìn.

Miêu Tiêu Bắc đắp lên một cái chăn cho nó, bóp bóp cái mũi nhỏ của nó, bảo nó ngủ tiếp đi.

Cổ Lỗ Y hôn nhẹ lên ngón tay của Miêu Tiêu Bắc, lui vào trong chăn, tiếp tục khò khò khò...

.

Vệ Minh Á trong khi rít gào, da mặt cũng xé rách... lộ ra một cái miệng to đỏ lỏm như máu, còn có một hàm răng bên trong hàm răng... Âm lãnh dị thường.

Tiểu Hoa ngồi tại chỗ, ngây dại cả người.

Khế Liêu cau mày kéo Tiểu Hoa lui sang một bên.

Sau một trận cười điên loạn, Vệ Minh Á thả người một cái nhảy lên trên, thoát ra từ trong lớp da người, phá vỡ cửa sổ bên cạnh, xông ra ngoài. Đồng thời, những người vốn đã ngã xuống ở bốn phía lại đứng lên, lao tới bên bọn Tiểu Hoa.

Khế Liêu một tay kéo Tiểu Hoa ra phía sau, vừa vươn móng vuốt cứng nhọn như thép ra.

“Đừng giết chết!” Lam Minh vượt qua Khế Liêu đuổi theo Vệ Minh Á, để lại một câu.

Khế Liêu lạnh lùng cười, “Ta sao có thể lỡ tay được?” Nói xong, xông về phía đoàn người phát điên kia.

Tiểu Hoa mờ mịt đứng tại chỗ, xoay mặt nhìn lại chỗ ngồi của Vệ Minh Á... Chỉ còn lại một đồng da người bày hầy trên mặt đất.

(Vừa ăn cơm vừa edit mà làm tới câu này thấy mắc ói quá --)

.

Con Mang kia sau khi trút bỏ lớp da người, phóng ra khỏi quán cà phê, nhảy lên nóc nhà hốt hoảng muốn chạy trốn.

Lam Minh đuổi theo, cười với hắn, con Mang đó khá là hung hãn, há to miệng bổ nhào về phía Lam Minh, Lam Minh nhú mào, “Mồm người thối quá!”

Mang hơi sững sốt, Lam Minh lại vươn tay, vọc vào miệng nó. Mang muốn khép miệng lại, nhưng hàm răng sắc nhọn cắn vào cánh tay Lam Minh thì như cắn phải gang thép, phát ra tiếng răng rắc... Hàm răng nát vụn.

“Hàm răng này là giả?” Lam Minh cười ác ý, “Ai làm cho người vậy? Dỏm quá đó!” Nói xong, sắc mặt hắn lạnh đi, kéo lấy đầu lưỡi Mang, túm giật ra bên ngoài.(= =||)

“Ngao...” Đau đớn dữ dội khiến Mang quần quai lăn từ trên nóc nhà xuống, ngã ra đất.

Lam Minh thả người nhảy xuống, nhắc chân đạp lên con Mang đang lăn lộn kia, ngoắc Miêu Tiêu Bắc.

Miêu Tiêu Bắc mở cửa xe chạy ra.

Lúc này, Khế Liêu cũng đem những người bị ma hóa đá ra khỏi quán cà phê, kéo Tiểu Hoa đang ngốc lảng đi ra.

Tất cả mọi người xuống xe.

Miêu Tiêu Bắc chạy tới bên cạnh Lam Minh.

Lam Minh vươn tay cầm ma đao nói với Miêu Tiêu Bắc, “Mau lên!”

Miêu Tiêu Bắc cúi đầu nhìn con Mang ghê tởm kia, bắt đầu tưởng tượng... Hắn đến từ đâu, đem hình ảnh này phơi bày ra đi.

Sau khi cố sức tập trung tinh thần một hồi, tại giữa không trung, đột nhiên xuất hiện một hình ảnh.

Hình ảnh đó là cảnh trong một khu rừng âm u, một người khoác chiếc áo choàng đen cầm trên tay một ngọn đèn mờ nhạt đi tới trước một sơn động, hắn từ trong lòng lấy ra một chiếc bình nhỏ, đem máu đỏ bên trong đổ xuống cửa động. Sau đó, chỉ thấy hắn nhẹ nhàng cầm chiếc đèn trong tay ném về phía cửa động...

“Oanh” một tiếng, ngọn lửa bùng lên.

Nương theo ánh lửa, mọi người thấy được bên trong sơn động, có một mặt tường đắp bằng xương khô... Bị những lưỡi lửa thiêu đốt, những bộ xương khô dần dần biến đổi thành màu đen, đồng thời, có vô số quả cầu lửa đỏ rực từ trong miệng xương khô bắn ra... Bay lên không, phóng vút về phía xa xôi.

Miêu Tiêu Bắc hoàn toàn không rõ điều này có hàm ý gì, nhưng Long Tước bọn họ tựa hồ rất rõ ràng, đều nhíu mày.

Lam Minh lạnh lùng cười, giơ đao lên, “Thì ra là thế.” Nói xong, một đao hướng về phía trái tim Mang.

Ngực của con Mang nọ lập tức xuất hiện ngọn lửa đỏ, sau đó thân thể cháy khô, biến thành tro tàn.

Long Tước thấy con Mang đã chết rồi, có chút lo lắng hỏi Lam Minh, “Người áo đen đó là ai?”

Lam Minh khẽ lắc đầu, nói, “Có thể mở ra Vạn Ma động, tuyệt đối không phải nhân vật đơn giản.”

“Vạn Ma động là cái gì?” Miêu Tiêu Bắc khó hiểu hỏi Lam Minh.

Lam Minh xoay mặt nhìn nhìn cậu, vươn tay nhẹ nhàng sửa lại tóc rối của cậu, “Thân ái à, người chưa nghe qua sao?”

Miêu Tiêu Bắc sửng sốt, Phong Danh Vũ hưng phấn đến tóc đều dựng thẳng cả rồi.

“Nghe cái gì?” Miêu Tiêu Bắc vẫn chưa hiểu.

“Khúc dạo đầu của bóng đêm.” Lam Minh cười cười, nựng nựng cầm cậu, “Người không phải vũ giả sao? Có cần bạn nhảy không?”

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Chia phòng theo CP, thân phận thần bí của Lam Minh

Trên đường chạy xe về biệt thự, Phong Danh Vũ ngồi ở ghế sau xem DV mà cô vừa quay được, nghĩ đến nếu như khéo cắt nối thì hoàn toàn có thể làm một bộ phim khoa học viễn tưởng đem trình chiếu. Đương nhiên, đây tuyệt đối sẽ là một bộ phim có thể hấp dẫn ánh mắt của hàng tỉ hủ nữ, mạnh đến tuyệt đỉnh! Vừa nghĩ tới đây cô đã bắt đầu hưng phấn.

Xe dừng trước biệt thự, Khế Liêu liền thấy ngoài cửa có hai con sói đang đứng.

Hắn mở cửa xuống xe, “Phát hiện đầu mối gì chưa?”

Hai con sói hướng hắn “Ngao Ngao” kêu hai tiếng.

Khế Liêu gật đầu, “Ta đã biết, về trước đi, cẩn thận một chút!”

Hai con sói gật đầu, rất nhanh đã chạy đi, đương nhiên, tốc độ của người sói không phải loài sói thông thường có thể so sánh được, hầu như trong chớp mắt đã biến mất tăm.

“Chuyện gì vậy?” Long Tước xuống xe, hỏi Khế Liêu đang cau mày.

“Ta bảo bọn họ đi tìm tung tích của Tử Thần kia, bọn họ nói Tử Thần hình như đã dời núi Lạc Hoán.” Khế Liêu trả lời, “Sau đó núi Lạc Hoán đã sụp, Tử Thần đó hình như còn chưa đi ra.”

“Bị đè chết sao?” Phong Tiểu Vũ hỏi.

“Sao lại thế được.” Bạch Lâu lắc đầu, “Tử Thần là Thần, thân thể không có cực hạn, trời sập đất nứt cũng không thể tổn thương được hần.”

“Nói vậy là...” Long Tước nghĩ nghĩ, “Núi Lạc Hoán sụp, có thể có liên quan gì đến hần hay không?”

Tất cả mọi người nhú mày.

“Vào trong rồi bàn tiếp.” Lam Minh đi tới nói, “Ánh trăng quá sáng thì tai hại.”

“Ánh trăng tai hại?” Phong Tiểu Vũ hiếu kỳ theo sát Lam Minh vào bên trong biệt thự, khó hiểu hỏi, “Em còn tưởng ánh nắng có tia cực tím mới tai hại chứ, còn ánh trăng là vô hại a.”

“Vì nhân loại và ma vật không giống nhau.” Lam Minh mỉm cười, “Ánh trăng không tốt, chỉ là vì nó sẽ khiến ma vật trở nên hưng phấn không thôi.”

Phong Danh Vũ ở một bên nhìn, vẻ mặt say sưa nói nhỏ với Miêu Tiêu Bắc, “Tôi phát hiện, mỗi một câu nói của ‘Lam Minh đại nhân’ đều mang theo một chút gì đó khiến trong lòng người sinh ra cảm giác miên man bất định... Nha a! Mạnh!”

Miêu Tiêu Bắc thật muốn hỏi cô nàng này khi nào mới có thể nói một tiếng ‘không mạnh’.

“Cáp hô...” Lúc này, trong túi của Miêu Tiêu Bắc truyền đến một tiếng ngáp đáng yêu.

Miêu Tiêu Bắc nhanh chóng lấy túi ra, mở khóa kéo nhìn vào.

Chỉ thấy Cổ Lỗ Y ngồi dậy, đang nắm chặt hai nắm tay, ngửa mặt lên trời ngáp một cái.

“Cổ Lỗ Y, tỉnh?” Miêu Tiêu Bắc vươn tay bế nó ra đặt trong lòng bàn tay, vừa đi vào trong, vừa lấy ngón tay xoa xoa khuôn mặt bụ bẫm của nó, cười hỏi, “Có đói bụng không? Có muốn ăn gì không?”

“Cô...” Cổ Lỗ Y hai tay ôm lấy cổ tay Miêu Tiêu Bắc, cọ cọ ngón tay cậu, sau đó mở miệng lóng ngóng nói, “Bắc Bắc...”

...

Miêu Tiêu Bắc sững sờ khoảng mười giây, sau đó “A!” lên một tiếng.

Lam Minh quay đầu lại nhìn cậu, bị cậu làm cho giật mình.

“Nói rồi!” Miêu Tiêu Bắc kéo Lam Minh, vui vẻ nhún nhảy, “Nó nói rồi! Tôi còn tưởng nó không nói chứ!”

Long Tước ở một bên cười, “Nó và ta là cùng một loài, chỉ khác màu sắc và thuộc tính mà thôi, làm sao có thể không biết nói?”

“Nhưng mà trước đây nó chưa từng nói.” Miêu Tiêu Bắc nâng Cổ Lỗ Y lên, “Cổ Lỗ Y, vừa nói cái gì? Nói lại một tiếng đi.”

Cổ Lỗ Y như trước ôm cổ tay Miêu Tiêu Bắc cọ cọ, trong miệng nói thầm, “Bắc Bắc~” so với vừa rồi còn rõ ràng hơn.

“Gọi Tiểu Vũ có được không a?” Phong Tiểu Vũ tiến đến nhìn Cổ Lỗ Y.

Cổ Lỗ Y vươn tay bé bỏng, lại lần nữa nhéo mũi Phong Tiểu Vũ.

“Ai nha.” Phong Tiểu Vũ buồn bực xoa cái mũi của mình, “Cổ Lỗ Y bất công.”

Miêu Tiêu Bắc vui vẻ, ngược mắt nhìn Lam Minh bên cạnh, chỉ thấy Lam Minh đang nhìn mình, ánh mắt ấy có chút phức tạp.

“Sao vậy?” Miêu Tiêu Bắc hỏi hần.

Lam Minh mỉm cười, cũng không nói gì, đi đến bên sofa.

Miêu Tiêu Bắc bị Lam Minh khiến cho có chút mờ mịt, bất quá cũng không suy nghĩ nhiều, đi đến bên bàn ngồi xuống, tiếp tục đùa với Cổ Lỗ Y.

Phong Tiểu Vũ nhìn thấy, khó hiểu hỏi Phong Danh Vũ, “Chị, hiếm có người thấy Bắc Bắc cười vui vẻ như vậy mà lại không có biểu hiện gì.”

Phong Danh Vũ nhú mày nói, “Hiếm thấy thì có gì quái lắm đâu, bởi vậy mới nói mi cả đời đều làm thụ đó nhóc.”

Phong Tiểu Vũ vẻ mặt buồn bực nhìn Phong Danh Vũ, “Chị thật quá đáng.”

Phong Danh Vũ nhìn nó, “Chẳng lẽ không đúng sao? Nói cho mi biết, làm một tiểu công ưu chất, điểm quan trọng nhất chính là phải giữ được bình tĩnh!”

Phong Tiểu Vũ ngửa mặt lên trời suy nghĩ một chút, một lát mới nói, “Thì ra là thế a...”

.

Sau khi vào biệt thự, tất cả mọi người ngồi xuống, Phong Danh Vũ liếc mắt thấy được Vương Khải Suất đang nằm trên sofa, chỉ thẳng vào, hỏi, “Chuyện tiếp theo không cần gã này phải không?”

“Chắc là không có thứ gì lại muốn lấy mạng hần nữa.” Long Tước gật đầu, “Chỉ cần chờ hần tỉnh trả tiền là xong rồi.”

“Trả tiền?” Phong Danh Vũ rất có hứng thú bắt chéo chân, “Ân... Đúng rồi, hần ngoại trừ nợ các anh tiền nghiệp vụ, còn nợ tôi tiền bồi thường tổn

thất nữa, dù sao hiện tại người đại diện của hắn đều đã chết, chỗ dựa vững chắc cũng không có, để xem hắn chạy đâu!”

“Woa... Chị thật tà ác!” Phong Tiểu Vũ mở to hai mắt nhìn cô, “Chuyện kiểu này cũng thốt ra được?”

“Chuyện làm ăn đương nhiên cần phải ổn định, chuẩn xác và tàn nhẫn, ai bảo hắn không đẹp trai mà một chút cũng chả mạnh?!” Phong Danh Vũ hùng hồn nói, hoàn toàn không để ý hai câu nói trước sau đều chẳng ăn nhập gì với nhau.

“Tiểu Tiểu.” Lúc này, Phong Danh Vũ đột nhiên phát hiện Tiểu Hoa từ lúc vừa bắt đầu cũng không nói chuyện gì.

Tiểu Hoa sau khi từ quán cà phê đi ra vẫn cứ ngơ ngác, chẳng qua anh vốn là mặt lạnh, bây giờ biểu tình lại là mắt mở hơi to một chút, miệng khẽ mở, mà còn giữ lại ánh mắt mờ mịt ban nãy, thực sự vô cùng đáng yêu.

Phong Danh Vũ nhanh tay lấy ra máy chụp hình cầm tay siêu nhỏ siêu rõ nét dung lượng cực lớn mà cô luôn mang theo bên người... Tách tách.

“Tiểu ca.” Phong Tiểu Vũ đẩy đẩy Tiểu Hoa, “Anh làm sao vậy? Có phải mệt mỏi quá không? Đi ngủ một giấc nha?”

Tiểu Hoa chậm rãi chớp chớp mắt, tất cả mọi người nhìn anh —— Động đậy rồi!

Tiểu Hoa chậm rãi quay đầu lại, nhìn Phong Tiểu Vũ, chậm rãi hỏi, “Em... có phải đã phát hiện, vật kia...”

“Vật nào?” Phong Tiểu Vũ nghiêng đầu...

Tiểu Hoa nhìn nhìn Khế Liêu và Lam Minh bên cạnh hắn, nửa ngày mới mở miệng, nói với Phong Tiểu Vũ, “Bọn họ... không phải người.”

“Ngô.” Phong Tiểu Vũ gật đầu.

“Ngô?” Tiểu Hoa nhìn Phong Tiểu Vũ, “Em đã sớm biết?”

Phong Tiểu Vũ ngẩng mặt suy nghĩ một chút, nói, “Hmm, đại khái cũng vừa biết không bao lâu...”

“Vừa biết không bao lâu mà phản ứng của em là ‘Ngô’?!” Tiểu Hoa đứng lên, nhìn chằm chằm Phong Tiểu Vũ như đã bị kích thích nào đó.

“Cái đó... Tiểu ca, anh bình tĩnh chút đi, đương nhiên, em cũng hơi khiếp sợ mà.” Phong Tiểu Vũ vội lui ra phía sau, trốn sau lưng Phong Danh Vũ, Domi cũng chạy tới.

“Ai, bình tĩnh chút đi.” Phong Danh Vũ vỗ vỗ Tiểu Hoa, nói, “Lúc nhỏ em đã nói với anh có những thứ đặc biệt gì đó tồn tại, nhưng mà anh không tin.”

Tiểu Hoa cảm giác trời đất quay cuồng.

Khế Liêu cảm thấy đồ ngốc này rất thú vị, chậm rãi đến gần một bước, thấp giọng nói, “Anh biết nhiều việc lắm, coi chừng bị ăn tươi nga, con người.”

Tiểu Hoa xoay mặt nhìn hắn, còn hơi khẩn trương, vừa nãy anh thấy rõ tay của Khế Liêu có thể biến thành móng vuốt sói, giống như Wolverine trong ‘X-Men’ vậy... Nghĩ tới đây, Tiểu Hoa dùng sức lắc đầu, bảo chính mình không nên suy nghĩ bậy bạ.

Nhưng may mà Miêu Tiêu Bắc còn có chút nhân tính, chạy tới rót cho Tiểu Hoa một ly rượu, để anh đỡ sợ.

Một chén rượu lót bụng, thật đúng là có tác dụng áp kinh... Tiểu Hoa nhẹ nhàng buông tay, chần rơi xuống, anh cũng mềm nhũn ngã người về

sau, Khế Liêu rất nhanh nhẹn, vươn tay đỡ lấy.

“Nha! Giữ đó giữ đó!” Phong Danh Vũ vội lấy máy chụp hình, tách tách tách!

“Bắc Bắc, anh cho anh ấy uống cái gì vậy?” Phong Tiểu Vũ mở to hai mắt nhìn Miêu Tiêu Bắc.

Miêu Tiêu Bắc cả kinh, cúi đầu nhìn vào thân chai, “A! Xong, chính là chai rượu lúc này Vương Khải Suất uống.”

“Woa... May mà không phải chai khác, nếu không hôm nay Tiểu ca phải thất thân rồi.” Phong Tiểu Vũ vỗ vỗ ngực nói.

Phong Danh Vũ thì đứng bên cạnh cau mày, vẻ mặt —— Đáng tiếc quá nga.

“Đi ngủ sớm một chút đi.” Long Tước nói, “Sáng sớm mai đòi tiền Vương Khải Suất xong phải đến núi Lạc Hoán, tra xem có chuyện gì xảy ra.”

Mọi người gật đầu đồng ý.

.

Phòng ngủ phân bố rất đơn giản, mỗi người một gian, bởi vì đều đầy đủ thiết bị, nên có thể trực tiếp vào ở.

Phong Danh Vũ còn dựa theo CP(couple)mà chia phòng, đồng thời chìm đắm trong thỏa mãn lớn lao.

Năm đó khi thiết kế căn nhà này, Phong Danh Vũ đã ôm một nguyện vọng rất tốt đẹp mà bày bố. Mỗi gian phòng đều rất lớn, còn có một cái giường hai người nằm... Giữa hai gian phòng liền nhau có lối đi thông,

giữa phòng tắm và phòng tắm, chỉ cách nhau một cánh cửa thủy tinh mờ mờ có thể kéo mở.

Phong Danh Vũ ở phía tây, nơi đó có một gian phòng lớn để cô ở, gian phòng sát vách là Phong Tiểu Vũ đã quen ở từ trước tới nay, bên trong còn có phòng dành cho chó thật xa hoa của riêng Domi.

Bên cạnh phòng của Phong Tiểu Vũ là cầu thang, đầu bên kia cầu thang là một dãy phòng.

CP1 là phòng của Tiểu Hoa và Khế Liêu, Phong Danh Vũ cố ý sắp đặt, Khế Liêu vui vẻ đồng ý, Tiểu Hoa cũng không có cách nào phản kháng, đang ngất xỉu. Đương nhiên, Khế Liêu khá đơn thuần, ngoại trừ nghĩ đồ ngốc này rất dễ chọc thì cũng không có cảm giác đặc biệt gì.

Bên cạnh phòng Khế Liêu Tiểu Hoa hai người là CP2, chẳng qua là ở đây chỉ có mình Bạch Lâu ở, phòng thông với hẻm thì trống không.

Bên cạnh đó nữa là CP3, là gian phòng của Long Tước, sát vách phòng Long Tước cũng trống không, không biết Phong Danh Vũ xuất phát từ suy nghĩ gì.

Cạnh đó nữa là CP4, là hai căn phòng trống, tạm thời không ai ở.

Bên cạnh đó, cũng chính là hai căn phòng đôi ở phía đông, viết CP5, nơi này là phòng của Lam Minh và Miêu Tiêu Bắc, phong cách châu Âu hoa lệ, còn rất phù hợp với thẩm mỹ của Lam Minh, lực chú ý của Miêu Tiêu Bắc hoàn toàn bị phòng tập võ đạo siêu cấp lớn hấp dẫn, cho nên cũng không lưu ý ‘hàng xóm’ là ai, đương nhiên, cậu và Cổ Lỗ Y cùng chung phòng.

Phong Danh Vũ có một bộ vật dụng dành cho mèo, rất khả ái, vừa lúc có thể cho Cổ Lỗ Y dùng.

Miêu Tiêu Bắc đem cái giỏ nhỏ bện bằng dây mây đặt trên đầu giường, bên trong lót một cái đệm vừa dày vừa mềm, có cái gối nhỏ và chăn cũng nhỏ xiu, đầy đủ cho Cổ Lỗ Y nằm ngủ, vô cùng thoải mái.

Miêu Tiêu Bắc còn tìm một cái hộp, bỏ dạ minh châu mà Cổ Lỗ Y tiện tiện vào rồi cất vào ngăn kéo đầu tiên ở cái tủ đầu giường, cái này là tài sản riêng của Cổ Lỗ Y.

.

Đêm đó, thời gian để mọi người ngủ cũng không còn nhiều, Miêu Tiêu Bắc nằm xuống, chỉ thấy Cổ Lỗ Y ghé vào trên giường, mở to hai mắt nhìn cậu.

Miêu Tiêu Bắc nằm lên gối cười hỏi, “Gì vậy?”

“Cô kỳ.” Cổ Lỗ Y kêu một tiếng, ôm lấy gối đầu, nhảy ra khỏi giỏ mây, đi tới trước tủ đầu giường, nhìn Miêu Tiêu Bắc, tư thế đó như đang nói, “Muốn ngủ chung.”

Miêu Tiêu Bắc bất đắc dĩ, giơ tay chọt chọt bụng nó, “Tối ta ngủ say đè nặng cứng thì sao bây giờ? Cứng lại nhỏ xiu như vậy.”

Cổ Lỗ Y mở to đôi mắt vô cùng đáng thương mà nhìn Miêu Tiêu Bắc chăm chăm.

Miêu Tiêu Bắc bất đắc dĩ, liền vươn tay cầm cái giỏ của Cổ Lỗ Y đặt bên cạnh mình, nói, “Ngủ ở đây.”

“Cô kỳ.” Cổ Lỗ Y vô cùng cao hứng bay lên, ngồi vào giỏ, gối đầu lên gối, đắp chăn, ngủ.

Miêu Tiêu Bắc mỉm cười, quay người lại... Bên cạnh có người!

“A!” Miêu Tiêu Bắc cả kinh kêu lên, cảm thấy tóc gáy dựng thẳng, nhìn kỹ —— Lam Minh.

“Anh...” Miêu Tiêu Bắc mở to hai mắt nhìn hẩn, người này bước đi không phát ra tiếng động sao? Làm sao có thể bò lên giường mà chính cậu không có chút cảm giác nào.

Lam Minh cười thường thức đáng vẻ tức giận của Miêu Tiêu Bắc, thoải mái mà đắp chăn.

“Anh về phòng đi!” Miêu Tiêu Bắc nói, “Anh không phải cũng có phòng riêng sao?”

“Dù sao giường cũng rất lớn.” Lam Minh ngáp một cái, nói, “Mau đi ngủ đi, đừng keo kiệt như vậy.”

Miêu Tiêu Bắc nhú mào, “Tôi không quen ngủ chung với người khác!” Lam Minh nhướng mi một cái, cười hỏi, “Thật không?” Rồi chỉ chỉ Cổ Lỗ Y bên cạnh Miêu Tiêu Bắc.

Miêu Tiêu Bắc không hơi sức đâu để phản bác, nhú mào nói, “Sao anh lại muốn ngủ với tôi a? Anh có thể cùng Long Tước hay Bạch Lâu...”

“Bọn họ không ấm áp như người.” Lam Minh hời hợt nói.

Miêu Tiêu Bắc có chút không được tự nhiên, nhưng chỉ có thể nằm xuống, nhìn Lam Minh trước mắt.

Lam Minh chậm rãi mở mắt, Miêu Tiêu Bắc đột nhiên sững sốt —— Màu lam!

“Anh... anh là?” Miêu Tiêu Bắc mở to hai mắt nhìn hẩn.

Lam Minh nhìn chăm chăm Miêu Tiêu Bắc, chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng sờ cằm Miêu Tiêu Bắc, trong mắt có một tia mờ mịt.

Miêu Tiêu Bắc cứng ngắc tại chỗ không dám động đậy, Lam Minh đột nhiên xoay người đè lên người cậu.

Miêu Tiêu Bắc mở to hai mắt nhìn hẩn... Chợt cảm thấy trên môi mát lạnh.

Thực sự lạnh như băng, tuy rằng rất mềm mại... Đúng rồi, Miêu Tiêu Bắc đột nhiên nhớ lại Lam Minh từng nói, quỷ là lạnh, mà ma thì nóng, người tên Lam kia là...

“Người lại đi ra quấy rồi?”

Lam Minh vừa hôn xong, đột nhiên mở miệng nói.

Miêu Tiêu Bắc kinh hãi nhìn gương mặt gần trong gang tấc của Lam Minh, chỉ thấy hai mắt hẩn đang chậm rãi biến hóa... Màu lam dần biến mất, cuối cùng, khôi phục màu đen.

Miêu Tiêu Bắc lúc này mới thở dài một hơi.

Lam Minh cúi đầu... Phát hiện tình cảnh của hai người lúc này có chút vi diệu.

“Vừa nãy Lam kia...” Miêu Tiêu Bắc còn chưa dứt lời, thì cảm giác được... Lam Minh trên người, nhiệt độ trở nên cao hơn, chỉ là nhiệt độ bằng với cơ thể loài người, cũng không nóng, đương nhiên, cũng không lạnh.

Lam Minh từ trên nhìn xuống Miêu Tiêu Bắc, nói, “Đừng lo, hẩn chỉ đi ra hít thở không khí.”

Miêu Tiêu Bắc né ra một chút mới hỏi, “Hai người... rốt cuộc là quan hệ gì? Nhân cách phân liệt? Không phải... Ma cách... Hay là Thần cách?”

Lam Minh nhìn chăm chăm vào Miêu Tiêu Bắc một lúc lâu, cười, “Người thật đáng yêu.”

Miêu Tiêu Bắc đẩy hẳn ra, Lam Minh lại nghiêng mình sang một bên, hai tay gối sau đầu thoải mái mà thở ra một hơi dài, nói, “Người muốn biết, ta cũng có thể nói cho người, chỉ cần người không cảm thấy chán ghét là được rồi.”

“Cái gì?” Miêu Tiêu Bắc hiếu kỳ hỏi.

“Lam và Minh là song sinh khác trứng.” Lam Minh trả lời.

“Minh không phải thanh đao của anh sao?” Miêu Tiêu Bắc khó hiểu.

“Đao chỉ là thân thể ký túc của Minh thôi.” Lam Minh trả lời.

“VẬY... Lam, Minh, anh là Lam Minh?” Miêu Tiêu Bắc cũng không biết mình đang nói cái gì nữa, “Các người rốt cuộc có quan hệ gì?”

Lam Minh nhìn cậu một lúc lâu, nhún vai, “Quên đi, vẫn là không nói tốt hơn, ảnh hưởng chất lượng của giấc ngủ.”

“Anh thần bí làm cái gì?” Miêu Tiêu Bắc có chút sốt ruột, nhưng Lam Minh đã đứng dậy, vươn tay kéo tay Miêu Tiêu Bắc, cúi đầu hôn nhẹ một cái, “Ngủ ngon, gặp giấc mơ đẹp nhé.” Nói xong, xoay người rời đi.

Miêu Tiêu Bắc bị làm cho tò mò đến không muốn ngủ nữa, trong óc lộn xộn vô cùng, không ngờ vậy mà có tới ba người? Không phải... Không phải người.

Nghĩ nghĩ, Miêu Tiêu Bắc quay đầu lại, thì thấy Cổ Lỗ Y vừa lúc mở to hai mắt nhìn cậu, thấy bị Miêu Tiêu Bắc phát hiện, Cổ Lỗ Y lập tức che đầu giả bộ ngủ... Chỉ còn lại cái đuôi nhỏ xíu, thò ra bên ngoài vẫy vẫy.

Miêu Tiêu Bắc trong nháy mắt tiêu tan toàn bộ cảm giác không thoải mái, đây là Phong Danh Vũ thường nói ‘chữa tâm bệnh’ sao? Nhẹ nhàng thở dài một hơi, Miêu Tiêu Bắc tự nhủ trong lòng, quên đi... Lo cho anh ta làm cái gì!

Xoay người, trùm chăn ngủ.

.

.

Edit: Tiểu Lạc

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Tử thần sa đọa, quý tộc suy yếu bị truy đuổi

Sáng sớm hôm sau, khi Miêu Tiêu Bắc tỉnh lại, thì cảm giác bên cổ ấm ấm, mở mắt ra nhìn, chỉ thấy Cổ Lỗ Y ôm cổ cậu vừa ngủ vừa cọ, trong miệng y y nha nha, dường như đang làm nũng... Vật nhỏ tối hôm qua chui ra a.

Miêu Tiêu Bắc vươn tay lật nó qua, lấy ngón tay chọt chọt bụng nó.

“Cô~ kỷ~” Cổ Lỗ Y lăn hai vòng trong chăn, nắm tay bé bỏng nắm tóc Miêu Tiêu Bắc tiếp tục ngủ.

Miêu Tiêu Bắc liền cảm thấy tâm tình mình sáng sớm hôm nay tốt vô cùng, vươn tay ấn ấn cái mũi của Cổ Lỗ Y, lại ấn ấn khuôn mặt nó. Cổ Lỗ Y sau đó đem chính mình cuộn lại thành một quả trứng tròn.

Miêu Tiêu Bắc nằm trong chăn âm thầm cười.

Cuối cùng, Cổ Lỗ Y cũng bị cậu phá tỉnh, mở mắt, ngáp một cái thật to.

“Cổ Lỗ Y?” Miêu Tiêu Bắc gọi nó, “Sớm a.”

“... Bắc Bắc.” Cổ Lỗ Y bổ nhào tới, cọ Miêu Tiêu Bắc, đồng thời, cái bụng kêu ọt một tiếng.

“Đói bụng nha?” Miêu Tiêu Bắc đứng lên, nhìn đồng hồ báo thức trên giường, mới hơn bảy giờ sáng, bên ngoài mặt trời đã ló dạng, hôm nay thời

tiết rất đẹp.

“Cáp a~” Miêu Tiêu Bắc đuổi thắt lưng ngáp một cái, xoay người ngồi dậy, hỏi Cổ Lỗ Y, “Sáng sớm muốn ăn cái gì?”

Cổ Lỗ Y vẫy cánh bay lên ngồi trên đầu vai Miêu Tiêu Bắc, “Cô kỹ~”

“Ăn ‘cô kỹ’ sao?” Miêu Tiêu Bắc vừa đùa nó vừa đi vào toilet, phát hiện trong toilet ngoại trừ một bộ dụng cụ tắm rửa của mình, còn có một bộ dụng cụ tắm rửa hoạt hình nhỏ xíu, vô cùng đáng yêu.

“Là đồ chơi trẻ em cao cấp à.” Miêu Tiêu Bắc giúp Cổ Lỗ Y nặn kem đánh răng ra bàn chải, đưa cho nó.

Cổ Lỗ Y cầm lấy, học dáng vẻ của Miêu Tiêu Bắc, đánh răng rửa mặt.

Rửa mặt xong, Miêu Tiêu Bắc dẫn Cổ Lỗ Y xuống lầu.

Bây giờ còn sớm, mọi người hình như vẫn chưa thức dậy, Miêu Tiêu Bắc xuống tới lầu dưới, mở cửa chuẩn bị ra sân hít thở, thì thấy trong sân có năm sáu chú sói con xếp hàng ngay ngắn ngồi ở đó.

...

Miêu Tiêu Bắc nhìn chằm chằm đám son con bụi bặm kia một chút, hơi do dự có nên ra ngoài hay không, không biết có cần người không.

Lui lui tiến tiến, đám sói con kia kêu lên ngao ngao rồi lao tới, vây quanh Miêu Tiêu Bắc cọ cọ cậu.

“Đừng nghịch.”

Trên lầu truyền đến giọng nói của Khế Liêu, chỉ thấy hắn đang ngồi trên rào chắn, nói với Miêu Tiêu Bắc, “Ở đây linh khí dồi dào, cho nên dẫn theo vài sói con đến nuôi, không cần để ý bọn nó.”

“Nga.” Miêu Tiêu Bắc nhìn nhìn mấy chú sói con ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, cảm thấy kỳ thực rất đáng yêu.

Vào bếp, Miêu Tiêu Bắc pha cho Cổ Lễ Y một chén sữa bột lớn cho nó uống, thấy mấy con sói ngoài cửa nhìn vào chăm chăm, bèn lấy một cái chậu lớn, pha cho bọn nó một chậu đầy, mang ra đặt trong sân, một đám sói con nhỏ xúm vây quanh vui vẻ ăn.

Rất nhanh, tất cả mọi người đều tỉnh dậy, sáng sớm hôm nay còn phải đi núi Lạc Hoán.

Phong mù mù buổi sáng tới đây, tối qua Phong Danh Vũ gọi điện thoại cho bà, bà liền tới nấu bữa sáng cho mọi người.

Vương Khải Suất đã tỉnh lại, sau khi Long Tước thu phí dụng của hắn, nói hắn không cần sợ nữa, hắn liền hồn xiêu phách lạc rời đi.

Bạch Lâu sáng sớm ở trong phòng bay tới bay lui vận động, vừa đọc báo, nói, “Trong đây có đưa tin này, về núi Lạc Hoán.”

Long Tước bưng hồng trà ngồi bên bàn, hỏi, “Bài báo đó nói gì?”

“Không ai thương vong.” Bạch Lâu nói, “Chỉ là chắc chắn có điều cổ quái, nói là sạt lở giống như bị đao chém xuống, trông như một mặt phẳng, một đoàn chuyên gia cũng không biết đến tột cùng là nguyên nhân gì tạo nên.”

“Đó là vũ khí chém xuống.” Lam Minh nói.

“Dùng vũ khí chém vào núi? Chuyện này cũng có sao?” Miêu Tiêu Bắc giật mình hỏi.

“Nếu như là thần khí thì không thành vấn đề a.” Lam Minh gật đầu.

Tất cả mọi người nhú mày —— Thần khí.

“Loại chuyện này, là chuyện tử thần có thể làm.” Khế Liêu đột nhiên nói, “Lưỡi hái khổng lồ của hắc có thể dễ dàng bổ một dãy nhà cao mười tầng ra.”

“Lợi hại như vậy?” Phong Tiểu Vũ hỏi.

“Có điều tử thần kia không có vòng tử thần.” Bạch Lâu nói, “Một Đọa tử thần không có vòng tử thần còn có thể có loại lực lượng này sao?”

“Nói như vậy...” Long Tước đột nhiên nắm tay vuốt cằm, nói, “Hắc có thể không phải bị tước bỏ vòng tử thần, mà là bị trộm hoặc đánh mất.”

“Phốc...” Khế Liêu bật cười, nói, “Vậy thật đúng là một tử thần bất cần a, thứ quan trọng như vậy mà có thể làm mất, sao không làm mất cả đôi cánh luôn đi.”

“Ngày đó hình như hắc không hề giương cánh phải không?” Bạch Lâu đột nhiên hỏi.

“Đúng vậy.” Miêu Tiêu Bắc gật đầu, “Ngày đó hắc mặc một chiếc áo choàng to, nhìn không rõ hình dạng.”

“Có điều mũi rất cao a!” Phong Tiểu Vũ cười tủm tỉm nói, “Chắc là cũng mạnh lắm.”

“Thật không?” Phong Danh Vũ lập tức nổi lên hứng thú.

“Tướng mạo của tử thần sẽ không kém.” Long Tước cười nói, “Dù sao cũng là vị thần của bóng đêm, không chỉ có Thần yêu mến, Ma Vương cũng yêu mến, sứ giả của Tử Vong giới, Thần giới và Sinh giới mà.”

“Biết đâu là một quý tộc.” Lam Minh thản nhiên nói, “Nếu không sẽ không có lưỡi hái lớn như vậy, có điều dát bạc trên lưỡi hái cho nên không nhìn ra được màu sắc, nếu có thể thấy, thì sẽ biết đó là đẳng cấp gì.”

“Còn có màu tóc đỏ.” Bạch Lâu như trước bay tới bay lui, “Hình như là đỏ như máu thì phải.”

“Đỏ như máu thì sao?” Miêu Tiêu Bắc hỏi.

“Huyết tử thần à.” Lam Minh thản nhiên cười một tiếng, “Đăng cấp cao nhất trong các tử thần, vậy thì khó đối phó rồi.”

“Nhưng ta lại mong hắn là Huyết tử thần.” Khế Liêu nói.

Mọi người nhìn nhìn hắn, đều gật đầu, “Ra vậy.”

“Vậy thì sao?” Miêu Tiêu Bắc khó hiểu hỏi.

“Huyết tử thần ngoại trừ có năng lực bắt đi hồn phách, còn có năng lực hồi sinh hồn phách trong tay hắn!” Long Tước nói, “Nói cách khác, những người sói chết trong tay hắn đều có thể sống lại.”

“Tổng cộng mười ba người!” Khế Liêu vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm răng nanh, lạnh lùng nói, “Nếu như hắn không làm cho bọn họ sống lại, ta sẽ phanh hắn thành mười ba mảnh!”

...

Ăn điểm tâm xong, mọi người liền xuất phát đến núi Lạc Hoán.

Dưới chân núi, đất đá sạt lở cơ bản đã dọn dẹp xong xuôi rồi, bọn Lam Minh đậu xe bên ngoài dây cảnh giới của cảnh sát, bởi vì tai họa ngầm còn chưa bài trừ, cho nên không thể cho người đến quá gần.

Miêu Tiêu Bắc trước khi xuống xe bèn cho Cổ Lỗ Y trên đùi mình nghe headphone một chút, vừa lúc đang phát bài Scream của Michael Jackson. Cổ Lỗ Y bé bỏng nghiêng đầu nhìn chăm chăm Michael Jackson đang nhảy trong màn hình MP4, bắt đầu bắt chước nhảy theo.

Cổ Lỗ Y bụ bẫm nhảy đến cái đuôi lắc lắc không ngừng, chọc cho mọi người trên xe cười lăn lộn tại chỗ, Lam Minh và Khế Liêu cười đến giờ chân đạp lưng ghế, may mà lái xe là Long Tước. Phong Danh Vũ liên tục ghi hình lại cho Cổ Lỗ Y, cái này nếu tung lên online, trăm phần trăm manh chết đứng một đám đông.

Từ sau lúc đó, Cổ Lỗ Y ngoại trừ yêu nhất nhóm người Miêu Tiêu Bắc, thì chính là Michael Jackson.

Miêu Tiêu Bắc vừa thấy đã tới nơi, đem Cổ Lỗ Y đặt vào trong bao, để tự nó nghe nhạc.

Mọi người chuẩn bị đi vào núi, lúc này, có hai cảnh viên đi tới, ra hiệu bảo ở đây không được vào.

Nhưng bọn họ còn chưa dứt lời, Lam Minh liếc mắt qua, hai cảnh viên lập tức im bặt, phảng phất như không thấy nhóm Miêu Tiêu Bắc, chậm rãi chia làm hai hướng đi tuần.

.

Nhóm Miêu Tiêu Bắc đi qua dây cảnh giới.

Phong Danh Vũ cố ý nán lại cuối cùng, quay phim mọi người.

Được ngắm một đám trai đẹp đi qua chương ngại vật thật là hạnh phúc, bởi vì mỗi người có một phong cách khác nhau.

Miêu Tiêu Bắc có một đôi chân siêu thon dài, tỉ lệ thân thể hoàn mỹ cùng với sự mềm dẻo gần như đạt đến cực hạn, giúp cậu chỉ cần nghiêng người trực tiếp lách qua.

Khế Liêu tương đối hiếu động, búng người dễ dàng nhảy qua.

Phong Tiểu Vũ thì ngoan ngoãn dắt Domi chui qua.

Long Tước ưỡn nhả vén lên dây cảnh giới đi qua.

Cuối cùng Lam Minh nhìn trái nhìn phải, tính cách trước sau kiêu ngạo bắt hẵn phải trực tiếp đi qua, dây cảnh giới bị đứt thành hai đoạn.

Bạch Lâu cũng là trực tiếp bước qua, chỉ là dây không có đứt.

Phong Danh Vũ hơi tiếc nuối, hôm qua Tiểu Hoa uống rượu, đến bây giờ còn đang ngủ, tối mới có thể tỉnh, cho nên không thể đến.

.

Vào núi, đường núi lầy lội khó đi.

Lam Minh choàng tay ôm Miêu Tiêu Bắc, nhảy lên núi.

Phong Tiểu Vũ còn đang ở dưới ngẩng mặt nhìn lên, Khế Liêu đã nhắc cổ áo phía sau của nó... Nhảy lên trên.

Domi động tác rất linh hoạt, nhảy lên mấy cái... Đến nửa đường, được Bạch Lâu ôm lấy, nhẹ nhàng đi tới... Qua một khoảng thời gian ở chung, Bạch Lâu đã hết sợ Domi rồi.

Phong Danh Vũ còn đang chụp hình. Long Tước bên cạnh làm một động tác ưỡn nhả.

Phong Danh Vũ hơi xấu hổ cười cười, Long Tước nhẹ nhàng đỡ cô... Giương cánh bay lên núi.

“Woa!” Phong Danh Vũ kinh ngạc nhìn đôi cánh của Long Tước, hỏi, “Trước đây chưa thấy qua a!”

Long Tước mỉm cười, “Ngoại trừ rồng, tử thần và thiên sứ cũng có cánh.”

“Thật oách nga!” Phong Danh Vũ cầm camera chụp liên tục.

Sau khi tới đỉnh núi, rời khỏi đoạn đường sạt lở, đường núi cũng dễ đi hơn, có đường dành cho khách bộ hành.

Lam Minh nhìn nhìn bốn phía, nói, “tử thần đó đã tới nơi này.”

Lúc này, chỉ thấy sườn núi có một con gấu trúc nhỏ chạy tới, ngẩng đầu nhìn mọi người.

Gấu trúc trên núi Lạc Hoán không sợ người, bởi vì thường ngày sẽ có khách du lịch cho thức ăn.

Khế Liêu đi tới sườn núi, ngồi xổm xuống, vẫy con gấu trúc đó, gấu trúc nhỏ liền chạy tới, không biết Khế Liêu phát ra thanh âm kỳ quái gì, chú gấu trúc nọ cũng phát ra vài tiếng kêu nhỏ, giống như cả hai đang đối thoại.

Sau đó Khế Liêu sờ sờ lông trên lưng của chú gấu trúc, vươn tay ngoắc Miêu Tiêu Bắc, “Cần phí hỏi đường.”

Miêu Tiêu Bắc từ trong túi lấy ra một cái bánh quy đưa qua. Khế Liêu đưa cho gấu trúc nhỏ, gấu trúc bèn ngậm bánh chạy.

Khế Liêu quay đầu lại nói, “Nó nói hôm qua có một tử thần tới, đánh nhau với một đám quái vật, tử thần đó giết một vài quái vật, cướp đi một trục tranh cuốn, có điều, tử thần bị thương, trốn trong một hang núi.”

Lam Minh khẽ nhú mào, hỏi, “Tử thần bị thương? Sao lại như thế được?”

“Có lẽ thứ hắc đối phó không phải tầm thường.” Long Tước nói, nhặt lên một chiếc lông vũ trên mặt đất, đưa cho Lam Minh xem.

Lam Minh vươn tay nhận lấy, chỉ thấy là một chiếc lông vũ màu đen, nhìn không được nhú mào.

“Là tử thần sao?” Phong Tiểu Vũ tiến đến hỏi, “Không phải cánh tử thần màu đen sao?”

“Không phải.” Long Tước nhẹ nhàng lắc đầu, “Tử thần là thần, tuy rằng lông vũ màu đen, nhưng vô cùng xinh đẹp, hơn nữa rất lớn.”

“Ừm, lông vũ đen này trông vô cùng bẩn thỉu, là cái gì vậy?” Phong Tiểu Vũ hỏi.

“... Ma Sứ.” Lam Minh thản nhiên nói.

“Là cái gì?” Phong Tiểu Vũ khó hiểu hỏi.

“Nói bình thường một chút, là đọa thiên sứ.” Bạch Lâu nói, “So với ma vật thì càng cường đại mà hung tàn hơn, là loại tồn tại sa đọa nhất.”

“Tử thần kia lấy đi phỏng chừng là Vũ Dạ tập a?” Khế Liêu hỏi, “Đi tìm xem, mong sao còn sống.”

Sau đó, mọi người dựa theo chỉ dẫn của gấu trúc, đi đến hang núi kia.

.

Tới trước cửa hang núi, mơ hồ thấy, ngoài cửa có thứ gì đó như mạng nhện.

“Đây là cái gì?” Phong Tiểu Vũ hiểu kỳ.

“Đừng tới gần.” Long Tước ngăn trở, “Đây là kết giới của tử thần, tử thần đó phỏng chừng bị thương rất nặng nếu không sẽ không bố trí ra kết giới như vậy ở chỗ này.”

Khế Liêu nhìn nhìn Lam Minh, Lam Minh đi tới, vươn tay nhẹ nhàng phui rơi kết giới.

“Woa!” Phong Tiểu Vũ kinh ngạc, “Nhẹ nhàng như vậy là có thể phúi rơi sao?”

“Kết Giới của Thần là để ngăn ma vật, đương nhiên không cản được Thần.” Long Tước vỗ vỗ nó.

Mọi người đi vào trong.

Chỉ thấy bên trong hang, có một thân ảnh màu đen đang nằm.

Trên mặt đất có vết máu.

“Nga... Máu của tử thần sao? Lần đầu tiên nhìn thấy.” Khế Liêu nói, “Mùi vị thật thơm ngon, xem ra là quý tộc cấp cao.”

Long Tước đi đến, cúi đầu nhìn nhìn, chỉ thấy tử thần đó gần như quỳ rạp trên mặt đất, cả người bị tấm áo choàng đen bao phủ, đôi cánh đen giương ra, một bên cánh có một lỗ thủng lớn, máu chảy lênh láng, xem ra bị thương rất nặng.

Long Tước vẫy vẫy gọi Phong Danh Vũ.

Phong Danh Vũ vội chụp một tấm hình, có chút khó hiểu đi tới, hỏi, “Gì?”

“Cô thổi cánh cho hãn, linh lực có thể giúp vết thương của hãn khép lại, máu của tử thần rất trân quý, chảy quá nhiều sẽ khiến hãn rất đau đớn.”

“Nga...” Phong Danh Vũ gật đầu, hỏi, “Thổi hơi là được sao?”

“Ừ.”

Phong Danh Vũ làm theo, không bao lâu, thì thấy vết thương trên cánh tử thần dần dần khép lại.

“Chị hai thật lợi hại!” Phong Tiểu Vũ nói.

“Hắn sắp tỉnh.” Lam Minh đột nhiên nói.

Long Tước ra hiệu cho Phong Danh Vũ lui về phía sau...

Đột nhiên... Đôi cánh của tử thần nọ chậm rãi thu hồi, hai tay chống lên mặt đất, chậm rãi ngẩng đầu.

Mọi người nhìn bàn tay chống trên đất của hắn... Móng tay màu đen mơ hồ có một tia đỏ.

“Người trúng độc sao?” Long Tước nhíu mày.

Đồng thời, chiếc áo choàng to trượt xuống... Lộ ra mái tóc mỹ lệ đỏ như máu... Tóc rất dài rất dài, xõa trên mặt đất.

“Thật sự là Huyết tử thần a?” Khế Liêu huýt sáo một tiếng, vươn tay kéo xuống áo choàng trùm đầu của hắn...

Chỉ thấy phía dưới tấm áo choàng, là một chàng trai tuổi còn rất trẻ, mái tóc đỏ như máu xõa tung sau đầu, trên mái tóc đỏ có một vật trang sức cổ quái màu đen, giống như một loại hoa văn nào đó, rất tinh xảo.

Tử thần đó mặt mũi tái nhợt, thoát trông rất suy yếu, đôi môi không có huyết sắc, đôi mắt màu đỏ nhạt, diện mạo xinh đẹp khiến người khác kinh ngạc,

“Nga...” Phong Tiểu Vũ vuốt cằm quan sát, nói, “Bắc Bắc, cậu ta thật là tuần tú nha! Cảm giác thật cao quý nga.”

Long Tước chú ý tới bên viền mắt của hắn, có một đốm nhỏ xíu màu đỏ, vừa định chạm vào một chút, trông giống nốt ruồi son... tử thần nọ theo bản năng ngăn lại bàn tay của Long Tước. Bởi vì động tác hơi mạnh, bèn tựa vào tảng đá thờ dốc.

Lam Minh mỉm cười, nhìn mọi người, “Quả nhiên là tập tính của quý tộc.”

Tử thần nọ lấy lại nhịp thở, ngược mắt nhìn Miêu Tiêu Bắc, đột nhiên mở trục tranh cuộn trên tay, vươn tay chỉ vào một nhóm động tác trong đó, nhìn Miêu Tiêu Bắc.

Miêu Tiêu Bắc ngồi xổm xuống nhìn, nói, “Lam Minh, cái này hình như là Vũ Dạ tập thật đó! Giống như đồ án lần trước tôi thấy, đều là động tác.”

Phong Tiểu Vũ đi tới nhìn, “Bên trên hình như có chữ viết.”

“Là chữ ở Thần giới.” Long Tước nhìn nhìn, nói với Miêu Tiêu Bắc, “Hắn nhờ người giúp tìm lại vòng tử thần.”

“Tôi?” Miêu Tiêu Bắc có chút mờ mịt, chẳng lẽ là dựa theo động tác trong đó mà khiêu vũ?

Đang do dự, chỉ thấy tử thần nọ đột nhiên căng thẳng, nhìn chăm chăm về hướng cửa hang.

“Những thứ kia, là muốn Vũ Dạ tập hay là muốn người?” Lam Minh nhìn hẳn.

Tử thần đảo mắt nhìn Lam Minh, một lát mới chậm rãi vươn tay, cho Lam Minh nhìn bàn tay mình.

Lam Minh thấy trong lòng bàn tay hẳn, có một dấu ấn hình hoa sen.”

“Nga...” Lam Minh đột nhiên nở nụ cười, “Thì ra là người a, xem ra đúng là đã lâu không gặp, cũng lớn như vậy rồi à?”

Mọi người giật mình nhìn Lam Minh, người quen sao?

“Vì tình phân với cha mẹ người, ta cũng không thể để người chết được.” Nói xong, Lam Minh nhìn nhìn Khế Liêu, “Để Tiêu Bắc ở đây giúp nó tìm vòng tử thần đi, chúng ta ra ngoài vận động một chút thế nào?”

Khế Liêu lắc lắc cái cổ, nói, “Cũng được... Hẳn không thể chết, ta còn muốn hẳn trả mười ba tộc nhân cho ta mà!”

Nói xong, hai người đi ra ngoài...

Đồng thời, chợt nghe bốn phía truyền đến tiếng vù vù... Có vài bóng hình đen đúa đáp xuống trước cửa hang, phía sau là đôi cánh rất to, còn có hai mắt hung hãn đỏ lòm nói rõ thân phận của chúng.

.

.

EX thành lập

Xe thể thao~ khi nào mới có tiền mua 1 chiếc đây *ực*

Bắt đầu gay cấn rồi a, các mạnh vật đã tề tựu đầy đủ *ực* chỉ còn 1 tên thôi...

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Yêu cầu gửi nuôi tử thần vương tộc siêu khó hầu hạ, manh vật cũng có lòng yêu sự nghiệp, EX thành lập

Lam Minh và Khế Liêu xông ra ngoài, đánh nhau với lũ đạo thiên sứ.

Đạo thiên sứ đa phần đều vô cùng hung bạo, Lam Minh và Khế Liêu cũng không thừa lời, áp dụng phương pháp trực tiếp giết chết.

Lam Minh vung ma đao Minh, ngăn trở trước cửa hang núi, chém lũ đạo thiên sứ tụ lại thành tro bụi, Khế Liêu thả người chạy ra xa, giải quyết những tên bị thương đang chạy trốn tán loạn.

Phong Tiểu Vũ từ cửa hang nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy lũ đạo thiên sứ này toàn thân đen kịt hai mắt đỏ lòm như máu lông vũ thì đen như than cốc, nhin không được chặc chặc hai tiếng, “Em vẫn cho rằng tiêu biểu của thiên sứ sa ngã là Lucifer chứ... còn tưởng là rất tuần tú a.”

“Lucifer thì rất tuần tú.” Long Tước tiếp lời, nói, “Hắn là trưởng thiên sứ rơi xuống thành ma vương, cấp bậc đương nhiên không giống, lũ này chỉ là thiên sứ bậc thấp mà thôi, thiên sứ bậc thấp vốn chỉ giống như loài chim, không có chỉ số thông minh hoàn thiện.”

“A?” Phong Tiểu Vũ nhú mày, “Thật là bôi nhọ cái đẹp nga.”

“Thiên sứ cái loại này.” Bạch Lâu cười cười, “Bất quá chỉ là một cách gọi dễ nghe mà thôi.”

“Uy.” Lúc này, chợt nghe Miêu Tiêu Bắc nói, “Cậu không sao chứ?”

Mọi người quay đầu lại, chỉ thấy Tử Thần kia tựa hồ càng lúc càng suy yếu, Phong Danh Vũ thối hơi cũng đã không còn hiệu nghiệm.

“Nguy rồi.” Long Tước tiến lên nói với Miêu Tiêu Bắc, “Mau chóng tìm về Tử Thần Hoàn cho hẵn, nếu không hẵn không cầm cự được!”

“Nga..” Miêu Tiêu Bắc cầm lấy trục tranh cuốn kia, chăm chú nhìn vào hình vẽ trong đoạn vũ đạo đó. Động tác thì cũng không nhiều lắm, có điều khó quá! Miêu Tiêu Bắc tận lực tiếp thu hàm nghĩa trong động tác đó, vũ giả dường như muốn triệu hoán ánh mặt trời...

Ghi tạc động tác sâu trong đầu, Miêu Tiêu Bắc buông trục tranh cuộn, đem cái túi đeo trên người đưa cho Long Tước. Cổ Lỗ Y hiếu kỳ lộ đầu ra, nghiêng đầu nhìn Miêu Tiêu Bắc.

Cùng lúc đó, bên ngoài hang núi đã là long trời lở đất...

Lam Minh và Khế Liêu đều là loại hình thuộc về phần tử bạo lực, mà lũ đạo thiên sứ đến vây công bọn họ cũng là loại động vật chỉ biết đánh nhau lại không hề có mỹ cảm, bốn phía núi đá đổ nát, cây cối không ngừng ngã xuống.

Cổ Lỗ Y lúc này còn đeo headphone của Miêu Tiêu Bắc, mở to hai mắt hiếu kỳ nhìn ra bên ngoài, tất cả cảnh tượng trước mắt phối hợp với tiết tấu âm nhạc trong headphone truyền ra, liền trở nên vô cùng cuốn hút.

Điệu nhảy vô cùng ưu mỹ bao hàm sức hút của Miêu Tiêu Bắc, cùng với cảnh chiến đấu điên cuồng của Khế Liêu và Lam Minh bên ngoài dung hợp lẫn nhau, phối hợp rất hoàn mỹ.

Cổ Lỗ Y ngây thơ nhìn, mồm hơi há ra, vô thức vỗ đôi bàn tay bé bỏng của mình, kêu lên cô kỳ cô kỳ...

Những thứ đặc sắc thường chỉ vụt qua trong chớp mắt, khi Lam Minh và Khế Liêu với một đao cực mạnh chém đọa thiên sứ cuối cùng thành tro bụi, thì vũ điệu của Miêu Tiêu Bắc cũng kết thúc, động tác kết thúc là cậu vươn hai cánh tay thon dài, vẽ ra một vòng tròn vây quanh Tử Thần kia. Đồng thời, trong không trung, theo động tác của cậu, xuất hiện một cái động trống rỗng trắng xóa, bên trong có một tia sáng cường liệt bắn ra.

Toàn bộ hang núi trong nháy mắt sáng bừng lên.

Tất cả mọi người không chịu nổi phải nhắm tịt hai mắt, đồng thời, cảm thấy gió lớn gào thét, trong hang núi âm u lạnh lẽo bắt đầu dần dần nóng lên, giống như Miêu Tiêu Bắc vừa triệu hoán mặt trời.

“A!”

Trong ánh sáng chói lòa, mọi người chợt nghe Phong Danh Vũ kêu một tiếng, rồi tia sáng dần dần yếu bớt, mọi người mở mắt.

Chỉ thấy ánh sáng tụ lại, vòng tròn nhu hòa kia bao quanh Tử Thần suy yếu trên mặt đất.

Cuối cùng, ánh sáng biến thành một chiếc vòng rơi xuống trên đỉnh đầu của Tử Thần... Dần dần càng lúc càng nhỏ, sau cùng, biến thành một hoa văn hình chiếc vòng màu vàng nhạt, lưu lại trên cái trán trắng nõn của Tử Thần, trông như một hình xăm, vô cùng đẹp đẽ.

Phong Danh Vũ vẫn kiên trì không ngừng quay phim, giống như được thần linh hỗ trợ, ánh sáng chói mắt ban nãy cũng không thể khiến cô buông thả, Phong Tiểu Vũ bên cạnh không hiểu sao cảm thấy một cỗ sát khí bùng bùng lan tỏa, quả nhiên, mỹ nam chính là động lực giúp để chị hai sáng tạo kỳ tích.

“Được chưa?” Miêu Tiêu Bắc đi đến, tiếp nhận túi mà Long Tước đưa qua khoác lên lưng, ngồi xổm xuống nhìn Tử Thần trên mặt đất, “Vẫn chưa

tình a, có điều sắc mặt đã tốt hơn rồi.”

“Tử Thần Hoàn đã trở về, hắc hiện tại là bất tử thân, không có vấn đề gì đâu.” Lúc này, Lam Minh và Khế Liêu đi đến.

“Hmm, nhìn kỹ, Tử Thần này hình như tuổi không lớn a.” Khế Liêu cúi đầu nhìn hắc, hỏi Lam Minh, “Hình như người quen với hắc a.”

“Họ của nó là Dana Waters.” Lam Minh nói.

“Dana Waters?” Long Tước mở to hai mắt, “Là hậu duệ của thần bóng đêm?”

“Nó tên là Sesier, nói chính xác hơn, nó là con trai của tên thần bóng đêm lưu manh thối và em gái của Lucifer yêu đương vụng trộm sinh ra.” Lam Minh nói, “Là cháu ngoại bảo bối của Lucifer, rất khó tưởng tượng có người dám trộm Tử Thần Hoàn của nó mà còn khi dễ nó thành như vậy, hơn nữa đuổi theo nó còn là đọa thiên sứ, nếu như Lucifer biết thì chắc chắn tất cả đọa thiên sứ trong địa ngục đều chết chắc rồi.”

“Người có muốn đi hỏi Lucifer hay không?” Long Tước ngẩng đầu hỏi, “Có gì đó không ổn.”

“Hỏi cũng như không.” Lam Minh nhún nhún vai, “Ba người đó đã lớn nhưng lại không được đứng đắn, dẫn nó về nhà dưỡng thương trước đã.”

“Ừm...” Long Tước vuốt cằm, tỉ mỉ quan sát Sesier, nói, “Nếu thân phận tôn quý như vậy, chúng ta cứu mạng của nó, chắc là cũng thu được một nguồn lợi kha khá nha.” Nói rồi cúi người bế bổng Sesier lên, mọi người xuống núi về biệt thự.

.

Miêu Tiêu Bắc cầm trục tranh cuộn xem, hỏi Lam Minh, “Đây là Vũ Dạ tập sao?”

“Chỉ là một phần thôi.” Lam Minh nói, “Vũ Dạ tập hoàn chỉnh có chín quyển.”

“Nói cách khác là còn có tám quyển?” Miêu Tiêu Bắc nhìn nhìn hình vẽ bên trên.

“Lúc về người tử mị nghiên cứu một chút đi.” Lam Minh nói với Miêu Tiêu Bắc, “Mấy quyển khác chúng ta sẽ tiếp tục tìm, có điều, thuận lợi như vậy đã chiếm được một quyển, coi như không tồi.”

“Ừ, các đạo thiên sứ đó theo đuổi Tử Thần, có lẽ cũng muốn Vũ Dạ tập.” Long Tước nghĩ nghĩ, nói, “Sau khi Vạn Ma động bị mở, có rất nhiều thứ không nên đi ra đã thoát ra, nói cách khác, gần đây công việc trừ ma sẽ rất tốt, đây chính là một cơ hội làm ăn không tồi a, chúng ta phải nhân cơ hội lập một sự nghiệp đình đám mới được.”

Phong Danh Vũ bên cạnh nghe được, thu lại camera, hỏi Long Tước, “Long Tước, có muốn hợp tác không?”

Long Tước ngược mắt nhìn cô, chỉ thấy Phong Danh Vũ hai mắt lấp lánh, cười hỏi, “Hợp tác thế nào? Cô có ý kiến thích hợp sao?”

“Ừ!” Phong Danh Vũ gật đầu nói, “Tôi có một kế hoạch rất phù hợp cho các anh.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, nhìn Phong Danh Vũ.

Chỉ thấy cô vuốt cằm, mặt cười toe toét.

.

Về tới biệt thự, Tiểu Hoa đã tỉnh chỉ là còn hơi mơ màng, đang bưng tách cà phê ngồi trên ghế, vừa tỉnh rượu thì thấy Long Tước ôm một người có cánh tiến đến, trong nháy mắt anh cảm thấy càng thêm choáng váng.

“Tiểu ca, thế nào rồi a?” Phong Tiểu Vũ nhìn anh, Tiểu Hoa lắc đầu, “Không.” Nói xong, đứng lên nói với Phong Danh Vũ, “Tôi về công ty.”

“Chờ chút.” Phong Danh Vũ ngăn anh lại, hắc hắc cười, nói, “Có một số việc muốn bàn với anh.”

Phong Danh Vũ tiến qua, ghé vào tai anh nói vài câu.

“Hả?” Tiểu Hoa mở to hai mắt nhìn Phong Danh Vũ, hình như có chút không dám tin.

“Đi a.” Phong Danh Vũ nói.

“Cô không lo à?” Tiểu Hoa nói, “Đoạn đường kia, không phải nói để mở quán bar...”

“Quán bar chỉ cần phân nửa chỗ đó thôi, còn phân nửa chúng ta giữ lại làm cái này.” Phong Danh Vũ nhượng mi một cái.

“Chuyện này... Cô không nghĩ tới vấn đề phí tổn à?” Tiểu Hoa lắc đầu, “Đồ phá sản!”

Phong Danh Vũ dường như đã rất quyết tâm, quay đầu, “Mặc kệ!”

Tiểu Hoa bất đắc dĩ thở dài, “Hừ, tùy cô, dù sao cô cũng là bà chủ.” Nó xong, liền vội vã đi.

Tất cả mọi người khó hiểu nhìn Phong Danh Vũ, chỉ thấy tâm tình của cô có vẻ vô cùng tốt, sung sướng thì thậm chí ca hát, lên lầu thay quần áo.

.

Sesier được đặt nằm trên sofa, Phong Tiểu Vũ chột chột cánh nó, nói, “Có cánh đi đâu cũng rất phiền phức nha.”

“Chắc là có thể thu lại...” Miêu Tiêu Bắc vừa mới dứt lời, thì thấy Sesier hơi giật giật, mở mắt, liếc Phong Tiểu Vũ.

Phong Tiểu Vũ lui ra phía sau một chút, người này lạnh như băng, thoát nhìn thật tôn quý nha.

Sesier tỉnh, từ từ ngồi dậy, đôi cánh phía sau chậm rãi thu lại, sau đó biến mất.

“Woa, thật sự có thể thu hồi, rất tiện lợi a.” Phong Tiểu Vũ cười tủm tỉm nói.

Sesier ngược mắt nhìn nhìn Lam Minh.

Lam Minh ngồi xuống hỏi nó, “Người còn nhớ rõ ta?”

Sesier gật đầu, nhìn Miêu Tiêu Bắc, nói một tiếng, “Cảm ơn.” Thanh âm rất nhẹ rất nhẹ.

“Nga, không phải câm a?!” Bạch Lâu nửa đùa nửa giỡn nói, “Còn tưởng là người câm.”

Sesier nhìn nhìn hắn, không nói gì, cúi đầu, hai chân co lại đặt lên sofa vòng hai tay ôm lấy, thoát trông có vẻ hơi u uẩn.

Long Tước cười cười, hỏi Lam Minh, “Nó bao nhiêu tuổi?”

Lam Minh suy nghĩ một chút, nói, “Chắc là còn chưa thành niên.”

“Thành.” Sesier thấp giọng nói, “Vừa.”

“Nga.” Lam Minh gật đầu.

“Nhỏ như vậy a?” Phong Tiểu Vũ chắc chắc hai tiếng, “Bao nhiêu a?”

“Nó sinh ra trước khi ta bị phong ấn, chỉ vừa mới một nghìn hai trăm tuổi phải không?” Lam Minh hỏi.

“Ừ.” Sesier gật đầu.

Phong Tiểu Vũ hít một ngụm khí lạnh —— Một nghìn hai... Vừa thành niên...

“Tử Thần Hoàn sao lại bị mất, còn nữa, giết người sói làm cái gì?” Lam Minh hỏi nó.

Sesier nhìn nhìn Vũ Dạ tập trong tay Miêu Tiêu Bắc, nói, “Tử Thần Hoàn bị trộm đi, bị người sói.”

“Sao lại như vậy được.” Khế Liêu nhướng mi, “Người sói không có năng lực trộm Tử Thần Hoàn.”

Sesier không nói.

Lam Minh nhìn nó nửa ngày, hỏi, “Người không phải là... nhận thức lầm đạo thiên sứ thành người sói chứ?”

Sesier không nói lời nào, nhưng mọi người chú ý tới, gương mặt của nó đỏ lên.

“Nga...” Phong Danh Vũ sờ sờ cằm, “Tính cách so với trong tưởng tượng còn e thẹn hơn a.”

“Ha ha ha...”

Mọi người đang ngây ngấn, chợt nghe Khế Liêu đột nhiên ngẩng mặt ha ha cười phá lên, đập lưng ghế sofa nó, “Thật... Tử Thần thật ngốc a, ngay cả người sói và đạo thiên sứ cũng không phân biệt được.”

Mọi người cũng hơi bất đắc dĩ nhìn Sesier, chỉ thấy mặt Sesier càng đỏ hơn, cúi đầu không nói lời nào.

“Có muốn về nhà hay không?” Lam Minh hỏi nó.

Sesier lắc đầu.

“Tại sao lại không chịu về?” Miêu Tiêu Bắc đột nhiên ý thức được, Sesier này tuy rằng đáng vẻ là một người vừa trưởng thành, nhưng dường như tuổi của tâm lý còn rất nhỏ.

“Bọn họ cãi nhau.” Sesier nhỏ giọng nói, “Phiền.”

“Đến chỗ cậu người được không?” Lam Minh lại hỏi.

“Cậu không có nhà.” Sesier nói, “Hình như rất bận.”

Lam Minh có chút rầu rĩ, nên tiễn quý tộc đại thiếu gia này đi chỗ nào cho tốt đây? Chợt nghe Phong Danh Vũ nói, “Vậy dứt khoát ở lại đây đi?”

Tất cả mọi người sững sốt, xoay mặt nhìn cô.

“Tử Thần ăn có nhiều không?” Miêu Tiêu Bắc cũng không biết vì sao lại hỏi ra câu đó, tất cả mọi người hết nói.

“Tử Thần ăn không nhiều lắm.” Bạch Lâu nói, nhìn Khế Liêu, “Hắn còn cần một thời gian để tu dưỡng, chờ bệnh khỏi rồi thì có thể hồi sinh các người sói kia.”

“Vậy ở lại chỗ này nha?” Phong Danh Vũ nói, “Các anh nhần tâm để em ấy lưu lạc đầu đường sao?”

Mọi người cũng hiểu trước tiên chỉ có thể ở lại nơi này, nói thế nào nhỉ, Tử Thần này dường như không có năng lực tự lo liệu cho sinh hoạt, nếu lỡ

để cho yêu ma quỷ quái thậm chí là người bình thường dụ dỗ, đến lúc đó lại lạm sát người vô tội.

Sesier ngược mắt, nhìn nhìn Lam Minh.

Lam Minh hỏi nó, “Muốn ở lại?”

Sesier gật đầu một cái rất nhẹ.

Lam Minh bật cười, “Vậy ở lại đi, dù sao vẫn còn phòng!”

“Đúng rồi, ở lại nơi này đi!” Phong Danh Vũ cười tí mắt sắp xếp cho nó căn phòng sát vách Long Tước.

.

Đêm đó, Long Tước sai một con quạ đen đi đến địa ngục truyền một lời nhắn, người nhận tin là thần bóng đêm, nghe nói Sesier ở cùng chỗ với Lam Minh bọn họ, liền phái người đưa tới rất nhiều tiền, nói là phí nuôi dưỡng, nhờ thay mình chăm sóc một đợt, có người nói gần đây địa ngục rất loạn, bọn họ bận rộn vô cùng.

.

“Địa ngục bên kia có chuyện gì vậy?” Lúc ăn cơm, Lam Minh khó hiểu hỏi Sesier, “Đều nói là bận rộn.”

“Vạn Ma động.” Sesier nhỏ giọng nói, “Sau khi mở, thật nhiều ác linh chạy ra.”

Tất cả mọi người nhú mày, Miêu Tiêu Bắc và Phong Tiểu Vũ tuy rằng nghe không hiểu, nhưng cũng ý thức được, con Mang lần trước phỏng chừng bởi vì Vạn Ma động mở ra mà trốn tới, những thứ nguy hiểm đang qua lại trong nhân gian, vậy chẳng phải sẽ hại chết rất nhiều người sao?

Ăn cơm tối xong, mọi người rửa mặt, Sesier thay một bộ áo dài, cánh cũng rửa sạch, xòe ra để hong khô lông vũ.

Mọi người liền thấy một mỹ nam đi chân trần, mặc áo dài trắng, mái tóc đỏ dài chạy tới chạy lui, hành động như một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, có điều rất văn tĩnh.

Long Tước nhận phí phụng dưỡng kỉnh xù, cho nên nhận trọng trách chăm sóc Sesier, có điều hẳn vốn là siêu cấp nãi ba, nuôi thêm một đứa cũng chẳng hề gì.

.

Bình an trôi qua ba bốn ngày, thân thể của Sesier đã khỏe hơn, nó liền hồi sinh những người sói kia.

Mấy ngày nay, Miêu Tiêu Bắc và Phong Tiểu Vũ luyện múa, vũ đoàn của bọn họ gần đây đang chuẩn bị một vũ kịch mới.

Mặt khác, Miêu Tiêu Bắc mỗi ngày đều nghiên cứu bản Vũ Dạ tập, Bạch Lâu tìm cho cậu rất nhiều tư liệu để tham khảo.

Lam Minh và Long Tước còn có Khế Liêu đều đi tìm đầu mối về Vạn Ma động.

Long Tước phụ trách nấu ăn và chăm sóc Sesier.

Chỉ là Sesier vô cùng khó hầu hạ, kén ăn đến mức người hay thần đều phần nộ, hơn nữa còn không thích nói chuyện, cứ lằm lằm lì lì âm thầm, buổi tối ngủ thì khăn trải giường đều phải dùng tơ tằm, nếu không sẽ cọ làm trầy da... Long Tước cảm thấy chính mình đã tìm một đại gia về hầu hạ., thảo nào thần bóng đêm tự dưng phóng khoáng như vậy, cho nhiều phí nuôi dưỡng như vậy, bởi vì cực kỳ khó ‘chăn nuôi’!

Ngày đó, mọi người ăn điểm tâm xong, đang suy nghĩ buổi chiều nên làm gì thì Phong Danh Vũ chạy vào, còn mang đến một chiếc xe thể thao vô cùng đẹp, nói là để tặng mọi người.

Miêu Tiêu Bắc lần đầu có cảm giác mình ăn chực cơm, có điều xe này thật oách a.

Phong Danh Vũ rủ Miêu Tiêu Bắc bọn họ cùng lên xe, đi tới trung tâm thành phố, dừng trước một tòa nhà hoa lệ ở khu hoàng kim(nơi có giá nhà đất rất đắt).

“Woa, đoạn đường này thật là đẹp.” Phong Tiểu Vũ tán thưởng, “Chị, lần trước chị nói ở chỗ này mở quán bar phải không?”

“Ừ... Có điều bây giờ đã sửa lại, quán bar sửa nhỏ hơn, ở sát vách.” Phong Danh Vũ nói, ngoắc mọi người, “Đến đây đến đây.”

Mọi người theo cô đi vào, tòa nhà này nhìn từ bên ngoài vô cùng hiện đại, cũng không biết là dùng để làm gì, chỉ là một vài chi tiết ngoài cửa bố trí rất tỉ mỉ, có dấu ấn kỳ dị của ma quỷ.

Lam Minh nhú mào, “Thăm mỹ rất tốt.”

Vào trong tòa nhà, chỉ thấy là kiến trúc theo phong cách châu Âu và Trung Quốc kết hợp, vô cùng xa hoa. Sau khi vào nhà, mới phát hiện toàn bộ không gian cũng không có ngăn cách, cho nên trần nhà rất cao, thoát nhìn giống như một pháo đài cổ kính của Âu Châu cổ đại, trong phòng bài trí giống như một phòng khách xa hoa.

“Đây là nơi làm việc.” Phong Danh Vũ cười hì hì dẫn mọi người đi tham quan, đến cửa sau, chỉ thấy là một khu vườn rất lớn, còn có một nơi nghỉ mát, cũng có chỗ để ăn.

“Đây, là phòng làm việc dành cho ngành nghề gì?” Phong Tiểu Vũ nửa ngày mới tỉnh ra, hỏi chị nó.

“Phòng làm việc của các anh, bên cạnh là quán bar tôi mở, bên kia là rạp hát của tôi, phía sau còn có một nhà hàng tôi mở, bên kia là công ty tôi.” Phong Danh Vũ hắc hắc cười giới thiệu cho mọi người.

Phong Tiểu Vũ một lát mới hỏi, “Chị, chị muốn chiếm lĩnh khu phố buôn bán này sao?”

“Nơi này là nơi mọi người thường ngày sẽ công tác và nghỉ ngơi, công tác một tuần năm ngày, mỗi ngày tám tiếng, đàn ông mạnh nhất chính là đàn ông có sự nghiệp.” Phong Danh Vũ vẻ mặt say sưa.

Miêu Tiêu Bắc hỏi, “Then chốt là... Bọn họ ở đây để làm việc gì?”

“Bắt quỷ a!” Phong Danh Vũ cười cười, lúc này, bên ngoài Tiểu Hoa mang đến lẵng hoa và pháo, còn có thăm đỏ, hôm nay là ngày đầu tiên mở công ty, phải bày bảng hiệu và đốt pháo.

Phong Danh Vũ dẫn mọi người ra bên ngoài, chỉ chỉ tấm màn che trên tấm bảng hiệu treo trên tường, ngoắc Lam Minh, hỏi, “Khai trương?”

“Nơi này, sau này là phòng làm việc của các anh, cũng không phải bắt quỷ thì không thể kiếm tiền, có đúng không?” Phong Danh Vũ cười bảo Lam Minh kéo bức màn xuống.

Lam Minh vươn tay, nhẹ nhàng kéo một cái.

Mọi người tiến tới, chỉ thấy trên nền màu đen, có mấy chữ tiếng anh màu xám, kiểu chữ rất đơn giản, nhưng thoát nấn lại rất hoa lệ: Exorcist.

Phong Tiểu Vũ chớp chớp mắt, một lát mới hỏi, “Bà chị, cái này là sao a?”

Phong Danh Vũ nhẹ nhàng cười, nhìn Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa thở dài, nói, “Là chủ ý của chị em đó.”

“Tên không sai a.” Long Tước cũng cười, nhìn Lam Minh, “Rất thích hợp phong cách của người.”

“Rốt cuộc nghĩa là gì a?” Khế Liêu có chút không kiên nhẫn, nhìn mọi người.

“Exorcist.” Tiểu Hoa liếc mắt nhìn Khế Liêu, “Nghĩa là thầy trừ tà... Ngốc.”(Khu ma nhân = Thầy trừ tà, lúc đầu vì muốn hình tượng Lam ca oách hơn nên để là khu ma nhân cho thần bí = =lll)

Khế Liêu nhú nhú mí mắt, mỉm cười nhìn Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa lập tức tránh sang bên cạnh một chút, thiếu chút nữa quên mất, Khế Liêu là một phần tử bạo lực!

“Ta thích.” Lam Minh thỏa mãn cười, kéo Miêu Tiêu Bắc, “Rất phù hợp thẩm mỹ của ta.”

Miêu Tiêu Bắc rút tay về, nói, “Thích thì được rồi, cảm ơn Danh Vũ đi.”

Lam Minh nhếch miệng, “Bây giờ chính là lúc để thưởng cho cô ấy.”

...

Tất cả mọi người khó hiểu nhìn h lẫn, chỉ có Phong Danh Vũ nhanh tay cầm lấy camera.

Đồng thời... Chỉ thấy Lam Minh đột nhiên một tay kéo Miêu Tiêu Bắc qua, cúi đầu, hôn một nụ hôn nồng nhiệt theo đúng tiêu chuẩn quốc tế.

“Nha a!”

Lần này thét chói tai ngoại trừ Phong Danh Vũ, còn có rất nhiều người đi đường, vốn một tòa nhà với phong cách cổ quái xuất hiện tại khu phố buôn bán trung tâm đã rất kỳ lạ, lại có một đám trai đẹp không rõ lai lịch, hơn nữa lại có hai chàng siêu cấp đẹp trai hôn nhau cuồng nhiệt ngay bên đường, trong nhất thời, EX trở thành khu vực thiêng liêng.

Bạch Lâu dứt khoát đem nghiệp trừ tà và buôn bán sách cũ của mình cũng đều dọn tới đây.

Sau khi đưa vào hoạt động thí nghiệm ba ngày, Tiểu Hoa tưởng rằng chắc chắn là lỗ vốn cũng phải khâm phục ý tưởng làm ăn của Phong Danh Vũ.

Bởi vì cảm giác thần bí và lực hấp dẫn của EX, nhà hát và quán bar nhà hàng gần đó buôn bán đều đắt khách vô cùng, ở đây hầu như bị các nữ sinh chiếm đóng.

Có điều, Phong Danh Vũ hình như vẫn không thêm để ý đến chuyện làm ăn, từ ngày đó khi thấy được một màn ướm át kia, Phong Danh Vũ vẫn như cũ chìm trong trạng thái linh hồn vất vưởng, cả ngày bay tới thối lui.

Exorcist, tên gọi tắt EX, nghề nghiệp là trừ tà, chỉ cần bạn cảm thấy trong cuộc sống xảy ra chuyện kỳ quái, hoặc những thứ không nên tồn tại trên nhân gian làm ảnh hưởng đến đời sống của bạn... Đều có thể tìm đến EX xin trợ giúp.

Đương nhiên, dù không có yêu ma quỷ quái, bạn cũng có thể đến quán bar nhà hàng gần EX ngồi, ngắm các anh siêu đẹp trai ra ra vào vào EX, hoặc đến nhà hát hoa lệ, xem vũ kịch rung động lòng người. Không lâu sau đó, khu vực buôn bán bị Phong Danh Vũ chiếm lĩnh này, biến thành khu vực của EX, ngay cả tạp chí mới cũng bắt đầu quan tâm vùng này, Tiểu Hoa lúc này mới ý thức được, Phong Danh Vũ đã đem những người này, biến

thành nguồn thu hút tiền tài to lớn, gian phòng làm việc của EX mở ra tuyệt đối so với quán bar càng kiếm được nhiều tiền hơn.

Vì vậy, các manh vật không nghề nghiệp, biến thành những thanh niên tốt có chức nghiệp có lý tưởng...

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Dấu rằng người bị hại, và cảnh sát trường mạnh mẽ dĩ nhiên là oan gia kiếp trước

Sau khi EX thành lập, tuy rằng mỗi ngày đều rất náo nhiệt hơn nữa có thể kéo theo chuyện buôn bán xung quanh, khiến các thành viên EX một bước trở thành đoàn thể được hoan nghênh nhất đường phố, nhưng bản thân EX lại không có khách đến thăm.

Ngẫm lại cũng phải, đang êm đang đẹp, ai lại đến cung cấp việc làm cho một đám pháp sư chứ?

Đương nhiên, nhàn rồi thì cũng chỉ có Lam Minh và Khế Liêu hai thùng cơm vô dụng mà thôi.

Miêu Tiêu Bắc và Phong Tiểu Vũ ban ngày đều phải đi luyện múa, có đôi khi buổi tối còn phải đi diễn, vô cùng bận rộn.

Bạch Lâu bắt đầu mở lại hiệu sách, mỗi ngày lại vội vội vàng vàng chạy đến các thư viện lớn, giúp Miêu Tiêu Bắc tìm kiếm tư liệu về Vũ Dạ tập.

Mà người bận rộn nhất kỳ thực là Long Tước.

Hình ảnh sinh hoạt của Long Tước như sau:

Sáng sớm thức dậy, nấu bữa sáng cho đám người, ma, quỷ, thần không thể tự lập kia, thỉnh thoảng chỉ có Miêu Tiêu Bắc hoặc Tiểu Hoa đến giúp

hắn, Phong Tiểu Vũ cũng có thể chạy chân, những người khác cơ bản đều bị hắn đuổi ra khỏi bếp, đặc biệt là Sesier.

Sau khi ở chung một thời gian, mọi người phát hiện Sesier là một thiếu niên có chút khép kín lại rất phản nghịch và bướng bỉnh, tuy rằng tướng mạo thì ung dung hoa lệ, nhưng hành vi thật sự là...

Ví dụ như mỗi ngày lúc rời giường, đều cần Long Tước đi gọi, ngay cả quần áo cũng không biết mặc, khi đó mọi người mới hiểu được vì sao trước giờ nó chỉ mặc áo choàng, bởi vì không cần cài nút.

Ngay sau đó Long Tước đã tìm một con quạ đen đi mắng thần bóng đêm một trận, không ngờ tin tức mà quạ đen mang về cũng khiến thần bóng đêm kích động hô to, “Nó biết mặc áo choàng hả? Bảo bối biết mặc áo choàng hả? Quá thông minh a!”

...

Tất cả mọi người triệt để câm nín.

Long Tước vốn chỉ là một nãi ba hoàn hảo, bây giờ suy bại thành siêu cấp quản gia, cả ngày vì chăm sóc Sesier mà chạy lòng vòng, lại còn phải dạy Tử Thần năng lực rất mạnh nhưng lại cực độ không có khả năng nhận biết này phân biệt các loại yêu ma quỷ quái.

Sau khi dạy nó nửa ngày, Long Tước cho dù tính tình rất tốt cũng phải lật nhào cái bàn, bề trên của thằng bé này nuôi dạy nó một nghìn năm, ngoại trừ cưng chiều thì không dạy nó một chút kiến thức thông thường nào, hèn chi ngay cả Tử Thần Hoàn cũng bị kẻ khác đánh cắp! Cha mẹ cái khỉ gì a! Hại hắn bây giờ còn phải dạy lại toàn bộ kiến thức cơ bản nhất cho nó, năng lực tự lập còn không bằng được Cổ Lỗ Y!

Long Tước mỗi ngày đều cực kỳ cầu kinh, chỉ có buổi tối nấu cháo điện thoại với các long bảo bảo mới thấy được nụ cười hạnh phúc của hắn.

Miêu Tiêu Bắc hết sức hiếu kỳ, cậu nói với Long Tước vài câu, bảo muốn đi xem các tiểu long của hắn, Long Tước chỉ là cười rồi thẳng thắn nói với cậu, không thể dẫn cậu đi, nhà của các tiểu long là nơi bí ẩn và cũng là nơi an toàn nhất địa cầu này.

.

Ngày đó, Miêu Tiêu Bắc và Phong Tiểu Vũ rốt cuộc đã kết thúc một vòng diễn xuất, tiếp đó là bảy ngày nghỉ ngơi khá nhẹ nhàng, trong khoảng thời gian này lão Dương sẽ nghiên cứu đề tài diễn xuất kế tiếp, sau đó sẽ chuẩn bị tất cả, vũ đoàn của bọn họ đã càng ngày càng nổi tiếng, phải chuẩn bị thêm nhiều tiết mục, như vậy đến sang năm, nói không chừng sẽ có một đợt lưu diễn.

“Bắc Bắc, nếu chúng ta có thể lưu diễn vòng quanh thế giới thì thật tốt a?” Phong Tiểu Vũ liếm kem, hỏi Miêu Tiêu Bắc.

“Chuyện này rất khó a.” Miêu Tiêu Bắc lơ đãng trả lời, vừa cúi đầu, dùng giấy ăn lau miệng cho Cổ Lỗ Y đang ngồi trong túi ôm kem ăn đến dính kem tươi đầy mặt.

Đang đi về nhà, thì thấy Cổ Lỗ Y giật giật mũi, há to mồm, một ngụm nuốt ực cây kem, sau đó cầm lấy khăn tay Miêu Tiêu Bắc đang cầm mà tự lau mặt, sau đó, bay lên một chút, từ trong túi nhìn ra bên ngoài, liếc mắt thấy được phía trước có một tiệm bánh ngọt.

Miêu Tiêu Bắc vội ấn nó xuống, nói, “Ngoan a, không được đi ra.”

“Cô kỹ.” Cổ Lỗ Y chỉ chỉ bụng mình, ý bảo —— Muốn ăn.

Miêu Tiêu Bắc nghĩ nghĩ, liền đi đến tiệm bánh ngọt, lấy tay che khuất Cổ Lỗ Y, hỏi nó, “Ăn cái gì?”

Cố Lỗ Y nhìn chăm chăm một cái bánh dâu, lại nhìn nhìn một cái bánh chocolate, ngẩng mặt nhìn Miêu Tiêu Bắc.

Miêu Tiêu Bắc mỉm cười, nháy mắt với nó mấy cái rồi gật đầu, Cố Lỗ Y vui mừng ngồi lại vào túi.

Miêu Tiêu Bắc mua hai cái bánh kem, thanh toán tiền xong đem bánh bỏ vào trong túi, Cố Lỗ Y mở giấy bao ra, vui vẻ ăn.

Phong Tiểu Vũ nhìn chăm chăm mấy ổ bánh kem to sau kính thủy tinh, hỏi, “Những cái này đều là làm hôm nay sao?”

“Đúng vậy, đều là mới cả.” Nhân viên bán bánh không biết nên ngăm ai cho được, Miêu Tiêu Bắc thật xinh đẹp, Phong Tiểu Vũ thật đáng yêu, nữ vương và tiểu bạch, manh muốn chết!

“Bắc Bắc, em muốn ăn bánh kem phủ trà.” Phong Tiểu Vũ nhìn Miêu Tiêu Bắc, “Chúng ta mua mấy cái về đi, mọi người cùng nhau ăn.”

Miêu Tiêu Bắc gật đầu, Phong Tiểu Vũ sau khi sống cùng Phong Danh Vũ, thì có rất nhiều tiền tiêu vặt, đương nhiên, nó không có khái niệm gì về tiền bạc, nghĩ đến lượng cơm mà Lam Minh và Khế Liêu ăn, phải mua riêng cho hai người đó mới được.

Phong Tiểu Vũ chỉ vào ba cái, lại bị một cái bánh kem phô mai hấp dẫn, bèn nói, “Lấy thêm cái này nữa.”

“Nga, cái này đã có người đặt rồi.” Nhân viên bán bánh nói.

“Vậy a... Hết rồi sao?” Phong Tiểu Vũ nói, “Thật muốn ăn phô mai.”

“Vậy chia cho người một nửa đó.”

Phong Tiểu Vũ vừa mới dứt lời, thì nghe sau lưng có một giọng nói truyền đến, rất quen thuộc.

“Bạch Lâu?” Phong Tiểu Vũ giật mình, “Anh đặt hả?”

“Đúng vậy.” Bạch Lâu gật đầu.

Nhân viên đã lấy bánh ngọt ra gói lại, đưa cho Bạch Lâu.

“Không phải anh không ăn gì cả sao?” Phong Tiểu Vũ hạ giọng hỏi.

Bạch Lâu nhìn nhìn nó, nói, “Hôm nay khá là đặc biệt, có lẽ nên ăn bánh kem chúc mừng một chút.”

“Hả?” Phong Tiểu Vũ giật mình.

Miêu Tiêu Bắc theo Bạch Lâu đi ra ngoài, hỏi, “Chẳng lẽ là... sinh nhật cậu à? Sao không nói sớm một tiếng, mọi người cùng nhau chúc mừng.”

“Đúng a.” Phong Tiểu Vũ cầm ba cái bánh kem chạy ra, nói, “Vừa lúc a, mua nhiều bánh kem như vậy, đi về ăn mừng đi, Bạch Lâu, điều ước sinh nhật là gì?”

Bạch Lâu nhìn nhìn hai người, cười nói, “Ai bảo hôm nay là sinh nhật ta?”

Miêu Tiêu Bắc và Phong Tiểu Vũ liếc mắt nhìn nhau, có chút khó hiểu nhìn lẫn, “Vậy, hôm nay là ngày gì?”

Bạch Lâu thản nhiên cười một cái, nói, “Ngày giỗ của ta.” Nói xong, cầm bánh rời đi, vừa ngâm nga một điệu dân ca.

Miêu Tiêu Bắc và Phong Tiểu Vũ sững sờ tại chỗ, liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy có chút xấu hổ lại có chút u ám, hầu như đúng lúc này...

“Ợ.” Cổ Lỗ Y trong túi ợ to một cái, Miêu Tiêu Bắc mới tỉnh lại, cúi đầu, chỉ thấy Cổ Lỗ Y xiết lại năm tay nhỏ xíu đâm ngực, hình như bị nghẹn.

Miêu Tiêu Bắc cả kinh, vội vàng chạy vào một quán trà mua một ly trà sữa cho nó.

Cổ Lỗ Y cầm ly trà sữa “Hô lô lô” uống một hơi, mới “Hô...” một tiếng thở ra một hơi dài, thoải mái mà dựa vào một bên xoa xoa bụng.

Miêu Tiêu Bắc vươn tay sờ sờ nó, Cổ Lỗ Y như trước ôm ngón tay Miêu Tiêu Bắc cọ tới cọ lui, trong miệng nói, “Bắc Bắc... Ái người.”

“U, lại học thêm được hai chữ a.” Phong Tiểu Vũ tiến tới nhìn nhìn, nói, “Cổ Lỗ Y nuôi đã lâu như vậy, một chút cũng không thấy lớn a.”

“Có lẽ lớn rất chậm.” Miêu Tiêu Bắc cười cười, nói, “Em xem Sesier đã một nghìn năm mà còn chưa có trưởng thành kìa.”

“Sẽ không.” Phong Tiểu Vũ kiên quyết lắc đầu, “Cổ Lỗ Y khi nào được một nghìn tuổi tuyệt đối sẽ trưởng thành hơn cậu ta, Sese quả thực là bị kịch.”

Miêu Tiêu Bắc bật cười, Phong Tiểu Vũ đi phía trước, Bạch Lâu đã đi rất xa.

“Bắc Bắc.” Phong Tiểu Vũ hỏi Miêu Tiêu Bắc, “Bạch Lâu hình như không vui a.”

“Có thể vui được sao.” Miêu Tiêu Bắc thở dài, “Hôm nay là ngày giỗ của cậu ấy, chắc chắn có rất nhiều chuyện đau lòng.”

“Cậu ấy có nói mình mất như thế nào không?” Phong Tiểu Vũ hỏi, “Lam ca hình như biết a?”

Miêu Tiêu Bắc lắc đầu nói, “Lam Minh anh ta...”

“Ta thì sao?”

Miêu Tiêu Bắc còn chưa nói xong, chợt nghe bên cạnh có người hỏi, hai người xoay mặt vừa nhìn, Lam Minh xuất hiện ngay bên cạnh.

“A...” Phong Tiểu Vũ và Miêu Tiêu Bắc đều kinh ngạc nhảy dựng.

“Sao anh bước đi không có tiếng động a?” Miêu Tiêu Bắc trừng hăn.

Lam Minh nhún vai, một tay ôm vai Miêu Tiêu Bắc, nói, “Thân ái à, người tốt cuộc có thể nghỉ ngơi rồi sao, ta vô cùng mong nhớ người.”

Miêu Tiêu Bắc đã nghe được xung quanh có tiếng rút không khí và tiếng hít thở hưng phấn của các nữ sinh, có chút vô lực nhìn Lam Minh, người này từ khi học xong phương pháp bán hủ, thì vẫn cứ hăng hái thực hành.

“Lam ca, anh có biết nguyên nhân Bạch Lâu mất không?” Phong Tiểu Vũ hỏi.

Lam Minh hơi nhíu mày, lắc đầu nói, “Ta không quá rõ ràng, nhưng có người hẳn là biết.”

“Ai?” Miêu Tiêu Bắc và Phong Tiểu Vũ đều nhìn hăn.

Lam Minh cười, nựng cằm Miêu Tiêu Bắc, nói, “Ngốc như vậy? Muốn biết người khác chết như thế nào, đi hỏi Tử Thần a!”

Miêu Tiêu Bắc sửng sốt, Phong Tiểu Vũ cũng mở to hai mắt, “Sesier? Bạch Lâu đã chết thật lâu rồi mà? Lúc ấy cậu ta cai sữa chưa?”

Lam Minh bật cười, “Người ta khi chết đều có ghi lại, Sesier có biện pháp tra ra được, có điều đã rất lâu rồi, cũng chỉ có thể tra ra nguyên nhân tử vong.”

“Đi hỏi thăm được chứ?” Miêu Tiêu Bắc có chút do dự, nói, “Thỏa mãn lòng hiếu kỳ của chúng ta, nhưng nếu Bạch Lâu đã không muốn nói, hẳn là không muốn chúng ta biết,”

“Đúng nga.” Phong Tiểu Vũ gật đầu.

“Bạch Lâu chết cũng không phải rất thảm.” Lam Minh đột nhiên mở miệng nói, “Quý cơ bản đều sẽ bảo trì hình thái khi chết, cho nên khi hãn chết đi, có lẽ không bị ngoại thương nghiêm trọng, có điều hãn có thể tồn tại tới bây giờ đồng thời trở thành Quý Sư, nhất định phải thỏa mãn hai điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Miêu Tiêu Bắc nhận lấy ly trà sữa mà Cổ Lỗ Y đã uống xong ném vào thùng rác, vừa hỏi Lam Minh.

“Trước khi chết oán khí rất nặng rất thương tâm, đồng thời sau đó vẫn căm hận vẫn thương tâm. Mặt khác, Bạch Lâu trước khi chết hãn là thân phận rất tôn quý.” Lam Minh nói, “Có điều ta khuyên các người đừng nên đi hỏi Sesier.”

“Ừ.” Miêu Tiêu Bắc gật đầu, “Như vậy.”

.

Mọi người tiếp tục về nhà, Miêu Tiêu Bắc thò tay vào túi cùng Cổ Lỗ Y đùa giỡn, vừa hỏi Lam Minh, “EX có việc làm chưa?”

Lam Minh có chút bất đắc dĩ, vừa định buông tay biểu thị không có thì nghe được có người gọi, “Lam Minh!”

Mọi người xoay mặt, thì thấy Khế Liêu chạy ào đến, nói, “Thằng quý này, người dám chạy!”

“Khế Liêu, cậu đang làm gì đó a?” Phong Tiểu Vũ nhìn xấp tờ rơi dày trong tay Khế Liêu, Khế Liêu nghiêng răng, nói, “Cũng là tên đầu gỗ kia lợi dụng việc công để trả thù ta!”

“Đầu gỗ?” Phong Tiểu Vũ chun mũi, “Tiểu ca a?”

“Hắn không phải đầu gỗ thì ai là đầu gỗ?” Khế Liêu nhe răng nanh ra, bất mãn nói, “Nói cái gì nhàn rồi cũng là nhàn rồi, đi ra ngoài phát tờ rơi, hứ.”

Miêu Tiêu Bắc hiếu kỳ cầm lấy tờ rơi nhìn một chút, chỉ thấy trên tờ rơi viết —— Bạn gặp phải quỷ sao? Gặp phải ác ma sao? Gặp phải thứ không nên thấy sao? Gặp phải vấn đề không thể giải quyết sao? EX có thể giúp bạn giải quyết vấn đề của mình.

“Woa...” Phong Tiểu Vũ nhú mày, “Ai thiết kế tờ rơi này a? Giống như poster phim kinh dị.”

“Đồ đầu gỗ.” Khế Liêu lật tờ rơi lại, nói, “Đây nhất định là chị hai của người thiết kế.”

Phong Tiểu Vũ và Miêu Tiêu Bắc tiến tới nhìn, chỉ thấy mặt sau là ảnh chụp của tất cả bọn họ, bên cạnh là một dòng quảng cáo —— Muốn bắt quỷ có thể cùng các mỹ nam bàn chuyện dài dài, mau, có ai gặp quỷ không?

Miêu Tiêu Bắc giật giật khóe miệng, vô thức nhìn Phong Tiểu Vũ, “Danh Vũ thật đúng là...”

“Càng ngày càng đáng đánh phải không?” Phong Tiểu Vũ lắc đầu, giao lại tờ rơi cho Khế Liêu, hỏi, “Cậu đã phát bao lâu rồi?”

“Rất lâu, chỉ có người đòi chụp ảnh chung và xin chữ ký, không ai cần tờ rơi.” Khế Liêu bất mãn hừ một tiếng, “Nhân loại thật không đáng yêu.”

.

Mọi người trở về, trên con đường cách EX không xa, thì thấy Bạch Lâu đang đứng trước cửa một cửa hàng, ngẩng đầu nhìn về phía tin tức đang phát trên màn hình LED phía trên cửa hàng.

“Sáng nay, cảnh sát tại đường Hâm Thủy khu Hoàng Hậu vòng quanh núi, phát hiện một chiếc xe màu đen có rèm che. Trong xe có hai người một nam một nữ, đều đã tử vong, thi thể người chết lộ ra màu xanh, theo pháp y nói, máu trong cơ thể người chết hầu như đều bị rút sạch, hơn nữa động mạch chủ ở cổ người chết có bốn lỗ máu, giống như quỷ hút máu trong truyền thuyết gây nên. Đây đã là vụ án thứ ba phát sinh trong tháng này, cảnh sát đã xác định vụ án này là án sát nhân liên hoàn.”

Sau khi nữ MC nói xong, màn ảnh chuyển tới hiện trường ở đường vòng quanh núi kia, chỉ thấy cảnh sát đã kéo dài phân cách vây quanh chiếc xe, có nhân viên công tác đang trông giữ, xung quanh rất nhiều phóng viên vây quanh hiện trường này.

“Có nhận xét gì không?” Lam Minh hỏi Khế Liêu.

“Giống như việc mà loài quỷ hút máu ta ghét nhất làm.” Khế Liêu bĩu môi.

“Vậy có phải không?” Miêu Tiêu Bắc hỏi.

“Không.” Khế Liêu lắc đầu nói, “Quỷ hút máu đã bao nhiêu năm không tập kích loài người rồi, nếu bảo bọn chúng tập kích người không bằng bảo bọn chúng tập kích trạm cung cấp máu thì thực tế hơn, hơn nữa máu người sống không ngon như huyết tương sau khi tăng nhiệt độ.”

“Di~” Phong Tiểu Vũ vô thức co rụt cổ lại, “Như vậy a?”

“Quỷ hút máu không thể trắng trợn như vậy.” Lam Minh nói, “Quỷ hút máu đã gần như bị diệt sạch, làm gì dám công khai sự tồn tại của mình?”

“Vậy là ai mô phỏng theo quỷ hút máu gây nên?” Miêu Tiêu Bắc hỏi.

“Có điều từ bốn lỗ cắn, rất nhanh rút sạch máu trong cơ thể, vẫn có điểm khó khăn.” Khế Liêu nói, “Hẳn là không phải người làm.”

“Ngoại trừ quỷ hút máu, còn có thứ gì biết hút máu sao?” Phong Tiểu Vũ hiểu kỳ hỏi.

“Nhân loại là thức ăn của ác ma, máu là thức uống có vị ngon nhất ma giới.” Lam Minh xấu xa cười, “Cũng giống như mọi người yêu thích cocacola.”

“Không phải chứ.” Phong Tiểu Vũ khẩn trương thối lui đến phía sau Miêu Tiêu Bắc.

“Đây chỉ là có người giả nhân giả quỷ mà thôi! Tất cả truyền thông đều rời khỏi nơi này!” Lúc này, chỉ thấy trong màn hình, truyền thông phóng viên vây quanh một người đàn ông trẻ tuổi.

Người nọ thoạt nhìn tối đa chỉ ba mươi tuổi, diện mạo lãnh tuấn rất có sức hấp dẫn, thanh âm trầm thấp rất thu hút, thoạt nhìn có vẻ rất lão luyện. Anh ta cau mày xua đuổi các phương tiện truyền thông, “Người phụ trách truyền thông chỉ nên nhắc nhở công chúng chú ý an toàn, chứ không nên mù quáng đi tin tưởng những thứ không tồn tại.”

“Tên kia là ai?” Khế Liêu hỏi, “Bản mặt thật đáng ghét.”

“Nga... Anh ta gọi Cảnh Diệu Phong, là người vừa được điều tới làm cục trưởng cục cảnh sát.” Phong Tiểu Vũ nói.

“Tuổi còn trẻ như vậy?” Miêu Tiêu Bắc giật mình nhìn nó.

“Ừm, đúng vậy.” Phong Tiểu Vũ gật đầu, nói, “Hôm trước chị hai mua một cuốn tạp chí, có giới thiệu anh ta, tân nhiệm, vừa ba mươi tuổi, người ta là thám tử lợi hại lắm nga, nhưng mà nghe nói gia thế rất kiên cố, theo chị hai nói, là một cực phẩm.”

“Như thế.” Miêu Tiêu Bắc gật đầu, “Năm nay, không có gia thế thì làm gì được lên chức khi còn trẻ như vậy chứ...”

Còn chưa kịp dứt lời, chợt nghe “Cạch” một tiếng.

Mọi người xoay mặt, chỉ thấy bánh kem phô mai trong tay Bạch Lâu rơi xuống đất, tan nát.

“Ai nha, thật đáng tiếc nga.” Phong Tiểu Vũ vừa định đi tới kiểm tra, bị Miêu Tiêu Bắc kéo lại, ý bảo nó nhìn Bạch Lâu.

Phong Tiểu Vũ ngẩng đầu, thì thấy Bạch Lâu ngơ ngác đứng nơi đó, ngẩng đầu, nhìn chăm chăm màn hình LED, vẻ mặt không tin được nhìn Cảnh Diệu Phong giữa đám phóng viên.

Miêu Tiêu Bắc bọn họ hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt của Bạch Lâu đã nói rõ tất cả, hẳn biết Cảnh Diệu Phong, hơn nữa... dường như quan hệ của hai người còn không đơn giản.

Cho đến khi tin tức kết thúc, Bạch Lâu vẫn còn ngơ ngác.

Mọi người cũng không dám đến quấy rầy hẳn, một lát, đột nhiên nghe Bạch Lâu nhẹ nhàng mà cười cười, cúi đầu nhìn nhìn bánh kem phô mai trên mặt đất, sau đó lại xoay người đi về.

Tất cả đều nhíu mày.

“Cầm.” Phong Tiểu Vũ đem bánh kem nhét vào trong tay Khế Liêu, xoay người chạy.

“Nó sao vậy?” Khế Liêu thắc mắc hỏi.

“Chắc là định mua lại bánh kem Phô mai.” Miêu Tiêu Bắc thở dài một hơi, đi thu dọn lại cái bánh kem rơi nát kia, ném vào thùng rác, mọi người về nhà.

.

Màn đêm buông xuống, Bạch Lâu một mình trong phòng uống rượu, có lẽ đã uống rất nhiều, Phong Tiểu Vũ đem bánh kem phô mai mới mua vào cho hắn, Bạch Lâu nằm sấp một bên ô ô khóc.

Phong Tiểu Vũ cả kinh chạy ra, mọi người không biết nên làm gì mới tốt, Phong Danh Vũ nhìn không nổi, hỏi, “Xảy ra chuyện gì? Thăng công cặn bã nào dám khi dễ cục cưng? Bà đây tìm người thiên nó!”

Miêu Tiêu Bắc suy nghĩ một chút, đột nhiên nhớ tới lúc trước Bạch Lâu đã tâm sự với cậu vài điều, bèn nói, “Đi ngủ cả đi, đừng ở đây nhìn nữa, để cậu ấy yên lặng một chút.”

Mọi người bất đắc dĩ.

Bạch Lâu còn ngơ ngác ôm đầu gối ngồi trên giường, Miêu Tiêu Bắc vào phòng, vỗ vai hắn, “Cậu sao rồi?”

Bạch Lâu chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Miêu Tiêu Bắc.

Miêu Tiêu Bắc thấy hắn vẻ mặt rất tổn thương, dường như rất khó chịu, ngồi bên cạnh hắn, “Người kia... chính là người cậu muốn tìm?”

Một lúc lâu, Bạch Lâu gật đầu, “Hắn ngay cả tên họ cũng không thay đổi.”

“Nhưng đã chuyển thể đầu thai rồi mà?” Miêu Tiêu Bắc nói, “Cho nên... Người mà cậu hận kia thực tế đã mất rồi, đây chỉ là một người giống anh ta mà thôi.”

“Hmm.” Bạch Lâu gật đầu.

“Vậy cậu đừng đau lòng nữa.” Miêu Tiêu Bắc vỗ vỗ hắn.

“Ta không phải đau lòng chuyện này.” Bạch Lâu lắc đầu.

“Vậy thì tại sao?” Miêu Tiêu Bắc thắc mắc.

“Ta quên mất rồi.” Bạch Lâu đột nhiên ngẩng đầu nhìn Miêu Tiêu Bắc, nói, “Ta đã quên rồi, cái gì cũng không nhớ rõ nữa!”

Miêu Tiêu Bắc mờ mịt nhìn Bạch Lâu, thì thấy Bạch Lâu vẽ mặt ngờ ngàng, “Ta hiện tại khi nhìn thấy hắc, cảm giác gì cũng không có, hận hay yêu gì cũng không có, ta có phải đã sống quá lâu rồi hay không?”

“Đó là chuyện tốt a.” Miêu Tiêu Bắc nói,

“Ta đây sống lâu như vậy vì cái gì? Lần lượt từ chối đi đầu thai, đến bây giờ đã không còn cơ hội chỉ có thể vĩnh viễn làm quỷ, ta đã vì cái gì?” Bạch Lâu thoát nhìn thương tâm lại không cam lòng.

Miêu Tiêu Bắc nhẹ nhàng thở dài, cũng không biết nên nói cái gì để an ủi hắc, đành phải nhẹ nhàng vỗ vai hắc.

Cổ Lão Y cũng theo Miêu Tiêu Bắc đi vào, ngồi trên vai cậu, vẽ mặt buồn bã nhìn Bạch Lâu, dường như cũng khổ sở vì hắc.

Ngoài cửa, mọi người chưa đi ngủ cũng lơ mơ hiểu được tình huống của Bạch Lâu.

Khế Liêu thần kinh khá thô, hỏi, “Đến tột cùng có cái gì mà lại phải khổ sở chứ?”

Phong Danh Vũ bên cạnh lau nước mắt đuổi hắc, “Không nên làm hồng bầu không khí!”

“Ừm... Khóc một đêm phỏng chừng sẽ tốt hơn.” Long Tước sờ cằm.

“Muốn đi ghết chết người kia không?” Sesier hỏi Long Tước.

“Uy, dù người là Tử Thần cũng không được làm bừa đó!” Long Tước túm Sesier về phòng đi ngủ, để đảm bảo an toàn còn thu giữ lưỡi hái của nó.

.

Đêm đó, Miêu Tiêu Bắc cũng không ngủ, ngồi trong phòng Bạch Lâu an ủi hẳn, Bạch Lâu khóc đến hừng đông hôm sau, sau đó Miêu Tiêu Bắc yên tâm ngủ.

Chờ cậu tỉnh lại, đã nằm trong phòng mình, bên cạnh là Cổ Lỗ Y ngủ đến chảy nước bọt.

Miêu Tiêu Bắc rời giường, đi tới bên giường kéo rèm cửa sổ ra, ánh nắng chói mắt. Chậm rãi nhìn xuống, thì thấy trong sân đã có vài người đang ngồi. Bạch Lâu đã ở, mọi người đang phơi nắng ăn bánh kem hôm qua mua.

Miêu Tiêu Bắc nắm tay chống cằm nhìn, chỉ thấy Bạch Lâu có vẻ đã khôi phục, ăn bánh kem phô mai, nói nói cười cười.

“Cô kỹ?” Cổ Lỗ Y không biết tỉnh dậy hồi nào, bay đến, ngồi lên vai Miêu Tiêu Bắc, tiến tới hôn lên má cậu một cái, “Bắc Bắc.”

Miêu Tiêu Bắc nhìn nhìn nó, cười nói, “Sớm nha, Cổ Lỗ Y.”

Cổ Lỗ Y ôm cậu cọ cọ.

Miêu Tiêu Bắc đặt nó vào lòng bàn tay nhẹ nhàng xoa xoa, nhìn chăm chăm Bạch Lâu dưới lầu —— Trước đây vì hận mà sống ngàn năm, thật vất vả tìm được người kia, nhưng phát hiện không còn hận nữa, quả thật khiến người ta thương cảm.

“Cổ Lỗ Y.” Miêu Tiêu Bắc nhéo nhéo cái mũi Cổ Lỗ Y, cười nói, “Bạch Lâu sau này có lẽ sẽ tìm được lý do tốt hơn để sống, đúng không?”

“Cô kỹ~” Cố Lỗ Y kêu một tiếng, ôm Miêu Tiêu Bắc cọ cọ, trong miệng nói, “Ái người ái người.”

.

.

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Hấp Huyết tộc ti tiện, EX nghênh đón mỗi làm ăn đầu tiên trong lịch sử

Lại nhàn rồi thêm một ngày, ngày giỗ hôm qua của mình Bạch Lâu đã khóc thật nhiều rồi tâm tình cũng bình phục, tiếp tục tìm tư liệu.

Lam Minh đọc báo, trước đây hẳn thỉnh thoảng cũng đọc báo, có điều hôm nay tương đối đặc biệt, đem đồng báo đã phân chia rõ ràng ra đặt trước bàn trà, ngồi xem.

Miêu Tiêu Bắc luyện múa xong, sau khi cùng Cố Lỗ Y tắm rửa, lau tóc đi ra, ngồi vào sofa mở TV, hỏi Lam Minh, “Anh đang làm gì vậy?”

Lam Minh quay đầu lại, thì thấy Miêu Tiêu Bắc đang mặc áo tắm, trên đùi là Cố Lỗ Y bị “hấp” hơi nước đến hồng hồng đang quấn một chiếc khăn khô mềm mại.

“Ta nói này...” Lam Minh nhìn Miêu Tiêu Bắc.

“Hửm?” Miêu Tiêu Bắc lau tóc.

“Người tốt xấu gì cũng là người của ta, tại sao có thể tắm cùng với sinh vật khác?” Lam Minh có chút bất đắc dĩ nói, “Nó dù nhỏ đến đâu thì nó cũng là giống đực.”

“Nói bậy bạ gì đó?” Miêu Tiêu Bắc khinh bỉ liếc qua, lau nước trên người cho Cố Lỗ Y, “Tôi là người giám hộ cho Cố Lỗ Y!”

Lam Minh thở dài, nắm tay chống cằm, vươn tay vỗ vỗ đầu Domi ngồi xồm bên cạnh, nói, “Khu ma nhân quả nhiên thích hợp cuộc sống lưu lạc, việc làm ăn rất khó tự mình tìm tới cửa, cuộc sống bình thản khiến ta sản sinh cảm giác khủng hoảng, hơn nữa ái tình còn mất đi kích thích.”

Miêu Tiêu Bắc không để ý những lời lộn xộn của Lam Minh, nhìn nhìn tờ báo, hỏi, “Anh đang điều tra vụ án của quỷ hút máu kia sao?”

“Ta chỉ là cười trên nỗi đau người khác mà thôi, xem loài quỷ hút máu dê tiện này bị ai vu oan hãm hại.” Lam Minh nói nghe có chút thống khoái.

Miêu Tiêu Bắc nghe được khế nhú mày, cầm tờ báo nhìn, hỏi, “Như vậy xác định không phải quỷ hút máu làm sao?”

“Hừ.” Lam Minh nhún nhún vai, “Phong cách hoàn toàn không giống, quỷ hút máu là sự tồn tại dê tiện.”

Miêu Tiêu Bắc nghe xong cũng cảm thấy kỳ quái, vì sao lại muốn hãm hại quỷ hút máu chứ? Hay chỉ đơn thuần là trò bịp của tội phạm giết người mà thôi? Nghĩ vậy, cậu thấy Lam Minh giơ tay vuốt cằm, mờ ám nhìn chăm chăm chân mình.

“Gì vậy?” Miêu Tiêu Bắc có chút khó hiểu.

“Nga... Chân của người đẹp cực.” Lam Minh ngắm nghía nửa ngày, đột nhiên đánh giá, “Vừa dài, vừa thẳng lại cân xứng... Thật khiến tâm tình người ta nhộn nhạo.”

“Anh có bệnh à?” Miêu Tiêu Bắc nhắc chân định đá hấn, Cổ Lỗ Y đang ngơ ngác ngồi trên đùi cậu, trực tiếp lặn lên bụng Miêu Tiêu Bắc, nó sợ bị ngã xuống, theo bản năng giơ tay nắm vạt áo trước của Miêu Tiêu Bắc.

Áo tắm của Miêu Tiêu Bắc chẳng qua là tiện tay buộc lại một nút... Bị Cổ Lỗ Y túm một cái... Mở rộng.

“Nga~” Lam Minh ngồi vừa đúng góc độ, liếc mắt một cái thấy được rõ ràng, lập tức phát ra tiếng tán thán.

Miêu Tiêu Bắc vội nắm lấy áo kéo lên, đem Cổ Lỗ Y nhét vào tay Lam Minh, xoay người chạy lên lầu thay quần áo.

“Hừ hừ.” Lam Minh vuốt cằm, cảm giác vừa nhìn thấy được cảnh đẹp, nhéo nhéo má Cổ Lỗ Y, “Đây là phúc lợi mà người đem đến?”

Cổ Lỗ Y nhìn Lam Minh chớp chớp mắt, ngoan ngoãn ngồi trên tay Lam Minh, dùng khăn bọc mình lại, nó rất sợ Lam Minh.

Rất nhanh, Miêu Tiêu Bắc thay quần áo xong xuống lầu, mặc cho Cổ Lỗ Y một bộ quần áo thể thao rất đáng yêu, những thứ này đều là Phong Danh Vũ tìm chuyên gia thiết kế ra, dựa theo hình thể của Cổ Lỗ Y mà làm, có nguyên một tủ áo quần nhỏ xíu, tất cả mọi người rất ủng hộ việc thay quần áo cho Cổ Lỗ Y, bởi vì rất đáng yêu.

“Đến EX không?” Lam Minh hỏi Miêu Tiêu Bắc.

Miêu Tiêu Bắc gật đầu, “Một lát khi nào đi về, tôi muốn ghé nhà hát, giày luyện múa của tôi để quên ở đó rồi.”

Lam Minh gật đầu đi lái xe, Phong Tiểu Vũ và Khế Liêu cũng đi theo.

.

Xe chạy đến cửa EX, thì thấy Bạch Lâu đã sớm tới rồi, đang quét rác ngoài cửa.

“Hô hô...” Phong Tiểu Vũ vuốt cằm nhìn Bạch Lâu, “Quần áo chị hai đặt làm rất hợp với anh ấy nga.”

“Cái kia... Là sườn xám phải không?” Miêu Tiêu Bắc có chút vô lực.

“Nói chính xác, đây có lẽ gọi là áo dài.” Phong Tiểu Vũ chăm chú nói, “Hôm qua em nói là sườn xám, bị chị hai giải thích về sự khác nhau giữa sườn xám và áo dài cả nửa ngày.”

“Rất cổ điển, mặc dù hơi kỳ.” Miêu Tiêu Bắc gật đầu, “Có điều rất thích hợp.”

“Thảo nào nhiều người vậy xem như vậy.” Lam Minh dừng xe, mọi người xuống xe, thành viên EX đến, khiến không ít những người mộ danh mà đến đều kích động lên, trong một lúc, tiếng chụp hình tách tách vang lên không dứt bên tai.

“Sớm.” Miêu Tiêu Bắc chào hỏi Bạch Lâu.

“Sớm, có khách đó.” Bạch Lâu đem chổi cất đi.

“Hả?” Tất cả mọi người sửng sốt.

Bạch Lâu chỉ chỉ trong phòng, thì thấy trên sofa có một nữ sinh mặc đồng phục đang ngồi.

Miêu Tiêu Bắc đẩy cửa ra, mọi người đi vào, nữ sinh kia quay đầu nhìn mọi người, có chút khẩn trương.

“Em có chuyện gì?” Miêu Tiêu Bắc hỏi cô.

Nữ sinh nhìn nhìn Miêu Tiêu Bắc, hơi khó xử, tới bây giờ cô còn chưa cùng một người con trai mà lại còn đẹp đến như vậy tiếp xúc gần gũi, sự anh tuấn của Miêu Tiêu Bắc khiến cô không thể lảng tránh.

“Nga... Nhờ các anh giúp đỡ.” Nói rồi, nữ sinh đó từ bên trong cặp táp, lấy ra một tờ rơi.

Khế Liêu tiếp nhận nhìn nhìn, chính là tờ rơi hôm qua đã đi phát, giật mình hỏi, “Cô muốn ủy thác vụ án a?”

“Ừm.” Nữ sinh gật đầu.

Tất cả mọi người vô thức hít một ngậm khí lạnh, Phong Tiểu Vũ vô cùng vui vẻ chạy ra cửa đốt pháo, EX khai trương rồi! EX rất cuộc đã nghênh đón vị khách đầu tiên trong lịch sử rồi!

Miêu Tiêu Bắc châm trà đặt trước mặt nữ sinh kia, Lam Minh đi tới ngồi đối diện cô, ưu nhã cười cười, hỏi, “Xưng hô như thế nào?”

Nữ sinh càng thêm e lệ, người trước mắt, cảm giác áp bức thật mạnh.

“Tôi là Hạ Nguyệt... Tôi muốn điều tra, quý hút máu.” Nữ sinh dựa vào lá gan, nói, “Tôi biết, có quý hút máu tồn tại!”

Tất cả mọi người sửng sốt, Lam Minh nhìn cô một hồi, “Nói cụ thể một chút.”

“Chính là chuyện mà hiện nay tin tức và báo chí đều đưa tin đó, vụ án về quý hút máu!” Hạ Nguyệt khẩn trương nói, “Tôi biết, những người đó là bị quý hút máu giết!”

“Khẳng định như thế?” Lam Minh hỏi.

“Đúng vậy.” Phong Tiểu Vũ ở bên cạnh nói, “Trên tin tức, cảnh sát không phải đã nói, đây là có người giả thần giả quỷ sao?”

“Không phải!” Hạ Nguyệt lắc đầu, “Tôi nhìn thấy!”

“Cô nhìn thấy cái gì?” Khế Liêu hỏi cô, “Quá trình mà quý hút máu giết người?”

“Không phải.” Hạ Nguyệt có chút chần chờ, “Tôi nói ra, bọn họ đều không tin.”

“Cô nói thử xem.” Bạch Lâu đi tới bên cạnh, mở laptop vừa tra tư liệu, vừa hỏi cô, “Cụ thể cô đã thấy cái gì?”

Hạ Nguyệt nuốt nước bọt, trấn tĩnh nói, “Chuyện là như vậy, một nam một nữ mà hôm qua chết trên đường vòng quanh núi kia, cô gái đó, là chị họ của tôi.”

Tất cả mọi người sửng sốt, Lam Minh nhìn nhìn cô, “Hãy nén đau thương.”

Hạ Nguyệt cúi đầu, vẻ mặt có chút mơ hồ.

“Vậy chàng trai chết trong xe kia là ai?” Miêu Tiêu Bắc hỏi, “Là anh rể cô sao?”

Hạ Nguyệt lắc đầu, “Tôi không biết người đó.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, chột nghe Hạ Nguyệt tiếp tục nói, “Trước đó không lâu, trường học của chúng tôi có một giáo viên mới đến, hơn hai mươi tuổi, trông rất anh tuấn.”

Bạch Lâu đặt bút ghi âm lên bàn.

“Người họ họ Trần, gọi Trần Vũ, là giáo viên lịch sử, nữ sinh chúng tôi thoáng cái đều mạnh cực, hảnh rất gầy, da cũng trắng, thoạt nhìn hơi ốm yếu, nhưng đẹp trai là được rồi.” Hạ Nguyệt miêu tả một chút giáo viên lịch sử kia, nói tiếp, “Hảnh là kiểu mà tôi thích nhất, cho nên khi về nhà tôi đã khoe với chị họ vài câu. Chị họ lần kia đặc biệt đi tới trường tôi, nhìn thấy hảnh... Tôi biết, chị họ thích hảnh.”

Tất cả mọi người có chút hết nói, chuyện này... đáng lẽ phải là phim kinh dị mới đúng chứ? Tại sao đột nhiên trở thành phim tình cảm?

“Chị họ đẹp hơn tôi rất nhiều, con trai thích chị cũng nhiều.” Hạ Nguyệt vẻ mặt hơi buồn bã nói, “Quả nhiên, không bao lâu, chị họ tôi và Trần Vũ trở thành bạn, đồng thời bắt đầu theo đuổi h lẫn.”

Miêu Tiêu Bắc ngồi lên chiếc ghế cao bên cạnh, đặt túi xách lên đùi, vươn tay nhẹ nhàng xoa xoa Cổ Lỗ Y đang ngủ.

“Khi đó tôi rất đổ k y, đó vốn là người tôi thích kia mà, lại bị chị họ cướp đi mất rồi.” Hạ Nguyệt khe khẽ thở dài, “Tôi cảm thấy không cam lòng, ngày đó khi tan học, tôi đi tìm Trần Vũ, tôi muốn bày tỏ với h lẫn, nhưng...”

“Thế nào?” Phong Tiểu Vũ là người tập trung nhất, nó cảm thấy dường như lập tức sẽ từ phim tình cảm chuyển sang phim kinh dị.

“Tôi nhìn thấy h lẫn...” Hạ Nguyệt nhỏ giọng nói, “Trên tay h lẫn cầm một bịch máu, uống đến đầy miệng toàn là máu, hàm răng rất nhọn.”

Khế Liêu cười cười, “Ngày đó là trăng tròn sao?”

“... Đúng vậy.” Hạ Nguyệt gật đầu, “Sao cậu biết?”

“H lẫn thường ngày có đi lại dưới ánh nắng không?” Khế Liêu không trả lời cô, hỏi ngược.

“Ừm.” Hạ Nguyệt gật đầu.

“Quý hút máu thông thường đều không thể xuất hiện dưới mặt trời.” Lam Minh hỏi cô, “Người xác định không phải là có người đang bày trò chứ?”

“Không phải!” Hạ Nguyệt lắc đầu, “Ngày đó, tôi nghĩ có thể h lẫn đã thấy tôi, nhưng tôi quá sợ hãi, sau đó giả bệnh ở nhà vài ngày không dám đến trường, sau đó h lẫn đã tới nhà tôi, nói là đi thăm gia đình.”

“H lẫn nói gì với cô?” Miêu Tiêu Bắc hỏi.

Hạ Nguyệt khẩn trương đứng lên, nói, “Hắn nói... Hắn nói đáng về của tôi, giống như đồ kỵ đến phát điên rồi.”

Tất cả mọi người nhú mày, là một con quỷ hút máu có tính cách khá tồi tệ a.

“Sau đó thì sao?” Lam Minh hỏi tiếp.

“Sau đó... Hắn hỏi tôi, có phải rất hận chị họ hay không?” Hạ Nguyệt nói, vành mắt lại đỏ lên, “Tôi, lúc đó tôi đã nói ừ, tôi ghét nhất là chị họ, chị ấy từ nhỏ đến lớn đều mạnh mẽ hơn tôi, toàn cướp thứ mà tôi thích, đàn ông mà tôi thích cũng bị chị ấy cướp đi, tới tay chưa được một tháng chị ấy đã đá bọn họ, tôi hận chị ấy muốn chết.”

Tất cả mọi người nhin không được nhú mày, Bạch Lâu đặt cùi chỏ lên bàn, tựa trên quầy xa xa nhìn về phía Hạ Nguyệt, “Oán khí rất mạnh a.”

“Sau đó nữa?” Miêu Tiêu Bắc hỏi, “Chuyện này có liên quan gì đến chị họ của cô?”

“Sau đó, Trần Vũ lại hỏi tôi, có phải tôi rất mong chị họ chết đi hay không?” Hạ Nguyệt nói, do dự một chút, lấy dũng khí nói, “Tôi đã gật đầu, tôi nói tôi mong chị ấy gặp bất hạnh, mong chị ấy đau khổ, mong chị ấy ước ao được làm tôi!”

Lam Minh thần nhiên nở nụ cười, “Đồ kỵ là một trong những thứ mà ma vật thích nhất, nó cũng như oán hận hay ác độc, vô cùng thơm ngon.”

“Tiếp đi?” Khế Liêu hỏi, “Kẻ đó nói sẽ giúp cô giải quyết chị họ?”

“Không có, sau đó tôi khóc rồi mơ mơ màng màng ngủ, chờ khi tôi tỉnh lại, đã không thấy hắn.” Hạ Nguyệt nói, “Tôi xuống lầu hỏi cha mẹ, bọn họ nói tôi sốt cao cả ngày nay, căn bản không có giáo viên nào đến thăm gia đình cả, có thể là tôi nằm mơ.”

“Ừm...” Khế Liêu cười nhạt, “Thuật mê huyễn, làm cho ký ức không rõ, giống như thủ đoạn mà quỷ hút máu thường dùng.”

“Hai ngày sau khi xảy ra chuyện đó, cũng chính là hôm qua, tôi xem tin tức, mới biết chị họ đã chết.” Hạ Nguyệt thấp giọng nói, “Tôi đến trường hỏi Trần Vũ, hắn giống như bị mất trí nhớ, tôi làm ầm ĩ cả lên, hắn lại nói hắn căn bản không quen với chị họ. Người khác cũng đều nói, không hề thấy chị họ tới trường học. Sau đó lại cho rằng tôi quá đau lòng, tôi bị đuổi về nhà, mấy ngày nay vẫn luôn nghĩ.”

Lam Minh nghe xong, tựa hồ bắt đầu có hứng thú, hỏi, “Người hoài nghi là Trần Vũ kia giết chết chị họ người?”

“Vâng.” Hạ Nguyệt gật đầu nói, “Ít nhất hắn rất khả nghi, tôi nói chuyện này cho cảnh sát phụ trách vụ án lần này nghe, bọn họ đến trường thăm hỏi một chút, còn đến nhà chị họ hỏi. Mà tất cả mọi người đều nói chị họ tôi chưa từng đến trường tôi, không quen Trần Vũ. Càng khoa trương hơn chính là, cha mẹ chị họ còn nói người chết chung trong xe với chị, mới là bạn trai chị, bọn họ yêu nhau ba năm, đang chuẩn bị kết hôn... Nhưng tôi căn bản không nhận ra người kia, ngay cả tên gọi của anh ta là gì cũng không biết!”

Miêu Tiêu Bắc nghe được nhú chặt đôi mày, đừng nói, nếu như gặp phải loại chuyện này, hầu như tất cả mọi người sẽ nghĩ Hạ Nguyệt thực sự có chút không được bình thường?

“Cô muốn chúng tôi làm thế nào?”

Lúc này, Long Tước đã đi tới, hắn tới khá muộn, nhưng cũng nghe được sơ sơ.

Tới sau lưng Lam Minh, Long Tước tựa lên sofa, hỏi, “Đối phó với quỷ hút máu, phí ủy thác rất cao, chúng tôi có thể cung cấp hai loại dịch vụ, loại thứ nhất, giúp cô điều tra nguyên nhân tử vong của chị họ cô. Loại thứ hai,

sau khi điều tra xong nguyên nhân tử vong, nếu như hung thủ là nhân loại, chúng tôi sẽ đem kẻ đó giao cho cảnh sát, để hắn chịu sự trừng trị của pháp luật. Nếu như hắn không phải nhân loại, chúng tôi có thể giúp cô loại bỏ hắn, báo thù cho chị họ cô.”

“Thật không?” Hạ Nguyệt nhìn chằm chằm Long Tước, hỏi.

“Đừng vui mừng quá sớm, tôi nói rồi, hành động như vậy phí dụng khá cao, sẽ không vì cô là học sinh mà ngoại lệ nga.” Long Tước lấy ra biên lai, hỏi Hạ Nguyệt, “Cô có thể trả nổi sao?”

Hạ Nguyệt do dự một chút, nói, “Tôi không có tiền mặt, nhưng, tôi có đứng tên một bất động sản.”

Mọi người đều sửng sốt, không ngờ một học sinh lại có bất động sản.

“Lúc tôi mười sáu tuổi vừa có chứng minh nhân dân, người nhà đã sang tên cho tôi, là nhà cũ.” Hạ Nguyệt từ trong túi lấy ra giấy chứng nhận bất động sản và đơn định giá, “Chỉ cần các anh có thể phá án, tôi sẽ giao thứ này cho các anh, đủ không?”

Miêu Tiêu Bắc khẽ nhún mày, cảm thấy điều này dường như không thỏa đáng, nhưng nghĩ lại, dù sao góp sức cũng là mọi người, chuyện làm ăn chính là như thế này, hơn nữa Phong Danh Vũ còn có đầu tư.

“Vậy là đủ rồi, cô muốn chọn loại dịch vụ thứ mấy?” Long Tước hỏi.

“Loại thứ hai.” Hạ Nguyệt ngẩng đầu, ánh mắt kiên định, “Nếu như kẻ giết chị họ tôi không phải nhân loại, vậy tôi van các anh hãy giết hắn! Báo thù cho chị họ tôi.”

.

.

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Ca sĩ yêu dị đến, Lam Minh, tâm tình đang ác liệt

Hạ Nguyệt để lại một ít đầu mối, bao quát địa chỉ trường học của cô, đặc điểm của giáo viên nam kia, còn có vài tấm ảnh chụp, rồi rời đi.

Chờ người đi, Lam Minh cầm ảnh chụp lên nhìn, Khế Liêu gác chân lên, cười, liếm liếm răng nanh sắc nhọn, nói, “Ta thật không hiểu nổi nhân loại, không phải cô ta rất muốn chị họ của mình chết đi sao? Tại sao bây giờ người đã chết, lại còn khóc? Còn nói muốn báo thù, nếu như thật sự muốn báo thù, vậy trước tiên đi tự tử đi.”

“Con người rất giỏi trốn tránh trách nhiệm.” Lam Minh cười cười, ném ảnh chụp lên trên bàn, thản nhiên nói, “Bản thân gây ra sai lầm, có thể nói là tại ác ma mê hoặc, sai là ác ma sai, mà không phải do họ không chịu chống lại sự mê hoặc của ác ma.”

“Ừm.” Miêu Tiêu Bắc đột nhiên ngật đầu, “Lời này không sai.”

“Có điều nếu đã nhận việc, hơn nữa thù lao lại cao như vậy, thì chúng ta phải đi điều tra.” Long Tước thu gom tư liệu, giao cho Lam Minh.

“Ta?” Lam Minh có chút khó hiểu nhìn hắn.

“Ừ.” Long Tước gật đầu, “Đây là công ty, rảnh rồi nhất là người với Khế Liêu, đương nhiên là hai người đi điều tra.”

Lam Minh nhíu mày, “Hay là người tìm ra được đầu mối trước đi, ta giúp người xử lý.”

“Khu Ma Nhân đại nhân à.” Long Tước đột nhiên cười cười, “Người đã lâu lắm rồi không chịu trả lời cho ta đó nha, tính lười biếng lật lọng à?”

Lam Minh nghe xong đột nhiên cười cười, không tiếp tục nói thêm gì nữa, đứng lên nói với Miêu Tiêu Bắc, “Đi không?”

Miêu Tiêu Bắc ngược mắt nhìn hắn, hỏi, “Đi đâu?”

“Không phải người muốn đi lấy giày sao? Vừa lúc ghé trường học một chuyến, nhìn giáo viên kia.” Lam Minh vươn tay kéo cậu, “Đi thôi.”

Miêu Tiêu Bắc bị hắn kéo lên, đi ra ngoài, Long Tước lại nhìn nhìn Khế Liêu.

“... Biết rồi.” Khế Liêu rút lại cái chân bắt nã đang gác trên bàn, đứng lên, “Ta đi xem hiện trường được chưa.”

...

“Người này trông giống quỷ hút máu à?” Miêu Tiêu Bắc ngồi trong xe, cầm ảnh chụp hỏi Lam Minh.

“Tướng mạo thì quả thực khá giống.” Lam Minh tùy ý nói.

“Quỷ hút máu có đặc điểm gì không?” Miêu Tiêu Bắc hiếu kỳ hỏi.

“Ừm.” Lam Minh không yên lòng mà gật đầu, “Người cứ nhớ kỹ, sắc mặt của quỷ hút máu đa phần đều giống như bị thiếu máu, trông rất suy yếu nhưng khá đẹp, mặt khác, môi của bọn chúng sẽ hơi nhô ra bên ngoài, bởi vì trên nướu giấu hai cái răng nanh có thể co rút.”

“Nga.” Miêu Tiêu Bắc gật đầu, thì ra là thế a, xoay mặt nhìn nhìn Lam Minh, cảm thấy Lam Minh dường như không vui, lúc này còn vui vẻ, nhưng bây giờ, hình như không có hứng thú gì.

Miêu Tiêu Bắc và Lam Minh ở chung cho đến bây giờ, hầu như đều là Lam Minh tương đối thân thiện, có điều hôm nay hẳn tựa hồ tâm tình không tốt lắm, Miêu Tiêu Bắc nghĩ, có lẽ do mình quá nhạy cảm.

.

Xe chạy đến cửa nhà hát thì dừng lại, Miêu Tiêu Bắc xuống xe, nói, “Anh ở đây chờ tôi đi, tôi lấy xong sẽ ra ngay.”

Lam Minh gật đầu.

Miêu Tiêu Bắc xuống xe chạy vào.

Lam Minh thấy cậu chạy xa, hơi nhú mào, cởi dây an toàn, đứng bên cạnh xe đợi một hồi, gương mặt chậm rãi thâm trầm xuống. Hắn khóa xe lại, đi vào trong nhà hát.

Miêu Tiêu Bắc chạy vào nhà hát, không mở đèn, quen thuộc chạy vào hậu đài, mở đèn hậu đài, đi đến tủ quần áo của mình tìm giày luyện múa.

“Cô kỹ.” Cổ Lỗ Y từ trong túi chui ra, nhìn Miêu Tiêu Bắc kêu một tiếng.

“Cổ Lỗ Y, tỉnh ngủ hay là bị anh đánh thức a?”

Cổ Lỗ Y bay ra, rướn cong thắt lưng, ngồi trên vai Miêu Tiêu Bắc, cọ cậu, “Bắc Bắc.”

“Ừm, có đói bụng không?” Miêu Tiêu Bắc tìm được giày luyện múa của mình, rồi đi ra ngoài, “Một lát dẫn cưng đi ăn nha? Muốn ăn cái gì?”

Đi tới trong thánh phòng, Miêu Tiêu Bắc còn chưa ra ngoài, đột nhiên, chợt nghe được một tiếng đàn cổ quái...

Miêu Tiêu Bắc sửng sốt, đây là tiếng đàn organ.

Nhà hát này, là Phong Danh Vũ tốn một số tiền lớn mua lại, bởi vì sở thích kỳ quái của cô ấy, cho nên nhà hát trang trí theo phong cách Baroque mười phần, tương tự một loại sân khấu kịch tình xảo.

Miêu Tiêu Bắc nghe được trong bóng tối, là một ca khúc hoa lệ mà đàn organ đàn tấu ra.

Đồng thời... Nghe được “Cạch” một tiếng.

Miêu Tiêu Bắc xoay người nhìn qua, chỉ thấy giữa sân khấu, đột nhiên xuất hiện một ánh đèn chiếu trắng, trong chùm tia sáng kia, có một người đàn ông cao gầy đứng nơi đó.

Hắn mặc áo sơ mi trắng quần đen, đứng trên sân khấu, ngẩng mặt, hé miệng hòa âm với tiếng đàn, phát ra âm thanh cao vút gần như mộng ảo.

Miêu Tiêu Bắc kinh hãi, nhìn chăm chăm sân khấu, người kia là ai? Đang diễn tập tiết mục Phong Danh Vũ sắp xếp sao? Nhưng cậu nhớ rõ sân khấu này mấy ngày nay không có tiết mục gì cần biểu diễn mà.

Hơn nữa thanh âm của người nọ, nếu đổi lại là trước đây, Miêu Tiêu Bắc chỉ biết ngạc nhiên khen hắn có giọng cá heo đặc biệt, nhưng từ kia cậu gặp được đám Lam Minh, thì bắt đầu hoài nghi, đây là nhân loại sao?

“Cô kỹ.”

Lúc này, Cổ Lỗ Y kêu một tiếng, ôm cổ Miêu Tiêu Bắc, Miêu Tiêu Bắc khẽ nhú mày, cảm thấy Cổ Lỗ Y hình như hơi sợ, vô thức muốn xoay người đi, đột nhiên... Trước mắt có bóng người nhoáng lên.

Miêu Tiêu Bắc giật bản đứng lại, trước mắt xuất hiện một người.

Miêu Tiêu Bắc theo khước mắt nhìn thấy, người trên sân khấu đã biến mất, mà kẻ trước mặt chính là người vừa hát, mặc áo sơ mi trắng quần đen, thoát trông thon gầy cao quý.

Miêu Tiêu Bắc từ tốc độ di động của hắn đã đoán ra hắn không phải nhân loại, lui về phía sau một bước, đem Cổ Lỗ Y bảo hộ trong lòng bàn tay, nghĩ một hồi làm sao chạy trốn đây, người này không biết có ý tốt hay không.

Đồng thời, Miêu Tiêu Bắc bắt đầu quan sát người nọ.

Người nọ trông rất anh tuấn, hơi giống con lai, tóc đen, đường nét gương mặt rất rõ ràng, chỉ là sắc mặt tái nhợt.

Ngực Miêu Tiêu Bắc lộ bộp một cái, người này trông tái nhợt có chút suy yếu, giống như không có chút máu. Cậu nhớ tới lúc này Lam Minh nói, phải nhìn vào miệng người nọ.

Miêu Tiêu Bắc lại lui về phía sau một bước, nhìn kỹ, vị trí nướu răng của người nọ, hơi nhô ra bên ngoài, tuy rằng hoàn toàn không phá hỏng cảm giác đẹp đẽ, nhưng trong óc Miêu Tiêu Bắc có một suy nghĩ đáng sợ hiện lên —— Đây là quỷ hút máu, cậu nghĩ tới chuyện gần đây có rất nhiều người bị quỷ hút máu giết chết.

“A.”

Một lúc lâu, quỷ hút máu đó cười cười, nói, “Không cần khẩn trương, tôi không có lớn mật đến độ động vào người cậu ngay dưới tầm nhìn của hắn.”

Miêu Tiêu Bắc sửng sốt, chỉ thấy quỷ hút máu đó giơ tay, nhẹ nhàng mà búng một cái...

Trong nháy mắt, ánh sáng trắng chiếu về phía thánh phòng phía sau bọn họ không xa.

Miêu Tiêu Bắc ngược mắt nhìn... thì thấy trên ghế dựa ở thánh phòng, không biết từ lúc nào, Lam Minh đã đứng ở đó.

“Lam Minh?” Miêu Tiêu Bắc vội kêu một tiếng, nghĩ mình được cứu rồi.

Lam Minh lóe lên biến mất, rồi lập tức xuất hiện bên cạnh Miêu Tiêu Bắc.

“Đã lâu không gặp.” Quỷ hút máu đỏ nhìn Lam Minh cười cười, nói, “Người có thể sống lại thực sự khiến người khác vui mừng.”

Lam Minh nhìn hẩn sắc mặt cũng không chút thân thiện, Miêu Tiêu Bắc lần đầu tiên thấy vẻ mặt của Lam Minh như thế.

“Đã một nghìn năm rồi, người vẫn lạnh lùng như vậy sao?” Quỷ hút máu đỏ có chút bất đắc dĩ thở dài, “Ta còn tưởng ngủ một giấc thật dài, tính cách của người sẽ trở nên đáng yêu hơn một chút.”

Miêu Tiêu Bắc hơi sửng sốt, tính cách của Lam Minh một nghìn năm trước là như thế này sao? Cậu còn tưởng hẩn là một người rộng rãi tùy tính nữa kìa.

Lam Minh nghe quỷ hút máu đỏ nói xong, ánh mắt nhìn hẩn có chút đáng sợ.

Miêu Tiêu Bắc vô thức nhìn vào đôi mắt Lam Minh, không sai a, đây thật sự là Lam Minh, không phải Lam... Nhưng, cảm giác thật xa lạ.

Quỷ hút máu đột nhiên lui lại phía sau vài bước, hai tay làm động tác đầu hàng, nói, “Đừng hiểu lầm, ta không phải đến làm chuyện xấu.”

“Quý hút máu mà không làm chuyện xấu? Đây là lần đầu tiên ta nghe.”
Lam Minh lạnh lùng thốt ra.

“Đừng châm chọc nhau thế chứ.” Nói rồi, quý hút máu nọ đột nhiên liếc nhìn Miêu Tiêu Bắc, cười hỏi, “Tiếng ca ban nãy thế nào?”

Miêu Tiêu Bắc ngẩn người, gật đầu, “Ừm... Rất hay.”

“Tôi hiện tại đang làm một ca sĩ.” Quý hút máu nói, “Có điều cơ bản chỉ hoạt động ở Châu Âu, vài ngày nữa tôi sẽ tổ chức biểu diễn ở đây, cậu có muốn làm bạn nhảy của tôi không?”

Miêu Tiêu Bắc sửng sốt, quý hút máu này tới đây là để bàn chuyện hợp tác sao?

“Ách... Tôi không cần bạn nhảy.” Miêu Tiêu Bắc trả lời.

“Nga, vậy thật đáng tiếc.” Quý hút máu cười cười, “Tôi cực kỳ thích cậu đấy.”

Miêu Tiêu Bắc nhìn nhìn Lam Minh bên cạnh, chỉ thấy biểu tình trên mặt hắn vô cùng bình tĩnh, nhưng vẫn cảm thấy hơi kỳ quái, trên người Lam Minh còn lộ ra một ít cảm giác lạnh lạnh, người này hôm nay đã xảy ra chuyện gì?

“Lam Minh.” Miêu Tiêu Bắc kêu hắn một tiếng, “Anh ta là ai?”

“Một kẻ không quan trọng.” Lam Minh thản nhiên nói.

“Ê ê, quá vô tình rồi đó, chúng ta là bạn cũ mà.” Quý hút máu cười cười, nói với Miêu Tiêu Bắc, “Gọi Drake là được.”

Miêu Tiêu Bắc sửng sốt, Drake?

“Tên đầy đủ là Drake Pull, cũng có người gọi là Dracula.” Quỷ hút máu mỉm cười, có vẻ rất ưu nhã.

Miêu Tiêu Bắc lại cảm thấy giật mình một cái, tuy rằng cậu không phải rất quan tâm đến loại văn hóa thần bí này, nhưng cũng đọc cổ tích các loại... Dracula không phải vua của quỷ hút máu sao?

“Ha hả...” Drake đột nhiên nở nụ cười, nhìn Miêu Tiêu Bắc, “Cậu thật đáng yêu, có điều không giống ‘hắn’, Lam Minh, tại sao ‘hắn’ lại biến thành thế này?”

Lam Minh nhìn Drake trầm mặc một hồi, một lúc lâu sau mới nói, “Chỉ là hai người khác nhau mà thôi, tuổi thọ của nhân loại dài bao nhiêu, người có lẽ rõ ràng hơn ta.”

Drake tiếc nuối nhún nhún vai, nói, “Đúng vậy... Quả thực là chuyện khiến kẻ khác tiếc nuối, nhưng mà huyết thống là như nhau đúng không, máu của cậu ấy ngửi thấy rất thơm ngon.”

“Người tới làm gì?” Lam Minh chen ngang Drake, mờ ám cười nói, “Đến xin ta giết người à?”

“Ta đi ngay.” Drake lại lui về phía sau, Miêu Tiêu Bắc thấy trên đầu vai hắn có một con dơi đen đáp xuống.

“Ta tới đây chỉ là muốn nhìn người sống như thế nào thôi.” Drake nói, “Mặt khác, là tới xử lý một chuyện, ta vừa theo dõi cô gái kia tới cửa tiệm các người... Trên người cô ta có đầu mối cần điều tra.”

“Người cú được rồi.” Lam Minh thản nhiên nói, “Chuyện này ta sẽ xử lý.”

“Cút ngay đây.” Drake dường như hơi sợ Lam Minh, nhưng lại đan xen cảm giác áy náy.

“Vụ án lần này không liên quan đến Hấp Huyết tộc nha.” Drake chậm rãi ẩn vào trong bóng tối, “Sau này còn gặp lại.”

Sau đó ánh đèn biến mất, toàn bộ nhà hát rơi vào trong bóng tối và tĩnh lặng.

“Cô kỹ?”

Tiếng kêu của Cổ Lỗ Y khiến Miêu Tiêu Bắc tỉnh lại, cậu thấy Lam Minh đứng bên cạnh mình trong bóng tối, “Ách...”

“Đi thôi.” Lam Minh xoay người đi ra ngoài, Miêu Tiêu Bắc đuổi theo.

Ra tới ngoài nhà hát, sắc trời sáng rực, Miêu Tiêu Bắc chưa kịp thích ứng, cậu nhanh tay tóm Cổ Lỗ Y ném vào trong túi, đẩy lại, đuổi theo Lam Minh bước như bay đằng trước, lên xe.

.

Xe khởi động, Miêu Tiêu Bắc dựa theo địa chỉ trên giấy, chỉ đường cho Lam Minh, xe đi tới cửa trường học, dừng lại.

Lam Minh ngồi trong xe, ngược mắt nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Miêu Tiêu Bắc từ trong túi lấy bánh quy ra đút cho Cổ Lỗ Y, lại cài headphone cho nó nghe, để nó tự mình ngồi chơi một lát, lại ngược mắt, chỉ thấy Lam Minh nét mặt lãnh đạm nhìn sân trường.

Miêu Tiêu Bắc nhìn nhìn Lam Minh, cũng không nói chuyện, cùng hẩn ngồi chờ.

Qua một lúc lâu, Lam Minh như trước không nói lời nào, Miêu Tiêu Bắc ngược mắt nhìn hẩn vài lần, Lam Minh không hề lên tiếng.

“Này.” Miêu Tiêu Bắc nhẹ nhẹ vỗ vỗ hẩn.

Lam Minh quay đầu lại nhìn cậu.

“Tôi xúc phạm anh chuyện gì sao?” Miêu Tiêu Bắc hơi khó hiểu, hỏi, “Tại sao không để ý tới tôi?”

Lam Minh hơi sững sốt, ngược mắt nhìn Miêu Tiêu Bắc.

Miêu Tiêu Bắc giơ tay nhẹ nhàng nắm đuôi Cổ Lỗ Y, vừa nhìn Lam Minh, “Hay là, anh lấy tôi ra trút giận?”

Lam Minh nhú mày, nhìn ra cửa sổ, “Người suy nghĩ nhiều đó thôi.”

Miêu Tiêu Bắc không thể hiểu nổi Lam Minh vì sao lúc này còn vui vẻ, đột nhiên lại như thay đổi một người khác. Có điều nếu hẳn không muốn nói, Miêu Tiêu Bắc cũng không phải người dông dài, cũng không thèm hỏi nữa, chỉ là trong lòng mơ hồ cảm thấy khó chịu. Cậu nhìn nhìn hoa văn trên tay mình, thở dài trong lòng, cậu vốn tưởng rằng, mình và Lam Minh đã là bạn bè, hay là, Lam Minh chỉ là bị phù chú này ràng buộc? Nghĩ nghĩ, Miêu Tiêu Bắc lại có chút ấm ức, tâm nói, chuyện gì xảy ra? Đây vốn là một ma vật mà cậu triệu hồi ra, hẳn lại nằng nặc đòi theo cậu, tại sao đột nhiên lại biến thành như là cậu cố ý trối chết hẳn?

Nỗi buồn của Miêu Tiêu Bắc dường như ảnh hưởng đến Cổ Lỗ Y trong túi.

Cổ Lỗ Y ngẩng mặt, ôm lấy tay Miêu Tiêu Bắc, “Bắc Bắc.”

Miêu Tiêu Bắc ý thức được Cổ Lỗ Y có thể cũng cảm giác được tâm tình của mình, vội vàng thả lỏng một chút, tự an ủi bản thân, dù sao mọi người cũng có lúc không vui, Lam Minh có lẽ bởi vì quỷ hút máu ban này mà không vui, quên đi quên đi.

Điều hòa khoảng nửa tiếng, Miêu Tiêu Bắc triệt để xua đi cơn khó chịu, đùa với Cổ Lỗ Y, xoay mặt hỏi Lam Minh, “Vẫn chờ ở đây sao? Không vào

đó xem sao?”

Lam Minh chậm rãi ngẩng đầu nhìn cậu.

Miêu Tiêu Bắc mở to hai mắt nhìn lại.

Một lúc lâu, Lam Minh khẽ nở nụ cười, tiến tới, lấy ngón tay nhẹ nhàng vén lên một lọn tóc trước trán Miêu Tiêu Bắc, “Xin lỗi, tâm tình ta không tốt, tha thứ cho ta.”

.

.

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Phong ấn quanh đồng tử mắt, câu đố thân phận lạ lùng

Miêu Tiêu Bắc có chút khó hiểu nhìn Lam Minh đột nhiên khôi phục nguyên dạng trước mắt.

Hai người nhìn nhau một lúc lâu, Lam Minh cười hỏi, “Bị điện giật rồi sao?”

Miêu Tiêu Bắc rất thành thật lắc đầu.

“Vì sao?” Lam Minh cười.

“Anh là nam.” Miêu Tiêu Bắc trả lời đơn giản.

“Vậy thì sao chứ? Muốn ta biến thành nữ à?” Lam Minh thản nhiên hỏi.

“Quên đi.” Miêu Tiêu Bắc vừa nghĩ đến cảnh đó thì cảm thấy hơi bị khó tiếp thu.

“Hôn cũng đã hôn rồi, ngủ chung cũng đã ngủ rồi, còn chưa bị hấp dẫn?” Lam Minh có chút tổn thương hỏi, “Ta rất không có mị lực sao?”

Miêu Tiêu Bắc khe khẽ thở dài, giơ tay nhẹ nhàng vỗ vỗ vai hắn, nói, “Ai, anh tệ lắm, loại chuyện thuộc về cảm tình này, không thể đem ra nói đùa.”

Lam Minh nhướn mi một cái, “Ừm, người là người lý trí, người lý trí khi đánh mất lý trí thì sẽ trở nên rất đáng yêu.”

“Anh chơi trò chủ tớ với tôi lâu như vậy, cũng không thấy được đó là thật tình.” Miêu Tiêu Bắc nói, “Được rồi, tên quý hút máu kia, nói anh trước đây là một người rất nghiêm túc?”

Lam Minh giật giật khóe miệng, tựa hồ có chút ngán ngẫm, “Thỉnh thoảng, thời gian trôi qua lâu lắm rồi, không nhớ rõ nữa.”

“Vì sao anh bị phong ấn lâu như vậy?” Miêu Tiêu Bắc có chút hiếu kỳ hỏi.

“Người còn nói ta tồi tệ.” Lam Minh nhú mào, “Người còn muốn vạch trần vết sẹo của ta nữa sao?”

Miêu Tiêu Bắc cười cười, nói, “Có vài điểm hơi tò mò.”

“Ngày đó Phong Danh Vũ nói với ta, khi một người sản sinh lòng hiếu kỳ với một người khác, thì chính là đã nảy sinh thiện cảm với người kia.” Lam Minh vươn tay nhẹ nhàng sửa lại tóc Miêu Tiêu Bắc, “Người có thiện cảm với ta sao?”

Miêu Tiêu Bắc suy nghĩ một chút, nói, “Tôi hiếu kỳ chuyện ngày xưa hơn, cảm thấy rất thú vị.”

“Thế giới kia tràn ngập giết chóc, không hề thú vị như hiện tại.” Lam Minh thản nhiên cười.

“Đúng rồi.” Miêu Tiêu Bắc hỏi, “Anh với tổ tiên kia của tôi, có quan hệ gì sao?”

Lam Minh hơi sững sốt, cười nói, “Người đang suy nghĩ cái gì vậy?”

“Tôi đang nghĩ, có phải anh có quan hệ gì đó với người kia, cho nên mới đối xử tốt với tôi.” Miêu Tiêu Bắc cân nhắc câu chữ.

“Tính cách của người thật khiến người khác phải thích.” Lam Minh cười cười, nói, “Có điều người suy nghĩ nhiều quá, ta và hãn chẳng qua chỉ là quen biết mà thôi, hãn khi đó không có chút nào đáng yêu như người, là một Đại Vu Sư ngay thẳng cứng nhắc, ta là tượng trưng cho tội ác, cho nên hãn vẫn luôn muốn tiêu diệt ta.”

“Vậy... Chuyện anh bị phong ấn có liên quan gì đến người đó sao?” Miêu Tiêu Bắc hỏi.

“Ha hả.” Lam Minh lắc đầu, “Người đang nói đùa à, hãn chỉ là một Vu Sư, nhân loại làm sao có khả năng phong ấn Khu Ma Nhân.”

“Vậy sao anh lại bị phong ấn?” Miêu Tiêu Bắc rất có điệu bộ truy hỏi tới cùng, “Tôi nghe bọn Sesier nói, anh hình như là một nhân vật siêu cấp lợi hại, hầu như không ai có thể địch nổi anh.”

“Xem như là thế.” Lam Minh nhún nhún vai.

“Vậy anh là... bị rơi vào gian kế của kẻ khác mới bị phong ấn sao?” Miêu Tiêu Bắc thăm dò.

Lam Minh cười, “Rất thông minh a.”

“Bị bạn bè tốt nhất phản bội? Hay bị người yêu dấu bán đứng?” Miêu Tiêu Bắc hỏi tiếp.

Lam Minh nhin không được nở nụ cười, lắc đầu, “Người lại sai.”

Miêu Tiêu Bắc cảm thấy khó hiểu, điều thâm thúy nhất trên thế gian này không phải chính là hai chuyện như vậy sao? Lẽ nào cũng không phải?

“Bị thân nhân bán đứng?” Miêu Tiêu Bắc hỏi.

Lam Minh tiếp tục lắc đầu.

“Hmm...” Miêu Tiêu Bắc rốt cuộc hoàn toàn đoán không ra.

“Người kia đi ra rồi.” Ngay khi Miêu Tiêu Bắc vắt óc suy nghĩ, Lam Minh nói một tiếng, ra hiệu bảo cậu nhìn cổng trường.

Hiện tại đã là giờ tan học, thật nhiều học sinh đi ra, trong đó có một người cũng cầm sách đi ra ngoài, dáng vẻ đó, giống người trong ảnh chụp như đúc.

“Hắn có thể đi lại dưới ánh mặt trời, thì chứng tỏ hắn không phải quỷ hút máu.” Lam Minh thấp giọng nói, “Ngay cả Dracula cũng sẽ bị chút dị ứng khi đứng dưới mặt trời.”

“Cảm giác hắn và quỷ hút máu kia không giống.” Miêu Tiêu Bắc gật đầu.

Ngay khi hai người đang nói chuyện với nhau, đột nhiên, cách đó không xa truyền đến một tiếng phanh gấp vừa khẩn cấp lại vừa chói tai, sau đó là tiếng thét chói tai.

Miêu Tiêu Bắc và Lam Minh nhìn theo hướng âm thanh phát ra, chỉ thấy một chiếc xe buýt trắng vọt tới, cửa sổ xe mở ra, tài xế nhô đầu ra, hô to với phía trước, “Chạy mau, chạy mau! Thằng không ăn!”

Tất cả mọi người kêu to tản ra.

Lúc này, chỉ thấy Trần Vũ đứng ở giữa đường sơ tán học sinh, miệng hô, “Mau tránh ra, mau!”

Mà chiếc xe buýt đó như phát điên, lạng một vòng hình chữ S kỳ lạ, giống như muốn tông vào những học sinh này,

“Nha a!” Nhóm học sinh kinh hoàng, Lam Minh mở cửa xe muốn đi ra ngoài nhưng lúc này đã không còn kịp nữa, chỉ thấy chiếc xe buýt màu trắng sắp tông phải các nữ sinh đứng bên tường không đường thối lui.

Ngay thời khắc nguy cấp, Trần Vũ lao đến đẩy các nữ sinh kia ra, mà đồng thời, xe buýt lao thẳng đến đụng phải hần.

Lam Minh cau mày... Những học sinh kia cũng đều hét lên, nhưng kỳ quái chính là, không nghe được tiếng vang của xe tông, chiếc xe trong nháy mắt khi đụng vào Trần Vũ thì ngừng lại.

Lam Minh hơi sửng sốt, lúc này, chuyện càng kỳ lạ hơn lại diễn ra, chỉ thấy chiếc xe buýt trắng chậm rãi lui về phía sau, thối lui từng chút một, bốn cái bánh xe đột nhiên rơi xuống, rồi nguyên cả chiếc xe rớt xuống cái rầm... không nhúc nhích.

“Thầy!” Có vài học sinh phản ứng lại, thấp thỏm chạy tới nhìn Trần Vũ.

Mà Trần Vũ cũng hoảng hốt một hồi, không bị thương, hần vội vàng từ bên tường chạy ra, chưa hết kinh hoàng nhìn chiếc xe vừa bị biến đổi.

“Má ơi, có phải có quỷ hay không a!” Tài xế kia cũng mở cửa xe vọt ra.

Lam Minh nhú mày, nhìn lại, chỉ thấy Miêu Tiêu Bắc tựa vào lưng ghế thở dốc, sắc mặt tái nhợt.

“Tiêu Bắc?” Lam Minh quay về trong xe, vươn tay vuốt tóc cậu, nhìn cậu, “Chuyện gì xảy ra? Người kéo xe trở lại sao?”

Miêu Tiêu Bắc nhìn nhìn Lam Minh, có chút không xác định, “Có lẽ...”

“Người làm thế nào?” Lam Minh thắc mắc hỏi.

“Tôi... Dựa theo phương pháp của anh, nghĩ.” Miêu Tiêu Bắc nói, “Muốn xe dừng lại, thối lui, không nhúc nhích nữa.”

Lam Minh cảm thấy thật khó tưởng tượng nổi, lẩm bẩm, “Không thể nào a... Pháp lực của Vu Sư cũng chỉ khi liên quan với những thứ phi nhân loại mới dùng được, hơn nữa đều là lực lượng phi thực thể, chưa từng nghe nói Vu Sư có loại năng lực này a.”

“Vậy hay là không phải tôi.” Miêu Tiêu Bắc nói.

“Người mệt lắm phải không?” Lam Minh hỏi.

“Không động dậy nổi.” Miêu Tiêu Bắc thành thật trả lời.

“Bắt đầu từ lúc xe dừng lại sao?” Lam Minh hỏi, “Có cảm giác gì không?”

“Mệt, xương cốt tê rần... Giống như phát sốt.” Miêu Tiêu Bắc trả lời.

Lam Minh giơ tay sờ trán cậu... Nhiệt độ không thay đổi, cũng không phải sinh bệnh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Đều không sao!” Lúc này, chỉ thấy Trần Vũ và vài bảo vệ từ trong trường học chạy đến tập trung những học sinh bị chấn kinh quá độ lại một chỗ, lần lượt kiểm tra xem bọn họ có bị thương hay không, cũng may xe dừng lại đúng lúc, chỉ có vài người bị ngã xuống bị trầy da một chút, những người khác đều bình an vô sự.

Trần Vũ và hai bảo vệ gọi điện thoại cho xe cảnh sát và xe cứu thương, một mặt nắm lại tài xế kia không cho chạy, việc này bắt tài xế này phụ trách. Tài xế vẻ mặt oan uổng, liên tục hô, “Tôi không phải cố ý a... Tôi không làm gì a, bỗng nhiên không khống chế xe được! Giống như bị trúng tà.”

.

Lam Minh nhìn tình huống bên ngoài một chút, khẽ nhú mào, cảm thấy so với tưởng tượng của mình còn phức tạp hơn một chút, xoay mặt nhìn Miêu Tiêu Bắc, “Đã đỡ hơn chút nào chưa?”

Miêu Tiêu Bắc nhẹ nhàng gật đầu, “Đỡ nhiều rồi, đầu không đau nữa.”

“Có thể cử động chưa?”

Miêu Tiêu Bắc vẫn lắc đầu.

“Cô kỹ?” Lúc này, Cổ Lỗ Y từ trong túi chui ra, tiến đến bên cổ Miêu Tiêu Bắc ngửi ngửi, xoay mặt nhìn Lam Minh, “Cô kỹ, cô kỹ cô kỹ.”

Lam Minh nghe không hiểu Cổ Lỗ Y muốn nói gì, nhưng biểu tình thì vẫn có thể đoán, dường như nó đang lo lắng cho Miêu Tiêu Bắc.

“Hôm nay đến đây là đủ rồi.” Lam Minh hạ lưng ghế của Miêu Tiêu Bắc thấp xuống, để cậu nằm xuống, sau đó khởi động xe, rời đi... Về EX, để Sesier nhìn xem chuyện gì xảy ra.

Lam Minh lái xe đi rồi, Trần Vũ vốn đang đứng trước cổng trường trấn an học sinh, đột nhiên chậm rãi quay đầu nhìn thoáng qua, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, lộ ra một nụ cười không rõ ý nghĩa.

.

Trong EX, Long Tước đang chải tóc cho Sesier, Sesier vừa mới tắm rửa, sấy tóc xong, Long Tước buộc lên cho nó, để mái tóc dài của nó khỏi phải vướng vào tay nắm cửa hoặc móc vào giá áo, Bạch Lâu ở một bên điều tra tư liệu.

Phong Danh Vũ và Phong Tiểu Vũ ngồi một chỗ chơi game, lúc này, bỗng nhiên cửa bị đẩy ra, Lam Minh ôm Miêu Tiêu Bắc tiến vào, “Sesier.”

“Xảy ra chuyện gì?” Long Tước ngược mắt vừa nhìn, cũng bị giật mình một cái.

“Nha!” Phong Danh Vũ nhanh tay cầm lấy camera chụp tách tách, “Bế công chúa!”

“Đừng náo loạn chị hai.” Phong Tiểu Vũ cũng chạy tới nhìn, hỏi Lam Minh, “Chuyện ra sao rồi? Bắc Bắc bị thương?”

“Vừa xảy ra vài chuyện kỳ quái.” Lam Minh nhú mày, nói, “Trước tiên xem cậu ấy có bị sao không?”

“Đặt lên sofa trước đã.” Bạch Lâu chỉ chỉ sofa, Lam Minh bế Miêu Tiêu Bắc đến đặt lên, Bạch Lâu đi tới, ngồi quỳ xuống vươn tay bắt mạch cho Miêu Tiêu Bắc.

“Bạch Lâu anh biết bắt mạch?” Phong Tiểu Vũ giật mình hỏi.

“Em xem cậu ta sống lâu lại cổ điển như vậy, đương nhiên là một lão trung y chính hiệu rồi.” Phong Danh Vũ rất xác định nói.

“Thế nào?” Lam Minh hỏi Bạch Lâu, có chút vội vã.

“Đừng nóng vội, không có gì trở ngại.” Bạch Lâu tiếp tục bắt mạch.

Lúc này, chỉ thấy Cổ Lỗ Y bay đến ngồi lên vai Long Tước, cô kỹ cô kỹ bắt đầu nói chuyện với hắn.

Sau khi Long Tước nghe xong, mở to hai mắt, hỏi, “Người nói Tiêu Bắc dùng niệm lực cưỡng ép một chiếc xe buýt đang chạy ngừng lại, sau đó kéo lùi còn tháo xuống bánh xe?”

“Cô kỹ kỹ.” Cổ Lỗ Y gật đầu.

“Thật hay giả?” Phong Danh Vũ giật mình nói, “Tôi quen Tiêu Bắc đã lâu như vậy, chưa từng thấy cậu ấy có năng lực đặc biệt này a.”

“Đúng vậy!” Phong Tiểu Vũ giơ tay, “Tôi thề a! Tiêu Bắc ngoại trừ vóc người siêu siêu siêu đẹp, thì những điểm khác cũng y như những người khác!”

“Người thấy thế nào?” Long Tước hỏi Lam Minh.

Lam Minh lắc đầu nói, “Vu Sư không có loại năng lực này.”

“Không sao.” Lúc này, Bạch Lâu rút tay lại, nói, “Tiêu hao quá nhiều tinh lực, tương đương với hiệu quả của một người đã chạy liên tục một ngày một đêm.”

“Woa... Như vậy có chết người không đó?” Phong Tiểu Vũ há to miệng, “Sao lại có thể như vậy a?”

Mọi người trong lúc này cũng không biết nên làm thế nào, đều đứng giữa phòng khách xuất thần.

Lúc này, chỉ thấy Sesier đột nhiên cúi đầu, nhìn Miêu Tiêu Bắc.

“Sesier, đừng đi quấy rầy Tiêu Bắc, để cậu ta nghỉ ngơi một lát đi.” Long Tước gọi nói.

Lại nghe Sesier nói, “Anh ta trước đây, từng bị phong ấn.”

“Cái gì?” Tất cả mọi người kinh hãi, mở to hai mắt nhìn Sesier.

Sesier nhìn chăm chăm đôi mắt khê nhắm lại của Miêu Tiêu Bắc, con người màu hổ phách, nói với mọi người, “Các người nhìn mắt anh ta đi.”

“Rất bình thường a.” Phong Tiểu Vũ nhìn chăm chăm nửa ngày, lắc đầu.

“Bạch Lâu.” Lam Minh kêu hẩn một tiếng, Bạch Lâu gật đầu, nhắm mắt lại, khi lần nữa mở mắt ra thì, con mắt đã biến thành màu trắng, có tia sáng màu trắng bắn ra, tia sáng chiếu tới mắt Miêu Tiêu Bắc, Bạch Lâu giơ tay, nhẹ nhàng vén lên mí mắt Miêu Tiêu Bắc... Mọi người vừa nhìn, chỉ thấy xung quanh đồng tử của Miêu Tiêu Bắc, có một vòng màu xám, giống như một loại chữ Phạn.

“Phong ấn chú!” Long Tước cả kinh, “Là đang tháo gỡ, vài ngày tiếp theo màu sắc sẽ tan đi, sẽ hoàn toàn biến mất!”

“Là sao?” Phong Danh Vũ thắc mắc hỏi.

“Loại năng lực này...” Long Tước nhìn Lam Minh, “Sẽ không là...?”

Lam Minh nhẹ nhàng gật đầu, “Ta đã nói cậu ta có năng lực mà, thì ra lại đặc biệt như vậy.”

“Các anh đang ám chỉ gì đó?” Phong Tiểu Vũ sốt ruột, “Em tò mò lắm rồi nha.”

Sắc mặt Lam Minh trông không đẹp cho lắm, thản nhiên nói, “Tiêu Bắc có một năng lực rất khủng khiếp, trước đây là có người vì muốn bảo vệ cậu ấy, hạ xuống một đạo phong ấn cho cậu ấy, để năng lực của cậu ấy không thể phát huy.. Nhưng lần kia Tiêu Bắc nhảy đoạn vũ đạo trong Vũ Dạ tập, ngoại trừ triệu hồi ta, dường như còn giải trừ phong ấn của bản thân... Hoặc là, có người nào đó, giúp cậu ấy giải trừ.”

“Vậy Tiêu Bắc không phải nhân loại a?” Phong Tiểu Vũ hỏi, “Vì sao lại có năng lực này? Nếu như không phải, Tiêu Bắc sẽ rất đau lòng.”

“Cậu ta là nhân loại.” Lam Minh nhìn nhìn Phong Tiểu Vũ, nói, “Nhân loại cũng chia ra rất nhiều loại, có một loại người, đã tuyệt tích từ rất lâu, năng lực bọn họ trên cả thần, có điều loại người này một khi xuất hiện, cũng có nghĩa là, bắt đầu tranh đoạt.”

“Tranh đoạt cái gì a?” Phong Tiểu Vũ có chút lo lắng, “Không phải là giành Bắc Bắc chứ?”

Lúc này, ý thức của Miêu Tiêu Bắc dường như đã chậm rãi hồi phục, cũng không còn quá mệt mỏi nữa.

“Chuyện gì vậy?” Cậu ngược mắt nhìn mọi người đang vây quanh mình.

“Không có gì.” Lam Minh cười cười, ghé sát vào bên cậu, nhẹ nhàng giúp cậu lau đi mồ hôi bên thái dương, thấp giọng nói, “Chỉ là mọi chuyện bắt đầu trở nên thú vị mà thôi.”

.

.

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Các bé rồng bảo bảo dễ thương, người tài tự có năng lực cường đại, là chuyện rất tốt đối với thiên hạ

Miêu Tiêu Bắc ngủ chừng ba tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng bình phục. Tay chân cậu không còn nặng nề như lúc nãy, thân thể cũng không còn đau nhức, chậm rãi ngồi dậy, thở phào một cái.

“Hô...” Miêu Tiêu Bắc ngồi xoa xoa đầu.

“Bắc Bắc.” Cổ Lỗ Y bay đến, đáp xuống đầu vai Miêu Tiêu Bắc, ôm cổ cậu kêu lên cô kỷ cô kỷ.

“Ừm, Cổ Lỗ Y.” Miêu Tiêu Bắc sờ sờ nó, thấy nó ngẩng mặt nhìn mình, trong đôi mắt to dường như ẩn chút lo lắng, bèn dỗ dành, “Anh không sao.”

Cổ Lỗ Y lắc đuôi tiếp tục cọ cậu.

Miêu Tiêu Bắc nhìn nhìn bốn phía, phát hiện mình không phải đang nằm trên sofa ở EX, mà là trên giường ở nhà.

“Đã tỉnh chưa?”

Lúc này, cửa phòng ngủ bị mở, Long Tước đứng ngoài cửa.

“Long Tước.” Miêu Tiêu Bắc ngược mắt nhìn hắn, nói, “Tôi không sao.”

“Vây là tốt rồi, được rồi, có một đám bạn nhỏ đến thăm người nga.” Long Tước nói, nhẹ nhàng mở rộng cửa hơn một chút.

Miêu Tiêu Bắc sững sốt, nhìn ra bên ngoài... thì thấy phía sau Long Tước, lộ ra mấy cái đầu nho nhỏ.

“Cô kỹ... Cô kỹ cô kỹ...”

Miêu Tiêu Bắc mở to hai mắt, chỉ thấy từ phía sau Long Tước đi ra một đám tiểu bảo bảo, đều là những búp bê tròn nhỏ xíu, hình dạng rất giống Cổ Lỗ Y, có đuôi có cánh, chỉ là khác màu, có mấy đứa màu hồng nhạt, có mấy đứa lỗ tai màu lam, còn có mấy đứa sừng màu trắng, tổng cộng có tám bé.

“Ngoan, chào anh đi.” Long Tước sờ sờ đầu bọn nó.

“Bắc Bắc...” Một đám tiểu long đồng loạt gọi Miêu Tiêu Bắc, dáng vẻ có chút ngượng ngùng.

“Ách...” Miêu Tiêu Bắc trong nhất thời không phản ứng kịp, một lúc lâu mới nói, “Chào các bé...”

Các long bảo bảo mặt càng đỏ hơn.

“Đây là?” Miêu Tiêu Bắc nhìn Long Tước.

“Ừm, Bạch Lâu nói hôm nay người cần ở nhà nghỉ ngơi một ngày, ta bèn dẫn bọn nó đến, mấy đứa này gần đây bị bệnh nhẹ, có đứa dinh dưỡng mất cân đối, có đứa tiêu hóa không tốt, có hai đứa đau răng. Nếu có thể người hãy dành một buổi chiều chơi với bọn nó, tới tối khi mang bọn nó về nhà, bọn nó sẽ khỏi hẳn, hơn nữa thật lâu sau này cũng sẽ không sinh bệnh.”

“Nga, thì ra là thế.” Miêu Tiêu Bắc đột nhiên cảm thấy mình biến thành một phương thuốc hay.

“Người không ngại chứ?” Long Tước cười hỏi.

“Đương nhiên.” Miêu Tiêu Bắc nhanh chóng gật đầu, vẫy vẫy tay gọi các long bảo bảo.

Các long bảo bảo đều chạy ù vào, ngồi vây quanh Miêu Tiêu Bắc, ngưỡng cổ nghiêm mặt nhìn cậu.

“Ách...” Miêu Tiêu Bắc cúi đầu nhìn một lát, nhin không được mà thầm khen... Một đám mập ù, thật đáng yêu a!

“Đến đây, ăn không nào?” Ngoài cửa, Phong Danh Vũ và Phong Tiểu Vũ cầm hai cái bánh kem lớn đi đến, chia bánh kem cho các tiểu long bảo bảo.

Miêu Tiêu Bắc ôm Cổ Lỗ Y và hai long bảo bảo có vẻ nhỏ hơn, vừa hỏi Long Tước, “Bọn Lam Minh đâu?”

“Khế Liêu vừa gọi điện nói phát hiện vài đầu mối ở đường vòng quanh núi, Lam Minh bảo đến đó xem.” Phong Tiểu Vũ nói, giơ tay dứt một miếng bánh vào miệng Miêu Tiêu Bắc.

Miêu Tiêu Bắc ăn một ngụm, trên khóe miệng dính kem, chỉ thấy Cổ Lỗ Y tiến đến, vươn đầu lưỡi liếm liếm.

Miêu Tiêu Bắc nhéo má nó, Phong Tiểu Vũ nói, “A! Cổ Lỗ Y dám hôn Bắc Bắc a, coi chừng Lam ca đánh mông đó nha!”

Cổ Lỗ Y ôm cổ Miêu Tiêu Bắc cọt tới cọt lui, miệng nói, “Bắc Bắc... Ái ái~~”

Miêu Tiêu Bắc chột bụng nó, một đám long bảo bảo đều bổ nhào đến, ôm Miêu Tiêu Bắc cọ a cọ, miệng thì thầm không biết gọi cái gì.

Long Tước ở một bên thỏa mãn gật đầu, “Ừm! Sắc mặt lập tức tốt hơn rất nhiều a, Bắc Bắc quả nhiên là thuốc hay!”

Đến lúc chạng vạng, trên nóc nhà, đột nhiên bay tới vài con chim to màu đen, mọi người nhìn nhìn mới phát hiện không phải chim, mà là Long tộc thành niên như Long Tước.

“Bọn họ tới đón bảo bảo.” Long Tước mở cửa sổ, các long bảo bảo đều bay ra ngoài.

Các Long tộc thành niên mỗi người ôm lấy hai bảo bảo, nói một tiếng tạ ơn với Miêu Tiêu Bắc, rồi tung cánh bay đi.

“Là phụ huynh à?” Miêu Tiêu Bắc hỏi.

“Bọn họ chỉ là Long tộc thành niên mà thôi.” Long Tước nói, “Long tộc trưởng thành rất khó khăn, hầu hết tiểu long đều là trẻ mồ côi, cho nên các Long tộc đều nuôi nấng chăm sóc lẫn nhau, lớn hơn một chút sẽ chăm sóc bọn nhỏ hơn.”

“Bọn họ đang về nhà sao?” Phong Danh Vũ hỏi.

“Ừ.” Long Tước gật đầu, bày tỏ ý cảm tạ với Miêu Tiêu Bắc, “Hôm nay cảm ơn người, bọn nó trong vòng một năm, phỏng chừng sẽ không sinh bệnh nữa.”

Miêu Tiêu Bắc tâm tình cũng tốt, “Bọn nó có thể thường xuyên đến đây, đều rất đáng yêu.”

Long Tước mỉm cười, “Vây thật sự tốt quá.”

Phong Danh Vũ và Phong Tiểu Vũ liếc mắt nhìn nhau, vô thức xem nét mặt của Miêu Tiêu Bắc.

Vừa nãy khi bọn họ bàn luận chuyện phong ấn của Miêu Tiêu Bắc, cậu rõ ràng đã tỉnh, nhưng hiện tại cậu lại không nhắc tới chuyện này, hơn nữa vẻ mặt rất tự nhiên, chẳng lẽ đã quên rồi sao? Hay là không muốn nhắc tới?

.

Đến giờ cơm tối, Khế Liêu và Lam Minh chạy về.

“Mệt chết ta.” Khế Liêu vừa đi vào vừa phủi lá rụng trên người.

“Cậu đi đâu vậy?” Phong Tiểu Vũ có chút thắc mắc nhìn lá và cỏ khô trên người Khế Liêu, trong đầu đột nhiên xuất hiện hình ảnh một con sói nhỏ nghịch ngợm lăn lóc trên bãi cỏ, lập tức nhin cười.

Khế Liêu liếc nó một cái, nói, “Người đang nghĩ gì đó?”

“Không.” Phong Tiểu Vũ vội lắc đầu, khó hiểu nhìn hắn.

“Nga... Ta vào rừng, chỉ ngửi được một ít mùi vị cổ quái, truy tung cả một buổi trưa vẫn không có đầu mối gì, một chuyến tay không.” Khế Liêu có chút bất mãn nói.

“Nhưng mà cái loại mùi vị này rất cổ quái.” Lam Minh giơ tay, chỉ thấy trong lòng bàn tay hắn có một cái bong bóng trong suốt. Hắn đưa cho Bạch Lô, “Ta góp nhặt một ít mùi, người nghiên cứu thử xem nó là cái gì.”

“Ừ.” Bạch Lô tiếp nhận, bĩu môi, “Mong rằng không phải mùi nước tiểu của dã thú.”

Lúc này, Tiểu Hoa từ bên ngoài đi vào, cầm trên tay hai phần pizza, là Phong Danh Vũ bảo anh mang tới. Sau khi vào cửa, anh nhìn nhìn Khế Liêu, khẽ nhíu mày, “Lớn đầu rồi còn lăn trong vũng bùn làm gì?”

Khế Liêu nheo mắt nhìn anh.

Tiểu Hoa làm như không thấy, đặt thức ăn lên mặt bàn, nhìn Phong Danh Vũ, “Có một công ty nói muốn mời mọi người trong EX đến quảng cáo trang phục, quay một quảng cáo tiền công có bảy số.”

Phong Tiểu Vũ ngồi đếm đếm, bảy số là bao nhiêu tiền?

“Không được.” Phong Danh Vũ lắc đầu nói, “Bảy số quá ít.”

“Ngày mai tôi sẽ từ chối.” Tiểu Hoa nói, vừa lấy ra một tờ báo, nói với Miêu Tiêu Bắc, “Vừa nãy chuyện ở trường học, trên báo có đăng, đọc đi.”

Miêu Tiêu Bắc nhận tờ báo, chỉ thấy tiêu đề khá giật gân, “Xe bus không khống chế được chạy vào sân trường, thầy giáo trẻ tuổi không để ý nguy hiểm cứu đông đảo học sinh.”

“Còn có đặc tả về thầy giáo đó.” Tiểu Hoa chỉ chỉ hình ảnh trên báo.

“Thật kỳ quái a.” Miêu Tiêu Bắc lẩm bẩm, “Sao giống như chụp ngay tại hiện trường quá vậy?”

“Chính là hiệu quả khi chụp trực tiếp tại hiện trường.” Bạch Lâu cầm báo qua nhìn.

“Lúc đó gần trường học có phóng viên à?” Miêu Tiêu Bắc ngẩng đầu nhìn Lam Minh.

Lam Minh nhìn nhìn cậu, có chút ai oán giơ tay nắm vai cậu, “Người rất cuộc cũng nhớ tới ta a? Thân ái.”

Miêu Tiêu Bắc rùng mình một cái, đẩy tay hăn ra, hỏi, “Sân trường lại có phóng viên mai phục, không phải rất kỳ quái sao?”

“Đã hỏi thăm.” Tiểu Hoa không hồ là trợ lý siêu cấp tài hoa, giải thích cho mọi người, “Đây là camera trường học chụp tới được... Các cậu nhìn đoạn cuối viết như thế nào.”

“Xe phanh lại ngay thời khắc mấu chốt, cứ như có thần linh cứu trợ mà lui ra phía sau, bánh xe rơi xuống.” Phong Tiểu Vũ khẽ nhú mày, “Cảnh sát đi tìm nhân viên chuyên nghiệp kiểm tra ô tô, phát hiện tất cả linh kiện ô tô đều vẹn toàn, không phát hiện trục trặc gì. Hiện nay, kẻ gây chuyện đã bị giam, nguyên nhân sự cố còn đang trong quá trình điều tra.”

Mọi người đọc tin tức xong, đều vô thức nhìn Miêu Tiêu Bắc, chỉ thấy cậu gác chân, Cổ Lỗ Y ngồi chồm hồm trên vai, đang đọc báo, tâm tình có vẻ không có gì thay đổi.

“Đi ra ngoài ăn cơm thôi.” Lam Minh đột nhiên nói.

“A... Được, ai nha.” Phong Tiểu Vũ vừa gật đầu đã bị Phong Danh Vũ ngắt lổ tai một cái.

“Lam Minh, anh với Tiêu Bắc đi ăn đi.” Phong Danh Vũ chạy đến bên sofa, lấy từ trong túi ra hai phiếu dùng cơm đưa cho Lam Minh, nói, “Tầng cao nhất của khách sạn này có nhà hàng xoay tròn.”

Lam Minh nhận hai tấm phiếu ăn, phát hiện phía trên có in chữ VIP màu vàng, liền mỉm cười.

“Bữa cơm lãng mạn, muốn không?” Lam Minh một tay nhẹ nhàng đỡ lưng Miêu Tiêu Bắc.

Miêu Tiêu Bắc nhìn nhìn Cổ Lỗ Y.(không phản kháng o.O?)

“Ta trông nom nó cho người.” Long Tước bế Cổ Lỗ Y qua.

“Bắc Bắc.” Cổ Lỗ Y không chịu rời, túm chặt tay áo Miêu Tiêu Bắc.

Lam Minh mỉm cười, “Cổ Lỗ Y, cục cưng không nghe lời, thì phải bị đánh đòn.”

Cổ Lỗ Y ngẩng mặt nhìn nhìn Lam Minh, oạch một cái chui vào lòng Long Tước, dấu mỏ nhìn Miêu Tiêu Bắc.

Miêu Tiêu Bắc sờ sờ đầu nó, nói, “Cổ Lỗ Y, chừng nào về anh sẽ đem thức ăn ngon về cho cưng? Cưng ở nhà ngoan nha.”

“Cô kỹ cô kỹ.” Cổ Lỗ Y nói vài câu với Miêu Tiêu Bắc, Long Tước cười, “Nó bảo người đi sớm về sớm, nó sẽ nhớ người.”

Miêu Tiêu Bắc gật đầu, nhéo nhéo má Cổ Lỗ Y.

“Được rồi.” Lam Minh vươn tay kéo tay Miêu Tiêu Bắc dắt ra ngoài, “Quá cưng chiều sẽ khiến trẻ con sinh ra tâm lý ỷ lại, không tốt cho việc trưởng thành của chúng.”

Miêu Tiêu Bắc bất đắc dĩ bị Lam Minh kéo lên xe, xe khởi động, nhanh chóng rời biệt thự.

“Không biết Lam Minh có thể an ủi Tiêu Bắc hay không, sau đó tiện thể ăn tươi cậu ta.” Phong Danh Vũ hơi chờ mong giơ tay chống má, “Phiếu VIP này là có thể vào phòng tổng thống nga.”

“Đừng mừng vội.” Tiểu Hoa sắc mặt bắt đầu nghiêm trọng, nói, “Tiêu Bắc đi, còn có thứ khác để các người xem.”

Nói rồi, Tiểu Hoa từ trong túi tiền lấy ra một tờ báo khác đã gấp lại rất nhỏ, nói, “Đây là báo chiều nay, mặt khác, tin tức trên TV cũng có, trên internet đoạn video này cũng đã có số người xem rất cao.”

“Đoạn video nào?” Phong Danh Vũ có chút thắc mắc.

“Video quay lại đoạn Tiêu Bắc khiến xe rút lui.” Tiểu Hoa nói, “May mắn là toàn bộ đoạn video này không có Tiêu Bắc và Lam Minh xuất hiện, nhưng đã có người nói, có thể làm được tất cả những chuyện này, tuyệt đối có siêu năng lực vô cùng mạnh. Có vài ‘bậc thầy’ về niệm lực cũng ra nói, đây là niệm lực tạo thành.”

(Muốn hiểu hơn về niệm, mời đọc manga HunterxHunter, dù nói về 1 khía cạnh khác, nhưng ta thấy trong truyện đó phân tích khá chí lý, và dường như là SA nhẹ trá hình!!)

Phong Danh Vũ nhìn tờ báo kia, khẽ nhú mày, “Càng thêm nhiều người hoài nghi thầy giáo kia có niệm lực?”

“Càng kỳ quái chính là biểu hiện của Trần Vũ kia.” Tiểu Hoa nói, “Khi có phóng viên hỏi hắn có siêu năng lực hay không, hắn cũng không phủ nhận, mà chỉ nói lảng, hiện tại đã có một đám học sinh điên cuồng sản sinh tâm lý sùng bái hắn.”

“Trên online cũng có trang của Trần Vũ.” Bạch Lâu tra tìm trên máy vi tính một chút, thở dài, “Cũng khó trách, hắn liều mình cứu học sinh, còn có năng lực hùng mạnh.”

“Nếu như dựa theo lúc trước Hạ Nguyệt nói, thân phận của hắn không hề đơn giản, hắn làm như vậy chắc là có mưu tính trước, nếu như án giết người có liên quan với hắn, có thể là đang cất giấu một dã tâm lớn hơn nữa?”

“Đích xác...” Mọi người liếc mắt nhìn nhau, đều nhịn không được mà nhú mày.

.

Lam Minh lái xe chạy đến khách sạn lớn.

Ra đường cái, Miêu Tiêu Bắc đột nhiên hỏi, “Tôi là cái gì? Là người sao?”

Lam Minh hơi sững sốt, nói, “Sao lại hỏi như vậy? Người là một con người tốt đẹp, đáng yêu.”

“Vừa nãy chuyện kia thật sự là tôi làm à?” Miêu Tiêu Bắc nắm tay đỡ trán, “Tôi không nhớ rõ trước đây tôi có siêu năng lực.”

Lam Minh trầm mặc một lát, hỏi, “Người muốn nghe nói thật thì ta có thể nói cho người, kỳ thực cũng không có gì to tát cả.”

“Nói đi.” Miêu Tiêu Bắc hỏi, “Tôi muốn nghe nói thật.”

“Người ngoại trừ có huyết thống của Vu Sư, còn có huyết thống của thiên nhân.” Lam Minh trả lời ngắn gọn.

“Thiên nhân là vật gì vậy?” Miêu Tiêu Bắc thắc mắc.

“Không biết.” Lam Minh thành thật trả lời, “Lịch sử của thiên nhân còn xưa hơn cả thần, khi thần được sinh ra, thiên nhân đã sống trên thế giới này rất lâu, bọn họ có năng lực siêu cường.”

Miêu Tiêu Bắc nhú mày, “Thật giống khoa học viễn tưởng.”

“Chuyện là, thiên nhân giờ đây cũng đã tuyệt chủng.” Lam Minh suy nghĩ một chút, nói, “Thời gian mà thế giới này tồn tại dài vô cùng, trước kia từng tồn tại vài thứ văn minh dài lâu trong lịch sử, nhưng sau đó đều biến mất. Thiên nhân chính là một loại người tồn tại rất lâu trước đây... nhân loại và thần, đều là thiên nhân thoái hóa mà ra.”

“Anh xác định như vậy?” Miêu Tiêu Bắc hỏi.

“Ta không rõ lắm loại lực lượng nào đã khiến người thức tỉnh, nhưng phong ấn của người giải trừ, có nghĩa người đã có năng lượng cường đại.”

Lam Minh nói, “Khi người sử dụng loại năng lượng này sẽ cảm thấy mệt mỏi, bởi vì hiệu quả của phong ấn còn tồn tại, không bao lâu nữa, khi phong ấn đó triệt tiêu, cũng chính là lúc năng lực của người hoàn toàn giải phóng.”

“Đến lúc đó tôi sẽ lợi hại cỡ nào?” Miêu Tiêu Bắc hỏi.

Lam Minh suy nghĩ một chút, nhẹ lắc đầu, “Ta không biết.”

Miêu Tiêu Bắc nhìn hắn.

“Nhưng có thể khẳng định một điều.” Lam Minh dừng xe, lúc này hai người đã tới cửa khách sạn. Lam Minh vươn tay nhẹ nhàng sờ sờ cằm Miêu Tiêu Bắc, “Người có thể làm rất nhiều việc, bất luận là tốt hay xấu.”

“Tôi sẽ không làm chuyện xấu.” Miêu Tiêu Bắc nghiêm túc nói.

“Vậy là đủ rồi.” Lam Minh mỉm cười, “Một người tốt có năng lực mạnh mẽ, đó là chuyện vô cùng tốt lành, người nói phải không nào?”

Miêu Tiêu Bắc ngẩn người, gật đầu.

“Không cần sợ.” Lam Minh mở dây an toàn, vòng sang bên kia mở cửa xe cho Miêu Tiêu Bắc, mỉm cười, “Có ta ở bên cạnh người đây, tất cả đều sẽ tốt đẹp.”

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Cuộc gặp trong nhà hàng xoay tròn, năng lực thần kỳ của Tiêu Bắc và kẻ theo dõi thần bí

Lam Minh và Miêu Tiêu Bắc đi vào thang máy khách sạn, lên thẳng nhà hàng xoay tròn sang trọng ở tầng cao nhất.

Sau khi ra cửa thang máy, sự trang hoàng xa hoa tráng lệ trước mắt khiến Miêu Tiêu Bắc hơi lo lắng —— Phiếu VIP này là miễn phí sao? Nếu không lượng thức ăn Lam Minh ăn phỏng chừng phải cần anh ta biến ra tiền mặt mới đủ để trả, nói không chừng sau đó lại phải ở lại rửa chén.

“A.” Miêu Tiêu Bắc còn đang đau đầu, Lam Minh đã tiến tới ghé vào lỗ tai cậu cười nhẹ, “Dáng vẻ lo lắng của người thật đáng yêu quá.”

Miêu Tiêu Bắc liếc hẩn một cái, lúc này, có bồi bàn chào đón, lễ phép mời hai người vào ngồi, Miêu Tiêu Bắc lấy ra hai phiếu VIP cho anh ta nhìn.

Bồi bàn kinh ngạc, vội vàng tiếp nhận hai phiếu, mời Miêu Tiêu Bắc bọn họ đổi chỗ ngồi, chuyển tới vị trí có góc nhìn tốt nhất nhà hàng. Đó là vị trí cao nhất, gần tường thủy tinh chấm đất. Nhà hàng thông thả xoay tròn, toàn bộ cảnh đêm ở thành phố S đều phô bày rất rõ.

“Ừm.” Lam Minh vô cùng thỏa mãn gật đầu.

Bồi bàn lễ phép đưa qua menu để Miêu Tiêu Bắc và Lam Minh gọi món, không quên nói với hai người, phiếu VIP có thể tùy ý gọi thức ăn, ăn cái gì cũng được.

Miêu Tiêu Bắc thở phào nhẹ nhõm, ít nhất không cần lấy tiền của mình, tối đa cũng chỉ là Lam Minh gọi nhiều một chút bị người ta cười cười, chuyện này cũng chả sao, dù sao loại nhà hàng cao cấp này, ăn xong một lần rồi mình cũng sẽ không quay lại.

Miêu Tiêu Bắc dè dặt gọi món, cậu cũng không phải quá thạo quy củ khi dùng bữa.

“Bắc Bắc.”

Lam Minh đột nhiên kêu Miêu Tiêu Bắc một tiếng.

Miêu Tiêu Bắc ngẩng đầu, chỉ thấy Lam Minh một tay chống cằm, dáng vẻ ưu nhã tựa bên bàn nhìn cậu, cười nói, “Thả lỏng một chút.”

Miêu Tiêu Bắc ngăn người lập tức thở phào một cái, tự nhủ lòng, cũng đúng, khi ăn nên thả lỏng mới phải, cố gì lại tự làm mình khẩn trương như vậy, quan tâm chi Lam Minh ăn thế nào... Dù sao thì người mất mặt cũng là anh ta.

Vì vậy, Miêu Tiêu Bắc lại gọi thêm mấy món mình thích, muốn ăn mà thường ngày không có để ăn.

Bồi bàn lại nhìn Lam Minh.

Ngoài dự liệu của Miêu Tiêu Bắc, Lam Minh gọi món ăn rất có phong độ, có vẻ thành thạo, gọi không nhiều cũng không ít, thêm một chai rượu đỏ, còn khuyến mãi thêm một nụ cười tao nhã... Lập tức, đã rước lấy sự chú ý của những quý cô gần đó.

Lam Minh thấy vẻ mặt không ngờ của Miêu Tiêu Bắc, liền mỉm cười, hỏi, “Sao hả?”

“Ách... Không.” Miêu Tiêu Bắc nâng ly uống nước, tự nói thầm, dù sao cũng không thể nói trước với anh nếu không chỉ sợ anh sẽ gọi mỗi món một phần.

Lam Minh nhướn mi một cái, có chút đặc ý nói, “TV là thứ tốt, ác ma cũng vô cùng hiếu học đó.”

Miêu Tiêu Bắc hiểu rõ gật đầu, thán phục, năng lực học hỏi của ma quỷ thật không giống người thường.

Hai người ngắm phong cảnh trong lúc chờ thức ăn, không hổ là nhà hàng cao cấp, phong cảnh rất đẹp.

Lam Minh mỉm cười, hạ giọng nói với Miêu Tiêu Bắc, “Còn không bằng mua một đồng hamburger pizza và coke, ta mang người lên nóc nhà ăn.”

Miêu Tiêu Bắc nhin không được bật cười, ác ma này thích loại thức ăn nhanh.

Vừa định trêu chọc Lam Minh vài câu, Miêu Tiêu Bắc bỗng nhiên nghe được một ít âm thanh kỳ quái, cậu nghe cũng không rõ ràng, hình như từ một nơi nào đó rất xa truyền đến, hoặc như cách một lớp màng, rất mơ hồ.

Cậu vô thức nhìn nhìn bốn phía, thì thấy mọi người đang dùng bữa, khách trong nhà hàng không ít, đa phần đều mặc trang phục rực rỡ, cũng hầu như là tuấn nam mỹ nữ, nói chung vừa nhìn thì thấy rất có thân phận.

Miêu Tiêu Bắc phát hiện có vài người đang len lén nhìn bọn họ, sau đó khe khẽ nói nhỏ.

Trong ngực cậu cảm thấy kỳ quái, là bọn họ đang nói chuyện sao? Nhưng nói trong loại nhà hàng cao cấp thế này, hẳn là sẽ không lớn tiếng như vậy chứ.

“Làm sao vậy?” Lam Minh thấy vẻ mặt của Miêu Tiêu Bắc đột nhiên trở nên nghi hoặc, bèn hỏi, “Đói bụng?”

“Không.” Miêu Tiêu Bắc lắc đầu, lúc này, bồi bàn đã lục tục bưng thức ăn lên, rót rượu.

Miêu Tiêu Bắc kiềm chế tâm trạng, giơ dao nĩa lên ăn.

Lam Minh thấy cậu không yên lòng mà chột chột miếng beefsteak trong đĩa, liền cười, “Bắc Bắc, người còn khẩn trương như vậy sẽ khiến ta muốn ăn tươi người.”

Miêu Tiêu Bắc ngược mắt nhìn hắn, chưa kịp nói, trong miệng bị Lam Minh đút vào một ngụm thức ăn.

Miêu Tiêu Bắc chột nghe thấy... có tiếng cười truyền đến.

Cậu vô thức quay đầu lại, tìm xem nơi âm thanh phát ra. Chỉ thấy trên một bàn gần đó, một nam một nữ đang ăn, trên mặt người nữ còn nhàn nhạt nụ cười... Vừa nãy chính là cô ta sao? Nhưng Miêu Tiêu Bắc nhìn mọi người xung quanh, không ai chú ý tới, nhà hàng này rất an tĩnh, cô ấy cười lớn như vậy, chắc là phải có người liếc nhìn chứ?

Miêu Tiêu Bắc đang khó hiểu, Lam Minh có chút bất đắc dĩ, vươn tay, nắm cằm cậu xoay mặt cậu qua phía hắn, “Người không thể tập trung ăn sao?”

Miêu Tiêu Bắc nhìn Lam Minh, hỏi, “Lúc nãy anh có nghe tiếng cười không?”

Lam Minh ăn thức ăn, có chút khó hiểu lắc đầu, hỏi, “Người nghe được cái gì? Gần đây cũng không có thứ gì không sạch cả.”

“Không phải.” Miêu Tiêu Bắc lắc đầu nói, “Tôi lúc này, hình như nghe được cô gái bên kia cười.”

Lam Minh hơi sửng sốt, lập tức, hiểu rõ gật đầu, “Nếu như người muốn thì hoàn toàn có thể nghe được điều cô ta đang nói.”

Miêu Tiêu Bắc hơi mơ hồ.

Lam Minh đang châm trà thì buông tay, hai tay đan lại đặt dưới cằm, thấp giọng nói, “Người có thể vận dụng năng lực của người, người muốn làm gì hầu như đều có thể làm được.”

Miêu Tiêu Bắc nhú mày.

“Đây cũng không tồn tại vấn đề đạo đức hay không.” Lam Minh buông tay, cầm dao cầm nĩa tiếp tục ăn, “Không bằng người thử nghe một chút đi, hoặc quên đi tình huống bên kia, tập trung mà ăn.”

Miêu Tiêu Bắc do dự một chút, rồi cầm dao nĩa ăn.

Lam Minh dùng khăn ăn giúp cậu lau miệng.

Miêu Tiêu Bắc lại nghe được tiếng cười của cô gái kia, cậu khẽ nhú mày, ngược mắt nhìn Lam Minh.

Lam Minh hơi khiêu khích, nhướng nhướng mày với cậu.

Miêu Tiêu Bắc nghĩ nghĩ, quyết định nghe thử. Vì vậy cậu tập trung tinh thần nghĩ trong đầu —— Tôi muốn nghe bọn họ nói chuyện.

Dần dần, Miêu Tiêu Bắc chợt nghe được một âm thanh từ rất xa truyền tới, càng lúc càng rõ ràng.

Rất nhanh, bên tai xuất hiện tiếng nói rất rõ, chính là giọng của cô gái vừa cười lúc nãy.

Cô nói: “Anh chàng kia thật đáng yêu, hình như phát hiện em đang nhìn cậu ấy rồi.”

Sau đó, là tiếng người đàn ông đang ngồi đối diện cô, “Em đừng nhìn người ta nữa được không, coi chừng người ta khó chịu.”

“Có sao đâu? Chồng, anh đoán xem quan hệ của hai người đó là gì?”

“Ừm... Rất là mờ ám, đừng quan tâm chuyện người khác.”

“Thật xứng nga, hai người đều rất đáng yêu.”

“Vợ à, hôm nay là kỷ niệm kết hôn của chúng ta, sao em cứ khen tên đàn ông khác đáng yêu?”

“Nga, anh càng đáng yêu...”

Sau đó, lại nghe được tiếng cười hài lòng của cô gái đó.

Miêu Tiêu Bắc trong lòng thư thái... Bỗng nhiên cảm thấy mình rất buồn cười, nghi thần nghi quỷ.

“Sao rồi?” Lam Minh cầm ly rượu hỏi cậu, “Có thể yên tâm ăn chưa?”

“Ừ.” Miêu Tiêu Bắc gật đầu, nói, “Hình như tôi suy nghĩ quá nhiều.” Nói xong cụng ly với Lam Minh.

Sau khi buông lỏng, Miêu Tiêu Bắc gắng chống cự với những âm thanh kia, quả nhiên, âm thanh cũng không tiếp tục vang vọng trong đầu nữa, cậu uống rượu dùng bữa thưởng thức cảnh đẹp với Lam Minh, cảm thấy vô cùng thoải mái.

Chờ khi Miêu Tiêu Bắc ăn rất no, âm nhạc trong nhà hàng bắt đầu vang lên, trong nháy mắt cảm thấy tâm tình càng thêm tốt.

“Anh no chưa?” Miêu Tiêu Bắc có chút hiếu kỳ nhìn Lam Minh, chỉ thấy hắn không ăn nhiều lắm.

“Ta không muốn bị người khác chê cười, cho nên chỉ ăn một chút, lát nữa về mua hamburger.” Lam Minh mỉm cười.

“Hi hi.” Miêu Tiêu Bắc lắc đầu, “Thật ra cũng không sao, tôi gọi giùm anh?”

“Hmm.” Lam Minh lắc đầu, “Bắc Bắc, người muốn bớt đi tiền mua hamburger sao?”

Miêu Tiêu Bắc trong nháy mắt đen mặt, bị đoán trúng tâm sự rồi!

Lam Minh đắc ý cười.

Lúc này, bồi bàn bưng đến món tráng miệng cuối cùng cho hai người, chocolate mousse.

Miêu Tiêu Bắc thường ngày rất ít ăn những thứ có năng lượng cao, hôm nay là bởi vì sinh lực tiêu hao quá lớn, phá lệ một lần, sung sướng bưng đến, cầm thìa ăn, cảm thấy rất hạnh phúc.

Mà hết lần này tới lần khác, ở phía sau, cậu đột nhiên nghe được một âm thanh chui vào trong tai... Âm thanh kia rất quen thuộc, lại mang theo một phần âm trầm —— Uống đi, đây là ly rượu cuối cùng của mày, đêm nay mày sẽ chết.

Miêu Tiêu Bắc sửng sốt, cậu ngẫm nghĩ một chút, rất nhanh đã phân rõ, đó là âm thanh của người đàn ông vừa nãy nói chuyện với cô gái hay cười kia, cũng chính là chồng cô ta?

Miêu Tiêu Bắc nhíu mày, vừa nãy âm thanh kia không giống khi gã đó nói đùa chút nào, hơn nữa hiệu quả lần này cũng không giống. Tiếng bọn họ nói đùa ban nãy có vẻ rất gần, còn có những âm thanh âm ỉ khác lẫn vào, vừa nghe là rõ nội dung mà bọn họ thấp giọng nói. Mà âm thanh này không hiểu sao lại thấy kỳ ảo, nhưng xung quanh không hề có tiếng động, Miêu Tiêu Bắc có thể cảm giác được ác ý đáng sợ... Có thể thấy được, đây là độc thoại nội tâm của gã đàn ông kia.

Thâm suy nghĩ rất nhanh, Miêu Tiêu Bắc vô thức quay đầu liếc nhìn hai người họ, chỉ thấy đôi vợ chồng bên kia đang uống rượu. Cô vợ mặt mày đã ửng đỏ, mang theo vài phần men say, mà gã đàn ông kia vẫn bưng chén rượu giả vờ uống, vừa nhìn cô, trong ánh mắt xẹt qua một tia độc ác, khiến Miêu Tiêu Bắc nhìn không được mà rung mình, thật sự!

“Bắc Bắc?” Lam Minh hỏi Miêu Tiêu Bắc, “Người làm sao vậy?”

“Ách...” Khi Miêu Tiêu Bắc đang suy tính nên đối phó với loại tình huống này như thế nào, gã đàn ông kia đã kéo ghế đứng lên, kéo ghế cho quý cô kia, dìu cô đứng lên phủ áo khoác, dẫn cô rời đi.

Miêu Tiêu Bắc nhíu mày hơi sốt ruột —— Làm sao bây giờ? Là bản thân mình bị ảo giác, hay gã đó thực sự muốn hại vợ gã?

“Bắc Bắc.” Lam Minh cũng thấy không ổn, hỏi, “Người làm sao vậy?”

Miêu Tiêu Bắc suy nghĩ một chút, hỏi Lam Minh, “Ăn xong chưa?”

“Ừ.” Lam Minh mờ mịt gật đầu nhìn cậu.

“Đi!” Miêu Tiêu Bắc kéo hần chạy ra ngoài.

Bồi bản hơi bất ngờ, nhưng vẫn lễ phép tiễn hai người.

.

Cuối cùng, hai người vượt qua đôi vợ chồng nọ, cùng nhau tiến vào thang máy.

Cửa thang máy đóng, bốn người đều đến bãi đỗ xe tầng [-1].

Miêu Tiêu Bắc nhìn nhìn một nam một nữ kia, gã đàn ông có vẻ hơi đề phòng, cô gái thì hiếu kỳ nhìn hai người bọn họ. Nhìn nhìn tầng trệt, Miêu Tiêu Bắc âm thầm trấn an mình, trong đầu nghĩ —— Muốn nghe, gã kia đang nghĩ cái gì?

Quả nhiên, Miêu Tiêu Bắc nghe được âm thanh mà cậu muốn nghe.

Tiếng lòng của gã đàn ông đó thực sự vô cùng thâm trầm, tuy rằng bề ngoài và giọng điệu của gã khi nói chuyện vô cùng khiêm tốn, nhưng, nội tâm khiến người khác có cảm giác hư thối và căm hận.

Chợt nghe trong lòng gã phát ra một âm thanh ác độc, “Hai tên kia thật đáng ghét... Vừa nhìn thì biết sinh ra đã là nhà giàu, trên đời này vì sao lại có lắm kẻ không làm mà hưởng như vậy chứ?”

Miêu Tiêu Bắc sửng sốt, không lên tiếng tiếp tục nghe.

Chợt nghe gã đó trong ngực âm trầm cười, “Đêm nay, sau đêm nay, tao sẽ kế thừa di sản của mày, ta cũng sẽ trèo lên địa vị cao sang.”

Miêu Tiêu Bắc liếc nhìn gã đó, chỉ thấy gã ác độc nhìn vợ mình, đồng thời, gã cũng ngược mắt nhìn nhìn cậu, Miêu Tiêu Bắc trong lòng giật mình —— Ánh mắt thật đáng sợ, y như ma vật!

Mà đồng thời, cậu lại nghe được tiếng lòng của gã —— Ừm, quả nhiên là người đẹp, ha hả, chờ mình có quyền thế cũng có thể hưởng thụ những người đẹp như vậy, không cần cả ngày làm bộ chỉ là một kẻ tầm thường mê đàn bà.

Miêu Tiêu Bắc nghe xong thì trong lòng khẽ động, nga... Thì ra người này vốn không thích phụ nữ, mà là giả vờ chỉ vì tài sản.

“Đing” một tiếng, thang máy đến bãi đỗ xe ngầm.

Bốn người đều đi ra ngoài, Miêu Tiêu Bắc đã nghe được tiếng hoan hô trong nội tâm gã đó, cùng với tiếng tim đập thành thịch.

Phải ngăn gã lại mới được.

Trong óc Miêu Tiêu Bắc hiện lên một ý nghĩ, làm sao để ngăn cản gã đây? Dù sao suy nghĩ cũng không giống hành động thực tiễn, dù hiện tại nói cho cô gái kia, cô ta nhất định sẽ tin tưởng chồng mình. Bọn họ sẽ lên xe, lên xe rồi phát sinh chuyện ngoài ý muốn thì không ai biết được, hơn nữa chiếc xe của Lam Minh quá bắt mắt, liếc một cái là có thể nhận ra, rất không tiện để theo dõi.

Nghĩ tới đây, Miêu Tiêu Bắc đột nhiên có một ý tưởng trong đầu... Gã kia, nếu như bây giờ bộc lộ bản tính ra thì tốt quá rồi.

Miêu Tiêu Bắc vừa nghĩ xong, bốn người cũng đã tách ra đi hai bên, Lam Minh và Miêu Tiêu Bắc đến bên xe mình, đôi vợ chồng kia đi đến một chiếc xe việt dã bên kia.

Người chồng mở xe, xoay người kéo vợ mình lại.

Cô vợ ngược mắt vốn định tặng cho gã một nụ cười, nhưng lại bị biểu tình trên mặt gã dọa ngây người.

... Cô chưa bao giờ thấy chồng mình có biểu tình dữ tợn như vậy, cảm giác giống như một ác quỷ thay đổi hình dạng mà thành.

“Ách...” Cô hơi sợ, vô thức lui về sau một bước, “Chồng...”

“Hửm?” Gã đó thấy cô rút tay lại, hơi bất mãn, há miệng, dùng giọng nói khàn khàn ra lệnh, “Tới đây.”

Thay đổi đột ngột khiến cô vợ kia toát cả mồ hôi lạnh, cô vô thức lui về sau, hỏi, “Anh... Anh làm sao vậy?”

“Tao làm sao?” Gã đàn ông hắc hắc cười, “Tao nhịn mày lâu lắm rồi, hôm nay không muốn chịu đựng nữa...” Nói, hắn giơ tay, từ dưới đệm xe lấy ra một cây mã tấu bén nhọn.

“A!” Cô gái hoảng hồn hét lên, “Anh... Anh muốn gì, ai cứu tôi với!”

Gã mỉm cười, “Hôm nay mày sẽ chết, giúp tao đạt mục đích.”

“Đừng mà! A! Ai cứu tôi!” Cô gái xoay người bỏ chạy, tiếng thét chói tai của cô đương nhiên khiến cho Miêu Tiêu Bắc và Lam Minh chú ý, còn có các bảo an ở bãi đỗ xe.

Đây là khách sạn cao cấp, đương nhiên sắp xếp khá nhiều bảo an, còn có camera ghi hình.

Cô gái lao đảo chạy, gã đàn ông đuổi theo phía sau, Lam Minh nhìn nhìn Miêu Tiêu Bắc, Miêu Tiêu Bắc nhìn hắn giống như đã làm chuyện sai trái, cậu cho rằng gã đó sẽ nói rõ ràng với cô gái... Không ngờ trực tiếp muốn giết cô, quả nhiên ý thức là thứ thật không dễ khống chế.

Lam Minh nhíu mày, bước nhanh tới.

Cô gái thấy được, kêu lên lao đến bên hắn, “Anh cứu với a!” Tiếng nói vừa dứt, vì mang giày cao gót và váy dài bó sát mà cô lao đảo ngã xuống đất, gã đàn ông đuổi theo, không nói gì đã giơ dao.

Tay còn chưa hạ xuống, cổ tay cầm dao đã bị Lam Minh chụp được, lúc này, các bảo an cũng vọt tới.

Cô gái bị hoảng sợ thối lui sang một bên mà khóc suốt mướt, gã đàn ông thì có chút mờ mịt nhìn mọi người —— Gã vừa làm cái gì? Gã quả thật là muốn giết vợ sau đó tìm một chỗ kín đáo bí mật mà xử lý thi thể cô, đồng thời đoạt toàn bộ tài sản của cô, nhưng sao lại ngu xuẩn ra tay ngay chỗ này?

Gã cảm giác có một lực lượng không tiếng động khống chế bản thân mình.

“Sao lại như vậy?” Gã rối loạn nhìn xung quanh, lúc này, gã đã bị các bảo an bắt giữ, có bảo an đã thông báo cho cảnh sát.

Trong lúc hỗn loạn, gã đàn ông liếc mắt thấy được Miêu Tiêu Bắc.

“Là mày..” Gã đột nhiên kêu lên, “Là mày đúng không?”

Lam Minh kéo Miêu Tiêu Bắc ra phía sau, dường như đang bảo vệ, trừng mắt liếc gã đó, nói với các bảo an, “Người này hình như thần kinh có vấn đề.”

Bảo an đẩy gã sang một bên, không cho gã quấy rầy Miêu Tiêu Bắc.

Rất nhanh, cảnh sát đã tới.

Miêu Tiêu Bắc và Lam Minh đến sở cảnh sát một chuyến, nói về tình huống sự việc. Nghe nói gia tộc của cô gái kia khá có địa vị, vì muốn cảm ơn Miêu Tiêu Bắc và Lam Minh cứu giúp, bọn họ muốn tặng một ít quà mọn, Miêu Tiêu Bắc từ chối rồi kéo Lam Minh chạy ra khỏi sở cảnh sát, sau khi lái xe về nhà, đã là quá nửa đêm.

.

“Hô... Ăn một bữa cơm mà lâu như vậy.” Lam Minh lẩm bẩm.

Đang nói, hắn thấy Miêu Tiêu Bắc bên cạnh không có phản ứng gì, dường như đang xuất thần.

“Bắc Bắc.” Lam Minh gọi cậu một tiếng, “Dùng năng lực nên mệt lắm sao?”

“Không.” Miêu Tiêu Bắc lắc đầu nói, “Lần này một chút cảm giác cũng không có.”

“Quả nhiên năng lực có tiến hóa.” Lam Minh thỏa mãn gật đầu, tiếp tục lái xe.

“Ừm...” Miêu Tiêu Bắc gác chân lên, nói, “May mà cô nàng đó chạy nhanh, nếu không có thể đã bị gã kia giết chết.”

Lam Minh cười cười, “Đừng khắc nghiệt với bản thân mình như vậy chứ, nếu cô gái ban nãy chết, gã kia cũng không chạy thoát được, so với việc bị vứt xác nơi hoang dã thì tốt hơn nhiều. Người không chỉ cứu cô ta, mà gã đó cũng là không giết được người, không cần đền mạng, cũng là đồng thời cứu hai người.”

Miêu Tiêu Bắc nghe xong, mỉm cười, “Vừa mới bắt đầu thì thấy năng lực này hơi đáng sợ, nhưng bây giờ cảm giác... rất tốt.”

“Loại năng lực này là giao lưu bằng ý thức.” Lam Minh đột nhiên nói, “Hầu như người có năng lực cường đại đều làm được, đây chỉ là mức sơ cấp mà thôi.”

“Anh vừa nãy không bị ảnh hưởng sao?” Miêu Tiêu Bắc hỏi, “Anh cũng có thể làm được sao?”

“Ha hả.” Lam Minh cười cười, “Người phải dần dần học cách sử dụng năng lực của mình, chứ không phải để năng lực làm khó dễ.”

“Ừ.” Miêu Tiêu Bắc gật đầu.

“Nhưng ta cho người một đề nghị khá hay đây.” Lam Minh thấp giọng nói, “Không nên đi nghe tiếng lòng của người khác, điều đó sẽ khiến người thống khổ.”

Miêu Tiêu Bắc quan sát hẳn một hồi, gật đầu.

Xe lại chạy đến một ngã ba, Miêu Tiêu Bắc đột nhiên nói, “Quẹo trái đi.”

“Về nhà không phải đi thẳng sao?” Lam Minh nhú mày nhìn cậu, “Lại có chuyện?”

Miêu Tiêu Bắc cười cười, nhìn nhìn bụng Lam Minh, nói, “Ừm... Không cần năng lực tôi cũng có thể nghe được nó nói ăn chưa no, quẹo trái có một tiệm KFC.”

Lam Minh bật cười, quẹo trái.

Miêu Tiêu Bắc không quên nhắc một câu, “Muốn lên mái nhà cao nhất thành phố S ăn.”

Lam Minh mỉm cười, “Tuân lệnh.”

...

Hai người lái xe đi rồi, phía sau bọn họ, có một chiếc xe thể thao trắng chạy tới.

Xe dừng ở ven đường, người trong xe nhìn chăm chăm chiếc xe đang chạy như bay của Lam Minh, giơ tay sờ cằm, nói với người ngồi sau, “Phát hiện thứ tốt.”

“A...” Người ngồi sau cười nhạt một tiếng, “Quả thực là thứ tốt, cách một nghìn năm, vẫn đẹp như xưa.”

.

.

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Thân phận bất ngờ của kẻ theo dõi, Lam Minh, đang định làm cái gì?

Đêm đó, Miêu Tiêu Bắc và Lam Minh mua một đồng thức ăn nhanh, hai người leo lên tòa nhà cao nhất thành phố S, ngồi sau lan can sân thượng, ăn hamburger , ngắm cảnh đêm thành phố S.

“Bắc Bắc, chiếc xe lúc nãy, thấy không?” Lam Minh đột nhiên giơ tay, chỉ chỉ chiếc xe đen ngừng dưới lầu ban nãy, hỏi Miêu Tiêu Bắc.

“Ừ.” Miêu Tiêu Bắc gật đầu, nhấp một hớp coke, nói, “Bọn họ vẫn luôn theo dõi chúng ta.”

Lam Minh hơi sửng sốt, dựa vào lan can vẽ mặt khen ngợi nhìn Miêu Tiêu Bắc, “Hmm... Không tồi a, người phát hiện khi nào?”

Miêu Tiêu Bắc lắc đầu, “Không biết, chỉ là cảm giác bọn họ ở gần.”

“Rất tốt!” Lam Minh giơ tay nhẹ nhàng vỗ Miêu Tiêu Bắc, “Người cần phải luôn tin tưởng cảm giác của mình, Bắc Bắc.”

“Tin tưởng cảm giác?” Miêu Tiêu Bắc hơi xuất thần.

“Cảm giác của người là chuẩn nhất trên đời này.” Lam Minh tiến đến, cầm gác lên vai Miêu Tiêu Bắc, nghiêm túc nói, “Chỉ cần người cảm giác là tốt, hãy dựa theo cảm giác của mình mà làm, khi cảm thấy bất an, nghìn vạn lần phải cẩn thận, người cảm thấy người kia rất nguy hiểm, thì tránh xa hẵn một tí.”

“Ừ.” Miêu Tiêu Bắc gật đầu, “Tôi cảm thấy anh cũng rất nguy hiểm.”

Lam Minh mỉm cười, “Ta đây không phải là nguy hiểm, là có sức hấp dẫn.”

Miêu Tiêu Bắc nhướng mi, tư thế đó dường như đang biểu lộ ý hoài nghi.

“Có muốn thử xem năng lực của người không?” Lam Minh đột nhiên hỏi.

Miêu Tiêu Bắc nhìn hắn, “Thử thế nào?”

“Người có thể suy nghĩ một chút, trong xe là ai.” Lam Minh uống một hộp coke, nói, “Trong xe đó hình như có hai người, trong đó có một người thì bình thường không đáng nói, người kia có vẻ rất khác, quanh thân hắn có một tầng sương mờ che khuất, ta không thể nhìn rõ hình dạng của hắn.”

Miêu Tiêu Bắc hơi sửng sốt, hỏi, “Anh mà lại không thể thấy sao?”

“Ma vật muốn chiến thắng kẻ mạnh hơn hắn rất khó khăn, nhưng muốn ẩn dấu thân phận của mình thì lại rất đơn giản.” Lam Minh sờ sờ mũi, nói, “Có điều không chắc có thể thoát khỏi ánh mắt người, người không ngại thì thử một lần xem, nhìn thân phận thật sự của hắn rốt cuộc là gì.”

Miêu Tiêu Bắc nhíu mày gật đầu, “Tôi... Cố gắng nhìn một chút, cũng chỉ cần suy nghĩ thì được à, thứ đó nhất định không phải người sao?”

“Chuyện này ta cũng không chắc, dù sao cũng không nhất định là ác ma, cũng có thể là một chủng tộc khác, hoặc là một loại người đặc biệt nào đó.” Lam Minh đột nhiên cười cười.

“Là người?” Trong mắt Miêu Tiêu Bắc xuất hiện một tia ngạc nhiên, “Giống như tôi?”

Lam Minh cười, vươn tay sờ nhẹ nơi mềm mại giữa cằm và cổ cậu, “Yên tâm đi, Bắc Bắc, trên thế giới này người là độc nhất vô nhị.”

Miêu Tiêu Bắc nghe xong thì có chút ngán ngẫm, cúi đầu buông coke xuống.

Lam Minh bật cười, “Giận?”

Miêu Tiêu Bắc trừng mắt liếc hắt, không nói thêm gì nữa, vịn lan can lộ ra thân thể, nhìn chăm chăm vào chiếc xe đen kia, trong đầu nghĩ... Trong xe có hai người, một người yếu một người mạnh, người mạnh kia rốt cuộc là ai...

Cứ suy nghĩ như vậy một lúc, Miêu Tiêu Bắc nghe được Lam Minh bên cạnh nói, “Nhắm mắt lại.”

Miêu Tiêu Bắc chậm rãi nhắm hai mắt lại.

“Từ trong bóng tối, tìm ra người kia, nhìn xem khuôn mặt thực sự của hắn, đến tột cùng là thứ gì?!” Lam Minh nói, “Phải xem góc độ chân thật nhất!”

...

Miêu Tiêu Bắc chậm rãi nhắm hai mắt lại, dựa theo Lam Minh nói mà làm...

Dần dần, cảnh tượng trước mắt cậu ngày càng rõ ràng, trong bóng tối xuất hiện một bóng người, sau đó, Miêu Tiêu Bắc phát hiện áo quần người này rất kỳ lạ, giống như đang mặc quần áo cổ đại.

Miêu Tiêu Bắc khó hiểu, chẳng lẽ là một người thời xưa sao? Cậu lại càng muốn nhìn rõ khuôn mặt người này, càng thêm tập trung tinh thần.

Dần dần, hình ảnh người trước mắt xuất hiện càng rõ ràng, Miêu Tiêu Bắc thấy trong tay hắn cầm một thanh kiếm... Kiếm trông rất oai phong, không giống thanh đao mà Lam Minh sử dụng, đó là một thanh trường kiếm hẹp dài, giống như các kiếm khách cổ đại thường dùng.

Ngay lúc Miêu Tiêu Bắc muốn nhìn những chữ khắc trên thân kiếm, đột nhiên, thấy người nọ quay phắt đầu lại.

Trong nháy mắt Miêu Tiêu Bắc và hắn mắt đối mắt, bỗng nhiên sững sốt... Ánh mắt người nọ vô cùng sắc sảo, nhưng lại mang theo một ít kinh ngạc, hắn cũng thấy mình sao?!

Bị bất ngờ, Miêu Tiêu Bắc lập tức giật bắn, cảnh tượng trước mắt liền trở nên mơ hồ, khuôn mặt người nọ cũng từ từ tan biến trong bóng tối.

Mà khiến cho Miêu Tiêu Bắc bất ngờ chính là... Hình như cậu biết người này, đã gặp qua ở đâu nhỉ? Vừa nãy do vội vã chỉ nhìn thoáng qua, cậu chỉ thấy được cặp mắt người nọ, còn chưa kịp thấy đường nét khuôn mặt, chỉ cảm thấy rất quen mắt nhưng khó mà nhớ ra ngay lúc này, đã gặp người này ở đâu rồi ta.

Lam Minh thấy Miêu Tiêu Bắc giật mình mở mắt, vội vươn tay đỡ lấy để cậu ngã người dựa vào lòng mình, hỏi, “Thấy chưa?”

“Ách...” Miêu Tiêu Bắc vừa định nói, thì thấy chiếc ô tô đen bên dưới đột nhiên khởi động rời đi.

“Hắn phát hiện người sao?” Lam Minh giật mình hỏi.

“Ừ.” Miêu Tiêu Bắc gật đầu, “Tôi cũng không chắc, nhưng tôi nghĩ hắn đã thấy!”

“Nga?” Lam Minh rất tán thưởng mà gật đầu, “So với trong tưởng tượng của ta còn lợi hại hơn a, vậy mà lại có thể phát hiện loại Khuy Tâm

thuật(thuật nhìn lén nội tâm)này, người nhìn thấy cái gì?”

“Một người giống như kiếm khách cổ đại.” Miêu Tiêu Bắc nói, “Có điều... Trông rất quen mắt, chỉ là không nhớ được đã gặp ở đâu.”

“Kiếm khách?” Lam Minh khẽ nhú mào, “Một kiếm khách sống ngàn năm?”

“Tôi cũng thấy lạ.” Miêu Tiêu Bắc thắc mắc, “Nhưng thanh kiếm của hân ta rất đẹp.”

“A...” Lam Minh bật cười, lúc này, xa xa có một con quạ đen bay tới, đập cánh đáp xuống lan can.

Miêu Tiêu Bắc nhìn kỹ, là một con quạ bằng giấy.

“Đây là cái gì?” Miêu Tiêu Bắc cầm lấy con quạ đen kia, còn chưa hiểu gì, đột nhiên con quạ há mồm, phát ra một âm thanh quen thuộc, “Sao còn chưa về a? Hai người thực sự muốn qua đêm bên ngoài sao? Bắc Bắc cẩn thận a!”

Miêu Tiêu Bắc cả kinh giật lùi về sau, Lam Minh vươn tay đỡ lấy cậu, tiện tay chộp lấy con quạ, hai người đều nghe ra, là giọng của Bạch Lâu.

Lam Minh giơ tay sờ sờ, quạ đen bằng giấy đột nhiên hóa thành tro bụi.

Miêu Tiêu Bắc nhìn chăm chăm lớp khói đang tan ra một lúc lâu, đột nhiên, “A!”

“Chuyện gì vậy?” Lam Minh bị cậu làm cho hoảng sợ, khó hiểu nhìn cậu.

“Tôi nhớ ra gặp người nọ chỗ nào rồi!” Miêu Tiêu Bắc đứng dậy, nói, “Có còn nhớ cảnh sát trưởng tân nhiệm lần trước chúng ta thấy trên màn hình lớn không?”

Lam Minh khẽ nhú mào, suy nghĩ một chút, “Chính là Bạch Lâu kia...”

“Đúng vậy!” Miêu Tiêu Bắc gật đầu, “Gọi là cái gì... Tôi nhớ trong tên hắc có một chữ Cảnh...”

“Gọi là cái gì Phong đó...” Lam Minh nói xong, hai người đồng thời nhớ tới, “Cảnh Diệu Phong!”

“Chính là hắc ta!” Miêu Tiêu Bắc khẳng định, lập tức lại có chút nghi hoặc, “Hắc không phải nhân loại sao, cảnh sát trưởng mà không phải là nhân loại! Vậy hắc là cái gì? Không phải là ác ma chứ.”

Lam Minh lúc này cúi đầu suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng đột nhiên nở nụ cười.

“Cười cái gì?” Miêu Tiêu Bắc hiếu kỳ.

“Ha hã, chỉ là phát sinh chuyện vui.” Lam Minh nói, “Cảnh Diệu Phong kia... nói không chừng còn nhớ rõ Bạch Lâu.”

Miêu Tiêu Bắc mở to hai mắt, “Có thật không? Hắc không phải kẻ thù của Bạch Lâu sao? Vậy hắc có gây đe dọa gì với Bạch Lâu không?”

“Hmm...” Lam Minh suy nghĩ một chút, “Người có thể cảm giác một chút về tâm tình của hắc.”

Miêu Tiêu Bắc ngồi xuống, hỏi, “Làm sao cảm giác?”

Lam Minh nói, “Người hiện tại đã biết người kia là ai, đúng không?”

“Đúng.” Miêu Tiêu Bắc gật đầu.

“Vậy người hãy nghĩ, người chính là người kia, người nhìn thấy Bạch Lâu.” Lam Minh nói, “Tự mình trải nghiệm một chút, nếu vậy sẽ có cảm nhận như thế nào.”

“Cái này hơi khó a.” Miêu Tiêu Bắc suy nghĩ một chút, liếc nhìn Lam Minh, nói, “Chuyện đó, thực ra anh còn rành hơn...”

Lam Minh sờ sờ mũi, “Ừm, chắc là những kẻ sống lâu năm thì khá nhàm chán.”

Miêu Tiêu Bắc nhin không được muốn cười, nghĩ lại nghĩ lại, vì an toàn của Bạch Lâu, hẳn là nên thử một lần, nếu như người nọ còn ôm lòng dạ không tốt đối với Bạch Lâu, vậy cũng có thể đề phòng.

Nghĩ tới đây, Miêu Tiêu Bắc tập trung tinh thần, quyết định vẫn là thử một lần, tuy rằng khá là khó.

Lam Minh đứng bên cạnh nhìn cậu, thì thấy Miêu Tiêu Bắc thật sự làm thử.

...

Thời gian trôi qua từng giây, Lam Minh nhìn nhìn đồng hồ đeo tay, nghĩ cũng sắp xong, hôm nay Miêu Tiêu Bắc sử dụng năng lực rất nhiều, một lát đừng nên mệt đến bệnh.

Vừa nghĩ tới đây, thì thấy Miêu Tiêu Bắc đột nhiên nhú mày, khom người... khẽ mở miệng.

“Bắc Bắc!” Lam Minh hoảng sợ, thấy trong miệng Miêu Tiêu Bắc có chất lỏng màu đỏ chảy ra, mang theo một vị ngọt —— Là máu.

“Bắc Bắc?” Lam Minh biết đối với nhân loại mà nói, nôn ra máu là chuyện rất nguy hiểm, hẳn đỡ Miêu Tiêu Bắc ngồi dậy.

“Không sao...” Miêu Tiêu Bắc nhanh chóng vẩy vẩy tay áo, ý bảo đừng lo, cậu lau máu bên khóe miệng, trong chốc lát không nói ra lời.

“Người thực sự không sao chứ?” Lam Minh có vẻ vô cùng lo lắng, tỉ mỉ kiểm tra tình trạng của cậu, hỏi, “Sao lại như vậy? Năng lượng dùng quá mức sao?”

“Không phải.” Miêu Tiêu Bắc vội lắc đầu, chùi chùi máu bên khóe miệng, nói, “Không phải máu của tôi.”

Lam Minh nhướng mi, hỏi, “Đó là của ai?”

“Là của Cảnh Diệu Phong.” Miêu Tiêu Bắc nhú mày nói, “Thật kỳ quái a.”

“Vì sao hắn nghĩ đến Bạch Lâu lại nôn ra máu?” Lam Minh thắc mắc.

“Hắn dường như rất đau khổ...” Miêu Tiêu Bắc ngẩng đầu nhìn Lam Minh, “Vừa nghĩ đến Bạch Lâu thì cảm thấy rất đau khổ, khí dồn lên cao, tim đập rất nhanh rất đau, cho nên tôi đã trở về.”

“Thật không?” Lam Minh nghe xong cảm thấy không thể hiểu nổi, “Bạch Lâu không phải thường nói người nọ là kẻ đã giết hắn sao? Hơn nữa lần trước hắn còn nói một chút cảm giác cũng không có?”

“Đúng vậy.” Miêu Tiêu Bắc sờ sờ cằm, “Ừm... Dù sao cũng cảm thấy, không giống như những gì Bạch Lâu nói.”

“Người kia không phải vẫn bảo lưu năng lực và ký ức ngày xưa chứ.” Lam Minh nhú mày nghĩ, “Không phải chưa từng xuất hiện tình huống như thế này, có người trao đổi với ác ma, mỗi một lần luân hồi đều mang theo ký ức ban đầu.”

“Sau đó thì sao?” Miêu Tiêu Bắc hỏi, “Có thể bảo lưu hơn một nghìn năm sao?”

“Có thể, sau đó chắc là xảy ra vài chuyện ngoài ý muốn, chính là ác ma cho hãn mượn năng lượng đã chết, năng lượng lại tràn vào cơ thể hãn, hãn sẽ biến thành sự vật đan xen giữa ma và người.” Lam Minh nói, “Người như vậy không chỉ có thể bảo lưu ký ức, còn bảo lưu thân phận của một nghìn năm trước, cường đại hơn cả nhân loại và ác ma, nhưng khả năng thành công rất thấp.”

“Nga... Tôi biết rồi!” Miêu Tiêu Bắc đột nhiên vỗ tay một cái, “Danh Vũ từng nói, loại này gọi là xuyên việt!”

Lam Minh trầm mặc... Hãn nhìn chăm chăm Miêu Tiêu Bắc một lúc lâu, tiến tới hôn nhẹ một cái, “Thật đáng yêu!”

“Này...” Miêu Tiêu Bắc ngăn hãn lại, hỏi, “Sau đó thì sao? Chuyện này chúng ta có nên nói với Bạch Lâu hay không?”

“Cũng đã xác định rồi, trước tiên đừng nhắc tới.” Lam Minh nhún nhún vai, “Ta nghĩ bọn họ không có duyên phận, đây đưa thêm cũng là vô nghĩa.”

“Sao lại nói như vậy?” Miêu Tiêu Bắc lại nghĩ đến cảm giác ban nãy, và cả chuyện lần trước Bạch Lâu khóc cả đêm, vẫn cảm thấy có chút thương cảm, hai người này rốt cuộc đã trải qua chuyện gì? Phải khổ sở một nghìn năm như vậy.

“Người nghĩ a, vòng vo cả nghìn năm còn không có gặp gỡ, đây chả phải không duyên phận thì là gì?” Lam Minh nói rất tự nhiên, “Tuy số phận cũng có thể đột nhiên thay đổi, nhưng mà... có đôi khi người ta chuyển thế cũng tốt, đầu thai cũng tốt, dù là bảo lưu lại ký ức, quá khứ trước sau gì cũng chỉ là quá khứ, muốn quay lại rất khó, còn không bằng quên đi.”

“Hmm.” Miêu Tiêu Bắc đi tới bên lan can, vịn lấy lan can nhìn toàn bộ cảnh đêm xa xa của thành phố S, lúc này trời đã sắp sáng.

Nhìn một lúc lâu, Miêu Tiêu Bắc quay đầu lại hỏi Lam Minh, “Chúng ta về chưa?”

Lam Minh vui vẻ gật đầu, cười hỏi, “Lái xe về chậm lắm, có muốn về nhanh chút không?”

Miêu Tiêu Bắc hôm nay đã mệt rũ rời, đương nhiên về càng sớm càng tốt, liền gật đầu, Lam Minh thong dong đi tới, vươn tay kéo cậu, thả người nhảy...

.

Miêu Tiêu Bắc chợt nghe bên tai có tiếng gió thổi “vù vù”, trong nháy mắt có cảm giác say xe, chờ khi cậu hiểu được thì đã đáp xuống sân biệt thự.

“A?” Hai người vừa mở cửa, thì thấy bên trong phòng khách, Phong Danh Vũ, Phong Tiểu Vũ, còn có Long Tước và Sesier đã chơi mệt suốt đêm.

Người phát ra tiếng kêu đương nhiên là Phong Danh Vũ, “Tôi van anh, sao lại trở về? Vậy thì camera của tôi cũng không dùng đến sao?”

Miêu Tiêu Bắc và Lam Minh sững sờ.

Phong Danh Vũ vội che miệng lại, cúi đầu đánh bài.

Phong Tiểu Vũ tố cáo, “Bắc Bắc, may mà anh không có thất thân, chỉ hai cái camera xoay tròn ba trăm sáu mươi lăm độ trong phòng tổng thống dùng kèm phiếu VIP!”

Miêu Tiêu Bắc và Lam Minh đều có chút hết nói nhìn Phong Danh Vũ.

“Tôi đi tắm trước rồi ngủ một giấc cái đã.” Miêu Tiêu Bắc ngáp một cái, trở về phòng, thả nước nóng vào bồn tắm. Cậu nhìn lên vách bồn tắm, cảm

thấy nước nóng mênh mông tẩy sạch mệt mỏi cả ngày nay, cả người cũng càng thêm thoải mái.

Đang mơ màng ngủ, chợt nghe bên tai “cô kỹ” một tiếng.

Miêu Tiêu Bắc mở mắt, chỉ thấy Cổ Lỗ Y thân thể trần trụi, quấn một mảnh khăn tắm, vẫy cánh bay đến bên cạnh Miêu Tiêu Bắc, khoanh tay, dường như không hài lòng chuyện Miêu Tiêu Bắc đi chơi về trễ, mà quay về rồi cũng không ưu tiên thân thiết với nó một chút.

Miêu Tiêu Bắc cảm thấy như đã rất lâu không gặp Cổ Lỗ Y, vươn tay đến, “Cổ Lỗ Y, nhớ anh không?”

“Cô kỹ...” Cổ Lỗ Y lập tức lao tới, ôm Miêu Tiêu Bắc cọ tới cọ lui.

Miêu Tiêu Bắc thoa sữa tắm lên người cho nó, phát hiện cấu tạo sinh lý của Cổ Lỗ Y không khác gì với các bé con bình thường của loài người, vô cùng đáng yêu, liền ngắt móng nó một cái. Cổ Lỗ Y còn tỏ ra xấu hổ, dùng khăn che khuất thân thể, ngượng ngùng cô kỹ cô kỹ mắng yêu Miêu Tiêu Bắc.

Miêu Tiêu Bắc xoa bóp cho nó, Cổ Lỗ Y toàn thân đều là bọt xà phòng. Nhảy vào trong nước nóng, Cổ Lỗ Y bơi qua bơi lại trước mặt Miêu Tiêu Bắc, còn cầm một chiếc khăn nhỏ chà lưng, nhảy điệu nhảy mới học từ MJ cho Miêu Tiêu Bắc xem.

Miêu Tiêu Bắc bị nó chọc cười ha ha, đang lúc chơi đùa vui vẻ, đột nhiên, cánh cửa kính mờ đối diện bồn tắm của Miêu Tiêu Bắc mở ra...

Lam Minh quấn một mảnh khăn vuông, chậm rãi đi đến.

.

.

Virus G biến chủng

Bàn long

Giời ạ, bi giờ ta mới nghĩ đến, nếu bên nhà ca ca tỷ tỷ đóng cửa, chẳng phải ta lại edit 3 chương phiên ngoại đầu tiên của Du long sao? T^T người ta đã lười nên mới link, bi giờ... hức *vật vã*

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Thân phận chân thật của Lam, người khách ngoài ý muốn và sự phát triển càng thêm ngoài ý muốn

Miêu Tiêu Bắc hơi hoảng sợ nhìn chăm chăm Lam Minh đang đi vào, phản ứng đầu tiên là nhìn xem mắt hấn màu gì, nếu như là màu lam thì sẽ nhanh chóng bảo Cố Lỗ Y phun lửa vào hấn, sau đó khoác áo tắm chạy ra ngoài!

Nhưng đôi mắt Lam Minh không đổi màu.

“Anh...” Miêu Tiêu Bắc thở phào nhẹ nhõm rồi lại lập tức cảnh giác, “Anh vào đây làm gì?”

Lam Minh hơi bất đắc dĩ đưa cho cậu nhìn vật đang nắm trong tay, đó là tay vịn của vòi nước nóng.

“Ta nghiên cứu một một chút.” Lam Minh hơi nghiêm túc nói, “Mặt tiếp xúc thì bằng phẳng... Có lẽ là dùng cửa để làm, van nước vặn không được, điều bực mình nhất chính là cái vòi cứ xả ào nước lên đầu ta.”

Miêu Tiêu Bắc nghe được cũng dở khóc dở cười, phỏng chừng là Phong Danh Vũ nổi hứng gây chuyện.

“Vậy anh ở đây đi.” Miêu Tiêu Bắc giơ tay chỉ chỉ vòi sen phía trước, dù sao cũng là con trai, cùng tắm chung chắc cũng không sao.

Lam Minh tỏ ý cảm ơn, đi vào vài bước thì chú ý đến Cổ Lỗ Y đang bơi qua bờ lại trong bồn tắm của Miêu Tiêu Bắc, “Bắc Bắc, sao người có thể tắm cùng bồn uyên uyên với nó?”

(đều là nam nên ko phải uyên ương nhỉ = =lll, thx nàng Trúc Phong xD)

“Uyen uyên cái đầu anh đó.” Miêu Tiêu Bắc cầm cái khăn chà lưng ném vào hắn, “Nó mới bao nhiêu tuổi?”

Lam Minh nhướn mi một cái, “Bàn về tuổi thì nó đã sống rất lâu rồi!”

“Cô kỹ~” Cổ Lỗ Y đột nhiên kêu lên rồi cọ cọ, ôm lấy Miêu Tiêu Bắc, mặt áp vào ngực cậu cọt tới cọt lui.

“A!” Lam Minh hét to một tiếng rồi chạy tới, giơ tay chụp lấy nó, “Còn dám ra tay.”

“Cô kỹ cô kỹ!” Cổ Lỗ Y lập tức hoảng sợ vùng vẫy mấy cái, nước mắt lưng tròng nhìn Miêu Tiêu Bắc, hai tay vươn tới, “Bắc Bắc... hung hung.”

Miêu Tiêu Bắc vội trừng Lam Minh, “Anh làm gì đó?!”

Dáng vẻ bệ vệ của Lam Minh rút lại một chút, “Người quá thân mật với nó, ta ghen!”

Miêu Tiêu Bắc thấy nước mắt trong cặp mắt to của Cổ Lỗ Y đã bắt đầu lăn xuống, miệng gọi, “Bắc Bắc, Bắc Bắc.”

Cậu lập tức trào dâng tình thương của cha, đứng bật dậy đoạt lại Cổ Lỗ Y trong tay Lam Minh, nói, “Anh đừng bắt nạt nó, sao anh không nghĩ anh đã lớn hơn nó cả nghìn tuổi rồi!”

Lam Minh nhướn mi một cái, trên dưới quan sát Miêu Tiêu Bắc, cuối cùng, đường nhìn tập trung đến phần bên dưới, có thâm ý khác mà cười, “Phải nga.”

Miêu Tiêu Bắc theo ánh mắt của hắn nhìn lại... Bấy giờ mới phát hiện mình không có mặc quần áo!

“Nhìn cái gì?! Mau tắm đi!” Miêu Tiêu Bắc then quá hóa giận thiếu chút nữa cầm Cổ Lỗ Y ném vào Lam Minh, may là Cổ Lỗ Y ôm chặt lấy cánh tay cậu mới may mắn tránh khỏi tai nạn.

“Phong cảnh thật đẹp.” Lam Minh cười ha ha xoay người, mở vòi nước, tự mình tắm rửa.

Miêu Tiêu Bắc cau mày, liền cảm thấy cái tai nóng rực. Đặt Cổ Lỗ Y vào trong nước, giơ tay nhéo má nó, nhéo đến đỏ ửng. Cổ Lỗ Y hơi tủi thân xoa xoa hai má, đuôi lắc lắc, tiến đến trước mặt Miêu Tiêu Bắc tiếp tục nhảy múa, Miêu Tiêu Bắc nhìn thấy nhịn không được mà cười ra tiếng.

Lam Minh dùng dầu gội xoa lên tóc, một lát sau trên tóc toàn là bọt, mở vòi sen bắt đầu gội.

Miêu Tiêu Bắc nghe được tiếng nước ào ào bèn ngẩng đầu lên, thấy Lam Minh đưa lưng về phía mình, chiếc khăn quần bên hông không biết bị cởi ra từ lúc nào, Lam Minh đang tắm rửa lúc này chẳng mặc cái gì cả.

Miêu Tiêu Bắc vô thức cúi đầu, nhưng suy nghĩ một lát lại không cam lòng, vừa nãy anh ta nhìn thấy hết của mình, vậy mình cũng phải nhìn lại, như thế mới không bị thiệt! Nghĩ tới đây, Miêu Tiêu Bắc ngẩng đầu lên, nhìn Lam Minh.

Nhìn thoáng qua, Miêu Tiêu Bắc hơi giật mình.

Vóc người của Lam Minh rất đẹp, thuộc về loại vận động thường xuyên, hoặc có lẽ ma vật vốn đã có vóc người đẹp như vậy, toàn thân cao thon cân xứng, không có sẹo, trông rất rung động, rất mạnh mẽ cường tráng.

Mà càng thêm khiến Miêu Tiêu Bắc ngoài ý muốn chính là sau lưng Lam Minh dường như có hình xăm. Nhìn không rõ lắm vì trong phòng tắm hơi nước mịn mù, Miêu Tiêu Bắc bơi qua, tựa vào vách bồn tắm nhìn chăm chăm cái lưng Lam Minh.

Chỉ thấy trên cái lưng hoàn mỹ ấy, có một con rồng màu xanh.

Miêu Tiêu Bắc vốn nghĩ những hình xăm rồng hổ trên lưng bọn xã hội đen trông rất tục cũng không thật, nhưng con rồng này của Lam Minh mang đến cảm giác dường như không bình thường, chẳng lẽ là bởi vì công nghệ, quá mức tinh tế quá mức thật? Luôn luôn có một loại cảm giác rung động đến khó hiểu.

Đó là một con rồng rất đẹp, hơn nữa là loại rồng bay bốn chân của Trung Hoa cổ đại, hình xăm cũng không phải màu xanh đen như những hình xăm bình thường khác, mà là một loại xanh khá sáng, hoặc là do tác dụng của ánh sáng xung quanh, Miêu Tiêu Bắc nghĩ có thể là màu lam, trên tấm lưng màu mật ong của Lam Minh có vẻ rất giống thật.

Nhìn một hồi, Miêu Tiêu Bắc đột nhiên nghĩ đến, ban đầu khi thấy Lam Minh thì phát hiện trên gương mặt anh ta có vân như vảy rắn, bây giờ nghĩ lại, thì ra là rồng a... Nhưng hình xăm này rõ ràng là ở trên lưng, sao lại chạy đến mặt được?

Đang xuất thần... Miêu Tiêu Bắc đột nhiên giật mình một cái.

Cậu giơ tay dụi dụi hai mắt, có chút khó xác định nhìn chăm chăm lưng Lam Minh, mở to hai mắt không dám chớp một cái, bởi vì cậu vừa thấy cảnh gì đó khá đặc biệt.

Một lát sau, chợt nghe Miêu Tiêu Bắc hoảng sợ kêu lên một tiếng “Nha a!”

“Cử động kìa! Cử động kìa!”

Ngay vừa nãy, Miêu Tiêu Bắc chắc chắn thấy được! Hình xăm rồng trên lưng Lam Minh chậm rãi di động một chút, mà còn chớp chớp mắt, biến hóa hình thái một chút, từ đang bay biến thành cuộn tròn.

Lam Minh nghe Miêu Tiêu Bắc nói, cũng hiểu rõ cười cười, hơi cợt nhả hỏi, “Sao, không nhận ra à? Người gặp hần mấy lần rồi.”

Miêu Tiêu Bắc khó hiểu nhìn thẳng vào Lam Minh, “Không a... lần đầu tiên mà.”

Lam Minh quay người lại, hoàn toàn không chú ý đến dáng vẻ hiện tại của hần rất dễ khiến cho người ta mặt đỏ tim đập, chỉ thông dong ưu nhã đi tới trước mặt Miêu Tiêu Bắc. Con rồng màu lam kia chậm rãi từ lưng lướt qua vai, mặt ngừng ngay trước ngực Lam Minh, con mắt nhìn vào Miêu Tiêu Bắc... ánh mắt đó, màu lam, trong suốt như ngọc bích.

“Là...” Miêu Tiêu Bắc nhìn một lúc mới giật mình thở mạnh ra, “Là Lam?!”

Lam Minh cười gật đầu, “Không sai, là Lam.”

“Lam không phải một người sao... còn nữa a, hình như anh từng nói về quan hệ của hần với anh...” Miêu Tiêu Bắc có chút hỗn loạn.

Lam Minh lắc đầu cười nói, “Chúng ta chỉ là dùng chung một thân thể mà thôi.” Lam Minh đột nhiên hỏi, “Muốn gặp hần không?”

“Không muốn.” Miêu Tiêu Bắc vội vã lắc đầu, tâm nói, mỗi lần Lam đi ra đều rất kinh khủng.

“Lam chỉ khi cuồng bạo mới làm như vậy, nhưng đa số thời gian hần rất dịu ngoan.” Nói rồi Lam Minh chộp lấy móng vuốt của con rồng kia, túm kéo ra ngoài... sau đó, Miêu Tiêu Bắc nghe được một tiếng kêu chói tai như tiếng kêu của loài hạc.

Đồng thời, bốn phía cuồng phong gào thét, có một thứ từ trên người Lam Minh vọt ra.

Đợi khi mọi thứ dừng lại, Miêu Tiêu Bắc vừa ngẩng đầu thì thấy trên trần phòng tắm có một con rồng lớn đang vờn quanh. Không phải loại rồng có cánh như trong thần thoại phương tây, mà rồng bay chân chính tượng trưng cho quyền lực của hoàng quyền thuộc về Trung Hoa cổ đại, màu nước biển, giống như màu của đôi mắt Lam, lông lánh như kim loại sáng bóng, thoát nhìn ung dung mà hoa mỹ, không biết vì sao, Miêu Tiêu Bắc có một ảo giác, tuổi con rồng này đã khá lớn, có lẽ vì chiều dài và râu của nó.

Con rồng nọ bay đến bên Lam Minh, chậm rãi gục đầu xuống nhìn Miêu Tiêu Bắc, vẻ mặt dịu dàng.

Lam Minh vươn tay sờ sờ đầu nó, nói với Miêu Tiêu Bắc, “Có thể sờ hần, hần rất thích người.”

Miêu Tiêu Bắc lúc này đã kinh ngạc đến không thể kinh ngạc hơn, máy móc giơ tay, nhẹ nhàng chạm vào đầu Lam một chút.

Cảm xúc trên tay khiến Miêu Tiêu Bắc tin chắc đây là thật mà không phải ảo giác.

Cậu xoa xoa đầu Lam, lạnh như băng.

“Đây thật sự là rồng à?” Miêu Tiêu Bắc lắc lắc đầu khen ngợi, “Thì ra loại động vật này thực sự tồn tại.”

Lam Minh cười cười, kéo Lam lại... Lam nhoáng lên... trực tiếp chạy vào trong cơ thể Lam Minh, lại biến thành hình xăm.

Miêu Tiêu Bắc há to miệng nhìn chăm chăm Lam Minh, một lát mới hỏi, “Thì ra... Lam thực sự không phải nhân cách phân liệt của anh a.”

Lam Minh ha ha cười phá lên, “Lam và Minh như nhau, chỉ là một bộ phận của thân thể ta, là sự tồn tại thuộc về ta, chỉ tiếc Lam bị một vài kích thích, thường hay trở nên không bình thường mưu toan dùng cơ thể ta để xuất hiện, trước đây hẳn không hề như vậy, muốn hoàn toàn chữa khỏi, không biết phải đợi bao lâu nữa.”

“Hẳn làm sao vậy?” Miêu Tiêu Bắc hỏi.

“Ai biết đâu, một nghìn năm rồi, cũng gặp phải vài chuyện kích thích nào đó nên chịu không nổi, hẳn khá yếu đuối.” Lam Minh nhún nhún vai, “Nhưng như vậy cũng rất đáng yêu, ít nhất không cần luôn luôn nghe hẳn ở bên cạnh xen mồm kể về chuyện riêng của ta.”

“Hẳn biết chuyện riêng của anh?” Miêu Tiêu Bắc hiếu kỳ.

Lam Minh nhẹ nhàng thở dài một tiếng, “Trên người Lam có rất nhiều bí mật, sau này từ từ nói cho người, rất thú vị.”

Miêu Tiêu Bắc sửng sốt một lát, giơ tay đẩy Lam Minh đang đứng gần mình trong gang tấc, “Tôi cũng không quan tâm chuyện này lắm, đi mặc quần áo vào đi.”

Lam Minh hơi sửng sốt, chỉ thấy Miêu Tiêu Bắc đỏ mặt nhúng mình vào bồn tắm lớn, Cổ Lỗ Y bên cạnh ghé vào trên vách mở to hai mắt hiếu kỳ nhìn Lam Minh, trên mặt đỏ bừng bừng.

Lam Minh cười, giơ tay nhéo má Cổ Lỗ Y, nói với Miêu Tiêu Bắc, “Người thật là đáng yêu.”

...

Tắm rửa mà đến hơn một tiếng, cho nên khi Miêu Tiêu Bắc đi ra thì thấy ngoài cửa có một đám người cầm cái chén nghe trộm.

“Các người ở trong đó cả tiếng đồng hồ mà chẳng làm gì cả?” Phong Danh Vũ tức điên vứt cái chén trong tay, “Hai người là đàn ông sao?!”

Lam Minh và Miêu Tiêu Bắc đều có chút hết nói nổi.

Đêm đó, mọi người nghỉ ngơi, Miêu Tiêu Bắc nằm trên giường, bên gối là Cổ Lỗ Y ưỡn bụng ngáy khò khè. Miêu Tiêu Bắc nhìn nó mà chờ ra, ngủ không được, Cảnh Diệu Phong rốt cuộc có quan hệ gì với Bạch Lâu? Cậu vươn tay nhẹ nhàng sờ sờ ngực... cảm giác ban nãy vẫn còn âm ỉ, rất khó chịu rất đau lòng, nhưng mà, người nọ dường như rất nhung nhớt Bạch Lâu.

.

Dưới lầu sở cảnh sát thành phố S.

Tài xế quay đầu lại hỏi người đang ngồi phía sau, “Cục trưởng, không sao chứ?”

Người nọ lắc đầu, máu bên khóe miệng đã được lau đi, hôm nay không biết tại sao đột nhiên lại nhớ đến một bóng hình đã chôn sâu vào tận đáy lòng, cảm giác này đã rất lâu không có, thật đúng là hoài niệm a.

“Cục trưởng?” Tài xế có chút lo lắng hỏi, “Thực sự không cần đến bác sĩ?”

Cảnh Diệu Phong vươn tay nhẹ nhàng sửa mái tóc bị rối, nói, “Không có gì, chỉ là dạ dày chảy máu mà thôi.”

Lái xe cho anh chính là trợ thủ Lý Mặc, tuổi khá lớn lại hay lo xa cho anh nên nói năng hơi dông dài.

Lúc này, tiếng trong bộ đàm vang lên, Lý Mặc nghe, “Là tôi đây, có tìm được tung tích của chiếc xe màu trắng hay không?”

Trong bộ đàm truyền đến tiếng đồng sự phòng giao thông, “Không phát hiện chiếc xe trắng nào cả, biển số xe có thể là giả.”

Lý Mặc nhíu mày, tắt bộ đàm, quay đầu nhìn Cảnh Diệu Phong, “Chiếc xe trắng đó lúc nãy rõ ràng chạy đến bãi đỗ xe trong cao ốc, không hề đi ra, sao lại biến mất được?”

Cảnh Diệu Phong giơ tay lấy ra một điều thuốc trong túi châm lửa, chậm rãi thả một hơi, “Chắc là nhìn nhầm rồi.”

“Thật không?” Lý Mặc mờ mịt sờ sờ đầu, chỉ thấy Cảnh Diệu Phong xuất thần, chờ điều thuốc bị đốt hết anh dụi đầu mấu thuốc vào gạt tàn ở bên cạnh cửa xe, mở cửa.

“Cục trưởng?” Lý Mặc quay đầu hơi giật mình nhìn anh.

“Tôi đi về một mình được rồi, anh về sớm nghỉ ngơi đi.” Cảnh Diệu Phong nói.

“Đã trễ rồi, tôi tiễn ngài!” Lý Mặc sốt ruột, người này tại sao cứ luôn lè loi một mình.

“Không cần.” Cảnh Diệu Phong nói xong đã xuống xe, đóng cửa lại đi ra.

Lý Mặc ở trong xe bất đắc dĩ nhìn theo, trong khoảnh khắc, người nọ biến mất trong màn đêm dày đặc.

...

Rạng sáng hôm sau.

Miêu Tiêu Bắc ngái ngủ朦胧 lung thức dậy, tối hôm qua suy nghĩ cả đêm về chuyện của Bạch Lâu, cậu dụi dụi đôi mắt còn lèm nhèm vì buồn

ngủ, tập trung suy nghĩ có nên nằm xuống ngủ thêm một lúc nữa hay không.

Đương nhiên, vừa mới bắt đầu suy nghĩ thì trong nháy mắt cũng ngã ra sau... Đầu còn chưa đặt lên gối thì nghe bên cạnh có một giọng nói non nớt truyền đến, “Bắc Bắc... Cô kỹ cô kỹ.”

Miêu Tiêu Bắc mở mắt, chỉ thấy Cổ Lỗ Y mặc một bộ đồ cao bồi, trên cổ còn cột một cái khăn cao bồi màu đỏ, cầm trên tay một miếng pizza mà gặm.

“Cổ Lỗ Y.” Miêu Tiêu Bắc vươn tay chọt chọt bụng nó, “Sớm nha, quần áo thật là đẹp.”

Cổ Lỗ Y vẫy cánh bay đến, chu cái mỏ còn dính pizza hôn Miêu Tiêu Bắc một cái.

Miêu Tiêu Bắc ngửi thấy mùi pizza, cái bụng sôi lên... xoay người ngồi dậy, “Rời giường ăn một chút rồi ngủ tiếp thôi.”

.

Thay áo quần xuống lầu, cậu thấy tất cả mọi người đều ngồi trong phòng khách, đang vây quanh TV xem tin tức.

“Bắc Bắc.” Phong Tiểu Vũ thấy cậu xuống nhanh mồm nói, “Mau xem tin tức, hung thủ quỷ hút máu kia lại gây chuyện!”

Miêu Tiêu Bắc khẽ nhú mày, chạy xuống, hỏi, “Lần này ai chết?”

“Không biết, cảnh sát không có công bố tin tức.” Phong Tiểu Vũ nói, “Nhưng mà nghe nói người chết là một nữ sinh trung học.”

“Nữ sinh?” Miêu Tiêu Bắc nhú mày, tuổi còn nhỏ như vậy đã bị tên ác ma đó giết hại sao.

Nghĩ tới đây, cậu xoay mặt hỏi Hi Tắc Nhĩ, “Hi Tắc Nhĩ, nếu như bắt được hung thủ kia, có thể giúp nữ sinh kia sống lại không?”

Hi Tắc Nhĩ lắc đầu nói, “Không thể được, chết chính là chết, trừ phi là tử thần giết chết.”

Miêu Tiêu Bắc khẽ nhú mày, thở dài ngồi xuống.

“Hôm nay có bạn chuyện gì không?” Lam Minh hỏi cậu.

Miêu Tiêu Bắc lắc đầu, “Không có, hôm nay tôi được nghỉ.”

“Chúng ta lại đến trường học điều tra đi?” Lam Minh nói, “Đi thăm dò Trần Vũ kia một chút, mong rằng hôm nay không có ô tô nào chạy loạn cán người.”

Lam Minh vừa dứt lời, chợt nghe bên ngoài có tiếng còi cảnh sát vang lên.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, thấy có ba chiếc xe cảnh sát đậu bên ngoài, cửa xe mở ra, có vài cảnh sát bước ra, đều mặt trang phục bình thường, người dẫn đầu chính là cục trưởng Cảnh Diệu Phong, các cảnh sát này đi tới cửa EX.

“Bạch Lâu đâu?” Miêu Tiêu Bắc nhìn khắp nơi, phát hiện Bạch Lâu không ở đây, thở phào nhẹ nhõm.

“Đi ra ngoài rồi.” Phong Tiểu Vũ trả lời, “Cậu ấy nói đi nhập hàng, hình như tìm được một nơi bán sách cũ.”

“May là không ở đây.” Long Tước đứng lên, lúc này, cửa bị đẩy ra.

Cảnh Diệu Phong dẫn đầu thông thả đi vào.

Lam Minh ngồi trên sofa không nhúc nhích, ngẩng mặt nhìn anh một chút, một lát sau, Lam Minh nở một nụ cười...

Long Tước đi tới cửa, hỏi, “Cảnh quan, có gì dạy bảo.”

Cảnh Diệu Phong nhìn nhìn hẩn, từ trong túi lấy ra một bọc tang chứng, bên trong có tờ rơi và danh thiếp của EX, hỏi Long Tước, “Là thứ trong công ty các người phải không?”

Long Tước trong lòng rung mình, mơ hồ cảm giác đã xảy ra chuyện gì đó không ổn, liền gật đầu.

Cảnh Diệu Phong từ trong tay đồng nghiệp bên cạnh cầm lấy một tấm ảnh, hỏi mọi người, “Có biết người này không?”

Mọi người nhìn chăm chăm tấm ảnh một chút, phát hiện... Là Hạ Nguyệt!

“Ách...” Mọi người nhin không được mà liên hệ đến tin tức ban nãy, chẳng lẽ nữ sinh trung học vừa chết kia là Hạ Nguyệt?

“Xem ra là quen.” Cảnh Diệu Phong cất lại tấm ảnh.

“Cô ấy xảy ra chuyện gì sao?” Phong Tiểu Vũ hỏi.

Cảnh Diệu Phong nhìn nó, “Sao lại hỏi như vậy?”

“Vừa nãy tin tức nói có một nữ sinh trung học vừa chết.” Phong Tiểu Vũ thành thật nói, “Chẳng lẽ...”

“Không phải.” Cảnh Diệu Phong lắc đầu.

Mọi người thở dài một hơi, lại nghe Cảnh Diệu Phong chậm rãi mở miệng, nói ra một câu làm cho người ta kinh hãi, “Chúng ta hoài nghi cô ta chính là hung thủ.”

...

“Cái gì?!” Mọi người đều mở to hai mắt khó hiểu nhìn Cảnh Diệu Phong.

“Quá trình xảy ra chuyện hôm qua, vừa lúc bị camera ven đường quay được.” Cảnh Diệu Phong lấy ra tấm ảnh cho mọi người nhìn.

Mọi người tiến tới nhìn thoáng qua, đều nhin không được mà nhúu mày, cảm thấy... thật sự không thể tưởng tượng nổi.

...

.

.

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Virus G của Huyết tộc biến chủng, gặp lại sau một ngàn năm

Ảnh chụp tuy không rõ, nhưng cũng có thể nhìn ra tình huống cơ bản, trong ảnh là cảnh Hạ Nguyệt vội vã đi ra từ một chiếc xe ven đường, miệng đầy máu.

“Trong xe chính là nữ sinh trung học đã chết kia?” Miêu Tiêu Bắc hỏi.

Cảnh Diệu Phong gật đầu.

“Không cảm thấy kỳ lạ sao?” Long Tước hỏi, “Hai nữ sinh trung học đơn độc lái xe ra ngoài? Các cô ấy có bằng lái?”

“Cho nên chỉ là nghi phạm.” Cảnh Diệu Phong nói, “Nhưng camera cũng không quay được người khác ra khỏi xe.”

“Không quay được, không có nghĩa là không tồn tại a.” Lam Minh đột nhiên mở miệng, nhìn Cảnh Diệu Phong một cách sâu xa, “Người nói xem?”

Cảnh Diệu Phong khẽ nhú mày, hỏi Long Tước, “Tôi chỉ muốn biết cô ta tới nơi này làm gì?”

“Thật ngại quá.” Long Tước lễ phép cười, “Chúng tôi có nghĩa vụ bảo vệ bí mật của người ủy thác.”

“Các người có nghĩa vụ hợp tác với cảnh sát.” Cảnh Diệu Phong nói.

“Tờ rơi và danh thiếp có tính phổ biến.” Tiểu Hoa ở bên cạnh, dùng thái độ của chính phủ đối phó Cảnh Diệu Phong, “Lúc trước chúng tôi đã phát rất nhiều loại tờ rơi và danh thiếp này, cũng có thể là những người khác truyền bá, các người không có chứng cứ chứng minh chúng tôi có quan hệ trực tiếp với nữ sinh kia, chúng tôi đương nhiên có quyền không hợp tác điều tra, cần tôi mời luật sư không?”

Cảnh Diệu Phong hơi nướn mi, nhìn nhìn anh.

“Ha hả.”

Lúc này, Khế Liêu trên sofa bỗng nở một nụ cười khó hiểu.

Tất cả mọi người nhìn hăh, chỉ thấy hăh tựa trên sofa, chân gác lên bàn, trên bụng có hai chú sói con mập mập nằm sấp, đang đút thịt khô cho bọn nó.

“Cười cái gì?” Phong Tiểu Vũ chọt chọt vai Khế Liêu.

Khế Liêu nắm tai một chú sói con, chậm rãi nói, “Miệng đầy máu, rất mất hình tượng... dáng vẻ thế này như đã đói vài ngày rồi, bằng không, chính là mới sinh ra.”

Hăh vừa nói hết, Lam Minh và Long Tước đều trầm mặc không nói, chỉ là sắc mặt càng khó nhìn vài phần, Miêu Tiêu Bắc nhìn nhìn mọi người, cảm thấy có chút là lạ.

Nhìn lại Cảnh Diệu Phong, anh ta khe khẽ thở dài.

“Cục trưởng?” Trợ thủ của anh cảm thấy mọi người có chút cổ quái mà thái độ lại kiêu ngạo, liền hỏi Cảnh Diệu Phong có muốn áp dụng hành động nào hay không.

Cảnh Diệu Phong suy nghĩ một chút, nói với viên cảnh sát phía sau, “Các người ra ngoài chờ trước đi.”

Các thuộc cấp hai mặt nhìn nhau, nhưng cũng không dám nói thêm gì nữa, chỉ đành ra ngoài chờ.

Cảnh Diệu Phong đi đến sofa đối diện Lam Minh ngồi xuống, châm một điếu thuốc, hỏi, “Cậu chính là Lam Minh?”

Lam Minh khẽ cười cười, quan sát Cảnh Diệu Phong một chút, “Cảnh? A, hình như trước đây ta từng nghe qua.”

“Nga!” Long Tước đột nhiên nói, “Ta nhớ ra rồi, trước đây có một kiếm khách nhân loại dùng kiếm diệt ma!”

“Trước đây là bao lâu trước đây?” Phong Tiểu Vũ nhin không được bèn hỏi.

“Khoảng một nghìn năm trước.” Long Tước ngửa mặt lên trời suy nghĩ.

“Nhân loại dùng kiếm diệt ma?” Khế Liêu huýt một tiếng, “Đó thật sự là rất lợi hại, nhưng hiện tại đã qua một nghìn năm rồi, nói cách khác cũng không phải là người.”

Cảnh Diệu Phong dụi tắt điếu thuốc, nhìn nhìn Lam Minh, “Ta cũng xem như đồng hành với người.”

“Nga.” Lam Minh gật đầu, “Cũng là khu ma nhân a, quả nhiên rất có đẳng cấp.”

Miêu Tiêu Bắc ngồi trên tay vịn sofa, vừa dứt pizza cho Cổ Lỗ Y vừa quan sát Cảnh Diệu Phong, ngực cũng có chút lo lắng, không biết chừng nào Bạch Lô mới về.

“Ta cần nhanh chóng tìm được nữ sinh kia.” Cảnh Diệu Phong nói, từ trong túi lấy ra một ống nghiệm nhỏ được bọc bằng sáp, ném tới phía trước.

Lam Minh vươn tay chụp được, nhíu mày, “Huyết thanh?”

“Là huyết thanh tinh khiết.” Cảnh Diệu Phong thản nhiên nói, “Rất có hiệu quả đối với virus của Huyết tộc.”

Long Tước và Lam Minh liếc mắt nhìn nhau, Long Tước gật đầu, “Chúng ta có thể giúp người, nhưng, dùng chung tài nguyên rất quan trọng.”

Cảnh Diệu Phong trầm tư, nói, “Gần đây có rất nhiều Huyết tộc phát sinh biến dị, lúc trước ta đã gặp Drake, hắn đang điều tra về virus này.”

“Virus biến chủng của Huyết tộc?” Khế Liêu hỏi, “Virus F khiến Huyết tộc nổi điên không phải đã diệt sạch rồi sao?”

“Không phải F.” Cảnh Diệu Phong lắc đầu, “Là G.”

Long Tước kinh hãi, “G?”

Cảnh Diệu Phong lại lấy ra một phần tài liệu, nói, “Đây là bản phân tích về máu của một Huyết tộc biến chủng mà ta bắt được trước đây.”

Long Tước nhận lấy mở ra, một lát thì kinh hãi hỏi, “Máu cuối cùng biến thành màu lục rồi đặc lại thành chất dính? Đó không phải bệnh nan y sao chứ?”

“Huyết tộc bị trúng độc sẽ xuất hiện triệu chứng này trong vòng bốn mươi tám tiếng đồng hồ, trở nên vô cùng điên cuồng, đồng thời sẽ tử vong sau bảy mươi hai tiếng đồng hồ.” Cảnh Diệu Phong nói, “Phải mau chóng tiêm vào huyết thanh giải độc, nếu không người hoặc Huyết tộc bị hãm cần được sẽ biến dị.”

“Drake đâu?” Khế Liêu thờ ơ hỏi, “Sao tới mà không lên tiếng chào hỏi đã đi.”

Cảnh Diệu Phong nhìn nhìn Lam Minh, “Hình như hắc sớ ở đây sẽ chọc tức người nào đó, chết vô ích.”

“Cho nên liền giao mớ hỗn độn này cho người?” Khế Liêu nhếch miệng, “Đúng là một kẻ biết đùn đẩy trách nhiệm a.”

“Chỉ những tin tức này thôi sao?” Khế Liêu hỏi, “Có gì khác không?”

Cảnh Diệu Phong lấy ra một bức ảnh, đặt lên bàn, “Người này, biết không?”

Mọi người tiến tới nhìn, nhận ra đó là Trần Vũ.

“Hắn làm sao vậy?” Long Tước hỏi.

“Rất quái lạ.” Cảnh Diệu Phong cau mày, “Hắn có thể là kẻ mang virus G sớm nhất, nhưng hắn hoàn toàn không sao, cho nên ta hoài nghi, virus G có thể còn có biến dị khác. Trước đây Hạ Nguyệt từng đến sở cảnh sát báo án, sau đó lại bị giám định là tinh thần không bình thường, tạm nghỉ học về nhà nghỉ ngơi. Ta vừa điều nhiệm chưa bao lâu, hôm qua mới biết sự tồn tại của cô ta, khi muốn tìm thì cô ta đã mất tích.”

“Cô ta tới tìm chúng ta cũng là vì chuyện Trần Vũ.” Long Tước nói, “Bởi vì cảnh sát không tin cô ta, cô ta nghĩ Trần Vũ là quỷ hút máu, là hung thủ hại chết chị của mình.”

Vừa nói đến đây, điện thoại di động của Miêu Tiêu Bắc vang lên, cậu lấy ra nhìn, kinh ngạc nhảy dựng lên, là Bạch Lâu!

“Uy?” Miêu Tiêu Bắc đi tới một bên, đón điện thoại, Cổ Lỗ Y ngồi trên vai cậu, ghé qua dán tai vào điện thoại nghe trộm.

“Tiểu Bắc, ta đang ở chợ sách cũ, ở đây thật nhiều thứ tốt, người có muốn đến xem không?” Bạch Lâu kích động hỏi, “Đúng rồi, còn có một cửa hiệu làm quần áo búp bê thủ công, rất đáng yêu nha! Chủ quán là một nữ quý, tính tình không tệ a, người dẫn Cổ Lỗ Y đến để cô ấy lấy số đo, may vài bộ đáng yêu chút, còn có trang phục thỏ con nga!”

Miêu Tiêu Bắc vốn đang khẩn trương, cậu rất sợ Bạch Lâu đột nhiên trở về, ình một cái gặp Cảnh Diệu Phong, nhưng câu nói cuối cùng của Bạch Lâu tiến vào lỗ tai cậu —— Trang phục thỏ con?!

Vừa nghĩ đến Cổ Lỗ Y cosplay thành thỏ, Miêu Tiêu Bắc đột nhiên sôi trào nhiệt huyết, vội hỏi, “Cậu đang ở chợ sách nào a?”

“Ta mang sách về trước đã, sau đó dẫn người với Cổ Lỗ Y cùng đi?”

“Ừ!” Miêu Tiêu Bắc gật đầu, gác điện thoại.

“Bắc Bắc, chuyện gì vui vẻ quá vậy?” Phong Tiểu Vũ tiến tới hỏi.

“Nga! Bạch...” Miêu Tiêu Bắc còn chưa nói ra lời, liếc mắt thấy được Cảnh Diệu Phong trên sofa, lập tức ý thức được —— Xong! Quên anh ta đang ở đây!

“Ừm?” Phong Tiểu Vũ khó hiểu nhìn cậu.

“Ách... Không có, một lát mang sách về.” Miêu Tiêu Bắc cười gượng nhìn Lam Minh và Long Tước, ý là —— Dẫn anh ta đi trước đi, đừng để gặp gỡ!

Cảnh Diệu Phong cũng thấy biểu tình của Miêu Tiêu Bắc hơi lạ, trong lòng nghi hoặc.

“Nếu Trần Vũ kia là Huyết tộc biến chủng thì khá thú vị đó.” Long Tước nhìn nhìn Khế Liêu, “Người đi tìm Trần Vũ đi, Lam Minh đi tìm Hạ

Nguyệt.”

Khế Liêu rướn thắt lưng đứng lên, “Cũng không tồi, Huyết tộc biến chủng chắc là rất thú vị.” Nói xong định đi, lại nghe Phong Danh Vũ nói, “Ai, Tiểu Tiểu, anh đi với Khế Liêu đi.”

Tiểu Hoa nhú chặt đôi mày, hỏi, “Tại sao? Tôi còn có công chuyện cần xử lý!”

Phong Danh Vũ mỉm cười, nắm tay chống cằm nói, “Đây là công chuyện a.”

“Cô...” Tiểu Hoa hung hăng trừng cô, Phong Danh Vũ cười tươi như hoa, “Anh đừng để Khế Liêu bị người trêu ghẹo nga.”

Sắc mặt Tiểu Hoa càng trắng, quay đầu lại thì thấy Khế Liêu như cười như không nhìn mình.

“Tôi đi tìm Hạ Nguyệt.” Cảnh Diệu Phong nhìn Lam Minh.

“Hoan nghênh đồng hành.” Lam Minh thản nhiên nói, quay đầu lại nhìn Miêu Tiêu Bắc.

Miêu Tiêu Bắc vừa định nói thì nhìn thấy ngoài cửa có một chiếc xe màu trắng dừng lại. Cậu cả kinh, sao quý lại lái xe nhanh như vậy?! Vội vàng kéo Lam Minh và Cảnh Diệu Phong ra ngoài, “Nhanh! Cứu người quan trọng, đi cửa sau đi.”

“Tiểu Bắc!”

Vừa đẩy người ra khỏi cửa sau rồi đóng khóa lại, Bạch Lâu đã ôm sách chạy ù vào, “Sao ngoài cửa nhiều xe cảnh sát vậy a?”

“Lên đường rồi nói tiếp.” Miêu Tiêu Bắc tóm Bạch Lâu kéo ra ngoài, Phong Tiểu Vũ cũng theo giúp vui, dắt Domi đuổi theo.

...

“Người biết Hạ Nguyệt ở đâu không?” Cảnh Diệu Phong ngồi trong xe Lam Minh, hỏi.

Lam Minh lắc đầu, “Với tình huống của cô ta, hẳn là không chạy xa được, hơn nữa bây giờ còn rất sợ ánh sáng.”

Cảnh Diệu Phong gật đầu, “Tối đang trước tìm đi, ta không quá hiểu Huyết tộc, người tối tìm nhanh hơn.”

.

Một bên khác, Miêu Tiêu Bắc và Bạch Lâu đã tới chợ sách cũ.

Chợ này khá giống chợ thời xưa, cổ kính, tuy nơi này hẻo lánh nhưng người ra vào rất nhiều, hơn nữa đại đa số đều không phải nhân loại.

“Đó là nơi yêu quái tụ tập.” Bạch Lâu nói với hai người, “Yêu khí rất nặng, xây dựng phòng ốc cũng cố ý che ánh nắng mặt trời, cho nên rất âm u.”

Miêu Tiêu Bắc và Phong Tiểu Vũ quan sát khắp nơi, theo Bạch Lâu đi tới một hiệu may có phong cách cổ xưa.

Phong Tiểu Vũ ngẩng mặt nhìn bảng hiệu, “Woa, thật đặc sắc nga, hiệu may Duyệt Lai.”

Ba người vào cửa hiệu thì thấy trên quầy hàng có một con mèo trắng ngồi xõm ở đó, một mắt xanh lam, mắt còn lại thì vàng óng.

Miêu Tiêu Bắc đột nhiên nghĩ tới Lam Minh, nhin không được mà cười.

“Hmm...” Lúc này, không biết từ nơi nào phát ra giọng phụ nữ hơi biếng nhác, “Đúng là một mỹ nhân a, Bạch Lâu, ta có thể ăn cậu ta không?”

Miêu Tiêu Bắc theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy trong bóng tối phía sau quầy hàng, có một cô gái áo đỏ đang ngồi, mày liễu mắt phượng, tóc đen búi lên, có chút ý vị cổ điển.

“Đây là bà chủ Tôn.” Bạch Lâu giới thiệu cho mọi người, vừa chặn lại nữ quỷ đang muốn bỏ nhào tới, “Không muốn sống nữa à? Cậu ta là người của Lam Minh.”

Nữ quỷ kinh ngạc nhảy dựng, vội vàng né tránh.

Miêu Tiêu Bắc và Phong Tiểu Vũ đã bị những bộ quần áo nhỏ xíu trong ngăn tủ hấp dẫn, vừa nhìn đã nhìn không được mà khen nức nở, đây là tác phẩm nghệ thuật a.

“Quần áo ở đây của ta đều là may tay, có thể làm theo yêu cầu, ba ngày sau tới lấy.” Bà chủ Tôn chống cằm cười tủm tỉm nói, “Ta thích người đẹp, chỉ tính giá tám phần cho các người.”

“Bắc Bắc, cái này đẹp!” Phong Tiểu Vũ chỉ vào một bộ đồ búp bê nhỏ xíu đáng yêu, “Thật cổ điển a!”

Miêu Tiêu Bắc mở túi ra, để Cổ Lỗ Y tự mình chọn.

Cổ Lỗ Y vỗ cánh bay ra, bị bà chủ Tôn thấy được, nhướng mi một cái, “Tính bảy phần là được rồi, đúng là tiểu bảo bối đáng yêu.”

Sau đó, Bạch Lâu đi tới bên bàn, ngồi xuống cầm một tách trà có nắp theo phong cách cổ xưa nhấp nháp.

Miêu Tiêu Bắc dưới sự trợ giúp của bà chủ thay quần áo cho Cổ Lỗ Y, Cổ Lỗ Y có lẽ vì là bé trai, cho nên thấy bà chủ tới thay đồ cho mình thì hơi xấu hổ, cầm cái yếm tiến vào trong lòng Miêu Tiêu Bắc không cho xem.

“Sáu phần!” Con mắt bà chủ lòe lòe phát sáng, Phong Tiểu Vũ và Miêu Tiêu Bắc không hiểu sao từ trên người cô thấy được cái bóng của Phong Danh Vũ.

Đang lúc thay quần áo, Miêu Tiêu Bắc đột nhiên nghe bên tai có một tiếng thở nhẹ, “Ai cứu tôi...”

Cậu sửng sốt, nhìn nhìn bốn phía, không có những người khác ở gần.

“Cô kỳ.” Lúc này, Miêu Tiêu Bắc cảm giác Cổ Lỗ Y kéo kéo mình, cúi đầu, chỉ thấy quần áo nó mặc rất to, cầm vạt áo thật dài xoay quanh trên bàn, như vậy là hỏi cậu, “Trông có được không?”

Miêu Tiêu Bắc nhéo nó, “Đẹp!”

“Cổ Lỗ Y, thử cái này xem!” Phong Tiểu Vũ lại lấy ra hai bộ cho Cổ Lỗ Y.

Miêu Tiêu Bắc cũng nhíu mày, thanh âm kia lại vang lên, hơn nữa rất rõ ràng, là giọng một cô gái...

“Tiểu Bắc?” Bạch Lâu thấy sắc mặt Miêu Tiêu Bắc không tốt, bèn hỏi, “Chuyện gì vậy?”

“Hm... Nơi này còn có ai khác không?” Miêu Tiêu Bắc hỏi.

Bà chủ Tôn sửng sốt, chần chờ một chút, nói, “Ừm... Cửa sau có một con mèo nhỏ đáng thương đang ngồi, đêm qua chạy tới, sáng sớm ta đã cho nó ăn, nhưng tình hình của nó cũng không ổn lắm.”

Miêu Tiêu Bắc khó hiểu —— Con mèo nhỏ?

“Người đang ở đâu?” Bạch Lâu hỏi, “Người nuôi ở đây không sao chứ? Xung quanh đây nhiều yêu quái như vậy.”

“Các yêu quái hẳn là không thể tổn thương cô ấy được.” Bà chủ Tôn cười chỉ chỉ cửa sau, “Ta định buổi tối mới đuổi cô ấy đi, cô ấy không thể ra nắng.”

Miêu Tiêu Bắc và Bạch Lâu liếc mắt nhìn nhau, đều đi ra sau nhà, Miêu Tiêu Bắc cảm thấy âm thanh bên tai càng lúc càng rõ ràng, là một cô gái trẻ đang cầu cứu... thanh âm còn có chút quen thuộc.

.

Đi ra cửa sau, chỉ thấy dưới mái hiên che mưa trong ngõ nhỏ âm u, có một thân ảnh lạnh run ngồi xổm, quần quanh mình một tấm thảm, co rụt trong góc nhỏ tối tăm.

Miêu Tiêu Bắc bọn họ đến gần, cô ta phát hiện, ngẩng đầu, hai bên đều cả kinh.

“A!” Phong Tiểu Vũ hô một tiếng, “Cô không phải Hạ Nguyệt sao?”

“Cứu tôi a!” Hạ Nguyệt thấy được Miêu Tiêu Bắc bọn họ, kinh hoàng kêu lên, “Hắn cản tôi rồi! Hắn cản tôi rồi!”

“Ai cản cô?” Miêu Tiêu Bắc định tiến lên nâng cô dậy, lại nghe một giọng nói truyền đến, “Đừng đến gần!”

Miêu Tiêu Bắc sửng sốt, trước mắt nhoáng lên một bóng người, Lam Minh đã xuất hiện trước mắt cậu.

“Sao anh lại...” Miêu Tiêu Bắc khó hiểu nhìn Lam Minh.

“Trùng hợp thật, con đường xảy ra chuyện này ở ngay đằng sau.” Lam Minh nói, “Ta cảm giác được người không thoải mái lắm, cho nên đến xem.”

“Khó chịu cũng có thể cảm giác được a?” Miêu Tiêu Bắc cảm thấy khó tin.

“Đương nhiên.” Lam Minh che phía trước mọi người, chỉ chỉ Hạ Nguyệt, nhìn miệng của cô.

Mọi người nhìn sang đều nhin không được mà nhú mào, chỉ thấy trong miệng Hạ Nguyệt lộ hai chiếc nanh sắc nhọn, hai tay vươn dài ra, nhưa nói, “Tôi khát, tới đây!”

“Woa.” Phong Tiểu Vũ trốn phía sau, “Sao giống như nghiện ma túy vậy a.”

“Quý hút máu quá đói, cũng như kẻ nghiện lên cơn mà thôi.”

Đồng thời, phía sau mọi người truyền đến tiếng động.

Miêu Tiêu Bắc vừa quay đầu lại thì thấy Cảnh Diệu Phong chậm rãi từ sau ngõ nhỏ đi tới, cầm trên tay một ống tiêm rút huyết thanh ra, “Giữ chặt cô ta lại, tiêm vào huyết thanh sẽ hồi phục.”

Miêu Tiêu Bắc thấy Lam Minh có chút áy náy nhún vai nhìn mình, hần vừa nãy vội vàng tới cứu cậu, không ngờ Cảnh Diệu Phong cũng theo.

Mà nhìn lại Bạch Lâu, chỉ thấy hần đưa lưng về phía Cảnh Diệu Phong, không biết đã phát hiện hay chưa, chỉ là sắc mặt càng trắng hơn bình thường.

Cảnh Diệu Phong cũng ngẩng đầu, chợt thấy Lam Minh và Miêu Tiêu Bắc vẻ mặt phức tạp nhìn mình, mà phía trước, có một người áo trắng đưa lưng về phía mình, bóng lưng kia... quen thuộc không nói nên lời.

“Các người là một đám đàn ông, không nên thô bạo với con gái như vậy chứ.” Lúc này, bà chủ Tôn đi ra, giơ tay cầm lấy ống tiêm trên tay Cảnh

Diệu Phong, chậm rãi đi tới bên cạnh Hạ Nguyệt, ngồi xổm xuống, đưa cánh tay trắng nõn của mình qua.

Hạ Nguyệt vội vã cắn phập vào, máu đỏ tươi theo khóe miệng của cô chảy xuống.

“Đó...” Miêu Tiêu Bắc có chút sốt ruột, Lam Minh thấp giọng nói, “Vô phương, chỉ là ảo giác mà thôi, quý thì không có máu.”

Bà chủ Tôn tiêm huyết thanh vào trong động mạch cổ của Hạ Nguyệt, không bao lâu, Hạ Nguyệt dần dần an tĩnh lại, miệng ngậm cánh tay của bà chủ Tôn, ngất xỉu.

“Bạch Lâu, giúp ta lấy chút nước nóng đến, ta tẩy cho cô bé một chút.” Bà chủ Tôn nói, ôm Hạ Nguyệt vào nhà.

Một lát, Bạch Lâu ngẩng đầu lên, “Ừ.” Nói xong, xoay người vào nhà.

Miêu Tiêu Bắc ôm Cổ Lỗ Y đã bay tới, Phong Tiểu Vũ ôm Domi, Lam Minh có chút bất đắc dĩ thở dài, mọi người đồng loạt nhìn sang Cảnh Diệu Phong đang đứng đó, chỉ thấy anh ta khẽ há miệng, nhìn theo bóng Bạch Lâu vào trong nhà, biểu cảm trên gương mặt đó so với sắp chết còn dọa người hơn.

“Cạch” một tiếng, trong tay trống không, chai huyết thanh trong tay rơi xuống đất, vỡ nát.

Miêu Tiêu Bắc muốn nói thì bị Lam Minh tóm một cái, kéo vào trong nhà, Phong Tiểu Vũ cũng vội vàng dắt Domi đuổi theo.

Trong ngõ nhỏ u ám vắng vẻ, chỉ còn lại Cảnh Diệu Phong ngơ ngác đứng.

.

Tương ngộ bất kham tương thủ đoản (Chẳng thể gặp nhau gần nhau
thiếu)

Hồi mâu nhất biệt thị thiên niên. (Ngoảnh đầu từ biệt đã ngàn năm)

...

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Quá khứ không quên, lạnh lẽo và nồng nhiệt, sự khiêu khích của quỹ hút máu biến chúng

Miêu Tiêu Bắc nâng Cổ Lỗ Y chạy vào hiệu may, chỉ thấy Bạch Lâu vẻ mặt thản nhiên, dường như không hề bị Cảnh Diệu Phong ảnh hưởng. Miêu Tiêu Bắc đi tới gọi, “Bạch Lâu...”

Vừa gọi xong thì bị Bạch Lâu hung dữ liếc xéo.

Bị liếc như vậy khiến Miêu Tiêu Bắc nổi da gà một chút, thấp giọng nói, “Tôi không ngờ lại trùng hợp như vậy...”

Bạch Lâu lườm cậu, “Thảo nào y như ăn trộm.”

“Anh ta có làm chuyện bất lợi với cậu không?” Miêu Tiêu Bắc hỏi, “Có cần đề phòng gì không?”

Bạch Lâu lạnh lùng cười, “Ta đã là quỷ rồi, còn có gì cần đề phòng nữa chứ?”

Miêu Tiêu Bắc khẽ nhú mày, vẫn cảm thấy dường như Cảnh Diệu Phong đã làm chuyện gì không tốt, làm Bạch Lâu bị tổn thương rất sâu.

Phong Tiểu Vũ và Domi ở bên giường, dùng một chiếc khăn lau khô miệng và vết bầm trên mặt cho Hạ Nguyệt. Răng nanh trong miệng Hạ Nguyệt đã rút đi, môi bị rách, tuy rằng vẫn còn đang ngất nhưng màu da đã hồng hào khỏe mạnh trở lại chứ không còn tái nhợt nữa.

“Đúng là đáng thương.” Bà chủ Tôn lắc đầu, nói, “Vốn là một cô bé sống an nhàn sung sướng, không ngờ lại chịu khổ như vậy.”

“Sau khi cô ta tỉnh lại thì còn giữ kỷ ước chứ?” Lam Minh hơi lo lắng.

“Chuyện này khó nói.” Bạch Lâu bắt mạch cho Hạ Nguyệt.

“Lam Minh, nhìn cổ cô ấy kìa.” Miêu Tiêu Bắc chỉ vào cổ Hạ Nguyệt, chỉ thấy bên cạnh huyết quản có một vòng dấu răng, khin khít nho nhỏ, mà không phải răng người.

“Hả?” Lam Minh và Bạch Lâu đồng thời sửng sốt —— Đây là thứ gì cắn?

“Dấu răng này, răng trên hàm có lẽ cái nào cũng nhọn?” Phong Tiểu Vũ ôm Domi run lên một chút, “Rất lạ.”

“Giống như dấu răng của thi thể quỷ hút máu biến chủng rồi tử vong kia.”

Lúc này, Cảnh Diệu Phong từ sau nhà đi vào, anh ta có lẽ đã phục hồi tinh thần, khôi phục sự lạnh lùng nghiêm nghị như ngày thường, nhưng giọng nói phát ra nghe hơi run, hai mắt muốn nhìn về Hạ Nguyệt, nhưng không tự chủ được mà nhìn sang Bạch Lâu.

Lam Minh ở bên cạnh suy nghĩ một chút, hỏi, “Mấy cái răng?”

“Mười hai cái, vừa đủ xếp thành một hàng.” Cảnh Diệu Phong nói, lại tiến lên một bước, nhìn chăm chăm khuôn mặt nghiêng của Bạch Lâu, quan sát thật kỹ.

Miêu Tiêu Bắc nhìn nhìn ánh mắt của anh ta, lại bỗng nhiên nhớ tới cảm giác đêm đó, chợt hiểu ra, cảm giác này... là nhớ.

“Tiêu Bắc.”

Bạch Lô thì hình như không lưu ý đến sự tồn tại của Cảnh Diệu Phong, quay đầu lại hỏi Miêu Tiêu Bắc, “Cho cô ấy một ít máu của người đi.”

Miêu Tiêu Bắc sửng sốt, “Tôi?”

“Ừ.” Bạch Lô gật đầu, “Máu của người có khả năng giải độc cao hơn huyết thanh, cô ấy hiện đang sốt cao, xem ra là đang chống lại máu của quỷ hút máu, đừng để đến khi đã giải được độc rồi thì một con người nguyên vẹn lại bị biến thành quỷ hút máu.”

“...” Miêu Tiêu Bắc vội vàng cầm lấy một con dao trên bàn bên cạnh, hỏi, “Bao nhiêu?” Nói rồi định lấy dao cắt cổ tay.

Lam Minh vội ngăn lại, có chút bất đắc dĩ nói, “Bắc Bắc, chỉ cần vài giọt máu là đủ rồi, người chuẩn bị cắt cổ tay tự sát hay sao?”

Miêu Tiêu Bắc cũng chưa từng đi hiến máu, nhưng nếu như muốn cứu người thì cũng phải cần 200cc chứ. Đang nghĩ thì cảm giác Lam Minh kéo tay cậu, dẫn cậu tới bên cạnh Hạ Nguyệt.

Bà chủ Tôn nhẹ nhàng mở miệng Hạ Nguyệt.

Miêu Tiêu Bắc đột nhiên cảm giác trên đầu ngón tay đau nhói, móng tay nhọn của Lam Minh đã cắt ngón trỏ của cậu... vài giọt máu tươi đỏ thẫm chảy ra, nhỏ vào trong miệng Hạ Nguyệt.

“Hmm...” Bà chủ Tôn đột nhiên hít sâu một hơi, “Cảm giác thật thơm ngon.”

Miêu Tiêu Bắc cảm thấy hơi mất tự nhiên, lại thấy Lam Minh giờ tay kéo tay cậu đến bên mép, vươn đầu lưỡi liếm vết máu trên ngón tay thon gầy của cậu. Miêu Tiêu Bắc cả kinh, vội muốn rút tay lại, tâm nói, Lam Minh xem phim truyền hình nhiều quá nên bị nhiễm sao? Sao lại làm như vậy...

Nhưng cậu đương nhiên không thể ngăn cản Lam Minh, Lam Minh ngậm ngón tay của Miêu Tiêu Bắc vào trong miệng, Miêu Tiêu Bắc chợt cảm thấy hơi xót... Lam Minh vừa hút một cái.

“Ừm...” Lam Minh hiển nhiên là vô cùng thỏa mãn, tiến tới bên tai Miêu Tiêu Bắc thì thầm, “Thật muốn ăn sạch người.”

Khóe miệng Miêu Tiêu Bắc giật giật, tâm nói Phong Danh Vũ không có ở đây, Lam Minh bán hủ cho ai nhìn a? Chợt nghe bà chủ Tôn vẻ mặt say sưa nói, “Wo ngô... Mạnh quá! Quần áo của bảo bối không cần tiền!”

Miêu Tiêu Bắc phảng phất nghe được Phong Danh Vũ cười hì hì nói, “Bắc Bắc, hủ nữ không nơi nào không có.”

Miêu Tiêu Bắc đỡ trán.

“Yên tâm đi.” Bạch Lâu lại bắt mạch cho Hạ Nguyệt, nói, “Tình hình của cô ta đã ổn định, chờ cô ta tỉnh lại phỏng chừng sẽ không có những di chứng như mất trí nhớ hay thoái hóa trí lực.”

“Bị quỷ hút máu cắn đáng sợ như vậy sao?” Phong Tiểu Vũ hơi khẩn trương.

“Cũng không phải bị quỷ hút máu cắn đáng sợ, mà là bị nhiễm loại virus mà nhân loại không nên bị nhiễm thì đáng sợ.” Bà chủ Tôn lắc đầu, “Gần đây có rất nhiều cái chết do chuyện này tạo ra a.”

“Đúng rồi.” Phong Tiểu Vũ đột nhiên có một nghi vấn, “Nếu như người đã chết, hồn phách còn tồn tại sẽ trở thành quỷ, vậy vì sao khắp nơi không có quỷ hồn?”

“Người cho rằng rất nhiều người nguyện ý biến thành quỷ sao?” Lam Minh thản nhiên cười, “Làm người tốt lắm đúng không? Sau khi chuyển thể đầu thai, sẽ sinh ra tại gia đình hạnh phúc, còn có anh chị em, dù là gian nan

hay có chiến tranh ly tán, cũng tốt hơn nhiều so với làm cô hồn dã quỷ tịch mịch lang thang cả ngàn năm.”

“Ừ nhỉ.” Phong Tiểu Vũ cảm thấy kinh hãi, nếu như mình phải chịu đựng như vậy, mình thà bị tan thành khói bụi không tồn tại cũng không muốn lang thang không nơi dừng lại.

Miêu Tiêu Bắc quay sang, chỉ thấy sắc mặt Cảnh Diệu Phong còn trắng hơn cả giấy, vẻ mặt áy náy nhìn Bạch Lâu.

“Hiện tại... ít nhất có thể chứng minh cô ta không phải hung thủ, mà là người bị hại đúng không?” Lam Minh hỏi Cảnh Diệu Phong, hình như là muốn giải vây cho hắn, thay đổi chủ đề câu chuyện.

“Ừm.” Cảnh Diệu Phong phục hồi tinh thần gật đầu, anh hiện tại đã không còn một chút tâm tư tra án, toàn bộ lực chú ý đều tập hợp trên người Bạch Lâu, cuối cùng dường như đã không thể chịu đựng được, bèn tiến lên một bước, đi tới bên cạnh Bạch Lâu, “Bạch?”

Bạch Lâu không để ý đến anh mà chỉ ngồi bên bàn uống trà.

Cảnh Diệu Phong nhìn nhìn hắn, lại đến gần một chút, hỏi, “Tiểu Lâu?”

Phong Tiểu Vũ và Miêu Tiêu Bắc vô thức nhướng mi một cái —— Nha, quan hệ hình như rất thân mật nha? Tiểu Lâu...

Bạch Lâu vẫn không thèm nhìn anh, coi như anh không tồn tại.

Mọi người vốn đang cảm thấy xấu hổ giúp cho Cảnh Diệu Phong thì thấy anh không hề tức giận mà lại khẽ cười cười, nhìn chăm chăm Bạch Lâu, “Thật sự là em? Em không quên tôi?”

Bạch Lâu chỉ uống trà, nói với Miêu Tiêu Bắc, “Mau chọn quần áo, chọn xong đi về.”

“...” Miêu Tiêu Bắc và Phong Tiểu Vũ vội gật đầu, chọn cho Cổ Lễ Y hai bộ quần áo rồi chuẩn bị về nhà.

“Mang Hạ Nguyệt theo sao?” Phong Tiểu Vũ hỏi.

Lam Minh liếc nhìn Cảnh Diệu Phong, “Hay là người mang cô ta về sở cảnh sát?”

“Các người mang đi đi.” Cảnh Diệu Phong nói, trong ngực thầm nghĩ, chỉ cần cô ta ở EX, anh có thể đi tra án, như vậy lại có cơ hội gặp lại Bạch Lâu! Một nghìn năm mới gặp lại nhau, sao có thể để người chạy mất, anh còn có rất nhiều lời muốn nói.

Lam Minh mỉm cười, nghĩ mọi chuyện hình như đã bắt đầu trở nên thú vị.

Mọi người bế Hạ Nguyệt lên xe, đặt lên ghế sau trên xe của Bạch Lâu, Bạch Lâu lái xe, Phong Tiểu Vũ ngồi ở ghế phó lái bên cạnh.

Mà Cảnh Diệu Phong thì ngồi trên ghế sau xe Lam Minh và Miêu Tiêu Bắc.

Mọi người lái xe, lúng túng ngượng ngùng quay về EX.

.

Xe vừa chạy, Phong Tiểu Vũ hiếu kỳ hỏi Bạch Lâu, “Bạch Lâu a, Cảnh...”

Còn chưa nói xong thì thấy Bạch Lâu hung hăng lườm một cái, Phong Tiểu Vũ cả kinh vội rút lui về sau ôm Domi không dám nói gì nữa.

Bên chiếc xe kia, bầu không khí càng thêm quỷ dị.

Miêu Tiêu Bắc ngồi trên ghế phó lái, ngược mắt nhìn nhìn kính chiếu hậu, chỉ thấy Cảnh Diệu Phong ngồi đó, dựa vào cửa sổ xe, nhìn xe Bạch Lâu, ánh mắt đó dường như rất hoài niệm cũng rất tiếc thương.

Miêu Tiêu Bắc thắc mắc, Cảnh Diệu Phong không phải kẻ thù của Bạch Lâu sao? Tại sao lại cứ như tình nhân đã thất lạc nhiều năm?

“Người có quan hệ gì với Bạch Lâu?” Lúc này, chợt nghe Lam Minh trực tiếp mở miệng hỏi.

Miêu Tiêu Bắc mở to hai mắt nhìn Lam Minh —— Anh hỏi a? Thực sự hỏi! Trực tiếp thật, không hồ là thần ma!

Cảnh Diệu Phong trầm mặc một hồi, chậm một điệu thuốc, thản nhiên nói, “Một nghìn năm trước là tình nhân...”

“Anh đã làm gì khiến cậu ấy hận anh cả ngàn năm cũng không chịu chuyển thế đầu thai?” Miêu Tiêu Bắc không nén nổi hiếu kỳ, rốt cuộc cũng hỏi ra.

Cảnh Diệu Phong một lúc lâu không nói gì, chỉ qua loa, “Tôi nợ cậu ấy nhiều lắm, cậu ấy còn tồn tại là tốt rồi.”

“Người để nhớ kỹ hẳn cũng nỗ lực không ít.” Lam Minh đột nhiên hỏi, “Giao dịch với ác ma?”

“Chỉ một nửa thôi.” Cảnh Diệu Phong bất đắc dĩ cười khổ.

“Một nửa?” Miêu Tiêu Bắc không hiểu lắm.

“Còn có một nửa là do tôi giết nhiều ma vật quá, oán khí tích lũy trên người quá nặng, cho nên bản thân cũng thành ma.” Cảnh Diệu Phong lộ vẻ sâu thẳm lắc đầu, “Một ngàn năm nay trải qua nhiều việc, nếu như không

phải luyến tiếc sợ quên mất cậu ấy thì tôi đã sớm tan thành mây khói rồi, may là, cậu ấy còn đây.”

“Nhưng mà, cậu ấy hình như sẽ không tha thứ cho anh một cách đơn giản đâu.” Miêu Tiêu Bắc nói.

“Không sao.” Cảnh Diệu Phong cười cười, “Cậu ấy còn tồn tại là tốt rồi.”

Miêu Tiêu Bắc và Lam Minh liếc mắt nhìn nhau, nhìn Cảnh Diệu Phong qua kính chiếu hậu, bùi ngùi... Xem ra một nghìn năm trước anh ta đã làm chuyện gì đó tổn hại Bạch Lâu a.

Miêu Tiêu Bắc gác chân lên, nắm tay chống cằm khẽ thở dài, những kẻ quái dị của EX này, hình như có rất nhiều bí mật a.

...

Lúc này, tại cổng trường.

Tiểu Hoa và Khế Liêu ngồi trong xe chờ.

Khế Liêu gác hai chân lên bệ trước thủy tinh chắn gió, hơi buồn chán hỏi, “Sao lại ru rú trong xe làm chi? Đi vào trực tiếp làm thịt nó không phải gọn hơn sao?”

“Cậu đừng thô lỗ như vậy được không?” Tiểu Hoa hơi bất mãn nhìn hằm một cái, “Cậu giết hằm, hằm vẫn duy trì hình dáng con người, muốn làm tội phạm giết người à?”

“Hử.” Khế Liêu giơ tay gác lên lưng ghế phía sau, “Ta sẽ khiến hằm hóa thành tro bụi.”

Tiểu Hoa khinh bỉ liếc hằm, “Không đầu óc!”

“Hả?” Khế Liêu nhướn mi, tâm nói tên loài người này không muốn sống nữa à?

Tiểu Hoa trừng mắt cảnh cáo hẳn, “Động khẩu không động thủ!”(động khẩu nha~~ =)) anh thích dùng miệng à~ =)))

Khế Liêu cười, “Người muốn ta cắn người?”

Tiểu Hoa lạnh tỉnh lắc đầu, “Không phải! Không thể sử dụng bạo lực!”

Khế Liêu tới gần anh, mỉm cười, “Vậy là muốn ta hôn người?”

Tiểu Hoa trầm mặc một lát, nói, “Khi nào cậu hiện nguyên hình thì có thể liếm tay tôi.”

“Người xem ông đây là gì a?” Khế Liêu nổi nóng.

Tiểu Hoa đột nhiên nhớ tới mấy chú sói con hôm trước vì ăn quá no cho nên biến thành người, trên đầu đều có một đôi tai chó rất đáng yêu, nhưng Khế Liêu lại không có, nghĩ, bèn nhìn lên đầu hẳn.

“Gì vậy?” Khế Liêu bị anh nhìn nổi da gà.

Tiểu Hoa thất vọng phát hiện, không có tai chó con, tai của Khế Liêu chỉ nhọn hơn người bình thường một ít mà thôi.

“Sao tự dưng trông thất vọng thế?” Khế Liêu bất mãn, “Thật muốn ta cắn người?”

“Suyt.” Tiểu Hoa đột nhiên chỉ chỉ phía trước, “Đi ra kia!”

Khế Liêu quay đầu lại nhìn qua, chỉ thấy người ở cổng trường đột nhiên đông lên, hình như đã tan học. Hiện tại chỉ là buổi sáng, có lẽ là được ra chơi giữa hai tiết học, rất nhiều học sinh ra cổng mua điểm tâm ăn.

Trần Vũ kia đang mua hotdog trước một quầy hàng hotdog, còn rất nhiệt tình mời các học sinh ăn.

“Thằng nhóc này cũng có quan hệ tốt a” Khế Liêu khinh khinh bĩu môi.

“Đó là đương nhiên, hần hiện nay đang tồn tại như một anh hùng trường học. Thời nay mâu thuẫn giữa học sinh và giáo viên rất lớn, có một thầy giáo anh hùng xả thân cứu học sinh như vậy, tự nhiên sẽ được trường học nâng đỡ, truyền thông cũng sẽ đưa ra làm một tấm gương tiêu biểu.” Nói rồi, Tiểu Hoa chỉ vài phóng viên mai phục cách đó không xa, “Thấy không?”

“Hứ...” Khế Liêu có chút bất mãn, “Thằng nhóc này cho rằng có mấy phóng viên theo dõi thì không ai dám đụng vào nó à? Tối nay ông sẽ khiến cho nó nhìn thấy tổ tông ông cũng phải trốn.”

“Drake kia, là vua của quỷ hút máu sao?” Tiểu Hoa đột nhiên hỏi.

“Ừ.” Khế Liêu hơi hột nhún nhún vai, “Là một con cáo già.”

“Hắn rất lợi hại sao?” Tiểu Hoa hỏi.

Khế Liêu lạnh lùng cười, “Hiện nay mà nói, hần là quý tộc rất quý hiếm trong số các quỷ hút máu, quý tộc đều rất lợi hại, đặc biệt là huyết thống thuần khiết như hần!”

“Vậy đánh nhau với cậu, ai lợi hại hơn?” Tiểu Hoa không sợ chết hỏi.

“Ha hả.” Khế Liêu cười, “Nói không chính xác, nếu như không tính chuyện dùng âm mưu quỷ kế, ta là siêu hồn huyết, trên thế giới này ngoại trừ siêu cấp thần ma như Lam Minh, không ai có thể lợi hại như ta.”

“Vậy con quỷ hút máu biến chủng kia, dù cho hần mang virus trong người, biến dị, nhưng hần thủy chung vẫn được tính là quỷ hút máu đúng

không?” Tiểu Hoa hỏi, “Drake nếu là quỷ hút máu cực mạnh, vì sao không tự mình thanh trừng hẳn? Mà lại giao cho cậu và Lam Minh, cậu không nghĩ tới à? Cậu tùy tiện đi tìm Trần Vũ, cẩn thận trở thành chuột thí nghiệm!”

“Xì.” Khế Liêu hung hăng liếc Tiểu Hoa, người này sao đáng ghét quá vậy.

.

Hai người lại theo dõi một hồi lâu, Tiểu Hoa đột nhiên nhú mày, “Mấy đứa trẻ này, sao ăn hoài không ngừng?”

“Trẻ con lứa tuổi này đang trổ mã, đương nhiên ăn rất nhiều.” Khế Liêu thờ ơ nhún vai, “Không có gì kỳ quái cả.”

“Không phải.” Tiểu Hoa đột nhiên vỗ vỗ Khế Liêu, nói, “Cậu nhìn kỹ đi, cô bé kia đã ăn ba cái hotdog, loại hotdog to như vậy, một cô bé bình thường ăn một cái cũng không nổi, nếu như dạ dày to cũng không thể nào ăn một hơi ba cái mà còn không chịu ngừng, cậu xem cô bé đó còn đang khóc!”

Khế Liêu nhìn một hồi, cũng cảm thấy không ổn, chỉ thấy Trần Vũ đột nhiên quay đầu lại nhìn về hướng bọn họ mà cười, sau đó xoay người đi vào trong trường, mà rất nhiều học sinh vẫn còn đứng ngoài cửa ăn hotdog, xong cái này lại tiếp cái khác. Cuối cùng, ngay cả những người bán hotdog cũng cảm thấy không ổn, muốn ngừng, nhưng các học sinh như phát điên bắt đầu cướp.

“Nguy rồi!” Tiểu Hoa muốn xuống xe, Khế Liêu nắm anh lại, “Rất nhiều truyền thông ở đó, người xem như là người có tiếng, đừng lao đầu vào!”

“Nhưng bọn trẻ đó thì sao?” Tiểu Hoa nhú mày.

“Yên tâm, không thấy nhiều người lớn đang ngăn bọn chúng lại sao, không bao lâu nữa xe cảnh sát và xe cứu thương sẽ tới, đám trẻ ăn nhiều thì lát nữa nôn ra thôi, không sao.” Khế Liêu nói, lạnh lùng cười, vươn tay nhéo nhéo cằm Tiểu Hoa, “Đầu gối nhà người rất thích trẻ con à?”

Tiểu Hoa xấu hổ, giơ tay khẽ đẩy đẩy mắt kính, nói, “Chủ nghĩa nhân đạo.”

.

Không bao lâu, người của phòng y tế trong trường đến, xe cảnh sát và xe cứu thương cũng tới, bọn trẻ không có nguy hiểm gì lớn, chỉ là ăn quá nhiều, các bác sĩ dẫn bọn họ đi kiểm tra một chút.

Thấy người ở hiện trường ngày càng nhiều, Tiểu Hoa khởi động xe rời đi, Khế Liêu lại quay đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy Trần Vũ đứng trong cổng trường, mỉm cười với hắn.

“Thằng nhóc này.” Khế Liêu liếm liếm răng nanh sắc nhọn của mình, “Thật chướng mắt!”

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Virus dị biến, đặt chân lên Ác Ma đảo, thăm hỏi khoa học quái lão đầu

Nhóm Lam Minh mang Hạ Nguyệt về tới EX, Long Tước đang chải lông vũ trên cánh cho Sesier. Hôm qua Sesier nô đùa với đám sói con cả buổi chiều, buổi tối nói trên người bị ngứa, nhìn kỹ thì thấy bị cắn sưng vài cục... Long Tước cả kinh nhảy dựng lên hô một tiếng —— Bọ chết!

Vì vậy, tối hôm qua Long Tước đẩy Sesier và đám sói con vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ.

Sau đó thay toàn bộ ga giường chăn gối sạch, còn đem đi hấp.

Nhưng vừa nãy Sesier nói hơi ngứa, cho nên Long Tước lại tắm rửa cho nó thêm lần nữa, bây giờ đang sấy khô đôi cánh xinh đẹp của nó.

Tình hình của Hạ Nguyệt đã chuyển biến tốt hơn, mọi người đưa cô vào phòng nghỉ ngơi, bọn Long Tước thấy hình thức ở chung của Bạch Lâu và Cảnh Diệu Phong thì nghĩ hai người bọn họ phỏng chừng có một câu chuyện xưa rất dài.

“Tiểu Vũ.” Phong Danh Vũ nhích đến bên cạnh Phong Tiểu Vũ, hỏi, “Đây là chuyện gì vậy?”

Phong Tiểu Vũ nhỏ giọng kể lại một chút về chuyện đã xảy ra, đôi mắt Phong Danh Vũ lại phát sáng, “Cận bã công sao?”

“Cận bã công gì?” Miêu Tiêu Bắc bên cạnh mở to hai mắt hỏi.

“Ha hả a.” Phong Danh Vũ che miệng cười xấu xa, “Bây giờ càng lúc càng đặc sắc, ngược tra công, tình tiết tôi thích nhất a~”

Long Tước lấy một ít da từ chỗ vết cắn trên cổ Hạ Nguyệt làm mẫu, lại rút ra một ít máu bỏ vào lọ, giao cho Lam Minh, nói, “Tìm lão già chết tiết kia phân tích một chút.”

“Frank?” Lam Minh vội lắc đầu, “Ta không đi đâu, lão già đó còn chưa chết sao?”

“Nếu lão không chết, vậy hứng thú đối với người chỉ tăng không giảm nha.” Long Tước cười nói, “Người đi tìm lão thì tốt nhất, đỡ tốn tiền, không chừng lão chỉ cần một sợi tóc của người là đủ rồi, không cần chi tiêu tốn kém.”

“Lỡ như lão dùng tóc ta tạo ra một ta khác thì sao?” Lam Minh liên tục lắc đầu.

Miêu Tiêu Bắc hiếu kỳ, hỏi, “Ai a?”

“Là một khoa học quái nhân.” Long Tước cười cười, “Rất giống một người trong phim điện ảnh.”

“Frankenstein sao?” Phong Tiểu Vũ mở to hai mắt hỏi, “Chính là kẻ điên dùng thi thể tạo ra con người?”

“Ha hả.” Long Tước cười cười, “Rất nhiều năm trước có một nhà văn nữ tên là Shelly từng phỏng vấn Frank, sau đó viết ra khoa học quái nhân đó, cũng là tự truyện của lão già nọ.”

“Thật sự có chuyện này?” Phong Tiểu Vũ mở to hai mắt.

“Ừm... Nói chung, chuyện xưa đó chẳng qua chỉ là một ít thứ vật vãnh trong những thực nghiệm nhỏ của lão mà thôi.” Long Tước nhún nhún vai,

“Hành vi đáng sợ đáng tởm của lão không chỉ ngừng ở đó.”

Lam Minh nhíu mày, “Lão già điên hiện đang ở đâu?”

“Trong một mảnh rừng trên hòn đảo nhỏ ở Thái Bình Dương.” Long Tước sờ sờ cằm, nói, “Nhớ không lầm thì lão gọi đó là đảo Ác Ma, khi thế chiến thứ hai nổ ra lão còn kiếm được một chiếc tàu chiến rồi lấy đó làm thành biệt thự.”

“Oách quá!” Phong Tiểu Vũ cảm thấy vô cùng kỳ diệu, có thể đi du lịch!

“Người nhìn thấy rồi sẽ không còn thấy oách nữa đâu.” Lam Minh bất mãn nói, “Đầu óc lão già đó có vấn đề.”

“Tại sao lão lại hứng thú với anh?” Miêu Tiêu Bắc khó hiểu nhìn Lam Minh.

“Bởi vì ta đẹp trai!” Lam Minh trực tiếp trả lời.

Tất cả mọi người hoài nghi nhìn hắn, tỏ ý không tin.

“Là vì trên người Lam Minh tồn tại rất nhiều điều rắc rối mà lão không thể nghiên cứu thông suốt.” Long Tước sờ sờ cằm, nói, “Nhưng vấn đề là làm sao đi đây? Có thể sẽ gặp chút phiền phức, phải đi máy bay, rồi hạ cánh xuống gần hải đảo...”

“Tôi có máy bay tư nhân.” Lúc này, Phong Danh Vũ đột nhiên cười cười, “Thủy hay bộ đều có.”

Tất cả mọi người nường mi —— Tiện quá!

“Vốn định một thời gian nữa dẫn các anh đến xem, nhưng nếu hiện giờ cần dùng thì vừa lúc.”

.

Phong Danh Vũ dẫn mọi người lái xe tới một sân bay loại nhỏ ở vùng ngoại thành.

Trong một nhà kho rất lớn, mọi người thấy được một chiếc máy bay thương nhân cỡ trung, trên cánh và đuôi máy bay có vẽ biểu tượng của EX.

“Woa, thật oách!” Phong Tiểu Vũ nhin không được khen nức nở.

“Đúng vậy!” Lam Minh cũng gật đầu.

“Bên trong còn có phòng tắm phòng ngủ với giường lớn siêu xa hoa!” Đôi mắt Phong Danh Vũ lại phát sáng, “Có thể làm một ít chuyện mình thích trên độ cao mười ngàn mét! Nhưng mà, tôi chưa mời phi công chuyên nghiệp.” Phong Danh Vũ có chút buồn rầu nói, “Bởi vì chưa tìm được phi công nào tuần tú.”

Tất cả mọi người hết nói, phi công thì xem kỹ thuật là được rồi? Đẹp trai có quái gì để dùng a.

“Tôi biết lái.” Cảnh Diệu Phong đột nhiên mở miệng.

Tất cả mọi người nhìn anh, “Anh biết lái?”

Cảnh Diệu Phong gật đầu, “Tôi từng lái phi cơ tham gia thế chiến thứ hai, lúc đó tôi là phi công của quân liên minh.”

“Woa... Anh cũng coi như là cựu quân nhân sao?” Phong Tiểu Vũ vể mặt kính phục, là vệ sĩ của hòa bình còn sống sót a.

Sau đó, thành viên sẽ đi đến hòn đảo kia được xác định, Lam Minh, Miêu Tiêu Bắc, Cổ Lỗ Y, Phong Tiểu Vũ, Domi, còn có Bạch Lâu... lái phi cơ là Cảnh Diệu Phong.

Bạch Lâu vốn không muốn đi, nhưng không nén nổi tò mò, hơn nữa Long Tước nói, Frank có tồn trữ rất nhiều bộ sách trên đảo, hầu như đều là

những quyển mà thế giới không còn xuất bản nữa, Bạch Lâu lập tức dao động.

Quay về thu xếp một ít hành lý, mọi người vào máy bay, xuất phát.

.

Lam Minh ngồi xuống ghế phó cơ trưởng, học cách lái máy bay, năng lực học tập như siêu nhân của hắn giúp hắn nhanh chóng có thể thông thạo.

Trong khoang khách xa hoa, không xếp chỗ ngồi một loạt như máy bay thông thường mà là bố trí như phòng khách, còn có máy vi tính và TV.

Phong Tiểu Vũ ngồi trên thảm lót sàn trước sofa, ôm Domi xem TV, nó tìm được bộ phim điện ảnh cũ về khoa học quái nhân, đang xem lại, vừa nói, “Tiêu Bắc, có biết không, khoa học quái nhân có thể là bộ phim kinh dị sớm nhất trong lịch sử loài người đó.”

“Hiện tại nhìn lại kịch bản, hóa trang cũng rất kỳ lạ.” Miêu Tiêu Bắc nói, vừa dùng hai ngón tay mát xa cho Cổ Lỗ Y đang nằm trên đùi mình.

Cổ Lỗ Y thoải mái nằm sấp, đuôi lắc lắc, miệng thì thào, “Cô cô kỳ... Cô cô kỳ...”

Bạch Lâu ở một bên online, tìm một vài tư liệu về đảo Ác Ma, nhưng hoàn toàn không có đầu mối, đảo này có lẽ quá nhỏ cho nên là chỗ trống trên bản đồ.

Lộ trình bay rất dài, sắp tới sáu giờ cũng là chạng vạng, máy bay rút cuộc cũng đáp xuống một hòn đảo nhỏ trên một vùng biển rộng, sau khi giữ một khoảng cách với mặt nước thì cũng đáp xuống bên bờ đảo.

Mọi người chuẩn bị đèn pin, ba lô bình nước, các loại thiết bị cần thiết rồi rời máy bay, Phong Tiểu Vũ hỏi, “Có cần chuẩn bị vũ khí không?”

Miêu Tiêu Bắc nhìn nhìn Lam Minh, còn có Cảnh Diệu Phong chẳng biết từ bao giờ đã rút ra một thanh trường kiếm, nghĩ vấn đề an toàn chắc là không cần lo chứ?

Mọi người ra khỏi phi cơ, bước lên đảo Ác Ma.

Không như cái tên, đảo Ác Ma trong ánh chiều tà trông đẹp không sao tả xiết. Khu rừng xanh mướt rậm rạp, nước biển xanh thẳm, hải âu bay lượn ngoài khơi xa...

“Không biết lão già kia đang ở đâu.” Lam Minh hơi mất kiên nhẫn nhìn khắp nơi, như đang tìm cái gì, trong miệng hùng hùng hổ hổ, “Ngay cả cái cửa cũng không có.”

Phân rõ phương hướng, mọi người đi vào trong rừng, trên mặt đất có một con đường mòn uốn lượn.

“Thật căng thẳng a.” Phong Tiểu Vũ nói khề với Miêu Tiêu Bắc, “Thật giống như đi vào nhà ma.”

Mọi người loang quanh trong rừng, mắt thấy trời đã sắp tối vẫn không phát hiện ra đầu mối gì, ngay cả một tòa nhà, một pháo đài cổ kính, một hang núi cũng không có.

“Có phải đến nhầm chỗ rồi không?” Cảnh Diệu Phong hỏi, “Vùng này có rất nhiều đảo nhỏ.”

“Không đâu.” Lam Minh nhếch môi cười cười, “Ngay bên ngoài đảo ta cũng đã ngửi thấy mùi thối nát trên người lão già kia, có lẽ là vì đã tàng trữ quá nhiều thi thể trong nhiều năm.” Nói rồi, hắn vươn tay nhẹ nhàng cởi nút áo, giơ tay vói vào ngực kéo giật ra, “Lam... gọi kẻ sùng bái người ra đây!”

Vừa nói xong, chợt nghe một tiếng kêu chói tai truyền đến... một con rồng lớn màu lam bay ra khỏi cơ thể Lam Minh, vọt vào không trung,

hướng xa xa kêu vài tiếng... Trong rừng nháy mắt gió lớn thét gào!

“Oách!” Phong Tiểu Vũ đang cầm DV mà Phong Danh Vũ giao cho, trước khi đi Phong Danh Vũ còn dặn nó phải quay lại tất cả những cảnh hay về cho chị, có phần thưởng xứng đáng.

Miêu Tiêu Bắc hỏi Lam Minh, “Thả Lam ra như vậy có bay đi luôn không?”

Lam Minh khẽ cười cười, “Hắn chịu đi ta còn mừng.”

Miêu Tiêu Bắc khó hiểu, chỉ thấy Lam sau khi bay vài vòng ngoài không trung thì vội vã quay lại với Lam Minh, tất cả đều khôi phục bình tĩnh.

“Rồi sao nữa?” Miêu Tiêu Bắc hỏi Lam Minh, “Cứ chờ như vậy?”

“Ừ.” Lam Minh gật đầu, “Nếu như đếm tới ba mà lão còn chưa ra thì đi được rồi, không phải nơi này.”

Hắn vừa dứt lời, Cảnh Diệu Phong đột nhiên nói, “Tới!”

Phong Tiểu Vũ và Miêu Tiêu Bắc hoàn toàn không nghe được bất kỳ động tĩnh nào, ngay cả Domi cũng không có phản ứng.

Lam Minh mỉm cười, “Không hổ là người có thể diệt ma, loại năng lực này hẳn là khổ luyện mới có được a.”

Cảnh Diệu Phong không nói thêm gì, chỉ tập trung nhìn Bạch Lâu bên cạnh, từ sau khi rời khỏi phi cơ, đường nhìn của anh không hề dời đi nơi khác.

Bạch Lâu lúc này hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, không đề phòng, hai người bất ngờ chạm mắt.

Bạch Lô lập tức chuyển đường nhìn, Cảnh Diệu Phong thì mừng như điên, nhìn chăm chăm Bạch Lô không chớp mắt.

Phong Tiểu Vũ đột nhiên cảm thấy, Cảnh Diệu Phong hình như rất si tình a.

Đúng lúc này, chợt nghe được trong rừng truyền đến một trận xào xạc lớn, lập tức, hai bên rừng cây chia ra, một bóng hình thật lớn vọt ra, đồng thời, lại nghe được có người hô, “Lam Minh đại nhân! Là Lam Minh đại nhân sao?! Vị thần của ta a!”

Nhìn qua, một động vật to lớn quái dị đáp xuống trước mắt mọi người.

Tất cả mọi người nhìn không được mà mở to hai mắt, đó là một con hưu ba đầu, hình thể như là ngựa, nhưng lại hình như là trâu rừng, rất lớn... cổ rất ngắn, trên bộ ngực thô thô là ba cái đầu dính liền, đầu lưỡi thè dài ra thở hồng hộc.

“A. Đây là chó địa ngục ba đầu sao?” Phong Tiểu Vũ nhảy bật lên, “Em đã thấy trong vua hải tặc!”

Miêu Tiêu Bắc đột nhiên cảm thấy rất bội phục Phong Tiểu Vũ, nó luôn ghi nhớ những thứ hoàn toàn vô ích, đồng thời sẽ nhớ lại ngay trong tình huống mà mọi người không ngờ.

“Lam Minh đại nhân!” Trên lưng chó ba đầu, một lão già béo ú râu bạc đầu hói lao xuống, trên mũi lão có một con mắt thứ ba, mặc áo dài trắng, vừa lặn xuống thì lập tức bổ nhào đến bên Lam Minh, “Lam Minh đại nhân, cống hiến thân thể ngài cho ta thực nghiệm đi... Ai nha.”

Lão vừa lao tới gần, đã bị Lam Minh giơ chân đá bay ra.

“Ngô.” Lão già ngã chổng vó, cho nên bọn Miêu Tiêu Bắc đều lo lắng không biết lão có té bị thương hay không.

“Lam... Lam Minh đại nhân!” Lão già bò dậy, vừa định lao tới lần nữa thì nghe Lam Minh thản nhiên cười, “Frank, lão còn chưa chết à?”

“Khụ khụ.” Lão già tên Frank bị gọi vội vàng đứng thẳng người, ho khan một tiếng, hành lễ với Lam Minh, “Lam Minh đại nhân, vị thần của ta, chúc mừng ngài đã cởi bỏ phong ấn giá lâm với nhân thế.”

“Không có gì đáng chúc mừng cả.” Lam Minh nói, “Mượn phòng thí nghiệm của lão dùng một lát, có vài thứ cần lão phân tích.”

“Thứ gì?” Frank nheo mắt lại, “Vậy đi, xin cho ta một sợi tóc vàng óng ả cao quý rực rỡ của ngài đi?”

Miêu Tiêu Bắc nhìn không được mà nhú mày, lão già này kỳ quái thật, Phong Tiểu Vũ thì lại tiến tới gần thấp giọng nói với cậu, “Bắc Bắc, người này, hình như biến thái!”

Lam Minh chán nản nhú mày, “Trước tiên phải xem kết quả phân tích của lão đã.”

“Ha ha, mời vào trong, Lam Minh đại nhân, xin ngài hãy lưu lại tế bào và lông tóc trong phòng thí nghiệm của ta! A, ta yêu ngài như vậy đó!”

Miêu Tiêu Bắc nghe được nổi da gà toàn thân, đương nhiên, Lam Minh nổi da gà còn nhiều hơn cả cậu, mọi người cũng hiểu vì sao Lam Minh chết sống cũng không muốn đi gặp lão Frank này.

“Frank.” Lam Minh hỏi lão, “Lão hiểu bao nhiêu về virus của quỷ hút máu?”

Frank hơi sững sốt, nói, “Ừm, bí mật này vốn không thể nói, nhưng nếu Lam Minh đại nhân đã hỏi, vậy ta sẽ nói.”

“Virus có bí mật?” Cảnh Diệu Phong nhìn không được hỏi.

“Ừ.” Frank gật đầu, nói, “Ta đã từng được bá tước Mel Linke ủy thác điều tra chuyện này, sau khi có kết quả thì bá tước dặn ta không được nói với người khác, nếu không sẽ khiến quý hút máu, nhất là các quý tộc lãnh đạo bị chìm ngập trong tai ương.”

“Mel Linke?” Phong Tiểu Vũ vẻ mặt sùng bái, “Tên nghe kêu quá, không biết có Bathory và Akasha không a?”

“Hai ả đó hiện tại chắc đang ở một xã hội thượng lưu nào đó tìm trai đẹp để ‘ăn uống’.” Frank trả lời, làm cho Phong Tiểu Vũ mở to hai mắt —— Thực sự có a?! Muốn gặp thử nữ quý hút máu quá, mạnh nha!

“Bí mật gì?” Bạch Lâu hỏi.

“Thật ra virus quý hút máu, thời gian đầu tiên sinh ra, gọi là A.” Frank dẫn mọi người ra khỏi rừng, nhìn lên thì thấy phía trước có một pháo đài, bên trong thoạt nhìn vô cùng hùng vĩ, hết như đã nghe đồn —— Quần thể kiến trúc của tòa pháo đài là một chiến hạm thật lớn, ngoài cửa còn bày ra ngư lôi làm trang trí.

(ngư lôi = quả đạn có điều khiển hoặc không, di chuyển được trong nước, dùng diệt tàu nổi, tàu ngầm, phá huỷ bến cảng.)

“Thứ này không nổ chứ?” Miêu Tiêu Bắc lo lắng.

“Không cần lo, ta đã xử lý qua.” Frank cười trả lời đồng thời hỏi Lam Minh, “Vị mỹ nhân có năng lực siêu phàm này là ai?”

Lam Minh cười cười, “Đại tể ti.”(tể ti là linh mục đó, đại tể ti tương đương với giáo hoàng, nhưng mà ghi vào thấy kỳ quá, vì đó là danh xưng tại thế giới khác, nên ta vẫn ghi là đại tể ti nhé.)

“?!” Frank ngạc nhiên không ngớt, “Đây là Đại tể ti gần gũi nhất với thần linh trong truyền thuyết sao, quả nhiên có một loại cảm giác cao quý.”

“Virus A, sau đó thì sao?” Cảnh Diệu Phong hồi thúc Frank nói tiếp.

Frank gật đầu, nói, “Virus F, trên thực tế là từ virus A tiến hóa mà thành, giai đoạn đó, chỉ cần năm tháng.”

Lam Minh khẽ nhú mày, hỏi, “Virus có thể tiến hóa? Hơn nữa lại nhanh như vậy sao?”

“Không sai, càng về sau thì tốc độ tiến hóa càng nhanh!” Frank trả lời, “Nhưng mà, tới cấp độ F, virus sẽ trì trệ không tiến, sau đó Mel Linke đại nhân cũng ý thức được sự nghiêm trọng của chuyện này, bảo ta nghiên cứu ra một loại huyết thanh cứu mạng, virus F đã bị giết chết, hiện nay không tồn tại loại virus này nữa, một khi có người ngẫu nhiên nhiễm virus dưới cấp F, cũng có thể tiêm vào huyết thanh trị liệu. Thật ra virus quỷ hút máu cũng không đáng sợ, bởi vì chúng nó đã cao đến giai đoạn F thì không thể tiến hóa thêm được nữa.”

Lão vừa nói hết lời, bọn họ lại liếc mắt nhìn nhau.

Một lúc lâu, Lam Minh mới hỏi, “Nếu tiến hóa thì sao?”

“Vậy thì thật đáng sợ!” Frank lắc đầu, “Sẽ tạo thành tai họa!”

.

.

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Con đường hủy diệt từ A đến Z, tìm kiếm, phòng thí nghiệm kinh khủng

“Tai họa gì đang sợ như vậy?” Miêu Tiêu Bắc hỏi.

“Hmm...” Frank suy nghĩ một chút, lúc này, bọn họ đã chạy tới cửa của pháo đài, cửa mở ra, bên trong có một quần gia cao lớn đi ra nhận lấy áo choàng của Frank và hành lý của mọi người.

Tiếp tục đi vào, chỉ thấy tất cả nhân viên trong pháo đài hầu như đều là người nhân tạo dùng những mảnh thi thể ghép lại, đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Phong Tiểu Vũ ngẩng mặt nhìn xung quanh, lúc này nó đã không thêm quan tâm đến virus gì đó nữa rồi, chuyện này vốn rất xa vời đối với nó, điều nó quan tâm hơn chính là hành trình tham quan lần này. Toàn bộ pháo đài đều là phong cách Baroque tối tăm xa hoa mà chị hai thích, chỉ tiếc Phong Danh Vũ có công việc cần xử lý không thể tới, đành phải chụp nhiều nhiều một chút mang về cho chị hai xem.

“Virus tiến hóa, nói cách khác, cũng giống như sự tiến bộ của một người.” Frank dẫn mọi người đến phòng thí nghiệm của lão, vừa nói, “Một người nếu như gặp trắc trở, thủy chung khắc phục không được thì cuộc đời hẳn sẽ trì trệ không tiến, nhưng nếu khắc phục được thì sẽ một bước nhảy vọt.”

“Virus cũng như vậy sao?” Cảnh Diệu Phong hỏi.

“Đúng.” Frank gật đầu, đẩy cửa phòng thí nghiệm, dẫn mọi người vào trong, vừa dẫn dò chừng chạm bất kỳ cái gì, vừa tiếp tục nói, “Virus từ A tiến hóa đến F, cần năm tháng, trên thực tế, từ A tiến hóa đến B thì đã mất bốn tháng, đợi khi giai đoạn B vừa qua, thì trực tiếp nhảy lên F, tốc độ tiến hóa đó nhanh vô cùng.”

“Tức là, một khi qua được giai đoạn F sẽ trực tiếp lên đến K?” Cảnh Diệu Phong hỏi.

“Có thể nói như vậy, nhưng... virus tiến hóa thì hoàn toàn mạnh gấp mấy lần so với trước kia, tức là, độ khó vượt qua càng lớn, thì không gian để tiến lên bậc cao hơn càng lớn.”

“Nói như vậy, không chỉ giới hạn trong K?” Lam Minh nhú mày, “Nếu như độ khó từ F đến G lại lớn hơn một chút, hẳn có thể trực tiếp tiến đến vị trí càng cao?”

“Có thể là như vậy!” Frank gật đầu.

“Sau khi nhiễm virus sẽ có triệu chứng gì?” Miêu Tiêu Bắc hỏi.

“Hm... Virus của quỷ hút máu rất khó đoán.” Frank thở dài, “Loại virus sớm nhất do một quỷ hút máu tên là McGrath phát minh.”

“Hẳn là một quỷ hút máu, đi phát minh ra thứ này làm gì?” Cảnh Diệu Phong thắc mắc.

“Hắc hắc, công chúa Amanda, từng nghe qua chưa?” Frank hỏi Lam Minh.

“Ừm, quỷ hút máu xinh đẹp nổi tiếng kia sao?” Lam Minh gật đầu, “Nhớ rất rõ, ta đã gặp ả vài lần tuy rằng chỉ có một nghìn năm trăm tuổi, nhưng khuôn mặt đẹp như đêm tối của ả không biết đã mê hoặc bao nhiêu người.”

“Một nghìn năm trăm tuổi...” Phong Tiểu Vũ nghiêm túc tự hỏi, thực sự không rõ một bà lão siêu cấp già nua như vậy có gì đẹp.

“McGrath yêu công chúa Amanda, nhưng hẳn chỉ là một quỷ hút máu đẳng cấp thấp mà thôi.”

“Thằng nhỏ đáng thương.” Lam Minh bất đắc dĩ gật đầu.

“Không môn đẳng hộ đối mà... Quả thực đáng thương.” Miêu Tiêu Bắc gật đầu, lại nghe Lam Minh cười cười nói, “Tiêu Bắc, nhân loại thật ra là một loại động vật đáng yêu, bởi vì ở bọn họ tồn tại tính tất yếu, đồng thời còn có tính ngẫu nhiên.”

“Là sao a?” Miêu Tiêu Bắc thắc mắc.

“Cô bé Lọ Lem, nàng tiên cá, Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài... Ta thấy thật khó hiểu, vì sao nhân loại lại nghĩ ra nghiều chuyện xưa lãng mạn như vậy.” Lam Minh dường như có chút xúc động, “Đồng thời loại ái tình này lại không chỉ tồn tại trong chuyện kể, đúng là khá ấm áp a.”

Miêu Tiêu Bắc giật giật khóe miệng, “Cô bé Lọ Lem thì còn rất ấm áp, nhưng nàng tiên cá và Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài hình như là bi kịch mà?”

“Có người yêu là bi kịch?” Lam Minh lắc đầu, “Hóa thành hồ điệp nơi chốn có nhau, đó quả thực là điều tốt đẹp không thể mơ tưởng.”

“Anh đang châm chọc sao?” Miêu Tiêu Bắc bất đắc dĩ, tư duy của người này hình như có vấn đề.

Lam Minh lắc đầu, “Ta đã nói với người rồi, ác ma thích nhân loại chung quy bởi vì điểm này, nhân loại bất luận phát triển bao lâu, đều ngây thơ như vậy, luôn ôm các loại mộng tưởng trong tình ái, nghĩ những ngày hạnh phúc tốt đẹp đang chờ bọn họ ngoài kia.”

“Ác ma chẳng lẽ không như vậy sao?” Phong Tiểu Vũ hỏi, “Không lạc quan một chút không mơ mộng một chút thì cuộc sống còn ý nghĩa gì chứ? Hơn nữa ác ma đều có lực lượng rất cường đại!”

“Các ác ma cũng không ấu trĩ như vậy.” Lam Minh thản nhiên cười, nói, “McGrath kia là một quỷ hút máu đáng thương, bởi vì hắn yêu chính là nữ quỷ hút máu quý tộc... Nhớ kỹ này Bắc Bắc, Huyết tộc là loài không đáng tin nhất trên đời này, bọn họ đều là bọn lừa đảo. Nữ quỷ hút máu đa phần đều là tham lam lại ích kỷ, đặc điểm lớn nhất chính là ái mộ hư vinh. Hầu như tất cả nữ quỷ hút máu đều xem đàn ông xinh đẹp của nhân loại như thức ăn và đồ chơi, những nam quỷ hút máu anh tuấn thông thường là tình nhân hoặc nô lệ, mà cuối cùng các ả sẽ tìm quý tộc tin cậy để làm chồng.”

“Không có ngoại lệ?” Miêu Tiêu Bắc nhú mày.

“May mắn thường thường phủ xuống trên kẻ chưa bao giờ chờ đợi may mắn sẽ phủ xuống.” Lam Minh nhún vai, hỏi Frank, “Thảo nào Mel Linke lại tìm đến người, hình như Amanda là cháu hắn?”

“Đúng.” Frank gật đầu, “Thằng bé kia là một thiên tài về mặt hóa học, hắn vì muốn có được Amanda nên đã tự tiêm vào bản thân virus A mà hắn tự phát minh. Loại virus này có thể đề cao năng lực tự thân của quỷ hút máu trong một khoảng thời gian ngắn.”

“Đề cao năng lực vì sao nói là virus?” Phong Tiểu Vũ thắc mắc, “Cái này giống như thêm máu trong game sao, bằng không chính là chất xúc tác...” Nói còn chưa dứt bị Miêu Tiêu Bắc bịt mồm lại, ý bảo nó đừng nói bậy nữa, rồi lại nhìn Frank bảo lão mau nói.

“Tăng cường năng lực chỉ là một hiện tượng bên ngoài mà thôi.” Frank nói, “Bất luận loại virus nào cũng sẽ phá hoại chức năng sinh lý. Nhiễm virus này, trong khoảng thời gian ngắn sẽ đề cao năng lực, thật ra chỉ là một loại ảo giác, nói chính xác hơn, là nó khiến quỷ hút máu trong vòng một

ngày sẽ đạt được năng lực mà lẽ ra trong một trăm năm mới tăng cường được, đồng thời mất đi tuổi thọ tương ứng mà thôi.”

“Vậy tuổi thọ của hắc cũng ngắn đi một trăm năm sao?” Phong Tiểu Vũ hỏi, nghĩ không quá có lợi a.

“Không chỉ vậy.” Frank lắc đầu, “Chỉ ít cần hai trăm năm.”

“Dù Huyết tộc là bất tử thân nhưng cũng không chịu nổi loại dẫn vật này.” Lam Minh có chút bùi ngùi.

“Không sai, hơn nữa trong toàn bộ quá trình, còn phải không ngừng hút máu nhân loại, nhân loại bị hút máu đa phần sẽ nhiễm loại virus này, từ đó biến thành quái vật giữa quỷ hút máu và loài người. Vốn là, quỷ hút máu tấn công nhân loại thì tương đối âm thầm, cũng rất chú ý kỹ xảo, sau khi hút máu cũng biết ngụy trang, đồng thời tận lực không để người tử vong. Nhưng nhân loại đột nhiên hóa thành quỷ hút máu, có sức ăn vô hạn, còn không có một chút kinh nghiệm, thường hút máu ngay giữa ban ngày ban mặt, khiến cho lòng người hoảng sợ. Nhân loại vì vậy mới mời tới rất đông thợ săn đi giết quỷ hút máu, đó cũng là một cách gián tiếp khiến quỷ hút máu bị tai bay vạ gió, rất nhiều quỷ hút máu vì thế mà chết.”

“Nhiễm virus A bậc hai sẽ trí mạng, người bị nhiễm bậc một có một phần trăm cơ hội sống, nhưng cần rất nhiều máu.” Frank nói tiếp, “McGrath là một trong những kẻ có cơ hội đó, có được năng lực cường đại, nhưng lại... Vì vậy, vua quỷ hút máu giận dữ, Drake hạ lệnh tuyệt đối không được tập kích đồng loại, truy sát McGrath và những quỷ hút máu bị nhiễm virus A. Trong một lúc, máu tanh lại nổi lên. Cuối cùng, virus của McGrath lên tới cấp F, bị thợ săn và quỷ hút máu cùng nhau giết chết... Đó phỏng chừng cũng là lần đầu tiên trong lịch sử mà quý tộc quỷ hút máu thuê thợ săn.”

“Ta chỉ nghe nói năm đó bởi vì một trận thảm sát mà nhân số quỷ hút máu giảm mạnh, thì ra là có chuyện như vậy.” Lam Minh gật đầu, hỏi,

“Loại virus này xác định đã diệt sạch?”

“Chắc vậy.” Frank gật đầu, “Lúc đó đã kiểm tra rất kỹ lưỡng.”

“Vậy cái này thì sao?” Lam Minh từ trong túi lấy ra mẫu tế bào và máu mà Long Tước đã bảo hân mang đến.

Frank nhận lấy ống nghiệm rồi lại bận rộn, mọi người ở bên cạnh nhìn, chỉ thấy sau khi nghiên cứu những tế bào và máu này, sắc mặt Frank dần dần thay đổi, trở nên xấu xí hơn cả những người chết di động trong nhà mình!

.

“Trời ạ!” Tiếng nói của Frank khàn khàn, mang theo một chút hưng phấn, “Kỳ tích, quả thực là kỳ tích!”

“Kỳ tích gì?” Bạch Lâu nhú mày nhìn lão già điên điên kia.

“Đây là virus O!” Frank hưng phấn nói, “Virus O bậc hai, bậc nhất có lẽ là tiến hóa từ loại virus F cực không ổn định nhưng lại cực mạnh!”

“Dấu răng của hân hình như không giống như quý tộc bình thường?”
Cảnh Diệu Phong hỏi.

“Đó là đương nhiên.” Frank gật đầu, “Hàm răng hân sẽ có mặt phẳng, bình quân phân bố tại bốn phía trong vòm miệng, đợi khi hân không ngừng tiến hóa, hàm răng sẽ càng nhiều càng khít, quả thực không thể tưởng tượng nổi!”

“Nếu như lên tới Z, thì sẽ ra sao?” Lam Minh hỏi.

“Z...” Frank thu lại nụ cười liên tục lắc đầu, “Đến khi đó e rằng ngay cả Drake cũng không thể xử lý được hân nữa...”

“Người bị nhiễm virus F bậc hai có thể dùng huyết thanh cứu sống không?” Cảnh Diệu Phong tương đối lo lắng về Hạ Nguyệt vừa được cứu về, cô ta là nhân chứng quan trọng.

“Có thể.” Frank nói khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm, “Huống chi chủ nhân của tổ chức tế bào này hình như còn dùng máu giải độc an toàn, là của ai vậy?”

Lam Minh không tiếp lời, chỉ hỏi, “Loại virus này có trị được không?”

“Virus bậc hai của quỷ hút máu đối với nhân loại thì có thể trị, nhưng đối với quỷ hút máu thì không thể trị hết! Người xem dấu răng ghê tởm này của hắn, hắn đã không còn là quỷ hút máu nữa.”

“Vậy là cái gì?” Miêu Tiêu Bắc hỏi.

“Chỉ là một con quái vật đi cắn bậy không mục đích mà thôi.” Lam Minh thản nhiên nói.

“Ai, chờ chút!” Frank đột nhiên kích động, ôm một đồng thiết bị mà hí hoáy, một lát mới nói, “Di, lạ quá a! Virus này là nhân tạo!”

“Cái gì?” Tất cả mọi người kinh hãi, Lam Minh hỏi, “Nhân tạo là sao?”

“Là một người rất ghê gớm dùng tế bào vi khuẩn và máu của quỷ hút máu nuôi lớn tại phòng thí nghiệm!” Frank nhú mày nói, “Có người dùng tế bào quỷ hút máu sắp xếp theo trình tự, thêm vào vi khuẩn trên người các sinh vật khác cùng với vi khuẩn thiên nhiên, nuôi ra loại virus F siêu mạnh này! Chỉ cần quỷ hút máu bị tiêm vào đủ cường đại thì có thể không ngừng thăng cấp.”

“Người có năng lực như vậy trên thế giới này không nhiều lắm?” Cảnh Diệu Phong nói, “Là ai? Người biết không?”

“Hmm...” Frank ngậm tẩu hút thuốc châm lửa, hút hai ngậm, nói, “Ta không rõ lắm, nhưng... đại tể ti có lẽ nhìn thấy được.”

Miêu Tiêu Bắc sững sốt, tất cả mọi người nhìn cậu.

“Đúng a Tiêu Bắc!” Phong Tiểu Vũ vỗ vỗ vai cậu, “Giống như đã phát sóng trực tiếp lúc ở ngoài quán cà phê đó!”

Miêu Tiêu Bắc dờ khóc dờ cười, xem cậu là TV à, bèn hỏi Lam Minh, “Chuyện này... phải làm thế nào?”

“Như lần trước, người nghĩ, loại virus này từ đâu tới!” Lam Minh trả lời.

“Tôi... cố gắng thử một chút xem.” Miêu Tiêu Bắc cởi balo ra, Cổ Lỗ Y bên trong vẫn đang ngủ, mặc áo hình con thỏ đáng yêu ôm một cái gối nhỏ, nằm mơ thấy giấc mơ rất đẹp.

Phong Tiểu Vũ nhận lấy balo, cùng mọi người lùi sang một bên.

Miêu Tiêu Bắc đứng giữa phòng, có chút khó xoay sở, cảm giác mình như một con chuột bạch nhỏ bé bị người ta nhìn chăm chăm, không biết nên bắt đầu từ đâu.

Lam Minh đi lên phía trước, đứng bên cạnh cậu, kéo tay cậu chạm vào một màn hình lớn bên cạnh, nói, “Từ từ nghĩ.”

Miêu Tiêu Bắc từ từ nhắm hai mắt lại, cảm giác được Lam Minh bên cạnh, không bất lực như vừa rồi nữa, tập trung tinh thần, bắt đầu nghĩ đến nơi phát tán virus.

...

Trầm mặc một lúc đột nhiên, “phụt” một tiếng, màn hình TV đột nhiên phát sáng.

Hoa tuyết bay bay, trên màn hình chậm rãi xuất hiện hình ảnh rất rõ ràng.

Chỉ thấy đó là một căn phòng có ánh sáng le lói khá âm u, có vài người mặc áo blouse trắng, mang mặt nạ phòng độc, đang đi lại giữa một đồng dụng cụ thí nghiệm.

Tất cả mọi người không dám lên tiếng sợ quấy rầy Miêu Tiêu Bắc, lặng lẽ nhìn, Frank thì lại kích động đến run rẩy toàn thân, Miêu Tiêu Bắc có năng lực mà lão không biết!

Lam Minh thấp giọng nói bên tai Miêu Tiêu Bắc, “Nhìn bốn phía.”

Miêu Tiêu Bắc chậm rãi nhìn xung quanh, trong hình ảnh cũng bắt đầu xuất hiện những cảnh đủ góc độ, chỉ thấy đây là một căn phòng rất lớn, bên trong trồng những loài cây quái dị, trong cây cột bằng thủy tinh to ngậm rất nhiều thi thể của nhiều sinh vật có hình thù kỳ quái.

Miêu Tiêu Bắc khẽ nhíu mày, Lam Minh thấp giọng nói, “Kiên trì nào Bắc Bắc, tìm một chút, có cửa ra vào không.”

Miêu Tiêu Bắc nghe theo, bắt đầu tìm kiếm cửa ra, phát hiện phòng thí nghiệm này giống như một tầng hầm, không có cửa sổ, nhưng có một bậc thang.

Mọi người cũng thấy được bậc thang.

Miêu Tiêu Bắc đi đến bậc thang, Lam Minh nắm tay cậu, khiến cậu có cảm giác đang ở bên cạnh hắn, không cần sợ hãi.

Vừa đến trước cửa cầu thang, đột nhiên... cửa mở ra.

Có một người đi đến.

Tất cả mọi người sửng sốt, đó là Trần Vũ! Phía sau hắn còn có một người, mặc một chiếc áo choàng đen, đeo một chiếc mặt nạ trắng thuần.

Trần Vũ bước nhanh xuống lầu, vượt qua trước mặt Miêu Tiêu Bắc... mà người phía sau hắn thì chậm rãi đi xuống, khi đi ngang qua trước hình ảnh còn liếc nhìn một cái không rõ ý nghĩa.

Miêu Tiêu Bắc sửng sốt, chợt thấy đôi mắt phía sau lỗ thủng mặt nạ, dường như có một chút khác lạ —— Hắn thấy mình?

Hình ảnh trong nháy mắt mờ ảo, Lam Minh biết, Miêu Tiêu Bắc lùi bước, vội nói, “Bắc Bắc, kiên trì thêm một chút, đi ra xem phòng thí nghiệm này ở đâu!”

Miêu Tiêu Bắc cố gắng tập trung lực chú ý, chạy ào ra ngoài, ra khỏi cửa đến bên ngoài, phóng tầm mắt nhìn lại... đó là những mảnh ruộng đồng trống trải, bốn phía không có kiến trúc nhà cửa gì cả, bầu trời trên đỉnh đầu rất rõ ràng.

Phong Tiểu Vũ quay lại hình ảnh đó, Lam Minh thấy Miêu Tiêu Bắc dường như hơi hoảng loạn, bèn nói, “Bắc Bắc, trở về đi, được rồi.”

Miêu Tiêu Bắc nhẹ nhàng thở ra, thả lỏng tinh thần thở phào nhẹ nhõm... về tới hiện thực rồi.

“Căn cứ theo bản đồ các vì sao và thời gian có thể phân rõ phương hướng!” Frank và Bạch Lâu bắt đầu dùng bản đồ các vì sao tìm kiếm phương hướng cụ thể của phòng thí nghiệm nọ, Lam Minh cúi đầu, nhìn Miêu Tiêu Bắc, “Mệt lắm không?”

“Không.” Miêu Tiêu Bắc lắc đầu, nói, “Chỉ là cảm giác quá chân thực, anh nói tôi có thể mất phương hướng ở nơi đó không ra được không.”

Lam Minh cười khẽ, kéo tay Miêu Tiêu Bắc nhẹ nhàng hôn một cái, “Người phải học cách sử dụng năng lực của mình Bắc Bắc à, không nên sợ nó.”

Miêu Tiêu Bắc nhìn nhìn, vừa nãy Lam Minh dường như luôn dẫn dắt mình.

“Ta vẫn sẽ dẫn đường cho người.” Lam Minh dường như nhìn ra suy nghĩ của cậu, cười xấu xa, “Rất nhiều rất nhiều phương diện.”

Miêu Tiêu Bắc không tự giác đã nghĩ lệch sang chuyện khác, cũng không biết là nghĩ tới chuyện gì, chỉ là vành tai hơi nóng lên.

Lúc này, chợt nghe Bạch Lâu hô một tiếng, “Tìm được rồi!”

.

.

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Sphinx lại đến, truyền thuyết, khu ma nhân mạnh nhất lịch sử

“Ở đâu?” Lam Minh hỏi.

“Thành phố S.” Bạch Lâu nói, “Ngay bên trong nhà xưởng bỏ hoang phía đông.”

“Ở đó hình như đều là nhà máy hóa chất phải không?” Miêu Tiêu Bắc nói, “Nơi đó rất khép kín, tôi vẫn cứ tưởng là một nhà máy chuyên về công trình quân sự hay căn cứ nghiên cứu người ngoài hành tinh chứ, thì ra là khu công nghiệp tư nhân à?”

“Đúng. Ở đó có khu nung sắt vụn còn có một vài xưởng dệt, cực kỳ ô nhiễm, hơn nữa địa điểm cũng hẻo lánh, cho nên hầu như không có cư dân trụ lại, nhà máy kia cụ thể làm gì ta không rõ, chỉ biết là một nhà máy bị bỏ hoang, đã để không thật lâu.” Bạch Lâu nói.

“Vậy làm sao tìm?” Phong Tiểu Vũ hỏi.

“Ta có thiết bị định vị.” Frank đi tới bên bàn, lấy ra một cái máy nhỏ tinh xảo giống như PSP, “Đây là hệ thống định vị siêu cường, giống hệ thống định vị mà thường ngày các người sử dụng, nhưng lại xịn gấp trăm nghìn lần, sau khi tìm được vị trí trên máy tính, mang nó theo, có thể dò ra dễ dàng.”

“Woa!” Phong Tiểu Vũ trầm trồ, “Thật mạnh!”

“Không tồi, có thứ này thì tiện lắm.” Lam Minh khá thỏa mãn cầm lấy máy định vị, Frank xoa xoa tay đi tới gần Lam Minh, “VẬY Lam Minh đại nhân... sợi tóc vàng hoa lệ của ngài.”

“Nghiên cứu thuốc giải.” Lam Minh đổi chủ đề, nói, “Thời hạn một đêm, đủ không?”

“A...” Frank hít một ngụm khí lạnh.

“Còn nữa a, nâng cấp bộ phận phản lực và vài thứ cho máy bay chúng ta, để tốc độ nhanh hơn một chút, mặt khác a, người có bảo bối gì không a, cho ta một ít.” Lam Minh nói, “Đúng rồi, đói quá a, chuẩn bị chút thức ăn đi, còn nữa a... nước nóng, chúng ta cần tắm, à có TV máy tính không a..”

Mọi người giật giật khóe miệng, nhìn Lam Minh ra lệnh, Frank chạy tới chạy lui còn vô cùng cam tâm tình nguyện, chỉ vì cầu xin một sợi tóc của hắn, Phong Tiểu Vũ đột nhiên vỗ trán, “Đây là M trong truyền thuyết!” (hình như là M trong S-M... *lắc đầu* quên đi!!)

.

Lăn qua lăn lại tới nửa đêm, Lam Minh ôm vai Miêu Tiêu Bắc về phòng, đi tới khu phía trước của pháo đài, vào phòng...

Miêu Tiêu Bắc có chút sững sờ, bởi vì phòng khách trước mắt hoàn toàn không như tưởng tượng của cậu là đáng sợ âm trầm, mà là phòng để ngắm cảnh biển siêu cấp xa hoa, đây mới là chân chính hướng ra biển rộng, phòng ngủ bằng thủy tinh sát đất, thảm nhung đỏ, giường đệm, rèm cửa sổ... trang trí với phong cách Gothic xa hoa.

Miêu Tiêu Bắc và Phong Tiểu Vũ dù sao cũng là con người, sống hơn hai mươi năm còn chưa từng thấy được cảnh tượng như vậy, tò mò nhìn trước nhìn sau.

“Frank kia, thật sự có thể nghiên cứu ra thuốc giải độc?” Cảnh Diệu Phong ngồi xuống, hỏi Lam Minh, vừa nhìn nhìn bên ngoài.

Lam Minh liếc mắt nhìn hẳn, tựa hồ hiểu rõ ý của hẳn, bèn nói, “Chắc vậy... nếu như ngay cả lão cũng không nghiên cứu được, phỏng chừng sẽ không ai có thể tìm ra.”

“Bắc Bắc, ở đó có vật gì vậy a?”

Lúc này, Phong Tiểu Vũ đột nhiên chỉ vào một hồ nước nhỏ gần bờ đá phía trước, hỏi, “Cá thật lớn... A!”

Phong Tiểu Vũ cả kinh giật lùi một cái, Bạch Lâu hỏi, “Người thấy gì vậy?”

“Mỹ nhân ngư à?” Phong Tiểu Vũ dán sát cửa sổ nhìn, “Đó thực sự là mỹ nhân ngư sao?”

Miêu Tiêu Bắc cũng tiến đến nhìn, cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi, nhưng trong hồ nước này quả thực có hai sinh vật hình dạng như cá rất lớn đang bơi qua bơi lại, đuôi cá dài, thân người, tóc dài như tảo biển.

“Đó hẳn là thật.” Lam Minh nói, “Mỹ nhân ngư cũng không phải quá hiếm.” Nói rồi đứng lên hỏi Miêu Tiêu Bắc, “Bắc Bắc, có muốn nhìn thử hay không?”

“Ừ!” Miêu Tiêu Bắc nhanh chân theo hẳn, Phong Tiểu Vũ cũng theo ra.

Lam Minh không quên đóng cửa.

Chờ Bạch Lâu phản ứng được thì trong phòng chỉ còn mình hẳn với Cảnh Diệu Phong.

...

Miêu Tiêu Bắc và Lam Minh đi ra, thấy Domi và Phong Tiểu Vũ cũng theo tới, Miêu Tiêu Bắc bèn hỏi, “Chỉ để lại Bạch Lâu và Cảnh Diệu Phong ở đó à? Có thể gặp chuyện không may không?”

Lam Minh trợn mắt, “Có chuyện gì xảy ra chứ? Bạch Lâu chỉ có hồn phách thôi à.”

“Quý hồn cũng có tình cảm mà, sao lại không có tình nghĩa như vậy!” Miêu Tiêu Bắc nói xong muốn quay về, bị Lam Minh vươn tay ôm lấy, kéo ra ngoài.

Miêu Tiêu Bắc giãy dụa nhưng không thoát được, Phong Tiểu Vũ ở phía sau cầm DV quay lại, suy tính một lát nữa có cần trở lại phòng khách để quay Bạch Lâu và Cảnh Diệu Phong hay không? Trước đây hình như chị hai nói muốn xem cảnh ‘ngược’ một chút.

.

Trong phòng, Bạch Lâu nhìn Miêu Tiêu Bắc đang giãy dụa bị Lam Minh kéo ra ngoài bên dưới, có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Cảnh Diệu Phong vẫn ngồi trên sofa, quay sang, nhìn Bạch Lâu.

Bạch Lâu không muốn để ý đến anh, nhưng hai người đều ở cùng một căn phòng nên không khí hơi xấu hổ, bèn xoay người đi ra ngoài, chuẩn bị quay về phòng mình.

“Chờ một chút.” Cảnh Diệu Phong thoáng cái vọt đến cửa, ngăn trước cửa, Bạch Lâu lườm anh.

Cảnh Diệu Phong đột nhiên xúc động, là thời gian đã trôi qua quá lâu rồi sao? Bạch Lâu trước đây, chưa từng nhìn anh như vậy, ánh mắt của Bạch Lâu vẫn luôn chan chứa yêu thương và hâm mộ... Tuy rằng cho đến trước khi bỏ đi anh vẫn không hề để ý, nhưng nhiều năm như vậy, bình thường

anh đều có thể thấy được ánh mắt đó, càng lâu, lại càng nhớ. Hôm nay, Cảnh Diệu Phong bỗng nhiên có cảm giác đã qua ngàn năm, Bạch Lâu trước mắt chính là Bạch Lâu, cùng là một người, nhưng cảm giác không hề như trước, đậm đặc và xa cách, khiến anh cảm thấy không cam nguyện.

Bạch Lâu sau khi lờm một cái thì quay người đi tới bên cửa sổ, chỉ thấy bọn Miêu Tiêu Bắc đã tới bên hồ nước, kinh hãi vây xem mỹ nhân ngư trong hồ.

“Tiểu Lâu.” Cảnh Diệu Phong đi tới phía sau Bạch Lâu, chỉ tiếc, Bạch Lâu hiện tại đã không còn cảm giác được sự ấm áp của anh.

“Em còn giận tôi?” Cảnh Diệu Phong trầm mặc một lúc lâu mới hỏi.

Bạch Lâu nghe được, chậm rãi lắc đầu.

Cảnh Diệu Phong mừng như điên, “Em không giận tôi nữa?”

Bạch Lâu không quay đầu lại, chỉ hỏi, “Anh là ai? Tôi không nhớ rõ.”

Cảnh Diệu Phong đương nhiên biết Bạch Lâu là cố ý nói như vậy, nhưng nghĩ tới cảm giác âm ỉ dồn nén trong lòng, loại cảm giác này... là lạnh nhạt, thì ra khó chịu như vậy.

“Tôi...” Cảnh Diệu Phong vừa định nói thêm hai câu thì Bạch Lâu đã nhẹ nhàng đẩy cửa sổ bay ra ngoài... nhẹ nhàng bay xuống dưới lầu, vươn tay néo lỗ tai Phong Tiểu Vũ.

“Ai nha...” Phong Tiểu Vũ kinh hãi.

Bạch Lâu hắc hắc cười gian.

Cảnh Diệu Phong ở trên lầu nhìn, chỉ cảm thấy vị đẳng cứ ào ạt ập tới từng cơn, đành vậy, lắc đầu tự giễu —— Đây gọi là báo ứng sao.

Miêu Tiêu Bắc thấy Bạch Lâu bình an vô sự thì thở phào nhẹ nhõm. Ngẩng mặt, chỉ thấy phía sau bệ cửa sổ trên lầu, Cảnh Diệu Phong lẳng lẳng đứng đó, cúi đầu quan sát mọi người bên dưới, nói chính xác là, lẳng lẳng ngắm Bạch Lâu, thấy Bạch Lâu nở nụ cười, anh cũng cười rộ lên. Miêu Tiêu Bắc đột nhiên nhớ tới, từ sau khi khóc sướt mướt cả đêm hôm đó, đây là lần đầu tiên Bạch Lâu cười.

“Cô kỷ.” Lúc này, Cổ Lễ Y bên trong balo của Miêu Tiêu Bắc lộ đầu ra, yờn thắt lúng ngáp một cái thật to, nháy vậy là đã tỉnh ngủ rồi.

Miêu Tiêu Bắc nâng nó ra, nói, “Cổ Lễ Y, nhìn kia, mỹ nhân ngư!”

Cổ Lễ Y mở to hai mắt nhìn, chỉ thấy trong hồ, hai cô gái tóc vàng xinh đẹp đang vịn thành hồ nhìn mọi người, trong miệng a a không biết đang nói gì. Hai người đều cực đẹp, da trắng như tuyết, ngũ quan thanh tú, lộ ra một cổ khí chất trong sạch, cái đuôi to lớn phía sau, một người là đuôi vàng, một người là đuôi bạc, đẹp đến cực điểm.

“Woa, mạnh quá!” Phong Tiểu Vũ nhìn không được mà nói, “Nàng tiên cá cũng đẹp như vậy sao? Hoàng tử kia đúng là ngốc a!”

“Mạnh?” Lam Minh lạnh lùng cười, “Người không nên dùng từ này để diễn tả.” Nói rồi hần vờn tay, cầm lấy một cây gậy dài giống như gậy trúc bên cạnh, đâm nhẹ vào một mỹ nhân ngư trong đó.

Miêu Tiêu Bắc nghĩ hần đối xử với một cô gái đẹp như vậy thật quá thô lỗ, nhưng mỹ nhân ngư kia đột nhiên phát ra một tiếng rống có chút dọa người, cắn chặt lấy cây gậy, rắc một tiếng...

Gậy gỗ gãy, đồng thời, tất cả mọi người bị hàm răng nhọn của nó làm cho hoảng sợ.

“Nha a!” Phong Tiểu Vũ thiếu chút nữa ném bay cái DV trong tay, trốn phía sau Miêu Tiêu Bắc, “Thật ghê tởm a!”

“Người cá chẳng qua chỉ là khoác lớp vỏ ngoài xinh đẹp để dụ dỗ thức ăn mà thôi, đừng thấy nó xinh đẹp, thực chất vô cùng khác vẻ ngoài, những thứ ở xa một chút thì nó không thấy đường, đều nhờ vào mùi mà phân rõ, có vật gì tới gần thì bất chấp tất cả trước tiên cắn một phát, cho nên đây là loại động vật cực kỳ tàn bạo.”

“Mất hình tượng quá a!” Phong Tiểu Vũ phiến muộn kéo kéo Miêu Tiêu Bắc, “Thật đáng sợ, hồi nãy suýt nữa em sờ tóc nó rồi.”

“Những thứ đẹp đều chất chứa một mối nguy hiểm.” Lam Minh ôm vai Miêu Tiêu Bắc, cười hỏi, “Sao hả? Xem xong chưa, chịu ngủ chưa?”

Miêu Tiêu Bắc cũng bị người cá nọ làm cho hoảng sợ, nghĩ Lam Minh thật đáng giận, thấy dáng vẻ đặc ý vênh váo của hắn, bèn mỉm cười, hất tay hắn ra xoa xoa Cổ Lỗ Y, “Muốn ngủ cũng không ngủ với anh, chia phòng.”

Lam Minh huyết sáo dài một tiếng, khuôn mặt dưới ánh trăng càng thêm hoa lệ đó tiến đến bên tai Miêu Tiêu Bắc, “Người là ám chỉ tối nay ta leo cửa sổ sao?”

“Anh hoang tưởng rồi!” Miêu Tiêu Bắc trực tiếp trả lời.

Lam Minh nhướng mi một cái, nhích tới, “Đừng vậy chứ, người phải giám sát ta thật chặt để ta khỏi sinh ra ảo giác a.”

“Anh dám?” Miêu Tiêu Bắc cẩn thận lui về phía sau một bước, Cổ Lỗ Y chui lại vào balo, Miêu Tiêu Bắc vừa định tóm nó lại, chợt nghe phía sau cách đó không xa truyền đến một tiếng kêu cổ quái.

“Cái gì đang kêu?” Miêu Tiêu Bắc hỏi.

Lam Minh sừng sốt.

“Hình như là sư tử rống.” Bạch Lô nói.

“Ở đây có nuôi thú dữ à?” Phong Tiểu Vũ có chút khẩn trương, ôm Domi, nếu có thú dữ đến, gặp nguy hiểm nhất chính là Domi!

Mọi người yên lặng tập trung lắng nghe, lại truyền đến một tiếng gầm rú, nghe hơi cổ quái.

“Uy uy...” Khi mọi người ở đây đang nghi ngờ, đột nhiên Lam Minh hưng phấn lên, Miêu Tiêu Bắc chỉ thấy chiếc vòng trên tay hẫng, cũng chính là thanh ma đao Minh đang nhẹ nhàng run run.

“Chuyện gì vậy?” Miêu Tiêu Bắc thắc mắc, đột nhiên Lam Minh “ha ha ha” cười phá lên, vừa chạy tới phía trước, miệng hô, “Không phải là bảo bối còn sống chứ? A ha!”

Miêu Tiêu Bắc và mọi người liếc mắt nhìn nhau, có chút khó hiểu, đều cùng đi tới xem.

Lam Minh chạy tới một bức tường vây thật lớn, tường vây này cao như một tòa nhà năm tầng, bên trong không ngừng truyền đến tiếng kêu của một loài dã thú, dường như là một loại triệu hoán.

“Bên trong hình như có giam giữ một thứ khó lường!” Phong Tiểu Vũ cảm giác như có vật gì muốn lao tới.

“A ha ha!” Lam Minh cũng cười to, Minh trong tay cũng hóa thành thanh đao, hưng phấn không ngừng run lên, Lam Minh vung tay, chém một đao lên cửa đá khổng lồ...

Rắc một tiếng, trên cửa đá xuất hiện một cái khe, Lam Minh bay lên đá vào cửa.

Mọi người lập tức nhìn vào trong, chỉ thấy phía sau tường vây là một sân rộng như sân bóng, chính giữa sân, truyền đến tiếng dây xích lạnh canh,

có một sợi dây xích sắt rất to trói buộc một động vật đang liều mạng nhảy tới đây, dường như muốn bổ nhào tới.

Bọn họ tập trung nhìn vào, đều rút một ngụm khí lạnh. Vật đó, thoát nhìn như một con sư tử hùng vĩ, bờm vàng chói như màu lông của loài chó Golden Retriever, hai mắt màu xanh lam, trên lưng là một đôi cánh vàng óng, đang liên tục vùng vẫy, cao quý uy vũ không nói nên lời.

Dây xích bị một cây đinh sắt khổng lồ ghim vào trong đất, đinh đã bị nó rút lên hơn phân nửa, hiển nhiên sắp gãy.

“Đây là thứ gì a?” Phong Tiểu Vũ kinh ngạc kêu to.

Lúc này Lam Minh mừng rỡ vọt tới, miệng hô to, “Sphinx!”

...

Lam Minh vọt tới gần con sư tử nọ, vung tay chém một đao vào vòng sắt đang trói buộc nó.

“Rống...” Sư tử ngẩng đầu lên gầm một tiếng, lao đến đốc sức cọ Lam Minh.

Lam Minh cũng ôm cái đầu to của nó, liên tục vuốt ve bờm lông trên lưng nó, “Ha ha ha, người quả nhiên còn chưa có chết a!”

“Hình như bọn họ quen nhau a.” Phong Tiểu Vũ nói.

“Ừ.” Miêu Tiêu Bắc gật đầu, tuy rằng cậu không chắc chắn lắm, nhưng Lam Minh rất ít khi vui vẻ như vậy, hơn nữa con sư tử này, giống như chó săn lâu ngày gặp lại chủ nhân, đuôi lắc lư đến nỗi cái mông cũng muốn bay lên.

“Ừm... Các người hình như chưa từng nghe về một truyền thuyết?” Bạch Lâu đột nhiên mở miệng.

Phong Tiểu Vũ và Miêu Tiêu Bắc đều nhìn hắn.

“Mấy nghìn năm trước, có vô số ác linh từ Ma giới chạy ra, nguy hại nhân gian.” Bạch Lâu sâu kín nói, “Ngay lúc đó nhân loại hoàn toàn không có cách nào đối phó với những ác ma này, mà đồng thời, chức nghiệp khu ma nhân cũng bắt đầu thịnh vượng. Trong đông đảo các khu ma nhân, có một chàng trai tóc vàng cầm đại đao, cười sư tử bay. Hắn tàn sát vô số ác linh, được những nhân loại thời đó tôn sùng là khu ma nhân hùng mạnh nhất trong lịch sử!”

“Người đó, là Lam ca sao?” Phong Tiểu Vũ lại cảm thấy rất oách a, vũ trụ vô địch phích lịch suất! (nó nhiệm kiếm hiệp nặng quá rồi = =lll)

Bạch Lâu cười cười, lắc đầu, “Ta đây cũng không biết, chỉ nghe nói khu ma nhân kia trông rất tuần tú, tính tình rất quái lạ, không bao giờ cười, nghe đồn là tóc vàng rực rỡ, hơn nữa cũng xuất thân từ quý tộc cao quý không gì sánh được, cho nên đã trở thành anh hùng.”

Phong Tiểu Vũ và Miêu Tiêu Bắc nhìn chăm chăm Lam Minh rồi trầm mặc một lúc lâu.

Miêu Tiêu Bắc đột nhiên hỏi, “Người đó, có thể là anh em gì với Lam Minh hay không? Bạch Minh, Hắc Minh, Kim Minh gì đó?”

...

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Thuật tái sinh đáng sợ của Huyết tộc biến chúng, đi mau Sphinx, đi bắt cá lớn

Sphinx sau khi thấy Lam Minh có vẻ vô cùng hưng phấn cũng rất dễ bảo, có điều dù sao cũng là một con sư tử, uy vũ đi tới, Lam Minh thu hồi Minh lại, giới thiệu với mọi người, “Đây là Sphinx.”

Nhưng mọi người vừa nãy sau khi nghe Bạch Lâu nói, đều nhìn Lam Minh từ trên xuống dưới, muốn từ trên người hắn tìm ra cảm giác về một nhân vật truyền kỳ lừng lẫy... Nhưng mà vẫn vô ích.

Lam Minh thấy ánh mắt mọi người nhìn mình rất quái dị, có chút khó hiểu.

Hắn vỗ vỗ đầu Sphinx, cười, “Tên kia, sao không chào mọi người?”

Sphinx lắc lắc bộ lông mượt mà, hé miệng, “Người phàm.” Giọng to như chuông, cực kỳ từ tính.

“Phàm cái đầu người.” Lam Minh đập nó một phát, giới thiệu cho nó từng người một.

Bọn Miêu Tiêu Bắc trầm mặc khoảng hai mươi giây, nhảy dựng lên chỉ vào con sư tử đó hô hào, “Nói... Nói kìa! Động vật họ mèo biết nói kìa!”

“Sphinx là sư tử bay.” Bạch Lâu nói, “Sư tử bay là thần thú, là vật cưỡi mà chỉ có quý tộc cao cấp mới có, nhưng từ thời thái cổ đã tuyệt chủng rồi,

Sphinx có lẽ là con duy nhất có hỗn huyết của thần minh, cho nên có thể nói.”

...

Lúc này, trong óc Miêu Tiêu Bắc và Phong Tiểu Vũ chỉ nghĩ —— Hai chữ ‘hỗn huyết’.

Thần và sư tử... Làm như thế nào? Lại giống sao?

“Lam Minh.” Sphinx nhìn hắn, “Là ai mở phong ấn cho người?”

Lam Minh chỉ chỉ Miêu Tiêu Bắc, “Cậu ta.”

Sphinx ngẩng đầu cao ngạo nhìn nhìn Miêu Tiêu Bắc, một lát mới nói ra một câu, “Người đẹp, vóc người thật đẹp!”

“Bụp” một đập, Lam Minh giẫm Sphinx nằm bẹp trên mặt đất, “Ít phát bệnh giùm đi!”

Sphinx lên đến một bên, ngửi ngửi mọi người, cuối cùng vẫn đi tới bên cạnh Miêu Tiêu Bắc, nhìn nhìn cậu, “Ta vẫn là ưa bên này.”

Miêu Tiêu Bắc nhích sang hướng ngược lại, Sphinx có chút lưu manh mà theo sau.

“Xùy xùy~~” Cổ Lỗ Y từ trong túi của Miêu Tiêu Bắc ló đầu ra bên ngoài phát tay, như là muốn đánh đuổi Sphinx.

Miêu Tiêu Bắc vội bảo vệ nó, cách xa Sphinx một chút, lỡ nó bị nuốt gọn thì sao? Vóc dáng của Cổ Lỗ Y không đủ giắt kẽ răng của Sphinx.

“Sphinx.” Lam Minh liếc mắt trừng nó, “Người thành thật chút, nếu không thiện người.”

Sphinx có chút bất mãn, cuối cùng vẫn về tới bên cạnh Lam Minh, liếm lông mao.

Miêu Tiêu Bắc nhìn nó một lát, hỏi, “Lam Minh... Anh muốn dẫn nó về à?”

“Đương nhiên.” Lam Minh gật đầu, “Nó coi như là bạn nối khố với ta, hơn nữa linh hoạt hơn các loại xe hơi máy bay gì đó rất nhiều.”

“Sư tử có thể nuôi tư nhân sao?” Phong Tiểu Vũ hỏi, “Có thể bị bắt đi hay không, mà còn có cánh nữa.”

“Ê.” Lam Minh đập nó, “Biến thân đi.”

Sphinx lắc đầu, bước đi vài bước, ngừng lại... Sau đó, biến thành một pho tượng đồng.

...

“Ôi cha?” Phong Tiểu Vũ đi tới sờ sờ, cảm giác cứng rắn, thực sự như một con sư tử bằng đồng a.

“Rất thần kỳ a?” Bạch Lâu cũng tới xem.

“Thần kỳ không?” Sphinx đột nhiên mở miệng.

Mọi người cả kinh nhảy dựng.

“Như vậy nuôi ở nhà không lo nữa, dẫn ra ngoài cũng không sao, lúc nào chỗ nào cũng biến thành sư tử được.” Lam Minh thỏa mãn gật đầu.

Miêu Tiêu Bắc có chút dở khóc dở cười, bất đắc dĩ nói, “Nhưng... Hình như sức ăn của nó rất lớn, tự anh nuôi đi.” Nói xong, liếc nhìn Lam Minh.

Lam Minh đột nhiên bật cười tiến tới hỏi, “Bắc Bắc? Người là đang làm nũng?”

Miêu Tiêu Bắc liếc xéo một cái, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “VẬY TỰ ANH NUÔI ĐI!”

..

Lam Minh trầm mặc một hồi, quay đầu lại nhìn Sphinx, “Người tự nuôi lấy mình!”

“Hả?” Sphinx có chút bất mãn, lắc lắc đầu biến thành bộ dạng vốn có, ngồi dưới đất liếm lông mao, hỏi Lam Minh, “Người gần đây đang làm nghề cũ sao?”

“Ừ.” Lam Minh nhìn nhìn nó, đột nhiên nói, “Người đã lâu không hoạt động gân cốt đúng không? Có muốn ra ngoài đi dạo không?”

“?” Sphinx bật cười, “Có tiết mục gì vui vui sao?”

“Đi bắt một tên Huyết tộc biến dị.” Lam Minh trả lời.

“Xì.” Sphinx hứng thú thiếu thiếu tiếp tục liếm lông mao, “Huyết tộc biến dị là cái đỉnh gì, động vật cấp thấp.”

“Virus G thăng cấp.” Lam Minh mỉm cười.

Sphinx ngẩng đầu, hơi kinh ngạc nhìn Lam Minh.

Lam Minh tiếp tục mỉm cười.

“Lên đi Lam Minh, chúng ta đi tìm hắc.” Lam Minh sải bước leo lên lưng nó, nói với Miêu Tiêu Bắc, “Bắc Bắc, thiết bị kia dùng như thế nào?”

Miêu Tiêu Bắc lấy hệ thống hướng dẫn mà lúc này Lam Minh bảo cậu cất ra, nhìn thoáng qua, nói, “Hmm... Cái này dùng rất dễ.”

“Người cùng đi với ta đi.” Lam Minh vươn tay vẫy vẫy Miêu Tiêu Bắc.

“Đội nghiên cứu xong virus đã rồi hãy đi?” Bạch Lô hơi lo lắng, “Nếu không sẽ đánh rần động cỏ.”

“Có thể bắt sống tới để Frank từ từ nghiên cứu, đến lúc đó mỗ ra giải phẫu cũng không hề gì!” Lam Minh nhếch miệng cười, có vẻ đắc ý.

Miêu Tiêu Bắc do dự một chút, nghĩ cùng anh ta đi không bằng đi ngủ, nhưng đã bị Lam Minh tóm một cái ôm tới, ngồi trên lưng Sphinx.

“Đi.” Sphinx tung đôi cánh lớn, chạy vài bước rồi bay lên trời... Nhảy lên thật cao, bay đi tới phương xa.

Mọi người mở to hai mắt nhìn, Phong Tiểu Vũ hỏi, “Cứ vậy là bay đi à? Bay về nhà à? Máy bay chúng ta bay về cũng mất mười tiếng đó!”

“Ừm.” Bạch Lô cười cười, “Tốc độ của thần thú rất là kinh người.”

Quay đầu lại, thì thấy Cảnh Diệu Phong đang chăm chú nhìn mình, Bạch Lô hơi lãnh đạm nhìn hắn một cái, Cảnh Diệu Phong cũng cười, “Thật lâu không thấy em cười rồi.”

Bạch Lô xoay người, trở về phòng đi ngủ.

...

“Uy!” Miêu Tiêu Bắc liền cảm giác khí lưu mạnh đến kinh người, cũng không nơi nào có thể mượn lực, chỉ đành nắm chặt balo, bảo vệ Cổ Lỗ Y, dù sao cũng đừng để nó bị khí lưu cuốn đi.

Nhưng một cái là Cổ Lỗ Y dường như có vẻ rất hưng phấn, lộ ra nửa cái đầu nhìn ra ngoài, còn vung nắm tay nhỏ xíu kêu “cô cô.”

Miêu Tiêu Bắc cảm giác Lam Minh ôm gọn mình, ghé vào tai mình cười tủm tỉm nói, “Bắc Bắc, Cổ Lỗ Y là Long tộc, Long tộc là động vật duy nhất trên thế giới có thể đánh đồng với sư tử bay... Tốc độ của bọn họ cũng rất nhanh.”

“Ách...”Miêu Tiêu Bắc quay đầu lại nhìn hắn một chút.

“Rất nhanh sẽ tới nơi.” Lam Minh đơn giản vòng tay ôm Miêu Tiêu Bắc thật sát, “Chúng ta trò chuyện giao lưu cảm tình một chút được không? Hay làm một vài chuyện thú vị cũng được, người quyết định.”

Miêu Tiêu Bắc lườm hắn một cái, đột nhiên lại nghĩ tới những chuyện trước đây của Lam Minh, liền hỏi hắn, “Uy, bọn họ nói trước đây anh trầm mặc ít lời rất không thích cười rất khốc liệt, có phải không a?”

Lam Minh nhướn mi một cái.

Còn chưa mở miệng, chợt nghe Sphinx nói, “Cố làm ra vẻ mà thôi, thằng quỷ con xấu xa.”

Lam Minh đập nó một phát.

Miêu Tiêu Bắc lo lắng nắm bờm sư tử của Sphinx, ý như muốn hỏi —— Đá nó không sao chứ? Nó là phương tiện giao thông.

“Đây chỉ là hiểu sai thôi.” Lam Minh thản nhiên nhún nhún vai, tránh nặng tìm nhẹ mà nói.

Lại nghe Sphinx mở miệng, “Tên này, từ nhỏ gia đình đã không hạnh phúc, sống khép kín!”

Lam Minh lại đập nó một phát.

“Không hạnh phúc?” Miêu Tiêu Bắc quay đầu lại nhìn hắn một cái, đột nhiên cảm thấy hứng thú lên, ba mẹ của Lam Minh không biết có bộ dáng gì a.

“Mẹ hắn là đại mỹ nhân, ba hắn là tên khốn nạn số một vũ trụ... Ai nha.” Sphinx còn chưa dứt lời, cái lỗ tai đã bị Lam Minh nhéo, hung hăng giật một cái.

“Đau chết ta a! Người có tin ta ném người xuống dưới không?” Sphinx tàn nhẫn lườm Lam Minh.

“Người có tin ta làm thịt người làm thịt quay ăn không?!” Lam Minh hỏi ngược.

“Xí.” Sphinx có chút bất mãn, “Thằng nhóc trời đánh.”

Miêu Tiêu Bắc mở to hai mắt, dĩ nhiên có kẻ gọi Lam Minh đã sống một nghìn tuổi là nhóc, liền hỏi, “Sphinx, người bao nhiêu?”

“Không nhớ rõ nữa, ta mấy nghìn tuổi thì thằng nhóc này vừa mới sinh ra thôi.” Sphinx cười xấu xa, “Người đẹp bé bỏng, người đoán.”

Miêu Tiêu Bắc trầm mặc một hồi, vươn tay nhéo tai Sphinx, cố sức giật một cái.

“Ai nha...” Sphinx đau đến giật mình, quay đầu lại, nhưng chú ý tới ấn ký trên tay Miêu Tiêu Bắc, mở to hai mắt, “Ai nha!”

“Im!” Lam Minh vỗ đầu nó, “Nhìn phía trước! Người cẩn thận đụng phải máy bay!”

Mà Sphinx cũng thấy ấn ký trên cổ tay Lam Minh, giật mình há to miệng, hỏi, “Các người... Các người sao lại...”

Lam Minh đề đầu Sphinx, xoay mặt nó hướng tới phía trước, nghiêm túc nói, “Câm miệng, cẩn thận bay!”

...

Vì vậy, hai người một sư tử thêm một chú rồng nhỏ trong bầu trời đêm, cãi nhau bay như sao xẹt.

Miêu Tiêu Bắc ngẩng mặt nhìn bầu trời đêm với những ánh sao sáng như ngọc gần tới nỗi cứ tưởng với lên là có thể hái gọn trong lòng bàn tay, cảm thấy có chút kỳ diệu, bây giờ cậu bắt đầu tin tưởng, ông già Noel nói không chừng thực sự tồn tại, liền quay đầu hỏi Lam Minh, “Ông già Noel ở đâu?”

Lam Minh trầm mặc một hồi, nói, “Ở bắc cực.”

Miêu Tiêu Bắc gật đầu, quả thật có à.

Một lát sau, lại nghe Lam Minh “Phụt” một tiếng bật cười, dậm chân, “Cậu ta tin thật kìa, tin thật kìa a!”

Miêu Tiêu Bắc khó hiểu nhìn hắn, đã thấy Lam Minh và Sphinx đều phá lên cười.

Sphinx cười đến run người, “Thú vị thật, người này thú vị thật a!”

Miêu Tiêu Bắc nhin không được nhú mày, một người một sư này, lúc cười thì đạt đến cấp độ hâm như nhau!

.

Tốc độ của Sphinx không phải máy bay có thể bằng được, không bao lâu đã bay tới vùng trời thành phố S.

Sphinx có chút ca ngạo, “Lam Minh, người sống ở nơi phồn hoa như vậy a? Có rất nhiều người đẹp đó!”

“Chắc.” Lam Minh vỗ đầu nó, hỏi Miêu Tiêu Bắc, “Phương hướng cụ thể?”

Miêu Tiêu Bắc nhìn tọa độ bên trong máy định vị, nói, “Vị trí của chúng ta cách mục tiêu một khoảng, nhưng... bên đó là phía Đông à?”

“Bên kia!” Sphinx thay đổi một phương hướng, “Có thể căn cứ mặt trăng mà phân biệt.”

“Vậy thì đi qua bên kia.” Miêu Tiêu Bắc giơ tay chỉ phía trước, nói, “Tiếp tục đi tới trước một lúc.”

“Tuân lệnh, chủ nhân.” Sphinx nhảy tới phía trước rồi bay đi.

Lam Minh có chút bất mãn, “Sphinx, không nên cướp lời thoại của chủ nhân người.”

Miêu Tiêu Bắc bất đắc dĩ, vuốt cằm, tâm nói, đôi chủ tớ này thì ra là anh hùng khu ma nhân và hoàng kim sư tử trong truyền thuyết mà mọi người sùng bái, nhưng bây giờ lại biến thành một nhóm hai tên háo sắc hèn mọn đáng buồn nôn, thật mất hình tượng!

...

Sphinx lại bay tới phía trước một khoảng, Miêu Tiêu Bắc nhìn nhìn máy định vị trong tay, chỉ thấy đốm mục tiêu màu đỏ trên màn hình đã cách rất gần, mà nhìn xuống bên dưới, đã tiến vào khu nhà xưởng trống trải.

Lam Minh nhìn phía dưới, nói, “Hình như đã tìm được rồi.”

“Đâu?” Miêu Tiêu Bắc nhìn xuống.

Sphinx dường như cũng phát hiện, dừng lại tại không trung nói với Lam Minh, “Vùng này hình như rất nguy hiểm a, khí hắc ám thật mạnh.”

“Hạ xuống xem.” Lam Minh ra lệnh, Sphinx liền thả người... vọt xuống phía dưới.

Cuối cùng, Sphinx ngừng lại trên một bãi đất bằng phẳng, Miêu Tiêu Bắc đột nhiên cảm thấy quen thuộc, cảm giác hoang vu âm u, vội nói, “Là ở đây, tối hôm qua tôi tới đây, nhưng mà không biết cửa vào ở đâu.”

Lam Minh từ trên lưng Sphinx nhảy xuống, nói với nó, “Tìm.”

Miêu Tiêu Bắc cũng nhanh chóng leo xuống, chỉ thấy Sphinx cúi đầu ngửi ngửi, nhích từng chút từng chút mà tìm, trong miệng còn oán giận, “Gì chứ, ta là sư tử, ta đây là vua muôn thú, đứng đầu trong thần thú giới mà lại bị đối xử như con chó.”

Miêu Tiêu Bắc nhin không được hỏi Lam Minh bên cạnh, “Chuyện đó... các anh trước đây xảy ra chuyện gì? Sốc tâm lý sao? Tại sao lại biến hóa lớn như vậy a?”

Lam Minh lắc đầu, thản nhiên nói, “Sphinx cho tới giờ đều là như vậy, cho nên thường hay bị đánh.”

Miêu Tiêu Bắc nghe xong nhướng mi một cái, ý Lam Minh nói là —— Sphinx vẫn như vậy, anh ta cũng vẫn như vậy sao?

“Suyt.”

Lúc này, Sphinx ngẩng đầu, chỉ chỉ mảnh đất dưới chân mình, nháy mắt với hai người.

Lam Minh đi tới, cúi đầu nhìn, trên mảnh đất này đều là cây khô cỏ úa, mà cây cỏ xung quanh đều sống.

“Là một cửa hầm à?” Miêu Tiêu Bắc nói, “Tôi nhớ khu này hình như có một hầm trú ẩn.”

“Hầm trú ẩn à?” Lam Minh nói xong lại sờ sờ cằm, đứng lên, quả thật có thể lắm chứ, “Này, nhắn một tin cho Khế Liêu, nếu như hắn không chơi với mấy con sói nhỏ kia thì chắc chắn sẽ tới.”

“Được.” Miêu Tiêu Bắc lấy điện thoại ra nhắn tin, đã thấy trên màn hình điện thoại đột nhiên xuất hiện một cái mặt —— Đeo mặt nạ.

“A!” Miêu Tiêu Bắc cả kinh vung tay, điện thoại di động bay ra ngoài, Lam Minh khó hiểu giơ tay đón lấy, nhìn cậu, “Sao vậy?”

“Có người...” Miêu Tiêu Bắc vội chỉ vào cái điện thoại đó, ngực khó hiểu có phải gặp quỷ hay không?

Nhưng Lam Minh nhìn màn hình điện thoại, lại đưa cho Miêu Tiêu Bắc nhìn, phát hiện trên màn hình hoàn toàn không có ai đeo mặt nạ, chỉ là hình ảnh khởi động máy – ảnh chụp của Cổ Lỗ Y bắt chước MJ bày động tác mà thôi.

“Ách... Tôi nhìn lầm rồi sao?” Miêu Tiêu Bắc nhú mào, hoài nghi mình bị hoa mắt.

“Người nhìn thấy ai?” Lam Minh hỏi.

“Một người đeo mặt nạ.” Miêu Tiêu Bắc hồi tưởng một chút, “Nhìn hơi quen quen, hình như... Chính là người chúng ta từng thấy, là người cùng Trần Vũ đi vào hầm.”

“Hmm?” Lam Minh cũng cảm thấy có chút kỳ quặc.

“Là nguyên lý điện sinh vật đó.” Sphinx đột nhiên mở miệng, “Người nọ có lẽ là có linh lực rất mạnh, làm chú thuật ở đây, bởi vì linh lực của Bắc

Bắc mỹ nhân cũng rất mạnh, đặc biệt loại năng lực nhận biết siêu cường này va chạm với ấn ký mà hắc lưu lại, vì vậy thấy được hình ảnh.”

Miêu Tiêu Bắc nhìn không được mà nhú mày, Sphinx đang nói cái gì?

“Rất có thể.” Lam Minh gật đầu, “Xem ra bên trong ngoại trừ tên Huyết tộc kia, còn có một kẻ vô cùng lợi hại, loại khí âm u bên ngoài này không chừng cũng là hắc lưu lại.”

“Lam Minh.” Miêu Tiêu Bắc đột nhiên nói với Lam Minh, “Tôi cảm thấy, có chút không ổn.”

“Không ổn?” Lam Minh khó hiểu nhìn cậu, “Chỗ nào không ổn?”

“Không thể nói rõ.” Miêu Tiêu Bắc nhú mày lắc đầu, lại chăm chú nghĩ lại, có tin tức gì để nhận biết một chút không?

Cậu vừa nghĩ như vậy, bốn phía xung quanh chậm rãi trở nên âm ỉ, còn có tiếng động rất hỗn loạn, kêu thảm thiết... sợ hãi hét chói tai, hỏa thiêu...

“Bắc Bắc.” Lam Minh vỗ vỗ Miêu Tiêu Bắc đột nhiên ngây người, “Chuyện gì vậy?”

“Thật nhiều người chết a!” Miêu Tiêu Bắc nhìn không được nói, “Hình như không ổn.”

Lam Minh và Sphinx liếc mắt nhìn nhau, người chết chỗ nào?

Sphinx ngử ngử, đột nhiên mở to hai mắt, nói, “Không xong, khí hắc ám sở dĩ tràn ngập nơi này, là bởi vì che mùi máu tanh!”

Lam Minh sửng sốt, vươn tay rút ra Minh, giơ tay vung lên, một khối đất bị xốc lên, đồng thời, cảm giác một mùi khét và mùi máu tươi hỗn tạp xộc thẳng vào mũi, hình như có vật gì đó bị đốt trụi.

Nhìn lại vào trong động, chỉ thấy phía dưới tối đen như mực, hơi nóng lại xộc lên, có rất nhiều thi thể đỏ hồng hực đang bị thiêu đốt, ngọn lửa màu lam tỏa ánh sáng yếu ớt, liếc mắt, phảng phất như vừa đi tới địa ngục.

“Tại sao lại như vậy...” Miêu Tiêu Bắc giật mình không thôi, “Vừa thấy không phải như vậy!”

“Chúng ta đến chậm một bước.” Lam Minh nhíu mày, “Có người hủy thi diệt tích!”

“Vậy phía dưới này là con người hay thứ gì?” Miêu Tiêu Bắc mong muốn không phải người, ma vật tuy rằng chết đi cũng rất đáng thương, nhưng nghĩ lại ma vật hại người rất nhiều, cho dù chết đi cũng không chảy máu, hóa thành mây khói dường như cũng không thống khổ.

“Vào xem đi.” Lam Minh vươn tay cởi áo khoác, phủ lên đầu Miêu Tiêu Bắc, sau đó ôm lấy cậu.

“Tôi tự đi được!” Miêu Tiêu Bắc nói, “Hơn nữa, phía dưới vừa cháy lớn, bây giờ lại đột nhiên thông gió, có thể sẽ lại phát hỏa lần nữa, lại rất nóng.”

“Thì bởi vì rất nóng, cho nên mới muốn bế người xuống dưới!” Lam Minh cười cười, “Không khí hẳn là còn đỡ, nếu như người không chịu nổi, ta sẽ hô hấp nhân tạo cho người.” Nói xong còn nháy mắt mấy cái.

Miêu Tiêu Bắc ngậm miệng.

“Đi!” Lam Minh ôm lấy cậu nhảy vào trong động, “Sphinx, giữ cửa!”

“Giữ cửa.” Sphinx lắc lắc đuôi, ngồi ở cửa liếm lông mao, trong miệng bất mãn nói thầm, “Coi ta như con chó... Nhưng lại không ngờ ‘chủ nhân kia’ lại là một đại vu sư, tuy rằng trông rất đẹp, nhưng nhìn cũng thấy rất tốt để trêu ghẹo, hắc.”

.

Lam Minh ôm Miêu Tiêu Bắc tiến vào động, quả nhiên cảm thấy xung quanh nóng rực.

Miêu Tiêu Bắc vô thức nhìn Lam Minh, hỏi hần, “Nóng như vậy, anh không lo sao? Trên mặt đất nóng không?”

Lam Minh thản nhiên nói, “Nóng lạnh đối với ta mà nói không có ý nghĩa, ta chỉ để ý mỗi ấm áp mà thôi... Bắc Bắc, muốn mở mang kiến thức một chút không?”

Miêu Tiêu Bắc thật muốn đánh hần, người này bán hủ bán mãi thành quen thói rồi!

“Cổ Lỗ Y, nóng không?” Miêu Tiêu Bắc nhìn Cổ Lỗ Y trong túi, đã thấy Cổ Lỗ Y da đỏ rực đang lăn lộn, dường như rất thoải mái.

“Nó là hỏa long.” Lam Minh lắc đầu, “Sao có thể sợ nóng được!”

Miêu Tiêu Bắc lấy tay quạt gió, nhưng mà cậu rất nóng đó!

Lại đi vào trong.

“Bên kia!” Miêu Tiêu Bắc đột nhiên giơ tay chỉ vào phía trước, hỏi “Anh xem đó là cái gì?!”

Lam Minh theo hướng ngón tay cậu nhìn sang, chỉ thấy trong đồng thi thể cháy sém, còn có một vật gì đó đang động đậy, dường như là một người, nhưng rất ngắn!

Đến gần vài bước mới thấy rõ, Miêu Tiêu Bắc sợ đến trắng bệch cả mặt, vội quay đầu không dám nhìn nữa.

Lam Minh thấy rõ ràng, sờ dĩ rất gần, là vì chỉ có nửa thân người. Nửa thân dưới của kẻ kia đều bị chém đứt, ruột đều rơi ra ngoài. Kỳ quái chính là, máu người này màu lục, nhìn mặt hắc, bỏ qua một phần bị cháy bỏng, khuôn mặt vô cùng quen thuộc —— Trần Vũ!

“Sao lại thế này?” Miêu Tiêu Bắc và Lam Minh thấy Trần Vũ lúc này, đều kinh hãi.

“Ha hả...” Trần Vũ ngẩng đầu lên, nhìn hai người, đột nhiên bật cười, nói, “Quả nhiên, thật không ngờ lại tới nhanh như vậy a.”

Miêu Tiêu Bắc đối với hắc còn có chút chán ghét, hắc làm rất nhiều người tổn thương, chỉ là không quá xác định đáng vẻ hiện tại của hắc rất cuộc là ảo giác hay là thật? Tuy rằng Trần Vũ rất đáng ghét, nhưng thấy hắc thâm trầm như vậy vẫn khiến người khác lạnh cả tim.

“Đừng bị điều trước mắt mê hoặc.” Lam Minh lại đột nhiên cười, nói với Miêu Tiêu Bắc, “Thứ như hắc, chỉ cần trái tim còn tồn tại vài tế bào, thì có thể sống lại.”

Miêu Tiêu Bắc cả kinh, nhìn lại, chỉ thấy Trần Vũ sờ dĩ đang chậm rãi nhúc nhích, thật ra là đang thông thả sinh trưởng, sai, nói đúng hơn là thoát nhìn chậm rãi, nhưng thật sự là cấp tốc sinh trưởng. Chỉ thấy miệng vết thương trên người hắc không ngừng sinh ra da thịt mới.

“Vì sao dịch máu của người đều đặc dính lại, còn chưa chết?” Lam Minh khó hiểu hỏi.

Trần Vũ cũng hắc hắc cười, lúc này, mặt hắc đã khôi phục nguyên trạng, “Chuyện này ta cũng muốn biết, nhưng bây giờ ngươi vẫn còn thời gian nói chuyện với ta sao?”

Lam Minh sửng sốt.

“Người kia vừa rời khỏi, hẳn dường như là người các người muốn tìm.”

Miêu Tiêu Bắc và Lam Minh đều dừng một chút, liếc mắt nhìn nhau
—— Người muốn tìm?

“Nếu các người ở đây giết ta, chỉ là giết một tiểu lâu la không quan trọng gì.” Tay của Trần Vũ cũng mọc ra lại, chống cằm, “Không giết ta, cố gắng thì còn có thể bắt được người kia, hẳn muốn tới phương Bắc.”

Lam Minh nhú mày.

Miêu Tiêu Bắc ngẩng mặt thấy vẻ mặt của Lam Minh, chỉ thấy hắn do dự hai giây, liền xoay người xông ra ngoài, phi thân nhảy lên Sphinx, “Đi tới phương bắc.”

“Đi làm chi?” Sphinx chạy ra ngoài, tiện thể hỏi.

“Đi bắt con cá lớn.” Lam Minh vươn đầu lưỡi liếm liếm khoe miệng, giọng nói rất là hưng phấn.

.

.

Edit: Tiểu Lạc

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Khu ma nhân đại chiến thú nhân, sự bí ẩn của Lam Minh và cảm khái của Sphinx

Lam Minh và Miêu Tiêu Bắc cười Sphinx bay theo hướng bắc, Miêu Tiêu Bắc có chút khó hiểu, hỏi Lam Minh, “Chúng ta đuổi theo ai?”

“Người áo đen kia.” Lam Minh nói, vừa hỏi Sphinx, “Cảm giác được không?”

“Ừ!” Sphinx gật đầu, “Lực lượng hắc ám, vô cùng cường đại!”

Miêu Tiêu Bắc cũng hơi khẩn trương, mở túi ra nhìn nhìn, chỉ thấy Cổ Lỗ Y lại đang ngủ, hơi chút an tâm, kéo khóa lên bảo vệ, nhìn xung quanh... Có lẽ là do năng lực bị thức tỉnh tác động, cậu có thể cảm giác được một loại bất an, cũng không phải là sợ, mà chính là một loại cảm giác phát ra từ bản năng, bọn họ dường như đang tiếp cận một mối nguy hiểm nào đó.

Sphinx nhảy dựng lên, lướt qua một khu nhà xưởng, phía sau là một con đường hoang phế, chỉ thấy tại đầu cuối của con đường, có một kẻ áo đen, khoác áo choàng đen, trong tay xách theo một ngọn đèn cổ quái, phía trên cổ, còn đeo một cái mặt nạ kỳ dị, nhìn từ xa, giống như treo một gương mặt người không có biểu tình.

“Lam Minh.” Miêu Tiêu Bắc cũng thấy người nọ, bèn nói, “Hắn chính là người lần trước mở Vạn Ma động kia...”

“Ừ!” Lam Minh gật đầu.

Sphinx gia tăng tốc độ, nhưng khi tới gần, hơi ngẩn người nói, “Lam Minh, mùi này quen thuộc lắm...”

“Quen thuộc?” Lam Minh sửng sốt, lại nghe thanh âm Sphinx trở nên là lạ, “Là hửn?!”

Trên mặt Lam Minh cũng sản sinh một loại biểu tình nghi hoặc, lúc này, người nọ đã ngừng bước, chậm rãi quay đầu lại.

Trong bóng tối, hửn phủ kín mình trong áo choàng, khuôn mặt căn bản không thể nào nhìn rõ, thân hình cao gầy, lưng hơi khom, thoạt nhìn cảm giác như tuổi tác khá lớn, nhưng cũng rất khó nói... Bởi vì Miêu Tiêu Bắc thấy bàn tay xách theo đèn ***g của hửn, cũng không phải già nua.

“Rafah?” Lam Minh nhìn hửn một lúc lâu, rốt cuộc cũng cảm giác được hơi thở quen thuộc, có chút không thể nào tin nổi mà đặt một câu hỏi.

Miêu Tiêu Bắc cũng nghe ra tia nghi hoặc trong lời của Lam Minh, người nọ là người quen của anh ta? Hơn nữa khi Lam Minh nhìn người nọ, cũng không có địch ý rõ ràng, nói rõ người nọ cũng không phải kẻ địch.

“Ha hử...” Người nọ quay đầu lại, đứng trong bóng tối nhìn Lam Minh một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi mở miệng, phát ra tiếng cười đơn điệu. Miêu Tiêu Bắc trong nháy mắt cảm giác có một loại khí u ám kéo tới, mở to hai mắt, không quá xác định mà nhìn người nọ.

“Lam Minh... Lần này gặp lại người thực sự là một chuyện vui.” Người nọ mở miệng nói, giọng nói hơi khàn, nhưng không già, chỉ là nghe không ra ngữ điệu, tuy rằng miệng thì nói là vui vẻ, nhưng có thể nhìn ra được, không hề có gì vui hay không vui.

“Đã thật lâu không gặp rồi.” Lam Minh nhú mày.

Sphinx đáp xuống đất, hai bên đối diện, cách nhau cũng không phải quá xa, Lam Minh quan sát hẩn một lúc lâu, hỏi, “Người đã xảy ra chuyện gì?”

“Hử?” Rafah có chút khó hiểu hỏi, “Cái gì?”

“Người mở Vạn Ma động.” Lam Minh hỏi, “Người bị ai điều khiển sao? Vì sao lại làm chuyện này?”

“Điều khiển?” Rafah lại cười ha hả, hỏi, “Bị cái gì điều khiển?”

“Rafah!” Sphinx kêu hẩn một tiếng, “Người bị quỷ nhập sao? Trước đây không phải sợ nhất là đi đêm sao? Sợ nhất ác ma sao?!”

“Trước đây?” Rafah sờ sờ cằm, “Đó là bao lâu trước đây? Có lẽ lâu lắm rồi, lâu đến nỗi bản thân ta cũng không thể nhớ.”

Miêu Tiêu Bắc nghe hai bên nói chuyện có chút là lạ, lại đột nhiên muốn nhìn một chút diện mạo thật của người tên Rafah này, hay là có thể giúp được Lam Minh.

Có lẽ nguyên nhân là do linh lực lẫn cảm chạm vào nhau, trong óc Miêu Tiêu Bắc vừa hiện lên ý nghĩ kia, thì liền thấy một gương mặt đột nhiên xuất hiện trước mắt, đầu tiên là một nửa mặt, đó là một thanh niên, da trắng nõn, tóc vàng mắt xanh. Nhưng đây chỉ là chợt lóe mà qua. Trong nháy mắt, nửa gương mặt kia của hẩn bị vô số mạch máu đen đúa vây quanh, xâm chiếm. Miêu Tiêu Bắc không xác định được đó là mạch máu hay là lưới, hoặc là vô số sợi dây hoặc là sâu? Nói chung, nửa gương mặt kia của hẩn cực kỳ đáng sợ, hơn nữa cảm giác... dường như còn đang xâm thực hoàn toàn nửa bên.

Miêu Tiêu Bắc phục hồi tinh thần thì thân thể lại run lên.

Lam Minh cảm giác được, quay đầu lại có chút nghi hoặc nhìn cậu.

Miêu Tiêu Bắc vươn tay đề vai Lam Minh, “Tôi nhìn thấy.” Nói xong, muốn đem hình ảnh mình vừa thấy cho Lam Minh xem, “Hắn bị vô số thứ gì đó màu đen xâm thực.”

Trước mắt Lam Minh quả nhiên xuất hiện nửa bên mặt đáng sợ, nhúu mày.

“Người bị ký sinh sao?!” Sphinx nghe được Miêu Tiêu Bắc nói, rống lên một tiếng.

“Người tìm được trợ thủ khá lợi hại đó.” Rafah chậm rãi giơ tay, kéo mũ áo choàng xuống, quả nhiên, chỉ thấy khuôn mặt vốn có của hắn cơ bản đã không thể nhìn ra, xúc tu màu đen giống như dây leo quấn đầy lấy hắn.

“Đó là thứ gì vậy?” Lam Minh hỏi, “Ký sinh thể của ai?”

“Ai biết được?” Rafah thản nhiên lắc đầu, “Dù sao hắn có thể cho ta sức mạnh là được.”

“Ta giúp người gỡ xuống.” Lam Minh nói, vươn tay muốn rút đao.

“Không cần đâu Lam Minh, ta như vậy là tốt...” Rafah lắc đầu, đột nhiên vỗ đầu, “Đúng rồi, ta nhớ ra rồi, có lẽ là do xao động nên khiến người và vị Đại Tế Ti phía sau người tỉnh lại rồi.”

“Người rút cuộc vì sao lại mở Vạn Ma động, người muốn làm gì?” Lam Minh hỏi.

“Lam Minh, ký sinh hắn hình như là loài đã tuyệt chủng!” Sphinx xen vào nói, “Hắn có thể đã đi qua Hắc Ám từng lâm.”

Lam Minh nhúu mày thật sâu, “Người vào trong đó để làm gì?”

“Ta nhớ không rõ lắm.” Rafah mặt không biểu tình nói, “Nói chung là bị ma quỷ nào đó đuổi theo, lại lỡ chân chạy vào đó... Thế nào Lam Minh?”

Rafah kia từng là một kẻ vô dụng, bây giờ lại có năng lực như vậy, người khó chịu sao?”

“Biểu cảm hiện tại của người làm cho ta rất khó chịu.” Lam Minh lạnh lùng nói, trong tay đã cầm chặt Minh.

“... Đừng lộ ra biểu cảm dọa người thế này.” Rafah nhẹ nhàng xua tay với Lam Minh, chỉ thấy cánh tay kia giấu trong áo hắn, là hoàn toàn chuyển đen.

“Ta còn có chuyện rất quan trọng phải làm, Lam Minh, chuyện không liên quan tới người, nếu đã bị chôn vùi trong bóng đêm lâu như vậy, thật vất vả được cứu ra, vậy cứ hưởng thụ sinh hoạt mới đi. Người cũng nên giải thoát rồi, dù sao, hôm nay người nhớ kỹ những kẻ tội nghiệt năm xưa, hầu như đã chết hết.” Nói xong, hắn đột nhiên kéo áo choàng xuống, trong bóng tối xuất hiện một lỗ hổng không gian, Rafah đi tới nơi đó.

“Còn muốn chạy?!” Sphinx vừa định đuổi theo, đột nhiên, bốn phía vang lên từng đợt gầm rú trầm thấp. Trong thanh âm còn mang theo giọng khàn khàn cuồng bạo...

Miêu Tiêu Bắc nhìn xung quanh, chỉ thấy trong rừng cây hai bên đường có những bóng người màu đen đi ra. Tất cả bọn họ đều bị khuất trong bóng tối, duy nhất một đôi mắt màu đỏ như máu còn lóe lên ánh huỳnh quang.

Miêu Tiêu Bắc nhìn kỹ, phát hiện những bóng đen này rất kỳ quái, nửa trên là người, nửa dưới thì giống thú, gấu, hoặc là ngựa...

“Thằng quỷ đó lại dám đưa người thú tới thế giới hiện thực, điên rồi sao?” Sphinx gầm nhẹ bào bào chân lên mặt đất, “Nếu như chạy loạn tới những nơi khác, vậy sẽ tạo thành tàn sát.”

Lam Minh không lên tiếng, không biết là lâm vào hồi ức nào đó, hay đang suy nghĩ cách gì, dù sao cũng chỉ là ngơ ngác nhìn lỗ hổng không gian

đã hoàn toàn hòa tan vào trong tấm màn của đêm đen, chỉ còn lại có một cánh tay trắng bệch xách theo ngọn đèn le lói.

Sphinx vội vàng nhìn hẳn, “Lam Minh?!” dường như muốn đuổi theo vào đó.

Hình bóng của Rafah đã bắt đầu mờ nhạt, chỉ để lại một câu hỏi thăm ân cần nhẹ nhàng trộn lẫn vào trong bóng tối, “Lam Minh, giết những tên người thú này đi... Nhưng mà người phải nhớ kỹ, giết nhiều ma vật, cũng không chuộc lại được tội nghiệt trên người người năm đó, người là tội nhân không được tha thứ.”

Nối tiếp câu nói của hẳn, là tiếng gầm gừ phẫn nộ của Sphinx.

Màn đêm khép lại, Miêu Tiêu Bắc thấy những người thú xung quanh đứng thành hình vòng cung, tiến vào trạng thái muốn công kích.

Lại nhìn Lam Minh, chỉ thấy hẳn còn đang chờ ra.

“Lam Minh?!” Sphinx quay đầu gọi hẳn, cúi đầu gầm lên một tiếng, những người thú kia hiển nhiên kinh sợ khí thế của nó, khẽ lui về sau, di động trái phải, dường như muốn chọn góc độ tấn công.

Miêu Tiêu Bắc đột nhiên sản sinh một ý nghĩ mà một người không nên có, cậu muốn cảm giác một chút về tâm tình lúc này của Lam Minh. Còn nữa, vừa nãy lời của Rafah nói, tội nghiệt gì a? Tội nhân... Quá khứ của Lam Minh, đến tội cùng có bao nhiêu thần bí.

Nghĩ tới đây, Miêu Tiêu Bắc liền nỗ lực sử dụng biện pháp mà lần trước Lam Minh hướng dẫn cho mình để xem nội tâm của Cảnh Diệu Phong.

Tập trung tinh thần... Trong nháy mắt, Miêu Tiêu Bắc cảm thấy mình tiến vào một vùng tối tăm... Trong một mảnh đen kịt, xa xa có một người tái nhợt ngồi dưới đất, ôm chân, cúi đầu.

Miêu Tiêu Bắc còn chưa kịp nhìn rõ ràng, đột nhiên lại cảm giác được một cỗ ngoại lực và một luồng ánh sáng rất mạnh phóng tới nơi mình.

“A!”

Gió mạnh thổi qua... Thân thể Miêu Tiêu Bắc bay về phía sau.

Cảm giác đau đớn khiến cậu mở mắt, phát hiện mình đã không còn trên lưng Sphinx, trước mắt cũng không phải lưng của Lam Minh... Cậu thực sự bị bắn ra ngoài.

Sphinx và Lam Minh ngay phía trước cậu, có chút giật mình quay lại nhìn cậu. Đồng thời, Miêu Tiêu Bắc cảm thấy phía sau kéo tới một trận gió mạnh mang theo mùi tanh tươi.

Cậu cả kinh, lập tức ý thức được, là người thú!

Vô thức ôm lấy đầu, cho rằng mình sẽ bị tấn công, nhưng trước mắt nhoáng lên một bóng người, phía sau truyền đến tiếng “Phụp...” trong trẻo, tiếng động này bình thường cũng có thể nghe được, giống như tiếng giết cá, dùng dao nhỏ mổ bụng cá.

Mở mắt lần nữa, chỉ thấy Lam Minh ở bên cạnh cúi đầu nhìn mình, một đôi con ngươi màu vàng có chút bất đắc dĩ.

“Lam Minh...” Miêu Tiêu Bắc thấy Lam Minh mặt không biểu tình đá văng một con thú nhân xông lên, giơ tay tự nắm vai mình túm một cái...

Trong nháy mắt, Lam gào thét bay ra, xoay quanh không trung bên trên Miêu Tiêu Bắc, vượt rỗng cứng rắn đập nát một con thú nhân đi tới gần, máu tươi vương vãi khắp nơi.

Miêu Tiêu Bắc mở to hai mắt, lần đầu tiên cậu nhìn thấy máu khi Lam Minh tàn sát... Cậu cho rằng những ma vật khi bị giết, chỉ là có chút lãng

mạn tan thành mây khói mà thôi...

“Lần sau.”

Giọng Lam Minh đột nhiên truyền đến.

Miêu Tiêu Bắc liền cảm giác trên cằm hơi mát lạnh.

Ma đao của Lam Minh chẳng biết từ bao giờ xuất hiện trước mặt cậu, chỗ trơn nhẵn sắc bén của đao nhẹ nhàng nâng cằm cậu.

Miêu Tiêu Bắc ngẩng đầu, chỉ thấy Lam Minh đứng đó, từ trên cao nhìn xuống cậu, chỉ chốc lát sau khi đối diện, Lam Minh mở miệng nói, “Đừng... làm chuyện nguy hiểm như vậy.”

Trên mặt Miêu Tiêu Bắc hơi xấu hổ... Giống như vụng trộm, tại sao mình lại nghĩ đến việc nhìn lên nội tâm của Lam Minh?

Lam Minh rút đao về, đồng thời, đuôi của Lam vòng lại, hình thành một vòng bảo hộ... chặt chẽ vây quanh Miêu Tiêu Bắc ở chính giữa.

Miêu Tiêu Bắc nhìn bốn phía một chút, chỉ thấy màu lam bạc xung quanh liên tục chuyển động, và cả lớp da mang theo những chiếc vảy lông lánh.

Theo một tiếng gầm rống giận dữ của Sphinx, Miêu Tiêu Bắc nghe được tiếng chém giết.

Thanh âm này cùng với tiếng mà trước đây mình từng nghe Lam Minh chiến đấu hoàn toàn không giống, nơi này có tiếng kêu thảm thiết, là kêu thảm thiết trong đau đớn, có rống giận, là rống giận của loài thú bị vây hãm... Còn có tiếng vũ khí lạnh lẽo chém vào máu thịt rất chân thật, tiếng xé rách.

Miêu Tiêu Bắc chỉ cảm thấy khắp người phát lạnh.

Nếu như nói trước đây Lam Minh diệt ma, là vừa có âm nhạc có tiết tấu, tràn ngập nhịp điệu, nhưng bản thân lại là diễn viên kịch câm không tiếng động... thì hôm nay, chính là giết chóc rất chân thật rõ ràng.

“Bắc Bắc.”

Cổ Lỗ Y bị đánh thức, giật khóa kéo nhô đầu ra, trong đôi mắt thật to có chứa một chút kinh hoàng.

“Cổ Lỗ Y.” Miêu Tiêu Bắc từ trong túi lấy ra tai nghe đeo vào cho Cổ Lỗ Y, mở nhạc, ôm nó vào lòng, để nó không thể nghe thấy tiếng động khiến cho người khác chán ghét này.

.

Cũng không biết qua bao lâu, khi Miêu Tiêu Bắc nghĩ cái lỗ tai mình đã chết lặng, có thể mất thính giác, Lam hô một tiếng rồi biến mất... lưu lại một làn gió mát.

Ngẩng đầu, chỉ thấy Lam trở lại thân thể Lam Minh, Sphinx chạy tới bên cạnh hắn, ngồi bên cạnh, liếm máu tươi dính trên móng vuốt.

Lam Minh lắc lắc Minh... Vết máu trên thân đao Minh toàn bộ bị vung ra, vẫn như cũ là màu kim loại sạch sẽ đến lạnh lẽo, chậm rãi biến mất, trở thành một chiếc vòng đeo tay hoa lệ.

Lam Minh đi tới, Miêu Tiêu Bắc thấy trên người hắn không dính máu, ánh mắt cũng là bình thường, không có bị thương... Yên lòng.

“Không sao rồi.” Lam Minh trở về.

Miêu Tiêu Bắc lấy tai nghe của Cổ Lỗ Y xuống, Lam Minh ngồi xổm xuống, dường như muốn như thường ngày sờ sờ hai má Cổ Lỗ Y, Cổ Lỗ Y

đột nhiên chui vào hõm vai Miêu Tiêu Bắc, giống như sợ hãi dùng cánh bao lấy mình.

“Cổ Lỗ Y!” Miêu Tiêu Bắc thấy được tâm tình lóe qua trong mắt Lam Minh, trong lòng không hiểu sao lại xót xa, có chút nghiêm khắc kêu Cổ Lỗ Y một tiếng.

Cổ Lỗ Y dường như cũng phục hồi tinh thần, quay đầu lại, cẩn thận liếc nhìn Lam Minh, có chút áy náy, nhưng vẫn nhanh chóng chui trở về balo.

“Ách...” Miêu Tiêu Bắc xấu hổ.

“Ày.” Sphinx đã liếm máu sạch sẽ, thản nhiên nói, “Trẻ con mà, nó biết cái gì, đừng để trong lòng.”

Miêu Tiêu Bắc áy náy nhìn Lam Minh.

Lam Minh nhún nhún vai, nhìn nhìn máu trên cánh tay, nhìn quanh bốn phía, “Phải thiêu hủy những thứ này mới được.”

“Vì sao bọn chúng không tan biến?” Miêu Tiêu Bắc khó hiểu, “Đó không phải ma vật sao?”

“Nói chính xác là người thú.” Lam Minh đứng lên, “Là một loại động vật, giống như bầy sói, cho nên sẽ chảy máu.”

“Người thú là loại người cải tạo khó đối phó nhất.” Sphinx phun ra một ngụm nước bọt, “Phi phi, máu này thật là thối.” Vừa tiếp tục giải thích cho Miêu Tiêu Bắc, “Loại người thú này là dã thú sinh hoạt trong Hắc Ám sâm lâm, ngoại trừ giết chóc thì chẳng biết gì cả, tuyệt đối không thể để nó đi tới thế giới loài người, nếu không sẽ tạo thành tàn sát kinh khủng.”

Miêu Tiêu Bắc gật đầu, nghĩ quả nhiên rất đáng sợ.

Lúc này, Lam Minh đã bắt đầu thu về những phần còn lại của chân tay rơi rụng của người thú, xếp thành một đồng, Sphinx nháy nháy mắt với Miêu Tiêu Bắc, “Người ở đây ngồi chờ một hồi, ta đi tìm vài công cụ.”

Miêu Tiêu Bắc gật đầu, chỉ thấy Sphinx chợt lóe mất tăm, dường như đi tới nhà xưởng phía sau.

Đứng lên, Miêu Tiêu Bắc nhìn Lam Minh một mình thu dọn những mảnh thi thể, đã định đi giúp đỡ, nhưng cúi đầu, nhìn những tứ chi đầy lông lá đáng sợ, cậu kháng cự theo bản năng.

“Đừng chạm vào những thứ bẩn thỉu này.” Lam Minh đột nhiên mở miệng, nhoẻn miệng cười, “Cẩn thận ngón tay bị thối rửa đó, con người.”

Miêu Tiêu Bắc lườm hăn một cái, nhưng trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Không lâu sau, Sphinx ngậm một bao đồ trở về.

Đặt bên cạnh Lam Minh.

Lam Minh đã đem tất cả tứ chi chất thành một ngọn núi nhỏ.

Miêu Tiêu Bắc mở bao ra, chỉ thấy vài bình xăng.

Lam Minh tưới xăng lên đồng thi thể, suy nghĩ một chút, từ trên người lấy ra một điều thuốc.

“Thuốc ở đâu ra a?” Miêu Tiêu Bắc hiếu kỳ.

“Vừa nãy Cảnh Diệu Phong cho ta.” Lam Minh nói, “Ta đã muốn làm động tác này lâu lắm rồi.” Nói xong đem thuốc hút ngậm vào miệng, vươn tay chộp lấy Cổ Lỗ Y trong balo đang lấp ló nhìn ra bên ngoài.

“Cô cô cô cô.” Cổ Lỗ Y vùng vẫy hai cái, phát hiện cánh tay mà Lam Minh dùng để bắt mình không dính máu mới an tĩnh lại.

“Mượn chút lửa đi thẳng nhóc hư hỏng.” Lam Minh nhượng mi với nó một cái.

Cổ Lỗ Y hồng hộc hút mấy hơi, cố sức thổi ra bên ngoài... Cái bật lửa rất mạnh nha.

Lam Minh dùng lửa đó châm thuốc, trả Cổ Lỗ Y lại cho Miêu Tiêu Bắc, sau đó học dáng vẻ của Cảnh Diệu Phong, hút một hơi...

“Khụ khụ...” Lam Minh ho khù khụ, “Gì vậy trời.”

“Thứ tiêu khiển của nhân loại là cổ quái thế này.” Sphinx chỉnh lại bờm sư tử uy phong của mình, “Muốn học làm ra vẻ thì phải trả giá lớn.”

“Ha hả.” Lam Minh gật đầu, vươn tay, nhẹ nhàng búng đầu lọc ra... Điều thuốc bay vòng tại không trung vài vòng, rơi xuống đồng thi thể.

“Oanh” một tiếng, ngọn lửa hừng hực bùng lên, chiếu sáng một vùng trời đêm.

Lam Minh và Miêu Tiêu Bắc nhìn chăm chăm đồng lửa, lẳng lặng nhìn.

“Mặc kệ tên quỷ hút máu biến chủng kia sao?” Sphinx hỏi.

“Hắn hẳn là đã sống lại rồi.” Lam Minh rướn thắt lưng thở dài, “Giữ lại ngày mai gọi những người khác xử lý đi.”

“Ừ...” Sphinx nằm sấp trên mặt đất liếm lông mao, “Trải qua một nghìn năm, người có vẻ đã trưởng thành một chút.”

“Thật không?” Lam Minh cười, nhưng cảm giác Miêu Tiêu Bắc nhẹ nhàng nâng tay hắn lên.

Lam Minh cúi đầu nhìn.

Trên khuôn mặt hấp dẫn người khác của Miêu Tiêu Bắc có một tia tập trung, được ngọn lửa làm nền có vẻ nhu hòa rồi lại lóa mắt.

Một lúc lâu, Lam Minh mới hỏi, “Người đang quyến rũ ta sao?”

Miêu Tiêu Bắc giúp Lam Minh lau vết máu khô trên cánh tay, cất lại chai nước khoáng, ném mảnh khăn giấy vào trong lửa, cho Lam Minh một nụ cười xán lạn.

Sphinx bên cạnh nhìn, chậm rãi lắc đầu —— Cho nên nói, ma vật đều chán ghét nhân loại.

Nhân loại, có đôi khi dịu dàng có đôi khi tàn nhẫn, sau khi trêu đùa người đến xoay quanh, bọn lại giống như sao băng bỏ rơi người, bay vút đi. Dù cho người kia kiên trì nở nụ cười với người một trăm năm... Lưu cho ma vật, cũng chỉ là tích mịch, cùng nhưng nhớ hàng nghìn hàng vạn năm...

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Vaccine ngừa virus biến chủng ra đời, Sphinx, bình minh của cuộc sống hạnh phúc

Lửa Cổ Lỗ Y phun ra đường như so với loại lửa bình thường có uy lực lớn hơn nhiều, hoặc là thân thể của người thú càng dễ cháy, nói chung thời gian qua chưa bao lâu, lửa đã dần dần nhỏ lại, cuối cùng những tứ chi này bị đốt thành một đồng vật chất đen thui khó xác định.

“Được rồi.” Sphinx đi tới, nói với Lam Minh, “Chúng ta đi về đi.”

“Ừ.” Lam Minh kéo Miêu Tiêu Bắc đi tới... Sphinx tung cánh, bay lên.

Khi bay qua nhà xưởng, Lam Minh cau mày, chỉ chỉ phía dưới, “Sphinx, hạ xuống đi, hình như có gì đó.”

Sphinx hạ xuống, dần dần tới gần mặt đất, chỉ thấy lối vào phòng thí nghiệm ngầm kia, có gì đó đang nhúc nhích.

“Là người!” Miêu Tiêu Bắc cũng thấy rõ, chỉ là người này khá kỳ dị.

Sphinx lại đến gần một chút, tất cả mọi người nhú mày... Chỉ thấy kẻ nằm trên mặt đất không phải nhúc nhích, mà là quần áo rách nát trên cơ thể nhẹ nhàng lay động trong gió.

“Là Trần Vũ.” Miêu Tiêu Bắc thấy Trần Vũ đã chết đang nằm trên mặt đất.

Thi thể này so với những thi thể bình thường rất đáng sợ, màu xám, hình dạng cũng già cỗi khô quắt, dường như mất nước. Chi sau và cánh tay đều là mới mọc ra, trụi lủi không mặc gì, chân quặp lại, trước khi chết dường như khá thống khổ. Đương nhiên, nơi mà kẻ khác ghét nhất – ngực hằn – có một lỗ hồng lớn... Vị trí trái tim đã trống không, trên mặt đất có những khối gì đó cứng rắn màu lục rơi lả tả, hẳn là trái tim bị bóp nát của Trần Vũ.

Miêu Tiêu Bắc đột nhiên nghĩ chết đi như vậy thật ghê tởm, liền xoay mặt nhìn nơi khác.

Sphinx ngử ngử, nhìn về phía bức tường vây xa xa.

Lam Minh nhíu mày nói, “Ra đi.”

“Là một con quỷ hút máu duy nhất mà người không quá ghét, ta cảm thấy rất vinh hạnh, nhưng Drake đã dặn ta phải cẩn thận, bởi vì gần đây tâm trạng người hình như không tốt.” Phía sau tường vây truyền đến một giọng nói trầm thấp nhưng có nhiều từ tính.

Miêu Tiêu Bắc sửng sốt, nhìn sang hướng bên đó một chút, mới phát hiện trong góc tường tối mờ, có một người dựa vào, ánh sáng bị khuất vừa đủ, thấy không rõ lắm, lại rất khó quên.

Lam Minh không lên tiếng, một lát mới hỏi, “Người giết hằn?”

“Ừ, hằn vừa sống lại, lực lượng còn chưa khôi phục, lúc này giết hằn không cần tốn nhiều sức.” Người nọ cười nhạt trả lời, “Thi thể đó người có thể lấy đi, không ngại mà nói, sáng sớm mai ta đến đảo Ác Ma lấy vaccine của virus biến chủng này.”

“Quý huyết quả nhiên là âm hiểm mà.” Lam Minh mặt không biểu tình nói, “Ta lấy thi thể này về có ích lợi gì?”

“VẬY, LẤY CÁI NÀY ĐI.” NÓI RỒI CHỢT NGHE “VÙ” MỘT TIẾNG, Lam Minh giờ tay đón được một cái lọ, Miêu Tiêu Bắc nhìn thoáng qua, bên trong là máu màu lục.

“Ngày mai ta sẽ cố lắng lặng yên không tiếng động tới đó, tạm biệt.” Nói xong, người nọ lui về sau một bước, triệt để ẩn vào trong bóng tối, Miêu Tiêu Bắc biết, người nọ đã rời đi.

“Đây là máu của Trần Vũ sao?” Miêu Tiêu Bắc nhìn nhìn cái lọ, nhưng cũng không quan tâm đến người kia, bởi vì cậu biết, Lam Minh không thích nói về chuyện liên quan đến quỷ hút máu, dù sao cậu cũng không quá hứng thú, cho nên dứt khoát không hỏi nữa.

“Chắc vậy.” Lam Minh cúi đầu, đút cái lọ vào trong túi, Sphinx lại lần nữa cất cánh.

“MẶC KỆ THI THỂ KIA SAO?” Miêu Tiêu Bắc hỏi, “CÓ CẦN TIÊU HỦY KHÔNG?”

“Không cần.” Lam Minh lắc đầu, “Trời sắp sáng, thi thể sẽ tự động đốt thành tro tàn.”

Miêu Tiêu Bắc gật đầu, tâm nói, quỷ hút máu cũng tiện thật, ngay cả phí mai táng cũng có thể bỏ bớt... Nghĩ tới đây, không khỏi rung mình một cái, gần đây càng ngày càng lạnh, bị Phong Tiểu Vũ lây nhiễm sao?

.

Khi trở lại đảo Ác Ma đã là hừng đông, bởi vì mệt nhọc, Miêu Tiêu Bắc dựa vào ngực Lam Minh mà ngủ, Lam Minh bế cậu xuống.

Sphinx nhìn nhìn, cười hắc hắc mà nói, “Lam Minh, cậu ta rất đáng yêu đó.”

Lam Minh khinh bỉ lườm nó.

“Không muốn nhân cơ hội ăn tươi cậu ta sao?” Sphinx nói đùa với hắn, “Trông cậu ta thì ‘ăn’ rất ngon, chọc cho khóc nhất định rất đáng yêu.”

“Người đã tới tuổi này rồi đừng bỉ ổi như vậy được không hả?” Lam Minh khinh khỉnh liếc.

Sphinx nhướn mày, “Ta cũng có huyết thống ác ma đó, không bỉ ổi thì sao làm ác ma được?”

Lam Minh chán ghét lắc đầu, bế Miêu Tiêu Bắc về tới phòng mình, đặt lên giường, đắp chăn lên, đặt Cổ Lỗ Y bên cạnh cậu, Cổ Lỗ Y vênh vênh cái miệng, vươn tay ôm Miêu Tiêu Bắc vừa định hôn, Lam Minh vỗ một cái lên miệng nó.

Cổ Lỗ Y dẫu mở, xoa xoa miệng bất mãn nhìn Lam Minh.

Lam Minh liếc xéo nó, cảnh cáo nó không được quá thân thiết.

Cổ Lỗ Y tiến vào trong chăn, kề sát Miêu Tiêu Bắc mà ngủ.

Lam Minh lại quan sát gương mặt say ngủ của Miêu Tiêu Bắc một hồi, một lúc lâu sau mới xoay người đi ra ngoài.

Sphinx lắc đầu nhìn hắn, nằm sấp bên giường, trên lớp thảm nhung trải sàn, “Lam Minh, người đi đi, ta cũng buồn ngủ để ta ngủ trước...”

Chỉ là không đợi nó nằm xuống, Lam Minh đã với tay túm lên, kéo lê ra tới hành lang, đóng cửa, “Không cho người một mình ở cùng với cậu ấy!” Nói xong, giơ tay điểm nhẹ vào cửa rồi xoay người đi.

“Lam Minh!” Sphinx ở phía sau kêu to, “Lòng đồ kị của người nặng tới phát rồ rồi!”

Lam Minh đi tới phía trước, không thèm quay đầu lại, giơ thẳng ngón tay giữa với nó.

Đợi Lam Minh quẹo xuống lầu đi tới phòng thí nghiệm của Frank, Sphinx cũng giảo hoạt cười, “Xì, còn muốn làm khó dễ ta sao? Trước tiên đi hôn nhẹ tiểu mỹ nhân của nhà người!” Nói xong, khẽ vung đuôi lên định xoay nắm cửa, nhưng lông đuôi nó vừa đụng tới cửa thì... xèo một tiếng!

Sphinx giật mình nhảy bắn lên, chỉ thấy trên tay nắm có một chú thiêu đốt đơn giản... Nhìn lại cái đuôi của mình.

“A!”

Hơn nửa đêm, tất cả mọi người đã ngủ từ lâu nghe được một tiếng sư tử rống long trời lở đất, “Lam Minh! Người trả cái đuôi gọi cảm xinh đẹp lại cho ta!”

Trong phòng, Miêu Tiêu Bắc bởi vì quá mệt mỏi mà hoàn toàn không tỉnh, trở mình một cái, Cổ Lỗ Y đang ôm cậu thiếu chút nữa từ trên gối đầu ngã xuống, một tay nhẹ nhàng kéo gối đầu nhích qua một chút. Chờ Miêu Tiêu Bắc nằm im rồi lại nằm trên gối đầu ngủ ngon, Cổ Lỗ Y kéo chăn lên, ôm Miêu Tiêu Bắc cọ cọ, “Bắc Bắc, ái người~”

Sau đó nó nhẹ nhàng lắc đuôi, sung sướng ngủ.

.

Frank sau khi nhận được máu màu lục, tiến hành phân tích, nói với Lam Minh rất nhanh sẽ nghiên cứu ra vaccine phòng bệnh và huyết thanh giải độc.

Lam Minh gật đầu, “Sáng mai Mel Linke phỏng chừng sẽ đến, người bảo lưu lại một phần cho ta, một phần cho hân.”

“Tuân lệnh đại nhân.” Frank lập tức hành lễ, nói xong xoa xoa tay tới gần, “Như vậy, đại nhân, sợi tóc cao quý mỹ lệ vô địch của ngài...” Còn chưa nói xong Lam Minh đã mất tăm.

“Ai...” Frank nắm chặt hai tay ngẩng mặt nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ thủy tinh, “Tôi không ảnh đi không tung tích, thần bí mỹ lệ cường đại cỡ nào cũng không sánh được... Ta sẽ không buông tha Lam Minh đại nhân! Xin tiếp tục dùng sự cao ngạo xa năm mươi vạn dặm của ngài dẫn dắt ta đi... Nha a!”

Frank đang say sưa, ngược mắt, thấy Cảnh Diệu Phong đang ngồi trên sofa đối diện mình, khẽ cau mày nhìn lão.

“Khụ khụ.” Frank lập tức ho khan một tiếng, giữ vững hình tượng học giả cúi đầu tập trung nghiên cứu, trong miệng nói thầm, “Có phải lông trên thân thể tốt hơn tóc trên đầu hay không? Không biết lông tơ trên người Lam Minh đại nhân là màu vàng hay màu đen...”(=))

Cảnh Diệu Phong nghe sắp hết nổi, đứng lên, quyết định đi ra ngoài phơi ánh trăng, rời xa lão biến thái M này!

.

Tới sân bên ngoài, Cảnh Diệu Phong ngẩng đầu lên, đèn trong gian phòng của Bạch Lâu ở lầu hai đã tắt, Bạch Lâu có thể đã ngủ, nhưng oan hồn là hư thể, hẳn là không cần ấm áp hoặc nghỉ ngơi, cũng sẽ không mệt mỏi. Nhưng Bạch Lâu nếu là quỷ sứ, hẳn là có vài năng lực khác. Cảnh Diệu Phong có chút lạc quan mà nghĩ, có người nói quỷ sứ cường đại có thể thực thể hóa, mong điều đó là thật, anh sẽ cố gắng giúp Bạch Lâu đạt được thực thể hóa bất diệt.

Cảnh Diệu Phong nhìn ngoài khơi xa, cảm giác tâm tình của mình giống như sóng biển, từng đợt cuộn cuộn xô ào ạt, liên tục không thể ngăn chặn, thật muốn chạm vào tay Bạch Lâu, tốt nhất là bàn tay còn hơi ấm, bàn tay hẳn đã từng chạm biết bao lần.

Trên dãy đá bên bờ biển, có một sườn đá nhô ra, bên trên có một người ngồi, hẳn là Lam Minh.

Cảnh Diệu Phong quan sát hẩn một hồi, đi tới.

“Còn chưa ngủ?” Cảnh Diệu Phong châm một điếu thuốc, ngồi bên cạnh Lam Minh.

Lam Minh nhìn nhìn điếu thuốc trong miệng anh, mở miệng nói, “Rất khó hút.”

“Đúng vậy.” Cảnh Diệu Phong cũng gật đầu, “Quả thật rất khó hút.”

“Vậy tại sao người vẫn hút?” Lam Minh khó hiểu, “Còn hút nhiều như vậy.”

“Khổ sở cũng tốt hơn không cảm giác mà.” Cảnh Diệu Phong thản nhiên nói, “Dù sao cũng buồn chán, có người nói hút thuốc có thể rút ngắn tuổi thọ.”

“Có thật không?” Lam Minh mở to hai mắt nhìn anh, “Mỗi ngày hút nhiều như vậy có thể sống ít đi một nghìn năm?”

Cảnh Diệu Phong giật giật khóe miệng, “Người dứt khoát ăn lá thuốc luôn đi.”

Lam Minh có chút mất hứng nhìn ngoài khơi, lúc này, vài con cá heo buồn chán nhảy tới nhảy lui trên mặt biển, chào hỏi hai người.

“Đã nhiều năm như vậy, bọn chúng còn dạo chơi trong biển à?” Lam Minh có chút buồn cười, hai tay chống lên mặt đất, thả lỏng vai, nhìn đàn cá heo, lẩm bẩm, “Loại động vật này thật là kỳ lạ, cứ thích nhân loại như vậy, nhân loại thì lại một mực bắt giết chúng nó.”

“Thích hay không là chuyện rất khó nói.” Cảnh Diệu Phong gác tay lên đầu gối, lấy thuốc lá ra chậm rãi phà khói, “Khi hẩn thích người, thì dù người không thích hẩn, hẩn vẫn sẽ luôn thích người. Khi hẩn không thích

người, dù người thích hấn đến bao nhiêu, hấn cũng không chịu nhìn người nhiều thêm vài lần.”

Lam Minh nhường nhường mi, “Câu trước và câu sau của người cũng không khác bao nhiêu, không có câu nói trước, làm gì có câu sau?”

Cảnh Diệu Phong sững sốt, một lát mới cùng Lam Minh đưa mắt nhìn nhau, sau đó đều cười ha ha, “Thật hài hước a!”

...

Phía sau bọn họ, bên trong biệt thự ven biển to lớn, Bạch Lâu đứng bên cửa sổ, nhìn hai người bên bờ biển, lẳng lặng xuất thần.

“Bạch Lâu Bạch Lâu.”

Lúc này, trong mép tường chui ra một thứ màu trắng, một hồn phách nho nhỏ.

Bạch Lâu quay đầu lại nhìn nó một chút, hỏi, “Hồn phách đi dạo sao? Lạc đường à?”

“Không phải.” Tiểu quỷ nọ lắc đầu nói, “Em đến EX, muốn tìm anh hỗ trợ, thấy anh lên máy bay cho nên liền theo tới, nhưng các anh luôn bận rộn.”

“Muốn nhờ anh siêu độ?” Bạch Lâu hỏi.

“Dạ.” Tiểu quỷ gật đầu, “Em rời xa mẹ, yêu tình trong quán chỉ đường cho em, nói có thể tìm anh, anh sẽ giúp em đầu thai.”

Bạch Lâu ngồi lên sofa, thấy tiểu quỷ nọ không có hình thù cụ thể, liền hỏi, “Em là chết trong bụng mẹ sao? Đầu thai không thành công sao? Có ký ức kiếp này hay không?”

“Không có.” Tiểu quý nhỏ giọng nói, “Mẹ không có chết, em chỉ mới năm tháng, nhưng hình như bà rất đau khổ.”

“Em còn muốn quay về bụng mẹ không?” Bạch Lâu hỏi, “Có thể trước tiên nghỉ ngơi ở Dạ điện một năm, sau đó trở lại bụng người mẹ kia, lại làm cục cưng của mẹ.”

“Thật sao?” Tiểu quý vui vẻ lên, “Nhưng nghỉ ở Dạ điện có buồn chán hay không?”

“Nơi đó có rất nhiều bạn nhỏ như em, đều chờ quay về bụng mẹ, các em có thể cùng nhau chơi đùa.” Bạch Lâu cười cười, “Đó là một khu vui chơi, rất vui.”

“Vây tốt nha!” Trên gương mặt hư vô của tiểu quý dường như bày ra một nụ cười thật tươi.

Bạch Lâu bảo nó ngồi xuống, một tay ấn nhẹ lên đầu nó nhỏ giọng ngâm tụng một đoạn kinh văn... Sau đó, kim quang nhu hòa bao quanh tiểu quý.

“Bye bye.” Bạch Lâu vẫy tay với nó.

“Dạ, bye bye.” Tiểu quý cũng tạm biệt Bạch Lâu, nói tiếng cảm ơn rồi lập tức biến mất.

Bạch Lâu chống tay nâng cằm, đột nhiên có chút ước ao được nghỉ ngơi ở Dạ điện với bọn nhỏ, đã không có ký ức thống khổ kiếp trước, sẽ không có đau lòng, lại biết tiếp theo sẽ được trở lại bên người mẹ yêu thương, tâm trạng tự nhiên tốt lên, còn có nhiều bạn nhỏ như vậy bên cạnh, một năm rất nhanh cũng rất vui a. Nghĩ tới đây, hắn đột nhiên không cam lòng, mình đã sống một nghìn năm, nhưng nhớ lại, không hề có một hồi ức nào vui vẻ, dựa vào cái gì?! Suy nghĩ một chút, hắn bò lên giường đi ngủ, quyết định bắt đầu từ ngày mai, không nên bạc đãi chính mình!

.

Sáng sớm hôm sau, Miêu Tiêu Bắc trở mình một cái, mi mắt khẽ run, chợt nghe bên cạnh có người nói, “Trời ạ, ngủ mà cũng quấy rầy như vậy, muốn dụ người ta phạm tội sao.”

Miêu Tiêu Bắc nhú nhú mày, chậm rãi mở mắt, chỉ thấy một cái mặt sư tử xuất hiện trước mặt mình, đang chu dài cái mỏ cúi xuống, “Tiểu bảo bối, cho ta hôn một cái đi... mu

”

“A!” Không đợi Sphinx đụng tới, Miêu Tiêu Bắc đã hét to một tiếng, cả kinh vội vã lui về sau.

Cổ Lỗ Y cũng bị giật mình tỉnh giấc.

“Cô kỳ cô kỳ!” Nó hơi hung hãn bay lên, phun lửa về phía Sphinx.

“Ai nha!” Sphinx vội tránh né, chần của Miêu Tiêu Bắc cháy bùng.

Cổ Lỗ Y muốn đuổi theo phun tiếp, Miêu Tiêu Bắc vội dùng gối đầu đập lửa, nói, “Cổ Lỗ Y, đừng phun, thiêu cháy nhà phải bồi thường đó!”

Cổ Lỗ Y vội che miệng lại, nuốt vào ngọn lửa đã ra tới bên mép, ợ một cái, bốc lên hai ngum khói.

“Hứ!” Sphinx dẫu mở cười, “Vật nhỏ, lông còn chưa có mọc dài mà dám phóng hỏa đốt ta... Mau tránh ra, đừng làm trở ngại ta và tiểu mỹ nhân thân...”

Nói chưa xong, chợt nghe “Rầm” một tiếng, Lam Minh chạy ào vào, bay lên một cước đem Sphinx trực tiếp từ cửa sổ đập bay ra ngoài.

“Ai nha...” Sphinx quát to một tiếng, may mà nó biết bay, tung cánh bay lên trước cửa sổ lơ lửng, xoa mặt, “Lam Minh, người đúng là không biết lớn nhỏ.”

“Nó có làm gì người không?” Lam Minh đi tới nhìn Miêu Tiêu Bắc.

“Hình như... Không.” Miêu Tiêu Bắc cũng không quá xác định.

“Hình như?” Chân mày Lam Minh đều dựng thẳng lên, xoay mặt tàn bạo trừng Sphinx, “Ông thiến mày!”

“A!” Sphinx vội chạy, Lam Minh đuổi theo.

Miêu Tiêu Bắc thấy bên ngoài mặt trời đã lên cao, ngáp một cái, nhìn nhìn Cổ Lỗ Y trên vai, “Cổ Lỗ Y, sớm a, hôm nay thời tiết rất tốt ha?”

“Cô.” Cổ Lỗ Y dùng cái má phúng phính thịt dốc sức cọt~ Miêu Tiêu Bắc một cái, miệng nói thầm, “Bắc Bắc~ sớm ~”

Miêu Tiêu Bắc thấy Lam Minh và Sphinx đánh nhau bên ngoài tới khó phân thắng bại, Sphinx lùi đông chui tây, nỗ lực giữ vững tôn nghiêm làm sư tử dũng mãnh của nó, Lam Minh thì giống như xả giận mà đuổi theo nó.

Xoay người rời giường, Miêu Tiêu Bắc chạy đến đài cao gác chân lên giá bắt đầu khởi động.

“Kháo.” Sphinx bị Lam Minh nhéo má, nhưng thấy được Miêu Tiêu Bắc đang giãn cơ, mắng, “Lam Minh, người có phải đàn ông hay không a, cậu ta làm loại tư thế dụ người như vậy mà người còn thờ ơ à? Người có phải bị phong ấn lâu quá nên bị suy thoái?!”

“Người mẹ nó là cầm thú a?” Lam Minh đá nó, “Chỉ biết dùng thân dưới để suy nghĩ?”

“Khụ khụ.” Sphinx bình tĩnh ho khan một tiếng, nhắc nhở Lam Minh, “Hai ta cấu tạo không giống, ta là phía sau, không phải phía dưới.”

Lam Minh nghiêng rằng, Sphinx lại muốn chạy, lúc này, chợt nghe dưới lầu Phong Tiểu Vũ hô to, “Lam Minh, huyết thanh và vaccine đều đã nghiên cứu thành công rồi!”

Lam Minh vui vẻ, một cước đá văng Sphinx, định tới phòng thí nghiệm, Sphinx cười gian chạy đi tới bên Miêu Tiêu Bắc, trong miệng lầm bầm, “Bảo bối, thật sự rất mềm dẻo a!”

Lam Minh quay đầu gọi Miêu Tiêu Bắc, “Tiêu Bắc.”

Miêu Tiêu Bắc ngẩng đầu, cho rằng Lam Minh muốn cậu cùng đi xem vaccine, bèn nói, “Tôi giãn cơ xong sẽ tới đó.”

Lam Minh lắc đầu, giơ thẳng ngón tay chỉ vào Sphinx, nói, “Nếu nó dám tới gần người, người hoàn toàn có thể dùng niệm lực thiến nó! Hoặc khiến nó biến thành sư tử cái.”

“A...” Sphinx hít một ngụm khí lạnh, dừng lại.

Miêu Tiêu Bắc liếc nhìn Sphinx, mờ ám mà cười cười, Sphinx vội kẹp lấy chân sau, xoay người bỏ chạy, “Ê, Lam Minh kia, ta với người cùng đi xem vaccine.”

Miêu Tiêu Bắc hạ thất lưng về sau vài lần, nghĩ, Sphinx ngốc nghếch như vậy, Lam Minh thì lại có thể vui vẻ hơn một chút... Hình như trước đây Sphinx từng nói, Lam Minh là từ nhỏ cùng nó lớn lên, có thể nó tỏ ra khôi hài như vậy, là muốn chọc cho Lam Minh vui vẻ hay không? Tuy rằng đùa kiểu đó rất khó xác định, nhưng thỉnh thoảng phát tiết một chút, điều này thì cũng tốt.

Chờ Miêu Tiêu Bắc giãn cơ chạy tới tầng hầm, Cảnh Diệu Phong đã cầm lấy cách điều chế của huyết thanh và vaccine, còn có thuốc viên tiện dụng.

Lam Minh đem Frank lên lên muốn bắt một sợi lông tơ của mình đánh lăn quay ra đất, giẫm bẹp dưới chân ‘chà đạp’, Frank hạnh phúc lăn trên đất.

Miêu Tiêu Bắc nhú mày, nhìn bên cạnh, chỉ thấy Phong Tiểu Vũ hạnh phúc ngâm xương có vẻ tâm trạng rất tốt.

Miêu Tiêu Bắc có chút khó hiểu, hỏi, “Em... Tại sao phấn chấn như vậy?”

“Cho nên nói a, sáng sớm chim có sâu ăn.” Phong Tiểu Vũ từ trong túi lấy ra một quyển sổ, mở ra cho Miêu Tiêu Bắc nhìn, “Ở đây ở đây.”

Miêu Tiêu Bắc nhìn thoáng qua, một chuỗi ký hiệu tiếng Anh mất trật tự, liền hỏi, “Đây là gì nha?”

“Mel Linke bá tước ký cho em đó!” Phong Tiểu Vũ vẻ mặt say sưa, “Thật oách thật có khí chất thật cao quý thật mạnh a... Nhưng quý hút máu thì không chụp ảnh được, chị hai chắc chắn buồn chết mất.”

Miêu Tiêu Bắc suy nghĩ một chút, xem ra tối hôm qua quý hút máu mà Lam Minh có vẻ không quá ghét kia, hẳn là Mel Linke rồi.

“Được rồi.” Lam Minh một cước đá văng Frank trên mặt đất, nói, “Về thôi.”

...

Mọi người lên đường, máy bay nhờ có Frank cải tạo, nhanh như hỏa tiễn, Frank một thân đầy vết thương hạnh phúc đứng dưới đất phất tay nhìn

theo máy bay đang bay xa, “Lam Minh đại nhân, ngài lúc nào rảnh rồi nhất định phải tới a, đến lúc đó, nhớ kỹ cho ta sợi tóc cao quý trang nhã của ngài a!” Nói xong, vui mừng khắp khởi đi trở về, mang theo con chó địa ngục cải tạo, bắt đầu mò mẫm trên đất, tìm kiếm sợi lông tơ bị rụng của Lam Minh đại nhân...

.

Mọi người về tới EX, liền phát hiện Hạ Nguyệt bị trói, miệng đầy răng nanh đang tru lên, nghe nói huyết thanh mà Cảnh Diệu Phong mang đến không có tác dụng với cô, tối hôm qua đột nhiên nổi điên, may mà Khế Liêu trói lại.

Cảnh Diệu Phong tiêm vào huyết thanh mới cho cô, chưa tới một tiếng, Hạ Nguyệt đã khôi phục khỏe mạnh.

Lam Minh nói sơ lược một chút mọi chuyện cho cô, đồng thời nói Trần Vũ đã chết, tất cả đều kết thúc.

Hạ Nguyệt như trút được gánh nặng, trước khi đi Miêu Tiêu Bắc đem tất cả chứng từ bất động sản trả lại cho cô, bảo cô chỉ cần thanh toán tiền mặt cho có lệ là được.

Đối với việc này, Long Tước rất bi thương, cho đến khi Lam Minh bị ép đem một viên than củi to như trứng chim cú biến thành kim cương giao cho hắn, hắn mới khôi phục nụ cười như cũ, nhưng loại báu vật hiếm có này muốn bán ra cũng khó xử lắm a.

Đương nhiên, lúc này hài lòng nhất chính là Sphinx, sau khi ăn sạch một tảng thịt bò, Sphinx liếm liếm môi nhìn trái nhìn phải, híp mắt bật cười —— Woa, ở đây thật nhiều người đẹp nha!

.

.

Nhền nhện đen

Black window – nhện quả phụ đen

Edit: Tiểu Lạc

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Sát ý của phần hồng, Black window đột kích, Lang vương bị chọc giận

Về EX ba ngày, Sphinx đã trải qua kiếp nạn sinh tử.

Đầu tiên, Sphinx đã không dám đi trêu chọc Miêu Tiêu Bắc nữa, dù sao, chỉ sợ Miêu Tiêu Bắc suy nghĩ lung tung, đem mình từ hùng sư uy vũ biến thành sư tử cái nhu nhược vậy là bi kịch.

Vì vậy, Sphinx đem mục tiêu tập trung tới mỹ nhân Bạch Lâu.

Đây tuy là quý hồn, nhưng là đông phương mỹ nhân cấm dục nha... Mê chết người nha!

Nhưng không đợi nó tới gần, Cảnh Diệu Phong gần đây thường đến EX đưa tin đã rút kiếm chém ngọt tất cả móng trên móng vuốt nó, nếu không phải Sphinx thu móng vuốt đúng lúc thì phỏng chừng ngay cả móng vuốt đều rụng sạch.

Vì vậy, Bạch Lâu được buông tha, ngược lại nó đi nhìn chăm chăm Sesier.

Đừng nói, Sesier thật sự là một tiểu mỹ nhân rất xinh xắn đó, khả ái quá nha, then chốt là còn rất đơn thuần, vừa nhìn chính là một em còn non, chắc chắc!

Sphinx thấy Sesier rất thích chơi với các chú sói con, liền đi tới đùa với nó.

Sesier ban đầu còn cùng Sphinx nô đùa, thói quen không hề tốt của Sesier chính là không mặc quần áo, thích mặc áo choàng, cho nên Sphinx thường có thể thấy cảnh xuân thấp thoáng, hạnh phúc tới nỗi máu mũi bay ngang.

Chỉ là một hôm nọ, nó đang ‘ăn vụng mỡ’ của Sesier thì bị người giám hộ Long Tước thấy được.

Long Tước ưu nhã bưng tách hồng trà, nói với Sesier, “Sesier, con sư tử này là một kẻ háo sắc, nó đang chiếm tiện nghi người...”

Vừa dứt lời, Sphinx liền thấy được lưỡi hái to lớn hạ xuống. Vì vậy để chạy trốn thoát thân nó đã hy sinh vô số lông mao, cuối cùng cũng tránh được một kiếp.

Sau đó nữa, nó tập trung ánh mắt tới Tiểu Hoa.

Đây là băng sơn mỹ nhân! Loại này càng lãnh đạm thì khi ý loạn tình mê càng đáng yêu! Chỉ là Tiểu Hoa dường như luôn bận rộn nhiều việc, luôn vội vàng.

Ngày đó, Sphinx đợi có cơ hội, nhốt Tiểu Hoa trong phòng, tâm tình tốt muốn chiếm tiện nghi, lại nghe Tiểu Hoa lạnh lùng tới một câu, “Sphinx... Mà biết nuôi sư tử một năm tốn kém bao nhiêu không?”

Sphinx sững sốt.

Tiểu Hoa vươn ngón trở thon dài nhẹ nhàng đẩy đẩy mắt kính, “lóa ~” một cái, mắt kính phản chiếu một tia sáng chói, chói đến Sphinx có chút choáng váng.

Tiểu Hoa cười lạnh nói, “Mà một năm ít nhất ăn hết hơn năm mươi vạn, nhưng nếu tao bán mày đi, bán cho gánh xiếc thú, ít nhất có thể lấy về một hai trăm vạn!”

Sphinx cả kinh.

“Mày có tin tao thương lượng với Lam Minh cho mày tự lực cánh sinh, ban ngày làm công ở gánh xiếc, ban đêm làm cu li, còn phải công hăn đi trừ ma? Lại cắt xén khẩu phần thức ăn của mày, cho mày mỗi ngày ăn hai bữa!”

Sphinx vội lắc đầu, nó không chịu đâu, sẽ chết đó!

Khóe miệng Tiểu Hoa cong lên bốn mươi lăm độ, “Hay là, mày tưởng tao không quen bác sĩ thú y chuyên giải phẫu thiến động vật họ mèo?”

...

Sáu phút sau, chỉ thấy Sphinx khóc lóc từ trong phòng chạy ra, trong miệng hô, “Đáng ghét đáng ghét, là một tiểu ác ma nha!”

Cuối cùng, Sphinx tập trung ánh mắt tới Phong Tiểu Vũ.

Phong Tiểu Vũ quả thật rất khả ái, nhưng không phải rất phù hợp với thẩm mỹ của nó, loại em trai nhà bên này quả thật rất là manh, nhưng quá thuần lương, không có loại cảm giác tà ác hoa lệ, chọc cho khóc cũng không có cảm giác thỏa mãn!

Nhưng có còn hơn không? Ngôi sao tai họa chưa lụi tàn thì Sphinx đã nổi tâm tư đến gần Phong Tiểu Vũ, vì vậy, bị Domi cắn đuôi đuổi chạy khắp sân. Bất đắc dĩ Sphinx cũng không dám cản lại Domi, Thủ Hộ thần này rất cường đại, tuy rằng bị vây trong trạng thái mê man, nhưng lỡ chọc nó tỉnh là tiêu chắc rồi.

...

Trải qua nhiều kiếp nạn vẫn không thể ôm được mỹ nhân, Sphinx muốn phát triển ra ngoài, ngày đó nó theo dõi một bé đẹp trai đi ngang qua, không

ngờ bị Lam Minh phát hiện, tha trở về đánh cho tơi bời, ở trong sân nằm sấp cả ngày, than than thở thở.

Ngay khi Sphinx còn chưa gượng dậy nổi, bên cạnh có người thả một cái chậu, bên trong là thịt bò mà nó thích nhất, còn có gan bò.

Sphinx ngược mắt lên, chỉ thấy Miêu Tiêu Bắc ôm Cổ Lỗ Y ngồi xổm bên cạnh, vươn tay nhẹ nhàng vỗ đầu nó, “Ăn đi”

Đôi mắt thật to của Sphinx sưng nước trong nháy mắt, bổ nhào tới ôm chân Miêu Tiêu Bắc cọ tới cọ lui, “Người quả nhiên là mỹ nhân của ta, đời này ta thề sống chết đi theo người!”

Lam Minh ở bên cạnh vừa uống coke vừa thở dài, tên này hình như là phải thề sống chết đi theo mình mới đúng chứ?!

.

Lại qua một tuần, Miêu Tiêu Bắc và Phong Tiểu Vũ kết thúc kỳ nghỉ của mình, nghênh đón đợt diễn xuất thứ hai. Lần diễn xuất này quy mô rất lớn, bởi vì thiếu diễn viên, lão Dương từ vũ đoàn khác mượn vài diễn viên tới.

Trong đó có một người là Dương Nguyên, tuy rằng tên như một nữ sinh, nhưng xác thực là một nam sinh, cậu là cháu ngoại trai của lão Dương, rất được yêu thương, tuổi cũng không lớn, cùng tuổi với Phong Tiểu Vũ, rất sùng bái Miêu Tiêu Bắc, vừa nghe nói có thể cùng Miêu Tiêu Bắc diễn xuất trên đài, lập tức tới giúp đỡ.

Miêu Tiêu Bắc thấy cậu ta biểu diễn, nghĩ Dương Nguyên này điều kiện tốt, rất có tiềm năng, lão Dương cũng muốn nhờ cậu giúp đỡ.

Trưa hôm đó sau khi kết thúc buổi huấn luyện, Miêu Tiêu Bắc lắc lắc mồ hôi trên tóc, chuẩn bị trở về tắm rửa, vừa đi vào phòng thay quần áo, chợt nghe bên trong truyền đến tiếng thét chói tai, “Nha a!”

Miêu Tiêu Bắc cả kinh, đi vào vừa nhìn, chỉ thấy Dương Nguyên kêu sợ hãi lao ra như điên, vừa thấy Miêu Tiêu Bắc vội bổ nhào tới ôm, “Cứu mạng a, cứu mạng a!”

Miêu Tiêu Bắc bị cậu ta làm cho cả kinh không nói nên lời, khẩn trương nhìn vào phòng thay quần áo, tâm nói hay là xuất hiện một tên cuồng sát, hay là có ma a?!

“Chuyện gì vậy?” Lúc này, Phong Tiểu Vũ và những người khác cũng chuẩn bị tới phòng thay quần áo, thấy dáng vẻ kinh hoàng của Dương Nguyên, kỳ quái hỏi.

“Có phải thấy nhện không a?”

Lúc này, lão Dương đã đi tới, Dương Nguyên vội gật đầu, vẻ mặt kinh hoàng.

Mọi người hai mắt nhìn nhau, tâm nói, chẳng lẽ cậu ta thấy được con nhện lớn như người sao?

“Là chứng sợ nhện.” Lão Dương có chút áy náy nói, “Thằng bé này từ nhỏ đã có bệnh này, đừng nói là thấy, nghe được hai chữ con nhện thì tóc gáy đều dựng thẳng.”

“Có loại bệnh này sao?” Phong Tiểu Vũ giật mình.

...

“Cảm giác sợ hãi của nhân loại thật ra là di truyền tạo thành.” Bạch Lâu ngồi trên cái thang sắp xếp sách trên giá.

Phong Tiểu Vũ và Miêu Tiêu Bắc đã về nhà đang ngồi trên sofa, nói về chứng sợ nhện.

“Di truyền?” Miêu Tiêu Bắc nói, “Là ba mẹ cũng sợ? Nhưng lão Dương hình như không sợ.”

“Chắc chắc.” Bạch Lâu lắc đầu, nói, “Không phải nói ba mẹ cậu ta, hay là ông bà gì đó di truyền, mà là di truyền từ nguyên thủy, bản thân nhân loại tồn tại một loại sợ hãi nào đó.” Hắn từ trên cây thang nhảy xuống, nói, “Sợ nhện vậy là thuộc loại sợ động vật nhiều chân, còn bao gồm cả rết, sâu ngàn chân, con cua... mặt khác còn có sợ động vật không chân, ví dụ như là sâu, rắn, giun... Nhân loại sợ hãi những thứ này là từ khi sinh cho tới nay. Giống như nói, một đứa trẻ loài người, cho tới bây giờ chưa từng thấy rắn, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy, nó sẽ sợ, điểm này có thể giải thích, chỉ có di truyền, giống như trời sinh chuột sợ mèo!”

“...” Phong Tiểu Vũ gật đầu, hỏi, “Vậy nói cách khác. Không có thuốc nào chữa được sao?”

“Ừ.” Bạch Lâu gật đầu “Đúng vậy, nhưng có thể tìm bác sĩ tâm lý áp dụng vài biện pháp tâm lý, sẽ đỡ hơn một chút, nhưng cơ bản vẫn không có tác dụng gì quá lớn.”

“Vậy thằng bé đó là ai?” Lam Minh ngồi xuống bên cạnh Miêu Tiêu Bắc, vươn tay khoác vai cậu.

“Cháu ngoại trai của lão Dương.” Miêu Tiêu Bắc trả lời, “Hỏi chi?”

“Hmm...” Lam Minh cười cười, nói, “Tăng cường đề phòng mà thôi, ai kêu người thường có thể khiến cho nhiều động vật nhỏ ái mộ.”

Nói xong, liếc nhìn Cổ Lão Y đang chui ra từ trong túi, ôm Miêu Tiêu Bắc cọt cọt lui.

“Lại nói, Cổ Lão Y sáng sớm hôm nay còn nói tiếng dói [è].” Phong Tiểu Vũ nói, “Gần đây nó học được nhiều thứ.”

“Người xác định là nó nói chứ không phải tiếng ợ [é]?” Khế Liêu cầm bình sữa tựa trên sofa, đút sữa cho một con sói con vừa sinh ra chưa bao lâu. Sesier đang chống má dựa trên sofa, quan sát một con sói nhỏ, Long Tước phiền muộn giúp nó dùng máy sấy thổi khô lông vũ. Sesier sáng nay đi lên sân thượng, phát hiện tấm trải giường hằn vừa giặt sạch phơi trên sân thượng, cũng không biết nó làm thế nào mà bị tấm trải giường bao lấy... Không thể giãy dụa, sau đó lại được mọi người cứu ra, nhưng cánh đã ướt sũng, cho nên nằm trên sofa sấy lông vũ.

Lúc này, chỉ thấy Phong Danh Vũ từ bên ngoài đi vào.

“Chị, chị dự hội xong rồi à?” Phong Tiểu Vũ hỏi, đồng thời phát hiện tâm trạng của Phong Danh Vũ cực kỳ ác liệt.

“Sao vậy a?” Phong Tiểu Vũ hỏi.

“Vừa nãy có một bà điên tới quấy rầy Tiểu Tiểu!” Phong Danh Vũ bắt mắt quăng giày cao gót, “Tiểu Tiểu bị ả sờ soạng mấy cái, ả giống như một con mèo động dục!”

Khế Liêu tại sofa nghe được, khẽ nhú mày, ngược mắt nhìn cô, hỏi, “Quấy rầy như thế nào?”

“Chính là sờ soạng đó!” Phong Danh Vũ nói, “Là một diễn viên mới nổi, không biết trời cao đất rộng, phỏng chừng là từ đâu đó nghe nói quy tắc ngầm nào đó, nên định cùng tổng giám đốc lôi kéo làm quen, cũng không nghĩ lại, nếu có quy tắc ngầm, Tiểu Tiểu cũng tuyệt đối là người ‘bị hại’! Muốn cho anh ta làm người khác, làm gì có chuyện tốt như vậy?!”

Tất cả mọi người nghe Phong Danh Vũ nói một chuỗi rất là khó đọc, Sphinx ngồi dưới đất liếm mao, nói, “Bị đàn bà sờ hai cái thì sao, chả sao.”

“Không phải!” Phong Danh Vũ nói thềm một câu, “Vẫn cứ cảm thấy ả ta là lạ, tôi vẫn cảm thấy không được tự nhiên, ánh mắt đó, giống như muốn

đem Tiểu Tiểu nuốt vào!”

“Cũng khó trách a, ai kêu Tiểu Tiểu trông rất ngon.” Sphinx đáp lại một câu, tất cả mọi người khinh bỉ liếc nó.

“Vậy Tiểu Hoa đâu?” Miêu Tiêu Bắc hỏi.

“Đi?” Phong Danh Vũ nhìn ra ngoài cửa một chút, nói, “Anh ấy ngồi ở phía sau, lúc vừa trở về nói hơi choáng đầu, tôi nghĩ chắc hai ngày nay ký hợp đồng với mấy người mới mệt chết rồi, chắc là đang ngủ.”

“Ta đi bế cậu ấy vào...” Sphinx hưng phấn chạy đi, bị Khế Liêu một cước đá văng.

Giao sói con cho Sesier, để nó học tư thế của mình mà dứt sữa, Khế Liêu đứng lên, mũi giật giật, nói, “Vì sao ta ngửi thấy một mùi vị ghê tởm?”

Tất cả mọi người sửng sốt, Miêu Tiêu Bắc cũng ngửi ngửi, mũi cậu từ trước tới giờ đã thính, gật đầu nói, “Ừ, đúng! Có một mùi bánh kẹo rất ngọt.”

“Tê...” Khế Liêu vội vã đi ra ngoài, mọi người cũng đều đứng lên.

.

Không bao lâu, chỉ thấy Khế Liêu ôm Tiểu Hoa đi vào, Lam Minh đứng lên nhường sofa, Khế Liêu đặt Tiểu Hoa xuống, nói, “Anh ta bị nhền nhện đen bám theo!”

“Nhền nhện đen?” Miêu Tiêu Bắc không hiểu lắm.

“Đúng vậy, dịch độc của nhền nhện đen chính là mùi vị này!” Bạch Lâu gật đầu, lấy hòm thuốc của mình xuống, Khế Liêu vươn móng vuốt, chụp vài cái trên người Tiểu Hoa, sau đó, thấy từ trên người Tiểu Hoa có một vài sợi tơ trắng...

“Đây là...” Miêu Tiêu Bắc cảm thấy rất giống tơ nhện.

“Nha!” Phong Danh Vũ vội nói, “Trên người ả đàn bà kia cũng có mùi nước hoa ngọt lịm thế này, rất nhiều nam sinh đều bị ả mê hoặc cho choáng váng.”

“Những chàng trai kia có bao nhiêu người đã được ký hợp đồng?” Lam Minh thuận miệng hỏi một câu.

“Có hai ba người rất có tiềm năng.” Phong Danh Vũ trả lời.

“Cô chớ lo hậu sự cho bọn họ đi.” Lam Minh nói, “Tiểu Hoa bởi vì gần đây ở cùng chúng ta cho nên có một ít linh lực, không bị nhện đen mê hoặc, những người khác phỏng chừng đã bị ả ăn tươi nuốt sống trên giường rồi, biến thành xác khô... Đương nhiên, là khô theo nghĩa đen!”

Tất cả mọi người nhú mào.

“Hm...”

Lúc này, Tiểu Hoa hừ hừ một tiếng, anh dường như rất khó chịu, nhưng sau khi tơ trắng bị kéo ra, sắc mặt anh trông tươi tắn hơn một chút.

“Bắc Bắc, cho hẵn một giọt máu của người.” Lam Minh nói với Miêu Tiêu Bắc.

“Được!” Miêu Tiêu Bắc hôm nay đã có kinh nghiệm, lấy một cây kim dùng hộp quẹt hơ qua, đi tới bên cạnh Tiểu Hoa, dùng kim đâm nhẹ vào đầu ngón tay, một giọt máu nhỏ ra, vừa lúc tích vào trong miệng Tiểu Hoa.

Sắc mặt Tiểu Hoa rõ ràng tốt hơn rất nhiều, sốt cao cũng lui, Bạch Lâu tới châm cho anh một châm giảm nhiệt.

Miêu Tiêu Bắc mút mút máu trên ngón tay mình, quay đầu lại, chỉ thấy rất nhiều người vẻ mặt tham lam nhìn chằm chằm mình, cả kinh tóc gáy

dừng thẳng, tránh sang một bên.

“Anh sao rồi?” Khế Liêu tới vỗ vỗ mặt Tiểu Hoa.

“Hm...” Tiểu Hoa chậm rãi mở mắt, một lát mới nói, “Mệt mỏi quá...”

“Nghỉ một lát đi.” Khế Liêu thấp giọng nói.

Tiểu Hoa nhắm mắt lại.

Bạch Lâu bắt mạch cho anh, nói, “Không sao rồi, máu của Bắc Bắc đối với việc giải độc của ma vật tuyệt đối là vạn năng!”

Miêu Tiêu Bắc nhìn nhìn ngón tay mình, đột nhiên nghiêm túc nói, “Có cần tồn trữ trong tủ lạnh một ít không?”

Tất cả mọi người bất đắc dĩ nhìn cậu.

Lam Minh cười, “Bắc Bắc, người gần đây càng ngày càng đáng yêu.”

Sphinx thở dài, “Hừ, trước mặt kẻ cô đơn như ta, đều là từng cặp từng cặp, đáng ghét.”

“Nhền nhện đen kia ở đâu?” Khế Liêu hỏi Phong Danh Vũ.

“Tôi có để lại tư liệu.” Phong Danh Vũ gọi điện thoại bảo người mang tư liệu tới.

Lúc này, cửa EX bị đẩy ra, Cảnh Diệu Phong đi đến, “Quả nhiên là nhền nhện đen sao?”

“À còn tập kích những người khác sao?” Long Tước hỏi.

“Cho tới bây giờ đã xảy ra rất nhiều vụ án.” Cảnh Diệu Phong nói, “Chỉ ít đã chết mười mấy thanh niên tuần tú trẻ tuổi rồi.”

“Quả thật không thể tha thứ a!” Sphinx rống lên một tiếng.

“Ừm...”

Khế Liêu ngồi bên cạnh Tiểu Hoa, cười cười, “Quả thật... thứ này nên bị đóng đinh, mỗi cây đóng vào mỗi chân của ả.”

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Câu đố của Sphinx phiên bản miền núi, làm sao dụ dỗ Black window?
Mỹ nam kể đi!

Buổi tối, tình huống của Tiểu Hoa chuyển biến tốt đẹp một ít, ngoại trừ vẫn cảm thấy có chút mệt mỏi, cơ bản đã không còn bệnh chứng quá rõ ràng.

“Tiểu ca, không sao chứ?” Phong Tiểu Vũ đưa nước cho anh uống.

“Không sao.” Tiểu Hoa lắc đầu, cúi đầu nhìn nhìn đàn sói con đang cùng nhau nằm trên giường mình, cả đàn đều non nớt gọi “âu âu”, cố sức cọ đến bên anh.

“Xảy ra chuyện gì?” Tiểu Hoa không quá nhớ được chuyện gì đã xảy ra, khó hiểu nhìn Phong Tiểu Vũ.

“Người suýt nữa là bị một lão bà cướp sắc mà thôi.” Khế Liêu khoanh tay, tựa bên cửa, hời hợt nói.

Tiểu Hoa ngược mắt nhìn hẩn một chút, Khế Liêu nhếch môi cười, “Con người đúng là con người, thật là vô dụng.”

Tiểu Hoa khinh bỉ lườm hẩn, vươn tay, xách một chú sói con đang cố gắng hướng vào cổ mình mà chui chui, đặt lên tấm thảm bên cạnh.

“Đó là thứ gì vậy?” Tiểu Hoa hỏi, “Hình như tôi thấy con nhện.”

“Đúng, nhưng lại là một con nhện thật lớn lại háo sắc!” Phong Tiểu Vũ cười tủm tỉm nói.

Tiểu Hoa càng thêm khó hiểu.

“Trước tiên anh cứ nghỉ ngơi cái đã.” Phong Danh Vũ bên cạnh nói, “Công chuyện cứ để tôi xử lý.”

Tiểu Hoa gật đầu, mọi người lui ra ngoài, Khế Liêu rời đi cuối cùng, nhướng mi, “Vật trên cổ.”

Tiểu Hoa sửng sốt, cúi đầu nhìn nhìn, chỉ thấy trên cổ mình không biết từ lúc nào đã có thêm một vật trang sức, trang sức bằng bạc vô cùng tinh xảo, mặt trên có một thứ gì đó màu trắng... Giống như một cái răng nanh.

“Đây là cái gì?” Tiểu Hoa hỏi.

“Đeo thứ này vào đừng lấy ra, đám yêu ma quỷ quái kia sẽ không dám tới gần ngươi.” Khế Liêu nhún vai một cái.

“Là... Răng nanh?” Tiểu Hoa hỏi.

“Ừ.” Khế Liêu rất là đặc ý, “Răng nanh của Lang vương.”

Biểu tình trên mặt Tiểu Hoa có chút phức tạp, một lát mới hỏi, “Là răng sữa của cậu sao?”

Khế Liêu giật giật khóe miệng, “Ngươi yên lặng ngủ đi, con người!” Nói xong, thịch một tiếng đóng cửa lại.

Tiểu Hoa nhìn chiếc nanh sói mà cười cười, cúi đầu nhìn đàn sói con đang tụ cùng một chỗ đi tới đi lui, xách lên vài con, xoa xoa bụng bọn nó.

Đàn sói con còn chưa mọc răng sữa, ngậm đầu ngón tay anh cắn cắn, còn rất cố sức.

...

“Tiểu Hoa tỉnh?” Bên trong phòng khách, Miêu Tiêu Bắc hỏi đám Phong Danh Vũ vừa đi tới.

“Ừ.” Phong Danh Vũ gật đầu, “Bây giờ thoát nhìn tình huống không tồi, hẳn là nghỉ ngơi một chút sẽ khỏe thôi, thể chất của Tiểu Tiểu tốt lắm.”

“Đã phái người tra ra địa chỉ của con nhền nhện đen kia.” Cảnh Diệu Phong cúp điện thoại, nói, “Là giả.”

“Quả nhiên.” Miêu Tiêu Bắc thở dài, nói, “Còn các diễn viên mới vừa tham gia thi tuyển?”

Cảnh Diệu Phong nhún nhún vai, “Phát hiện thi thể của mấy người, còn có vài người nhập viện trị liệu tránh được một kiếp, nhưng cũng đều thần trí không rõ, hơn nữa vốn là hơn hai mươi tuổi, thoáng cái đã biến thành mấy lão già bốn năm mươi tuổi.”

“Di...” Phong Tiểu Vũ chun mũi, “Thật ghê tởm a.”

“Nhền nhện đen quả thật là một thứ rất ghê tởm.” Khế Liêu ngồi lên sofa, gác chân lên, nhéo nhéo Cổ Lỗ Y đang ngồi trên sofa chơi với một quả bóng tennis.

Cổ Lỗ Y ôm bóng chơi đùa, Khế Liêu cầm lấy bóng, chơi với nó... Trò chơi rất đơn giản, ném bóng ra, Cổ Lỗ Y vù một tiếng bay qua ôm lấy đưa về, lại ném tiếp, Cổ Lỗ Y có thể chơi cả buổi trưa, Long Tước nói trò này có thể giúp nó rèn luyện đôi cánh.

Nhưng khi chơi đùa phải chú ý, cố gắng không nên ném về phía có thủy tinh, bởi vì Cổ Lỗ Y có thể sẽ bay đụng vào, hoặc là bị trúng mảnh vỡ.

Miêu Tiêu Bắc hỏi Lam Minh, “Nhền nhện đen đến tột cùng là thứ gì?”

“Nhện thành tinh?” Phong Danh Vũ cũng hỏi, “Sao nghe ra có cảm giác giống như nhện nhện trong tiểu thuyết quá a? Chính là bảy con nhện nhện trong động bàn tơ bắt Đường Tăng.”

“Cùng loại mà.” Bạch Lâu lật tài liệu, nói, “Nguyên hình của nhện ‘quả phụ đen’ là một loại nhện có kịch độc, mang độc tính, cũng không phải ma vật. Loại nhện này toàn thân đen kịt, hảo nam sắc, tồn tại dựa vào hút tinh khí của đàn ông, là một loại yêu ma khiến kẻ khác ghê tởm, bởi vì cái tên quả phụ đen rất hợp với ả, nên vẫn gọi ả là quả phụ đen.”

(Khi ta tra tên loài nhện này, thì thấy đa số đều gọi nó là nhện nhện đen nên chọn cách gọi thông thường này, còn “nhện quả phụ đen” hay “Black Widow” là tên phổ biến của nó, những cách gọi này không có gì khác nhau. Ta đã đưa hình về loài nhện này ở chương trước, nhìn nó rất là “kiểu diễm” phải không? ^^”)

“Vậy phát lệnh truy nã ả đàn bà đó thì sao?” Phong Danh Vũ nói, “Tôi có ảnh chụp của cô ta.”

“Vô dụng.” Sphinx quỳ rạp trên mặt đất liếm lông mao, nói, “Nhện nhện đen là một loại biến thái điển hình, biết điều chỉnh gương mặt khi cần thiết, bọn chúng là cao thủ dịch dung, sẽ biến thành đủ dạng mỹ nữ tới gần con mồi. Đặc điểm rõ ràng nhất là trên người bọn chúng sẽ tỏa ra một loại độc dược có mùi hương giống như bánh ngọt, ai ngửi thấy mùi độc dược này, cơ bản đều không thể may mắn tránh khỏi chuyện trúng độc, bệnh trạng trúng độc ban đầu chính là choáng váng đầu cơ thể nóng rần lên, sau đó bị ả mê hoặc, ả nói gì nghe nấy. Người bị hại hơn phân nửa sẽ nảy sinh quan hệ với ả, cuối cùng bị ả rút sạch sinh khí, sức cùng lực kiệt mà chết.”

“Loài quỷ thật hạ lưu.” Phong Tiểu Vũ đột nhiên xúc động.

Tất cả mọi người gật đầu, tỏ ra đồng ý quan điểm của Phong Tiểu Vũ.

“Vậy làm sao bây giờ?” Miêu Tiêu Bắc hỏi, “Cứ để mặc cho ả hại người bất hạnh sao, có thể bắt ả không, có đầu mối gì không?”

“Chúng ta cũng không có đầu mối.” Long Tước ngược mắt nhìn nhìn Cảnh Diệu Phong, giống như trêu chọc mà cười lên, “Nhưng mà có các chú cảnh sát ra tay, phỏng chừng rất nhanh sẽ bắt được.”

Cảnh Diệu Phong thở dài, “Lực lượng cảnh sát thông thường căn bản không được, cần các người hỗ trợ.”

“Ừm...” Long Tước sờ sờ cằm, lộ ra nụ cười cáo già, vờ bối rối nói, “Hỗ trợ đương nhiên là không phải không được, chỉ là, vấn đề phí dụng...”

Cảnh Diệu Phong lấy ra một phần tài liệu đưa cho hắn, “Người đọc cái này đi.”

“Đây là cái gì?” Long Tước tiếp nhận mở ra xem.

“Hợp đồng hợp tác với cục cảnh sát.” Cảnh Diệu Phong trả lời, “Các người sẽ giữ vai trò làm cố vấn trình thám của cục cảnh sát, phối hợp hoặc chỉ đạo cảnh sát công tác, mỗi lần hành động đều có thưởng, giá cả không thấp. Nhưng lại có thể giúp các người tuyên truyền miễn phí, khuếch trương sự nổi tiếng của các người, phần này là hợp đồng hợp tác, không ngại thì hãy suy nghĩ một chút, cực kỳ có lợi.”

Long Tước nhướng mi một cái, lật lại hợp đồng đọc kỹ, cười khẽ, gật đầu, “Ừm... Quả thật không tồi.”

Phong Danh Vũ cũng cầm qua đọc, đọc xong nói, “Rất có lợi!”

“Như vậy... Thành giao, hợp tác vui vẻ!” Long Tước và Cảnh Diệu Phong bắt tay.

Hai bên nhìn nhau cười, đây là một bản hợp đồng đôi bên đều có lợi.

Long Tước thật vui vẻ, bởi vì EX rốt cuộc đã có một phần thu nhập ổn định, hơn nữa có Cảnh Diệu Phong, cơ bản những vụ án liên quan đến ác ma đều sẽ giao cho EX, vậy càng tiện lợi để bắt đám ác ma kia.

Mà Cảnh Diệu Phong thì càng hưng phấn, bởi vì có đám người này giúp đỡ, vô luận vụ án nào cũng đều có thể phá án với hiệu quả cao. Đương nhiên, quan trọng hơn là, anh có thể danh chính ngôn thuận mỗi ngày đến EX này trình diện, cũng có nghĩa là, mỗi ngày, anh đều có thể gặp Bạch Lâu.

Nhưng mà, hạnh phúc nhất vẫn là Phong Danh Vũ, cô giao chìa khóa gian phòng sát vách Bạch Lâu trong biệt thự cho Cảnh Diệu Phong... Kết quả là, Cảnh Diệu Phong chính thức dọn vào ở, công khai làm hàng xóm của Bạch Lâu.

Khi tất cả mọi người nghĩ Bạch Lâu sẽ nổi điên, nhưng hăn lại tỏ ra thờ ơ, vô cùng điềm tĩnh, chỉ lo làm chuyện của mình, vẫn đều xem Cảnh Diệu Phong như không khí mà đối đãi.

Đối với điểm này, Cảnh Diệu Phong ngược lại không hề vội vã, thất lạc cả ngàn năm cuối cùng được gặp lại thật sự rất vui sướng, điều đó cũng đủ khiến anh hài lòng một trận.

“Muốn tiêu diệt nhền nhện đen thật ra rất dễ.” Khế Liêu nói, “Then chốt là dùng cách nào dẫn ả tới, thứ này khứu giác rất tinh mẫn, hơn nữa thường rất cẩn thận tâm cơ lại sâu.”

“Ừm... Như thế.”

Tất cả mọi người cúi đầu suy nghĩ ý tưởng —— Có cách nào, có thể dụ nhền nhện đen ra không?!

Nghĩ ra sáng kiến, cần phải có thiên phú, người có nhiều sáng kiến thì không nghĩ cũng ra, người có ít thì nghĩ hoài cũng không ra.

Miêu Tiêu Bắc và Phong Tiểu Vũ là thuộc về trạng huống ngoài lề, bởi vì không quá hiểu biết nên nhện đen rốt cuộc là cái gì, cho nên căn bản không thể nào nghĩ ra ý tưởng.

Trông cậy vào Lam Minh và Khế Liêu là hoàn toàn vô ích, hai người bọn họ thuộc về dạng bóng đá kiểu Anh, xông thẳng đến cầu môn, đá một phát, sau đó cắm đầu chạy về phía trước.

Sesier lại càng không dùng được, đó là bóng đá Trung Quốc, còn đang đứng ở sát biên giới của sự hoang sơ tìm kiếm đường đi đến văn minh.

Phong Danh Vũ thì suy nghĩ theo dạng bóng đá tiêu chuẩn, có nhiều mỹ cảm truy cầu hoa lệ nhưng đôi khi không hề thực dụng.

Long Tước thì lại là bóng đá Nam Mỹ, hoa lệ lại có tính tấn công, nhưng cũng có nhược điểm trí mạng, thể chất cầu thủ Nam Mỹ thiên về sức yếu vóc dáng thấp bé, Long Tước thì lại luôn suy nghĩ vấn đề chi phí, trong đầu toàn là tiền, dù sao cũng còn cả một đại gia đình phải nuôi.

Duy nhất còn lại hai người tương đối đáng trông cậy là Tiểu Hoa và Cảnh Diệu Phong, thuộc về bóng đá kiểu Đức, thiết thực có năng lực cũng có tính chuẩn xác tuy rằng không hoa lệ... Chỉ tiếc Tiểu Hoa đang dưỡng bệnh, Cảnh Diệu Phong khi thấy được Bạch Lâu thì đầu óc trống rỗng, sức chiến đấu giảm xuống zero.

Cổ Lỗ Y đương nhiên không ai mong đợi vào nó, Bạch Lâu còn đang tra tài liệu.

Nhóm người này cực khổ suy nghĩ nửa ngày, vẫn không thể nghĩ ra một biện pháp nào dùng đc.

“Aiiii...”

Lúc này, chợt nghe Sphinx thở dài một tiếng, miệng lẩm bẩm một câu, “Đều là đầu gỗ, một chút cũng không chuyển biến.”

Tất cả mọi người đảo mắt nhìn nó, Lam Minh đá nó một cước, “Thèm ăn đập hả?”

Sphinx vẫy vẫy đuôi, liếc mắt trừng Lam Minh, lẩm bẩm, “Người đá ta đi, người là cái đồ đầu mõ*suy nghĩ tới chết cũng không ra ý tưởng!”

*(cái mõ của mấy ông sư hay gõ cốc cốc, ý là chửi não rỗng đó XD)

“Người muốn chết a...” Lam Minh định đánh nó, Sphinx nhanh chóng trốn ra sau lưng Miêu Tiêu Bắc.

“Chờ chút.” Miêu Tiêu Bắc ngăn Lam Minh lại, hỏi Sphinx, “Người có ý tưởng?”

Sphinx ngược mắt nhìn nhìn Miêu Tiêu Bắc, cười nói, “Câu đố của Sphinx*.”

(Câu chuyện về Ai Cập khi xưa có con Sphinx đầu người mình sư tử hay đố người khác, trả lời không đúng thì bị ăn thịt đó ^^)

“Hả?” Tất cả mọi người khó hiểu nhìn nó.

Sphinx thần bí nói với Miêu Tiêu Bắc, “Không bằng như vậy đi tiểu mỹ nhân, chúng ta chơi trò câu đố của Sphinx, cho người ba lần cơ hội, người đoán xem ta đã có ý tưởng gì, một lần đoán không ra thì cởi một lớp quần áo, hoặc cho ta ‘ngoạm’ một cái? Ba lần đều đoán không ra thì cũng đừng lo, ta cho người thêm ba lần cơ hội nữa.”

...

Mọi người trầm mặc, sau một lát, chỉ thấy Miêu Tiêu Bắc đứng lên tung cước giẫm lên Sphinx, nói với Lam Minh, “Đánh chết hản!”

Lam Minh gật đầu biểu thị đồng ý, định đứng lên đánh Sphinx, Sphinx chỉ đành cầu xin tha thứ, “Được rồi được rồi, ta nói!”

“Nói!” Lam Minh khinh khỉnh liếc nó.

Sphinx thở dài, nhìn Miêu Tiêu Bắc, “Mỹ nhân, bỏ chân ra a, nếu không thì người trực tiếp ngồi lên đi?”

Miêu Tiêu Bắc lại giẫm lên nó một cước, con sư tử này thật đáng ghét!

Cổ Lỗ Y bay qua ôm Miêu Tiêu Bắc, le lưỡi trêu Sphinx.

“Các người nghĩ a.” Sphinx nằm úp sấp, liếm liếm móng vuốt, nói, “Con nhện đen đó vì sao lại chọn cuộc thi tuyển mình tinh?”

“Bởi vì nhiều trai đẹp!” Phong Danh Vũ trả lời.

“Đúng vậy, cho nên làm thế nào để dụ nó tới?” Sphinx hỏi ngược.

Tất cả mọi người nhú mào, chợt Khế Liêu và Lam Minh đột nhiên nhồm dậy, nói, “Tìm nhiều trai đẹp?”

Sphinx lắc đầu, “Hiểu ta đó!”

Tất cả mọi người vô lực nhìn nó, Sphinx nhìn trái nhìn phải, hỏi, “Gì vậy hả? Đây là phương pháp trực tiếp nhất a, hơn nữa, tìm trai đẹp gì gì đó a, ở đây có nhiều tài nguyên có sẵn như vậy, nếu ta là nhện nhện đen, ta cũng hùng hổ chạy tới đây.”

Phong Danh Vũ sờ sờ cằm, “Ý tưởng này không sai, lần trước tuyển ra mấy người mới cũng không dùng được, chúng ta có thể tổ chức lại một lần nữa, sau đó... Các anh đi tham gia, dụ dỗ nhện nhện đen tới! Giết, chém, phanh!”

Tất cả mọi người nhin không được bật cười, gật đầu —— Quả thật là ý kiến hay.

Miêu Tiêu Bắc cũng tăng thêm vài phần kính trọng đối với Sphinx, xem ra cũng không phải chỉ là một con sư tử ngu ngốc chỉ biết háo sắc, cũng có chút nhanh trí, dù sao cũng đã sống rất nhiều năm rồi thật không uổng phí a, nghĩ tới đây, cậu liền vươn tay, vỗ vỗ đầu Sphinx, “Sphinx rất khôn.”

Sphinx hạnh phúc cọ cọ, cười nói, “VẬY có thưởng gì không?”

Miêu Tiêu Bắc vốn thích động vật, huống chi khi Sphinx không háo sắc đùa giỡn lưu manh, thật đúng là một con sư tử rất oai hùng, vì vậy Miêu Tiêu Bắc cười hỏi nó, “Muốn cái gì? Thịt bò hay sư tử cái?”

Sphinx lại nói, “Muốn tắm cùng với người!”

...

Lại trầm mặc một hồi, Miêu Tiêu Bắc tung một đấm nện nó lật úp trên mặt đất.

Sphinx nằm trên mặt đất, miệng lẩm bầm, “Người bạo lực như vậy ta vẫn yêu người nhất!”

Lam Minh lại lập tức cho nó ăn thêm một cước.

.

Nếu đã quyết định chủ ý, vậy bước tiếp theo là cách cụ thể để dụ dỗ nhên nhện đen.

“Tôi đi tuyên truyền, nói lần đầu tuyển người không thành công, quyết định tiến hành tuyển chọn lần thứ hai, nam nữ đều được.” Phong Danh Vũ nói, “Nhưng... Nhưng vậy sẽ có nhiều anh chàng khác tới tham dự, vậy thì nên làm sao cho tốt bây giờ? Lỡ như lại có thêm vài người bị hại? Nhưng

nếu như không tuyên truyền, thì không có cách nào mở rộng lực ảnh hưởng, vậy nhền nhện đen kia có thể sẽ không biết.”

“Đúng rồi.” Miêu Tiêu Bắc đột nhiên hỏi, “Con nhền nhện đen đó, có thể biến thành đàn ông hay không a?”

Mọi người sửng sốt.

“Nhền nhện đen thông thường đều biến thành đàn bà... Nhưng cũng không phải không thể biến thành đàn ông.” Long Tước tự nhủ một chút, trả lời.

“Vậy thì đành đặt cùng một chỗ thôi.” Long Tước nói, “Chỉ cần có thể phát hiện nhền nhện đen là được, mặc kệ ả biến thành nam hay nữ.”

Tất cả mọi người gật đầu phân công nhau làm việc, bắt tay vào chuẩn bị bắt nhền nhện đen.

.

Ban đêm, Miêu Tiêu Bắc và Phong Tiểu Vũ có một đợt diễn xuất, Lam Minh và Sesier dẫn theo Domi đi xem hai người biểu diễn, đương nhiên, Cổ Lỗ Y cũng đi theo. Sphinx rất muốn đi, nhưng không thể dẫn theo một con sư tử, đành phải ở nhà canh nhà, những người khác đều đi.

Vừa này Tiểu Hoa tỉnh, ngủ một lúc tinh thần đã khôi phục rất nhiều, nói hơi đói, Khế Liêu liền lái xe dẫn anh đi ra ngoài ăn.

Mà hết lần này tới lần khác vào ban đêm, trong văn phòng EX không một bóng người, có một vị khách không mời mà đến.

Sphinx nhanh chóng biến thành một pho tượng đồng đứng ở một góc phòng khách, chỉ thấy người nọ lén lút vào nhà, bắt đầu tìm kiếm lục lọi,

Sphinx nhường mi một cái... Tên trộm này lá gan không nhỏ a, quyết định, hù dọa hăn một chút.

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Hành trình kinh hoàng của quỷ xui xẻo, xung quanh phong ấn, lực lượng bị giam cầm.

Sphinx tỉnh rụi đứng giữa phòng khách.

Người nọ sau khi tiến đến, từ trong túi tiền lấy ra một cái đèn pin nhỏ, còn có một chiếc camera kỹ thuật số xinh xắn, trước khi mở đèn pin thì nhìn xung quanh một chút, nói, “Ai nha, thật đúng là giàu sụ... hừ hừ! EX a, nhất định chỉ là bịp bợm!”

Sphinx thấy có chút kỳ lạ, kẻ vào là một người trẻ tuổi, dáng vẻ rất bình thường, mặc một bộ quần áo thể thao, thoạt trông như một thanh niên nhiệt huyết trong đội bóng đá, lén la lén lút, chẳng biết định làm gì đây.

Người nọ sau khi tiến vào, trước tiên mở máy vi tính của Bạch Lâu lên, trong khi chờ máy vi tính khởi động, hắn bắt đầu tìm kiếm tư liệu trên bàn, và báo chí trên sofa.

“Hử?” Lúc này, hắn chú ý tới Sphinx đang đứng bên một chậu dây leo xanh.

“Woa...” Hắn phát ra tiếng tán thán, đi tới, vươn tay gõ gõ, phát hiện làm bằng đồng thì tấm tắc hai tiếng.

Sphinx đắc ý, tự nhủ, sao hả, ông mày uy vũ chứ hả?

Tên trộm kia lẩm bẩm, “Thứ này phải mấy trăm vạn mới mua được... Kháo, giàu thật! Tuy là sư tử thì hơi xấu.”

... #(đây là ký hiệu nổi giận trong các manga đó mọi người^^)

Bởi vì ánh sáng ảm đạm, cho nên tên trộm kia không thấy được trên trán Sphinx nổi lên gân xanh.

Sphinx tự nhủ, thằng quỷ người chết chắc rồi, tuyệt đối chết chắc rồi! Hôm nay ta nhất định phải cho người nỗ lực đại giới a!

Lúc này, máy vi tính đã mở, nhưng để đăng nhập cần có mật mã.

“Ha hả.” Tên trộm kia chà xát tay, nói, “Xem ta là người bình thường sao? Ta tới có chuẩn bị đó nha!” Nói xong, hắn từ trong túi lấy ra một cái USB, cắm vào máy, sau đó bắt đầu lạch cạch gõ bàn phím.

Sau đó, nghe được “Píp” một tiếng.

Tên trộm kia hưng phấn, chờ màn hình máy vi tính thay đổi, quả nhiên, xuất hiện tín hiệu đăng nhập thành công, đột nhiên...

Một mảnh màu trắng từ trong màn hình bay ra, sau đó, thứ màu trắng nọ bị xé rách từ giữa, một con ác quỷ xấu xí vụt bay ra, rít lên một tiếng.

“Má ơi!”

Đêm khuya yên tĩnh hơn nữa lại làm trộm nên chột dạ, hắn sợ đến nỗi từ trên ghế ngã xuống, đặt mông ngồi xuống đất, ngẩng mặt nhìn màn hình máy vi tính, chỉ thấy con ác quỷ nọ biến mất, sau đó có một đứa trẻ mập mạp xuất hiện, giơ hai ngón tay làm thành chữ V, phía sau còn thoáng hiện lên hai chữ thật to —— thất bại!

Tiếp đó, “Phụt” một tiếng, máy vi tính tự động tắt máy.

“Bùm”

USB nổ tung.

Đồng thời, chợt nghe tiếng cảnh báo “Píp píp píp píp” vang lên, truyền đến một thanh âm của máy móc,<>

Theo tiếng “Cạch cạch cạch” kỳ quái, cửa sổ xung quanh toàn bộ tự động khóa lại, ***g sắt hạ xuống bốn phía, ngay cả các cánh cửa thủy tinh và nóc nhà đều bị đóng khung sắt, toàn bộ phòng khách biến thành một nhà tù thật lớn.

“Nguy rồi!” Tên trộm kia cả kinh vội vã nhảy dựng lên muốn chạy, nhưng đã không còn kịp nữa rồi, hắn đã bị giam.

Giữa lúc hắn lòng như lửa đốt, chợt nghe âm thanh máy móc lại vang lên,<>Đồng thời, có vết lõm đốm xuất hiện trên người hắn. Tên trộm kinh hãi, hắn trốn đến đâu thì vết đốm vẫn theo đến đó.

<>

“A!” Tên trộm gấp đến độ thét lên, “Đừng mà... Ai cứu tôi với!”

<>Nhưng máy móc vẫn vô tình tính thời gian.

Tên trộm trốn đông trốn tây, cuối cùng trốn dưới sofa, bộ đếm điện tử tính tới hàng số “lẻ”.

Hắn nhắm chặt hai mắt lăm bằm trong miệng, “Mẹ ơi, con yêu mẹ lắm!”

...

Một lát sau, phát hiện không có acid gì bắn ra, chỉ nghe tiếng máy vang lên một câu,<>

...

“Phốc...”

Giữa lúc tên trộm thở dài một hơi, Sphinx cũng nhin hết nổi, bật cười một tiếng, nó biết đây là hệ thống bảo vệ do Bạch Lâu thiết kế, thật tài tình! Bản thân nó khi cười cũng phải cố đè nén, có thể nhin không cười ha hả lẫn lộn đã là rất cố gắng rồi.

Nhưng mà tên trộm kia lại dựng đứng cả tóc gáy, trong căn phòng không một bóng người, đột nhiên nghe được có một tiếng cười bật ra, điều này có bao nhiêu quý dị?!

Hắn ôm chặt cái túi của mình nhìn trái nhìn phải, trong phòng bài trí theo phong cách Baroque, bộ xương khô thánh giá cái gì cần đều có, đương nhiên còn có một con sư tử đồng mặt mũi dữ tợn rất lớn.

Tên trộm khẩn trương cầm đèn pin chiếu bốn phía, “Ai... Ai a? Có người ở đây không a?!”

Sphinx đột nhiên cảm thấy thú vị, bèn gằn giọng chậm rì nói, “Đói... Đói quá.”

“Nha a!” Tên trộm kia cũng chống đỡ không nổi nữa, sợ đến hầu như thét ầm lên, vọt tới cửa nắm lấy song sắt liều mạng rung lắc, trong miệng còn hô ầm ỹ, “Quý a! Có quý a!”

Đang khi hắn cực độ kinh hoàng cộng thêm thất kinh, thì nghe được “Cạch” một tiếng, ***g sắt bốn phía đều thu trở lại.

Hắn ngốc lảng nhìn cánh cửa trước mắt bị mở ra, ngoài cửa có một người đi vào, “Phụp” một tiếng, đèn sáng lên.

Người đi vào là Bạch Lâu, phía sau hắn là Cảnh Diệu Phong vẫn một mực im lặng theo vào theo ra, phía sau đó nữa còn có Long Tước và Sesier.

Sesier vốn đang xem bọn Bắc Bắc biểu diễn vũ kịch, nhưng xem phân nửa thì nói buồn ngủ quá chịu không nổi, Long Tước để nó ngủ, bế về trước. Điện thoại di động của Bạch Lâu thì thông với hệ thống bảo vệ ở nhà, biết có người đến, cũng thông qua camera trên tường EX thấy được, cảm thấy tên trộm kia rất dễ trêu, liền giống như chơi game mà hành hạ hắn một lúc. Cuối cùng, mọi người tương đối hiếu kỳ kẻ này đến EX rốt cuộc là muốn làm gì, bèn cùng nhau trở về.

Ánh đèn chói mắt khiến tên trộm kia nhắm chặt mắt lại, khi mở mắt ra lần nữa, thì thấy bên cạnh có một người đi đến, là Long Tước.

Sesier được Long Tước ôm, trong miệng còn rầm rì nói ngủ khó chịu quá, Long Tước đành dỗ dành nó, “Được rồi được rồi, lập tức trở về phòng ngủ.”

Bạch Lâu chậm rãi đi đến, hỏi hắn, “Người là ai?”

Cảnh Diệu Phong cũng đi vào, nắm tên trộm đang muốn đào tẩu ném tới trước sofa, châm một điếu thuốc, ngồi xuống hỏi hắn, “Muốn làm gì?” Tiện thể vươn tay, cầm qua camera của hắn nhìn nhìn, hỏi, “Phóng viên?”

Tên trộm kia thấp giọng nói, “Không phải... Tôi thấy cửa tiệm các người mở, cho nên vào xem, không ngờ, bị ***g sắt nhốt lại.”

“Vào xem?” Bạch Lâu từ trong máy vi tính gỡ xuống cái USB, hỏi hắn, “Ăn cắp tư liệu?”

Tên trộm mấp máy miệng, cúi đầu không nói lời nào.

“Tất cả hành động của cậu chúng tôi đều đã chụp lại.” Cảnh Diệu Phong nói, “Vào nhà ăn trộm không phải tội nhẹ, cậu muốn sao?”

“Tôi... không phải, chỉ là điều tra một chút, tôi không có lấy gì cả.” Tên trộm nhỏ giọng nói thềm một câu.

“Cậu điều tra cái gì?” Cảnh Diệu Phong hỏi hần.

“Tôi có nghĩa vụ bảo mật thông tin cho khách hàng.”

Cảnh Diệu Phong hiểu rõ gật đầu, “Thì ra là thám tử tư a.” Nói rồi lấy ra điện thoại di động chụp một tấm ảnh của hần, gửi một tin nhắn đi.

Không bao lâu, có điện thoại báo lại, Cảnh Diệu Phong đón điện thoại nghe, gật đầu cúp máy, nói, “Lưu Giai, 24 tuổi, cố vấn trình thám, chuyên giúp điều tra ngoại tình trong hôn nhân, và theo dõi chụp ảnh.”

“Tôi...” Lưu Giai không nói gì, ngược mắt nhìn Cảnh Diệu Phong, đã ngửi được một ít mùi cảnh sát, nghĩ mình lần này đúng là không may.

“Ai bảo cậu điều tra EX? Muốn tra cái gì?” Cảnh Diệu Phong có kỹ xảo thẩm vấn rất thành thạo.

“Một người nữ.” Lưu Giai nhỏ giọng nói, “Cô ta nhờ tôi điều tra, các người có phải nhóm siêu thần tượng, là đội ngũ mà Phong Danh Vũ bí mật bồi dưỡng, chuẩn bị chiếm lĩnh thị trường hay không.”

Cảnh Diệu Phong nhíu mày, nhin không được nói, “Đây là lý do ngu ngốc nhất từ nhỏ đến giờ tôi mới được nghe.”

Lưu Giai sờ sờ đầu.

“Người bảo cậu điều tra gọi là gì?”

“Gọi là Huệ Tư Mẫn.” Lưu Giai trả lời.

...

“Là con nhỏ Huệ Tư Mẫn kia hả?!”

Bọn Miêu Tiêu Bắc sau khi biểu diễn kết thúc, về tới EX, Phong Danh Vũ vừa nghe được cái tên kia thì nhảy dựng lên, “Thì ra là nó, hèn chi!”

“Cô ta là ai?” Lam Minh hỏi cô.

“Phần tử xấu xa!” Phong Danh Vũ đơn giản trả lời.

Tất cả mọi người có chút vô lực, nghe cô tiếp tục nói.

“Huệ Tư Mẫn cũng là một bà chủ trong ngành giải trí, tuổi tác cũng xấp xỉ Danh Vũ.” Tiểu Hoa và Khế Liêu đã đi ăn trở về, anh rất mất mặt nhìn Khế Liêu tại nhà hàng cao cấp ăn hai mươi phần beefsteak, hầu như ăn sạch nửa con bò!

“Là đối thủ cạnh tranh trên thương trường sao?” Miêu Tiêu Bắc hỏi.

“Đúng vậy.” Phong Danh Vũ gật đầu, “Con nhỏ kia chỉ biết chơi xấu, cướp diễn viên của tôi, chia rẽ CP của tôi, bà đây không đội trời chung với nó!”

Miêu Tiêu Bắc cũng không biết cô nàng đang rì rầm cái gì, nhưng xem ra hình như cũng không phải chuyện gì lớn lao, bèn ngáp một cái, chuẩn bị về tắm rửa nghỉ ngơi.

Cổ Lỗ Y vừa nãy xem Miêu Tiêu Bắc khiêu vũ thì xem như si như túy, bây giờ đang bắt chước động tác của cậu, kéo cái thân mập mạp xoay tới xoay lui.

Lam Minh lăm bầm, “Ta phát hiện Cổ Lỗ Y gần đây càng ngày càng ỏn ẻn!”

“Lam ca, anh không nên tùy tiện dùng từ ỏn ẻn đó, thấy ghê quá!” Phong Tiểu Vũ nhịn không được mà nói.

Mọi người cũng gật đầu.

“Tự nhìn đi.” Lam Minh chỉ chỉ Cổ Lỗ Y, chỉ thấy nó kề cận Miêu Tiêu Bắc lúc ẩn lúc hiện, ngẩng mặt, giống như có rất nhiều trái tim màu hồng hồng đang bay lả tả.

Tất cả mọi người không khỏi thán phục... Nghĩ Lam Minh gặp tình địch mạnh rồi.

Sau khi xóa sạch tư liệu trong camera của Lưu Giai, mọi người vẫn thả hân về, sau đó, EX khóa cửa, mọi người quay về biệt thự nghỉ ngơi.

.

Tắm rửa xong, đem Cổ Lỗ Y bị hấp tới hồng hào đặt bên trong khăn tắm nâng đi ra, Miêu Tiêu Bắc ngồi bên giường sấy tóc, nhưng thấy cửa sổ sát đất phòng mình bị mở ra.

Đi tới nhìn xem, trên đài cao, Lam Minh tựa trên rào chắn, ngắm cảnh đêm bên ngoài, cầm trên tay một chai coke, bên cạnh là Sphinx nằm úp sấp đang liếm lông mao.

Miêu Tiêu Bắc lau tóc đi ra ngoài, nói, “Buổi tối uống coke, không sợ béo phì sao?”

Sphinx ngược mắt thấy được Miêu Tiêu Bắc chỉ khoác áo tắm, lập tức nổi lên thú tính, bổ nhào qua, “Mỹ nhân... Ai nha.”

Không đợi nó đến bên Miêu Tiêu Bắc, đuôi đã bị Lam Minh giẫm lên.

Miêu Tiêu Bắc đi tới bên cạnh Lam Minh, ghé vào lan can nhìn ra bên ngoài, biệt thự này nằm ở khu lưng chừng núi, từ nơi này ngắm cảnh đêm của toàn bộ thành thị đặc biệt rõ ràng.

“Góc độ không tồi, tôi đến đây sống đã lâu như vậy còn chưa xem qua.”
Miêu Tiêu Bắc không khỏi tán thán.

“Nhà cũ của người ngắm cảnh đêm cũng tốt.” Lam Minh nói.

“Không tốt như ở đây, ở đây không khí tốt, ban ngày cũng không ồn.”
Miêu Tiêu Bắc dùng khăn mặt xoa xoa tai, Lam Minh đột nhiên nói, “Đừng nhúc nhích.”

“Hả?” Miêu Tiêu Bắc xoay mặt nhìn hắn, chỉ thấy Lam Minh tiến tới, vươn tay, dùng ngón tay nhẹ nhàng sờ sờ phía sau vành tai Miêu Tiêu Bắc.

Tai của Miêu Tiêu Bắc rất mẫn cảm lập tức đỏ lên, che lại tránh né, nhìn chăm chăm hắn.

“Không phải, phía sau tai người cũng có chú phù!” Lam Minh nói,
“Bình thường nhìn không thấy, có lẽ là bị nóng một chút mới hiện ra!”

“Thật không?” Miêu Tiêu Bắc giật mình.

“Có đó!” Sphinx cũng tiến tới nhìn, “Ngô... Hình như là phong ấn chú.”

“Đi gọi Bạch Lô và Long Tước đến xem, hỏi bọn hắn có biết hay không.” Lam Minh sai Sphinx đi gọi người, vừa kéo Miêu Tiêu Bắc vào phòng.

.

Cổ Lỗ Y hình như cũng đã nóng đến choáng váng, thân thể trần trụi ngửa mặt lên trời nằm trên giường “Hô hư hô hư” mà thở dốc.

Miêu Tiêu Bắc từ trong tủ lạnh cầm một khối băng đi ra, đặt ở bên miệng nó.

“A ô” một ngụm, Cổ Lỗ Y ngậm khối băng vào trong miệng, sau đó rộp rộp nhai, Miêu Tiêu Bắc mặc quần áo cho nó.

“Người còn giống vú em hơn Long Tước nữa đó.” Lam Minh có chút khó chịu.

Miêu Tiêu Bắc nắm đuôi của Cổ Lỗ Y, cười, “Chỉ tiếc, tôi không nhìn thấy Cổ Lỗ Y trưởng thành phỏng chừng đã chết rồi.”

Lam Minh nhíu mày, “Tuổi thọ của thiên nhân không thua gì thần ma.”

“Nhưng tôi sinh ra cho tới giờ chỉ mới hai mươi mấy tuổi thôi a.” Miêu Tiêu Bắc mặc vào một chiếc áo ba lỗ cho Cổ Lỗ Y, nhét nó vào trong chăn để nó ngủ.

Lúc này, bọn Bạch Lâu đều đã đến.

“Lại phát hiện chú phù?” Bạch Lâu hỏi.

“Ừ.” Lam Minh gật đầu, “Phía sau vành tai.”

“Đây là loại không hoàn toàn.” Bạch Lâu chăm chú nhìn một lát, nói, “Hắn là ở vị trí khác còn có.”

“Chính người có từng chú ý đến hay không?” Lam Minh hỏi Miêu Tiêu Bắc.

Miêu Tiêu Bắc lắc đầu, “Không có.”

Bạch Lâu vẽ chú phù kia lại, nói, “Đây tuyệt đối là phong ấn phù, nhưng cụ thể thì nhìn không ra, cần biết phần còn lại mới có thể phá giải.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đều nhìn Miêu Tiêu Bắc.

Miêu Tiêu Bắc cũng có chút há hốc mồm, cậu không biết trên người mình còn có nơi nào có phong ấn.

“Khụ khụ.” Lúc này, chỉ thấy Phong Danh Vũ chấp tay sau lưng đi tới, vỗ vỗ vai Lam Minh.

Lam Minh ngược mắt nhìn cô, chỉ thấy Phong Danh Vũ đưa qua một cái camera kỹ thuật số cho hắn, giơ tay chỉ chỉ phòng tắm gần đó, nói, “Đi đi!”

Lam Minh ngẩn người, sau đó thoáng cái phản ứng được, cong khóe miệng cười xấu xa, nhận lấy camera, vươn tay khiêng Miêu Tiêu Bắc lên.

“A!” Miêu Tiêu Bắc kinh hãi, hỏi, “Anh muốn làm gì?”

“Đừng vội, sẽ không chụp vị trí chính yếu, chỉ chụp phong ấn!”

“Anh... Không được!” Miêu Tiêu Bắc giãy dụa, “Tôi tự làm!”

“Ở sau lưng làm sao tự chụp được, để ta vào, hấp cho nóng lên, để ta tỉ mỉ kiểm tra!” Lam Minh nói, đá văng cửa phòng tắm ném Miêu Tiêu Bắc vào trong nước nóng, đóng cửa lại, nói, “Đừng kích động, chỉ chụp phong ấn thôi mà.”

“A!”

Trong phòng tắm, chợt nghe Miêu Tiêu Bắc kêu to.

Phong Danh Vũ và Sphinx ghé vào sau cửa tập trung nghe ngóng, tất cả mọi người có chút đồng tình với Miêu Tiêu Bắc.

.

Nửa tiếng sau, cửa phòng tắm mở ra, Miêu Tiêu Bắc choáng váng bị hấp hơi tới đỏ bừng, được Lam Minh bế đi ra, đặt lên giường bên cạnh Cổ Lỗ Y

đang ngủ say. Trên người Miêu Tiêu Bắc chỉ quấn một mảnh khăn tắm, nằm ngửa mặt lên trời chỉ còn sức để thở dốc.

“Ngao ô... Ngao ngao ngao ô!” Sphinx phát ra tiếng sói tru còn tiêu chuẩn hơn cả Khế Liêu, định bổ nhào lên, trong miệng còn nói, “Má ơi, hương diễm thật a!”

Bị Lam Minh đập một cước bay ra ngoài.

.

Đưa camera cho Bạch Lâu, Lam Minh nói, “Nơi khác còn có ba chỗ.”

Bạch Lâu tiếp nhận, nhìn đồ hình, nhú mày nói, “Là toàn bộ phong ấn! Bốn nhân vật ngoài thần cấp cùng nhau hạ chú mới có thể làm được, vô cùng khó mở, nó hầu như phong ấn 90% năng lực của Tiêu Bắc!”

“Nhiều như vậy?” Phong Tiểu Vũ mở to hai mắt, “Tiêu Bắc hiện tại đã rất lợi hại rồi, nếu được mở ra chẳng phải rất mạnh hay sao a?!”

(Lam Minh coi chừng bị áp = =+)

Lam Minh chạy đến tủ lạnh, lấy cho Miêu Tiêu Bắc một khối băng, đặt tới khoe miệng cậu, để cậu ngậm vào, vừa hỏi, “Có biện pháp nào có thể cởi ra?”

“Cần chú ngữ!” Bạch Lâu nói, “Có điều người biết loại chú ngữ này... Thực sự không nhiều lắm.”

.

.

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Mỹ nhân kế vô địch, Black window hiện thân, kẻ theo dõi quỷ dị

Kết quả của việc ngâm nước nóng chính là Miêu Tiêu Bắc ngủ một giấc ly bì rất sảng khoái, nhưng lại là không mặc gì đi ngủ, mềm mại mà bọc kín lấy chăn bông. Lăn qua lăn lại trong chăn, thoải mái đến nỗi toàn thân vô lực, Cổ Lỗ Y cũng bị “hấp” nóng đến sung sướng, nằm bên cạnh gối của Miêu Tiêu Bắc vừa ngủ vừa hạnh phúc mà lăn lăn.

Cuối cùng, đến khi Miêu Tiêu Bắc tỉnh lại, mở mắt nhìn đồng hồ báo thức ở đầu giường... Đã là một giờ chiều.

Rèm cửa được buông xuống nên chỉ có vài tia sáng chiếu vào.

Đầu óc rất tỉnh táo, ngủ một giấc ngon lành thật sự là một chuyện siêu cấp hạnh phúc, Miêu Tiêu Bắc nghĩ như vậy, ngược mắt nhìn, chỉ thấy bên cạnh gối đầu, Cổ Lỗ Y vênh cái mông lên trời nằm sấp ở nơi đó, đuôi lắc a lắc a~, nghiêng mặt nhìn cậu, cũng đã tỉnh ngủ.

“Cổ Lỗ Y.” Miêu Tiêu Bắc gọi nó một tiếng.

Cổ Lỗ Y nhích sang một chút, cọ cọ cậu, “Bắc Bắc...”

Miêu Tiêu Bắc vươn tay chọt chọt bụng nó, xoay người rời giường mặc quần áo, rửa mặt đánh răng vén rèm cửa lên, tâm trạng vô cùng tốt.

Xuống dưới lầu, thấy mọi người cũng không ở nhà, trong phòng khách chỉ có một đám sói con chạy vào chạy ra, thấy cậu đi ra, vội lao đến vây

quanh cộ tới cộ lui.

“Mọi người đâu rồi?” Miêu Tiêu Bắc hỏi chúng nó.

“Đều đến EX cả rồi.” Sphinx từ trên sofa ngẩng mặt lên nói, “Lam Minh ở ngoài kia, nói chờ người tỉnh dậy thì cùng đi, hôm nay Phong Danh Vũ sẽ dùng mỹ nhân kế dụ nhện nhện đen ra mặt.”

Miêu Tiêu Bắc đi ra ngoài cửa, nhưng lại không thấy Lam Minh, bèn hỏi, “Có ai đâu?”

“Ở đây.” Giọng nói là từ phía trên truyền đến.

Miêu Tiêu Bắc ngẩng mặt, thì thấy Lam Minh đang lơ lửng giữa không trung, chăm chú nhìn khe hở trên tường, cũng không biết đang nhìn cái gì.

“Anh đang làm gì vậy?” Miêu Tiêu Bắc thấy Lam Minh đáp xuống, thắc mắc hỏi hẳn.

“Xem có con nhện nào không, tiện thể bắt một con.” Lam Minh nói, liếc mắt quan sát Miêu Tiêu Bắc từ trên xuống dưới, lộ ra một nụ cười mỉm, Miêu Tiêu Bắc nhìn thấy thì có chút mất tự nhiên, trong đầu bất giác nhớ lại chuyện của ngày hôm qua, có chút phiền muộn.

“Cáp a~” Cổ Lỗ Y ngồi trên đầu vai Miêu Tiêu Bắc ngáp một cái, cũng giải cứu hai người khỏi cảnh xấu hổ.

“Bắt nhện làm cái gì?” Miêu Tiêu Bắc hỏi.

“Nhện nhện đen có thể ngửi được mùi của con nhện khác, nó có hứng thú hơn đối với những người từng tiếp xúc với loài nhện, cho nên giấu một con nhện trên người hấp dẫn ả đến thì tỷ lệ sẽ cao hơn một chút.” Lam Minh trả lời, vừa nói, vừa mở lòng bàn tay ra, chỉ thấy trong lòng bàn tay có một con nhện đang co ro thành một đoàn.

“Anh định giấu ở chỗ nào?” Miêu Tiêu Bắc hỏi, nhìn Lam Minh.

Lam Minh nhún vai, “Tùy tiện giấu ở đâu cũng được mà.”

Miêu Tiêu Bắc ghét bỏ mà nhìn hắn, thối lui vài bước, “Anh... cách xa tôi ra.”

Lam Minh hơi nheo mắt lại, xông lên ôm chầm lấy cậu, thả con nhện lên người cậu.

“A!” Miêu Tiêu Bắc hốt hoảng giãy dụa.

“Khụ khụ.”

Hai người đang “đùa giỡn”, chỉ thấy Sphinx ai oán dựa vào cửa ho khan một tiếng, “Các người đang kích thích lão già cô đơn này sao? Coi chừng bị báo ứng đó!”

Lam Minh khinh bỉ lườm nó, rút tay lại, tìm một chiếc hộp thả con nhện vào đó, bỏ vào trong túi.

Sau đó, Lam Minh và Miêu Tiêu Bắc cười lên Sphinx, chạy tới EX.

.

Trong EX, mọi người đang chuẩn bị.

Công tác của Tiểu Hoa khá nhiều, lần này ngoại trừ bắt được nhện nhện đen, còn phải tiện thể tuyển người mới cho công ty.

Phong Danh Vũ tự mình ra trận, thề thốt rằng hôm nay nhất định phải bắt được con yêu tinh gây tai họa kia.

Khi Miêu Tiêu Bắc tới, thì thấy mọi người đều nhìn mình, sau đó vội dời đường nhìn, khóe miệng mỉm cười, liền thấy có chút khó hiểu, tự nhủ

thăm... Tại sao lại cười như vậy?

Đang thắc mắc, thì thấy Bạch Lâu lúng ta lúng túng thu dọn vài thứ trên bàn.

Miêu Tiêu Bắc vội chạy tới nhìn, chỉ thấy trên bàn có rất nhiều ảnh chụp...

“A...”

Miêu Tiêu Bắc hít một ngụm khí lạnh.

“Không có gì đâu... Chỉ là phong ấn thôi.” Bạch Lâu vội giải thích.

Miêu Tiêu Bắc vươn tay lấy lại nhìn, quả thật chỉ là vùng phong ấn trên da, buông ảnh xuống, hỏi Bạch Lâu, “Chỉ có mấy tấm này thôi sao?”

“Ừ.” Bạch Lâu vội vã gật đầu.

“Thật sao?” Miêu Tiêu Bắc quay đầu tàn bạo nhìn Lam Minh chòng chọc.

Lam Minh gật đầu, “Đương nhiên a!”

“Thật sự không còn?” Miêu Tiêu Bắc hỏi, “Camera đâu?”

“Ở đây.” Phong Danh Vũ giao camera cho Miêu Tiêu Bắc nhìn.

Miêu Tiêu Bắc kiểm tra một hồi phát hiện quả thật không có gì đặc biệt mới yên lòng, liếc xéo Lam Minh như muốn cảnh cáo, Lam Minh cũng híp mắt mỉm cười, vươn tay chỉ chỉ đầu mình, đặc sắc đều “tàng trữ” trong này rồi, ta hưởng thụ một mình, có muốn nhìn không? Chia sẻ cho người một chút.

Miêu Tiêu Bắc cắn răng đuổi theo đá Lam Minh.

“Sắp tới giờ, có thể đi được rồi.” Tiểu Hoa nhìn nhìn đồng hồ, nói với mọi người, “Tôi ở bên trong tiếp khách, Lam Minh, Tiêu Bắc, Bạch Lâu, Tiểu Vũ, Khế Liêu còn có Sesier, các người tụ tập cùng một chỗ đi vào, giả trang thành người dự thi. Long Tước phụ trách phân luồng chọn người, phòng ngừa nhên nhện đen trà trộn vào trong đám người thường, anh chịu khó để ý phân chia một chút. Diêu Phong sẽ chờ ở cửa sau, lỡ như nhên nhện đen muốn chạy thì có thể giải quyết nó.”

Tất cả mọi người gật đầu, Tiểu Hoa quả thật có năng lực làm việc, sắp xếp nề nếp rõ ràng.

“Còn tôi thì sao?” Phong Danh Vũ chỉ chỉ mình, hỏi Tiểu Hoa.

“Cô phụ trách đối phó Huệ Tư Mẫn.” Tiểu Hoa nói, “Nghe nói hôm nay cô ta chuẩn bị đến hiện trường cướp người.”

“Có thật không a?” Phong Danh Vũ lúc này lại lên tinh thần, xắn tay áo, “Hôm nay bà liều mạng với con nhỏ đó!” Nói xong, đằng đằng sát khí ra ngoài nhảy tót lên xe, đi đến công ty.

.

Cửa công ty, có một đội ngũ thật dài xếp hàng, tới tham gia tuyển định đa phần là học sinh trẻ tuổi, có nam có nữ, đều đến xếp hàng thử may mắn, có thể tuyển ra thì cũng tốt.

“Nha, tới thật kìa!” Phong Danh Vũ dựa vào cửa sổ xe, thấy được ngoài cửa chính có một chiếc ô tô rất khác biệt dừng lại, Bingley màu hồng phấn, căn rằng, “Chỉ có con nhỏ lăng lơ kia mới có thể chạy loại xe thấy gớm này!”

“Chiếc xe đó thật khó nhìn a.” Lam Minh không khỏi tán thán, thoát trông giống như một cái bánh ngọt dâu tây thật lớn.

“Phải không phải không?” Phong Danh Vũ đột nhiên ghé sát vào Lam Minh, thấp giọng nói, “Lam đại ca, anh nhìn Bắc Bắc cho kỹ đó, con nhỏ kia đã dòm ngó Bắc Bắc lâu lắm rồi, nếu không phải em đây ngày phòng đêm ngừa, phỏng chừng nó đã bắt cóc Bắc Bắc mất rồi.”

Lam Minh nhướng mi một cái, nghiêm trọng như thế?!

“Tôi không quen biết cô ấy a.” Miêu Tiêu Bắc cũng không hiểu được, tự nhủ không đến mức đó chứ.

“Thì đó, tôi áp dụng chiến thuật vây đuổi chặn đứng với nó mà!” Phong Danh Vũ nói, không vui chút nào, “Tôi đã không thuận lợi mà nó còn dám tranh giành, năm mơ đi nha!”

Tất cả mọi người nhìn một Phong Danh Vũ đã hoàn toàn yêu ma hóa trước mắt, quả nhiên oán niệm của đàn bà là một thứ rất đáng sợ.

.

Xuống xe, đến thang máy chuyên dụng rồi tới phòng chờ, Tiểu Hoa cho nhóm Miêu Tiêu Bắc một dãy số riêng, tiến vào phòng ngay đợt đầu tiên, xem như là đã được tuyển chọn, tiếp đó sẽ có vài người tiến vào cùng với bọn họ.

Nhóm Miêu Tiêu Bắc chờ đợi thì có chút buồn chán ngồi trong phòng nghỉ ngơi, Phong Danh Vũ ở ngoài cửa không biết đang nói nhỏ chuyện gì với nhân viên công tác, lúc này, Tiểu Hoa nói với cô, “Huệ Tư Mẫn tới.”

Phong Danh Vũ lập tức bị vây trong trạng thái chiến đấu.

“Danh Vũ!”

Tất cả mọi người chờ đợi, muốn nhìn xem Huệ Tư Mẫn này là một kẻ lợi hại như thế nào, không ngờ nghe được từ xa truyền đến một tiếng kêu

to, mang theo chút cảm giác như sức cùng lực kiệt và trút được gánh nặng, càng như là cầu cứu.

Ngay cả Phong Danh Vũ cũng sửng sốt, chỉ thấy Huệ Tư Mẫn đã chạy tới, trên mặt là nét kinh hoàng đến tái mét, kéo cô nói, “Cứu tớ với a!”

“Gì nữa đây?” Phong Danh Vũ nhìn ra đằng sau cô nàng một chút, hỏi, “Có chó đuổi theo mày hả?”

“Có quỷ đuổi theo tớ!” Huệ Tư Mẫn ồn ào.

“Hả?” Phong Danh Vũ mở to hai mắt nhìn cô nàng.

“Tớ...” Huệ Tư Mẫn vừa định nói, ngẩng đầu thấy được đám người trong phòng đang hiếu kỳ nhìn mình thì lập tức sửng sốt.

“Nha a!”

Một lúc lâu, chỉ thấy cô nàng kêu thảm lên một tiếng, mọi người trong phòng cũng cả kinh, Huệ Tư Mẫn lầm bầm mắng, “Ghét thật!” Rồi trốn vào một góc tường, từ trong giỏ lấy ra một đồng son môi, nước hoa, phấn má hồng, bắt đầu trang điểm. Trong vòng ba mươi giây đã hoàn toàn che giấu gương mặt tiêu tụy, đổi thành gương mặt với dung nhan tỏa sáng, chỉnh lý quần áo một chút, ưu nhã đi tới cửa, dịu dàng cười với mọi người, vừa nói, “Ai nha, thất lễ quá.”

Tất cả mọi người mở to hai mắt nghĩ, đây cũng coi như một loại biến thân sao?

“Làm ơn đi, mày không trang điểm không được à, sắp bị dọa chết rồi mà còn có tâm tư trang điểm, sao mày không chịu nhớ mày đã bao nhiêu tuổi rồi hả?” Phong Danh Vũ có chút ghét bỏ nói.

“Được rồi, thiếu chút nữa quên mất!” Huệ Tư Mẫn kéo Phong Danh Vũ, nói, “Danh Vũ cậu cứu tớ với, tối hôm qua tớ phát hiện có quỷ theo tớ nha!”

“Quỷ gì?” Bạch Lâu đứng ở cửa nhin không được hỏi.

“...” Sắc mặt của Huệ Tư Mẫn lập tức trở nên hòa ái hơn hẳn, chậm rãi đi đến ngắm nghía Bạch Lâu, khen nức nở, “Ai nha, anh thật thích hợp đóng phim cổ trang đó nha.”

“Đừng có lôi kéo, mày lại muốn giành người của tao?” Phong Danh Vũ trừng cô nàng, “Còn dong dài tao đá mày ra ngoài chơi với quỷ.”

Huệ Tư Mẫn nhú nhú mày, chỉ vào mũi Phong Danh Vũ, “Đây là thái độ đối xử với bạn bè của mày đó hả?”

“Làm ơn cho tao ỏi đi.” Phong Danh Vũ mắng, “Mày đảo ngược trên dưới CP của tao, còn chia rẽ CP của tao, bà đây không đội trời chung với mày.”

“Tao đã xin lỗi rồi trả lại cho mày đó thôi!” Huệ Tư Mẫn hung hăng trừng lại.

“Hai cô này hình như vốn có ân oán cá nhân a.” Lam Minh nói khẽ với Miêu Tiêu Bắc.

“Phải.” Miêu Tiêu Bắc gật đầu.

“Đến tột cùng có quỷ gì theo mày a?” Phong Danh Vũ liếc tới nổi mắt thấy toàn tròn trắng, “Mày thuê thám tử điều tra tao, còn chưa tính sổ với mày đó!”

“A?” Huệ Tư Mẫn cả kinh, hỏi, “Mày biết chuyện này hả?”

Phong Danh Vũ nhú mày.

“Gã thám tử kia hôm qua chụp được vài thứ, tao đã đem rửa ra toàn bộ ảnh chụp, sau đó... Tao thấy trong ảnh của hấn ta chụp được một con gì đó rất đáng sợ, thứ đó tối hôm qua còn tới chỗ tao nữa!”

“Mày nói cái gì vậy?” Phong Danh Vũ thắc mắc.

Huệ Tư Mẫn lấy ảnh chụp ra, giao cho mọi người nhìn.

Nhóm Miêu Tiêu Bắc đều đã đi tới, cầm lấy ảnh chụp, chỉ thấy trong rất nhiều bức ảnh, đều có một bóng đen xuất hiện, hình dạng của nó hơi kỳ quái, nhìn không ra hình thù cụ thể, có nét giống như người, đen tuyền, động tác rất nhanh, từng bức ảnh đều chỉ là chợt lóe mà qua, chỉ lưu lại một cái bóng không rõ hình dạng.

“Người này, hình như đang theo dõi.” Miêu Tiêu Bắc nói, nhìn Huệ Tư Mẫn, “Hấn vẫn theo cô?”

“Không biết nha, hôm qua lúc Lưu Giai tới tìm tôi, trong lúc vô ý đã chụp được, hấn nghĩ có thể là biến thái theo dõi cho nên lấy ảnh chụp cho tôi xem.” Huệ Tư Mẫn vừa nói vừa ngắm nghía Miêu Tiêu Bắc say sưa, vô thức nhích tới gần, Miêu Tiêu Bắc bị Lam Minh túm một cái, kéo ra sau.

Huệ Tư Mẫn sửng sốt, giương mắt nhìn Lam Minh, một lát sau, bật ra một câu, “CP?”

“Đúng vậy!” Phong Danh Vũ cảnh cáo, “Không được chia rẽ!”

“Đế vương nữ vương hay trung khuyến nữ vương a?” Huệ Tư Mẫn vẻ mặt chăm chú hỏi Phong Danh Vũ.

“Khụ khụ.” Phong Danh Vũ ho khan một chút, nói, “Phân nửa phân nửa.”

Trên mặt Huệ Tư Mẫn lộ ra một nụ cười, vui vẻ nói, “Cái này rất ư là mới mẻ a!”

“Mày đừng hòng chia rẽ! Còn có CP khác nữa, không được ghép đôi bậy bạ!” Phong Danh Vũ nói, chỉ thấy bên ngoài có một chàng trai trẻ tuổi đi đến, là một thanh niên sáng sủa anh tuấn, xem ra là một người chân chính được tuyển, bèn không tiếp tục làm ồn nữa.

“Thông qua rồi à?” Tiểu Hoa đi đến hỏi cậu ta.

“Dạ.” Người nọ hiển nhiên có chút khẩn trương, nhìn nhìn những người trong phòng, càng thêm khẩn trương.

Tiểu Hoa tiếp nhận sơ yếu lý lịch của cậu ta xem xét.

Đồng thời, bên ngoài lại có một nữ sinh đi đến, vóc người rất đẹp, thanh thanh gầy gầy rất có khí chất, cô nhìn trái phải một chút, dường như khá ngượng ngùng.

“Sổ thứ tự và sơ yếu lý lịch.” Tiểu Hoa gọi cô đến, cùng mọi người ngồi chờ, vừa nhìn sơ yếu lý lịch.

Nhóm Lam Minh đều ngồi một bên, Miêu Tiêu Bắc thấp giọng hỏi Lam Minh, “Có phải nữ sinh kia không?”

Lam Minh lắc đầu nói, “Đó là nhân loại.”

Miêu Tiêu Bắc gật đầu.

Sau đó, lại có một nam sinh và ba nữ sinh đi vào.

“Hmm...” Huệ Tư Mẫn ở một bên nhìn, đột nhiên sờ sờ cằm, hỏi Phong Danh Vũ, “Không giống phong cách của mày a, sao nhiều con gái quá vậy? Mày quay phim truyền hình không phải đều là bán hủ sao? Nữ chính cho tới giờ đều chỉ làm bia đỡ đạn.”

“Biển mây.” Phong Danh Vũ đi tới một bên, qua khung cửa sổ nhìn đám người đang tập trung bên ngoài, phát hiện con trai ít hơn con gái, có phải là do tuyên truyền không đủ mạnh a?

“Ê.” Huệ Tư Mẫn chạy tới nói với cô, “Vừa nãy trong phòng này, đều có CP hả? Có ai ‘thăng’ hay không?”

Phong Danh Vũ giật giật khóe miệng, nhìn cô, “Tao khuyên mây nên an phận một chút, những người này không phải là mây có thể đụng tới, đừng tự tìm phiền toái, đỡ phải dọa chết không ai đền mạng.”

“Xí.”

Huệ Tư Mẫn khinh khỉnh bĩu môi, chỉ thấy cánh cửa bên cạnh bị đẩy ra, một cô gái xinh đẹp mặc một bộ quần áo đen tuyền đi vào.

Cô gái này có khí chất hoàn toàn không giống những nữ diễn viên thần tượng với hình tượng thanh xuân đơn thuần, cô ta có dung mạo hơn người, cảm giác rất thành thực, còn có chút... tà ác.

Khi cô ta đi vào thì đụng vào Huệ Tư Mẫn.

“Xin lỗi.” Cô ta mỉm cười, rồi trực tiếp đi vào trong phòng.

Phong Danh Vũ ngược mắt nhìn cô ta, không hiểu sao lại cảm giác, hình như phía sau người này, có một cái bóng màu đen.

Cô lắc đầu tiếp tục nhìn, nhưng đã không còn thấy cái bóng màu đen kia nữa, chẳng lẽ bị hoa mắt sao?

Người kia chậm rãi đi tới cửa phòng, giương mắt nhìn quét qua, hình như tương đương thỏa mãn.

Tiểu Hoa đứng ở cửa, hỏi cô ta, “Tên họ, số thứ tự, sơ yếu lý lịch.”

“Đúng là tuyệt tình mà, rõ ràng xa nhau chưa có bao lâu.” Cô ta thấp giọng nói thầm một câu.

“Cái gì?”

Tiểu Hoa không nghe được rõ lắm, hỏi lại một câu, nhưng cô ta giả vờ chưa từng nói cái gì, đi vào trong phòng, ngồi xuống, nhìn quanh bốn phía, xem kỹ từng người.

Miêu Tiêu Bắc liền cảm thấy Lam Minh nhẹ nhàng chọt mình, ngẩng đầu, thấy Lam Minh nháy mắt với mình —— Chính là ả!

.

.

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Black window chỉ là nhân vật bé ti tẹo, hắc vu sư khổng chế tâm ma, nhật được đầu lâu ba mắt.

Miêu Tiêu Bắc sau khi biết cô gái nọ chính là nhên nhện đen thì có chút khẩn trương.

Chỉ thấy cô ta láo lếu liên liên, nhìn lướt qua mọi người một cách không có thiện ý, giống như đang nhìn một món ăn nào đó, Phong Danh Vũ ngoài cửa cũng thấy Lam Minh nháy mắt với cô.

Huệ Tư Mẫn khó hiểu nhìn Phong Danh Vũ, Phong Danh Vũ tóm cô một cái, để cô nàng ngoan ngoãn đứng yên một góc, đừng làm vướng chân vướng tay.

Nhên nhện đen sau khi ngồi vào chỗ của mình thì cũng chẳng làm ra hành động gì, chỉ nhìn chăm chăm Miêu Tiêu Bắc một hồi, dường như vừa lòng với cậu nhất, Miêu Tiêu Bắc nhìn thấy liền muốn trốn ra sau sofa.

Tiểu Hoa tiến đến hỏi cô ta, “Tên gọi là gì?”

“Tôi là...” Nhên nhện đen nói, định vươn tay ôm cổ Tiểu Hoa, nhưng tay vừa vươn tới, liếc mắt thấy được mặt dây chuyền rũ xuống trên cổ anh thì liền cả kinh, vội vã rút tay về, kinh hoàng nhìn Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa cũng rất hoảng sợ, tự nhủ, răng sữa của Khế Liêu lợi hại vậy sao? Dọa cho nhên nhện đen sợ thành như vậy?

Con nhèn nhện đen nọ khẩn trương nhìn những người phía sau Tiểu Hoa, cảm giác dường như mình đã rơi vào một cái hố bẫy.

Tiểu Hoa vẫy tay nói với những người dự thi khác, “Mọi người đi theo tôi, tham gia đợt phỏng vấn thứ hai.”

Những người dự thi đều không rõ tình huống hiện tại như thế nào, chỉ biết mình được tiến vào vòng hai nên rất khẩn trương, liền theo Tiểu Hoa đi ra ngoài.

Nhèn nhện đen cũng đứng lên muốn theo, nhưng lại bị Khế Liêu ngăn lại ngay tại cửa.

Khế Liêu đóng cửa lại, đẩy nhèn nhện đen về lại trong phòng.

Nhèn nhện đen lui ra sau vài bước, gương mặt nhìn Khế Liêu, chỉ thấy Khế Liêu cười với ả, lộ ra răng nanh sắc nhọn.

“A!” Nhèn nhện đen hét to một tiếng, nhưng căn phòng này là Phong Danh Vũ đặc biệt sắp xếp, trước kia là một phòng ghi âm, trong tường đều có vải bông hấp thu âm thanh, cho nên hiệu quả cách âm rất tốt, bên trong kêu to như vậy, bên ngoài căn bản là không nghe được.

Nhèn nhện đen nhìn bốn phía, phát hiện mình đã bị vây quanh, “Các người... Không phải nhân loại a?”

“Đăng cấp thấp.” Sesier nhện không được nói một tiếng.

“Đúng vậy.” Bạch Lâu cũng ghé sát vào ả nhìn nhìn, nói, “Hmm... Chỉ là một con nhèn nhện đen bình thường thôi mà, có điều hình như ma hóa rất lợi hại, là tự người cung cấp lực lượng cho bản thân sao? Hay là dụng phải lực lượng hắc ám nào đó, cho nên tiến hóa?”

“Các người là ai?” Nhèn nhện đen lui vào góc tường, trên tay mọc ra đầy những gai đen tua tủa, mặt cũng trở nên dài nhọn dọa người, ả chăm chú nhìn chăm chăm mọi người, “Hình như ta không có động chạm gì đến các người?”

“Không động chạm hả?”

Lúc này, Sphinx đứng phía sau ả giả làm tượng đồng đột nhiên lên tiếng.

Nhèn nhện đen cả kinh kêu thảm lên một tiếng, vừa định chạy, nhưng Sphinx đã giơ chân giẫm bẹp nó dưới lòng bàn chân.

“Người... A!” Nhèn nhện đen vươn sợi râu gai khác muốn chạy trốn, cảnh tượng như vậy trông vô cùng đáng sợ.

Phong Tiểu Vũ và Miêu Tiêu Bắc đều là lần đầu tiên nhìn thấy thứ quái vật biến chủng ghê tởm thế này, đều vô thức lui về phía sau.

Sphinx giơ lên chân trước vỗ một cái lên đầu ả, nói, “Người ồn ào cái gì? Còn dám gọi thì đem trói người lại ném cho gà trống.”

“A!” Nhèn nhện đen hình như bị lời đe dọa đó làm cho kinh hoàng vô cùng.

Miêu Tiêu Bắc và Phong Tiểu Vũ cảm thấy có chút mất tự nhiên, giống như một đám đàn ông bắt nạt một thiếu nữ.

“Ả không phải thiếu nữ gì cả.” Khế Liêu thấy biểu tình trên mặt bọn họ liền nói, “Trên người ả còn vài mạng người nữa kia.”

Miêu Tiêu Bắc Phong Tiểu Vũ nghĩ nghĩ thấy cũng phải.

“Hả? Trên lưng ả hình như có gì đó a.” Sphinx đột nhiên nói.

Khế Liêu ngồi xổm xuống nhìn nhìn, chỉ thấy trên lưng nhên nhện đen có một phù chú cổ quái màu trắng, thoát nhìn, giống như vỏ khoai sọ, hình như là dấu hiệu nào đó.

“Đây là cái gì?” Khế Liêu nhìn thoáng qua, cảm thấy có chút kỳ lạ.

Bạch Lâu tiến đến nhìn, nói, “Hình như là phù chú.”

“Chính là nhờ dấu hiệu này mà người mới có năng lực mạnh như vậy?” Lam Minh hỏi.

Nhên nhện đen gật đầu.

“Ai cho người?”

“Ta không thể nói.” Nhên nhện đen nói, vươn đầu lưỡi cho Lam Minh nhìn thoáng qua.

Mọi người chỉ thấy trên đầu lưỡi đen đúa của ả, có một dấu hiệu giống như trên lưng, chỉ là thể tích nhỏ đi một chút.

“Xem ra dấu hiệu này là đánh dấu của người kia.” Bạch Lâu nói, “Nếu như ả nói ra tên người kia, sẽ chết.”

“Vậy viết ra thì sao?” Miêu Tiêu Bắc hỏi.

Nhên nhện đen lắc đầu, “Đều sẽ toi mạng, nhưng lại chết rất thảm rất khó nhìn.”

Tất cả mọi người nhú mày.

“Tiêu Bắc.” Lam Minh chỉ chỉ quỹ phù trên người nhên nhện đen, nói, “Đi chạm vào dấu hiệu kia một chút, người hạ chú sẽ lưu lại vết tích trên phù chú, người có thể nhận biết được thân phận của hã.”

“Chỉ chạm vào một chút?” Miêu Tiêu Bắc hỏi.

“Lần trước người đã có thể nắm giữ thành thạo loại kỹ năng này rồi.” Lam Minh giống như cổ vũ mà nhẹ nhàng sờ sờ đầu Miêu Tiêu Bắc, “Đi thử một lần xem.”

Miêu Tiêu Bắc nghe được Lam Minh nói, liền thả lỏng ra một chút, không còn khẩn trương như ban nãy, nhưng thủy chung cậu vẫn e ngại năng lực của bản thân, mỗi lần đều sợ xảy ra chuyện rắc rối.

Đi tới bên cạnh nhên nhện đen, Miêu Tiêu Bắc ngồi xổm xuống, vươn tay nhẹ nhàng chạm vào dấu hiệu trên lưng ả.

Miêu Tiêu Bắc cảm thấy dấu hiệu này rất ghê tởm, cho nên khi tiếp xúc thì có chút do dự, trong nháy mắt ngay khi ngón tay cậu chạm nhẹ vào đồ án đó, Lam Minh đột nhiên giơ tay gạt cậu lại... Đồng thời, chỉ thấy phù chú trắng đó giống như vật sống mà hé ra miệng... Có một cánh tay đen đúa vươn ra khỏi miệng, một cái móng vuốt phóng đến gần Miêu Tiêu Bắc.

May mà Lam Minh kéo Miêu Tiêu Bắc đến bên mình, song song, Khế Liêu vươn tay bắt được cổ tay màu đen kia, túm ra bên ngoài...

“Rống...”

Thứ đó kêu thảm một tiếng, muốn tránh khỏi.

Sesier nhìn thấy lập tức chạy đến, tay thò vào trong cái mồm trên dấu hiệu kia bắt đầu mò mẫm, trong miệng lẩm bẩm, “Là một con Tâm Ma!”

Tất cả mọi người kinh hãi nhìn cử động của Sesier, Phong Tiểu Vũ hơi lo lắng, “Hi Hi, đừng đụng vào thứ kia, bẩn quá đi.”

“Đừng lo.” Lam Minh nói, “Tử thần không sợ bất luận thứ gì thuộc về hắc ám.”

Quả nhiên, chỉ thấy Sesier hình như đang kéo lấy vật gì đó, túm ra bên ngoài, “Xem người chạy đâu!”

Theo một loạt tiếng kêu thét, chỉ thấy Sesier từ trong cái miệng sau lưng nhèn nhện đen túm ra một con quái vật nhỏ đen tuyền, nhỏ cỡ một đứa bé, nhưng mặt mũi dữ tợn, nhìn thoáng qua, không khác mấy với một con khỉ đen bị lột da, còn có đuôi.

“Người tới từ đâu?” Sesier nắm đuôi nó lắc lắc.

Thứ đó sợ đến nỗi thét ré lên.

“Tâm Ma là cái gì?” Miêu Tiêu Bắc hỏi Lam Minh

“Là một thứ đáng ghét.” Lam Minh nói, “Tâm lý con người thông thường đều có vài suy nghĩ kỳ lạ, tỷ như đổ kỵ, căm hận, bất bình... Những điều này đều có thể ma hóa, một khi nó tiếp xúc với lực lượng hắc ám nào đó đặc biệt cường đại, hoặc bị thần quái có ma lực cường đại hạ chú, sẽ dẫn đến tâm ma này thực thể hóa. Tâm ma sau khi thực thể hóa sẽ thay thế trái tim cư ngụ trong cơ thể người, khống chế hành vi của họ, hấp thu năng lượng, phục vụ cho người hạ chú.”

“Xem dấu hiệu đó, hẳn là có người đánh thức tham vọng dục vọng trong cơ thể ả, biến thành một thứ tâm ma tham lam.” Bạch Lâu nói, “Nhưng tâm ma tham lam này hình như muốn bắt Tiêu Bắc.”

“Vừa nãy nếu người bị nó túm vào, sẽ bị đưa đến nơi của kẻ hạ chú kia.” Lam Minh nói nhỏ với Miêu Tiêu Bắc.

Miêu Tiêu Bắc cả kinh, cũng có chút mờ mịt, “Bắt tôi làm chi?”

“Mang về xxoo chẳng?” Sphinx xen mồm, “Ai kêu Bắc Bắc có lực hấp dẫn như vậy chứ!”

Vừa mới dứt lời, lại bị Lam Minh đập một cước, “Người an phận chút đi, giống mèo thối tha!”

Sphinx rống lên một tiếng, “Lam Minh, ta chương mắt người lâu lắm rồi, người có ngon thì ra đây đánh lộn đi?”

Lam Minh cười nhạt lườm nó một cái, vẻ kiêu ngạo của Sphinx lập tức xui xuống, nhỏ giọng nói thầm một câu, “Thôi thôi... Đều là người một nhà cả, ẩu đả tổn thương hòa khí lắm.”

Phong Tiểu Vũ vỗ vỗ đầu Sphinx, “Sphinx, mày vô dụng quá đi.”

Sphinx phìền muồn quỳ rạp dưới đất thở dốc.

“Con tiểu quỷ này có nói là nó nghe lệnh ai hay không?” Lam Minh hỏi Sesier.

Sesier lúc này đang túm đuôi Tâm Ma xoay vòng vòng xoay vòng vòng, “Nói hay không? Không nói ném người vào địa ngục đó!”

“Là... Là đại nhân Conceicao.” Tâm Ma nọ dường như vô cùng e ngại Sesier, vội khai báo, ôm đầu nói, “Ta biết hẳn vẫn muốn Đại Tế Ti, nhưng lần này nhiệm vụ của ta chỉ là giúp hẳn khống chế con nhện nhện đen này, hấp thụ năng lực từ trên cơ thể nhân loại mà thôi.”

“Conceicao là ai?” Miêu Tiêu Bắc hỏi Lam Minh.

Lam Minh sờ sờ cằm, lẩm bẫm, “Tên nghe quen quen a.”

“Là Hắc vu sư.” Bạch Lâu nhắc nhở.

Lam Minh thoáng nghĩ tới gì đó, vỗ vỗ đầu nói, “Ta đã nói là nghe quen quen mà, quả thật có một đại vu sư bị hắc hóa, lúc đó còn rất nổi danh.”

“Hắc vu sư là gì?” Miêu Tiêu Bắc thắc mắc.

“Cũng là một thứ tồn tại rất phiền phức, thích làm những thứ như nguyên rủa trớ chú.” Khế Liêu nói, giẫm giẫm lên con nhện nhện đen đang hấp hối, “À gần như đã bị Tâm Ma hút khô rồi, không bao lâu nữa phỏng chừng sẽ chết.”

“Tâm Ma nên xử lý thế nào?” Miêu Tiêu Bắc hỏi, “Hại chết nhiều người như vậy, nó mới là đầu sỏ gây tội sao?”

“Giết chết là xong!” Sesier đột nhiên mở miệng, chỉ thấy nó nằm đuôi Tâm Ma xoay xoay, hỏi mọi người, “Có muốn hỏi thêm gì nữa không? Ta muốn giết chết nó.”

Miêu Tiêu Bắc thấy trong mắt Sesier toát ra chút hưng phấn chói mắt, thật giống như một đứa trẻ tìm được món đồ chơi thú vị, cảm thấy cả người nổi da gà.

“Conceicao hẳn muốn làm gì?” Lam Minh hỏi Tâm Ma, “Vì sao lại muốn bắt Tiêu Bắc?”

“Chuyện này, ta không biết a, Conceicao đại nhân từ trước tới nay thích nam sắc, vừa nhìn thấy nam giới mỹ lệ sẽ muốn đem đi sưu tầm.” Tâm Ma nọ nhỏ giọng nói, “Đại khái là thèm nhỏ dãi Miêu Tiêu Bắc... Ai nha.”

Còn chưa kịp dứt lời đã bị Sesier vắn vắn cái cổ... Rắc rắc vang vài tiếng, tất cả mọi người nhin không được mà nhú mào, cảm giác rất đau.

“Nói bậy.” Sesier nói, “Hắc vu sư sợ nhất Bạch vu sư, huống chi Bắc Bắc là Đại Tế Ti!”

“Ách...” Tâm Ma xoa xoa cổ cầu xin tha thứ, “Ta cũng không biết a, từ thần đại nhân, ngài tha ta đi.”

“Đại khái là muốn bắt Tiêu Bắc trước khi phong ấn của cậu ấy được giải trừ.” Bạch Lâu nói nhỏ với Lam Minh, “Chúng ta đối thoại như vậy thì Hắc

vu sư khổng chế tâm ma cũng nghe được, có muốn trực tiếp thử nói chuyện với hãn không?”

Lam Minh nghe xong, khẽ gật đầu, vươn tay nói với Sesier, “Sesier, cho ta mượn dùng một chút, lát nữa trả lại cho người bóp chết nó.”

Sesier đưa Tâm Ma cho Lam Minh, Lam Minh vươn tay nắm cổ Tâm Ma xách lên, giơ lên giữa không trung. Ngược mắt... Màu mắt Lam Minh biến thành màu vàng, đối diện với Tâm Ma.

Tâm Ma sợ đến toàn thân run lấy bầy, lập cập muốn tránh khỏi đường nhìn, nhưng ánh mắt không thể tự điều khiển, giống như bị Lam Minh bắt ép phải đối diện với hãn, trong mắt tràn đầy kinh hoàng.

Tâm Ma nọ đầu tiên là sợ đến run rẩy, một lát sau, đột nhiên bất động, chậm rãi ngược mắt lên, ánh mắt cũng thay đổi, sau đó, trên mặt nó lộ ra một nụ cười đậm mạc, như là thay đổi một người, trả lời, “Xin lỗi, đây chỉ là một chuyện hiểu lầm.”

“Hiểu lầm?” Lam Minh nhú mày.

Khế Liêu cười nhạt một tiếng, “Hiểu lầm hơn chục mạng người sao? Thật là có khí phách a.”

“Những sinh mạng đó là năng lượng mà ta cần nên mới lệnh cho nhện nhện đen ra tay, nhưng nhện nhện đen làm việc lại dùng thủ đoạn độc ác, ta cũng không bảo ả đuổi tận giết tuyệt... Ta nói xin lỗi, là chuyện của Miêu Tiêu Bắc, đó là bộ hạ của ta tự chủ trương, ta cũng không phân phó hãn làm như vậy.”

“Chiếu theo cách nói của người thì đều là tự kẻ khác chủ trương, không liên quan gì đến người à?” Lam Minh theo dõi hãn một hồi, cười, “Làm gì có chuyện tiện lợi như vậy chứ.”

“Ta hiểu.” Tâm Ma nọ vội vã vẫy tay, cười nói, “Ta chỉ bất quá là một Hắc vu sư, không có lá gan đắc tội với bất luận một ai trong các người, đối với Đại Tế Ti, ta đã mê luyện gần nghìn năm rồi, cũng không phải ngày hôm nay mới đột nhiên bắt đầu đâu... Đương nhiên, tạo thành rắc rối ta rất xin lỗi.”

Tất cả mọi người không nói gì mà chỉ nhìn hắn, Miêu Tiêu Bắc thì lại thắc mắc, làm cái gì mà nghìn năm với chả nghìn năm chứ?

“Để bồi thường, ta có thể cho các người biết một bí mật.” Tâm Ma nọ nói, đột nhiên há to miệng... Từ trong miệng, học ra một cuộn giấy.

Khế Liêu nhặt lên mở ra, chỉ thấy đó là một bản địa đồ thời xưa.

“Đây là cái gì?” Lam Minh hỏi.

“Trong đó là vị trí hạ lạc của một quyển Vũ Dạ tập, bên trong có ghi chép.” Tâm Ma trả lời, “Bất quá bản địa đồ này ta xem mà vẫn không hiểu lắm. Thế nào? Nể tình ta cung cấp thứ này, tha cho ta đi, đương nhiên, Tâm Ma này và nhên nhện đen mặc cho các người tùy ý xử lý.”

“Thực sự là một tên cấp trên ti tiện a.” Khế Liêu nhin không được nói, “Để tự bảo vệ mình, có thể vứt bỏ thuộc hạ.”

“Ha hả a.” Hắc vu sư cười cười, thân nhiên nói, “Thủ hạ vốn chính là để vứt bỏ.” Nói xong, lễ phép hành lễ với mọi người, “Ta cáo từ trước, vạn phần xin lỗi.” Nói xong, Tâm Ma nọ lại trở về trầm mặc.

Chờ khi nó mở mắt lần nữa, lại biến trở về thành một Tâm Ma nhất gan sợ đến nhao nhao kêu loạn.

Lam Minh cũng không có hứng thú gì, ném nó lại cho Sesier.

Sesier tiếp nhận, chạy đến sofa bắt đầu “chơi đùa”, chỉ chốc lát sau, Tâm Ma nọ đã bị tạo thành đủ loại hình dạng, trạng thái thê thảm này khiến mọi người lập tức nghĩ, nỗi oán hận của hơn chục mạng người cuối cùng cũng có nơi xả bớt.

Sphinx ở một bên vây xem Sesier chơi, vừa tiện thể giật dây, “Đúng đúng, nặn thành hình vuông, hình vuông đó.”

Mà con nhện nhện đen kia, bởi vì bị Tâm Ma hút đi gần hết tinh lực, không gượng được bao lâu đã chết đi, biến thành một con nhện to khô quắt, Khế Liêu giẫm vài cái đã hóa thành tro xám, hốt lại tìm một nơi đổ đi.

Sau đó, cuộc thi tuyển người mới lại tiếp tục tiến hành, những người khác đều vô sự, liền chuẩn bị trở về.

.

Phong Danh Vũ và Huệ Tư Mẫn chờ ở cửa, thấy mọi người đi ra, Phong Danh Vũ hỏi Lam Minh, “Đã giải quyết xong rồi à?”

“Ừ.” Lam Minh gật đầu, chỉ thấy Huệ Tư Mẫn chạy đến sau lưng Phong Danh Vũ chọt chọt, hỏi, “Ê, còn con quỷ theo tao thì sao?”

Phong Danh Vũ cười xấu xa, “VẬY không phải tốt quá rồi sao, tối nay mày đi gặp nó thử coi, không chừng rất tuần tú đó.”

“Hứ!” Huệ Tư Mẫn căm giận bỏ rơi cô, chạy đến một bên níu tay Miêu Tiêu Bắc, “Bắc Bắc a...”

Miêu Tiêu Bắc cũng không quá quen thuộc với cô, nhưng thấy tính tình quá nhiệt tình của Huệ Tư Mẫn, liền cười cười với cô nàng, thiện cảm của Huệ Tư Mẫn đối với Miêu Tiêu Bắc lập tức tăng vèo vèo, thối lui đến một bên khác nói với Phong Danh Vũ, “Manh quá đi, tao thích loại đẹp trai mà không kiêu ngạo thế này!”

“Có tấm ảnh nào chụp rõ ràng hơn chút không?” Bạch Lâu nhìn những tấm ảnh chụp người theo dõi kỳ lạ mà Huệ Tư Mẫn cung cấp, hỏi cô, “Trông không rõ lắm.”

“Tối hôm qua tôi cũng thấy, hình thể đen như mực, giống như thế này, không có tấm nào rõ hơn nữa.” Huệ Tư Mẫn nói, “Có thể là quỷ hồn gì đó không a?”

Lam Minh khẽ nhú mào, hỏi, “Hắn ngoại trừ theo cô, còn làm chuyện gì khác không?”

Huệ Tư Mẫn lắc đầu, nói, “Nếu Lưu Giai không chụp được, tôi cũng không biết có gì đó đang theo mình, nhưng mà a... Tối hôm qua, tôi thấy hắn hiện lên trước cửa sổ, rất là kinh khủng.”

“Là gần đây, hay là trước kia vẫn theo?” Bạch Lâu hỏi.

“Gần đây.” Huệ Tư Mẫn suy nghĩ một chút, “Trước đây hắn là không có thứ này.”

“Gần đây cô có gặp chuyện kỳ quái nào không?”

Lúc này, Long Tước đi đến.

Huệ Tư Mẫn trước mắt sáng ngời, “Woa! Quý tộc u buồn! Mạnh nha!”

“Nếu có gì phức tạp, có thể giao cho EX toàn quyền xử lý, ủy thác của người đẹp có thể giảm phần trăm.” Long Tước mỉm cười đi tới.

Huệ Tư Mẫn hít sâu một hơi, rút ra tờ chi phiếu viết số 1, sau đó ở phía sau dốc sức viết thêm một hàng số 0, viết xong thì ký tên rồi đưa cho Long Tước, “Bao nhiêu đây đủ chưa, tôi muốn thuê các anh!”

“Ê!” Phong Danh Vũ luống cuống.

Long Tước cũng tiếp nhận chi phiếu, nụ cười trên mặt càng thêm xán lạn, gật đầu, “Nguyên ý tiếp nhận ủy thác của người đẹp.”

“Á!” Huệ Tư Mẫn vui đến nỗi nhảy tưng tưng, làm mặt quỷ với Phong Danh Vũ, “Đêm nay các anh đẹp trai đều đến nhà tao đi bắt quỷ rồi nha!”

“Mày nghĩ hay quá ha.” Phong Danh Vũ sâu não.

“Tao cung cấp thức ăn ngon.” Huệ Tư Mẫn nhướng mi một cái.

Khế Liêu và Lam Minh rất ‘bình tĩnh’ ngược mắt tập trung nhìn cô chăm chăm, “Món ngon gì?”

Huệ Tư Mẫn nhảy cảm cảm giác mình đã bắt được một điểm then chốt, nhắc điện thoại, “Này, A Thất! Đi mời hai mươi đầu bếp nổi tiếng trên thế giới đến, tối nay tôi muốn mở party!”

Phong Danh Vũ nghiêng rằng trường Lam Minh và Khế Liêu đang phản chấn bên cạnh, Miêu Tiêu Bắc chợt nghe Cổ Lễ Y trong balo cũng vui vẻ mà cô kỷ cô kỷ giãy dụa!

“Sesier!”

Long Tước chưa kịp mừng rỡ vì nhận được mỗi làm ăn mới và phát hiện pho tượng thần tài mới, thì thấy Sesier ngồi trên sofa giầy vò con tiểu quỷ đen đúa đáng thương kia, “Người đang chơi cái gì đó?”

Sesier ngược mắt nhìn hẩn, trong tay là Tâm Ma bị ép dẹp và cuộn thành một cái bánh cuộn tròn.

Tâm Ma thấy rốt cuộc cũng có người trông nom tử thần nhỏ này, vội vàng cầu cứu, “Cứu tôi với a...”

Long Tước đi tới nhìn thoáng qua, nói với Sesier, “Sao lại chơi bắn như vậy a, chơi xong thì phải rửa tay trước khi ăn biết chưa!”

...

Mọi người trầm mặc, Tâm Ma cảm thấy quả tim nó đang tan nát vỡ vụn vì đau khổ, trên đời này không có người tốt.

“Đúng rồi!” Khi mọi người quyết định đến nơi ở của Huệ Tư Mẫn điều tra, Huệ Tư Mẫn đột nhiên vỗ tay một cái, nói với Phong Danh Vũ, “Gần đây tao nhặt được một cái đầu lâu.”

“Hả?!” Tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn cô.

“Nhặt được cái gì?” Phong Danh Vũ ngoáy ngoáy lỗ tai.

“Đầu lâu nha.” Huệ Tư Mẫn nói, “Lần nọ tao lái xe đi ngang vùng núi, nó từ trên núi lăn xuống, cái đầu lâu kia có 3 hốc mắt.”

“Sau đó?” Bạch Lâu hỏi, “Cô làm gì cái đầu lâu đó?”

“Mang về nhà rồi nha.” Huệ Tư Mẫn trả lời.

“Mày bệnh hả!” Phong Danh Vũ tàn bạo ngắt cô nàng một cái, “Thứ đó mà mày cũng dám mang về nhà?”

“Bởi vì rất mạnh chứ sao.” Huệ Tư Mẫn xoa chỗ bị nhéo đau, “Mày bạo lực quá đó.”

“Đừng có giả vờ mong mạnh!” Phong Danh Vũ khinh khỉnh lườm cô, “Thứ đó mày để đâu?”

“Trong tủ kính.” Huệ Tư Mẫn liếc Phong Danh Vũ, “Mày mà nhặt được nhất định cũng sẽ thích!”

...

Nửa tiếng sau, đoàn người đến nhà Huệ Tư Mẫn, Phong Danh Vũ nhìn chăm chăm cái đầu lâu ba mắt trong tủ kính mà manh đến nổi hai mắt sáng như sao, giơ tay, “Chuyển cho tao!”

“Không cho!” Huệ Tư Mẫn nhanh chóng bảo vệ.

“Tao trả tiền!”

“Tao cũng có tiền!”

“Tao đổi thẳng em tao cho mày!”

“Tao không thích loại ngậy thơ!”

“Vậy làm sao mày mới chịu cho tao?”

“Mày giao CP Lam Minh và Bắc Bắc cho tao!”

“Nha nha phi!”

“Vậy tao không cho mày đâu!”

...

Phong Tiểu Vũ vẻ mặt thụ thương, ôm Domi ngồi trên sofa nhìn Huệ Tư Mẫn và Phong Danh Vũ tranh đoạt đầu lâu.

Khế Liêu nhìn vào vị trí mắt trên đầu lâu nọ, hỏi Lam Minh, “Thấy không?”

Lam Minh cười cười, “Đương nhiên.”

“Nha đầu này lá gan cũng ghê gớm thật.” Bạch Lâu không khỏi cảm thán một câu.

“May mà cô ấy gọi chúng ta tới.” Long Tước lắc đầu, “Nếu không cô nàng khẳng định không sống qua đêm nay.”

Miêu Tiêu Bắc thấy mọi người người một lời ta một chữ, liền sáp vào một câu, “Đầu lâu kia là của ai a? Ba con mắt, Nhị Lang Thần sao?”

Cậu vốn định chọc cười mọi người, cũng không ngờ Long Tước, Lam Minh, Bạch Lâu và Khế Liêu đồng thời quay đầu nhìn cậu, vẻ mặt kinh ngạc, “Người cũng biết sao?”

...

Biểu tình trên mặt Miêu Tiêu Bắc có thể nói là đặc sắc, có chút không thể tin được, thật sự là Nhị Lang Thần?!

Đang khi Miêu Tiêu Bắc tin sái cổ, thì Khế Liêu và Lam Minh phốc một tiếng, dậm chân cười to, chỉ vào Miêu Tiêu Bắc nói, “Cậu ta cư nhiên lại tin, cư nhiên thực sự tin tưởng! Ngốc quá a!”

Miêu Tiêu Bắc tức giận đến mặt mũi trắng bệch, đuổi theo khắp nhà truy sát Lam Minh!

...

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 42

“Thứ này rốt cuộc là cái gì?” Miêu Tiêu Bắc cầm cái đầu lâu ba mắt, hỏi Bạch Lâu và Long Tước, cảm giác hai người bọn họ đáng tin hơn Khế Liêu và Lam Minh một chút.

Lam Minh muốn dựa sát vào, Miêu Tiêu Bắc rất cảnh giác mà liếc mắt trừng hăn, Lam Minh nhin cười dựa vào bên kia, trong bụng cười thầm, phản ứng của Bắc Bắc dễ thương quá nha, giống như một con thú nhỏ bị chọc cho xù lông.

“Là thú một sừng.” Bạch Lâu nói, chỉ chỉ một hốc giữa trán của đầu lâu, “Đây không phải là hốc mắt mà là một vùng rỗng, sừng mọc ra từ nơi này, nhưng chiếc sừng này bị cưa đứt, hơn nữa vết thương cũng bị mài phẳng.”

“Thú một sừng?” Trong đầu Miêu Tiêu Bắc xuất hiện hình ảnh một chú ngựa bay trắng xinh đẹp trên đầu có sừng trong phim.

Lam Minh nhìn vẻ mặt của cậu, cười nói, “Thú một sừng cũng không phải chỉ có ngựa thôi đâu, người cũng có nữa.”

Nhưng hăn vừa nói xong thì thấy Miêu Tiêu Bắc mang vẻ mặt ngờ vực nhìn mình, như vậy, ý như muốn nói mặc kệ anh nói cái gì thì tôi cũng không tin đâu!

Lam Minh bất đắc dĩ chỉ có thể nhún vai, tạm thời im lặng không đi chọc cậu nữa.

“Hắn không lừa ngươi.” Bạch Lâu nói với Miêu Tiêu Bắc, “Thú một sừng là một tộc đàn lớn, sống tại khu vực hoang dã, bọn họ có sức chiến đấu rất mạnh, hơn nữa thường xuyên bị quân đoàn ma quỷ lợi dụng, ngựa một sừng, sư tử một sừng, sói một sừng... đương nhiên cũng có người một sừng, gọi chung là thú một sừng.”

“Vì sao lại mọc sừng?” Miêu Tiêu Bắc hỏi.

“Đó là một chủng tộc bị nguyên rủa.” Long Tước hơi hột nói, “Lúc đó vô luận là ác ma hay là thần vật, chỉ cần mọc sừng thì đều biểu thị bọn họ có tội nghiệt, là loài tượng trưng cho tà ác.”

“Tội nghiệt?” Miêu Tiêu Bắc khẽ nhíu mày.

“Chuyện này nghe nói đã là chuyện thật lâu lúc trước rồi, chúng ta cũng chỉ là nghe qua một ít truyền thuyết mà thôi.” Sphinx ngồi bên cạnh Lam Minh vừa liếm móng vuốt, vừa thản nhiên nói, “Đó là một truyền thuyết quỷ dị, hình như là tổ tiên của thú một sừng có vài tập quán khá ác liệt, hại chết rất nhiều nhân loại, thần vì muốn nghiêm phạt bọn họ, khiến bọn họ mọc ra một chiếc sừng rực rỡ để phân biệt. Từ đó về sau, thú một sừng đi tới nơi nào thì cũng bị đối đãi rất tàn nhẫn, cho nên bọn họ căm hận tất cả, người, thần, bao quát cả ác ma, chiếc sừng trở thành một lời tuyên bố tàn nhẫn, bọn họ quanh năm đều trốn tại thế giới hoang dã ở rừng rậm Hắc Ám, trải qua cuộc sống bị ngăn cách, căn bản đã không xuất hiện nữa.”

“Tôi còn tưởng là một loài ngựa rất xinh đẹp nữa chứ.” Miêu Tiêu Bắc mắt mát vươn tay mượn cái đầu lâu nhìn thoáng qua, hỏi, “VẬY... Cái này có liên quan gì với bóng đen theo dõi Huệ Tư Mẫn?”

“Thú một sừng là vật cực kỳ hung tàn.” Khế Liêu nói, “Bất quá con thú một sừng này có lẽ là bị giết chết.”

Miêu Tiêu Bắc nhìn mọi người, “Sau đó thì sao?”

“Bắc Bắc.” Lam Minh vươn tay vỗ vỗ vai cậu, “Sau đó rất là phức tạp.”

Miêu Tiêu Bắc biết mình bây giờ giống như một em bé luôn thích hỏi ‘vì sao’, nhưng không hiểu vẫn là không hiểu mà.

Phong Tiểu Vũ cũng không hiểu, chỉ là thấy mọi người mang ánh mắt phức tạp, vô thức nghĩ, chuyện lần này hình như là không đơn giản nha.

“Cái sừng kia là bị lưỡi hái của tử thần chém đứt.”

Lúc này, Sesier đột nhiên lên tiếng.

Miêu Tiêu Bắc giật mình, “Do tử thần chém sao?”

“Đó là Barron.” Sesier trả lời chắc chắn.

Tất cả mọi người nhìn nó, Long Tước hỏi, “Có quen không?”

“Ừm.” Sesier gật đầu, “Chắc là hẳn đi ngang qua, thấy được cho nên tiện tay giết chết.”

“Tiện tay giết chết?” Miêu Tiêu Bắc nghe thế nào cũng có cảm giác như giết thú một sừng là một hành vi rất bình thường và đương nhiên.

“Tử thần, thần ma, khu ma nhân một khi thấy thú một sừng sẽ trực tiếp giết chết giống như khi thấy thú nhân vậy, bởi vì... thứ này không thể tồn tại ở thế giới loài người được.” Cảnh Diệu Phong nói, “Những thứ kia một khi tiến vào nơi có nhiều người, sẽ tạo thành thảm sát, mà cách tốt nhất để triệt để giết chết bọn chúng chính là chặt bỏ chiếc sừng trên đầu, như vậy bọn chúng sẽ vĩnh viễn không thể sống lại.”

“... Như vậy a.” Miêu Tiêu Bắc gật đầu.

Lúc này, chỉ thấy Sesier cầm cái đầu lâu kia quan sát, chỉ cho Long Tước xem, “Bên cạnh chỗ bị cắt có hoa văn thấy không, đây là chữ ký của

tử thần, là Barron không sai.”

“Barron là ai?” Phong Tiểu Vũ hỏi, “Rất lợi hại sao?”

“Là một tay quái kiệt trong các tử thần, chuyên giải quyết những chủng tộc nguy hiểm.” Lam Minh nói, “Xử quyết một con thú một sừng là bốn phần công tác của hắn, Barron là đại tử thần, cấp bậc rất cao.”

“Vậy vì sao lại nói nhất được thứ này rất nguy hiểm?” Miêu Tiêu Bắc thắc mắc.

“Bởi vì thú một sừng sẽ không hành động đơn độc.” Lam Minh thấp giọng nói, “Hơn nữa thi cốt thú một sừng phải được mang về rừng rậm Hắc Ám mai táng tại mộ phần của thú một sừng, nếu như không mang về, sẽ có rất nhiều thú một sừng tới tìm thi cốt.”

Miêu Tiêu Bắc mở to hai mắt, Huệ Tư Mẫn cũng có chút căng thẳng, hỏi, “Vậy... Bóng đen theo tôi chính là thú một sừng?”

“Không, nếu như là nó, cô hắn đã sớm mất mạng... Phòng chừng bóng đen theo cô chỉ là quỷ ảnh dò đường cho thú một sừng thôi.” Bạch Lâu trả lời rất nhẹ nhàng, “Những con quỷ ảnh này đều là thu tiền công giúp người ta dò đường, nếu gần đó có tử thần tồn tại, thú một sừng chắc chắn không dám tùy tiện tới lui, vì có thể xuất hiện tử thần đang truy giết bọn họ.”

Lam Minh hỏi Sesier, “Có thể tìm được Barron không? Hỏi hắn một chút xem đã có chuyện gì xảy ra không phải rõ ràng cả sao?”

Sesier suy nghĩ trong chốc lát, ngồi xổm xuống, bắt đầu vẽ vòng tròn vẽ vòng tròn.

“Làm gì vậy?” Miêu Tiêu Bắc thắc mắc, mất hứng sao?

“Nó đang vẽ Triệu Hoán đồ.” Long Tước giải thích, “Đó là một loại phương thức để tử thần triệu hoán lẫn nhau, vô cùng tiện lợi.”

Mọi người lẳng lặng chờ đợi, chỉ thấy Sesier vẽ xong, vươn tay, gõ gõ vào chính giữa, kêu một tiếng, “Barron.” Vừa nói vừa hướng chính giữa bức vẽ vẩy vẩy tay, “Tới đây đi.”

Phong Tiểu Vũ mở to hai mắt khen ngợi, “Em còn tưởng sẽ giống như giả kim thuật sư Edward* vẽ ra một đồ án sau đó khí thể hào hùng quát to một tiếng...” Còn chưa dứt lời đã bị Khế Liêu bên cạnh đè đầu xuống, “Người xem hoạt hình nhiều quá rồi đó.”

*(Edward là một nhân vật trong manga/anime Giả Kim thuật của Hiromu Arakawa, ai muốn biết thêm thông tin mời tra google ^^~)

...

Mọi người chờ đợi từng phút trôi qua, đồ án kia vẫn không hề nhúc nhích.

Sesier đứng lên, nhắc chân giẫm một cước lên cái vòng tròn kia, “Barron, chết tiệt đi ra mau.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, thằng nhỏ này vẫn rất là bạo lực.

Thế nhưng đồ án vẫn không hề xảy ra một chút biến động nào.

Sesier sờ sờ cằm, nhìn chăm chăm đồ án nọ một hồi, vỗ đầu, “Ai nha, vẽ thiếu một cái vòng tròn rồi!”

Mọi người hết nói...

Huệ Tư Mẫn dùng khuỷu tay thúc thúc vào Phong Danh Vũ, nhỏ giọng hỏi, “Cưng này dễ thương quá a, CP là ai a?”

“Mày đoán đi.” Phong Danh Vũ cười thần bí.

Lúc này, Sesier giơ tay túm túm cánh tay của Long Tước, hỏi, “Long Tước, vòng tròn kia vẽ thêm vào bên trái hay bên phải đồ án hả?”

Long Tước kinh hãi mở to hai mắt nhìn nó, “Làm sao ta biết? Người là tử thần chứ có phải ta đâu?”

Sesier cúi đầu, nhỏ giọng nói thầm, “Thật vô dụng, chỉ có cái vòng tròn mà cũng không biết vẽ ở đâu.”

Long Tước dở khóc dở cười, lại nổi tính trẻ con nữa rồi.

Một lát sau, Sesier vẫn không nhớ ra nổi, nó tức giận ngược mắt, ánh mắt mang theo oán giận nhìn Long Tước một hồi lâu, “Người đi hỏi đi.”

“A...” Long Tước hít sâu một hơi, trừng Sesier, “Thằng nhóc hư hỏng này, bản thân người không chịu học hành đến nơi đến chốn, ngay cả Triệu Hoán đồ cũng không biết vẽ, còn bảo ta đi hỏi?! Sao mà vô dụng quá vậy hả.”

Sesier nghe được thì giận dữ, lớn tiếng cãi lại Long Tước, “Người mới vô dụng, cả nhà người đều vô dụng!”

Khóe miệng Long Tước giật một cái, Phong Tiểu Vũ nhin không được bèn kéo kéo Bạch Lâu, “Bạch Lâu, cậu đừng cho Sesier lên mạng nữa, nó lên đó bắt chước chửi mắng người đó a.”

...

“Di?” Huệ Tư Mẫn vừa nhìn vừa vuốt cằm, nói, “Chẳng lẽ là tiểu ngốc công vs u buồn thụ?”

Phong Danh Vũ lập tức dựng thẳng chân mày, “Ai nói? Rõ ràng là phúc hắc công vs tiểu ngốc thụ!”

“Không phải!” Huệ Tư Mẫn phản bác, “Đó là thụ!”

“Rõ ràng là công!” Phong Danh Vũ ngắt cô nàng một cái, “Công thụ không được đảo lộn!!”

“Càng muốn đảo cho mày xem!” Huệ Tư Mẫn cũng nhéo lại, hai cô nàng lại bắt đầu bầu qua véo lại.

Bên này Sesier nắm tay áo Long Trước lắc lắc làm nũng.

“Người đi hỏi, đi hỏi!”

Trong nhất thời, trong phòng loạn cả lên, balo trên lưng Miêu Tiêu Bắc giật giật, Cổ Lỗ Y ngáp một cái chui ra, bịt tai nhìn trái nhìn phải, kiểu đó là đang lên án —— Ổn ào quá nha!

Lam Minh ngoáy ngoáy lỗ tai, lắc đầu, ngày hôm qua xem TV hình như nghe ai đó nói —— Hai người đàn bà gặp nhau bằng hai trăm con vịt.

Phong Tiểu Vũ vốn định đi khuyên can, không ngờ Phong Danh Vũ đẩy nó một cái, “Người lớn cãi nhau con nít đừng xen mồm.”

Huệ Tư Mẫn cũng hung hãn đuổi nó đi, “Các chị cãi nhau, tiểu chính thái né qua một bên!”

Phong Tiểu Vũ ôm Domi cọ cọ, “Domi, cưng là tốt nhất, cha yêu cưng nhất!”

“Tử thần kia gọi là Barron sao?” Miêu Tiêu Bắc hỏi Sesier.

“Ừ.” Sesier gật đầu, “Hắn là anh họ ta.”

“...” Miêu Tiêu Bắc nhìn nhìn Triệu Hoán đồ trên mặt đất, nghĩ, hmm... anh họ sao? Không biết Barron trông như thế nào?

Cậu đang suy nghĩ, đột nhiên nghe tiếng chuông cửa vang lên.

“Í?” Huệ Tư Mẫn nhìn ra bên ngoài, có chút khó hiểu, “Giờ này ai lại tới chứ?” Nói rồi định đi mở cửa.

Tiểu Hoa đang đứng ngay cửa, vươn tay mở ra.

Nhìn ra bên ngoài, nhưng bên ngoài lại không có ai.

Tiểu Hoa cảm thấy kỳ lạ, đi ra nhìn một chút, thấy vẫn không có ai thì có chút khó hiểu. Anh đi vào đóng cửa lại, chợt nghe có người cất tiếng nói, “A, nhiều người như vậy à? Sesier, Lucifer nói người tìm được người nuôi mới, siêu cấp vú em đó là ai? Người đó quá vĩ đại, dĩ nhiên ở với người lâu như vậy vẫn chưa bị ép cho điên?”

Miêu Tiêu Bắc theo tiếng nói nhìn qua, chỉ thấy trên sofa trong phòng không biết từ lúc nào đã có một người đang chễm chệ ngồi, người nọ tướng mạo quái dị, tóc trắng, da trắng, liếc sơ qua trông như bị bạch tạng, có điều thân hình cao lớn thể trạng cũng khá khôi ngô, hằn bắt chéo chân ngồi trên sofa nhìn mọi người, không khỏi cảm khái, “Ừm hừm... Đúng là tập hợp các nhân vật thực lực cao a, thảo nào Lucifer nói các người có thể hủy diệt thế giới.”

Tất cả mọi người nhú mày nhìn Sesier, Khế Liêu hỏi, “Chính là hần?”

“Ừ.” Sesier gật đầu, “Hần đó.”

Mọi người lại một lần nữa tỉ mỉ quan sát vị tử thần này, xem khí thế thì quả thật không phải con người.

“Lam Minh, đã lâu không gặp.” Barron chào hỏi Lam Minh.

Lam Minh nhìn hần một hồi mới nói, “Ta nhớ ngươi là tóc đen mà... Già rồi sao?”

Barron mất mặt nhếch mép một cái, “Quả nhiên, Lucifer nói người là một tên đáng ghét không sai chút nào.” Nói xong, hắn đứng lên đi tới gần mọi người tiếp nhận cái đầu lâu thú một sừng nọ, nhúu nhúu mày nói, “Ta đã đi tìm thứ này lâu lắm rồi, thì ra là ở đây.”

“Là người giết?” Lam Minh hỏi.

“Ừ.” Barron gật đầu, “Khi ta đang đi ngang qua đường cao tốc, thấy được một con thú một sừng cổ quái, trước đây chưa từng thấy tộc đàn đó, cho nên mới đi đến xem, vốn định bắt hắn, không ngờ con thú đó không quá thanh tĩnh, hình như là vừa tiến hóa.”

“Tiến hóa?” Mọi người thắc mắc.

“Các người cũng thấy được, thứ này chỉ là một cái đầu lâu, nguyên bản là một cái đầu lâu bình thường của con người.” Barron hơi ngập ngừng, “Các người từng thấy qua bộ xương khô nào biết đi mà trên đầu còn có một cái sừng chưa? Tập tính còn giống hệt như một con thú một sừng thật sự nữa.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

“Đầu lâu một sừng?” Long Tước dường như không thể lý giải, “Sao lại có thể như thế? Thú một sừng là loài thú, cũng không phải yêu quái, đều có thực thể cả.”

“Cho nên ta mới nói là kỳ quái.” Barron nói, “Ta chém đứt sừng nó, sau đó thân thể nó đột nhiên bị rời ra... Đầu lâu lăn xuống chân núi, lúc ta định đi tìm đã tìm không thấy rồi.”

Tất cả mọi người vô thức nhìn Huệ Tư Mẫn, tâm nói —— Tay chân thật là nhanh nhẹn.

“Xương khô của thú một sừng, thứ này đúng là hiếm thấy.” Lam Minh suy nghĩ một chút, hỏi Bạch Lâu, “Trước đây có ghi chép gì về thứ này không?”

Bạch Lâu suy nghĩ một chút, “Trước đây đã từng xuất hiện loài người bị sừng hóa(mọc thêm sừng), hoặc là loài thú, nhưng chưa từng có thi thể bị sừng hóa, càng đừng nói là bộ xương, nếu như là thật, vậy kẻ đã khiến bọn chúng biến hóa có lực lượng rất mạnh.”

“Đây cũng là điều kỳ quái nhất.” Barron nói, từ trong túi lấy ra một thứ gì đó được dùng vải bao bọc lại, mở ra cho mọi người xem, chỉ thấy bên trong là một mẫu xương trắng hình chóp, trông khá giống với sừng trâu.

“Đây là sừng của nó?” Lam Minh đón lấy thứ đó quan sát.

“Người xem hoa văn bên trên.” Barron vươn tay chỉ vào mặt trong của chiếc sừng, bên trong có một ký hiệu của ngựa một sừng màu đen.

“Đây là...” Sắc mặt Lam Minh thoáng thay đổi, dường như rất giật mình.

Miêu Tiêu Bắc cũng nhìn ra có điều không thích hợp, bèn hỏi, “Đây là gì vậy?”

Lam Minh nhú mày không nói, Long Tước cũng thấy được, lắc đầu, cũng là không dám tin vào mắt, “Sao lại có thể như thế được.”

“Đây là huy chương của quân phản loạn.” Sphinx nói với Miêu Tiêu Bắc đang mang vẻ mặt nghi hoặc, “Trong lịch sử nhân loại đã từng có một lần phản loạn với quy mô lớn, là do ma vật bị sừng hóa tổ chức, lúc đó đã chết rất nhiều người... Chúng ta cũng tham gia chiến đấu, đúng không?” Vừa nói vừa hỏi Lam Minh.

Lam Minh không lên tiếng mà chỉ trầm mặc một hồi, đem sừng trả lại cho Barron, hỏi, “Rừng rậm Hắc Ám trong khu vực hoang dã hẳn là có người canh rừng. Người có đến hỏi bọn họ chưa?”

Barron cất chiếc sừng lại, “Ta định trở về địa ngục hỏi qua Lucifer trước, vốn đang trở về thì lại cảm giác được một lực lượng cường đại mà lại kỳ lạ triệu hoán ta... Lại không giống như Triệu Hoán đồ, sau đó mới hiểu ra là Đại Tế Ti, làm ta giết cả mình.”

Đang nói chợt hẳn nhìn thấy mấy vòng tròn mà ban nãy Sesier vẽ trên mặt đất, nhìn nửa ngày mới ngược mắt hỏi Sesier, “Sesier, đây là cái gì?”

Sesier hơi phồng má nhìn nơi khác.

“Đây là đồ án sao?” Barron há to miệng, “Thằng nhỏ óc bã đậu này, người ngay cả Triệu Hoán đồ đơn giản nhất cũng không nhớ được sao?”

Sesier sau khi bị mắng là óc bã đậu, sắc mặt rõ ràng khó nhìn hẳn, híp mắt nhìn chằm chằm Barron.

“Khụ khụ.” Barron ho khan một tiếng, vội dời đường nhìn, nói với Lam Minh, “Các người đã ở đây thì ta an tâm rồi, ta phải lập tức trở về địa ngục, nếu như dư nghiệt còn lại của quân phản loạn năm xưa chuẩn bị hành động thì phiền phức lắm.”

Lam Minh gật đầu, Barron thối lui sang một bên, vụt một cái đã biến mất.

Hẳn đi rồi, Miêu Tiêu Bắc hỏi Lam Minh, “Tiếp theo làm gì bây giờ?”

“Chờ bọn thú một sừng kia đột kích.” Lam Minh nói, “Nếu quỷ ảnh đã theo dõi tìm tới đây rồi, như vậy thú một sừng hẳn là sẽ nhanh chóng tập kích người đang sở hữu đầu lâu... Ta thật sự muốn trông thấy, xương khô thú một sừng, đến tột cùng có bộ dáng như thế nào.”

Sau đó mọi người đều tự chuẩn bị, không biết vì sao, Miêu Tiêu Bắc mơ hồ nghĩ, Lam Minh dường như có niềm tâm sự.

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Quân Đoàn Thú Một Sừng Đột Kích, Tổ Hợp Mạnh Nhất Trên Đời Ngăn Chặn, Giết Chóc Không Đổ Máu, Là Thịnh Yên

Sau khi Barron đi khỏi, mọi người tiếp tục ngồi chờ, Phong Danh Vũ và Huệ Tư Mẫn còn đang cãi nhau về vấn đề CP, hai cô nàng này tuyệt đối có thể so sánh với sáu trăm con vịt, mọi người cảm thấy bên tai vang lên ong ong, cuối cùng Tiểu Hoa phải đẩy hai người vào trong phòng, dù sao một hồi cũng phải đánh một trận, có hai cô nàng ở đây càng thêm phiền.

Long Tước mở cửa sổ nhìn nhìn xung quanh, nói, “Địa thế nơi này không tốt lắm, là một khu náo nhiệt, không thể phát huy sức mạnh.”

“Đúng vậy, bốn phía đều là nhà cao tầng.” Bạch Lâu bay tới ngoài cửa sổ quan sát địa hình, “Nếu đánh nhau sẽ tạo thành rất nhiều tử thương.”

“Phải tìm một khu vực trống trải.” Khế Liêu bĩu môi, “Ta cũng không muốn bị vương chân vương tay, đã lâu không được thoải mái đánh một trận rồi.”

Tiểu Hoa híp mắt liếc hỏn, “Khi nói chuyện cậu đừng có gằn giọng như vậy được không?”

Khế Liêu có chút khó hiểu hỏi, “Gằn giọng là sao?”

Tiểu Hoa sờ sờ mũi, sáng suốt thì đừng nên khắc khẩu với cậu ta, bèn nói, “Nếu như muốn tìm một nơi trống trải, có thể xuống tầng hầm, dù sao cả tòa nhà này cũng là của Huệ Tư Mẫn.”

Phong Tiểu Vũ há to miệng, “Cả tòa nhà a? Chị ấy với chị hai ai giàu hơn ai?”

“Ngang ngửa.” Tiểu Hoa mỉm cười, bổ sung thêm một câu, “Chị hai em có tiền là nhờ tự mình kiếm được, Huệ Tư Mẫn là do trong nhà có sẵn.”

“Ngô...” Tất cả mọi người hiểu rõ gật đầu, tặng thêm vài phần kính trọng đối với Phong Danh Vũ.

“Bất quá trong nhà Huệ Tư Mẫn có một đám chú bác muốn cướp tài sản của cô ấy.” Tiểu Hoa lại bổ sung một câu, “Đều bị cô ấy thủ tiêu.”

Mọi người đồng loạt nhướng mi một cái... Nói cách khác, hai cô nàng này đều rất đáng sợ a.

“Rồi, bây giờ tập trung tại tầng hầm.” Lam Minh lên tiếng, “Nơi đó tương đối khép kín, chặn kín bốn phía, đóng cửa đánh chó.”

Tất cả mọi người nghe theo, mắt thấy thời gian sắp đến nửa đêm, Tiểu Hoa gọi Phong Danh Vũ Huệ Tư Mẫn ra ngoài, cầm theo đầu lâu thú một sừng cùng nhau đi xuống tầng hầm.

.

Tầng hầm của tòa nhà này quả thật là siêu rộng, cũng siêu trống trải, năm đó Huệ Tư Mẫn mua nó chủ yếu là vì gara ngầm đủ lớn, có thể đặt chiếc saloon car(loại xe có thùng xe rộng có thể làm phòng ở với đầy đủ tiện nghi)siêu khủng của cô nàng.

“Chiếc saloon car này ngầu thật.” Mọi người nhìn chăm chăm chiếc xe lớn nhất kia.

Huệ Tư Mẫn chà chà hai lòng bàn tay vào nhau, cười tủm tỉm nói với Lam Minh, “Lam đại nhân, nếu như các anh cần xuất ngoại, có thể lái nó đi

nha.”

Tất cả mọi người giật mình nhìn cô, hào phóng dữ vậy sao?!

“Trong này có đầy đủ mọi thứ.” Huệ Tư Mẫn mở cửa xe, cười tủm tỉm với mọi người. Mọi người nhìn vào bên trong, quả thật hết như một căn phòng VIP.

Phong Danh Vũ khoanh tay đứng một bên lăm bằm, “Hiếm lạ cái gì, ngay cả máy bay tao cũng đã chuẩn bị đầy đủ rồi.”

Huệ Tư Mẫn xấp tới thấp giọng nói, “Xe thì tiện hơn chứ sao, bên trong có cameras mọi góc độ!”

“?!” Phong Danh Vũ kinh ngạc.

Huệ Tư Mẫn cười ha hả nói, “Ai, cơ bản cũng đã có sẵn CP rồi, công thụ thì tao với mày bàn lại sau, trước đây mày góp nhặt không ít thứ tốt phải không? Lấy tài nguyên ra tao với mày dùng chung chút chút?”

Phong Danh Vũ mỉm cười, móc điện thoại di động ra cho cô nàng xem màn hình... Là hình ảnh khi Tiêu Bắc và Lam Minh vừa rời giường mặc quần áo, trùng hợp là góc độ khá đặc biệt, trông giống hai người đang ôm nhau trong bầu không khí mờ ám...

“Nha a!” Huệ Tư Mẫn kích động, móc ra di động đòi bản hình sang, Phong Danh Vũ không chịu, đòi phải trao đổi, hai người lại dính vào nhau mà lú lú, bị Tiểu Hoa đuổi vào xe ngồi.

Phong Tiểu Vũ, Tiểu Hoa, Bạch Lâu, Domi và cả Miêu Tiêu Bắc đều không có sức chiến đấu, vì vậy đều bị ‘mời’ về xe ngồi chờ, đóng cửa, Tiểu Hoa mở toang rèm che, chỉ thấy trong thùng xe bốn phía đều là cửa sổ thủy tinh, mọi người có thể quan sát tình huống bên ngoài thật rõ ràng.

Sesier lấy ra một viên phấn, vẽ vài vòng tròn bên ngoài chiếc xe.

Long Tước hỏi nó, “Sesier, vẽ gì đó?”

“Vòng bảo hộ.” Sesier trả lời, “Vòng kín lại thì thú một sừng không thể tới gần.”

Mọi người đồng thời có chút lo lắng hỏi, “Người nhớ kỹ cách vẽ sao? Đừng vẽ thiếu một vòng tròn a.”

Sesier ngẩng đầu, âm trầm nhìn mọi người.

Mọi người vội vã tản đi, Long Tước sờ sờ đầu nó, nói, “Bằng không người cũng đừng tham chiến, đi vào bảo hộ bọn họ.”

Sesier nhướng mi một cái, “Ta không thích.”

“Nếu người xảy ra chuyện thì ta rất khó ăn nói với Lucifer.” Long Tước có chút mệt mỏi, “Tuy rằng đối phó thú một sừng cũng đơn giản.”

Sesier bỗng mỉm cười, ngược mắt nhìn Long Tước, “Nghe nói sức chiến đấu của loài rồng rất mạnh.”

Long Tước sừng sốt, nhún vai, “Cũng tạm tạm.”

“Hắc hắc.” Sesier nhỏ giọng nói thầm, “Nếu ta thắng người thì người phải để ta nuôi, ta cũng muốn nuôi một con rồng như Lucifer.”

Long Tước giật giật khóe miệng, vươn tay nhéo má nó một cái, “Rõ ràng là ta đang nuôi người!”

Sesier xoa má, trừng Long Tước, “Ta là người thừa kế duy nhất của địa ngục! Chờ ta trưởng thành thì người xong đời rồi!”(chờ khi đó thì em bị ăn tận xương rồi cưng à *cười âm hiểm*)

Long Tước cười, “Đúng vậy, chờ người trưởng thành chí ít cũng phải một vạn năm, hơn nữa chỉ có thân thể trưởng thành, tư tưởng vĩnh viễn là trẻ con.”

“Người đáng ghét!” Sesier tức giận đập Long Tước một cái rồi ngồi xổm một bên tiếp tục vẽ vòng tròn, Long Tước bật cười, trong xe Bạch Lâu và Phong Tiểu Vũ nhìn thấy thì đều có chút lo lắng, Sesier dừng dỗi rồi vẽ thừa ra hai ba cái vòng tròn a.

Miêu Tiêu Bắc ngồi trong xe nâng Cổ Lỗ Y nhìn ra bên ngoài, Lam Minh đem đầu lâu thú một sừng kia đặt vào khoảng trống giữa bãi đỗ xe, nói với Sesier, “Sesier, đến vẽ một Địa Lao phù đi.”

Sesier đi tới, dùng phấn bắt đầu vẽ vẽ.

Miêu Tiêu Bắc thắc mắc hỏi Bạch Lâu, “Địa Lao phù là cái gì?”

“Là một loại phù chú có lực hấp thu rất mạnh, lực lượng đến từ địa ngục.” Bạch Lâu nói, “Tất cả những thứ thuộc về hắc ám chỉ cần đến gần Địa Lao phù này sẽ bị hấp thu, giống như bị nhốt vào địa lao vậy. Đợi sau khi bắt được, chỉ cần gọi sứ giả địa ngục mở cửa địa ngục ra... những thứ này sẽ bị trực tiếp ném vào đó.”

“Woa...” Huệ Tư Mẫn và Phong Danh Vũ nhin không được lên tiếng khen ngợi, “Thật thần kỳ a.”

“Cô kỳ cô kỳ.” Lúc này, Cổ Lỗ Y kêu lên một tiếng, ngẩng đầu nhìn Miêu Tiêu Bắc.

“Chuyện gì vậy?” Miêu Tiêu Bắc nhìn nó, dùng ngón tay đỉnh đỉnh cầm nó, hỏi, “Có phải đói bụng rồi không?”

“Cô kỳ.” Cổ Lỗ Y lắc đầu, bay lên, đáp xuống đầu vai Miêu Tiêu Bắc, giờ một ngón tay chỉ ra xa.

Miêu Tiêu Bắc có chút khó hiểu, theo hướng Cổ Lỗ Y chỉ nhìn sang, nhưng lối vào bãi đỗ xe không hề có gì cả, bên ngoài lại tối om...

Vừa nghĩ tới đây, Miêu Tiêu Bắc đột nhiên cảm giác đường nhìn của mình hình như càng lúc càng xa... Rồi cậu thấy ở tít ngoài kia có thứ gì đó đang di động tới đây, từ xa đến gần, tốc độ khá nhanh.

Cậu khẽ nhú mào, muốn nhìn tỉ mỉ một chút, tức thì hình ảnh thực sự rõ ràng lên, có một đám động vật màu trắng đang ***g lộn tiến đến, sai, nói chính xác hơn là không phải động vật, mà là một đàn xương khô trắng hếu. Những bộ xương này có đủ hình dáng, từ hài cốt của loài người cho đến động vật, nói chung, điểm giống nhau duy nhất chính là trên đỉnh đầu chúng nó đều mọc ra một chiếc sừng trắng, trong hốc mắt rỗng có ánh sáng u ám đỏ đỏ lóe ra.

“A!” Miêu Tiêu Bắc càng thêm hoảng sợ, hình ảnh liền nhanh chóng thu về, cậu mở bật cửa sổ, nói với những người bên ngoài, “Tới rồi, rất đông, đều là xương khô một sừng!”

“Chỉ có xương không có thực thể sao?” Long Tước hỏi.

“Ừ!” Miêu Tiêu Bắc gật đầu.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau.

“Ta đi canh cửa trước.” Khế Liêu lóe lên, đáp xuống vị trí trước cửa bảo an, hẳn đang đứng tại phương Bắc, Long Tước xò tung đôi cánh, đáp xuống phía Nam.

“Long Tước rất lợi hại sao?” Phong Tiểu Vũ nhin không được lên tiếng hỏi.

“Dáng vẻ rất là phúc hắc nha.” Phong Danh Vũ nói, “Loại đàn ông phúc hắc này là khủng bố nhất nha.”

“Chí lý chí lý!” Huệ Tư Mẫn gật đầu, “Giả heo ăn thịt hổ!”

“Sức chiến đấu của loài rồng vô cùng mạnh mẽ!” Bạch Lô cười cười, vươn tay chọt chọt Cổ Lão Y, “Cực mạnh chính là bạch long.”

“Cổ Lão Y là cực mạnh sao?” Phong Tiểu Vũ hỏi.

“Ừ.” Bạch Lô gật đầu, “Trạng thái của Cổ Lão Y bây giờ tương đương với em bé cún nằm trong tã lót, nhưng bản năng của nó đã vượt qua rất nhiều thần ma, đợi khi nó trưởng thành sẽ vô cùng cường đại... Lucifer khi xưa cũng có một con bạch long.”

“Vậy sau đó thì sao?” Phong Tiểu Vũ hỏi, “Con bạch long đó hiện đang ở nơi nào?”

Bạch Lô cười cười, “Khi xưa đất trời đại chiến, bạch long vì muốn bảo vệ Lucifer mà hy sinh, khung xương của nó chống đỡ địa ngục hiện nay, dùng linh hồn thể sống chết thủ hộ cho Lucifer. Bạch long là loài trung thành nhất thế gian này, bọn họ vì muốn bảo vệ chủ nhân của mình, không tiếc hủy diệt toàn bộ thế giới.”

Tất cả mọi người mở to hai mắt, lần đầu tiên nghe nói nha!

Bạch Lô cười, “Có điều phải chờ tới khi Cổ Lão Y lớn lên, vậy sẽ rất lâu đó... Cổ Lão Y không chừng có quan hệ với con bạch long kia đó.”

Miêu Tiêu Bắc hiếu kỳ, “Là tổ tông sao?”

“Bạch long chỉ có một chi trong loài.” Bạch Lô nói, “Con bạch long của Lucifer gọi là Cổ Tư Đô.”

“Cũng là họ Cổ kìa!” Phong Tiểu Vũ chọt chọt mũi Cổ Lão Y, “Khi còn bé có phải cũng dễ thương thế này không?”

“Cô kỹ.” Cổ Lỗ Y sờ sờ cái mũi, vươn tay nhéo má Phong Tiểu Vũ một cái.

“Ai nha.” Phong Tiểu Vũ xoa xoa má, lui tới một bên ôm Domi vô cùng thương tâm, nhỏ giọng ai oán, “Nó không sợ cha kìa.”

“Vậy Long Tước là loài rồng nào?” Miêu Tiêu Bắc thắc mắc, “Tôi thấy anh ta có vảy rồng màu xanh, vậy có phải là thanh long không?”

“Long Tước là con lai.” Bạch Lâu nói, “Lai giữa bạch long và thanh long, hiện nay trong Long tộc, Long Tước là mạnh nhất.”

Tất cả mọi người giật mình, thường ngày luôn tỏ vẻ ôn hòa và tham tiền còn có chút máu kinh doanh, nhìn không ra lại mạnh như vậy a.

Sesier cũng đi theo tới phía Nam, Long Tước cười cười chỉ chỉ phía Tây, Sesier liếc mắt trừng hăn, nắm theo áo choàng chạy tới phía Tây, vươn tay, cũng không biết từ nơi nào biến ra một chiếc lưỡi hái thật lớn, lưỡi đỏ như máu, phản chiếu quang mang yêu dị, tạo ra một cảnh sắc vô cùng mỹ lệ, còn có mái tóc dài màu máu cao quý tượng trưng cho huyết thống của nó.

“U woa...” Phong Danh Vũ và Huệ Tư Mẫn hai mắt lóe lóe sáng như sao trên trời, “Thật là dễ thương quá đi mà! Siêu cấp tài liệu trở thành ‘nữ vương’ a, kiên quyết yêu cầu huấn luyện thành!”

“Sesier cũng rất mạnh sao?” Tiểu Hoa luôn ở một bên không mở miệng lúc này cũng chịu lên tiếng, “Nó còn chưa thành niên mà?”

“Ừm, thật ra nó cũng coi như niên thiếu, chỉ là bị trong nhà làm hư thôi.” Bạch Lâu nói, “Không nghe nó vừa mới nói sao, nó là người thừa kế duy nhất của Lucifer, một vạn năm sau nó chính là vua địa ngục.”

“Woa...” Mọi người lại một lần nữa woa lên, chỉ thấy Sesier vén tóc giấu vào trong áo choàng, chiếc áo choàng đen thật to che khuất gương mặt

tinh xảo, biến trở về dáng vẻ ngẫu như lần đầu tiên mọi người nhìn thấy.

“U.” Phong Tiểu Vũ đột nhiên tới một câu, “Không biết Sesier có mặc quần áo bên trong áo choàng hay không a...”

“Phụt...”

Vừa dứt lời, chỉ thấy Huệ Tư Mẫn và Phong Danh Vũ cấp tốc bịt mũi, luống cuống lục tìm khăn tay.

Chỉ còn lại một mặt phía đông, nhưng Cảnh Diệu Phong lại đứng im như tượng tại chỗ, trên tay anh không biết từ khi nào đã xuất hiện một thanh cổ kiếm cực kỳ tinh xảo, dường như có chút do dự, quay đầu nhìn Bạch Lâu trong xe, giống như nếu anh bỏ đi thì sẽ không ai bảo hộ cho Bạch Lâu của anh.

Lam Minh thấy được, mỉm cười, vươn tay vỗ lên đầu vai một cái... Sau một tiếng rít chói tai, Lam vọt ra, bay lên trời vờn quanh khu hầm, hiện ra trạng thái bảo hộ.

Cảnh Diệu Phong dường như đã yên tâm hơn, lóe một cái xuất hiện tại cửa Đông.

Lam Minh vươn tay cầm ma đao Minh, gật đầu với Tiểu Hoa trong xe, Tiểu Hoa ngẫm hiểu, đồng loạt mở ra toàn bộ cửa trong tầng hầm.

Đồng thời, một tiếng huýt dài vang lên, Khế Liêu hướng về phía mọi người ra dấu... Tới!

Những người ngoài xe đều hưng phấn mỉm cười, những người trong xe thì lại rất khẩn trương, Bạch Lâu nhẹ nhàng vỗ vai Miêu Tiêu Bắc, “Không cần lo lắng, chỉ là vài con thú một sừng thôi, không đủ khả năng uy hiếp bọn họ.”

“Họ mạnh đến thế sao?” Phong Tiểu Vũ hỏi, “Cảnh Diệu Phong thật ra chỉ là con người mà?”

Bạch Lâu khựng lại một chút, không lên tiếng, có chút oán giận liếc nhìn Phong Tiểu Vũ.

“Ách...” Phong Tiểu Vũ biết mình nói sai, không nên nhắc tới Cảnh Diệu Phong trước mặt Bạch Lâu... mặc dù anh ta đang đứng ngay trước mắt.

Miêu Tiêu Bắc vừa định bảo Bạch Lâu đừng để ý đã thấy hắn do dự một lúc, thấp giọng nói, “Hắn ta khi còn là người thì đã có thể diệt ma ngàn vạn lần... Lúc đó thế đạo cũng loạn, thành quách của ma quỷ xuất hiện như rừng, rất nhiều người thuê hắn, chỉ một mình hắn là có thể hủy diệt một tòa thành.”

Phong Tiểu Vũ hít sâu một hơi.

“Bây giờ anh ta bị ma hóa sao?” Tiểu Hoa hỏi, “Ngày đó Khế Liêu nói anh ta rất lợi hại.”

Bạch Lâu trầm ngâm một lát, “Ma quỷ ma hóa được hắn không phải thứ bình thường...”

Nói xong hắn cũng không thêm gì nữa, bầu không khí có chút xấu hổ, Miêu Tiêu Bắc sợ Bạch Lâu đau lòng liền đổi chủ đề, “Chuyện đó, Lam là loại rồng nào?”

“Lam là độc nhất vô nhị.” Bạch Lâu nói, “Cụ thể hắn là dạng nào, hỏi Lam Minh là rõ ràng nhất, Lam hắn là thứ cấm kỵ, ta không hiểu nhiều lắm, có điều bản thân hắn có năng lực cường đại là điều chắc chắn.”

“Sphinx thì khỏi cần phải nói.” Phong Tiểu Vũ dựa vào cửa sổ nhìn Sphinx vừa bước lên trên vài bước, đứng bên cạnh Lam Minh ngửa mặt lên

trời rộng to một tiếng thị uy, không còn sót lại chút đáng vẻ ngả ngớn háo sắc hèn mọn vô sỉ ti bỉ đáng khinh như thường ngày, oai phong của vua bách thú lập tức được thể hiện hoàn mỹ.

“Ha hả.” Bạch Lâu gật đầu, “Thật ra, Barron nói không hề sai, bọn họ là tổ hợp có thể hủy diệt thế giới... Chúng ta ở đây, còn có hai người có năng lực cường đại chưa thức tỉnh nữa đó.”

Tất cả mọi người hiếu kỳ nhìn hẳn.

Bạch Lâu đầu tiên là nhìn Miêu Tiêu Bắc cười, sau đó lại quay đầu, nhìn thoáng qua Domi bên cạnh Phong Tiểu Vũ đang mãi quan sát tình huống bên ngoài qua cửa sổ thủy tinh.

“A!” Lúc này, Phong Danh Vũ kêu một tiếng, vội vã cầm lấy DV, “Tới!”

Vừa dứt tiếng, bốn người canh giữ tại bốn phương vị lập tức lóe lên nhảy vào giữa không trung, đồng thời, bốn phía ngoài cửa lớn, hơn ngàn bộ xương khô một sừng ào ạt xông vào.

“Nhiều quá a!” Phong Tiểu Vũ khản trương.

“Cô kỹ cô kỹ!” Cổ Lỗ Y quơ nắm tay, hướng Lam Minh kêu vài tiếng, như là bảo hẩn – tiến lên chém nát xương bọn chúng đi.

Miêu Tiêu Bắc cười, vươn tay xoa đầu nó, Cổ Lỗ Y lập tức từ trạng thái hưng phấn biến trở về vẻ đáng yêu thường ngày, bắt đầu cọ cọ vào lòng bàn tay Miêu Tiêu Bắc làm nũng.

“Có thể đóng cửa rồi!” Huệ Tư Mẫn quan sát hình ảnh của cameras ngoài cửa, nói với Tiểu Hoa, “Đều vào cả rồi.”

Tiểu Hoa gật đầu, ấn nút, toàn bộ cửa ở bốn phía gara đều hạ xuống, ngoài ra còn có một tầng cửa bọc thép vững vàng khóa cứng mặt đất, toàn

bộ không gian bị đóng kín lại.

“U a!” Phong Tiểu Vũ tán thán, “Hệ thống bảo vệ này kinh khủng thật nha!”

Đám thú một sừng này số lượng vô cùng đông đảo, vẻ mặt kinh khủng, còn vô cùng hung tợn. Chúng nó vây quanh mọi người, Lam Minh nhoẻn miệng cười, “Thật vô nghĩa a, chém mà không chảy máu thật chán.”

Sphinx có chút bất đắc dĩ quay đầu nhìn hắn, “Đã nhiều năm như vậy, ta còn tưởng người sẽ tiến bộ hơn nữa chứ.”

“Hừm?” Con mắt của Lam Minh chậm rãi chuyển thành đỏ như máu, cười nhạt, “Sao lại thế được! Ta vốn là minh chứng của thị huyết tà ác.”

“A!”

Mắt thấy cuộc chiến bắt đầu, Huệ Tư Mẫn đột nhiên kêu một tiếng, nhào tới phía trước, mở loa.

“Mày làm gì đó?” Phong Danh Vũ khó hiểu nhìn cô, lại nghe được tiếng đàn organ trang nghiêm mà hoa lệ vang lên, sau đó, là giọng nữ cao to rõ mà linh hoạt.

“” Huệ Tư Mẫn điệu đà nhướn mi làm duyên với mọi người, “Loại nhạc thích hợp với cảnh chiến đấu.”

“Cũng không phải đóng phim.” Tiểu Hoa chán nản nhìn cô.

“Tôi nghĩ cũng không tệ.” Miêu Tiêu Bắc vốn có cảm tình đặc biệt với âm nhạc và khiêu vũ, mỉm cười, “Giết chóc mà không có máu, là thịnh yển.”

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Bùng Nổ, Sức Chiến Đấu Siêu Cường, Quá Trình Chiến Đấu Đẹp Mắt, Lại Có Bí Mật Lớn

Những người tham dự chiến đấu không hề cô phụ mỹ danh đội hình siêu hào hoa, khiến cho những người đang quan sát dâng lên cảm giác như đang tham dự thịnh yến vậy.

Khi chiến đấu và âm nhạc kết hợp với nhau, tuyệt đối là một loại vũ đạo đặc biệt.

Nhất là khi những thứ bị chém giết chỉ là một quân đoàn xương khô không có tình cảm, mang theo lực lượng tà ác, bọn chúng không có thực thể, sau khi bị chém phải chỉ có thể rơi rụng rải rác như gỗ xếp, xương khô trắng rơi vụn đầy đất, giữa lúc đó còn mang theo tiếng răng rắc quỷ dị khiến người khác cảm thấy ác cảm, nhưng thanh âm tuyệt vời của lưỡi đao sắc bén diệt trừ xương khô kết hợp với từng động tác vung đao nhẹ nhàng vui sướng vẫn khiến cho người khác thán phục tận đáy lòng. Bạo lực, nhưng lại không liên quan đến sinh mệnh, tràn ngập chính nghĩa, lại không có máu hay nước mắt cùng tiếng kêu thảm thiết, không ngờ lại mỹ lệ đến như vậy.

Miêu Tiêu Bắc bọn họ kỳ thực đang ở tại vùng trung tâm, nhưng bọn thú một sừng này lại không cách nào tới gần, bởi vì năm người ngăn chặn quá mức cường đại.

Miêu Tiêu Bắc chống cằm, một tay vịn mép cửa sổ, cùng bé Cổ Lỗ Y đang mở to hai mắt, dùng cái nhìn nghệ thuật thưởng thức năm người đang chiến đấu vô cùng dũng mãnh kia.

Phía trước là Khế Liêu.

Khế Liêu chiến đấu khá mạnh mẽ cuồng bạo, chứa đầy một loại lỗ mãng đầy khí phách, cũng khá có cảm giác.

Hắn chiến đấu không hề dựa vào bất kỳ loại vũ khí nào, chỉ có một đôi móng vuốt như thép nguội, đương nhiên, thân thể phối hợp với lợi trảo, tràn ngập lực lượng.

Lợi trảo vung qua một mảng tối đen, lưu lại năm vết sáng màu bạc, đánh bộ xương khô nát vụn rơi vương vãi khắp mặt đất.

“Woa...” Huệ Tư Mẫn và Phong Danh Vũ lẫn lẫn khắp thùng xe, “Manh quá a, manh quá a, Wolverine a!”

(Wolverine: nhân vật người sói trong X-men)

Tiểu Hoa ngồi ở phía sau, ban đầu nhìn thấy cảnh Khế Liêu chiến đấu cũng hơi chút thất thần, bất quá lại nghe được hai người lẫn lẫn ào ào, liền ho khan một tiếng, nói, “Có khoa trương như vậy sao? Chỉ là một phần tử bạo lực hư hỏng thôi mà.”

Phong Danh Vũ và Huệ Tư Mẫn quay đầu lại cùng nhau trừng Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa bị hai người trừng một cái giật cả mình, sau đó, hai người cười tủm tủm nhìn anh, trong nụ cười còn mang theo một tia đồng tình, “Tiểu Tiểu, anh phải coi chừng!”

“Đúng rồi, phải tăng cường rèn luyện thân thể!”

“Hay hay!”

“Nha! Người sói nhiệt huyết mạnh mẽ khí thế táo bạo vs băng sơn mỹ nhân!”

“Đúng rồi, manh manh manh manh muốn chết a!”

Hai cô nàng lại bắt đầu hạnh phúc lăn lông lốc dưới sàn xe, Phong Tiểu Vũ bên cạnh lo lắng nhìn hai cô thăm hỏi, “Hai chị không bị gì đó chứ?”

Đang khi nói, Khế Liêu đã tiêu diệt toàn bộ xương trắng ở phía Bắc, những mẫu xương vụn bị hút vào Địa Lao phù, gom thành một đồng, bên trong tràn đầy tiếng gầm gừ, nhưng vẫn không thể giãy thoát.

Tất cả mọi người khẽ há hốc mồm.

Lúc này, Cổ Lỗ Y vươn tay chỉ vào phía mà Long Tước đang trấn thủ, đồng tộc của nó mà, dù sao cũng là vú em a, đương nhiên phải để ý nhiều hơn, “Cô kỹ, cô kỹ cô kỹ!”

Mọi người xoay mặt nhìn sang, lần đầu tiên nhìn thấy phương thức chiến đấu của Long Tước.

Vũ khí của của Long Tước là gì, mọi người vẫn đoán không ra, hẳn rất cuộc là dùng đao giống Lam Minh, dùng kiếm như Cảnh Diệu Phong hay dùng móng vuốt như Khế Liêu, dù sao thì loài rồng cũng có móng vuốt.

Nhưng, khi nhìn thấy cảnh chiến đấu của Long Tước ngay trước mặt thì mọi người giật nảy cả mình.

“Long Tước là thanh long, vậy anh ta mang thuộc tính gì?” Miêu Tiêu Bắc hỏi Bạch Lâu.

“Thủy.” Bạch Lâu vừa mới dứt lời, chỉ thấy Long Tước tung cánh bay lên giữa không trung, ưu nhã vung tay trái, lập tức hơi nước liền tụ lại.

“Di?” Phong Tiểu Vũ tiến tới, “Đây là, dùng Long Tước rửa quả dâu thật tiện nha, không sợ bị dập.”

Phong Danh Vũ và Huệ Tư Mẫn nhìn nó khinh khỉnh, “Trong óc mày chứa gì thế hả?”

...

“Hình như hơi nước không phải hơi nóng a.” Miêu Tiêu Bắc vừa dứt lời, chỉ thấy những bộ xương khô tới gần phạm vi hơi nước tụ tập lập tức biến thành băng, đông lại thành một khối, sau đó loảng xoảng một tiếng, rơi nát đầy đất như thủy tinh.

Long Tước nhìn vụn băng, ngẩng đầu nhìn những bộ xương khô khác đang liêu lĩnh xông tới, lãnh đạm nhếch lên khóe miệng, “Nhiều thật.”

Sau đó hắn nhảy lên một khoảng cao hơn ban nãy, bụi băng trên mặt đất cũng theo đó bay lên, khi hắn vung tay xẹt qua không trung, bụi băng tan rã rồi lại một lần nữa ngưng kết, biến thành một thanh hoành đao (một loại đao ngang của Trung Quốc). Long Tước vẫn chưa vội vươn tay nhận đao, một tay còn đút trong túi quần, chỉ là tay trái nhẹ nhàng giơ lên, lưỡi đao lập tức bay đi, gào thét đảo một vòng sau đó lại quay trở lại, lưỡi đao trượt đến đâu, xương khô bị cửa phải đều đông cứng đến đó, vô số xương hóa băng bị hút vào trong Địa Lao phù không cách nào bỏ chạy.

“Woa, Long Tước chiến đấu thật phóng khoáng!” Phong Tiểu Vũ vỗ tay, “Hoàn toàn không còn vẻ lười biếng như thường ngày.”

“Ách.” Tất cả mọi người nhìn nó, “Em nhìn đâu ra anh ta không lười biếng, anh ta ngay cả tay còn lười rút ra kìa!”

“Nhưng mà Long Tước vẫn rất lợi hại.” Miêu Tiêu Bắc khen nức nở, “Vượt quá tưởng tượng.”

“Cô kỳ cô kỳ...” Lúc này, Cổ Lỗ Y đột nhiên quay đầu lại, giọng non nớt vang vang cô cô kỳ kỳ một tràng cho Miêu Tiêu Bắc nghe.

Tất cả mọi người nhìn nó, Phong Tiểu Vũ hỏi, “Nó muốn nói gì?”

Miêu Tiêu Bắc mở to mắt nói, “Ừm, đại khái là, sự lợi hại của Long Tước không chỉ bấy nhiêu đó thôi đâu?”

“Cô cô kỳ.” Cổ Lỗ Y thỏa mãn cọ cọ Miêu Tiêu Bắc.

Mọi người nhìn nhau —— Lợi hại! Cư nhiên hiểu kìa?! Cả hai đã đạt đến cảnh giới tâm linh tương thông rồi chẳng?!

Sau đó, Cổ Lỗ Y vừa liên tục cọ cọ làm nũng với Miêu Tiêu Bắc vừa cô kỳ cô kỳ mãi không yên, Miêu Tiêu Bắc dĩ nhiên còn gật đầu, “Vậy a, thật a?”

“Cô ~~” Cuộc đối thoại của bọn họ kết thúc trong một tiếng cô ~~ mang đầy nũng nịu của Cổ Lỗ Y, cả hai lúc này mới cảm thấy mỹ mãn tiếp tục quan sát học hỏi, những người khác đều chần lảng không nói gì, không hiểu gì, Miêu Tiêu Bắc thật ra rất là cường đại a.

Song song với khoảnh khắc Long Tước hoàn thành vòng chiến đấu của mình, mọi người lại chuyển đường nhìn về phía Sesier.

Chiếc lưỡi hái khổng lồ của Sesier không biết là do ai thiết kế, một màu đỏ như máu cùng lưỡi đao rộng lớn nguyên bản đã trông có vẻ rất ngang tàng, nhưng được trang trí và điêu khắc thêm những đường nét hoa lệ phức tạp, lại tràn ngập phong cách Baroque lãng mạn quý phái, một loại đao rất khí phái.

“Nghe nói lưỡi hái của tử thần là được sinh ra trong cơ thể mẹ cùng với bọn họ.” Bạch Lâu nói.

“A?” Tất cả mọi người nhú mày, sinh ra một cây đao, đau kinh khủng a!

“Cho nên mới nói tử thần đều là phá bụng mà sinh, chính là ở trong bụng dùng lưỡi hái phá vỡ bụng người mẹ rồi sinh sản ra.”

“Di...” Tất cả mọi người nhú mào, “Máu mẹ quá đi!”

“Có sao?” Bạch Lâu nhìn nhìn mọi người, “Tử thần là thần linh a, năng lực trị lành vết thương vô cùng cường hãn, cho nên mang thai rồi mười năm sau sinh sản cũng không phải chuyện gì thống khổ cho cam.”

“Mang thai mười năm?!” Tất cả mọi người mở to hai mắt, lâu như vậy a?!

Bạch Lâu nhún nhún vai, “Nếu như chậm thì có thể mang thai cả một trăm năm, thần thai thì có lần mang thai cả ngàn năm!”

“Vậy đứa trẻ được sinh ra có phải lập tức gọi mẹ hay không?” Mọi người cùng nhìn hân.

Bạch Lâu sờ sờ cằm, nhìn mọi người, “Các người hơi bị “bầy đàn hóa” rồi đó.”

...

“Nhưng mà, Hi Hi rất là lợi hại!” Phong Tiểu Vũ vừa nói vừa ôm Domi, “Khi nó vung lưỡi hái trông rất diêm tĩn, hoàn toàn không như thằng bé vô dụng không thể tự lập như thường ngày.” Vừa nói xong, lưỡi hái của Sesier đã rơi cái cạch xuống đất, là rơi do bị đánh rơi = =”.

Mọi người giật mình, chỉ thấy Sesier chun mũi, từ trên mặt đất bò dậy nhắc chân đá bay một bộ xương khô... Vươn tay nhặt lưỡi hái lên, rồi lại tiếp tục giẫm phải vạt áo choàng nên ngã sấp xuống lần nữa.

Tất cả mọi người đều hết nói.

Bất quá áo choàng rộng thùng thình cũng không thể che đi dáng chiến đấu hoa lệ của Sesier, lưỡi hái màu máu vẽ ra ánh sáng lạnh lẽo đỏ tươi trông vô cùng đặc biệt, kết cục của những bộ xương khô kia càng thêm thâm... Không ngừng có những làn khí màu đen từ trong bộ xương khô bay ra ngoài, tan ra giữa không trung.

“Sesier là trực tiếp giết chết linh lực đen tối của bọn chúng.” Bạch Lâu nói, “Cái này gọi là diệt cỏ tận gốc đó.”

“Đám xương trắng này đã mất hết linh lực rồi sao?” Tiểu Hoa cũng tán thán.

“Ừ.” Bạch Lâu gật đầu, “Bọn chúng vốn chính là một đám phế vật nhờ vào linh lực mà hoạt động được, một khi mất đi linh lực chống đỡ tự nhiên chỉ còn lại một đồng xương khô.”

“Hay thật!” Tất cả mọi người gật đầu.

Huệ Tư Mẫn có chút khó xử ngồi chống cằm suy tư rồi hỏi Phong Danh Vũ, “Sesier và Long Tước rốt cuộc là niên hạ hay niên thượng a?”

“Niên thượng siêu mạnh, mà xem Long Tước phúc hắc như vậy!” Phong Danh Vũ bĩu môi, “Mày không muốn thấy tiểu thụ ngơ ngác ngốc ngốc bị khi dễ hay sao?”

“Muốn thì muốn.” Huệ Tư Mẫn chun mũi, “Nhưng mà tao cũng muốn xem anh chàng Long Tước đại phúc hắc bị khi dễ!”

Hai người cô nhìn tôi tôi nhìn cô, đều ngẩng đầu suy nghĩ đến cảnh mình đang ở tại hiện trường động phòng tham quan học tập xác định trên dưới... Phụt, hai người lại móc khăn tay.

“Ngô.” Phong Tiểu Vũ chột chột Miêu Tiêu Bắc, nói, “Bắc Bắc, hình như bây giờ cp Long Tước Sesier tương đối khiến cho hai bà ấy hưng

phấn!”

Miêu Tiêu Bắc bật cười, Huệ Tư Mẫn và Phong Danh Vũ lập tức quay đầu an ủi Miêu Tiêu Bắc, “Yên tâm đi Bắc Bắc, chúng tôi vẫn muốn xem cảnh của cậu với Lam Minh đại nhân nhất!”

“Ha hả.” Miêu Tiêu Bắc vội vàng xua tay, “Không cần khách sáo không cần khách sáo.”

“Cần mà cần mà.” Huệ Tư Mẫn Phong Danh Vũ gật đầu, đồng thời ngay lúc đó Tiểu Hoa và Bạch Lô đều nhìn ra ngoài cửa sổ xe, nơi đó Cảnh Diệu Phong đang chiến đấu.

“Ngầu!” Phong Tiểu Vũ khen nức nở.

“Đúng.” Miêu Tiêu Bắc gật đầu, “Ngầu thật.”

Trong lòng cậu, Cổ Lỗ Y cũng gật đầu, “Ngầu ~”

“Di? Cổ Lỗ Y lại học được một chữ a?” Phong Tiểu Vũ tiến tới bóp mặt nó, Cổ Lỗ Y giơ tay nhéo lại.

Mọi người trong xe tập trung tinh thần ngắm Cảnh Diệu Phong chiến đấu, đây là nhân loại chiến đấu đó a.

Cảnh Diệu Phong hoàn toàn bảo trì hình thái và thói quen sinh hoạt của con người cũng như phương thức xuất chiêu, điều duy nhất không giống con người, có lẽ chính là hơi thở âm u phát ra xung quanh anh.

Lúc trước Cảnh Diệu Phong tuyệt đối là một kiếm khách xuất chúng, đáng vẻ anh xuất kiếm đẹp hơn những động tác trong phim kiếm hiệp ngày nay nhiều lắm, và cũng nhanh hơn rất nhiều.

Khoảnh khắc kiếm ra khỏi vỏ, mọi người chỉ thấy hàn quang lóng lánh và xương cốt rơi như thủy tinh, kiếm quang phóng khoáng quay xung

quanh, nhưng lại quá mức ngoan lệ, nếu như là nhân loại, phương thức giết chóc này quả thật có chút đáng sợ.

Miêu Tiêu Bắc vô thức liếc sang Bạch Lâu bên cạnh, chỉ thấy hắc vô cùng đằm tĩnh nhìn Cảnh Diệu Phong phía trước, dường như không hề quan tâm, nhưng nếu như nhìn kỹ sẽ không khó phát hiện, trong mắt hắc vẫn còn lưu luyến một loại hoài niệm phức tạp. Miêu Tiêu Bắc thở phào nhẹ nhõm, Cảnh Diệu Phong vẫn còn chút hy vọng.

“Nhìn cảnh đó!”

Lúc này, chỉ thấy Huệ Tư Mẫn Phong Danh Vũ đột nhiên nắm chặt năm tay, “Nhất định phải thấy tận mắt!”

“Cảnh gì?” Tất cả mọi người khó hiểu nhìn hai cô.

“Chính là cảnh đó đó a!” Hai người hưng phấn mà nói.

Mọi người đưa mắt nhìn sang, Cảnh Diệu Phong tra kiếm vào vỏ... Động tác đó cực kỳ phóng khoáng tùy tính.

Đẹp thì đẹp, nhưng lại thấy đám xương khô xung quanh vẫn đứng thẳng không hề bị thương tổn.

Mọi người trong xe đều nín thở, nuốt một ngụm nước bọt, lập tức, có một ngọn gió thổi qua, Cảnh Diệu Phong thu lại vẻ lãnh liệt, ánh mắt trầm tĩnh, xoay người trở về, những bộ xương khô phía sau anh cũng “rắc” một tiếng, đột nhiên đổ nát, vỡ thành bụi nhỏ.

“Nha a!” Phong Danh Vũ và Huệ Tư Mẫn lúc này như muốn tan chảy, “Manh a, chính là phiên bản này! Đã muốn xem cảnh này lâu lắm rồi!”

Mọi người cũng đều vỗ tay, “Hiệp khách!”

Cuối cùng, đường nhìn của mọi người đều tập trung tới chiến trường trung tâm, là nơi duy nhất còn chưa kết thúc, bởi vì đầu lâu làm mồi đặt ở ngay nơi đó, cho nên lực lượng đánh về phía Lam Minh đặc biệt nhiều.

Miêu Tiêu Bắc đã xem Lam Minh chiến đấu rất nhiều lần, cậu vẫn thường nghĩ, Lam Minh là một người rất hợp với cảnh chiến đấu, theo Sphinx nói, một nghìn năm trước cuộc đời của Lam Minh là thuộc về chiến đấu, không ngừng chiến đấu, diệt ma, tham gia chiến tranh.

Đó là một loại nhân sinh vô cùng thê lương. Miêu Tiêu Bắc không thể tưởng tượng nổi, có lẽ do quá khứ quá mức tang thương cho nên trên người Lam Minh đã để lại một ấn ký không thể nào phai nhạt, vung đao, chém giết, trong bình tĩnh luôn luôn mang theo tịch mịch. Vì thế, Miêu Tiêu Bắc vô thức phản đối điều trong tiểu thuyết viết – ‘cao thủ tịch mịch bởi vì đã quen giết chóc, đã không còn tình cảm’, cất lực phản đối.

Những bộ xương khô này chỉ dựa vào số đông, hoàn toàn không có gì khiến Lam Minh phải mất nhiều công phu, động tác lưu loát, chém giết như thái rau, tất cả xương khô đều bị tập trung vào trong Địa Lao phù.

Lam Minh thu hồi đao, Lam cũng trở lại cơ thể hằn, Sphinx chậm rãi thu lại đôi cánh oai vệ, Lam Minh đáp xuống đất nhìn đám xương khô bị chất đống gần đó.

Huệ Tư Mẫn lại quan sát màn hình camera, phát hiện đã không còn xương khô lưu lại liền nói với mọi người, “Giết sạch rồi.”

“Sesier.” Long Tước vẫy vẫy tay gọi Sesier bị áo choàng cuốn lấy tóc đang giãy giụa.

Sesier chạy tới, Long Tước liền gỡ tóc của nó ra khỏi áo choàng, nghĩ cần phải dạy nó mặc quần áo như người bình thường, ngày mai dẫn nó tới tiệm may hoặc cửa hàng trang phục mua vài bộ. Nhưng đêm nay xem

chừng phải bận rộn rồi, bởi vì trước khi mua quần áo phải dạy nó cách mặc vào trước, nếu không ngày mai khi thử đồ sẽ rất bi kịch.

Sesier ngồi xổm trên mặt đất, cẩn thận tỉ mỉ vẽ một bức phù chú khác, sau khi vẽ xong, hai tay chắp lại, niệm một tiếng, “Lucifer, mở cửa cho ta.”

Vừa dứt tiếng, đột nhiên mặt đất rung lên một trận, sau đó, chính giữa gara xuất hiện một chỗ trống, sau đó chỗ trống lớn dần, một thứ gì đó đang chậm rãi bay lên.

“A!” Phong Tiểu Vũ phản ứng trước tiên, “Két sắt!”

Phong Danh Vũ nhắc chân đá nó, “Thằng nhóc chết tiệt, mày mình mẫn một chút cho chị, đây rõ ràng là cái tủ!”

“Là tủ âm tường!” Huệ Tư Mẫn cũng không cam tỏ ra yếu kém.

Tất cả mọi người nhìn Sesier, chỉ thấy nó ngồi xổm một bên nhỏ giọng nói thầm, “Lucifer thật thất bại, cửa cửa cũng không ai nhìn ra được.”

Long Tước có chút yêu thương mà sờ sờ đầu nó, “Tuy rằng Lucifer là thân thích của người, nhưng năng lực thưởng thức của hắn hoàn toàn không đại biểu cho năng lực thưởng thức của người, mắt thẩm mỹ của hắn thiếu hụt cũng không có nghĩa là mắt thẩm mỹ của người cũng thiếu hụt!”

Đầu của Sesier cúi càng thấp, “Nhưng mà ta cũng thấy đẹp.”

“...”

Khi cánh cửa chậm rãi dừng giữa không trung, mọi người ngẩng đầu nhìn thoáng qua... Đều cảm thán —— Thật đúng là giống như một cái két sắt, cái tủ hoặc tủ âm tường, mắt thẩm mỹ này thật là bi kịch.

“Tổng hết vào đi thôi.” Long Tước nói, Sesier cầm lưỡi hái đâm về hướng cánh cửa, xoay một cái... Mọi người liền nghe được tiếng của bánh

răng chuyển động.

Sau vài tiếng “cạch cạch” yếu ớt, cánh cửa chậm rãi mở vào hướng bên trong... Oanh một tiếng, xuất hiện một cái động không đáy, hắc ám âm u.

Phong Tiểu Vũ nhón chân nhìn vào trong, “Đây là cái động thông với địa ngục trong truyền thuyết à, thật đáng sợ a.”

“Ném vào đi.” Mọi người dồn hết toàn bộ xương vụn vào trong cửa.

Sesier đứng ở trước cửa vẫy tay a vẫy tay, “Bye bye Lucifer~”

Sau đó, cửa chậm rãi khép lại, đột nhiên rơi vụn xuống, mặt đất khôi phục như thường. Tất cả đều trở lại bình tĩnh.

“Phù...” Mọi người thở phào một cái.

Huệ Tư Mẫn Phong Danh Vũ tụ lại một góc nghiên cứu lại cảnh vừa ghi hình được, đồng thời giao lưu chuẩn bị phải đem những cảnh này làm thành phim, lần sau tìm đội ngũ Hollywood quay phim, nhất định phải thăm dò hiệu quả! Hoàn toàn quên đi chuyện nguy hiểm và bị theo dõi.

“Kết thúc?” Tiểu Hoa hỏi mọi người.

“Ừ.” Khế Liêu dùng một mảnh vải lụa lau chùi móng vuốt cho sáng bóng, gật đầu, “Xong cả rồi.”

Tiểu Hoa xoay người mở cửa gara, chuẩn bị trở về nghỉ ngơi.

Chính lúc này, Miêu Tiêu Bắc đột nhiên liếc thấy một bóng đen vừa vụt qua ở bên ngoài.

“A!” Miêu Tiêu Bắc kêu một tiếng rồi giơ tay chỉ ra.

“Là quỷ ảnh!” Bạch Lâu cũng thấy.

Lam Minh và Khế Liêu lóe một cái đuôi theo, mọi người cũng vội theo ra.

.

Tới cửa, chợt nghe tiếng quỷ ảnh nọ cầu cứu, “Tha mạng a! Đừng đánh nữa.”

Nhìn lại, chỉ thấy Lam Minh và Khế Liêu đang giẫm lên một cái bóng đen thui.

“Nha!” Huệ Tư Mẫn vội vã trốn phía sau Sphinx, giơ tay chỉ, “Giống kẻ đã theo dõi tôi trong ảnh.”

“Chính là người theo dõi cô ta?” Khế Liêu giẫm nó, “Người thật đúng là làm mất mặt loài quỷ, hôm nay tiễn người đi luân hồi, cho người đầu thai làm con kiến.”

“Đừng a đừng a!” Bóng đen vội che đầu cuộn mình sang một bên, van xin, “Các người đừng đánh ta mà... Ta có thể nói cho các người một bí mật lớn.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau —— Lại có bí mật lớn?

Lam Minh đạp hấn một cước, “Nói! Dám được nước lặn tới thì làm thịt người.”

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Nguồn Ô Nhiễm Đến Từ ‘Nơi Trưng Bày Động Vật Dưới Nước’ Lớn Nhất Trên Đời, Siêu Cấp Nam Vú Em Rất Khó Làm,

Lam Minh lại hung hăng đập quỹ ảnh kia vài cái, quỹ ảnh ai ai kêu lên xin tha mạng, “Ta nói... Chuyện đó, nói thì không rõ, bằng không các người theo ta đi xem?”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, Khế Liêu giảm hẳn một cái, “Thằng này không phải đang làm trò quỷ đó chứ?”

“Không có.” Quỹ ảnh vội vã lắc đầu, “Làm sao ta dám chứ? Thực sự là bởi vì nói không rõ, ta đảm bảo chỉ cần các người liếc nhìn một cái thì sẽ hiểu những bộ xương quái này là từ đâu tới.”

Cuối cùng, Lam Minh, Miêu Tiêu Bắc, Bạch Lâu và Cảnh Diệu Phong theo quỹ ảnh đi, những người khác trở về biệt thự.

Quỹ ảnh dẫn bốn người đi tới ven một con đường cái ở ngoại ô, nơi đó có một ngọn núi hoang.

Lam Minh lái xe, quỹ ảnh nọ ngồi ở ghế phó lái chỉ đường, hồn phách đen như mực, ủy ủy khuất khuất ngồi kề sát bên cửa sổ xe, trong miệng liên miên lẩm bẩm, “Việc của ta chỉ là theo dõi và dẫn đường thôi, ta lại không có năng lực gì cường đại cả, cho nên không có cách nào phản kháng, các người không thể trách ta a.”

Miêu Tiêu Bắc ngồi ở giữa ghế sau, Bạch Lâu ngồi bên trái còn Cảnh Diệu Phong ngồi ở bên phải. Bạch Lâu nhìn ra ngoài cửa, Cảnh Diệu Phong

nhìn hắn, Miêu Tiêu Bắc ngồi ở giữa cảm thấy rất xấu hổ. Cảnh Diệu Phong này cũng thật là, nơi nào có Bạch Lâu nơi đó nhất định có anh ta, cũng không biết cái nghề cảnh sát trưởng này sao lại nhàn rỗi như vậy, không cần đi làm sao chứ?

“Cô kỹ ~” Lúc này, balo đặt trên đùi Miêu Tiêu Bắc phát ra tiếng kêu của Cổ Lỗ Y, còn có tiếng rôm rốp.

Miêu Tiêu Bắc mở balo ra nhìn một cái, chỉ thấy Cổ Lỗ Y ngồi ở trong, đang gặm một thanh bánh xốp chocolate, hai má phồng phồng vừa nhìn Miêu Tiêu Bắc vừa cười tủm tỉm.

Miêu Tiêu Bắc liền cảm thấy tâm tình an bình hẳn, vươn tay nâng nó ra khỏi balo, đột nhiên...

“A!”

Mọi người bị tiếng kêu của Miêu Tiêu Bắc làm cho giật mình, đều nhìn cậu.

“Chuyện gì vậy?” Bạch Lâu hỏi.

Ngay cả Cổ Lỗ Y trong tay Miêu Tiêu Bắc cũng sợ đến quên ăn, giương mắt nhìn cậu.

Miêu Tiêu Bắc kinh hãi nhìn chăm chăm Cổ Lỗ Y nửa ngày, giờ ngón tay nâng cầm Cổ Lỗ Y lên nhìn bên má của nó.

Cổ Lỗ Y khó hiểu, vươn cánh tay nhỏ bé bưng hai má, Miêu Tiêu Bắc nhanh chóng hất tay nó ra, mọi người tiến tới nhìn, chỉ thấy trên má Cổ Lỗ Y nổi lên một cái mụn nước nhỏ.

“A.” Bạch Lâu giờ tay chỉ vào cổ nó, nói, “Trên cổ cũng có kìa.”

Miêu Tiêu Bắc hoảng hốt, chỉ thấy Cổ Lỗ Y còn có chút ngứa, giơ tay gãi.

“Đừng gãi nha Cổ Lỗ Y.” Miêu Tiêu Bắc nắm lấy tay nó, vẻ mặt của Cổ Lỗ Y vô cùng mờ mịt.

“Xảy ra chuyện gì?”

Lam Minh nhìn mọi người qua kính chiếu hậu.

“Sao lại có cái mụn?” Miêu Tiêu Bắc gấp đến độ mặt mũi trắng bệch, “Có phải là bị nhiễm virus không? Hay là bị nhiễm cái gì đó? Hệ thống miễn dịch có vấn đề sao? Có nặng lắm không a, vừa này rõ ràng không có!”

Đang sốt ruột, chợt nghe Cảnh Diệu Phong thản nhiên nói, “Bị bệnh thủy đậu rồi.”

...

Mọi người trầm mặc một hồi, Bạch Lâu cũng phản ứng kịp, vươn tay nắm cổ tay Cổ Lỗ Y bắt mạch cho nó, một lát mới nói, “Ách... Chỉ là bị thủy đậu, ngộc thật!”

Miêu Tiêu Bắc thở phào nhẹ nhõm, giơ tay sờ trán Cổ Lỗ Y, hình như nóng hơn bình thường một chút, không biết có phải bị sốt hay không, nhưng Cổ Lỗ Y là hỏa long, hẳn là không sốt đâu.

Sau đó, Miêu Tiêu Bắc gọi điện cho Long Tước, Long Tước nói, tiểu long bị thủy đậu là hiện tượng bình thường, giống như trẻ con bị thủy đậu thôi, rất nhanh sẽ khỏi, chờ sau khi mang nó về nhà thì cho uống chút thuốc rồi nghỉ ngơi, rất nhanh sẽ khỏe lại.

Miêu Tiêu Bắc cúp điện thoại, thấy Cổ Lỗ Y dường như bị ngứa muốn gãi, cậu vội đưa nó cầm bánh xốp tiếp tục gặm, còn mình thì nhẹ nhàng thổi

cho nó.

Cổ Lỗ Y bị hơi gió lạnh lạnh thổi qua, lập tức không còn ngứa nữa, thoải mái mà rên hừ hừ.

.

Rất nhanh, xe đã dừng lại ở ven đường, dựa theo lời Huệ Tư Mẫn miêu tả, vùng này phỏng chừng chính là nơi cô nàng nhặt được cái đầu lâu.

Mọi người xuống xe, theo quý ảnh lên núi.

Quý ảnh đi một vòng, tới bên một hang núi, giơ tay chỉ chỉ mặt đất, ý bảo mọi người cẩn thận. Mọi người cúi đầu nhìn theo hướng ngón tay hắc chỉ, từ trong hang núi có một dòng suối nhỏ chảy ra, hơn nửa nước trong đó là màu đen.

“Nước cống?” Miêu Tiêu Bắc mở to hai mắt.

“Là nguồn nước bị ô nhiễm.” Bạch Lâu nói, “Bên trong hắc chỉ là có nguyên nhân gây ô nhiễm.”

“Hai ngày trước, có một người đàn ông mặc áo choàng đeo mặt nạ đến.” Quý ảnh nói, “Hắc vớt chút nước từ nơi này, bên trong hang núi kia có vài phần mộ tro xương, người đàn ông đó dùng loại nước này rưới lên một đồng xương trắng, xương trắng liền biến thành thú một sừng. Ta bất quá chỉ là đi dạo qua mà thôi, người nọ cho ta một ít vàng thuê ta, bảo ta theo dõi một cô gái, nói cô ta lấy đi đầu lâu thú một sừng.” Nói rồi quý ảnh tránh sang một bên, xoa vết thương trên mặt vừa bị Lam Minh và Khế Liêu dùng bạo lực đối xử, vẻ mặt uất ức.

Bạch Lâu hỏi tên của hắc, quý ảnh nhỏ giọng nói cho hắc, Bạch Lâu liền nói với mọi người, “Hắc quả thật không nói dối, là một quý ảnh thuần khiết.”

“Điều này làm sao tra ra được?” Miêu Tiêu Bắc hiếu kỳ hỏi.

“Ở nơi của quý sư có bản ghi chép về hành vi phạm tội của quý quái.” Cảnh Diệu Phong giúp trả lời, “Ai làm chuyện xấu gì, hoặc bị xử phạt quý sư đều biết.”

Vừa nói vừa liếc nhìn Bạch Lô, bị Bạch Lô lườm một cái—— Ai cần người xen vào!

Nhưng Cảnh Diệu Phong ‘được’ một cái liếc xéo này của Bạch Lô làm cho mát lòng mát dạ, vui như mở cờ trong bụng, Tiểu Lô chịu liếc anh rồi!

Lam Minh gật đầu, nói với quý ảnh nọ, “Người đi đi, sau này đừng hoạt động ở vùng này nữa.”

“Dạ!” Quý ảnh vội bỏ chạy, nhanh như chớp đã biến mất tăm.

“Để chạy như vậy không lo sao?” Miêu Tiêu Bắc hỏi.

Bạch Lô cười cười lắc đầu, “Lá gan hăn có lớn hơn nữa cũng không dám trở lại, yên tâm.”

Miêu Tiêu Bắc gật đầu, lại cảm thấy Cổ Lỗ Y trong tay bắt đầu giãy dụa, dường như muốn rút tay về, Miêu Tiêu Bắc cúi đầu nhìn nó, chỉ thấy nó bắt đầu náo loạn, hình như là khắp người đều ngứa, cô kỹ cô kỹ kêu liên tục.

“Hình như nó khó chịu.” Bạch Lô cũng có chút lo lắng, cùng Miêu Tiêu Bắc ngồi ở một bên dỗ dành Cổ Lỗ Y.

Lam Minh một mình vào trong hang núi lấy nguồn ô nhiễm ra, Cảnh Diệu Phong chờ ngoài cửa hang, bảo vệ cho Bạch Lô và Miêu Tiêu Bắc.

Miêu Tiêu Bắc ôm Cổ Lỗ Y thôi a thôi, Cổ Lỗ Y lăn lăn trong lòng cậu dường như cực kỳ khó chịu.

“Trẻ con chính là thế này.” Bạch Lâu thấy Miêu Tiêu Bắc luống cuống tay chân, liền an ủi, “Về nhà uống chút thuốc là tốt rồi, ta có thuốc đặc chế, có thể trị ngứa.”

Miêu Tiêu Bắc gật đầu, xoa xoa Cổ Lỗ Y để nó an tĩnh lại một chút, vừa không ngừng thổi gió cho nó.

Bạch Lâu vừa nói xong, ngược mắt lên thì thấy Cảnh Diệu Phong đang nhìn mình, ánh mắt đột ngột chạm nhau, Cảnh Diệu Phong dường như muốn nói gì đó, Bạch Lâu vội ngoảnh mặt đi, vẫn hờ hững với hân như trước.

Miêu Tiêu Bắc xoa cho Cổ Lỗ Y, nhìn nhìn hai người, cũng có chút khó xử.

.

Không bao lâu, mọi người liền thấy màu nước suối thay đổi, màu đen rút đi, biến trở lại thành trong suốt.

Lam Minh cầm trong tay một thứ gì đó đi ra, đưa cho mọi người nhìn, “Là ma nhân của thú một sừng.”

“Ma nhân là cái gì?” Miêu Tiêu Bắc phát hiện câu hôm nay cậu nói nhiều nhất chính là “vì sao?” Và “là cái gì?”

“Trên người ma vật đều có một thứ có tính truyền nhiễm rất cao.” Bạch Lâu trả lời, “Tỷ như con mắt, trái tim, hàm răng... đem những thứ này thả vào trong nước, sẽ xuất hiện khu vực ô nhiễm, phải tinh lọc mới được.”

Miêu Tiêu Bắc nghe xong có chút mờ mịt, “Phải tinh lọc như thế nào... A!”

Còn chưa nói dứt lời, liền cảm thấy một cánh tay của mình bị Lam Minh kéo lấy, sau đó trên ngón tay xuất hiện cảm giác đau nhói...

Lam Minh dùng móng tay nhẹ nhàng đâm vào ngón tay Miêu Tiêu Bắc, một giọt máu nhỏ xuống, rơi vào trong nước suối.

“Xong rồi.” Lam Minh nói xong, thả tay Miêu Tiêu Bắc ra, “Bệnh thủy đậu của Cổ Lỗ Y người có thể trị, cho nó một hai giọt máu của người sẽ khỏi rất nhanh.”

“Đúng!” Bạch Lâu cũng gật đầu.

“Thật không?” Miêu Tiêu Bắc đưa ngón tay vừa bị chảy máu lúc nãy đến trước mặt Cổ Lỗ Y.

Cổ Lỗ Y chớp chớp mắt vài cái, quay đầu... Như là nói, không muốn!

Miêu Tiêu Bắc đưa ngón tay đến bên miệng nó, Cổ Lỗ Y mất hứng cô kỷ kêu lên một tiếng, không để phòng Miêu Tiêu Bắc cắn ngón tay vào miệng nó.

Cổ Lỗ Y cầm ngón tay cậu ngậm trong miệng, cuối cùng cũng chịu nuốt hai cái, Miêu Tiêu Bắc có cảm giác máu trong người bị hút ra, hơi nhói.

Sau đó, Cổ Lỗ Y chép chép miệng, ghé vào trong tay Miêu Tiêu Bắc không nhúc nhích, dường như rất thoải mái.

Miêu Tiêu Bắc nhìn nhìn ngón tay, đã cầm máu rồi, liền cùng mọi người trở về. Khởi động xe trở về biệt thự, Cảnh Diệu Phong ngồi ở ghế trước, cùng Lam Minh bàn về chuyện nguồn ô nhiễm và người thần bí kia.

Bạch Lâu ngồi trên nóc xe hóng gió.

Miêu Tiêu Bắc có lẽ do quá mệt mỏi, ôm Cổ Lỗ Y cùng nhau ngủ ở ghế sau.

Cho đến khi xe dừng lại Miêu Tiêu Bắc mới tỉnh dậy.

“Tối rồi, vào nhà đi ngủ.” Lam Minh gọi cậu.

“Ừm...” Miêu Tiêu Bắc mơ mơ màng màng ngồi dậy, nhưng lại cảm thấy có gì đó lẩn bên tay, cúi đầu nhìn, đó là một viên dạ minh châu tròn vo.

Miêu Tiêu Bắc giơ tay cầm lên nhìn, giống hệt viên mà lần trước Cổ Lỗ Y tiện tiện ra! Nhìn Cổ Lỗ Y trên đùi, chỉ thấy nó đã ngủ, hai bàn tay nhỏ bé cầm lấy áo sơ mi của cậu, khuôn mặt đỏ rục còn ngáy khò khò, hơn nữa, thủy đậu trên người đã biến mất!

.

Đêm đó, bởi vì Huệ Tư Mẫn sợ không dám ở nhà một mình... Đương nhiên, đây là cô nàng nói thế, tuy rằng có thể mời vệ sĩ. Cô nàng chai mặt ngủ ở phòng Phong Danh Vũ, hai người ban đầu là cãi nhau, sau đó lại không biết nghiên cứu tới vấn đề gì, một hồi manhua một hồi tranh ảnh thăm thì rầm rì, đến sau nửa đêm mới cãi nhau rồi ngủ.

Miêu Tiêu Bắc mệt rã rời, sau khi cùng Cổ Lỗ Y tắm rửa xong, một lớn một nhỏ ngủ thật say.

.

Trong phòng khách, Bạch Lâu ngồi trước máy vi tính, phía trước đặt ma nhân lúc này.

Trên màn hình máy vi tính xuất hiện một hình ảnh, Bạch Lâu nhíu mày, “Con mắt này rất đặc biệt, trước đây chưa từng thấy.”

“Là loại thú một sừng nào, không tra ra được sao?” Long Tước tiến đến xem hình ảnh, “Lại nói, con mắt này có phải hơi lớn một chút hay không?”

“Đúng vậy.” Khế Liêu ngáp một cái, cầm bình sữa đút cho một đám sói con bữa thứ N trong ngày, “Hay là tìm ở loại động vật nào kích cỡ lớn một chút, voi nè, cá voi các loại...”

“A!”

Khế Liêu vừa dứt lời, Bạch Lâu liền chỉ vào màn hình, “Tìm được rồi!”

Mọi người tiến tới nhìn.

“Là con mắt của loài cá voi da báo một sừng hiếm có.” Bạch Lâu nói, phóng lớn hình ảnh.

Sesier vốn trong tay đang ôm một chú sói con nhỏ xiu phì đến độ bò không nổi vừa uống no sữa, đang ngồi ở sofa ngủ gật, nghe được Bạch Lâu nói liền sấn tới xem, “Cá voi da báo a?”

“Thứ này còn tồn tại sao? Ta còn tưởng tuyệt chủng rồi chứ.” Bạch Lâu hỏi, “Hơn ba trăm năm trước hình như tìm được một con ở Bắc Băng Dương, sau đó không còn thấy nữa.”

“Chỉ còn hai con thôi.” Sesier đột nhiên nói.

Mọi người nhìn nó, hỏi, “Sao người biết?”

“Ta thấy ở chỗ Poseidon.” Sesier trả lời, “Trong thủy tinh cung của hắc nuôi hai con, rất đẹp.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Lam Minh nhú mày, “Cá voi một sừng hung hãn như thế, nuôi làm gì? Còn là thứ độc hại nữa.”

“Lucifer nói, bởi vì Poseidon là tên biến thái.” Sesier nói, “Hắc có một viện hải dương mãnh thú, nuôi rất nhiều vật hung dữ.”

“Chuyện này không phải do cá voi của Poseidon làm ra đó chứ?” Long Tước nói.

“Ngày mai đến đó chơi đi?” Sesier đột nhiên đề nghị, “Lần trước hẳn đồng ý cho ta một con vua mực, lúc đó ta quên mang đi.”

Tất cả mọi người cau mày nhìn nó, Long Tước giật giật khóe miệng, “Vua mực... Người mang về làm chi?”

“Nuôi a.” Sesier trả lời, “Thứ đó có thể đổi màu, Lucifer cũng nói sẽ tạo một thủy tinh tiêu cung ở địa ngục cho ta.”

Tất cả mọi người vẻ mặt phức tạp nhìn nó, ánh mắt như đang nhìn một thằng bé nhà giàu mới nổi.

“Không được nuôi!” Long Tước nói, “Thứ đó phí tiền.”

Sesier mím môi, vẻ mặt bất mãn nhìn Long Tước.

Long Tước nhướng mi một cái, “Sao? Muốn nuôi thì đi về mà nuôi.”

Tất cả mọi người nhìn Long Tước, thật nghiêm khắc.

Sesier từ bé đã được nuông chiều, chưa từng có ai dám nói chuyện với nó như vậy, giữa trán nhúu thật chặt, nói, “Long Tước, người xấu xa!”

Long Tước nhìn nó, ta đây xấu xa vậy người ngoan lắm sao.

Sesier đập hân, Long Tước né tránh, nói, “Người là cái đồ nhóc con hư hỏng, người có biết còn rất nhiều trẻ con không có cơm ăn, ngay cả con chó cũng nuôi không nổi mà người dĩ nhiên đòi nuôi con vua mực khổng lồ, có tiền không biết đi làm từ thiện hả? Thằng bé hư hỏng!”

“Người đáng ghét!” Sesier xoay người chạy lên lầu, tiếng đóng cửa rất lớn khiến lỗ tai mọi người vang ong ong.

Long Tước ngoáy lỗ tai, miệng lầm bầm, “Quý con chết tiệt, không gia giáo!”

Đang nói thì thấy mọi người đều nhìn hằm, ánh mắt tràn đầy bội phục — Quả nhiên siêu cấp vú em, vừa nuôi ăn vừa dạy đạo đức!

.

Sáng sớm hôm sau, Miêu Tiêu Bắc tỉnh dậy chợt nghe được bên ngoài có tiếng chim hót líu lo, dưới lầu truyền đến mùi bánh ngọt ngọt ngào, chắc chắn là Long Tước đang làm món bánh mà Sesier thích ăn.

“Hm...” Miêu Tiêu Bắc rướn thắt lưng, nghe được bên tai có tiếng “sột soạt”.

Mở mắt nhìn qua, Cổ Lỗ Y đang mặc một bộ quần áo thể thao hiệu Nike trắng tinh, quần lửng, lộ hai cẳng chân mập mạp nhỏ xíu, chân mang một đôi giày đỏ hiệu Jordan, hai chân đang lắc lư lắc lư, trong tay cầm một viên bánh xốp chocolate hình quả bóng rổ, gặm nghe rôm rốp rôm rốp.

“Cổ Lỗ Y?” Miêu Tiêu Bắc vươn tay xoa mặt nó, hỏi, “Bệnh thủy đậu khỏi rồi sao?”

“Cô kị.” Cổ Lỗ Y gật đầu, hai chân lại lắc lắc.

Miêu Tiêu Bắc lúc này mới chú ý đến vật mà Cổ Lỗ Y đang ngồi lên, nhìn kỹ, chỉ thấy dưới cái mông của Cổ Lỗ Y, có một đồng lớn tròn tròn, là sáu viên dạ minh châu nhỏ.

“Cổ Lỗ Y?” Miêu Tiêu Bắc nhảy dựng lên, hỏi, “Tối hôm qua người tiêu chảy sao?”

“A...”

Miêu Tiêu Bắc vừa dứt lời, chợt nghe phía sau có tiếng cười.

Quay đầu lại, chỉ thấy Lam Minh đang ngồi trên ghế dựa bên giường đọc báo, vẻ mặt bội phục nhìn cậu, “Suy nghĩ của các người thật thú vị a.”

“Cái gì?” Miêu Tiêu Bắc bế Cổ Lỗ Y lên, nhìn ngày sản xuất của bao chocolate lớn mà nó đang ăn, là chủ nhật tuần trước, hạn sử dụng là mười hai tháng, không sợ bị đau bụng.

“Sáng nay thức dậy ta đã thấy nó sinh ra một đồng trứng...” Lam Minh còn chưa nói xong đã bị gối đầu Miêu Tiêu Bắc ném tới đập trúng, “Trứng cái gì? Là tiện tiện!”

“Được rồi, tiện tiện.” Lam Minh ôm gối đầu, nói tiếp, “Vừa nãy có mấy người tới tham quan, Khế Liêu là nghiên cứu nhiều trứng như vậy làm sao sinh ra... Ách, không phải, là tiện tiện. Bạch Lâu thì khen công hiệu của máu người rất tốt, Phong Tiểu Vũ thì nghiên cứu sinh thêm mấy quả nữa thì có thể dùng để chơi bóng bàn, Long Tước thì kêu la phát tài âm ỉ.”

Miêu Tiêu Bắc bật cười, hỏi, “Vậy Sesier thì sao?”

“Sesier nói có tiền có thể đi làm từ thiện.” Lam Minh nhún nhún vai, “Tối hôm qua cãi nhau với Long Tước một trận, rồi sáng hôm nay dĩ nhiên lại ngoan ngoãn, nó là một đứa bé rất dễ dạy dỗ.”

“Ừ.” Miêu Tiêu Bắc gật đầu, chột chột cái mông của Cổ Lỗ Y, nhìn xem nó có còn tiện ra nữa hay không, Cổ Lỗ Y xoa xoa mông, tiến vào trong lòng Miêu Tiêu Bắc, hình như rất hồ thẹn vì đã tiện ra nhiều như vậy.

“Vậy rốt cuộc vì sao nó lại tiện tiện?” Miêu Tiêu Bắc hiếu kỳ hỏi.

“Ách... Nghe nói là thải độc.” Lam Minh dờ khóc dờ cười nói, “Máu của người giúp nó giải độc, thủy đậu vốn sắp nổi lên lại biến thành tiện tiện thải ra ngoài, mặc khác... có lẽ nó nghĩ người cung cấp máu cho nó, rất hạnh phúc, cho nên đã đẻ trứng... Ách, đi ngoài.”

Miêu Tiêu Bắc nhéo nhéo bụng Cổ Lỗ Y, đột nhiên cảm thấy không đúng, hỏi Lam Minh, “Anh đến đây hồi nào, không phải anh ở sát vách sao?”

Lam Minh nhún vai, “Khoảng thời gian này ta đều đồng sàng cộng ẩm với người mà, để ngừa khi người ngủ lại đạp chân... Ngô.”

Còn chưa dứt lời, lại bị Miêu Tiêu Bắc dùng gối đầu đánh.

.

Rời giường, Miêu Tiêu Bắc vào toilet rửa mặt đánh răng.

Cổ Lỗ Y liên tục kêu “Bắc Bắc, Bắc Bắc”, vẫy cánh đi theo bên cạnh.

Miêu Tiêu Bắc đánh răng, hỏi, “Cổ Lỗ Y, hôm nay sao lại mặc đồ thể thao a? Muốn đi chơi bóng sao?”

“Bắc Bắc.” Chợt nghe Lam Minh ở bên ngoài nói vọng vào, “Người cũng mặt đồ gọn nhẹ một chút, hôm nay chúng ta phải đi xa đó.”

“Đi xa?” Miêu Tiêu Bắc rất thích dạng du lịch này bèn hỏi, “Tốt! Đi đâu?”

Lam Minh mỉm cười, “Một viện hải dương mà tới giờ người chưa từng đến.”

“Viện hải dương?” Miêu Tiêu Bắc ngậm bàn chải đánh răng thắc mắc.

Lam Minh nhướn mi một cái, “Chân chân chính chính, viện hải dương.”

Tiếng vừa dứt, lại nghe bên ngoài truyền đến tiếng Long Tước kêu gào, “Ê! Quỷ con chết tiệt, đó là tiền nuôi dưỡng cha người trả cho ta, người muốn làm gì?”

Sesier cầm rương tiền chạy ra khỏi phòng, bị Long Tước ôm chầm lấy.

“Không cần tiền!” Sesier nói, “Ta muốn làm từ thiện! Để trẻ con không có cơm ăn có cơm ăn!”

“Chờ chút a, chúng ta từ từ giải thích về vấn đề từ thiện nha, người không nên manh động!” Long Tước vội ngăn cản, hai người giằng co trong sân.

Những người khác vừa uống trà vừa xem náo nhiệt, buổi sáng an tĩnh biết bao nhiêu a.

Lam Minh nhượng mi với Miêu Tiêu Bắc —— Xem ra giáo dục vượt quá mức rồi.

Miêu Tiêu Bắc cười giơ tay chọt chọt bụng Cổ Lỗ Y, “Cũng phải, trẻ con rất khó dạy dỗ a.”

.

.

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Hành Trình Tới Thủy Cung Kỳ Dị, Các Chư Thần Khiến Người Ta Vỡ Mộng, Tỉnh Lại Đi, Domi!

Miêu Tiêu Bắc thay quần áo xong liền dè Cổ Lỗ Y lại, từ trên xuống dưới tỉ mỉ kiểm tra một hồi, phát hiện bệnh thủy đậu thực sự khỏi hẳn, trên lưng, trên hông không còn một cái. Thỏa mãn gật đầu, đem Cổ Lỗ Y mắc cỡ đến đỏ rục cả người đặt vào trong balo, cho nó một túi khoai tây xắt lát, hai cái hamburger và một chai coca cola lớn, sau đó cùng mọi người lên đường, đi tới viện hải dương.

“Phải ngồi máy bay sao?” Miêu Tiêu Bắc thấy mọi người lại đi tới sân bay tư nhân, hơi giật mình, “Viện hải dương ở đâu vậy?”

Lam Minh cười, “Nhà thần biển.”

Miêu Tiêu Bắc tròn mắt, hỏi một tiếng, “Thần biển? Poseidon?”

Lam Minh gật đầu, Miêu Tiêu Bắc ngấn người rồi lập tức nheo mắt lại chỉ vào Lam Minh, “Tôi biết, anh lại lừa dối tôi!”

Lam Minh nhin không được giật giật khóe miệng, Bắc Bắc không tin tưởng hẳn nữa rồi.

“Này, hai người mau lên đây.” Sphinx ngồi trên cầu thang gọi, “Máy bay sắp bay lên rồi!”

Lam Minh và Miêu Tiêu Bắc cùng nhau vào máy bay, Miêu Tiêu Bắc vẫn như cũ hoài nghi mà trừng Lam Minh —— Đừng hòng gạt tôi lần nữa!

Sau đó, Lam Minh chạy tới cabin, làm phó lái cho Cảnh Diệu Phong như trước, Miêu Tiêu Bắc thủy chung không hề tin cái gì mà thần biển với cả thần biển, ai nói cũng không tin.

Huệ Tư Mẫn chống cằm, nói với Phong Danh Vũ, “Hmm... Bắc Bắc chính là khó tính thụ.”

Phong Danh Vũ gật đầu, “Ừ, hiếm khi hai ta có lúc không nghịch cp a.”

...

Phong Tiểu Vũ vừa mới tắm cho Domi, đang lợi dụng lúc này hong gió cho nó, miệng lầm bầm, “Domi, tối hôm qua cứng ngáy lớn quá nha.”

Domi lắc đuôi nhìn nó.

“Loài chó ngáy ngủ là rất bình thường.” Khế Liêu nói.

“Không phải a... Domi trước đây cũng có ngáy, nhưng tiếng phát ra là phù phù, mà tối hôm qua lại thành khò khè giống như người ngáy vậy, lúc đầu tôi còn cố ý bật đèn đứng lên nhìn thử.” Phong Tiểu Vũ vuốt vuốt bộ lông của Domi, hỏi, “Domi, có phải dạo gần đây ăn nhiều quá nên béo lên, cho nên khi ngủ khí quản không thông? Lát nữa dẫn cứng đi bác sĩ nha?”

Domi vẫy vẫy đuôi, liếm tay Phong Tiểu Vũ.

“Tiếng ngáy giống như người?” Bạch Lâu giật mình, liếc nhìn Long Tước bên cạnh.

Long Tước đang sửa sang quần áo cho Sesier, hôm trước anh đã dạy Sesier cách mặc quần áo, nỗ lực cả nửa ngày cuối cùng cũng phải ôm nỗi nhục thất bại, Long Tước tức giận muốn điên lên, cuối cùng đành tự mình ra tay mặc quần áo cho nó. Sesier còn ngại động tác của hắn chậm, ngại quần áo không thoải mái bằng áo choàng, ngại kiểu dáng quê mùa. Cuối

cùng Long Tước phát điên, “Sesier! Cái đồ hư hỏng này, người còn làm ồn ta lập tức đốt truyện tranh của người ra tro!”

Sesier tức khắc khẩn trương lên, lườm lườm Long Tước, nhưng lại ngoan ngoãn im miệng không nói.

Long Tước thở dài một hơi, cảm khái, vú em khó làm quá.

Thấy Bạch Lâu nhìn mình, Long Tước trong lòng cũng hiểu rõ, linh lực của Miêu Tiêu Bắc ngày càng mạnh, nói cách khác, năng lực tiên tri bị phong ấn trong cơ thể Phong Tiểu Vũ cũng ngày càng bị giải phóng nhiều hơn... Đương nhiên, Domi làm Thủ Hộ thần cảm ứng được, dần dần sẽ trở lại nguyên hình, Domi hiện nay hẳn là đang trong trạng thái bất ổn, không thể kích thích nó, nói cách khác, phỏng chừng là sắp thức tỉnh rồi.

Miêu Tiêu Bắc thấy Bạch Lâu và Long Tước mắt đi mày lại, hình như đang nghiên cứu gì đó, trong lòng nghi hoặc, thật ra cậu biết thân phận của Domi là gì, nhưng chẳng lẽ sắp hiện nguyên hình? Cho tới bây giờ, Miêu Tiêu Bắc vẫn đều đối đãi với Domi như một con thú cưng...

Chính lúc này, mọi người lại cảm giác được máy bay bắt đầu hạ cánh, bèn nhìn ra cửa sổ, Phong Tiểu Vũ lao nhao lên, “Nha! Đang ở ngoài khơi nha!”

Miêu Tiêu Bắc cũng cảm thấy ngoài ý muốn, tại sao lại ngừng ngay giữa biển thế kia? Bốn phía mệnh môn đều là nước biển.

“Máy bay trực trực sao?” Chờ máy bay bình an dừng lại trên mặt nước biển, Miêu Tiêu Bắc tương đối lo lắng, bốn phía xung quanh không có bờ hay nơi nào để đáp xuống, sớm hay muộn gì cũng chìm, bèn chạy đến khoang điều khiển định hỏi thì đã thấy Cảnh Diệu Phong và Lam Minh đều đi ra, ra hiệu cho mọi người —— Tới rồi!

Mọi người đều tỏ ra hiếu kỳ, “Nơi này là mặt biển a, làm gì có bờ?”

Long Tước dắt Sesier tới, hỏi nó, “Là ở đây phải không?”

“Ừ.” Sesier gật đầu, đi tới cửa máy bay, hôm nay nó mặc một chiếc áo sơ mi trắng và quần jean đen, thoát trông như một sinh viên, đương nhiên, là một sinh viên ưu nhã cao quý, và lại đương nhiên, đó chỉ là ngoại hình của nó.

“Bộ quần áo này không tệ nha.” Miêu Tiêu Bắc gật đầu, rất hợp với Sesier, bèn hỏi Long Tước, “Anh chọn cho nó sao?”

Long Tước nhún vai, “Theo ta thấy, trẻ con nên mặc đồ thể thao!”

Sesier khinh khinh liếc hắt một cái, nói với Miêu Tiêu Bắc, “Bắc Bắc, ta tự chọn đó, mắt thẩm mỹ của Long Tước kinh dị chết đi được!”

Tất cả mọi người bật cười, lần này Sesier nói không sai.

Cửa khoang mở ra, Phong Danh Vũ lục tung đồ đạc, “Không đủ áo lặn a, áo cứu sinh thì tạm đủ, cũng tại mấy người không chịu thông báo trước một tiếng cho tôi chuẩn bị.”

“Không cần áo lặn gì đâu.” Lam Minh phẩy phẩy tay, ý bảo cô và Huệ Tư Mẫn đều đến đây đi.

Sesier nhảy xuống thanh ngang dưới máy bay, lấy ra lưới hái, vùng lưới hái chém vào trong nước, không bao lâu, liền nghe được vài tiếng kêu to rõ, xa xa có một đàn cá heo bơi lại, tung mình nhảy lên mặt nước vui vẻ chơi đùa.

“Ở đây.” Sesier vẫy tay gọi đàn cá, “Giúp ta mở cửa, ta muốn tìm Poseidon.”

Đàn cá heo hình như nghe hiểu, lại kêu lên hai tiếng rồi lặn xuống đáy biển.

Miêu Tiêu Bắc đứng phía sau nghe được, tròn tròn mắt, cảm thấy không thể nào tin nổi, “Thật sự có Poseidon?”

Lam Minh vươn tay ôm lấy cậu, cười nói, “Bắc Bắc, người càng ngày càng... dễ thương.”

Miêu Tiêu Bắc đập hân một cước, chính lúc này, ngoài khơi bắt đầu gợn sóng... Theo một tiếng vang lớn, mặt biển cách đó không xa đột nhiên xuất hiện một khe hở, mặt nước tách ra hai bên, nước ào ào chảy xuống tạo thành hai bức tường nước, chính giữa xuất hiện một thông đạo thật lớn.

“Đi.” Sphinx tiến tới muốn mời Miêu Tiêu Bắc cười thì lại bị Lam Minh đập một phát bắt phải nhường cho Huệ Tư Mẫn và Phong Danh Vũ ngồi lên, còn hân thì ôm Miêu Tiêu Bắc nhảy vào thông đạo.

Khế Liêu vòng tay ôm lấy Tiểu Hoa đang khiếp sợ nhảy xuống, Sesier ôm Domi, Long Tước kéo Phong Tiểu Vũ cùng nhau nhảy xuống, cuối cùng, Bạch Lâu cũng nhảy, Cảnh Diệu Phong đóng lại cửa cabin, có chút lo lắng máy bay sẽ bị hải lưu và gió biển thổi đi mất, chợt thấy dưới nước đột nhiên có một cái bóng thật lớn nổi lên, một con cá xanh da trời nhảy tung lên mặt biển phun nước phèo phèo, con người ti hí nhìn Cảnh Diệu Phong như đang liếc xéo, ý bảo ‘để đó cho ta’.

Cảnh Diệu Phong nhướng mi một cái, quả nhiên là thần biển, thật khí thế, rồi lập tức đuổi theo Bạch Lâu, nhảy xuống khe nước.

.

Miêu Tiêu Bắc cảm thấy hình như mình đang cùng với Lam Minh rơi xuống vực sâu vạn trượng, hai bên là bức màn nước chảy ào ào, vô cùng đồ sộ, phía dưới là rãnh biển sâu không thấy đáy, lúc này, Cổ Lỗ Y trong balo mở khóa kéo, ló đầu ra nhìn... bất chợt thân thể lâng lâng chuẩn bị theo gió trôi đi, tại vì nó nhẹ quá mà.

“A!” Miêu Tiêu Bắc cả kinh, vội vã vươn tay chụp lấy nó, may mà nhanh tay lẹ mắt nếu không Cổ Lỗ Y đã vút bay mất rồi.

“Cô kỳ cô kỳ!” Cổ Lỗ Y nhúc nhích vài cái giấy ra, mở cánh, vui sướng bay theo Lam Minh và Miêu Tiêu Bắc, tốc độ cực nhanh khiến Miêu Tiêu Bắc giật cả mình.

“Cổ Lỗ Y là rỗng đó.” Lam Minh nói, “Trên đời này loài bay giỏi nhất chính là rỗng, thay vì lo cho nó, không bằng cùng ta ngắm phong cảnh hai bên.”

Miêu Tiêu Bắc hơi sửng sốt, liền tập trung ngắm phong cảnh, sau đó, trưng ra vẻ mặt mà chỉ có mấy đứa trẻ lần đầu tiên đến viện hải dương mới có...

Lam Minh mỉm cười, quả nhiên dễ thương thật nha.

Hai bên bức màn nước có đủ loại sinh vật biển hình thù kỳ quái màu sắc sặc sỡ, loài rùa biển chậm tiêu còn đang hiếu kỳ nhìn bọn họ, theo bọn họ cùng bơi xuống.

.

Một lúc lâu, mọi người rốt cuộc cũng đáp xuống mặt đất.

Có lẽ do rơi quá nhanh nên Miêu Tiêu Bắc cảm thấy hơi chóng mặt, nhưng dưới chân mềm mềm, là cát trắng, còn có đá san hô và con cua đang bò tới bò lui, đầy đất là vỏ sò ngũ sắc, mỹ lệ đến cực điểm.

“Woa...” Huệ Tư Mẫn và Phong Danh Vũ đã kinh ngạc đến thốt ra tiếng, tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn xung quanh, chỉ thấy bức màn nước chậm rãi khép lại, toàn bộ không gian bắt đầu rõ nét hẳn lên. Không như mọi người tưởng tượng, thế giới dưới đáy biển không hề tối tăm âm u, nơi này sáng sủa như một viện hải dương của loài người.

Kỳ lạ nhất chính là, dưới đáy biển tự hình thành không gian, giống như được thủy tinh chống đỡ, nhưng nếu vươn tay ra chạm, vẫn có thể chạm vào nước biển, thậm chí có thể mò lấy chú cá nhỏ đang hiếu kỳ bơi tới gần.

“Đáy biển cung cấp điện như thế nào?” Miêu Tiêu Bắc cảm khái vì sự sáng sủa dưới đáy biển, lại lần nữa thể hiện sự ham học hỏi của mình.

“Có cá chình điện và cá điều điện.”

Lúc này, chợt nghe cách đó không xa có người cất tiếng nói.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy bên kia hành lang, có một chàng trai tóc vàng mắt xanh chậm rãi đi tới, tuổi tác thoát nhìn xấp xỉ Lam Minh, thân hình cũng xấp xỉ Michelangelo (cầu thủ bóng đá của Ý), dưới lớp áo sơ mi trắng cao quý hoa lệ theo kiểu công tử quý tộc là đường cong thân thể hoàn mỹ như ẩn như hiện.

“Ồ...” Phong Danh Vũ và Huệ Tư Mẫn không ngừng cào tường sột soạt, thét chói tai, “Nha! Poseidon!”

Người tới chính là Poseidon trong truyền thuyết.

Ngoại trừ tóc vàng mắt xanh và thân hình uy vũ, còn có gương mặt điển trai mê người.

Đôi mắt sâu thẳm màu xanh lam, sâu như biển cả...

Miêu Tiêu Bắc đột nhiên nghĩ tới đôi mắt của Lam, màu nhạt hơn hẳn một tí, nếu nói màu mắt của Poseidon là màu của biển thì màu mắt của Lam là màu của bầu trời.

Poseidon thấy có hai cô em đang chụp hình mình, lập tức bày ra một nụ cười ưu nhã ngoắc hai cô, “Còn có em gái dễ thương a, ta đã chuẩn bị rất nhiều bánh kem ngọt ngào để chiêu đãi.”

Huệ Tư Mẫn và Phong Danh Vũ lập tức bị thu phục, quả nhiên là thần biển cả!

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Miêu Tiêu Bắc nhạy cảm ý thức được, vị thần biển này phỏng chừng sẽ lại khiến người ta mất hình tượng như bao ‘kẻ’ khác, bây giờ cậu đã phát hiện, đám thần a ma a có danh có tiếng này, đều là mấy tên đàn ông cột nhả hèn mọn.

Đang suy nghĩ, chỉ thấy Sphinx lắc lắc lông mao, “U, Poseidon, sắc mặt người không tệ!”

“Sphinx!” Poseidon dường như có giao tình rất sâu đậm với Sphinx, đi tới nói, “Người dự định vẫn tiếp tục duy trì như thế này, vĩnh viễn không khôi phục hình dáng cũ sao?”

Đám Miêu Tiêu Bắc nhạy cảm vểnh tai nghe —— Cái gì?! Sphinx có nguyên hình? Nói cách khác, nó giống như Domi, là một người, sư tử chỉ là ngụy trang thôi sao?

“Thật sao?” Miêu Tiêu Bắc hỏi Lam Minh.

Lam Minh đập Sphinx một cái, “Cũng chỉ là một tên quái dị lông dài mà thôi.”

“Ta phi!” Sphinx rống lên một tiếng trừng Lam Minh, “Lam Minh, thằng quỷ nhà người, ta là mỹ nam tử uy mãnh đúng chuẩn, nhớ khi xưa mái tóc dài mượt mà của ta bay bay trong gió, khi đó...”

Sphinx hình như muốn miêu tả một hình tượng chuẩn mực nào đó, nhưng lại bị bí từ, lại nghe Phong Tiểu Vũ vỗ tay một cái, “A! Giống bệnh nhân tâm thần!”

Sphinx đen mặt.

Nhìn nữa, chỉ thấy Lam Minh, Khế Liêu cộng thêm Poseidon dậm chân cười ha ha, nói Phong Tiểu Vũ thật hài hước, Phong Tiểu Vũ gãi đầu nói không có chi.

Mọi người đều im thin thít, lại một tên ngốc chết vì cười!

“Lam Minh, đã lâu rồi không gặp người.” Poseidon đi tới chào hỏi Lam Minh, “Hai ngày trước ta nhận được điện thoại của Lucifer, nói người tỉnh lại, đúng là tin vui.”

Miêu Tiêu Bắc liền cảm thấy có chút hỗn loạn, Lucifer không phải là một nhóm với Raphael, Michael sao? Còn Poseidon thì là một nhóm với Hades, Zeus mới đúng... Sao bây giờ hỗn loạn thế này.

“A!”

Miêu Tiêu Bắc đang nghi hoặc, chợt nghe Poseidon hô một tiếng, chạy tới kéo Sesier sang nhìn nhìn, “Sesier, bảo bối, cứng chịu mặc quần áo rồi sao?”

Sesier có chút đắc ý mà cười khanh khách, còn tự hào như khoe báu vật mà nói, “Quần áo là do ta tự chọn, quần cũng là tự ta phối hợp, còn có giày nữa.”

“Ha!” Dáng vẻ mừng như điên của Poseidon làm người ta sản sinh loại ảo giác, Sesier không phải học được cách mặc quần áo, mà là đoạt giải Nobel.

“Thiên tài a!” Poseidon cho Sesier một cái ôm cổ vũ, vỗ vai nó nói, “Cứng đúng là thiên tài, là hy vọng của các vị thần, cứng so với Lucifer giỏi hơn gấp vạn lần!”

Tất cả mọi người nhin không được giật giật khóe miệng, gia tộc này đáng sợ quá đi.

“Poseidon, người có tiền không?” Sesier hỏi tiếp.

“Ách... Cưng muốn bao nhiêu?” Poseidon hỏi, “Dùng để xây thủy tinh cung sao? Hôm trước Lucifer đã nói với ta rồi.”

Sesier lắc đầu, cười tủm tỉm, “Hm, ta muốn làm từ thiện, Long Tước nói, tiền của mình thì phải để dành, còn tiền người khác thì cứ lấy đi làm từ thiện.”

...

Tất cả mọi người khinh bỉ nhìn Long Tước, Long Tước ho khan một tiếng, sờ sờ cằm.

Miêu Tiêu Bắc nói nhỏ với Lam Minh, “Nếu như tôi là phụ huynh của Sesier tôi sẽ đánh cho Long Tước một trận.”

Lam Minh cười mà không nói.

Quả nhiên, Poseidon đảo mắt, nhìn về phía Long Tước, bước dài hai bước đi tới trước mặt hắn.

Long Tước vẫn giữ nụ cười ưu nhã lễ phép.

Khi mọi người nghĩ sẽ phát sinh một trận ẩu đả, Poseidon đột nhiên cầm tay Long Tước, nghiêm túc nói, “Xin hãy chăm sóc đứa trẻ này cả đời, phương pháp giáo dục của người quá thành công! Tốt gấp vạn lần cha mẹ nó!”

Mọi người triệt để không nói gì, Long Tước kéo tay Poseidon mà lùi ngùi, “Hiện nay phí tổn để giáo dục trẻ con thật sự là không rẻ!”

“Chuyện đó rất đúng!” Poseidon vung tay lên, nói, “Vì giáo dục Sesier, ngày mai ta cho người một mỏ dầu ở vùng biển quốc tế, coi như đầu tư cho việc giáo dục trường kỳ, lát nữa chúng ta bàn bạc lại một chút.”

“Tốt tốt!” Long Tước lập tức gật đầu, nhảy từ siêu cấp vú em lên trùm đầu mỏ rồi.

Sesier đứng bên cạnh chột chột Poseidon, “Con vua mực của người ta không lấy nữa, có em bé ngay cả con chó cũng không nuôi nổi, ta không nên nuôi thứ kia!”

“A...” Poseidon hút một ngụm khí lạnh, nước mắt lập tức giàn giụa đầy mặt, ôm Sesier xúc động, “Thật cao thượng biết bao! Đứa trẻ này có một trái tim kim cương làm từ pha lê!”

Miêu Tiêu Bắc cau mày nhìn Lam Minh, “Trái tim kim cương làm từ pha lê? Đây là tiếng người sao?”

Lam Minh nhún nhún vai, “Thật ra ta cũng không thân với hân lâm...”

.

Sau đó, mọi người bình ổn cảm xúc, đi vào chủ đề chính, Lam Minh nói với Poseidon, “Đúng rồi, cho người xem thứ này.” Đồng thời, Bạch Lâu đi tới, từ trong túi lấy ra tròng mắt của cá voi da báo.

Poseidon nhìn thoáng qua, đầu tiên là giật mình, sau đó là nhúu chặt đôi mày, vẻ mặt khó nhìn, “Ta biết chuyện gì xảy ra rồi.”

“Xem ra chúng ta không đến nhầm nơi.” Lam Minh cười, mọi người đi theo Poseidon vẻ mặt nghiêm trọng tới phía trước.

“Xin lỗi.” Poseidon nói với mọi người, “Ta vốn định dẫn các người đi tham quan thủy tinh cung một chút, nhưng phiền các người xem vài thứ này trước.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, đều có chút nghi hoặc.

Poseidon dẫn mọi người đi tới cung điện mà hắn nuôi mãnh thú, nói, “Ở đây nên cẩn thận chút, đám trẻ kia rất thích dọa người lạ.”

“Dọa như thế nào a?” Phong Tiểu Vũ thắc mắc, vừa dứt lời, đột nhiên, trong bức tường nước bên cạnh có một con cá mập trắng bơi ra...

“Nha a a a!” Phong Tiểu Vũ hét to một tiếng, lui về phía sau, cũng may Miêu Tiêu Bắc nhanh tay đỡ được nó, Phong Tiểu Vũ thực sự bị con cá mập đó làm cho tái mặt, mở to hai mắt ngốc lảng.

“Tiểu Vũ!” Phong Danh Vũ đau lòng, lao đến xem, trên mặt xuất hiện sát khí, chỉ vào con cá mập kia đe dọa, “Tối nay bà ăn vi cá của mày!”

Poseidon cũng nhúu mày, “Lassa, người hơi quá đáng rồi đó!”

Con cá mập há to miệng lui về một tí, vẫy vẫy đuôi, hình như hơi áy náy, cúi đầu như muốn nói nó không có ý xấu, nó cũng không ngờ Phong Tiểu Vũ dễ bị dọa như vậy.

Mà đồng thời, mọi người chợt nghe được một tiếng gầm gừ truyền đến, cúi đầu nhìn, chỉ thấy Domi như đã bị thứ gì đó kích thích, nhe răng, nhìn chằm chằm con cá gọi là Lassa mà gầm nhẹ, đôi mắt đỏ sẫm, răng nanh chậm rãi dài ra.

“Domi?” Phong Tiểu Vũ sợ hãi, Domi làm sao vậy?

Poseidon nhướng mi một cái, “Thủ Hộ thần?”

“Xong, muốn tỉnh rồi!” Lam Minh vừa dứt lời, chỉ thấy Domi bị một đoàn khí đen vây quanh, con cá mập gọi Lassa xoay người bỏ trốn, có thể do động tác của nó hơi chậm, bị Domi cắn trúng đuôi, tụt ngược trở lại... Mà song song, thân thể của Domi cũng đang chậm rãi biến đổi...

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Sự Thức Tỉnh Của Domi, Trung Khuyển Trong Truyền Thuyết Và Xà Tộc

Domi đột nhiên phát cuồng khiến tất cả mọi người trở tay không kịp, Lassa bị nó bắt được đang vùng vẫy bên bờ cát, Domi bổ nhào tới muốn cắn. Nguyên bản một con Great Pyrenees hiền lành đột nhiên trở nên hung thần ác sát, đằng đằng sát khí, Phong Danh Vũ và Huệ Tư Mẫn cả kinh hét ầm lên, hơn nữa đáng vẽ Domi bây giờ đặc biệt dọa người, quanh thân bị khói đen bao phủ, người không giống người, chó không ra chó, hai mắt đỏ như máu. Lassa sợ hãi hơn nữa lại đang mắc cạn, mắt thấy sẽ mất mạng, chỉ thấy Domi bổ nhào về phía Lassa đồng thời sau cổ lại đột nhiên bị người nắm... là Lam Minh.

“Đừng thô bạo như vậy, Domi.” Lam Minh giữ chặt nó.

“Là phát cuồng!” Long Tước nhíu mày, “Hắn đang giãy ra khỏi cái xác bị ma hóa, có người hạ chú ngữ với hắn, không giải được chú ngữ sẽ phát điên.”

Đang khi nói, Sesier chạy tới đẩy Lassa trở về biển... Lassa bị kinh hách, thế nhưng vẫn còn nhiều chuyện, đã lui lại tường nước còn cổ rướn người nhìn, Miêu Tiêu Bắc tuy rằng cảm thấy rất hỗn loạn, nhưng là lần đầu tiên phát hiện... cá mập mà còn có thể dễ thương như vậy.

“Cô kỳ cô kỳ!” Cổ Lỗ Y ngồi bên cạnh Miêu Tiêu Bắc, bỗng nhiên vung lên bàn tay mũm mĩm phì phì vỗ má Miêu Tiêu Bắc, như là đang nựng cậu.

Miêu Tiêu Bắc khó hiểu nhìn nó, chỉ thấy Cổ Lỗ Y ra hiệu cho cậu, chỉ chỉ Domi đang phát rồ.

Tiêu Bắc hoàn toàn không rõ.

“Chú ấn của Thủ Hộ thần sao...” Poseidon gần đó nói, “Hắn là chỉ có Dự Ngôn sư mới có thể cởi bỏ.” Nói rồi nhìn thoáng qua Phong Tiểu Vũ đang tựa vào Miêu Tiêu Bắc.

Miêu Tiêu Bắc lúc này mới phản ứng, Cổ Lỗ Y đúng là đang ra hiệu cho cậu đẩy Phong Tiểu Vũ qua đó.

Do dự một chút, Miêu Tiêu Bắc vẫn thả lỏng tay, Khế Liêu bên cạnh vươn tay đẩy Phong Tiểu Vũ đang ngốc lảng về phía trước...

Phong Tiểu Vũ lão đảo bổ nhào qua, giật mình một cái tỉnh táo lại, chỉ thấy Domi đang vùng vẫy, giống như có gì đó muốn đi ra khỏi cơ thể nó.

Phong Tiểu Vũ rút cuộc cũng hiểu được, giang hai tay ôm chầm lấy Domi, “Domi! Con bị yêu quái ám sao a! Ác linh thối tán!”

Tất cả mọi người vô lực, hình như không ai nói cho nó thân phận của Domi là gì.

“Không phải a Tiểu Vũ.” Miêu Tiêu Bắc nói, “Domi không phải bị ám, đó là bản tôn của nó.”

“A!” Phong Tiểu Vũ ôm Domi ồ ồ ào, “Dù con là bạch cầu tinh ba cũng thương con mà!”

Mọi người hoàn toàn không còn gì để nói.

Nhưng mà, những lời nhăng cuội của Phong Tiểu Vũ lại khiến Domi an tĩnh lại, khói đen mịt mù quanh thân đột nhiên tiêu tan, trở thành ánh sáng trắng huyền lệ.

Miêu Tiêu Bắc đột nhiên nói, “Giống như bóng đèn tiết kiệm điện.”

Lam Minh kéo cậu lùi về sau một chút, “Người dạo gần đây càng ngày càng ‘lạnh’ nha!”

Miêu Tiêu Bắc nhú mày, “Tôi có khẩn trương của tôi, phải điều chỉnh một chút chứ sao, Domi và Tiểu Vũ sẽ không có việc gì.”

Cố Lỗ Y hai tay nắm chặt, “Cô kỹ cô kỹ!”

“Đúng!” Miêu Tiêu Bắc cũng gật đầu, “Domi cố lên!”

Long Tước giật mình nhìn cậu, “Tiêu Bắc? Người có thể hiểu Cố Lỗ Y nói gì sao?”

“Ách...” Miêu Tiêu Bắc cũng sửng sốt, nhìn nhìn Cố Lỗ Y trên đầu vai. Đúng vậy, cậu vừa nãy rõ ràng nghe được âm tiết dễ thương mà Cố Lỗ Y phát ra, cũng tinh tường hiểu được ý của Cố Lỗ Y là —— ‘Si Mi’ cố lên, chẳng lẽ đó là thần giao cách cảm trong truyền thuyết?

Phong Danh Vũ và Huệ Tư Mẫn cầm camera chờ sẵn.

Phong Danh Vũ khó nén hưng phấn, “Tao dự cảm sẽ có một chàng đẹp trai phủ xuống!”

“Ừ Ừ!” Huệ Tư Mẫn liên tục gật đầu, “Mày đoán lần này là loại hình gì? Domi... ừ, Domi khẳng định là siêu cấp trung khuyến.”

Hai người chụm đầu nói nhăng nói cuội, vội lắc đầu, không phải, anh đẹp trai phải có gương mặt của người!

“Mở ra chú ngữ phong ấn Thủ Hộ thần, thì ra là một câu ta yêu người của Dự Ngôn sư sao?” Poseidon kim lòng không đậu gật đầu, “Hm, rất lãng mạn!”

Khế Liêu ngồi xồm bên cạnh, chán nản nói, “Chịu không nổi.”

Tiểu Hoa nhìn nhìn hẩn một chút, hỏi, “Người chịu không nổi cái gì? Muốn đi WC a? Tối hôm qua ăn gì ôi thiú sao?”

Khế Liêu khinh khỉnh liếc anh một cái, “Ta là nói, cái bóng đèn này còn phát sáng bao lâu nữa a? Còn chưa chịu tắt nữa sao?”

Hẩn vừa dứt lời, chợt thấy ánh sáng lóe lên... nhỏ lại, tắt...

“Tắt rồi?” Phong Danh Vũ lập tức cầm camera chụp liên tục... Nhưng sau khi chụp rồi, tất cả mọi người đều ngây ngẩn, chỉ thấy bị Phong Tiểu Vũ ôm, vẫn là một chú chó như cũ.

“Ách...” Tất cả mọi người mở to hai mắt, lẩn qua lẩn lại nửa ngày, thì ra là không thay đổi a.

“Domi!” Phong Tiểu Vũ thì lại rất vui vẻ, ôm chầm lấy Domi, “Thật tốt quá, con không có biến thân! Thật tốt quá!”

“Tiểu Vũ, lấy một bộ quần áo cho tôi đi.”

...

Chính lúc này, chợt nghe một giọng nói trầm thấp truyền đến.

Mọi người sửng sốt.

Trong lúc đó Domi chậm rãi mở miệng, nói với Phong Tiểu Vũ đang ngây ngốc nhìn chăm chăm mình, “Tiểu Vũ? Quần áo... nếu không sẽ trần trụi.”

“Nói chuyện kìa...” Miêu Tiêu Bắc vẫn cảm thấy một chú chó mà nói chuyện được thì rất quý dị.

Domi vẫn ôn hòa vẫy vẫy đuôi với Phong Tiểu Vũ, nói, “Làm cậu sợ rồi, vừa này có chút không khống chế được, tôi bình thường vẫn khá là dịu dàng.”

“A!”

Trầm mặc một lúc sau, Phong Tiểu Vũ kêu to lên, “Domi nói kìa!”

Giữa lúc mọi người cho rằng nó đang sợ hãi, chợt Phong Tiểu Vũ bổ nhào tới ôm lấy Domi cọ a cọ, “Domi cực giỏi! Ba khi còn bé vẫn thường nằm mơ thấy con biết nói nữa đó!”

Phong Danh Vũ ở một bên gật đầu, “Thế đó.”

Huệ Tư Mẫn có chút khó hiểu nhìn nhìn cô, hỏi, “Ý mày là Tiểu Vũ từ nhỏ đã nuôi Domi, nuôi hơn hai mươi năm?”

“Đúng!” Phong Danh Vũ gật đầu, “Cho nên cảm tình rất tốt!”

“Mày có bệnh hả!” Huệ Tư Mẫn ồn ào, “Tuổi thọ loài chó tối đa hơn chục năm, nhà mày nuôi nó hơn hai mươi năm mà không nghi ngờ nó thuộc giống gì?!”

Phong Danh Vũ mở to hai mắt, “Loài chó tuổi thọ ngắn vậy sao?”

Tất cả mọi người vô lực nhìn cô.

“Không chỉ có thể nói, còn có thể biến thành người, người và chó đối tới đối lui.” Giọng nói của Domi hiển nhiên là đang dỗ dành Phong Tiểu Vũ.

Phong Tiểu Vũ vẻ mặt như bừng sáng, “Thật nha?”

“Cho nên bây giờ tìm một bộ quần áo cho tôi được chưa?”

“Ta mang theo áo choàng mặc lúc ngủ của Sesier, bằng không trước tiên mặc che thân?” Long Tước mở túi xách lấy một chiếc áo choàng ra cho Phong Tiểu Vũ.

“Ngô.” Phong Tiểu Vũ tiếp nhận vội vã khoác lên cho Domi, chỉ thấy Domi nhẹ nhàng đứng dậy, chậm rãi thu hồi hai chân trước, đứng thẳng lên... động tác đó, giống như khi Khế Liêu biến hình.

Miêu Tiêu Bắc vô thức xoay mặt nhìn Khế Liêu, chỉ thấy hắn đang ngồi chồm hổm một góc, dường như cảm thấy rất buồn chán, một tay chống cằm, “Dĩ nhiên là họ hàng gần, quá ngoài ý muốn.”

Không bao lâu, chỉ thấy Domi đứng lên, thể trạng cao to, xấp xỉ Lam Minh, một mái tóc dài màu bạc, giống như màu lông của dạng thú.

“Woa...” Phong Danh Vũ và Huệ Tư Mẫn hưng phấn nhảy cẫng lên, rất tuần tú a... Quả nhiên lại là một mỹ nam, hơn nữa trông khá giống người Bắc Âu...

“Domi?” Phong Tiểu Vũ giật mình nhìn Domi, có chút không thể tin được, thực sự biến thành người rồi, Domi cũng là người sói giống Khế Liêu sao?

Giữa lúc tất cả mọi người đang lo lắng làm thế nào giúp Domi giải thích cho Phong Tiểu Vũ, chợt nghe Domi nói, “Tôi thế này có thể làm công kiếm tiền, không cần khổ cực nuôi tôi như trước.”

...

Mọi người đồng loạt hắc tuyến(là vậy nè:-__-lll), đồng thời lại thấy Phong Tiểu Vũ mừng rỡ ôm Domi, “Ừ! Domi thật ngẫu!”

Khế Liêu bĩu môi, “Hoàn toàn không có gì khó, chủ của hắn là một con thỏ! Khá hơn cái con mèo hoang màu lông dễ nhìn nhưng móng vuốt nhọn

hoắt còn không biết nghe lời kia kia!”

Nói xong, liếc Tiểu Hoa một cái, Tiểu Hoa hung hăng trừng lại.

Miêu Tiêu Bắc nhìn Lam Minh, thấy vẻ mặt hắn rất tự nhiên, hình như không có gì lo lắng, vì vậy cũng yên lòng, xem ra Domi sẽ không làm chuyện bất lợi với Phong Tiểu Vũ. Mặt khác, Miêu Tiêu Bắc đột nhiên nghĩ đến, không biết Domi có lợi hại hay không, vừa này thoát trông rất đáng sợ, hẳn là không phải tính tình vốn có chứ?

Domi mặc áo choàng của Sesier, có vẻ hơi nhỏ, Poseidon nói, “Một lát đổi bộ khác, bây giờ theo ta trước đã, có một thứ chưa cho các người xem.”

Mọi người gật đầu, đi tới phía trước.

Domi có thể nói, Phong Tiểu Vũ kéo nó tíu tít hỏi ra nghi vấn nhiều năm trước, “Domi, có một vấn đề cha... tôi chưa hỏi cậu thật lâu rồi.”

Domi nhìn nó, hỏi, “Cái gì?”

“Cậu... rất cuộc là thích ăn loại thức ăn chó hiệu Hoàng Gia, vị thịt gà hay thịt bò?” Phong Tiểu Vũ hỏi, “Thịt gà thì tiện hơn cho nên tôi vẫn hay mua thịt gà cho cậu ăn, cậu có giận không?”

“Khụ khụ...”

Lam Minh và Khế Liêu vốn đã dễ cười, Poseidon cũng đang cố nhịn.

Domi vỗ vỗ Phong Tiểu Vũ, vô cùng quan tâm mà nói, “Thịt gà, nhưng từ hôm nay trở đi sẽ không cần ăn thứ đó nữa.”

“Ừ!” Phong Tiểu Vũ tương đương thỏa mãn, vốn nó vẫn hổ thẹn vì nhiều năm lười biếng mà bắt Domi ăn thức ăn thú cưng vị thịt gà.

“Tôi có chuyện!” Phong Danh Vũ và Huệ Tư Mẫn đều giơ tay.

Domi nhìn hai cô, tuy rằng vẻ mặt khá dịu dàng nhưng hiển nhiên không có tốt như khi đối mặt với Phong Tiểu Vũ, bất quá điều đó vẫn không thể làm giảm nhiệt tình của hai cô nàng.

“Hỏi đi.” Domi tương đương lễ phép.

“Thân thể là toàn bộ biến thành nhân loại sao?” Phong Danh Vũ hỏi, “Các khí quan và công năng đều đầy đủ hết? Có thể ‘mang hạnh phúc’ đến cho Tiểu Vũ hay không?”

Mọi người nhìn trời, Domi vẫn vô cùng lãnh tĩnh trả lời, “Hạnh phúc hay không thì hỏi Tiểu Vũ tương đối khách quan, tôi nói không chính xác.”

“A...” Phong Danh Vũ và Huệ Tư Mẫn đều hút một hơi, “Không phải loại tầm thường! Có khí phách!”

Đang khen nức khen nở, chợt nghe Domi nói tiếp, “Cấu tạo của tôi kỳ thật giống như Khế Liêu, các cô có thể hỏi hân.”

Mọi người nhìn Khế Liêu, Khế Liêu nổi giận, “Mày kéo ông vào làm chi?”

Miêu Tiêu Bắc theo phía sau suy nghĩ một chút, hỏi Lam Minh, “Người chó?”

Lam Minh vươn tay, bịt miệng Miêu Tiêu Bắc lại, “Chó không nhất định hung hãn như loài sói, nhưng là nhiều tâm cơ, huống chi Khế Liêu chỉ là một con sói thích gây sự.”

Khế Liêu đảo mắt lườm sang Lam Minh, Lam Minh mỉm cười.

.

Mọi người theo Poseidon đi tới trước một đoạn khá xa, xa đến mức Miêu Tiêu Bắc mỗi mét, nhưng cậu rất bình tĩnh đi tới ngồi lên lưng

Sphinx.

“Xa quá đi.” Phong Tiểu Vũ lẩm bẩm, “Vượt qua đáy biển hai nghìn dặm rồi.”

Miêu Tiêu Bắc Tiểu Hoa cảm thấy lạnh, Lam Minh và Khế Liêu hai người cực kỳ dễ cười thì đang đứng một bên cười khúc khích.

Lúc này, phía trước đột nhiên xuất hiện một bức tường nước, ở giữa có một cánh cửa nước, khi Poseidon đi đến, cửa mở.

“Nước ở nơi này làm sao có thể tự động thành hình?” Miêu Tiêu Bắc không quá hiểu được nguyên lý trong đó.

“Theo nhận thức của các người thì nước chỉ là dịch thể biết lưu động.” Poseidon nói, “Nhưng trên thực tế, mỗi một giọt nước đều có sinh mệnh, bọn nó đều có năng lượng và ý thức nhất định, có thể nghe theo ta chỉ huy, đương nhiên, điều này chỉ có ở biển khơi.”

“Vùng nước ngọt cũng thuộc về quản lý của ngài sao?” Miêu Tiêu Bắc lấy ra nước khoáng định uống, chỉ thấy Poseidon cười cười, vươn tay chỉ chỉ chai nước khoáng của cậu... Sau đó, nước trong chai bay ra, như là có sinh mệnh mà đảo một vòng tròn trong không trung, sau khi Poseidon búng tay một cái, lại trở về trong chai nước khoáng.

“Ha hả...” Miêu Tiêu Bắc cười gượng hai tiếng, cất chai lại, không có hứng thú uống nữa.

.

Không lâu sau, mọi người ngừng lại trước Thủy Tinh cung hùng vĩ.

Tòa kiến trúc này giống như được xây dựng từ những tấm thủy tinh trong suốt không có vết nối, kết cấu phức tạp, thiết kế tinh xảo, khiến kẻ

khác phải trở mắt nhìn.

“Đây là Thủy Tinh cung?” Miêu Tiêu Bắc tán thán, “Quả nhiên đồ sộ.”

“Ở đây chỉ là một góc rất nhỏ mà thôi, nếu thích cũng có thể thường trú.” Poseidon tới gần, thấp giọng nói bên tai Miêu Tiêu Bắc, “Ta dẫn người đi tham quan một chút?”

Còn chưa dứt lời, lại thấy Cổ Lỗ Y trên vai Miêu Tiêu Bắc đột nhiên phù phù một tiếng, phồng má.

Poseidon lui ra sau một bước, cái miệng của Cổ Lỗ Y đã thối ra lửa, giống như muốn phun tới chỗ hắn.

Poseidon vội vã xua tay, “Tiểu hỏa long?”

“Poseidon.”

Lúc này, phía sau truyền đến giọng nói của Lam Minh, có chút âm trầm.

Poseidon quay đầu lại, thấy được Lam Minh đang đứng sau lưng mình, trên mặt mang theo một nụ cười ‘rạng rỡ’.

“Đùa thôi.” Poseidon nhanh chóng cười cười lui sang một bên, “Người đẹp luôn luôn được kẻ khác nhớ thương, bởi vì rất sướng con mắt.” Nói xong, hắn đi tới một bên, vươn tay gạt ra một bức màn cửa sổ bằng nước màu đen.

Mọi người thật sự bội phục nước biển ở nơi này, quá thần kỳ.

Phía sau bức tường nước, là một chiếc ***g cũng làm bằng nước, cột nước hình thành song sắt, không gian bên trong rất lớn.

Mọi người nhìn vào, đều cả kinh.

Chỉ thấy bên trong có hai con cá voi khổng lồ.

Hai con cá voi trông rất kỳ lạ, Miêu Tiêu Bắc đã xem rất nhiều tạp chí địa lý, nhưng tới bây giờ chưa từng thấy qua loại sinh vật này. Chỉ nhìn ngoại hình một cách đơn thuần, bọn nó giống như loài cá voi trắng, đầu hơi tròn. Trên đầu cá voi trắng có một túi khí khổng, mà trên đầu hai con cá voi này, lại mọc ra một cái sừng thật dài.

Đương nhiên, chỗ đặc biệt nhất chính là quanh thân chúng nó là hoa văn da báo, giống như tên của nó, cá voi da báo một sừng.

Mặt khác, hai con cá voi này còn có một điểm chung —— Đều là ‘Độc Nhân Long’, chột một con mắt.

Poseidon thấy hai con cá đang bơi trong ***g có vẻ rất điên cuồng, vẻ mặt hơi âm đạm, “Hai con cá voi này ta đã nuôi khi bọn nó còn rất nhỏ, vốn rất dịu ngoan.” Vừa nói xong liền hỏi Sesier, “Sesier, có nhớ Mel và Mellink không?”

“Ừm.” Sesier gật đầu, nó nhớ rõ khi còn bé đến Thủy Tinh cung chơi, Mel và Mellink từng mang nó lướt sóng trên mặt biển, là hai đứa trẻ to lớn rất ngoan.

“Nhưng bọn nó khi đó còn chưa chột một con mắt a.” Sesier nhú mày, “Bị thương sao?”

Miêu Tiêu Bắc muốn đi tới gần nhìn thử một cái, bị Lam Minh ôm lại, “Đừng tới gần, chúng nó rất nguy hiểm!”

Lam Minh vừa dứt lời, chỉ thấy một con vọt mạnh tới, “Xoảng” một tiếng, xô vào cây cột trên ***g giam, nói đến cũng lạ, cột nước này dĩ nhiên lại không bị phá gãy, thoát trông dị thường cứng rắn.

“Chúng nó sau khi mất đi một mắt, không biết vì sao, cũng mất đi bản tính.” Poseidon thở dài, “Các loại sinh vật trong biển, vô luận là hung mãnh tàn bạo hay đáng yêu dịu ngoan... đối với ta đều là nói gì nghe nấy, duy độc hai đứa chúng nó, vô cùng bất trị!”

“Vì sao lại như vậy?” Lam Minh thắc mắc, “Con mắt cũng sẽ không tự nhiên bị móc ra chứ?”

Poseidon tiếp nhận nhãn cầu nọ nhìn nhìn, khẽ nhắm mắt, dường như đang chìm trong hồi ức nào đó.

Một lúc lâu hăn mới lên tiếng, “Đó là vì một chuyện ngoài ý muốn... Các người từng nghe qua xà tộc chưa?”

...

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Xà Tộc, Bộ Tộc Đáng Sợ, Không Thế Buông Tha, Là Trùng Hợp, Hay Là...

“Xà tộc?” Khế Liêu nghe xong nhú mày lắm lắm, “Thứ ghê tởm đó còn chưa tuyệt chủng sao?”

“Xà tộc là cái gì?” Miêu Tiêu Bắc hỏi, “Một loại rắn gì đó sao?”

“Nói đơn giản là, nửa trên là người, nửa dưới là rắn cái thứ ghê tởm đó!” Khế Liêu trả lời.

Miêu Tiêu Bắc ngẩn người, đột nhiên cùng Phong Tiểu Vũ liếc mắt nhìn nhau, đồng thanh, “A! Trong hoạt hình Anh em Hồ Lô!”

Tất cả mọi người hách tuyền, chỉ có Lam Minh hiếu kỳ hỏi, “Anh em hồ lô là cái gì?”

...

“Không nói đùa nữa.” Poseidon nói, “Xà tộc rất giỏi bịa chuyện, là một tộc đàn xấu xa, hai con cá voi này là bị bọn chúng trộm đi nhân cầu, đồng thời ma hóa.”

“Xà tộc đã tuyệt diệt rất nhiều năm, hiện tại đột nhiên xuất hiện, chẳng lẽ đã phục sinh?” Lam Minh dường như cảm thấy không thể tin, “Như vậy thì phiền rồi, đây là thứ không nên xuất hiện tại nhân gian, làm cách nào trốn tới?”

“Muốn cứu sống hai con cá voi này, phải tìm được xà tộc ô nhiễm bọn chúng, đồng thời giết chết mới được.” Poseidon nói, “Ta chỉ có thể ủy thác các người giúp đỡ, dạo gần đây ta không thể đi ra, trong biển có rất nhiều sinh vật đã bị quấy nhiễu.”

“Cũng là xà tộc sao?” Bạch Lâu hỏi.

“Ta đang điều tra.” Poseidon nói, lấy ra một thứ đưa cho Lam Minh, “Có cái này, có thể nhanh chóng tìm được vị trí của xà tộc.”

Lam Minh vươn tay nhận lấy, chỉ thấy là một tảng đá hình cầu màu trắng hơi trong suốt.

“Đây là cái gì?” Miêu Tiêu Bắc hiếu kỳ tiến tới hỏi.

“Là xà quả.” Lam Minh nói, “Có thể tra ra hành tung của xà tộc.” Nói rồi cất lại thứ đó.

Mọi người cũng không còn tâm tư tham quan Thủy Tinh cung nữa, Miêu Tiêu Bắc còn chưa rõ tình hình cho lắm, chỉ là nghĩ, trong mắt bọn Lam Minh, thì xà tộc là loại vô cùng khó đối phó, tất cả mọi người có chút khân trường.

Tạm biệt Poseidon trở về mặt biển, mọi người lên máy bay.

Poseidon cùng Sesier từ biệt nhau, trước khi đi còn liên tục dặn nó phải ngoan ngoãn ăn nhiều cơm.

Sau đó, máy bay cất cánh... Miêu Tiêu Bắc theo đám người mang đầy tâm sự kia trở về EX.

.

Vừa đến nơi, Bạch Lâu đã chạy tới trước máy vi tính, tìm tư liệu về xà tộc.

Miêu Tiêu Bắc nhận được một cuộc điện thoại do lão Dương gọi tới, nói là vừa nhận được một vở diễn, kịch bản rất không tồi, rất thích hợp biên thành vũ kịch, bảo Miêu Tiêu Bắc đến gặp tác giả viết kịch bản, mọi người bàn bạc một chút.

Tiêu Bắc đương nhiên rất vui vẻ, mấy ngày nay cậu đã nhàn rồi tới muốn phát bệnh rồi, bèn chạy đi ngay.

Lam Minh đứng lên, muốn đi theo.

“Tôi đi nghiên cứu vũ đạo, anh không biết, theo làm gì?” Miêu Tiêu Bắc không muốn dẫn hắn đi, nhưng Lam Minh nằng nặc đòi, “Người có thể khiến ác ma nhớ thương như thế, lỡ như ta không theo sát, người bị ai đó dụ dỗ hoặc là bị bắt thì làm sao bây giờ?”

Miêu Tiêu Bắc hết cách, Sphinx đi tới, “Bắc Bắc a, tiểu mỹ nhân, anh đi với cưng... ai nha.”

Còn chưa nói xong đã bị Lam Minh một cước đạp bay, “Người thành thật ở nhà cho ta! Động vật họ mèo!”

“Dám kỳ thị động vật họ mèo hả!” Sphinx căm giận trở lại trên thảm nằm sấp, “Lam Minh người chờ, sớm muộn cũng có một ngày, ta bay cao ba mươi ngàn mét rồi thả người xuống! Hừ!”

Cuối cùng, Miêu Tiêu Bắc khoác balo, dẫn theo Cổ Lỗ Y và Lam Minh ra ngoài.

Phong Tiểu Vũ vốn định cùng đi, nhưng nó phải tắm rửa cho Domi và dạy Domi cách mặc quần áo, cho nên không đi được.

Lại nói, Phong Danh Vũ và Huệ Tư Mẫn một mực đứng ngoài cửa phòng tắm nghe trộm động tĩnh bên trong, hai người kích động nửa ngày,

nhưng tiếc là không nhìn thấy, chỉ đành lấy khăn tay bịt mũi, không ngừng cố gắng.

Cảnh Diệu Phong vài lần đi ngang qua, đều có chút khó hiểu, hỏi Bạch Lâu đang xem tư liệu gần đó, “Điều gì khiến hai cô nàng có thể trở thành như vậy?”

Bạch Lâu không để ý, thản nhiên đáp lại một câu, “Hừ.”

Trả lời xong, hai người đều sững sốt, Bạch Lâu vội vã im lặng cúi đầu.

Cảnh Diệu Phong cũng kích động đến run rẩy toàn thân, đi tới, “Tiểu Lâu, em vừa nói chuyện với anh sao?”

Bạch Lâu tự nhủ, đó là một sai lầm, lạnh mồm lạnh miệng thôi!

“Tiểu Lâu?”

Bạch Lâu vẫn giữ im lặng, tiếp tục không để ý tới anh.

Cảnh Diệu Phong thì lại cười đến thỏa mãn, là thật rồi!

...

Lam Minh lái xe, đưa Miêu Tiêu Bắc đến nhà hát.

“Cáp a~” Cổ Lỗ Y lại ngáp một cái thật to, ngã trái ngã phải trong balo làm con lật đật. Miêu Tiêu Bắc ngồi trong xe, đặt balo trên đùi, vươn tay nhéo Cổ Lỗ Y đang liên tục gật gật, “Cổ Lỗ Y, nếu muốn ngủ thì ngủ đi, gắng gượng làm cái gì?”

“Cô kỹ.” Cổ Lỗ Y lăm bầm một tiếng, không biết nói cái gì.

Miêu Tiêu Bắc ngẩn người, “Năm mơ? Mơ cái gì a?”

“Cô kỹ cô kỹ.” Cổ Lỗ Y huyên thuyên kể lại.

“A? Nằm mơ thấy rắn a? Đó là đại cát đại lợi a.” Miêu Tiêu Bắc nắm đuôi nó nói, “Anh thường nghe các cụ nói, nằm mơ thấy rắn là gọi tiền vào trong túi đó!”

“Cô kỹ?” Cổ Lỗ Y hình như lần đầu tiên nghe nói tới.

“Đúng vậy!” Miêu Tiêu Bắc rất khẳng định mà gật đầu, “Nằm mơ thấy rắn, nếu như là bị rắn đuổi theo, đó là tiền tài đang ào ạt tới, nhưng nằm mơ thấy trẻ em thì không tốt, cũng có mơ tới trẻ em không?”

“Cô kỹ.” Cổ Lỗ Y lắc đầu.

“Vậy thì không sao.” Miêu Tiêu Bắc sờ sờ đầu nó, “Không cần quá lo lắng, đây là chuyện rất bình thường!”

Cổ Lỗ Y cọ cọ Miêu Tiêu Bắc, tiến vào trong balo chuẩn bị sung sướng ngủ một giấc.

Miêu Tiêu Bắc ngẩng đầu, chỉ thấy Lam Minh cũng vừa lái xe vừa ngáp.

“Anh cũng mơ thấy rắn sao?”

“Rắn cái gì a.” Lam Minh có vẻ rất buồn ngủ, vẻ mặt chán nản, “Gần đây chán quá, ngay cả một con yêu qua quỷ quái mạnh một chút cũng không có, cả ngày không chạy Đông thì chạy Tây, cả người đều khó chịu!”

“Lần này không phải nói có thể đối phó xà tộc sao?” Miêu Tiêu Bắc hỏi.

“Xà tộc cái gì a.” Lam Minh lắc đầu, “Có phải hay không còn chưa xác định được.”

“Thấy các anh giống như gặp đại địch, thứ đó rất lợi hại sao?” Miêu Tiêu Bắc hiếu kỳ.

“Xà tộc là ma vật thời thái cổ lưu lại, đó là ma vật đẳng cấp cao, bọn chúng giỏi bịa chuyện lừa gạt, đầu độc nhân tâm, còn có thể tùy ý biến hóa, sau khi khôi phục nguyên trạng thì lực sát thương rất mạnh.” Lam Minh nói, “Đúng rồi, hạt châu lúc này Poseidon đưa để trong túi ta, người có thấy không?”

“Ừ.” Miêu Tiêu Bắc vươn tay lấy ra, quan sát một chút, hỏi, “Hạt châu này có gì đặc biệt sao?”

“Xà quả là thứ rất đặc biệt.” Lam Minh nói, “Nó có thể nhạy bén cảm ứng được khi xà tộc đến gần, chỉ cần gần đây có xà tộc, nó sẽ đổi màu, càng gần màu càng đậm.”

“Thật không...” Miêu Tiêu Bắc gật đầu, “Chuyện này thật là thần kỳ.”

.

Rất nhanh, xe dừng trước cửa nhà hát, điện thoại Miêu Tiêu Bắc vang lên, “Uy? Lão Dương, chúng tôi tới rồi.”

Miêu Tiêu Bắc trả lời, lại nghe lão Dương nói, “Tiêu Bắc a, chúng ta không định gặp ở nhà hát, cậu đến cửa bắc của phố Xưa, nơi này có một phòng trà, người viết kịch bản nói gặp ở đó.”

Miêu Tiêu Bắc treo điện thoại, nói với Lam Minh, “Tới cửa bắc phố Xưa.”

“Xa như vậy?” Lam Minh khẽ nhíu mày, “May là ta theo tới, nếu không người bị người ta bán cũng không biết.”

Miêu Tiêu Bắc trừng hăn, “Làm gì có nhiều người muốn bán tôi như vậy chứ?”

Lam Minh tiếp tục khởi động xe, lại lái một hồi...

“A! Dừng xe!”

Lam Minh đột nhiên nghe được Miêu Tiêu Bắc hét to một tiếng, vội vã thẳng gấp, khó hiểu mà nhìn cậu, “Bắc Bắc người muốn làm gì? Hành động như người chính là sát thủ đường phố đó!”

“Không phải a!” Miêu Tiêu Bắc đưa xà quả trong tay nâng lên cao cho Lam Minh xem, “Nhìn! Biến thành màu cam rồi!”

Lam Minh vươn tay cầm lấy nhìn, nhú mày, “Thật sự có xà tộc ở gần đây?”

“Xà tộc đó ở đâu?” Miêu Tiêu Bắc có chút khẩn trương nhìn nhìn bốn phía, tự nhủ trên xe không có răn chứ hả? Lá gan của cậu tuy không nhỏ, nhưng nhìn thấy rắn tới gần cũng sẽ rất khó chịu!

“Không, nếu như đến gần, sẽ hoàn toàn biến thành màu đỏ, màu cam tức là đang ở xung quanh.”

“Xung quanh...” Miêu Tiêu Bắc mở cửa sổ xe nhìn ra ngoài, có chút nhụt chí, “Xung quanh có rất nhiều người a!”

Lam Minh cũng nhìn lướt qua một hồi, nhú mày, gần đây có một siêu thị, người đến người đi nối liền không dứt.

“Hắn là đang ở trong đám người đó!” Lam Minh lắc đầu, “Như vậy rất khó nhận ra!”

“Anh cũng không rõ sao?” Miêu Tiêu Bắc nghi hoặc, “Nhưng mà, không phải nói xà tộc không có chân, chỉ có đuôi sao? Vậy nên có thể đoán ra a.”

“Đó là tướng mạo sẵn có của bọn chúng.” Lam Minh lắc đầu, “Bọn chúng giống như người cá, người sói, có thể biến thành hình người.”

“Như vậy a.” Miêu Tiêu Bắc gật đầu, “Vậy anh cũng không nhìn ra sao?”

“Ừ.” Lam Minh gật đầu, “Trừ phi hắc đứng ngay trước mắt ta.”

“Hay là, tôi để hắc hiện nguyên hình?” Miêu Tiêu Bắc hỏi, “Không phải có thể sử dụng niệm lực sao?”

Lam Minh bật cười, “Người đừng làm nha, thứ này không nhỏ đâu, người để hắc hiện nguyên hình tại khu não nhiệt như vậy sẽ tạo thành hỗn loạn đó.”

“Rất lớn sao?” Miêu Tiêu Bắc mở to hai mắt nhìn Lam Minh.

Lam Minh nhướn mi một cái, “Người hỏi chỗ nào?”

Miêu Tiêu Bắc giật giật mí mắt, vươn tay捏 má Lam Minh, “Anh đừng có suy nghĩ bậy bạ!”

Lam Minh có chút kinh ngạc nhìn Miêu Tiêu Bắc, sau đó xoa xoa mặt, “Sao người lại tán tỉnh ta ngay trên đường a?”

Miêu Tiêu Bắc híp mắt lại, lười khua môi múa mép với hắc, xoay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

“Chắc là đi xa rồi.” Lúc này, Lam Minh đưa hạt châu cho Miêu Tiêu Bắc xem, “Màu nhạt đi rồi, vừa nãy hắc là chỉ đi ngang qua.”

Miêu Tiêu Bắc lại nhìn hạt châu nọ, quả nhiên đã biến thành màu vàng nhạt.

“Hô, vậy thì thôi, cũng đỡ phải tạo thành hỗn loạn.” Miêu Tiêu Bắc mở balo, nhìn Cổ Lỗ Y đang ôm một con gấu bông nhỏ ngủ rất say bên trong, vừa nghĩ đến quái vật đầu người thân rắn đó còn thấy hơi buồn nôn, nhưng mà bây giờ được Cổ Lỗ Y trị hết rồi!

Lam Minh khởi động xe, vừa nói với Miêu Tiêu Bắc, “Thứ đó một khi hiện nguyên hình, sẽ giống như Godzilla xông vào thành phố.”

“Lớn như vậy sao?” Miêu Tiêu Bắc cảm thấy không tin nổi.

“Nó vốn chính là thuộc về thời thái cổ.” Lam Minh nhún vai, “Tiến hóa loại kém, phẩm tính cực tệ, ích kỷ tàn bạo.”

“Là bởi vì cái người gọi là Rafah đó mở ra Vạn Ma động sao?” Miêu Tiêu Bắc hỏi.

“Vạn Ma động quả thật là một nguyên nhân.” Lam Minh gật đầu, chỉ là không phải nguyên nhân duy nhất, trong Vạn Ma động chỉ có ác linh, mà không có quái vật tuyệt diệt... Nếu như thật sự có xà tộc, vậy sẽ không phải đi ra từ Vạn Ma động, mà là được ma tộc có lực lượng hắc ám đi ra từ Vạn Ma động phục sinh. Nếu như có thể tìm được lăng tẩm của xà tộc, nói không chừng sẽ có đầu mối.”

“Lăng tẩm của xà tộc?” Miêu Tiêu Bắc cảm thấy sờ sợ, “Mai táng rất nhiều rắn sao?”

Lam Minh thấy Miêu Tiêu Bắc vừa hỏi vừa xoa cánh tay, giống như bị nổi da gà, bèn nói, “Cũng phải, xà tộc rất tàn bạo, một thành viên xà tộc chết, sẽ tìm tới nghìn vạn con rắn chôn cùng...”

“Ách...” Miêu Tiêu Bắc liền cảm thấy lông tơ toàn thân dựng thẳng, không được tự nhiên lại có chút ngứa, “Anh đừng nói nữa, ghê quá đi!”

Lam Minh xấu xa cười rộ lên.

“Cô kỹ.” Lúc này, Cổ Lỗ Y lại nằm mơ, ôm cổ tay Miêu Tiêu Bắc cọ tới cọ lui, trong miệng lầm bầm, “Cô kỹ ~ Bắc Bắc ~”

Miêu Tiêu Bắc cảm thấy buồn cười, một đồng răn trong đầu cũng bị đuổi đi hết.

Đột nhiên, Lam Minh dừng xe ngay bên đường, Miêu Tiêu Bắc đưa tay vào trong balo để Cổ Lỗ Y ôm, cùng Lam Minh đi đến phòng trà mà lão Dương nói.

.

Đó là một phòng trà tư nhân nhỏ, lầu một là nơi bán trà, lầu hai có đặt vài chiếc bàn.

Miêu Tiêu Bắc và Lam Minh lên lầu hai, thấy lão Dương đang cùng một người đàn ông trung niên nghiên cứu kịch bản.

Hai người đi qua, ngồi xuống sau khi được lão Dương giới thiệu.

Tác giả kịch bản trẻ tuổi này gọi là Nhạc Dương, Miêu Tiêu Bắc từng nghe qua, có người nói rất khó ở chung, nhưng đã sáng tác rất nhiều kịch bản hay, thường được khen ngợi, cho nên vô cùng nổi danh trong giới vũ kịch, lần này là lần đầu tiên bọn họ hợp tác.

Nhạc Dương nhiên nhiên rất yêu thích Miêu Tiêu Bắc, sau khi trò chuyện vài câu với cậu, có chút khó hiểu nhìn Lam Minh, hỏi, “Anh cũng là diễn viên vũ đạo?”

Lam Minh mỉm cười, bình tĩnh tự nhiên nói, “Tôi là người đại diện của cậu ấy.” Nói, giơ một ngón tay chỉ Miêu Tiêu Bắc... Đây là Phong Danh Vũ dạy hẳn, sau này vô luận ai hỏi, chỉ cần nói là người đại diện của Miêu Tiêu Bắc, sẽ không bị ép rời khỏi cậu.

Quả nhiên, Nhạc Dương nhú mày, không nhiều lời, tiếp tục nói chuyện kịch bản với lão Dương, Miêu Tiêu Bắc rất nhanh cũng tham dự.

Lam Minh buồn chán ngồi một bên, bồi bàn bưng cho hắn một tách trà, Lam Minh tùy tiện uống một ngụm, le lưỡi – Đắng quá nhạt quá! Chẳng có chút hương vị gì cả, quả nhiên coca hay nước có ga các lại vẫn hợp với mình hơn.

May là còn có chút bánh ngọt ăn kèm, Lam Minh sung sướng kêu vài phần, nhưng phát hiện, bánh ngọt cũng không có hương vị, trong lòng oán giận, cái kẻ mở tiệm bán trà bánh này chẳng lẽ không có vị giác?!

Đang khi hắn buồn chán muốn ngủ, đột nhiên cảm giác được hạt châu trong túi nóng lên, trở nên đỏ như lửa – Nói cách khác, xà tặc ngay gần đây?

Đang suy nghĩ, chợt nghe dưới lầu vang lên tiếng chuông gió đình đang, có người đẩy cửa bước vào, hô lên, “Ông chủ có đây không? Bán trà đi.”

“Tới.” Nhạc Dương đứng lên, thì ra cửa hàng này là nhà anh ta.

“Cậu cứ việc, chúng tôi cũng phải thương lượng một chút.” Lão Dương vô cùng khách sáo.

Nhạc Dương gật đầu, đi xuống lầu.

Miêu Tiêu Bắc vừa định bàn chuyện kịch bản với lão Dương, nhưng cảm giác Lam Minh vỗ vỗ mình, quay đầu lại, chỉ thấy hạt châu vốn có màu gạo trắng trong lòng bàn tay, bây giờ lại biến thành màu đỏ.

Tiêu Bắc ngược mắt, chỉ thấy Lam Minh cong lên khóe miệng, cười nói với cậu, “Tới!”

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Bắc Bắc Là Cậu Nhóc Dễ Mặc Lừa, Xà Tộc Có Tà Thần Phù Hộ, Kẻ Có Tiền~

Thấy được phản ứng của quả cầu, Miêu Tiêu Bắc bắt đầu khẩn trương, nếu như xà tộc rất lợi hại... ở đây tuy rằng không phải khu đô thành nhưng cũng rất đông đúc, nếu đánh nhau thì có thể sẽ như phim Godzilla, đừng gây ra thương vong thảm trọng a.

“Cái gì tới a?” Lão Dương cũng nghe ra cái gì đó, bèn hỏi, “Có người quen?”

“Ách... Không phải.” Miêu Tiêu Bắc tự nhủ, quên mất lão Dương ở chỗ này, một hồi nếu để ông ấy thấy thì phiền phức rồi... Vừa nghĩ tới đây, đột nhiên chỉ thấy lão Dương sững sờ ngồi tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Tiêu Bắc nhích qua nhìn, chỉ thấy lão Dương ngơ ngác ngồi đó, giống như bị điểm huyệt.

“Lão Dương?” Tiêu Bắc vươn tay quơ quơ hai cái trước mắt ông, lão Dương không hề có chút phản ứng.

Tiêu Bắc nóng nảy, giơ tay đẩy đẩy Lam Minh bên cạnh, “Lam Minh, anh làm gì vậy? Lão Dương lớn tuổi rồi, chịu không nổi kích thích đâu!”

Lam Minh vẻ mặt vô tội, “Ta không có a, có thể là người làm hay không?”

Miêu Tiêu Bắc sững sốt hỏi, “Tôi? Chẳng lẽ do tôi vừa mới nghĩ...”

“Người mới làm cái gì?” Lam Minh cười nhìn Miêu Tiêu Bắc đang luống cuống.

“Tôi... Tôi vừa nghĩ nếu lão Dương nhìn thấy anh đánh yêu quái vậy thì không xong.” Miêu Tiêu Bắc trả lời, “Cho nên vậy đó.”

“Tùy tiện suy nghĩ?” Lam Minh khó hiểu, vừa định ra ngoài, miệng lầm bầm, tên xà tộc kia cũng sắp đi rồi!

Miêu Tiêu Bắc kéo hẳn, nói, “Vậy anh nghĩ cách đi a.”

Lam Minh suy nghĩ một chút, “Haiz, bằng không người tùy tiện nghĩ lại, cái gì ‘Tĩnh lại a, khôi phục nguyên trạng’ các loại thử xem, ta đi xem tên xà tộc đó là ai!” Nói xong liền chạy ra ngoài.

Miêu Tiêu Bắc định đi theo xem xà tinh, nhưng lại lo lắng cho lão Dương, đứng ở nơi đó phân vân, bèn nói, “Lão Dương khôi phục nguyên trạng.”

Lão Dương không nhúc nhích.

Miêu Tiêu Bắc nghĩ đại khái không thể nói ra tiếng, bèn nhắm mắt lại nghĩ, “Lão Dương tỉnh lại.”

Mở mắt ra, lão Dương vẫn không nhúc nhích.

Miêu Tiêu Bắc nóng nảy, suy nghĩ một chút, chợt nghe được dưới lầu có động tĩnh, Miêu Tiêu Bắc không nén nổi hiếu kỳ, đi ra ngoài xem.

Chỉ thấy Lam Minh đứng ở cửa cầu thang, cúi đầu nhìn phía dưới, ánh mắt nghiêm túc, dường như đã phát hiện cái gì đó.

Miêu Tiêu Bắc nhẹ chân đi ra ngoài, tới bên cạnh hẳn nhìn xuống, chỉ thấy dưới lầu, trước mặt biên kịch Nhạc Dương có một người đàn ông mặc tây trang đi giày da đang đứng.

Từ trên nhìn xuống, người đàn ông nọ rất cao, hình như hơn một mét chín, trông như người Đông Âu, mặc tây trang màu xám, hình dạng bởi vì nhìn từ trên xuống nên Miêu Tiêu Bắc không thấy rõ, chỉ cảm thấy mũi người nọ rất cao.

Cậu nhìn Lam Minh, như là hỏi... Có phải gã đó không?

Lam Minh gật đầu, đưa hạt châu trên tay cho Miêu Tiêu Bắc xem, chỉ thấy hạt châu đỏ như lửa, còn nóng rực.

Miêu Tiêu Bắc nhíu mày, xem ra đúng rồi.

Lam Minh bỏ hạt châu vào balo, Cổ Lỗ Y đang ngủ gật, một hạt châu nóng hổi rơi vào, nó vừa lúc ôm lấy cọ tới cọ lui, hiển nhiên, Cổ Lỗ Y đặc biệt thích những thứ gì đó nóng nóng.

Miêu Tiêu Bắc chỉ thấy người nọ đưa cho biên kịch một tấm danh thiếp, Nhạc Dương nhận lấy, trò chuyện với gã vài câu, người đàn ông nọ thanh toán tiền, cầm lấy một túi trà chuẩn bị rời đi, trước khi đi, ngẩng đầu nhìn thoáng lên.

Vừa ngẩng đầu Miêu Tiêu Bắc đột nhiên chú ý tới con mắt của gã —— Rắn!

Đây là phản ứng đầu tiên của Miêu Tiêu Bắc! Người nọ chính là một con rắn, hơn nữa, Miêu Tiêu Bắc còn đột nhiên nghĩ tới một việc, người đàn ông này hình như cậu từng gặp rồi... Nhìn hơi quen nha.

Người nọ đang nhìn Miêu Tiêu Bắc, chợt nghe Nhạc Dương nói, “Vị này chính là diễn viên chính trong vũ kịch lần này.”

“Vâng.” Người đàn ông nọ gật đầu, mỉm cười, “Miêu Tiêu Bắc sao, nghe danh đã lâu, trông ngoài đời còn đẹp hơn cả trên TV.”

Miêu Tiêu Bắc run lên một cái, tự nhủ, nói đẹp trai thì chết à, đẹp cái đầu người!

“Như vậy, chờ mong lần hợp tác tiếp theo.” Người nọ xoay người đi.

Miêu Tiêu Bắc có chút hiếu kỳ vì sao gã không thấy được Lam Minh, nhưng nhìn lại đã không thấy Lam Minh đâu nữa.

“Ừa?” Miêu Tiêu Bắc ngây ngẩn cả người, liền quay đầu tìm, nhưng thấy Lam Minh đã trở về phòng tự bao giờ.

Miêu Tiêu Bắc muốn đi vào theo, lại thấy được Nhạc Dương dưới lầu đang chậm rãi đi lên.

Miêu Tiêu Bắc càng gấp hơn, vội chạy vào kéo Lam Minh nói, “Tới tới!”

Lam Minh có chút khó hiểu, hỏi cậu, “Tới đâu?”

“Nhạc Dương lên đây, lão Dương còn chưa động dậy được!”

Lam Minh nhìn nhìn lão Dương, hỏi Miêu Tiêu Bắc, “Người còn chưa nghĩ ra biện pháp sao a?”

“Chưa.” Miêu Tiêu Bắc lo lắng, “Ông ấy bất động rồi làm sao bây giờ?”

Lam Minh ho khan một tiếng, “Hm, thật ra ta cũng có biện pháp.”

“Thật sao?” Khi Miêu Tiêu Bắc nói, đã nghe được tiếng bước chân đi lên lầu, tự nhủ, xong, sắp bị Nhạc Dương phát hiện rồi! Chợt thấy Lam Minh mỉm cười, cúi đầu hôn nhẹ lên khóe môi cậu, cười hỏi, “Biết vì sao ta thích chọc người không?”

Miêu Tiêu Bắc sửng sốt, bèn cảm thấy khóe miệng ướm ướm mềm mềm, chỉ thấy g5 nhích.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Tìm Kiếm Tung Tích Xà Tộc, Kim Băng Giám, Sinh Mệnh Cát Chứa Vĩnh Viễn

“Balaja?”

Sau khi Tiêu Bắc và Lam Minh trở lại liền hỏi Bạch Lâu về người kia.

Phong Danh Vũ xen vào, “Balaja kia, tôi biết nha, nhưng mà gã đó rất thần bí, đúng không Tiểu Tiểu?”

Tiểu Hoa gật đầu, “Đúng vậy, không tiếp xúc nhiều lắm, một kẻ rất quái dị.”

“Quái cỡ nào?” Tiêu Bắc hỏi.

“Một vài chi tiết.” Tiểu Hoa hồi tưởng lại một chút, “Ví dụ như bốn phía trong phòng làm việc của gã đó đều bật kín thủy tinh đen.”

“Hả?” Tất cả mọi người mờ mịt, “Thủy tinh đen?”

“Đúng.” Tiểu Hoa bật cười, “Làm việc trong không gian hoàn toàn hắc ám, còn nhiều thứ nữa nhưng tôi không rõ, nói chung người này hơi u ám.”

“Rắn thích hoàn cảnh âm u ẩm ướt nhất mà.” Lam Minh đột nhiên hỏi, “Người này xuất hiện bao lâu rồi?”

“Balaja?” Huệ Tư Mẫn suy nghĩ một chút, nói, “Tới đây từ ba bốn năm trước thì phải.”

“Ừ.” Phong Danh Vũ gật đầu, “Gã đó rất hứng thú với những di vật văn hóa.”

“Di vật văn hóa?” Miêu Tiêu Bắc suy nghĩ một chút, hỏi, “Tôi nghe nói, thành phố S có một chợ giao dịch ngầm, là thật sao?”

“Đúng vậy!” Phong Danh Vũ gật đầu, “Chuyện này người ta cũng không nói với người ngoài, nhưng quả thật không ít người biết đến.”

“Theo tôi được biết Balaja đã bỏ ra một số tiền lớn để mua rất nhiều di vật văn hóa.” Tiểu Hoa nói, “Lần khoa trương nhất, đại khái khoảng hai năm trước, gã đó mua một cỗ quan tài.”

“Quan tài?” Long Tước suy nghĩ một chút, hỏi, “Quan tài đó trông như thế nào?”

“Trông như dính bùn, rất lớn.” Huệ Tư Mẫn nói, “Nghe nói là quan tài của yêu quái, to cỡ ba chiếc xe hơi.”

“To như vậy?” Tất cả mọi người giật mình.

“Còn nữa a, nghe nói gã đó mua về để làm giường ngủ.” Phong Danh Vũ nói, “Tôi nghe một người bạn nói.”

“Chắc là chỉ nói đùa thôi.” Tiểu Hoa nói, “Sao lại có người chui vào ngủ trong quan tài?”

Lam Minh suy nghĩ một chút, “Có biện pháp nào có thể tiếp cận gã đó không? Có qua lại trong nghiệp vụ nào không, hoặc là, nhà ở đâu?”

“Hm, cơ bản cũng không có cơ hội nào để gặp, trừ phi...” Phong Danh Vũ nói, “Đi tới chợ đồ cổ đó một lần thử vận khí.”

“Ta nghĩ biện pháp này rất được.” Lam Minh nói, “Ngày mai đi xem đi.”

“Ta cũng đi!” Bạch Lâu nói, “Ta rành về đồ cổ, nói không chừng có thể tìm được vài thứ bảo bối.”

Vừa hô hào như vậy, tất cả mọi người đều đòi đi.

Cuối cùng trải qua bao lần lựa chọn, người đi là Lam Minh, Miêu Tiêu Bắc, Bạch Lâu và Cảnh Diệu Phong.

Những người khác tự lo chuyện của mình.

Tiểu Hoa phải lo chuyện trong công ty, gần đây gặp vài chuyện phiền toái, có một khách hàng rất biến thái, luôn luôn quấy rối anh, cho nên anh muốn dẫn con sói to Khế Liêu kia tới, nếu người đó còn dám xằng bậy, trực tiếp thả Khế Liêu ra cắn chết hẳn!

Hi Tắc Nhĩ là người bận rộn nhất trong bọn, từ lúc được khích lệ vì biết tự mặc quần áo, Hi Tắc Nhĩ bắt đầu trở nên chăm chỉ học tập, hiện giờ đang học hội họa và âm nhạc.

Mấy ngày trước Lucifer gửi tới một phong thư, nói là mong muốn Hi Tắc Nhĩ có thể có một tương lai tươi sáng, đồng thời mong muốn khí chất quý tộc của nó càng thêm đậm.

Long Tước vốn định xé nát lá thư đem cho chó ăn, nhưng lại thấy được chi phiếu gửi kèm, cùng với một phần hợp đồng dầu mỏ mà Poseidon gửi tới... Lập tức chuyển biến ba trăm sáu mươi độ. Hắn cẩn thận gấp thư lại, đặt ngay ngắn vào trong ngăn kéo, buổi chiều, mua cho Hi Tắc Nhĩ đàn dương cầm, đàn violon và công cụ để vẽ tranh, tự mình dạy nó, hết cách, nhà nghèo không có tiền, trẻ con không dễ dạy nha.

Bởi vì Long Tước từ mặt nào đó cũng coi như quý tộc, đối với những thứ này phải nói là trôi chảy như nước, đừng xem Hi Tắc Nhĩ có vấn đề về mặt tự lập, nhưng lại cực kỳ thông minh, những thứ tao nhã này vừa học đã

biết, chỉ là không chịu tự mặc quần áo, Long Tước như trước vẫn phải trải qua ngày tháng làm siêu cấp vú em kiêm siêu cấp quản gia.

Một ngày họ Phong Tiểu Vũ xem một bộ phim hoạt hình, bên trong có một chàng quản gia khổ mệnh, từ sáng sớm đã phải thức dậy hầu hạ cậu chủ nhỏ của mình, cho tới giờ đi ngủ, nhận tiền lương mang về nhà nuôi một đám động vật nhỏ đang khóc than đòi ăn.

Phong Tiểu Vũ xem mà cảm động rơi cả lệ, chỉ vào quản gia đó mà nói, “Đây không phải là Long Tước sao chứ?!”

Bất quá nó chỉ xem đoạn mở đầu, không thấy được đoạn sau, sau đó Phong Tiểu Vũ nói với nó, “Phim này là một truyện BL cải biên, chưa làm xong, sau đó quản gia toàn năng kia đã lôi chủ nhân mình lên giường mà xxoo rồi.”

Vì thế, Phong Tiểu Vũ còn cố ý tìm đọc bộ truyện tranh kia, bắt đầu lo lắng vì tương lai của Hi Tắc Nhĩ, nghe nói nếu quá khi dễ trung khuyến, thì có ngày biến thành ác khuyến a.

Mà Phong Tiểu Vũ gần đây cũng rất bận rộn, Domi thích ứng rất nhanh với cuộc sống của nhân loại, rất nhiều điểm đều phải dạy lại. Phong Tiểu Vũ bắt đầu cẩn thận dạy dỗ, hai người là cặp ăn ý nhất trong bọn.

.

Đêm hôm đó, bọn Lam Minh lên đường, đi tới chợ giao dịch kia.

Chợ đồ cổ này, ban ngày chỉ là một khu chợ cũ bán lá trà ấm trà và một số đồ chơi lỗi thời, nhưng tới buổi tối, nhiều cửa hàng sẽ buôn bán, người cũng bắt đầu nhiều hơn, đặc biệt là người nước ngoài.

Kết quả là, người thường xem náo nhiệt, người trong nghề xem mảnh khoe, có vài người đến du ngoạn mua một ít thứ linh tinh cổ quái làm kỷ

niệm, có vài kẻ trộm mộ cầm vài thứ trong tay, có thể là từ người chết lấy xuống đem bán, sau đó chủ quán sẽ chuyển nhượng cho những người mua khác.

Lam Minh dừng xe bên ngoài một con đường dài, mọi người xuống xe.

Miêu Tiêu Bắc nhìn về phía xa xa, không khỏi nghi hoặc, “Con đường này thật lớn a, nhu cầu mua đồ cỡ lớn như vậy sao?”

“Không, ở đây cũng coi như một nơi tập trung tin tức.” Cảnh Diệu Phong trả lời, “Đủ loại người đến đây tìm nhu cầu, một thành thị cần một nơi giúp họ giải trí, một thành thị phồn hoa luôn sẽ có một góc âm u.”

“Nơi này rất loạn.” Lam Minh nói với Miêu Tiêu Bắc, “Đừng tách ra!”

“Ừm.” Miêu Tiêu Bắc gật đầu, cùng Lam Minh tiến vào quảng trường náo nhiệt.

Hòa vào trong đoàn người, mới biết được đến tột cùng có bao nhiêu náo nhiệt. Người người chen chúc, Lam Minh nhíu mày quay đầu nhìn Bạch Lâu, “Có con đường nào ít ít người không?”

Bạch Lâu suy nghĩ một chút, “Hm, bằng không đi phía sau đi, xem cửa hàng.”

“Có gì khác nhau sao?” Miêu Tiêu Bắc hỏi.

“Cửa hàng phía sau đều là cửa hàng lớn, trên đường ít người hơn, nhưng có điều trị an không tốt lắm.”

Lam Minh nhún nhún vai, ý bảo trị an gì gì đó thì chả có sao.

Vì vậy, bốn người quẹo vào một ngõ nhỏ, đi tới khu phố phía sau, chậm rãi đi tới trước, phát hiện thoáng cái đã trở nên quạnh quẽ, người đi đường trở nên thưa thớt.

“Tại sao hai bên náo nhiệt như vậy, mà ở đây lại lạnh tanh a?” Miêu Tiêu Bắc có chút khó hiểu, nhìn lại cửa hàng hai bên, cậu nhin không được mà nhú mày.

“Sao đèn đuốc tối om thế kia?”

Bạch Lô cười cười nói, “Ở đây bán đều là những vật từ dưới mộ đào lên, ra sáng dễ gặp chuyện.”

“Gặp chuyện gì a?” Miêu Tiêu Bắc có chút khẩn trương.

“Bắc Bắc, nhìn bên trái người kia.” Lam Minh bảo Miêu Tiêu Bắc nhìn vào ngõ nhỏ bên trái.

Miêu Tiêu Bắc nhìn vào, con hẻm này âm trầm, còn phát ra ánh sáng màu lục óng ánh, có một người đứng ở nơi đó, cúi đầu, trên người mặc quần áo màu đen, giống như quần áo của quan viên triều Thanh, trên chân có xiềng xích.

“A!” Miêu Tiêu Bắc nửa ngày mới hiểu được, kêu lên một tiếng kẻ sát vào Lam Minh, Lam Minh tiếp được cậu, cười, “Không cần sợ, nó sẽ không tập kích con người.”

“Ừ.” Bạch Lô tiến tới nhìn nhìn người nọ, lấy ra một chiếc chuông nhẹ nhàng lắc lắc, người nọ liền lắc lư một chút.

Bạch Lô lăm băm không biết nói cái gì, người nọ đột nhiên biến mất... Thoáng cái không còn hình bóng.

“Đi đâu vậy?” Miêu Tiêu Bắc hỏi.

“Chỉ là biến mất mà thôi, cái này vốn cũng chẳng phải hồn phách gì.” Bạch Lô giải thích cho Miêu Tiêu Bắc, “Đó là cái bóng của hồn phách, hồn phách đã chuyển thế, đại khái là còn tình cảm đặc biệt nào đó nên lưu

lại ở nơi này không muốn rời đi, cho nên bóng của hắn còn tồn tại. Thứ này căn bản không thể động đậy, giống như một vật trang trí.”

Miêu Tiêu Bắc gật đầu, lúc này mới phát hiện mình còn dựa trên người Lam Minh.

Vội vã lui lại một bước, Lam Minh mỉm cười, “Người sợ thì để ta công người cũng được a.”

Miêu Tiêu Bắc khinh khỉnh liếc hắn một cái, lại lui về sau một chút, đột nhiên cảm giác mình đã giẫm phải vật gì, cúi đầu nhìn rồi hét, “Nha!”

Có một ông lão teo quắt đứng sau lưng cậu.

Miêu Tiêu Bắc lại một lần nữa cả kinh trốn trở lại, bị Lam Minh tiếp được, chỉ thấy ông lão giơ tay ngoáy ngoáy lỗ tai, nói, “Đừng lớn tiếng như vậy a, ông già ta lớn tuổi rồi, chịu không nổi cái kiểu kinh hoàng đó của mấy đứa!”

Miêu Tiêu Bắc thở thở ra, mới hiểu được thì ra ông lão kia là người...

“Cụ ơi, sao cụ lại dọa người khác như vậy a?” Miêu Tiêu Bắc có chút bất đắc dĩ mà nhìn ông.

Ông lão hắc hắc cười cười, nói, “Mấy đứa đứng trước cửa nhà lão, lão đây chỉ tới hỏi một chút, trông mấy đứa đều là cao nhân a.”

Bạch Lâu nhìn nhìn ông lão kia, “Cụ hình như hơi bị lớn tuổi đó.”

“Ừ, sống hai đời rồi, còn có một chút ký ức kiếp trước.” Nói rồi chỉ chỉ Bạch Lâu, “Lão từng tới tiệm may mua sách cổ, may cả hai kiếp cũng không thay đổi.”

Bạch Lâu mỉm cười, chỉ thấy Cảnh Diệu Phong bên cạnh khẽ nhú mày.

Lam Minh nghĩ lão đầu này có thể có đầu mối. Đang muốn hỏi, ông lão kia đã lên tiếng trước, “Mấy đứa, là muốn hỏi thăm tin tức a, hay là mua đồ?” Nói rồi lại đi vào cửa hàng.

“Ta nghe nói, có người mua một cỗ quan tài.” Lam Minh đột nhiên hỏi, “Quan tài lớn, chuyện hai năm trước.”

Ông lão suy nghĩ một chút, gật đầu, “Ừ, chúng ta ở đây có mấy người chuyên bán hàng thật, cửa hàng nào cũng liên hệ với nhau, lão biết, quả thật từng có người bán đi một thứ rất lớn, là một cỗ quan tài, hai năm trước bị một người giàu có mua đi.”

“Liên hệ?” Miêu Tiêu Bắc giật mình, “Đối thủ cạnh tranh mà còn có tin tức liên hệ?”

“Ha hả.” Ông lão bật cười, “Bạn nhỏ à, cái này kêu là châu chấu trên cùng một sợi thừng, ta đi không được người cũng chạy không được, nếu là tất cả mọi người bị gạt, thì không chừng có ai đó ở phía sau đâm lén, chỉ khi nào tất cả mọi người tin tức linh thông, hiểu rõ nhau, người có nhược điểm của ta ta có nhược điểm của người, vậy là dễ làm việc rồi.”

“Vậy quan tài được bán ra là quan tài gì?” Cảnh Diệu Phong hỏi.

“... Quan tài này là thứ thuộc về thời Tiền Tần.” Ông lão nói nhỏ.

“A?” Miêu Tiêu Bắc cả kinh mở to hai mắt, “Vậy nó chứa bảo vật sao?”

Ông lão hắc hắc cười, “Đến nơi này mua, đương nhiên là mua quốc bảo rồi.”

Miêu Tiêu Bắc nhìn nhìn Lam Minh —— Phạm pháp đó!

Lam Minh cười, ý bảo cậu, Cảnh Diệu Phong cũng ở nơi này, người ta còn không thèm quan tâm pháp luật nữa kìa!

Miêu Tiêu Bắc tự nhủ, Cảnh Diệu Phong đang ở cạnh Bạch Lâu, còn quản cái gì mà pháp luật với chả pháp luật chứ, có thể tự quản linh hồn nhỏ bé của mình đã là tốt lắm rồi.

Lam Minh hỏi tiếp, “Là quan tài gì?”

Ông lão cười cười, vươn tay.

Miêu Tiêu Bắc không hiểu, Lam Minh nhìn nhìn Cảnh Diệu Phong, ý bảo mình là một người nghèo khổ.

Cảnh Diệu Phong bất đắc dĩ, móc tiền ra đưa cho ông lão.

Ông lão thu tiền cười nói, “Tên cụ thể không rõ lắm, nhưng đó là quan tài vàng.”

“Là hoàng đế dùng sao?” Bạch Lâu hỏi.

Ông lão lắc đầu, hạ giọng, “Không phải thứ dành cho người.”

Tất cả hơi sững sốt.

“Cái đó, bạn của người ngoại quốc này không nói.” Ông lão nhìn nhìn Lam Minh, cười hỏi Bạch Lâu – người có phong cách thuần Trung Hoa nhất, “Từng nghe qua kim giám chưa?”

“Kim giám?” Bạch Lâu hơi sững sốt.

Miêu Tiêu Bắc đột nhiên hỏi, “Có phải cũng giống như đồng giám?”

“Hắt.” Ông lão bật cười, “Quả nhiên không phải loại người tầm thường a!”

Bạch Lâu có chút hiếu kỳ, “Bắc Bắc người cư nhiên biết đồng giám?”

“Trước đây nghiên cứu vũ đạo dân tộc từng nghiên cứu nó.” Miêu Tiêu Bắc nói, “Là đặt người chưa chết vào, sau đó đóng băng lưu trữ?”

Bạch Lô gật đầu, “Cho nên cũng có người gọi là đồng băng giám.”

Lam Minh hỏi, “Kim băng giám, dùng để đặt thứ gì sao?”

“Ừ.” Ông lão cười cười gật đầu, “Tương truyền a, thời Tần Mục Công(một vị vua nước Tần), có rắn khổng lồ làm loạn, nguy hại quê nhà, Mục Công mời tiên gia đến, giết chết rắn khổng lồ. Tiên gia trước khi rời đi đã nói, con rắn này chính là thần vật, chôn xuống mồ, chìm vào trong nước, hoặc là bằm nhỏ thì đều hấp thu linh khí trong trời đất, sau trăm năm sẽ sống lại, tương lai sẽ gây nguy hại cho tử tôn Tần thị! Họa lớn vô cùng, phải khiến cho nó không hủ không lạn, ngăn cách, dùng vàng chặn lại quan hệ của nó với trời đất, để con rắn đó trải qua một vạn năm sẽ tự mình tiêu vong.”

Ông lão nói hết lời, Miêu Tiêu Bắc đầu tiên nghĩ đến chính là —— Cụ già này có phải gạt người không đây? Nhưng khi đảo mắt nhìn Lam Minh, chỉ thấy hần bình tĩnh nghe, thấp giọng nói, “Vạn năm...”

“Lúc đó khi đem bán, trong quan tài có rắn không?” Cảnh Diệu Phong hỏi.

“Rắn thì không có.” Ông lão cười, thấp giọng nói, “Nhưng mà có vảy rắn!”

Tất cả mọi người cả kinh —— Nói cách khác, từng có rắn nằm trong đó?

“Mấy đứa, có muốn xem thử vảy rắn không?”

Miêu Tiêu Bắc hỏi, “Cụ có vảy rắn?”

Ông lão cười, “Người bán quan tài đó là bạn ta, ta xin gã vài miếng, bảo là vảy rồng lừa gạt mấy kẻ ngoài nghề, một mảnh cũng có thể bán được mấy vạn đó.”

Miêu Tiêu Bắc mở to hai mắt, tính tính mình diễn một đợt thì được bao nhiêu tiền, bán đồ cổ kiếm được nhiều thật!

Lam Minh nhìn bộ dạng của cậu thì muốn cười, bèn tiến tới thấp giọng ghé vào tai cậu nói, “Người không phải có Cổ Lỗ Y sao? Trên người nó nhiều vảy như vậy, người thu vài miếng đem bán bảo đảm phát tài!”

“Như vậy sao được?!” Miêu Tiêu Bắc vội bảo vệ balo, Cổ Lỗ Y bên trong trở mình một cái, tiếp tục ngủ.

“Có điều... Long Tước có vẻ sẽ cân nhắc.” Miêu Tiêu Bắc nhìn Lam Minh, “Bọn họ bình thường có thể lột da giống loài rắn không?”

“Đi...” Bạch Lâu nhú mày, “Ghê tởm quá đi!”

Lam Minh bật cười, “Sao thế được... Đúng rồi, trên người Lam cũng có...” Chưa nói xong, chợt nghe trong thân thể truyền ra một tiếng gầm nhẹ.

Lam Minh nhướng mi —— Không thích thì thôi!

Miêu Tiêu Bắc xoay mặt nhìn ông lão, “Vậy có thể cho chúng tôi xem mảnh vảy rắn đó không?”

Ông lão lại giơ tay, Cảnh Diệu Phong thở dài, thật đúng là người trong nghề, nhét tiền vào tay ông lão, ông lão hắc hắc cười một tiếng. Lão đứng lên, tới bên một ngăn tủ, lấy ra một cái hộp đen.

Lam Minh nói khề với Miêu Tiêu Bắc, “Nếu quả thật là vảy rắn, người có thể biết quan tài kia rốt cuộc xảy ra chuyện gì.”

Miêu Tiêu Bắc thoáng cái phản ứng được, đúng vậy, phải dùng năng lực
nha!

Ngước mắt thì thấy mọi người đều gật đầu với mình —— Năm chặt thời
gian, nhìn xem rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra!

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Xà Tộc Sống Lại, Kim Giám Bị Phá Hỏng

Ông lão mở hộp ra, chỉ thấy bên trong có một mảnh vảy màu vàng kim.

“Màu vàng?” Miêu Tiêu Bắc giật mình không thôi, hỏi, “Con rắn đó màu vàng sao?”

“Ừ.” Ông lão cười nói, “Có muốn xem không? Sờ lên có cảm giác giống như ngọc thạch!”

“Thật sao?” Miêu Tiêu Bắc giả vờ tỏ ra hiếu kỳ, vươn tay sờ soạng một chút liền có cảm giác lạnh lẽo vô cùng, khi vừa chạm đến, trong đầu cậu đã nghĩ, trông thấy! Trông thấy thứ này là từ đâu tới!

Miêu Tiêu Bắc thật ra không cần nghĩ gì cả, bởi vì linh lực bên trên chiếc vảy rất lớn, cho nên tay cậu vừa tiếp xúc với nó thì trước mắt đã xuất hiện một màn ảo giác.

Đầu tiên, Miêu Tiêu Bắc nghe được tiếng “Khè khè”.

Cậu mở mắt, phát hiện mình đang ở trong một mật thất bị đóng kín, xung quanh là một mảnh tối đen.

Trong bóng tối Miêu Tiêu Bắc liền cảm giác được dưới lòng bàn chân mình, dường như có vật gì đang nhúc nhích... Cúi đầu nhìn, chỉ thấy mình đang dẫm lên một đám rắn đông nhung nhúc.

“A!” Miêu Tiêu Bắc hét to một tiếng, nhưng cảm giác được trên tay có một làn hơi ấm truyền đến, là Lam Minh!

Miêu Tiêu Bắc tỉnh táo lại, báo cho bản thân, là giả! Nắm chặt thời cơ, nhất định phải biết chuyện gì xảy ra!

Nghĩ tới đây, cậu cũng lãnh tỉnh lại, đứng ở tại chỗ duy trì bất động, quả nhiên, đám rắn này chỉ thông thả nhúc nhích dưới chân cậu, hơn nữa là hướng về một phương hướng ở phía trước mà bò sang. Tiêu Bắc nỗ lực đi tới phía trước nhìn, trong lòng nghĩ, rõ ràng một tí, rõ ràng thêm một tí!

Vì vậy, cảnh tượng trước mắt càng thêm khiến người khác ghê tởm, phía trước cách đó không xa, có một con rắn khổng lồ, đang chậm rãi di động tới... Con rắn nọ thực sự rất lớn, Tiêu Bắc thoáng cái đã nghĩ tới loài rắn gấm khổng lồ nuốt chửng người sống trong phim “Cuồng蟒 tai ương”.

Lúc này, chỉ thấy cái đầu rắn hình tam giác, đại khái to như một chiếc xe Jeep, chậm rãi trườn đến. Tiêu Bắc thấy một đôi mắt hình tam giác nhìn mình, cái miệng to hơn cả thân thể mình mở ra, trông như chậu máu, phun ra chiếc lưỡi dài, khè khè vang...

Từ tốn mà không rõ ràng.

Miêu Tiêu Bắc liền cảm thấy trong óc trống rỗng, bên tai là tiếng vảy ma sát của đám rắn nhớp nháp đang nhúc nhích, khiến người khác lạnh cả tim, trước mắt là đôi tròng mắt tam giác của loài rắn khổng lồ, loại ánh mắt này... có chút quen thuộc!

Miêu Tiêu Bắc nhịn không được lui về phía sau một bước, tuy biết là ảo giác, nhưng vẫn khó tránh sợ hãi.

Trên người con rắn đó, có rất nhiều vết thương... Miêu Tiêu Bắc rất cuộc cũng thấy được tình hình ở bốn vách tường, hiện tại cậu đang bị vây trong một không gian bịt kín hình vuông, bốn vách tường có vài lỗ thủng, không biết thông tới nơi nào, đang có rắn không ngừng cuộn cuộn mà tiến tới.

Sau khi đám rắn này tiến vào, đều chậm rãi bò sát trên mặt đất, cuối cùng chui vào trong vết thương của con rắn khổng lồ kia, mỗi khi một con rắn tiến vào, vết thương của rắn khổng lồ lại khôi phục một phần.

Miêu Tiêu Bắc có chút khó hiểu, cậu biết, mình không thể nhìn quá lâu, bèn nghĩ... Có thể nhanh hơn chút nữa không? Nhanh chút nữa! Cậu muốn xem màn sau.

Vì vậy, hình ảnh thật giống như đang được tua nhanh, đám rắn kia điên cuồng mà bò vào trong vết thương của rắn khổng lồ.

Đang khi Tiêu Bắc khen nức khen nở, kỹ thuật không tồi, dĩ nhiên còn có thể tua nhanh như tua băng, thì thấy vết thương của con rắn kia dần dần khép lại. Đồng thời, những con rắn nhỏ đang bò vào cũng ngừng lại, rắn nhỏ bốn phía đều biến mất, chỉ để lại con rắn khổng lồ đó và một không gian trống rỗng kín mít bùng.

Sau đó... Rắn khổng lồ bắt đầu lột da.

Miêu Tiêu Bắc chỉ thấy nó há to cái miệng, lột đầu tiên là cái cằm, xé rách ra hai bên, tiếng da lột ra rất rõ ràng.

Tiêu Bắc muốn nhắm mắt lại, bởi vì quá rùng rợn!

Sau đó, từ trong cái miệng đang mở, đầu tiên là một cánh tay vươn ra... khớp xương rõ ràng, da ngoài là da rắn.

Lại sau đó, một cánh tay khác vươn ra, tiếp đó chính là một cái đầu chui ra... Tóc rối tung rũ về phía trước, Miêu Tiêu Bắc trong nháy mắt nghĩ tới yêu quái từ trong TV bay ra, lại một lần nữa khiến mình có xung động muốn quay về.

Người nọ lại bò ra ngoài một chút, Miêu Tiêu Bắc liền thấy hình dạng một người đàn ông dần rõ ràng lên, quá trình kia dường như khá thống khổ,

hắn không giống đang lột da, mà càng giống trực tiếp bóc một mảng da.

Giữa toàn bộ quá trình lột, có thể cảm nhận được sự đau đớn của hắn, bởi vì vẻ mặt hắn rất hung tợn, cũng có thể thấy hắn tuyệt vọng còn có gào thét, vì toàn bộ quá trình đều tua rất nhanh, cho nên Miêu Tiêu Bắc không có khái niệm thời gian, không biết toàn bộ quá trình này rốt cuộc phải trải qua bao lâu.

Chờ người nọ hoàn toàn chui ra.

Miêu Tiêu Bắc lại vô thức lui về sau vài bước, tựa trên mặt vách tường, cảm giác được, tường không phải làm bằng đá, mà là vàng... Cậu sửng sốt, thế nhưng chưa kịp suy nghĩ nhiều, bởi vì người rắn nọ chậm rãi ngẩng mặt lên, trên mặt đều là vảy rắn, thế nhưng đường viền có thể nhận ra.

Miêu Tiêu Bắc ngẩn người, hình dạng của người này, chính là Balaja kia!

Balaja giây dựa thoát ra, phía sau chính là lớp da rắn vừa lột bỏ.

Rồi chỉ thấy Balaja đang trần trụi kia, cầm lấy lớp da rắn, chậm rãi nuốt xuống bụng, toàn bộ cảnh này khiến Miêu Tiêu Bắc có cảm giác muốn nôn ra.

Mà ngay lúc này, có rất nhiều vảy rắn rơi xuống mặt đất, phỏng chừng ông lão nhặt được đem bán là một mảnh trong số đó.

Sau khi ăn xong, thân thể Balaja dần dần xảy ra thay đổi, vảy rắn bắt đầu biến mất, giấu dưới lớp da người, gã lột xác thành người, không mặc quần áo, điều này khiến Miêu Tiêu Bắc hơi xấu hổ, hơn nữa... người nọ chính là Balaja cậu vừa mới thấy.

Balaja bắt đầu đi lại quanh không gian hình vuông nọ, nhưng không cách nào đi ra ngoài, cuối cùng, gã giây dựa dường như lại muốn biến thân,

rất nhanh, nửa thân dưới trở thành đuôi rắn.

Miêu Tiêu Bắc tự nhủ... Ai nha, thật đúng là rắn tinh a, hơn nữa đuôi rắn còn rất lớn.

Chỉ thấy Balaja hé miệng, đột nhiên rống lớn một tiếng, sau đó vẩy đuôi rắn đập vào trần nhà, trên trần nhà nhất thời xuất hiện một cái động lớn. Sau đó, Balaja bắt đầu bò lên, dùng hai móng đào đào... Có rất nhiều đất đá rơi xuống, qua một hồi lâu, gã chui ra ngoài.

Gã thoát ra rồi... Balaja chính là con rắn tinh khổng lồ kia!

Khi Miêu Tiêu Bắc ý thức được điểm này, chợt nghe có người gọi cậu, “Tiêu Bắc!”

Tiêu Bắc sửng sốt, chậm rãi mở mắt liền phát hiện mình đang nằm trên mặt đất, Lam Minh đang ôm mình, cúi đầu lo lắng nhìn mình.

Miêu Tiêu Bắc hít sâu một hơi, phát hiện trong tay đang nắm chặt chiếc váy, trước mắt, mọi người đang lo lắng nhìn cậu.

“Ai nha, ông trời phù hộ, thì ra là thể chất linh mẫn a!” Ông lão kinh hô.

“Thể chất gì?” Bạch Lâu thắc mắc.

“Có một loại người chính là dạng này, rất linh, có thể liên hệ với quỷ thần, một khi tiếp xúc đến yêu vật, rất dễ bị ảnh hưởng, có vài người còn có con mắt âm dương, lão thấy cậu bạn nhỏ này hình như có thể nhìn thấy u hồn ven đường!”

Tất cả mọi người gật đầu, cười gượng một tiếng, Miêu Tiêu Bắc hơi mệt mỏi, muốn đứng lên, nhưng Lam Minh xua xua tay, ý bảo cậu tiếp tục nằm, để hẳn lo.

Sau đó, Lam Minh ôm Miêu Tiêu Bắc ra ngoài, tạm biệt ông lão.

Bạch Lâu lấy gold card mà Phong Danh Vũ dùng để cung cấp kinh phí cho EX hoạt động mua lại mảnh vảy kia, mang về, bởi vì thấy đáng vẻ của Miêu Tiêu Bắc, hẳn là hữu dụng, sau này nói không chừng có thể dùng nó để truy kích xà tộc.

Lam Minh ôm Miêu Tiêu Bắc lên xe, thấp giọng hỏi, “Không sao chứ?”

“Không sao, chỉ hơi mệt.” Miêu Tiêu Bắc thấp giọng trả lời.

Lam Minh tới ghế sau, thịch một tiếng đóng cửa xe, cúi đầu, đôi môi dán sát vào môi Miêu Tiêu Bắc.

“Hm?” Miêu Tiêu Bắc đối với hành động đột ngột này của Lam Minh rất khó hiểu, cũng hơi hoảng, Bạch Lâu và Cảnh Diệu Phong còn ở chỗ này kìa!

Lam Minh thấp giọng nghiêm khắc nói, “Không được động đây!”

Tiêu Bắc lập tức mờ mịt, mở to hai mắt nhìn Lam Minh.

Lam Minh liền công khai mà hôn.

Cảnh Diệu Phong thay hẳn lái xe, Bạch Lâu bất đắc dĩ đành ngồi bên cạnh, xe bắt đầu phát động, Bạch Lâu vươn tay kéo đai an toàn, gắn chốt, Cảnh Diệu Phong vươn tay cố sức kéo ra, đai an toàn bung ra, Cảnh Diệu Phong lại giúp Bạch Lâu cài vào, miệng nói, “Đai an toàn này không gắn sát.”

Bạch Lâu không lên tiếng, khi Cảnh Diệu Phong gắn đai an toàn, đụng phải tay cậu, cảm giác được bàn tay Bạch Lâu lạnh lẽo, trong lòng đau xót nói, “Tiểu Lâu, em có lạnh không?”

Bạch Lâu nhúu mày, không thềm để ý tới anh.

Cảnh Diệu Phong đau lòng, nhưng lại không có cách, đành phải quay đầu lái xe, trở về khu biệt thự.

Ghế sau, Lam Minh cuối cùng cũng kết thúc một nụ hôn triền miên, thấp giọng hỏi Miêu Tiêu Bắc, “Cảm giác thế nào?”

Miêu Tiêu Bắc vừa nãy toàn thân đau nhức, thế nhưng đột nhiên cảm thấy khá hơn, có chút khó hiểu hỏi, “Sao lại thế? Nước bọt của anh có công dụng như thuốc sao?” Lam Minh xấu xa cười, bổ sung nói, “Công dụng của nơi khác quá mạnh a, có muốn thử một lần không? Vận động đặc biệt kịch liệt!”

“Cút!” Miêu Tiêu Bắc đẩy hẳn một cái, hoắc mắt ngồi dậy, ngẩng đầu lên thì thấy Bạch Lâu và Cảnh Diệu Phong đang lẳng lặng ngồi đó, tuy rằng chỉ có bóng lưng, nhưng vẫn có thể nhìn ra, tâm tình hai người rất tệ!

Miêu Tiêu Bắc thở dài, Lam Minh vươn tay nựng nựng má cậu, nường mi một cái —— Hết cách rồi, từ từ rồi tới thôi.

“Đúng rồi.” Cảnh Diệu Phong lên tiếng đánh vỡ bầu không khí nặng nề, “Vừa thấy cái gì?”

Miêu Tiêu Bắc lập tức kể lại chuyện mình vừa thấy.

Tất cả mọi người hiếu kỳ không ngớt.

Lam Minh nhú mày, “Không ngờ Balaja quả nhiên chính là con rắn kia.”

“Thì ra gã khi đó bị phong ấn trong kim giám, thảo nào trong trận đại diệt xà tộc năm xưa gã không chết!”

Miêu Tiêu Bắc gật đầu, “Sau đó gã lại bò ra, cho nên trở thành xà tộc duy nhất hiện nay sao?”

“Hắn là đã bị cái gì đó triệu hoán.” Lam Minh thấp giọng nói, xà tộc một khi bị trọng thương đồng thời bị nhốt trong kim giám, sẽ lâm vào trạng thái đình trệ dần dần tiêu vong, phải có ai đó trước tiên phá hủy kim giám, mới có thể khiến gã đó sống lại.”

“Ừ, nếu vậy có lẽ nơi đó chính là kim giám, nó gần như một căn phòng mười mét vuông.” Miêu Tiêu Bắc nói, “Bốn vách tường đều có lỗ thủng, có rãnh nhỏ tiến vào, hắn là đã bị phá hủy.”

“Quả nhiên có người phá hủy kim giám sao?” Lam Minh sờ sờ cằm, “Ai có bản lĩnh lớn như vậy? Có thể phá được kim giám, vì con người gây nên, hay là ngoài ý muốn? Lại nói, cứu Balaja thì có ích lợi gì?”

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Lam Minh Thay Đổi, Lam Minh Của Quá Khứ, Sự Xuất Hiện Ly Kỳ Của Quỷ Phá Phách

Khi bọn Miêu Tiêu Bắc về tới biệt thự, kể lại chuyện đã gặp trong ngày hôm nay, tất cả mọi người cảm thấy có chút khó hiểu.

“Chuyện phức tạp như vậy?” Long Tước khẽ nhú nhú mày, “Cái tên Balaja này cư nhiên là xà tộc mấy nghìn năm trước lưu lại... Xác định là gã đó giờ trở thành quỷ sao? Nhưng hẳn chỉ là một xà tộc, mà lại tái sinh thành chủng loài khác, vì sao?”

Tất cả mọi người lắc đầu.

“Nhìn không ra ý đồ của gã.” Lam Minh nói, “Tốt nhất có cơ hội tiếp xúc thì nên gần gũi một chút, mặt khác, gã đó làm ra một đồng thú một sừng để làm cái gì? Làm thí nghiệm? Hay là ý khác?”

“Đúng vậy, gã đó không phải còn có một con mắt cá voi sao?” Hi Tắc Nhĩ nói, “Còn có thể làm chuyện xấu thêm một lần nữa.”

Tất cả mọi người gật đầu, đúng vậy.

“Tiểu Tiểu, anh xem có cơ hội tiếp cận Balaja không nha.” Phong Danh Vũ nói, “Tôi nghĩ vẫn có chút khả năng, hoặc nhiều hoặc ít, làm ăn vẫn phải biết xã giao.”

“Được.” Tiểu Hoa gật đầu đồng ý.

“Lần này tôi diễn vũ kịch cũng vừa lúc hợp tác với gã.” Miêu Tiêu Bắc nói, “Có điều, nếu như trong khi hợp tác xảy ra nhiều loạn, lão Dương có thể sẽ gặp phiền phức! Tôi không muốn ông ấy lỗ vốn.”

“Yên tâm.” Lam Minh xoa xoa vai cậu, “Sẽ không ảnh hưởng tới vũ kịch, mặt khác, nếu gã đó dám cho các người diễn vũ kịch đó, nói không chừng có ý đồ bên trong, rất có thể đã biết thân phận của chúng ta! Bằng không nếu như chỉ là đơn thuần mà gặp phải, ai lại có vận khí lớn như vậy?”

“Như thế.” Miêu Tiêu Bắc gật đầu, “Người nọ thoát nhìn rất cáo già!”

Tất cả mọi người bật cười.

.

Ngày hôm sau, Tiểu Hoa trở lại sắp xếp, tìm cơ hội tiếp cận Balaja thần bí kia.

Miêu Tiêu Bắc dậy rất sớm, cùng Phong Tiểu Vũ luyện tập trong phòng tập.

Cổ Lỗ Y vẩy cánh cũng cùng bọn họ giãn gân cốt, vươn vươn cánh tay đá đá cái chân, nghe nhạc còn nghiêng người vài cái.

Sphinx lười biếng ghé vào cửa thủy tinh nhìn, lầm bầm, “Hai, đổi cửa phòng tập thành cửa thủy tinh, điểm này rất có dự kiến!”

Lam Minh cười cười, “Tình hình của Lam gần đây đã chuyển biến tốt hơn nhiều lắm, rất nghe lời, cũng không tùy tiện phát điên.”

“Chắc là vì cùng một chỗ với Bắc Bắc đó.” Sphinx suy nghĩ một chút, nói, “Nè... Linh lực của Bắc Bắc thật là ghê gớm, đúng rồi Lam Minh, nếu

người với Bắc Bắc cùng phòng một lần, người đoán bệnh của Lam có hoàn toàn lành lại không?”

“A.” Lam Minh bật cười, nhìn nó, “Người lại phát bệnh tâm thần hả?”

“Người rất thích cậu ta mà?” Sphinx nhìn nhìn Miêu Tiêu Bắc đang khởi động, nhìn không được tán thán, “Chắc chắc, nhìn vóc người kìa, mềm dẻo ghê chưa, ai nha, cực phẩm!”

“Đừng có háo sắc như vậy.” Lam Minh nhắc chân đạp nó một cước, hỏi, “Vũ dạ tập có tin tức chưa?”

Sphinx ngáp một cái, “Người hỏi ta ta hỏi ai?”

“Người không tìm đâu mỗi sao?” Lam Minh nhú nhú mày, “Đoạn thời gian ta bị phong ấn đừng nói người vẫn làm thú cưng cho Frank nha?”

“Ta phun!” Sphinx bĩu môi, hét lên, “Ta là bởi vì mệt mỏi nên mới ở lại chỗ Frank tạm cư.”

Lam Minh cười cười, đi đến sofa gần đó ngồi xuống, hình như hơi buồn ngủ.

Sphinx khẽ nhú mày, đi tới bên cạnh hăn hỏi, “Ta nói Lam Minh, người có phải bởi vì ngủ quá lâu?”

“Hừm?” Lam Minh ngược mắt nhìn Sphinx, “Cái gì?”

“Lúc trước khi ta gặp lại người thì đã cảm thấy người có gì đó không ổn rồi.” Sphinx ngồi xuống, liếm móng vuốt, vừa nói, “Người lúc xưa đi đâu rồi?”

Lam Minh ngẩn người, cười, “Ta lúc xưa có bộ dáng gì? Phiền người nói ta biết, ta gần như đã quên hết.”

“Người gạt ai a?” Sphinx nói, “Rốt cuộc vì sao người trở thành như vậy? Lam Minh người cũng không phải người, người là thần ma, tối cao của thần giới, tối cao của ma giới, người trước đây thế nào? Phóng đảng ngổ ngược, cầm hận ác ma, khinh bỉ thần tộc, chán ghét tất cả tà ác và cái thứ gọi là chính nghĩa. Lam Minh thị huyết ngày xưa đi đâu rồi?”

Lam Minh nhìn nó một hồi, “Sphinx, hiện tại đã không phải quốc gia hoang dã quanh năm chinh chiến ngày xưa nữa, cũng không phải tất cả mọi người cần có giết chóc để cứu vớt... Chiến tranh dù sao cũng không phải là cách cứu vớt nhân loại mà là cách để hủy diệt bọn họ.”

“Năm xưa khi người bị phong ấn, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Sphinx đột nhiên hỏi, “Người trở nên giống như một người... Chuyện bị cầm hận bị nguyên rửa gì gì đó người từng trải qua, hẳn là sẽ không ảnh hưởng tới người chứ? Vậy vì sao người lại trở nên như vậy?”

Lam Minh ngồi yên không nói.

“Người trước đây giết chết ác ma, phản kháng thần tộc, cứu vớt nhân loại, chỉ là xuất phát từ một loại phản kháng đối với thân thể của mình, là biểu hiện của hận, người cũng chưa từng chân chính đồng tình với nhân loại.” Sphinx buông móng vuốt vẩy vẩy bộ bờm oai vệ, “Nhưng người bây giờ rất yêu nhân loại.”

Lam Minh cười, nhướn nhướn mi cho nó xem cổ tay, “Ta không phải đã dính hôn với nhân loại rồi sao, có thể không thương bọn họ sao?”

“Đừng đổi chủ đề Lam Minh!” Sphinx dường như có chút bất mãn, “Nói thật đi!”

Lam Minh trầm mặc một hồi, giơ chân đá nó, “Được rồi, đừng hỏi nữa, dù sao thế giới này đã không cần giết chóc, như vậy cũng tốt.”

“Người đang nhìn nài a Lam Minh.” Sphinx lãnh đạm nhìn hăn, bên trong con người màu nâu vàng toát ra một tia bất an, “Đừng quên thân phận của người, nếu người không đối kháng tà ác chống lại thần quyền, người sẽ không là Lam Minh, đừng để lão nhân ta thất vọng.”

Lam Minh hơi nhú nhú mày, có chút vô lực nhìn Sphinx, “Người cũng biết người già rồi sao? So với mấy lão già kia còn hay lắm nhai nữa.”

Đang khi nói, thì thấy cửa phòng bị đẩy ra, Miêu Tiêu Bắc và Phong Tiểu Vũ đi ra, trên tóc hai người đều ướt mồ hôi, Cổ Lễ Y cũng chảy mồ hôi ròng ròng, đứng trên vai Miêu Tiêu Bắc, lắc lắc mông vẩy vẩy đuôi.

“Sao hai người lại ở đây?” Miêu Tiêu Bắc dùng khăn lau mặt, “Còn tưởng hai người đi EX rồi chứ.”

Lam Minh khẽ lắc đầu, nhìn quần áo vì dính mồ hôi mà dán sát trên người Miêu Tiêu Bắc, thấp giọng cười nói, “Bắc Bắc, thật sự rất quyến rũ.”

Miêu Tiêu Bắc xấu hổ, “Sáng sớm đã mê sáng a?”

Sphinx lắc đầu, “Không phải, ta cũng cảm thấy phi thường gọi cảm... Nhất là, hai cái đùi đẹp!”

Lam Minh giơ chân đá Sphinx đang chảy nước bọt ra xa.

Tiêu Bắc nói với hăn, “Anh chờ tôi một chút, tôi đi thay quần áo, sau đó chúng ta đi EX!”

“Ừ.” Lam Minh gật đầu.

Domi dùng khăn cẩn thận lau tóc cho Phong Tiểu Vũ, hỏi nó có mệt hay không.

Phong Tiểu Vũ lắc đầu, còn giống như lúc trước mà vỗ đầu Domi, chỉ là lần này nó phải kiễng chân lên mới làm được.

Cái tai Domi mấy ngày nay có chút không ổn định, thường thường biến thành hai cái tai chó màu trắng, vểnh lên trên đầu, có người nhắc hần hần mới nhớ mà thu lại, thoát nhìn rất dễ thương. Vừa hỏi nguyên nhân mới biết được, thì ra là do Phong Tiểu Vũ vô cùng thích đôi tai chó của hần, yêu cầu Domi lúc nào cũng phải để nó thấy, còn có thể vươn tay xoa xoa nữa, Domi đành làm theo, hần tuy rằng biến thành hình người, nhưng tính cách vẫn bảo tồn bản năng nguyên thủy, có thể khiến Phong Tiểu Vũ vui vẻ chính là tất cả hạnh phúc đời hần.

.

Tiêu Bắc tắm rửa xong, mặc áo khoác tắm tìm quần áo, nhưng thấy trên giường bày một bộ quần áo mới, bên trên đặt một tấm thẻ, là Phong Danh Vũ viết —— Hôm nay mặc bộ này! Nhất định phải mặc nha!

Miêu Tiêu Bắc ngẩn người, cầm quần áo giơ lên xem thử, thở phào nhẹ nhõm, may là không phải cái thứ quần áo kỳ lạ gì, vì vậy, cậu thay quần áo.

Phong Danh Vũ bảo Miêu Tiêu Bắc mặc rất đơn giản, đen từ trên xuống dưới...Một chiếc áo sơ mi tay phồng, một cái quần tây bó sát.

Sau khi Miêu Tiêu Bắc mặc vào, liếc mắt là có thể nhìn ra được vóc người đẹp thế này tuyệt đối là diễn viên vũ đạo chuyên nghiệp, từ xa nhìn lại, càng như một hoàng tử trong cổ tích, hơn nữa với dung mạo của Tiêu Bắc, chắc chắn, làm cho người ta nhìn không được mà nhỏ dãi rùng rùng, mặc kệ là nam hay là nữ.

Đậu xe rồi đi bộ đến EX phải đi qua một đoạn đường ngắn, tần suất Miêu Tiêu Bắc ngoảnh đầu lại đã khiến Lam Minh sắp phát cáu, dĩ nhiên còn có rất nhiều người kín đáo đưa cho cậu mảnh giấy viết tên và số điện thoại của mình. Lam Minh không thể nhìn được nữa, vươn tay kéo Miêu Tiêu Bắc lại, chạy vào EX.

.

Trong EX.

Hi Tắc Nhĩ ngồi bên máy vi tính, đang len lén dùng máy vi tính của Bạch Lâu mà online.

Thấy Miêu Tiêu Bắc bọn họ tới, vội vã đóng QQ, đi tới sofa, tiếp tục ngồi đút sữa cho đàn sói con.

Lam Minh nhìn quanh một chút, hỏi Hi Tắc Nhĩ, “Những người khác đâu?”

“Vừa có vụ án.” Hi Tắc Nhĩ trả lời, “Khế Liêu và Long Tước đi xem rồi. Cảnh Diệu Phong đi làm, Lâu Lâu ở phía sau sắp xếp tài liệu, sách mới của hắn vừa được đem tới, Danh Vũ với Tiểu Tiểu quay về công ty, Tư Mẫn nói chiều nay tới.”

“Có vụ án?” Miêu Tiêu Bắc đi tới, thả Cổ Lỗ Y trong balo ra, mở một cái Hamburger cho nó ăn, vừa hỏi, “Là ủy thác sao?”

“Đúng nha.” Hi Tắc Nhĩ gật đầu, “Là một người giàu sụ, hình như bị quỷ phá phách quấy rầy.”

“Quỷ phá phách?” Lam Minh hơi giật mình, “Bọn chúng còn chưa bị diệt sạch sao?”

“Là cái gì đó hơi giống giống thôi.” Sphinx ngáp một cái, “Quỷ phá phách chân chính cũng giống thú một sừng, đã sớm diệt sạch rồi...”

Nói tới đây, Sphinx ngăn người, “Ai nha... Thú một sừng là diệt sạch rồi sống lại, xà tộc nọ diệt sạch rồi sống lại... Quỷ phá phách hôm nay... Có liên hệ gì với mấy vụ kia không a?”

“Cũng có lý.” Lam Minh gật đầu.

Hi Tắc Nhĩ giơ ngón tay chọt chọt bụng một chú sói con mập mạp đang nằm ngửa mặt lên trời, thấy sói con phun sữa ra, Hi Tắc Nhĩ liền gật đầu thỏa mãn, đút cho con khác, còn nói, “Long Tước vừa nãy cũng nói vậy, cho nên đi thăm dò rồi.”

Đang nói, Bạch Lâu cầm một chồng sách trở lại, nói với Lam Minh, “Có vụ án.”

Miêu Tiêu Bắc và Lam Minh đều gật đầu ý bảo đã biết.

Bạch Lâu buông sách xuống, “Đừng nói, ta còn thật sự không phát hiện được có quỷ phá phách sống lại.”

“Quỷ phá phách là cái gì a?” Phong Tiểu Vũ thắc mắc.

“Có coi truyện ‘The saucy boy’ của nhà văn Andersen chưa?” Bạch Lâu hỏi.

Mọi người lắc đầu, Miêu Tiêu Bắc gật đầu.

“Nguyên nhân hình thành cũng tương tự như vậy.” Bạch Lâu nhẹ nhàng thở dài, “Quỷ phá phách là thứ bị thần vứt bỏ hoặc con lai giữa thần và người... Bọn chúng từ nhỏ không ai yêu thương, nhưng lại có năng lực siêu việt hơn con người, vì vậy bọn chúng cũng rất thích đùa dai, đặc biệt là thích chọc phá người lớn, bảo vệ trẻ em!”

Phong Tiểu Vũ khen lấy khen để, “Giống phim kinh dị quá a.”

Đang khi nói chọt nghe ngoài cửa có tiếng phanh xe, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy xe của Cảnh Diệu Phong đậu ở đó, anh chạy vào nói với mọi người, “Tôi nhận được điện thoại của Long Tước, xác định có quỷ phá phách gì đó thường lui tới sao?”

“Ừ.” Hi Tắc Nhĩ gật đầu, “Đúng rồi.”

Cảnh Diệu Phong nhíu nhíu mày, “Tôi cũng gặp vài chuyện vướng víu đây.”

“Là công việc ở cục cảnh sát sao?” Miêu Tiêu Bắc hỏi.

Cảnh Diệu Phong gật đầu, nói với Lam Minh, “Tôi cho các cậu xem vài thứ các cậu sẽ hiểu, trong đây có thể có vài điểm liên quan.”

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Lời Mời Đến Từ Xà Tộc, Sự Mạo Hiểm Của Tiêu Bắc, Mưu Đồ Hiểm Ác

Cảnh Diệu Phong lấy ra rất nhiều tư liệu và ảnh chụp, “Những thứ này đều là án hình sự sắp tới phải nhận, người bị hại đủ loại, không có gì ngoại lệ, đều là bị đùa dai hại cho chết.”

“Đùa dai hại chết người?” Miêu Tiêu Bắc dường như lần đầu tiên nghe nói, bèn hỏi, “Chuyện gì xảy ra?”

Cảnh Diệu Phong mở tài liệu ra, “Nạn nhân thứ nhất, lan can sân thượng ở nhà bị cưa đi, đó là nhà cao tầng, anh ta dựa vào sân thượng, vô ý rơi xuống, đi đời nhà ma. Nạn nhân thứ hai, sau khi ra ngoài, bình gas bị mở, anh ta về nhà bật đèn, nổ tung. Nạn nhân thứ ba, trong bữa cơm uống phải rượu bị đổ cồn công nghiệp vào, uống xong trúng độc bỏ mình. Nạn nhân thứ tư, buổi tối đang ngủ, bị nhét nút tai vào trong lỗ mũi, ngạt thở chết.”

Lam Minh nghe xong nín cười, “Cái này đúng là mảnh khóc của quỷ phá phách.”

“Chỉ là thứ này đã sớm bị diệt sạch, cho nên tôi vẫn không tin bọn chúng tồn tại.” Cảnh Diệu Phong nói, “Hôm nay xem ra, bọn chúng cũng giống như thú một sừng, được phục sinh!”

“Quỷ phá phách dễ đối phó hơn thú một sừng.” Sphinx vẫy vẫy đuôi, “Loại tiểu quỷ này tuy rằng lợi hại, nhưng lá gan lại nhỏ xíu, bắt được có thể hỏi kẻ đứng phía sau là ai!”

Tất cả mọi người gật đầu, nghĩ đây cũng là đầu mối.

“Chỉ là năm thứ đó cần một ít kỹ xảo.” Bạch Lâu nói, “Quý phá phách rất giỏi lẫn trốn, còn có thể ẩn thân.”

Miêu Tiêu Bắc hỏi, “Có ảnh chụp hay tranh ảnh không? Tôi thử một chút?”

“Vô ích.” Lam Minh lắc đầu, “Trước mắt đừng gọi bọn nó đến, thứ này một khi gọi đến, không chừng cho đối phương chết đi thì không ngừng tay, phiền phức vô cùng.”

Đang khi nói, Tiểu Hoa đã lái xe đến, chỉ thấy cửa xe mở tung, Khế Liêu đen mặt một cước đá cửa xe, cầm giận trở về.

Tất cả mọi người kinh hãi, Khế Liêu sao lại nổi giận như vậy?

.

Khế Liêu vào EX, cởi áo khoác cái xoạt, vung tay ném lên sofa, ngồi xuống bên cạnh một chú sói con.

Đàn sói con mở mắt tròn xoe tiến tới anh anh nói thầm vài tiếng.

Khế Liêu liếc nhìn chúng nó, hình như cảm thấy hơi thư thái một chút, bế một con qua, vừa định sờ đã thấy nó há mồm phun một ngụm sữa ra, cái bụng căng phồng.

Trên chiếc áo đen của Khế Liêu dính một bãi sữa, ngốc lảng tại chỗ, sói con ợ một cái lắc lắc đuôi vô tội nhìn hằm.

Tiêu Bắc vội nhịn cười đưa khăn tay cho hằm, lúc này, chỉ thấy Tiểu Hoa cũng đen mặt đi vào.

Mọi người thấy hai người không ai nhường ai, trong lòng hiểu rõ ——
Lại cãi nhau rồi!

Phong Tiểu Vũ thấy Tiểu Hoa rót một ly nước tự mình uống, bèn nhích tới hỏi, “Tiểu Tiểu, có chuyện gì vậy?”

Tiểu Hoa hung hăng trừng Khế Liêu bên kia, “Cậu ta phá chuyện làm ăn của tôi!”

Khế Liêu ngược mắt nói, “Ta đã nói không phải ta!”

Tiểu Hoa nhú mày, “Không phải cậu thì ai lại buồn chán như vậy! Cậu chơi thì cũng phải biết nặng nhẹ chút chứ! Làm vậy sẽ gây tai nạn chết người có biết không?”

Khế Liêu tức giận hít một hơi thật sâu, nói, “Đã nói không liên quan tới ta! Ai lại buồn chán như vậy!”

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Miêu Tiêu Bắc ngăn lại cuộc đối thoại ừ ừ cạc cạc của hai người, hỏi.

“Lần trước không phải tôi đã nói rồi sao, có một khách hàng luôn động tay động chân.” Tiểu Hoa nói.

Tất cả mọi người gật đầu.

“Tôi nói Khế Liêu cùng tôi đi bàn công chuyện.” Tiểu Hoa nói tiếp, “Cậu ta thả gián vào cà phê của tiệm không nói, còn thả dao cạo râu vào trong sandwich của người khác, vị khách đó ăn vào bị cửa rách miệng, bây giờ đang ở trong bệnh viện!”

Tất cả mọi người nhìn Khế Liêu —— Sao mà nhàm chán quá thế a?!

Khế Liêu nhìn trời, vô lực minh oan, “Ta đã nói không phải ta làm! Nếu nhìn hăn không vừa mắt ông nội đây đã làm thịt thằng đó rồi, ai lại làm

chuyện dư thừa này?!”

“Ách...” Sphinx suy nghĩ một chút, “Cái này quả thật không phải phong cách của Khế Liêu a.”

Bạch Lâu nhú mày, “Hành vi này, sao mà giống...”

“Quả thật rất giống!” Lam Minh gật đầu.

“Giống cái gì?” Tiểu Hoa thắc mắc, vừa hỏi tới đây, chợt nghe điện thoại vang lên, Tiểu Hoa đón nghe, sắc mặt lập tức thay đổi, “Cái gì? Sao lại như thế?”

“Chuyện gì?” Khế Liêu ngược mắt nhìn anh, chỉ thấy Tiểu Hoa cúp điện thoại lắc đầu nói, “Vị khách kia... trong khi truyền nước biển thì bị đổi sai thuốc, đã chết.”

Khế Liêu ngẩn người, nhún vai, “Xem đi, không có ta hăn cũng chết, là có người muốn xử hăn đó!”

Cảnh Diệu Phong đưa tư liệu trong tay cho Khế Liêu, “Người xem xem.”

Khế Liêu tiếp nhận vừa nhìn, ném tư liệu nhảy bắn lên, “Kháo! Quỷ phá phách!”

Lam Minh bật cười, “Người rất ghét thứ đó sao?”

“Ta chỉ là nghe nói qua mà thôi, thứ đó bị diệt sạch rồi a!” Khế Liêu nhìn Tiểu Hoa, “Ờ... Thật sự không phải ta làm a, chính người cũng thấy được!”

Tiểu Hoa khẽ nhú mày hỏi, “Là thứ gì vậy?”

Bạch Lô suy nghĩ một chút, hỏi, “Khách hàng kia có thân phận như thế nào? Hẳn có cơ hội gì tiếp xúc với quý phá phách? Chúng ta có thể tìm hiểu nguồn gốc.”

“Tư liệu...” Tiểu Hoa gọi điện cho trợ lý, không bao lâu, nữ trợ lý khôn khéo tài năng đã mang đến cho Tiểu Hoa một phần tư liệu, trước khi đi còn không quên liếc mắt đưa tình với các anh trai trong phòng.

Bạch Lô mở tư liệu, nói, “Khuê Minh An, năm mươi tuổi, kinh doanh đồ điện gia dụng...”

“Lão già kia giàu sụ, còn háo sắc.” Tiểu Hoa nghĩ nghĩ, “Ách... Đúng rồi!”

“Nhớ tới cái gì?” Miêu Tiêu Bắc hỏi anh.

“Ngày hôm qua bọn họ có một buổi gặp mặt, ông ta vừa nãy hơn hờ khoe với tôi.” Tiểu Hoa gọi điện bảo người trong công ty giúp điều tra, sau khi cúp máy, vẻ mặt hình như có chút hưng phấn, “Bọn họ quả thật có một buổi gặp mặt, chủ sự chính là Balaja.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, khó nén hưng phấn trên mặt, mọi chuyện quả nhiên có liên hệ.

Cảnh Diệu Phong thu hồi tư liệu, “Nói không chừng, là một cái nhân cầu khác của cá voi da báo được dùng làm nguồn ô nhiễm để phục sinh quý phá phách.”

“Phục sinh quý một sừng, lại tới quý phá phách, thưởng thức của người này thật sự kém cỏi.” Sphinx trêu chọc, vừa nhìn Lam Minh cười, “Nè Lam Minh, người nói nếu bọn chúng thật sự có bản lĩnh, có thể tái sinh cho Konse không?”

Sphinx vừa nói xong, Miêu Tiêu Bắc liền chú ý tới sắc mặt Lam Minh trầm xuống, hình như vô cùng tức giận.

Sphinx vội vã cười nói, “Ta lạnh mồm lạnh miệng, Konse ngay cả xương sọ cũng không lưu lại, không sống được.”

“Konse là ai?” Miêu Tiêu Bắc thắc mắc.

“Một kẻ không quan trọng.” Lam Minh trả lời, nói với Tiểu Hoa, “Đó là gặp mặt theo hình thức gì? Còn có thể cử hành không? Chúng ta đi xem.”

Tiểu Hoa đành gọi điện báo người đi thăm dò, đáp án là —— Sắp tới không có.

Mọi người lại không khỏi thất vọng, thật vất vả mới có manh mối, lại bị cắt đứt.

Chính lúc này, điện thoại của Miêu Tiêu Bắc vang lên, cậu mở ra, phát hiện là điện thoại của lão Dương, vội đi đến một góc mà nghe.

Tiểu Hoa lúc này đã hiểu, là anh hiểu lầm Khế Liêu, liền nhìn nhìn hắn.

Khế Liêu nhượng mi một cái với anh, ý là nói —— Đã nói không phải ta mà thấy chưa?!

Tiểu Hoa do dự một chút, bắt quá anh từ trước tới nay có nguyên tắc, bèn nói với Khế Liêu, “VẬY xin lỗi, oan uổng cho cậu.”

Khế Liêu khẽ cười cười, ôm lấy một con sói nhỏ xoay sang Tiểu Hoa, nhẹ nhàng ấn vào bụng nó... Phụt!

Sói con lập tức phun ra một ngụm sữa, văng đầy người Tiểu Hoa.

“Cậu...” Tiểu Hoa mặt mũi trắng bệch, Khế Liêu thì lại cùng Lam Minh ngồi ở đó giậm chân cười ha ha.

“Chúng ta nói không chừng sắp tiếp xúc với Balaja!” Miêu Tiêu Bắc kích động quay lại, nói, “Vừa nãy lão Dương điện thoại tới, nói Balaja mới tới đi ăn.”

Lam Minh sắc mặt không tốt, hỏi, “Mời đi ăn làm cái gì?”

Tiêu Bắc nhún nhún vai, “Hình như kịch gia họ Nhạc kia đã ở đó, nghe nói vũ kịch này là ông ta sáng tác vì người vợ quá cố, cho nên ông ta có vài điều cần giải thích, muốn nói cho tôi.”

“Chỉ có mình người đi?” Lam Minh có chút lo lắng.

“Còn có kịch gia và lão Dương a, tôi nghĩ mọi người cũng có thể trà trộn vào, nói là diễn viên của vũ đoàn.” Nói rồi Miêu Tiêu Bắc lui về phía sau một chút, bắt đầu quan sát vóc dáng của mọi người, lại lấy ra một sợi thước dây đo chiều cao từng người, thỏa mãn nói, “Ừm, vóc người đều tốt.”

Sesier hỏi, “Bắc Bắc, ta cũng có thể luyện khiêu vũ sao?”

“Ừ.” Miêu Tiêu Bắc gật đầu, “Có thể a.”

Sesier cười tủm tỉm, “Ta đây muốn luyện.”

“Sáng mai theo chúng tôi dậy sớm luyện đi.” Miêu Tiêu Bắc lập tức lôi kéo Sesier vào sự nghiệp vũ đạo, Sesier là một mầm non có tiềm lực, còn có thể đem vũ đạo mở rộng tới địa ngục nữa...

“Tôi và Khế Liêu khẳng định không thể đi.” Tiểu Hoa nói, “Balaja biết mặt tôi, Khế Liêu gần đây cũng thường đi theo tôi, cũng có thể sẽ bị nhận ra.”

“Không cần nhiều người.” Sphinx nói, “Lam Minh đi theo là được rồi, dù sao đối phương chỉ mời một mình Bắc Bắc.”

“Chừng nào đi?” Lam Minh hỏi Tiêu Bắc.

“Tối nay, tại nhà gã đó.”

“Nhà?” Tất cả mọi người trước mắt sáng ngời, đang nghiên cứu nên phân công thế nào, Tiêu Bắc lại nhận được một tin nhắn, là lão Dương gửi tới, chỉ thấy bên trên có một câu ——Cố gắng tới một mình.

Miêu Tiêu Bắc khó xử, sờ sờ đầu đưa cho mọi người xem, Lam Minh cau mày lại.

Tiêu Bắc lại gửi một tin nhắn ——Vì sao a?

Không bao lâu, lão Dương đã gửi lại ——Một người bạn của cậu không đành lòng, đừng làm hỏng chuyện.

Miêu Tiêu Bắc cất điện thoại, những người khác cũng dẫn đo.

Lam Minh nói, “Không đành lòng chỗ nào?”

“Đúng.” Phong Tiểu Vũ cũng bất mãn, “Sao ngay cả em lão Dương cũng gom chung vào chứ?!”

Tiêu Bắc thì lại nhú mày không nói, Lam Minh nhìn ra gì đó, bèn hỏi, “Chuyện gì vậy? Có vấn đề gì sao?”

Tiêu Bắc suy nghĩ một chút, nói, “... Tôi đang nghĩ, lão Dương sẽ không nói chuyện thế này.”

Tất cả mọi người sửng sốt.

“Có thể không phải lão Dương gửi?” Phong Tiểu Vũ cũng cảm thấy hơi khó hiểu, “Lão Dương từ trước tới nay rất khách sáo, không thể nói mọi người không đành lòng được.”

“Nhưng số điện thoại là của lão Dương.” Tiêu Bắc nhú chặt đôi mày, suy nghĩ một chút, lại gọi điện đi, nhưng điện thoại vang thật lâu vẫn không

ai bắt máy.

“Hay là lão Dương đã xảy ra chuyện?” Tiêu Bắc khẩn trương, cậu cũng coi như từ nhỏ không cha không mẹ, ngoại trừ người nhà của Phong Tiểu Vũ, thì chỉ có lão Dương chăm sóc cho cậu, cũng luôn ủng hộ sự nghiệp của cậu, nếu như vì cậu mà ông ấy xảy ra chuyện vậy không xong rồi.

“Tôi đi một mình thôi.” Miêu Tiêu Bắc nhìn mọi người, “Nếu dẫn mọi người đi, tôi sợ bất lợi cho lão Dương.”

Lam Minh nhíu mày, đương nhiên không yên lòng để Bắc Bắc đi một mình.

“Yên tâm đi.” Miêu Tiêu Bắc nói, “Tôi cũng không phải người thường hoàn toàn không có năng lực.”

“Ta sẽ theo sau người, có chuyện gì thì cứ kêu to.” Lam Minh thấp giọng nói.

“Yên tâm.” Miêu Tiêu Bắc cười cười, “Hay là chỉ có chúng ta đa nghi.”

Cảnh Diệu Phong nói, “Chúng tôi sẽ mai phục gần đó, cậu cẩn thận đối phó.”

“Ừ.” Miêu Tiêu Bắc gật đầu, Lam Minh kéo cậu lên lầu.

.

“Muốn gì?” Miêu Tiêu Bắc giật lùi.

Lam Minh từ trên tay tháo xuống một chiếc vòng bạc đeo vào tay Miêu Tiêu Bắc.

“Đây là cái gì?” Miêu Tiêu Bắc thắc mắc, phát hiện chiếc vòng này khá giống Minh, có điều Minh lớn hơn một chút.

“Đây là bản sao của Minh.” Lam Minh giải thích, “Người mang theo nó, lúc quan trọng nó sẽ bảo vệ cho người.”

Miêu Tiêu Bắc nhẹ nhàng gật đầu, chạm khẽ vào vòng bạc, trong nháy mắt, trước mắt hiện lên hình ảnh, chỉ thấy trong bóng tối, có một thanh kiếm dựng đứng, quang hoa bắn ra bốn phía, hoa văn đường viền rất giống Minh, nhưng không to như Minh.

“Khi nó cảm thấy nguy hiểm, trong vòng ba giây sẽ xuất hiện.” Lam Minh tới gần một bước, cười nhẹ vươn tay chạm vào vành tai Miêu Tiêu Bắc, “Người sẽ không ‘thất tiết’ trong vòng ba giây chứ?”

“Cút!” Miêu Tiêu Bắc khinh bỉ liếc hẳn, nói, “Anh ngoan ngoãn mà giữ Cổ Lỗ Y, không được bắt nạt nó.”

Lam Minh miễn cưỡng nhún vai một cái.

Cổ Lỗ Y nín kéo Miêu Tiêu Bắc nước mắt lưng tròng mà cọ cọ, như đang nói, Bắc Bắc phải cẩn thận a!

.

Chạng vạng, tất cả chuẩn bị, Miêu Tiêu Bắc vẫn mặc bộ quần áo mà lúc sáng Phong Danh Vũ đưa cho cậu, một mình lái xe đi tới biệt thự của Balaja.

Tiêu Bắc ra ngoài rất sớm, bởi vì biệt thự của Balaja rất xa, lái xe ba tiếng mới tới, hầu như lái ra khỏi thành phố S.

Khi lái xe, Lam Minh bế Cổ Lỗ Y ngồi trên ghế phó lái, nói chuyện phiếm với Tiêu Bắc, đợi khi tới gần biệt thự, Cổ Lỗ Y hôn nhẹ Miêu Tiêu Bắc, cùng Lam Minh biến mất trong xe.

Miêu Tiêu Bắc lắc lắc đầu, cậu biết, Lam Minh chỉ dùng tốc độ cực nhanh đi ra từ cửa sổ, Miêu Tiêu Bắc gọi công phu này là di chuyển trong chớp mắt...

Xe rất nhanh tiến vào vùng núi, Tiêu Bắc thở dài trong lòng, kẻ có tiền này chẳng lẽ mua một tòa thành trên núi sao?

Đi đường núi một lúc lâu, Tiêu Bắc phát hiện bốn phía có gắn camera, có thể thấy Balaja rất cẩn thận.

Xe cuối cùng cũng ngừng lại trước biệt thự, Tiêu Bắc xuống xe ngược mắt nhìn quanh, trong lòng nổi da gà, cậu vốn tưởng sẽ đi đến một tòa thành, không ngờ lại đến một khu cổ mộ... Thật là khủng khiếp a!

Căn nhà này rõ ràng là nhà âm phủ, hơn nữa xây dựa lưng vào đỉnh núi, về phía tây, không thấy ánh mặt trời.

Miêu Tiêu Bắc liền thấy có một hầu gái đi ra, cúi người chào cậu, vừa vươn tay ý là mời cậu vào trong.

Tiêu Bắc liếc nhìn hầu gái nọ, thấy cô có thân hình nhỏ xinh, vẻ mặt chất phác, trông cũng không tệ lắm.

Theo hầu gái đi vào biệt thự, trước tiên phải đi qua hành lang tối om, Miêu Tiêu Bắc trong đầu sợ hãi, người bình thường làm sao có thể ở lại nơi này, bèn hỏi hầu gái, “Còn có vị khách nào khác không?”

Hầu gái không nói lời nào, chỉ là tiếp tục dẫn đường phía trước, có vẻ âm trầm hơn cả hoàn cảnh xung quanh, Miêu Tiêu Bắc thức thời im miệng, một hồi cô nàng này dừng có biến thân kỳ dị gì gì a.

Một lúc lâu, hai người rốt cuộc tới trước một cánh cửa lớn.

Hầu gái vươn tay, đẩy ra.

Miêu Tiêu Bắc chuẩn bị tâm lý tiếp thu kinh hách, nhưng cánh cửa cấm thạch nặng nề kia chậm rãi mở ra, cảnh tượng phía sau, lại hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Miêu Tiêu Bắc.

...

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Âm Mưu Của Xà Tộc, Hành Động Săn Bắt Của Lam Minh... Lực Lượng Của Tiêu Bắc

Phía sau cánh cửa đá cẩm thạch là một không gian mờ tối, nhưng thật ra cũng không âm trầm, xa hoa lại lộng lẫy, có cảm giác giống như vương cung.

Màu chủ đạo trong đại sảnh là màu đỏ, sắc đỏ như máu, rên cửa và thảm bằng nỉ đỏ, trên đầu cũng không phải là ánh đèn, mà là ánh nến.

Miêu Tiêu Bắc chú ý thấy xung quanh bày rất nhiều giá cắm nến, còn có một đồng hồ cổ kiểu Trung hoặc Âu thức bày ra thành một bãi lộn xộn. Thường thức của người này xem ra rất kỳ lạ, ít ra Miêu Tiêu Bắc nghiên cứu nửa ngày, thì cũng nhìn ra được sự xa hoa, ở đây trông giống một viện bảo tàng hay kho báu vật chưa từng được sắp xếp, tuy rằng mọi thứ rất sạch sẽ.

Có điều Miêu Tiêu Bắc chuẩn bị tâm lý rất đầy đủ, cho nên không thấy đáng sợ một chút nào, cậu thật ra rất an tâm, chỉ là không thấy được những người khác.

Tiêu Bắc đi vào đại sảnh, chân vừa bước lên tấm thảm dày mềm mại, chợt nghe phía sau “Rầm” một tiếng, hầu gái trông có vẻ hiền lành kia đã đóng cửa lại, động tác lần này dị thường mạnh tay.

Kể từ đó, Miêu Tiêu Bắc bị lưu lại một mình trong đại sảnh.

Cậu cũng không tùy tiện đi lại, dù sao nơi này có nhiều đồ cổ như vậy, có thể từ từ xem cho qua thời gian.

Chỉ là, Tiêu Bắc có chút nghi hoặc, tại sao lại không có những người khác? Lão Dương bọn họ không biết có tới đây không, hay là xảy ra chuyện gì... Nghĩ tới đây, không khỏi có chút lo lắng.

.

Cảnh Diệu Phong đã cài vài thứ trên một cục áo sơ mi của cậu, ở giữa có một cái máy nghe lén và camera loại nhỏ, có thể phát tín hiệu, để những máy theo dõi trên xe thu được. Mọi người dừng xe bên dưới lầu, cùng nhau thông qua máy giám sát xem tình huống bên trong, phạm vi nhìn cũng gần như Miêu Tiêu Bắc.

“Căn phòng này xây dựng rất kỳ lạ.” Khế Liêu nhú mày, “Giống như nấm mộ, yêu quái này thường thức đặc biệt ghê.”

“Không phải đã nói còn gọi những người khác sao?” Phong Tiểu Vũ giữ Cổ Lỗ Y, cùng nhau xem màn hình.

“Cô kỳ kỳ.” Cổ Lỗ Y bởi vì không nhìn thấy Miêu Tiêu Bắc, cho nên rất nôn nóng.

Phong Tiểu Vũ nhẹ nhàng vuốt đầu nó, bảo nó đừng nóng vội.

Lam Minh vẫn đứng ngoài xe, dựa vào cửa sổ xe, một tai cài earphones, nghiêng đầu, quan sát tình hình bên trong qua màn hình giám sát, chuẩn bị một khi có đột biến thì lập tức xông vào cứu Miêu Tiêu Bắc.

Nhưng đợi mãi hồi lâu, trước mắt vẫn là một căn phòng chứa đồ cổ, cũng không có ai đến.

.

Miêu Tiêu Bắc ở trong phòng chờ đến nôn nóng, vươn tay nhìn đồng hồ, đã sắp bảy giờ rồi, sao còn chưa có người đến?

Ngay khi kim chỉ đúng bảy giờ, đột nhiên nghe vài tiếng “Thùng thùng”, vài mảnh gỗ trên vách tường một bên mở ra dọa Miêu Tiêu Bắc nhảy dựng, đồng thời, có vài con búp bê và chim máy đi ra báo giờ... Thì ra được cài chuông báo.

Miêu Tiêu Bắc vừa thở phào nhẹ nhõm, chợt nghe được phía sau truyền đến một giọng nói, “Đợi lâu.”

Tiêu Bắc nghe giọng nói âm trầm phía sau vang lên, cả kinh nhảy dựng, quay phắt lại, chỉ thấy một cái bóng cao lớn xuất hiện, phạm vi gã ta đứng vừa lúc chặn hết ánh nến, cho nên cả người có vẻ âm trầm dị thường.

Miêu Tiêu Bắc vô thức lui sang một bên, đụng vào chiếc bàn phía sau, “Rầm” một tiếng, đồ cổ trên bàn rơi xuống đầy đất, may là trên mặt đất có trải thảm dày, đồ cổ đa phần lại là dụng cụ vàng bạc, cho nên rơi xuống đất cũng không có vỡ.

Miêu Tiêu Bắc hít sâu một hơi, lúc này thấy rõ trước mắt chính là Balaja thì liền nói tiếng xin lỗi, rồi ngồi xổm xuống nhặt lên, Balaja nói, “Ách, là tôi xin lỗi mới đúng, làm cậu sợ rồi, không cần nhặt, giữ lại để người ở thu dọn là được rồi.”

“Không có việc gì.” Miêu Tiêu Bắc vươn tay nhặt lên một thứ, nhưng lại thấy trên nắp ấm trà bằng bạc đó, có một vài đốm đen lấm tấm. Cậu khẽ nhíu mày, cái này hình như là dịch thể nào đó bị bắn tung tóe lên. Miêu Tiêu Bắc trong lòng phát lạnh, đây có vẻ là vết máu...

Nhưng Miêu Tiêu Bắc vẫn tương đối bình tĩnh, đặt ấm trà lên bàn, cũng không nhiều lời, đồng thời, cậu cũng chú ý tới tấm thảm màu đỏ kia, có một nơi màu sắc không giống những nơi khác, dường như màu đậm hơn một chút, màu đã chuyển sang đỏ đen... Vết máu...

Sắc mặt Tiêu Bắc lập tức trắng bệch, quay đầu lại thì thấy cặp mắt nâu hồng, con người như của loài rắn đang quan sát mình, một lát sau gã mới bật cười, nói, “Không cần sợ, đó không phải máu người.”

Miêu Tiêu Bắc sửng sốt.

Balaja mở ra một cái hũ bằng vàng bên cạnh, trong đó truyền ra một mùi rượu thơm.

“Là hương vị của huyết tửu.” Balaja vói tay vào hũ lấy ra hai ly rượu, mình tự lấy một ly, đưa Miêu Tiêu Bắc một ly, nói, “Đây là rượu nho sản xuất theo kỹ thuật ngày xưa, bên ngoài thoát trông như máu, hương vị thơm tho cũng rất có dinh dưỡng.” Nói rồi nâng ly nhẹ nhàng chạm ly với Miêu Tiêu Bắc, cười nói, “Vì sức khỏe.”

Miêu Tiêu Bắc xấu hổ gơ ly rượu lên, tự nhủ tôi không muốn uống, ai biết trong này là cái gì.

Balaja uống xong ly của mình, thấy Miêu Tiêu Bắc còn đứng ở nơi đó, cười cười tiếp nhận chiếc ly trên tay cậu, uống cạn, buông hai ly xuống rồi mời Miêu Tiêu Bắc đến sofa ngồi.

Đây là chiếc sofa dài nhất mà Miêu Tiêu Bắc từng thấy.

.

Một bên khác, qua hình ảnh truyền đến từ màn hình giám sát, Phong Tiểu Vũ tấm tắc, “Em nói, sofa này còn dài hơn cả chiếc của Phantom a.”

“Thì đó.” Đầu bên kia Bạch Lâu thêm vào một câu, “Nếu không làm sao Balaja ngủ được, gã đó là rắn.”

Phong Tiểu Vũ rụt cổ lại, nói, “Bạch Lâu, anh lạnh lùng quá nha.”

Nhưng nhìn lại, chỉ thấy Sesier tựa vào chiếc ghế dựa gần đó rầm rĩ cười.

Long Tước có chút lo lắng mà nói, “Sesier, nụ cười của người không phải di truyền của gia tộc đó chứ?”

...

Lam Minh đứng bên ngoài, hẳn lúc này không có tâm trạng vui đùa, chỉ tập trung nhìn màn hình, lẳng lặng chờ đợi, Khế Liêu cũng ra bên ngoài, Tiểu Hoa và Cảnh Diệu Phong hút thuốc ở ven đường.

Thấy Lam Minh nôn nóng, Khế Liêu nhẹ nhàng vỗ vai hắn nói, “Yên tâm đi, chỉ là một con rắn thôi mà.”

Lam Minh gật đầu.

Trong xe, Phong Tiểu Vũ quay đầu lại nhìn Phong Danh Vũ và Huệ Tư Mẫn đang mãi châu đầu nhìn camera phía sau, khó hiểu, “Hai chị hôm nay bị gì vậy? Đau họng sao? Bình thường không phải lú lú liên tục sao?”

“Hứ, đừng ồn!” Phong Danh Vũ đẩy Phong Tiểu Vũ một cái, “Một lát có đặc sắc!”

“Cái gì đặc sắc a?” Phong Tiểu Vũ thắc mắc.

“Tiêu Bắc sắp bị trêu ghẹo a!” Huệ Tư Mẫn nói, “Ánh mắt của xà vương kia có thể dễ dàng nhìn ra!”

“Ánh mắt thế nào?” Phong Tiểu Vũ không rõ.

“Chính là cái loại ánh mắt muốn ăn thịt người này nha!” Phong Danh Vũ kích động, cùng Huệ Tư Mẫn tiếp tục xem.

Bạch Lâu khẽ nhú mào hỏi, “Hai người không phải đi theo chủ nghĩa Lam Bắc sao? Tiêu Bắc bị người khác ngoài Lam Minh lừa giỡn sao lại hưng phấn thế a?”

“Cái này không giống.” Huệ Tư Mẫn cười tủm tỉm xoa tay, Phong Danh Vũ cũng gật đầu, “Loại này gọi là phúc lợi thêm vào, ha hả!”

Bên ngoài, Lam Minh có chút đứng không nổi, Khế Liêu cười gượng, “Mấy bà cô đó từ trước tới nay vẫn hay nói vậy.”

“Vậy cũng không chắc a.” Sphinx ở một bên ồn ào, “Bắc Bắc nhìn ngon như vậy, rất có lực hấp dẫn với người bình thường, hơn nữa bản thân loài rắn mang tính ***, woa, lỡ như nổi lên thú tính.”

“Nói vậy cái gì đó.” Lam Minh nổi nóng, giơ chân đá Sphinx, “Cho người nói vậy!”

“Nha a!” Lúc này, chợt nghe Huệ Tư Mẫn và Phong Danh Vũ hưng phấn kêu lên, Lam Minh quay đầu nhìn màn hình, chỉ thấy Balaja dựa sát vào Miêu Tiêu Bắc, hầu như muốn dính vào, lúc này lập tức thay đổi sắc mặt, nói với Sphinx đang ai oán nằm sấp một bên, “Đứng lên, đi!”

“Đi đâu a?” Sphinx thắc mắc, những người khác cũng nhìn hẩn.

“Đến chỗ nào gần gần một chút mà theo dõi!”

“Đừng đa đoan kinh xà.” Bạch Lâu ló đầu ra nói, “Lão Dương bọn họ còn chưa xuất hiện, đợi khi Tiêu Bắc tra ra đầu mối thì hãy hành động.”

“Đúng!” Phong Tiểu Vũ gật đầu, “Bắc Bắc rất lưu ý đến lão Dương, lỡ như ông ấy xảy ra chuyện gì, Bắc Bắc sẽ tức giận.”

Lam Minh cau mày, ngồi lên Sphinx nói, “Ta chỉ cần đến nơi nào gần hơn thì có thể trực tiếp cảm ứng, không cần ở nơi này lo lắng suông.”

Nói xong, cầm một cái earphones đút vào tai, vừa ngồi trên Sphinx cùng nhau bay đến biệt thự, vừa nghe đối thoại trong earphones.

.

Sau khi ngồi lên sofa, Tiêu Bắc nhìn nhìn Balaja hỏi, “Sao... không phải nói còn có lão Dương và Nhạc Dương sao? Bọn họ không tới?”

Balaja cười cười nói, “Xin lỗi, là tôi giờ trò thôi.”

Tiêu Bắc sững sốt, không hiểu gì mà nhìn gã.

“Tôi quả thật có mời lão Dương, bảo lão Dương gọi điện cho cậu, nhưng sau đó tôi lại hẹn thời điểm khác, nói có tình hình đột xuất, lão Dương vốn định thông báo cho cậu, nhưng tôi nói để tôi gọi cho, tự mình xin lỗi cậu.”

Miêu Tiêu Bắc nhú mày, không quá hiểu, vậy tin nhắn của lão Dương là chuyện gì xảy ra.

“Ngày đó tôi mượn cơ nói cậu có thể thấy số lạ sẽ không nghe, nên mượn điện thoại lão Dương, đồng thời gỡ vài mảnh khóe, gửi cho cậu vài tin nhắn.” Balaja nói, từ trong túi lấy ra một cái SIM điện thoại, giao cho Miêu Tiêu Bắc nói, “Giúp tôi trả cho lão Dương đi, nói là tôi lấy để đùa một chút, mong ông ấy đừng tức giận.”

Miêu Tiêu Bắc rất cuộc cũng hiểu, bỏ SIM vào trong túi, tâm cũng an hơn một chút, xem ra lão Dương không có việc gì, đương nhiên, nếu như Balaja không nói dối.

Balaja thấy Miêu Tiêu Bắc hình như không quá tin tưởng mình, bèn nói, “Nếu cậu không tin, có thể gọi cho lão Dương xác nhận lại.”

Miêu Tiêu Bắc suy nghĩ một chút, vì an toàn, liền gọi một cuộc điện thoại cho lão Dương, không bao lâu, có người bắt máy, là vợ của lão

Dương.

“Chào cô, lão Dương có nhà không?” Tiêu Bắc hỏi.

“Đang tập thể hình, để cô đi gọi cho cậu.”

Rất nhanh, lão Dương tiếp điện thoại, còn thở hổn hển, “Tiêu Bắc a?”

“A, lão Dương.” Tiêu Bắc thở phào nhẹ nhõm, tự nhủ cũng may lão Dương không xảy ra chuyện gì.”

“Cậu biết bữa tiệc của Balaja đã hủy rồi chứ, ông ấy đã báo cho cậu chưa? Điện thoại tôi có vấn đề!”

“Dạ, tôi biết rồi.” Miêu Tiêu Bắc gật đầu, “Vây thôi, tạm biệt.”

...

Tùy ý trò chuyện vài câu, Miêu Tiêu Bắc liền cúp điện thoại, nhún lại, chỉ thấy nụ cười cứng nhắc của Balaja.

Trước mắt nhoáng lên một cái, Miêu Tiêu Bắc thấy được cái bóng rần rất lớn, đầu rần hình tam giác, trên mặt có nụ cười giảo hoạt.

Vô thức nhích về phía sau, Tiêu Bắc có chút khẩn trương.

“Ha hả.” Balaja dường như không thêm để ý, tự nói tự cười, “Không cần sợ, tôi biết, cậu có thể thấy hình dạng thật của tôi.”

Balaja vừa nói ra, tất cả mọi người trong xe sửng sốt, ngay cả Miêu Tiêu Bắc cũng giật mình không thôi, Balaja cư nhiên thừa nhận mình là xà tộc?

“Tiêu Bắc, cậu có năng lực thần kỳ, đúng không?” Balaja đến gần cậu một chút, thấp giọng nói, “Tôi chú ý tới cậu đã rất lâu rồi, cậu không phải người bình thường.”

Miêu Tiêu Bắc cười gượng hai tiếng, “Ha hả... Tôi không hiểu lời ngài cho lắm.”

“Chậc chậc.” Balaja lắc đầu, vươn một ngón tay nhẹ nhàng lắc lắc, “Đừng nói dối tôi Miêu Tiêu Bắc, tôi cũng không phải nhân loại, hơn nữa tôi là kẻ sống sót của một thời đại xa xôi, kẻ thừa kế duy nhất trên thế giới, tình cảnh của cậu tôi rất rõ ràng, đương nhiên tình cảnh của tôi, cậu có thể hiểu mà, đúng không?”

Miêu Tiêu Bắc không nói, cậu không quá rõ Balaja muốn giải thích thêm tới khi nào, cho nên đành chờ gã tiếp tục nói.

Balaja thấy Miêu Tiêu Bắc dường như có dấu hiệu buông lỏng, bèn tiếp tục, “Hay là chính cậu đến tột cùng cũng không biết mình có tiềm lực như thế nào, nhưng tôi rất rõ.”

Tiêu Bắc nhìn nhìn gã, Balaja vươn tay, nhẹ nhàng nắm tay Miêu Tiêu Bắc.

.

“Ai nha, năm rồi năm rồi!” Phong Danh Vũ kích động kêu lên.

“Tiêu Bắc, phản kháng nha!” Huệ Tư Mẫn ồn ào, “Chúng tôi muốn xem bá vương ngành thượng cung và anh hùng cứu mỹ nhân nha!”

Bọn Phong Tiểu Vũ liếc nhìn nhau, cũng may Lam Minh không ở chỗ này.

Nhưng lúc này tâm tình của Lam Minh có thể nói là ác liệt tới cực điểm rồi, hắn ngồi trên lưng Sphinx nghe đoạn đối thoại của Balaja trong earphones, hận đến nghiến răng, tên này chán sống rồi! Sphinx xoay quanh khắp vùng trời trên biệt thự, bao quát từ bên trên, hắn phát hiện một vấn đề... Trên đỉnh của cổ mộ này, có vẽ một vài hoa văn kỳ lạ.

“Lam Minh, người xem bên dưới là cái gì?” Sphinx hỏi.

Lam Minh cúi đầu.

Trần nhà của biệt thự này giống như một cái nắp, nửa hình cung tròn, màu đen tuyền, bên trên vẽ hoa văn cổ quái màu trắng. Hoa văn này rất rắc rối, bất quá lộ ra một cỗ tà khí.

Lam Minh lấy điện thoại cầm tay ra, chụp lại hoa văn trên đó, gửi cho Bạch Lâu.

Bạch Lâu cầm điện thoại di động nhìn một chút thì cũng ngẩn người, tải vào máy vi tính, mở ra cho mọi người xem.

Long Tước vuốt cằm quan sát một lúc lâu, hỏi Sesier, “Đây là phù chú triệu hoán nào đó sao?”

Sesier lắc đầu nói, “Trước đây ta chưa từng thấy loại phù chú này, có điều trông phức tạp như vậy, hẳn là cấp bậc cao nhất, loại phù chú này không có thần lực siêu cường căn bản không thể mở ra!”

“Balaja đang làm gì đó?” Lúc này, Phong Danh Vũ hỏi một tiếng, mọi người tiến tới xem.

Bên trong màn hình, chỉ thấy hai tay Tiêu Bắc bị Balaja nắm lấy.

Balaja luôn miệng nói, huyền thuyên không biết nói cái gì, hình như đang niệm chú ngữ.

“Phong ẩn chú!”

Chính lúc này, Domi ngồi yên một bên không nói vội lên tiếng, “Là phong ẩn chú mạnh nhất!”

“A!” Bạch Lâu hô to một tiếng, “Ký hiệu đó là phong ấn phù! Lam Minh nếu như ở trên không thì rất nguy hiểm, Balaja muốn phong ấn Lam Minh!”

Tất cả mọi người quá sợ hãi, cảm giác như mình đã lọt vào một cái tròng, Khế Liêu và Cảnh Diệu Phong đã thả người tiến vào cổ mộ.

Bạch Lâu vội vã nhả vào earphones, “Lam Minh, Lam Minh đi mau!”

.

Mà đồng thời, Miêu Tiêu Bắc cảm giác được từng dòng chú ngữ đang vây quanh mình, cậu chìm vào bóng tối không thể nào mở mắt. Song song, cơ thể cậu tuôn ra một cỗ lực lượng cường đại, hầu như không thể khống chế. Ngay khi lực lượng này muốn tuôn trào ra, trong nháy mắt, Miêu Tiêu Bắc cảm thấy cổ tay truyền đến một cơn đau... Cậu mạnh mẽ mở mắt!

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Lực Lượng Bị Đánh Thức, Tồn Tại Để Giết Chóc, Tội Nhân Không Được Tha Thứ

Miêu Tiêu Bắc liền cảm giác được một cỗ lực lượng kỳ dị tuôn ra, mà trên cổ tay bỗng nhiên đau đớn, đồng thời cậu cảm thấy trong đầu có một giọng nói đang hô to, bên tai vang lên tiếng rì rầm, đầu đau như muốn nổ tung. Trước mắt còn lóe ra một vài hình ảnh kỳ lạ, hình ảnh trôi rất nhanh, không rõ, nhìn không rõ lắm, chỉ biết là có rất nhiều người, giống như hoàn cảnh ở một thời đại hoang dã hay cổ đại? Rất nhiều người đang xông lên, chém giết, kỵ sĩ, rồng, quỷ quái, người thú và ác ma che kín cả bầu trời... Còn có bầu trời đỏ rực quỷ dị, cùng với con sư tử đang bay lượn...

Sư tử bay?

Miêu Tiêu Bắc đột nhiên phát hiện một hình ảnh quen thuộc, sư tử bay, cùng với người ngồi trên lưng nó, cầm cự dao, bên cạnh vờn quanh con rồng màu lam... Khuôn mặt đẹp như thần minh, tóc dài vàng óng, một mình xông vào cơn bão ác ma đang mãnh liệt tràn đến, sau đó là máu tanh và máu tanh đầy trong mắt...

Miêu Tiêu Bắc thấy rõ gương mặt người nọ, là Lam Minh, cậu định gọi to một tiếng, cậu hiện tại không rõ lắm tình huống đó là như thế nào, nếu hỏi thì Lam Minh có thể nói cho cậu. Nhưng còn chưa kịp há mồm, hình ảnh trước mắt lại từ viễn cảnh biến thành đặc tả, cậu thấy rõ gương mặt của Lam Minh, đó là một gương mặt kỳ lạ. Lam Minh vẫn là Lam Minh như trước, anh tuấn, khí chất như đế vương, ngũ quan tuấn mỹ vô song, khí thế quý giá hoa quý... Chỉ là, Lam Minh này, trên mặt nhuộm máu, khóe miệng

cong lên, lộ ra nụ cười tàn nhẫn nhưng khóe mắt lại động một giọt nước trong vắt, cổ quái đến cực điểm. Trái tim Tiêu Bắc cũng cảm thấy đau đớn, giống như kim đâm vào... Đồng thời, đầu óc giống như muốn nổ tung, đau đến nỗi hầu như mất đi tri giác, phảng phất vô số kim châm đâm vào rồi lại rút ra.

Tiêu Bắc tình tường cảm giác được thân thể của mình xảy ra biến hóa, dường như có gì đó đang tróc ra, là da thịt, hay là kim châm trong da thịt?

Ngay khi thống khổ đến muốn đi tìm chết, bên tai lại truyền đến một giọng nói quen thuộc, “Tiêu Bắc!”

Sau một tiếng nói đó, Miêu Tiêu Bắc giật mình mở mắt, há mồm, phát ra một tiếng thét to... Tiếng thét đó cứ như đã bị thương tổn đến hết mức có thể, đau nhức đến tận tâm phế.

Sau một tiếng thét đó, Balaja thấy được làn da vốn trắng nõn như sữa của Miêu Tiêu Bắc, xuất hiện những ký hiệu màu đen chằng chịt, dường như một loại dây thừng do loại ký hiệu nào đó cấu thành, như đang đối kháng với nội lực trong cơ thể, chú phù đen đúa lan rộng khắp người, giăng co mãnh liệt. mà Tiêu Bắc giống như đang thất thần, mở to hai mắt, nhìn ánh sáng trên đỉnh đầu.

“Nguy rồi!” Balaja hô to một tiếng, căn ngón tay định vẽ gì đó trên mặt đất, nhưng gã vừa vẽ một vòng quanh Miêu Tiêu Bắc, chợt nghe được một tiếng quát to chói tai... Tiếng kêu đó vang lên tận trời xanh, đâm vào trong tai hân vang ong ong, trong nháy mắt, bốn phía nổi lên mây mù đen kịt, Balaja cảm thấy mình như bị cái gì đó đóng đinh, không thể động đậy, mà khe cửa sổ bốn phía, thậm chí bên trong tường, đều có hắc khí cuồn cuộn chảy ra... Gã nghi hoặc rồi sau đó tỉnh ngộ, thất kinh trong nháy mắt bị mừng rỡ thay thế, liên tục hô to, “Thì ra là thế, thì ra là thế, ha ha ha!”

Lúc này, không chỉ gã, ngay cả những người ở bên ngoài cũng nghe được tiếng vang đó, bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngất người.

Mà Khế Liêu, Cảnh Diệu Phong lúc này đã đuổi tới ngoại vi biệt thự.

Chỉ thấy trên nóc nhà hình tròn của biệt thự kia, ánh sáng bắn ra bốn phía, dường như những luồng ánh sáng đan thành những bức tường.

Mà trong ánh sáng chói mắt đó, Lam Minh ngồi trên lưng Sphinx, bên người là Lam đã thoát khỏi cơ thể Lam Minh bay quanh.

Dáng vẻ của Lam Minh cũng không có nhiều ít thống khổ, chỉ là cau mày, nhìn chăm chăm bên dưới, còn tiếng kêu kia cũng không phải do động vật sống phát ra, mà là trên bầu trời trên đầu Lam Minh, không biết từ lúc nào đã nứt ra một lỗ hổng thật lớn!

“Nguy rồi!” Cảnh Diệu Phong dường như rất quen thuộc với thứ này, định tiến đến, chợt nghe phía sau có người kêu lên, “Đừng tới gần!”

Cảnh Diệu Phong sửng sốt, quạt đầu lại... đó chính là Bạch Lâu. Anh giống như nhận được mệnh lệnh, thực sự không dám nhúc nhích mà đứng im tại chỗ, nhìn Bạch Lâu.

Lúc này, những người khác cũng tới rồi.

“Đó là cái gì?” Sesier rất kinh hoàng.

“Không xong.” Long Tước hô to, “Balaja chơi quá đà rồi, gã đó khẳng định không ngờ tới kết quả như vậy.”

“Đến tột cùng chuyện gì xảy ra?” Phong Tiểu Vũ thắc mắc.

“Phong ấn phù dẫn đường cho lực lượng trong cơ thể Tiêu Bắc.” Bạch Lâu nói, “Nhưng một phù chú nho nhỏ như vậy, căn bản không chịu nổi

linh lực trong cơ thể Tiêu Bắc, tình hình lúc này là do thần lực trong cơ thể cậu ta hình như đã bị triệu hoán, đang thức tỉnh, năng lượng đang phá tan phù chú xung quanh.”

“Còn những linh thể kia là gì?” Khế Liêu thắc mắc, “Sao lại âm trầm như vậy?”

“Bởi vì Tiêu Bắc đến từ thời thái cổ, linh lực cũng đến từ thời thái cổ.” Long Tước nhíu mày, “Quá độ tập trung phóng xuất ra năng lượng nên trực tiếp đả thông đường tới không gian đó... Những ác linh bị phủ đầy bụi kia cũng bị phóng ra!”

“Vậy...” Khế Liêu sốt ruột, “Lam Minh đang làm gì?”

“Lam Minh cũng là người đến từ thời đại kia, hẳn đang nỗ lực giúp cho Tiêu Bắc.” Long Tước cau mày, “Kết cục lúc này chỉ có hai.”

“Cái gì?” Tất cả mọi người hỏi.

“Một, Tiêu Bắc chịu không nổi năng lượng này, cậu ấy sẽ cùng với Lam Minh bị lực lượng này thôn phệ. Vì vậy, thần lực sẽ hoàn toàn mở ra thế giới thần ma ở thời đại thái cổ.”

“Vậy sẽ ra sao?”

“Đó tuyệt đối là một thời đại mà các người không muốn biết.” Long Tước lạnh lùng nói, “Nơi giết chóc và tà ác, không có gì cả, nhân loại như con kiến bị thần ma giẫm dưới chân, cuộc sống không bằng cả súc vật thời nay.”

Tất cả mọi người nhíu mày.

“Còn khả năng kia?” Phong Tiểu Vũ hỏi.

“Lam Minh đánh thức Tiêu Bắc, để cậu ta khổng chế năng lượng của bản thân, thu hồi linh lực trong cơ thể, vì vậy, tất cả khôi phục bình thường, phong ấn của Tiêu Bắc được giải trừ.”

“Tiêu Bắc có thể!” Phong Tiểu Vũ nói, “Nhất định có thể!”

“Những linh thể kia đi vào như vậy, có thể thương tổn Tiêu Bắc không?” Phong Danh Vũ hỏi.

“Chúng ta đi hỗ trợ!” Domi đề nghị, mọi người muốn đi đến phía trước, lại bị Long Tước ngăn cản, “Đừng đi!”

“Nếu đi sẽ bị năng lượng đó nuốt hết!” Bạch Lâu cũng nói, “Đó không phải trò đùa, ở đây chỉ có Lam Minh có thể chịu được năng lượng này!”

Đang nói, mọi người liền thấy linh lực nọ càng lúc càng mạnh... Tia sáng cũng ngày càng mạnh, Lam Minh và Sphinx cùng với Lam, hầu như bị năng lượng thôn phệ, mà đồng thời, trong bầu trời xuất hiện một vòng xoáy đen rất lớn... Đã chuyển từ đêm đen thành tinh không, dĩ nhiên lại sáng rực lên, hiện ra một màu đỏ mận chói nham nhật.

“Huyết sắc tà dương...” Long Tước mặt mũi trắng bệch, “Không nên... Tiêu Bắc phải gắng chịu đựng a!”

Lúc này, Cổ Lỗ Y đột nhiên vỗ cánh bay lên, dùng tốc độ cực nhanh, trực tiếp bay ào vào trong biệt thự.

“Cổ Lỗ Y!” Phong Tiểu Vũ muốn đuổi theo, bị Long Tước kéo lại, “Chờ một chút, Cổ Lỗ Y nói không chừng có thể đi!”

“A?” Tất cả mọi người nhìn Long Tước.

“Nhưng Cổ Lỗ Y chỉ là em bé thôi mà...”

“Không, bạch long là linh thể cực mạnh, then chốt là Cổ Lỗ Y mỗi ngày đều ở bên Tiêu Bắc, linh hồn gần với cậu ấy nhất! Hơn nữa Tiêu Bắc lại yêu thương nó.”

Mà lúc này trong biệt thự.

Balaja đã bị năng lượng kia trói lại, thân hình gã dần dần cải biến, phát ra tiếng kêu thống khổ, gã đã không thể bảo trì hình dáng con người, nửa thân dưới khôi phục hình thái đuôi rắn, càng lúc càng lớn... Đầu lưỡi cũng biến thành lưỡi rắn khè ra, gương mặt dần dần nhọn lên, tứ chi cứng ngắc không thể hành động. Nhìn Miêu Tiêu Bắc bị hắc khí vây quanh ở giữa, năng lượng cuộn tròn chảy ra ngoài, Balaja đột nhiên cười phá lên, “Trời xanh phù hộ! Trời xanh phù hộ! Chúng ta trở lại, trở lại! Trở lại niên đại giết chóc kia, giết chết những kẻ nhân loại này! Thần ma trở về đi!”

Ngay khi gã rít gào, ánh mắt Miêu Tiêu Bắc đại ra nhìn chăm chăm vòng sáng ở lỗ hồng trên đầu, ý thức dần dần không rõ... Bầu trời màu đỏ mân cô kia, sao mà quen thuộc...

Ngay khi cậu sắp mất đi toàn bộ ý thức, khiến chính mình giải trừ đi thống khổ, đột nhiên nghe được một tiếng nói non nớt quen thuộc hô lên, “Bắc Bắc!”

Trong nháy mắt, hắc ám trước mắt Miêu Tiêu Bắc tan biến, trong hư vô mờ mịt, cậu chuẩn xác tìm được vị trí của Cổ Lỗ Y, thấy được gương mặt tròn vo quen thuộc của nó, cảnh tượng bốn phía cũng dần rõ ràng lên, đồng thời thấy được Lam Minh ở giữa không trung.

Lam Minh vốn đang cau mày, nhưng trong giây phút nhìn vào Miêu Tiêu Bắc, bốn mắt chạm nhau, liền lộ ra một nụ cười —— Làm tốt lắm, Cổ Lỗ Y!

Miêu Tiêu Bắc trong nháy mắt thanh tỉnh lại, thấy được hoàn cảnh hỗn độn bốn phía, trong lòng khê động —— Sao lại có thể như vậy? Là cậu tạo

thành sao?

Ngay khi cậu lo lắng người khác có bị thương hay không, Lam Minh đang bị làm sao... bên tai đột nhiên truyền đến tiếng kim loại vỡ vụn, sau đó, trên người buông lỏng.

Tiêu Bắc nhất thời cảm thấy hô hấp thuận hơn rất nhiều, phảng phất như xiềng xích trói buộc quanh mình đã đứt gãy, cảm giác đau đớn toàn thân hoàn toàn biến mất, năm giác quan bắt đầu khôi phục.

Tiêu Bắc há mồm gọi, “Lam Minh!”

Ngay khi cậu gọi tên của Lam Minh, thì nhìn thấy những tia sáng xung quanh biến mất trong nháy mắt, linh lực khổng lồ trực tiếp trở về thân thể cậu, động xoáy trên bầu trời đóng lại, hoàn toàn biến mất...

Hắc khí xung quanh ngưng kết lại, hình thành một loại kết tinh như băng đá, đồng thời phát ra tiếng vỡ “răng rắc”, bông tuyết che kín bầu trời, cùng với toàn bộ đồ dùng trong biệt thự giống như thủy tinh công nghiệp vỡ thành bột phấn, hòa tan vào trong gió...

Miêu Tiêu Bắc đặt mông ngồi xuống đất, trơ ra nhìn biệt thự tan biến, chỉ còn bầu trời đêm mênh mang, đèn đường sáng trưng, xa xa truyền đến giọng nói của Long Tước, “Tiêu Bắc!”

Miêu Tiêu Bắc sửng sốt, đỉnh đầu, Sphinx rít gào một tiếng, Lam đã dẫn đầu đáp xuống, vọt tới gần con rắn khổng lồ Balaja.

Miêu Tiêu Bắc hồi phục tinh thần, ngẩng đầu lên, nhưng lại thấy Balaja lao xuống trực tiếp vọt tới gần mình, mở cái mồm to như có thể nuốt chửng một chiếc xe hơi.

“Tiêu Bắc!” Đám Phong Tiểu Vũ cả kinh kêu lên.

“Cô kỹ!”

Ngay khi Miêu Tiêu Bắc không biết nên làm gì, chợt Cổ Lỗ Y vọt tới trước mặt cậu, phòng má lấy một hơi hướng về phía rấn khổng lồ.

“Phùng” một tiếng, ngọn lửa to mà người ta không thể tưởng tượng từ trong miệng Cổ Lỗ Y phun ra, trực tiếp phun vào trong miệng Balaja.

Balaja đau đớn khó nhin, chiếc lưỡi dài bị đốt trụi, trong mắt sung huyết, Cổ Lỗ Y vọt bay về phía khác, như là muốn dẫn dắt nguy hiểm đi cho Miêu Tiêu Bắc, Balaja thẹn quá thành giận, trực tiếp đuổi theo Cổ Lỗ Y.

Cổ Lỗ Y dù sao vóc dáng cũng nhỏ xiu, dù ra sức bay nhưng vẫn bị đuổi theo, mắt thấy nó sắp bị ngoạn, Miêu Tiêu Bắc hô to một tiếng, “Cổ Lỗ Y!” Song song vươn tay ra.

Cổ Lỗ Y liền cảm thấy mình bị lực lượng rất mạnh tóm một cái, thoáng cái quay lại trong lòng Miêu Tiêu Bắc.

Miêu Tiêu Bắc bị Cổ Lỗ Y mập mập tông vào ngực, cũng sửng sốt, vươn tay đón lấy nó, cả hai liếc mắt nhìn nhau, đều là kinh ngạc không thôi.

Mà bởi vì một khoảnh khắc này, Balaja cũng sửng sốt, trong nháy mắt khi gã ngậy người thì Lam đã bay tới, Lam dường như khôi phục nguyên hình, thể trạng gần bằng với Balaja, hấn há to miệng lộ ra răng nanh, cắn ngập vào cổ Balaja...

Balaja tru lên một tiếng rồi liều mạng giãy dụa, đất trời nhất thời tối sầm, rền rã khổng lồ quần lấy nhau, bắt đầu cắn xé.

“Thứ này thật ghê tởm!” Lúc này, Khế Liêu bọn họ đã đi tới bên cạnh Miêu Tiêu Bắc, Bạch Lâu dìu cậu đứng lên, “Không sao chứ?”

“Không.” Miêu Tiêu Bắc lắc đầu, cậu lúc này cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ là thấy trong lòng, Cổ Lỗ Y vẻ mặt hạnh phúc ôm cậu cọt cọt lui.

Miêu Tiêu Bắc vươn tay, nhẹ nhàng xoa xoa đầu nó, “Cổ Lỗ Y, bạch long quả nhiên là người bảo vệ trung thành nhất.”

“Cọt cọt ~” Cổ Lỗ Y cọt càng thêm mỹ mãn.

Lúc này, bầu trời vang lên tiếng sấm, mọi người ngẩng mặt lên, chỉ thấy Lam và Balaja đã tách xa nhau.

Sphinx công Lam Minh lao xuống, Lam Minh hô lên một tiếng, “Lam! Tránh ra!”

Lam lập tức lui ra phía sau, chỉ thấy Lam Minh quơ cự đao, cùng Sphinx lao đến Balaja.

Miêu Tiêu Bắc đột nhiên cảm thấy hình ảnh này giống như đã từng nhìn thấy, có chàng trai tóc vàng như ánh mặt trời, cười con sư tử bay có đôi cánh thật lớn bay lượn, vùng thanh đao vĩ đại nhắm về phía ác ma người đầy máu tươi, phía sau là một con rồng bay màu lam. Kỵ sĩ nộ hung tàn, thị huyết... khi vùng đao giết chóc, khóe môi hằn mang theo nụ cười, khi ác ma ngã xuống, khóe mắt hằn mang theo nước mắt... Hẳn tồn tại là để giết chóc, là tội nhân không được tha thứ...

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Thu Hoạch Bất Ngờ, Câu Chuyện Của Lam, Quá Khứ Thuộc Về Lam Minh

Miêu Tiêu Bắc có chút không thể phân biệt rõ ràng mình vừa thấy rốt cuộc là sự thật hay là ảo giác, cậu lắc đầu, khi vừa mở mắt nhìn lại, phát hiện màu sắc kỳ dị trên bầu trời kia quả nhiên là ảo giác, dường như hơi lệch sang thời không khác. Lúc này nhìn lại, màn đêm đen kịt phủ kín bầu trời, chỉ có hai bên chiến đấu không hề có gì thay đổi.

Balaja sau khi biến thân thành rắn, mọc ra vảy rắn rất lớn xòe tung khiến người khác nổi gai ốc, cùng với thân thể máu thịt tung tóe vì bị thương.

Sphinx giang cánh, xuyên qua khe hở mà thân thể rắn khổng lồ giãy dựa tạo ra, bình thường trông nó rất lớn, nhưng so với rắn khổng lồ, có vẻ linh xảo lại nhanh hơn rất nhiều. Minh trong tay Lam Minh, lóe ra ánh sáng lạnh lẽo dị thường, vảy rắn nặng nề trên người Balaja hiển nhiên không thể ngăn trở lưỡi đao sắc bén của Minh, tiếng kim loại chạm nhau, lộ ra một loại hàn quang quỷ dị.

Đồng thời, những người ở dưới quan chiến phát hiện đỉnh đầu có gì đó rơi xuống... nhỏ vun, giống như vảy rắn bị chém vun.

“A!”

Lúc này, chợt nghe Phong Tiểu Vũ hô to một tiếng, mọi người cúi đầu nhìn, chỉ thấy vảy nhỏ rơi đầy đất dĩ nhiên lại chậm rãi nhúc nhích.

Sau đó, đột nhiên bắn lên, giống như nghìn vạn thanh kiếm bén nhọn bắn tới Lam Minh và Sphinx đang lửng lơ trên bầu trời.

“Lam Minh!” Miêu Tiêu Bắc cả kinh kêu lên, Long Tước bên cạnh vỗ vai cậu, ý bảo không sao.

Quả nhiên, Sphinx nhảy lên xông vào giữa không trung, đồng thời, Lam Minh phía trên thả người nhảy khỏi lưng nó, Balaja vừa thấy Lam Minh đơn độc, nghĩ là cơ hội tốt, lập tức vọt tới, mở ra cái miệng khổng lồ đỏ lòm.

Lam Minh thấy miệng rắn đã tới gần, chậm rãi cong khoe miệng... Đôi mắt tam giác của Balaja nhìn thấy thần sắc của Lam Minh thay đổi thì có chút do dự, Lam Minh chợt lóe... Khi lần nữa xuất hiện, đã bay ra sau lưng gã.

Balaja kinh hãi, giấy dựa muốn tránh né, nếu như Lam Minh chém đứt cột sống gã thì phiền rồi, nhưng động tác của Lam Minh hiển nhiên nhanh hơn tưởng tượng của gã nhiều lắm, cự đao một kích chém ngập vào lưng Balaja, vẫn chưa chém đứt, mà là nắm chặt chuôi đao đẩy về phía trước...

Balaja phát ra tiếng kêu cổ quái, vì để không bị Lam Minh chém làm hai, Balaja bị ép phải lao ra phía trước. Nhưng cử động của gã nằm trong dự tính của Lam Minh. Lam Minh vươn tay tóm lấy đuôi rắn, vặn người chuyển động, Balaja bị vung lên cao, thân thể khổng lồ của gã vừa lúc chặn lại những mảnh vảy từ dưới bắn lên. Cái bụng mềm mại bị bắn thủng, khiến gã điên cuồng hét lên, trong mắt tràn đầy tơ máu đỏ rực, dường như vô cùng căm giận.

Balaja bắt đầu giấy dựa, điên cuồng mà giấy dựa, Lam Minh cũng không nắm đuôi gã nữa, thả người nhảy lên, đứng trên lưng Sphinx đã sớm chờ tại không trung.

Nghe được tiếng rít gào của Balaja, Lam Minh đột nhiên hưng phấn lên, Miêu Tiêu Bắc chợt nghe được tiếng kêu quen thuộc truyền đến bên tai, kèm theo tiếng hít thở nhẹ nhàng chậm chậm nặng nề.

Loại thanh âm này giống như ngày ấy tại thư viện, khi Lam Minh vừa tỉnh lại cậu cũng từng nghe được.

Balaja xoay người giữa không trung, cuồn cuộn lao về phía Lam Minh, Lam Minh đứng trên lưng Sphinx, thấy gã nhắm về phía mình, đột nhiên bật cười, hai tay nâng đao, hướng về phía con rắn khổng lồ kia phóng đi.

Sphinx ở phía sau rít gào, dường như hưng phấn đến cực điểm.

Bọn Tiêu Bắc ở phía dưới nhìn lên, trong tiếng kêu kinh hoàng của bọn họ, Lam Minh trực tiếp nhảy vào miệng Balaja... Chỉ lặng thinh trong chốc lát, thân thể Balaja đột nhiên nổ tung, giống như bị ném bom oanh tạc, từ trên lưng gã một khóm hoa lửa văng tung tóe... Hoa lửa một đường từ trên đầu Balaja trực tiếp lan đến vùng đuôi, sau đó, trong vòng ba giây thì dừng lại... Chỉ thấy Balaja đột nhiên điên cuồng hét lên một tiếng, một phân thành hai...

Lam Minh từ trong thân thể gã nhảy ra, đáp xuống lưng Sphinx, trên người ngay cả vết máu cũng không có, mà Balaja cũng bị đá văng ra... Thân thể khổng lồ qua một trận giãy dụa thì giống như vỏ đậu bị mở ra, máu tươi tuôn như thác nước.

Tiếng kêu của Balaja vẫn còn vang lên liên tục, làm cho kẻ khác nổi cả da gà, giây đàn đạch giữa không trung vài cái, bắt đầu chậm rãi rơi xuống.

“Gã đó chết chưa?” Phong Tiểu Vũ hỏi mọi người.

“Chỉ là bị trọng thương, xà tộc không phải dễ chết như vậy.” Long Tước nói, nhẹ nhàng vỗ vỗ Miêu Tiêu Bắc, “Tốt nhất là có thể đuổi gã về thế giới kia.”

Miêu Tiêu Bắc hơi sững sốt, quay đầu lại nhìn Long Tước.

“Người có thể tổng hản trở lại.” Long Tước thấp giọng nói, “Lực lượng của người đã khôi phục.”

Miêu Tiêu Bắc nhú mào... Tuy rằng cậu không phải rất rõ lực lượng của mình như thế nào, nhưng thật ra cậu cũng nguyện ý thử một lần... Con rắn khổng lồ này trong mắt cậu cứ như khủng long, bản thân sự tồn tại của nó không phải là một sai lầm, đáng tiếc chính là nó sống không đúng địa phương.

Nghĩ tới đây, Miêu Tiêu Bắc nhìn chăm chú vào con rắn đã rơi xuống đất cách đó không xa, nhắm mắt lại tập trung nghĩ —— Trở lại thế giới thuộc về mình đi thôi.

Trong đầu Miêu Tiêu Bắc hiện lên suy nghĩ này, sau đó bầu trời lập tức rền vang tiếng sấm, sau đó, một vòng xoáy rất lớn tuôn chảy trong những tầng mây, vòng xoáy càng tụ càng lớn, cuối cùng ở trung gian sinh ra một lỗ hồng tối om.

Balaja ngẩng mặt thấy được lỗ hồng kia thì bắt đầu giãy dụa, dường như muốn đào tẩu, nhưng lỗ hồng đã vươn ra vô số cánh tay đen quẩn lấy gã, sau đó không để ý đến sự giãy dụa và gào thét tuyệt vọng của gã, kéo gã vào trong lỗ hồng... Bị cuốn theo Balaja là những chiếc váy quý dị rải đầy đất và những vũng máu tươi... Toàn bộ đều bị đưa vào trong lỗ hồng kia.

Cảnh này cực kỳ chấn động lòng người, nhưng lại kết thúc trong nháy mắt... Khoảnh khắc, bầu trời đã khôi phục sự bình yên vốn có, trong màn đêm những vì sao lấp lánh đẹp vô cùng, dường như đang mê hoặc, nỗ lực chứng minh cảnh tượng vừa rồi chỉ là ảo giác mà thôi.

Lam Minh ngồi trên lưng Sphinx, đứng trong đám mây, yên lặng nhìn lỗ hồng đang khép lại, hình như có thể nghe được tiếng chém giết thuộc về thế

giới kia từ bên trong truyền đến... Lệ khí trên người Lam Minh dần dần tiêu tan, Minh trong tay cũng phục hồi nguyên trạng.

Sphinx quay đầu lại nhìn nhìn hắn, hỏi, “Thế nào? Đã nghỉen chưa? Đã lâu không có cảm giác này ha.”

Lam Minh khẽ nhoen khóe miệng, cũng không tệ lắm.

“Hắc hắc, nhìn bản mặt người thống khoái chưa kìa, dù sao năng lực của Bắc Bắc cũng hồi phục rồi, người có thể tùy thời bảo cậu ấy tổng người biến về niên đại kia đại khai sát giới, sau đó lại mang người về.” Sphinx đề nghị.

Lam Minh nhường mi một cái, “Uy uy, đừng nói kiểu đó cứ như ta là một tên cuồng sát vậy, tóm lại ta là một người rất rất thân thiện.”

Sphinx vẫy cánh gọi Lam đang vờn qua vờn lại ở xa xa, “Uy, Lam, về thôi!”

Lam ngoan ngoãn bay trở lại, nhảy vào trong thân thể Lam Minh.

Sphinx công Lam Minh xuống dưới, thấy tất cả mọi người đứng ở nơi đó, Miêu Tiêu Bắc ôm Cổ Lỗ Y trong lòng, ngẩng mặt nhìn bọn họ.

“Ai, Lam Minh.” Sphinx quay đầu nhìn Lam Minh, “Có phát giác ra thằng nhóc Cổ Lỗ Y đoạt danh tiếng của người chưa?”

Lam Minh nhường mi, “Hả?”

Sphinx liếm liếm mép, nói, “Nếu như người không mỗi ngày đùa giỡn Bắc Bắc, hoặc là tùy thời bày ra khí phách vương giả để cướp ‘đất diễn’, thì chẳng phải chỉ là người qua đường?”

Lam Minh nhú mày nhìn Sphinx, “Ý người là mỗi ngày cọ cọ Bắc Bắc, cướp quyền lợi về phe mình?”

Sphinx lắc bộ bờm oai vệ, “Bằng không chúng ta diệt Cổ Lỗ Y? Nếu không thì chờ một vạn năm sau nó trưởng thành, có thể sẽ giành Bắc Bắc đi đó.”

“Sphinx.” Lam Minh cong khóe miệng, “Cổ Lỗ Y và Tiêu Bắc là cả hai bên.”

“Hả?” Sphinx khó hiểu, ngẩng đầu nhìn Lam Minh, “Có ý gì a?”

“Tiêu Bắc cho Cổ Lỗ Y tình thương của cha, cho nên Cổ Lỗ Y hồi báo lại.” Lam Minh thản nhiên nói, “Ta và Tiêu Bắc cho tới giờ chỉ bất quá là hai người độc lập bị phù chú liên hệ cùng một chỗ mà thôi, cảm tình, cần có hai bên nỗ lực mới có tiến triển. Bất quá tiếp nhận một tên quái vật làm tình nhân khó hơn tiếp nhận một đứa bé đáng yêu làm con nhiều lắm.”

Sphinx cười, “Ta còn tưởng người đã động tâm rồi.”

Lam Minh nhìn Miêu Tiêu Bắc cách đó không xa, cười cười, “Muốn để một con quái vật không biết sống bao lâu động tâm, chỉ có thể nghe theo ý trời... Bất quá quả thật ta cũng thích Tiêu Bắc, cậu ấy rất dễ thương.”

Sphinx gật đầu, “Ừ... Ta cũng thích, nhìn vóc người kìa... Chẹp chẹp!”

Vừa dứt lời, Lam Minh đã giơ tay dấm cho một quyền, “Liên quan khi gì tới người! Nếu như có ngày nào đó có người nói người cướp danh tiếng của ta, ta nhất định xử người trước tiên!”

...

Đáp xuống đất, Tiêu Bắc đi qua hỏi Lam Minh, “Không sao chứ?”

Lam Minh lắc đầu, vươn tay chọt chọt Cổ Lỗ Y đang ngồi trong tay Miêu Tiêu Bắc, “Làm không tệ Cổ Lỗ Y.”

“Cô cô.” Cổ Lỗ Y thỏa mãn mà ngáp một cái thật to, xem ra có chút mệt mỏi.

“Uy!” Lúc này, Bạch Lâu đến phía trước kiểm tra hô gọi mọi người, “Tầng hầm bên dưới biệt thự, hình như có một cỗ quan tài!”

Tất cả mọi người đi tới, quả nhiên, chỉ thấy trên mặt đất có một cái nắp đậy màu vàng kim... quan tài hình vuông.

“Mở ra nhìn xem.” Khế Liêu và Domi đi tới, vươn tay cùng nhau mở ra nắp quan tài khổng lồ kia... Cực kỳ nặng nha.

Mọi người nhìn vào bên trong, chỉ thấy tối om như mực.

Lam Minh vươn tay chộp Cổ Lỗ Y tới, nói, “Thắp chút lửa lên coi.”

Cổ Lỗ Y phòng má, thối ra một ngọn lửa.

Mọi người nường theo ánh lửa nhìn vào, chỉ thấy trong quan tài khổng lồ này, có rất nhiều quan tài nhỏ.

“A!” Sphinx nhìn vào một cỗ quan tài trong đó nói, “Là thú một sừng!”

“Đều là xương khô thôi!” Bạch Lâu và Long Tước nhảy vào trong quan tài, từ trong viên mắt của thú một sừng lấy ra một cái nhãn cầu... Đều là bị ô nhiễm.

“Còn có rất nhiều nguồn ô nhiễm!” Sesier ngồi xổm xuống bên quan tài vàng, chỉ vào những cỗ quan tài nhỏ khác, trên nắp quan tài có vẽ những phù chú đủ màu, “Đây là triệu hoán phù và ác hóa phù, hẳn là tái sinh các chủng tộc đã tuyệt chủng từ xưa.”

“Quan tài này hình như ngay bên dưới sofa lúc nãy Tiêu Bắc ngồi.” Cảnh Diệu Phong nói, “Xem ra, Balaja muốn dùng linh lực của Tiêu Bắc để

đánh thức những sinh vật nguy hiểm này, đồng thời phong ấn Lam Minh, chỉ là không ngờ linh lực của Tiêu Bắc không khống chế được.”

“Long Tước.” Sesier ngoắc, “Lấy hết tất cả nhân cầu ra đi, để Bắc Bắc tẩy trừ rồi chúng ta trả lại cho Poseidon.”

Long Tước gật đầu, mở từng quan tài một lấy ra nguồn ô nhiễm.

Bạch Lô tại góc quan tài không lồ tìm được một cái hộp nhỏ.

“Đây là cái gì?” Hắn vươn tay mở hộp ra, chỉ thấy bên trong là một quyển trục.

“A!” Bạch Lô hét to một tiếng, tất cả mọi người bị hắn làm cho kinh ngạc nhảy dựng, chỉ thấy Bạch Lô từ trong hộp lấy ra quyển trục, nói, “Vũ dạ tập a!”

Lam Minh nhảy xuống đón lấy, tiếp nhận quyển trục mở ra nhìn, gật đầu, “Quả thật là một quyển trong số đó! Triệu hoán phù ác hóa phù các loại, có lẽ đều học từ nơi này.”

Tất cả mọi người mừng rỡ, đây chính là kinh hỉ ngoài ý muốn a.

Miêu Tiêu Bắc vươn tay tiếp nhận Vũ dạ tập mà Lam Minh đưa cho, mở ra nhìn, bên trên chính là các loại vũ đạo tế tự, cùng với phù chú, chỉ là lần này Miêu Tiêu Bắc dĩ nhiên phát hiện, những chữ này cậu có thể hiểu!

“Cái này tôi đọc được!” Miêu Tiêu Bắc đột nhiên lên tiếng.

“Người đương nhiên đọc được.” Long Tước từ trong quan tài nói vọng lên, “Những gì ghi chép trong Vũ dạ tập này, vốn chỉ có thiên nhân mới có thể hiểu, người hiểu những chữ này là đương nhiên.”

“Chúng ta mang quan tài này đi thôi.” Long Tước nói, “Thứ này có thể trừ tà a!”

“Người định đem bán chứ gì?” Lam Minh khinh bỉ nhìn hăn.

Long Tước nhìn trời.

...

Sau khi bận rộn một phen, mọi người trở về biệt thự.

Vòi sen trong phòng tắm của Lam Minh còn chưa sửa, hăn vẫn chạy đến phòng của Tiêu Bắc mà tắm.

Miêu Tiêu Bắc mang theo Cổ Lỗ Y ngâm mình trong bồn tắm lớn, Lam xoay quanh trên đỉnh phòng, Tiêu Bắc cầm vòi sen và một cái bàn chải, đang cọ rửa cho bộ lân giáp sáng bóng của hăn.

“Lam Minh.” Tiêu Bắc gọi Lam Minh đang gội đầu.

“Hả?” Lam Minh lên tiếng, vươn tay đẩy ra cái đuôi của Lam đang vì đang thoải mái mà quét qua quét lại trên người hăn.

“Anh đã sống ở nơi đó bao lâu a?” Miêu Tiêu Bắc hỏi.

Lam Minh sửng sốt, hỏi, “Nơi nào?”

“Chính là... nơi có bầu trời màu đỏ mân côì.” Miêu Tiêu Bắc trả lời.

Lam Minh dừng lại một chút, bật cười nói, “Cái này gọi là huyết sắc tà dương.”

“Nghe rất là thê mỹ nha.” Tiêu Bắc dựa vào bồn tắm, Cổ Lỗ Y cầm một cái bông tắm thấm sữa tắm đang trượt tới trượt lui trên lưng Lam, lau ra một chuỗi bọt dài.

“Thật lâu.” Lam Minh nói, “Ta sinh ra ở đó.”

“Vậy sao anh lại khóc?” Miêu Tiêu Bắc từ đầu tới cuối rất lưu ý điều này, cuối cùng vẫn nhin không được mà hỏi ra.

Lam Minh khựng lại một chút, một lúc lâu mới quay đầu nhìn cậu, trả lời, “Không a, người nhìn lầm rồi.”

Miêu Tiêu Bắc nhú mày, Lam Minh lại xạo, “Tôi thấy rõ ràng.”

“Người nhìn lầm rồi.”

“Thật sự!”

“Không có!”

“Khóc cũng đâu có gì là xấu... Mặc gì không dám thừa nhận?”

“Không!”

...

Kết quả của cuộc tranh luận là Lam Minh thà chết không thừa nhận, Tiêu Bắc cũng không cách nào đối phó.

.

Buổi chiều, Miêu Tiêu Bắc ngủ không được, cầm Vũ dạ tập tựa ở đầu giường mà xem.

Cổ Lỗ Y nằm bên cạnh đã ngủ say, Sphinx hẳn là đang nằm trên tấm thảm dày ngoài cửa, Tiêu Bắc có thể nghe được tiếng ngáy ngủ của nó.

Tiêu Bắc đọc sách được một lát, chợt thấy cánh cửa mở ra, Lam chậm rãi bay tới.

“Lam?” Tiêu Bắc thấy Lam bò lên giường, chọn một góc độ mà ngủ, còn gác cằm trên gối đầu của cậu, có chút dờ khóc dờ cười.

Gần đây Lam thường xuyên đi ra, ngủ bên cạnh Lam Minh, sao hôm nay lại tới chỗ cậu? Mộng du sao?

Bởi vì hình thể của Lam rất lớn, Tiêu Bắc ôm Cổ Lỗ Y bắt đầu cân nhắc, có cần cho hắn mượn cái giường này hay không.

Chính lúc này, chợt nghe Lam đột nhiên lên tiếng, thanh âm trầm thấp mà khàn khàn, “Bắc Bắc.”

Miêu Tiêu Bắc cả kinh, xoay mặt nhìn Lam, chỉ thấy dáng vẻ của hắn rất ôn hòa, mắt nửa khép nửa mở, đồng tử màu lam, còn xanh hơn cả nước biển.

“A...” Miêu Tiêu Bắc nhích sang một bên, Lam dĩ nhiên lại lên tiếng nói chuyện với cậu.

“Ta thỉnh thoảng có thể thanh tỉnh.” Lam nhích người một chút, thấp giọng nói, “Gần đây năng lực của người khôi phục, ảnh hưởng tới ta giúp ta bảo trì thanh tỉnh, thật lâu không nổi bạo.”

Miêu Tiêu Bắc gật đầu nhìn hắn.

“Người có muốn biết quá khứ của Lam Minh không?” Lam rướn lên, ngược mắt nhìn Miêu Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc mở to hai mắt, hỏi, “Cậu muốn nói cho tôi sao? Lam Minh biết thì có tức giận không?”

Lam lắc đầu, “Ta nghĩ người nên biết chuyện này, quá khứ của Lam Minh.”

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Thế Giới Không Thuộc Về Người Và Bản Thân Người Không Thuộc Về Thế Giới

Lam đột nhiên đi vào khiến Miêu Tiêu Bắc có chút giật mình, khi nghe bảo hần có chuyện muốn nói cho mình, mà lại là chuyện quá khứ của Lam Minh, Tiêu Bắc mở to hai mắt nhìn hần, hỏi, “Tại sao lại nói cho tôi? Lỡ sau khi nghe xong có phản ứng nào không tốt thì sao? Tôi rất sợ biết bí mật của người khác.”

Lam nhẹ nhàng lắc lắc râu, khước miệng giật giật, dường như đang cười, lắc đầu nói, “Yên tâm đi, không có bất luận kết quả nào không tốt, ta chỉ muốn người càng thêm hiểu về Lam Minh, tha thứ cho việc đôi khi hần cố tình gây sự.”

“Lam Minh có sao không.” Tiêu Bắc đặt Cổ Lỗ Y tới bên cạnh, nằm lên gối đầu ngáp một cái nói với Lam, “Anh ấy thỉnh thoảng hơi kỳ lạ một chút, nhưng cũng không phải là quá bốc đồng, còn có nhiều người khó ở chung hơn nữa kia.”

Lam đảo mắt nhìn Miêu Tiêu Bắc, đôi mắt Lam mang theo ánh huỳnh quang nhàn nhạt, dường như có thể lưu động, trong đêm tối có vẻ rất rõ ràng, không dọa người, mà rất đẹp.

Tiêu Bắc nhìn chăm chăm hần một chút, nghĩ cảm giác khi có thể nói chuyện với một con rồng thật quá tuyệt vời, liền vô thức mà vươn tay sờ đầu hần.

Lam khẽ nhắm mắt lại, thấp giọng nói, “Lam Minh ra đời rất bất hạnh, ta là ký sinh thể của hắn, từ nhỏ đã sống ở trên cơ thể hắn rồi, về phần ta là thứ gì, ta cũng không rõ lắm, Lam Minh cũng không chịu nói cho ta biết, chỉ nói, ta là anh em của hắn.”

Tiêu Bắc một tay nâng cằm, hỏi, “Vậy cha mẹ của các người là ai?”

“Nói chính xác là cha mẹ của Lam Minh.” Lam thấp giọng nói, “Mẹ của Lam Minh là một người đẹp, đẹp đến không thể nào tưởng tượng nổi.”

Tiêu Bắc bật cười, “Điều này có thể hiểu được.”

“Bà ấy luôn sống vì con người, tâm địa vô cùng thiện lương, Lam Minh sinh ra không bao lâu, bà đã qua đời.” Lam thấp giọng nói.

“A?” Tiêu Bắc giật mình hỏi, “Không phải nói Lam Minh là thần ma sao? Vì sao mẹ anh ấy lại là con người?”

“Không phải con người, mà là sống vì con người.” Lam giải thích, “Mẹ hắn là thần tử được nuôi dưỡng như loài người, có điều bà ấy vẫn kiên trì nói bản thân là con người, cảm tình của bà đối với loài người đã truyền cho Lam Minh, mặc dù Lam Minh từ nhỏ đã không quá thích loài người, nhưng hắn vẫn vì bảo vệ bọn họ mà chiến.”

Miêu Tiêu Bắc nằm sấp xuất thần, “Hm... Nghe giống chuyện thời trung cổ a, cha Lam Minh là ai?”

Lam trầm mặc một lúc, “Hắn là một kẻ kinh khủng.”

“Ngô?” Miêu Tiêu Bắc bắt đầu cảm thấy hứng thú, hỏi, “Là ma vương? Sai, Lucifer có phải ma vương không a? Hình như mỗi phiên bản đều không giống nhau, cũng có người nói ma vương chỉ là một loại miêu tả.”

Lam bật cười nói, “Lucifer và Lam Minh là đồng lứa, bọn họ là bạn tốt.”

Miêu Tiêu Bắc gật đầu, “Cũng là tuổi tác xấp xỉ nhau sao?”

“Đồng lứa với bọn họ, có một đám trưởng lão... Có từng nghe bảy đại quân vương địa ngục chưa?”

“Bảy quân vương địa ngục?” Miêu Tiêu Bắc suy nghĩ một chút, gật đầu, “Hm, hình như nghe rồi thì phải.”

“Cha của Lam Minh so với hãn cường đại hơn, cũng tà ác hơn, hãn thường ẩn nấp ở phía sau, ta và Lam Minh chỉ thấy được phần mặt nghiêng.” Lam thần nhiên nói, “Cường đại tới nỗi chúng ta cũng không dám nhìn.”

“Đáng sợ như vậy?” Miêu Tiêu Bắc hỏi, “Vậy ông ấy tên gì?”

Lam nhẹ nhàng lắc đầu, “Không biết, chuyện năm xưa trôi qua lâu quá, ký ức của ta lại bị hỗn loạn, cho nên không nhớ rõ lắm.”

Miêu Tiêu Bắc gật đầu, suy nghĩ một chút, vẫn hỏi ra nghi vấn đã dồn nén trong lòng bấy lâu nay, “Lam, vì sao đám ma quỷ kia, vẫn thường nói Lam Minh là tội nhân?”

“Bởi vì Lam Minh đã dẫn đến một trận đại chiến giữa trời, đất và người.” Lam nói, “Bởi vì Lam Minh tùy hứng, mà khiến trận chiến này kéo dài tới vài chục năm, nhân loại bị kẹp ở giữa, làm đoàn thể nhỏ yếu nhất, chịu đủ khổ cực, vì vậy Lam Minh thành tội nhân. Mặc dù sau đó hãn cứu vớt không ít nhân loại, không ngừng đấu với thần, đấu với ma, nhưng hãn thủy chung vẫn không được tha thứ.”

“Sao lại vì anh ấy mà khơi dậy chiến tranh?” Miêu Tiêu Bắc thắc mắc.

“Chỉ là vì ngay giai đoạn miễn cảm nhất, thay nhân loại ra mặt, mà đặc tội tới một tên thần minh âm hiểm! Lam Minh thân phận đặc thù, thần giới và ma giới thường phát động xung đột quy mô nhỏ. Mà điểm này, trùng hợp

bị người cha dã tâm của Lam Minh lợi dụng, do đó bạo phát thành quy mô lớn, đem toàn bộ thời đại và tất cả giống loài kéo vào chiến tranh.”

Miêu Tiêu Bắc nhú mày, “Chuyện này cũng đâu liên quan gì nhiều tới Lam Minh a!”

“Nhưng người khác lại không nghĩ như vậy.” Lam lắc đầu, “Lam Minh cũng vì vậy mà không được trời đất chứa chấp, người, thần, ma đều bắt đầu truy sát hắn, luôn nói rằng Lam Minh là kẻ khơi dậy chiến tranh. Đối với ma và thần ham giết chóc, hắn là kẻ phản bội giúp đỡ cho nhân loại, trên đời này chỉ còn lại mình hắn, ta và Sphinx cùng nhau chiến đấu.”

Miêu Tiêu Bắc cảm thấy trong lòng có chút khó chịu, bắt đầu hối hận vì đã nghe chuyện quá khứ của Lam Minh, bèn hỏi, “Vậy... sau đó?”

“Hắn gặp một thầy tế tốt bụng.” Lam nhìn Miêu Tiêu Bắc một hồi, “Có lẽ là kiếp trước của người, hoặc là tổ tiên, hoặc là một hình thức tồn tại nào đó của người.”

Miêu Tiêu Bắc ngăn người, “Thầy tế kia làm gì?”

“Thầy tế kia rất đáng ghét!” Lam liên tục lắc đầu, “Hắn coi Lam Minh là kẻ thù đuổi theo tới chân trời cuối đất, nằng nặc muốn giết Lam Minh, nói Lam Minh là đầu nguồn của tội ác.”

Miêu Tiêu Bắc nhú nhú mày, “Ác liệt như thế a?”

“Nhưng sau đó qua một thời gian ở chung, vị thầy tế, cũng chính là Đại Tế Ti phát hiện nỗi đau khổ của Lam Minh, cùng với thân phận bị lợi dụng hãm hại của hắn. Vì vậy vận dụng thần lực khắp trời đất, phong ấn Lam Minh.”

“A?!” Miêu Tiêu Bắc mở to hai mắt, thảo nào Lam Minh cứ luôn đối nghịch với cậu, thì ra là do khi xưa kẻ phong ấn anh ấy là...

“Lúc đó Lam Minh rất ngỡ ngàng.” Lam nói, “Ta cũng không hiểu nổi, vì sao lại phải phong ấn hắc, sai lầm của thời đại này, dã tâm của thần ma đang ngấm ngấm muốn thôn tính lẫn nhau, tại sao bắt hắc một mình gánh chịu.”

Miêu Tiêu Bắc gật đầu, “Đúng là không công bằng a!”

“Trong quá trình phong ấn, Lam Minh bắt đầu phát rồ.” Lam nói, “Ngay khi đó chúng ta mới biết được, đây là một âm mưu của cha Lam Minh!”

“Là sao?” Miêu Tiêu Bắc không hiểu được, cậu có chút hiếu kỳ với người cha thần bí kia, luôn cảm thấy ông ta là một kẻ đáng sợ.

“Trong đất trời, vô luận thần minh và ma quỷ nào có cuộc sống lâu dài tới đâu, đều có tuổi thọ!” Lam nói, “Thân thể của cha hắc đã không thể gánh chịu linh lực và dã tâm quá mức cường đại của mình, cho nên cần có một cơ thể mới, cường đại hơn!”

Miêu Tiêu Bắc mở to hai mắt, hỏi, “Nói cách khác, ông ta muốn lấy Lam Minh làm cơ thể mới?”

“Đúng vậy.” Trong mắt Lam lộ ra một tia khinh bỉ nhàn nhạt, “Hắc phát hiện, bởi vì hỗn huyết siêu cường đã giúp Lam Minh có tiềm lực cường đại, loại tiềm lực này một khi bạo phát, sẽ mạnh hơn cả hắc, cho nên hắc vô cùng hưng phấn.”

Miêu Tiêu Bắc nhíu mày, “Cuối cùng hắc hắc là suýt thành công!”

Lam gật đầu nói, “Thiếu chút nữa là thành công, nhưng lại bị Đại Tế Ti phá hủy.”

Miêu Tiêu Bắc suy nghĩ một chút, “Đúng vậy, Đại Tế Ti thành công phong ấn Lam Minh, nhưng không phải cậu nói Lam Minh đã phát rồ sao? Làm sao ngăn cản anh ấy?”

“Khi bị phong ấn Lam Minh bắt đầu chống đối, phóng ra linh lực rất cường đại, chậm rãi ma hóa.” Lam thấy Miêu Tiêu Bắc nghe đến khẩn trương, bèn cười cười, “Cuối cùng Đại Tể Ti đã cạn kiệt sức lực nói với hãn một câu.”

“Nói gì cơ?” Tiêu Bắc hỏi.

Lam lắc đầu nói, “Những lời này chỉ có Lam Minh nghe được, sau đó không biết hãn bị gì, liền hoàn toàn an tĩnh lại, chậm rãi ngủ, bị phong ấn...”

“A?!” Miêu Tiêu Bắc ngây ngẩn cả người, hỏi, “Vậy người đó nói cái gì?”

“Ta không nghe được a.” Lam rất thành thật mà lắc đầu.

“Cậu!” Miêu Tiêu Bắc bổ nhào tới bóp cổ Lam, “Cậu then chốt lại không nghe được!”

Lam bị bóp cổ, nói, “Cái này... Ta thật sự không nghe được a! Ngay đó Sphinx cũng không ở đó.”

“Tôi bóp chết cậu!” Miêu Tiêu Bắc dùng sức bóp mạnh, “Cậu then chốt mà không chịu nói! Cậu mau nói!”

Lam vẻ mặt bất đắc dĩ, “Người biết quá trình là được rồi...”

Miêu Tiêu Bắc phiền muộn nhìn hãn, “Tôi hận cậu! Cậu là người xấu!”

Lam mím môi, “Ta cũng đâu phải người.”

“... Sau đó thì sao?” Tiêu Bắc chột chột cái bụng của Cổ Lỗ Y, hỏi Lam, “Kết cuộc thế nào?”

“Kết cuộc là Lam Minh bị phong ấn, cha hấn tức giận, Đại Tế Ti cũng đã chết...”

“Đại Tế Ti đã chết?” Miêu Tiêu Bắc cảm thấy đáng tiếc, “Chết như thế nào?”

“Hấn phong ấn Lam Minh, chọc giận thần giới.” Lam nói, “Bị ban tội chết, sau này ta được nghe Sphinx nói, ta không có chứng kiến.”

“Hấn phong ấn Lam Minh thì sao lại chọc tới thần giới?” Miêu Tiêu Bắc có chút bất bình thay cho vị tổ tiên kiếp trước của mình, “Hấn đã làm một chuyện tốt a!”

“Không, Lam Minh chỉ là một quân cờ mà thôi.” Lam khẽ thở dài, “Cha của Lam Minh khởi xướng chiến tranh, mà hấn lại không có được thân thể của Lam Minh để chuyển hoá, ma giới tiêu hao quá lớn, bảy quân vương địa ngục lại lâm trận lùi bước, cuối cùng chỉ còn mình Lucifer một mình chiến đấu. Nhưng tội nhân là Lam Minh đã mất... không còn có gì để chiến tranh nữa!”

Miêu Tiêu Bắc gật đầu nói, “Tôi hiểu, quân đội của thần giới vốn định nhân cơ hội này diệt trừ ma giới! Nhưng Lam Minh bị Đại Tế Ti phong ấn, cho nên bọn họ không còn lý do để đánh ma giới nữa”

“Không sai, sau chiến dịch cuối cùng, Lucifer xây dựng lại địa ngục, trở thành chúa tể của ma giới, chư thần lại trở về thiên giới, tử thần và Minh vương đều đứng ở bên Lucifer, đồng loạt trở về địa ngục... Vì vậy tam giới cứ thế mà rời đi, lưu lại thời kỳ hoang dã, để lại những giống loài chỉ tồn tại vì chiến tranh, ví dụ như thú nhân, thú một sừng, ma dực... Những loài này đều đã bị diệt sạch. Còn có vài loài vì chiến tranh mà tiến hóa, đều bị niêm phong đuổi đến thời thái cổ, chính là thời đại mà người có thể mở ra thông đạo đó. Lần này Vạn Ma động mở ra, chạy tới đây chính là những phần tử nguy hiểm thuộc về thời đại kia.” Giọng nói của Lam dần thấp, “Tất cả đều

trở lại bình yên, hòa bình đến, dần dần, ngàn năm qua đi, lịch sử loài người tách khỏi thời đại đó mà phát triển, tới ngày nay đã không ai còn nhớ tới Lam Minh nữa. Nhưng hai giới thần ma, hoặc thần ma tới từ thời thái cổ, đều nhớ rõ cái tên Lam Minh. Ngược lại, địa ngục rất yêu thích Lam Minh, bởi vì giao tình của hắn với Lucifer. Mà thần giới lại vô cùng ghét hắn, ngoại trừ vài nhân vật đặc biệt sống độc lập. Bất quá Lam Minh đã cứu không ít người, rất nhiều người đều biết ơn hắn, ví dụ như lão Lang vương, hoặc là Hải tộc.”

Miêu Tiêu Bắc nghe xong một đoạn tự thuật thật dài của Lam, thì ra quá khứ của Lam Minh lại như thế. Cậu cảm thấy mình không ngủ được, bèn hỏi Lam, “Nói hết chưa? Còn nữa hay không?”

“Hết rồi.” Lam lắc đầu, “Tiếp đó Lam Minh đang bị phong ấn được người gọi dậy.”

Miêu Tiêu Bắc nhú nhú mày, vươn tay tóm lấy sợi râu của hắn, “Trọng điểm a trọng điểm! Trọng điểm cậu không chịu nói!”

“Ta đã nói hết.” Lam rất vô tội.

“Trước khi Đại Tế Ti phong ấn được Lam Minh, đã nói cái gì?” Miêu Tiêu Bắc ngồi dậy, không còn sót lại chút buồn ngủ nào, “Cậu thật sự không muốn để tôi ngủ yên sao.”

Lam cười cười, “Sao người không tự đi hỏi hắn?”

“Hm... Vậy không tốt cho lắm...” Miêu Tiêu Bắc lăm lăm một câu, “Không bằng cậu đi hỏi đi, rồi nói cho tôi biết?”

“Ta đã hỏi rất nhiều lần.” Lam có chút bất đắc dĩ, “Hắn không chịu nói.”

Tiêu Bắc chun mũi, hiếu kỳ tới không chịu nổi, bắt đầu suy tính xem mình có nên dùng năng lực đi thăm dò xem rốt cuộc Đại Tế Ti đã nói gì với

Lam Minh không, nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, lại không dám làm, chỉ sợ một khi không cẩn thận lại gây ra chuyện gì không hay thì tiêu tùng.

“Ta đi đây.” Lam nói xong rồi, liền ngo ngoáy, chuẩn bị chạy.

Miêu Tiêu Bắc vươn tay đặt lên vẫy hăn, “Người cậu mát quá a, hay là ngủ chung đi?”

“Trời!” Lam vội vã lăn xuống giường, “Lam Minh sẽ giết ta!”

Miêu Tiêu Bắc cười, nhìn theo tới khi Lam chạy ra cửa.

Quay đầu lại, chỉ thấy Cổ Lỗ Y ở đầu giường cọ tới cọ lui.

Vươn tay bế nó lên gối, Miêu Tiêu Bắc bắt đầu xuất thần, rốt cuộc là nói cái gì chứ? Nói gì có thể khiến Lam Minh đang phát rồ đột nhiên lại yên lặng, còn có thể cam tâm tình nguyện mà bị phong ấn cả ngàn năm?

“Chắc là ‘Ta yêu ngươi’?” Miêu Tiêu Bắc nghĩ tới đây, rung mình một cái, “Không phải đâu, quá nông cạn không mới mẻ.”

“Hmm...” Tiêu Bắc bắt đầu lẩm bầm, “Một nghìn năm sau gặp lại? Chờ ngươi một nghìn năm?”

Suy nghĩ hơn nửa đêm, cho tới khi Cổ Lỗ Y che lỗ tai chui xuống dưới gối đầu, miệng lẩm bầm, “Nói nhao nhao! Nói nhao nhao!”

Tiêu Bắc cũng mệt mỏi, ngáp một cái lôi Cổ Lỗ Y ra, đắp chăn cùng nhau ngủ, nghĩ rằng vài ngày nữa sẽ nói bóng nói gió mà hỏi về vấn đề này là được rồi.

.

Lam trở lại phòng Lam Minh, tới bên giường, nói thầm một câu, “Bắc Bắc rất quan tâm tới ngươi.”

Lam Minh dường như đã ngủ say, nhắm mắt đắp chăn, một lúc lâu, đột nhiên nói một câu, “Nhiều chuyện.”

Lam cười cười, bò lên, nằm ở trên tấm chăn mềm mại mà ngủ.

Trong đêm tối, Lam Minh chậm rãi mở mắt ra, con người vàng kim nhìn lên trần nhà, có lẽ thật sự đã quá lâu rồi, lâu tới nỗi hẳn cũng không nhớ rõ hình bóng của người ấy năm xưa nữa... Người ấy đã nói gì?

Lam Minh nhú mày, nhớ lại, người ấy nói, “An tâm ngủ đi, thế giới này không thuộc về ngươi, chờ khi ngươi tỉnh lại, sẽ có người yêu ngươi...”

.

.

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Vấn Đề Về Tương Lai, Vụ Án Mất Tích Tại Nhà Ma Ở Thành Phố S

Đêm hôm đó, Miêu Tiêu Bắc ngủ rất trầm, cậu còn nằm mơ thấy một giấc mơ rất kỳ lạ, về phần mơ thấy cái gì, lúc tỉnh lại Tiêu Bắc đã không nhớ nổi, chỉ là cảm thấy cả người đều nhẹ nhõm không ít, phảng phất như đã đi xa rất lâu rồi mới được quay về nhà, rất là an tâm.

“Hm.” Miêu Tiêu Bắc rướn người lăn qua lăn lại trong chăn, mở mắt thì thấy Cổ Lỗ Y bên cạnh đã thức dậy, đang ngồi trên gối đầu cười tủm tỉm nhìn cậu, mặc một bộ quần áo thể dục đen in hình chuột Mickey, mang một đôi giày bata trắng.

“Cổ Lỗ Y, chào buổi sáng.” Tiêu Bắc xoay người rời giường, nhéo nhéo má Cổ Lỗ Y chào hỏi, sau đó chạy vào toilet đánh răng rửa mặt, xuống lầu thì thấy mọi người đang tập trung tại phòng khách, đang ăn điểm tâm.

“Dậy sớm vậy?” Long Tước chào hỏi, “Còn tưởng người sẽ ngủ thêm một chút.”

“Không ngủ nữa, hôm nay phải tập luyện.” Tiêu Bắc trả lời, chạy đến ngồi xuống bên cạnh Lam Minh đang ăn bánh kem mà chào hỏi, “Chào buổi sáng nha.”

“Khụ khụ...” Lam Minh kinh hãi nhìn cậu.

“Bắc Bắc hôm nay dạy ta căn bản nha?” Sesier hỏi.

“Ngày mai được không, hôm nay anh phải tập luyện.” Tiêu Bắc trả lời, “Mấy hôm nữa phải diễn rồi.”

“Diễn?” Long Tước thắc mắc, “Lịch diễn không phải đã hủy rồi sao? Người đầu tư đã chết.”

Miêu Tiêu Bắc nhún nhún vai, “Nhạc Dương nghĩ ra kịch bản rất hay, hơn nữa ông ấy giao lưu rất rộng, hình như lại tìm được người đầu tư rồi, rất nhiệt tình, lão Dương rất vui.”

“...” Tất cả mọi người gật đầu, “Vậy thì tốt.”

Tiểu Hoa uống cà phê, hỏi Miêu Tiêu Bắc, “Vậy sáng nay cậu có rảnh không?”

“Ừm.” Miêu Tiêu Bắc gật đầu, hỏi, “Có việc gì?”

“Thật ra cũng không quan trọng, chỉ là muốn cùng nghiên cứu hướng phát triển sau này của EX.” Long Tước trả lời.

Miêu Tiêu Bắc nhin không được mà bật cười, thấy mọi người nhìn mình thì hơi xấu hổ, chỉ là cậu vừa nghĩ đến nơi này có quỷ hồn, có người sói, còn có rồng a, sư tử a... Bàn về hướng phát triển sau này...

“Tháng này chúng ta bị lỗ vốn.” Long Tước nhìn sổ sách, “Mặc dù có một vài khoản phụ thu được tính vào, nhưng không tính những điểm này, chỉ tính mỗi kinh doanh của EX thì hoàn toàn thâm hụt.”

“Ừ.” Tiểu Hoa nhẹ nhàng đẩy gọng kính, “Nơi này là đoạn đường vàng của thành phố S, tuyệt đối là tắc đất tắc vàng, cũng như mấy quán bar kinh doanh sát vách đã gấp EX cả mười lần!”

Miêu Tiêu Bắc kinh ngạc nhảy dựng, hỏi ngay, “Cái đó... Đó là quán bar bình thường? Bán rượu bán nước sao lại kiếm được nhiều như vậy?”

Tiểu Hoa cười cười, hỏi, “Cậu đoán đi?”

Tiêu Bắc liền cảm thấy phía sau phát lạnh, lắc đầu, “Đoán không ra.”

“Còn tiếp tục thua lỗ như vậy cũng không phải cách.” Tiểu Hoa gom số sách lại, nói, “Chúng ta phải cải tiến phương châm kinh doanh, nếu tiếp tục thua lỗ sẽ đổi thành tiệm ngừ lang, hoặc là nhóm thần tượng.”

“A...” Tiêu Bắc hít sâu một hơi, Sesier hỏi, “Ngừ lang là cái gì?”

*(Ngừ Lang là cách gọi những người trong đội ngũ “traí đẹp” tiếp rượu tại các quán bar, sàn nhảy)

“Trẻ em đừng hỏi mấy thứ này!” Long Tước trừng mắt liếc nó.

Sesier mím môi.

“Phải làm sao để thu hút làm ăn a.” Khế Liêu giơ lên đôi chân dài, kiêu ngạo mà gác lên mặt bàn, “Rất ít người đến đây ủy thác chúng ta, huống chi người bình thường xảy ra chuyện gì, cũng sẽ không nghĩ mình gặp quỷ đâu.”

“Hay là chúng ta xem báo hoặc tin tức để tìm mối làm ăn?” Phong Tiểu Vũ hỏi, “Hôm qua em xem một bộ phim kinh dị, mấy người làm nghề trừ ma trong đó thường làm như vậy.”

“Haah, những người thời nay tin tưởng chuyện trừ tà quá ít.” Sphinx nằm bên bàn liếm lông mao trước ngực mình, “Dù có gặp quỷ, cũng thà rằng tin đó là ảo giác, dùng một loại hiện tượng khoa học nào đó để giải thích chứ không tin có ác ma.”

“Phương pháp này quả thật có thể làm.” Tiểu Hoa nhú mày suy nghĩ một lúc, “Làm việc thì cũng cần một vài mảnh khõe xã hội, kể từ hôm nay tôi sẽ đặt mua báo cho các cậu, các cậu phải đọc mỗi ngày!”

Mọi người đều nhăn mặt, Khế Liêu và Lam Minh liếc mắt nhìn nhau
—— Chết cũng không đọc!

Tiểu Hoa vươn tay xoa xoa mi tâm, mấy tên đầu óc ngu si tứ chi phát triển này thật sự khiến người ta đau đầu mà, then chốt là còn không có lòng yêu nghề mới phiền!

Mọi người đang hết đường xoay sở, chợt cửa bị đẩy ra, Phong Danh Vũ cầm vài thứ đi vào, tới bên bàn thì ném cái bịch xuống, hỏi, “Nghĩ ra cách chưa?”

Toàn bộ đều lắc đầu.

“A a.” Phong Danh Vũ ho khan một cái, đưa mắt quét qua mọi người, “Các anh có biết nguồn vốn lớn nhất của mình là gì không?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Phong Tiểu Vũ hỏi, “Năng lực?”

Phong Danh Vũ lạnh lùng cười, “Là mỹ sắc!”

Tất cả mọi người đen mặt.

“Bây giờ trên tay các anh có một hình thức hợp tác với Cảnh Diệu Phong, là cố vấn trình thám đặc thù của cục cảnh sát, hình thức này chúng ta có thể tiếp tục sử dụng.” Phong Danh Vũ nói, rầm một cái, giơ tay đập lên chông áp phích, “Nhìn đi!”

Mọi người sững sốt, chỉ thấy áp phích trên tay Phong Danh Vũ là ảnh chụp tập thể của bọn họ, rất là hoa lệ, trên đó quảng cáo —— Nhóm trình thám đẹp trai nhất lịch sử, EX giúp bạn giải quyết tất cả những điều nan giải.

Buông chông áp phích, Phong Danh Vũ mở TV.

Mọi người liền thấy một bản tin thời sự đang tuyên truyền về khu thương mại, mà trong màn ảnh là một biển quảng cáo rất lớn xuất hiện trước lối vào khu thương mại, chính là bản phóng to của mấy tấm áp phích trên tay Phong Danh Vũ.

Mọi người đều hóa đá.

Phong Danh Vũ ngồi xuống, bắt chéo chân cười ha hả, “Thấy không? Cái này gọi là cao điệu tuyên truyền, quảng cáo rầm rộ!”

“Có hiệu quả không đây?” Miêu Tiêu Bắc rất hoài nghi, “Đừng giống như lần trước, người vây xem nườm nượp, thật sự có vụ án lại đếm trên đầu ngón tay.”

“Ừ hử ~ Tui làm việc thì cậu cứ yên tâm.” Phong Danh Vũ lại lấy ra một tờ quảng cáo, nói, “Đây là hoạt động đặc biệt của chúng ta sắp tới!”

“Sưu tầm những câu chuyện thần quái quanh ta.” Phong Tiểu Vũ tiến tới nhìn tờ quảng cáo, “Nếu như câu chuyện của bạn là thật, bạn có thể cùng các thành viên của EX dùng bữa với nhau.”

“Còn có hoạt động mỗi tuần.” Phong Danh Vũ lại lấy ra một tờ tuyên truyền, “Mỗi cuối tuần có ‘Buổi họp mặt ác ma’, muốn tham gia phải đặt qua điện thoại... Còn có siêu sao đang nổi tham dự trợ trận.”

“Woa... Vung tiền dữ ta.” Phong Tiểu Vũ tán thán, “Như vậy hẳn là sẽ rất đình đám?”

“Mặt khác, tôi còn mở một hòm thư và một trang web!” Phong Danh Vũ mở máy vi tính, xoay cho mọi người xem, “Trên thư chưa đọc đã có rất nhiều người viết lại những câu chuyện kỳ quái rồi, chúng ta có thể xem xét. Nếu như phát hiện khả nghi, có thể hồi âm gọi đối phương tới để cố vấn, như vậy có thể dần dà càng làm càng lớn.”

“Cái này hay lắm!” Bạch Lâu nhìn nền web siêu ngẫu, gật đầu.

“Còn có một việc làm ăn trực tiếp tới cửa.” Phong Danh Vũ nói, “Vừa nãy tôi nhận được một cuộc điện thoại, có người muốn ủy thác chúng ta hỗ trợ tìm người mất tích.”

“Mất tích?” Lam Minh cuối cùng cũng có chút hứng thú, hỏi, “Cụ thể như thế nào?”

“Hắc hắc.” Phong Danh Vũ hưng phấn mà nheo mắt lại, thấp giọng nói, “Nhà có ma a nhà có ma!”

Tất cả mọi người sửng sốt, Phong Tiểu Vũ run lên, “Nhà ma hả?”

“Căn nhà ma số một thành phố ta!” Phong Danh Vũ nhướng nhướng mi, “Một người bạn của tôi lúc trước mua lại một tòa biệt thự, khu vực tốt, nhưng giá mua cũng rất rẻ. Anh ấy là một Hoa kiều, không quá hiểu tình huống, chỉ nghĩ là mình kiếm được một món hời, hơn nữa mua cũng vì thảnh thơi tới nghỉ ngơi, không sống ở đó. Nhưng gần đây, cháu anh ấy tới khu đó đi học, cùng mấy người bạn mượn tòa nhà này để mở cuộc hội họp...”

Mọi người nhú mào, Miêu Tiêu Bắc hỏi, “Có phải nằm ở khu biệt thự vịnh Sơn Thủy không?”

Phong Danh Vũ gật đầu.

“Woa, nhà bất động sản nào thiếu đạo đức như vậy, loại nhà này cũng dám bán ra ngoài?” Phong Tiểu Vũ và Tiểu Hoa liên tục lắc đầu.

Khế Liêu cũng không hiểu bèn hỏi, “Căn nhà đó thế nào?”

“Vùng đó bị gọi là vùng ăn thịt người.” Phong Tiểu Vũ nói, “Cũng không biết là do phong thủy có vấn đề hay là cái gì khác, nói chung thường

xuyên xảy ra tai nạn chết người!”

“Đúng là nhà ma có tiếng.” Phong Danh Vũ gật đầu, “Ngay cả lái xe đi ngang qua đó cũng có thể gặp chuyện không may.”

“Vì sao?” Khế Liêu không quá rõ, “Có oan hồn tác quái?”

“Nơi đó là huyết địa.” Bạch Lâu nói, “Toàn bộ thành phố S phỏng chừng chỉ có một huyết địa nơi đó, không biết tên xây dựng nào ngu như vậy, xây nhà ngay chỗ đó.”

“Cái gì gọi là huyết địa?” Miêu Tiêu Bắc không quá hiểu.

“Huyết địa chính là nơi đại hung mà nhân gian hay nói.” Bạch Lâu nói, “Nơi đó trước đây là một bãi tha ma hoặc pháp trường, cũng có thể là buôn bán thi thể... Nói chung rất nhiều địa linh không thoát được, mà hết lần này tới lần khác, địa thể nơi đó lõm xuống, trong lòng đất còn có rất nhiều ám huyết, cho nên oán khí tụ tập khó tan... Nhà xây ở đó thành nhà ma.”

“Vậy cháu của phú thương đó và bạn học của cô ấy thế nào rồi?” Tiêu Bắc hỏi.

“Cháu gái của anh ấy cùng bạn bè mình mất tích tập thể.” Phong Danh Vũ nói, “Cánh sát phái ra rất đông nhân lực tìm tòi, nhưng vẫn không có thu hoạch. Anh ta cũng đã nghe lời đồn về nhà ma, vô cùng lo lắng, cho nên muốn ủy thác cho chúng ta.”

“Chuyện này xảy ra bao lâu rồi?” Long Tước hỏi.

“Tối ba ngày trước.”

“Nói cách khác, đám trẻ này đã mất tích ba ngày rồi?” Miêu Tiêu Bắc nhíu mày, “Bọn họ bao nhiêu tuổi? Học sinh cấp ba hay sinh viên?”

“Đều là sinh viên năm nhất đại học S.” Phong Danh Vũ nói, “Nam nữ tổng cộng mười một người.”

“Đi họp mặt sao?” Khế Liêu dường như có chút không thể hiểu nổi, “Chỗ hẻo lánh như vậy?”

“Nghe nói bọn họ đều thích các loại văn hóa thần bí và ma thuật hắc ám gì đó.” Phong Danh Vũ nhún nhún vai, “Cảnh sát còn tìm được những bài trí như nghi thức nào đó trong phòng.”

“Sinh viên bây giờ thật vô vị.” Phong Tiểu Vũ tấm tắc hai tiếng, “Sao lại có những thú vui như vậy a.”

“Nhưng vì hiện trường không có bất luận vết tích nào cho thấy họ bị bắt cóc hay bạo lực phạm tội, những sinh viên này giống như bị bốc hơi, cho nên cảnh sát còn đang tìm người.” Phong Danh Vũ nháy nháy mắt với mọi người, “Bạn tôi đã ủy thác vụ này cho EX chúng ta rồi, giá cả cũng đã ‘chém’ xong.”

“Huyệt địa...” Long Tước nghe xong, gật đầu nói, “Vụ này đúng là không phải con người bày ra, nhưng... nếu như thật sự gặp ma quái... đã mất liên lạc lâu như vậy, những sinh viên này có thể đã lành ít dữ nhiều rồi.”

“Trước mắt cứ thử xem, mong rằng còn sống.” Tiểu Hoa mỉm cười, nhìn mọi người, “Làm việc a làm việc!”

Tất cả mọi người có chút bất đắc dĩ nhìn anh, lại bày ra cái kiểu quản lý cấp cao rồi!

“Đi xem tình hình trước đã.” Lam Minh đứng lên, hỏi Tiêu Bắc, “Có đi không?”

“Đi!” Tiêu Bắc trả lời ngoài dự liệu của mọi người.

“Vậy tập huấn thì sao?” Phong Tiểu Vũ hỏi cậu.

“Ờ... Chiều nay đi, mấy đứa cứ luyện trước.” Tiêu Bắc trả lời, nhưng lại khiến Lam Minh kinh hãi, Tiêu Bắc dĩ nhiên bỏ tập luyện, theo mình đi.

“Ta cũng đi nữa.” Khế Liêu ngáp một cái đứng lên, cuối cùng lại kéo theo Bạch Lâu, bốn người đi trước thăm dò địa hình.

.

Lái đi hai chiếc xe, Tiêu Bắc và Lam Minh lần này còn mang theo Sphinx.

Lam Minh nhìn nhìn Miêu Tiêu Bắc ở ghế phó lái, hỏi, “Sao không đi luyện múa, lại đi tra án?”

“Không phải có người mất tích sao? Cái này quan trọng hơn.” Tiêu Bắc cười cười, “Vũ kịch kia ngày hôm nay chủ yếu là điều phối diễn viên gì đó thôi, phỏng chừng muốn luyện tập cũng phải chờ tới chiều.”

“Ta còn tưởng, luyện múa đối với ngươi là quan trọng nhất.” Lam Minh thấp giọng cười cười.

“Không a.” Miêu Tiêu Bắc lắc đầu, “Rất nhiều chuyện còn quan trọng hơn nữa.”

“Ví dụ như?” Lam Minh hỏi.

“Ví dụ... việc bây giờ đang làm cũng rất có ý nghĩa a, EX là một nhóm, tất cả mọi người là bạn bè, còn có quá khứ, tương lai nữa. Về phần vũ đạo, vui là quan trọng nhất, một mình cũng có thể nhảy, làm việc cùng bạn bè thì càng thêm thú vị một tí, huống chi còn có thể cứu người, đó là một việc cao thượng.”

Khóe miệng Lam Minh giật giật, ngược mắt thì thấy trong kính chiếu hậu, Sphinx đang nằm trên ghế sau ngáp một cái, nháy nháy mắt với hắn, xoay người.

Lam Minh sờ sờ cằm, hỏi Tiêu Bắc, “Bắc Bắc, hôm nay người đối xử với ta thật tốt.”

Tiêu Bắc giả vờ giật mình, “A? Cái gì?”

Lam Minh nheo mắt lại, liếc cậu một cái, quay đầu nhìn chăm chăm con đường phía trước, “Xảy ra chuyện gì vậy? Hiếm khi người lái khách sáo với ta như thế.”

“Cố Lỗ Y, cũng đang làm gì đó?” Miêu Tiêu Bắc dựa vào lưng ghế, giả vờ không nghe được câu hỏi của Lam Minh, hỏi Cố Lỗ Y ở ghế sau.

“Cô?” Lúc này, Cố Lỗ Y đang dựa vào cái bụng lông lá mềm mại của Sphinx, trước mắt là một cuốn truyện tranh bỏ túi, mở to hai mắt vô cùng chuyên chú mà đọc.

Lam Minh nhìn nhìn Miêu Tiêu Bắc, mỉm cười, không lên tiếng, tiếp tục lái xe.

.

Khi xe tiến vào khu vực vịnh Sơn Thủy, Tiêu Bắc liền nhận được điện thoại của Bạch Lâu, bảo bọn họ dừng xe.

Lam Minh dừng xe lại, Tiêu Bắc xuống xe, chỉ thấy Bạch Lâu vẫy tay gọi mọi người, chạy tới gần.

“Chuyện gì vậy?” Tiêu Bắc hỏi.

“Nơi này không may mắn, nhưng không phải không tốt!” Bạch Lâu trả lời.

“Không phải không tốt mà còn không may?” Miêu Tiêu Bắc nhú mày, “Vậy là sao?”

“Ở đây có rất nhiều quỷ, nhưng dường như đều bị giam cầm, tốt nhất là nên tìm hiểu lịch sử nơi này một chút, có điều huyết địa này rất hung, phải cẩn thận!”

Tất cả mọi người gật đầu, Bạch Lâu lại trở về xe Khế Liêu lái, hai chiếc xe tiếp tục chạy về phía trước, trong lúc đó, điện thoại lại vang lên tiếng “Ring ring” quái dị.

Tiêu Bắc khẽ nhú mày, “Quả nhiên có cảm giác ma quái.”

“Cô!” Lúc này, chợt nghe Cổ Lỗ Y đột nhiên kêu lên một tiếng, bay đến ngồi xuống đầu vai Miêu Tiêu Bắc, vươn cánh tay nhỏ xíu chỉ vào một tòa nhà to ở phía trước.

Tiêu Bắc theo hướng ngón tay nó chỉ nhìn qua... Cả kinh hít sâu một hơi, chỉ thấy bên cạnh căn nhà cao tầng nọ xuất hiện những cái bóng chồng, có một phần là hoàn toàn mới, nhưng phần đó lại giống như một cái chụp trong suốt, sau cái chụp là một căn nhà cũ nát, mỗi một cánh cửa sổ của căn nhà cũ nát đều dùng song sắt phong kín, giống như ngục giam hoặc bệnh viện tâm thần.

Mà ở sau mỗi song sắt, đều có một người đứng đó, hai tay vịn song, đầu hơi rũ xuống, âm u ai oán mà nhìn sang bên này, từ đường nhìn của bọn họ có thể nhìn rõ được, bọn họ đang quan sát những chiếc xe tiến vào khu vực.

“Đây là gì vậy?” Tiêu Bắc lại càng hoảng sợ.

“Quý bị giam cầm mà Bạch Lâu vừa mới nói đó.” Sphinx nói.

Tiêu Bắc lại nhìn trái nhìn phải, nơi này tuy rằng quỷ dị, nhưng vẫn có vài chiếc xe ra vào, người trên xe khác giống như không chú ý tới hai bên

đường.

“Bọn họ nhìn không thấy.” Lam Minh chú ý tới vẻ mặt của Miêu Tiêu Bắc, “Chúng ta không phải người bình thường, cho nên có thể nhìn thấy, nhưng người bình thường thì không nhìn thấy, coi như có linh lực mạnh như Phong Danh Vũ cũng chỉ có thể nhìn thấy rất mờ nhạt.”

“A!”

Còn chưa dứt lời, Tiêu Bắc liền nhìn thấy có một người ở ven đường đột nhiên vọt tới trước mặt rồi tông âm vào xe.

“Tông người rồi!” Tiêu Bắc kéo Lam Minh bên cạnh.

“Không.” Lam Minh lắc đầu nói, “Đúng là tông vào rồi, nhưng mà không phải người.”

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Lòng Giam Của Oán Linh, Sự Trói Buộc Của Tù Điều, Kẻ Giam Giữ Đáng Sợ

“Không phải người thì là thứ gì?” Sắc mặt Miêu Tiêu Bắc trắng bệch, tự nhủ không lẽ đã tông vào một con quỷ?

“Là địa nguyên.” Sphinx nói, “Thứ này đại thể là chặn lối vào đất dữ, chính là ngăn không cho người ta đi vào.”

“Nói cách khác, là vật thiện lương?” Tiêu Bắc hỏi.

Lam Minh nhú nhú mày, nói, “Nói sao giờ nhỉ... Cách mà nó ngăn người ta thật ra có thể khiến người ta gặp tai nạn xe cộ, hoặc là nghĩ đã đụng phải thứ gì đó không sạch sẽ cho nên quay đầu bỏ chạy!”

Miêu Tiêu Bắc suy nghĩ một chút, gật đầu, “Ách... Cũng là thứ khiến người ta thích không nổi... Tôi hiểu.”

“Cần xuống xe không?” Sphinx liếm liếm móng vuốt, “Đằng trước phòng chừng sẽ có rất nhiều thứ như vậy.”

“Tìm một chỗ đậu xe đã.”

Lúc này, Khế Liêu và Bạch Lâu phía sau đã đậu xe lại, Bạch Lâu còn cầm gậy đó trong tay.

Miêu Tiêu Bắc thấy hai chiếc xe ngừng ngay giữa đường, có chút nghi hoặc mà hỏi, “Để vậy có cản đường người ta không?”

“Bây giờ tốt nhất là đừng có chiếc xe nào lái vào.”

Bạch Lô nói, rồi niêm phong đường xe chạy bằng cách đặt một tấm chắn ngay giữa đường, bên trên viết —— Phía trước có tai nạn xe cộ.

“Vậy cũng được hả?” Tiêu Bắc mở to hai mắt nhìn mọi người.

“Cô ~” Cổ Lỗ Y vỗ vỗ đầu vai Miêu Tiêu Bắc, ý bảo cậu —— Không có sao đâu.

Tiêu Bắc xoay mặt, nhìn nhìn Cổ Lỗ Y trên vai, nheo mắt lại, “Chui vào trong balo.”

“Cô kỳ ~” Cổ Lỗ Y ôm cổ Miêu Tiêu Bắc hình như không muốn.

Tiêu Bắc lắc đầu, “Làm nũng vô ích, chui vào balo, bị người ta thấy phiền lắm!”

Cổ Lỗ Y chẹp chẹp miệng, nhưng vẫn rất nghe lời mà chui vào trong balo, ló nửa cái đầu ra ngoài.

Lam Minh nhìn nhìn trước sau thấy không có ai, bèn nói với mọi người, “Đi thôi!”

Mọi người đi vào trong.

“Hô.” Sphinx vừa đi vừa ngửi mặt đất, “Ai nha, có mùi máu.”

Bạch Lô nhìn chăm chăm xuống đất, “Đúng là có vết máu loang lổ, nhưng đã được rửa sạch.”

“Rửa sạch?” Tiêu Bắc có chút hiếu kỳ, “Có thể nhìn ra được sao?”

“Ừ!” Bạch Lô nhắm mắt lại, sau đó mở ra... có ánh sáng trắng lung linh từ trong mắt hắt bắn ra, chiếu lên mặt đất, mặt đất lập tức biến thành

màu huỳnh quang, sau đó có vết máu loang lổ dần hiện rõ lên, màu huỳnh quang lam biêng biếc.

“Hình như trải dài về phía trước.” Tiêu Bắc nói.

“Bắc Bắc.” Lam Minh gọi cậu lại, “Nhìn xem đó là máu ai, chuyện gì xảy ra?”

“Được!” Tiêu Bắc ngồi xổm xuống, vươn tay nhẹ nhàng chạm vào mặt đất, trong đầu lập tức có hình ảnh hiện lên.

Sắc trời xung quanh tối sầm, con đường này chìm trong màn đêm, hai bên đường là cây cối rậm rạp rung động sần sật trong gió đêm, đèn ven đường vô cùng mờ mịt.

Tiêu Bắc đứng giữa đường, cảm thấy gió lạnh thổi rào rạt.

Lúc này, sau lưng cậu truyền đến tiếng thở dốc, âm thanh này rất nhiều người đều có thể nhận ra, là tiếng thở hỗn hển khi một người phải vận động kịch liệt.

Tiêu Bắc quay đầu lại, chỉ thấy trước mặt là một màn đêm tối mò, trong bóng tối dày đặc hình như có một màn sương mỏng, trên con đường lớn ở xa xa, ánh trăng rơi vào mặt đất phản chiếu ánh sáng trắng tinh.

Tiêu Bắc tiến về phía trước hai bước, chợt nghe tiếng thở dốc ngày càng mạnh, đồng thời, trong màn sương đêm, có hai người đang chạy tới.

Đó là hai cô gái tuổi còn trẻ, như là sinh viên, mặc áo ống rất thời trang, phía dưới là quần sooc ngắn, hai người đi chân không, mái tóc rối tung... Ở rất xa nhưng Tiêu Bắc có thể thấy trên cánh tay và trên chân hai cô có máu... Hai người bước chân loạng choạng, lảo đảo mà chạy tới phía trước.

Một người có vóc dáng hơi cao hơn một chút, đỡ một người, luôn mồm nói, “Mau đi, sắp đuổi tới rồi!”

Cô gái kia rất gầy, cánh tay bị thương, khập khiễng đi tới trước, miệng nói, “Mình chạy không nổi nữa, cậu đi mau! Sắp bị đuổi kịp rồi!”

Tiêu Bắc nhú mào, cậu biết hai nữ sinh này hẳn là đã gặp cái gì đó rất đáng sợ, nếu không sẽ không hoảng loạn như thế.

Cậu tiến tới gần một chút, đột nhiên, phát hiện trong màn sương phía sau hai cô gái, có một bóng đen rất lớn đang chậm rãi đi tới.

Tiêu Bắc nhú mào, đó là gì vậy? Cậu cố gắng nhìn kỹ, xem đường nét và độ cường tráng thì đó không phải một người bình thường... Quả nhiên, chậm rãi đến gần thì phát hiện bóng đen đó có đôi mắt đỏ lòm như máu, phát ra tiếng hít thở ồ ồ... Là một ác ma!

Tiêu Bắc thấy nó, hai nữ sinh kia cũng quay đầu lại nhìn thấy được.

“A!” Hai nữ sinh kinh hãi thét to, cố gắng giơ chân muốn chạy nhưng lại không thể nào động đậy.

Mắt thấy con quái vật kia đã sắp đuổi kịp, hai người còn đang đứng ngây ra đó.

Lúc này, sau lưng cậu truyền tới tiếng bước chân, cậu nhìn lại thì thấy hai nam sinh đều mặc áo ba lỗ và quần soóc, bước nhanh tới phía hai nữ sinh kia.

“A Ức!”

Nữ sinh không bị thương kia vui vẻ kêu lên.

“Đi mau, nhanh!” Hai nam sinh cầm gậy bóng chày vọt tới, đỡ hai nữ sinh chạy đi.

Vật kia gầm nhẹ một tiếng, tiếp tục đuổi theo.

Tiêu Bắc nhìn bốn sinh viên đi ngang qua mình, trong lòng khó hiểu, bốn sinh viên này, có phải đi cùng với cháu gái của phú thương kia không? Nghe nói có mười sinh viên, mấy người kia đâu?

Đang nghi hoặc, thì thấy con quái vật kia đã đuổi theo.

Tiêu Bắc đứng tại chỗ nhìn nó, nó chạy tới trước, sau đó đi ngang qua cậu... đuổi tới trước.

Tiêu Bắc thấy rõ tướng mạo của nó thì bắt đầu nghi hoặc... Đó là một người rất cường tráng, cơ thể trông như lực sĩ trong truyện tranh Mỹ. Mà trên đỉnh đầu nó còn có hai chiếc sừng trâu mọc ra, da trên người đen thui, bên trên có đồ án trắng quý dị, giống như một loại phù chú nguyên rủa.

Tiêu Bắc đặc biệt chú ý tới một chi tiết, quái vậy kia đeo một chiếc mặt nạ, mặt nạ đó hình như làm bằng sắt, đeo tới cằm, có hàng rào dựng thẳng, có thể thông khí, nhưng hình như không thể ăn uống, sau lưng còn có một đôi cánh thịt rất nhỏ... Ăn mặc kỳ quái như thế?

Chờ Tiêu Bắc quay đầu lại, chỉ thấy con quái vật hầu như đã đuổi kịp bốn sinh viên kia.

Các nam sinh bảo nữ sinh mau chạy, cầm gậy bóng chày đánh đuổi quái vật, nhưng quái vật chỉ cần một năm dấm là đã đánh một người bất tỉnh, rồi lại đánh người kia bất tỉnh, sau đó đuổi theo hai nữ sinh, bắt được nữ sinh bị thương kia.

Nữ sinh bị bắt liền kêu to, “Chạy mau.”... Nữ sinh khỏe mạnh kia bật khóc nức nở, chạy ào vào cánh rừng bên cạnh.

Quái vật vung tay tát nữ sinh bị thương kia hôn mê, đuổi theo vào rừng, một lát sau nó ừ rừ đi ra, khiêng ba sinh viên ngất xỉu trên mặt đất lên vai,

rời khỏi.

Tiêu Bắc nhíu nhíu mày, đảo mắt nhìn về phía nữ sinh kia chạy vào rừng.

“Bắc Bắc.”

Lam Minh vỗ nhẹ đầu vai cậu.

Tiêu Bắc phục hồi tinh thần lại, nói, “Có một người trốn thoát vào đó.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, theo hướng ngón tay Tiêu Bắc chỉ mà tiến vào rừng.

“Đây là khu sinh hoạt sao?” Sphinx nhìn cây cối rậm rạp phía trước, “Căn bản là một cánh rừng a!”

“Cánh rừng này quá rậm rạp, có chút khác thường.” Lam Minh thấp giọng nói, “Không phải hiện tượng tự nhiên.”

Tiêu Bắc nhìn quanh bốn phía, cũng cảm thấy quái dị hết sức, một khu vực sinh hoạt mà lại có một cánh rừng um tùm như vậy, mỗi một cây đều là đại thụ che trời, nói khó nghe một chút, thì giống như một cái ***g sắt.

Lúc này, chợt nghe Cổ Lỗ Y cô kỹ hai tiếng, mọi người nhìn nó, chỉ thấy nó đang ngó về phía xa xa, giơ tay chỉ về phía trước.

Tiêu Bắc đi tới trước nhìn xem, bèn cảm thấy khu rừng trở nên mờ ảo, như có như không, mà bên gốc đại thụ xa xa, dường như có người.

“Cây cối là ảo ảnh!” Sphinx nói, “Không phải vật thể hữu hình!”

“Đúng!” Bạch Lâu lại nhìn về phía xa, nói, “Ai nha, có một cô bé ngất xỉu!”

“Làm sao qua đó bây giờ?” Tiêu Bắc vươn tay vỗ vỗ gốc cây um tùm trước mặt, “Cảm giác không giống giả mà.”

“Hỏa thiêu đi.” Bạch Lâu nhắm mắt lại, mở ra lại hồi phục nguyên dạng, “Ảo giác mà ác ma lưu lại không chống lại lửa được.”

“Cổ Lỗ Y.” Miêu Tiêu Bắc cúi đầu nhìn nó, “Thối đi.”

Cổ Lỗ Y khoanh hai bắp tay bụ bẫm, xoay mặt, hứ

~Tư thế như vậy tức là, không thối.

“Ai nha.” Miêu Tiêu Bắc giơ tay bế nó ra ngoài, “Sao lại không nghe lời vậy hả?”

Cổ Lỗ Y xoay nửa mặt qua, ý bảo, thơm cái đi rồi thối cho.

Miêu Tiêu Bắc bật cười, vừa định hôn nó một cái, chợt Lam Minh vươn tay đến nhắc nó ra, đưa về phía cánh rừng, túm đuôi nó giật giật.

“Cô...” Cổ Lỗ Y vội vã đưa tay che cái miệng, sau đó hé miệng, “Phù” một cái, hoa lửa phun ra, một tảng rừng xanh trước mắt lập tức bị đốt thành tro tàn, đồng thời trong nháy mắt, toàn bộ biển lửa tắt đi, biến thành khói đen, tiêu tan.

Lam Minh cười cười, nhìn Cổ Lỗ Y, giật giật đuôi nó, “Còn dám nữa không?”

“Ô ô...” Cổ Lỗ Y che miệng cầu cứu Miêu Tiêu Bắc.

Miêu Tiêu Bắc nhanh tay đoạt lại nó, trừng Lam Minh, “Sao anh bắt nạt nó hả?”

Lam Minh nhướng nhướng mi, “Ai bảo nó dám đùa giỡn lưu manh!”

Tiêu Bắc vỗ vỗ Cổ Lỗ Y đang xoa hông trong lòng mình, cười tủm tỉm, “Cổ Lỗ Y, thì ra cái đuôi là nhược điểm của cưng a?”

“Cô kỳ!” Cổ Lỗ Y vội kéo đuôi về phía trước, lấy tay bảo vệ, sau đó chui vào trong balo, lấp bắp mà nhìn Lam Minh và Miêu Tiêu Bắc ——
Đều xấu như nhau!

“Có phải cô bé đó không?” Khế Liêu đi lên, giơ tay chỉ về phía trước.

Tiêu Bắc và Lam Minh nhìn qua, dưới tàng cây bạch quả xa xa, một nữ sinh đang hấp hối. Tiêu Bắc nhận ra đó chính là nữ sinh đào thoát kia, trông cô bé thoát nhìn cực kỳ suy yếu. Bạch Lâu và Khế Liêu đi tới, vươn tay định dìu nữ sinh nọ, chợt nghe Tiêu Bắc hô lên một tiếng, “Chờ chút đã.”

Tất cả mọi người sửng sốt, Khế Liêu cúi đầu nhìn nhìn nữ sinh nọ, liền nhíu mày nói, “Nguy rồi!”

“Sao vậy?” Bạch Lâu nhìn hẩn.

Lam Minh và Tiêu Bắc cũng đã đi tới, Tiêu Bắc nói, “Hình như cô ấy bị rất nhiều cành cây cuốn lấy.”

“Không sai!” Khế Liêu đứng bên gốc cây, chỉ chỗ sau lưng nữ sinh, có rất nhiều cành cây cổ quái cắm ngập vào thân thể cô, chặt chẽ cố định vào thân cây.

“Bị xâm thực rồi sao?” Bạch Lâu hỏi.

“Ách...”

Tiêu Bắc ngồi xổm xuống nhìn nhìn, lắc đầu nói, “Hình như không phải a, cành cây này giống như có sinh mệnh đó, đang đập kìa.”

“Không phải bị xâm thực.” Sphinx ngẩng đầu, nhìn gốc cây bạch quả, “Cây này đang duy trì sinh mệnh cô bé!”

“Cô kỷ!” Cổ Lễ Y kêu một tiếng, giơ tay chỉ một nhánh cây khô trên mặt đất.

Mọi người nhìn qua, chỉ thấy bộ rễ của gốc cây này có một phần bị cháy đen.

“Vừa nãy chính là cái cây này tạo ra ảo giác sao?” Bạch Lâu nhíu mày.

“Hình như không chỉ có nó.” Lam Minh giơ tay chỉ xung quanh, “Mỗi cây đều có.”

“Những gốc cây này có suy nghĩ.” Miêu Tiêu Bắc nói, vươn tay chạm vào một thân cây, nhắm mắt lại... Vừa nhắm mắt thì chỉ giây lát liền nghe thấy có người khóc hô, “Cứu tôi với!”

“A...” Tiêu Bắc hít sâu một hơi phục hồi tinh thần lại, nhìn về phía Lam Minh.

Sắc mặt Lam Minh cũng khó coi, một lát mới nói, “Đây không phải cây cối bình thường.”

“Chúng nó đang cung cấp dinh dưỡng cho nữ sinh này, nếu không thì vết thương nghiêm trọng như vậy đã sớm chết rồi.” Khế Liêu ngồi xổm xuống, lấy điện thoại, “Phải bảo Hi Hi tới hỗ trợ, nó có thể tìm lại nửa cái mạng đã bị cướp đi của cô ta, bằng không một khi mấy cành cây này rời khỏi cơ thể cô gái này nhất định sẽ chết.”

Mọi người gật đầu, Khế Liêu liền gọi điện cho Long Tước bảo hẩn dẫn Sesier tới.

“Đúng rồi.” Miêu Tiêu Bắc đột nhiên nói, “Đêm đó, nữ sinh này chạy vào trong rừng, nếu như không phải nhờ rừng cây này bảo vệ thì đã sớm bị quái vật bắt rồi.”

“Quái vật trông như thế nào?” Lam Minh hỏi.

Tiêu Bắc miêu tả tổng quát, Lam Minh nhú mày, “Là thứ đó sao...”

“Nó là cái gì vậy?” Tiêu Bắc hỏi.

“Thứ này gọi là Tù Điều*!”

*(là ***g chim đó, mấy cái tên quái vật nghe lạ thiệt =”=ll)

Lúc này, bên ngoài cánh rừng, Long Tước công Sesier đi đến.

Sesier còn đang ngáp, xem ra vừa nãy đang ngủ trưa.

“Nhanh thật...” Tiêu Bắc há to miệng.

Long Tước cười cười, “Ta tốt xấu gì cũng là rồng...” Nói rồi thả Sesier xuống.

Sesier còn mặc áo ngủ trắng thật dài, đội một cái nón ngủ tam giác cùng màu với áo ngủ, quả cầu nhung tròn rũ xuống trán, một tay ôm con gấu Teddy, một tay dụi mắt ngáp.

Long Tước kéo nó đến bên cạnh cô gái, “Sesier, nhìn xem còn cứu được không.”

Sesier nhìn nhìn, gật đầu, “Được.” Nói xong, vươn tay lấy ra lưỡi hái. Giơ đao định chém, tất cả mọi người vỗ vỗ nó, “Ê ê, cầm ngược kìa!”

Sesier ngẩn người, cầm ngược lưỡi hái rồi, đỏ mặt.

Tiêu Bắc vươn tay cầm lấy con gấu Teddy trong tay nó, Bạch Lâu giúp nó xoay lưỡi hái lại cho đúng.

Sesier chém một nhát xuống rễ cây đang cắm vào người cô gái nọ.

Sau đó liền nghe được một tiếng kêu đau đớn, mọi người cả kinh, nhìn thấy thân cây kia đang chảy máu ồ ạt.

“Chảy máu rồi...” Tiêu Bắc cảm thấy cây đang đau đớn quằn quại.

“Bọn họ...”

“Yên tâm đi.” Lam Minh thản nhiên nói, “Dù sao nó cũng là thực vật.”

Quả nhiên, rễ cây rất nhanh đã mọc lại, máu ngừng chảy, nhánh cây trên lưng nữ sinh nọ cũng biến mất.

Miêu Tiêu Bắc ngồi xổm xuống, chỉ thấy sắc mặt nữ sinh nọ dần khôi phục, không lâu sau chậm rãi mở mắt ra, mấp máy môi suy yếu thều thào, “Tối, nó tối!”

Bạch Lâu bắt mạch cho cô, cô thấy được mọi người thì kêu lên vài tiếng rồi ngất đi.

“Bị thương rất nặng.” Bạch Lâu nói, “Còn bị đói vài ngày, rất suy yếu.”

“Khiêng về rồi tính sau.” Long Tước vươn tay bế bổng cô gái lên, nói với Sesier, “Người có về chung không?”

Sesier hình như đã tỉnh táo lại, ôm gấu Teddy lắc đầu, nói muốn đi chơi với Bắc Bắc bọn họ.

Long Tước gật đầu, mang nữ sinh kia về trước.

“Anh vừa nói Tù Điều...” Tiêu Bắc hỏi Lam Minh, “Đó là gì vậy?”

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Thân Phận Thật Của Tù Điếu, Sự Sinh Sôi Khủng Khiếp, Chức Trách Của Người Dọn Đường

“Tù Điếu?” Tiêu Bắc hỏi Lam Minh, “Đó là gì vậy? Không phải là một loại chim chứ?”

Lam Minh lắc đầu nói, “Tù Điếu chính là một loại ký sinh thể.”

Miêu Tiêu Bắc lại bắt đầu muốn hôn mê, bèn hỏi, “VẬY cái người to lớn giống như người thú kia là ai?”

“Đó là người bị Tù Điếu ký sinh đồng thời bị cướp đi ý chí, là vật dẫn của Tù Điếu.” Lam Minh nói, nhìn Bạch Lâu, “Vấn đề mang tính lý luận này người giải thích là tốt nhất đó.”

Vì vậy.

Mọi người lên đường rời khỏi khu rừng, Bạch Lâu vừa đi vừa giải thích cho Tiêu Bắc, “Tù Điếu, tương truyền được hình thành như thế này, có vài người phụ nữ mang thai, đặc biệt là gần tới kỳ sinh nở, đột nhiên lại bỏ mình ngoài ý muốn, nhưng thai nhi trong cơ thể khi đó còn chưa có chết. Người mẹ và đứa trẻ trong bụng bị bỏ vào quan tài rồi chôn xuống đất, nếu như oán niệm của người mẹ kia quá sâu, vậy thì thai nhi trong bụng bọn họ có thể sẽ bị ma hóa, tiếp tục trưởng thành, lại bị nhốt sống trong thi thể người mẹ.

Như vậy, thai nhi sẽ trở thành ma anh, tới một lúc nào đó sẽ phá bụng mà chui ra. Vì vậy, nó sống qua ngày trong quan tài, giống như bị nhốt

trong một không gian kín bưng, dần dần trở thành thói quen. Rất nhiều năm sau, bởi vì địa chất biến hóa hoặc vì đào bới, loại ma thai này sẽ được thả ra, bọn nó sinh trưởng dị dạng trong quan tài, thể trạng cực kỳ nhỏ bé đồng thời hành động không tiện. Cho nên bọn nó sẽ tìm nhân loại có hình thể cực đại để tiến hành ký sinh. Dần dà, bọn nó sẽ xâm nhập vào thân thể nhân loại, hợp thành một với bọn họ, đôi cánh nhỏ trên tấm lưng rộng chính là chứng minh việc họ đã bị ký sinh... Dần dần, người đó sẽ mất đi ý thức và tư duy, trở thành một kẻ bị khống chế.”

Miêu Tiêu Bắc nghe thấy nổi cả gai ốc, ban đầu nghĩ đứa trẻ bị nhốt trong quan tài thật đáng thương, nhưng sau đó lại thấy quá biến thái, bèn hỏi, “Vậy Tù Điều rốt cuộc là người hay quái?”

“Nói chính xác là... hợp thể của người và quái.” Bạch Lâu suy nghĩ một lúc, “Nhưng loại Tù Điều này tuyệt đối phải diệt, không được phóng sinh, nếu không bọn nó sẽ không ngừng đi bắt người, nhốt bọn họ để bọn họ càng thêm thâm hiểm hơn mình.”

“Biến thái quá đi.” Tiêu Bắc thật sự nhịn không được.

“Thứ này sẽ tạo nên những tổn thất và phá hoại không thể vãn hồi.” Sesier nói, “Bọn chúng giống như có bệnh, thích tạo cũi, nhốt tất cả những gì mình bắt được... Vô luận là con người, linh hồn, ma quỷ, yêu quái... Toàn bộ đều bị giam giữ! Cho nên thôn xóm hay thành thị một khi bị một con Tù Điều xâm nhập sẽ biến thành đồng gạch vụn chỉ còn có oán linh trong vòng vài ngày.”

Tiêu Bắc hít sâu một hơi, hỏi, “Vậy nói cách khác, những sinh viên bị nó bắt được đều bị nhốt rồi? Chỉ cần tìm được nơi giam giữ bọn họ là có thể cứu ra?”

Khế Liêu và Lam Minh đi phía trước, nghe Tiêu Bắc nói thì vô thức liếc nhìn nhau, có điều xem sắc mặt bọn họ là biết tình hình không ổn.

“Cứu không được sao?” Tiêu Bắc khẩn trương.

“Dù sao, nhốt bọn họ không phải con người, cái gọi là nhốt cũng không phải đơn giản là giam trong ***g.” Khế Liêu trả lời, “Mấy cái cây hồi này là chứng minh tốt nhất.”

“Cây...” Tiêu Bắc ngẩn người.

“Vừa này không phải cây, là huyết thụ.” Bạch Lâu nói cho Tiêu Bắc, “Nó hình thành khi người bị nhốt bên trong cây hòa với thân cây làm một... Thân cây sinh trưởng thì bọn họ cũng sinh trưởng, thân cây chết đi thì bọn họ cũng chết đi, nhưng kết quả duy nhất chính là, vĩnh viễn cũng không thoát khỏi thân cây nhốt mình.”

“Tại sao?” Tiêu Bắc cảm thấy quá tàn nhẫn, “Rõ ràng là một người, sao lại có thể nhốt vào trong thân cây, nhưng còn có thể đảm bảo họ còn sống?”

“Quá trình chế tạo người sẽ không hứng thú đâu.” Lam Minh vươn tay kéo Tiêu Bắc sang, thấp giọng nói, “Quên đi, biết được càng nhiều thì càng dễ gặp ác mộng.”

Sắc mặt Tiêu Bắc trắng bệch, vươn tay bế Cổ Lỗ Y đang ngồi trên đầu vai xuống, nhìn gương mặt dễ thương của nó, rốt cuộc cũng tự trấn an một chút, đổi những tưởng tượng đáng sợ quý dị trong đầu thành gương mặt tươi cười đáng yêu của Cổ Lỗ Y.

Mọi người rời khỏi rừng cây, bắt đầu đi vào khu sinh hoạt.

Sphinx đi ở tuốt đằng trước, ngửi mùi trên mặt đất, nói, “Đúng rồi, Tù Điều vào ban ngày sẽ khôi phục hình người sinh hoạt bình thường ha?”

“Ừ.” Khế Liêu gật đầu, “Có điều rất dễ nhận ra, tìm thẳng nào cường tráng nhất là được, tứ chi phát triển lắm, người bình thường rất khó cường tráng như vậy.”

“Cường tráng...” Tiêu Bắc đột nhiên đứng lại, “Đúng rồi... Vừa nãy các anh có chú ý không? Trong phòng trực bảo an có người không?”

Tất cả mọi người ngẩn ra, Lam Minh lắc đầu nói, “Không, lúc đi vào ngoại trừ mấy chiếc xe thì không phát hiện gì cả!”

“Lúc này nếu như không ở...” Khế Liêu nhìn khắp nơi, “Có thể do phải đi sẵn, hoặc có thể đi...”

“Ăn cơm cơm!”

Lúc này, Cổ Lỗ Y trong tay Miêu Tiêu Bắc đột nhiên lên tiếng tiếp lời.

“Woa!” Sesier xáp tới gần, “Cổ Lỗ Y nói ba chữ kìa!”

Cổ Lỗ Y đặc ý lắc đầu, Sesier vẻ mặt ước ao, “Lúc ta được một trăm tuổi chỉ nói được từng chữ một thôi!”

“Thật đáng mừng a.” Lam Minh và Khế Liêu cũng ở bên cạnh vỗ tay, “Cổ Lỗ Y quả thật là thiên tài nhi đồng!”

Bạch Lâu và Miêu Tiêu Bắc không nói gì, đám người này khi ở trong thời kỳ thơ ấu chắc là bị thiếu năng!

“Bây giờ đi ăn hả?” Miêu Tiêu Bắc hỏi.

Lam Minh nhẹ nhàng lắc đầu, “Đúng là có liên quan tới ăn, nhưng phỏng chừng không phải tự ăn, mà là đi đưa thức ăn.”

Miêu Tiêu Bắc nghe thấy hơi bị choáng... Đưa thức ăn?!

“Bên này có mùi!”

Lúc này, Sphinx đi phía trước quay đầu lại nhao nhao gọi mọi người, “Ở bên kia ta cũng nghe được mùi giống bên này, mùi tà ma dày đặc!”

Mọi người phát hiện manh mối liền đi theo Sphinx.

Sphinx quẹo trái quẹo phải, quẹo vào vườn hoa, đi đến một khu biệt thự hẻo lánh nhất.

“Hm... Khu biệt thự cũng xây tại nơi hoang sơ như vậy.” Tiêu Bắc không khỏi nhíu mày, “Có cho tiền tôi cũng không ở lại mấy chỗ hoang dã này đâu, thấy ghê quá đi!”

“Suyt.”

Lúc này, Lam Minh thấp giọng ý bảo mọi người đừng lên tiếng, “Nghe kỹ một chút, là tiếng gì đó.”

Mọi người im lặng, nghiêng tai lắng nghe, không lâu sau có tiếng cầu cứu mơ hồ truyền đến.

“Có người kêu cứu a!” Miêu Tiêu Bắc nhíu mày, “Nam nữ đều có!”

“Không giống tiếng người kêu cứu!” Sphinx nhìn trái nhìn phải, “Có ai phát hiện quanh đây hình như cây cối hơi bị nhiều không?”

Tiêu Bắc đi qua, vươn tay vừa định chạm vào một thân cây, đột nhiên lại cảm giác được thân cây nhẹ nhàng giật giật... Hình như là sợ đau, lại hình như là tim đập.

Tiêu Bắc liền cảm thấy nổi gai ốc, lui về sau vài bước, nhìn mọi người.

“Là huyết thụ vừa mới hoàn thành.” Lam Minh nhíu mày tóm Tiêu Bắc kéo lại, “Đừng nhìn, đừng chạm vào!”

“Chạm vào thì sao chứ?” Tiêu Bắc hỏi.

“Hai ngày trước không phải người mới vừa xem phim rồi bị dọa cho run như cây sậy luôn sao?” Khế Liêu chậm rãi nói, “Cây này cũng không khác

cái kia cho lắm, bên ngoài là vỏ cây, bên trong là một người sống... Trước tiên là trồng xuống, đợi đến khi cả hai hòa thành một là xong, người sẽ không chết, cây cũng không cần cung cấp dinh dưỡng.”

Tiêu Bắc nghe mà đôi mày giật giật, không thể nói rõ, nhưng bên tai còn nghe được tiếng kêu cứu, “Vậy người kia còn kêu xin cứu mạng kìa, có thể cứu được không?”

Lam Minh lắc đầu, “Người nghe được chỉ là ý niệm được bảo tồn trong không gian, không phải thật sự...”

Hắn vừa dứt lời, Tiêu Bắc chợt nghe một tiếng hét thảm truyền đến.

“A...”

“Có người gọi!” Tiêu Bắc nhìn phía trước, “Ở một nơi rất xa! Là một cô gái!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Sesier ngoáy ngoáy lỗ tai, “Ta không có nghe gì hết.”

“Đây có thể là con người.” Sphinx nói, “Tiếng của linh hồn và ý thức chúng ta có thể nghe được, duy độc tiếng người ở xa xa, đó cũng chỉ mình Tiêu Bắc mới nghe được.”

“Ở ngay phía trước!” Tiêu Bắc dẫn mọi người chạy tới, vòng qua bồn hoa, liền thấy được một căn nhà ba tầng.

Lam Minh ngăn mọi người lại, “Chờ chút, căn nhà này không giống những nơi khác!”

“Đây là trung tâm huyết địa!” Bạch Lâu lắc lắc đầu nói, “Ai lại xây nhà ngay chỗ này a, phong thủy các loại không biết thì chớ, quả thật là làm bậy!

Xây nhà chỗ này, cũng giống như xây một nhà xác, người sống đi vào đều biến thành người chết!”

Tiêu Bắc lúc này đứng ngoài biệt thự, hơi nheo mắt nhìn lên lầu, trong lòng mặc niệm, thấy rõ một chút... Thấy rõ một chút...

Quả thật, bức tường bao quanh biệt thự dần trở nên trong suốt, bên trong biệt thự có từng gian phòng riêng biệt, giống như những nhà tù bị cách ly, bên trong phân biệt giam cầm vài người.

Tiêu Bắc nhìn xem từng gian phòng, rất nhanh đã phát hiện trên lầu ba có một bóng lưng đàn ông trắng kiện, trên tay gãi cầm búa, không biết đang làm gì, mà đồng thời có tiếng thét chói tai truyền đến.

“Ở đó!” Tiêu Bắc hô một tiếng, Sphinx gào lên một tiếng, trực tiếp xông lên tông thẳng vào mặt tường.

“Ầm ầm”, Sphinx phá tường, nhảy vào trong phòng, rất nhanh liền hô lên, “Lam Minh, nó chạy xuống kia!”

Tiêu Bắc đứng tại chỗ tiếp tục nhìn, nói, “Lầu hai!”

Khế Liêu thả người nhảy lên lầu hai, vươn móng vuốt bắt đầu cào nát mặt tường, lúc này, tất cả mọi người thấy được bóng người cường tráng kia nhanh nhẹn bỏ chạy.

Lam Minh đứng chờ ở cửa, Sesier và Bạch Lâu lên lầu ba, nơi đó có một nữ sinh đang bị trói, cô đang kinh hoàng mà thét chói tai, một tên quái vật vừa rời khỏi, giờ lại có thêm một con sư tử thật lớn, mấy ngày nay cô bị kinh hách liên tục. May là lúc này, Bạch Lâu và Sesier chạy tới, hình dạng hai người không khiến người khác sinh ra cảm giác sợ hãi, nữ sinh liền an tâm lại.

Cô nghe được Bạch Lâu nói một câu, “Không sao nữa rồi.” Thì lập tức hôn mê.

Miêu Tiêu Bắc đứng dưới lầu tiếp tục nhìn thì thấy con Tù Điều nọ giống như phát điên mà húc vào xung quanh, phá rất nhiều lỗ thủng trên tường.

Tiêu Bắc đột nhiên nghĩ... Con Tù Điều này, xét về hình thể thì hình như không quá giống con ngày hôm qua... Chẳng lẽ vì ban ngày nên nó biến thân? Hay góc độ lúc trước mình xem bị lệch, cho nên mới cảm thấy nó đặc biệt lớn?

Tiêu Bắc đang nghi hoặc, chợt thấy con Tù Điều kia lao xuống lầu, vội vã giơ tay chỉ chỉ, kêu to gọi Lam Minh, “Nó đó, Lam Minh, nó sắp thoát!”

Lam Minh gật đầu, vươn tay rút Minh ra, đứng trước cửa ô cửa cây đợi thở.

Lúc này, Sphinx công cô gái nọ xuống dưới, khi đáp xuống thì nói, “Ai nha, nhiều người quá trời! Đều đang bị giam kìa!”

“Đều còn sống chứ?” Tiêu Bắc hỏi.

“Có thể đều bị ma lực ở địa huyết làm cho ô nhiễm, nhưng may mà còn là nhân loại.” Bạch Lâu vừa dứt lời, đột nhiên nhìn chăm chăm phía sau Tiêu Bắc, “A!”

Tiêu Bắc sửng sốt, liền cảm giác phía có người tới gần.

Mà đồng thời, Lam Minh cũng quay đầu, hân vừa vung đao về phía con Tù Điều kia, chém chết nó, nhưng lại nghe được tiếng thét của Bạch Lâu, ngoảnh mặt nhìn...

Tiêu Bắc liền cảm giác cổ mình bị ai đó bóp nghẹt, còn xiết rất chặt, nhìn cánh tay đó cậu lập tức hiểu ra...

Cho nên vừa nãy mới cảm giác con quái kia không giống, là bởi vì nó căn bản khác hoàn toàn với con tối hôm qua, con tối hôm qua, toàn thân đều có hoa văn trắng, thật sơ suất, không thể ngờ lại có tới hai con Tù Điều.

Tiêu Bắc bị bắt, Cổ Lỗ Y còn đang trên tay, lập tức bay lên cảm tức nhìn kẻ phía sau Tiêu Bắc, nhưng lúc này nó không thể phun lửa, bởi vì thế nào cũng sẽ ảnh hưởng tới Bắc Bắc.

“Cổ Lỗ Y.” Lam Minh kêu nó một tiếng.

Cổ Lỗ Y quay đầu lại nhìn nhìn rồi bay sang một bên, không chặn đường Lam Minh, nhưng lại phồng căng hai má hằm hằm lườm con Tù Điều phía sau Tiêu Bắc.

“A ha...” Khế Liêu cũng đi tới bên hông nó và Tiêu Bắc, bật cười quan sát, “Xem ra không phải một con Tù Điều đơn thuần a.”

“Trên người người chính là triệu hoán phù!” Sesier hỏi, “Là ai triệu hoán người tỉnh lại? Mà còn cho người năng lực triệu hoán mạnh hơn tất cả Tù Điều trên đời.”

“Không sai...”

Lúc này, Miêu Tiêu Bắc liền nghe được người ở phía sau phát ra tiếng nói trầm thấp và khàn như chuông đồng, “Ta là đặc biệt... Ta được triệu hoán mà đến, đồng thời có thể triệu hoán tất cả đồng bạn đã bị ức hiếp của ta!”

Nói xong, chợt nghe hắc đột nhiên há miệng, ngẩng mặt lên bầu trời phát ra một tiếng kêu chói tai.

Tiêu Bắc trong nháy mắt liền cảm thấy trong lỗ tai vang lên ong ong, nghĩ nếu như gã này còn kêu nữa chắc lỗ tai mình điếc luôn quá.

Nhưng trong tiếng ong ong kia, Tiêu Bắc còn nghe được một thanh âm, hình như có một đứa trẻ sơ sinh đang khóc và thét lên những tiếng kêu non nớt.

Tiêu Bắc đang khó hiểu thì bốn phía đã vang lên tiếng hô ứng.

Mọi người nhìn trái nhìn phải, chỉ thấy trong rừng có vô số những người đàn ông và thanh niên cường tráng đi ra, hình dạng bọn họ đều quái dị, nửa người trên trông có vẻ cực kỳ cường tráng, mặt mũi xấu xí phệ nệ, có vài người còn khiêng vài người sống đi tới...

Tiêu Bắc giật mình —— Sao lại có nhiều như vậy?!

Lam Minh đột nhiên lên tiếng, “Ta biết vì sao chỉ cần đánh thức một mình người rồi.”

Miêu Tiêu Bắc chăm chú nhìn vào Lam Minh, chỉ thấy anh đang nhìn sâu vào mình, dường như muốn ám chỉ điều gì đó.

Tiêu Bắc không hiểu được loại ám chỉ này, vì vậy lựa chọn chậm rãi nhắm mắt lại, tìm kiếm tin tức trong đầu Lam Minh đang muốn truyền đạt cho mình.

“Người là con Tù Điều hình thành khi đang trong thời kỳ sinh nở.” Lam Minh nói với con Tù Điều phía sau Tiêu Bắc, “Thế nào? kỳ vọng những người bạn của mình chế tạo ra những đứa trẻ đàn độn này, thống trị toàn bộ thế giới sao?”

“Gào!” Con Tù Điều nọ tức giận kêu lên.

Mà lúc này, Tiêu Bắc đã chuẩn xác tiếp nhận được tư tưởng của Lam Minh —— Bắc Bắc, dùng lực lượng của người, khiến nó không thể nhúc nhích! Mở cửa thế giới kia ra...

Tiêu Bắc chậm rãi mở mắt, nhìn về phía trời xa, đột nhiên giác ngộ, đây là điều thuộc về năng lực của cậu, cũng giống như người quét đường. Gom lại những thứ dơ bẩn và phế thải, sau đó mở ra thế giới kia – cái giỏ để hứng lấy thứ dơ bẩn và phế thải đó, đổ vào, đóng cửa, đồng thời đảm bảo bọn chúng vĩnh viễn không thể trở lại nguy hại loài người.

.

.

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Ex Bắt Đầu Hưng Thịnh Phát Đạt, Các Anh Đẹp Trai Rốt Cuộc Có Thể Tự Lực Cánh Sinh, Không Cần Ăn Cơm Chùa Nữa

Tiêu Bắc bị Tù Điều kiểm chế, nhận được tin tức của Lam Minh, nhưng vấn đề bây giờ là, làm sao để chế phục cái gã có cánh tay còn thô hơn cả cẳng chân của mình đây, cái này mới gọi là vấn đề á! Lẽ nào chỉ dựa vào suy nghĩ mà giải quyết con quái thú đẳng sau?

Tiêu Bắc hơi do dự, đồng thời cũng có chút ngộp thở rồi, cánh tay cái thằng cha đẳng sau vừa thô như khúc củi còn nặng trình trịch, đặt trên vai mình, mỗi cổ quá đi trời ơi! Tiêu Bắc cảm thấy thật phiền muộn, nhìn về phía bầu trời xa xăm kia... thôi thì đành chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Sau khi an tĩnh, Tiêu Bắc bắt đầu hồi tưởng về thời điểm giải quyết con rắn khổng lồ kia, mở ra không gian khác.

Nhưng mà, khi Tiêu Bắc mở mắt ra lần nữa, ở chân trời cao xa vời vợi kia cũng chẳng xuất hiện vòng xoáy hay tầng mây nào cả, mà ngược lại là, đám Tù Điều xung quanh càng lúc càng gần, dần dần vây quanh mọi người.

Tiêu Bắc sốt ruột lên thì càng không biết nên làm gì cho đúng.

Lam Minh thấy Tiêu Bắc khẩn trương, biết cậu còn chưa thể vận dụng thuần thục năng lực của mình, nhưng cũng không thể trách cậu, cậu dù sao cũng là loài người, hơn nữa thời gian linh hội quá ngắn.

Tiêu Bắc đang lúc hoảng loạn thì đồng thời bên tai vang lên những tiếng kêu cứu dồn dập. Cậu ngẩng đầu nhìn lên lâu, liền thấy trong một căn

phòng giam, có rất nhiều người đang bò lên vách tường, trên tay mang xiềng xích, có người còn đầm máu, là những người bị giam.

Đối mặt với những người bị giam cầm này, bọn họ có thể là nhân loại cũng có thể là vong linh, nhưng đều không ngoại lệ, trên mặt tràn đầy thống khổ và kinh hãi, dường như đã chịu đủ dằn vặt, Tiêu Bắc cảm giác được cơn phản nộ sâu trong đáy lòng bắt đầu trào dâng.

Cậu lại nhìn đám Tù Điều xung quanh, tướng mạo xấu xí thì cũng không quan trọng gì, nhưng tâm lý xấu xí và méo mó như vậy, khiến Tiêu Bắc cảm thấy bọn chúng ghê tởm hơn hết thấy những ác ma đã gặp trước đây!

Thu lại trạng thái hoảng loạn, Tiêu Bắc nghĩ không thể cứ đóng vai được bảo vệ mà ỷ lại vào sự bảo hộ của Lam Minh, lúc trước Long Tước từng nói với cậu, bản thân cậu có năng lực rất mạnh, nếu sử dụng năng lực này thành thạo, ngoại trừ được Lam Minh bảo hộ thì cậu cũng có thể bảo vệ cho Lam Minh và mọi người, có thể cứu vớt những con người bị ác ma xâm hại nữa.

Tiêu Bắc lại một lần nữa tập trung tinh thần, nhìn quanh bốn phía, nếu như có thể tùy ý mở ra không gian kia, thì đâu ai quy định nhất định phải mở ngay giữa bầu trời, nếu như làm âm thầm... không phải có thể trực tiếp đẩy bọn chúng trở về thời thái cổ luôn sao?

Vừa nghĩ tới đây, còn chưa xác định sẽ làm như thế nào, Tiêu Bắc liền cảm thấy một trận động đất.

Ngay cả Lam Minh bọn họ cũng sửng sốt, chỉ thấy mặt đất dưới chân đám Tù Điều kia đột nhiên rung lên, nứt ra... sau đó xuất hiện một cái động rất lớn.

Theo tiếng rầm rắc cổ quái, mặt đất nứt ra một lỗ hổng, đám Tù Điều kia dù sao cũng không phải loài chim, đôi cánh bọn chúng cũng không thể chịu được trọng lượng cơ thể để mà bay lên, chỉ có thể toàn bộ rơi vào trong vực sâu hun hút.

Tiêu Bắc nghe được thanh âm quen thuộc, tiếng gầm gừ vang vọng lại từ thời thái cổ, là tiếng mở ra của cánh cửa thông vào thế giới kia.

Tiêu Bắc vừa thở phào nhẹ nhõm thì liền cảm thấy cánh tay bị xiết chặt, trong nháy mắt có cảm giác hít thở không thông. Chợt nghe con Tù Điều phía sau gào rú từng tiếng rống giận cổ quái.

Tiêu Bắc tiếp xúc với nó, cho nên có thể cảm nhận được nội tâm của nó, cậu nghe loáng thoáng có người đang nói —— Muốn kéo người chôn cùng! Mang người vào đó dâng cho chủ nhân!

Tiêu Bắc cả kinh, chợt nghe được giọng nói của Lam Minh truyền đến, “Giật điện hần!”

Tiêu Bắc sửng sốt —— Giật điện?

Nhưng trong đầu cậu vừa nghĩ tới chữ điện, liền cảm giác con Tù Điều kia kịch liệt rung động, cánh tay nắm Tiêu Bắc buông lỏng, đồng thời, Tiêu Bắc cảm thấy cánh tay bị người tóm một cái, ngược mắt nhìn lên, thì ra Sesier đã tới trước mặt cậu, rồi kéo cậu sang một bên... Lam Minh đã vọt tới bên cạnh, giơ tay chém xuống. Con Tù Điều nọ đã kịp chuẩn bị, lui về phía sau, nhưng lưỡi đao sắc bén của Minh vẫn sượt qua chân mày nó.

Xoẹt một tiếng... Trên khuôn mặt vốn đã xấu xí, xuất hiện một vết máu dài.

Tiêu Bắc ở phía sau nhin không được mà nhú mày, những thứ xấu xa trên thế gian này dường như không có cực hạn.

“Trên người nó có phù chú!” Lúc này, Bạch Lâu ở bên cạnh nhắc nhở, tất cả mọi người chú ý tới, máu của con Tù Điều kia chảy ra, nhuộm lên những hoa văn phù chú trắng trên người nó, đồng thời, phù chú nọ bắt đầu đổi màu, phát sáng.

“Nó...” Tiêu Bắc mở to hai mắt nhìn thân thể con Tù Điều nọ bắt đầu biến hình, phảng phất như trong cơ thể có gì đó đang muốn phá tan cái vỏ rỗng bên ngoài mà chui ra.

“Là trứng!”

Lúc này, Sphinx hô một tiếng, “Phù chú kia bị máu nhuộm nên biến thành phục chế phù, nó bắt đầu tự phục chế bản thân! Sẽ có vô số Tù Điều sinh ra!”

“Lam Minh, thứ này không thể để bất luận một con đào tẩu, nếu không sẽ gây ra hỗn loạn, đặc biệt khi nó thoát vào trong thành phố!” Bạch Lâu ở phía sau hô to.

Lam Minh chặc một tiếng, nhúu mày, đột nhiên nghĩ tới một biện pháp cực kỳ tốt cũng cực kỳ tiện lợi, bèn kêu một tiếng, “Cổ Lỗ Y!”

Cổ Lỗ Y vỗ cánh bay qua, chỉ thấy Lam Minh giơ Minh lên cao, hỏi nó, “Có từng nghe lửa u minh chưa?”

Cổ Lỗ Y chớp chớp mắt, đáp xuống sống đao của Minh, thổi cái phù một cái vào lưỡi đao, phun ra một luồng hoa lửa.

Nói cũng lạ, Minh lập tức bốc cháy, hơn nữa lại sinh ra ánh lửa màu lam.

Cổ Lỗ Y đáp xuống đầu vai Tiêu Bắc.

Lam Minh cười, nói với Minh, “Đã lâu không thấy cảnh người thiêu đốt rồi...”

Nói xong, hắt giơ đao quay sang con Tù Điều đang nỗ lực phân giải, đã có vô số cái đầu phá tan lột da người ban đầu mà bò ra... vung tới chém một đao.

“Gào...”

Tù Điều ngửa mặt lên trời, phát ra tiếng gào thảm thiết, những con nhỏ trong thân thể nó đều bắt đầu bốc cháy, thiêu trụi thành than đen... Con Tù Điều nọ lui về sau vài bước, cái khe lớn vừa chôn vùi vô số Tù Điều kia vẫn còn kéo dài, con Tù Điều bị thiêu đốt không ngừng lui về sau, giẫm phải khoảng không... Trong nháy mắt rơi vào trong khe.

Sau đó lại là một trận đất rung núi chuyển vang lên tiếng rầm rì.

Mặt đất khép lại —— Bốc lên một tầng bụi mỏng.

Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Bắc cũng thở dài một hơi, thiếu nữ vừa được Sphinx cứu ở bên cạnh lúc này cũng hiểu được mình đã an toàn, một lúc lâu mới khóc rống lên.

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Khế Liêu vừa thấy con gái khóc thì có chút mất tự nhiên, chạy đến một bên, “Ta đi gọi điện thoại cho Diệu Phong, bảo hắn tới xử lý, trong nhà có thể còn có nhân loại khác.

Bạch Lâu nhìn trái nhìn phải, kéo Tiêu Bắc và Sesier nói, “Đi, chúng ta đi xem mấy cái cây kia!”

Tiêu Bắc gật đầu, trước khi đi thì nói với Lam Minh, “Anh đừng đứng đực ra đó, nữ sinh người ta khóc, đi an ủi cô bé một chút.” Nói xong bị Bạch Lâu kéo đi.

Lam Minh mở to hai mắt, giơ tay chỉ vào mình —— Bảo hắn đi an ủi?!

Nhưng Tiêu Bắc đã đi, Lam Minh đành phải xoay mặt nhìn Sphinx.

Sphinx cũng lắc đầu, nữ sinh này vừa mới này cũng rất sợ nó, hơn nữa, nó không thích đàn bà cho lắm, nếu như là một thiếu niên xinh đẹp... Vậy thì không có gì khó khăn.

Lam Minh nhú mày, Cổ Lỗ Y vốn định theo Tiêu Bắc, vừa thấy Lam Minh và Sphinx mặt ủ mày chau bèn lắc đầu, đập cánh bay đến trước mặt nữ sinh nọ.

Nữ sinh còn đang khóc, liền thấy trên đầu gối, hạ xuống một em bé bụ bẫm.

Cô ngây người một lát, nghĩ, đây là gì? Thật dễ thương... sao lại có đuôi có sừng?

Cổ Lỗ Y chấp tay sau đít ưỡn cái bụng nhỏ đứng trên chân cô, nhìn chăm chăm cô một hồi sau đó đột nhiên ném cho người ta một cái nhìn quyến rũ, nói tiếng, “Người đẹp, cười cái coi!”

Lam Minh và Sphinx cả kinh, há to miệng.

Nữ sinh nọ cũng kinh ngạc, nhìn chăm chăm Cổ Lỗ Y, chỉ thấy Cổ Lỗ Y lắc lắc cái móng tròn vo, tặng cho cô một điệu Space Dance của MJ.

...

Bọn Tiêu Bắc cùng nhau đi tới ven rừng, Bạch Lâu tính toán sơ lược một chút, nói, “Ở đây phỏng chừng không có người sống nào cả, bên trong nhà cửa và cây cối, chỉ ít giam giữ mười ngàn vong linh.”

“Nhiều như vậy?” Tiêu Bắc nhú mày.

“Hết cách rồi, số lượng Tù Điều quá nhiều!” Bạch Lâu lắc đầu.

“Vong linh có thể đưa tới địa ngục.” Sesier nói, “Lucifer sẽ cho bọn họ một thân phận tốt hơn.”

“Không thể siêu độ sao?” Tiêu Bắc hỏi Bạch Lâu.

“Một bộ phận thì có thể, nhưng một bộ phận thì không được, đặc biệt là cái loại không phải hồn phách này.” Nói rồi Bạch Lâu chỉ chỉ những cây cối kia, “Đều là ma thể, chỉ có thể giao cho Lucifer.”

Tiêu Bắc gật đầu, “Vậy làm sao cứu bọn họ ra? Cậu vừa nãy hình như nói có thể tinh lọc.”

“Chính xác.” Bạch Lâu gật đầu, chỉ thấy Tiêu Bắc vén tay áo muốn mượn lưỡi hái của Sesier.

“Định làm gì đó?” Bạch Lâu vội ngăn cản Tiêu Bắc đang định tự hại mình, “Lấy dao làm cái gì a?”

“Tinh lọc không phải cần có máu sao?” Tiêu Bắc hỏi.

Bạch Lâu cảm thấy vô lực, “Không phải ý đó... Năng lực của cậu đã khôi phục rồi, bây giờ có thể dùng ý chí để cứu bọn họ!”

“Vậy a.” Tiêu Bắc hỏi, “Vậy... Phải làm thế nào?”

“Bắc Bắc, người xem Vũ Dạ tập rồi bộ không học được gì sao?” Sesier hỏi.

“Ách, cái này...” Tiêu Bắc có chút xấu hổ, “Rất nhiều thứ, tôi đọc không hiểu, hơn nữa không phải vừa mới lấy được sao...”

“Người tiếp xúc với bọn họ một chút đi.” Bạch Lâu nói, “Hắn là có thể cảm nhận được nội tâm của bọn họ.”

Tiêu Bắc gật đầu, vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào thân cây... Bèn cảm giác được một loại cảm giác ưu thương và an tường, truyền vào trong cơ thể.

Tiêu Bắc nhắm hai mắt lại, trong bóng tối trước mắt, xuất hiện một rừng cây, trên cây quần xiềng xích nặng nề.

Tiêu Bắc đang chìm trong cảm giác khó chịu này, chợt nghe được một tiếng nói bình tĩnh truyền đến, hỏi cậu, “Chúng nó đều bị giết chết rồi sao?”

“Bị đưa đi thôi, có vài con đã chết rồi.” Tiêu Bắc trả lời.

“Sẽ không trở về nữa sao?”

“Không về nữa, chúng nó không trở về, sẽ không tiếp tục tổn thương các người hoặc người khác.”

“Chúng tôi có thể tự do rồi sao?”

“Ừm...” Tiêu Bắc vô thức gật đầu, “Lập tức đưa các người... đến một nơi tốt đẹp hơn nơi này.”

“Nơi nào?”

“Tôi chưa từng tới... Có điều tôi đã gặp người ở đó, rất dễ thương, nghe nói nơi đó rất tốt.”

“... Như vậy a.”

Theo tiếng nói hạ xuống, Tiêu Bắc liền thấy bóng tối trước mắt biến thành ánh sáng, sáng bừng cả không gian, xiềng xích trên cây cối đều nát vụn vỡ tung, rơi xuống đất, tia sáng trắng lóa kia dường như là vô số quả cầu ánh sáng cầu thành, đang chậm rãi bay vào trong bóng đêm, dần dần bay xa, cuối cùng, biến mất không còn thấy nữa...

Khi Tiêu Bắc mở mắt lần nữa, trước mắt là khu nhà nhỏ, cảm giác âm trầm đã biến mất, trở thành một khu nhà được ánh mặt trời rọi sáng. Ba người lập tức hiểu được, sở dĩ có cảm giác âm trầm, là vì có những gốc cây mà mắt thường không thể thấy được, che đi tia sáng.

Xa xa, tiếng còi xe cảnh sát vang lên, hú âm ỉ mà đến.

Bạch Lô kéo Tiêu Bắc một cái, nói, “Công đức viên mãn rồi, rút thôi...”

Khi trở về, liền thấy Khế Liêu đang đứng ở ven đường, nói, “Vừa mới Danh Vũ gọi điện tới, bảo người mà Long Tước mang về chính là người chúng ta muốn tìm.”

“Chính là cháu gái của phú thương kia?” Tiêu Bắc nói, nghĩ tới nữ sinh vừa này, chính là một trong hai nữ sinh đã cùng nhau đào tẩu. Chỉ là, những người bạn học khác không có chuyện gì chứ.

Về tới trước căn nhà lầu kia, Tiêu Bắc liền thấy Lam Minh và Sphinx cau mày đứng một bên, mà nữ sinh kia trên mặt không còn vẻ kinh khủng nữa, hai tay ôm Cổ Lỗ Y cọ tới cọ lui, “Ai nha, dễ thương muốn chết, cho tôi đi, tôi mang về nhà...”

Tiêu Bắc cả kinh, vội đi tới nói chuyện với cô, thuận tiện giúp Cổ Lỗ Y đào tẩu, chui vào trong balo.

Sphinx bị nhét lên chiếc Jeff, rất nhanh, Cảnh Diệu Phong mang theo rất nhiều cảnh sát tới, phía sau còn có vài phóng viên truyền thông.

Chuyện lần này cũng đủ lực hấp dẫn, Cảnh Diệu Phong thuận tiện giúp EX tuyên truyền một chút, đồng thời, Tiểu Hoa và Phong Danh Vũ giỏi về giao tiếp cật lực giúp đỡ tuyên truyền suốt quá trình, thêm mắm thêm muối nói cực sinh động.

Bọn Tiêu Bắc để lại một bóng lưng phóng khoáng, lên xe.

Các cảnh sát từ trong khu nhà, tìm ra tổng cộng hơn bốn mươi nhân viên bị giam cầm, bị giam lâu rất là hơn một tháng, ngắn thì là vài ngày nay... Hơn nữa người bị giam nhất trí nói bắt cóc bọn họ là một đám quái vật.

Đồng thời còn có rất nhiều người bị giam, đã bị giết chết, rồi bị chôn xuống đất.

Cảnh sát đào lên, quả nhiên, trong lớp đất bùn trong rừng, chôn rất nhiều thi thể. Đều là dựng thẳng mà chôn xuống đất, giống như trồng cây, đều chỉ còn lại xương khô, cánh tay bị dè biến dạng, hình dạng vô cùng thê thảm.

Không đến một lúc, rất nhiều truyền thông chen nhau tới, trong khu nhà nhỏ kín hết cả người.

Cố Lỗ Y lặng lẽ vịn mép cửa sổ, nhìn ra ngoài vẫy vẫy tay, chỉ thấy nữ sinh kia được đặt lên cáng cứu thương, có hai bác sĩ đang đẩy cô lên xe cứu thương...

Nữ sinh nọ sắc mặt đã bình tĩnh rất nhiều, nằm trên gối đầu, tay vươn ra ngoài, nhẹ nhàng cùng Cố Lỗ Y chào tạm biệt.

Tiêu Bắc cười sờ sờ đầu Cố Lỗ Y.

Sphinx ở một bên nhìn, liếm liếm móng vuốt, “Thật giỏi a... Nhỏ như vậy mà biết tán gái rồi.”

Miêu Tiêu Bắc liếc xéo nó một cái, “Cố Lỗ Y như vậy gọi là có lòng nhân ái!”

Sphinx đảo mắt nhìn lên trời, Miêu Tiêu Bắc quay mặt lại, chỉ thấy Lam Minh khởi động xe, chỉnh lại kính chiếu hậu, “Lần này... Chuyện làm ăn của EX nói không chừng sẽ tốt hơn.”

.

Đêm đó, Tiểu Hoa và Phong Danh Vũ trở về mang theo rất nhiều món ngon, mọi người chúc mừng một phen.

Quả nhiên, ngày hôm sau liền thấy tin tức đưa tin, có vài đài phát thanh còn làm chương trình đặc biệt, chuyên nói về sự kiện thần quái lần này, quần chúng không biết rõ chân tướng đều sửng sốt. Rất nhiều chuyên gia đi ra giải thích, có người nói kẻ tội phạm chính là loại biến thái sát nhân cuồng như trong phim, có người nói đó là dị tượng... Chỉ là vô luận nói thế nào, lần này nhận được vụ án đồng thời phá án chính là EX.

Ngày hôm sau, Long Tước và Phong Tiểu Vũ luôn bận rộn tiếp điện thoại, ủy thác phá án và hẹn trước cố vấn liên tiếp đặt hẹn.

Bạch Lâu thấy được một lượng tin nhắn khổng lồ trong mail và diễn đàn, chuyện làm ăn của EX, chính thức phát đạt.

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 62

Sau khi tuyên truyền với quy mô lớn, những vụ án cần tới EX đã bắt đầu được sắp xếp, bất quá đa phần đều là một ít vụ nhỏ, ví dụ như nhà ma a, phong thủy không tốt, trúng tà hay đại loại thế.

Bọn Lam Minh đại thể chia tổ đi làm, ba bốn người một tổ, có thể giải quyết chỉ trong một ngày. Sau một tháng, danh tiếng của EX lớn mạnh, online còn xuất hiện một số lượng ảnh cosplay lớn và tập thể fans, đồng thời, vũ kịch mới nhất của Tiêu Bắc và Phong Tiểu Vũ cũng khá thành công.

Lam Minh và Khế Liêu quả nhiên là trụ cột chống đỡ EX, bởi vì khí chất khác biệt mà fans vô số.

Domi cũng hoàn toàn thích ứng với cuộc sống của nhân loại, đồng thời bắt đầu tham gia phá án, vô cùng có thực lực.

Trong khoảng thời gian này thu hoạch lớn nhất là Sesier, dưới sự giáo dục nghiêm túc của Long Tước cùng với sự bồi dưỡng của tập thể mọi người trong EX, Sesier đã học được tính toán và khiêu vũ.

Tháng đầu tiên EX nhận được nguồn lợi đầu tiên, tất cả mọi người nhận được tiền lương và tiền thưởng không thấp.

Sesier dùng món tiền này mua một đồng quà cáp cho cha mẹ với ông cậu và những thân thích của mình... Vì vậy, mỗi ngày đều có đại thần tiểu thần cảm động tới rơi nước mắt mà xuất hiện trong EX, khích lệ Long Tước

giỏi giáo dục, Sesier quả thật là thiên tài nhi đồng vạn năm khó có một người. Vì thế, Long Tước hoàn toàn thành công mà ghi vào sổ tiết kiệm một mỏ vàng, làm quỹ dự trữ của EX.

Tiểu Hoa và Phong Danh Vũ tính tiền mà luôn miệng tấm tắc —— Lucifer này thật phóng khoáng a! Lần đầu tiên thấy có người tới khóc cho tiền.

Lại sau một tháng bận rộn, vụ án tích lũy cơ bản đã phá xong, Bạch Lâu bắt đầu chọn những vụ mới trên diễn đàn.

Mọi người cũng nhân cơ hội nghỉ ngơi một chút.

Buổi chiều ngày hôm đó.

Tiêu Bắc kết thúc huấn luyện, thay đồ thể dục đi tới bên sofa ngồi xuống, cầm máy chơi game, ôm lấy Cổ Lỗ Y đang tập trung hết sức cùng Sesier PK, đặt lên đùi, “Cổ Lỗ Y, mấy ngày nay cứng mê game trên internet lắm phải không.”

“Cô kỹ.” Cổ Lỗ Y một quyền đánh ngã Sesier, trên màn hình xuất hiện một chữ “win” thật to, Cổ Lỗ Y quay sang Sesier làm mặt quỷ, Sesier ném máy bấm muốn lao tới liều mạng với Cổ Lỗ Y.

Miêu Tiêu Bắc tách hai đứa ra, Cổ Lỗ Y bò tới trên đầu Miêu Tiêu Bắc tiếp tục chọc Sesier.

“Hừm, hai đứa này kỳ thật tuổi tâm lý cũng chẳng khác bao nhiêu.” Sphinx nằm rạp trên mặt đất ngáp một cái.

“Sesier.” Long Tước đọc báo ở cách đó không xa, nói với Sesier, “Phong độ a... Phong độ, Cổ Lỗ Y là trẻ con.”

Sesier lập tức thu liễm một chút, ngồi xuống hít sâu một hơi, ừm nhả mà nâng tách hồng trà nhắm nháp, biểu hiện ra một phong thái thông dong cao quý. Long Tước gật đầu, cười nói, “Giỏi.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, quả nhiên Sesier đã bị Long Tước thu phục hoàn toàn rồi a.

Lam Minh tựa trên đệm lông ở một góc sofa, cầm trên tay một bình sữa đang đút cho một chú sói con mập mạp.

Bởi vì ở EX khá an toàn, cho nên hầu như mỗi ba tháng đều có một nhóm sói con mới tới, mọi người cùng nhau nuôi nấng, ba tháng sau sói con sẽ lớn hơn một chút, có thể theo cha mẹ sinh hoạt, trở lại nơi người sói tụ tập.

Phong Tiểu Vũ cầm một tờ báo, nói, “Có phim mới nè, có muốn đi xem không?”

“Cũng tốt a.” Bạch Lâu gật đầu, nhìn quét qua vài tờ tài liệu, “Chúng ta đã lâu chưa nghỉ ngơi rồi, thuận tiện ăn một bữa no đi.”

“Đồng ý.” Khế Liêu gật đầu, “Chúng ta đi chọn phim không có quỷ quái mà xem đi?”

Tất cả mọi người bật cười.

Chính lúc này, liền nghe được tiếng chuông cửa vang lên, sau đó, cửa cảm ứng chậm rãi mở ra, một cô gái còn trẻ đi vào.

Cách ăn mặc của cô khá mộc mạc, đeo kính dung mạo nhã nhặn, rất có khí chất văn hóa, cô đi vào cửa EX, nhìn nhìn bốn phía bố trí xa hoa, có chút khẩn trương hỏi, “Đây... Xin hỏi là EX sao?”

Tất cả mọi người gật đầu, Long Tước hỏi cô, “Xin chào, nơi này là EX.”

“... Chào mọi người, tôi là giáo viên nghệ thuật tại thành phố S.” Cô cười cười với mọi người, nói, “Tôi họ Tào, gọi là Tào Linh.”

“Cô giáo Tào, mời ngồi.” Miêu Tiêu Bắc mời Tào Linh ngồi xuống, mọi người trao đổi ánh mắt, phỏng chừng cô giáo Tào này là tới ủy thác, bèn hỏi, “Cô giáo, có việc?”

“Tôi nghe nói, các anh ở đây có thể giúp người phá án...” Tào Linh có chút khó xử mà nói, “Tôi... có một vụ án đặc biệt, không biết có tính là sự kiện thần bí hay không.”

“Không sao.” Bạch Lâu nói, “Cô có thể nói ra, chúng tôi giúp cô phán đoán một chút.”

“Hm...” Tào Linh gật đầu nói, “Tôi có chút khẩn trương, vốn đang làm giáo viên, không nên tin những điều này, nhưng tôi lại không thể giải thích một cách hợp lý được, cho nên...” Nói rồi Tào Linh từ trong giỏ xách lấy ra một phần tài liệu, “Một khoảng thời gian trước, thành phố S xảy ra không ít vụ án, các vị có biết không?”

Tất cả mọi người ngẩn người.

“Có án mạng?” Long Tước và Miêu Tiêu Bắc liếc mắt nhìn nhau —— Cảnh Diệu Phong lúc nào cũng giữ liên lạc với họ, thật sự có án mạng, không lý nào bọn họ không biết.

“Có lẽ là bị bỏ qua.” Tào Linh lắc đầu nói, “Lúc trước, căn tin ở trường của chúng tôi có một nhân viên bán cơm đã chết... Anh ta, là bị cái thìa sắt đặt trên cao rơi xuống đầu mà chết.”

“A?” Miêu Tiêu Bắc kinh hãi, “Cái thìa cũng có thể đập chết người?”

“Nhân viên bán cơm kia, ở trường chúng tôi có tiếng là không được hoan nghênh.” Tào Linh cười cười nói, “Anh ta mỗi lần dọn cơm lên, đều

đưa đặc biệt ít, rõ ràng học sinh đưa đủ tiền, nhưng anh ta chỉ dọn cho bọn họ một chút, nhiều học sinh ăn không đủ no, lý sự với anh ta, anh ta sẽ rất hung hăng mà cãi nhau với học sinh đó. Có học sinh trách cứ anh ta, nhưng anh ta vốn là thầy dạy thể dục ở trường, bởi vì tai nạn lao động mà lưu lại làm nhân viên bán cơm, trường học không cách nào xử lý được, sợ anh ta sẽ gây náo động ở bên ngoài... Anh ta là một tên lưu manh, sàm sỡ nữ học sinh, đánh nam học sinh.”

“Đó là côn đồ a.” Phong Tiểu Vũ nhin không được nói.

“Đúng vậy, cho nên anh ta chết, tất cả mọi người đều nói chết rất tốt, là báo ứng.” Tào Linh lại nói, “Sau đó là trường y được ở đối diện trường nghệ thuật chúng tôi, trong trường y có rất nhiều nữ sinh xinh xắn, nữ sinh trường nghệ thuật của chúng tôi cũng rất đẹp, học sinh hai bên qua lại không tốt lắm, thường hay vì chuyện bạn trai mà cãi nhau, thậm chí kéo bè kéo lũ đánh nhau.”

“Lần trước có một trận, hoa hậu giảng đường trường chúng tôi hình như là cướp bạn trai của một nữ sinh ở trường y.” Tào Linh nói, lắc đầu, “Nữ sinh đó liền mang theo một đám nữ sinh, chặn đường hoa hậu giảng đường của trường chúng tôi, sau đó đánh em ấy bị thương nặng, còn bị thương một con mắt, cảnh đó được quay lại rồi upload lên online, sau đó hoa hậu giảng đường tự sát.”

Tất cả mọi người nhú mày... Trung học hình như là... trẻ vị thành niên mười sáu mười bảy tuổi thì phải? Ác ôn như thế a.

Khế Liêu thờ ơ mà nhún vai, “Con người từ trước tới nay đã là một thứ phiền phức.”

Tất cả mọi người lườm hằm, Khế Liêu nhún vai.

“Trường học của cô đã chết hai người?” Lam Minh hỏi.

“Không phải, tôi cũng không phải nói về hoa hậu giăng đường của trường chúng tôi.” Tào Linh lắc đầu, nói, “Mà là mấy cô bé đánh người kia. Lần đó kéo nhau đi đánh người, tổng cộng có bốn nữ sinh, ngày thứ ba sau khi hoa hậu giăng đường chết đi, bốn em này ra ngoài uống rượu ăn khuya... Trên đường trở về đều bị xe tông chết, trong đó cô bé cầm đầu, cái cổ bị bánh xe nghiền qua, đầu bay hơn mười mét, bốn nữ sinh đó có một người không chết, nhưng mắt bị mù. Then chốt là bốn cô bé uống say băng ngang qua đường, bị xe bus tông phải, chẳng thể trách người khác.”

Tất cả mọi người liếc mắt nhìn nhau —— Báo ứng này tới nhanh thật a, thoáng cái đã mất bốn cái mạng.

“Còn nữa.” Tào Linh lên tiếng, tất cả mọi người nhìn cô —— Còn nữa?!

“Hm.” Tào Linh cũng có chút xấu hổ, “Một đồng nghiệp của tôi, rất hiếu thảo, có một người mẹ bị ung thư gan cần làm giải phẫu, anh ấy không vay được tiền nên đến trường mượn, hiệu trưởng rất tốt, mượn tiền cho anh ấy rồi bảo anh ấy cứ từ từ trả, nhưng khi anh ấy cầm tiền đi chữa bệnh cho mẹ, người mẹ bởi vì sự cố khi chữa bệnh mà chết.”

“Bất hạnh như thế a.” Sesier có chút bùi ngùi.

“Sau đó anh ấy nghe được qua người quen, là bác sĩ kia có chuyện.” Tào Linh nói, “Bác sĩ đó hình như bất mãn với bệnh viện, trong đó có ân oán nội bộ gì đó, mới xảy ra sự cố lần này.”

Tất cả mọi người nhú mày, chuyện này, cũng không phải là hiếm thấy, nói không rõ được a.

“Nhưng khổ cái là không có chứng cứ, sau đó thầy giáo nọ âm thầm điều tra... Lại bị một tên lưu manh đánh, sau đó uất ức trong lòng, sinh bệnh nặng, hiệu trưởng đi tìm bệnh viện tranh luận, báo cảnh sát, nhưng cuối cùng cũng không có chứng cứ gì, hiệu trưởng cũng bị đánh.”

“Sau đó?” Lam Minh hỏi, “Bác sĩ nọ gặp báo ứng gì?”

“Ông ta... té ngã, từ trên cầu thang lăn xuống, ông nghe bệnh đâm vào mắt xuyên qua lỗ tai, sau khi cứu chữa vô ích... đã chết.”

“Woa...” Phong Tiểu Vũ cả kinh dựng thẳng tóc gáy, “Kiểu chết này kinh khủng quá a!”

“Chuyện này xảy ra bao lâu rồi?” Tiêu Bắc hỏi.

“Ba bốn tháng trước.” Tào Linh suy nghĩ một chút, “Thật ra, chuyện này có thể nói là bất hạnh, nhân quả báo ứng, đúng không?”

Tất cả mọi người gật đầu, Long Tước hỏi, “Vậy sao cô lại nghi hoặc?”

“Trường học chúng tôi, có một học sinh thiên tài, gọi là Hứa Phàm, lúc trước tham gia cuộc thi nghệ thuật, giành được huy chương quốc tế, là một thiên tài hội họa!”

Tất cả mọi người nhướng mi, quả thật hiếm có.

“Tôi luôn phụ trách chú ý sinh hoạt của cậu ấy, ngày đó, tôi dọn dẹp trong phòng vẽ tranh, thấy được vài bức tranh bị che lại.” Tào Linh cười cười, “Đứa trẻ này luôn thích lén vẽ tranh, sau đó giấu đi không cho mọi người thấy, tôi hiếu kỳ, xốc lên nhìn một cái... làm tôi sợ muốn chết.”

“Chuyện gì vậy?” Tất cả mọi người nhìn cô.

Tào Linh từ trong giỏ lấy ra một tấm ảnh chụp đưa cho mọi người xem, “Tôi chụp lại, các anh nhìn xem.”

Mọi người cầm lấy ảnh chụp nhìn, chỉ thấy trên đó chụp vài bức tranh, hình ảnh rất thật nhưng lại khá kinh khủng.

Bức đầu là một ông lão mặc đồ lao động trắng, bị một cái thìa sắt đập vào đầu, máu chảy đầy mặt mà chết. Bức thứ hai là một chiếc xe bus chạy qua đường tông phải bốn nữ sinh, một người thân đầu mỗi cái một nơi, một người che con mắt đau đớn lẫn lộn, hai người kia đều chết vẹo sang một bên. Bức thứ ba là một bác sĩ bị ngã cầu thang, tứ chi vẹo vẹo biến dạng, ống nghe bệnh từ trong mắt xuyên qua lỗ tai... vô cùng thê thảm.

“Ách...” Tiêu Bắc cười đến miễn cưỡng, “Học sinh này, sở thích kỳ lạ thật, đề tài này tuy rằng không tồi, nhưng có chút quá chân thật rồi.”

“Đúng a, kinh khủng quá.” Phong Tiểu Vũ gật đầu, “Có điều loại này cũng gọi là nghệ thuật đó, thật sự rất là thiên tài!”

“Lúc đầu tôi, tôi cũng chỉ cho rằng cậu ấy là nghe được cổ sự mới vẽ ra, nhưng các cậu xem ngày ghi lại đi.” Tào Linh chỉ chỉ ngày tháng phía dưới bức ảnh, nói, “Đều là trước khi xảy ra án mạng một ngày.”

Mọi người sửng sốt.

“Năng lực biết trước?” Tiêu Bắc nhìn Lam Minh, “Hay là nguyên rủa?”

Lam Minh nhú mày không nói, sờ sờ cằm dường như đang suy tư gì đó.

“Hm... Loại năng lực này thật ra rất hiếm có a.” Bạch Lâu tiếp nhận bức ảnh tỉ mỉ quan sát, hỏi Tào Linh, “Học sinh này thường ngày tính tình thế nào?”

“Rất dịu dàng, rất ngoan!” Tào Linh nói, “Tôi không cảm thấy cậu ấy sẽ làm chuyện xấu.”

Lam Minh nhú mày, không lên tiếng.

Long Tước hỏi tiếp, “Cô giáo Tào, vậy cô mang những bức ảnh này tới đây, là vì cái gì?”

“Là vì, gần đây lại xảy ra chuyện.” Tào Linh có chút sốt ruột.

“Chuyện gì?”

“Là... về tôi.” Tào Linh thấp giọng, “Tôi có một người bạn trai đã quen bảy năm, vốn đã chuẩn bị kết hôn, nhưng gần đây, anh ta đột nhiên yêu một nữ sinh mười tám tuổi, bèn nói muốn chia tay với tôi.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, đều gật đầu.

“Năm xưa khi anh ta theo đuổi tôi cũng chỉ là một người nghèo khổ, nhưng mấy năm gần đây làm ăn rất lớn, tiền túi bạc triệu. Tôi cũng không có chỗ nào có thể hấp dẫn anh ta, nếu đàn ông đã thay lòng, giữ lại cũng không có nghĩa lý gì.” Tào Linh thở dài, “Tôi đồng ý chia tay với anh ta, nhưng dù sao cũng đã một lòng một dạ nhiều năm như vậy, ngày đó tôi khóc ở sân thượng trường học, vừa lúc gặp phải Hứa Phàm. Cậu ấy hỏi tôi vì sao lại khóc, tôi lúc đó không nói, cậu ấy lại đột nhiên hỏi, ‘Có phải thằng đàn ông kia ức hiếp cô?’.”

“Cậu ta quen với bạn trai cô?” Tiêu Bắc hỏi.

“Cũng coi như quen biết, bạn trai tôi trước đây thường hay đến cửa trường học đón tôi, rất nhiều học sinh của tôi đều thấy.” Tào Linh nói, “Nhưng... cậu ấy tiếp đó lại nói một câu ‘Nó sẽ phải trả giá.’.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, hỏi, “Vậy sau đó thì sao?”

“Bạn trai tôi làm ăn thất bại, hầu như tán gia bại sản trong vòng một đêm, bạn gái anh ta ngày hôm sau liền chia tay.” Tào Linh nói, sắc mặt trầm trọng lên, “Ngày hôm qua, anh ta gọi điện nói với tôi là anh ta sai rồi, mong tôi có thể hồi tâm chuyển ý tha thứ cho anh ta, tôi từ chối, anh ta khóc rất thảm.”

“Cô từ chối là đúng.” Lam Minh thân nhiên nói.

“Hm.” Tào Linh có chút cảm kích mà gật đầu, nói tiếp, “Tôi thủy chung đều cảm thấy không ổn, ngày hôm nay cố ý tìm Hứa Phàm, muốn nói bóng nói gió để cậu ấy ngừng tay, nhưng cậu ấy cũng không ở trong phòng vẽ, tôi từ cửa sổ nhìn vào... tôi nhìn thấy, bức vẽ mới của cậu ấy.”

“Cậu ta vẽ cái gì?”

“Trong tranh là bạn trai tôi, nhảy lầu tự sát.” Tào Linh bất an nói, “Đêm nay tôi muốn đến chỗ bạn trai, nhưng lại sợ một mình tôi không ngăn được anh ấy, cho nên...”

“Cô là muốn ủy thác chúng tôi theo cô?” Long Tước hỏi, “Ngăn cản anh ta tự sát?”

“Đúng, biết đâu là tôi đa nghi, nhưng lỡ như...”

“Chúng tôi hiểu rồi.” Lam Minh gật đầu, “Cô muốn lên đường lúc nào?”

“Có thể đi ngay bây giờ không?” Tào Linh hỏi, “Tôi đã chuẩn bị sẵn rồi.”

“Tốt.” Long Tước nhìn nhìn mọi người, như là hỏi —— Ai theo cô ta?

Khế Liêu nói, “Ta mang Sesier đi, chuyện này, Sesier theo thì tốt hơn.”

“Tôi cũng đi.” Phong Tiểu Vũ vỗ vỗ Domi, “Domi có đi không?”

Domi ôn hòa mà gật đầu, hân đối với Phong Tiểu Vũ là nói gì nghe nấy.

Vì vậy, bốn người đi cùng Tào Linh.

Lam Minh đứng lên, hỏi Tiêu Bắc, “Có muốn tới trường học một chút không?”

“Anh là nói, đi xem Hứa Phàm đã vẽ tranh kia?” Tiêu Bắc vươn tay cầm lấy balo, đem Cổ Lỗ Y đang cầm psp chơi game nhét vào trong, theo Lam Minh ra ngoài.

Bạch Lâu cũng đuổi theo, cùng tới trường nghệ thuật xem thử họa sĩ tiên tri kia.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Tiên Đoán Bị Động Tay, Ác Ma Cấp Thấp Chấp Hành Suy Nghĩ Của Họa Sĩ...

Tiêu Bắc và Lam Minh, Bạch Lâu lái xe tới trường học, nhưng lại thấy được vài chiếc xe cảnh sát đậu trước cổng trường.

“Hình như đã xảy ra chuyện.” Tiêu Bắc xuống xe, cùng Lam Minh Bạch Lâu tiến tới cổng trường, chỉ thấy có xe cứu thương vội vã khiêng một ông lão sáu bảy mươi tuổi đi ra.

“Chuyện gì vậy?” Tiêu Bắc hỏi một học sinh.

Học sinh lắc đầu, “Không biết a, hình như xưởng bên cạnh xảy ra chuyện.”

“Xưởng?” Lam Minh nghi hoặc, “Ở đây không phải trường học sao?”

“Bên cạnh trường chúng tôi có một nhà xưởng, là trường học chúng tôi mở, chuyên phun sơn và điêu khắc, còn có gốm sứ... tác phẩm của học sinh chúng tôi đều làm ở đó.”

Lam Minh và Tiêu Bắc gật đầu.

Lúc này, liền thấy có cảnh sát đi tới, Tiêu Bắc Lam Minh liếc mắt thấy được Cảnh Diệu Phong.

Năng lực nhận biết người khác của Cảnh Diệu Phong cực thấp, nhưng nhận biết Bạch Lâu thì lại cực kỳ cao, lập tức chạy tới, “Tiểu Lâu.”

Bạch Lâu thấy xung quanh có người hiếu kỳ nhìn quanh, không lên tiếng chỉ đứng một bên.

Cảnh Diệu Phong cũng đã quen rồi, chỉ là cười cười với hân như cũ, vừa hỏi bọn Lam Minh, “Tối đây có chuyện gì?”

“Tối tra vài chuyện, có vụ án sao?” Tiêu Bắc hỏi.

“... Có vài chuyện ngoài ý muốn, có điều trường học lại cùng lúc xảy ra vài chuyện ngoài ý muốn, cho nên tôi đến xem.”

“Chuyện ngoài ý muốn?” Lam Minh thấy có nhiều xe cảnh sát tới nơi này, cảm giác mọi chuyện không phải bình thường.

“Hm... Bên trong xưởng gốm sứ kia, có một thầy giáo hình như ngoài ý muốn bị nhốt trong lò nung, sau đó chết cháy.” Cảnh Diệu Phong nói, “Vừa này ông lão kia là công nhân, ông ấy phát hiện thi thể, sợ đến lên cơn đau tim, học sinh cùng ông ấy vào bèn báo cảnh.”

“Ngoài ý muốn sao?” Lam Minh hỏi.

“Trạng thái hiện tại của thi thể có chút cổ quái, chưa thể xác định rõ rệt là chết cháy, hay là sau khi chết bị ném vào.” Cảnh Diệu Phong châm thuốc lá, hỏi, “Các cậu tới tra cái gì?”

“Vài chuyện ngoài ý muốn gần đây.” Tiêu Bắc nói.

Cảnh Diệu Phong gật đầu, bảo cảnh sát khác mang thi thể đi trước, anh lưu lại cùng điều tra với bọn Lam Minh.

“Không tới xưởng sao?” Cảnh Diệu Phong thấy Lam Minh hỏi thăm vị trí ký túc xá và phòng vẽ tranh, có chút nghi hoặc.

Tiêu Bắc kể lại tình tiết vụ án cho Cảnh Diệu Phong, còn có tự thuật của Tào Linh.

Cảnh Diêu Phong nghe xong, hơi nhướn mi nói, “Nói như vậy, gần đây quả thật có rất nhiều vụ án ngoài ý muốn, tử trạng đều vô cùng phong phú.”

“Tử thần lần trước gặp lại tới nữa kia, cảm thấy phim ảnh cũng rất có sức tưởng tượng.” Miêu Tiêu Bắc đột nhiên nói, “Trong cuộc sống hiện thực, có nhiều việc trùng hợp, sau đó những trùng hợp này tập trung tại một trường học sao?”

“Sao có thể là trùng hợp được.” Bạch Lâu lắc đầu.

“Tôi cũng thấy vậy.” Tiêu Bắc gật đầu, “Trước đây lúc còn đi học, năm đó có một người chết, đã là một chuyện chấn động rồi, làm gì có chuyện liên tiếp có người chết chứ?”

“Nói vậy, thật sự là có liên quan tới học sinh kia?” Tiêu Bắc khẽ nhíu mày, lúc cậu còn rất nhỏ, thích khiêu vũ cũng thích vẽ tranh, nhưng khiêu vũ tương đối có thiên phú, vẽ tranh lại không có thiên phú, thậm chí cũng hay bị người ta cười nhạo, cho nên đặc biệt thích và hâm mộ những người có tài hội họa. Vốn cậu còn muốn được gặp thiếu niên thiên tài kia... nếu như thật sự cấu kết với ác ma, vậy thật đáng tiếc, mong rằng đó chỉ là năng lực tiên đoán, mà không phải lực lượng tà ác nào.

Mọi người hỏi rõ phương hướng, đi tới phòng vẽ.

.

Khu hội họa nằm trong một mảng bụi hoa, một ngôi nhà nhỏ độc lập.

Bọn Tiêu Bắc đi tới vùng phụ cận, bởi vì hôm nay là ngày nghỉ, cho nên học sinh gần đó rất ít, nghe tự thuật của Tào Linh, phòng vẽ của Hứa Phàm nằm ở tầng cao nhất trong tòa nhà, đó là trường học chuẩn bị riêng cho cậu ta, bình thường ngoại trừ cậu ta, không có ai lui tới.

Bọn Tiêu Bắc thuận lợi tiến vào nhà, liền cảm giác bên trong khá âm trầm.

“Căn nhà này cấu tạo thế nào a?” Tiêu Bắc khẽ nhíu mày, “Âm trầm như thế?”

“Căn nhà này có điểm không ổn?” Bạch Lâu nói, “Không giống như những căn nhà bình thường.”

“Quả nhiên.” Trong tay Cảnh Diệu Phong đã cầm sẵn kiếm.

Tiêu Bắc vẫn rất lưu ý, kiếm của Cảnh Diệu Phong rốt cuộc là giấu ở đâu, nếu như nói đao của Lam Minh đeo trên tay, vậy kiếm của Cảnh Diệu Phong lại là đột nhiên xuất hiện, chưa bao giờ thấy anh lấy ra từ nơi nào.

“Luôn mang theo bên mình.” Cảnh Diệu Phong mỉm cười, nhìn nhìn Bạch Lâu bên cạnh.

Bạch Lâu thản nhiên nói, “Tiêu Bắc, người cách cây kiếm này xa một chút.”

“Vì sao?” Tiêu Bắc thắc mắc.

“Đó là yêu kiếm, đụng phải coi chừng bị thương.” Bạch Lâu nói, kéo Tiêu Bắc tới bên cạnh, lúc này mọi người đã bước lên bậc thang, lên lầu.

“Ở đây ban ngày cũng âm trầm như vậy, ban đêm còn thế nào nữa a?” Tiêu Bắc nhin không được mà cảm khái.

“Có người.” Lam Minh quay đầu lại.

Mọi người cũng thấy cánh cửa của một gian phòng phía trước mở rộng, hình như có ai đó đang vẽ tranh.

“Ở trong căn phòng cuối cùng sao?” Bạch Lâu khẽ lắc đầu.

“Căn phòng cuối cùng thì sao?” Tiêu Bắc hỏi Bạch Lâu.

“Tiêu Bắc, nhớ cho kỹ, sau này vô luận là nhà ở, khách sạn hay ở đâu, cũng không được nghỉ ở căn phòng cuối cùng.”

Tiêu Bắc hiểu kỳ, Cổ Lỗ Y trong balo cũng nghiêng đầu nhìn Bạch Lâu.

“Căn phòng cuối cùng thường là nơi có tà khí nặng nhất, bình thường sẽ đưa tới một ít tai bay vạ gió.” Bạch Lâu nói, mọi người tiến lên phía trước.

Tiêu Bắc kéo Lam Minh, hỏi, “Chúng ta là... mật thám, hay là trực tiếp?”

“Trực tiếp tới đi.” Lam Minh mỉm cười, bí hiểm mà liếc nhìn Cảnh Diệu Phong bên cạnh, Cảnh Diệu Phong gật đầu, nhưng Miêu Tiêu Bắc thấy, Minh trong tay Lam Minh đã biến thành đao.

Cậu lập tức ý thức được... có nguy hiểm.

Mà đồng thời, Cổ Lỗ Y từ trong balo bay ra, ngồi trên vai Miêu Tiêu Bắc.

Từ sau lần bị Tù Điều tập kích, Cổ Lỗ Y đã dưỡng thành thói quen, chỉ cần có nguy hiểm, nó sẽ bay ra ngồi trên vai Tiêu Bắc, bày ra tư thế bảo vệ. Theo lời Long Tước, đây là tự giác bảo vệ chủ nhân của bạch long, loại tự giác này của Cổ Lỗ Y xuất hiện trước những loại rồng khác một vạn năm... Quả nhiên là bạch long thuần chủng nhất từ thời thượng cổ tới nay.

Bạch Lâu cầm phù chú đuổi tà vật trên tay, cùng Tiêu Bắc một chỗ, hẳn đã cảm giác được xung quanh có dị dạng, trong căn phòng này, có rắc rối rất lớn.

Mọi người đi tới trước phòng vẽ, nhìn vào trong...

Tiêu Bắc hơi sửng sốt.

Phòng vẽ này lấy ánh sáng rất tốt, trong phòng được ánh nắng bên ngoài chiếu vào rất sáng, có một thiếu niên gọn gàng đang đứng trước bàn vẽ, một tay cầm bảng màu, một tay cầm bút lông, rất nhanh mà vẽ tranh.

Tốc độ vẽ tranh của cậu ta rất nhanh, nhanh tới nỗi khiến Tiêu Bắc có chút choáng... loại tốc độ này, tuyệt đối không phải người bình thường sẽ có.

Nhưng không thể phủ nhận, cảm giác đầu tiên nam sinh này đem đến cho Miêu Tiêu Bắc là, rất sạch sẽ. Da trắng, tóc ngắn màu trà cắt rất chỉnh tề, mặc một chiếc áo sơ mi và quần jean đơn giản.

Cậu ta đang điên cuồng vẽ tranh, dường như không phát hiện có người tới.

“Uy.” Lam Minh gọi cậu ta một tiếng.

Nhưng nam sinh nọ cũng không quan tâm, chỉ tập trung vẽ tranh.

Bọn Tiêu Bắc cũng đã phát hiện trạng thái của cậu ta không ổn.

“Cậu không sao chứ?” Tiêu Bắc hỏi.

Thân thể nam sinh nọ đột nhiên bắt đầu run nhẹ, như là muốn giãy dụa nhưng lại không thể được, mà Tiêu Bắc cũng thấy được điều mà cậu ta vẽ trên tranh... đã xuất hiện nửa khuôn mặt, là Tào Linh... Gương mặt Tào Linh còn chưa vẽ được rõ ràng, nhưng con mắt lại vô cùng mất tự nhiên, cảm giác... không giống như mắt mà người sống nên có.

“Cứu... cứu mạng...”

Lúc này, nam sinh nọ đột nhiên dùng giọng nói khàn khàn hô lên, tuy rằng cậu ta còn đang liên tục vẽ tranh, nhưng rõ ràng là chính cậu ta cũng đang gọi, “Chúng nó muốn... giết... cô giáo Tào...”

“Chúng nó?” Tiêu Bắc sửng sốt.

Cảnh Diệu Phong đột nhiên giơ tay lên dùng sức phất một cái. Cửa phòng vẽ đột nhiên đóng lại.

Lam Minh nói với Tiêu Bắc, “Giúp học sinh này dừng lại.”

“Ách...” Tiêu Bắc nghe xong, theo bản năng nhìn học sinh nọ, nói, “Dừng vẽ nữa...”

Cậu vừa dứt lời, chỉ thấy nam sinh nọ đột nhiên khựng lại bất động, nhưng tứ chi còn liên tục run run, dường như có một lực lượng nào đó còn đang liều mạng muốn bắt cậu ta phải vẽ tranh, một lực lượng khác đè lại không cho vẽ, cuối cùng, Tiêu Bắc dường như nghe được tiếng gân cốt bị kéo lệch, nam sinh nọ cũng cúi đầu phát ra tiếng rên rỉ nhức nhối.

Hình dạng của Hứa Phàm thoát nhìn có vẻ rất thống khổ, Tiêu Bắc nhận không được mà hô to, “Thứ gì, rút ngay!”

Theo một tiếng rút của cậu... liền thấy một làn khói đen trên người nam sinh nọ bay ra...

Nam sinh nọ cũng đặt mông ngồi xuống đất, gương mặt tái nhợt, ngẩng lên nhìn bọn Tiêu Bắc, “Chúng nó, là chúng nó bắt tôi vẽ tranh!” Nói rồi cậu ta vươn tay chỉ vào không trung xa xa.

Tiêu Bắc quay đầu lại, nhưng không thấy gì cả, cậu khẽ nhíu mày, nếu như là yêu ma quỷ quái, không lý nào cậu không nhìn thấy a.

“Nhìn không thấy là bình thường.”

Lúc này, Lam Minh đột nhiên vươn tay, chém vào trần nhà một đao.

Tiêu Bắc sửng sốt, theo động tác của Lam Minh, có máu đỏ ào ạt chảy xuống, từ lượng máu này mà xem, tuyệt đối không phải con người sẽ có.

“Bọn chúng dùng ẩn thân thuật, đương nhiên nhìn không thấy!” Lam Minh nói, mạnh mẽ quét một đao, vung tay lên... vết máu vẩy đầy trần nhà, chảy đến chỗ nào, chỗ đó đều có hình bóng phập phồng như ẩn như hiện.

Bạch Lâu lấy ra một tấm phù chú, cầm lấy ngón tay Tiêu Bắc nhẹ nhàng rạch một đường... máu chảy ra, trên phù chú vẽ ra một đồ hình cổ quái.

Tiêu Bắc dứt tay vào trong miệng cầm máu, chợt nghe được bốn phía truyền đến một trận tiếng hít thở ghê tởm.

“Mùi vị rất ngọt đúng không?” Lam Minh cong khóe miệng, “Lưu nước bọt lại, thứ ghê tởm kia.”

Đồng thời, Bạch Lâu ném phù chú lên trần nhà, “Quý ẩn thân mà thôi!”

Tiếng vừa dứt, Tiêu Bắc chợt nghe được Hứa Phàm bên cạnh kêu thảm lên một tiếng, bởi vì tình hình trên trần đã rất rõ ràng.

Có năm con quái vật quý dị kỳ lạ như sâu lông treo ngược, đang mở to đôi mắt kỳ dị nhìn mọi người, có một con bị thương, còn có cánh và xúc tu thật lớn... Chúng nó vằn vẹo méo mó đến nỗi khiến người ta buồn nôn.

Tiêu Bắc hỏi Bạch Lâu, “Đây là cái gì?”

Bạch Lâu thấp giọng nói, “Vật dẫn của ma quý.”

Tiêu Bắc không quá hiểu.

Bạch Lâu giải thích cho cậu, “Có một vài loài ác ma, bọn chúng không giỏi về khống chế tinh thần nhân loại hay động vật, chỉ có thể khống chế những con côn trùng bình thường, cho nên bọn chúng sẽ dùng sâu để làm vật dẫn cho mình. Nhưng lực lượng của chúng nó vô cùng cường đại, những con sâu bị sử dụng sẽ biến dị trở nên xấu xí, biến thành lọ chứa năng

lượng rất lớn, thủ đoạn khống chế nhân loại của bọn chúng, thông thường cũng rất máy móc và gượng ép.”

Tiêu Bắc nhìn thoáng qua Hứa Phàm trên mặt đất, hỏi, “Cậu ta cũng bị khống chế sao?”

“Không chắc.” Cảnh Diệu Phong đứng trước cửa canh giữ, giọng nói lộ ra khinh thường nhàn nhạt, “Người như vậy ta gặp không ít.”

“Người như vậy...”

“Bắc Bắc, loại ác ma này không thể khống chế ý thức của một người.” Lam Minh mỉm cười, “Chỉ có ý thức của người đó triệu hoán chúng nó, là bé trai này có tâm tư muốn giết người... đương nhiên, chỉ là ý niệm thoáng qua trong đầu, nhưng trùng hợp lại triệu hoán được ác ma ở phụ cận, các ác ma không thể điều khiển được tư tưởng của cậu ta, chỉ có thể nhìn bức tranh của cậu ta, vì vậy, bức tranh đó liền trở thành mệnh lệnh, chỉ thị những ác ma này đi giết người...”

Tiêu Bắc bưng tỉnh, nhìn Hứa Phàm, Hứa Phàm vội lắc đầu, “Tôi... tôi không biết, tôi... chỉ là tùy tiện suy nghĩ, ai ngờ chúng nó lại...”

“Hm.” Lam Minh nhún nhún vai, “Nhưng mà, người cũng không quá ác liệt, loại suy nghĩ trừ gian diệt ác này ai ai cũng có, muốn trách, thì trách mấy thứ ghê tởm này...”

Bạch Lâu kéo Tiêu Bắc và Hứa Phàm tránh sang một bên, từ trong túi xách lấy ra một viên phấn, vẽ một phù chú bảo hộ ở xung quanh, Cổ Lỗ Y hướng phù chú thổi một ngụm... Quanh phù chú xuất hiện một vòng lửa, những quái vật đang treo trên trần nhà kia dĩ nhiên theo bản năng né sang một bên, tựa hồ rất e ngại vòng lửa này.

Tiêu Bắc nhìn Lam Minh và Cảnh Diệu Phong.

Chỉ thấy Cảnh Diệu Phong lách sang một bên, đá tung cửa, nói, “Không đủ a... Vào cả đi.”

Anh vừa mới dứt lời, chỉ thấy vô số bóng đen vù vù lao vào, đám quỷ sâu thật lớn chen chúc chặt cả gian phòng, Lam Minh nghiêng mình, vươn tay kéo ra Lam ở đầu vai, “Tiết mục hôm nay không tồi... có thể vui vẻ hết mình a.”

Tiêu Bắc ở trong vòng lửa nhúu mày nói, “Đừng có làm dáng nữa! Mau xem bức tranh kia kìa!”

Lam Minh quay sang, chỉ thấy bức tranh không có ai vẽ nhưng đã hoàn thành... Trong tranh, Tào Linh và bạn trai của cô, bị một đám quái thú quỷ dị xé ăn hầu như không còn.

Tiêu Bắc khẽ nhúu mày, quay sang nhìn Hứa Phàm bên cạnh, “Cậu hận cô ấy như vậy sao?”

“Tôi không có!” Hứa Phàm hô to, “Không phải!”

“Vậy cậu...”

“Tôi chỉ là không phục vì sao cô ấy lại chọn cái tên đàn ông không biết chịu trách nhiệm kia!” Tình tự của Hứa Phàm đã không thể khống chế, “Tôi vẽ tranh đều là vì cô ấy, tôi mỗi ngày đều dõi theo cô ấy, cô ấy cho tới giờ đều chỉ xem tôi là trẻ con!”

Mọi người nhướng mi một cái —— Cậu thật sự là trẻ con mà!

“Tình yêu cô trò a.” Lam Minh huýt sáo, “Ghê ghê...”

Lúc này, một con quái vật đột nhiên rít lên, cả bọn đồng loạt vây quanh Lam Minh.

“Lam Minh!” Tiêu Bắc hét to một tiếng, chỉ nghe được tiếng xé rách kịch liệt truyền đến, đám quái thú này bị Lam Minh một đao chém đứt đá văng, Lam Minh vỗ vỗ bụi trên người, “Ta ghét nhất là sâu!”

Cảnh Diệu Phong cũng quần thảo với đám quái vật này, vừa nói, “Tiểu Lâu, gọi điện bảo bọn Khế Liêu tới giúp với, trước khi chính chủ chết, sẽ không ngừng có quái vật tới giết Tào Linh và bạn trai cô ta.”

“...” Bạch Lâu ừ một tiếng, Cảnh Diệu Phong đột nhiên quay đầu lại nhìn hắn.

“Đừng có ngẩn ra đó a đồ ngốc!” Bạch Lâu rống lên một tiếng, Cảnh Diệu Phong vẫn đứng tại chỗ nhìn hắn, vẫn không nhúc nhích, phía sau một con quái vật mở móng vuốt cào tới, Miêu Tiêu Bắc vô thức nhắm mắt lại, lại mở ra, nhưng thấy Lam Minh đã tới phía sau Cảnh Diệu Phong, chém đứt móng vuốt, có chút bồn chồn hỏi Cảnh Diệu Phong, “Sao rồi? Đây năng lượng rồi sao?”

“Ừ...” Cảnh Diệu Phong nhẹ nhàng gật gật, trên mặt lộ ra một nụ cười mà Tiêu Bắc cho tới giờ chưa từng thấy, “Giống như được hồi sinh vậy.”

Bạch Lâu có chút hết nói, cúi đầu gọi điện, đầu bên kia điện thoại cũng hỗn loạn tiếng vang và tiếng dã thú kêu loạn.

“Uy?!” Tiêu Bắc và Bạch Lâu đều gọi to, “Khế Liêu, không có gì chứ?!”

“Đừng có đùa a.”

Đầu bên kia, giọng nói như cười như không của Khế Liêu truyền đến, “Bạn quá... Sesier, sớm biết vậy đã mang thuốc sát trùng tới rồi, người nói đúng không?”

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Sinh Vật Đáng Sợ Và Báo Ứng Tuần Hoàn Lặp Lại

Đầu bên kia truyền đến tiếng quái vật rống vừa vặn chồng lên tiếng giết chóc bên này, khiến bọn Tiêu Bắc sản sinh ra một loại cảm giác thời không chồng chéo nhau, đặc biệt Tiêu Bắc lại mang theo linh lực cường đại bên mình, có thể tùy thời nhận biết hình ảnh qua âm thanh truyền tới. Cậu lắc đầu, phục hồi tinh thần từ trong hình ảnh Khế Liêu vung móng vuốt cứng cáp, xé nát quái vật lao tới, cùng với Sesier vung lưỡi hái bảo vệ Tào Linh và bạn trai cô ở phía sau. Ngẩng mặt lên, thì thấy Lam Minh đã hoàn toàn ma hóa.

Hai ngày trước Tiêu Bắc cùng với Tiểu Vũ xem bộ Vua Hải Tặc, phát hiện bọn Lam Minh và những nhân vật trong phim hoạt hình là giống nhau, năng lực dường như có phân cấp bậc.

Diễn hình là Lam Minh, màu mắt của hắn, trực tiếp biểu hiện hắn đang sử dụng hình thái nào để tác chiến với ác ma.

Dưới trạng huống thông thường, mắt của Lam Minh là màu đen hoặc màu nâu, khi hắn hình thành trạng thái chiến đấu hoặc muốn sử dụng pháp lực nào đó, tròng mắt hắn sẽ hiện ra màu kim, có người nói màu mắt này trước khi sinh ra biến hóa vốn thuộc về màu vốn có của ác ma, giống như Khế Liêu là màu lục, Bạch Lâu là màu trắng, Cổ Lỗ Y là màu quả quýt như ngọn lửa... Nghe nói màu kim là màu của Thử tộc, tượng trưng cho huyết thống cao quý của Lam Minh.

Nhưng Lam Minh trong trạng thái đôi mắt màu kim, cũng không phải là cấp bậc cao nhất, chỉ là trạng thái bình thường của hắn mà thôi.

Tiêu Bắc từng để ý quan sát, Lam Minh khi bị chọc cho thịnh nộ, con người sẽ biến thành màu đỏ, đôi khi hấn nổi ý đùa dai, con người cũng sẽ biến thành màu máu, Lam Minh lúc này càng gần như ác ma, có chút dọa người.

Còn trạng thái khi Lam Minh chân chính bạo phát là như thế nào, Tiêu Bắc cũng không rõ lắm, bởi vì ánh mắt đó giống như bóng đèn nhiều màu rực rỡ, liên tục biến hóa, cậu từng thấy màu lam, đó là màu mắt của Lam... còn có màu lam và màu kim mỗi thứ một nửa. Mà Tiêu Bắc hiểu kỳ nhất, kỳ thực là nhiều lần cậu gặp ảo giác nhìn thấy Lam Minh cô độc tác chiến kia. Khi đó mắt của Lam Minh hình như là màu kim, nhưng lại hình như là màu đen... cậu không thể nói rõ rốt cuộc đó là trạng thái như thế nào, Lam Minh khi đó vô cùng đáng sợ, đáng sợ đến nỗi cậu không dám nhìn thẳng, có điều, cảm giác so với bây giờ thì ngầu hơn nhiều.

Nghĩ tới đây, Tiêu Bắc sờ sờ cằm, cằm đầu suy nghĩ.

Đang khi suy nghĩ, thành linh Bạch Lâu bên cạnh vỗ cậu một cái.

“Hả?” Tiêu Bắc ngẩng đầu nhìn.

Bạch Lâu vẻ mặt bội phục mà nhìn cậu, “Bắc Bắc, bây giờ người còn có thể miên man suy nghĩ a, thật mạnh mẽ!”

Tiêu Bắc nheo mắt lại cười cười, có chút xấu hổ.

Nhìn lại cuộc chiến, tất cả mọi người đều phải nhíu mày... Lam Minh và Cảnh Diệu Phong dường như đã ma hóa, động tác cực nhanh, tốc độ di động cũng không thể nhìn rõ được. Máu quái vật bay loạn bốn phía, quang mang của vũ khí làm cho cả phòng tràn ngập cảm giác mỹ cảm đến bạo lực, mà phiền phức chính là —— Số lượng quái vật quá nhiều, vẫn cuộn cuộn không ngừng mà tiến đến.

“Sao lại nhiều như vậy?” Bạch Lâu nhin không được nhú mày, “Hình như sử dụng phục chế chú.”

Tiêu Bắc lập tức nhớ tới đám Tù Điều sử dụng phục chế chú ngày đó, hình dạng có chút buồn nôn, bèn hỏi Bạch Lâu, “Những quái vật này có cơ thể mẹ không? Cảm giác đẳng cấp rất thấp a.”

Bạch Lâu tán thưởng nường mi, “Hm... không tồi nha Bắc Bắc, học được rất nhanh a!”

“Cô cô.” Lúc này, Cổ Lỗ Y nói nhỏ bên tai Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc hơi sửng sốt, “Thật không?”

“Cô kỳ!” Cổ Lỗ Y rất khẳng định mà gật đầu.

“Cái gì a?” Bạch Lâu có chút hiếu kỳ.

“Cổ Lỗ Y nói những quái vật to lớn này đều là ấu thể, vừa được tạo ra.” Tiêu Bắc nói, “Xem ra phía sau có người chủ mưu.”

“Có lý!” Bạch Lâu suy nghĩ một chút, nói, “Tiêu Bắc, lôi chủ mưu ra đi.”

“Tôi?” Tiêu Bắc chỉ chỉ mình.

“Ừ!” Bạch Lâu gật đầu, “Trước đây người làm thế nào lôi Khế Liêu ra?”

Tiêu Bắc sờ sờ cằm, “Hm... thử xem sao?!”

Bạch Lâu gật đầu, ôm lấy Cổ Lỗ Y lui sang một bên, Tiêu Bắc đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm những con sâu xấu xí kia, thử sử dụng năng lực có chút xa lạ này, muốn thấy, người chủ mưu phía sau là ai...

Tiêu Bắc có mục đích mà không chế ý thức của mình, dần dần, trước mắt thật sự xuất hiện một ít cảnh lạ.

Cánh cửa đi thông hành lang dường như đã biến mất, tất cả những thứ không có sinh mệnh đều biến thành trạng thái trong suốt, Tiêu Bắc thẳng tắp nhìn tới hành lang đối diện, chỉ thấy bên trong bức tường ở đầu cùng bên kia hành lang, có một người bị kẹt một nửa thân vào trong tường.

Người nọ là đàn ông, hình dạng rất quái lạ, thoạt nhìn như một học sinh hơn mười tuổi, nhưng sắc mặt xám trắng, vừa nhìn thì biết không phải nhân loại bình thường.

Kỳ dị nhất chính là, nửa thân thể hắn bị chôn vào trong tường, nhưng từng đợt khói trắng từ trong miệng hắn phả ra, khi bay ra thì ngưng tụ trưởng to lên trong không trung rồi biến thành quái vật, trực tiếp đánh tới chỗ bọn Lam Minh.

Tiêu Bắc mở bật mắt ra, chỉ vào đầu cùng bên kia hành lang nói với Lam Minh, “Lam Minh, cơ thể mẹ nằm ở đó!”

Lam Minh chú ý tới, đột nhiên vùng tay, kéo Lam ra.

Lam xuất hiện, lập tức khiến tràng diện trở nên hỗn loạn, thân thể cực đại của nó che lại Tiêu Bắc bọn họ, móng vuốt sắc bén xé rách quái vật, đồng thời, nhượng đường cho Lam Minh đi.

Lam Minh thả người nhảy, một cước giẫm lên một con quái vật, Cảnh Diệu Phong ở cửa dường như ngẫm hiểu, một đao chém tới phía trước, cả hành lang bị một cơn kinh phong đảo qua, quái vật hai bên trong nháy mắt đều dừng lại, mà ngay trong nháy mắt đó, Lam Minh nhảy ra... đi tới bức tường ở bên kia, vùng tay, một đao chém từ trên xuống, trực tiếp bổ tường ra.

Ngay khi Lam Minh hạ đao xuống, chỉ nghe được một trận thét gào thê thảm dị thường truyền đến.

Sau đó, Lam Minh nhìn thấy trong cái khe ở vách tường, thẩm thấu ra một lượng máu lớn. Vết máu lan ra bốn phía, nhiều tới nỗi hẳn phải hoài nghi căn nhà này có phải là vật sống, bị hẳn một đao chém trúng động mạch hay không.

Lam Minh khẽ nhíu mày, lạnh lùng nói, “Để ta xem người rốt cuộc là thứ gì.” Nói xong lại chém một đao.

Khi đao xẹt qua tường để lại một đường máu, đồng thời, có thân ảnh đen đúa vọt ra, hình thành một bóng người giống như sương khói giữa không trung. Nhìn hình người, đó dường như là một nam sinh cao trung, còn mặc đồng phục của trường học này, hẳn có diện mục dữ tợn, gương nanh múa vuốt găm rú, mà những con sâu lớn kia đột nhiên hết thấy dừng lại, biến thành khói, bắt đầu chậm rãi tiêu tan.

“Khói...” Bạch Lâu nhíu mày.

“Đó là gì vậy?” Tiêu Bắc hỏi.

“Đây là ác ma do oán niệm tụ tập tạo thành.” Bạch Lâu trả lời, “Ác ma đại thể là do oán khí và điều kiện ma hóa thuận lợi nào đó mà hình thành. Loại oán khí này có tính chất và trạng thái khác nhau. Ví dụ như phần nộ thì là trạng thái lửa, hận thù là trạng thái nước, lưu luyến là trạng thái băng, áy náy là nước... mà trạng thái khói, là ghen ghét.”

“Ghen ghét?” Tiêu Bắc nghi hoặc hỏi, “Hẳn ghen ghét ai sao?”

Bạch Lâu nhẹ nhàng lắc đầu.

Lúc này, chỉ thấy hình người sương khói đó bắt đầu rút gào phóng về phía Lam Minh, Lam Minh vung đao đánh trả, nhưng xuất hiện một hiện

tượng quỷ dị... ác ma khói đó không sợ đao kiếm, đao sắc bén cỡ nào mà chém lên người hắc, sau khi hắc phân tán cũng có thể tụ lại, mà đồng thời, hắc còn hé miệng phun ra một đồng quả cầu khói.

Lam Minh nhíu mày, dùng mắt trao đổi với Cảnh Diệu Phong, Cảnh Diệu Phong thay thế vị trí của Lam Minh, đối đầu với ma khói, dùng kiếm tạo ra kinh phong, khiến ma khói không thể tụ thành hình thái hoàn chỉnh.

“Đối phó với loại ác ma này chỉ có thể dùng đao thôi sao?” Tiêu Bắc hỏi Bạch Lâu.

Đang hỏi, trước mắt chợt lóe lên bóng người, Lam Minh không biết đã trở về lúc nào.

Tiêu Bắc hơi sửng sốt, chỉ thấy Lam Minh vươn tay chụp lấy Cổ Lỗ Y.

“Cô kỹ~” Cổ Lỗ Y giãy hai cái, Lam Minh đại khái là sốt ruột, quá cố sức, bóp nó bị đau. Tiêu Bắc và Bạch Lâu cũng thấy được, Lam Minh giống như đang nắm một củ khoai lang trắng mập mập, dùng lực hơi mạnh, có thể khiến cho nhân đậu bị lõm vào.

Lam Minh cũng không quan tâm những điều này, hắc sờ lên thân đao của Minh, nói với Cổ Lỗ Y, “Lửa!”

Cổ Lỗ Y phun lửa lên đao.

Lam Minh ném trả nó lại cho Tiêu Bắc, Minh đã đẩy lên ngọn lửa màu lam.

Lam Minh quay đầu lại, Cảnh Diệu Phong lúc này đã bị khói đen vây quanh, đồng thời, xung quanh cũng là từng cụm khói đen, mắt thấy sẽ hình thành một ác ma thật lớn, Lam Minh hô một tiếng, “Tránh!”

Cảnh Diêu Phong nghe được tiếng nói liên nhoáng lên... tới bên vách tường.

Lam Minh đã vung một đao xuống, ngọn lửa lam quét tới chỗ nào, những làn khói này giống như bụi mà bốc cháy, trong nháy mắt bị lửa vây quanh, quái vật đang chậm rãi tụ lại chợt gào thét.

Mà lúc này, bên chỗ nhóm Khế Liêu, chợt thấy trước mắt những con quái vật càng ngày càng nhiều kia, đột nhiên dấy lên ngọn lửa hừng hực, lửa màu lam bốc lên cao, nhưng lại không có nhiệt độ.

“Là minh hỏa!” Sesier nói, “Bên Lam Minh chắc là thành công rồi.”

“Động tác cũng không chậm.” Khế Liêu thu lại móng vuốt, từ trên bàn rút ra mảnh giấy ăn lau vết máu trên tay, quay đầu lại nhìn Tào Linh và anh bạn trai của cô đã sợ đến nổi mặt mũi trắng bệch, hơi nhướng mi, “Không sao rồi.”

Sesier cũng thu lại lưỡi hái, thấy ác ma trước mắt biến thành khói đen, bị thiêu đốt hầu như tan biến, hiểu rõ, “Ma khói, là vì ghen ghét sao?”

“A...” Khế Liêu lắc đầu, “Nhân loại có nhiều cảm tình, duy độc loại này là phản cảm nhất.” Nói xong, vẫy tay nói với Tào Linh và bạn trai cô đang ngồi bệt dưới đất, “Đứng lên, mang bọn người đi gặp kẻ phá rối.”

Tào Linh và bạn trai cô liếc mắt nhìn nhau, đều gật đầu, đứng lên.

.

Lúc này, trong phòng vẽ rốt cuộc cũng yên tĩnh lại.

Bạch Lâu lau đi phù chú bảo hộ, Lam Minh thu hồi đao, nhìn Cảnh Diêu Phong bên kia.

Cảnh Diệu Phong từ bên bệ cửa sổ nhìn chăm chăm bức tường hói, “... Bên trong hình như có người a.”

“Là một cổ thi thể.” Lam Minh gạt đầu, vươn tay cạy ra bức tường đã bị chém nát, quả nhiên... bên trong có một cái thây khô đã rất cũ xưa.

“Mặc đồng phục.” Bạch Lâu và Tiêu Bắc đi tới nhìn.

“A...”

Lúc này, Hứa Phàm nhẹ nhàng kêu lên một tiếng, “Tôi biết người này!”

Tất cả mọi người nhìn cậu ta.

“Đó là một học sinh đã mất tích ở trường này mười năm trước!” Hứa Phàm suy nghĩ một chút, nói, “Lúc tôi vào trường này từng nghe nói, có một nam sinh, vẽ tranh rất giỏi, phòng vẽ này vốn là của anh ta, nhưng sau đó có một ngày anh ta đột nhiên biến mất, không ai tìm thấy.”

Lúc này, Khế Liêu và Sesier đã mang theo Tào Linh và bạn trai của cô, hai người đang choáng váng, đi tới bên ngoài cửa sổ.

Thả người xuống, Sesier đứng trước bộ xương khô, “Ai nha, thật đáng thương nha, tuổi trẻ như vậy mà đã chết rồi.”

“Tiêu Bắc.” Lam Minh gọi Tiêu Bắc tới, “Cảm nhận một chút, hẳn vì sao lại ma hóa.”

“Ừm!” Tiêu Bắc cũng rất tò mò, vì sao lại có ý đồ kỳ mãnh liệt như vậy?

Hai tay nhẹ nhàng chạm vào bộ xương khô.

Miêu Tiêu Bắc chậm rãi nhắm mắt, thời gian trước mắt dần dần quay ngược, hình ảnh ố vàng chậm rãi lưu động, khiến Tiêu Bắc phảng phất như đang xem một bộ phim cũ.

Trong phim, Tiêu Bắc thấy một vụ án giết người, sau đó, nghe được một học sinh trẻ tuổi thì thầm nói ra những yêu hận trong lòng cùng với đổ kỵ và không cam lòng của mình...

“A!” Tiêu Bắc hít sâu một hơi, mở to hai mắt, quay đầu lại, nhìn về phía chàng trai phía sau Tào Linh.

Đó là bạn trai của Tào Linh, xem ra cũng xấp xỉ ba mươi tuổi, hăn cúi đầu, có vẻ rất xấu hổ cũng rất chột dạ.

Tất cả mọi người theo ánh mắt của Tiêu Bắc nhìn về phía hăn, mà Tào Linh, cũng chậm rãi đi tới bên thi thể nọ, vươn tay nhẹ nhàng xoa lên cổ bộ thầy khô, một chuỗi vòng cổ đã rỉ sét loang lổ.

“Chuyện gì xảy ra?” Sesier hiếu kỳ, bèn hỏi Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc nói, “Tôi biết vì sao nó tìm Hứa Phàm rồi.”

Tất cả mọi người sửng sốt.

Tiêu Bắc nói, “Nam sinh trong bức tường này, trước đây là một học sinh trường nghệ thuật, khi cậu ta mới vừa vào học, gặp được một nữ sinh rất nhã nhặn, bắt đầu thầm mến cô. Nhưng nữ sinh này đã có bạn trai thanh mai trúc mã, cho nên cậu ta không dám nói. sau đó, nữ sinh nọ ở phương diện hội họa gặp phiền phức, nam sinh liền chủ động dạy cho cô, hai người lâu ngày sinh tình, nữ sinh trong lúc vô ý phát hiện nam sinh vẽ mình, nam sinh liền biểu lộ, nữ sinh đồng ý, hai người liền vui mừng mà ở bên nhau. Nhưng, quan hệ của bọn họ rất nhanh đã bị thanh mai trúc mã kia của nữ sinh phát hiện, hăn đi tới trường tìm nam sinh gây chuyện, trong lúc tranh chấp, nam sinh bị hăn xô xuống lầu, ngộ sát. Sau đó, hung thủ thất kinh đem thi thể dùng cement và gạch giấu vào trong tường, hồn phách của nam sinh không bay đi được, liền dần dần ma hóa.”

Nghe đến đó, tất cả mọi người vô thức nhìn bộ thầy khô, quả nhiên rất đáng thương.

“Sau đó, nữ sinh nọ làm giáo sư ở trường học này, linh hồn của nam sinh vô cùng vui vẻ, đồng thời, Hứa Phàm đi tới phòng vẽ này, cậu phát hiện bức tranh của nam sinh kia, những bức tranh này, khiến cậu ấy có rất nhiều linh cảm, sáng tác những tác phẩm vượt qua trình độ của mình, đồng thời nhận được sự quan tâm ưu ái của cô giáo.” Tiêu Bắc nói tiếp, “Hứa Phàm nhận được những thứ mà ác ma không có được, hơn nữa cô giáo nọ đã cùng một chỗ với kẻ thù của mình, đã chuẩn bị kết hôn, cho nên ác ma sinh ra đổ kị. Trùng hợp chính là, người cũng sinh ra lòng đổ kị, còn có Hứa Phàm.”

“Có chất môi giới tương đồng, ác ma có thể nhập.” Bạch Lâu suy nghĩ một chút, “Ác ma đem ý thức của mình chuyển tới Hứa Phàm, cho nên mới có chuyện kỳ quái như thế.”

“Ừ, ác ma bắt đầu khống chế Hứa Phàm, đồng thời dần dần ăn mòn cậu ấy.” Tiêu Bắc khe khẽ thở dài, “Những vụ án giết người ly kỳ trước đây đều do ác ma làm, chính là vì muốn khiến Hứa Phàm suy sụp, dù sao, nếu Hứa Phàm suy sụp, hẳn càng dễ khống chế.”

Nói đến đây, Tiêu Bắc cũng không muốn nói nữa, nhìn nhìn Lam Minh, Lam Minh khẽ nhú mày.

Lúc này, Lam Minh đã thấy Hứa Phàm đi tới một ngăn tủ bên cạnh, mở ra, từ bên trong lấy ra vài bức tranh, trên tranh là một thiếu nữ, không phải rất đẹp, nhưng thanh thuần động lòng người, đeo mắt kính vô cùng nhã nhặn, rất rõ ràng, là Tào Linh khi còn trẻ tuổi.

“Là người giết nam sinh đó?” Khế Liêu vỗ vỗ anh bạn trai mặt đã như màu đất của Tào Linh.

Tên đó khẩn trương mà nhìn Tào Linh, “A Linh... Anh...”

“Người đúng là cận bã a.” Bạch Lâu nhú mày nhìn hẳn, “Đã từng vì cô gái này mà có thể giết người, hiện tại cư nhiên còn muốn vứt bỏ cô ấy.”

“Tôi là nhất thời hồ đồ, tôi...”

“Tuy rằng thời gian đã qua rất lâu.” Cảnh Diệu Phong lấy ra còng tay.

Gã đàn ông đó xoay người muốn chạy, bị Khế Liêu tóm lại.

Tiêu Bắc xoay mặt nhìn gã, đột nhiên khẽ nhú mày, “Trên người gã này... có mùi máu.”

Tất cả mọi người sửng sốt, Tiêu Bắc nhích tới người người, trước mắt chợt lóe lên hình ảnh, giơ tay chỉ vào gã, “A, người chết cháy trong lò kia cũng là do gã này làm.”

“Tại sao lại giết người kia?” Lam Minh có chút khó hiểu.

Lúc này, bạn trai của Tào Linh đã bị Cảnh Diệu Phong còng tay lại, gã sa sút tinh thần mà cúi đầu, thừa nhận, bởi vì năm xưa người nọ cũng là học sinh ở đây, tình cờ thấy gã giết người, bèn uy hiếp vợ vét tài sản rất nhiều năm, hôm nay gã làm ăn bất bát táng gia bại sản, người đó còn muốn vợ vét, gã trong lúc tức giận, đã đẩy mạnh người nọ vào trong lò, đóng cửa.

“Hô...” Bạch Lâu thở phào một cái lắc đầu, có đôi khi người sống còn hung tàn hơn cả ác ma.

“Đi thôi.” Cảnh Diệu Phong áp giải người đi, gật đầu nói cảm ơn Tiêu Bắc và Lam Minh, quay đầu nói với Bạch Lâu, “Tiểu Lâu, tối nay đi ăn với anh nhé?”

Bạch Lâu xoay mặt không thèm để ý, Cảnh Diệu Phong cười cười, dẫn người đi, đến dưới lầu dặn dò cảnh viên, mang người tới đem luôn cả bộ thây khô kia đi.

“Đi thôi.” Lam Minh kéo Tiêu Bắc đang nhìn Tào Linh và bộ thầy khô, “Đi về, nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành.”

Tiêu Bắc gật đầu, bị Lam Minh kéo đi, những cảnh viên khác cũng chạy tới.

“Nhưng mà...” Tiêu Bắc hỏi Lam Minh, “Người nợ cũng hận Tào Linh sao? Vì sao lại vẽ bức tranh cô ấy và gã bạn trai kia cùng nhau bị ác ma cắn chết, còn nữa a, Tào Linh không phải nói là thấy bức bạn trai cô ta nhảy lầu sao? Tại sao lại không có?”

Lam Minh cười cười, “Bắc Bắc, nếu biết quá rõ ràng, người có thể sẽ không vui đâu.”

“Hả?” Tiêu Bắc thắc mắc.

“Khi sự thật và lời nói không hợp nhau, chỉ có thể là kẻ kia nói dối.” Lam Minh nói, quay đầu lại nhìn.

Lúc này, chỉ thấy Hứa Phàm đi tới, nâng dậy Tào Linh đang đau lòng ngồi lên bệ cửa sổ gần đó, ôm cô nhẹ nhàng an ủi.

Tiêu Bắc cũng quay đầu lại nhìn lại, đột nhiên nhú mày —— Ngay trong nháy mắt, cậu thấy trên mặt Hứa Phàm, lộ ra một nụ cười quỷ dị.

“Ách...”

Tiêu Bắc khựng lại, quay đầu lại nhìn, thân ảnh của Hứa Phàm cứ nhiên trở nên có chút xa lạ, thần thái đó, dường như không phải người lúc nãy, mà là...

“Cô kỹ?”

Lúc này, gương mặt tròn vo béo ú của Cổ Lỗ Y xuất hiện trước mặt Tiêu Bắc, chặn lại đường nhìn của cậu, ôm mặt cậu hôn một cái, bị Lam Minh

túm cái đuôi kéo xuống đánh mông.

“Đi thôi.” Lam Minh xách theo Cổ Lỗ Y đang giãy dụa, kéo Tiêu Bắc đi.

“Nhưng mà... Hứa Phàm kia...”

“Trong cơ thể cậu ta, chỉ có một hồn phách.”

Lúc này, Sesier lên tiếng.

Tiêu Bắc sửng sốt, “Có ý gì?”

“Cái này gọi là thay hồn, chính là một hồn phách khác, xâm nhập thân thể một người có hồn phách, đen hồn phách người kia ăn tươi phân nửa hoặc là hoàn toàn thôn phệ, chiếm quyền sử dụng và khống chế tư tưởng của thân thể.” Bạch Lâu cười, “Nếu như hồn phách đã thay thế thành công, như vậy cách để bắt nó tốt nhất là giết chết hồn phách... Điều này cũng có nghĩa, thân thể sẽ mất đi hồn phách, cũng tiêu tan.”

“Vậy Hứa Phàm kia đâu?” Tiêu Bắc mở to hai mắt.

Lam Minh trầm mặc một hồi, nói, “Bắc Bắc, người xem biểu tình của Tào Linh kia.”

Tiêu Bắc sửng sốt, quay đầu nhìn sang, chỉ thấy Tào Linh vẻ mặt say sưa tựa lên vai Hứa Phàm, hai tay nắm chặt tay cậu ta, vẻ mặt sung sướng mỹ mãn, dáng vẻ như đã rất lâu rồi mới gặp lại...

“Bọn họ không lẽ...” Tiêu Bắc há mồm nửa ngày không khép lại được, ý thức được lúc đầu khi Tào Linh tìm đến bọn họ, rất có thể là đã biết tất cả. Cô ta không phải muốn điều tra hung thủ, mà là lợi dụng bọn họ, để hồn phách của tình nhân cũ được thả ra, chiếm lấy thân thể của Hứa Phàm, để bọn họ được gặp lại.

Cho nên lúc Hứa Phàm vẽ tranh cũng đem Tào Linh vẽ vào, chỉ là vì buộc bọn họ mau chóng ra tay, không có cơ hội điều tra!

“Cho nên nói, đàn bà là một loại sinh vật đáng sợ.” Khế Liêu ở một bên cười nhạt, “Đàn bà ngu ngốc dựa vào đàn ông, đàn bà thông minh lợi dụng đàn ông, đàn bà lợi hại thao túng đàn ông, đàn bà đáng sợ là có thể khống chế hồn phách đàn ông.”

“... Nói không sai a.” Lam Minh vỗ tay, “Văn hoa lắm.”

Khế Liêu rất là thỏa mãn.

“Mấy người còn ở đó cười hả?” Bạch Lâu thở dài, “Chúng ta bị lợi dụng, một đám khu ma nhân bị một ác ma và một con người lợi dụng.”

“Đúng vậy.” Tiêu Bắc gật đầu, “Hứa Phàm rất vô tội a.”

Lam Minh thở dài, vươn tay ôm vai Tiêu Bắc nói, “Có từng nghe câu, oan oan tương báo chưa?”

Tiêu Bắc chớp chớp mắt.

“Làm bất cứ chuyện gì đều phải trả giá, nghiệt báo của người khác, thông thường cũng là nghiệt báo của mình. Nói rồi hân nhắc nhở Tiêu Bắc phải nhớ kỹ.

Tiêu Bắc lần thứ hai nhìn sang phía Tào Linh và Hứa Phàm, bỗng nhiên, thấy sau hình bóng ôm nhau của hai người bọn họ, có một bóng người hư vô mờ mịt đứng đó, vẻ mặt oán hận.

“A!”

“Đừng nhìn nữa.” Lam Minh kéo Tiêu Bắc đi, “Đường đời đều do mình tự chọn, báo thù không có gì đáng trách, nhưng hại người... làm vậy không thể sống.”

Tiêu Bắc bất đắc dĩ, cùng mọi người về EX.

.

Ba ngày sau, cảnh sát kết thúc điều tra, phòng vẽ tranh được trả lại cho trường học.

Nhân viên trường học trong lúc dọn dẹp phòng vẽ, phát hiện một bức tranh, trong bức tranh này, Hứa Phàm và Tào Linh mặc áo cưới, lãng lạng cùng nằm một chỗ.

Sau hôm đó, trên báo liền xuất hiện một tin tức —— Trong một khu nhà trọ nào đó, một vị giáo viên họ Tào và học sinh của cô cùng mặc áo cưới nằm trên giường, chết vì trúng độc khí than.

...

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Người Đẹp, Người Chết, Gã Quái Dị, Kinh Hồn Ở Khu Vui Chơi...

Từ sau vụ án của Tào Linh, Tiêu Bắc đối với các chuyện về nhân quả báo ứng sinh ra hứng thú. Cậu tra xét một lượng lớn tư liệu, còn xem vài bộ phim, đồng thời trong khi học tập Vũ Dạ tập, phát hiện rất nhiều chú ngữ, đặc biệt chú ngữ dùng để nguyên rửa, đều mang theo một loại báo ứng không thể dự đoán. Vì vậy, Bắc Bắc kiên định mà cho rằng, người đang làm trời đang nhìn, không nên làm người xấu a.

Sau đó, lại qua nửa tháng nhàn nhã rong chơi, thành phố S ngênh đón một mùa hè nóng bức, toàn bộ thành phố giống như bị đun sôi, bọn Tiêu Bắc lại phải huấn luyện, thoáng cái đã gầy đi rất nhiều, Lam Minh cũng chịu không nổi, cùng Khế Liêu đi bơi tránh nóng, duy độc Cố Lỗ Y, trời nóng như vậy còn muốn chui vào trong thảm lông cừu mà ngủ, thoải mái đến nỗi toàn thân đỏ rực, Tiêu Bắc lúc mùa đông thật thích Cố Lỗ Y a, giống như một cái lò sưởi, mùa hè thật hận Cố Lỗ Y a... Đem theo bên người giống như một hòn lửa nhỏ.

Chiều hôm nay, Tiêu Bắc và Phong Tiểu Vũ kết thúc một ngày tập luyện, đang thay quần áo trong phòng thay đồ, lão Dương đi tới, đưa cho bọn họ bốn tờ vé, “Tiêu Bắc a, buổi tối dẫn bạn bè đi chơi đi.”

“Đây là cái gì?” Tiêu Bắc cầm vé nhìn nhìn —— Lễ hội Carnival khu vui chơi?

“Ừ, gần đây mới mở một khu vui chơi, đêm nay có lễ hội Carnival, cháu gái tôi được tặng một vé, nhưng nó với mấy đứa bạn phải học bổ túc nên

không đi được, nên cho tôi mấy tấm vé này.”

“Woa... Nghỉ hè còn phải bổ túc sao?” Phong Tiểu Vũ nhú nhú mày, “Học sinh bây giờ vất vả quá.”

“Hết cách, học sinh bây giờ áp lực cạnh tranh rất lớn a.” Lão Dương lắc đầu, nói xong liền đi.

Tiêu Bắc đưa vé cho Phong Tiểu Vũ, “Em đi với Domi và Sesier đi, nóng quá, anh thà ở trong phòng máy lạnh bọc chăn ngủ.”

“Bắc Bắc, anh không đi sao?” Phong Tiểu Vũ hỏi, “Khu vui chơi đó rất vui, Sesier đã sớm tới đó chơi rồi.”

“Đi hồi nào vậy?” Tiêu Bắc có chút thắc mắc, “Nhóc đó nhanh thật a.”

“Hình như chị hai em có cổ phần ở đó, cho nên chín ngày đầu tiên có vé thiếu nhi, Long Tước dẫn theo Sesier đi chơi, đêm nay Long Tước không phải định dẫn Sesier đi xem phim thiếu nhi sao.”

“Phim thiếu nhi?” Biểu tình trên mặt Tiêu Bắc muốn bao nhiêu phức tạp thì có bấy nhiêu phức tạp, hỏi, “Phim gì...”

“Ba chú heo con.” Phong Tiểu Vũ cười tủm tỉm, “Em cũng định đi xem, xem xong thì đi ăn kem ly với Domi.”

“Vậy a, vậy em cũng không đi?” Tiêu Bắc cúi đầu nhìn vé, lúc này, Cổ Lỗ Y từ trong balo bay ra, đập xuống cánh tay của Miêu Tiêu Bắc, mở to hai mắt nhìn chữ và hình ảnh trên vé, “Cô.”

“Cổ Lỗ Y muốn đi sao?” Tiêu Bắc cười hỏi.

“Hm hm.” Cổ Lỗ Y gật đầu.

“Vậy dẫn cứng đi, dẫn theo Lam Minh... Còn có hai tấm, đưa cho ai đây.”

“Cho Bạch Lâu với Cảnh Diệu Phong a!” Phong Tiểu Vũ cười gian, “Cảnh Diệu Phong thì lạng lẽ đưa cho anh, đừng nói cho Bạch Lâu, sau đó rủ đi tới khu vui chơi, anh với Lam Minh mau chóng chuồn đi, để hai người bọn họ ở riêng với nhau!”

Tiêu Bắc có chút bất đắc dĩ mà nhìn Phong Tiểu Vũ, “Em nghĩ ra chuyện này, Bạch Lâu sẽ không vui.”

“Cảnh Diệu Phong vui mà! Hai người này đã qua một nghìn năm rồi, cũng nên hòa hảo.” Phong Tiểu Vũ nói, thay xong quần áo, “Em đi tiệm bánh mua pudding để Sesier ăn tối.” Nói xong bỏ chạy.

Tiêu Bắc nhìn nhìn Cổ Lỗ Y, “Ai cũng rất có tinh thần a.”

“Ngô ngô.” Cổ Lỗ Y gật đầu.

Lúc này, điện thoại di động trong balo vang lên.

Đón điện thoại, người gọi là Lam Minh, nói là trên đường kẹt xe, chắc sẽ tới rạp hát trễ hai mươi phút, bảo Bắc Bắc ra quán nước trước cửa dùng chút gì trước đi.

“Cổ Lỗ Y, chúng ta đi mua nước giải khát lạnh ha?” Tiêu Bắc tắt điện thoại, đi ra ngoài.

Mọi người tham gia tập luyện trong nhà hát đều đã đi, hành lang dài trông thật vắng vẻ cô liêu, từ cửa sổ trên mái nhà, ánh nắng sáng sủa đầu hạ chiếu tới, có vẻ thanh thản. Tiêu Bắc đột nhiên nghĩ đến... Trong thư viện bị sụp lún trước cũng có hành lang dài như vậy, không biết bây giờ đã xây lại xong chưa.

Đang miên man suy nghĩ, chợt nghe được ngã quẹo phía trước có tiếng lộp cộp truyền đến, giống như tiếng bước chân của phụ nữ mang giày cao gót.

Tiêu Bắc khẽ nhíu mày, lúc này trong hành lang sao lại có phụ nữ qua lại, chẳng lẽ là nữ diễn viên sao? Nhưng nữ diễn viên trong đoàn kịch, đặc biệt những người luyện vũ đạo thường ngày rất ít mang giày cao gót, chủ yếu là sợ trặc chân ảnh hưởng biểu diễn.

Tiếng giày cao gót ngày càng rõ rệt, Tiêu Bắc ngẩng đầu, liền thấy ở ngã quẹo phía trước, xuất hiện bóng dáng một cô gái, cậu vội nhét Cổ Lỗ Y đang ló đầu ra nhìn quanh vào trong balo, giống như không có việc gì mà đi tới phía trước.

Càng lúc càng tiếp cận, dung mạo của cô gái đó cũng rõ ràng lên.

Tiêu Bắc nhìn kỹ, cô gái này hơn hai mươi tuổi, mặc váy liền màu đỏ thấp ngực, tóc đen búi cao, làn da trắng như tuyết, môi đỏ, đeo kính râm, vừa thời trang vừa cao quý. Đặc biệt là chiếc váy thấp ngực kia, ngực và chân lộ ra vừa đủ, vóc người gợi cảm hiếm có ở Á châu.

Tiêu Bắc tự nhủ... Đây chẳng lẽ là một minh tinh mà mình không nhận ra sao, nhà hát này là của Phong Danh Vũ, cho nên thường có vài ngôi sao tới biểu diễn các tiết mục.

Tiêu Bắc từ thật xa đã ngửi được mùi nước hoa, nhưng thật ra không gay mũi, chỉ là hương thơm rõ ràng rất đặc biệt, đại khái là một nhãn hiệu nổi tiếng nào đó.

Mà khi hai người đi ngang qua nhau, cô gái nọ đột nhiên lão đảo một cái rồi ngã xuống.

Tiêu Bắc quay đầu lại nhìn, liếc mắt liền thấy gót giày hơn mười cm dưới cặp chân kia, tự nhủ —— Phụ nữ bây giờ đều bị sao vậy? Đi cà kheo

chạy đầy đường, mang loại giày này không ngã mới là lạ.

Tuy rằng cảm thấy cô gái này đột nhiên xuất hiện có chút quái lạ, nhưng Tiêu Bắc vẫn rất quý ông mà vươn tay dìu cô đứng lên, hỏi, “Không sao chứ?”

“Không, cảm ơn.” Cô gái nọ cười thật tươi với Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc nói, “Cô cẩn thận, đá hoa cương ở đây rất trơn, cố có thể đến phòng luyện tập thay một đôi dép, đi ra thì mang giày vào.”

“Hm... Phòng luyện tập ở chỗ nào?”

Tiêu Bắc nghĩ, dù sao cũng phải chờ Lam Minh hai mươi phút, thôi thì tạm làm người tốt đi, bèn nói, “Tôi đi lấy cho cô, cô chờ chỗ này đi.”

“Tốt, cảm ơn cậu a.” Cô gái rất là cảm kích.

Tiêu Bắc bước nhanh về phòng luyện tập, tìm một đôi dép size nhỏ, chạy ra, nhưng mà... Khi Tiêu Bắc tới hành lang, nơi này lại rất vắng vẻ, cô gái nọ cũng không thấy đâu.

“Ủa?” Tiêu Bắc nhìn xung quanh một vòng, sờ sờ đầu, kêu một tiếng, “Tiểu thư?”

Nhưng không ai đáp lời, hai bên cũng không có phòng hay góc có thể đi, biến mất sao?

Nhưng, Tiêu Bắc tính toán, mình chạy đi lấy dép, trước sau bất quá chỉ hai phút, có thể đi đâu chứ?

“Cổ Lỗ Y, cũng có thấy không?” Tiêu Bắc cúi đầu hỏi Cổ Lỗ Y.

Cổ Lỗ Y ngồi trong balo, cũng ôm hai má, vẻ mặt nghi hoặc, ngẩng mặt hỏi Tiêu Bắc, “Quý quý?”

Tiêu Bắc nhướn mi một cái, “Không phải đâu... Giữa ban ngày thế này, hơn nữa anh vừa mới dìu cô ấy, không cảm giác có chỗ nào không ổn a.”

“Ngô.” Cổ Lễ Y vuốt cằm gật đầu, nó cũng không thấy có gì không ổn cả.

Sau đó, Tiêu Bắc cầm dép đi tìm một vòng, thủy chung không phát hiện cô gái nọ.

“Lạ thật.” Tiêu Bắc chỉ đành từ bỏ, đem dép cất lại phòng luyện tập, đi ra ngoài.

.

Tới cửa, liền thấy chú bảo vệ đang đọc báo, Tiêu Bắc đi qua hỏi, “Chú Lưu.”

“À, Tiêu Bắc, luyện xong chưa?” Chú Lưu đã trông cửa cho nhà hát từ rất lâu, cũng quen thuộc với bọn Tiêu Bắc.

“Hồi nãy chú có thấy một cô gái mặc áo đỏ đi vào không a?” Tiêu Bắc hỏi.

Chú Lưu có chút khó hiểu, hỏi, “Cô gái áo đỏ nào a?”

“Hm, người đẹp mặc một chiếc váy đỏ rất gợi cảm.” Tiêu Bắc hỏi.

Chú Lưu bị cậu chọc cười, “Nè, chú nói Tiêu Bắc a, chú Lưu của cậu cái khác nhìn không thấy, duy nhất người đẹp thì không thể nào bỏ lỡ, nếu thật có một người đẹp đi vào, chú không thấy mới có vấn đề đó.”

“Thật không?” Tiêu Bắc càng khó hiểu, “Còn đường nào khác đi vào hậu trường nhà hát không a?”

“Gara ngầm có thể đi vào... Sau đó có thể đi từ sân khấu trước của nhà hát, có điều muốn đi vào khu công tác, chú ở đây có thể thấy qua hệ thống giám sát.”

“Có thể quay lại một lần không ạ?” Tiêu Bắc chui vào phòng giám sát.

Chú Lưu không còn cách nào khác, đành mở đoạn lưu trữ trong vòng mười phút gần nhất cho cậu xem... Nhưng trên màn hình trống không, không ai.

“Còn quản chế ở sau phòng công tác?” Tiêu Bắc nghi hoặc.

“Vậy thì chỉ có phòng giám sát chính, phải tìm quản lý lấy chìa khóa mới có thể vào.” Chú Lưu cũng không có cách.

“...” Tiêu Bắc cau mày đi ra ngoài, trong lòng vẫn tràn đầy nghi hoặc, vậy lẽ nào thật sự là nữ quỷ, nhưng mà nhìn không ra điểm nào không ổn, nếu chỉ là một người thường... đừng xảy ra chuyện ở bên trong.

Đang suy nghĩ, chợt nghe bên cạnh có người nói, “Làm sao vậy? Năng chang chang còn ở đó trầm tư?”

Tiêu Bắc ngẩng đầu liếc người nọ, quả nhiên, là Lam Minh.

“Ta còn tưởng ngươi với Cổ Lỗ Y tới quán nước chứ, sao lại ở đây phơi nắng?” Lam Minh kéo Tiêu Bắc lên xe, trong xe có điều hòa, hơi nóng từ mặt đất bốc lên lập tức tiêu tan, Cổ Lỗ Y ngáp một cái, bay ra ngoài, chui vào trong đám lông mao dày đặc của Sphinx ở ghế sau, chuẩn bị ngủ một giấc.

Tiêu Bắc ngồi trên xe, đem chuyện kỳ lạ vừa xảy ra nói cho Lam Minh.

“Cô gái áo hồng?” Lam Minh có chút khó hiểu.

“Tiêu Bắc nha.” Sphinx trêu ghẹo, “Có phải trời nóng quá nên sinh ra ảo giác không?”

“Sao vậy được, Cổ Lỗ Y cũng thấy mà!”

“Ừm ừm!” Cổ Lỗ Y gật đầu.

“Ban ngày ban mặt, cũng không phải có nhiều quỷ sẽ chạy ra.” Lam Minh thản nhiên nói, “Cũng có thể có việc gấp rồi khỏi, đừng nghĩ nhiều.”

Tiêu Bắc đành phải gật đầu, không nghĩ vơ vẩn nữa, hỏi Lam Minh buổi tối có muốn đến khu vui chơi hay không, Lam Minh vui vẻ đồng ý, hai người trên đường còn ghé qua cục cảnh sát tìm Cảnh Diệu Phong.

.

Cảnh Diệu Phong nghe nói Tiêu Bắc và Lam Minh giúp anh tạo cơ hội được ở cùng Bạch Lâu, tự nhiên vui vẻ, chuẩn bị cùng bọn họ đi ăn một bữa, sau đó đi Carnival, chợt có một thuộc cấp chạy vào nói, “Cục trưởng, có người chết.”

Cảnh Diệu Phong thờ dài, có chút bất đắc dĩ mà nhìn Tiêu Bắc và Lam Minh —— Xem ra không đi được rồi.

“Nạn nhân là ai?” Cảnh Diệu Phong hỏi.

“Lý Long.”

“Lý Long nào a?” Tiêu Bắc giật mình, “Đại phú hào kia sao?”

“Chính gã.” Cảnh viên gật đầu, “Hôm nay nữ giúp việc tới nhà gã dọn vệ sinh, phát hiện gã chết trên cái thớt gỗ.”

“Hả?” Cảnh Diệu Phong nhíu chặt đôi mày, “Chết ở đâu cơ?”

“Lúc gã được phát hiện, có một bộ phận bị chặt thành nhiều khối, đặt trên tấm thớt trong nhà bếp, giống như chuẩn bị dùng nấu thức ăn.”

“Di... Biến thái thật!” Tiêu Bắc nhú mày, “Sao lại có vụ án biến thái như vậy.”

“Lý Long kia cũng coi như làm giàu bất nhân, có lẽ là ai đó vì dân trừ hại.” Cảnh viên nhìn chăm chăm Tiêu Bắc một chút, mặt đỏ ửng lên, lấy ra một quyển sổ nhỏ đưa qua, “Ký tên cho tôi một cái đi, bạn gái tôi thích xem anh biểu diễn...”

Tiêu Bắc cười tủm tỉm, nhận sổ ký tên cho cậu.

Lam Minh và Cảnh Diệu Phong liếc mắt nhìn nhau —— U, rất có danh tiếng a.

“Tôi tới hiện trường một chuyến, sau đó tới Carnival.” Cảnh Diệu Phong thu dọn văn kiện một chút, nói với Tiêu Bắc, “Giúp tôi dụ dỗ Tiểu Lâu a.”

“Ừ, yên tâm.” Tiêu Bắc và Lam Minh đầu gật đầu, Cảnh Diệu Phong đã đi, Lam Minh hình như cũng muốn theo, bị Tiêu Bắc kéo lại, “Đừng có mãi xem mấy cái thứ buồn nôn đó!”

Vì vậy, Lam Minh bị Tiêu Bắc tóm đi ăn.

.

Trong lúc ăn, tổng cộng có sáu người đến xin chữ ký của Tiêu Bắc, ba người tìm cậu chụp ảnh chung.

Lam Minh chống tay nâng cằm, nhìn Tiêu Bắc đem một con ốc sên nấu kiểu Pháp đưa vào trong balo cho Cổ Lỗ Y ăn, nhin không được hỏi, “Ta nói nè Bắc Bắc, người đạo này làm cái gì? Sao thoáng cái nổi tiếng rồi?”

“... Chắc là vì vũ kịch mới đây được truyền hình trực tiếp đó.” Tiêu Bắc cười cười, “Dù sao sức mạnh truyền bá của TV cũng rất lớn.”

“Mong rằng sẽ không đưa tới quá nhiều ruồi và bướm hay gì đó.” Lam Minh tự nhủ, tiếp tục ăn.

“Làm gì có...” Tiêu Bắc còn chưa dứt lời, đột nhiên cảm thấy một gương mặt chợt lóe lên trước mắt, còn có cảm giác nổi gai ốc.

“A!”

Lam Minh bị cậu làm cho giật mình, “Chuyện gì vậy?”

“Người kia ở gần đây!” Tiêu Bắc nhìn trái nhìn phải.

“Người nào?” Lam Minh thấy Tiêu Bắc khẩn trương, vươn tay cầm tay cậu, Cổ Lỗ Y từ trong balo ném vỏ ốc sên ra, lại lộn người một cái.

“Thì là người mà ngày đó chúng ta thấy ở xưởng bỏ hoang đó, anh gọi hắn là Ra hay Rafah đó!”

Lam Minh vừa nghe thì nhìn quanh một hồi, “Thấy hắn ở đâu?”

“Tôi vừa cảm giác được, gương mặt đó tôi nhớ rất rõ!” Tiêu Bắc cảm thấy có chút hoảng hốt, “Anh đoán vì sao hắn lại xuất hiện?”

Lam Minh lắc đầu, “Thôi đi, đừng động hắn.”

Tiêu Bắc tiếp tục tìm, lại bị một cô gái đi ngang qua cửa sổ hấp dẫn đường nhìn. Chính là cô gái mặc váy đỏ xuất hiện ở hậu trường nhà hát, Tiêu Bắc vội hỏi Cổ Lỗ Y, “Cổ Lỗ Y, em xem có phải cô ấy không?”

Cổ Lỗ Y nghiêng đầu nhìn nhìn, gật đầu, “Cô cô!”

“Quả nhiên không sao a.” Tiêu Bắc yên lòng, không sao là tốt rồi, xem ra là có việc gấp phải đi, vì vậy liền không hề suy nghĩ thêm gì nữa.

Dùng bữa xong, hai người trực tiếp gọi Bạch Lâu tới, cùng nhau đi Carnival.

.

Mọi người rất không sáng suốt mà chơi trò tàu lượn siêu tốc, khiến cho Cổ Lỗ Y hưng phấn không thôi, không chịu ở trong balo mà bay ào ra ngoài, Tiêu Bắc đành phải nắm nó lại không để nó chạy loạn, vừa nhìn trái nhìn phải, sao Cảnh Diệu Phong còn chưa tới?

Lam Minh đi mua kem về, thừa lúc Bạch Lâu không chú ý, tại bên tai Tiêu Bắc thấp giọng nói, “Cảnh Diệu Phong phỏng chừng không tới được.”

“Sao vậy?”

“Lúc này ta mua kem thì nghe một chút tin tức, ngoại trừ Lý Long, còn có mấy danh nhân nữa cũng đã chết, chết kiểu này quá ly kỳ, cảnh sát đã định án là án sát nhân liên hoàn.”

“Có chuyện này sao?” Tiêu Bắc cảm thấy kinh ngạc, hỏi, “Người bị giết đều là nhà giàu sao?”

“Nói chính xác, đều là ác ôn có tiếng.” Lam Minh nhướng nhướng mi, “Có cảm giác vì dân trừ hại.”

“Thật không...” Tiêu Bắc nhìn nhìn xung quanh, “Anh ấy thực sự tới không được sao? Chẳng phải bỏ uống cơ hội này sao?”

Lam Minh nhún nhún vai, “Cho nên chúng ta phải tận lực kéo dài thời gian!”

“Hai người đang nói gì vậy?”

Giữa lúc hai người đang thương lượng phương án đối phó, Bạch Lâu ở một bên bèn hỏi.

“Không.” Lam Minh và Tiêu Bắc vội lắc đầu.

“Sao từ lúc tới đây hai người cứ thần thần bí bí?” Bạch Lâu có chút nghi hoặc, “Giống như đang đợi ai, còn hẹn người khác?”

“Không có!” Hai người vội lắc đầu.

Bạch Lâu nheo mắt lại, trong mắt tràn đầy vẻ nghi hoặc không tin tưởng.

Lúc này, xa xa vang lên tiếng pháo hoa, lễ hội Carnival bắt đầu rồi, xe hoa bắt đầu du hành.

Bạch Lâu liếm kem, chạy tới trước xem xe hoa.

Tiêu Bắc thở phào nhẹ nhõm, Lam Minh vươn tay khoác vai cậu, cùng nhau đi tới phía trước.

“Làm gì cứ động tay động chân vậy hả?” Tiêu Bắc thấy hai người con trai lại kề vai sát cánh cùng nhau đi dạo thì có chút mất tự nhiên, bèn nhích sang một bên.

Lam Minh cười, “Công viên trò chơi thật vui a, ta mới tới lần đầu tiên đó, cái vòng tròn to treo trên không trung kia rất hay a, chúng ta có thể làm vài chuyện thú vị!”

“Cút.” Tiêu Bắc đá hăn, đi tới trước, nhưng chợt sững sốt, quay lại kéo Lam Minh hỏi, “Uy, anh xem Bạch Lâu làm sao vậy?”

Lam Minh ngược mắt nhìn theo phương Tiêu Bắc chỉ, liền thấy Bạch Lâu vội vã chạy theo một chiếc xe hoa.

“Mau đi theo!” Tiêu Bắc đẩy hăn.

Lam Minh thấy Tiêu Bắc đuổi theo, liền cũng theo đuôi, vừa chạy vài bước, bỗng nhiên bên cạnh có một người lướt qua, Lam Minh sửng sốt, quay đầu nhìn.

Đó là một người áo đen, mặc một chiếc áo choàng, thoát trông giống như nhân viên công tác giả trang thành phù thủy trong công viên, nhưng Lam Minh từ trên người kẻ nọ, cảm giác được một khí tức quen thuộc.

Dừng bước, Lam Minh không đuổi theo bọn Tiêu Bắc, xoay người đuổi theo người áo đen nọ, người này động tác rất nhanh, lạng lách trong đoàn người, Lam Minh cũng bám sát.

.

Tiêu Bắc đuổi theo Bạch Lâu, hỏi, “Làm sao vậy?”

“... Tôi vừa thấy có một vong hồn trẻ em.” Bạch Lâu nói, “Hai ngày trước không phải đã có một đứa bé trên đường tới nơi này gặp tai nạn xe cộ mất mạng sao? Có thể là đứa bé đó, tôi muốn siêu độ cho nó.”

“Vậy bây giờ làm sao?”

“Không thấy.” Bạch Lâu nhún nhún vai, “Ở đây nhiều người quá.”

“Chia ra tìm.” Tiêu Bắc quay đầu lại, nhưng không thấy Lam Minh.

“Di? Lam Minh đâu? Chẳng lẽ lạc rồi.”

“Cô cô.” Cổ Lỗ Y ngẩng mặt nói vài câu, Tiêu Bắc nhú mào.

“Thế nào?” Bạch Lâu đi tới hỏi.

“Cổ Lỗ Y nói nó thấy Lam Minh đuổi theo một người áo đen.” Tiêu Bắc có chút lo lắng, Lam Minh không nói một tiếng mà đi mất, vậy hẳn là đã thấy một người quan trọng.

Lúc này, Bạch Lâu đã tìm được đứa bé kia, mang nó vào một ngõ nhỏ gần đó siêu độ, Tiêu Bắc đứng ngoài ngõ nhỏ giúp hấn canh chừng, thuận tiện quan sát xung quanh, xem Lam Minh khi nào trở lại.

“U?”

Đang khi Tiêu Bắc lo tìm Lam Minh, có ba thanh niên ăn mặc quái dị đi tới gần, vây quanh cậu.

Tiêu Bắc ngẩn người, ngược mắt nhìn thì thấy đó là ba chàng trai trẻ tuổi, trông trang phục thì là lưu manh, một đầu tóc vàng chóa, Tiêu Bắc khẽ nhú mày, có lẽ đã gặp phiền phức rồi.

“Hắc hắc, một mình đi dạo ở khu vui chơi thật tội nghiệp a? Các anh đi với em được không?” Ba người đó cũng không đứng đắn, Tiêu Bắc nhú mày, tiêu rồi! Cứ nhiên lại gặp lưu manh! Tiêu Bắc bởi vì tướng mạo xuất chúng bình thường hay gặp phiền toái, đặc biệt ở những chỗ long xà hỗn tạp thế này.

“Bạn tôi đã tới rồi.” Tiêu Bắc có chút khó chịu, muốn đuổi bọn họ đi.

Có một tên không sợ chết còn đến gần một chút, thắc mắc, “Bạn trai hay bạn gái a?”

Tiêu Bắc đành phải ôm balo, để tránh Cổ Lỗ Y bay ra ngoài đánh người.

Mà đám người kia hình như cũng chú ý trong balo của cậu có thứ tốt, bèn cười hỏi, “Trong balo có cái gì nha?”

“Đúng vậy, có bảo bối phải không, để các anh nhìn xem!”

Tiêu Bắc muốn chạy, nhưng lại bị kéo về, trong lúc giãy dụa có một tên nhanh tay, thò tay vào trong balo...

Tiêu Bắc kinh hãi, rất sợ Cỗ Lỗ Y bị đụng đến, nhưng chợt nghe tên đó hét thảm một tiếng nhảy dựng lên, nhìn lại gã, chỉ thấy trên ngón tay đen thui còn có một dấu răng...

“Chuyện gì vậy?” Hai tên côn đồ bên cạnh tới hỏi.

“Trong balo của nó có gì đó... cắn người!”

“Đoạt lấy xem thử!” Hai người kia muốn nhào tới, Tiêu Bắc lui về phía sau, nhưng lại không dám suy nghĩ vẩn vơ, lỡ như giết chết người, đành phải nghĩ... té ngã!

Quả nhiên, ba tên côn đồ ngã nhào... Chỉ có điều, bọn họ không phải vô duyên vô cớ bị ngã, mà là bị người ở phía sau xông lên đập một cước.

“Bắc Bắc!”

Lúc này, Tiêu Bắc chợt nghe Bạch Lâu ở sau lưng mình vọt tới.

Bạch Lâu vừa mới thấy có người vây quanh Tiêu Bắc, vội tiến lên hỗ trợ, nhưng vừa chạy tới gần thì thấy ba tên côn đồ lăn lộn kêu gào trên mặt đất, phía sau bọn chúng là một người trẻ tuổi.

Đó là một thanh niên trông như học sinh, hơn hai mươi tuổi, đeo kính đen, mặc áo sơmi đen quần jean, dáng vẻ nhã nhặn khéo léo.

Gã hình như có luyện võ, động tác rất nhanh, sau khi chế phục mấy tên côn đồ kia, ngược mắt nhìn Tiêu Bắc, “Không sao chứ?”

Tiêu Bắc lắc đầu, “Không... Cảm ơn.”

“Không cần khách sáo.” Nói rồi người nọ liếc nhìn Bạch Lâu bên cạnh Tiêu Bắc, hỏi, “Bạn trai của cậu?”

Tiêu Bắc và Bạch Lâu ngấn người, sau đó liên tục lắc đầu, “Không phải... sao thế được...”

“...” Thanh niên nọ dường như thở phào nhẹ nhõm, nói, “Vậy thì tốt quá.”

“A?” Tiêu Bắc không nghe rõ.

“Không.” Nam sinh nọ đẩy gọng kính, nghiêm túc nói với Tiêu Bắc, “Nè, tôi cứu cậu một mạng, cậu giúp tôi một việc được không?”

Tiêu Bắc gật đầu rất sáng khoái, hỏi, “Làm gì?”

“Cậu làm bạn trai tôi một đêm.” Nam sinh cười nói.

Tiêu Bắc đỏ bừng cả mặt... Loại vấn đề này, nếu như là một cô nàng thì không có gì, nhưng mình là nam... Tiêu Bắc bắt đầu phiền muộn, chẳng lẽ mình thoát nhìn rất giống gay sao?

“Chỉ một đêm!” Nam sinh nọ nháy mắt làm duyên, hai tay chấp lại cầu Tiêu Bắc, “Giúp một chút, có được không?”

“Ách...”

Không đợi Tiêu Bắc nói, chợt nghe phía sau nam sinh nọ có một giọng nói ai oán truyền đến, “Bắc Bắc, vợ cư nhiên ngoại tình sau lưng chồng.”

Tiêu Bắc mặt tối sầm.

Đồng thời, nam sinh nọ liền cảm giác được có người nặng nề vỗ vai mình một cái, quay đầu lại, thấy một người ngoại quốc tóc vàng khuôn mặt tuần mỹ, đang âm trầm cười với mình, “Nhóc tì, muốn chết à...”

.

.

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Là Người? Không Phải Người? Tin Vui Do ‘Lời Chú Nhẹ Nhàng’ Mang Đến

Biểu tình của Lam Minh lúc này như muốn ăn thịt người, Tiêu Bắc vội kéo hẳn, để tránh xảy ra chuyện đổ máu.

Nam sinh nọ nhún nhún vai, nói với Tiêu Bắc, “Tôi cũng không có ý chiếm tiện nghi ai cả, bất quá là muốn nhờ giúp một lần thôi, nếu như không giúp, biết đâu sẽ có kẻ mất mạng.”

“Ai mất mạng?” Tiêu Bắc vừa nghe thì cảm thấy tình huống khá là nghiêm trọng, bèn hỏi một câu.

Nam sinh nọ vỗ vỗ cái trán, nói, “Quên giới thiệu, tôi là Lưu Tầm, cực giàu.”

Tiêu Bắc thiếu chút nữa cười văng, làm gì có ai tự giới thiệu như vậy?

Lam Minh cau mày, thấy gã vươn tay đến muốn nắm tay Tiêu Bắc, bèn vươn tới cầm tay gã, cố sức xiết, “Ta là Lam Minh, rất muốn đánh người!”

“... Rất mạnh a!” Lưu Tầm bị Lam Minh xiết tới nỗi khớp xương vang lên răng rắc, may là có luyện võ, nếu không phỏng chừng sẽ gãy xương. Tiêu Bắc nghĩ còn tiếp tục như vậy có thể sẽ gặp chuyện không tốt, bèn kéo Lam Minh lại, nháy mắt —— Ê ê, không nên khi dễ nhân loại nha!

“Người vừa nói cái gì mạng người a?” Bạch Lâu hỏi gã.

“Ách... Cậu cũng cùng một nhóm với bọn họ sao?” Lưu Tầm nhìn nhìn Bạch Lâu.

“Ừ.” Bạch Lâu tuy rằng cảm thấy cách nói chuyện của người này có chút quái dị, có điều hẳn cũng không phủ nhận, quả thật là cùng một nhóm.

“Là như vậy.” Lưu Tầm nhún nhún vai, “Tôi bị một cô nàng đeo bám, cô ta nói muốn hẹn hò với tôi, tôi từ chối, cô ta muốn tôi đưa ra một lý do, nhưng vấn đề là khó mà tìm ra một người con gái có điều kiện tốt hơn cô ta, cho nên tôi chỉ có thể đi tìm đàn ông, nói tôi thích đàn ông, rồi đuổi cô ta đi.”

Tiêu Bắc và Lam Minh liếc mắt nhìn nhau —— Động cơ có vẻ khá đơn thuần.

“Nên biết, nếu tôi nói với cô ta tôi thích đàn ông, là đàn bà con gái đại thể biết khó mà lui đúng không? Vừa lúc tôi đi dạo chơi, phát hiện ra cậu.” Lưu Tầm cười với Tiêu Bắc, “Cực kỳ hợp!”

“Vậy chuyện này liên quan gì tới mạng người?” Tiêu Bắc thắc mắc.

“... Cô ta nói cô ta không phải loài người, nếu như tôi không đưa ra được một lời giải thích hợp lý thuyết phục cô ta, cô ta sẽ giết sạch tất cả những người ở xung quanh tôi.”

“A...” Tất cả mọi người hút một ngụm khí lạnh.

“Cái gì?” Tiêu Bắc có chút khiếp sợ, nhưng tại sao khi Lưu Tầm nói ra chuyện này thì lại bình tĩnh như vậy a?

“Tôi lúc đầu cũng giật mình như các người!” Lưu Tầm vẻ mặt bất đắc dĩ nói, “Nhưng cô ta đã dọa tôi rất nhiều lần rồi, cho nên tôi đã quen, mặc kệ cô ta có phải người hay không, dù sao hôm nay tôi không thuyết phục được cô ta, cô ta không giết tôi thì cũng tự tử.”

“Như vậy a...” Tiêu Bắc khẽ nhú mào, hoài nghi Lưu Tầm nói có phải sự thật hay không.

“Tôi vừa có tiền vừa có tài như vậy nè.” Lưu Tầm thản nhiên nhún nhún vai, “Nếu cô ta là người, làm sao có thể với tới?”

Tiêu Bắc nghe xong, thoáng có chút phản cảm, Lam Minh vươn tay khoác vai Tiêu Bắc, nói với Lưu Tầm, “Người đi thỉnh cao nhân khác đi, hay là lặng lẽ đi chết đi, thứ người như người ít một kẻ cũng coi như vì dân trừ hại.”

“Đừng vô tình vậy mà!” Lưu Tầm cười khổ nói, “Giúp một lần, người ta tốt xấu cũng vừa mới cứu thân ái của anh mà.”

Lam Minh khẽ nhướn mi —— Thân ái của ta? Lời này nghe xuôi tai lắm.

Bạch Lâu hỏi, “Người xác định cô ta không phải loài người sao?”

“Cô ta sau khi bị chém một dao, vết thương khép lại trong vòng ba giây, còn có răng nanh nhỏ và tròng mắt tùy thời có thể biến thành đỏ... Hẳn là không phải loài người đâu nhỉ?”

Tiêu Bắc khẽ nhú mào, nhìn Lam Minh.

Sắc mặt của Lam Minh cũng khó coi hẳn, dựa theo miêu tả của Lưu Tầm, có thể đó là một con quỷ hút máu? Hẳn ghét nhất là Huyết tộc.

Đang khi nói, di động của Lưu Tầm chợt vang lên.

Gã lấy di động ra nhìn một chút, khẽ nhú mào, “Cô ta tìm tôi, phỏng chừng ở ngay gần đây.”

Tiêu Bắc nhìn Lam Minh, đồng thời cũng có chút khó hiểu, vì sao mình nhất định phải thông qua Lam Minh đồng ý mới được? Còn lo lắng anh ta

có mất hứng hay không nữa?!

Lam Minh vòng tay ôm Tiêu Bắc, nói với Lưu Tầm, “Như vậy đi, người tìm đại một người qua đường là được rồi, loại chuyện này ai cũng sẽ đều đồng ý giúp, hoặc là người trực tiếp đi gặp cô ta, chúng ta giúp người xử lý.”

“Đùa à?” Lưu Tầm dở khóc dở cười, “Tôi...”

Bạch Lâu vươn tay từ trong túi xách lấy ra danh thiếp của EX, còn có bảng báo giá, “Người muốn xử lý nữ quý, thì tính theo giá này.”

Lưu Tầm nhận giấy mà ngây ngẩn cả người, nhìn bọn họ, “Các người...”

Lam Minh mỉm cười, tròng mắt lóe lên biến thành màu kim, Lưu Tầm cả kinh mở to hai mắt, rất nhanh, con ngươi của Lam Minh lại khôi phục màu gốc, “Nếu người muốn ủy thác, đừng làm chuyện dư thừa.”

“...” Lưu Tầm cười, gật đầu, “Thế giới này thật thần kỳ a, được rồi, tôi sẽ...” Nhìn trái nhìn phải một chút, gã vươn tay khoác vai Bạch Lâu, cười nói, “Chọn cậu đi!”

“Hả?” Bạch Lâu khó hiểu, nhìn cánh tay đặt trên vai mình của Lưu Tầm.

“Thật ra cứng cũng không tồi a, tuy rằng phong cách khác biệt, bất quá trước tới nay tôi thích phong cách thuần Trung Quốc, rất có mỹ cảm cổ điển a!” Lưu Tầm nói ra lời này, chột Tiêu Bắc và Lam Minh đối diện đột nhiên biến sắc, Tiêu Bắc vội nháy mắt với gã, ý bảo —— Này, mau buông tay nha!

Lưu Tầm còn chưa kịp hiểu, liền cảm thấy phía sau nổi lên một luồng khí lạnh.

Lam Minh ôm Tiêu Bắc chuẩn bị tránh sang một bên, Lưu Tầm chợt nghe Bạch Lâu nhẹ nhàng cười, “Mau buông ra, nếu không cánh tay kia sẽ bị chặt đó...”

“Ách, anh...”

Người đứng sau lưng gã chính là Cảnh Diệu Phong.

Tiêu Bắc liếc nhìn Lưu Tầm, sợ gã nhận ra Cảnh Diệu Phong rồi lại nói lung tung, bèn nói, “Được rồi, tìm người trước đã, người nọ ở đâu?”

“Tôi hẹn gặp cô ta ở vòng xoay ngựa gỗ.” Lưu Tầm trả lời.

“Cậu đi trước đi, chúng tôi sẽ theo sau, yên tâm, nếu cậu đã ủy thác vụ án, chúng tôi sẽ giúp cậu giải quyết vấn đề.” Tiêu Bắc nói với gã.

“Hm... Được rồi.” Lưu Tầm nhún nhún vai, nghĩ không còn cách nào khác chỉ đành như vậy, bèn dứt hai tay vào túi quần đi tới phía trước.

“Chuyện gì xảy ra?” Cảnh Diệu Phong hỏi Bạch Lâu bên cạnh, Bạch Lâu liếc liếc hẳn, xoay mặt lườm sang Tiêu Bắc và Lam Minh, hai người nhìn trời... giả vờ không biết gì cả, vờ Cảnh Diệu Phong nói, “Ai nha, anh cũng tới a trùng hợp vậy a!”

Bạch Lâu thở dài lắc đầu, đi theo Lưu Tầm.

Ba người kia đành phải đuổi theo.

“Sao các người lại ở cùng với Lưu Tầm?” Cảnh Diệu Phong hỏi.

“Anh biết cậu ta?” Tiêu Bắc hiếu kỳ.

“Ừ.” Cảnh Diệu Phong gật đầu, nói, “Tên nhóc này là nhà giàu đời thứ hai, các cậu không đến quán ăn đêm nên không biết, nghe nói là hoa hoa công tử nổi tiếng ở thành phố S này.”

Tiêu Bắc nhíu mày, “Tôi còn tưởng gã này có hình tượng khá tốt.”

“Gã quả thật có tài kinh doanh.” Cảnh Diệu Phong nói, “Bất quá gã hiện tại là đối tượng đặc biệt cần bảo hộ.”

“Bảo hộ?” Tiêu Bắc thắc mắc, “Vì sao phải bảo hộ?”

“Biết vụ án những phú thương bị giết dạo gần đây không?” Cảnh Diệu Phong hỏi.

Mọi người gật đầu.

“Những phú thương này đại thể đều có danh tiếng không tốt.” Cảnh Diệu Phong trả lời, “Đã chết vài người rồi, ta hoài nghi kẻ sát nhân không phải loài người, cho nên đang chuẩn bị tìm các người thương lượng một chút, mặt khác, chúng ta chọn ra vài đối tượng có khả năng sẽ bị hại, gã này chính là một trong số đó.”

“...” Miêu Tiêu Bắc gật đầu, “Trùng hợp như vậy ra, dĩ nhiên lại gặp phải chúng tôi.”

“Rất khó nói là trùng hợp hay là nguyên nhân khác.” Lam Minh cười, “Gã này thoạt nhìn cũng không đơn giản như bề ngoài.”

“Gã quả thật khá là tài, liên quan tới cả hắc bạch lưỡng đạo, bất quá chỉ là con người mà thôi, không lẫn lộn được bao nhiêu ngày đâu.” Cảnh Diệu Phong nói, mọi người đã tới gần vòng xoay ngựa gỗ.

Chỉ thấy Lưu Tầm đứng trước ngựa gỗ, nhìn đồng hồ đeo tay, may là hiện tại đại đa số mọi người đang đuổi theo xe hoa, không có bao nhiêu người chơi ngựa gỗ, ở đây cũng không có quá nhiều người đi đường.

Tiêu Bắc có chút nghi hoặc, “Vì sao lại hẹn ở công viên đông người như vậy?”

“Có thể là Lưu Tầm hẹn.” Bạch Lâu thấp giọng nói, “Dù sao, nhiều người thì cũng an toàn hơn.

Lúc này, Tiêu Bắc liền cảm giác Cổ Lỗ Y trong balo động đậy, cúi đầu nhìn vào, chỉ thấy Cổ Lỗ Y kéo ra khóa kéo ló đầu ra, “Cô kỹ cô kỹ.”

Tiêu Bắc sửng sốt.

“Nó nói cái gì?” Lam Minh nghi hoặc.

“Cổ Lỗ Y nói gần nơi này thật nhiều quý quý.” Tiêu Bắc trả lời.

“Quả thật rất nhiều...”

Lúc này, chỉ thấy Bạch Lâu cũng khẩn trương lên, nhìn trái ngó phải.

Trong lúc này, từ bốn phương tám hướng, có rất nhiều người chậm rãi đi tới, bọn họ mặt ngoài thoạt nhìn đều là người bình thường, nhưng nhìn kỹ, thì thấy bọn họ hành động cứng ngắc, hai mắt dại ra vô thần...

Tiêu Bắc nhìn quanh bốn phía, chỉ ít có khoảng ba bốn mươi người.

Lưu Tầm đứng ở phía trước, dường như cũng nhìn ra không ổn, quay đầu lại nhướn mi nhìn bọn Tiêu Bắc —— Những người này là ai a?!

“Nguy rồi!” Bạch Lâu nói, “Đều là vong linh giả!”

“Giả?” Tiêu Bắc giật mình, vong linh còn có thật giả sao? Nghe thiệt lạ...

“Xem ra chúng ta bị phát hiện rồi.” Lam Minh nói khẽ với Tiêu Bắc, “Tên kia muốn đào tẩu nên giam cầm linh hồn con người, ra lệnh cho bọn họ, để bọn họ đột kích chúng ta, loại vong linh giả này rất khó trị, nếu như chúng ta làm tổn thương bọn họ, vậy sau khi linh hồn khôi phục, sẽ biến thành người chết, nhưng không đả thương bọn họ, sẽ khó chơi hơn cả quý.”

“A!” Tiêu Bắc đột nhiên a lên một tiếng.

Tất cả mọi người giật mình.

Tiêu Bắc vỗ tay một cái, lục tìm trong balo.

Lam Minh khó hiểu cúi đầu nhìn vào trong balo, chỉ thấy bên trong là một đồng thức ăn vặt, còn có vài bộ quần áo nhỏ của Cổ Lỗ Y, thảm lông cừu nhỏ, đồ chơi gấu nhỏ của Cổ Lỗ Y, một cái mp4 hiệu Apple, psp mà dạo này Cổ Lỗ Y thích, túi tiền, chai nước...

“Tiêu Bắc, trong balo người chứa cái gì vậy a? Có nặng không?” Bạch Lâu nhin không được giơ tay giúp cậu xách balo, “Woa! Nặng như vậy a?!”

“Hm, tôi đang suy tính xem có cần đổi balo thành xe đẩy trẻ em cho tiện hơn không, nhưng chỉ sợ Cổ Lỗ Y sẽ lộ đuôi ra...”

Tất cả mọi người vể mặt kính phục nhìn cậu.

“Uy!”

Phía trước, Lưu Tầm nhin không được hỏi, “Các người... có muốn hỗ trợ hay không đây?”

Nhìn lại, chỉ thấy đám “quỷ” kia đã vây quanh bọn họ, Lưu Tầm nhích lui từng chút từng chút, lui tới bên bọn họ.

Lam Minh hỏi Tiêu Bắc, “Bắc Bắc, người tìm cái gì?”

“Sổ tay của tôi đâu rồi?” Tiêu Bắc sốt ruột, “Tôi nhớ rõ lần trước...”

Cậu vừa mới dứt lời, chợt Cổ Lỗ Y thò người mở ra khóa kéo của ngăn bên, từ bên trong lôi ra một quyển sổ tay nhỏ, đưa cho Tiêu Bắc.

“A! Cổ Lỗ Y thật thông minh!” Tiêu Bắc nhanh tay đón lấy, mở sổ ra.

“Tôi nhớ rõ lần trước khi xem Vũ Dạ tập, thấy có kỹ năng giam cầm linh hồn, nói là được sử dụng bởi loại yêu ma chuyên về ma huyền, đại thể là ảo thuật!” Tiêu Bắc nhanh chóng lật ra sổ ghi chép của mình, “Có, có chú ngữ giải được!”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau —— Thật chăm chỉ a, dĩ nhiên còn ghi chép lại.

Tiêu Bắc dùng phiên âm đem cách đọc chú ngữ ghi lại, còn phác thảo động tác và vũ đạo.

“Tránh ra một chút.” Tiêu Bắc lấy phấn ra, vẽ một vòng trên mặt đất, rồi lại vẽ vài phù chú ở xung quanh, sau đó đem balo có Cổ Lỗ Y bên trong ném cho Lam Minh.

Tiếp đó, chỉ thấy Tiêu Bắc nhảy vài động tác rất nhanh, miệng lẩm bẩm, cảm giác tiết tấu rất mạnh, giống như một loại vũ đạo dân tộc mang phong cách cổ xưa.

“Ác!” Tất cả mọi người liên tục vỗ tay, “Đẹp!”

Tiêu Bắc dở khóc dở cười, nhưng đồng thời, chợt thấy tất cả “quỷ” tới gần đều như đóng đinh tại chỗ, thanh kiếm âm thầm đặt phía sau của Cảnh Diệu Phong cũng được cất đi.

Cuối cùng Tiêu Bắc nhẹ nhàng vỗ tay một cái.

Chỉ thấy đám “quỷ” này đột nhiên tỉnh lại, mờ mịt mà nhìn trái nhìn phải, không rõ chuyện gì xảy ra, đều hiếu kỳ nhìn bọn Tiêu Bắc.

Lưu Tầm rất cơ linh, giơ ngón tay chỉ ra xa, “A! Xe hoa tới rồi!”

Tất cả mọi người phục hồi tinh thần lại, tuy rằng không hiểu được gì, nhưng vẫn đuổi theo xe hoa.

Tiêu Bắc thở phào nhẹ nhõm, vươn tay xách lại balo trong tay Lam Minh, Lam Minh nói, “Hay là, mua cái vali kéo đi? Đeo như vậy mỗi lần.”

Tiêu Bắc suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy không thích hợp, không thể tùy thời thấy được Cổ Lỗ Y, cậu lo lắng.

“Thật ra...”

Lúc này, Bạch Lâu đã đi tới, từ sổ nhỏ của Tiêu Bắc xé ra một mảnh giấy, sau đó dùng bút bi vẽ nguệch ngoạc vài hình vẽ bên trên, cuối cùng vẽ ra hình đôi cánh, nhét vào túi bên balo của Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc khoác lên vai, cả kinh, “A! Không trọng lượng!”

“Thực sự thần như vậy?” Lam Minh cũng xách balo lên, “Thực sự...”

“Cái này gọi là lời chú nhẹ nhàng.” Bạch Lâu cười cười, nói, “Có thể giảm bớt trọng lượng, hiện tại vô luận chứa bao nhiêu thứ, khoác lên vai, cảm giác cũng chưa tới mười gram.”

“Thật thần kỳ!” Tiêu Bắc nhìn Bạch Lâu, “Bạch Lâu, chú ngữ của cậu hữu dụng hơn Vũ Dạ tập a!”

Bạch Lâu bất đắc dĩ, “Cái này... Vũ Dạ tập thì tương đối cao cấp, còn của ta thì bình dân hóa một chút...”

“Cổ Lỗ Y, ngày mai chúng ta mang theo laptop nha? Đem Teddy của cưng theo nữa!”

“Cô cô!” Cổ Lỗ Y thích chí vỗ tay.

“Ê... Quấy rầy một chút.” Lưu Tầm thấy mọi người tụ thành vòng tròn cười cười nói nói, tuy rằng rất ngại, nhưng chuyện liên quan tới tính mệnh chỉ đành cắt lời bọn họ, “Cô nàng kia...”

Mọi người ngẩng đầu nhìn gã, chỉ thấy Lưu Tầm giơ ngón tay chỉ vào nơi cách đó không xa, có một cô gái đang đứng.

Mọi người nhìn sang, đều sửng sốt.

Chỉ thấy cô gái kia vóc người vô cùng đẹp, hình dạng cũng rất mốt, rất có phong vị mỹ nhân Âu châu cổ điển, tóc đen nhánh, da trắng như tuyết, váy ngắn liền thân màu đỏ và đôi môi đỏ rực, còn có đôi giày cao gót.

“A!” Tiêu Bắc và Cổ Lễ Y song song kêu lên.

“Chính là cô gái mà người từng nhắc tới?” Lam Minh hỏi cậu.

Tiêu Bắc gật đầu, “Đúng vậy, chính là cô ấy!”

Lam Minh quay đầu lại, nhìn cô gái nọ, “Hm?”

“Cô ta là bạn gái người?” Bạch Lâu hỏi Lưu Tầm, “Người nói cô gái đó không phải người?”

Lưu Tầm gật đầu, “Đúng.”

“Không đúng a...” Lam Minh nhú mày, “Đây quả thật là một con người a.”

.

.

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Cố Gái Có Hồi Ưc Tráng Tinh Ấm Ấp, Cảnh Ngộ Bất Hạnh Và Ham Muốn Của Vị Khách Không Mời

Cô gái áo đỏ xuất hiện, khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Tiêu Bắc nhận ra đó chính là người đã xuất hiện trong hành lang nhà hát rồi mất tích, bèn hỏi, “Cô là...”

“Chờ chút.” Lam Minh vươn tay ngăn Tiêu Bắc lại, “Thân phận của cô ta có chuyện.”

Lưu Tầm vô thức lui về phía sau, vì cô gái áo đỏ nọ dăm dăm nhìn gã, trên mặt không có biểu tình gì, nhưng ánh mắt lại có chút nghi hoặc... cảm giác rất khó hiểu, cũng rất ngu ngơ.

“Đây là người đúng không?” Cảnh Diệu Phong thỉnh linh hỏi Bạch Lâu.

Bạch Lâu đang nghi hoặc, trong lòng nói đúng vậy a, đây là người a, bèn gật đầu “Ừ” một tiếng. Ừ xong rồi mới phát hiện Cảnh Diệu Phong bên cạnh đang thỏa mãn cười, trên mặt mang vẻ ‘gian kế đã thực hiện được’.

Bạch Lâu liếc xéo anh, Cảnh Diệu Phong càng thêm đắc ý.

Mọi người đợi một lúc lâu, chỉ thấy cô gái nọ đột nhiên mở miệng nói, cô nhìn chằm chằm Lưu Tầm hỏi, “Anh mang nhiều người tới làm gì? Bọn họ đều là bắt quỳ, anh dẫn bọn họ tới đối phó với tôi sao?”

Lưu Tầm nhún nhún vai, “Hiểu lầm thôi, tình cờ gặp thôi...”

“Người là ai?” Lam Minh nhíu mày, “Là người hay quỷ?”

“Chắc là người.” Cô gái nọ thấp giọng nói một câu, “Không nhớ rõ nữa.”

“Không nhớ rõ?” Tiêu Bắc không quá hiểu ý của cô.

“Tôi không biết, sau khi tôi tỉnh lại, thì phát hiện mình trở nên như thế này, cái gì cũng nhớ không được.” Cô gái lắc đầu.

“Cô tên gì a?” Tiêu Bắc hỏi.

Lưu Tầm bên cạnh nói, “Cô ta gọi Tiểu Ái.”

“Họ gì?” Mọi người hỏi gã, Lưu Tầm nhún nhún vai, “Không biết nữa.”

“Cậu qua lại với người ta mà ngay cả họ tên cũng không hỏi sao?” Tiêu Bắc nhíu mày.

“Tôi hỏi làm gì.” Lưu Tầm nhún nhún vai, “Tôi làm sao nhớ nổi tên nhiều phụ nữ như vậy, tất cả đều gọi thân ái, đỡ việc.”

“Cậu...” Tiêu Bắc dùng vẻ mặt hiểm ác mà nhìn gã, “Cậu coi chừng nhiễm bệnh, tùy tiện hạ lưu!”

“Oan quá đi, tôi biết chọn đàn bà chứ bộ.” Lưu Tầm vẻ mặt mang đầy ý cười, “Không có tùy tiện.”

“Tôi quên rồi.” Tiểu Ái lắc đầu, “Tôi nhớ rõ mặt anh ta, cho nên sau khi thấy anh ta, vẫn luôn theo.”

Lưu Tầm mỉm cười, “Chắc là tại tôi có sức hấp dẫn.”

“Chiều hôm qua cô tới nhà hát làm gì?” Tiêu Bắc đột nhiên hỏi.

“Mỗi ngày tôi đều đi dạo trên phố, tìm xem nơi nào tương đối quen thuộc, ngày hôm qua khi đi ngang nhà hát, tôi cảm thấy rất quen thuộc, cho nên đã đi vào.” Tiểu Ái trả lời.

“Vậy lúc tôi đi lấy dép?” Tiêu Bắc hỏi, “Sao cô lại đi?”

“Tôi thấy được một bóng người quen thuộc, nên đuổi theo.”

“Người quen?”

“Không biết, tôi nghĩ tôi biết người kia, cho nên đuổi theo.” Tiểu Ái trả lời, “Nhưng người nọ đã rời khỏi rồi.”

“Trông cô ấy hình như là bị mất trí nhớ.” Bạch Lâu nói.

“Tiểu Ái...”

Cảnh Diệu Phong đột nhiên vượt cằm, “Hình như tôi nghe ở đâu rồi.”

Tất cả mọi người nhìn anh, Tiêu Bắc tự nhủ, Cảnh Diệu Phong nhận biết thì hẳn là không quá tốt, anh nhận biết không phải tội phạm giết người thì là người bị hại.

“Không đâu, tôi không nhận ra anh.” Tiểu Ái lắc đầu, nhìn Cảnh Diệu Phong, “Cho tới bây giờ chưa từng gặp.”

“Ý các người là... cô ta không phải quý?” Lưu Tầm dường như thở phào nhẹ nhõm.

Lam Minh khẽ gật đầu, nhìn Bạch Lâu, “Vậy vừa nãy ai dùng huyền thuật giam cầm linh hồn?”

“Kẻ đó chắc là đã chạy.” Bạch Lâu nhìn trái nhìn phải một chút, nói, “Dùng huyền thuật giam cầm linh hồn cần ma lực rất cường đại, cô ấy không làm được.”

“Trước tiên dẫn tới bệnh viện kiểm ra một chút đã.” Cảnh Diệu Phong còn đang suy nghĩ, “Vẫn cứ thấy hình như từng gặp.”

“Đẹp như vậy, lại quen thuộc nhà hát, có thể là minh tinh không? Tôi thấy thân hình cô ấy đẹp như vậy hình như từng luyện võ đạo.”

“Ừm.” Tiểu Ái gật đầu, “Tôi biết khiêu vũ, biết ba lê và nhảy hiện đại.”

“Không phải là minh tinh quá nổi tiếng đâu.” Lưu Tầm ở một bên mỉm cười, “Mỹ nữ nổi tiếng thành phố S tôi đều quen.”

Tiêu Bắc rất bất mãn mà liếc gã, người này thật đáng ghét.

“Được rồi.” Lưu Tầm giơ tay làm ra hình dạng bất đắc dĩ, “Nhưng mà thật đáng mừng, các người có thể tiếp nhận cô nàng này, tôi sẽ không cần quan tâm, bye bye, tôi rất thỏa mãn với hiệu suất làm việc của các người, tiền công ngày mai sẽ sai người đưa tới.” Nói xong, xoay lưng đi.

“Nè.” Tiêu Bắc gọi gã lại, “Cậu đi như vậy, không sợ có nguy hiểm sao?”

“Có gì đâu.” Lưu Tầm nhún nhún vai, “Chỉ cần không có quỷ muốn hại tôi là được, còn con người, tôi không sợ.”

Tiêu Bắc còn muốn gọi gã lại, nhưng bị Lam Minh ngăn cản, “Để gã đi đi.”

“Nhưng mà, ác ma biết giam cầm linh hồn vừa này còn chưa bị bắt.” Tiêu Bắc nhíu mày.

“Yên tâm đi.” Cảnh Diệu Phong châm thuốc lá nói, “Bản thân Lưu Tầm tập hợp tất cả những gì cần thiết, võ thuật tốt, lại có tiền có thế, nghe nói bảo vệ có thể tổ chức thành một chi bộ đội đặc chủng phân đội nhỏ, không cần lo lắng.”

Tiêu Bắc suy nghĩ một chút, thấy cũng phải, “Gã này đúng là ghê tởm.”

Lam Minh cười lạnh một tiếng, “Tốt nhất là tên ác quỷ kia còn có thú vui ác liệt, có thể đem gã tiên thiện hậu sát, để những nữ sinh bị gạt hết giận.”

Tất cả mọi người bật cười.

“Sao người biết chúng ta là bắt quỷ?” Bạch Lâu vẫy tay gọi Tiểu Ái, ý bảo cô đi tới.

“Ừm.” Tiểu Ái từ trong túi xách lấy ra một tấm poster được gấp lại tỉ mỉ, “Lúc tôi tỉnh lại, phát hiện trong túi có tấm poster này.”

Lam Minh tiếp nhận nhìn thử, chính là poster tuyên truyền của EX.

Tiêu Bắc vươn tay, “Tiểu Ái, tôi có thể xem tay cô một chút không?”

Tiêu Bắc kỳ thực là muốn thông qua việc chạm vào tay cô, để nhìn xem cô đã gặp phải chuyện gì.

“Hm.” Tiểu Ái trên mặt đỏ ửng, vươn tay đưa cho Tiêu Bắc, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào tay Tiêu Bắc... Tiêu Bắc muốn đọc ký ức của cô, nhưng mà...

“Bắc Bắc?” Lam Minh thấy Tiêu Bắc hồi lâu không hề động đậy, nhìn không được vươn tay nhẹ nhàng vỗ cậu.

“A?” Tiêu Bắc cả kinh tỉnh lại, Tiểu Ái thu tay lại, thắc mắc mà nhìn cậu.

“Xin lỗi, thất thần.” Tiêu Bắc vỗ vỗ đầu, cười gượng hai tiếng, nhưng nụ cười rất mất tự nhiên.

Lam Minh nhíu mày.

“Đồ trang điểm trong túi xách toàn là hàng hiệu, quần áo cũng là hàng cao cấp nhất.” Bạch Lâu quan sát trang phục của Tiểu Ái, “Cô ấy hẳn là rất giàu có.”

“Đúng rồi.” Tiểu Ái gật đầu, “Tôi có rất nhiều tiền, trong phòng có rất nhiều châu báu và trang sức, trong chi phiếu gửi ngân hàng là tám số 0 lận đó, mật mã thì viết trên điện thoại, thật nhiều thẻ...”

Tất cả mọi người nhin không được mà nhú mào, Lam Minh thừa lúc Tiểu Ái không chú ý, kéo Tiêu Bắc thối lui vài bước, hỏi cậu, “Thấy được cái gì?”

Tiêu Bắc mờ mịt lắc đầu, “Không có, không thấy gì hết!”

“Cái gì?” Lam Minh khó hiểu, “Năng lực không dùng được?”

“Không phải, là không thấy gì hết!” Tiêu Bắc nghiêm túc nói, “Tôi thấy trắng tinh!”

“Trắng tinh?”

“Đúng.” Tiêu Bắc nhớ lại một chút, “Màu trắng, rất sáng, hình như là màu ánh nắng chiếu vào cửa sổ, có gió rất ấm áp rất thoải mái, còn có thể nghe tiếng chuông gió... nói chung có cảm giác như ở trên cõi tiên.”

“Nói cách khác, đó là toàn bộ ký ức của cô ta?” Lam Minh hỏi, “Năng ẩm gió nhẹ và tiếng chuông gió?”

“Ừ.”

“A.” Lam Minh cười, “Vậy cô ta đúng là một người may mắn.”

Tiêu Bắc gật đầu, tỉ mỉ nhớ lại, loại cảm giác này thực sự rất thoải mái, cậu thường xem ký ức của người khác, cũng thấy rất nhiều cảnh tượng kinh

khủng vượt quá sức chịu đựng của con người, lần đầu tiên thấy được cảnh tốt đẹp như vậy.

“Tôi là cảnh sát, chúng tôi mang cô tới bệnh viện kiểm tra một chút.” Cảnh Diệu Phong hỏi, “Cô luôn nhắc tới việc sau khi tỉnh lại, cô tỉnh lại ở đâu?”

“Có lẽ là trong nhà.” Tiểu Ái nói, “Nơi đó dán đầy ảnh chụp của tôi, còn có rất nhiều đồ dùng của tôi, rất nhiều quần áo tôi thích.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, Cảnh Diệu Phong đột nhiên nhíu mày, nhìn chăm chăm vào cánh tay của Tiểu Ái, “Trên tay cô có vết bầm!”

Bạch Lâu cũng nhích tới xem, “Đúng vậy, hình như là bị va chạm.”

“Trên người tôi cũng có.” Tiểu Ái nói, “Cho nên tôi nghĩ có thể mình bị ngã, hoặc là bị thương, sau đó liền quên tất cả ký ức trước kia!”

“Vậy sao cô lại nằng nặc đòi gặp Lưu Tầm kia?” Bọn Tiêu Bắc vừa đi ra ngoài khu vui chơi vừa hỏi.

“Tôi chỉ cảm thấy anh ta rất quen thuộc, muốn đi theo, xem có thể nhớ tới chút ký ức nào không.” Tiểu Ái nói, “Hơn nữa, anh ta rõ ràng cũng biết tôi nha, anh ta gọi tôi là Tiểu Ái đối xử với tôi cũng không tệ, nhưng dạo này anh ta bảo đừng theo nữa.”

“Gã đó gọi cô Tiểu Ái?!”

“Hm.” Tiểu Ái gật đầu, “Tôi nghe được cái tên này, cũng thấy rất quen thuộc, nhưng anh ta bảo tôi đừng đi theo nữa, tôi cũng không theo, nhưng hôm nay anh ta đột nhiên gọi tôi tới đây.”

Tiêu Bắc cau mày, kéo Lam Minh lại, “Có phải có gì đó kỳ quặc lắm không? Lưu Tầm đang nói dối a!”

Lam Minh gật đầu, “Chính xác.”

.

Sau đó mọi người tới bệnh viện một chuyến, Cảnh Diệu Phong tìm một vị bác sĩ quen biết nhờ kiểm tra cho cô, kết luận cho ra là, não bộ Tiểu Ái xuất hiện một loại hiện tượng rất kỳ lạ, không biết có phải do đau ốm tạo thành hay không, nói chung ký ức của cô mất đi toàn bộ, mặt khác, trên người Tiểu Ái có rất nhiều vết bầm xanh tím.

“Bị đánh phải không?” Cảnh Diệu Phong kéo bác sĩ sang một bên hỏi, chẳng lẽ là bị côn đồ đánh?

“Trên người cô ấy quả thật có rất nhiều vết thương bầm tím, nhưng giống như bị xoay, bị tóm, xiết tạo thành mà không phải ấu dả, bất quá khẳng định là bạo lực gây tổn thương.” Bác sĩ nói có chút hàm xúc, Cảnh Diệu Phong hỏi, “Không lẽ là?”

Bác sĩ nọ và cảnh sát hợp tác đã lâu, nói khẽ với Cảnh Diệu Phong, “Cục trưởng, không nói dối cậu, tôi đã kiểm tra nhiều nạn nhân bị xâm phạm, đại thể đều có vết thương này, cô gái này cũng có thể là bị gì đó kích thích, cho nên dẫn tới mất trí nhớ.”

Cảnh Diệu Phong gật đầu, trở lại đại sảnh bệnh viện, nhìn chăm chăm Tiểu Ái. Đột nhiên, anh nói với bọn Lam Minh, “Các cậu dẫn cô ấy về chăm sóc, tôi nghĩ tới một chuyện cần đi kiểm tra, lập tức quay lại.” Nói xong, xoay người đi.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, bất đắc dĩ đành phải mang theo Tiểu Ái.

Đang suy nghĩ xem nên đi nơi nào ăn một bữa cơm, điện thoại của Tiêu Bắc vang lên, là Phong Tiểu Vũ gọi tới, bảo bọn họ mau về nhà, bọn Tiểu Vũ xem phim xong đã trở về, mua rất nhiều đồ ăn ngon, nhưng Sesier lại cứ khóc hoài không ngừng được, cần Tiêu Bắc hỗ trợ.

Treo điện thoại Tiêu Bắc thắc mắc, “Sao Sesier lại khóc, ai dám bắt nạt nó.”

“Ách...” Lam Minh cũng cười, “Vấn đề này sâu xa quá.”

.

Mọi người tốc hành chạy về EX, mới vừa vào cửa, Tiêu Bắc liền thấy Sesier nằm sấp trên sofa, đang cầm khăn giấy chùi nước mắt, trên mặt đất xung quanh toàn là giấy, hai mắt sưng đỏ, hình như đã khóc thật lâu.

“Làm sao vậy?” Tiêu Bắc giật mình, chẳng lẽ người nhà có chuyện gì.

“Bắc Bắc.” Sesier thê thê thăm thăm mà bổ nhào tới, Tiêu Bắc vội vàng vỗ lưng nó, “Sesier xảy ra chuyện gì vậy?”

“Quàng khăn đỏ chết rồi... heo nhỏ cũng bị con sói xám ăn tươi rồi... Ô ô ô.”

Mọi người trong nháy mắt cứng đờ, sau đó, khóe miệng giật giật...

“Ngô?”

Lúc này, Cổ Lỗ Y cũng từ trong balo chui ra, mở to đôi mắt tròn nhìn Sesier, như là hỏi —— Thật sao?

Tiêu Bắc nhớ tới, ngày đó lúc bộ phim thiếu nhi này chiếu trên TV, Cổ Lỗ Y hình như coi được phân nửa.

“Cổ Lỗ Y...” Sesier vươn tay kéo nó, “Các chú heo con đều đã chết rồi.”

“Oa...”

Vì vậy, Cổ Lỗ Y và Sesier ôm nhau khóc nức nở.

Lam Minh nhìn trời thở dài, có một loại xúc động muốn đánh cha mẹ bọn nó.

Còn Long Tước như không có chuyện gì xảy ra mà ngồi một bên uống trà đọc báo, Phong Tiểu Vũ ăn bánh ngọt, xem truyện tranh mới mua, Khế Liêu thì đang đeo tai nghe vẽ mặt như đưa đám, đang đút vài con sói nhỏ mập mạp ăn.

Tiêu Bắc không hiểu sao lại nghĩ, EX đúng là một nơi thần kỳ...

“Hì hì...”

Lúc này, chợt nghe Tiểu Ái đột nhiên nở nụ cười, tất cả mọi người xoay mặt nhìn cô, chỉ thấy Tiểu Ái dường như thấy Sesier và Cổ Lỗ Y rất dễ thương, ngồi trên sofa chống cằm cười nhìn bọn nó.

“Ai vậy a?” Phong Tiểu Vũ đưa cho Tiểu Ái một miếng bánh bông lan, Tiểu Ái tiếp nhận ăn một miếng, gật đầu khen ngon.

Tiêu Bắc đem chuyện ngày hôm nay gặp được Tiểu Ái kể một lần.

“... Người đẹp mất trí nhớ, trong hiện thực thật sự có a.” Phong Tiểu Vũ tựa trên người Domi cười ha hả.

Tiểu Hoa đột nhiên buông cái đĩa, nhìn chăm chăm Tiểu Ái một hồi, nói, “Hình như tôi từng gặp ở đâu rồi.”

“Anh cũng gặp rồi?”

“A!” Khế Liêu từ chồng công văn trên bàn lấy ra một quyển vở đưa cho Tiểu Hoa, “Ta đã nói sao lại quen mắt như vậy, lúc trước người không phải tổ chức một đợt tuyển diễn viên vũ đạo sao?”

“Đúng!” Tiểu Hoa gật đầu, mở ra danh sách dự thi, “Chuyện một tháng trước rồi, cô ấy gọi Từ Tiểu Ái, vòng sơ khảo biểu hiện tốt, tôi và Danh Vũ

với các nhân viên công tác đều nghĩ cô ấy có tiềm lực, cho nên cố ý lưu lại tên họ, bất quá ngày hôm sau chúng tôi bảo cô ấy tới tham gia vòng hai, cô ấy không tới, chúng tôi nghĩ rằng cô ấy bỏ thi còn tiếc hận một trận.”

“Tiểu Ái... Cô mất trí nhớ bao lâu rồi?” Tiêu Bắc hỏi cô.

Tiểu Ái lắc đầu, “Không nhớ rõ, tính lại, là một tháng trước thì phải.”

“Một tháng...” Tiêu Bắc nhìn Lam Minh, “Trùng hợp thật.”

Sau đó mọi người lại ngồi một hồi, Tiểu Ái nói cô phải về nhà, mọi người không quá yên tâm để cô trở lại, hơn nữa cũng không biết cô rốt cuộc là sinh vật loại nào.. nói chung không giống như con người.

“Không kiểm tra được.” Bạch Lâu dùng các loại dụng cụ kiểm tra Tiểu Ái một chút, thở dài, “Rõ đầu rõ đuôi là con người a.”

“Vết thương thực sự có thể khép lại rất nhanh sao?” Khế Liêu thắc mắc, “Vậy tại sao vết bầm trên người vẫn còn?”

“Hình như là vết thương cũ.” Lam Minh vươn tay, dùng đầu ngón tay xoa nhẹ trên mua bàn tay Tiểu Ái rạch một đường... lập tức xuất hiện một vết rạch, nhưng trong nháy mắt, vết rạch hợp lại, ngay cả máu cũng không lưu lại.

Tất cả mọi người có chút kinh ngạc.

“Di?!”

Lúc này, Phong Danh Vũ đã tắm xong đi xuống lầu, “Đây không phải Tiểu Ái sao?!”

“Chị hai, chị biết hả?” Phong Tiểu Vũ giật mình.

“Biết, cô ấy là quán quân vòng loại a, lúc đó chị rất xem trọng cô ấy.” Nói rồi đi tới ngồi bên cạnh Tiểu Ái, “Sao vòng hai cô không đến a, chúng tôi đợi cô ba ngày.”

Tiểu Ái càng thêm mờ mịt, lắc đầu, “Tôi... không nhớ rõ.”

“Cô ấy làm sao vậy?” Phong Danh Vũ cũng nhìn ra tình huống của cô không ổn.

Lúc này, bên ngoài Cảnh Diệu Phong cầm một phần tài liệu đi đến.

“Còn chưa nghỉ ngơi?” Cảnh Diệu Phong nhìn nhìn Tiểu Ái, lại nhìn Sesier, “Trẻ con, chín giờ rưỡi nên đi ngủ, bây giờ đã mười rưỡi rồi.”

Sesier híp mắt lại.

“Đi ngủ hết đi.” Long Tước biết Cảnh Diệu Phong phỏng chừng có gì muốn nói, bèn bảo bọn nhỏ lên lầu ngủ. EX cũng có phòng dành cho khách, khi mọi người có vụ án không tiện trở về biệt thự, đều sẽ ngủ nơi này, xung quanh có kết giới Bạch Lâu bố trí, yêu ma quỷ quái không thể tiến đến.

“Tiểu Cảnh, chúng em đã điều tra ra thân phận của cô ấy rồi.” Phong Tiểu Vũ nói, “Trùng hợp lắm, là người mới mà công ty chị hai tuyển nha.”

“Đúng.” Tiểu Hoa gật đầu, thật có duyên.

“Trùng hợp thật, cũng là một nạn nhân trong vụ án tôi đang điều tra.”

“Cái gì?” Mọi người kinh hãi, “Nạn nhân?”

“Không sai, cô ấy gọi là Từ Tiểu Ái đúng không?” Cảnh Diệu Phong hỏi.

“Đúng.”

“Đây là một vụ án cũ, tại một tháng trước, cô ấy báo án nói mình bị người thi bạo và cưỡng bức, cô ấy còn chỉ ra và xác nhận hung thủ.” Cảnh Diệu Phong nói, đưa ảnh chụp ra, đặt lên bàn.

Mọi người vừa nhìn, chỉ thấy là một người trung niên mặc tây trang, ngậm xì gà đeo dây chuyền vàng, vẻ mặt ngênh ngang của loại nhà giàu mới nổi.

“Ách... nhìn quen quá a!” Tiêu Bắc và Lam Minh đồng thanh nói.

“Hình dạng này các người không nhớ, vậy hình dạng này?” Cảnh Diệu Phong nói, lại lấy ra một tấm ảnh.

Bọn Tiêu Bắc nhìn thoáng qua liền nhú mày, đồng thanh hỏi, “Vậ
đồng thịt và đồng xương này là gì a?!”

“Người này sau khi chết.” Cảnh Diệu Phong nói, “Da bị rút, thịt bị lóc, xương thịt tách rời...”

Lúc đang nói, Phong Tiểu Vũ và Cổ Lỗ Y đều đang cầm một xuyên “thịt
xương dính liền” mà gặm, vừa nghe tới thì tái mặt buông thịt quay trên tay xuống.

Lam Minh nhắc Cổ Lỗ Y tới, “Trẻ con nên đi ngủ, đứa trẻ này sao còn chưa đi?!”

“Anh lại nữa rồi!” Tiêu Bắc giành lại Cổ Lỗ Y, “Cổ Lỗ Y, đừng để ý anh ta.”

Cổ Lỗ Y tựa vào lòng Tiêu Bắc làm mặt quỷ với Lam Minh!

“Kẻ thi bạo cô ấy, là một kẻ bị hại trong đám phú hào bị giết lần này?” Khế Liêu hỏi.

“Không sai.” Cảnh Diệu Phong thu hồi ảnh chụp, “Sau đó Tiểu Ái thua kiện, bởi vì chứng cứ không đủ không cách nào chỉ ra tội của gã, phú thương nọ gọi là Lưu Quý, nhà giàu lưu manh, lần này đã chết, không biết có bao nhiêu người đốt pháo chúc mừng.”

“Vậy đừng bắt kẻ sát nhân kia nữa!” Tiêu Bắc lầm bầm, “Quả thực vì dân trừ hại mà!”

“Đúng a!” Lam Minh gật đầu, “Loại căn bã này chết đáng đời!”

“Chính là gã khiến cho Tiểu Ái mất trí nhớ sao?” Tiểu Hoa nhíu mày, “Thảo nào ngày đó vòng hai dự thi cô ấy không tới, thật đáng thương.”

“Các anh có còn tuyển cô ấy không?” Tiểu Vũ hỏi.

“Ừ.” Tiểu Hoa gật đầu, lại có chút khó xử, “Nhưng... loại năng lực kỳ quái này của cô ấy là thế nào?”

“Năng lực này không phải nhân loại sẽ có.” Lam Minh thấp giọng nói, sau đó ngước mắt, ánh mắt cổ quái nhìn lên trên lầu.

“Ai?”

Lúc này, chợt nghe Sesier hét to một tiếng, tiếp đó là tiếng thét chói tai của Phong Danh Vũ và tiếng thủy tinh vỡ nát.

Mọi người vội vọt lên, chỉ thấy trong phòng Phong Danh Vũ, Sesier mặc áo ngủ, cầm lưỡi hái trong tay đứng bên cửa sổ.

Phong Danh Vũ đang ngồi trên giường với Tiểu Ái, trước mắt bày rất nhiều ảnh thiết kế quần áo thời trang, là mẫu thiết kế mà Phong Danh Vũ phải tự mình đánh giá lựa chọn, hai người hiển nhiên đang nói chuyện phiếm và nghiên cứu.

Nhưng mà, cửa sổ vỡ, thủy tinh nát rải đầy đất.

“Hồi này có một bóng đen ngồi trước cửa sổ, con người đỏ lòm!” Phong Danh Vũ nói, “Cũng may tôi gọi Sesier cùng tới xem ảnh...”

Khế Liêu đuổi theo, không quá lâu đã trở về, “Hình như là một con dã quỳ, rất bộp chộp, sân sau bị giẫm tan hoang, bất quá cũng không có việc gì.”

Tiêu Bắc khẽ nhú mày, kéo Lam Minh đến một bên hỏi, “Hồi này trong khu vui chơi, ngoại trừ Lưu Tầm, Tiểu Ái cũng ở đó đúng không?”

Lam Minh sửng sốt, hỏi, “Người hoài nghi, kẻ biết giam cầm linh hồn kia, có thể là hướng về phía Tiểu Ái, mà không phải là Lưu Tầm?”

Tiêu Bắc gật đầu, hỏi, “Còn nhớ Tiểu Ái đã nói trong túi xách của cô ấy có poster của chúng ta không?”

Lam Minh nhướng mi, “Cũng có thể, trước khi mất trí nhớ, cô ấy đã định đi tìm chúng ta!”

.

.

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Ác Ma Hung Hàn Còn Là Người Yêu Dịu Dàng, Ma Thai, Ký Ước Hạnh Phúc, Xoa Dịu Hay Cứu Rỗi

Màn đêm buông xuống, Bạch Lâu bố trí rất nhiều kết giới xung quanh phòng của Tiểu Ái, đảm bảo không thứ gì có thể tới gần, ở sát vách là Khế Liêu, sát vách bên kia là Sesier, đối diện là bọn Lam Minh.

Tiêu Bắc tắm rửa xong từ phòng tắm đi ra, thấy Cổ Lỗ Y và Lam Minh đang cùng nhau ngồi trên giường, cúi đầu hết sức tập trung, không biết đang làm gì.

“Cả hai đang làm gì đó?” Tiêu Bắc đi qua nhìn, thấy hai người đang chơi cờ nhảy, Cổ Lỗ Y đã sắp thẳng, Lam Minh phiền muộn chống cằm, hết đường xoay sở.

Tiêu Bắc bật cười, đi tới bò lên giường, đem Cổ Lỗ Y bế lên đùi, “Cổ Lỗ Y thông minh!”

“Ngô! Ngốc ngốc!” Cổ Lỗ Y nắm hai nắm tay, không quên cười nhạo Lam Minh.

Lam Minh hí mắt, thấy Tiêu Bắc mặc áo ngủ, đang dùng khăn lau tóc, áo ngủ trắng tinh chỉ thắt đai lưng, cổ áo mở thật rộng, cổ chữ V nha, nhìn thế nào cũng thấy như đang khiêu khích, bèn tiếp tục nhìn xuống, chỉ tiếc một cái quần lót trắng đem mọi phong cảnh hãn muốn thấy đều che lại, Lam Minh giật giật khóe miệng, ai tắm còn mặc quần lót chứ.

Tiêu Bắc thấy hắc nhìn mình rồi giận dữ, cúi đầu nhìn xuống, vội khép áo lại, trừng mắt liếc qua, “Lưu manh!”

Cổ Lỗ Y ở trong lòng Tiêu Bắc, cũng giúp Tiêu Bắc khép áo lại, lườm Lam Minh, “Lưu manh!”

“Ai nha.” Tiêu Bắc sờ sờ cái tai nó, “Cổ Lỗ Y, học được một từ mới rồi kìa, nhưng mà sau này chỉ được dùng mắng Lam Minh thôi, không được nói với người khác! Trẻ con mắng người là vô học.”

“Ngô ngô.” Cổ Lỗ Y gật đầu.

Lam Minh tức giận, suy nghĩ một chút, nhắc chân gập gối, gác khuỷu tay lên đầu gối, trùng hợp là “không cẩn thận” đụng đổ bàn cờ... hạt châu rải đầy sàn.

“Nha.” Lam Minh vẻ mặt tiếc nuối tiếc hận cộng thêm thở dài nói, “Không cẩn thận đụng phải rồi.”

Tiêu Bắc và Cổ Lỗ Y trầm mặc một hồi, đồng thời tức giận chỉ vào Lam Minh, “Không biết xấu hổ a! Quá phận!”

Lam Minh da mặt rất dày, nhướn nhướn mi vẻ mặt trấn định, “Thật sự là bất cẩn thôi.”

Cổ Lỗ Y mếu máo bổ nhào về phía Tiêu Bắc, huyên thuyên như là đang trách cứ.

“Hắc lần nào cũng vậy à?” Tiêu Bắc an ủi nó, “Vậy lần sau đừng chơi cờ với hắc nữa.”

“Ừm ừm.” Cổ Lỗ Y theo Tiêu Bắc chui vào chăn, Lam Minh cũng chui vào theo.

Tiêu Bắc nhìn hắc, “Anh chui vào chỗ tôi làm gì, không về ngủ đi?”

Lam Minh nhún nhún vai, nói, “Có chuyện muốn nói với người.”

Tiêu Bắc thấy Lam Minh nằm bên cạnh mình, bèn nhích sang một bên chừa chỗ cho hắn, hỏi, “Nói nha.”

Lam Minh cười, nhích tới gần, theo sát Tiêu Bắc, “Bí mật này cần thân thiết chút mới có không khí.”

“Bí mật?” Tiêu Bắc thắc mắc, hỏi, “Về phương diện nào?”

Lam Minh lại tới gần một chút, Tiêu Bắc dùng Cổ Lỗ Y ngăn cản hắn, neho mắt lại nhìn hắn, “Nói đi, còn tiến tới sẽ phóng hỏa đốt anh đó!”

Lam Minh giật giật khóe miệng, “Coi chừng cháy chân.”

Tiêu Bắc đem Cổ Lỗ Y đẩy vào sâu trong chân một chút, cả hai cùng mở to hai mắt, chờ Lam Minh nói.

Lam Minh chỉnh lại gối đầu chọn một góc độ thoải mái, túm Lam đi ra để ở một bên, để nó tự do hoạt động, nói nhỏ tới Tiêu Bắc, “Có năng lực của thần ma, nhưng lại hoàn toàn không có khí tức của thần ma, chỉ có hai loại khả năng tồn tại.”

Tiêu Bắc thắc mắc, nghiêng đầu, hỏi, “Hai khả năng?”

“Một là giai đoạn biến đổi.” Lam Minh nói, “Ví dụ như nhân loại bị quỷ hút máu cải tạo, hoặc nhân loại bị virus của yêu ma nhiễm phải.”

“A?!” Tiêu Bắc có chút giật mình, vậy chẳng phải là quá thảm sao.

“Nhưng virus của yêu ma có một đặc điểm.” Lam Minh nói, “Nó không thể tồn tại quá lâu ở môi trường bên ngoài, hơn nữa thời gian được hiệu phát huy rất nhanh, nhưng tình huống của Tiểu Ái rõ ràng là sau khi ngắt xui, tỉnh lại dần biến thành như vậy.”

Tiêu Bắc gật đầu, “Đã một tháng rồi, không có khả năng là virus... vậy còn loại khả năng kia là gì?”

Lam Minh trầm mặc một chút, một lát mới nói, “Thì là... có thai.”

“A?” Tiêu Bắc không quá rõ, “Cái gì?”

“Cô ta có thể đã hoài ma thai.” Lam Minh thở dài, “Người mẹ nhân loại nếu như xảy ra quan hệ với ma thần, tại thời kỳ hoài thai, người mẹ sẽ có được sự bảo hộ của lực lượng thần ma, nhưng cô ta vẫn là nhân loại.”

Tiêu Bắc sửng sốt một lát mới hiểu được, hạ giọng hỏi Lam Minh, “Ý anh là... kẻ cường bạo Tiểu Ái, không phải người a?”

“Có khả năng là thế.” Lam Minh gật đầu.

“Từ từ, nhưng mà...” Tiêu Bắc dường như có chút hỗn loạn, “Phụ nữ không phải mang thai mấy tháng mới có thể phát hiện sao?”

Lam Minh cười nhìn cậu, “Ác ma có hiệu suất hơn nhân loại mà... hơn nữa Bắc Bắc à, người có thể không biết, tương phản với đứa trẻ nhân loại, ma thai, đặc biệt là ma thai siêu hồn huyết, khi đang ở trong hình thái thai nhi phi thường cường đại.”

Tiêu Bắc suy nghĩ một chút, Lam Minh quả thật rất hiểu biết về phương diện này, bởi vì hắn là một ma thai siêu hồn huyết, hơn nữa mẹ hắn cũng là nhân loại.

“Vậy... phải làm sao bây giờ?” Tiêu Bắc hỏi, “Sẽ sinh một siêu hồn huyết sao?”

Lam Minh nhú mày không nói.

“Sao vậy?” Tiêu Bắc nhìn ra điểm mấu chốt, truy vấn, “Siêu hồn huyết có vấn đề gì?”

“Xác suất tồn tại của ma thai siêu hồn huyết là một phần trăm.” Lam Minh nói.

“Thấp như vậy a?”

“Còn xác suất tồn tại của cơ thể mẹ siêu hồn huyết là một phần mười nghìn.”

“A?!” Tiêu Bắc mở to hai mắt, “Vậy Tiểu Ái chẳng phải là dữ nhiều lành ít?”

“Cho nên mới nói.” Lam Minh gật đầu, “Hơn nữa cô ta là một phụ nữ hoàn toàn bình thường, không có sự chăm sóc của thần cũng không có thể phách cường kiện, cho nên...”

“Sẽ thế nào?”

“Sảy thai.” Lam Minh trả lời.

Tiêu Bắc mở to hai mắt, “Tàn nhẫn như thế...”

“Bắc Bắc, đứa trẻ đó không phải nhân loại a, để một nhân loại sinh ra một phi nhân loại là chuyện rất nguy hiểm.” Lam Minh nói, “Ác ma bình thường tuy rằng rất tà ác, nhưng sẽ không tìm nhân loại để sinh ra hậu đại của mình, đây là trọng tội! Trừ phi là giống cha ta tìm một người nữ ưu tú để bồi dưỡng đời siêu hồn huyết của mình, làm thể xác để tái sinh.”

Tiêu Bắc khẽ nhíu mày, tại sao Lam Minh lại nói về bản thân tàn nhẫn như vậy a, liền vô thức nhìn hẩn một cái, nhưng trên mặt Lam Minh lại không có gì dị dạng, Tiêu Bắc mới an tâm một chút, dù sao thời gian đã trôi qua rất lâu.

“Nhưng Tiểu Ái tuyệt đối không phải một người tốt để chọn, mọi năng lượng và dinh dưỡng mà ma thai cần có thể sẽ hại chết cô ta.” Lam Minh

bất đắc dĩ lắc đầu, “Nếu như muốn cứu Tiểu Ái, phải diệt ma thai đó.”

“Nhưng... còn chưa xác định mà!” Tiêu Bắc nghĩ sang phương diện tốt hơn, “Cũng không nhất định sẽ tuyệt vọng.”

“Ngày mai bảo Bạch Lâu bắt mạch cho cô ta.” Lam Minh cũng gật đầu, “Ta nghĩ, Bạch Lâu hẳn cũng hoài nghi giống như vậy.”

“Nếu như Tiểu Ái không phải lựa chọn tốt, vậy ác ma kia, có thể là thật tình thích cô ấy không? Nên mới...” Tiêu Bắc nhỏ giọng hỏi.

“A.” Lam Minh thấp giọng bật cười, lắc đầu, vươn tay nhẹ nhàng chạm lên mặt Tiêu Bắc, “Bắc Bắc, vô luận là thần hay ma, cũng không để người mình yêu kéo dài hậu đại của mình.”

“Nhưng đó không phải chuyện bình thường sao?” Tiêu Bắc nhú mày, “Lưu lại hậu đại với người mình yêu.”

“Người có thể nhìn người mình yêu chết không?” Lam Minh nhún vai, “Rồi kết tinh ái tình của các người bị xem như kẻ hạ đẳng không được trời đất bao dung.”

Tiêu Bắc nghe thấy hơi khó chịu, nhỏ giọng lầm bầm một câu, “Nhưng mà... Khế Liêu không phải cũng là siêu hồn huyết sao, cậu ta là Lang vương.”

“Mẹ hẳn là nhân loại à?” Lam Minh bật cười, “Nhân loại từ trước tới nay rất ghét ác ma, thần ma càng kỳ thị nhân loại.”

Tiêu Bắc ngược mắt, “Bàn bạc với Tiểu Ái trước đã.”

Lam Minh gật đầu, hiển nhiên, hẳn cũng ý thức được mình dường như đã đưa vào đó không ít cảm xúc, bèn nói, “Bàn bạc với tất cả mọi người đi,

dù sao, có thể sẽ có tình huống khác xảy ra, dạo này cũng có không ít chuyện kỳ quái.”

“Ừ.” Tiêu Bắc gật đầu.

Trong phòng an tĩnh lại, qua thật lâu, Tiêu Bắc đột nhiên hỏi, “Ác ma vừa mới tới lúc này thì sao? Còn có ác ma dùng thuật giam cầm linh hồn ở khu vui chơi... có thể là cha của ma thai không?”

Lam Minh gật đầu, “Có khả năng này.”

“Hắn tới làm gì vậy nhỉ?” Tiêu Bắc thấp giọng hỏi.

“Chuyện này khó nói.” Lam Minh nói, “Khả năng để một ác ma cần nhân loại kéo dài hậu đại cũng không nhiều, trừ phi nó lập tức sẽ chết, muốn tìm một cơ thể mới.”

“Dùng con mình làm cơ thể mới?” Tiêu Bắc cảm thấy có chút rét lạnh.

“Chờ ngày mai rồi tính.” Lam Minh sờ tóc Tiêu Bắc, phát hiện chưa khô, lại xoa xoa, trong nháy mắt, tóc khô.

Tiêu Bắc nheo mắt lại, “Hm, dùng tốt hơn máy sấy!”

Lam Minh lắc đầu, đắp chăn cho cậu, “Ngủ đi, ngày mai tính tiếp.”

“Hm.” Tiêu Bắc gật đầu, chỉ là, một lát sau lại mở mắt ra hỏi, “Ký ức của Tiểu Ái, cũng là người kia xóa sao?”

Lam Minh ngẩn người, gật đầu, “Nếu như có thể giam cầm linh hồn người khác, vậy xóa ký ức dùng trống rỗng thay thế, hẳn là không phải việc khó.”

“Không phải là trống rỗng, là một sự ấm áp trắng tinh.” Tiêu Bắc cười tủm tỉm sửa đúng, “Hồi ức như vậy, cảm giác rất hạnh phúc, ta nghĩ người

có thể đem ký ức như vậy đến cho cô ấy... hẳn là không phải người xấu, có thể rất yêu cô ấy.”

“Nhưng khiến người sinh ma chính là hại chết người mình yêu.” Lam Minh thủy chung vẫn cảm thấy không đúng.

Tiêu Bắc cười, “Giữa quá trình người và ma yêu nhau, không thể nghi ngờ nhân loại yếu thế một chút, nhưng, bên yếu thế, không có nghĩa là người nọ không có dũng khí để yêu a.”

Lam Minh nhú mày, “Có ý gì?”

Tiêu Bắc nhướng mi, “Rất nhiều nữ tính có cơ địa yếu nếu sinh dục sẽ có thể dẫn đến tử vong, đều nguyện ý vì người mình yêu mạo hiểm sinh ra kết tinh ái tình của họ.”

Lam Minh ngẩn người, cuối cùng vẫn cười cười, không tranh luận nữa, nói với Tiêu Bắc, “Ngủ đi.”

Tiêu Bắc nhắm mắt, một lát sau, lại mở mắt ra.

Lam Minh có chút bất đắc dĩ, “Bắc Bắc, sao còn chưa ngủ!”

Tiêu Bắc nheo mắt lại, “Sao anh còn ngủ ở đây?!”

“Ách...” Lam Minh nhìn trời —— Bị phát hiện rồi.

Tiêu Bắc dùng đầu ngón chân đá hắc, “Đi ra ngoài ngay, đi về phòng mình đi.”

Lam Minh cưỡng ép ôm lấy Tiêu Bắc, “Không đi, như vậy ấm hơn.”

“Trời nóng nực ẩm áp cái gì...”

“Suyt... cẩn thận đánh thức Cổ Lỗ Y.”

Tiêu Bắc hết cách, đành để Lam Minh da mặt dày lưu lại, cùng giường chung gối.

Cổ Lỗ Y bị bọn họ chen ở giữa cả đêm nằm mơ thấy mình biến thành nhân xúc xích trong một cái hotdog thật to, có người cầm cái hotdog đó, bóp nha bóp...

.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Bắc bị tiếng động xôn xao dưới lầu đánh thức. Ngồi dậy, liền thấy Lam Minh bưng cà phê đứng bên cửa sổ sát đất phía trước, tư thế ưu nhã, mặt không biểu tình vừa nhìn xuống lầu vừa nhấm nháp cà phê, Cổ Lỗ Y ngồi trên vai hắn, gặm pizza, cũng là mở to hai mắt nhìn xuống lầu.

“Ô ô.”

Lúc này, Tiêu Bắc liền cảm thấy trên nệm có gì đó đè lún xuống, cúi đầu nhìn, là một đám sói con tộc Khế Liêu.

“Ăn sáng chưa?” Tiêu Bắc sờ đầu chúng nó.

“Tỉnh rồi?” Lam Minh nhìn Tiêu Bắc.

“Ừm, chào buổi sáng, sao dưới lầu ồn ào vậy?” Tiêu Bắc hỏi.

“Có người tới gây sự.” Lam Minh trả lời, “Tiểu Hoa và Long Tước đang xử lý, sợ bọn họ làm bị thương đám sói con, cho nên đều bế lên đây.”

“Là Long Tước sợ sói con cắn người nên mới bảo ta bế lên.”

Giọng nói truyền tới từ bên kia, Tiêu Bắc xoay mặt, nhìn thấy trên sofa bên kia, Khế Liêu hai chân gác lên bàn trà, đang đọc báo.

Sesier ngồi bên cạnh hắn, đọc một quyển sách tiếng Pháp, “Nói chính xác là, Long Tước và Tiểu Hoa sợ người căn người.”

Khế Liêu bấu môi, lộ ra răng nanh nhọn, so bì với đám sói con.

“Sao cậu lại căn người?” Tiêu Bắc thắc mắc.

“Mấy tên đó quấy rối, Long Tước nói chúng ta xuống dưới có thể tạo ra hỗn loạn, cho nên lưu lại những người tương đối bình tĩnh ở dưới đối phó, còn lại bị đuổi lên.”

“Ai tới gây sự?” Tiêu Bắc xuống giường đi vào toilet, vừa đánh răng vừa hỏi Lam Minh.

Lam Minh suy nghĩ một chút, hỏi Khế Liêu, “Cái từ kia đọc là gì?”

“Hiệp hội khoa học phản mê tín.” Sesier nhắc nhở.

“Có tổ chức này?” Tiêu Bắc mở to hai mắt hỏi.

“Một đám người tổ chức ra thuyết vô thần cực đoan.” Lam Minh nhún nhún vai, “Có điều, bọn họ không giống tổ chức dân gian bình thường.”

“Là sao?” Tiêu Bắc nghi hoặc.

“Hm, vừa nãy Tiểu Hoa nói có thể là có kẻ chủ mưu làm, cố ý gây chuyện, mục đích chân chính còn chưa rõ lắm, cho nên cần giao lưu một chút, bảo chúng ta đừng đi thêm phiền.” Khế Liêu nói.

“Chủ mưu...” Tiêu Bắc rửa mặt xong chạy đến, đứng bên cửa sổ nhìn xuống, hỏi, “Thật nhiều người a, Danh Vũ gọi tổ quay phim tới làm chi?”

“Cô ấy nói cơ hội tốt không nên lãng phí.” Sesier buông sách, “Nếu để kẻ có mưu đồ lên quay phim lại, bọn chúng có thể tùy tiện thêm bớt ngôn

ngũ, còn không bằng chúng ta cũng quay lại toàn bộ, lưu lại làm chứng cứ, lòng hại người không thể có, nhưng tâm đề phòng không thể không có.”

“Huýt ~” Lam Minh huýt sáo, “Rất có đầu óc a.”

“Nếu không làm sao Tiểu Hoa có thể để cô ta làm bà chủ.” Khế Liêu rướn thắt lưng, “Phụ nữ, bình thường quá thông minh cũng vô dụng, phải ngốc phải khờ, thời điểm mấu chốt thông minh là được rồi.”

Bọn Tiêu Bắc đều nhìn hằm, “Người rất thấu hiểu phụ nữ sao?”

Khế Liêu nhướng nhướng mi, “Lang tộc chúng ta rất tôn trọng nữ tính! Ta là Lang vương đó, phải phụ trách dạy dỗ những người đẹp nhỏ bé của Lang tộc trưởng thành khỏe mạnh, không bị bắt nạt.”

Tất cả mọi người nghĩ sói con mà Khế Liêu dạy dỗ khẳng định rất bừa hằm.

Lại một lát sau, bên ngoài cãi nhau, càng lúc càng kịch liệt.

“Đám người đó hình như muốn gây sự.” Tiêu Bắc và Lam Minh đều nhìn ra mánh khéo, có chút tức giận.

“Ừ ừ.” Cổ Lỗ Y gật đầu.

“Long Tước và Tiểu Hoa đúng là giỏi nhận nhin a.” Tiêu Bắc nói với Lam Minh, “Thảo nào bảo anh và Khế Liêu đi lên đây, hai người mà ở dưới phỏng chừng đã sớm đánh người rồi.”

Lam Minh cười gượng một tiếng, chỉ xuống đất nói, “Người xem, đồ án dưới chân bọn người kia kìa.”

Tiêu Bắc hí mắt nhìn một chút, hỏi, “Đó là cái gì? Trước đây chưa từng thấy a?”

“Đó gọi là xui xẻo chú.” Sesier cười tủm tỉm nói, “Hồi này Bạch Lâu lặng lẽ về ra, ai giẫm tới thứ đồ chơi đó là thảm rồi, sẽ gặp xui.”

“Xui thế nào?” Tiêu Bắc lo lắng, “Đừng gây tai nạn chết người!”

“Không đâu.” Lam Minh lắc đầu, “Loại này chỉ là một loại đùa chơi, còn được dùng như truy tung chú, những kẻ gây sự này có thể có kẻ chủ mưu ở phía sau, cần tìm hiểu nguồn gốc, tìm người cầm đầu.”

.

.

Edit: Tiểu Lạc

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Ý Đồ Bất Minh Của Bộ Tộc Quỷ Dị, Quyết Định Của Lam Minh, Vị Khách Chật Vặt...

Cuộc tranh cãi dưới lầu rất nhanh đã kết thúc, Phong Danh Vũ và Bạch Lâu hai người cực kỳ độc miệng, đối phương hiển nhiên đấu không lại, chỉ có thể cầm camera đứng ngoài cửa chụp.

Tiểu Hoa gọi điện cho Cảnh Diệu Phong, liền có xe cảnh sát tuần tra trùng hợp ‘đi ngang qua’ nơi đây, dưới sự xua đuổi của tuần cảnh, những người đó chỉ đành mất hứng bỏ chạy.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, nói cảm ơn với các anh cảnh sát, bọn Bạch Lâu quay vào nhà.

Bọn Tiêu Bắc đã xuống lầu.

Bạch Lâu mở máy vi tính, “Chúng ta có thể lần ra vị trí.”

“Phù chú kia có thể biểu thị qua máy tính sao?” Tiêu Bắc hiếu kỳ tiến tới hỏi.

“Đúng vậy.” Khế Liêu bên cạnh nói, “Có thể dùng vô tuyến điện điều khiển từ xa.”

“Lợi hại vậy sao?” Tiêu Bắc hơi giật mình, cũng không hiểu được nguyên lý trong đó, quay đầu lại thì thấy biểu tình nhin cười của Lam Minh và Khế Liêu...

“Các người...” Tiêu Bắc lập tức ý thức được mình đã mất cảnh giác mà bị lừa!

Quả nhiên, mọi người cười ha ha.

Bạch Lâu nói với Tiêu Bắc, “Ta gài máy định vị trên máy móc của bọn họ.”

Tiêu Bắc ngồi xuống một bên, Cổ Lỗ Y nhảy lên bụng cậu, vỗ vai cậu tỏ ý an ủi.

Tiêu Bắc nhéo nhéo nó, Cổ Lỗ Y... chỉ có cứng là không gặt anh, bọn họ đều xem anh như đồ ngốc.

“Bắc Bắc.” Sesier ngồi xuống bên cạnh Tiêu Bắc, “Xem bọn chúng đi gặp ai.”

“Xem thế nào?” Tiêu Bắc thắc mắc.

Lam Minh đi tới bên cạnh cậu ngồi xuống, một tay khoác vai Tiêu Bắc, tay kia xách Cổ Lỗ Y ném cho Sesier nói, “Người trước đây đã làm rồi, để những hình ảnh kia chiếu lên TV là được.”

Tiêu Bắc suy nghĩ một chút, “Ừm... Hình như có chút ấn tượng.”

Đi tới bên TV, Tiêu Bắc vươn tay nhẹ nhàng chạm vào TV, có điều vừa nãy cậu không để ý những người tới gây sự có bộ dạng như thế nào, chỉ nhớ tổng quát, tướng mạo thì không nhớ được.

“Có thể xem phù chú.” Bạch Lâu lấy giấy vẽ ra một bức phù chú, đưa cho Tiêu Bắc, Tiêu Bắc cầm lấy phù chú, lập tức phát hiện cảnh tượng trước mắt mình chạy ào ào, qua đường phố, đuổi theo chiếc xe màu vàng ở phía trước... chính là xe mà đám người kia vừa mới rời đi.

Xe chạy rất nhanh, tiếp tục đi tới phía trước, xuyên qua khung cửa sổ thủy tinh, tiến vào trong xe.

Chỉ thấy bên trong ngồi vài người vừa mới tới gây sự, lái xe là một người tóc quăn, bên cạnh là một người đầu trọc, ghế sau là một người tóc vàng và một đầu đinh tóc đen, kiểu tóc hơi lạ, nhưng rất dễ nhận ra.

Tóc quăn lái xe khoảng ba mươi tuổi, biểu tình rất nghiêm túc, đang tập trung lái.

“Có chụp được người không a?” Đầu trọc ngồi ở ghế phó lái đang hỏi tóc vàng ngồi ở ghế sau kiểm tra camera.

“Ừm hừ.” Tóc vàng đắc ý cười, hầu như đều chụp được, “Không quá rõ ràng, có điều phân tích hình ảnh xong là có thể nhận ra.”

Tiêu Bắc có chút nghi hoặc, phân tích hình ảnh?

“Hẳn là không thành vấn đề.” Đầu đinh vâng vâng hai tai, “Chỉ cần có hình ảnh là có thể phân tích xem đó là thứ gì, biết đó là thứ gì, thì dễ đối phó rồi...”

Đang khi nói, Tiêu Bắc thấy gã buông tay, da mặt đột nhiên rơi xuống, đơng đưa chỗ cần cổ.

Tiêu Bắc hít một hơi, tóc vàng bên cạnh cũng nói, “Ê, dán da mặt lại đi, ghê tởm!”

Người nọ hình như lúc này mới phát hiện, giơ tay vuốt lên, lại xoa nhẹ một hồi, khôi phục nguyên dạng.

Tiêu Bắc chớp chớp mắt, tự hỏi, tình hình mới này là sao?!

“Boss vì sao muốn đi chọc vào bọn kia?” Một người khác bất đắc dĩ nói, “Thật không rõ... hẳn từ trước tới nay luôn cách xa khu ma nhân và những

thứ khác loài kia mà.”

“Hình như có người cho hẳn tiền bảo hẳn đi điều tra.” Người lái xe thân nhiên nói, “Chúng ta đừng để ý nhiều, bảo làm gì thì làm nấy đi, dù sao cũng là làm việc nhận lương.”

...

Đang nói, xe dừng ngoài một khách sạn xa hoa.

Tiêu Bắc ngẩng mặt nhìn một chút, chỉ thấy khách sạn này nhìn hơi quen mắt, trước đây từng thấy trên một tạp chí, nghe nói là năm sao, phục vụ và trang hoàng đều rất đặc sắc, vào cửa nhìn sơ, quả nhiên rất tráng lệ.

Bọn họ không dừng lại, cầm đĩa CD ghi lại những hình ảnh chụp lén, tiến vào thang máy, Tiêu Bắc vội theo vào.

Thang máy ngừng lại ở tầng 23 cao nhất, đám người vội vã bước vào, tới một cánh cửa bên ban công.

Tiêu Bắc theo sau, khẽ nhíu mày, phòng làm việc này thoạt nhìn là lạ, sao trông giống bệnh viện hay một phòng thí nghiệm khoa học vậy?

Trước cánh cửa bằng hợp kim, bọn họ bấm một dãy số, còn dùng vân tay nhận biết, sau đó cửa hợp kim mở ra... trong óc Tiêu Bắc lập tức thoáng hiện lên hình ảnh trong một bộ phim điện ảnh, hình như gọi là Xmen, nói chung là cái loại phòng thí nghiệm công nghệ cao, bên trong hẳn là có người mà bọn họ gọi là boss.

Những người đó sau khi đi vào phòng lại trải qua vài cánh cửa nữa, đi tới một căn phòng màu trắng sạch sẽ.

Tiêu Bắc cảm thấy gian phòng này thoạt nhìn khá là xa hoa, có vẻ chủ của nó là một người rất biết hưởng thụ, bốn phía đều là màn hình, còn có

bàn giải phẫu, bàn vi tính, vài cái nút kỳ lạ và đạo cụ màu bạc.

Nhìn vào trong phòng, ở góc bên cạnh một giá sách, có một ông lão da đen thui mặc áo blouse trắng.

Lúc đầu Tiêu Bắc tưởng là một người nước ngoài da đen, nhưng nhìn kỹ thì thấy có chút không đúng.

Sao trên người ông lão này lại có hoa văn a? Tiêu Bắc tỉ mỉ quan sát một chút, không giống hình xăm, màu của hoa văn khá nhạt, giống như nổi lên từ trên da, chẳng lẽ là —— lang ben? Lang ben cũng có thể nổi thành hoa văn theo phong cách Gothic như vậy sao?

Tiêu Bắc đang suy nghĩ bậy bạ, thì chợt thấy những người đó đưa CD cho người mặc áo blouse kia.

Người đó đặt đĩa CD lên bàn, đi tới vận hành máy móc.

“Thực sự có thể nhận ra thân phận của bọn họ?” Một người đi đầu cảm thấy rất hứng thú hỏi, “Có phải có ai đó ra giá cao, bảo chúng ta làm việc này?”

“Chỉ là hứng thú với bọn họ, nghiên cứu mà thôi.” Người mặc áo blouse kia mỉm cười, “Có điều ta có thể khẳng định, bọn họ tuyệt đối không phải nhân loại.”

“Giống như chúng ta?” Tóc vàng nở nụ cười.

Boss nọ cười nhạt liếc hẳn, “Người chỉ là hàng nhân tạo, bọn họ là tự nhiên!”

Tóc vàng bĩu môi, cả đám không ai nói gì nữa, chờ ông lão nghiên cứu.

Tiêu Bắc khẽ nhú mày, đám người kia có địa vị như thế nào, rốt cuộc muốn làm cái gì đây?!

Lúc này, người mặc áo blouse đem đĩa CD nhét vào ổ đĩa máy vi tính, sau đó, trên màn hình xuất hiện hình ảnh, chính là hình ảnh chụp ngoài cửa EX lúc này.

Boss để hình dừng tại bức ảnh tương đối rõ ràng nhất, trước tiên là Tiểu Hoa, lấy riêng hình của anh ra, sau đó lại gõ bàn phím, biểu hiện bình thường, có những đường cong vây quanh hình ảnh của Tiểu Hoa... cảm giác giống như quy luật đường cong parabol.

Tiêu Bắc sờ sờ cằm —— Điều này có ích lợi gì nhỉ?

“Đây là nhân loại, không có vấn đề gì.” Boss cắt bỏ hình của Tiểu Hoa, lại lấy ra hình của Domi.

Tiêu Bắc nhìn kỹ, chỉ thấy những đường parabol đó vây quanh hình toàn thân của Domi, trong đó có thể thấy một ít chi tiết, ví dụ như... cái lỗ tai mà bình thường nhìn không thấy!

“Đây là vật gì?!”

“Đúng vậy, sao trên đầu hắn lại có sừng?”

“Không phải sừng, giống như cái lỗ tai!” Boss cười lạnh, “Chúng ta phân tích tỉ mỉ tình huống của hắn, một đoạn thời gian nữa, các người tìm cách thu nhật mẫu tóc hay máu của hắn về đây! Chúng ta lại phân tích kỹ hơn.” Nói rồi, hắn bắt đầu gõ lách cách.

Tiêu Bắc nhú mày, bọn này muốn làm gì? Vô luận bọn họ làm gì, hiển nhiên là uy hiếp đến sự an toàn của mọi người trong EX!

Nghĩ tới đây, Tiêu Bắc liền cảm thấy có một cơn phẫn nộ từ dưới đáy lòng vọt lên, cậu nhìn về phía chiếc máy kia —— Chiếc đĩa CD này không thể để bọn họ lưu lại! Nếu có thể lấy ra thì tốt rồi.

Suy nghĩ này vừa hiện ra trong đầu Tiêu Bắc, đột nhiên, màn hình máy vi tính giật giật... Sau đó, đĩa CD từ trong ổ đĩa bay ra ngoài. Rắc một tiếng... vỡ vụn thành bột phấn, bay lá tả xuống dưới.

Tiêu Bắc nhướn mi một cái —— Thiệt hay giả?

“Chuyện gì vậy?!” Những người trong phòng đều sợ ngây người.

“Không đúng, trong phòng còn có kẻ khác!” Boss nọ hồ nghi nhìn xung quanh, “Ai ở chỗ này?”

Tất cả bọn họ cả kinh, Tiêu Bắc cũng không có chuẩn bị tâm lý, thấy những người đó tìm xung quanh, cậu vô thức tìm một chỗ trốn, nhưng những người đó căn bản không nhìn thấy cậu.

“Không thể nào, một con muỗi tiến vào ta cũng có thể phát hiện, huống chi là một người?!” Đầu trọc chớp mắt... tròng mắt biến thành màu đỏ, kiểm tra xung quanh, giống như laser, nhưng cũng không phát hiện được gì.

Tiêu Bắc nhú mồm, trong lòng có chút bức mình, những người này đều có năng lực đặc biệt, hẳn không phải là người a... Nhưng hình như cũng không phải quỷ hay ác ma, là gì vậy?”

“Đĩa CD không còn nữa làm sao bây giờ?” Tóc quăn kia hỏi boss.

“Có sao lại trong máy.” Boss mỉm cười, lại gõ bàn phím vài cái, mở ra hình ảnh tiếp tục xem, quả nhiên là có sao lại.

Tiêu Bắc nhú mồm, “Cái máy này hiện đại vậy à? Nhét đĩa CD vào là có thể sao chép lại a.”

Đang nghi hoặc, liền phát hiện boss kia đang nhìn chăm chăm vào màn hình, hỏi, “Mẹ nó thứ này là cái gì?”

Tất cả tiến tới nhìn, thì ra lúc đó camera hơi nâng lên cao, trong lúc vô ý chụp được cửa sổ trên lầu. Bọn Tiêu Bắc đang đứng trước cửa sổ nhìn, mà Cổ Lỗ Y, an vị trên vai Tiêu Bắc, cũng bị camera chụp lại. Boss nọ định vị hình ảnh, “Sao lại có đứa trẻ nhỏ xíu như vậy?”

Nói rồi, hẳn định phóng to hình Cổ Lỗ Y.

Tiêu Bắc lần này thật sự rất sốt ruột, lỡ như bọn họ thấy Cổ Lỗ Y thì phiền phức... cơn giận trong lòng tràn ra, đám người này không tốt, bằng mọi giá không thể để bọn họ nhìn thấy Cổ Lỗ Y.

Cậu vừa nghĩ tới đây, chợt nghe được vài tiếng ‘rắc rắc’ giòn giã vang lên.

Sau đó, ‘rầm’ một tiếng, tất cả màn hình thủy tinh đều bị chấn vỡ nát, nổ tung, toàn bộ phòng thí nghiệm trong nháy mắt trở thành một đồng hỗn độn.

Tiêu Bắc kinh hãi, vội thối lui, cảnh tượng trước mắt càng thêm mờ mịt, phía sau mềm mại... tựa trong lòng Lam Minh.

“Woa... Bắc Bắc.”

Tiêu Bắc phục hồi tinh thần lại, thấy mọi người đều kính phục nhìn mình...

Cậu lúc này mới phục hồi tinh thần lại, vừa nãy là đang ‘trực tuyến’.

“Bọn chúng là ai a?” Tiêu Bắc quay đầu hỏi Lam Minh.

“Ta tương đối hứng thú với việc lúc nãy người làm sao làm được như vậy.” Lam Minh hỏi cậu, “Trong một năm đã có thể khống chế năng lượng rồi sao?!”

“Tôi... không muốn để bọn họ xem CD, sau đó CD liền nát vụn, bọn họ phát hiện Cổ Lỗ Y, tôi liền nóng vội a... sau đó thành ra thế này.” Tiêu Bắc

cũng mờ mịt, “Tôi cũng không biết tại sao lại biến thành như vậy nữa.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau.

Long Tước suy xét một chút, “Hm... Chỗ đó có thể là một không gian kín, ngăn cách với mọi sự quấy nhiễu xung quanh, cho nên tinh thần lực của Tiêu Bắc có thể tập trung cao độ.”

“Đó là ai?” Tiêu Bắc hỏi, “Sao bọn họ lại điều tra chúng ta?”

“Trên tư liệu cũng không có ghi chép về loại thần ma hay yêu quái này.” Bạch Lâu lắc đầu, “Có thể là nhân loại ma hóa mà yêu ma chế tạo ra.”

“Lợi dụng đột biến gen tạo nên loại người biến chủng nha?” Tiểu Vũ hưng phấn, “Giống như trong Xmen!”

“Anh cũng nghĩ vậy đó!” Tiêu Bắc gật đầu, nghĩ Tiểu Vũ nói có lý.

Lam Minh suy nghĩ một chút, nói, “Chuyện đột biến gen này, rất khó khống chế, dù cho có, phỏng chừng cũng không phải nhân loại tự mình làm ra, dù sao, từ tế bào bắt đầu bồi dưỡng ra một người biến dị, vậy chí ít phải kéo dài vài chục năm, mà những người này hình như có công năng khác nhau, rất có thể là người cải tạo mà ác ma lợi dụng chính năng lực của mình tạo thành.”

“Người mặc áo blouse kia là ác ma sao?”

“Nhìn không ra.” Sesier sẵn tới căng mắt ra mà nhìn rồi lắc đầu, “Chưa từng thấy qua hình dạng thế này.”

“Cảm giác như quỷ chết cháy.” Bạch Lâu sờ sờ cằm, “Hoa văn trên người là gì vậy ta?”

Tiêu Bắc nhún nhún vai, “Hầu như vẽ toàn thân, tôi nghe nói có một trò đặt tiền gọi là hình xăm trắng.”

“Gỡ xuống phân tích một chút xem, chắc sẽ có tác dụng khi truy tìm thân phận của hân.” Bạch Lâu nói, đem DV lúc đầu được gài vào TV để ghi hình gỡ ra đưa vào máy vi tính, bắt đầu phân tích dữ liệu trong máy.

“Tốt nhất là có thể điều tra tòa building kia và những người đó.” Domi nói, “Vừa này không phải nói có người thuê bọn chúng làm sao?”

“Chuyện đó...”

Mọi người đang ở dưới lầu bàn bạc, chợt nghe lầu hai có người nói chuyện, ngẩng đầu thì thấy là Tiểu Ái.

“Tiểu Ái cô tỉnh rồi.” Phong Danh Vũ tiến lên dìu cô xuống, “Có đói bụng không?”

“Ừm.” Tiểu Ái gật đầu, “Hay là, tôi nên về nhà...”

“Không sao.” Phong Danh Vũ lắc đầu, “Cô ở một mình nguy hiểm lắm.”

“Nhưng mà, không ổn, hay là tôi trả tiền thuê phòng.” Tiểu Ái hình như có chút xấu hổ.

Mọi người nhướng mi —— U, là một người phúc hậu a.

Long Tước đưa cho cô một ly sữa, cười nói, “Hay là như vậy đi...”

Tiểu Ái nhận ly sữa, ngược mắt nhìn hân.

“Cô đem vụ điều tra thân phận và truy tìm ký ức của cô ủy thác cho chúng tôi.” Long Tước nói, lấy ra một tờ rơi chuyển cho cô xem, “Cô không phải đã nói mình rất giàu có sao? Có thể đợi làm xong chuyện, trả phí dụng ủy thác cho chúng tôi, như vậy cô có thể đường đường chính chính an tâm ở lại đây rồi, dù sao nơi này cũng tương đối an toàn cho cô!”

Tiểu Ái nghe xong, cúi đầu nhìn tờ rơi rồi gật đầu, “Ừm, được, giá cả rất hợp lý rõ ràng!”

Tất cả mọi người nghĩ ý kiến này không tồi.

Tiêu Bắc bên cạnh nhìn cô ăn, dáng vẻ thèm ăn không hợp tới vóc người thon thả của cô, lại nhớ tới lời mà tối qua Lam Minh nói với cậu, quay đầu nhìn hẩn một cái.

Trên mặt Lam Minh cũng không có bất luận điều gì dị dạng, dường như đã quên mất chuyện tối qua.

Tiêu Bắc nhìn lại, chỉ thấy mấy chú sói con âu âu vây quanh Tiểu Ái, Tiểu Ái đem ly sữa còn thừa đổ vào khay cho bọn nó

Long Tước lại rót cho cô một ly, nói, “Uống nhiều sữa một chút, hiện tại cô cần bổ sung dinh dưỡng.”

Tiêu Bắc sững sốt, ngược mắt nhìn Long Tước, Long Tước nháy mắt với cậu.

Tiêu Bắc lập tức hiểu ra, nếu cần bắt mạch cho Tiểu Ái, không cần phải chờ ban ngày lúc cô tỉnh a, buổi tối đi ngủ, Bạch Lâu có thể thoát mái bay vào, thần không biết quỷ không hay mà bắt mạch.

Xem ra, Tiểu Ái thật sự đã mang thai rồi.

Tiêu Bắc nghĩ tới đây, trong lòng có chút không thoải mái, vụ án này nếu không tra rõ, phòng chừng ma thai kia sẽ bất tri bất giác bị mang đi... nếu như điều tra rõ, kết quả phòng chừng càng khó tiếp nhận.

Cúi đầu nhìn nhìn Cổ Lỗ Y đang chơi thật vui bên một con sói nhỏ... ma thai kia, nói không chừng cũng rất dễ thương như Cổ Lỗ Y. Có điều nghĩ đi nghĩ lại, Tiêu Bắc lại cảm thấy mình quá ngây thơ rồi, phim kinh dị

không phải đã nói rõ, chớ chọc trẻ con, yêu ma quỷ quái khi còn bé cũng rất dọa người.

Chính lúc này, Lam Minh đứng dậy đi lên lầu, Tiêu Bắc thấy mọi người đều bận việc bèn đuổi theo.

Lam Minh đi tới cửa sổ thủy tinh hướng về phía đường cái bên cạnh đầu cầu thang lầu hai, nhìn ra đường, thấy Tiêu Bắc đuổi theo bèn hỏi, “Chuyện gì vậy?”

Tiêu Bắc thấy mọi người dưới lầu không lưu ý liền hỏi, “Có phải Tiểu Ái thực sự có?”

“Ừ.” Lam Minh gật đầu, “Là một bé gái.”

Tiêu Bắc mở to hai mắt, “Mới một tháng a, nam hay nữ cũng phân biệt được a?!”

Lam Minh bật cười, “Năng lượng phản hồi của ác ma nam tính và nữ tính hoàn toàn khác nhau, nam là màu lam, nữ là màu đỏ... Đúng rồi, lưỡng tính là màu tím.”

Tiêu Bắc giật giật khóe miệng, “Còn có lưỡng tính a.”

Lam Minh gật đầu, xoay mặt tiếp tục xem tình huống ngoài đường.

Tiêu Bắc lại hỏi, “Các anh... chuẩn bị giải quyết thế nào a?”

“Sáng sớm khi chúng ta bắt mạch, đã hỏi Tiểu Ái rồi, ý của cô ta là muốn sinh đứa trẻ này ra, là một ma thai cũng muốn sinh.” Lam Minh nói, vỗ vỗ vai Tiêu Bắc, “Có điều Long Tước và Bạch Lâu đều nói, chỉ cần có thể ở bên cạnh người, mẹ con Tiểu Ái căn bản có thể bình an, nếu như người cho Tiểu Ái vài giọt máu, cô ta có thể có đủ tất cả năng lượng để sinh em bé, mẹ con bình an tuyệt đối không thành vấn đề.”

Lam Minh nói xong, chỉ thấy Tiêu Bắc há to miệng mà nghe, một lúc lâu mới xoay mặt nhìn xuống dưới lầu, thấy Tiểu Ái vừa uống sữa vừa trò chuyện với Phong Danh Vũ, vừa nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình.

“Các anh... nói cho cô ấy rồi?” Tiêu Bắc tự nhủ, thì ra các ác ma cũng dùng phương pháp nhân đạo như vậy để giải quyết vấn đề a, còn tưởng sẽ kịch liệt ép buộc chứ.

Lam Minh bật cười, “Người nghĩ chúng ta sẽ làm gì? Cường ép giết chết đứa trẻ?”

“Ách...” Tiêu Bắc cũng hơi hơi xấu hổ, mình thật là mang dạ tiểu nhân mà, lo xa quá rồi, những thần ma bên cạnh mình tuy rằng tính cách quái đản, nhưng đều rất là thiện lương nha.

Lam Minh quan sát cậu một hồi, vươn tay nhẹ nhàng sửa lại lọn tóc trên trán cậu, “Thành thật mà nói, lúc đầu, ta quả thật đã đưa vào một ít cảm xúc cá nhân, rất không muốn để đứa bé này được sinh ra.”

“Sợ sau này nó sẽ gặp bất hạnh?” Tiêu Bắc hỏi.

Lam Minh nhìn Tiêu Bắc một hồi, “Có điều, ta nhớ rõ trước đây ai đó đã nói với ta một câu, suy nghĩ kỹ lại, hẳn nói rất có lý, cho nên vẫn nên tôn trọng ý kiến của Tiểu Ái thì tốt hơn.”

Tiêu Bắc sửng sốt, lập tức nhớ tới chuyện xưa mà hôm trước Lam Minh chỉ mới kể lại một nửa khiến người ta ghen chết, trước khi Lam Minh bị phong ấn cậu của kiếp trước đã nói một câu, để Lam Minh cam tâm tình nguyện bị phong ấn, vội vàng sẵn tới hỏi, “Nói cái gì?”

Lam Minh giả vờ giật mình, “Woa... Tự người nói dĩ nhiên lại quên a, mệt cho ta còn nhớ cả ngàn năm.”

“A?!” Tiêu Bắc kéo hẳn, “Anh nói đi!”

Lam Minh chậm rãi ngắm phong cảnh, “Chiều nay ra ngoài đi dạo đi, thời tiết đẹp thiệt a.”

“Anh muốn chết hả?!” Tiêu Bắc giơ tay bóp cổ hắn, “Nói hay không!”

Lam Minh mặc kệ cậu bóp cổ mình, cũng tiện tay nhéo cậu, thấy Tiêu Bắc nóng nảy, nghiêng ngó người chuẩn bị chạy, mới vừa đi hai bước định nhảy xuống lầu lại đột nhiên dừng lại.

Tiêu Bắc bố nhào tới, “Anh nói không...”

Còn chưa dứt lời, bị Lam Minh nắm lại cổ tay.

Chỉ thấy ánh mắt Lam Minh thoáng liếc ra cửa sổ, ý bảo Tiêu Bắc ——
Nhìn!

Tiêu Bắc nhìn ra ngoài, thấy được một chiếc Limousine dừng trước cửa, một người vội vã chạy vào trong EX, té ngã lại bò lên trông thật chật vật, trong miệng còn hô hào, “Uy! Cứu mạng a!”

Khế Liêu đứng ngay cửa, mở rộng cửa nhìn ra ngoài, người nọ cũng vừa lúc lao vào, té ngã cái rầm, hô to, “Tới rồi, nó đuổi theo kìa!”

Tiêu Bắc và Lam Minh liếc nhìn nhau —— Người này bọn họ đều quen, chính là cái tên phú ông lãng nhãng bội bạc đã gặp ở khu vui chơi kia, Lưu Tầm!

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Tiến Triển Bất Ngờ, Men In Black Hay Ma Trận, Người Thần Bí Xuất Hiện

Lưu Tầm ngã nhào tới, giống như bị truy sát, tất cả mọi người có chút khó hiểu.

Khế Liêu hỏi, “Người làm gì vậy? Có chó đuổi theo căn à?”

“Không phải, quý... quý!” Lưu Tầm vừa hô vừa chỉ về phía sau, đồng thời, Khế Liêu cảm giác được “vù” một cái, có nguy hiểm tới gần.

Hắn ngạc nhiên vì tốc độ mau lẹ đó, ngoảnh mặt sang bên, liền cảm giác thấy một trận gió mạnh quét qua, cau mày, có thứ nào đó theo gió mà đến. Lúc này, chợt nghe Sphinx ở phía sau gầm lên một tiếng...

Theo tiếng sư tử rống khiến người ta kinh hãi của Sphinx, cơn gió lốc ban nãy biến mất trong nháy mắt.

Khế Liêu nheo mắt đứng ở cửa, vừa nãy hắn thật sự đã thấy một bóng đen xuất hiện trong không khí, sau đó mất tăm... thứ này biết ẩn thân? Hay là động tác quá nhanh!

“Không sao chứ?” Bạch Lâu hỏi Lưu Tầm đang ngồi bệt trên đất.

“Không...” Lưu Tầm phát phát tay, vất vả mới đứng lên được, lau mồ hôi, “Trời ạ... suýt nữa mất mạng, cũng may trước đây có học võ.”

“Ai đuổi theo cậu?” Long Tước bảo gã ngồi xuống, rót tách trà cho gã, lúc này, Tiểu Ái đang ngồi bên cạnh Phong Danh Vũ uống một hộp sữa, quả

nhiên năng lượng mà ma thai cần vô cùng lớn, Tiểu Ái thường xuyên thèm ăn. Long Tước chuẩn bị một lượng lớn thức ăn để bổ sung dinh dưỡng và năng lượng cho cô, nếu không Tiểu Ái sẽ bị ma thai hấp thu sạch chất dinh dưỡng mà chết.

“Một cái bóng rất đen, tôi cũng không biết đó là gì nữa.” Lưu Tầm bắt đầu kể, “Chỉ biết là đám bảo vệ của tôi đều bị giết trong nháy mắt, chém đứt rồi ném xuống đất, ngay cả một giọt máu cũng không thấy.”

“Giết trong nháy mắt?” Bạch Lâu nghi hoặc.

Sắc mặt Lưu Tầm thật khó coi, dường như lại nhớ tới tình cảnh lúc này, thở dài nói, “Dọa chết người... đám bảo vệ của tôi nếu không phải từng là bộ đội đặc chủng xuất ngũ thì cũng là cao thủ từng nhận được giải cao trong thi đấu, mỗi người đều có tuyệt kỹ... nhưng tôi chỉ thấy một tia chớp đen lóe lên, mỗi người toàn bộ bị chẻ đôi...”

“Cái gì?” Bạch Lâu cũng giật mình.

Lúc này, Tiêu Bắc và Lam Minh đã từ trên lầu đi xuống, thấy dáng vẻ chật vật của Lưu Tầm, cũng có chút khó hiểu.

Tiêu Bắc vội hỏi Lam Minh, “Thấy lúc này là cái gì không?”

Lam Minh nhẹ nhàng gật đầu, “Là thứ hôm qua.”

Tiêu Bắc nhíu mày, “Tại sao lại muốn truy sát Lưu Tầm? Nói vậy, ngày đó đúng là thứ kia chờ Lưu Tầm ở khu vui chơi?”

Lam Minh vươn tay nhẹ nhàng sờ sờ cằm, lại kéo Tiêu Bắc lên lầu, thấp giọng nói, “Tối hôm qua thứ đó tới đây... lấy khả năng của nó, Sesier lại không có chuẩn bị, nó có thể trực tiếp giết chết Tiểu Ái.”

“Nói vậy không phải tới giết Tiểu Ái?” Tiêu Bắc thắc mắc, “Vậy nó tới làm gì?”

“Ngày hôm qua nó căn bản không hề đánh trả, cửa sổ là do Sesier chấn vỡ... Ta nghĩ, vả lại lúc nó tới cũng không có ác ý.”

“Làm sao anh biết?” Tiêu Bắc không rõ.

Lam Minh cười, “Người xem biểu tình của Khế Liêu.”

Tiêu Bắc theo hướng ngón tay hắc chỉ, từ kẽ hở ở cầu thang nhìn ra ngoài, chỉ thấy Khế Liêu khẽ cau mày, dường như có chút hoang mang, đứng ở cửa, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Lưu Tầm, hình như có chút hoài nghi.

Lam Minh thấy Tiêu Bắc phát hiện điều bất đồng, bèn nói, “Theo lý mà nói, ngày hôm qua kẻ kia nếu tới tập kích Tiểu Ái, thì dù nó lén vào, chúng ta cũng không thể không phát hiện, đặc biệt còn có Long tộc là Cổ Lỗ Y và Long Tước, bọn họ rất nhạy cảm với ác ý.”

“Đúng nga...” Tiêu Bắc đặt Cổ Lỗ Y lên lòng bàn tay xoa xoa, nhóc còn đang hiếu kỳ nhìn ra bên ngoài.

“Vừa nãy không giống, kẻ nọ tràn ngập ác ý!” Lam Minh cười cười, “Nó thật sự muốn lấy mạng Lưu Tầm!”

“Nga...” Tiêu Bắc nhẹ nhàng vỗ tay một cái, dường như đã hiểu ra, “Kẻ kia căn bản không phải nhằm vào Tiểu Ái, mà là thật lòng muốn đối phó Lưu Tầm! Nhưng nó lại tới xem Tiểu Ái, ai, có thể kẻ kia là cha của đứa con trong bụng Tiểu Ái?”

Lam Minh suy xét một chút, thì thầm vài câu với Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc hơi sửng sốt, “Như vậy được không?”

“Không sao.” Lam Minh vỗ vỗ vai cậu, bảo cậu xuống lầu.

Tiêu Bắc định đi, nhưng Cổ Lỗ Y lại vúi chặt khung cửa sổ không chịu đi, hình như đang xem thứ thú vị nào đó bên ngoài.

Hai người không quá rõ, theo đường nhìn của Cổ Lỗ Y ngó ra ngoài, chỉ thấy trên màn hình lớn ở trung tâm thương mại phía trước, đang chiếu tin tức về vụ án giết người liên hoàn liên quan tới đám phú thương kia, bên trong đều nhắc tới, thi thể bị cắt thành khối nhỏ... mặt cắt đều đặn, giống như bị cắt bằng laser...

“A!” Tiêu Bắc nhìn Lam Minh, “Đây là...”

Lam Minh gật đầu, “Xem ra rất giống kẻ kia làm.”

“Cô kỳ.”

Lúc này, Cổ Lỗ Y đột nhiên quay mặt lại kêu Tiêu Bắc một tiếng, sau đó giơ tay, chỉ chỉ đường dành cho người đi bộ ở trước cửa tòa nhà đối diện.

Tiêu Bắc và Lam Minh nhìn sang, đều sửng sốt, chỉ thấy trong sóng người tấp nập, có một người mặc áo đen đứng đó. Ban đầu Tiêu Bắc tưởng mình thấy được Men in Black, nhưng nhìn kỹ —— Phát hiện không phải! Là một chàng trai mặc áo gió đen giống như Keanu Reeves trong phim Ma Trận, đeo kính râm đen, người nọ vóc dáng cao ngất khí độ lạnh lùng nghiêm nghị, một người thật ngầu a.

“Đây là...” Tiêu Bắc vừa hỏi ra tiếng, người nọ liền nhoáng lên, biến mất trong dòng người, tìm cũng không thấy.

“Anh có thấy không?” Tiêu Bắc hỏi Lam Minh.

Lam Minh gật đầu.

“Vậy, người đó là...”

Lam Minh nhíu mày thật sâu, “Động tác của hắc không phải nhân loại, hầu như còn nhanh hơn Lang tộc.”

“Đúng vậy, thật sự rất nhanh, người đó rất lợi hại đúng không?” Mặt khác, không hiểu sao Tiêu Bắc lại nghĩ, chàng trai nọ hình như không phải người xấu, rất xứng với Tiểu Ái, nếu như bọn họ là thật lòng yêu nhau, cũng có thể sẽ trở thành người một nhà a.

Lam Minh thấy vẻ mặt của Tiêu Bắc, đại khái đoán được cậu đang nghĩ gì, bèn nói, “Bắc Bắc, không đơn giản như vậy.”

Tiêu Bắc ngẩng mặt nhìn hắc.

“Người nghĩ, nếu như người muốn kết hôn với một kẻ ngoại tộc, đồng thời lại là kết hôn với loại động vật thấp hơn nhân loại một bậc, gia đình người đồng ý không?” Lam Minh hỏi ngược.

Tiêu Bắc nhíu mày, “Chuyện này thì... tôi không có người nhà, vậy còn đỡ, nhưng nếu có người nhà, nhất định sẽ bị phản đối thê thảm, thậm chí sẽ bị nhốt lại.”

“Đạo lý giống thế.” Lam Minh gật đầu, “Thần ma càng thêm gắt gao, thần ma phân ra chủng loại, giữa chủng loại với nhau đều có hận cũ, giữa chủng loại còn có sự kỳ thị, đẳng cấp nghiêm ngặt, phân biệt rạch ròi giữa quyền quý giàu nghèo, giống như chuyện sinh nở giữa thần ma và nhân loại, nhân loại căn bản không thể gánh vác năng lượng để nuôi ma thai! Đây là trái với phép tắc tự nhiên, sẽ bị trời phạt.”

“Nói cách khác, bọn họ không thể ở bên nhau sao?” Tiêu Bắc nghĩ mình đã phát hiện bi kịch của Romeo và Juliet hiện đại.

“Bất quá cũng không nhất định.” Lam Minh nói.

Tiêu Bắc và Cổ Lỗ Y đều nheo mắt nhìn hắn —— Nói chuyện đừng có ngập ngừng được không a!

Lam Minh bật cười, “Trừ phi hắn có tình cảnh giống như ta.”

“Là sao a?”

“Cường đại, lại không có gì ràng buộc, là hỗn huyết, hoặc là thuộc về bộ tộc tuyệt chủng.” Lam Minh cười ẩn ý.

“Tuyệt chủng... Chính là toàn bộ chủng tộc chỉ còn một mình anh ta sao?” Tiêu Bắc giật mình.

Lam Minh bật cười, “Bắc Bắc, người đạo này càng ngày càng thông minh.”

Tiêu Bắc ho khan một tiếng, có chút xấu hổ mà nhìn Lam Minh, “Nói đằng hoàng coi! Có phải anh đã biết thân phận của người kia rồi không?”

Lam Minh vuốt cằm trầm ngâm một lát nói, “Cũng không phải quá rõ, chỉ là thấy giống, còn phải xác minh lại a.”

Tiêu Bắc nhướng mi nhìn hắn —— Bày đặt bí hiểm.

Lam Minh kéo cậu xuống lầu, “Đừng vội, chúng ta cứ từ từ, trước tiên xem Lưu Tầm kia đã.”

Tiêu Bắc bất đắc dĩ, đành phải tóm Cổ Lỗ Y đang vịn cửa sổ chơi mang xuống lầu.

Lúc này, Lưu Tầm đã lấy lại nhịp thở, Tiểu Ái bên cạnh cũng ôn hòa với gã, cô cúi đầu ăn miếng bánh ngọt phô mai thứ ba, Lưu Tầm khẽ nhú mày hỏi, “Tiểu Ái, ăn nhiều như vậy không no sao?”

Tiểu Ái lắc đầu, tiếp tục ăn, Tiêu Bắc đi tới lại đưa cho Tiểu Ái một ly sữa, “Một người ăn hai người hưởng, không nhiều.”

Lưu Tầm sững sốt, tất cả mọi người thấy được, không phải giả vờ.

“Em... em mang thai?” Lưu Tầm không giống nhân vật nam trong phim truyền hình, không trợn tròn mắt, mà là lập tức hiểu được Tiểu Ái đã có thai.

Tiểu Ái gật đầu, “Ừm.”

“Của ai?” Lưu Tầm mở to hai mắt, trong mắt hình như có một tia chờ đợi.

Tiểu Ái thấy được, hỏi gã, “Anh là người à?”

Lưu Tầm hiểu lầm, vừa nghe thì giật mình, hỏi, “Anh... Của anh? Thật sao?!”

Tiểu Ái nghe đến đó, liền ý thức được mình hẳn là từng có quan hệ với gã, mặt đỏ bừng nhìn nơi khác, những người khác ho khan một tiếng, dời đường nhìn sang nơi khác.

Khế Liêu cười nhạt một tiếng, nói, “Cô ấy hỏi chỉ theo ý trên mặt chữ thôi.”

“A?” Lưu Tầm hiển nhiên rất sốt ruột, hình như rất muốn có đứa bé này, kéo Tiểu Ái hỏi, “Thật sự của anh sao? Nếu như phải, chúng ta kết hôn a!”

Tiểu Ái sững sốt, mọi người cũng sững sốt, đây chính là hột xoàn vương lão ngũ thượng hạng a!

Tất cả mọi người không nói lời nào, chờ Tiểu Ái quyết định.

Tiểu Ái chỉ lắc đầu nói, “Không phải của anh.”

Lưu Tầm rõ ràng đã bị đả kích rất lớn, cho rằng Tiểu Ái gạt mình, kéo tay cô, “Tiểu Ái, có phải em giận anh không? Anh đây tuy bình thường rất đào hoa, nhưng một khi lập gia đình, sẽ không như vậy.”

Tiêu Bắc nhìn nhìn Lam Minh —— Thăng cha này là thật hay là diễn kịch a?

Lam Minh nhún nhún vai —— Ai biết đâu.

Tiểu Ái bật cười, vỗ vỗ đầu gã, “Tôi biết rồi, có điều tôi không gả cho anh được.”

“Em không tin anh?!” Lưu Tầm cất lực níu kéo.

Tiểu Ái chỉ lắc đầu, “Không phải a, nhưng đứa bé thật sự không phải của anh.”

“Anh...” Lưu Tầm hình như còn muốn nói gì đó, Phong Danh Vũ bên kia sợ nhất là phim sến Quỳnh Dao, một hồi đừng có cầu huyết nổi gân xanh rồi chết, vội nói, “Cái này, thật sự không phải của anh a, không phải do với anh đâu.”

“Đó là của ai?” Sắc mặt Lưu Tầm thoát nhìn rất khó coi, không hổ là người từng trải qua sóng gió chìm nổi, phần sát khí này rất rõ ràng hiển lộ ra, tất cả mọi người có chút khó hiểu, lúc trước Lưu Tầm hình như đâu có quan tâm gì tới Tiểu Ái, hôm nay bị gì vậy?!

Tiểu Ái nghe được Lưu Tầm nói thì chỉ lắc đầu không nói lời nào, cô cũng không biết cha đứa bé là ai... Có thể nào là một ác ma rất đáng sợ hay không? Thấy vết thương trên người, cô còn có chút sợ hãi, hẳn là đã bị đối xử rất thô bạo. Có điều, chuyện này bản thân cô rõ ràng hơn cả, lúc cô tỉnh lại cũng không có bất luận mặt nào không khỏe, hẳn là không bị gì, nói cách khác, có thể là bị bắt nạt, cũng có thể là lúc đang bị bắt nạt thì được cứu. Nói chung, hiện giờ cô có thể nhớ tới đều là một cảnh êm dịu rất tốt

đẹp, vô luận là ai cho cô ký ức đó, cô cũng vô cùng cảm ơn người kia, người đó hẳn là rất dịu dàng, hẳn là sẽ không hại mình.

Tiêu Bắc thử xong Lưu Tầm, lại quay đầu nhìn Lam Minh.

Lam Minh nhướng mi với cậu một cái, ý bảo —— Được rồi, cứ như vậy đi.

Tiêu Bắc cũng không hỏi lại nữa.

.

Ba ngày sau, tất cả mọi người trong EX vô cùng bận rộn, Tiểu Ái dù ăn rất nhiều nhưng mọi người cũng phát hiện, ma thai kia thực sự là lợi hại, Tiểu Ái ăn như vậy, dĩ nhiên lại không béo lên tí nào.

Dạo này sữa của Tiểu Ái đều là Tiêu Bắc đưa cho cô, cậu sẽ lặng lẽ tích vào đó một giọt máu của mình, sau ba ngày, sắc mặt của Tiểu Ái vô cùng tốt, Lam Minh bảo Tiêu Bắc, đủ rồi, uống nhiều quá cũng không tốt.

Mà khiến cho mọi người kỳ quái chính là Lưu Tầm, gã đối với Tiểu Ái là rất cẩn thận nói gì nghe nấy, như vậy, vô luận đứa trẻ có phải của gã hay không, gã cũng đều muốn lấy được trái tim của người đẹp.

“Thật giả dối a.”

Ngày đó, Tiêu Bắc rốt cuộc nhịn không được kéo Lam Minh lại, nhỏ giọng nói một câu. Ngày đầu, Tiêu Bắc còn nghĩ bản chất của Lưu Tầm không tồi, có lẽ do gã vốn là một công tử đào hoa. Nhưng gần đây, trong sự quan tâm dành cho Tiểu Ái, rõ ràng đã tăng thêm rất nhiều công sức và ý đồ... Đại khái là lộ ra bản chất của con buôn, luôn nghĩ gã không quá chân thành mà là có chuyện khác muốn lợi dụng.

Lưu Tầm dịu dàng thêm vào đó là tướng mạo anh tuấn, nói ngon nói ngọt với nữ sinh còn có thể dỗ dành người ta vui vẻ, lần nào Tiểu Ái cũng bị chọc cho vui vẻ, nhưng có một điều vô cùng kỳ lạ, vô luận Lưu Tầm ám chỉ thế nào, Tiểu Ái thủy chung cũng không đồng ý kết hôn với gã.

“Người cũng đã nhìn ra?” Lam Minh hỏi.

“Ừ.” Tiêu Bắc gật đầu, “Thật kỳ lạ a. Lưu Tầm đang muốn làm gì? Nếu như sợ ác ma kia tới tìm gã làm phiền, vậy hẳn nên cách Tiểu Ái càng xa càng tốt mới phải chứ?!”

Lam Minh cũng gật đầu, “Đúng vậy.”

Lúc này, cửa EX bị đẩy ra, Cảnh Diệu Phong mấy ngày nay bị vụ án giết người liên hoàn kia làm cho sút đầu mẻ trán đi tới, “Chẳng có chút đầu mối nào cả.”

Mọi người thấy anh tới, biết anh nói về vụ án, Lam Minh hất đầu ra hiệu, ý bảo anh đến phòng mình, bàn riêng, ở đây có Lưu Tầm.

Cảnh Diệu Phong hơi sửng sốt, vội cầm tài liệu đi lên lầu với Lam Minh, như vậy tức là Lam Minh có đầu mối, có thể giúp anh rồi.

Lên thư phòng trên lầu đóng cửa lại, hai người bắt đầu bí mật bàn bạc.

Mọi người dưới lầu không tiện đi nghe.

Tiểu Ái ngồi trên sofa, đút sữa cho sói con, cái bụng mang theo tai nghe dành cho phụ nữ có thai, là dụng cụ chuyên dành cho em bé nghe nhạc.

Tiêu Bắc vốn muốn đi xem TV, nhưng chợt nhận được điện thoại, là lão Dương gọi tới, bảo cậu tới nói về chuyện vở diễn mới.

Tiêu Bắc thấy Lam Minh không rảnh, bèn quyết định mang theo Phong Tiểu Vũ, Domi đi cùng. Khế Liêu vốn định đi theo, nhưng Tiêu Bắc bảo

hắn ở nơi này bảo vệ Tiểu Ái thì quan trọng hơn, Lam Minh một hồi bàn xong, phỏng chừng sẽ đi tìm cậu ngay.

.

Ba người lái xe tới nhà hát, tới hậu đài lại không tìm thấy lão Dương, trên bàn chỉ đặt một tờ giấy, “Chờ tôi một chút, sẽ trở lại ngay, tôi để quên vài thứ.”

“Ai nha, lão Dương lại nữa rồi, lần nào cũng để quên đồ.” Phong Tiểu Vũ bất đắc dĩ nói, “Chắc là tại lớn tuổi quá rồi.”

Tiêu Bắc trừng mắt liếc nó, “Ít nói bậy a, coi chừng lão Dương nghe được sẽ phạt em hít đất đó!”

Phong Tiểu Vũ vội che miệng lại, đi ra ngoài, Domi hỏi, “Tiểu Vũ, cậu đi đâu vậy?”

“Đi xùy xùy ~” Phong Tiểu Vũ cười ha hả mà đi.

Domi có chút khó xử nhìn Tiêu Bắc, Tiêu Bắc phát phát tay, “Đi với nó đi, tôi có Cổ Lỗ Y ở cùng rồi.”

Domi đi theo Phong Tiểu Vũ.

Tiêu Bắc một mình ra khỏi phòng nghỉ, đứng trong hành lang, chính là hành lang lần trước gặp được Tiểu Ái, ánh nắng tươi sáng thoải mái... Tiêu Bắc đang nhìn thăm cỏ dăm mình trong nắng ngoài cửa sổ, Cổ Lỗ Y đột nhiên túm túm áo cậu, chỉ chỉ về phía bên kia, “Bắc Bắc.”

Tiêu Bắc quay sang, cả kinh.

Bởi vì trên hành lang, ở nơi cách cậu không xa, có một người đang đứng đó, chính là người áo đen xuất hiện trong dòng người gần EX ba ngày

trước, vóc người trông cao to gần như Lam Minh, cảm giác lạnh lùng nghiêm nghị.

Tiêu Bắc không hiểu sao lại nghĩ tới —— Đao, người này khiến người ta cảm thấy giống một thanh đao, chính là cái loại hắc kim cổ đao.

Người nọ chậm rãi quay sang, cũng nhìn Tiêu Bắc.

“Cô cô.” Cổ Lỗ Y quay sang gọi người đó vài tiếng, lắc lắc chân nhỏ mập mập, cũng không hung hăng xua đuổi và bày ra tư thế bảo hộ Tiêu Bắc như lúc trước.

Từ hành vi của Cổ Lỗ Y, Tiêu Bắc phát hiện nó không có địch ý với người này, trái lại có vẻ khá quen thuộc, trong lòng thắc mắc —— Chẳng lẽ quen biết sao?

Người nọ nhìn chăm chăm Tiêu Bắc một hồi, sau đó, chậm rãi gỡ xuống chiếc kính râm che đi gần nửa gương mặt kia.

Tiêu Bắc quan sát người nọ một lúc lâu, đột nhiên “A!” một tiếng, người nọ cũng đối Tiêu Bắc “Suyt!”

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Hậu Duệ Siêu Ngầu Của Dao Xi Tộc, Kẻ Sống Sót Không Nên Tồn Tại... Sát Khí Giấu Trong Hung Án

Tiêu Bắc sờ dĩ giật mình, cũng không phải vì đã từng gặp được chàng trai này, mà là vì... nói thế nào nhỉ, anh ta có chút đặc biệt, khiến Tiêu Bắc nghĩ... có thể là Long tộc, chủng tộc giống như Cổ Lỗ Y.

Bởi vì giây phút khi gỡ kính râm xuống, Tiêu Bắc đã thoáng thấy một hình ảnh hiện lên... Một con rồng đen rất to... Con rồng này hình dạng cổ quái, hơi khác với Long Tước và Cổ Lỗ Y, toàn thân đen tuyền, giống như hắc kim, trên người giống như được bọc bằng lân giáp hình đao kỳ lạ, nhưng lại không thể phủ nhận, nó vô cùng vô cùng khí phái.

Thảo nào Cổ Lỗ Y có vẻ như quen với anh ta, chẳng lẽ là cùng tộc?

“Cổ Lỗ Y, anh ta là... Long tộc sao?” Tiêu Bắc hỏi Cổ Lỗ Y.

“Cô?” Cổ Lỗ Y nghiêng đầu, lắc đầu, cô kỳ hai tiếng.

Tiêu Bắc nghe hiểu, nhưng lại không hiểu cái gì gọi là “Đao bán long?”

Lúc này, chợt nghe tiếng người phát ra phía sau, “Không phải Long tộc bình thường, mà là siêu hỗn huyết của Dao Xi tộc với Long tộc.”

Tiêu Bắc bị giọng nói đột ngột phát ra làm cho giật mình, giọng này rất quen tai, nhìn lại, thấy được Lam Minh đứng ở sau lưng... đương nhiên, không biết từ lúc nào.

“Anh tới hồi nào?” Tiêu Bắc cảm thấy không tin nổi.

Lam Minh chỉ chỉ phù chú thủ hộ trên tay mình và Tiêu Bắc, “Lúc này có phải người sợ không?”

Tiêu Bắc có chút xấu hổ, nhìn nơi khác, “Không a.”

“Xạo quá đi.” Lam Minh nhéo nhéo sau gáy cậu, “Người sợ thì ta sẽ nhận được cảm giác rất mãnh liệt, trong vòng ba giây ta có thể tới rồi.”

“Thiệt hay giả?” Tiêu Bắc tiến tới nhìn đồ văn trên tay Lam Minh, chỉ thấy màu sắc thực sự biến đổi.

“Đúng rồi, Đạo Xỉ tộc là cái gì?” Tiêu Bắc có chút khó hiểu.

Lam Minh cúi đầu, há mồm nhe răng cho Tiêu Bắc xem.

Tiêu Bắc thấy được răng nanh nhọn nhọn, nhú mào, “Làm gì chứ? Răng trắng thì giỏi a.”

Lam Minh bật cười, nói với Cổ Lỗ Y, “Cổ Lỗ Y, cho Tiêu Bắc xem răng nanh của người.”

Cổ Lỗ Y tiến qua, hé miệng, một hàng răng sữa... vẫn chưa mọc đủ, chỉ là răng nanh dài hơn mấy cái khác, mọc ra hai cái đầu nhọn, khỏi nói, cực kỳ dễ thương.

“Ma vật đại thể đều có răng nanh, răng chia làm hai loại, kiếm xỉ và đao xỉ.” Lam Minh nói, “Ví dụ như Khế Liêu, Huyết tộc, loại hay dùng răng nanh chọc thủng da đối thủ, sau đó lại xé thịt hay trực tiếp hút máu, đó là kiếm xỉ.”

“Ừm, rất ấn tượng.” Tiêu Bắc cảm thấy có lý.

“Mà cái loại thô lỗ thô bỉ như Sphinx, hàm răng dùng để trực tiếp cắn nát xương cốt đối phương, xé rách da thịt... gọi đao xỉ.” Lam Minh nói, gõ gõ cằm, “Trong ma tộc, đại thể là kiếm xỉ, đao xỉ thì ít hơn.”

Tiêu Bắc suy nghĩ một chút, “Nga... là siêu hồn huyết của Long tộc và Dao Xỉ tộc a... Khó trách tôi hình như loáng thoáng thấy được một thanh đao, nhưng tại sao đều là Dao Xỉ tộc, anh ta ngẫu như vậy còn Sphinx lại... dễ thương như vậy?”

“A... Hắt xì!”

Tại EX, Sphinx hắt xì một cái làm tài liệu mà Tiểu Hoa đặt trên bàn bay đầy đất.

Tiểu Hoa hơi bất mãn lườm nó.

“Không cố ý a...” Sphinx dùng đầu lưỡi liếm mũi, “Tự nhiên trên người phát lạnh.”

Tiểu Hoa ngồi xổm xuống nhặt tài liệu, cũng cảm thấy mình hơi hung dữ với Sphinx, dù sao nó cũng không làm gì xấu, bèn ngẩng đầu nói với nó, “Xin lỗi, bởi vì trong lòng có vài việc khó chịu, tâm tình không tốt.”

Sphinx nhướng mi một cái, hai mắt lập tức lòe lòe, nhích tới bày ra vẻ thân mật, “Tiểu Tiểu bé nhỏ... Ngô...”

Còn chưa kịp xấp tới đã bị Khế Liêu ngồi trên sofa xem náo nhiệt đá một cái ngã lăn quay ra đất.

“Làm gì hả!” Sphinx đứng lên rống Khế Liêu một tiếng, “Thằng quỷ chán sống, dám đá vua bách thú à?”

“Hả?” Khế Liêu biếng nhác nhướng mi lên, nhìn nó một cái, cười nhạt, “Gì?”

“Khụ khụ.” Sphinx nghĩ Khế Liêu không dễ chọc, quan hệ lại cực thân thiết với Lam Minh, thanh niên mà, thôi đi, không thèm tính toán với người, lại tiếp tiếp bò lên, giương mắt lảo liên ngắm Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa nghĩ Sphinx như vậy thật đáng thương, bèn vươn tay vỗ đầu nó nói với Khế Liêu, “Sao lại đá nó, vốn cũng không phải lỗi của nó, là tôi tâm tình không tốt.”

“Tiểu Hoa.”

Lúc này Bạch Lâu đang tra tư liệu trên máy vi tính gần đó ngẩng đầu lên hỏi anh, “Tại sao tâm tình không tốt?”

“Ô... Các đối tác đều chết cả, kế hoạch không thể tiếp tục tiến triển, rất nhiều chuyện phiền toái!” Tiểu Hoa đem tư liệu tương quan và báo chí ngày hôm nay đều ném lên bàn, “Vụ án giết người chưa điều tra ra, tài sản bọn họ đều tư gì đó đều bị tạm khóa, thật phiền! Hơn nữa người nhà còn đòi nhận di sản, đợi lúc trả hết tiền vay đầu tư, nợ nần và di sản ít nhất cũng phải nửa năm, nhưng dự án của chúng tôi phải làm xong trong hai tháng tới! Mặt khác, không biết tình huống vay ngân hàng của những người đó như thế nào, cổ phiếu thì lại rối tinh rối mù, cổ đông công ty tan rã, không biết có tuyên bố phá sản hay không, chúng tôi có thể sẽ tổn thất rất nhiều.”

“Chính là mấy người kia?” Cảnh Diệu Phong sống chết nán lại nơi này chờ Bạch Lâu cùng ăn cơm vừa mới bàn bạc đối sách với Lam Minh, xong rồi đi xuống lầu ngồi chờ ra ngắm nhìn Bạch Lâu. Thấy được tư liệu trong tay Tiểu Hoa, trầm ngâm, “Mấy phú thương gặp bất trắc gần đây?”

“Ừ.” Tiểu Hoa gật đầu, “Tôi rất trông chờ các anh mau chóng phá án, mặc kệ là người hay quỷ cũng được, nhanh chóng chộp tới đi.”

“Vậy cậu quen những người đó?” Cảnh Diệu Phong hỏi, “Có thể đánh giá một chút không?”

Tiểu Hoa thu dọn tài liệu, ném lên bàn, chậm rãi thốt ra một câu, “Cạn bã trong ác ôn, bại hoại trong cạn bã, đồ chết tiệt trong bại hoại!”

Mọi người trầm mặc một hồi, đều há to miệng, “Woa nga... Cặn bã đến không thể nào cặn bã hơn.”

“Mấy người này quả thật nhân phẩm không tốt lắm.” Lúc này, Lưu Tầm từ trên lầu đi xuống, đi tới bên cạnh Tiểu Ái.

Tiểu Ái đang ngồi bên cạnh Phong Danh Vũ xem quần áo mới thiết kế. Cô rất am hiểu về quần áo, thưởng thức cũng rất đặc biệt, hơn nữa không biết trước đây có từng học tập chưa, nhưng vẽ tranh rất đẹp.

Phong Danh Vũ nghĩ cô là một nhân tài, hơn nữa gần đây đang an thai, bèn nhờ cô tới hợp tác, cùng nhau thiết kế quần áo cho nhãn hiệu của mình. Tiểu Ái và cô rất hợp nhau, hai người cả ngày đều chụm đầu thiết kế tới thiết kế lui.

Khế Liêu ngồi trên sofa, đang băng bó cho một chú sói con. Nhóc này mấy ngày trước chơi đùa quá hăng hái, không ngờ lại lăn từ trên cầu thang xuống gãy một chân, bị bắt phải cố định xương nửa tháng, hôm nay xương đã sắp liền, Bạch Lâu hốt thảo dược cho nó, Khế Liêu đang đổi thuốc.

Nghe được Lưu Tầm nói, Khế Liêu cười nhạt một tiếng, “Bị người chê là nhân phẩm tồi tệ, không biết là may mắn hay bất hạnh đây.”

Lưu Tầm khẽ nhún mày... Mấy ngày nay gã ở đây, quả thật có thể cảm thấy mọi người không quá hữu hảo với mình.

Mà những người khác cơ bản đều khách khách khí khí, dù sao cũng là khách, duy độc Khế Liêu này, hình như chướng mắt với gã, thường xuyên châm chọc.

“Uy, cậu có ý gì?” Lưu Tầm dạo này nén đầy một bụng âm ức, liền đi tới bên cạnh Khế Liêu.

Khế Liêu ngẩng mặt nhìn gã một cái, mỉm cười. Sói con trong lòng hướng Lưu Tầm nhe răng... Dù sao cũng không phải sói con bình thường, mà là người sói đó nha, cặp mắt bất ngờ phiếm đỏ khiến Lưu Tầm chùn bước.

“Được rồi.” Tiểu Hoa vỗ vỗ Khế Liêu, Khế Liêu vươn tay nhẹ nhàng nhéo tai sói con nọ, sói nhỏ lập tức khôi phục lại trạng thái ngây ngô hừ hừ vô cùng thân thiết, tiếp tục cọ Khế Liêu.

Lưu Tầm có chút chán nản, đi tới một bên ngồi xuống. Lúc này, Tiểu Ái hình như hơi chút đói bụng, nhìn Long Tước.

“Pizza dinh dưỡng và sữa tươi được không? Ăn lót bụng trước, chờ bọn Tiêu Bắc về sẽ ăn cơm tối luôn.” Long Tước đã chuẩn bị thức ăn cho Tiểu Ái, đi tới lấy cho cô, Lưu Tầm vội chạy tới rót nước cho Tiểu Ái.

Tất cả mọi người không nói lời nào, luôn cảm thấy Lưu Tầm nhiệt tình tới đáng nghi.

Phong Danh Vũ cất lại mấy thứ trên bàn, bảo Tiểu Ái ăn xong rồi đi nghỉ ngơi một chút.

Được mọi người tử tế che chở, Tiểu Ái rất xấu hổ.

Khế Liêu lại quần một cái túi nhựa chống thấm nước trên đùi sói nhỏ, đứng lên, mang theo năm con sói khác lên lầu... đến phòng tắm.

“Ai.” Long Tước lắc đầu, “EX có phụ nữ thì tốt rồi, chí ít không cần một mình tôi làm vú em.”

Tất cả mọi người bất đắc dĩ thở dài, chỉ có Tiểu Ái vừa ăn vừa cười khúc khích, có lẽ bởi vì có được một hồi ức tốt đẹp hạnh phúc, cho nên Tiểu Ái vô cùng vui vẻ.

Tiểu Hoa đứng lên, mang tư liệu về thư phòng.

Cảnh Diệu Phong thì lại tiếp tục hỏi Lưu Tầm, bảo gã tí mĩ nói một chút về mấy phú thương kia, bọn họ có cùng nhau làm gì, xảy ra chuyện gì, quan trọng nhất là đã làm mích lòng những ai.

.

Sau khi cất lại tài liệu, Tiểu Hoa chuẩn bị xuống lầu, đi qua phòng Khế Liêu, chợt nghe bên trong có tiếng nước ào ào. Phòng tắm của Khế Liêu là đặc chế, bởi vì thường hay tắm cho sói con.

Tiểu Hoa hiếu kỳ đi vào, chỉ thấy cửa phòng tắm khép hờ, trong bồn tắm lớn, năm chú sói con bơi qua bơi lại, Khế Liêu đang ở trần, ấn giữ một con sói nhỏ đang liên tục phá phách mà thoa sữa tắm.

Tiểu Hoa tựa bên cửa nhìn, Khế Liêu ngược mắt nhìn anh, “Uy, đừng rình xem bạn nhỏ tắm.”

Tiểu Hoa bật cười hỏi, “Nè, sao cậu lại ghét Lưu Tầm như vậy.”

“Thằng đó nhìn hèn.” Khế Liêu hời hợt nói, “Không ghét nó ghét ai.”

“Còn nguyên nhân nào khác không?” Tiểu Hoa hỏi.

Khế Liêu buông bông tắm, đem đặt sói nhỏ đã tắm xong sang một bên, mở vòi sen, tắm sạch xà phòng cho nó.

“Người muốn biết?” Khế Liêu quay đầu nhìn anh.

Tiểu Hoa gật đầu.

Khế Liêu suy nghĩ một chút, vẫy tay gọi anh, ý bảo đi tới... thuận tiện đóng cửa lại, hình như rất thần bí.

Tiểu Hoa hiểu kỳ, tự nhiên làm theo, đi tới bên cạnh hẳn, Khế Liêu ra hiệu bảo anh cúi đầu.

Tiểu Hoa khom lưng cúi đầu.

“Lưu Tầm kia a...”

“A!”

Tiểu Hoa đang chuẩn bị lắng nghe, không ngờ Khế Liêu lại ôm gọn thắt lưng mình nhấn vào trong nước... Ừm một tiếng.

Tiểu Hoa và đám sói nhỏ ướt sũng.

Đám sói nhỏ hình như cũng vui vẻ, tiến tới bắt đầu vờn đầu lưỡi phấn hồng liếm mặt Tiểu Hoa, Khế Liêu thì lại ở một bên cười to.

Tiểu Hoa tức giận không chịu được, đứng lên toàn thân ướt nhẹp, tây trang cao cấp đều là nước, tức giận giơ chân đạp Khế Liêu, “Muốn chết, cậu mấy tuổi rồi hả?! Đá chết cậu!”

Khế Liêu tránh sang một bên, vừa xách một con sói nhỏ lên tắm.

Tiểu Hoa bất đắc dĩ, cả người đều ướt cũng không còn cách nào, bèn nói, “Đi lấy cho tôi một bộ áo ngủ tới đây!”

Khế Liêu nhin cười, đặt sói con vào trong bồn tắm lớn để bọn nó chơi đùa, đi ra ngoài lấy áo ngủ cho Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa lắc đầu, đi tới dưới vòi sen, mở nước nóng, cởi bộ đồ ướt sũng ra, chợt nghe đám sói con gần đó tru lên ngao ngao.

Tiểu Hoa có chút bất đắc dĩ, lấy một mảnh khăn mặt che đi thân dưới, đám sói con kia lại hì hụi lắc đầu, giống như bảo anh cởi hết ra đi, Tiểu Hoa

tự nhủ... Mẹ của đám người sói này đúng là yên tâm đem con mình cho cái tên Khế Liêu này nuôi a.

Khế Liêu mở tủ, tục tung tìm một bộ áo ngủ, quay người đi tới phòng tắm, đẩy cửa, “Uy, áo ngủ!”

...

Trong phòng tắm hơi nước dày đặc... hoặc là do thời tiết quá nóng, cảnh xuân đẹp, lại có thể là do hôm nay là đêm trăng tròn, đám Lang tộc ai cũng đều khá hưng phấn.

Nói chung, trong những cơ duyên tầng tầng trùng hợp, Khế Liêu ngược mắt, thấy được Tiểu Hoa đang ngẩng mặt nhắm hai mắt vuốt mái tóc... Tóc đen, lưng, hai chân, tất cả đều vừa đều đẹp, duy độc mảnh khăn quăn bên hông, có vẻ hơi chút dư thừa.

Nghe tiếng gọi của Khế Liêu, Tiểu Hoa quay lại, anh cầm chiếc khăn bên cạnh lau mặt, vươn tay nhận áo tắm trong tay Khế Liêu, tắt nước lau mình, xoay lưng cởi chiếc khăn bên hông ra... Trong nháy mắt đó chợt nghe được Khế Liêu hít sâu một hơi.

Nhưng rất nhanh, áo tắm đã được phủ thêm.

Tiểu Hoa thắt dây lưng, quay đầu lại đi ra ngoài, chỉ để Khế Liêu đang hóa thạch đứng đó, lắc đầu, không biết hẳn đang làm gì nữa. Vòng qua Khế Liêu đi tới cửa, Tiểu Hoa cũng không suy nghĩ nhiều, lau khô hơi nước trên mắt kính rồi đeo lên, nói, “Tắm mau lên, sấy khô rồi đi ăn.”

Chờ Tiểu Hoa đi, Khế Liêu mới hồi phục tinh thần, liền cảm thấy tim đập dồn dập, cả người mất tự nhiên, còn cảm thấy hô hấp thật khó, đi tới bên bồn tắm ngồi xuống thở dốc.

“Ngô?”

Khế Liêu phục hồi tinh thần lại, thấy mấy chú sói con đang đồng loạt chen nhau tựa vào thành bồn tắm, híp mắt nhìn hằm.

“Khụ khụ.” Khế Liêu ho khan một tiếng, trên mặt hơi ửng hồng, “Cũng... rất là đẹp nga?”

“Ô ~~” Đám sói con nhao nhao.

“Cười con khi á!” Khế Liêu lao tới chộp chúng nó, “Không được cười! Tắm!”

...

Tiểu Hoa trở về phòng thay một bộ quần áo khác đi ra, chợt nghe trong phòng Khế Liêu, đám sói con “Ngao ô ngao ô” gọi không ngừng. Bất đắc dĩ lắc đầu, nghĩ tuổi tâm lý của Khế Liêu hình như cũng không đủ lớn, liền xoay người đi xuống lầu.

...

“Thật sao?”

Trên hành lang trước cửa phòng luyện tập, Tiêu Bắc nghe người áo đen kể lại mọi chuyện thật ngắn gọn, bình tĩnh, “Thì ra là như vậy...”

“Vụ án này thật đúng là kỳ quặc.” Lam Minh nói với Tiêu Bắc, “Vừa nãy Cảnh Diệu Phong cũng nói với ta, mấy vụ án mạng này, tuy đều xuất hiện thi thể bị chặt thành khối, nhưng duy nhất bất đồng chính là, lần đầu tiên là bị cắt khối không theo quy tắc, giống như bị nổ, lần sau thì bị cắt thành khối vụn.”

“Tiêu Bắc!”

Lúc này, xuất hiện vài đường móng vuốt rạch trong không trung, cảnh tượng Domi đi tới xuất hiện trước mắt, Phong Tiểu Vũ đi theo phía sau.

“Tôi lập kết giới.” Người áo đen thấp giọng nói, “Biết ngày đó tại sao không thấy Tiểu Ái rồi chứ?”

“Nga!” Tiêu Bắc thoáng cái hiểu ra, thảo nào! Thì ra lúc đó cậu với Tiểu Ái đang ở hai không gian khác nhau, đương nhiên là hai bên không nhìn thấy nhau rồi! Không cần hỏi, camera chắc chắn cũng bị động tay.

“Chuyện gì xảy ra?” Phong Tiểu Vũ thắc mắc.

Tiêu Bắc lắc đầu, “Vụ án có tiến triển...”

“Đúng rồi.” Lam Minh nhìn người áo đen, “Người tên gì?”

“Đao Tù.” Người áo đen trả lời.

“Woa...”

Phong Tiểu Vũ và Tiêu Bắc đồng thanh cảm khái, “Tên ngẫu quá!”

Lam Minh và Domi lập tức sinh ra ý thức nguy cơ.

“Nhưng tại sao lại lấy cái tên như thế a? Còn Tù...” Phong Tiểu Vũ nhú mày, “Hình như không quá may mắn.”

“Cô kỹ!” Cổ Lỗ Y giơ tay, chỉ lên chiếc sừng như ẩn như hiện trên đầu người nọ.

“Bị người phát hiện rồi.” Đao Tù có chút bất đắc dĩ, vươn tay nhẹ nhàng vén lên mái tóc đen, lộ ra chiếc sừng nhọn, chỉ thấy trên chiếc sừng màu đen, có một chú phù cổ quái màu đỏ tươi, bên dưới có một dãy số.

“Kẻ bị vứt bỏ?” Lam Minh mở to hai mắt, “Người dĩ nhiên là người sống sót duy nhất trong những kẻ bị vứt bỏ!”

Đao Tù nhẹ nhàng gật đầu, “Ừm.”

“Kẻ bị vứt bỏ là sao?” Tiêu Bắc thắc mắc, chỉ vào hoa văn trên chiếc sừng, “Có điều hoa văn kia tôi nhận ra, trong Vũ Dạ tập có, đó là một ký hiệu không có năng lượng, chỉ là một cái dấu. Người có ký hiệu này, đều bị Ma giới phán tử hình.”

“Không sai!” Lam Minh gật đầu.

“Chuyện của tôi có thể từ từ kể.” Đào Tù ngăn lại mấy người hiếu kỳ kia, “Việc cấp bách...”

“Đúng rồi!” Tiêu Bắc vội đẩy đẩy Lam Minh, “Lam Minh, chúng ta...”

“Yên tâm.” Lam Minh nhẹ nhàng khoát khoát tay, “Ta và Cảnh Diệu Phong đều đã làm rồi, ôm cây đợi thỏ, chờ con mồi tự mình đưa lên, chớp cả tang chứng lẫn vật chứng!”

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Ái Tình A Ái Tình...

Khi bọn Tiêu Bắc trở lại thì dẫn theo một người, điều này khiến cho tất cả mọi người có chút ngoài ý muốn.

“Người là...” Long Tước giật mình, đứng lên nhìn Đào Tù.

Đào Tù cũng thấy Long Tước, anh tháo mắt kính xuống, nhẹ nhàng cúi người chào.

“... Khỏe chứ?” Long Tước cũng vội gật đầu chào lại, “Thật là tốt quá...”

“Cô?” Cổ Lỗ Y vỗ hai cánh ngồi xuống vai Đào Tù, vỗ vỗ vai hẳn.

Đường nhìn của Đào Tù hướng về phía Tiểu Ái đang ngồi bên bàn hiệu kỳ nhìn anh.

Phong Danh Vũ ngồi bên cạnh Tiểu Ái, đột nhiên tiến tới nói nhỏ với Tiểu Ái đang uống sữa, “Tiểu Ái, anh ấy thích cô rồi đó.”

“Khụ khụ...” Tiểu Ái bị sặc sữa tươi, dờ khóc dờ cười nhìn Phong Danh Vũ —— Mới vừa gặp thôi mà.

“Cô nhìn anh ấy đi, có bị điện giật không?” Phong Danh Vũ kề sát tai Tiểu Ái nói nhỏ, “Anh chàng này không tồi.”

Tiểu Ái nhìn cô, nhỏ giọng hỏi, “Cô mới gặp người ta lần đầu, làm sao biết tốt hay không tốt?”

Phong Danh Vũ nhướng mi, “Trực giác a!”

Tiểu Ái có chút bất đắc dĩ, lại liếc nhìn Đào Tù, không lên tiếng, cúi đầu tiếp tục uống sữa, anh chàng này... đúng là rất đẹp trai nha, hơn nữa... rất quen thuộc.

Đào Tù bỗng nhiên quay sang, nhìn Lưu Tầm đang đứng ở chân cầu thang.

Lưu Tầm hiển nhiên rất giật mình quan sát anh một lúc, lại nhìn nhìn bọn Lam Minh, đột nhiên túm lấy Cảnh Diệu Phong bên cạnh, “Hắn chính là hung thủ!”

Cảnh Diệu Phong cả kinh, “A?”

“Hung thủ gì?” Bạch Lâu cũng thắc mắc nhìn gã.

“Chính là tên hung thủ giết người liên tục kia, hắn chính là hung thủ!” Lưu Tầm nói, “Hắn không phải người, các người bắt hắn đi!”

Đào Tù lạnh lùng nhìn gã.

Lúc này, Khế Liêu vừa lúc ôm năm chú sói con vừa sấy khô bộ lông đi xuống, ngược mắt thấy Lưu Tầm kích động đứng chặn đường mình, nhúu mày, “Ê, chó ngoan không cản đường.”

Lưu Tầm lui về sau, chỉ vào Đào Tù, “Các người nhận tiền của tôi rồi đó thôi, giết hắn, hắn tới giết tôi đó.”

Khế Liêu có chút khó hiểu, đi xuống nhìn thoáng qua, phát hiện ra Đào Tù, bèn hỏi, “Ừa? Người không phải là người lúc sáng...”

Đào Tù nhẹ nhàng gật đầu.

“...” Khế Liêu hiểu rõ gật đầu đáp lại, ôm sói con tránh khỏi Lưu Tầm tiếp tục đi xuống dưới, “Người muốn giết hấn a? Ta rất có thiện cảm với người đó, mau ra tay đi.”

“Danh Vũ...” Tiểu Ái không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ cảm thấy bầu không khí khẩn trương, tiến đến bên cạnh Phong Danh Vũ, “Chuyện gì vậy?”

Phong Danh Vũ vỗ vỗ cô, ý bảo không có gì, kéo cô đi tới sofa bên cạnh Sesiêr ngồi xuống, tránh xa Lưu Tầm một chút.

Không biết có phải bởi vì vị trí đó gần Đào Tù hay không... chỉ thấy Tiểu Ái đột nhiên ngẩn người, ngẩng đầu nhìn anh, “Đào Đào...”

Tất cả mọi người nhướng mi —— Đào Đào?!

Tiểu Ái lại ngớ ngàng, cũng không biết tại sao mình lại gọi như vậy, cảm giác rất quen thuộc.

Ánh mắt Đào Tù nhìn Tiểu Ái đã thu lại phần ác liệt kia, thậm chí còn có chút ý cười.

Phong Danh Vũ tiến tới bên tai Tiểu Ái nói, “Gả cho người ta đi, đàn ông tốt đừng bỏ lỡ, bây giờ đàn ông tốt rất ít, và lại hơn phân nửa đều yêu đàn ông cả rồi!”

Tiểu Ái có chút bất đắc dĩ nhìn cô.

“Hung thủ là người.”

Lúc này, Phong Tiểu Vũ chỉ vào Lưu Tầm, “Đừng có vu oan cho người khác...”

“Tôi... Nếu như tôi là hung thủ, tại sao lại đi giết bản thân mình chứ!” Lưu Tầm hô lên, “Tôi cho các người tiền, vụ án cũng ủy thác lại, các người

phải làm việc cho tôi! Giết hắn!”

“Woa...” Phong Danh Vũ lắc đầu, “Gặp nhiều thằng hèn, chưa gặp đứa nào hèn như mày a!”

Lưu Tầm sửng sốt.

“Lưu Tầm.” Miêu Tiêu Bắc cũng không nhịn được nữa, nói, “EX không phải tổ chức nhận tiền thì làm việc cho người khác, chúng tôi là trinh thám, hợp tác với cảnh sát, không phải tập đoàn sát thủ! Cậu không thừa nhận cũng vô dụng, Đao Tù đã nói hết với chúng tôi.”

Lưu Tầm xoay người định chạy, ở đây làm gì có chỗ cho gã chạy a... Sphinx rống lên một tiếng, Lưu Tầm trượt chân, ngã lảo đảo từ trên lầu xuống... Bị Sphinx giơ chân lười biếng giẫm lên, gã sợ tới mức hai mắt trợn trừng.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì a?” Sesier hỏi mọi người.

Đao Tù chậm rãi đi tới bên cạnh Tiểu Ái, chỉ chỉ cái bụng của cô.

Tiểu Ái không rõ.

Đao Tù thấp giọng hỏi, “Anh nghe một chút được không?”

Mặt Tiểu Ái đỏ bừng, Đao Tù đã khom lưng tiến tới gần cái bụng Tiểu Ái mà nghe, sau đó, ngồi thẳng lên gật đầu, vươn tay nhẹ nhàng xoa lên huyết thái dương của cô, đầu tiến tới,蹭 nhẹ lên trán Tiểu Ái một cái.

Tiểu Ái liền khựng lại...

Một lát sau, Đao Tù buông cô ra.

Ánh mắt Tiểu Ái lập tức thanh minh lên, đã không còn khờ dại lúc trước.

“Chuyện gì vậy?” Tiêu Bắc hỏi Lam Minh.

“Ký ức của Tiểu Ái vốn bị Đao Tù niêm phong lại, bây giờ đã mở ra.”

“Đao Đao...” Tiểu Ái bổ nhào tới ôm Đao Tù, “Anh không sao chứ?”

Đao Tù lắc đầu, nhẹ nhàng sờ sờ tóc cô, đảo mắt liếc nhìn Lưu Tầm, nói khẽ với Tiểu Ái, “Những tên đó đều chết cả rồi.”

Tiểu Ái cả kinh, ngược mắt nhìn anh, “Anh giết bọn họ?”

“Không phải anh.” Đao Tù lắc đầu, chỉ chỉ Lưu Tầm trên mặt đất, “Hắn.”

Tiểu Ái xoay mắt nhìn Lưu Tầm, hình như có chút khó hiểu.

“Ai.” Khế Liêu đem bọc nhựa bọc trên đùi chú sói bị thương tháo xuống, hỏi Lam Minh, “Chuyện gì xảy ra a?”

“Người tự nói đi.” Lam Minh nhìn Đao Tù.

Đao Tù gật đầu, “Tôi là kẻ bị vứt bỏ, thời thái cổ từng có một chiến dịch tàn sát siêu hồn huyết, những siêu hồn huyết chúng tôi đều bị thần ma công kích, hầu như đều diệt vong không còn... Tôi là người duy nhất may mắn còn tồn tại, bởi vì có người cứu tôi.”

Tất cả mọi người sững sốt nhìn anh, “Ai có bản lĩnh lớn như vậy a?”

Đao Tù đột nhiên giơ tay chỉ Tiêu Bắc, “Đại vu sư giống hệt như cậu.”

“...” Phong Tiểu Vũ nhin không được mở miệng cảm khái, “Bắc Bắc, đời trước anh làm thiệt nhiều chuyện tốt.”

Tiêu Bắc hơi xấu hổ.

“Hắn làm thế nào cứu được người?” Long Tước hiếu kỳ, “Nhưng đúng là đã giúp Long tộc bảo lưu lại siêu cấp huyết mạch ngoài bạch long.”

“Đao bán long là rất trân quý sao?” Tiêu Bắc hỏi Long Tước.

“Là Đao Xi tộc trân quý.” Sesier nói, “Đao bán long hỗn huyết giữa rồng và Đao Xi tộc là cực kỳ lợi hại, trước đây Lucifer từng nhắc tới, có một vài nhân vật, bởi vì quá mức cường đại nên khiến các giới cảm thấy có nguy cơ, cho nên thần ma quyết định diệt trừ bọn họ, nhổ cỏ tận gốc.”

“Đại Tể Ti vô cùng tốt, lúc đó tôi còn rất nhỏ, người ấy niêm phong giấu tôi vào trong thần miếu đồ nát cổ đại, nương nhờ vào một cái giá nến.” Đao Tù nói, “Tôi ở trong đó đã đọc rất nhiều sách, nhưng thủy chung chỉ là hỗn phách, thân thể thật sự không thoát ra được. Bởi vì người đó cho tôi cách giải phù chú rất đặc biệt —— Khi tôi yêu người khác, tôi có thể hoàn toàn được giải phóng khỏi giá nến.

“Tốt khi gì.” Khế Liêu bĩu môi, “Nhất người trong miếu, bảo người yêu ai chứ? Tượng phật hả.”

Tiểu Hoa đập hấn một cước, bảo hắn đừng nói nữa.

Nếu đổi thành ngày trước, Khế Liêu khẳng định sẽ tranh luận, nhưng hôm nay thật là kỳ lạ, Khế Liêu thấy người đá mình là Tiểu Hoa, không những không cãi lại mà còn cúi đầu thẹn thùng, điều này làm cho Tiểu Hoa kinh hãi, tự nhủ... Ăn nhầm cái gì rồi à? Bụng bị đau?

“Sau đó tôi bị một tên trộm mộ đào ra, bán cho một phú thương, cũng chính là ông nội của Tiểu Ái.”

“... Thảo nào lại có tiền như vậy, là con gái nhà giàu sao?” Tiêu Bắc hỏi.

Tiểu Ái hơi xấu hổ gật đầu, “Hm, gia tộc tương đối giàu có, lúc còn rất nhỏ, ba mẹ gặp tai nạn giao thông qua đời, luôn là ông nội chăm sóc tôi. Lúc mười tám tuổi, ông nội bị bệnh nặng, tôi kế thừa toàn bộ di sản, ông lập quỹ bảo hiểm để đảm bảo cuộc sống sau này của tôi... còn cho tôi cái giá cầm nền kia, nói nó có thể bảo vệ tôi, khi đối mặt với nguy hiểm, lúc nào tôi cũng ôm nó.”

Tất cả mọi người nhướng mi... Ai nha, ông nội này đúng là tinh mắt a.

“Ông nội của Tiểu Ái là người có siêu linh lực.” Đào Tù nhìn nhìn Phong Danh Vũ, “Giống như cô ta, ông có thể cảm nhận được sự tồn tại của tôi, đồng thời trước khi chết đã nói với tôi, bảo tôi chăm sóc cho cháu gái duy nhất của ông.”

“Kiềm cả huyền nghi, lãng mạn, kinh khủng đủ nguyên tố, chuyện này nghe không tồi a.” Phong Danh Vũ bảo Tiểu Hoa mau chóng ghi lại, mai mốt làm phim!

“Sau đó Tiểu Ái vẫn mang theo tôi, dần dần, tôi không có cách nào rời mắt khỏi cô ấy.” Đào Tù nói, “Nhưng tôi không biết nên làm thế nào rời khỏi giá nền này. Cho đến một ngày, có một người đàn ông muốn vô lễ với cô ấy... tôi muốn bảo vệ cô ấy, vừa nóng nội thì tự nhiên thoát ra.”

“Hm, thật ra lúc nhỏ tôi cũng cảm nhận được sự tồn tại của anh ấy.” Tiểu Ái rất hạnh phúc mà gật đầu, “Kẻ kia chính là trợ lý của ông nội, hắn ta xông vào nhà tôi, muốn vô lễ, tôi đang chạy, đột nhiên Đào Đào xuất hiện. Đánh cho hắn một trận thật thảm, hắn ta bỏ chạy rồi sau này cũng không dám đến gây phiền nữa... Sau đó chúng tôi đã yêu nhau. Coi như là nhất kiến chung tình, có điều lần đầu tiên gặp nhau đã cảm thấy không hề xa lạ, giống như đã quen nhau rất lâu.”

Tiểu Ái nói mặt đỏ bừng.

Mọi người nhường mi một cái, nhìn Đào Tù —— Nhìn không ra nha, cứng nhắc như tảng đá, thì ra năng suất như vậy.

Lam Minh gãi gãi đầu, cùng Cảnh Diệu Phong liếc nhìn nhau, đều ho khan một tiếng, chột nghe Sphinx lạnh lạnh nói, “Hà, mấy đứa trông thành thật thì đứa nào cũng hiểm, mấy đứa trông không thành thật thì đứa nào cũng cù lần!”

Lam Minh bất đắc dĩ, thở dài.

Cảnh Diệu Phong hỏi tiếp Đào Tù, “Tại sao Lưu Tầm lại muốn giết những phú thương kia? Làm sao gã làm được?”

Đào Tù nói, “Tôi và Tiểu Ái lâu ngày sinh tình, tôi vốn không dám để cô ấy mang thai, hơn nữa một khi sinh ra Long tộc, người mẹ sẽ ma hóa, rất nguy hiểm.”

“Thật không?” Tiêu Bắc hỏi Lam Minh.

Lam Minh cười, “Vốn là thế, nhưng có người thì tất cả đều thay đổi!”

Tiêu Bắc nhẹ nhàng đập hấn một cái.

Đào Tù gật đầu, “Một ngày nọ, Tiểu Ái đột nhiên nói sùng bái một vũ giả, tôi hơi lưu ý, liền thấy được poster của các cậu.” Nói rồi chỉ vào Tiêu Bắc, “Sau khi tôi nhìn thấy cậu, liền nghĩ ông trời quả nhiên rất tốt với tôi. Tiểu Ái mang thai với tôi mà nói là một chuyện có ý nghĩa lớn lao. Đầu tiên là chúng tôi có một đứa con, mặt khác, sau khi ma hóa, có cậu giúp thanh lọc linh hồn, cô ấy sẽ không nhập ma, mà sẽ có thần lực hộ thể... Điều này nghĩa là...”

“Tiểu Ái có thể cùng người sống mãi, vĩnh viễn không già không chết đúng không?” Long Tước nói, “Chính xác, thần ma thích nhân loại thật là

đáng thương, nhân loại sẽ dần già đi, nhưng chúng ta thì không, đến lúc nhân loại già đi, chúng ta vẫn cô độc.”

Đao Tù yên lặng gật đầu.

Tiêu Bắc nhìn nhìn Lam Minh, Lam Minh vội nói, “Yên tâm, người sẽ không già cũng không chết.”

“Vậy Domi...” Phong Tiểu Vũ đã nước mắt lưng tròng, Domi cũng an ủi nó, “Đừng sợ, cậu sẽ không sao.”

Phong Danh Vũ há há miệng, “Cái đó... loại này chắc là di truyền hả? Tôi cũng nhận ra từ lúc hai mươi tuổi tới giờ hầu như không hề già đi, một cái nếp nhăn cũng không có.”

Tất cả mọi người bật cười, duy độc Khế Liêu không cười, ngược mắt nhìn Tiểu Hoa bên cạnh đang nghiêm túc lắng nghe. Muốn Tiểu Hoa vĩnh viễn sống bất tử, phương pháp chỉ có một...

“Vì vậy, tôi nói cho Tiểu Ái biết suy tính của mình.” Đao Tù nói, “Tiểu Ái đồng ý, chúng tôi thành công có em bé. Sau đó Tiểu Ái đi tham gia tuyển người, chúng tôi đã nghĩ biện pháp này, để Tiểu Ái quen với Phong Danh Vũ, sau đó lại nhờ cô ấy bắt cầu với Tiêu Bắc, xem có thể hỗ trợ hay không. Tôi phát hiện ra sự tồn tại của EX, còn có việc làm của các cậu, cảm thấy các cậu rất thiện lương, nhất định sẽ giúp đỡ chúng tôi.”

“Sau đó thì sao?” Cảnh Diệu Phong hỏi, “Xảy ra chuyện ngoài ý muốn?”

“Ngày đó sau khi tuyển người, Tiểu Ái biểu hiện rất tốt, cô ấy cũng thật cao hứng bảo tôi cùng tới nhà hàng chúc mừng. Tôi một mực giúp đỡ Tiểu Ái làm ăn, lúc lái xe chạy ra, vừa lúc trên đường kẹt xe.” Đao Tù lắc đầu, “Chờ khi tôi chạy tới nhà hàng, đã không thấy Tiểu Ái đâu nữa, gọi điện

cũng không ai bắt máy. Tôi đi xem camera lưu trữ, phát hiện cô ấy bị mấy tên đàn ông kéo lên xe ở ven đường.”

“A...” Phong Danh Vũ hít sâu một hơi.

“Chính là mấy tên phú thương đã chết kia?” Cảnh Diệu Phong nhú mày, “Bọn họ đúng là không phải lần đầu tiên làm loại chuyện dơ bẩn này.”

“Ta biết người đầu tiên đã chết như thế nào rồi.” Long Tước gật đầu, “Ma thai một khi đã hoài thai, sẽ có cùng tư duy với cơ thể mẹ, đồng thời có ý thức cường liệt muốn bảo vệ cơ thể mẹ... một khi cơ thể mẹ cảm nhận được nguy hiểm và sợ hãi, nó sẽ phát cuồng.”

“Không sai.” Đào Tù gật đầu, “Lúc đó Tiểu Ái rất sợ hãi, cho nên hoàn toàn không thể khống chế cảm xúc khiến thai nhi phát cuồng, đợi khi tôi tìm được cô ấy, trước mắt cô ấy có một gã đàn ông bị nổ tung, mà những kẻ khác đã đào tẩu. Nhưng thai nhi còn đang phát cuồng không thể bình tĩnh, muốn thương tổn tất cả những ai tới gần Tiểu Ái, cho nên tôi tạm thời xóa bỏ tất cả ký ức của cô ấy, dùng ánh nắng ấm áp thể vào, như vậy em bé có thể dần dần an tĩnh lại.”

“Thật là tri kỷ!” Phong Danh Vũ vẻ mặt tán thành, “Quả nhiên là đàn ông tốt!”

“Trong mấy người này, có Lưu Tầm không?” Cảnh Diệu Phong hỏi Tiểu Ái.

Tiểu Ái nhẹ nhàng gật đầu, nói, “Ừm... Có ở, lúc người nọ kéo tôi, tôi rất sợ hãi, đột nhiên, người nọ nổ tung.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, thảo nào trên người Tiểu Ái có dấu vết bị kéo xiết, đúng là có người muốn làm chuyện xấu với cô, có điều hiển nhiên là không thành công, đứa con đó là của Đào Tù, không phải ác ma, hoàn toàn là người tình ta nguyện tình chàng ý thiếp nha.

“Sau đó thì sao?” Cảnh Diệu Phong hỏi.

“Anh ta.” Tiểu Ái chỉ Lưu Tầm, nói, “Anh ta thật ra không có tham dự, còn khuyên những người đó đừng đùa, nhưng sau khi người nọ chết, anh ta đột nhiên nói tôi là quý, sau đó đều bỏ chạy.”

Đao Tù nói tiếp, “Tôi sợ bọn chúng làm lộ ra, ảnh hưởng Tiểu Ái, cho nên sau khi mang Tiểu Ái về nhà, bèn đi tìm bọn chúng... Nhưng Tiểu Ái tỉnh lại sớm hơn sự tính toán của tôi, mà lại đi ra ngoài một mình.”

Mọi người cũng bó tay, hơn nữa Đao Tù còn xóa đi toàn bộ ký ức của Tiểu Ái, cũng may không có người nào đó hoàn toàn không quen đột nhiên nháy ra nói là tình nhân của cô, cũng tội cho anh mấy ngày nay vất vả.

“Tôi dẫn đường cho Tiểu Ái tới nhà hát, để em ấy gặp Miêu Tiêu Bắc, về mặt khác thì truy tìm bọn chúng. Lưu Tầm lại trùng hợp gặp được Tiểu Ái giữa đường, hơn nữa... kỳ thực hẳn cũng có linh lực.”

Tất cả mọi người sửng sốt, nhìn Lưu Tầm, Lưu Tầm lúc này đang nằm gần cái miệng đỏ lòm của Sphinx, không nói được một câu.

“Có thể Lưu Tầm quen một vài người của ma giới, sau khi được cố vấn đã biết chuyện ma thai, cho nên hẳn muốn lấy Tiểu Ái về nhà, có được ma thai.” Đao Tù lạnh mặt, “Như vậy là có thể lợi dụng năng lực cường đại của con chúng tôi muốn làm gì thì làm.”

Mọi người lúc này rốt cuộc cũng hiểu ra, vì sao Lưu Tầm lại ân cần với Tiểu Ái như vậy.

“Hẳn tìm được poster của các cậu trong túi xách của Tiểu Ái, khu vui chơi đó hẳn cũng có cổ phần, cho nên biết các cậu có vé, lúc diễn ra Carnival khẳng định sẽ đi, vì vậy mới nghĩ cách lợi dụng các cậu giết chết tôi.” Đao Tù nói, “Đầu tiên hẳn thuê vài tên sát thủ ma giới giá rẻ, giết chết mấy phú thương biết chuyện kia đồng thời chế tạo thành ma thai làm, để

dẫn đi lực chú ý của cảnh sát. Cùng các cậu một chỗ, là vì muốn tránh né sự truy sát của tôi, về mặt khác là vì đuổi theo Tiểu Ái, cuối cùng là muốn lợi dụng các cậu giết tôi.”

“Hm.” Cảnh Diệu Phong gật đầu, hỏi, “Có chứng cứ chính xác không?”

Đao Tù cũng hơi chút bất đắc dĩ.

“A!” Tiêu Bắc đột nhiên nói, “Tôi có cách.” Nói rồi bảo Sphinx, “Sphinx, đưa tôi một sợi tóc của Lưu Tầm.”

Sphinx bứt một nhúm đưa qua, Tiêu Bắc nhận tóc, một tay chạm vào TV, “Bạch Lâu, đừng quên ghi hình!”

Bạch Lâu mở máy quay phim... Tiêu Bắc thuận lợi làm cho hình ảnh tái hiện, tất cả đều giống hệt như Đao Tù nói, hung thủ giết người là Lưu Tầm, còn có những sát thủ ác ma cấp thấp làm việc cho nhân loại.

Cảnh Diệu Phong lấy ra còng tay bắt Lưu Tầm, mọi người chỉnh lý sơ lược đoạn ghi hình, chỉ để lại một đoạn ngắn cảnh giết người, làm chứng cứ. Thân phận của Tiểu Ái và Đao Tù tự nhiên tuyệt đối sẽ không tiết lộ... Tiểu Ái tuy rằng gián tiếp giết người thứ nhất, nhưng lúc đó giết người là phòng vệ.

Vấn đề về Lưu Tầm đều giao cho Cảnh Diệu Phong xử lý, Cảnh Diệu Phong vội vã mang người đi, quả nhiên EX là chỗ tốt a, án tồn đã phá.

Đao Tù và Tiểu Ái cảm ơn mọi người, Đao Tù cũng giải thích, lúc trước anh chỉ là lo lắng, nên đến xem Tiểu Ái, lúc đó Tiểu Ái đang ở EX, anh rất vui, vốn định giải thích, nhưng Lưu Tầm lại vào trong EX, anh không muốn xung đột chính diện cho nên chọn cách giả trang lão Dương gọi điện cho Tiêu Bắc, đến nhà hát kể rõ mọi chuyện.

Chân tướng rõ ràng, vụ án đã kết thúc vào lúc đó.

Mọi người đều vui mừng, Đào Tù thỉnh cầu mọi người cho Tiểu Ái ở lại EX, Phong Danh Vũ cầm cây tăm xỉa răng, “Tiền an thai mắc lắm nha.”

Phong Tiểu Vũ vẻ mặt khinh bỉ, “Chị, cảm động như vậy còn muốn lợi dụng điểm yếu của người ta mà moi tiền?”

Phong Danh Vũ nhướng mi, “Cảm động là một chuyện, moi tiền là chuyện khác nha!” Nói rồi lại nhìn Đào Tù, cong khóe miệng, “Hay là vậy đi? Anh cũng ở lại làm công? Trực tiếp dọn tới đây luôn đi.”

Đào Tù và Tiểu Ái đều sửng sốt.

“Cũng đúng a.” Long Tước chỉ vào Cổ Lỗ Y, “Long bảo bảo trưởng thành bên cạnh Tiêu Bắc vô cùng khỏe mạnh, người lại là người sống sót duy nhất, tuy là siêu hồn huyết nhưng cũng là Long tộc, ở chỗ ta có rất nhiều cô nhi hậu đại của Long tộc, vì tổ tiên của người, người cũng nên dốc một phần lực lượng cho bọn nó chứ ha?” (là tiền đó =.=)

Đào Tù suy nghĩ một chút, gật đầu nói với Long Tước, “Được, xin cho tôi dốc một phần lực lượng.”

Tiêu Bắc vui vẻ, nhìn Long Tước, “Nè, điều này có nghĩ là sẽ có một tiểu long bảo bảo khác sao?”

Lam Minh nhướng mi, “Một năm sau.”

Tiêu Bắc nhìn nhìn Cổ Lỗ Y, cười tủm tỉm nói, “Bảo Bảo!”

Sau đó, Đào Tù và Tiểu Ái dọn tới, EX gia tăng một thành viên, Đào Tù và những người khác ở chung rất thoải mái, sức chiến đấu của EX lại đề thăng một bậc, Tiểu Ái cùng Phong Danh Vũ tập trung thiết kế trang phục thời trang.

Mà khi tất cả mọi người đã sắp xếp ổn thỏa, còn có một người, đang bắt đầu trở nên khác thường —— Khế Liêu.

Lang vương vốn luôn ngốc ngốc yêu đời lại không có tâm sự, dạo này đã trở nên bứt rứt.

Mặt khác, cùng một nhóm bứt rứt, còn có Lam Minh, Domi và Cảnh Diệu Phong.

Hôm nay, toàn bộ EX, ngoại trừ các anh chàng đã trở thành siêu cấp vú em và gần sắp trở thành siêu cấp vú em, thì chính là các anh chàng với nội tâm bứt rứt... Vô tư thoải mái thì chỉ có Phong Tiểu Vũ và Sesier... đương nhiên, còn có Cổ Lỗ Y và Tiêu Bắc bận rộn.

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Ủy Thác Đến Từ Phương Xa, Chiếc Hòm Cổ Quái Và Bức Thư Cổ Quái... Câu Chuyện Quỷ Dị

Sau khi gia đình Đào Tù gia nhập EX, mọi người thường thấy cảnh tượng thế này —— Sáng sớm, Tiểu Ái ngồi bên bàn, Cổ Lỗ Y ngồi trên bàn, hai người quây quần quanh một bàn đầy món ngon mà ăn.

Mọi người đã quen chỗ, về mặt thương nghiệp Đào Tù và Tiểu Hoa đã hợp tác rất nhiều, hai người tính cách gần gũi, trầm mặc ít lời cũng không thích gây chuyện thị phi, cho nên rất tiện làm việc.

EX cũng nghênh đón một tháng ít khách ế ẩm, chủ yếu là dạo này thành phố S đã phá vài vụ án lớn, cho nên cảnh sát trở nên vô cùng dững dĩnh, những phần tử phạm tội khác có lẽ bị kinh sợ, đương nhiên, yêu ma quỷ quái là bị mọi người ở EX làm cho kinh sợ, cho nên đều yên lặng không tiếng động.

Tiêu Bắc năm thời cơ nhàn rỗi trong khoảng thời gian này tỉ mỉ nghiên cứu Vũ Dạ tập, đương nhiên, bởi vì Vũ Dạ tập không được đầy đủ, cho nên cậu chỉ nắm giữ được một phần trong đó... Ngoại trừ một lần nọ lỡ đốt cái đuôi của Sphinx, thì hầu như không phạm sai lầm gì, theo lời Long Tước là —— Thiên tài!

Long Tước dạo này cũng có chút đau đầu, làm ăn không tốt không xấu, tiền chảy vào sổ cũng bình bình, nhưng cứ tiếp tục như vậy cũng không phải cách, tốt nhất là có thể làm chuyện gì đó.

Khi hẳn đề nghị chụp một album tả thực, bị mọi người một phiếu phủ quyết lại còn phải đối lấy ác danh “Đồ tư sản, đồ bóc lột”, sau cùng mọi người EX phát động đình công, đòi quyền lợi hợp pháp —— Nghỉ ngơi và đi nghỉ mát!

Vì vậy, Long Tước cân nhắc chuyện phát tài nửa ngày đành biến thành phân tán tài sản, chỉ có thể bị buộc đồng ý trả phí du lịch.

Mọi người EX ăn mừng, cầm bản đồ tìm nơi đi chơi, Long Tước khuyên mọi người ở trong nước... Nhưng cuối cùng bị lên án là keo kiệt, ngược lại biến thành xuất ngoại du lịch.

Long Tước phiền muộn cầm máy tính bấm tới bấm lui.

Phong Danh Vũ vỗ vỗ hẳn, “Dạo này EX thu nhập không tồi, tôi trả tiền là được.”

Long Tước lập tức vui vẻ ra mặt, cùng mọi người nghiên cứu vấn đề nên đi chơi chỗ nào.

Lúc mọi người ở đây nghiên cứu tuyến đường, bên ngoài truyền đến tiếng chuông cửa.

Bạch Lâu ra ngoài nghênh đón... đó là một người giao bưu kiện. Cầm gói bưu kiện quay vào, Bạch Lâu hỏi mọi người, “Mấy người... ai mua đồ vậy?”

Tất cả mọi người lắc đầu, nói không phải mình.

“Gửi tới từ đâu?” Mọi người tiến tới xem.

Bạch Lâu lật đi lật lại tìm một chút, “Không có địa chỉ a, giống như đặc biệt thuê người gửi trực tiếp.” Nhưng nếu muốn tìm người, thì người giao hàng đã đi mất tăm.

“Mở ra nhìn xem.” Khế Liêu tiến tới mở gói, chỉ thấy bên trong có một chiếc hộp, bên trên có kèm một phong thư.

Trên phong thư có ghi chính xác người nhận là EX.

Bạch Lâu mở thư ra, chỉ thấy bên trong có một tờ giấy, còn có một tấm chi phiếu.

Long Tước thấy một hàng số 0 trên chi phiếu thì hơi quáng mắt, bèn hỏi, “Trong thư ghi cái gì?”

Tiêu Bắc nhận thư, thấy bên trên viết rất ngắn gọn, bèn đọc lên cho mọi người nghe:

“Các vị ở EX, tôi vô ý biết được tin tức về các vị, biết được các vị có năng lực phá giải bất luận bí ẩn gì. Tôi đã cùng đường, cho nên xin nhờ các vị giúp đỡ tôi! Tấm chi phiếu này là thù lao trả trước, chỉ cần các vị giúp tôi giải quyết khó khăn, tôi sẽ trả thù lao gấp mười lần cho các vị. Nếu các vị đồng ý nhận nhiệm vụ này, xin mở chiếc hộp bên dưới ra, nếu không muốn, phiền niêm phong hộp đặt trước cửa, sẽ có người đến thu đi.”

“Gấp mười?” Lam Minh cũng tiến tới đếm số, “Ừm... Người ủy thác này hoặc là một tên ngốc không biết đếm, hoặc là...”

“Người đó thực sự gặp phiền toái lớn cần được giúp đỡ.” Tiêu Bắc nhún vai một cái.

“Nhìn xem.” Long Tước gạt đầu.

Tiêu Bắc nhẹ nhàng mở nắp chiếc hộp bằng gỗ nhãn bên dưới.

Ngoài dự liệu của mọi người, phía dưới cũng không có gì đáng sợ, mà là một phong thư khác, và một chiếc hộp nhỏ hơn một chút.

“Hy vọng bên trong còn một tấm chi phiếu nữa.” Lam Minh nhướng mi mở phong thư thứ hai, phong thư này không có bì thư mà chỉ đơn thuần là một mảnh giấy viết, và một tấm ảnh chụp đặt bên trên.

Đó là một tấm ảnh trắng đen đã cũ, trên ảnh là một cô bé đang mỉm cười, có lẽ khoảng năm sáu tuổi, mắt to mũi nhỏ miệng nhỏ, vô cùng đáng yêu.

Tiêu Bắc hỏi, “Nội dung trên thư là gì?”

Lam Minh đưa thư cho cậu, Tiêu Bắc tiếp nhận, đọc cho mọi người nghe:

“Thật cao hứng khi các vị đã tiếp nhận ủy thác của tôi. Tôi tên là Thomas, quốc tịch Mỹ, sinh ra tại Brazil, hiện tôi đang ở ngoại thành thành phố S này. Cha tôi tại Brazil nhiều năm kinh doanh trang viên, có rất nhiều tài sản. Ông từng tham gia thế chiến thứ hai, cũng mang rất nhiều cô nhi từ trên chiến trường trở về, nuôi trong trang viên. Ông thích trẻ con, điểm này tôi cũng được kế thừa từ ông, năm đó tuy tôi còn rất nhỏ, nhưng tôi cũng thích bọn trẻ, chúng tôi thành lập nên một cô nhi viện, đó là một nơi tràn đầy tình yêu thương, cho đến... hết thảm xảy ra. Đó tuyệt đối là một chuyện khiến người ta nghe được thì kinh sợ đồng thời khiến người ta không thể nào tưởng tượng nổi. Nó vượt qua sức tưởng tượng của loài người, nếu như các vị muốn tiếp tục tìm hiểu, vậy xin hãy mở chiếc hộp bên dưới. Đúng rồi, cô bé trong tấm ảnh này gọi là Maggie, là một trong những cô nhi mà cha tôi mang về, nghe nói là người sống sót ở trại tập trung Auschwitz, câu chuyện này, là thuộc về tôi, cũng thuộc về cô ấy.”

“Cái tên này là biên kịch phim truyền hình chuyên môn dùng chiêu câu khách sao?!” Phong Tiểu Vũ mất kiên nhẫn, “Nói hết một mạch sẽ chết à?!”

Lam Minh nhún nhún vai, mở nắp chiếc hộp thứ hai.

Không khác lắm so với suy nghĩ của mọi người, bên trong lại là một phong thư và một chiếc hộp, chiếc hộp lần này, bằng sắt.

Giữa giấy viết thư, đặt một tấm ảnh chụp.

Ảnh chụp vẫn là trắng đen, là một tấm ảnh gia đình... rất nhiều người, có thể là chụp lúc tốt nghiệp?

Chỉ thấy trong ảnh có hơn hai mươi đứa trẻ, phía sau là vài người phụ nữ da đen dẹt dẹt, ngoài cùng là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi.

Tiêu Bắc tiếp tục đọc thư:

“Xin lỗi, nhất định các vị sẽ nghĩ tôi rất phiền, cố tỏ ra huyền bí, nhưng thực tế cũng chính là như thế. Tôi phân đoạn tự thuật là có nguyên nhân, bởi vì chuyện này thật sự là một cơn ác mộng. Xin hãy xem tấm ảnh đó, người ngoài cùng là cha tôi, đứa bé đội mũ bên cạnh ông, chính là tôi.”

Mọi người dò tìm, khi còn bé rất đáng yêu, người cha thì thật tang thương.

“Đó là tôi sáu mươi năm trước, năm đó mười tuổi, đúng rồi, hôm nay, tôi đã gần đất xa trời.” Tiêu Bắc đọc lên, chặc chặc hai tiếng, “Người này làm văn không tồi a...”

Lam Minh bật cười, hỏi, “Còn gì nữa? Không còn thì ta mở hộp ra đó.”

“Còn.” Tiêu Bắc gật đầu nói, “Đoạn này dài lắm.”

Sesier nằm trên sofa, ôm Cổ Lỗ Y vừa nhào lên người mình sờ sờ xoa xoa, hối thúc Tiêu Bắc mau đọc.

Tiêu Bắc tiếp tục đọc:

“Các vị hãy tìm trong đám trẻ đó... hình dáng của Maggie.”

“Maggie?” Lam Minh và Khế Liêu một đám người tụ cùng một chỗ, nhìn thoáng qua ảnh chụp của Maggie, sau đó đổi chiếu, rồi cuộc, ở góc phòng mé bên phải hàng thứ nhất, thấy được Maggie.

“Hả?”

Bạch Lâu nhú mày nhìn kỹ, hỏi, “Mặt của Maggie sao lại có bóng chồng?”

“Đúng vậy...” Tiểu Hoa nhìn nhìn, “Không giống như bóng chồng, hình như còn có người...”

“Đây là chuyện gì xảy ra?” Phong Danh Vũ không rõ.

“Quý ảnh.” Long Tước đột nhiên nói, “Hiện tượng rất bình thường.”

“Quý ảnh?” Tiêu Bắc rùng mình một cái.

“Lúc chụp hình, cố gắng không dùng flash, dễ thấy những thứ không nên thấy.” Long Tước giải thích, “Từ trường của con người và sinh vật khác loài là bất đồng, linh thể rất dễ lượn lờ quanh thân mình... Cho nên sẽ bị chụp được.”

“Nói như vậy, Maggie này không phải loài người sao?” Phong Tiểu Vũ hiểu kỳ.

Tất cả mọi người trầm ngâm không nói.

“Bắc Bắc, đọc tiếp đi.” Lam Minh nhắc nhở.

Tiêu Bắc gật đầu, đọc tiếp:

“Có thấy cái bóng chồng kia không? Chuyện này bắt đầu nói từ Maggie, các vị có phát hiện, cô ấy đặc biệt nhỏ xinh? Tấm ảnh này, là cha tôi phục hồi lại từ vài chục năm trước, cô bé này đã cùng sinh sống với chúng tôi rất

lâu, tất cả mọi người đang trưởng thành khỏe mạnh, duy độc Maggie... cô ấy không trưởng thành.

Tình cảm của chúng tôi vô cùng tốt, trang viên là ngôi nhà chung của tôi, cha và các bà mẹ màu da đen, bọn nhỏ, các công nhân, cùng nhau sống thật hạnh phúc. Maggie không trưởng thành, ban đầu cũng không khiến chúng tôi sinh nghi, trái lại chúng tôi càng thêm bảo vệ cô ấy. Nhưng chỉ chớp mắt mười năm đã trôi qua, khi chúng tôi đã lớn thành những thiếu niên khỏe mạnh, Maggie vẫn chỉ là đứa bé.

Vì vậy, tất cả mọi người nghĩ Maggie gặp chứng bệnh trẻ mãi không già, hoặc là chứng nhỏ người... cha tôi đã tìm rất nhiều bác sĩ đến trị liệu cho Maggie, thủy chung không cách nào cải tiến. Đồng thời, bọn nhỏ trong nông trang bắt đầu đến trường, ra ngoài. Maggie còn cô đơn trong trang viên. Đợi đến ngày nghỉ mọi người trở về, ai ai cũng vui sướng kể về cuộc sống mới ở trường lớp, dần dần, Maggie không hề tham gia cuộc trò chuyện của chúng tôi, cô ấy bị xa lánh, bỏ quên...

Tôi thường hay thấy cô ấy đứng ở một góc, ôm một con búp bê cũ nát nhìn chúng tôi.

Tất cả mọi người nghĩ cô ấy sinh bệnh, nhưng mà... tôi nghĩ không phải! Maggie không phải sinh bệnh, cô ấy là đặc biệt!

Tôi và Maggie quan hệ khá tốt, tôi vô cùng yêu thương cô ấy, Maggie cũng đặc biệt gần gũi tôi. Tôi cố gắng không lạnh nhạt với cô ấy, nhưng các vị nên biết, điều này vô cùng rắc rối, lúc đó tôi còn trẻ, liều lĩnh lỗ mãng, tôi thỉnh thoảng sẽ làm cô ấy tổn thương.

Maggie luôn gây cho tôi cảm giác. Cô ấy vô cùng ai oán... Xem từ hình dạng, cô ấy chỉ có vài tuổi, nhưng nếu nghiêm túc nhìn vào mắt cô ấy, sẽ phát hiện, cô ấy giống như đã bốn năm chục tuổi.

Maggie cũng không tức giận mọi người, chỉ là mất mát mà thôi, bởi vì tôi vẫn ở bên yêu thương cô ấy.

Nhưng mà, tất cả thay đổi đều bắt đầu vào mùa thu khi tôi mười chín, các vị hãy xem chiếc hộp bên dưới.”

Tiêu Bắc đọc xong, Lam Minh đã sớm chờ không nổi, mở ra chiếc hộp bên dưới, chỉ thấy bên trong là một phong thư, và một chiếc hòm nhỏ.

Mọi người mở thư, đưa thư cho Tiêu Bắc, còn mình thì xem tấm ảnh đặt giữa giấy viết thư —— Đó là ảnh chụp một chàng trai trẻ tuổi và một cô gái Nam Mỹ xinh đẹp, bọn họ mặc quần áo trắng, cầm trên tay bó hoa, giống như chụp vào lễ kết hôn.

“Xin không nên hoài nghi.” Tiêu Bắc tiếp tục đọc, “Những nếp nhăn trên giấy viết thư, là bởi vì nước mắt của tôi tạo thành, mặc dù đã trôi qua nhiều năm, tôi vẫn nhớ đến cô ấy. Cô gái trên ảnh chụp, tên là Michelle – Marilyn, là vợ của tôi.

Lúc mười chín tuổi, tôi thi đậu đại học, đến Chicago du học, tôi rời khỏi trang viên để tới trường. Làm một tên ngốc đến từ nông thôn, không hợp với đô thị rộng lớn tân thời.

Năm đầu tiên, tôi trải qua rất tồi tệ, tôi không thể dung nhập vào trào lưu xã hội, điều duy nhất an ủi tôi, là những bức thư nhận được từ Maggie. Đọc thư Maggie gửi, tôi cảm thấy ấm áp. Rời xa cô ấy, chỉ cần cảm nhận được sự quan tâm và ái mộ từ những trang giấy, là một chuyện rất vui sướng, tôi hồi âm cho cô ấy, chờ đợi cô ấy biến thành một thiếu nữ thanh xuân yêu kiều duyên dáng tư thái thướt tha.

Sau đó, tôi bắt đầu sống dựa vào những bức thư, Maggie cố vũ tôi học tập tri thức, trở nên mạnh mẽ... Tôi nghe theo cô ấy, lúc đó thời gian thư tín truyền tới rất lâu... Tôi thậm chí ngày nghỉ cũng không dám về nhà, bởi vì

tôi sợ nhìn thấy cô ấy còn là một đứa trẻ. Nói thế nào nhỉ, tôi yêu linh hồn cô ấy tha thiết, nhưng thân thể cô ấy, khiến chúng tôi không thể ở bên nhau.

Ngay khi tôi mỗi ngày tha thiết chờ đợi thư của Maggie gửi tới, tôi gặp Marilyn.

Marilyn trẻ tuổi nhiệt tình, là một cô gái có gia giáo và bối cảnh, xinh đẹp, hoạt bát, tràn ngập mị lực. Cô ấy rất tận thời, cho tôi rất nhiều kiến nghị, dẫn tôi tiến vào yến hội của giới thượng lưu, khiến tôi trở thành phần tử tích cực của trường học... Trải qua những trắc trở ban đầu, tôi dần dần phát hiện, câu thông và giao lưu trở nên vô cùng đơn giản. Một năm đó tôi bởi vì cô độc mà hằng hái đọc sách, nắm giữ tri thức, thậm chí nhờ thư từ qua lại với Maggie mà luyện chữ rất đẹp, đều thành chỗ hấp dẫn của tôi. Tôi từ một kẻ không xu dính túi, biến thành thành viên tích cực trong những yến hội. Kèn harmonica và đàn organ học ở quê hương, còn có khiêu vũ, cũng giúp tôi gây nên náo động. Vì vậy... tôi sa vào một sai lầm nghiêm trọng. Đợi khi tôi một lần nữa nhớ tới chuyện gửi thư cho Maggie, đã là nửa năm sau.

Thư của cô ấy tràn đầy lo âu, quan tâm đối với tôi, đương nhiên, còn có hoài nghi... Tôi giống như người chồng bị vợ bắt gian, không dám đọc thư của cô ấy gửi tới... Dần dần, thư của Maggie gửi đến ngừng hẳn, không còn tới nữa.

Tôi dần dần quên đi quá khứ, lâm vào luyện ái điên cuồng với Marilyn, đồng thời sau khi tốt nghiệp, tiếp nhận chúc phúc của các bạn học kết thành vợ chồng.

Tôi viết thư cho cha, báo cho ông tin vui này, nói rõ tôi và Marilyn chuẩn bị tìm một phần công tác tại New York, tạo dựng một mảnh sự nghiệp thuộc về mình.

Cha hồi âm vô cùng đơn giản, ông ấy hầu như không hề viết gì cả, chỉ có một câu —— Trở về một chuyến, để cha gặp cô ấy.

Lúc đó tôi nghĩ, cha là muốn gặp người vợ đáng yêu của tôi, nàng dâu đáng yêu của ông, nên không có lý do gì cự tuyệt, hơn nữa Marilyn cũng vô cùng hứng thú với cuộc sống tại trang viên của tôi —— Vì vậy, ba ngày sau chúng tôi lên thuyền, trở lại trang viên.”

Tiêu Bắc đọc tới đây, chỉ thấy phía dưới có một đoạn trống, dùng thể chữ tương đối chính quy viết —— Sau đó nhiều năm tháng trôi qua, tôi không ngừng hối hận, tại sao tôi lại quay về nơi đó, ở nơi đó... Tôi mất đi tất cả.

“Ở đây dùng bút đỏ đánh dấu.” Tiêu Bắc nói với Lam Minh, “Trong chiếc hộp bên dưới còn một chiếc hộp nữa, và một lá thư. Mời các vị tỉ mỉ đọc rõ nội dung của lá thư này, rồi hãy quyết định có mở chiếc hòm ra hay không.

Cuộc đời của tôi chỉ có vài năm hạnh phúc tại trang viên, và vài năm chìm trong tình yêu điên cuồng với Marilyn tại trường học. Còn lại mỗi ngày sau này, tôi đều bị tàn nhẫn mà dẫn vật, kinh khủng, hoài nghi, sợ hãi, áy náy... đủ loại.”

Tiêu Bắc đọc xong, nhìn mọi người, “Muốn đọc thêm nữa không?”

Mọi người EX đây đó liếc nhìn nhau, cùng gật đầu —— Đọc!

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Trang Viên Đắm Máu, Cảnh Còn Người Mất. Hai Chọn Một, Rời Đi, Hay Lưu Lại...

Chiếc hộp cuối cùng được mở ra, thứ mà mọi người nhìn thấy, đều khiến tất cả thất vọng. Cũng không phải thứ gì không tưởng tượng nổi, chỉ là một... con búp bê thật bình thường. Không phải bằng nhựa, mà là làm bằng vải, cái loại rất cũ xưa, nhưng lại rất tinh xảo, được may bằng thủ công thuần, nhìn ra được, từng được ai đó rất quý trọng, hoàn toàn mới tinh. Mà trên đỉnh đầu búp bê kia bị ghim một cái đinh màu bạc, ở ngực bị đóng một cái cọc gỗ.

“Ai biến thái như vậy a, con búp bê này thật thảm.” Phong Tiểu Vũ thốt lên.

“Đừng đụng vào, đây là phong ấn!” Bạch Lâu thấp giọng nói, “Búp bê bị phong ấn.”

Tiêu Bắc khẩn cấp mở ra lá thư đặt trước ngực búp bê, thư lần này rất dài, nhìn thoáng qua, Tiêu Bắc bắt đầu đọc:

“Tôi thật vui mừng, các vị đã đọc lá thư này.

Nhiều năm qua, bí mật này vẫn bảo tồn trong trong tôi, chưa từng nhắc đến với ai.

Con búp bê này, tôi cũng không biết nó xuất xứ từ nơi nào, nhưng Maggie vẫn luôn ôm nó vào ngực... Có người nói, lúc cô ấy được cứu ra từ trại tập trung, cũng ôm con búp bê này.

Như vậy, chúng ta tiếp tục câu chuyện kia đi...

Sau khi thời thơ ấu của Maggie trôi qua, thì dần dần bắt đầu những tháng năm tịch mịch.”

Tiêu Bắc đọc tới đây, đột nhiên nghe Phong Danh Vũ kêu lên một tiếng “A”, rồi bỏ chạy, còn kéo theo Tiểu Ái.

“Sao vậy?” Tiêu Bắc bị cô làm cho giật mình.

Phong Tiểu Vũ kể bên nói, “Chị nói chuyện này quá ‘ngược’, chị thích người lùn nhỏ kia, nhưng người lùn nhỏ kia hiển nhiên không phải nữ chính, hơn nữa sau đó lại có vẻ rất bi thảm, cho nên chị không muốn nghe, còn nói chuyện này sẽ dạy hư trẻ con, cục cưng nhà Tiểu Ái cũng không được nghe.”

(người lùn ở đây nguyên văn bà Nhã ghi là “tiểu chu nho” tức là một loại người có dáng vẻ nhỏ bé, thấp tùn. Ai đọc qt rồi thì sẽ biết cái chỗ “nữ chính” ta edit bà Nhã ghi là “nữ trừ”... ta nghĩ do chữ trừ với chữ chu giống nhau quá nên bà Nhã bị sai chính tả, nên tự động đổi lại thành nữ chính, cứ hai chữ “nữ trừ” kia nó chả có ý nghĩa gì = =+)

Tiêu Bắc cũng hết cách.

Lại nghe Tiểu Hoa thản nhiên nói, “Maggie kia, có phải người hay không còn chưa chắc.”

“Ừ!” Lam Minh biểu thị tán thành với suy luận của Tiểu Hoa, “Chính xác!”

“Dựa theo tình huống của Maggie, càng giống như tá thi hoàn hồn.” Bạch Lâu chặc chặc hai tiếng, lắc đầu.

Tiêu Bắc run lên, dù sao năng lực tiếp nhận của cậu vẫn là của nhân loại, cảm thấy rất dọa người.

“Bắc Bắc.” Lam Minh cười cười với cậu, “Ở đây nhiều yêu ma quỷ quái như vậy, còn chưa thích ứng được sao?”

“Ha hả...” Tiêu Bắc cười gượng hai tiếng, cầm thư lên tiếp tục đọc.

“Con búp bê này gọi là Sophie, Maggie luôn đem mọi tâm sự của mình kể cho nó nghe.” Tiêu Bắc đọc tiếp nội dung trên thư:

“Câu chuyện bắt đầu từ khi tôi dẫn Marilyn về nhà.

Khi chúng tôi vừa rời thuyền về tới trang viên, tôi hoàn toàn ngây dại... Đó đã không còn là trang viên tươi đẹp trong ký ức của tôi. Marilyn thậm chí còn nghĩ tôi lừa cô ấy, nhà của tôi căn bản không phải nông trang, mà là nhà hoang.

Đúng, đó thực sự là một khu nhà hoang.

Trang viên trước kia, tôi hầu như không tìm được một tấc đất nào không phải màu xanh, trước trước sau sau đều là vườn hoa, xa xa là cây trồng và ruộng đồng xanh mướt, sau trang viên là rừng cây xanh um tươi tốt. Nhưng còn hiện tại?! Trên mặt đất chỉ có cát vàng, đất đai và cỏ cây khô nứt nẻ. Đồng ruộng đã hoang vu, dường như đã rất lâu không ai trồng, bãi cỏ xa xa cũng không còn đàn dê đang chạy băng băng và những con chó săn đáng yêu. Rừng rậm sau phòng xá... đó là cái gì a?! Đã không còn khu rừng xanh lá, chỉ còn lại những chạc khô đâm chĩa tua tủa, xảy ra chuyện gì? Thôn trang này bị châu chấu quấy nhiễu sao? Hay đã xảy ra nổ hạt nhân? Nơi này đã không phải nơi mà con người có thể ở lại.

Marilyn hiển nhiên bị kinh hách, cô ấy lo lắng cho tôi, nghĩ có phải xảy ra biến cố không tốt nào hay không, bởi vì sắc mặt của tôi có thể không tốt hơn người chết được là bao.”

“~” Tiêu Bắc đổi sang trang thứ hai, nhướn mi, “Tại sao lại như vậy a.”

“Cái đó giống như oán khí tạo thành.” Sphinx nghe được thì lắc đầu, “Tuyệt đối là oán khí!”

“Đúng vậy.”

“Oán khí?” Tiêu Bắc thắc mắc, “Oán khí gì mà lợi hại như vậy a, còn hơn cả nổ hạt nhân nữa.”

“Oán khí của yêu ma là rất nguy hiểm.” Lam Minh lắc đầu, “Đặc biệt vài loài quỷ quái vốn là do oán khí cấu thành.”

“Thật không?” Tiêu Bắc khó hiểu.

“Tiêu Bắc, người cũng từng xem rồi đó thôi, trong truyện ma thường nhắc tới, bãi tha ma hoặc nơi hỏa táng thường có oán khí rất nặng.” Bạch Lôu thở dài, “Vong linh đều có chút oán khí, một phần là do lưu luyến với thể nhân, một phần là do không cam lòng. Những thứ đó tụ tập lại đều là lực lượng hắc ám đáng sợ. Mà những nơi tràn ngập vui vẻ và sức sống, đặc biệt là nơi trẻ em vừa sinh ra, thường có thể thấy một loại ánh sáng hạnh phúc, điện từ ở đây là màu trắng ấm áp. Mà nơi người chết tập trung, đặc biệt là người bị uổng mạng, đa phần đều là hắc khí. Người đoán, trên đời này, nơi nào oán khí tập trung sau cùng?”

“Hỏa táng... A!” Tiêu Bắc cả kinh, nhớ tới, “Trại tập trung Nazi! Bãi tàn sát!”

“Đúng rồi.” Khế Liêu gật đầu, “Phạm những nơi xảy ra tàn sát, đều có oán khí.”

“Nói như vậy, oán khí là tập trung trên người Maggie sao?” Tiêu Bắc thắc mắc.

“Rất có thể.” Đao Tù nói, “Trước đây lúc tôi đi ngang đi chỉ giết người hàng loạt Rwanda và chiến trường tàn sát Khmer Đỏ, thấy được rất nhiều người tá thi hoàn hồn.”

“Vậy phải làm sao để tá thi hoàn hồn?” Phong Tiểu Vũ không rõ.

“Nói đơn giản.” Lam Minh suy nghĩ một chút, “Thì là người khỏe mạnh đi tới một nơi có oán khí rất nặng, sau đó những oán khí tụ tập thành đoàn này bám vào linh hồn người khỏe mạnh, người đó dần dần trở bệnh, bị oán khí xâm chiếm, hợp hai làm một. Qua một đoạn thời gian, người đó dần chết đi, nhưng oán khí bao vây bên ngoài, bên trong có thể đã thối rữa hoặc biến thành xác ướp, bên ngoài xem vẫn là hình thái lúc đầu.”

Tiêu Bắc nhú mày mắt kiên nhẫn, “Nói như vậy, tình huống có thể là Maggie chỉ có cái xác bên ngoài có hình dạng trẻ em, bên trong đã thối rữa cả rồi?”

“Đúng vậy.” Sesier gật đầu, “Nếu như ôm nó một cái, nghĩ nó là một đứa trẻ là sai lầm rồi, bởi vì bề ngoài là một đứa trẻ, nhưng bên trong có thể đã nát vụn chỉ có xương khô.”

Tiêu Bắc không nhận được mà rung mình một cái.

Cổ Lỗ Y vỗ vỗ đầu Tiêu Bắc, “Cô cô.”

Tiêu Bắc biết nó bảo mình không cần sợ... Nghĩ có chút mất mặt, bị “con cưng” xem thường rồi.

Ho khan một tiếng, Tiêu Bắc tiếp tục đọc nội dung trong thư:

“Tôi cố gắng trấn định đi vào trong trang viên, không ai đi ra nghênh đón tôi, cổng trang viên khép hờ, chuồng cửa đã hỏng, tôi ẩn thật lâu cũng không ai đi ra... Lẽ ra phải có vài công nhân chứ a?!

Tôi dẫn theo Marilyn đi vào, tới trước cổng trang viên, mỗi một bước, tôi đều cảm thấy lòng mình đang rỉ máu.

Rốt cuộc đã tới cửa, tôi gõ cửa.

Qua thật lâu, có người chậm rãi đi ra, bước chân rất chậm rất chậm, cửa rốt cuộc mở ra...

‘Annie!’

Một lúc lâu tôi mới nhận ra, người phụ nữ già nua đầu đầy tóc bạc trước mắt là một trong những người mẹ da đen... Tôi nhớ rõ tuổi của bà cũng không lớn a, tôi chỉ rời đi chưa tới vài thập niên, vì sao một người trung niên lại biến thành một lão bà như thế, mái tóc xám trắng và vóc người khô quắt nói lên điều gì?

‘Cậu chủ?’ Trên gương mặt vốn không hề giống người sống của Annie, lộ ra một ít kinh hãi, đương nhiên, rất nhanh đã biến thành mất mát và lo lắng.

“Mary, đến đây, đây là Annie, bà ấy vẫn chăm sóc anh tới lớn.” Tôi giới thiệu. Tôi nhớ rõ khi mình rời khỏi nhà, Annie vẫn cứ đông dãi, nói tôi nhớ kỹ khi sống ở thành phố, tìm một ý trung nhân để kết hôn, Marilyn vô cùng đẹp, Annie nhất định sẽ thích cô ấy.

Nhưng mà, về mặt khi Annie thấy Marilyn giống như thấy quỷ, một lúc lâu, bà mới có chút thân thiết mà gật đầu, “Đúng vậy... Kết hôn rồi, đã kết hôn rồi... Thật tốt quá.”

Lúc bà nói câu thật tốt quá, tôi không nhìn ra được rốt cuộc là vui mừng hay khó chịu, vẻ mặt của bà rất phức tạp.

‘Papa đâu?’ Tôi hỏi Annie.

‘Ông chủ thân thể không khỏe lắm, ở trên lầu.’ Annie trả lời.

Tôi giao hành lý cho bà, dẫn theo Marilyn vào nhà... Nhưng, Marilyn cũng không quá hăng hái, có lẽ là nghĩ Annie không thích cô ấy. Trong nháy mắt đó, tôi nghĩ Marilyn thậm chí đã muốn lập tức rời khỏi đây, trở lại New York bắt đầu cuộc sống mới của chúng tôi, cô ấy hẳn là hối hận vì đã tới nơi này.

‘Annie, có thể chuẩn bị bữa cơm tối phong phú cho Mary không?’ Tôi có chút mong đợi nhìn sang Annie.

Bà ấy hẳn cũng chú ý tới vẻ mặt của Marilyn, vội vàng gạt đầu, đồng thời nói với Marilyn, ‘Phu nhân vô cùng xinh đẹp, lúc này tôi quá mức kinh ngạc rồi.’

Quả nhiên, vẻ mặt của Marilyn hòa hoãn một chút, ôn hòa nở nụ cười với Annie —— Cô ấy quả thật là dịu dàng.

‘Thomas!’

Lúc này, một tiếng nói trong treo giòn già truyền đến, khiến trong lòng tôi khẽ động, xoay mặt nhìn sang, chỉ thấy một bóng người nhỏ xinh hồng hồng chạy tới, lao vào trong lòng tôi.

Tôi theo bản năng ôm lấy cô ấy, ‘Maggie...’

Trong căn nhà u ám đó, cây cối héo rũ, tất cả không khí đều chìm trong trầm lắng, sự xuất hiện của Maggie phảng phất như một con bướm nhỏ bay ra từ phế tích.

‘Thân ái, em ấy là em gái của anh à?’ Marilyn cũng bị Maggie hấp dẫn, cô ấy hỏi xong lại nghĩ không thích hợp, nghĩ tuổi của tôi đáng ra không có một cô em gái nhỏ như vậy, tôi cũng từng nhắc tới với cô ấy, mẹ của tôi mất sớm.

Đang lúc tôi xấu hổ không biết nên giới thiệu Maggie như thế nào, thì Maggie lại nhu thuận gật đầu, ‘Dạ, em gọi Maggie... Xin chào, Marilyn... Em vô cùng thỏa mãn.’

Tôi sửng sốt.

Marilyn cũng sửng sốt, giật mình nhìn Maggie, ‘Em biết tên của chị?’

‘Dạ!’ Maggie cười tủm tỉm gật đầu, khôi phục vẻ mặt ngây thơ, ‘Lúc Thomas viết thư có nhắc đến chị, anh ấy nói chị là một cô gái xinh đẹp.’

Trên gương mặt của Marilyn lập tức xuất hiện một tầng đỏ ửng, giờ tay bế Maggie, tôi biết, Marilyn vẫn luôn mơ ước có được một đứa con gái để nâng niu như một cô công chúa bé, mà Maggie thực sự rất đáng yêu.

‘Thân ái, anh nên sớm mang em tới đây một chút!’ Sự không vui của Marilyn thoáng cái biến mất, Maggie nhiệt tình thân thiết cho cô ấy một lễ hôn môi, chọc cho cô ấy cười loan cả mặt mày.

Maggie ôm búp bê cười tủm tỉm với Marilyn, ‘Bạn ấy là Sophie, là bạn tốt nhất của em, Mary có thể cùng chơi búp bê với em không?’

‘Đương nhiên!’ Marilyn đối với Maggie đã hoàn toàn không có năng lực chống lại, ôm cô ấy đến một bên chơi búp bê.

Tôi ngơ ngác đứng đó, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh, sau lưng đều ướt đầm... Rõ ràng tôi nhớ rõ, đã rất lâu tôi không viết thư cho Maggie, càng không thể nhắc tới chuyện Marilyn với cô ấy... Chẳng lẽ, là cha nói với cô ấy?

Lắc đầu, nhìn lại trên sofa, Marilyn đang vui vẻ chơi đùa với Maggie.

Chẳng lẽ... là tôi quá nhạy cảm? Cũng đúng, có thể Maggie chỉ xem tôi như anh trai, dù sao chúng tôi cũng cùng nhau lớn lên từ bé. Vì vậy, tôi bắt

đầu áy náy, tôi là một kẻ xấu xa, đầu tiên là không nên có cảm tình với Maggie, sau đó lại thẹn khi gặp cô ấy, nhiều năm không về nhà, cho nên trong nhà gặp kiếp nạn, tôi không thể đúng lúc trở về.

Càng nghĩ càng có lỗi, tôi ngẩng đầu... Nhưng lại thấy ở cửa bếp, Annie đang lo lắng nhìn Marilyn.

Tôi bị ánh mắt của bà làm cho kinh sợ, đây là thần sắc gì? Kinh khủng, kinh khủng đến cực điểm!

Phát hiện tôi đang nhìn bà, Annie vội trốn trở lại bếp.

Tôi ý thức được —— Tất cả đều không đúng.”

Tiêu Bắc đọc xong trang này, thở hỗn hển một hơi nhìn sang mọi người, “Mọi người thấy sao?”

“Bắc Bắc...” Phong Tiểu Vũ tựa vào Domi lầm bầm, “... Maggie thật là khủng khiếp a.”

Tiêu Bắc cười cười gật đầu, “Đúng vậy.”

Lam Minh hồi thúc, “Bắc Bắc, đọc tiếp, tới đoạn gay cấn.”

Tiêu Bắc đành tiếp tục đọc:

“Vì vậy tôi nghĩ, biện pháp tốt nhất là đi hỏi cha, ông ấy hẳn sẽ cho tôi đáp án. Tôi đi lên cầu thang, tiến vào phòng của cha. Gian phòng tuy vẫn rất sạch sẽ, nhưng có vẻ cũ kỹ rách nát, cha nằm trên giường, mặc áo ngủ dày, đeo một cặp kính mắt, đang đọc sách.

‘Papa.’ Tôi đi đến bên giường gọi ông.

Cha ngẩng đầu, thấy được tôi, ngây ngẩn cả người, một lúc lâu mới hỏi, ‘Con... Sao con lại trở về?’

Tôi cũng sửng sốt, ‘Cha gọi con về mà.’

Sắc mặt của cha lập tức tái nhợt, ‘Cha... Cha rõ ràng bảo con tuyệt đối không được về! Vĩnh viễn đừng trở về.’

‘Con...’ Tôi không biết làm sao, phản ứng một hồi, nghĩ có thể là cha giận tôi, bởi vì đã rất lâu tôi không trở về, vừa định giải thích vài câu...

‘Trời ạ!’ Đột nhiên cha ngồi bật dậy, áo choàng trên người ông rơi xuống, khi đó tôi mới nhìn thấy vóc người gầy gộc như xương khô.

‘Xảy ra chuyện gì?’ Tôi không thể tin vào hai mắt của mình, tiến lên, chỉ thấy xương tay của cha nổi lên, run rẩy vung về phía tôi, ‘Mau! Mau chóng rời khỏi nơi này, đi càng xa càng tốt, vĩnh viễn không được trở về!’

‘A... A...’

‘Papa?!’ Tôi thấy ông kích động như vậy, vội vàng bưng nước trà trên bàn để ông thuận khí, lúc này, trên cầu thang vang lên tiếng bước chân.

Sắc mặt của cha càng trắng, kéo tay tôi hỏi, ‘Con... mang theo cả vợ về sao?’

‘Đương nhiên...’ Tôi gật đầu, liền thấy cha chán nản ngồi xuống giường, lắc đầu nói, ‘Xong, tất cả đều xong...’

Tôi không hiểu gì cả, thần tình của cha cứ như tận thế đã đến nơi.

Lúc này. Ngoài cửa có hai người đi vào, phía trước chính là Maggie, cô ấy kéo tay Marilyn, nhiệt tình nói, ‘Papa... Đây là Mary.’

Cha nhìn chăm chăm Marilyn một lúc lâu, gật đầu, ‘Tốt... Vợ rất đẹp.’

Marilyn lễ phép lại có chút ngượng ngùng kêu ‘Papa’, cũng rất lo lắng về bệnh tình của ông.

Vẻ mặt của cha dường như tốt hơn một chút, ông trò chuyện đôi câu, ân cần thăm hỏi cha mẹ của Marilyn một chút, bảo cô ấy xuống lầu ngồi trước, muốn đơn độc nói chuyện với tôi.

Marilyn nhu thuận gật đầu, mang theo Maggie rời đi.

Trước khi ra ngoài, tôi chú ý thấy Maggie quay đầu lại, lạnh lùng liếc nhìn cha, ánh mắt đó... khiến tôi lạnh đến rùng mình.

Hai người vừa mới đi, cha bảo tôi đóng cửa lại.

Tôi đi đóng cửa rồi quay về bên giường, cha tóm lấy cánh tay của tôi, nói với tôi, ‘Trong ngăn tủ có một cái!’

Tôi cả kinh, ‘Sao vậy a... Sao lại cần nó?’

‘Lấy ra!’ Cha đứng lên, còng lưng đi tới trước bàn làm việc, từ trong hộc tủ lấy ra một nhúm đạn đưa cho tôi, còn có khế đất của trang viên và một cái túi da đầy tiền giấy, ‘Đừng qua đêm lại đây, mang theo Marilyn lập tức đào tẩu, mau!’

Tôi cúi đầu nhìn một chút... Đây hiển nhiên là những thứ ông đã sớm chuẩn bị, dờ khóc dờ cười hỏi, ‘Papa, xảy ra chuyện gì vậy?’

‘Đây vốn là cha tự lưu cho mình.’ Papa đột nhiên mở tủ, lấy ra một con dao bạc rất sắc nhọn, ‘Nhưng cha đã gần đất xa trời, con còn có người vợ tốt đẹp cùng nhau sống sót. Đi mau!’

‘Rốt cuộc là có chuyện gì?’ Tôi nhịn không được hỏi ông, ‘Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Những người khác đâu? Vì sao trang viên trở nên kinh khủng như vậy?’

Cha nhắm mắt đau khổ lắc đầu, ‘Con trai, con chỉ có hai con đường, rời khỏi nơi này, hoàn toàn rời khỏi, bằng không...’

‘Bằng không thì sao?’ Tôi mờ mịt hỏi.

Sắc mặt của cha trầm xuống, ‘Giết chết Maggie.’

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Âm Mưu Của Ác Ma, Tái Thế Chân Chính... Mất Đi Và Phải Đòi Lại

“Tôi bị sự khác thường của cha làm cho ngây người, nhưng không đợi tôi phục hồi tinh thần lại... phía trời xa vang lên một tiếng sấm.”

“Hm...”

Tiểu Hoa có chút tán thưởng mà gật đầu, “Tình tiết phong phú đủ để quay một bộ phim kinh dị.”

“Bắc Bắc mau đọc!” Sesier nằm trên giường đè lại Cổ Lỗ Y đang định bay đến bên cạnh Miêu Tiêu Bắc, giục, “Muốn nghe tiếp.”

“Ừ.” Tiêu Bắc kỳ thực đã nhìn xuống dưới, nhúu chặt đôi mày tiếp tục đọc.

“Bên ngoài mây đen che kín, xem ra là sắp mưa to, tôi bất đắc dĩ nói với người cha tâm tình đang kích động kia, ‘Bây giờ trời mưa to như vậy, cũng không tiện rời đi a.’ Nói rồi đi tới bên giường muốn đóng cửa sổ...”

Đột nhiên, tôi thấy được vài thứ trong rừng... vì vậy, tôi đứng lại, ngậy ngốc chờ ra nhìn cánh rừng, tôi nghĩ có phải mình đã sinh ra ảo giác hay không, dụi dụi mắt, nhưng sắc trời rất nhanh đã tối sầm xuống... tôi không thể nhìn rõ.

‘Con xuống dưới đi xem.’ Tôi định đi, cha ngăn tôi lại, chỉ chỉ ra ngoài cửa sổ, nói, ‘Đừng đi từ cửa chính, từ đây đi ra ngoài đi.’

Tôi nghi hoặc.

‘Con đi xem một cái cũng tốt.’ Cha cười khố nói, ‘Vào rừng xem thử, con sẽ hiểu ra.’

Tôi ôm một bụng nghi hoặc, nhưng vẫn từ bên cửa sổ bò ra ngoài, nhảy xuống giàn giáo, trực tiếp ra sân sau.

Việc này khi còn bé tôi thường làm, lâu hai cũng không cao, rất thuận lợi, tôi chạy vào trong rừng... đi vào vừa nhìn thấy.

Tôi sợ hãi!

Tôi đứng trong rừng ngây ngốc.

Cây cối nơi đó đã trưởng thành những gốc to che trời, những cây này lúc nhỏ tôi có ký ức rất tốt đẹp, nhưng hiện giờ... chúng nó đã không còn cành lá, giống như những ngọn cây hóa thạch cứng ngắc hiện ra màu nâu đậm. Tách ra hai ngọn cây, hình như là một cỗ thi thể.

Đúng vậy, các vị không hoa mắt tôi cũng không hoa mắt, đó xác thực là thi thể, khô quắt, đã chết rất nhiều năm... Tôi dĩ nhiên có thể nhận ra rõ ràng lai lịch của những thi thể đó.

Stephen, Mike, Emma, Lynda, Kelus...

Những anh chị em của tôi, lúc nhỏ cùng nhau lớn lên, cùng nhau trèo cây, những anh chị em cùng nhau chơi trò chơi, còn có các mẹ da đen, cùng với những người làm công ở nông trường, thậm chí còn có vài con chó săn cừu đáng yêu của tôi.

Sau đó, bên tai truyền đến một tiếng hét thảm thiết thê lương khàn khàn, lộ ra điên cuồng.

Cho đến khi cổ họng cảm nhận được sự đau đớn rất buốt, tôi mới biết được người phát ra tiếng kêu đó là tôi... Tôi rời khỏi vài năm, những người thân nơi này đều đã chết, nông trường hạnh phúc biến thành địa ngục, cha cũng hấp hối, tất cả đều đã chết...

Tôi quay đầu lại nhìn biệt thự trong trang viên xa xa.

Xuyên qua cửa sổ chấm đất, có thể thấy bên trong ngôi biệt thự hắc ám có hai cái bóng sáng.

Một là Marilyn, một là Maggie.

Marilyn mặc quần lụa mỏng màu trắng, Maggie thì mặc váy tây màu hồng.

Nói cách khác... Trong những năm quá khứ, trong biệt thự tối tăm kia, trong những tử thi khô héo kia, chỉ có một mình người sống Maggie vẫn duy trì màu sắc tươi đẹp đó...

Ma quỷ! Trong óc tôi bật ra từ đó, hút khô sinh mệnh của mọi người nơi đây, lưu lại, duy nhất là ma quỷ!

Tôi giống như nỗi điên chạy về, kéo ra Marilyn đang cùng Maggie chơi trò chơi.

Marilyn và Maggie đều bị tôi làm cho sợ hãi, tôi bảo vệ Marilyn ở sau lưng, nhìn Maggie, thấy thế nào, đều nghĩ ánh mắt của cô ấy yêu dị không nói nên lời.

‘Thân ái.’ Marilyn không hiểu được mà nhìn tôi, nghĩ tôi đột nhiên trở nên rất táo bạo.

Tôi cảnh giác nhìn Maggie, ‘Cô đã làm gì bọn họ?’

Vẻ mặt của Maggie trở nên nghi hoặc, ‘Thomas, anh nói gì vậy?’

‘Đừng giả vờ nữa, bọn họ đều đã chết!’

‘...’ Maggie hồi lâu sau mới nhẹ nhẹ gật đầu, ‘Đúng vậy, tất cả mọi người đã chết, chỉ còn lại chúng ta thôi.’

‘Trời ạ, là ôn dịch tạo thành sao?’ Marilyn rớt cuộc hiểu ra vì sao trang viên lại hoang vắng như vậy.

Tôi vẫn không muốn buông tha Maggie, tôi không để ý mọi người ngăn cản, đem cô ấy và con búp bê của cô ấy ném vào trong tầng hầm, khóa cửa, đồng thời báo cảnh sát.

‘Thomas!’ Marilyn không thỏa mãn với hành vi của tôi, nhưng tôi nói với cô ấy, ‘Maggie cùng tuổi với chúng ta!’

Marilyn nhìn ảnh chụp chung lúc nhỏ của tôi và Maggie, ngây ngẩn cả người, cô ấy triệt để ngây ngẩn cả người.

Cảnh sát trưởng trên trần mang theo cảnh viên tới.

Mọi người kỳ thực đã sớm hoài nghi những chuyện gần đây xảy ra trong thôn trang, nhưng lại ngại danh vọng của cha, ở đây lại là lãnh địa tư nhân của nhà chúng tôi, cho nên bọn họ không có tiến đến điều tra.

Tôi dẫn theo cảnh sát đi tới khu rừng sau núi, để bọn họ xem những người chết nơi đó.

Cảnh sát trưởng và mọi người trên trần đều tới, mọi người nhất trí cho rằng —— Là ma quỷ làm!

...

“Không đúng!”

Tiêu Bắc đọc tới đây, Lam Minh tự nhủ nói một câu.

“Đúng vậy đúng vậy!” Phong Tiểu Vũ cũng gật đầu, “Hình như hơi ngược ngạo! Nếu như thực sự có ma lực lớn như vậy, làm sao có thể để Thomas kia đơn giản báo cảnh sát tới a?”

Tiêu Bắc đã rất nhanh thấy được phần dưới, nói, “Nè, còn nữa!”

Tất cả mọi người cau mày chờ cậu đọc.

“Nói thật, kỳ thực chúng tôi không nói ra, nhưng mười mấy năm qua, hầu như có nhiều người hoài nghi Maggie không phải người, hoặc là oán linh bị quỷ triền thân.

Cùng lúc, hình tượng quái dị của cô ấy, trong thân thể nhi đồng đáng yêu, cất giấu một linh hồn không biết tuổi. Cô ấy luôn luôn dùng một loại ánh mắt tịch mịch nhìn chúng tôi, ai cũng không biết cô ấy đang suy nghĩ cái gì. Về mặt khác, cô ấy đến từ trại tập trung, nơi mà ma quỷ và oan hồn tụ tập.

Vài năm gần đây, trấn nhỏ xảy ra vài chuyện quái dị, tại hạ không ngừng cả người lẫn vật đều tử vong...

Sau đó, mục sư trên trấn cũng tới, mọi người nhận định, Maggie là yêu ma... phải thiêu cháy cô ấy, mới có thể cứu vớt trấn nhỏ.

Dưới tình huống nhiều người đồng ý, chỉ có Marilyn cực lực phản đối, cô ấy cho rằng đây là ngu muội, dù là án mưu sát còn có thể điều tra rõ ràng, không thể tùy tiện nói người khác là ác ma.

Tôi đương nhiên cũng phản đối, nhưng nghĩ lại những anh chị em chết đi trong khu rừng kia, tôi lại do dự... Mời các vị cứ thỏa thích chửi mắng tôi đi, tôi là một kẻ tàn nhẫn lại vô tình vô nghĩa. Trong lòng tôi có quỷ, dưới đáy lòng, tôi biết, là bởi vì tình yêu của Maggie đối với tôi, mà tôi lại đi tình biệt luyện, cho nên cô ấy mới giết nhiều người thân của tôi như vậy.

Tôi nghĩ tôi muốn điên rồi, hy vọng lập tức giải quyết xong chuyện này...
tôi ích kỷ đến cỡ nào?!

Cuối cùng, Maggie bị người trên trần kéo đi ném vào trong đồng lửa,
chết cháy...

Nói đến cũng kỳ quái, sau khi Maggie chết, mây đen trên trần tản ra, cây
cối trở chồi non, cây cỏ xanh mướt mọc ra, chưa đến nửa tháng, tất cả đều
khôi phục sức sống.

Mọi người đều vô cùng vui sướng, duy độc một người rầu rĩ không vui
—— Marilyn.

Cô ấy hình như vì cái chết của Maggie mà bị đả kích, cô ấy ngồi bên
chiếc sofa đã từng ngồi chơi với Maggie, nhìn chăm chăm con búp bê
Sophie mà lúc sống Maggie thích nhất, mỗi ngày một gầy gò.

Bệnh của cha đã khỏi hẳn, ông nói cho tôi biết một chuyện, khiến tôi
ngừng áy náy vì hại chết Maggie.

Nghe nói sau khi tôi không thư tín tới lui với Maggie, Maggie liền trở
nên táo bạo... Người trong nhà và cô ấy thường hay xảy ra mâu thuẫn.
Người nào đắc tội cô ấy, ngày hôm sau sẽ biến mất, thật lâu sau, ông ấy
phát hiện thi thể những người đó ở sau núi, nhưng trong nhà đã bị Maggie
khống chế. Cha an ủi tôi, ‘Nhìn trời xanh mây trắng bên ngoài kia, chúng ta
chỉ giết một ác ma mà thôi, nó ở lại đây, sẽ có càng nhiều người chết.’

Tôi được an ủi, quyết định mang Marilyn trở lại New York, bắt đầu cuộc
sống mới.”

Tiêu Bắc đọc tới đây, lại lật sang trang tiếp theo, vừa thắc mắc hỏi bọn
Lam Minh, “Cảm thấy chuyện tới đây vẫn chưa xong a, nếu như Maggie
thật sự là quý, có lực lượng mạnh như vậy, vì sao không giết chết những
người đó mà cam tâm tình nguyện bị thiêu chết?”

“Ta cũng thấy kỳ quái.” Bạch Lâu cúi đầu tỉ mỉ nghiên cứu con búp bê kia, bảo Tiêu Bắc tiếp tục đọc thư.

“Tôi cùng với Marilyn về tới New York, Marilyn vẫn sa sút tinh thần không nói lời nào, cả ngày ôm Sophie chờ ra, tôi vô cùng sầu lo, đồng thời luôn nghĩ con búp bê Sophie của Maggie thoát nhìn vô cùng quý dị.

Sau đó, lúc tôi muốn thiêu cháy Sophie, Marilyn đột nhiên bạo phát, cô ấy cãi nhau với tôi một trận.

Cô ấy dùng những ngôn ngữ độc ác nhất đời này để chửi bới tôi, tôi quá thật không thể hình dung, không thể tin đây là Mary dịu dàng kia.”

“Xong.” Long Tước cười nhạt một tiếng, “Thì ra là có chuyện như vậy.”

“Hm... Tên Thomas này là đồ ngu tự mình chuốc khổ vào thân.” Khế Liêu chải lông cho con sói trong lòng, tự nhủ, “Hắn quả thật mất đi tất cả... Ngoại trừ người vợ Marilyn này, còn có một Maggie yêu hắn, cho nên ta ghét nhất nhân loại, ích kỷ lại ngạo mạn.”

“Nói vậy, ma quỷ không phải Maggie sao?” Tiểu Vũ hỏi.

“Có lẽ không phải.” Sesier tiến tới, nhìn chăm chăm vào Sophie bị ghim vào cọc gỗ đào, “A... Là búp bê vu cổ!”

“Vu cổ?” Tiêu Bắc cúi đầu nhìn, Lam Minh chột chột eo cậu, làm cho cậu cả kinh nhảy dựng, quay đầu lại nhìn hắn.

“Bắc Bắc, đừng phân tâm, đọc tiếp đi.” Lam Minh thấp giọng hối thúc.

Tiêu Bắc tiếp tục đọc, “Bắt đầu từ ngày đó, Marilyn đã thay đổi, cô ấy ăn mặc thời trang, bắt đầu hàng đêm sân khấu, thành một cô nàng thích ăn chơi hưởng lạc. Tôi mỗi ngày bận bịu công tác, cô ấy mỗi ngày bận rộn chơi đùa, nhưng không thể phủ nhận một điều... Cô ấy ngày càng mỹ lệ

hơn. Tôi đã bị sắc đẹp của cô ấy hấp dẫn thật sâu, dung túng cô ấy, cưng chiều cô ấy, hầu như đem tất cả tình yêu dâng cho cô ấy.

Không lâu sau, cha qua đời, tôi đem trang viên bán với giá tốt, tiền tài đầu tư vào nhà đất sản nghiệp. Tôi cũng hợp thời, trước khi ngành bất động sản sa sút, tôi kiếm được một khoản hời, liền đem tài chính thành công chuyển sang thị trường chứng khoán. Chờ tiền tới túi, tôi liền đem tất cả đổi thành vàng... Ba lần đầu tư, ba lần giá cả tăng vọt, ngay cả tôi cũng không biết mình có bao nhiêu tiền... Lúc này, tài phú đối với tôi đã không còn bất luận ý nghĩa gì, chỉ là sau tài khoản tăng thêm vài số 0 mà thôi. Nhưng tôi càng ngày càng thấy trống rỗng, tôi cũng không biết tôi đang tưởng niệm cái gì, trong lòng vắng vẻ, tôi không dám hồi ức về quá khứ, hàng đêm đều bị ác mộng cắn nuốt.

Chúng tôi cứ sống cùng nhau như vậy mười năm, tôi kiếm tiền cho cô ấy tiêu xài, cô ấy ngày càng đẹp hơn, dung quang tỏa sáng, bên cạnh có vô số người ưu tú theo đuổi. Mà tôi cũng ngày một già đi, mỗi ngày càng thêm uế oải chán chường, mỗi ngày càng thêm tịch mịch.

Hai mươi năm sau, tôi đi vào tuổi trung niên, nhưng Marilyn vẫn là bộ dáng hơn hai mươi như cũ, chúng tôi bắt đầu ở riêng hai nơi, cô ấy du lịch thế giới ăn chơi đàng ***, tôi có sự nghiệp thành công, một mình ngồi trong phòng ngân người.

Cho đến giờ phút này, tôi rốt cuộc phát hiện... Chính là tôi đã sai, chúng tôi đều đã sai! Nhưng tôi không dám đuổi theo chân tướng, tôi sợ sau khi suy nghĩ cẩn thận, có được kết quả, tôi sẽ phát điên.”

“Marilyn đã bị khống chế rồi sao?” Domi nhin không được nhú mày, “Sophie mới là tái thể chân chính?”

“Rất có thể.” Lam Minh gật đầu, “Có điều sau đó khẳng định Marilyn đã trở thành tái thể hoàn mỹ hơn.”

“Trong thư còn đoạn cuối nè.” Tiêu Bắc đọc, “Cho đến năm ngoái, khi tôi thu dọn gác xếp, phát hiện Sophie bị khóa trong rương.

Lúc nhìn Sophie, không biết vì sao tôi đột nhiên nhớ tới Maggie, liền nhẹ nhàng ôm Sophie xoa nhẹ... Tôi phát hiện bên hông Sophie, có một đường may đặc biệt rõ ràng, dường như từng bị ai đó rạch ra.

Tôi lấy kéo mở ra, từ trong thân thể Sophie lấy ra một phong thư, chữ viết quen thuộc khiến tôi lệ nóng doanh tròng, cũng khiến tôi hối hận không thôi.

Thư vẫn còn ở đó, tôi đọc xong lá thư này, thì đã hiểu ra tất cả.

Vô hạn áy náy và hối hận đã hoàn toàn đánh bại tôi, tôi gần đất xa trời, nhưng phần oán hận bị thương kia vẫn không thể xóa nhòa, tôi nghĩ, sau khi chết đi tôi sẽ xuống địa ngục hoặc hóa thành lệ quỷ, nhưng điều đó cũng không đủ để nghiêm phạt kẻ ích kỷ là tôi đây. Nhưng hung thủ chân chính kia vẫn nhờn nhờn ngoài vòng pháp luật, kẻ lợi dụng sự ngu xuẩn của tôi để thương tổn người tôi yêu thương nhất!

Nếu các vị có năng lực này, xin giúp tôi bắt nó đi, trong khoảng thời gian này hẳn là nó sẽ trở về, đây là chuyện cuối cùng tôi có thể làm vì Maggie và Marilyn.

Cuối cùng, cảm ơn các vị đã nhận ủy thác của tôi.”

Tiêu Bắc đọc xong, Bạch Lâu cũng tìm được vết rạch ở bên hông Sophie, từ bên trong lấy ra một cuộn giấy, một tấm da dê rất cổ.

“Không hiểu ở trên viết gì hết.” Tiêu Bắc có chút bất đắc dĩ đưa cho Lam Minh.

Lam Minh nhíu mày, Sesier cầm qua nói, “Là dùng chữ Bồ Đào Nha viết, Brazil có rất nhiều người nói tiếng Bồ Đào Nha.”

Mọi người giật giật khóe miệng —— Đứa ngốc Sesier cứ nhiên biết chữ Bồ Đào Nha, quả nhiên là một vài tri thức vô dụng.

“Thomas thân ái.” Sesier bắt đầu đọc.

“Em là Maggie. Lúc anh thấy bức thư này, có lẽ em đã chết, anh không cần áy náy cũng không cần bi thương, em cũng đã tới tuổi nên chết rồi.

Rất xin lỗi vì em vẫn gặt anh, hiện giờ, em muốn nói cho anh một bí mật.

Lúc em được ‘Papa’ thu dưỡng, kỳ thực tuổi của em, còn lớn hơn cả papa.”

“Không phải chứ?!” Tiêu Bắc giật mình, “Thiệt hay giả?”

“Chứng bất lão thật sự có tồn tại.” Bạch Lâu nói, “Ta từng đọc những ghi chép về phương diện này, trên y học cũng rất khó giải thích, người mắc chứng bất lão hoàn toàn không giống người mắc chứng chu nho, bọn họ sẽ không bị đổi giọng, không dậy thì, hình thái bình thường không khác gì trẻ em, đại bộ phận trong đó trí lực đều không thể phát triển, có một bộ phận sẽ có trí lực đúng như tuổi của mình, như vậy bọn họ sẽ biến thành...”

“Claudia trong phim Phỏng vấn ma cà rồng!” Phong Tiểu Vũ vỗ tay một cái.

Tất cả mọi người không có gì để nói... Hình như cũng giống như vậy.

“Tiếp đi tiếp đi.” Tiêu Bắc hồi thúc Sesier.

“Trước chiến tranh em cũng không sống tốt, trước kia là tóc đen mắt đen, mọi người nghĩ em là phù thủy Gypsy, em trải qua cuộc sống lưu lạc, khi em đi ngang qua một ngôi mộ, nhặt được Sophie.

Lúc đó Sophie chỉ là một con búp bê bình thường, em cũng vô cùng tịch mịch, liền làm bạn với nó, cho đến khi chiến tranh bắt đầu, em bị nhốt vào trại tập trung.

Lúc đó em cũng không sợ, nghĩ chết là một loại giải thoát. Nhưng Sophie lúc đó lại nói chuyện với em.

Cô ấy nói cho em biết, có thể bảo vệ em, nhưng phải ký kết một khế ước với cô ấy —— Em cả đời cũng không được rời khỏi cô ấy, cho đến khi em chết đi, cô ấy sẽ tận lực thỏa mãn yêu cầu của em, em cũng phải tận lực giúp đỡ cô ấy.

Em đương nhiên đồng ý, vì vậy... em còn sống, từ phù thủy tóc đen trước kia biến thành một cô bé xinh xắn.

Tiếp đó, em đã được ‘Papa’ tốt bụng thu dưỡng, đoạn thời gian được cùng ở bên mọi người là thời gian mà em hạnh phúc nhất.

Anh đã từng tiết lộ bất hòa và áy náy với em trong thư... Em hiện tại có thể nói cho anh Thomas, mọi người đều như con cháu của em, em yêu mọi người. Mặt khác, cũng là em cố ý bất hòa với mọi người, em phải bảo vệ mọi người an toàn, bởi vì Sophie thay đổi.

Sophie trở nên táo bạo, bởi vì cô ấy muốn đi ra thế giới bên ngoài, cô ấy là ác ma thị huyết... Khế ước giữa em và cô ấy trở thành ước thúc lẫn nhau, cô ấy hại chết nhiều người, nhưng lại không thể nào thoát khỏi em, em vây cô ấy trong trang viên, muốn giữ cô ấy cho đến khi chết.

Nhưng Sophie lại đem toàn bộ chuyện xấu đều giá họa cho em.

Em không thể nói với người khác thân phận thật của cô ấy, bởi vì không ai tin tưởng em, hơn nữa cô ấy dùng mạng sống của cha uy hiếp em.

Sau khi em nghe anh kết hôn, vô cùng vui vẻ, nhưng Sophie lại sửa lại bức thư mà cha gửi cho anh, lừa anh trở lại.

Em nghĩ anh đã hiểu lầm, bởi vì em thật sự thích Marilyn, cô ấy là vợ của anh, em xem cô ấy như con, muốn để cô ấy vui vẻ... Lúc anh nhốt em trong tầng hầm, em thấy được nụ cười của Sophie, biết cô ấy đã thành công, có thể hoàn toàn thoát khỏi em.

Em ở trong hầm vùi vãi viết phong thư này, không biết khi nào anh mới có thể phát hiện, Sophie có thể sẽ làm hại Marilyn... Em nhìn ra được, cô ấy khát vọng thân thể trẻ trung của Marilyn.

Thomas, em vô cùng xin lỗi, sự xuất hiện của em khiến cho cuộc sống của anh trở nên hồng bét, xin tha thứ cho em, Maggie yêu anh.”

“Viết thư xong không bao lâu đã bị thiêu chết.” Phong Tiểu Vũ khẽ nhún mày, “Đúng là hoang đường.”

“Nhưng đúng là rất nhiều người đều sẽ hoài nghi Maggie mà không hoài nghi con búp bê vải kia.” Khế Liêu có chút bất đắc dĩ, “Sophie kia là ác linh gì? Có thể nhìn ra không?”

Bạch Lâu cầm búp bê nhìn nhìn, nói, “Hm... Nhìn không ra, đã lâu quá rồi.”

“Sao trên búp bê lại bị cắm gỗ đào?” Tiêu Bắc thắc mắc.

“Là một loại ràng buộc.” Sphinx nói, “Búp bê làm tái thể đầu tiên của linh hồn thể, mặc kệ Sophie chân chính kia không biết đã đi đâu, thoát khỏi con búp bê này. Cắm gỗ đào vào trong ngực búp bê, không nhất thiết có thể giết chết nó, nhưng sẽ mang đến cho nó cảm giác khó chịu như thả con ruồi vào trong chén cơm của nó... cho nên nó nhất định sẽ trở lại tìm Thomas.”

“Chúng ta đi tới nhà Thomas kia một chuyến đi.” Tiêu Bắc đề nghị, “Tôi muốn biết Sophie rốt cuộc là cái gì?”

“Chính xác.” Lam Minh gật đầu, “Cũng nên báo thù cho các vong hồn đã chết kia.”

Tất cả mọi người gật đầu.

Bạch Lâu thả búp bê vào trong hộp, mọi người đi ra, dựa theo địa chỉ trên thư của Thomas, chạy tới nơi ông ta ở... chuẩn bị gặp hung thủ chân chính kia, Sophie.

.

.

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Vỡ Kịch Đảo Ngược, Ác Ma Ghét Nhân Loại, Kẻ Ghét Ác Ma, Oán Hận Là Chất Xúc Tác Để Ma Hóa

Xe chạy tới biệt thự ngoại ô thành phố S.

Tiêu Bắc ngồi trên ghế phó lái, đang đọc lại thư của Thomas.

“Làm sao vậy?” Lam Minh thấy vẻ mặt cậu dường như có nghi hoặc, bèn hỏi.

“Thomas kia.” Tiêu Bắc suy nghĩ một chút, hỏi Lam Minh, “Vì sao lại qua loa để người ta thiêu sống Maggie như vậy? Maggie cho dù có chút khả nghi, nhưng dù sao bọn họ cũng là bạn từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hưởng chi ông ta từng yêu cô ấy, hẳn tâm khiến cô ấy bị cho là phù thủy để bị thiêu sống sao?”

“Cho nên...”

“Cho nên anh ghét nhân loại, biết rồi.” Tiêu Bắc không đợi Lam Minh nói xong đã tiếp lời, “Ma vật cũng không phải tốt lành gì, Sophie kia là đầu sỏ mọi chuyện.”

Lam Minh nhìn nhìn cậu, cong khóe miệng, một tay cầm tay lái một tay khoác lên vai Tiêu Bắc, “Cho nên nói, người và ác ma hai bên điều hòa là hay nhất.”

Tiêu Bắc giơ tay không nặng không nhẹ đẩy hăn ra, Lam Minh cũng giả vờ bị nện trúng, cái kiểu đó rất đáng đánh.

“Uy...”

Khế Liêu nằm ườn ở ghế sau nhấc chân đạp một phát lên lưng ghế dựa đằng trước, “Hai người muốn thân mật thì đổi chỗ khác được không a, ở sau còn có người nè.”

Tiêu Bắc và Lam Minh đồng loạt quay đầu lại, “Cậu cũng không phải người.”

...

Khế Liêu không nói gì, đơn giản không thèm để ý tới cả hai nữa, xoay người nằm ở ghế sau, “Được rồi, hai người muốn làm cái chi thì làm cái chi, tôi là không khí.”

Lam Minh nhướn mi dùng mắt ra hiệu cho Tiêu Bắc —— Tình hình không đúng.

Tiêu Bắc quay đầu lại, chỉ thấy Khế Liêu ngửa mặt lên trời nằm trên ghế sau, Cổ Lỗ Y bay tới bay lui phía trên, cầm trong tay một cái P đang say mê bấm bấm.

“Ai.” Tiêu Bắc hỏi Khế Liêu, “Cậu dạo này rất táo bạo a.”

“Có à?” Khế Liêu nhướn nhướn mi, “Người sói vốn là đẹp theo kiểu bạo lực cuồng mà, làm gì giống bọn quỷ hút máu kia, ẻo lả.”

Tiêu Bắc bật cười, “Đúng rồi... Dạo này lâu quá không thấy cậu cãi nhau với Tiểu Hoa a?”

Khế Liêu giật giật khóe miệng, xoay người, “Vốn cũng đâu có thường xuyên cãi a, tại sao ta phải cãi nhau với nhân loại.”

“Lúc trước Tiểu Hoa còn nói về cậu với tôi đó.” Tiêu Bắc đột nhiên nói.

“Anh ta nói cái gì?” Khế Liêu mở mắt nhìn Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc hơi nheo mắt lại nhìn hắn, “Cậu rất lưu ý?”

“Nói a, đừng có dằng dai.” Khế Liêu sốt ruột.

“Vừa nãy Tiểu Hoa hỏi tôi, người sói có “ngày đèn đỏ” giống như phụ nữ không, mỗi tháng đều có vài ngày tính tình thay đổi.” Tiêu Bắc cười nói, “Anh ấy nói dạo này cậu hiền kinh khủng.”

Khế Liêu bĩu môi, có chút mất mát.

“Không vui sao?” Tiêu Bắc hỏi, “Chứng tỏ anh ấy rất quan tâm tới cậu a.”

“Quan tâm?” Khế Liêu hiếu kỳ nhìn Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc nghĩ dáng vẻ hiện tại của hắn có chút giống một chú sói con ngây ngô, bèn hỏi, “Sao cậu quan tâm cái nhìn của Tiểu Hoa về cậu quá vậy?”

Khế Liêu dĩ nhiên đỏ ửng mặt lên, “Đâu có.”

Tiêu Bắc nheo mắt lại nhìn hắn, trong óc lại hiện lên vài chữ —— Biết yêu rồi! Dáng vẻ hiện giờ của Khế Liêu là tiêu chuẩn mới biết yêu a!

Thấy Tiêu Bắc và Lam Minh cười xấu xa, trên mặt Khế Liêu giận không nén được, nói, “Làm cái gì...”

“Ta nghe nói Tiểu Hoa rất được hoan nghênh.”

Chính lúc này, đột nhiên từ trên trần xe, Bạch Lâu thò đầu vào.

“Wa!” Khế Liêu bị hắn làm cho sợ tới giật mình, “Làm sao người vào được?”

Bạch Lôu cười hì hì chui cả người vào, ngồi xuống bên cạnh hắn nói, “Người hay cùng Tiểu Hoa vào vào ra ra không phát hiện được gì sao? Rất nhiều người hứng thú với anh ấy, từ ông chủ đàm phán làm ăn cho tới người mới tuyển vào công ty, ai ai cũng chảy nước miếng vì Tiểu Hoa!”

“Có hả?” Khế Liêu khẩn trương lên, “Tại sao lại chảy nước miếng? Đều là động vật ăn thịt sao? Cục đá đó lạnh như băng vậy...”

“Cái đó gọi là cấm dục mỹ nha.” Bạch Lôu cười xấu xa.

“Ta nghe nói người sói có một loại nghi thức, nếu như tuyển định bạn lữ chung thân là loài người, có thể khiến người đó biến thành vĩnh sinh bất lão, phải không?”

Khế Liêu trong lòng khẽ động, xoay mặt nhìn nơi khác, nói, “Hơn nữa... Chuyện này, phải là người ta tự nguyện mới được.”

Tiêu Bắc chống cằm dùng mắt ra hiệu cho Lam Minh —— Khế Liêu bắt đầu thời kỳ phiền não tuổi thanh xuân rồi nha, niên hạ luyện a.

“Hm...” Bạch Lôu vuốt cằm nhìn Khế Liêu, “Có điều Tiểu Hoa hẳn là xem người như thằng nhóc ngốc mà đối xử, làm thế nào người có thể khiến người ta suy nghĩ như vậy về bản thân mình hả?”

Khế Liêu nhìn trời trợn mắt, “Chuyện này mấy người ít quan tâm... Rốt cuộc người làm thế nào tới đây được?”

Bạch Lôu nhướng mi một cái, “Ta là quỷ hồn a người quên à?!”

Khế Liêu bất đắc dĩ, dựa ra sau tiếp tục chờ ra.

Tiêu Bắc cười cười quay đầu lại, chỉ thấy Lam Minh lúc này đang khẽ cau mày, nhìn về phía trước.

Tiêu Bắc theo hướng nhìn của hắc vọng qua, chỉ thấy phía trước có một khu dân cư, có vẻ là khu biệt thự, nhà cửa đều rất thấp. Kỳ quái chính là, rõ ràng xung quanh trời cao quang đãng, duy độc bầu trời phía trên khu biệt thự này mây đen dày đặc, mơ hồ còn có tiếng sấm ầm ầm truyền đến.

“Loại này là điềm báo dị thường, phải không?” Tiêu Bắc hỏi Lam Minh.

“Ừ.” Lam Minh gật đầu giảm tốc độ xe, “Hy vọng không đến quá muộn.”

Xe lái vào khu vực, Khế Liêu tiến đến bên cửa sổ, hạ kính cửa nhìn về phía phòng thường trực, “Uy, nhìn!”

Mọi người nhìn về phía phòng thường trực, chỉ thấy hai bảo vệ nằm sấp trên bàn khò khò ngủ.

“Ngủ ngay lúc này sao?” Tiêu Bắc nhíu mày.

“Đã bị khống chế... Nó ở bên trong!” Lam Minh chậm rãi lên tiếng.

Khế Liêu cũng gật đầu, quay đầu lại, vẫy vẫy tay với xe của bọn Long Tước và Sesier phía sau.

Người phía sau cũng gật đầu —— Ý thức được mức độ nghiêm trọng của tình hình.

Xe lái vào sâu trong khu, bầu trời càng tối đen, tầm nhìn bên trong càng hạn hẹp.

Tiêu Bắc cũng cảm thấy nhiệt độ không khí xung quanh đột nhiên thấp xuống, tình huống này là lần đầu tiên gặp phải.

“Cảm thấy không ổn.” Bạch Lâu nhíu chặt hai hàng lông mày, thấp giọng nói, “Chúng ta hình như đánh giá thấp thực lực của Sophie kia.”

“Quả thật vô cùng lợi hại.” Lam Minh gật đầu, “Đều phải cẩn thận.”

Xe chạy tới trước địa điểm được chỉ định thì dừng lại, sắc trời dĩ nhiên hoàn toàn tối đen, hơn nữa bóng tối này có một loại năng lực hấp thu mơ hồ nào đó, tia sáng của đèn xe còn chưa chiếu ra xa đã bị nuốt trọn.

Sau khi xuống xe, Tiêu Bắc ngẩng mặt nhìn biệt thự, chỉ thấy bị một tầng bóng đêm cổ quái bao phủ, mà phía trên bóng đêm, còn có một cụm mây đen hình cầu kỳ lạ, có chỗ lõm vào, có chỗ lồi ra, giống như mặt người... Hoặc là xương khô, nói chung thứ như thế lơ lửng trên không thật sự khiến người ta bức bối.

Tiêu Bắc khẽ nhú mày, nói, “Đây là bởi vì cảm nhận tội độ dẫn phát sao?”

“Ừ.” Lam Minh nhú mày, rất tán thưởng mà nhìn Tiêu Bắc, “Không tồi!”

Tiêu Bắc cười cười, “Dạo này thường xuyên đọc Vũ Dạ tập, chỉ tiếc là không đầy đủ.”

“Lại nói...” Lam Minh ghé sát vào Tiêu Bắc nói, “Loại linh lực tà ác này, tương đương không tầm thường.”

“Là bị khuếch đại.” Sesier và Long Tước cũng xuống xe đi tới, Sesier nói, “Ma lực hoặc chú lực có thể khoa trương hóa ác linh! Có thể thấy có người hạ chú ngữ ở đây.”

“Yêu ma này thật sự không đơn giản a, không biết là cái gì biến thành.” Khế Liêu ngáp một cái, “Vào xem đi.” Nói xong, cùng Lam Minh hai người leo tường vào biệt thự.

Tiêu Bắc xấu hổ, “Nè, chuông cửa.”

“Thôi đi Bắc Bắc.” Sesier chột chột Miêu Tiêu Bắc chỉ lên bầu trời,
“Người xem tình huống này thì biết, đừng ấn chuông cửa.”

Tiêu Bắc ngẫm lại cũng phải.

Lam Minh từ bên trong mở cửa biệt thự ra, bọn Tiêu Bắc đi vào trong, liền thấy bên ngoài tường sân cách đó không xa, có một chiếc xe thể thao đỏ chói đậu ở đó.

“Cửa chính mở kìa.” Bạch Lâu chỉ chỉ cửa... trên mặt đất có một người trung niên đang ngủ.

“Hình như là người làm.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, quả nhiên Sophie đã tới.

.

Trực tiếp đi vào biệt thự, Tiêu Bắc nhìn quanh bốn phía, lại một lần nữa cảm khái vì sự giàu có của Thomas.

Trong đại sảnh rất vắng vẻ, cửa những căn phòng trên lầu cũng đóng chặt.

Khế Liêu giật giật mũi, “Có người...”

Đồng thời.

Nghe được trên lầu có tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Tiếng bước chân đó vô cùng kỳ lạ, phảng phất như có người đang lê bước, vang lên cộp soạt cộp soạt.

Tất cả mọi người vô thức ngẩng đầu nhìn về phía động tĩnh truyền tới, chỉ chốc lát sau... liền thấy một cái bóng màu đỏ xuất hiện trong bóng tối

của hành lang.

Tất cả mọi người nhướng mi —— Khuôn mặt này đã từng nhìn thấy! Marilyn trong ảnh chụp, không sai.

Tiêu Bắc không khỏi than thở, quả nhiên một chút cũng không già đi, vẫn là Marilyn trẻ tuổi xinh đẹp kia.

Trên chân cô mang một đôi giày cao gót màu đỏ, trong tay kéo một cái vali da. Vòng lăn lổn lẻo bị kéo lê lăn trên thảm lông cừu, phát ra tiếng động kia, thảo nào giống như đang kéo cái gì đó.

Marilyn thấy được mọi người dưới lầu, hơi hơi nhú mày, kéo theo vali xuống lầu, “... Các người giấu lão già kia chỗ nào?”

Bọn Tiêu Bắc vừa nghe lời của cô, thì lại thở phào nhẹ nhõm, thì ra Thomas đi trốn rồi.

Lam Minh nhìn chăm chăm Marilyn một lúc lâu, nhú mi, lăm bằm, “Thì ra là một tán linh.”

Marilyn ngẩng đầu liếc nhìn Lam Minh, nheo mắt lại, cười khế, “... Thì ra là một kẻ trừ tà a, không ngờ thời đại này còn có thể thấy được sinh vật xa xưa như thế, thực sự là bùi ngủi.” Nói xong quét mắt nhìn bọn Tiêu Bắc, “Hm, đều là những bé trai đáng yêu a.”

Tiêu Bắc cảm thấy mọi người đều hóa nhân kim tinh duy nhất mình mình là người phàm mắt thịt, không rõ chuyện gì xảy ra, bèn hỏi Lam Minh bên cạnh, “Cô ta là cái gì? Bạch cốt tinh a?”

“Bắc Bắc.” Bạch Lâu nhích tới thấp giọng nói nhỏ bên tai Tiêu Bắc, “Cô ta là tập hợp thể của tán linh, rất nhiều rất nhiều oán linh không hoàn chỉnh cấu thành.”

Tiêu Bắc có thể tưởng tượng sơ lược ra.

“Ông ta gọi các người tới xử tôi hả?” Marilyn từ trong túi xách lấy ra son môi đỏ chót, xoay sang gương trang điểm thoa son, “Tôi thấy các người không cần phí tinh thần như vậy đâu, về phần vì sao, các người so với ai khác đều rõ ràng mà hả?”

“Có ý gì?” Tiêu Bắc hoàn toàn nghe không hiểu.

“Mỗi tế bào của cô ta có thể là một câu nguyên rủa oán hận, cho nên dù đánh tan cô ta, những oán khí kia vẫn sẽ xâm hại những người khác.”

“Oán khí...” Tiêu Bắc trong lòng hiểu ra, tại nhiều nơi, có oán khí là có thể hiểu được, bên trong trại tập trung hẳn là oán khí đầy rẫy xung quanh.

Marilyn bổ trang xong, liếc mắt thấy được chiếc hộp Long Tước đang cầm.

Cô ta cong khóe miệng cười, “Xem ra tôi tìm được thứ của tôi rồi.” Nói xong giơ tay trước mặt Long Tước nói, “Đưa tôi!”

Long Tước nhìn nhìn chiếc hộp trong tay, mở ra, bên trong là Sophie bị cọc gỗ đào ghim vào.

“Chết tiệt.” Marilyn đứng lên, “Lão quái vật già đáng chết kia dám đối xử với ta như vậy!” Đang khi nói, cô ta giẫm lên phía trước một bước, nhưng vừa bước lên... đột nhiên, trên mặt Marilyn xuất hiện nét kỳ lạ.

Lam Minh sửng sốt, “Nguy rồi!” Nói xong, kéo bọn Tiêu Bắc định lui ra ngoài... nhưng vừa tới cửa, đột nhiên mặt đất chậm rãi rung động, bốn phía liên tiếp vang lên tiếng “Rắc rắc”.

Nhìn lại, bốn vách tường trong nhà đều mọc lên khung sắt, toàn bộ ngôi nhà trong nháy mắt bị kim loại khóa cứng.

“Chuyện gì vậy?” Tiêu Bắc thắc mắc, tình huống của bọn họ giống như bị trúng cơ quan.

Sesier nhìn nhìn oán khí xung quanh, đột nhiên sực tỉnh, “Ai nha, hình như chúng ta bị lừa.”

“Chính xác.” Lam Minh ngồi xổm xuống, giơ tay xốc lên một góc thảm trên mặt đất.

Chỉ thấy dưới tấm thảm là sàn nhà màu đỏ, mặt trên dùng sơn trắng vẽ rất nhiều phù chú cổ quái.

“Đây là phù chú gì?”

“Thâm uyên phù chú.” Sesier nhìn thoáng qua, cười nhạt một tiếng, “Là ma chú đem tất cả chúng ta kéo vào tầng địa ngục cuối cùng.”

“Cả chúng ta cũng bị?” Tiêu Bắc giật mình.

“Ha hả, nhiều năm như vậy, ông ta đã hại chết rất nhiều lũ trừ tà ngu xuẩn.” Lúc này, Marilyn ngồi trên sofa, châm một điếu thuốc, dường như không có việc gì mà hít một hơi, mở miệng nói, khói thuốc bị phun ra khiến cho dung mạo của cô có chút mơ hồ.

“Tôi nói rõ chân tướng cho các người đây.” Marilyn nhẹ nhàng thở dài, “Thomas, ông ta hận tất cả những thứ phi nhân loại!”

Tất cả mọi người sửng sốt.

“Trên thực tế, ông ta yêu Maggie điên cuồng.” Marilyn thông thả bình tĩnh kể lại, “Ông ta cưới Marilyn chân chính về nhà, chỉ là hy vọng Maggie có được thân thể của cô ta, sau đó hai người có thể yêu nhau tới già.”

“Cái gì?” Bọn Tiêu Bắc đều kinh hãi.

“Đó là một kẻ đáng thương ngu xuẩn.” Marilyn hít một hơi thuốc lá thật sâu, nói, “Tôi quen Maggie lúc ở trại tập trung. Lúc đó cô ấy còn rất nhỏ, rất nhiều trẻ em đều trốn đi để tránh bị đưa vào phòng hơi độc, cô ấy cũng không ngoại lệ. Cô ấy ôm Sophie co mình trong một gian phòng kín, cô ấy thật sự không sợ chết, nhưng thà chết đói, cũng không muốn rời đi mảnh đất thuộc về mình.”

Tất cả mọi người nhẹ nhàng gật đầu, có thể hiểu được.

“Tôi là một oán linh, chủ thể có thể chỉ là một linh hồn oan uổng, đã quên rồi không nhớ rõ nữa... Ở nơi đó, oán hận rất nhiều, hơn nữa vị trí tôi nằm là ở một cái hố trũng, cho nên hầu như toàn bộ oán linh đều tụ tập đến, dần dần, hình thành một linh hồn thể có ý thức... Tôi muốn tìm một thân thể để nghỉ ngơi, liền tiến vào cơ thể Sophie.”

“Ký sinh trên người một búp bê, mà không phải nhân loại sao?” Khế Liêu suy nghĩ một chút, “Cũng đúng, người ở đó ai biết còn sống bao lâu.”

“Không sai.” Marilyn gật đầu, “Chuyện sau đó các người đều đã biết... Thomas toàn là nói xàm, cái gì mà tôi lừa ông ta, hại chết Maggie... Ông ta làm gì yêu Maggie hơn tôi, là Maggie tự mình lựa chọn cái chết.”

“Vậy bức thư của Maggie thì sao?” Tiêu Bắc lấy thư ra.

“Đồ giả, hết thấy đều là ông ta giả tạo!” Marilyn lắc đầu, nghiêm túc nói, “Sự thật là, Thomas kỳ thực đã sớm phát hiện sự tồn tại của tôi, ông ta từng hỏi tôi, hỏi tôi có nguyện ý vì Maggie mà làm vài chuyện hay không. Tôi đương nhiên nguyện ý, tôi thích cô ấy. Vì vậy Thomas liền nói với tôi, ông ta sẽ mang về nhà một cô gái đẹp nhất, sau đó để tôi giải cứu linh hồn của Maggie khỏi cái xác bé tí kia, đưa tới cơ thể Marilyn... Cho nên tôi giết chết Marilyn. Nhưng sau khi Maggie biết được chuyện này thì không chịu, cô ấy nói nếu như tôi thực sự yêu thương cô ấy thì hãy để cô ấy chết đi. Cho nên lúc đó bị hỏa thiêu là Maggie thật sự. Sau đó tôi vứt bỏ búp bê, nhập

vào trong thân thể Marilyn. Sau khi Thomas biết chuyện này thì phát điên, ông ta cho là tôi hại chết Maggie rồi chiếm lấy thân thể Marilyn, cho nên điên cuồng nghĩ hết mọi cách giết chết tôi, còn có tất cả ma vật trên thế giới này.”

Tiêu Bắc nhìn Lam Minh —— Tình thế chuyển tiếp đột ngột quá, làm gì bây giờ?

Lam Minh cũng rất bất đắc dĩ, loại tình huống này là lần đầu tiên gặp phải, hai bên bên nào cũng tự cho là đúng, chết không đối chứng, có điều chiếu theo tình hình hiện nay, lời của Marilyn có độ tin cậy lớn hơn một chút.

“Nói chung, trước tiên đi ra ngoài rồi tính.” Lam Minh nói, rút Minh ra.

“Các người có thể đi ra ngoài?” Marilyn dường như có chút không tin, “Loại sắt để rèn thành ***g này có linh lực, bên trên còn có phong ấn, linh thể bị vây nhốt căn bản không thể ra ngoài.”

“Đừng lo.” Sesier kéo Tiêu Bắc, nói, “Bắc Bắc, chúng ta có thể thuận tiện tới địa ngục một chuyến, người chưa từng tới đó phải không? Ta có thể dẫn người đi du lịch!”

Tiêu Bắc dở khóc dở cười, tới địa ngục du lịch... Trở về không biết có thể viết một bộ thần khúc hay không.

(Thần khúc địa ngục mười mấy tầng mời tra gg, hình như bên sci có nhắc tới ở vụ thứ 2)

“Đó chỉ là đối với linh thể mà thôi.” Lam Minh giơ tay chém tới một đao, một loạt ***g sắt trên mặt tường bị chém thành vài đoạn, “Có điều chúng ta không phải cái loại linh hồn bay lơ lửng kia.”

Khế Liêu giơ chân dài đá bay những đoạn song sắt.

Mọi người đi ra ngoài, liền thấy được phía trước có thêm một chiếc ô tô đen.

Marilyn vẫn ở tại chỗ không nhúc nhích.

Tiêu Bắc quay đầu nhìn cô, hỏi, “Cô không đi sao? Hay không thể cử động?”

Marilyn nhún nhún vai, châm điếu thuốc lá thứ hai, giơ tay vén váy lên, để Tiêu Bắc nhìn chân mình.

Tiêu Bắc ban đầu hơi hơi xấu hổ, nhưng sau đó vừa nhìn, liền nhúu mày... Thân thể Marilyn đã thối rữa nghiêm trọng.

“Thời gian của tôi vốn không còn nhiều.” Marilyn thản nhiên cười cười, “Chỉ là tham luyện những sắc thái nơi này, không nở đi mà thôi.”

Tiêu Bắc cảm thấy rất tiếc nuối.

Thấy được vẻ mặt của Tiêu Bắc, Marilyn bật cười, “Cậu thật sự rất đáng yêu, lúc Thomas còn nhỏ, cũng đáng yêu như thế này.”

Tiêu Bắc hơi sửng sốt, ngược mắt nhìn cô, “Cô... Rốt cuộc là Sophie, hay là Maggie?”

Marilyn bật cười, “Tôi là do oán khí cấu thành, cậu đoán, Maggie và Marilyn chân chính lúc chết đi, trong lòng có oán khí hay không?”

Tiêu Bắc há to miệng.

“Ha ha.” Marilyn cười lắc đầu, trên mặt hiện lên nét sầu bi nhàn nhạt, “Tôi sống đã nhiều năm như vậy vẫn không chết, là muốn biết rõ một việc.”

“Việc gì?”

Vẻ mặt lúc này của Marilyn, khiến Tiêu Bắc sản sinh cảm giác thời không hỗn loạn trong nháy mắt.

“Thomas, rốt cuộc vì sao lại từ một bé trai đáng yêu biến thành như vậy?” Marilyn hỏi Tiêu Bắc, “Ông ấy hiển nhiên không bị ký sinh, nhưng hình như cũng không phải tự nhiên biến thành như vậy... Tôi, Mary và Maggie, đều muốn biết đáp án.”

Quay đầu bước ra khỏi cửa, Tiêu Bắc và bọn Lam Minh cùng nhau đi tới trong sân, chỉ thấy cửa xe ô tô đen mở ra, một ông lão tóc bạc trắng chậm rãi bước xuống, ông nhìn nhìn bọn Tiêu Bắc.

Sau đó, xoay mặt nhìn về phía sau bọn họ, giơ tay chào Marilyn đang ngồi trên sofa bên trong, “Chúng ta lại gặp rồi Sophie.”

Marilyn cho ông ta một nụ cười khinh khỉnh.

Tiêu Bắc nhìn Thomas thật kỹ, nghĩ ông ta chỉ là một lão già bình thường, liền thấp giọng hỏi Lam Minh, “Bọn họ hai bên bên nào cũng cho mình là phải, rốt cuộc ai đang nói dối?”

Lam Minh nhướng nhướng mi, “Chuyện này khá phiền phức, phân biệt lừa đảo khó hơn phân biệt nhân quỷ nhiều lắm.”

Tiêu Bắc cũng cảm thấy có chút khó xử.

Nhưng thấy Lam Minh nhẹ nhàng nháy mắt với cậu —— Người khác không nhận ra, người có thể a... Miệng người biết nói dối, lòng người thì không.

.

.

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Bi Kịch Ngay Từ Đầu Đã Định Trước, Lực Lượng Hắc Ám Không Thể Nhìn Thấy...

Tiêu Bắc cũng muốn dùng linh lực dò thám thế giới nội tâm của ông lão này, nhưng không đụng vào thì phải làm sao? Nếu như ông lão là một ma vật có ma lực rất mạnh thì còn dễ làm, nhưng lúc này... ông lão thoát nhìn rất bình thường, linh lực yếu ớt, Tiêu Bắc không thể cảm giác được.

Thomas chậm rãi đi tới trước chiếc xe, dựa vào mui xe, lạnh nhạt nhìn mọi người, “Các vị lợi hại hơn tưởng tượng của tôi... Quả nhiên là ác ma cao cấp nhất.”

“Người rất hiểu về ác ma.” Lam Minh hỏi, “Người cũng vậy sao?”

Thomas nhẹ nhàng lắc đầu, “Tôi là con người... Ma vật và thần vật thiện lương không thể giết chết con người, bởi vì các vị về mặt đạo đức không cho phép.”

Lam Minh cười nhạt một tiếng, “Loại đối đãi này thứ tội phạm giết người như người không thể hưởng thụ.”

Thomas cười ha ha, “Tôi giết ai? Tôi chưa từng giết bất kỳ người nào.”

“Marilyn!” Tiêu Bắc nghiêm túc nói, “Còn có Maggie.”

Tâm tình của Thomas đột nhiên hơi kích động lên, một lúc lâu mới hít một hơi sâu, “Không phải! Bọn họ không phải tôi giết!”

“Nói láo!” Bạch Lâu cảm thấy kẻ này vừa ích kỷ lại vừa cố chấp.

“Con người sống trên đời, luôn có vài chuyện không thể khống chế được!”

“Loại người đó phân tích từ góc độ học thuật là loại theo chủ nghĩa tuyệt đối ích kỷ và chủ nghĩa bi quan!” Sesier nhích tới gần bầm với Tiêu Bắc, “Ông ta đang trốn tránh trách nhiệm.”

Tiêu Bắc bất đắc dĩ, xoay người nhìn Lam Minh.

Lam Minh nhìn chăm chăm Thomas một lúc lâu mới hỏi, “Người không sợ sao?”

Thomas lắc đầu.

“Tại sao?” Long Tước hỏi, “Nhiều phi nhân loại như vậy, còn có Sophie trong kia, người cư nhiên không sợ?”

“Tôi đã là kẻ sắp chết.” Thomas đột nhiên nhẹ nhàng cởi áo khoác ngoài của mình, Tiêu Bắc vốn cảm thấy kỳ quái, trong ngày oi bức thế này sao ông lão này lại mặc nhiều lớp như vậy, nhưng vừa thấy ông ta cởi áo, tất cả mọi người đã hiểu... Chỉ thấy cơ thể ông, đã thối rửa giống như Sophie.

“Tại sao lại...”

“Tôi đã bị ô nhiễm.” Thomas nhìn Tiêu Bắc chăm chăm nói, “Cậu cũng là con người, cậu cũng sẽ bị ô nhiễm! Ác ma không có thứ nào tốt.”

“Được rồi.” Lam Minh có chút mất kiên nhẫn cắt lời ông, “Người có thể ngay cả bản thân cũng không biết mình là cái gì, đã nhanh miệng mắng ác ma rồi, người dùng phong thư kia dẫn chúng ta tới, chính là vì muốn đem chúng ta tiêu diệt chung với Sophie?”

“Đúng vậy.” Thomas cũng không phủ nhận.

“Nội dung trong thư là giả?” Tiêu Bắc nghi hoặc, “Ông thật sự lừa Marilyn?”

Ông lão ngẩn người, thật lâu không nói gì, một lúc lâu sau mới lắc đầu, “Không phải như thế...”

Trong phòng, Marilyn chậm rãi ngẩng đầu, nhìn ra bên ngoài.

“Tôi lúc đó vô cùng mâu thuẫn, có đôi khi chuyện đã dự định và hiện thực thường sẽ rất mâu thuẫn, không phải sao?” Thomas nói, “Chuyện đời không thể luôn theo ý người, Maggie và Marilyn đều có chỗ xuất sắc, tôi đều yêu các cô ấy, nhưng ả đàn bà này... cô ta khiến tôi hai bàn tay trắng, thoáng cái hại chết hai người trong lòng tôi.”

Biểu tình dữ tợn trên gương mặt của Thomas, khiến người ta trong nháy mắt sinh ra ảo giác, không biết là người thật hay là ác quỷ.

Tiêu Bắc khẽ cau mày, “Không lẽ ông không có một chút sai lầm nào sao?”

“Tôi yêu thì có gì sai?” Thomas hỏi ngược.

“Yêu đương nhiên không sai, yêu tới chết cả người ông còn dám nói mình không sai?” Tiêu Bắc chán ghét, “Trên đời này tại sao lại có kẻ ích kỷ như vậy?”

“Cậu sẽ không thể hiểu, bởi vì cậu không biết yêu.” Ánh mắt Thomas trở nên âm trầm, sau đó lại mỉm cười, “Bất quá cũng đừng lo, dù sao ác ma cũng tốt, nhân loại cũng tốt, ai cũng phải chết, ai cũng không vĩnh viễn tồn tại... Tương lai không xa, các vị sẽ hiểu thôi.”

“Có ý gì?” Lam Minh sửng sốt.

Thomas cười nhạo hỏi ngược, “Lẽ nào các vị không phát hiện, dạo này ác ma càng ngày càng nhiều sao? Lực lượng hắc ám đang trở nên ngày càng mạnh sao? Đợi khi hắc ám bao phủ đại lục, mọi thứ sẽ không còn tồn tại...” Nói rồi ông ta đột nhiên từ trong tay lấy ra một thứ giống như điều khiển từ xa, hướng về Marilyn bên trong... Ấn nút.

Mọi người quay đầu lại, chợt nghe một tiếng “Ầm”...

Phía sau phòng khách chỗ Marilyn, cửa một căn phòng đột nhiên bị mở ra... “Ào” một tiếng, bên trong chảy ra một lượng máu lớn... Máu này chảy lên mặt đất, dọc theo chú phù chậm rãi lưu động, sau cùng cấu tạo thành một bức đồ án...

Đồ án vẽ tới đâu, mặt đất nơi đó dần dần lõm xuống, có tia sáng màu đỏ bắt đầu chiếu rọi.

Bốn phía vốn đang tối đen bị ánh sáng đỏ này chiếu vào, có vẻ âm trầm quái dị.

“A!”

Marilyn trong phòng đột nhiên hét to một tiếng.

“Cô ấy...” Tiêu Bắc muốn đi vào, bị Lam Minh kéo lại, “Thôi Bắc Bắc, cô ta đã sớm không phải người, địa ngục là nơi cô ta nên đến.”

Tiêu Bắc nghe được Lam Minh nói. Nhìn lại... chỉ thấy Marilyn đột nhiên chậm rãi ngã xuống, làn da trắng như tuyết trong nháy mắt biến thành vàng vọt khô nứt... từ trong hài cốt của cô, đột nhiên toát ra vô số hồn thể màu đen... Những hồn phách này hợp thành những khuôn mặt bất đồng, vặn vẹo dữ tợn, có một ít còn không hoàn chỉnh, bọn họ tràn đầy ai oán, há to miệng kêu gào.

Tiêu Bắc nghe được bên tai không ngừng truyền đến tiếng kêu thảm thiết, trước mắt nhiều lần xuất hiện những hình ảnh giống như đang xem phim cũ trắng đen, đa phần vô cùng thâm thúy, nhiều tới nỗi cậu cảm thấy nhìn bằng hai mắt cũng không đủ, đầu vầng mắt hoa không nói, còn có một loại cảm giác như muốn tan vỡ. Sau đó hình ảnh xuất hiện giống như kim thép mạnh mẽ đâm vào óc, đau nhức khó nhịn, không ngừng có tin tức truyền vào, Tiêu Bắc muốn không tiếp nhận cũng không được.

Cuối cùng, trước mắt Tiêu Bắc bị bóng đen thay thế... ngược mắt thì thấy oan hồn bay đầy bầu trời, bên tai truyền đến tiếng kêu của Lam Minh, dần dần xa xôi...

.

Chờ lúc Tiêu Bắc tỉnh lại, cảm thấy trên người hơi tê mủi, giống như bệnh nặng mới khỏi. Trong phòng mở điều hòa, độ ẩm thích hợp, trong chăn ấm áp dễ chịu, Tiêu Bắc bắt đầu chờ đợi mùa đông lạnh đến, mùa đông vui trong chăn nằm trên giường cảm giác đặc biệt thích.

“Cô kỹ.”

Tiếng kêu quen thuộc truyền đến, Tiêu Bắc ngẩng mặt, thấy Cổ Lão Y ngồi bên gối đầu, vươn cánh tay nhỏ bé nhẹ nhàng vỗ lên trán cậu, ngẩng mặt giống như đang cảm nhận nhiệt độ, sau đó thu tay lại, gạt đầu tiến lên hôn một cái, “Bắc Bắc.”

“Cổ Lão Y...”

Tiêu Bắc nhìn trái nhìn phải, phát hiện đang nằm trong phòng của mình.

Tiêu Bắc nghi hoặc, “Tại sao lại ở chỗ này, mình về hồi nào?”

“Người hôn mê, ta bế người về.”

Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Lam Minh.

Tiêu Bắc ngẩng đầu nhìn, thấy Lam Minh đang tựa trên cửa, cầm đồ uống trên tay, ngửi mùi thì có lẽ là ca cao nóng.

Tiêu Bắc nhìn nhìn đồng hồ báo thức trên giường, là mười giờ tối, tự nhủ mình đã ngủ lâu như vậy a, bèn hỏi, “Buổi tối uống ca cao nóng không thấy khó chịu sao? Coi chừng tăng đường trong máu đó.”

Lam Minh cười cười, “Tiêu Bắc, giờ là sáng sớm mà.”

“A?” Tiêu Bắc sửng sốt, Cổ Lỗ Y bay đến bên cửa sổ, giơ tay kéo rèm cửa mở ra... Ánh mặt trời mạnh mẽ chiếu vào, Tiêu Bắc khẽ nhắm mắt lại, rồi lại mở mắt nhìn ra, quả nhiên bên ngoài là bầu trời quang đãng.

“Trời đã sáng?” Tiêu Bắc giật mình.

“Nhưng lại là sáng sớm ba ngày sau.” Lam Minh bưng ly ca cao nóng đi tới, ngồi bên giường cậu, “Người không đói bụng sao? Ca cao nóng là đưa cho người.”

“Sao tôi ngủ lâu quá vậy?” Tiêu Bắc nhận ca cao, thật đúng là cảm thấy hơi đói, uống một ngụm, ca cao nóng hồi chảy vào bụng thật là thoải mái.

“Ý thức của người tiếp thu quá nhiều tin tức từ ác linh, thừa nhận quá tải, cho nên hôn mê, đột nhiên phát sốt.” Lam Minh sờ sờ trán Tiêu Bắc, “Có khó chịu không?”

“Bây giờ đã ổn rồi.” Tiêu Bắc cũng thấy được lỗ kim trên tay, hẳn là đã truyền dịch, “Sau đó thế nào? Thomas và Marilyn thế nào?”

Lam Minh nhẹ nhàng lắc đầu, “Đều đã chết.”

“Đã chết?”

“Kỳ thực bọn họ đã sớm chết rồi, chỉ là oán linh khoắc cái xác đứng nơi đó mà thôi, giữ lại tri thức oán niệm khi bọn họ còn sống.” Lam Minh nhẹ nhàng thở dài.

Tiêu Bắc ần ần huyết thái dương, “Tôi nghe được rất nhiều tiếng động kỳ quái, gào thét ầm ĩ, còn thấy cảnh tượng rất đáng sợ.”

“Cuối cùng thâm uyên phù chú kia đem toàn bộ ác linh đều hút đi... Bao quát Thomas.”

“Thomas cũng là ác linh?” Tiêu Bắc nhíu mày.

“Ông ta đã sớm oán niệm tới chết.” Lam Minh ngồi xuống bên giường nhìn Tiêu Bắc, “Người nhìn thấy cái gì? Hẳn là rất phong phú phải không?”

“Ừ.” Tiêu Bắc nhíu nhíu mày, cũng không quá muốn hồi tưởng lại, “Tôi thấy cảnh tượng trong trại tập trung có người kêu khóc, còn có những đứa trẻ lưu lạc sau chiến tranh không nhà để về, tai nạn xe cộ, giết người... Thật nhiều bi kịch, giống như phim điện ảnh cũ. Tôi còn thấy hình ảnh Maggie đang hát, còn có Thomas lúc trẻ cùng Marilyn khiêu vũ, còn có...”

“A!” Tiêu Bắc vừa nói chuyện, đột nhiên nhồm phắt dậy.

“Làm sao vậy?”

Tiêu Bắc kéo cánh tay Lam Minh, “Người nhà của Thomas, cũng không phải Maggie hay Sophie giết chết!”

“Cái gì?” Lam Minh nhíu mày.

“Là bị một ông lão đánh chết...” Tiêu Bắc nghĩ tới đây, hỏi, “Ảnh chụp lúc trước còn không? Tấm ảnh gia đình ấy?”

Cổ Lỗ Y bay xuống lầu, giúp Tiêu Bắc cầm lên, bọn Bạch Lâu nghe nói Tiêu Bắc tỉnh, cũng theo lên.

Tiêu Bắc cầm ảnh chụp tới nhìn kỹ, chỉ vào cha của Thomas nói, “Ông ta! Là ông ta đánh chết!”

“Nói như vậy... Cha của Thomas cũng là ác ma?” Tất cả mọi người thắc mắc.

“Thi thể của Thomas thì sao?”

Lam Minh suy nghĩ một chút, Marilyn toàn bộ đều bị hút vào thâm uyên, linh hồn của Thomas bị hút đi, thi thể vẫn lưu lại, có người khiêng ông ta đi.

“Có biết lễ tang cử hành ở đâu không?” Tiêu Bắc hỏi, “Hay là, người sau cùng biết được chân tướng mọi việc, là cha của ông ta!”

“Nhưng cha ông ta không phải đã chết rồi sao?” Khế Liêu thắc mắc.

“Nếu như không phải nhân loại, vậy trước khoan hãy nói.” Lam Minh suy nghĩ một chút, gọi điện thoại cho Cảnh Diệu Phong.

Cảnh Diệu Phong sau khi đón điện thoại đã hiểu đại khái nội tình, nói có thể giúp bọn Lam Minh tra được địa điểm, quả nhiên, không bao lâu anh gọi điện lại, nói lễ tang cử hành ngay chiều nay tại khu mộ phía sau giáo đường.

Tiêu Bắc rời giường thay quần áo, cùng bọn Lam Minh đi tham gia lễ tang của Thomas.

.

Tới tham gia tang lễ của Thomas, là một người phụ nữ da đen già cỗi, mái tóc bạc phơ, thân tình tiều tụy.

Mọi người nhận ra, bà hẳn là một trong những người mẹ da đen khi xưa đã chăm sóc bọn Thomas.

Tiêu Bắc dùng mắt ra hiệu cho Lam Minh, bà ta cũng là quý hả?

Lam Minh cười cười lắc đầu —— Chỉ là một bà lão gần trăm tuổi mà thôi.

Tiêu Bắc thở phào nhẹ nhõm, bọn họ đứng ở khá xa, vẫn không đi đến, toàn bộ quá trình tổ chức tang lễ cho Thomas, chỉ có người mẹ da đen kia và người nhà của bà tham gia, rất nhanh, tang lễ kết thúc, mọi người tản đi.

Bọn Tiêu Bắc đứng chờ thật lâu, thủy chung không thấy ai khác tới, cuối cùng chỉ đành bỏ cuộc, chuẩn bị rời đi.

Mọi người vừa định đi, Cổ Lỗ Y ngồi trên đầu vai Tiêu Bắc túm tóc của cậu lại, giơ tay chỉ về phía trời xa.

Chỉ thấy có một ông lão, chậm rãi đi tới.

Ông râu tóc bạc phơ, nhưng thoát trông tràn trề sức sống, chậm rãi đi tới trước mộ phần của Thomas, đứng thẳng... cúi đầu nhìn ngôi mộ cô đơn.

Vừa liếc nhìn, Tiêu Bắc liền nhận ra, người nọ là cha của Thomas, trong số hình ảnh nhìn thấy lúc đó, chính là ông ta đánh chết hầu như toàn bộ thân nhân của Thomas... mà hình tượng của những thân nhân này cũng thật đáng sợ, đều là quái thú biến dị dữ tợn.

Ông lão ngẩng đầu, nhìn nhìn bọn họ.

Tiêu Bắc chú ý thấy ông ta và Thomas vô cùng giống nhau, ông hiện tại, cảm giác còn trẻ hơn Thomas một ít.

“Nó rốt cuộc vẫn phải chết.” Ông lão khe khẽ thở dài, ngẩng đầu nhìn bọn Lam Minh, “Phiền mọi người rồi.”

“Ách... Ông cũng là quý sư?” Bạch Lâu có chút khiếp sợ.

Ông lão gật đầu với mọi người, “Chính xác, một quý sư thất bại.”

“Năm xưa đã xảy ra chuyện gì?” Tiêu Bắc hỏi, “Vì sao lại giết những đứa con của mình?”

Ông lão gật đầu, giơ tay chà chà mặt, “Tôi thu dưỡng rất nhiều trẻ con, bọn chúng đều là cô nhi trong chiến tranh. Trên chiến trường, chung quanh đều có du hồn, tôi lúc đó thu dưỡng những đứa trẻ đó, là bởi vì bọn chúng không phải nhân loại.”

Tất cả mọi người kinh hãi.

“Toàn bộ trẻ em đều không phải nhân loại?”

“Đúng, bao gồm cả Thomas.” Ông lão ngẩng mặt, nhìn bầu trời đêm trên đỉnh đầu, “Những đứa trẻ ấy nếu như thả đi, bọn chúng sớm muộn gì cũng ma hóa, sẽ trở thành lệ quỷ hại người, vì vậy tôi thu dưỡng bọn chúng, nuôi trong nhà mình.

Trang viên của tôi bốn phía đều có phù chú, chỉ dùng để khống chế ác ma, tôi tận lực khống chế những đứa trẻ ấy, giúp tâm linh của bọn chúng tiến hóa, cố gắng khiến bọn chúng đến già cũng không phát hiện mình là lệ quỷ, nên biết, chỉ cần ma quỷ vẫn luôn cho mình là nhân loại, khoảnh khắc ban đầu ma tính không bị tỉnh lại, những ma tính đó sẽ vẫn ngủ say.”

Tất cả mọi người liếc nhìn Bạch Lâu, Bạch Lâu gật đầu, “Là như vậy.”

“Tất cả đều bình an vô sự, cho tới khi Thomas rời khỏi.” Ông lão tiếp tục kể chuyện, “Thomas là con trai của tôi, vốn có thể trở thành quý sư, nhưng tình yêu méo mó với Maggie, khiến nó dần dần hiển lộ một mặt ma tính. Ngay trong khoảng thời gian nó rời đi, xảy ra một chuyện rất kỳ quái.”

“Chuyện kỳ quái?”

“Đúng... Lực lượng hắc ám đột nhiên trở nên cường đại!” Ông lão nghiêm túc nói, “Đối với ác linh mà nói, đặc biệt là những ác linh có linh lực quá yếu, nguy hại mà lực lượng hắc ám mang lại đặc biệt lớn. Lũ ác linh rục rịch, bọn nhỏ bắt đầu phóng xuất lực lượng đáng sợ, bãi cỏ xác xơ, bò cừu bị cắn chết, cây cối héo rũ. Tôi chỉ đành tự tay giết chết những đứa trẻ đã hoàn toàn ma hóa, muốn đi ra ngoài hại người.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau... Thì ra là như vậy.

“Lúc Thomas trở về, tôi đang định giải quyết Sophie.” Ông lão bất đắc dĩ lắc đầu, “Thế nhưng nó quá nóng nảy... Tôi không thể ngăn cản nó, bởi vì không dám nói cho nó, nó không phải nhân loại.”

“Vậy làm sao ông ta biết được?”

Ông lão lắc đầu, “Tôi không dám đối mặt với nó, liền nói dối rằng mình đã chết.”

Lam Minh cười, “Người thân là quý sư, năng lực thừa nhận trong lòng cũng quá kém rồi đó.”

Trên mặt ông lão hiện lên một tia xấu hổ, “Được rồi... Tôi thừa nhận, tôi đã không cách nào đối phó với Thomas và Sophie, Thomas không trở thành quý sư, không ngừng giãy dụa giữa người và quỷ, mất đi Maggie và Marilyn khiến nó hoàn toàn tan vỡ, hối hận cộng thêm oán hận không chỗ phát tiết, bắt đầu hận tất cả ác ma. Sophie cũng không vui vẻ gì, có được thân thể của mình nhưng lại mất đi người bạn... Thân thể và linh hồn cả hai bắt đầu hư thối, cho nên bây giờ cả hai đều đã chết.”

“Loại hư thối này cũng không phải hiện tượng bình thường phải không?” Bạch Lâu hỏi, “Còn ông? Ông thế nào?”

“Lực lượng hắc ám mà ma vật tân sinh nhận được có ảnh hưởng rất lớn, tôi hiện nay vẫn chưa cảm thấy không thích hợp... có điều, lực lượng này

đang dần dần mạnh lên, tôi cảm thấy, có chuyện gì đó đang xảy ra.” Nói xong, ông lão xoay người, “Tôi đi, sau này có duyên, có lẽ còn có thể gặp lại.”

Nói xong, ông xoay người, đi mà không ngoảnh đầu nhìn lại.

Bọn Tiêu Bắc thấy ông đi xa, cũng đều cảm thấy có chút áp lực... Náo loạn nửa ngày, thì ra ngay từ đầu đã định trước là một bi kịch.

Bất quá khiến người ta chú ý chính là ông lão và Thomas đều nhắc tới lực lượng hắc ám, đến tột cùng đó là cái gì?

Tiêu Bắc lặng lẽ nhìn sang Lam Minh bên cạnh, chỉ thấy sắc mặt hắn không tốt lắm, dường như có chút trầm trọng, hiển nhiên cũng rất hoang mang. Tiêu Bắc lại nhớ tới người đeo mặt nạ từng gặp lúc trước, quả thật có chuyện đáng sợ gì đó, đang xảy ra ở nơi mà bọn họ nhìn không thấy. Sự phục sinh của Lam Minh, có thể có liên quan tới lực lượng đó hay không? Tất cả đều không ai biết, nhưng khiến người ta bất an.

.

.

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Bạn Học Cũ Cách Xa Gặp Lại, Nguy Cơ Ẩn Dấu, Cùng Với Nguy Cơ Tình Cảm

Sáng sớm chủ nhật, có lẽ còn chưa đến bảy giờ...

“Lam Minh! Lam Minh!”

Lam Minh đã bị tiếng ồn đánh thức, tối hôm qua chơi mệt chợp mắt với Sesier, Phong Tiểu Vũ và Bạch Lâu tới ba giờ sáng mới đi chợ mắt.

“Hả?” Lam Minh mở mắt nhìn, phát hiện là Tiêu Bắc gọi mình.

Tiêu Bắc mặc một chiếc áo lông đen thấp cổ, Cổ Lỗ Y ngồi trên vai.

Lam Minh thấy được chiếc cổ thon thả của Tiêu Bắc, xương quai xanh được chiếc áo lông thấp cổ này tôn lên càng thêm tinh xảo, có điều... ăn không được, vậy cứ tiếp tục ngủ thì có lợi hơn!

Lam Minh trở mình, chui vào chăn trùm kín đầu.

“Đứng dậy!” Tiêu Bắc đẩy hẳn.

Lam Minh không thèm nhúc nhích.

Cổ Lỗ Y vỗ cánh bay ra phía sau Lam Minh, canh me sau cái mông của hẳn... Đá!

Lam Minh chậm rãi ló đầu ra, giơ tay sờ sờ mông, quay đầu lại...

“Cô!” Cổ Lễ Y kêu một tiếng rồi vội vã bay ra sau lưng Tiêu Bắc trốn, Lam Minh muốn đánh nó!

“Đứng dậy!” Tiêu Bắc giơ tay kéo tay hắn ra ngoài, “Đi siêu thị với tôi.”

“Gì?” Lam Minh xoa người che đầu, “Siêu thị chín giờ mới mở...”

“Hôm nay siêu thị gần nhà khai trương, bảy giờ đã mở cửa hoạt động rồi!” Tiêu Bắc đẩy hắn, “Rất nhiều khuyến mãi, anh đi với tôi đi!”

“Tự đi đi, ta không muốn mua gì hết...”

Lam Minh cố sức chui vào trong ổ chăn.

“Tôi muốn mua rất nhiều đồ ăn vặt cho Cổ Lễ Y, còn có bột mì trứng gà sữa bò thịt bò!” Tiêu Bắc tiếp tục đẩy hắn, “Tôi không xách được, anh theo tôi! Giúp tôi xách đồ.”

“Người gọi Khế Liêu đi đi!”

“Sáng nay Khế Liêu theo Tiểu Hoa ra ngoài rồi!” Tiêu Bắc nhéo tay hắn, “Anh dậy hay không!”

“Domi đâu?”

“Theo Tiểu Vũ tập thể dục rồi!”

“Long Tước?”

“Đi tới viện khoa học công nghệ rồi, anh ấy nhờ tôi mua sữa cho đám rồng con.”

“Vậy Dao Tù...”

“Anh ấy làm bữa sáng cho Tiểu Ái xong còn phải theo cô ấy tập thể dục buổi sáng!” Tiêu Bắc bò lên trên giường ngồi đờ lên người hắn, túm cổ áo

hắn lắc mạnh, “Mau đứng dậy! Một hồi coi chừng bán hết!”

“Trời...” Lam Minh bất đắc dĩ thở dài, dụi dụi mắt cũng đã lơ mơ tỉnh, nhìn Tiêu Bắc đang ngồi trên người mình.

Một lúc lâu, Lam Minh cười gian, “Bắc Bắc, sau này muốn ngồi trên người ta lắc tới lắc lui, nhớ chọn buổi tối vừa tắm xong không mặc nội y... Ai da.”

Lam Minh còn chưa lưu manh xong, Tiêu Bắc đã dùng gối đầu hung hắn đập vào mặt hắn, Cổ Lỗ Y nhân cơ hội, lại đập Lam Minh một cái.

Mười phút sau, Lam Minh đã chải tóc xong, cùng Tiêu Bắc lái xe ra ngoài, lần này lái chiếc Jeep.

Lam Minh nhìn trời, không biết Tiêu Bắc muốn mua bao nhiêu, mua thêm nữa phỏng chừng đủ cho đám nhóc kia ăn cả tháng, sức ăn của đám rông con kia quá kinh khủng... đương nhiên, mình với Khế Liêu cũng ăn rất nhiều.

Xe lái đến ngoài siêu thị.

Cổ Lỗ Y như thường lệ bị ném vào trong balo.

Cùng nhau đi vào siêu thị.

Tiêu Bắc bảo Lam Minh đẩy hai chiếc xe đẩy. Một xe để chứa sữa bột, xe kia chứa đầy bột mì.

Nhân viên siêu thị phát hiện Tiêu Bắc cần số lượng lớn, còn tưởng cậu mở tiệm bán thức ăn, liền bố trí hai nhân viên phục vụ giúp cậu đẩy xe và sắp xếp đồ đạc trên xe.

Cuối cùng, Tiêu Bắc đã mua khoảng năm xe thức ăn.

Các nhân viên phục vụ trêu chọc, “Quý khách ngài muốn mở tiệm thức ăn sao? Bao nhiêu đây đủ dùng một năm, đừng để quá hạn à.”

“Không đâu.” Tiêu Bắc phẩy phẩy tay, “Tối đa hai tháng là ăn xong rồi.”

“Hả?!” Các nhân viên phục vụ há to miệng nhìn Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc cười tủm tủm nói, “Nhà chúng tôi nhiều bị cơm lắm.”

Lam Minh ở một bên đỡ trán.

Mua đồ xong, Tiêu Bắc và Lam Minh đến quầy tính tiền, quét thẻ tín dụng nhận hóa đơn, Tiêu Bắc nhẩm tính lại một hồi, quả nhiên lời hơn rất nhiều, bởi vì Tiêu Bắc mua nhiều, còn được tặng mấy chai dầu ăn.

Lam Minh và nhân viên phục vụ siêu thị đẩy xe xuống lầu, mở ra cốp sau chiếc Jeep, bắt đầu cất mọi thứ vào trong.

Những nhân viên phục vụ này ban đầu còn thấy hơi phiền, nhiều thứ như vậy xếp lên xe phồng chùng sẽ rất lâu, nhưng không ngờ Lam Minh trực tiếp khiêng xe đẩy lên, đổ mọi thứ trong xe vào trong chiếc túi vải thật lớn, đưa lên xe, chùng vài túi lớn như thế.

Bột mì khoảng trăm ký, Lam Minh chỉ cần giơ ngón tay là đã có thể đem lên xe rồi.

Các nhân viên phục vụ hai mặt nhìn nhau, đều có chút kinh ngạc tròn tròn mắt.

Mọi người đang cất đồ dưới gara ngầm, cách đó không xa, truyền đến tiếng gậy gõ.

Nữ sinh vừa gào vừa khóc, nam sinh có vẻ rất khó xử.

“U, quản lý lại bị minh tinh nhỏ ghét bỏ rồi?” Các nhân viên phục vụ nhỏ giọng nói thầm.

Tiêu Bắc nghe được ba chữ minh tinh nhỏ, nhin không được nhìn thoáng qua.

Nhìn nhìn, hơi nhú mày, nữ minh tinh này là ai thì cậu không nhận ra, nhưng quản lý này... dĩ nhiên là bạn học cũ của cậu, là người ngồi cùng bàn khá thân.

“Vương Thiên Hoa?!” Tiêu Bắc nhin không được hô lên một tiếng, thốt ra rồi mới thấy không nên, bởi vì người ta đang cãi nhau, lúc này gọi thì hăn rất xấu hổ.

Vương Thiên Hoa nghe được tiếng gọi thì quay đầu lại, nhìn thấy Tiêu Bắc thì cũng sững sốt, sau đó liền vọt đến gần, vừa hô, “Tiêu Bắc!”

Tiêu Bắc cũng đi lên trước, hai người mặt đối mặt, Vương Thiên Hoa kích động đến đỏ bừng cả mặt, vươn hai tay nắm vai Tiêu Bắc dùng sức lắc mạnh, “Tiêu Bắc, dạo này thế nào? Đã lâu không gặp cậu!”

“Ừm.” Tiêu Bắc gật đầu, “Còn cậu? Dì thế nào?”

“Đều rất khỏe.” Vương Thiên Hoa sờ sờ đầu, “Sau đại học cũng không còn liên lạc, tớ luôn nhớ về cậu.”

Tiêu Bắc và Vương Thiên Hoa trò chuyện, Lam Minh đi lên, đứng sau lưng Tiêu Bắc nhìn Vương Thiên Hoa.

“Ách, đây là...”

“Đồng nghiệp của tớ.” Tiêu Bắc cười cười.

“Cũng là khiêu vũ à?”

Vương Thiên Hoa đánh giá Lam Minh từ trên xuống dưới.

Lam Minh vừa định nói là bắt quỳ, cái bụng bị khuỷu tay Tiêu Bắc huých tới, xoa bụng hít một hơi lạnh —— Đạo này Bắc Bắc càng lúc càng bạo lực!

“Bọn tớ làm cùng một công ty.” Tiêu Bắc qua loa nói, “Cậu làm quản lý siêu thị à?”

“Đúng thế.” Vương Thiên Hoa nhìn nhìn chiếc xe đầy ắp của Tiêu Bắc, nói, “Cậu trả tiền hết chưa? Sớm thấy, tớ còn có thể giảm giá thêm cho cậu.”

“Lần sau đi!” Tiêu Bắc hớn hờ, “Tháng sau tớ còn tới.”

Vương Thiên Hoa nhìn cả xe đầy ắp đó, còn chưa kịp hỏi, Tiêu Bắc đã nói, “Trong nhà nhiều bị côm.”

“Ha ha ha.” Vương Thiên Hoa thoải mái cười to.

Lúc này, cô nàng vừa cãi nhau với anh ta cũng đi đến, hiếu kỳ mà nhìn Tiêu Bắc và Lam Minh.

“Tiểu Cầm, đến, đây là Miêu Tiêu Bắc bạn thời cấp ba của anh.” Vương Thiên Hoa kéo cô gái tới giới thiệu với Tiêu Bắc, “Tiêu Bắc, đây là Tần Tiểu Cầm, vị hôn thê của tớ.”

“Xin chào.” Tiêu Bắc rất lễ phép chào hỏi.

Tần Tiểu Cầm quan sát Tiêu Bắc một chút, “... Miêu Tiêu Bắc sao, tôi biết.”

Tiêu Bắc có chút ngoài ý muốn.

“Có vẻ cậu rất thân với Danh Vũ phải không?” Tần Tiểu Cầm tiến tới hỏi, “Cô ấy có bộ phim nào cần tìm người không? Tôi đóng rất giỏi đó.”

“Tiểu Cầm.” Vương Thiên Hoa có chút xấu hổ, nói với Tiêu Bắc, “Đừng chú ý, cô ấy là diễn viên.”

“Diễn viên sân khấu hạng ba thôi, cái loại phim truyền hình cổ trang và thần tượng rẻ tiền hạng ba.” Tần Tiểu Cầm nhún nhún vai, xách túi xách nói với Tiêu Bắc và Lam Minh một tiếng “Bye~”, rồi xoay người lắc lư rời đi.

“Lên lầu vào phòng làm việc chờ anh, anh đi mua bữa sáng cho em.” Vương Thiên Hoa dường như vô cùng yêu thương tình nhân của mình.

Chờ Tần Tiểu Cầm đi xa, Vương Thiên Hoa có chút xấu hổ nói, “Tiểu Cầm là bạn thanh mai trúc mã với tớ.”

Tiêu Bắc nghĩ tới, “Tiểu Cầm thường hay viết thư cho cậu đó hả?!”

Tiêu Bắc tự nhủ, năm xưa đọc thư thì thấy đó là một cô nàng thanh thuần động lòng người, hôm nay cảm thấy... bản chất không xấu, nhưng hơi chút toan tính.

“Tiểu Cầm chỉ là thích đóng phim nhưng không có cơ hội.” Vương Thiên Hoa giải thích với Tiêu Bắc, sợ cậu hiểu lầm rồi không thích cô nàng.

Tiêu Bắc thấy anh ta vẫn thành thật như lúc trước còn đi học, cũng có chút bất đắc dĩ, vươn tay vỗ vỗ vai anh ta, “Tớ hiểu mà.” Nói xong, lấy ra danh thiếp đưa cho anh ta, nói, “Tớ ở nơi này, có rảnh thì đến tìm tớ, còn có điện thoại nữa.”

“Nhất định, mấy ngày nữa tớ sẽ đến!”

“Ừ!” Tiêu Bắc gật đầu, “Tiểu Vũ gặp cậu cũng sẽ rất vui!”

Vương Thiên Hoa vừa nghe nói Phong Tiểu Vũ cũng ở đó, càng vui vẻ, còn nói vài câu.

Cho đến khi Lam Minh mất kiên nhẫn mà ngồi lên ghế lái đưa mắt ra hiệu cho Tiêu Bắc —— Kem sắp tan rồi! Sữa chua sắp hư rồi! Pizza bánh ngọt sắp chảy nước rồi...

Tiêu Bắc mới tạm biệt Vương Thiên Hoa, lên xe, cùng Lam Minh quay về EX.

.

“Bạn học cũ à?”

Trên đường lái xe, Lam Minh lên tiếng hỏi Tiêu Bắc.

“Đúng vậy.” Tiêu Bắc gật đầu, “Bạn học hồi cấp ba, đã năm sáu năm chưa gặp rồi, lúc trước thi đại học, cậu ta học tài chính còn tôi học vũ đạo, cách biệt trời Nam đất Bắc, trước đây còn là bạn thân.”

“A.” Lam Minh bí hiểm cười cười, thấp giọng nói, “Người bạn đó của người có thể đang gặp phiền phức.”

“Là sao?” Tiêu Bắc cả kinh, “Anh đừng nói bậy, cậu ấy là bạn rất tốt của tôi.”

Lam Minh trầm mặc một hồi, “Hm... Nhiều lời cũng chẳng cần thiết, coi như hết, đừng để ý.”

Tiêu Bắc hồ nghi nhìn hắn, “Chuyện gì? Anh nói rõ ràng coi.”

Lam Minh nhướng nhướng mi, “Nói chính xác là, người bạn kia của người bị họa bì quần thân.”

“Họa bì?!” Tiêu Bắc cả kinh tuôn một thân mồ hôi lạnh, “Anh nói vị hôn thê của cậu ta?”

Lam Minh khẽ thở dài, “Cũng không phải cô nàng đó, là một kẻ khác.”

“Anh nói cho rõ!” Tiêu Bắc sốt ruột.

“Cô hôn thê đó thoát nhìn rất bình thường.” Lam Minh dường như có chút không đành lòng nói ra.

“Vậy ai là họa bì?”

“Một người rất gần với hắn.” Lam Minh suy nghĩ một chút, lên tiếng, “Bắc Bắc, người có cảm thấy, bạn học của người quá tốt với cô nàng hôn thê kia, mà cô nàng đó thì lại không đáng để hắn tốt như vậy?”

“Ừ.”

Tiêu Bắc một lúc lâu mới gật đầu, “Có một chút.”

“Túi xách mà vị hôn thê của bạn học người cầm trên tay là hàng hiệu có giới hạn số lượng đúng không?”

Tiêu Bắc hí mắt nhìn hắn, “Anh còn biết chú ý nhãn hiệu nữa hả? Phải nhìn anh bằng cặp mắt khác rồi.”

“Ta biết loại túi xách đó, Danh Vũ có một cái, mà túi xách của Danh Vũ đều rất sang.” Lam Minh tiếp tục nói, “Ta còn biết bộ lễ phục màu hồng nhạt đó, chất liệu rất đặc biệt, trang phục cô ta mặc trên người có giá rất đắt.”

“Minh tinh mà.” Tiêu Bắc lầm bầm một câu.

“Người vừa nãy không nghe cô ta nói sao? Chỉ là hạng ba.”

“Điều kiện gia đình của Vương Thiên Hoa rất tốt.” Tiêu Bắc nói, “Cha cậu ấy mở siêu thị, hệ thống trên toàn quốc, cậu ấy làm quản lý nơi này có thể là đang học tập để kế thừa sản nghiệp gia tộc, cậu ấy là con trai duy nhất, cho nên về mặt tiền bạc hẳn là không thành vấn đề, chỉ là làm người quá thành thật... dễ có hại.”

“Tần Tiểu Cầm bắt quá chỉ là một minh tinh hạng ba, cô ta muốn nổi tiếng như vậy, mà Vương Thiên Hoa lại có tiền, tại sao không giúp cô ta? Tùy tiện bỏ tiền quay một bộ phim, hạng ba lên thành hạng hai cũng không thành vấn đề, cô nàng này còn rất xinh đẹp.”

Tiêu Bắc nghe Lam Minh nói, thật ra cũng thấy kỳ quặc, suy nghĩ một chút, đáp, “Ý anh là, Tần Tiểu Cầm là cố ý khiến cho Thiên Hoa khó xử?”

“Biết rõ bạn trai vừa mở siêu thị này mà còn cố ý cãi nhau tại nơi nhân viên có thể nhìn thấy, hơn nữa nghe giọng điệu của những nhân viên này tuyệt đối không phải lần đầu tiên.” Lam Minh cười nhạt một tiếng, “Mặt khác, khi một người đàn ông vô điều kiện để mặc người ta cười trên cổ, thậm chí nuông chiều người phụ nữ làm cho mình mất mặt... Chỉ có duy nhất một lý do.”

“Cái gì?”

“Hoặc là hấn điên, hoặc là cô nàng đó là yêu tinh.” Lam Minh làm mặt quỷ với Tiêu Bắc, “Đáng tiếc hai dạng đều không phải, như vậy chỉ còn lại một dạng.”

Tiêu Bắc khẽ nhú mày, một lát mới hỏi, “Anh nghĩ là, áy náy?”

“Đều là đoán mà thôi.” Lam Minh thờ ơ nhún vai, “Trên người Vương Thiên Hoa có một luồng khí bất chính, là từ một người rất thân cận truyền cho hẳn.”

“Vậy có thể giúp cậu ấy không?” Tiêu Bắc hỏi, “Cậu ấy là người tốt.”

“Bắc Bắc, muốn vậy phải gặp được ma vật chân chính khiến hắc gặp nguy hiểm được mới.” Lam Minh suy nghĩ rồi nói, “Vài ngày tới hắc tới thăm người, chúng ta thử hỏi xem sao.

“Được.” Tiêu Bắc đáp một tiếng, nhưng cũng trở nên tâm sự nặng nề.

.

Xe dừng trước cửa EX.

Lam Minh phụ trách khiêng đồ vào, Tiêu Bắc ôm Cổ Lỗ Y vào cửa.

Mới vừa vào phòng khách, Tiêu Bắc đã bị cảnh tượng trước mặt làm cho giật mình.

“Có cướp sao?” Thấy bình hoa ngã trên mặt đất và bàn trà thủy tinh vỡ nát đầy đất, Tiêu Bắc kinh hãi hỏi.

Lúc này, Sphinx nằm trên sofa gật gù ngủ, Long Tước đang quét dọn.

Tiểu Hoa thì xanh mặt ngồi một bên xem sổ sách.

“Xảy ra chuyện gì?” Tiêu Bắc tiến tới nhỏ giọng hỏi Sesier.

“Khế Liêu nổi điên.” Sesier thấp giọng nói.

“Tại sao?”

“Bởi vì cậu ta là cái đồ con nít quý, đúng là cố tình gây sự!”

Không đợi Sesier nói, Tiểu Hoa đã gầm hừ rống lên một tiếng.

Sesier làm mặt quý với Tiêu Bắc —— Tiểu Hoa rất tức giận!

Lúc này, Lam Minh đi vào, “Long Tước, mua đồ về rồi nè.”

Long Tước nhanh chân chạy ra ngoài, “Ta đem đưa cho đám rồng con.”

“Để tôi giúp một tay.” Dao Tù theo đi ra.

Tiêu Bắc dùng mắt ra hiệu cho Lam Minh, Lam Minh gật đầu, đi lên lầu.

Tiêu Bắc ngồi xuống bên cạnh Tiểu Hoa, hỏi, “Chuyện gì vậy?”

Tiểu Hoa thở phì phì kể lại chuyện ngày hôm nay cho Tiêu Bắc nghe.

Lam Minh đi tới trước cửa phòng Khế Liêu, chỉ thấy Khế Liêu đang nằm ì trên giường, thần thờ mà nhìn trần nhà, trên bụng là một chú sói con nằm úp sấp đang lắc cái đuôi.

“Sao vậy?” Lam Minh tựa bên cửa hỏi hẩn.

Khế Liêu bĩu môi, lẩm bẩm một câu, “Đúng là không biết nói lý lẽ, đồ con người!” Nói xong kể lại chuyện ngày hôm nay cho Lam Minh nghe.

Mười phút sau.

Lam Minh đứng trên cầu thang ngoắc gọi Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc đi lên cầu thang, hỏi, “Sao vậy?”

“Hỗ trợ cho Khế Liêu.” Lam Minh nói rất坦然.

“Thật tốt quá!” Tiêu Bắc nhẹ nhàng vỗ tay một cái, “Tôi cũng thấy giữa bọn họ có vấn đề, hỗ trợ thế nào?”

Lam Minh kéo cậu tới trước cửa phòng Khế Liêu, “Ta muốn dạy Khế Liêu cách kiss.”

“Hả?” Tiêu Bắc mở to mắt nhìn Lam Minh.

“Cho nên, cần người phối hợp!” Lam Minh nghiêm túc nói, “Vì bạn bè mà!”

...

.

.

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Hành Trình Hoài Cự, Cảnh Còn Người Mất, Người Bạn Học Cũ Số Phận Long Đông, Hai Người Có Eq Quá Thấp

“Vì bạn bè cái khi gì?” Tiêu Bắc đè lại cái đầu đang muốn sẵn tới của Lam Minh, “Anh đừng làm vậy!”

“Làm mẫu một chút!”

“Tôi không làm!” Tiêu Bắc liều mạng đẩy đầu Lam Minh ra.

Lam Minh không tha, “Cũng không phải chưa từng hôn mà!”

“Đó là anh đánh lén!” Tiêu Bắc thà chết chứ không khuất phục.

Khế Liêu đứng ở cửa phòng, khoanh tay nhìn hai người ở đó “vật lộn”, có chút không còn gì để nói.

“Hai người đã nói gì với nhau?” Tiêu Bắc bất mãn nhìn Lam Minh, “Không được chiều theo cậu ta như vậy, rõ ràng là cậu ta không đúng!”

“Đó là tại Tiểu Hoa quá cứng nhắc!”

Hiển nhiên, trong chuyện giữa Khế Liêu và Tiểu Hoa, Lam Minh đứng bên Khế Liêu, Tiêu Bắc đứng bên Tiểu Hoa.

“Tiểu Hoa cần làm ăn! Cậu ta lần nào cũng phá rồi, anh ấy giận là phải!”

“Vậy cũng là vì muốn tốt cho anh ta, nhìn anh ta bị người khác sàm sỡ đi hỗ trợ có gì là sai?”

“Nói tới nói lui, liên quan gì tới hôn môi?!” Tiêu Bắc trừng Lam Minh, “Anh rõ ràng là mượn đề tài khác để nói chuyện của mình!”

“Ta chỉ muốn dạy Khế Liêu khi Tiểu Hoa kích động thì nên làm thế nào để anh ta an tĩnh lại!” Lam Minh hùng hồn nói, “Chiêu này rất hiệu quả đối với người!”

“Gì chứ!”

...

Hai người giằng co không buông, Khế Liêu trợn mắt nhìn trời, nghĩ mình nên đi ngủ một giấc.

Cổ Lỗ Y vỗ cánh, nghiêng đầu nhìn Lam Minh và Tiêu Bắc giằng co, chớp chớp mắt... bay tới gần một tí, vươn tay cánh tay nhỏ bé hướng về phía cái ót hai người... đập xuống.

Tiêu Bắc và Lam Minh không chú ý, bị Cổ Lỗ Y đánh trúng, trực tiếp đụng vào nhau.

Tiêu Bắc mở to hai mắt.

Lam Minh thấy thời cơ đến đúng lúc, nắm cằm Tiêu Bắc hôn lên... quả nhiên, Tiêu Bắc an tĩnh lại.

Khế Liêu híp mắt nhìn một lúc lâu, sờ sờ cằm —— Đúng là chiêu hay!

Cổ Lỗ Y khoanh tay vẫy vẫy đuôi, ở một bên thỏa mãn gật đầu.

Một nụ hôn thật lâu kết thúc, Tiêu Bắc thở phì phò giẫy ra, đập Lam Minh một cước rồi túm lấy Cổ Lỗ Y đang định đào tẩu, vỗ một cái lên cái mông phì phì của nó.

“Ô ô ô.” Cổ Lỗ Y còn giãy nảy phảng kháng, cuối cùng Tiêu Bắc đau lòng, xoa xoa mông nó, mang nó xuống lầu. Chuyện này cậu mặc kệ, Khế Liêu và Lam Minh cũng là một loại, Tiểu Hoa không để ý tới cậu ta là đúng!

Dưới lầu, mọi người ai làm việc nấy, Tiêu Bắc cầm chìa khóa mang theo Cổ Lỗ Y lên xe.

Cửa xe vừa đóng lại, trên ghế phó lái Lam Minh đang ngồi thù lù ra đó.

“A...” Tiêu Bắc không kịp chuẩn bị, giật bắn lên, nhú mày nhìn chăm chăm Lam Minh, “Anh vào làm gì?”

Lam Minh chộp Cổ Lỗ Y tới xoa xoa, nhìn Tiêu Bắc, “Không lẽ hôn một cái rồi muốn bỏ nhà đi à?”

“Ai bỏ nhà đi?!” Tiêu Bắc bất mãn liếc trắng Lam Minh, điều chỉnh kính chiếu hậu một chút, “Tôi muốn về nhà một chuyến.”

“Nhà nào?”

“Nhà cũ.” Tiêu Bắc nói, khởi động xe.

Lam Minh đặt Cổ Lỗ Y lên giữa cái ghế dựa nhỏ để nó gặm táo, hỏi Tiêu Bắc, “Đi lấy đồ hả?”

“Lấy vài bộ áo mặc mùa thu, hm... còn có vài thứ cần đổi một chút.”

“...” Lam Minh khẽ nhướn mi, cười cười với Tiêu Bắc, “Bắc Bắc, trên mặt người viết một từ.”

“Từ gì?”

“Hoài cự.”

...

Xe ngừng lại trong tầng hầm ngầm dưới khu nhà trọ cũ của Tiêu Bắc.

Hai người xuống xe, Tiêu Bắc nhét Cổ Lỗ Y vào trong balo, rồi cùng Lam Minh đi vào thang máy. Nhớ tới chuyện ma quái trước đây, Tiêu Bắc có chút bất đắc dĩ thở dài, mình chỉ là nhất thời hiếu kỳ, đến thư viện xem Vũ Dạ tập, không ngờ lại gây nên cục diện ngày hôm nay.

Lúc tới cửa phòng móc chìa khóa mở cửa, Tiêu Bắc đã chuẩn bị sẵn tâm lý, trong phòng nói không chừng bị gì đó làm cho rối tinh rối mù lên rồi.

Mở khóa đi vào... gian phòng vẫn ngăn nắp sạch sẽ như lúc rời đi, chỉ là bị bụi phủ lên một tầng mỏng, may là nhà cao cấp, nên rất sạch sẽ.

Tiêu Bắc dạo một vòng từ trước ra sau không phát hiện bất luận điều gì dị dạng, thở phào nhẹ nhõm, sau khi đi tới tủ quần áo lấy vài bộ cất vào trong rương, cậu lại đi tới thư phòng. Bắc một cái ghế trèo lên trên, Tiêu Bắc với lấy một cái hộp giấy ở tầng cao nhất của giá sách.

“Đây là cái gì?” Lam Minh hiếu kỳ.

“Kỷ niệm hồi cấp ba.” Tiêu Bắc đặt hộp lên bàn mở nắp, bên trong có thư, giấy ghi chép, sổ lưu bút, còn có ba album ảnh chụp to.

“Sao đột nhiên muốn đi xem lại những tấm ảnh này?”

Tiêu Bắc lật xem ảnh rồi chìm vào trong hồi ức, “Anh đừng nói, không nhắc tới thì thôi, ngày hôm nay gặp Vương Thiên Hoa, đột nhiên nhớ lại. Lúc tôi học cấp ba, có vài người bạn rất tốt, luôn cùng một chỗ chơi đùa.”

Nói rồi lấy ra tấm ảnh chụp chung năm người đưa cho Lam Minh, “Xem nè!”

Lam Minh tiếp nhận ảnh chụp nhìn thoáng qua, nhướn mi, “Lúc này người học cấp ba?”

Cổ Lỗ Y cũng bay qua, ngồi trên vai Lam Minh hiếu kỳ nhìn.

Lam Minh xem một lúc lâu, thốt ra một câu, “Thật non quá đi, khi đó có thể gặp mặt là được rồi, một ngụm ăn tươi!”

Cổ Lỗ Y gật đầu a gật đầu.

Tiêu Bắc giật lại ảnh chụp, lại đập Lam Minh một cước.

“Đó là Phong Tiểu Vũ? Thăng nhỏ chưa mọc đủ lông tóc!” Lam Minh xoa xoa cẳng chân bị đá, tiếp tục hỏi Tiêu Bắc.

“Mười sáu mười bảy tuổi vốn là chưa mọc đủ lông tóc!” Tiêu Bắc bật cười, “Tiểu Vũ coi như thanh mai trúc mã với tôi, những người khác là bạn thân thời đó, Vương Thiên Hoa, Tiền Lương và Dư Khải.”

“Sau đó thì sao? Không liên hệ nữa à?”

“Không.” Tiêu Bắc có chút bất đắc dĩ thở dài, “Rất kỳ lạ, lúc cấp ba còn tốt như vậy, sau đó luôn không có cơ hội gặp lại, lúc vừa tốt nghiệp, Dư Khải đã liên hệ với tôi một lần, nói là muốn họp mặt, nhưng lúc đó tôi vừa lúc đang diễn xuất ở nước ngoài, Tiểu Vũ cũng xuất ngoại với Danh Vũ... cho nên không đi, không biết ba người bọn họ có họp mặt không.”

Tiêu Bắc cảm khái một hồi, mang đồ ra ngoài.

“Ảnh chụp cũng mang theo luôn à?” Lam Minh hình như có chút lưu ý, Tiêu Bắc có một đoạn quá khứ hân không biết, quen biết rất nhiều người.

“Sao hả?” Tiêu Bắc thắc mắc nhìn hân.

“Không...” Lam Minh bĩu môi, “Hạng người hời hợt như vậy thì lại nhớ rõ, còn người quan trọng như ta thì lại quên...”

“Ghen à?” Tiêu Bắc cười tủm tỉm nhích tới gần hẳn, vươn tay sờ đầu hẳn, “Ác ma thật keo kiệt.”

“Đã nói không phải ác ma, là thần ma!” Lam Minh đuổi theo Tiêu Bắc vào thang máy.

Tiêu Bắc mang mấy thứ này đi cũng có dụng ý riêng, dựa theo lời Lam Minh, Thiên Hoa hình như bị gì đó quẩn lầy, tốt nhất là có thể moi thông tin từ miệng anh ta. Nhưng Tiêu Bắc không giỏi ăn nói, lại nhiều năm không gặp Vương Thiên Hoa, cho nên biện pháp tốt nhất là trò chuyện về quá khứ.

Sau khi lên xe, Tiêu Bắc hỏi Lam Minh, “Anh có về gặp không?”

Lam Minh gãi hai tay ra sau đầu, xấu xa cười, “Chuyện gặp của ta không trở về cũng làm được, làm trong xe cũng được...”

Còn chưa nói dứt lời, bị Tiêu Bắc dùng đệm dựa lưng mà đập.

Tiêu Bắc khởi động xe, lái đến cổng một trường cấp ba tại thành phố S.

“Cấp ba?!” Lam Minh triệt để không nói gì, “Bắc Bắc, người chuẩn bị hoài cợt cả ngày nay à?”

“Đúng vậy!” Tiêu Bắc xuống xe, đi vào trong trường.

Lam Minh bất đắc dĩ đành phải đuổi theo.

Chú bảo vệ ở phòng thường trực trước cổng trường còn chưa đổi người, liếc mắt thấy được Tiêu Bắc, “Ai u!”

Tiêu Bắc cười ha hả đi qua, “Chú Lưu!”

“Bắc Bắc ơi!” Chúc Lưu vui vẻ như điên, đi tới kéo Tiêu Bắc nhìn kỹ, “Bây giờ là ngôi sao rồi! Hai ngày trước chú với nhỏ cháu gái còn xem cháu diễn xuất kìa.”

Tiêu Bắc có chút ngoài ý muốn, “Cháu gái?”

“Cháu gái chú cũng thích vũ đạo, chắc, thấy được cháu là đứng nhìn trân trân, còn mua một đồng hồ định tặng cháu.” Ông lão nói, từ trên chiếc giường bên cạnh cầm một cái túi xách tới, “Nó đang tập múa, cháu xem!” Nói rồi lấy ra vài tập ảnh chân dung và CD vũ đạo, “Nó nói cháu trời sinh là để luyện vũ đạo!”

Tiêu Bắc nhìn thấy thì mở to hai mắt, Phong Danh Vũ dĩ nhiên lén lút đi tặng tập ảnh chân dung!

Lam Minh thì nhướng mi, “U! Chụp không tồi!”

“Cậu cũng là ngôi sao của EX kia phải không?” Ông lão hắc hắc cười, nói với Lam Minh, “Cháu gái tôi nói cậu và Tiêu Bắc là cái gì... cp? Cứ lái nhải hoài, đến, ký tên cho cô nhỏ một cái.”

Tiêu Bắc bẽn lẽn cười, tự nhủ đi về phải liều mạng với Phong Danh Vũ... còn có Long Tước, anh ta khẳng định là đồng lõa!

“Chú Lưu, thầy cô giáo trước đây có còn dạy không?” Tiêu Bắc rất xấu hổ ký một cái tên bên góc tập ảnh, hỏi.

“Ai nha... còn lại vài người.” Chú Lưu suy nghĩ một chút, “Có vài người đã bị điều đi, còn có nhiều người về hưu rồi, mấy người tuổi còn trẻ hẳn là còn đang dạy, đúng rồi, lão Tiểu còn ở trong!”

“Thật không?” Tiêu Bắc vui vẻ, “Thầy ấy bây giờ có rảnh không? Cháu đi tìm.”

“Được được.” Ông lão chỉ đường cho Tiêu Bắc, “Phòng thể dục cũ dỡ xuống rồi, phòng mới ở ngay phía Tây, bãi tập ở sau tầng lầu màu lam.”

“Được rồi ạ.” Tiêu Bắc gật đầu, dẫn theo Lam Minh đi về phía bãi tập.

.

Trong trường học rất an tĩnh, bây giờ còn đang trong giờ học.

“Đi tìm ai?” Lam Minh có vẻ không quá hứng thú.

“Thầy thể dục trước đây của chúng tôi, lúc ấy cũng chưa lớn tuổi, cùng chơi đùa với chúng tôi rất vui! Họ Tiểu, cả ngày ăn mặc như một ông già nên tất cả mọi người gọi là lão Tiểu.”

“Thật không.” Lam Minh liếc nhìn bốn phía, lãnh đạm nói một câu, “Phương thức giáo dục tập thể này không thể tìm ra được nhiều lạc thú.”

Tiêu Bắc nghe ra ghen tị trong giọng của Lam Minh, cười mà không nói.

Đi thật xa, có thể thấy trên bãi tập có người tập luyện, hình như là đội điền kinh.

Tiêu Bắc nhớ lại năm xưa lão Tiểu đuổi theo dụ dỗ mình tham gia đội chạy cự ly dài, mình muốn luyện múa sống chết không chịu, khi đó giống như đánh du kích, thấy lão Tiểu là trốn. Lại đi tới trước vài bước, Tiêu Bắc đã nhận ra lão Tiểu đang đứng bên đường bằng cầm đồng hồ bấm giây canh thời gian.

Lam Minh cũng nhướng mi nhìn thoáng qua, bĩu môi —— Tuổi rất trẻ a, cỡ ba mươi tuổi.

“Lúc dạy chúng tôi, thầy ấy vừa tốt nghiệp sư phạm.” Tiêu Bắc nói, bước chân nhanh hơn.

Lam Minh híp mắt, nhìn kỹ, lão Tiểu này cười lên trông không tẻ lắm... thực sự là, một chút cũng không khiến cho người ta bớt lo mà Bắc Bắc.

Sau khi thấy Tiêu Bắc, lão Tiểu thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Ai cha!” Lão Tiểu trước tiên đi tới ôm chầm lấy Tiêu Bắc, Lam Minh nhìn mà mí mắt giật liên hồi, “Tiểu Bắc, cũng là cậu có lương tâm biết về thăm thầy!”

Lão Tiểu đã quen nói to giọng, không ít đội viên đội điền kinh đều hiếu kỳ nhìn sang đây, lão Tiểu cười bảo bọn họ chạy ba nghìn mét, còn mình kéo Tiêu Bắc đến phòng thể dục uống trà.

Lam Minh cũng theo, lão Tiểu cười bắt chuyện, Lam Minh vừa định tự giới thiệu một phen, Tiêu Bắc cướp lời, “Đồng nghiệp thôi, trùng hợp đi ngang qua đường để ý anh ta.”

Lão Tiểu cười nắc nẻ, Lam Minh tức giận đến nỗi nghiêng đầu không nói lời nào.

Ngồi xuống nói chuyện phiếm, Tiêu Bắc hỏi tin tức về những người bạn trước kia.

Lão Tiểu khẽ thở dài, “Haizz, vốn là, cậu và Tiểu Vũ đi nước ngoài học, chỉ còn lại ba người bọn họ thỉnh thoảng còn đến đi dạo. Nhưng sau khi Tiểu Tiền gặp chuyện không may, thì không thấy ai tới nữa.”

Tiêu Bắc hơi sửng sốt, hỏi, “Tiền Lương xảy ra chuyện gì?”

“Cậu không biết sao?” Lão Tiểu kinh ngạc không thôi, “Cậu và bọn họ chưa gặp nhau sao?”

Tiêu Bắc lắc đầu nói, “Sáng sớm hôm nay em gặp Vương Thiên Hoa, cho nên đột nhiên muốn về thăm trường.”

“...” Lão Tiểu gật đầu, nhíu mày có chút bất đắc dĩ thở dài, “Tiểu Tiền tự sát, đã chết hơn một năm rồi.”

Tiêu Bắc sửng sốt, Lam Minh cũng khẽ nhướng mi.

“Tự sát?!” Tiêu Bắc không thể tin nổi, “Cậu ta vô tâm vô phế như vậy, sao lại tự sát?”

“Hình như là chứng uất ức.” Lão Tiểu uống trà lắc đầu, “Cậu nói, điều kiện gia đình cậu ta tốt, sau khi tốt nghiệp trường học thì gia đình trực tiếp sắp xếp vào một đơn vị tốt, cậu ta và Vương Thiên Hoa là hai người mệnh tốt, không giống cậu với Dư Khải phải tự mình dốc sức làm việc. Nhưng thật không ngờ, Tiểu Tiền vốn sung sướng nhất lại đi nhảy lầu.”

“Nhảy lầu chết?”

“Đúng vậy, từ hơn hai mươi tầng rơi xuống, chết tại chỗ, ngày làm đám tang Thiên Hoa và Dư Khải đều đi, Thiên Hoa khóc... Haizz, nhớ lại thì đau lòng.”

Tiêu Bắc trong lòng cũng hoang mang, tại sao không nói cho mình nghe một tiếng, cậu cũng không phải khó tìm... Chuyện lớn như vậy mà lại không biết.

“Tiểu Tiền được chôn trong nghĩa địa công cộng, mộ bia hàng thứ mười bốn sau tám ngôi mộ, có ảnh chụp, lúc nào rảnh cậu đi thăm cậu ta đi.” Lão Tiểu dặn.

Tiêu Bắc vội gật đầu, tâm tư đùa giỡn gì cũng không còn nữa.

Hàn huyền vài câu với lão Tiểu, lão Tiểu phải tiếp tục huấn luyện bọn nhỏ, Tiêu Bắc cũng không còn hăng hái, hai người tạm biệt, Tiêu Bắc buồn bã ỉu xìu mang theo Lam Minh rời đi.

.

“Tôi thật sự không ngờ.”

Lúc trở về, đổi thành Lam Minh lái xe, Tiêu Bắc ngồi trên ghế phó lái, nhú mào cúi đầu, “Tại sao lại tự sát?”

“Người có thể hỏi Vương Thiên Hoa.”

Tiêu Bắc bất đắc dĩ, thật không ngờ, mấy người bạn học cũ nhiều năm không gặp, thật vất vả gặp mặt, tin tức nhận được là một người đã chết, một người bị quỷ triền thân.

.

Xe về tới EX, vừa vào cửa, Tiêu Bắc chợt nghe một tiếng “Vèo”, có thứ gì đó bay tới trước mặt.

Lam Minh vội kéo giạt cậu lại, giơ tay đón lấy, là một bình hoa lớn.

“Woa...”

Tiêu Bắc ngược mắt nhìn, phát hiện cả phòng EX đều bừa bộn, “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Tiểu Vũ ngồi trên sofa, bữu môi chỉ sang bên kia.

Tiểu Hoa mặt mũi đỏ bừng, thở phì phò đứng trong đại sảnh, Khế Liêu đứng bên kia.

Thấy Tiêu Bắc đã trở về, Tiểu Hoa xoay người bỏ đi, Khế Liêu cũng xoay người lên lầu.

“Sao lại gây gỗ nữa rồi?” Lam Minh hỏi Sesier.

Long Tước lấp bắp ở một bên tính toán xem đã đập vỡ bao nhiêu thứ, luôn mồm nói, “Làm bậy a, EQ của hai người này quá thấp!”

Sesier kéo Tiêu Bắc nói, “Khế Liêu không biết bị điên hay sao ấy, tự nhiên kéo Tiểu Hoa hôn lên, Tiểu Hoa tức giận, lúc đuổi theo đánh hấn đập vỡ rất nhiều đồ đạc, bây giờ hình như thật sự giận rồi.”

Tiêu Bắc nghe xong, quay đầu hung hăng trừng Lam Minh —— Thấy chưa? Đều là ý tưởng đòi bại của anh mà ra!

Lam Minh nhìn trời —— Là tại phương pháp thực hành của Khế Liêu không chính xác! Long Tước nói không sai, hai người này EQ quá thấp!

Phong Danh Vũ ngồi tựa trên sofa, trên mặt có chút hưng phấn, “Tình thần tích cực tiến thủ của Khế Liêu đáng được công nhận, ít nhất cũng khiến hũ nút như Tiểu Tiểu bị shock!”

“Quá gấp cũng không tốt.” Bạch Lâu cầm ly đi tới ngồi xuống, “Tính cách hai người này đều nghiêng về loại hình kiểm soát mạnh mẽ, cho nên không thể điều hòa.”

“Haizz, tôi đi khuyên nhủ Khế Liêu vậy, bảo cậu ta đừng để tâm vào mấy chuyện vụn vặt.” Tiêu Bắc lên lầu xem Khế Liêu.

“Bắc Bắc làm sao vậy?” Tiểu Vũ thấy dáng vẻ của Tiêu Bắc có chút cô đơn, quay đầu hỏi Lam Minh, “Các anh vừa cãi nhau sao?”

“Không phải...” Lam Minh ngồi xuống, kể lại chuyện vừa rồi.

“Gì?!” Phong Tiểu Vũ há mồm thật to, biểu tình trên mặt còn kinh hoàng hơn cả Tiêu Bắc, “Tiền Lương tính tình tốt như thế sao lại tự sát? Đánh chết em cũng không tin!”

Lam Minh nhún vai —— Bắc Bắc cũng nói vậy.

“Nếu như có thể tiếp xúc đến di vật của Tiền Lương, Tiêu Bắc có thể hiểu được tâm tình lúc sắp chết của cậu ta, đương nhiên biết vì sao cậu ta tự sát.” Bạch Lô nói, “Mà người bạn cũ bị oan hồn quần quýt kia, chỉ cần cậu ta đến, hẳn là có thể dò hỏi cậu ta đang gặp chuyện gì phiền phức.”

“Kỳ thực...”

Lúc này, Phong Tiểu Vũ đột nhiên lên tiếng, còn cẩn thận dè dặt nhìn thoáng qua trên lầu, nói, “Có một số việc, Tiêu Bắc không biết.”

“Việc gì?” Tất cả mọi người nhìn nó.

“Tiêu Bắc lúc còn đi học rất ngây thơ, Tiền Lương khi đó cũng rất thích anh ấy.” Tiểu Vũ thấp giọng nói, “Là cái loại thích thật sự đó! Chỉ là không dám nói, sợ Tiêu Bắc ghét cậu ta. Hai năm trước em còn gặp cậu ta một lần, còn chơi bình thường, em muốn cho cậu ta điện thoại của Tiêu Bắc, cậu ta không cần.”

“Tại sao không cần?” Lam Minh thắc mắc.

“Cậu ta nói, chuyện vốn không có hy vọng, vẫn đừng thêm phiền cho Tiêu Bắc.” Tiểu Vũ nhún vai, “Cậu ta vẫn tương đối lạc quan, nói có thể thấy Tiêu Bắc khiêu vũ cũng rất vui rồi, cho nên em không cảm thấy cậu ta sẽ tự sát.”

Lam Minh suy nghĩ một chút, hỏi Bạch Lô, “Này, đừng chạm vào loại di vật nào, có thể giúp Tiêu Bắc hiểu được tâm sự trước khi chết của Tiền Lương tốt nhất?”

Bạch Lô mỉm cười, “Biết vị trí của nghĩa địa công cộng là dễ làm rồi... tốt nhất đương nhiên là tro cốt!”

.

Ta buồn ngủ quá, buồn ngủ T^T nhưng ta vừa ngủ dậy cách đây ko lâu...

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Cuộc Tự Sát Kỳ Quặc, Cô Gái Đáng Sợ Bên Trong Khung Ảnh... Nhảy Dù Quên Mang Dù Nhảy

Khế Liêu mấy ngày nay vẫn luôn rầu rĩ không vui, Tiểu Hoa có vài lần chủ động nói chuyện với hắn, hắn cũng chỉ thần thờ, dường như rất uể oải.

Tiêu Bắc có chút khó hiểu, hỏi Lam Minh, “Khế Liêu cũng không phải lần đầu tiên cãi nhau với Tiểu Hoa, tại sao lần này dữ dội như vậy?”

“Bình thường.” Lam Minh và Cố Lão Y mỗi người cầm một tờ giấy đựng thức ăn Thái Lan, vừa thờ ơ nói, “Tiểu Hoa dù sao cũng là đặc biệt, nếu là trước đây Khế Liêu có thể cũng không tức giận như vậy, hiện tại thông suốt rồi thì bị đả kích, người sói rất đơn thuần.”

Tiêu Bắc đứng bên cửa sổ chống tay nâng cằm cảm khái, “Cũng phải, Khế Liêu mới biết yêu lại đụng phải đả kích không nhỏ... Bất quá Tiểu Hoa vẫn xem cậu ta như thiếu niên hư hỏng mà giáo dục, hắn là rất khó nghĩ tới cùng một vấn đề.”

“Trì đòn!” Lam Minh có chút bất mãn, “Con người... tuổi thọ ngắn mà còn trì đòn, động vật cấp thấp!”

Tiêu Bắc giơ chân đá, Lam Minh né tránh, năm chân Tiêu Bắc định ồn ào với cậu một hồi, lúc này, Cố Lão Y túm tóc Tiêu Bắc.

“Chuyện gì vậy Cố Lão Y?” Tiêu Bắc xoay mặt nhìn nó.

“Cô kỳ ~” Cố Lão Y giơ tay chỉ chỉ ra ngoài cửa sổ, bảo xem dưới lầu.

Tiêu Bắc nhìn xuống dưới, thấy được ngoài cổng EX có một chiếc ô tô đẹp màu xám bạc, cửa xe mở, một người nam bước xuống, trên tay xách theo bao lớn bao nhỏ, nhanh nhẹn chạy về phía cổng EX.

“A!” Tiêu Bắc sửng sốt —— Vương Thiên Hoa! Vội cùng Lam Minh lao xuống lầu, Cổ Lỗ Y cũng muốn theo, Tiêu Bắc để nó và Sphinx lưu lại trong phòng, để tránh cả hai làm Vương Thiên Hoa sợ.

Cổ Lỗ Y bất mãn ngồi trên đầu Sphinx, đeo tai nghe chơi P!

“Thiên Hoa! Tên nhóc kia!” Phong Tiểu Vũ đang ở dưới lầu, vừa thấy Vương Thiên Hoa đi vào, lập tức chạy tới.

“Tiểu Vũ, cậu ở đây à!” Vương Thiên Hoa rất thân thiện chào hỏi, tiện thể đặt đồng hồ sang một bên, Tiểu Vũ tiến tới nhìn, đều là đồ ăn.

“Tớ thấy hôm trước Tiêu Bắc mua rất nhiều sữa bột, nghĩ nhà các cậu chắc có rất nhiều trẻ con.” Vương Thiên Hoa cười ha hả, “Cho nên mua rất nhiều đồ ăn vặt tới.”

Vừa mới dứt lời, Long Tước đã xuất hiện ngay bên cạnh, nắm chặt tay anh ta, “Anh thật sự quá săn sóc, tôi đại diện bọn nhỏ trong nhà cảm ơn anh!”

“Ha hả, đâu có đâu có.” Vương Thiên Hoa thắc mắc, “Bọn nhỏ? Nơi này có rất nhiều trẻ con sao?”

“Không.” Long Tước phất phất tay, “Ở chỗ khác, đều là những đứa trẻ chúng tôi nhận nuôi.”

Vương Thiên Hoa há to miệng, “Nhận nuôi... rất nhiều sao?”

“Ừ.” Long Tước tính toán, “Có khoảng năm mươi đứa.”

“A...” Vương Thiên Hoa hít một hơi sâu, “Thì ra mọi người làm từ thiện, thật không dễ dàng.” Nói rồi từ trong túi tiền lấy ra một tờ chi phiếu, viết lên đó mệnh giá rồi đưa cho Long Tước, “Tôi cũng rất thích làm từ thiện, hơn nữa cũng thích các bạn nhỏ, đây là chút lòng thành tặng các bạn nhỏ mua sách.”

“...” Long Tước lập tức có thiện cảm với Vương Thiên Hoa —— Người này không tồi!

Phong Tiểu Vũ mời Vương Thiên Hoa ngồi xuống, Domi bưng trà lên, Sesier thấy cái tai hắc lộ ra bên ngoài, vội lấy cái mũ đội lên đầu hắc... nguy hiểm thật!

Domis sờ sờ đầu, cái tai màu trắng đạo này hay lộ ra ngoài, chủ yếu là vì Phong Tiểu Vũ thích sờ, lại vô thức sờ phía sau... may là đuôi không lộ ra!

Tiêu Bắc cũng đã xuống tới, hỏi thăm Vương Thiên Hoa, vừa quan sát thần sắc của anh ta, thấy không có gì dị dạng, chỉ là ấn đường biến thành màu đen.

“Bắc Bắc...”

Tiêu Bắc đột nhiên nghe Sesier hình như đang gọi mình, nhưng xoay mặt nhìn sang, Sesier còn đang ngồi trên sofa.

“Bắc Bắc!”

Giọng nói của Sesier lại vang lên bên tai, Tiêu Bắc hiểu ra, nó là đi qua ý niệm truyền tin tức ——Làm sao vậy Sesier?Tiêu Bắc cũng đi qua suy nghĩ, đối thoại với Sesier.

“Người bạn này của người.”Giọng nói của Sesier trực tiếp truyền vào trong tai Tiêu Bắc, “Phía sau hắc có một tử thần đi theo.”

Tiêu Bắc sững sốt... chỉ có người sắp chết mới có tử thần đi theo. Cậu vô thức ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa, chỉ thấy ở bên cạnh chiếc xe của Vương Thiên Hoa, có một người con trai mặc áo choàng đen, đang cầm một cái lưỡi hái to màu đen đặt sau lưng.

“Ách...” Tiêu Bắc nhìn chăm chăm tử thần nọ, mọi người ở đây đều thấy tử thần này, ngoại trừ Vương Thiên Hoa.

Tử thần chỉ xuất hiện trong vòng ba ngày trước khi người ta sắp chết, đợi khi người đó chết sẽ mang linh hồn rời đi! Vương Thiên Hoa chỉ còn ba ngày được sống!

Vương Thiên Hoa thấy Tiêu Bắc nhìn ra ngoài, cũng nhìn thoáng qua, hỏi, “Làm sao vậy?”

“Tại sao...” Tiêu Bắc lắc đầu, ý bảo anh ta ngồi xuống nói chuyện phiếm.

“Sesier, có thể giúp tôi đi hỏi tử thần kia vì sao đi theo Vương Thiên Hoa không?” Tiêu Bắc yên lặng năn nỉ Sesier.

Sesier có chút khó xử —— Bởi vì giữa các tử thần với nhau không được vi phạm đến nhiệm vụ của nhau. Nhưng thấy Tiêu Bắc sốt ruột, hơn nữa suy xét đến Vương Thiên Hoa này làm người không tồi, còn giúp đỡ Long Tước nuôi nấng bọn rồng con, Sesier quyết định giúp Tiêu Bắc hỏi thăm.

Vì vậy, nó buông tạp chí xuống, đi ra ngoài.

Vương Thiên Hoa bị cử động của Sesier hấp dẫn sự chú ý, nhìn ra ngoài, tự nhủ, Tiêu Bắc nơi này có rất nhiều loại người.

“Đúng rồi Thiên Hoa.” Tiêu Bắc vội dời đi lực chú ý của anh ta, “Cậu dạo này thế nào?”

“Haizz, vẫn như cũ thôi.” Vương Thiên Hoa nhún nhún vai, “Tớ cũng không có lý tưởng lớn lao gì, lại không giống cậu với Tiểu Khải có khát vọng và nhiệt tình, cứ được ngày nào hay ngày ấy thôi.”

Tiêu Bắc nghe được thì liếc mắt nhìn Phong Tiểu Vũ, Phong Tiểu Vũ ra hiệu —— Hỏi về chuyện Tiền Lương đi!

Tiêu Bắc gật đầu, hỏi, “Đúng rồi, hai ngày trước tớ về trường một chuyến, gặp lão Tiểu.”

Vương Thiên Hoa ngẩn người, “Thật không... Tớ đã lâu không gặp thầy ấy, thấy ấy khỏe không?”

“Rất khỏe.” Tiêu Bắc trả lời.

“VẬY... cậu biết chuyện Tiền Lương chưa?” Vương Thiên Hoa dè dặt hỏi.

Tiêu Bắc gật đầu, “Ừ.”

“Haizz.” Vương Thiên Hoa thở dài, “Biết rồi cũng tốt, tớ còn nói với Dư Khải, các cậu vĩnh viễn không biết cũng là chuyện tốt.”

“Tại sao cậu ấy tự sát?” Tiêu Bắc hỏi.

Vương Thiên Hoa trầm mặc một hồi, đột nhiên đứng lên ngồi xuống bên cạnh Tiêu Bắc, kề sát cánh tay Tiêu Bắc, Lam Minh ngồi ở đối diện, vô thức nhướng mi thật cao, bị Tiêu Bắc trừng mắt liếc xéo một cái.

Lam Minh đành phải ngậm họng, bất quá vẫn rất lưu ý tới bờ vai kề sát nhau của hai người.

“Người bên ngoài, bao quát cảnh sát, đều nói Tiền Lương là tự sát...”

Tiêu Bắc nghe xong sững sốt, những người khác đều hai mắt nhìn nhau, “Ý cậu là...”

“Tiền Tử sao lại tự sát được?!” Vương Thiên Hoa lập tức kích động lên, “Tớ và Tiểu Khải có chết cũng không tin! Hơn nữa Tiền Tử còn...”

Nói đến đây, Vương Thiên Hoa do dự, có chút không biết nên nói tiếp như thế nào.

“Cậu ấy còn thế nào?”

Vương Thiên Hoa nhìn sang Tiêu Bắc, anh ta vốn định nói, Tiền Tử làm sao nỡ đi chết?! Chết rồi sẽ không được gặp cậu nữa! Nếu như có thể sống tới bây giờ, có thể mỗi tuần đến rạp hát xem vũ kịch của cậu, cậu ta không mỹ mãn tới chết thì thôi... Nhưng những lời này không thể nói ra, Tiền Lương đã bắt bọn họ thề, ai cũng không được để Tiêu Bắc biết chuyện cậu ta thầm mến Tiêu Bắc.

“Cậu ta... còn phải kết hôn mà!” Vương Thiên Hoa tìm một cái cớ, “Bạn gái vừa quen vài tháng, rất đẹp, trước khi chết vài ngày còn hẹn tớ đi xem phim điện ảnh, tại sao có thể đột nhiên uất ức tự sát!”

“Không phải tự sát? Chẳng lẽ có người đẩy cậu ta xuống lầu?” Tiêu Bắc vừa nghe nói bạn tốt có thể bị mưu sát, tức giận trào lên, một người thật tốt, tại sao vô cớ bị kẻ khác hại chết?!

“Tớ và Tiểu Khải đã điều tra rất lâu, chúng tớ phát hiện hình như có một người thần bí, luôn luôn theo dõi Tiền Tử.” Vương Thiên Hoa thở dài, “Bất quá chúng tớ bởi vì luôn mãi dây dưa nên bị cảnh sát cảnh cáo rất nhiều lần.”

Trong lòng Tiêu Bắc cũng mọc lên rất nhiều nghi vấn.

Nguyên bản, mọi người đề nghị phương pháp sờ tro cốt điều tra cái chết của Tiền Lương, nhưng bị Tiêu Bắc phủ quyết, cậu muốn hỏi Vương Thiên Hoa rồi mới quyết định. Dù sao, người đã chết... cũng không thể phục sinh, sờ tro cốt cũng tức là đỡ mộ phần lên... cậu làm không được.

Nhưng lúc này vừa nghe nói Tiền Lương có thể bị chết oan uổng, hơn nữa bên cạnh Vương Thiên Hoa có tử thần đi theo... có thể thấy điều này rất kỳ quặc. Tiêu Bắc quyết định dành thời gian đến nghĩa địa công cộng với Lam Minh, điều tra nguyên nhân tử vong thật sự của Tiền Lương.

Lúc này, Sesier đã trở về, vẻ mặt dường như rất khó hiểu.

Tiêu Bắc vội nhìn nó ——Thế nào?

Sesier lắc đầu ——Đó là một tử thần đi ngang qua, bởi vì thấy sinh mệnh lực của Vương Thiên Hoa bị đe dọa, nghĩ anh ta có thể sắp chết, nên đã đi theo mấy ngày.

Tiêu Bắc nghi hoặc ——Sinh mệnh lực bị đe dọa là sao?

Nói đơn giản là...

Lúc này, Bạch Lâu nhích đến ——Thì là dương khí đã cạn, bị hút khô rồi.

Tiêu Bắc nhíu mày.

“Cậu yên tâm đi Tiêu Bắc.” Vương Thiên Hoa nói, “Tớ và Tiểu Khải nhất định sẽ điều tra rõ ràng cái chết của Tiền Tử!”

“Ừ, tớ bên này cũng sẽ điều tra.” Tiêu Bắc nghiêm túc gật đầu, suy nghĩ một chút, lại hỏi, “Đúng rồi, chừng nào cậu kết hôn?”

“Tớ?” Trên mặt Vương Thiên Hoa lộ rõ một ít xấu hổ, cười gượng hai tiếng, “Sao tự nhiên hỏi vậy?”

“Cậu và thanh mai trúc mã đã dây dưa lâu như vậy, không kết hôn sao?”

“Đừng nói nữa.” Vương Thiên Hoa ôm đầu thở dài, “Tớ trước đây, thực sự rất yêu cô ấy... cô ấy đơn thuần giản dị. Nhưng bây giờ cậu cũng thấy đó, hư vinh lại một lòng muốn nổi tiếng. Nhưng bọn tớ bên nhau đã lâu như vậy, người lớn hai nhà cũng đều đồng ý, tớ chỉ phải kéo dài một ngày lại một ngày. Tớ hiện tại mới phát hiện, có lẽ mình luôn xem cô ấy như em gái...”

“Vậy người có lên giường với cô nàng đó chưa?”

Lam Minh đột nhiên hỏi một câu.

“Ách...” Vương Thiên Hoa xấu hổ nói, “Loại chuyện này...”

Phong Tiểu Vũ cười hì hì nói, “Lúc học đại học đã không còn non rồi!”

Vương Thiên Hoa mất tự nhiên, “Lúc đó không phải còn nhỏ sao, chưa hiểu chuyện.”

Lam Minh nhìn nhìn anh ta, cười nhạt một tiếng, “Người dù nhỏ dù không hiểu chuyện, cũng không nên lên giường với một người mình xem như em gái chứ?”

“Tôi...”

Mặt Vương Thiên Hoa đỏ bừng.

Tiêu Bắc sợ anh ta khó xử, dưới chân đạp Lam Minh một cước, nói sang chuyện khác, “Vậy cậu có phải có đối tượng khác rồi không?”

“Không... đừng nói mò.” Nét mặt tự nhiên trên mặt Vương Thiên Hoa, ngay cả Phong Tiểu Vũ cũng nhìn ra vấn đề.

Lam Minh bưng tách cà phê uống, di tình biệt luyện tình nhân trước kia giờ thành em gái, được lắm.

Nghĩ tới đây khoe miệng Lam Minh giật giật, lại bị Tiêu Bắc đập một cái, có chút bất đắc dĩ —— Sao đá ta hoài vậy?

Tiêu Bắc chỉ chỉ lên đầu —— Tôi cũng nghe đó!

Lam Minh nhìn trời.

“Lưu lại ăn cơm đi.”

Lúc này, Tiểu Hoa từ lầu hai đi xuống, anh vừa hỏi Khế Liêu buổi tối muốn ăn món gì, hỏi nửa ngày mới chịu trả lời, nói muốn ăn món Trung, cho nên Tiểu Hoa chuẩn bị gọi điện cho nhà hàng đặt một bàn thức ăn mà Khế Liêu thích, hôm nay nhiều người, đã dễ dàng được, đừng nổi tính trẻ con nữa cũng tốt. Mặc dù hay chọc người khác giận, nhưng Khế Liêu dù sao cũng là vì mình mới ra tay đánh người... thôi, người lớn không chấp nhặt với tên nhóc hỉ mũi chưa sạch.

Tiêu Bắc thấy trên đầu vang ong ong, cậu không biết mình đã mở cái chốt gì, người khác suy nghĩ cái gì cậu cũng nghe được, không có cách nào đóng lại.

Đang đau đầu, đột nhiên trên đầu trúng một chưởng... kích cỡ của cái chưởng này, Tiêu Bắc cả kinh, quay đầu lại... Cổ Lỗ Y đã oạch một cái trốn mất tăm.

Tiêu Bắc xoa xoa đầu, tự nhủ Cổ Lỗ Y vật nhỏ chạy ra rồi, xoay qua thì thấy Lam Minh đang nhin cười uống cà phê... Tiêu Bắc vỗ đầu, nhưng nhờ vậy mà không nghe được gì trong đầu nữa, đã khôi phục bình thường.

“Không được.” Vương Thiên Hoa vội nói, “Tớ còn hẹn một vị khách bàn chuyện làm ăn, lần sau đi.” Nói rồi đứng lên muốn đi.

“Sao vừa đến đã đi rồi.” Tiêu Bắc muốn ngăn anh ta lại, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào tay áo anh ta... liền cảm thấy một luồng gì đó giống như điện trực tiếp chui vào trong não...

Trước mắt Tiêu Bắc xuất hiện những khung ảnh, trong khung ảnh đều là cảnh tượng Vương Thiên Hoa đang cùng một cô gái.

Nhưng, những cảnh tượng này khiến Tiêu Bắc cảm thấy không ổn —— Cô gái mà Vương Thiên Hoa ôm, trên mặt đầy vết sẹo, cả khuôn mặt như dùng những linh kiện bất đồng ghép lại mà thành, màu da trên từng bộ phận cũng không giống nhau, kích cỡ hai con mắt không đồng nhất, con mắt giống như người chết, tà ác dị thường...

Tiêu Bắc giật bắn người ra, dáng vẻ ái mộ khi Vương Thiên Hoa ôm cô ta khiến cậu có chút buồn nôn.

“Làm sao vậy?” Lam Minh thấy Tiêu Bắc phản ứng quá mạnh, vội hỏi.

“Hmm...” Tiêu Bắc lắc đầu ——Thấy quỷ rồi!

Lam Minh trong lòng hiểu rõ ——Là họa bì phải không?

“Họa bì làm gì xấu xí như thế!” Tiêu Bắc có lẽ đã kích động quá độ, buột miệng thốt ra.

Vương Thiên Hoa nghe được, khó hiểu nhìn cậu.

“Không.” Tiêu Bắc cười tiễn Vương Thiên Hoa ra ngoài.

Cậu đứng sau xe phất tay chào anh ta, rồi giơ tay tóm Lam Minh đã cùng mình tiễn khách, hỏi, “Làm sao bây giờ?!”

“Làm cái gì bây giờ?” Lam Minh nhún vai, “Đi theo xem thôi, nếu thật sự có yêu tinh, thì xử lý nó!”

Nói rồi, huyết sáo hướng lên lầu, trên nóc nhà, Sphinx bay lên không trung.

“A!” Tiêu Bắc vừa kêu một tiếng, đã bị Lam Minh mang theo nhảy lên lưng Sphinx, Sphinx tức giận hùng hổ nói, “Người cho ta là chó hả, bày đặt huyết gió!”

“Mau đuổi theo ít nói nhảm!” Lam Minh đạp nó một cước.

Sphinx đành tung cánh đuổi theo.

Tiêu Bắc liền cảm thấy phía sau có gì đó túm góc áo mình, giơ tay chụp lấy... là Cổ Lỗ Y đang vẫy cánh bay theo.

“Cổ Lỗ Y?!” Tiêu Bắc ôm Cổ Lỗ Y ngây người, thân thể nghiêng ngả thiếu chút nữa từ trên lưng Sphinx rơi xuống, may là Lam Minh giơ tay chặn lại.

Ba người liếc mắt nhìn nhau, đều thở ra vỗ vỗ ngực... Nguy hiểm thật!

“Bắc Bắc, người vừa thấy cái gì?” Sphinx hỏi, muốn chuẩn bị sẵn tâm lý trước.

“Giống trong phim Frankenstein... dùng thân thể ghép thành xác người.”

“Đó là cái gì?” Sphinx thắc mắc.

“Tôi chỉ thấy vài cảnh như ảnh chụp, không thấy được người thật tồn tại.” Tiêu Bắc có chút bất đắc dĩ nói, “Thấy ảnh chụp tôi đã khó chịu rồi, cho nên vội tách ra.”

Lam Minh gật đầu, cũng không tiếp tục nói thêm gì nữa, Sphinx nghiêm túc theo dõi chiếc ô tô xám bạc bên dưới.

Tiêu Bắc hỏi ra nghi hoặc tích tụ trong lòng từ trước tới nay, “Lam Minh, chúng ta có thể bị người khác chụp được hay không, nói là vật thể bay không xác định? Hoặc là đụng vào máy bay, hay bị người trong máy bay nhìn thấy...”

Lam Minh bật cười, “Yên tâm đi, mắt thường nhìn không thấy chúng ta, Sphinx đã lập kết giới!”

“Vậy là tốt rồi.” Tiêu Bắc yên tâm, ngồi phía sau suy nghĩ... lại nhớ tới những bức ảnh chụp kia, “Haizz!”

“Thế nào?”

“Tôi nhớ, cảm xúc khi thấy ảnh, hình như rất cũ!” Tiêu Bắc nói, “Ảnh chụp không quá mới mẻ, trên kính phủ bụi... Dáng vẻ của Thiên Hoa rõ ràng cũng trở nên thành thục hơn nhiều...”

“?” Lam Minh quay đầu lại hỏi, “Bắc Bắc, có phải người hoài nghi, quỷ quái kia có liên quan tới Tiền Lương?”

“Luôn cảm thấy chuyện này không phải ngẫu nhiên.” Tiêu Bắc thấy xe của Vương Thiên Họa ngừng lại gần một căn nhà lầu, vỗ vỗ Lam Minh, “Cậu ta dừng lại rồi!”

Lam Minh quan sát địa hình một chút, chỉ có thể đáp xuống ở tầng cao nhất của tòa nhà, nhưng tầng cao nhất không phải một sân thượng mà là một hồ bơi.

“Cậu ta đi vào trong rồi!” Tiêu Bắc hỏi Lam Minh, “Làm sao bây giờ?”

“Tại sao lại có người xây hồ bơi trên máy nhà?!” Lam Minh bất đắc dĩ, kéo khóa áo khoác của Tiêu Bắc xuống.

“Làm gì vậy?” Tiêu Bắc thắc mắc.

Lam Minh mỉm cười, nhét Cổ Lỗ Y vào trong, rồi kéo khóa lên, sau đó ôm Tiêu Bắc thả người nhảy... rầm!

Lúc hai người ngoi lên đã là ở trong hồ bơi, mọi người xung quanh kinh hãi nhìn hai người từ trên trời rơi xuống kia.

“Khụ khụ...” Tiêu Bắc không có chút phòng bị, Cổ Lỗ Y bên trong cũng bị nước làm sặc, vội ngẩng mặt ló đầu ra hít thở.

Lam Minh kéo Tiêu Bắc lên bờ, bên kia có người hỏi bọn họ, “Các người sao lại...”

Lam Minh phẩy phẩy tay, “Chúng tôi nhảy dù, nhảy xuống mới phát hiện quên mang theo dù nhảy, may mà phía dưới là bể bơi.”

Tiêu Bắc lại thấy biểu tình của mọi người biến thành = □ =, thấy thật sự quá mất mặt, liền kéo Lam Minh chạy vào trong cầu thang, “Anh điên rồi!”

Lam Minh xách Cổ Lỗ Y ra, giống như không có việc vừa rồi mà nói, “Người nói sợ không kịp nữa mà!” Nói rồi ngắt móng Cổ Lỗ Y, “Ê, hong khô áo coi!”

Cổ Lỗ Y liếc nhìn hắn, hướng hai người phồng má thối vài hơi... Tiêu Bắc liền cảm thấy một cơn sóng nhiệt ập vào mặt, chỉ phút chốc... quần áo thật sự khô!

...

Trầm mặc trong chốc lát, Tiêu Bắc ôm Cổ Lỗ Y cọt cọt lui, “Cổ Lỗ Y, cứng thực sự là bảo bối mà mỗi nhà lữ hành đều phải chuẩn bị theo!”

Lam Minh trợn mắt nhìn trời, dẫn theo Tiêu Bắc xuống lầu.

“Hắn là anh ta đi thang máy.” Lam Minh kéo Tiêu Bắc đứng bên cạnh thang máy.

Tiêu Bắc giơ tay sờ cửa thang máy... thấy Vương Thiên Hoa vào thang máy, ấn... 19.

“Ở tầng mười chín!” Tiêu Bắc nói xong, bị Lam Minh kéo vào trong thang máy đã mở ra.

.

.

... nhìn bẩn quá...

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Bạn Tốt Hoài Nghi Nhau Và Anh Em Có Gút Mắt Tình Cảm... Lời Nguyên Của Ác Ma, Die!

Hai người đi tới tầng 19, toàn bộ tầng này chỉ có một căn phòng.

Tiêu Bắc nhướng nhướng mi, chỉ duy nhất một căn phòng trên một tầng lầu, quả nhiên rất giàu.

Lam Minh chỉ vào tường, hạ giọng nói bên tai Tiêu Bắc, “Rất nhiều dấu tay đen!”

Tiêu Bắc sững sốt, nhìn vào bên tường một chút, làm gì có dấu tay đen nào, rất sạch sẽ là đằng khác!

Liên thắc mắc hỏi, “Làm gì có?”

Lam Minh ngoắc gọi cậu, ý bảo cậu đi tới.

Tiêu Bắc đi qua, đột nhiên bị Lam Minh ôm chầm lấy rồi...

“Anh làm gì vậy!” Tiêu Bắc xoa xoa miệng giã ra lườm hăn, lúc này mà còn có lòng dạ hôn tới hôn lui?!

“Nhìn lại xem.” Lam Minh hôn Tiêu Bắc xong thì chỉ về phía tường, ý bảo cậu hãy nhìn một lần nữa.

Tiêu Bắc vừa nhìn thì sững sốt.

Cậu dụi dụi mắt, liền thấy trên vách tường vừa nãy còn trắng tinh bây giờ hiện ra một vài dấu tay, hình dạng kỳ lạ móng tay sắc nhọn, khắc trên vách tường có chút vụn vẹo. Móng vuốt đen kịt, hình dạng phân bố khiến người ta tưởng tượng nó có thể là do thứ gì đó ra sức cào nát tường mà tạo thành.

Tiêu Bắc nghi hoặc, vừa nãy rõ ràng nhìn không thấy.

Lam Minh liếm liếm môi, cười hỏi, “Có muốn thấy thêm nhiều hơn nữa không?”

Tiêu Bắc che miệng cảm tức lờm hẩn.

Lam Minh cười gian.

Tiêu Bắc nhìn hành lang từ trước ra sau, phát hiện trái phải không có cửa sổ, chỉ có một cánh cửa ra vào đang đóng chặt, “Làm sao bây giờ đây? Không thấy được bên trong? Hay là lại cảm ứng thêm chút nữa?”

“Bắc Bắc, người xem bản thân mình như cửa cảm ứng à?” Lam Minh giơ tay ấn chuông cửa, “Gọi cửa thì dùng chuông.”

Leng keng

~~“A!” Tiêu Bắc sốt ruột, “Sao anh lại...”

Đồng thời, bên trong truyền ra giọng nói của Vương Thiên Hoa, “Ai đó?!”

“Làm sao bây giờ?!” Tiêu Bắc sốt ruột, kéo Lam Minh định chạy, “Mau trốn đi!”

“Trốn cái gì.” Lam Minh không chịu đi, còn ấn thêm lần nữa.

“Anh...” Tiêu Bắc tức giận, người này cứ thích làm trái ý mình.

Nhưng đã muộn, đã có thể nghe được tiếng người hô to sau cánh cửa, “Tới ngay!”

“Tới, chạy mau!” Tiêu Bắc kéo Lam Minh bỏ chạy.

“Sợ gì chứ.” Lam Minh túm Tiêu Bắc lại không cho cậu đi.

Cùng lúc đó, cửa phòng mở ra, Vương Thiên Hoa lộ đầu ra, liếc mắt thấy được Tiêu Bắc và Lam Minh thì kinh ngạc mở to hai mắt.

Tiêu Bắc đang suy nghĩ nên mượn cái cớ gì để qua loa, trông mắt Lam Minh đột nhiên biến thành màu vàng, sau khi nhìn vào mắt Vương Thiên Hoa... Vương Thiên Hoa lập tức hai mắt đờ ra đứng tại chỗ không động đậy.

Tiêu Bắc thấy dáng vẻ của anh ta giống như đột nhiên mất đi ý thức, đảo mắt bất mãn lườm Lam Minh —— Anh lại dùng chiêu này nữa.

Lam Minh nhún nhún vai, lúc này chợt nghe bên trong có người hỏi, “Anh Thiên Hoa, là ai vậy?”

Giọng nói này là một người con gái, Tiêu Bắc và Lam Minh liếc mắt nhìn nhau, đột nhiên nghĩ mình giống như biến thái.

Theo một trận tiếng bước chân truyền đến, có một cô gái đi ra.

Cô gái này đại khái khoảng mười mấy tuổi? Thanh thuần tú lệ, Tiêu Bắc tự nhủ, ai cha, kim ốc tàng Kiều... tuổi tác có phải hơi nhỏ chút hay không?

“Các người là ai?” Cô gái nọ sau khi thấy được Tiêu Bắc và Lam Minh thì bị dọa sợ, lại thấy Vương Thiên Hoa đứng tại cửa bất động, kinh hãi kêu lên, “Thiên Hoa! Anh Thiên Hoa anh làm sao vậy?”

Tiêu Bắc và Lam Minh sửng sốt, “Anh Thiên Hoa?”

Lam Minh sờ sờ cằm, “Quan hệ thế nhì.”

“Cứu mạng!” Nữ sinh nọ bắt đầu kêu to, vừa kéo Thiên Hoa đang đứng đờ chạy vào trong...

“Ê.” Tiêu Bắc giật giật Lam Minh, “Nghĩ cách đi.”

Lam Minh đành phải đổi màu mặt rồi nhìn cô nàng một cái, hai cặp mắt còn chưa kịp đổi diện, nữ sinh nọ đã kéo Vương Thiên Hoa vào phòng, đóng cửa!

Tiêu Bắc và Lam Minh liếc mắt nhìn nhau, có chút khó hiểu ——
Chuyện gì xảy ra?

“Đây không phải quỷ, là con người.” Lam Minh ngoáy ngoáy lỗ tai, “Có thể là nhầm hay không?”

“Vậy dấu tay quỷ trên tường giải thích như thế nào?” Tiêu Bắc hỏi hần.

“Ách...”

“Cô ta gọi Vương Thiên Hoa là anh Thiên Hoa, có thể là thân thích hay không?” Lam Minh tựa bên tường nhìn Tiêu Bắc, “Người không quen biết à?”

“Thiên Hoa là con một, lại nói, cô gái này nhìn hơi quen quen...” Tiêu Bắc nhíu mày suy nghĩ một chút, đột nhiên vỗ tay một cái, “A!”

“Thế nào?”

Tiêu Bắc hình như đã nhớ ra được, “Dư Khải có một cô em gái! Gọi là Tiểu Ngọc, nhớ hình như dáng vẻ cũng giống như thế. Lúc trước còn là một tomboy, sao lại biến thành người đẹp thế này?” Tiêu Bắc nghĩ, lại tiếp tục ấn chuông cửa.

Bên trong truyền ra tiếng cô gái kinh hoàng quát tháo, “Các người đi mau, tôi đã báo nguy rồi!”

Tiêu Bắc bất đắc dĩ liếc nhìn Lam Minh, “Tiểu Ngọc, anh là Miêu Tiêu Bắc này, còn nhớ anh không?”

...

Bên trong tạm thời không có thanh âm.

“Lúc bọn anh còn đi học em chỉ là một cô nhóc, cả ngày lẻo đẻo theo anh trai, không nhớ à?!”

Tiêu Bắc lại dấm lên cửa vài cái, cùm cụp một tiếng... cửa lại mở ra lần nữa.

Tiểu Ngọc ló đầu ra nhìn chăm chăm Tiêu Bắc một hồi, “A! Tiêu Bắc!”

Tiêu Bắc thở phào nhẹ nhõm, gật đầu, “Là anh là anh.”

“Đã lâu không gặp nha!” Tiểu Ngọc vội mời bọn họ tiến vào, “Em còn tưởng người xấu, đến hại anh Thiên Hoa.”

“Hiếu lắm thôi hiếu lắm thôi.” Tiêu Bắc cười hỏi, “Anh của em không phải Dư Khải sao, tại sao hôm nay là Thiên Hoa rồi?”

“Ách...” Trên mặt Tiểu Ngọc hơi ửng đỏ, “Em học ở trường đại học gần đây, anh em hiện giờ đã làm ăn rất lớn, mua nhà cho em ở, bất quá anh ấy không ở bên cạnh em, là anh Thiên Hoa chăm sóc cho em, nên em gọi anh ấy là anh thôi...”

Tiêu Bắc nhìn sang Lam Minh.

Lam Minh thờ ơ nhún vai —— Mặt đỏ bừng như thế, biết ngay quan hệ không đơn giản rồi.

“Đúng rồi, anh Thiên Hoa bị làm sao vậy? Tại sao không động dậy gì cả?” Tiểu Ngọc sốt ruột.

“Khỏi nhanh thôi mà.” Tiêu Bắc muốn giải thích, đã thấy Lam Minh vươn tay búng một cái bên tai Tiểu Ngọc... Tiểu Ngọc cũng lập tức trở nên ngốc lảng, nhìn chăm chăm Tiêu Bắc và Lam Minh.

“Uy.” Tiêu Bắc nổi giận, đẩy Lam Minh một cái, “Anh làm vậy có khiến người ta bị ngốc đi không đó?”

“Sao thế được.” Lam Minh nhìn trời, “Người hỏi nàng vấn đề đi, ta tìm xem có gì khả nghi hay không.” Nói rồi bước vào tìm kiếm xung quanh.

Tiêu Bắc đành hỏi Tiểu Ngọc, “Tiểu Ngọc, em...”

“Người hỏi trọng điểm đi, không cần khách sáo đâu.” Lam Minh mở ra ngăn tủ bên tường, vừa nói, “Cô ta hiện giờ đã lâm vào trạng thái ngủ sâu, không hề phòng bị. Vô luận người hỏi cái gì cô ta cũng sẽ trả lời đầy đủ không hề giấu diếm!”

“Thật không?” Tiêu Bắc bèn hỏi, “Tiểu Ngọc à, quan hệ của em và Thiên Hoa là gì?”

“Tình nhân...” Tiểu Ngọc lên tiếng, mặt không biểu tình trả lời.

Lam Minh nhướn mi một cái —— Thấy chưa?!

Tiêu Bắc nghĩ có chút mất đạo đức, hỏi Lam Minh, “Như vậy không tốt lắm đâu, thấy bị ối lén lút thế nào ấy.”

“Chậc.” Lam Minh lắc đầu, “Thì người cứ hỏi đi, còn không phải vì tốt cho cô ta sao, nếu thật sự bị quỷ triền thân, ai trong bọn họ cũng đừng hòng sốt sốt.”

Tiêu Bắc ngẫm lại thấy cũng phải, đành phải hỏi tiếp, “VẬY... em có biết cậu ta vốn đã có tình nhân hay không?”

“Biết.” Tiểu Ngọc gật đầu, “Nhưng anh Thiên Hoa không thích cô ta, ở bên cô ta chỉ là trách nhiệm.”

Tiêu Bắc nhú mào, “VẬY anh hai em thì sao? Có biết chuyện hai người hay không?”

Tiểu Ngọc lắc đầu, “Anh ấy phản đối!”

“Tại sao?” Tiêu Bắc nghi hoặc, theo lý mà nói Thiên Hoa và Dư Khả là bạn tốt mà.

“Bởi vì anh hai vẫn hoài nghi, cái chết của anh Tiền Lương với Thiên Hoa có liên quan với nhau, cho nên không cho bọn em tới lui.”

Tiêu Bắc sửng sốt, Lam Minh cũng quay đầu lại ngoắc gọi Tiêu Bắc, “Nè, Bắc Bắc, xem cái này!”

Tiêu Bắc đi qua, Lam Minh đã tìm được một tấm ảnh chụp, là ảnh chụp chung của Thiên Hoa và Tiền Lương.

Trong ảnh, hai người đứng trước một cánh cửa bằng kính mờ, sau cánh cửa đó, có một bóng đen, cao bằng một người, ở sau lưng Tiền Lương, cũng không biết đó là một người hay là một bộ quần áo.

Tiêu Bắc cầm ảnh chụp quay lại hỏi Tiểu Ngọc, “Anh hai em không phải đang cùng Thiên Hoa điều tra nguyên nhân cái chết của Tiền Lương sao? Dựa theo lời em, không lẽ bọn họ đang bất hòa lẫn nhau sao?”

“Đúng là không hợp nhau, cũng chưa hề liên lạc lại, ai tra đường nấy, nếu như để anh ấy biết em và Thiên Hoa lén lút gặp gỡ, nhất định sẽ mắng em chết mất.” Tiểu Ngọc trả lời, “Nghe nói trước khi Tiền Lương chết đã

gọi điện cho anh hai em, bảo anh ấy cẩn thận Thiên Hoa, cho nên anh hai em đã trở mặt thành thù với Thiên Hoa, lúc lễ tang còn đánh nhau một trận.”

Tiêu Bắc vừa nghe thì càng khó hiểu, nhìn sang Lam Minh —— Ngày đó lão Tiểu nói tới lễ tang, cũng không nhắc về chuyện này!

Lam Minh cũng thấy kỳ quặc... lúc này, hắn lại tìm ra được một tấm ảnh chụp của Tiểu Ngọc, đưa đến cho Tiêu Bắc xem.

Tiêu Bắc nhìn thoáng qua thì cả kinh —— Đây là ảnh chụp chung của Tiểu Ngọc và một cô gái.

Cô gái trong ảnh khoảng hơn hai mươi tuổi, khá đẹp, chỉ là giữa trán có một cổ yêu mị.

Có rất nhiều dạng con gái đẹp, có người thanh thuần điệu dàng, cũng có người lãnh diễm cao quý.

Trong mắt Tiêu Bắc, mặc kệ tướng mạo thế nào, chỉ cần ăn mặc đúng mực, tâm địa thiện lương tự tin, đều sẽ đẹp theo một kiểu phong tình đặc biệt.

Mà cô gái chụp chung ảnh với Tiểu Ngọc, Tiêu Bắc nghĩ đây là loại hình giống như Đất Kỵ, hại nước hại dân, tuy đẹp nhưng tâm địa xấu xa.

“Người này là ai?” Tiêu Bắc cảm thấy khá giống với cô gái ở trong hình ảnh hiện ra trong đầu cậu lúc nãy, đương nhiên, chỉ có ánh mắt mà thôi, dáng vẻ bên ngoài hoàn toàn không giống.

“Cô ấy gọi La Lâm, là hôn thê của anh hai em, chị dâu tương lai của em.” Tiểu Ngọc trả lời, “Lúc trước anh Tiền Lương còn cùng anh hai em theo đuổi cô ấy, sau đó anh Tiền Lương chết, anh em rất đau lòng, quyết

định buông tay... nhưng La Lâm có thể đã bị anh hai em làm cho cảm động, nên đã hẹn hò với anh ấy.”

Tiêu Bắc gật đầu, không hỏi thêm gì nữa, còn Lam Minh thì lại nhúu mày.

Lúc trước Phong Tiểu Vũ rõ ràng đã nói, Tiền Lương thăm mền Tiêu Bắc rất nhiều năm...

Loại động vật con người này thật thú vị, không chiếm được thì thường xem điều đó là tốt nhất. Kiểu người như Tiêu Bắc, quả thật là loại hình có thể khiến người ta vì không chiếm được nên ngày ngày trăn trở không yên. Người như thế kỳ thực rất đáng giận, bề ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, nội tại thì khờ khạo chất phác, càng như thế càng có thể sinh ra một loại cảm giác chông chênh.

Loại chông chênh này, hình thành một loại vẻ đẹp, là cấm dục.

Lực hấp dẫn do cấm dục tạo thành thường dẫn đến hai loại kết quả, hoặc là nhu nhược dỗi theo từ xa, hoặc là hung tàn cướp đoạt.

Lam Minh nhìn tấm ảnh chụp nọ, trong lòng cười thầm —— Không đâu! Trên người cô gái này không hề có chút cảm giác cấm dục nào, chỉ đẹp để một cách thô thiển, quan điểm thẩm mỹ của con người không đơn giản cải biến như thế, Tiền Lương không thể nào coi trọng ả được! Ở đây hẳn là có điểm nào đó không ổn.

“Về cái chết của Tiền Lương, các người rốt cuộc biết được bao nhiêu?” Tiêu Bắc nhin không được hỏi về vấn đề chính.

“Anh Thiên Hoa nói, Tiền Lương là bị ma hại chết, không phải người làm hại, anh ấy đang đuổi theo đầu mối này.” Tiểu Ngọc nói tiếp, “Nhưng anh hai vẫn khinh thường điểm này, anh ấy nói anh Thiên Hoa có tật giật mình mới có thể đưa ra kết luận sai lầm như thế.”

Tiêu Bắc buông ảnh chụp xuống, giơ tay xoa huyệt thái dương, thở dài, thật phiền! Một đám bạn thân sao tự nhiên lại biến thành như vậy?!

“Khi mọi người gặp chuyện không may sao không đến tìm anh.” Tiêu Bắc thì thào tự nói.

“Không phải, anh hai thường hay nhắc tới anh.” Tiểu Ngọc trả lời, “Anh ấy và anh Tiền Lương thường hay đi xem anh diễn xuất, chỉ là không liên hệ với anh thôi.”

“Tại sao?” Tiêu Bắc có chút không vui, tại sao lại khách sáo như vậy, làm anh em nhiều năm, đã đến nhà hát, chỉ cần đến hậu trường là có thể gặp mặt mà, vậy mà lại không đến.

“Em không biết, giữa anh Tiền Lương và anh hai em hình như có bí mật nào đó, về anh, em từng nghe bọn họ nói.”

“Bí mật gì?”

“Không biết cụ thể.” Tiểu Ngọc lắc đầu.

Lam Minh biết đại khái là chuyện Tiền Lương thăm mếu Tiêu Bắc, nên cũng không truy hỏi, cầm lên một tấm ảnh chụp còn lại trong tay Tiêu Bắc, đưa cho Tiểu Ngọc nhìn, hỏi, “Biết người đứng sau cửa này là ai không?”

Tiểu Ngọc nhìn nhìn, có chút nghi hoặc, “Nơi đó làm gì có người? Đây là anh Tiền Lương chụp ở trong nhà.”

“Địa chỉ của cậu ta?” Tiêu Bắc lấy giấy bút.

Tiểu Ngọc viết địa chỉ cho Tiêu Bắc, “Căn nhà này vẫn để trống, người nhà của anh ấy quá đau lòng, sau khi xử lý tang sự xong thì liền di cư ra nước ngoài, căn nhà đó vẫn không ai ở.”

Tiêu Bắc đọc địa chỉ xong, hỏi Lam Minh, “Tiếp theo làm gì?”

Lam Minh tiến tới nhìn vào mắt của Tiểu Ngọc một hồi, Tiểu Ngọc liền yếu ớt ngã xuống, tựa bên cạnh Vương Thiên Hoa.

“Đi thôi.” Lam Minh kéo Tiêu Bắc đi.

“Cứ đi như vậy thôi sao?” Tiêu Bắc lo lắng về tình huống của hai người.

“Trong vòng năm phút đồng hồ sẽ tỉnh, cho nên chúng ta phải đi cho nhanh.” Lam Minh kéo Tiêu Bắc rời đi, không quên nói rõ, “Yên tâm, chờ khi bọn họ tỉnh lại, sẽ không nhớ được gì cả.”

...

Đi xuống lầu.

Tiêu Bắc và Lam Minh cùng đi trên đường, chuẩn bị đến địa chỉ nhà của Tiền Lương tìm manh mối.

Lam Minh thấy Tiêu Bắc rầu rĩ không vui, cũng không biết nên an ủi thế nào, nhân loại chính là phiền phức như thế, tuổi thọ ngắn mà còn coi trọng các loại tình cảnh bề bạn nhàm chán, khiến cho hầu như cả đời đều bị tình cảm làm cho rối ren, hoặc là vui như điên, hoặc là buồn vui ly hợp.

Đi tới đi tới, Tiêu Bắc thấy rất nhiều người qua đường đều nhìn mình, còn có vài người che miệng cười.

“Gì vậy?” Tiêu Bắc thắc mắc, cúi đầu nhìn... liền thấy chỗ áo trước bụng mình phình to lên.

“A!” Tiêu Bắc kinh ngạc nhảy dựng, kéo cổ áo nhìn vào trong.

Cổ Lỗ Y đang ôm eo Tiêu Bắc, há cái miệng nhỏ xíu ngủ say sưa, còn thường hay chớp chớp chớp chớp cái miệng.

“Ngủ hồi nào vậy?” Tiêu Bắc với tay nâng bụng, nghĩ như vậy nhìn thật kỳ cục, bèn cùng Lam Minh trốn vào trong một ngõ nhỏ không người.

Lam Minh lại huýt sáo một tiếng, Sphinx bay tới, tiến vào trong ngõ nhỏ, miệng ngậm cái balo to mà Tiêu Bắc thường đeo trên lưng.

Tiêu Bắc thở phào nhẹ nhõm, đem Cổ Lỗ Y bế ra khỏi áo bỏ vào trong balo để nó tiếp tục ngủ, vừa vỗ đầu Sphinx, “Thật sẵn sóc.”

Sphinx lập tức hưng phấn muốn bỏ nhào tới trả lễ... Lam Minh đập nó một phát, đuổi nó về trước!

Sau đó, hai người cùng nhau lái xe tới bên ngoài căn nhà trọ mà Tiền Lương lúc sinh tiền đã ở.

“Số 7 tầng 11.” Tiêu Bắc nhìn địa chỉ, “Hắn là đang bỏ trống.”

Lam Minh cùng cậu đi vào, loại nhà trọ này được quản lý theo hình thức khách sạn. Dưới lầu có một quản lý viên đang ngồi, thấy hai người đi vào bèn hỏi hai người tìm ai thuận tiện đăng ký một chút, Lam Minh nhìn cô ấy một cái... cô gái lập tức cứng ngắc, bất động.

Tiêu Bắc theo Lam Minh vào thang máy.

“Những quản lý viên đặt ở chỗ này chỉ để trưng bày thôi.” Lam Minh ấn nút lên lầu 11.

“Đừng tới người như anh, để một tên vô biên ở đây cũng chỉ là trưng bày.” Tiêu Bắc tức giận trả lời.

Lam Minh bật cười, nhìn Tiêu Bắc một hồi rồi tiến tới hỏi, “Người rất khẩn trương à?”

Tiêu Bắc không lên tiếng.

“Tại sao khẩn trương?”

Lúc Lam Minh đặt câu hỏi, thang máy đã một tiếng dừng ở lầu 11.

Hai người bước ra cửa thang máy ngẩng đầu nhìn, đều há to miệng... Trên tường đầy rẫy những dấu vân tay đen đúa, còn có vết tích năm ngón cào xé... trong dấu tay đen kịt đó, có một loạt chữ màu đỏ lem luốc như vết máu chảy dài —— Die!

.

Lát post bằng quan, chờ một tí =__=

À mà thôi, lười biếng quá để mai post bù, giờ đi ngủ =__=ll

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Ác Ma Điều Thích Ăn Đường, Bác Sĩ Tâm Lý Có Thân Phận Đáng Ngờ, Người Cùng Cảnh Ngộ Nghi Kỵ Lẫn Nhau

Những dấu vết trên cửa trên vách tường nhà Tiền Lương làm cho Tiêu Bắc há to miệng nửa ngày cũng không nói nên được một lời, một lát mới hỏi, “Cái này... cho vay nặng lãi đòi trả à?!”

“Vậy cái giá cho vay này cũng hơi bị ghê rồi đó.” Lam Minh lắc đầu, giơ tay sờ vào tường, “Ấy...”

“Thế nào?” Tiêu Bắc tiến tới nhìn, trên ngón tay Lam Minh xuất hiện một ít họa tiết, nhưng rất nhanh đã biến mất.

“Người nhìn cho kỹ.” Lam Minh chỉ vào những ấn ký đen kịt kia, Tiêu Bắc kẻ sát nhìn kỹ, phát hiện cũng không phải là ấn ký đơn giản, những vệt đen này hơi lồi lên, giống như một tảng lông tơ đen, hoặc là gai nhỏ.

“Thật ghê tởm!” Tiêu Bắc nhíu mày, “Đây là kẻ nào lưu lại?”

“Giống như... một ác linh nào đó có oán hận rất sâu nặng.” Lam Minh nhún vai, “Những thứ này đều là hậu quả của khí oán độc tiết ra.”

Tiêu Bắc gật đầu, tới trước cửa, có chút khó hiểu hỏi, “Tôi thường nghe bọn Bạch Lâu nhắc tới oán khí, oán niệm gì đó, hình như đại đa số ma vật, đặc biệt là những kẻ hại người thì đều là do những thứ này tạo thành.”

“Đúng là thế.” Lam Minh nghiêng cứu khóa cửa, thờ ơ trả lời, “Oán khí là một loại rất đặc biệt, cũng giống như một loại vi khuẩn siêu cấp, sẽ từ từ

thăng cấp và biến dị, không dễ trừ khử.”

“Oán khí ở đâu ra nhiều như vậy?” Tiêu Bắc khoanh tay, “Anh nghĩ đi, giống như đạo lý trong cuộc sống có bao nhiêu bi kịch thì cũng sẽ có bấy nhiêu hi kịch... tại sao chỉ thấy oán khí âm hồn không tan nơi nơi hại người, nhưng không thấy hi khí cứu người?”

“A.” Lam Minh bị Tiêu Bắc chọc cười, “Suy nghĩ này của người thật thú vị, ai nói trong cuộc sống bi kịch và hi kịch đều như nhau, người nghĩ đi, mỗi lần trúng vé số xổ đâu phải tất cả, đại đa số đều mua xong uống tiền... oán khí quả thật rất khó tiêu tan, giống như tể bào ung thư vậy, không thể trị hết mà liên tục khuếch tán.”

“Thật đáng sợ.” Tiêu Bắc vuốt vuốt cánh tay, lại nhìn thoáng qua đám lông tơ đen kịt đầy kín cả tường.

Lam Minh giơ tay nhẹ nhàng đẩy cửa phòng...

“Rầm” một tiếng... cửa phòng ngã xuống.

“Đã nói là nhẹ tay một chút rồi mà!” Tiêu Bắc bị bụi bặm tung lên làm cho bị sặc, vội xua đi ho khan, “Anh làm vậy lát nữa làm sao gắn cửa lại được?!”

“Kệ nó, dù sao cũng chả ai ở.” Lam Minh chờ bụi trong phòng rơi xuống hết, mới cùng Tiêu Bắc đi vào.

“Khụ khụ.”

Cổ Lỗ Y ló đầu ra nhìn, rồi che miệng che mũi lại rút trở về.

“Cổ Lỗ Y, không khí ở đây không sạch.” Tiêu Bắc với tay vào trong balo, Cổ Lỗ Y đang mút một cái kẹo que thật to, nhét vào trong miệng, phồng má thật phúng phính, đáng vẻ thật đáng yêu.

“Nè, Bắc Bắc.” Lam Minh nhắc nhở cậu, “Tìm đồ trước đã.”

Tiêu Bắc phục hồi tinh thần lại, nhéo nhéo má Cổ Lỗ Y, cùng Lam Minh chia nhau lục tìm.

Lam Minh vòng vo một vòng quanh phòng khách, đánh giá khắp nơi, “Bắc Bắc, ở đây không giống chỉ mới một năm không ai ở lại.”

“Tôi cũng thấy thế, tầng này cũng không thấp, cửa sổ lại đóng chặt, tại sao lại có nhiều bụi như vậy?” Tiêu Bắc giơ tay lau bụi trên bàn, màu trắng vàng, trông hơi là lạ.

“Lam Minh, bụi này có mùi lạ!” Tiêu Bắc gọi Lam Minh tới.

Lam Minh đang định kiểm tra từng gian phòng, nghe được Tiêu Bắc gọi liền quay lại, cúi đầu nhìn bụi này một chút, nhú mày, “Tro cốt.

“Hả?!” Tiêu Bắc cả kinh nhảy dựng, vội phủi bụi trên tay, “Thật hay giả?”

“Gạt người thôi.” Lam Minh cười xấu xa.

Tiêu Bắc tàn bạo trừng hăn —— Sao anh lại hư hỏng như vậy chứ.

“Bất quá nếu nói là bụi thì nó hơi mịn hơn một chút.” Lam Minh rút ra giấy ăn, gói lại, “Trở về bảo Bạch Lâu phân tích thành phần.”

Sau đó, Lam Minh đi kiểm tra toilet, Tiêu Bắc thì đi kiểm tra phòng ngủ của Tiền Lương.

Phòng ngủ rất sạch sẽ, tuy cũng có bụi, nhưng thu dọn rất ngăn nắp sạch sẽ.

Tiêu Bắc nhớ tới thời gian trước đây khi sinh hoạt ở ký túc xá, Tiền Lương cũng là người sạch sẽ nhất trong cả bọn, hơn nữa luôn thích giúp

mình dọn dẹp, rất chăm sóc cho mình.

Nghĩ nghĩ, không hiểu sao lại có chút thương cảm... Tiêu Bắc lắc đầu, ngồi xồm xuống, mở ra ngăn tủ đầu giường, phát hiện bên trong có một cái rương.

Một cái rương bằng da thật, dùng để cất đồ lưu niệm... thoát nhìn rất quý báu cũng rất cổ xưa.

Tiêu Bắc thấy trước mắt sáng ngời, nghĩ có thể là nhật ký hay gì đó? Nếu đúng vậy thì tốt quá, đọc nhật ký thì sẽ biết vì sao cậu ta tự sát.

Mở sổ ra, có chút thất vọng, cũng không phải nhật ký, mà là những tin tức được cắt từ báo.

Nội dung cắt từ báo rất kỳ lạ, Tiêu Bắc đọc thật kỹ thì rất giật mình, phát hiện đều là nói về mình, dù chỉ nhắc tới một hai từ, cũng đều tỉ mỉ cắt lại, ghi chú ngày tháng.

Tiêu Bắc thỉnh thoảng sẽ nhận phỏng vấn về một ít chuyện nghề nghiệp nội bộ, bao quát về giải thưởng đạt được hay những chuyện khác, nhiều ít cũng có đưa tin trên báo, đương nhiên, thứ có cậu xuất hiện nhiều nhất, chính là vé vào cửa nhà hát. Mà trong những quyển sổ cắt từ báo của Tiền Lương, hầu như dán tất cả những tấm vé vào cửa xem mình diễn xuất, đều cẩn thận làm một lớp phủ ngoài, giống như sưu tập tem vậy.

Lật ra từng tờ từng tờ, Tiêu Bắc dù có ngu ngốc cũng nhìn ra điểm không thích hợp, Tiền Lương một mực quan tâm cậu, không phải... nói chính xác là, Tiền Lương mỗi thời mỗi khắc đều quan tâm cậu.

Trong rương là một ít đồ dùng học tập, như cục tẩy, bút máy và những thứ rất đơn giản, nhưng mỗi một dạng đều tựa như đã từng quen thuộc.

Tiêu Bắc cầm lên nhìn thật kỹ, trong lòng khê động, trước mắt xuất hiện một vài cảnh tượng trong hồi ức.

Nhớ lại lúc còn đi học, đồ dùng học tập của mình thường bị mất, còn tưởng đã đánh rơi... bất quá mỗi lần làm mất gì đó, Tiền Lương đều sẽ đưa cho mình một cái mới... lẽ nào những thứ đã mất đó, chính là bị cậu ta lấy đi?

Tiêu Bắc cảm thấy có chút mơ hồ, điều này nói lên điều gì? Đáp án đã thật rõ ràng, nhưng lại không thể nói nên lời.

Nhưng cậu có thể cảm nhận được trên mỗi thứ nhỏ bé này, đều lắng đọng nồng đậm nhung nhớ và quan tâm, rất ấm áp lại có chút thê thương.

“Rõ ràng như thế còn nhìn không ra sao?”

Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Lam Minh.

Tiêu Bắc ngẩng đầu, Lam Minh đang khoanh tay đứng tựa bên cửa, “Người bạn kia của người từ nhỏ đã thăm mến người rồi.”

Tiêu Bắc nhú nhú mày nghĩ không quá có thể, bọn họ vẫn là anh em tốt, hơn nữa Tiền Lương vào giai đoạn nào cũng đều có bạn gái mà... có thể sao?

“Có thể không muốn người bối rối, cho nên vẫn không nói cho người.” Lam Minh đi tới ngồi xuống bên cạnh cậu, “Nếu người thật sự cảm thấy hoang mang, thì đốt vài tấm ảnh nude cho cậu ta đi, có cần ta chụp cho người không?”

“Biến!” Tiêu Bắc đang khỗ sở trong lòng, lại nghe Lam Minh nói chuyện không đàng hoàng, hung hăng đẩy hấn một cái, nhưng phần tiếc nuối trong lòng cũng tiêu tan không ít.

Tiêu Bắc lắc đầu, nếu như Tiền Lương thật sự có suy nghĩ này... trước khi cậu ta chết mình có thể khuyên nhủ thì tốt rồi.

“Cô cô.”

Lúc này, Cổ Lỗ Y không biết từ khi nào đã bay ra, đang cầm một khung ảnh bay tới, đến trước mặt Tiêu Bắc, “Bắc Bắc, xem.”

Tiêu Bắc tiếp nhận khung ảnh nhìn thoáng qua... ảnh chụp bên trong khung ảnh có hai người, một là Tiền Lương, còn kia là một cô gái chưa từng gặp. Cô gái nọ tuổi tác dường như không nhỏ, chỉ ít đã khoảng bốn mươi.

“Mẹ cậu ta à?” Lam Minh hỏi.

“Ừm... hình như không phải.” Tiêu Bắc nhớ rõ mẹ của Tiền Lương là một người rất thời thượng rất xinh đẹp, người phụ nữ trong ảnh này có cảm giác rất mộc mạc, nhưng vì sao Tiền Lương lại chụp ảnh cùng một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, mà lại cố ý ***g ảnh vào trong khung? Vậy chứng tỏ tấm ảnh này có ý nghĩa nhất định đối với cậu ta.

“Cổ Lỗ Y, cứng tìm được ở đâu vậy?”

“Cô...” Cổ Lỗ Y giơ tay chỉ vào phía trên một cái tủ.

Lam Minh ngược mắt nhìn lên, cái tủ này rất cao, nhìn không rõ bên trên có cái gì, giống như dùng để cất giấu.

“Lam Minh!” Tiêu Bắc đột nhiên bảo Lam Minh, “Anh xem bụi trên cái khung này cũng không dày như trên mặt đất!”

“Điều này không hợp lý.” Lam Minh lắc đầu, “Trừ phi...”

“Là có người vẩy lên?” Tiêu Bắc đẩy hẳn, “Anh sờ thử nóc tủ xem có còn gì nữa không.”

“Cao như vậy, Tiền Lương kia cao cỡ nào?” Lam Minh có chiều cao gần một mét chín, giơ tay sờ lên cũng hơi chút miễn cưỡng.

“Gần bằng anh đó.”

Không lâu sau, Lam Minh mò được hai cái khung, Cổ Lỗ Y lại ôm một cái hộp màu đen bay về.

“Bắc Bắc, đều là ảnh của người phụ nữ trung niên kia.” Lam Minh giao ảnh chụp cho Tiêu Bắc, “Xem này, có cảm giác hai người bọn họ rất thân mật, thật sự rất giống mẹ con.”

“Là mẹ con thì tại sao lại giấu ảnh đi?” Tiêu Bắc càng thắc mắc, tiếp nhận cái hộp màu đen mà Cổ Lỗ Y đưa cho mình, đó là một cái hộp hình trụ, mở ra nhìn, bên trong có một cuộn phim.

Tiêu Bắc mở nắp, kéo cuộn phim kia rồi hướng ra ánh sáng... bên trong là một chùm ảnh chụp, đều là ảnh chung của Tiền Lương và người phụ nữ kia.

“Thật kỳ lạ...”

“Ai đó?!”

Tiêu Bắc và Lam Minh đang tập trung nghiên cứu, bỗng nhiên nghe được bên ngoài vang lên tiếng la, sau đó có người cầm một cây gậy bóng chày vọt vào, đứng ngoài cửa nhìn Lam Minh và Tiêu Bắc.

Cổ Lỗ Y xẹt một cái chui về trong balo.

“Ách...”

Hai bên nhìn nhau một lúc, đều ngây ngẩn cả người.

Lam Minh thấy người tới là một người thanh niên, tây trang giày da áo mũ chỉnh tề, dáng vẻ cũng không tồi.

“Dư Khải?” Tiêu Bắc buông khung ảnh, “Tớ là Tiêu Bắc.”

Cây gậy trên tay Dư Khải rơi xuống đất, giật mình, “Tiêu Bắc! Sao cậu lại ở đây?!”

Dư Khải phóng hai ba bước đã chạy tới, “Đã lâu không gặp rồi.”

“Đúng vậy.” Tiêu Bắc gật đầu, “Sao cậu lại tới đây?”

Dư Khải từ trong túi tiền lấy ra cái chìa khóa lắc lắc, nói, “Mỗi tuần tớ đều tới, trước khi Tiền Lương ra đi đã dặn tớ.”

“Dặn cái gì?” Tiêu Bắc và Lam Minh liếc mắt nhìn nhau.

“Cái này.” Dư Khải từ trong túi tiền móc ra một cái gói, đó là bột phần màu trắng nhỏ vụn.

“Đây là cái gì?” Tiêu Bắc nhìn bao bì, “Bột Thái Cổ?”

“Chính là loại bột đường mà lúc làm bánh bông lan hoặc pha cà phê người ta hay dùng đó.” Dư Khải trả lời, “Rất ngọt, nếm thử không?”

Tiêu Bắc quệt một ít nếm thử —— Đúng là đường, ngọt lắm.

“Cậu... sao cậu lại rải những thứ này ở đây?” Tiêu Bắc thấy Dư Khải vẩy bột đường ra tứ phía, cảm thấy ù ù cạc cạc, đồng thời cũng hiểu tầng “bụi” trắng dày cộm kia rốt cuộc làm sao mà có, chính là những thứ bột đường này, thảo nào trên nóc tủ không có.

“Tiền Tử trước khi chết đã gọi điện cho tớ.” Dư Khải thở dài, “Cậu ta bảo tớ mỗi một tuần đều phải tới nơi này, rải bột đường khắp phòng.”

“Tại sao lại có yêu cầu kỳ lạ như thế?”

“Tớ cũng chả biết.” Dư Khải vẩy xong bột đường rồi cất lại bao đóng gói, nhìn Tiêu Bắc, “Bắc Bắc, cậu biết chuyện Tiền Tử đã mất chưa?”

“Đã biết một phần.” Tiêu Bắc nhìn thoáng qua những mảnh báo cắt dán và đồ dùng học tập bày trên giường, “Còn có rất nhiều điều chưa biết.”

“Cậu đừng trách Tiền Tử, cậu ấy cứ hay suy nghĩ tiêu cực, không dám ép buộc cậu bất cứ chuyện gì.” Dư Khải giúp giải thích.

“Tớ biết, tớ không nói những chuyện này.” Tiêu Bắc lắc đầu, “Chỉ là nghe nói cái chết của cậu ấy quá kỳ lạ, cho nên muốn đến điều tra, cậu biết được bao nhiêu tình huống?”

“Cậu ấy bị tên khốn nạn Vương Thiên Hoa hại chết!” Sắc mặt Dư Khải lập tức bất thiện.

“Sao cậu khẳng định như thế?” Tiêu Bắc và Lam Minh liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy trong đó còn có ẩn tình mà bọn họ chưa biết.

“Là như vậy.” Dư Khải nén lửa giận, nói với Tiêu Bắc, “Trong nhà Tiền Tử ép buộc, bắt cậu ta kết hôn với một cô gái, nhưng Tiền Tử chỉ thích đàn ông.”

Tiêu Bắc sững sốt, “Tính hướng của Tiền Tử là đồng tính sao?”

“Ngay từ đầu bọn tớ cũng tưởng cậu ấy chỉ thích cậu, cậu biết đó, cậu đẹp như vậy người thích cậu đâu hẳn đều là đồng tính đâu.”

Tiêu Bắc ho khan một tiếng, Dư Khải cười gượng hai tiếng, “Ách, tùy tiện nói chút thôi.”

Lam Minh ở bên cạnh cười cười, Tiêu Bắc xem ra lúc đi học cũng rất đào hoa, may mà cậu ta khá ngờ nghệch.

“Nhưng sau đó chúng tớ dần dần phát hiện, cậu ấy chỉ chịu tiếp nhận đàn ông.” Dư Khải nhún nhún vai, “Lần đó trong nhà cậu ấy bức hôn, cậu ấy rất thông khổ, cho nên ngày nào cũng chạy tới nhà hát xem cậu diễn xuất. Sau đó cậu ấy phát hiện, thường hay có người quấy rối cậu.”

Tiêu Bắc nhú mào... những kẻ quấy rối mình đúng là không ít.

Lam Minh bên cạnh thì lại lạnh mặt, nhìn Tiêu Bắc —— Tại sao lại có rất nhiều người quấy rối người?

Tiêu Bắc cười cười —— Cũng không phải rất nhiều, ít ít thôi.

“Ngày đó, không biết có phải cậu ấy uống say hay không.” Dư Khải thở dài, “Cậu ấy thấy được một người quấy rối cậu, lúc đi ra, đánh người ta ngay tại cửa, rồi chuyện đó bị làm to ra, bị mang về cục cảnh sát.”

“Có chuyện này sao?” Tiêu Bắc cũng có chút tức giận, tại sao không nghe ai nói gì cả.

“Người trong nhà cậu ấy đến nộp tiền bảo lãnh...” Sắc mặt Dư Khải bắt đầu khó coi, “Thiên Hoa ở trong phòng khuyên cậu ấy, vừa lúc để cho ba mẹ Tiền Lương đứng ngay ngoài cửa nghe được, vì vậy biết được tính hướng của cậu ấy.”

“Nhà Tiền Lương là nhà giàu lại là loại gia đình truyền thống, ba mẹ cậu ấy khẳng định chịu không nổi.” Tiêu Bắc lắc đầu.

“Mẹ cậu ấy, không biết từ nơi nào quen biết một bác sĩ tâm lý.” Dư Khải có chút tức giận, “Nói đồng tính luyến ái là bệnh tâm lý, có thể trị khỏi.”

“Không phải nói tính hướng là di truyền sao?” Tiêu Bắc nhú mào, “Điều này còn có thể sửa lại à?”

“Bác sĩ tâm lý kia không biết dùng bản lĩnh gì, khiến cho Tiền Tử tâm thần không yên, ba mẹ cậu ấy lại cấm cậu ấy ra ngoài.” Dư Khải lắc đầu, “Tiền Tử thường xuyên nhắn tin cho tớ kể về tình hình gần đây của mình... có một ngày đột nhiên nhắn tin, nói cậu ấy muốn kết hôn với bác sĩ tâm lý kia, bác sĩ tâm lý đó đã hơn bốn mươi...”

Tiêu Bắc nghe được thì kinh ngạc, Tiền Lương làm như vậy là sao? Dù cho thích người lớn tuổi, thì tuổi tác cũng cách quá xa rồi.

Đang nghi hoặc, chợt cảm thấy có ai đó túm túm tay áo mình.

Tiêu Bắc cúi đầu, Cố Lỗ Y từ trong balo đưa cho cậu một khung ảnh.

Lam Minh thoáng cái phản ứng được, cầm khung ảnh hỏi Dư Khải, “Đây có phải bác sĩ tâm lý đó không?”

Dư Khải vừa nhìn, liền gật đầu, chỉ vào người phụ nữ trung niên mặc mặc trong khung, “Chính là cô ta!”

“Vậy sao cậu lại nói là Thiên Hoa hại chết Tiền Lương?” Tiêu Bắc nghi hoặc hỏi Dư Khải, “Trong đó có điều gì liên hệ à?”

“Tớ thấy Thiên Hoa thường xuyên tới lui với bác sĩ tâm lý kia! Thiên Hoa còn cho cô ta tiền nữa.” Dư Khải nói, “Hơn nữa Tiền Tử trước khi chết còn gọi điện nói với tớ, bảo rằng cậu ấy đi trước một bước, bảo tớ cẩn thận Thiên Hoa.”

Nghe xong lời nói của Dư Khải, Tiêu Bắc và Lam Minh cảm thấy chân tướng vốn không sáng tỏ bây giờ dù có thêm đầu mối, nhưng vẫn không sáng tỏ.

Tiêu Bắc còn muốn tiếp tục tìm đầu mối, nhưng Dư Khải nói với hai người, những vật dụng trong căn phòng này anh đã lật tung, căn bản không

tìm được nguyên nhân tử vong. Tiêu Bắc và Lam Minh bất đắc dĩ, chỉ đành thôi, Tiêu Bắc cất lại cuộn phim kia, chuẩn bị quay về EX nghiên cứu.

Dư Khải còn muốn hẹn Tiêu Bắc và Lam Minh đi ăn, nhưng Tiêu Bắc từ chối, hai bên trao đổi phương thức liên hệ rồi tạm biệt nhau, đều rời khỏi.

Dừng lại cửa phòng cho Tiền Lương, Lam Minh và Tiêu Bắc cùng nhau quay về EX, lúc này, sắc trời đã tối.

Lam Minh thấy Tiêu Bắc tâm sự nặng nề bèn hỏi, “Có phải người không tin lời của Dư Khải?”

“Hiện tại bọn họ mạnh ai nấy nói, ai cũng cố giành phần đúng về mình.” Tiêu Bắc nhú nhú mày, than nhẹ, “Haiz, mọi chuyện tại sao lại biến thành như vậy.”

“Kỳ thực điều ta thấy kỳ quái nhất, là tại sao Tiền Lương lại bảo Dư Khải hàng tuần đi vẩy bột đường.”

“Đúng vậy!” Tiêu Bắc cũng nghĩ tới, bèn hỏi, “Bột đường có ý nghĩa gì đặc biệt không?”

“Ác ma đều thích ăn đường, người biết không?” Lam Minh đột nhiên hỏi.

Tiêu Bắc nghi hoặc nhìn hắn, “Có thật không?”

“Muốn trừ ma thì dùng muối! Ác ma ghét vị của muối!” Lam Minh mở balo ra, Cổ Lỗ Y đang găm cái kẹo que thứ ba.

“Cổ Lỗ Y, cứng ăn kẹo ít thôi, coi chừng sâu răng.” Tiêu Bắc nhéo nó.

“Còn nữa.” Lam Minh nói khề nói Tiêu Bắc, “Người bạn Dư Khải kia của người, không nói thật.”

“Cái gì?” Tiêu Bắc thấy biểu tình của Lam Minh đột nhiên trở nên âm trầm, “Anh muốn nói gì?”

“Dư Khả kia...” Lam Minh cười tủm tỉm nói, “Dường như đang gặp phiền phức giống như Vương Thiên Hoa!”

.

.

= =

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Bì Không Phải Họa... Ái Tình Là Mỹ Vị, Chi Tiếc Tình Thâm Không Thọ, Cảnh Còn Người Mất

Màn đêm buông xuống, Tiêu Bắc và Lam Minh ăn cơm xong, mang theo Khế Liêu, Bạch Lâu, lại đến nhà Tiền Lương lần nữa.

“Người xác định đêm nay sẽ có người hành động?”

“Đường vừa rải xong, là mới, thức ăn đương nhiên mới thì ngon hơn.”
Lam Minh kéo Tiêu Bắc vào trong phòng, Khế Liêu cũng theo đến, dạo này hăn tương đối trầm mặc.

Bạch Lâu đi vào phòng, liền nhú mày, “Đây là con ác quỷ dùng tình cảm làm thức ăn.”

“Cái gì là ăn tình cảm?” Tiêu Bắc thắc mắc.

“Không như nhân loại ăn thức ăn, ác ma quỷ quái đa phần chỉ ăn lương thực tinh thần.” Bạch Lâu ngồi xổm xuống, quệt một vết đường trên mặt đất, “Chúng nó thích những thứ ngọt ngào, cho nên, ái tình thuần túy là thứ bọn chúng thích nhất, một khi ái tình biến chất, sẽ biến thành mùi vị chua tanh ghê tởm, bọn chúng sẽ hại chết người cung cấp thực vật, chuyển sang tìm kiếm người cung cấp kế tiếp.”

Tiêu Bắc và Lam Minh nghe xong, trong lòng khẽ động —— Dấu tay đen ngoài cửa nhà Tiền Lương, thâm hơn trước cửa nhà Vương Thiên Hoa, mà đồng dạng, Vương Thiên Hoa và Dư Khải đều có một luồng khí hắc ám bao phủ quanh thân, có phải có một điểm chung nào đó hay không?

Bốn người nấp trong phòng đợi.

Nửa đêm mười hai giờ đã tới, tiếng chuông đồng hồ đương đương vang lên, màn đêm càng sâu thẳm.

Ngay khi tiếng chuông cuối cùng hạ xuống, chợt ngoài cửa truyền đến một tiếng “két”, cửa bị đẩy ra.

Tiêu Bắc hơi chút khần trương... hơn nửa đêm có ai đến nơi này? Không cần hỏi nữa, khẳng định là con “quỷ” kia!

Nhìn ra bên ngoài, có một bóng người quỳ rạp trên mặt đất, đang sờ soạng bột đường trắng trên mặt đất. Cử động của kẻ này khá kỳ quái, không giống đang ăn, mà là ngửi, ngửi mùi vị ngọt ngào này.

Bốn người đều nhú mày.

Khế Liêu chỉ trong chớp mắt đã di chuyển đến bên cửa, rầm một tiếng, cửa ra vào bị hẫng đóng lại, mở đèn...

Trong phòng lập tức sáng sủa lên, người đang nằm úp trên mặt đất kêu thảm một tiếng, một tiếng này, khiến Tiêu Bắc xác định đó không phải là người.

“Đó là thứ gì?” Lam Minh cúi đầu nhìn bóng người.

Trong tay nó còn cầm một cái bao, còn bản thân nó là một đồng máu thịt không rõ, da thịt trên người đều đã thối rữa.

“Mặc da vào.” Bạch Lâu nhìn chiu không nổi, nói với nó.

Quỷ quái xấu xí vội lấy ra lớp da trong bao phủ thêm lên... trong nháy mắt, da thịt dính vào thân thể hợp thành một hình người. mà quá trình này khiến Tiêu Bắc hạ quyết tâm, sau này tuyệt đối không nói chuyện với người

xa lạ, trước khi đơn độc ở chung với người xa lạ, tốt nhất là trước tiên phải giặt nhẹ da hần.

Người nọ sau khi khoác da vào, xuất hiện trước mặt mọi người là một tấm da bị may vá chắp ghép tươm tươm, chính là cô gái đã thân mật với Vương Thiên Hoa mà Tiêu Bắc nhìn thấy trong ảo giác.

“Người thường ngày mang diện mạo thế nào để gặp người?” Lam Minh hỏi ả.

Nữ quỷ nọ dường như bị kinh hoàng, khẩn trương nhìn Lam Minh, một lát mới nói, “Tôi biết ngài... ngài là khu ma nhân đúng không, tôi không hại người mà!”

“Người mà không hại người?” Lam Minh bật cười, “Để ta xem bộ dáng nhất quán của người!”

“...” Nữ quỷ nơm nớp lo sợ biến mình thành hình dạng nhất quán dùng để gặp người.

Quả nhiên, chính là bác sĩ tâm lý kia.

“Thật sự là người?” Tiêu Bắc nhìn thấy gương mặt quen quen, liền thắc mắc, “Người rốt cuộc là thứ gì? Tiền Lương chết như thế nào?”

“Tôi...” Nữ quỷ lấp bắp lui tới một góc, nhỏ giọng lầm bầm, “Chuyện này không thể trách tôi...”

“Uy.” Khế Liêu đang đứng phía sau ả, đập đập ả, “Đừng dông dài, hỏi người cái gì thì trả lời cái đó!”

“...” Ả gật đầu.

“Tiền Lương chết như thế nào?” Tiêu Bắc hỏi ả.

Nữ quý ngẩng đầu nhìn Tiêu Bắc, thấp giọng nói, “Tôi là một ký sinh quý, thích ăn ái tình của con người, tấm da này, là một vài loại tình cảm hợp lại may thành.”

Tiêu Bắc nhìn Lam Minh, có chút nghi hoặc —— Có sinh vật như vậy tồn tại sao?

Lam Minh nghiêm túc gật đầu —— Có!

Tiêu Bắc không khỏi thất vọng, vì sao loài quý quái ăn một thứ đẹp như ái tình, lại xấu xí như thế.

“Bình thường thôi.” Bạch Lâu nhìn ra sự thất vọng của Tiêu Bắc, “Ái tình của mỗi người đều không giống nhau, có rất nhiều đều bị dị dạng biến chất.”

“Tôi gạt người nhà của Tiền Lương, được ở bên cạnh hắn, chỉ là bởi vì loại tình cảm lạnh lẽo mê luyến của hắn đối với ngài, vị của nó thực sự rất ngon.” Nữ quý thấp giọng nói, “Vì vậy, tôi từng chút từng chút kích phát sự mê luyến của hắn, để hắn càng ngày càng nhớ tới ngài, loại nhung nhớ này càng sâu đậm, tôi càng ăn no.”

Tiêu Bắc nhin không được nhú mày, tà ác! Đem hạnh phúc của mình thành lập trên thống khổ của người khác, nếu người nhà của Tiền Lương biết được, tất nhiên sẽ hối hận!

“Nhưng, sau đó Tiền Lương dần dần thay đổi, nhung nhớ của hắn có chút thái quá, vì vậy bắt đầu biến thành oán giận, lúc này, mùi vị của nhung nhớ thay đổi, trở nên rất đắng.” Nữ quý hối hận nói, “Hơn nữa... hắn phát hiện vấn đề của tôi, đại khái là vào buổi tối lúc tôi thay da, bị hắn nhìn thấy, vì vậy Tiền Lương bỏ chạy. Tôi không thể để hắn nói ra, cho nên đuổi theo. Hắn đại khái là quá sợ, nên nhảy xuống lầu ngã chết.”

“Vậy người với Vương Thiên Hoa là quan hệ gì?” Tiêu Bắc nghi hoặc.

“Vương Thiên Hoa là mục tiêu kế tiếp của tôi!” Nữ quỷ nói, “Tình cảm của hắn và em gái của Dư Khải hiện giờ, muốn chống lại tất cả trở ngại, còn phải gánh tội danh phản bội người tình cũ trên lưng, cho nên tình yêu của bọn họ rất dũng cảm. Mùi vị lúc này ngon...”

“Vậy có phải một khi mùi vị không ngon, người sẽ giết bọn họ?”

“Tôi không có giết người mà!” Nữ quỷ cầu xin, “Đó là tự bọn họ chết!”

“Vì sao Vương Thiên Hoa lại tìm người? Còn nữa, tại sao Tiền Lương lại bảo Dư Khải cẩn thận Vương Thiên Hoa, người và Dư Khải có quan hệ gì?” Lam Minh hỏi, “Nói rõ một lần!”

“Vương Thiên Hoa tìm tôi, là muốn biết rõ bệnh tình của Tiền Lương... bởi vì người tình cũ của hắn, có chút giao tình với Tiền Lương, hắn muốn tôi hỗ trợ, xem có thể tác hợp hai người hay không, như vậy là hắn có thể danh chính ngôn thuận rời khỏi, được ở bên cô em gái kia.”

Tiêu Bắc nhúu mày, có chút ngây ngẩn, con người một khi vì bảo vệ ích lợi của mình thì cư nhiên có thể làm ra nhiều điều tư lợi như thế.

“Không đúng, không phải bọn họ đều có chuyện mờ ám với người sao?” Lam Minh quan sát nữ quỷ một chút, không có điểm nào hấp dẫn cả, người thích được ả thì khẩu vị cũng rất nặng rồi.

“Không phải... tôi lợi dụng ảo giác của bọn họ, lúc theo chân bọn họ ở chung thì cho bọn họ nhìn thấy hình dạng của tình nhân trong mộng.” Nữ quỷ thấp giọng nói, “Người ngoài vẫn thấy tôi với hình dạng cũ, cho nên sẽ bị hiểu lầm, lợi dụng biện pháp này, tôi giúp cảm tình của bọn họ nóng bỏng lên.”

Tất cả mọi người hiểu ra, thảo nào Tiền Lương lại nghi thần nghi quỷ, anh ta thấy Vương Thiên Hoa và bác sĩ tâm lý lén gặp nhau, nên gọi điện cho Dư Khải nói phải cẩn thận Vương Thiên Hoa.

“Vì sao Dư Khải cũng có hắc khí?”

“Bởi vì... Dư Khải nhớ bạn, muốn báo thù cho bạn của mình, loại tình cảm hữu nghị thuần khiết này cũng ăn ngon. Mặt khác... dạo này hắc đã luyện ái, tôi nghĩ giữa Vương Thiên Hoa và cô em gái sớm muộn gì cũng có một ngày biến chất, cho nên mượn hắc làm mục tiêu kế tiếp. Tôi thực sự không ra tay hại người! Đó chỉ là trùng hợp.”

“Người nói dối!” Tiêu Bắc nhíu mày, “Vì sao ngoài cửa lại có nhiều chữ kinh khủng như vậy, còn mang theo dấu vân tay?!”

“Tôi...”

“Người là muốn ám chỉ Tiền Lương đi tìm chết. Đúng không?” Lam Minh cười lạnh lắc đầu, “Bởi vì nổi nhưng nhớ cuối cùng trước khi chết, là cực phẩm có mùi vị ngon nhất, không phải sao...”

Nhìn lại nữ quỷ, sắc mặt đã trắng xanh, “Không liên quan tới tôi, chúng tôi giống như nhân loại, đương nhiên muốn ăn cái gì ngon nhất... A!”

À kêu thảm một tiếng, Khế Liêu nắm chặt cổ ả, “Kết cuộc của ác ma khi vi phạm tới con người là gì, tự người rõ ràng nhất.”

Bạch Lâu lấy ra phù chú, “Nếu người đã làm trái với khế ước, vậy xuống địa ngục đi!”

Nói rồi không để ý tới nữ quỷ kia giãy dụa, dán phù chú lên trán ả, ngâm tụng chú ngữ...

Lúc này, trước cửa sổ truyền đến tiếng gió thổi, Tiêu Bắc ngược mắt nhìn ra ngoài, chỉ thấy tử thần lúc trước theo Vương Thiên Hoa đứng trên bộ cửa sổ, giơ lên lưỡi hái trong tay.

Hắn dùng lưới hái mở ra cửa địa ngục, Khế Liêu tung một cước đá con ác quỷ hạ bì vào trong vực sâu sau cánh cửa địa ngục kia.

Cửa từ từ đóng lại, tử thần rời đi.

Trong phòng lại an tĩnh xuống, cơn gió mát buổi tối thổi tung lớp bột đường hơi mỏng trên mặt đất, toàn bộ gian phòng đều có một vị ngọt nhàn nhạt, rất ngấy, làm cho người ta thấy khó chịu.

“Vân tay ngoài cửa đã không còn.” Khế Liêu đứng ngoài cửa, chỉ vào bức tường sạch sẽ,

“Đúng là thứ kia giờ trò quỷ.”

“Chúng ta còn phải đến nhà Vương Thiên Hoa và Dư Khải một chuyến.” Lam Minh nói với Tiêu Bắc.

“Bọn họ còn vấn đề gì sao?” Tiêu Bắc sững sốt, không lẽ còn có ác ma?

“Vây cũng không phải.” Bạch Lâu vỗ vai Tiêu Bắc bảo cậu không cần khẩn trương, “Chỉ là cảm tình của bọn họ đã dần dần dị dạng. Cũng giống như sự nhung nhớ của Tiền Lương đối với người trở nên dị dạng, cảm tình của Vương Thiên Hoa và em gái của Dư Khải chịu áp lực rất lớn, còn có Dư Khải ngày càng bức thiết theo đuổi chân tướng đến đáng sợ... tất cả những điều này cần được tinh lọc. Nếu không, tình cảm quá đầy tràn sẽ biến thành nguy hại.”

Nghe được lời giải thích của Lam Minh, Tiêu Bắc một lúc lâu mới nhẹ nhàng gật đầu, “Đây là tình thâm không thọ sao?”

“Thứ gọi là tình cảm, vốn chỉ là một suy nghĩ nhoáng lên trong đầu mà thôi.” Khế Liêu đứng ngay cửa, khoanh tay chậm rãi nói, “Con người là loại động vật có mối nối cũ, một khi cảm giác mới mẻ trong đầu trôi qua, thì chỉ còn lại trách nhiệm để gắn kết.”

“Không phải toàn bộ đều là như vậy.” Tiêu Bắc lẩm bầm một câu.

Lam Minh phất phất tay với Khế Liêu và Bạch Lâu, “Chia ra hai đầu hành động, các người đi tìm Dư Khải, ta và Tiêu Bắc đi tìm Vương Thiên Hoa.”

Sau khi đóng lại cửa phòng cho Tiền Lương, mọi người phân công nhau rời đi.

...

“Bắc Bắc, người đừng suy sụp như vậy mà.”

Đi trên con đường vắng vẻ, Lam Minh thấy Tiêu Bắc rầu rĩ không vui, bèn vươn tay qua đập lên vai cậu, “Bất hạnh ngày nào cũng phát sinh.”

Tiêu Bắc đá hắt một cước, “Khỏi cần an ủi tôi, anh cũng là ác ma!”

“Ái chà, người đúng là một con người bội tình bạc nghĩa mà!” Lam Minh đuổi theo Tiêu Bắc chạy, thấy nét mặt cậu đã hơi chút dịu xuống, cũng yên tâm hơn.

“Tôi đang chuẩn bị để nói chuyện với Thiên Hoa.” Tiêu Bắc nghiêm túc nói, “Cậu ta hẳn nên học cách chịu trách nhiệm, đừng để tới một lúc nào đó lại gây ra một bi kịch.”

“Nói cũng không hữu dụng gì đâu, đại đa số mọi người ngoan cố không thay đổi, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, nếu ai ai cũng có thể nghe được lời khuyên của người khác, thì đã không có nhiều bi kịch như thế rồi.” Lam Minh vừa mới dứt lời, thì thấy trước cửa nhà trọ của Vương Thiên Hoa đông người xôn xao, còn có xe cảnh sát và xe cứu thương.

“Chuyện gì vậy?” Tiêu Bắc bắt đầu khẩn trương, chạy tới, thấy được vài cảnh sát đang giải quyết hậu quả.

“Xảy ra chuyện gì?” Tiêu Bắc hỏi một người trong đó.

“... Tình biến do quan hệ tay ba dẫn đến thôi.” Cảnh sát kia thấy Tiêu Bắc và Lam Minh thường hay qua lại với cục cảnh sát, biết bọn họ là bạn tốt của Cảnh Diệu Phong, bèn thấp giọng nói, “Nghe đồn, một tên đàn ông bắt cá hai tay, sau đó bồ chính tới, đánh nhau với bồ nhí, bồ chính lấy dao đâm bồ nhí, người đàn ông cầm dao, bị thương nặng. Cuối cùng hai tình nhân đều hốt hoảng, gọi điện báo nguy.”

“Người đàn ông đó có phải gọi Vương Thiên Hoa hay không?” Lam Minh thay Tiêu Bắc đặt câu hỏi.

“Đúng vậy.” Cảnh sát dò lại tên của người bị thương được ghi lại, gật đầu, rồi dẫn người rời đi.

“... Tại sao lại trở nên như vậy.” Tiêu Bắc bất đắc dĩ.

“Sự thật chứng minh dù cho không có ác ma khiêu khích, con người cũng sẽ tự giết lẫn nhau.”

Tiêu Bắc liếc xéo hẳn, “Bày đặt làm thánh nhân!”

“Ta là khu ma nhân.” Lam Minh ôm vai Tiêu Bắc trở về, “Đi thôi, suy nghĩ thoáng chút đi, ai bảo hẳn chân đạp hai thuyền.”

“Vậy còn Tiền Lương?” Tiêu Bắc thủy chung vẫn rất lưu ý, “Cậu ấy không hề thương tổn đến bất kỳ ai.”

“Bắc Bắc, trên thế giới này mỗi ngày đều có rất nhiều người ngoài ý muốn mà chết.” Lam Minh nhún vai, “Con người thành thạo cũng nên thích ứng khổng chế tình cảm của mình một chút, dù cho tình cảm chỉ hại mình không hại người thì không cũng không nên bỏ mặc nó tự do phát triển mà không kiểm soát, như vậy có khác nào tự sát?!”

Tiêu Bắc đương nhiên biết đạo lý này, nhưng đối với cái chết của Tiền Lương, vẫn canh cánh trong lòng.

...

Sáng sớm ngày hôm sau, Lam Minh thức dậy muốn tìm Tiêu Bắc.

Nghe bọn Khế Liêu nói, Dư Khải tới bệnh viện, tình huống của Vương Thiên Hoa đã ổn định lại, không chết. Cho nên Lam Minh nghĩ có lẽ Tiêu Bắc cũng muốn đi xem tình hình của hai người bạn cũ... nhưng vừa đẩy cửa ra thì không thấy Tiêu Bắc đâu cả, cũng không có Cổ Lỗ Y.

“Sphinx?” Lam Minh tìm được Sphinx, “Bắc Bắc đi đâu vậy?”

“Bắc Bắc nói, nhất định không được nói cho người!” Sphinx nghiêm túc đáp trả.

“Thế à?” Lam Minh cười rồi giơ chân đá nó vào trong phòng đóng cửa lại... sau đó, tất cả mọi người trong phòng khách nghe được bên trong truyền đến tiếng hét thảm và cầu xin tha thứ của Sphinx, “Ta nói mà! Bắc Bắc đi viếng Tiền Lương rồi!”

Sau đó, trong phòng khôi phục yên lặng, Lam Minh sửa sang quần áo một chút rồi đi ra, xoay người... thông dong ra ngoài.

Sphinx mặt mũi bầm dập loạng choạng đi ra, “Hức... thẳng nhãi trọng sắc khinh bạn!”

...

Lam Minh nhanh chóng chạy tới nghĩa trang, hẳn còn nhớ rõ lần trước lão Tiểu nói với Tiêu Bắc về vị trí mộ bia của Tiền Lương, bèn đến tìm. Từ rất xa đã thấy được Tiêu Bắc ngồi ở trước mộ phần, đang ôm cái balo to trong tay.

Lam Minh đến gần, Tiêu Bắc đang dựa vào mộ bia, cúi đầu nhìn vào trong balo. Mà trong balo, Cổ Lỗ Y đang ngồi trên một cuộn giấy ăn, hai tay chống cằm ngẩng mặt nhìn Tiêu Bắc... hai người hình như đang tâm sự.

Tiêu Bắc ngẩng mặt, thấy Lam Minh đang đứng bên cạnh.

“Ta muốn giết chết Cổ Lỗ Y!” Lam Minh lên tiếng.

Cổ Lỗ Y há to miệng, vội chui vào trong balo kéo khóa lại.

“Anh làm gì vậy, mới tới đã phát điên.” Tiêu Bắc đẩy hăn một cái.

Lam Minh ngồi xuống bên cạnh cậu, “Ghen!”

“Được rồi.” Tiêu Bắc bất mãn, “Tôi thấy anh còn đang ngủ, không muốn đánh thức nên tự mình tới.”

“Thật à?” Tâm tình của Lam Minh thoáng cái dễ chịu hơn.

“Ừ.” Tiêu Bắc gật đầu, “Hơn nữa, ở chỗ này chán lắm, anh tới chắc chắn cũng thấy không có gì thú vị.”

“Tới đây đã lâu chưa?” Lam Minh nhìn nhìn mộ bia phía sau, “Vương Thiên Hoa không chết, cả nhà bọn họ hình như đã trò chuyện với nhau.”

“Vậy là tốt nhất, sớm thẳng thắn thành khẩn trò chuyện, tốt hơn hết thảy.” Tiêu Bắc hai tay nâng cằm nhìn xuống những ngôi mộ rậm rạp dưới chân núi, “Anh đoán, nơi này có bao nhiêu người trẻ tuổi, vì yêu mà chết?”

Lam Minh bật cười, “Đừng trở nên thương cảm như vậy.”

“Kỳ thực con quỷ kia nói cũng không sai.” Tiêu Bắc đuổi đuổi chân, “Tình thâm không thọ.”

“Thế sự không có gì tuyệt đối.” Lam Minh cười giơ tay búng lên mu bàn tay Tiêu Bắc, “Ta từng thấy có người đã yêu cả ngàn năm thế mà vẫn còn yêu.”

“Ai?” Tiêu Bắc hiếu kỳ.

Lam Minh nhìn sâu vào hai mắt cậu, “Đồ tốt đúng là hiếm có, nhưng hiếm không có nghĩa là không có. Càng hiếm, mới càng trân quý.”

“Nói gì mà nghe thâm ảo thế?” Tiêu Bắc ngoảnh mặt sang bên, điều chỉnh dây đeo trên balo.

Lam Minh cười cười, ngồi bên Tiêu Bắc một hồi.

...

Hai người ngồi thật lâu mới trở lại EX, mới vừa vào cửa, thì nghe được một tin tức bất ngờ.

Cuối cùng Vương Thiên Hoa vẫn chọn vị hôn thê, nói là hành vi điên cuồng của cô ta lần này lại khiến anh ta nhen nhóm lửa tình.

“Đây là đạo lý gì?” Tiêu Bắc nghi hoặc.

“Tư duy logic của anh bạn người hình như rất hỗn loạn.” Khế Liêu biểu thị mình hoàn toàn không thể hiểu nổi.

“Ta hiếu kỳ hơn là, vị hôn thê kia còn nguyện ý kết hôn với hã hay không?” Lam Minh hỏi.

“Chuyện này hình như là không.” Bạch Lâu bỗng nhiên bùi ngùi nói, “Đã trôi qua rất nhiều năm, tất cả lại về tới điểm khởi đầu, cảnh còn người mất dường như là kết cục vĩnh hằng.”

.

.

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 84

Bạn tốt hoài nghi nhau và anh em có gút mắt tình cảm... Lời nguyện của ác ma, die!

Hai người đi tới tầng 19, toàn bộ tầng này chỉ có một căn phòng.

Tiêu Bắc nhướng nhướng mi, chỉ duy nhất một căn phòng trên một tầng lầu, quả nhiên rất giàu.

Lam Minh chỉ vào tường, hạ giọng nói bên tai Tiêu Bắc, “Rất nhiều dấu tay đen!”

Tiêu Bắc sửng sốt, nhìn vào bên tường một chút, làm gì có dấu tay đen nào, rất sạch sẽ là đằng khác!

Liên thắc mắc hỏi, “Làm gì có?”

Lam Minh ngoắc gọi cậu, ý bảo cậu đi tới.

Tiêu Bắc đi qua, đột nhiên bị Lam Minh ôm chầm lấy rồi...

“Anh làm gì vậy!” Tiêu Bắc xoa xoa miệng giã ra lườm hăn, lúc này mà còn có lòng dạ hôn tới hôn lui?!

“Nhìn lại xem.” Lam Minh hôn Tiêu Bắc xong thì chỉ về phía tường, ý bảo cậu hãy nhìn một lần nữa.

Tiêu Bắc vừa nhìn thì sửng sốt.

Cậu dụi dụi mắt, liền thấy trên vách tường vừa nãy còn trắng tinh bây giờ hiện ra một vài dấu tay, hình dạng kỳ lạ móng tay sắc nhọn, khắc trên vách tường có chút vụn vẹo. Móng vuốt đen kịt, hình dạng phân bố khiến người ta tưởng tượng nó có thể là do thứ gì đó ra sức cào nát tường mà tạo thành.

Tiêu Bắc nghi hoặc, vừa nãy rõ ràng nhìn không thấy.

Lam Minh liếm liếm môi, cười hỏi, “Có muốn thấy thêm nhiều hơn nữa không?”

Tiêu Bắc che miệng cảm tức lờm hẩn.

Lam Minh cười gian.

Tiêu Bắc nhìn hành lang từ trước ra sau, phát hiện trái phải không có cửa sổ, chỉ có một cánh cửa ra vào đang đóng chặt, “Làm sao bây giờ đây? Không thấy được bên trong? Hay là lại cảm ứng thêm chút nữa?”

“Bắc Bắc, người xem bản thân mình như cửa cảm ứng à?” Lam Minh giơ tay ấn chuông cửa, “Gọi cửa thì dùng chuông.”

Leng keng

~~“A!” Tiêu Bắc sốt ruột, “Sao anh lại...”

Đồng thời, bên trong truyền ra giọng nói của Vương Thiên Hoa, “Ai đó?!”

“Làm sao bây giờ?!” Tiêu Bắc sốt ruột, kéo Lam Minh định chạy, “Mau trốn đi!”

“Trốn cái gì.” Lam Minh không chịu đi, còn ấn thêm lần nữa.

“Anh...” Tiêu Bắc tức giận, người này cứ thích làm trái ý mình.

Nhưng đã muộn, đã có thể nghe được tiếng người hô to sau cánh cửa, “Tới ngay!”

“Tới, chạy mau!” Tiêu Bắc kéo Lam Minh bỏ chạy.

“Sợ gì chứ.” Lam Minh túm Tiêu Bắc lại không cho cậu đi.

Cùng lúc đó, cửa phòng mở ra, Vương Thiên Hoa lộ đầu ra, liếc mắt thấy được Tiêu Bắc và Lam Minh thì kinh ngạc mở to hai mắt.

Tiêu Bắc đang suy nghĩ nên mượn cái cớ gì để qua loa, trông mắt Lam Minh đột nhiên biến thành màu vàng, sau khi nhìn vào mắt Vương Thiên Hoa... Vương Thiên Hoa lập tức hai mắt đờ ra đứng tại chỗ không động đậy.

Tiêu Bắc thấy dáng vẻ của anh ta giống như đột nhiên mất đi ý thức, đảo mắt bất mãn lườm Lam Minh —— Anh lại dùng chiêu này nữa.

Lam Minh nhún nhún vai, lúc này chợt nghe bên trong có người hỏi, “Anh Thiên Hoa, là ai vậy?”

Giọng nói này là một người con gái, Tiêu Bắc và Lam Minh liếc mắt nhìn nhau, đột nhiên nghĩ mình giống như biến thái.

Theo một trận tiếng bước chân truyền đến, có một cô gái đi ra.

Cô gái này đại khái khoảng mười mấy tuổi? Thanh thuần tú lệ, Tiêu Bắc tự nhủ, ai cha, kim ốc tàng Kiều... tuổi tác có phải hơi nhỏ chút hay không?

“Các người là ai?” Cô gái nọ sau khi thấy được Tiêu Bắc và Lam Minh thì bị dọa sợ, lại thấy Vương Thiên Hoa đứng tại cửa bất động, kinh hãi kêu lên, “Thiên Hoa! Anh Thiên Hoa anh làm sao vậy?”

Tiêu Bắc và Lam Minh sửng sốt, “Anh Thiên Hoa?”

Lam Minh sờ sờ cằm, “Quan hệ thế nhì.”

“Cứu mạng!” Nữ sinh nọ bắt đầu kêu to, vừa kéo Thiên Hoa đang đứng đờ chạy vào trong...

“Ê.” Tiêu Bắc giật giật Lam Minh, “Nghĩ cách đi.”

Lam Minh đành phải đổi màu mặt rồi nhìn cô nàng một cái, hai cặp mắt còn chưa kịp đổi diện, nữ sinh nọ đã kéo Vương Thiên Hoa vào phòng, đóng cửa!

Tiêu Bắc và Lam Minh liếc mắt nhìn nhau, có chút khó hiểu ——
Chuyện gì xảy ra?

“Đây không phải quỷ, là con người.” Lam Minh ngoáy ngoáy lỗ tai, “Có thể là nhầm hay không?”

“Vậy dấu tay quỷ trên tường giải thích như thế nào?” Tiêu Bắc hỏi hần.

“Ách...”

“Cô ta gọi Vương Thiên Hoa là anh Thiên Hoa, có thể là thân thích hay không?” Lam Minh tựa bên tường nhìn Tiêu Bắc, “Người không quen biết à?”

“Thiên Hoa là con một, lại nói, cô gái này nhìn hơi quen quen...” Tiêu Bắc nhíu mày suy nghĩ một chút, đột nhiên vỗ tay một cái, “A!”

“Thế nào?”

Tiêu Bắc hình như đã nhớ ra được, “Dư Khải có một cô em gái! Gọi là Tiểu Ngọc, nhớ hình như dáng vẻ cũng giống như thế. Lúc trước còn là một tomboy, sao lại biến thành người đẹp thế này?” Tiêu Bắc nghĩ, lại tiếp tục ấn chuông cửa.

Bên trong truyền ra tiếng cô gái kinh hoàng quát tháo, “Các người đi mau, tôi đã báo nguy rồi!”

Tiêu Bắc bất đắc dĩ liếc nhìn Lam Minh, “Tiểu Ngọc, anh là Miêu Tiêu Bắc này, còn nhớ anh không?”

...

Bên trong tạm thời không có thanh âm.

“Lúc bọn anh còn đi học em chỉ là một cô nhóc, cả ngày lẻo đẻo theo anh trai, không nhớ à?!”

Tiêu Bắc lại dấm lên cửa vài cái, cùm cụp một tiếng... cửa lại mở ra lần nữa.

Tiểu Ngọc ló đầu ra nhìn chăm chăm Tiêu Bắc một hồi, “A! Tiêu Bắc!”

Tiêu Bắc thở phào nhẹ nhõm, gật đầu, “Là anh là anh.”

“Đã lâu không gặp nha!” Tiểu Ngọc vội mời bọn họ tiến vào, “Em còn tưởng người xấu, đến hại anh Thiên Hoa.”

“Hiếu lắm thôi hiếu lắm thôi.” Tiêu Bắc cười hỏi, “Anh của em không phải Dư Khải sao, tại sao hôm nay là Thiên Hoa rồi?”

“Ách...” Trên mặt Tiểu Ngọc hơi ửng đỏ, “Em học ở trường đại học gần đây, anh em hiện giờ đã làm ăn rất lớn, mua nhà cho em ở, bất quá anh ấy không ở bên cạnh em, là anh Thiên Hoa chăm sóc cho em, nên em gọi anh ấy là anh thôi...”

Tiêu Bắc nhìn sang Lam Minh.

Lam Minh thờ ơ nhún vai —— Mặt đỏ bừng như thế, biết ngay quan hệ không đơn giản rồi.

“Đúng rồi, anh Thiên Hoa bị làm sao vậy? Tại sao không động dậy gì cả?” Tiểu Ngọc sốt ruột.

“Khỏi nhanh thôi mà.” Tiêu Bắc muốn giải thích, đã thấy Lam Minh vươn tay búng một cái bên tai Tiểu Ngọc... Tiểu Ngọc cũng lập tức trở nên ngốc lảng, nhìn chăm chăm Tiêu Bắc và Lam Minh.

“Uy.” Tiêu Bắc nổi giận, đẩy Lam Minh một cái, “Anh làm vậy có khiến người ta bị ngốc đi không đó?”

“Sao thế được.” Lam Minh nhìn trời, “Người hỏi nàng vấn đề đi, ta tìm xem có gì khả nghi hay không.” Nói rồi bước vào tìm kiếm xung quanh.

Tiêu Bắc đành hỏi Tiểu Ngọc, “Tiểu Ngọc, em...”

“Người hỏi trọng điểm đi, không cần khách sáo đâu.” Lam Minh mở ra ngăn tủ bên tường, vừa nói, “Cô ta hiện giờ đã lâm vào trạng thái ngủ sâu, không hề phòng bị. Vô luận người hỏi cái gì cô ta cũng sẽ trả lời đầy đủ không hề giấu diếm!”

“Thật không?” Tiêu Bắc bèn hỏi, “Tiểu Ngọc à, quan hệ của em và Thiên Hoa là gì?”

“Tình nhân...” Tiểu Ngọc lên tiếng, mặt không biểu tình trả lời.

Lam Minh nhướn mi một cái —— Thấy chưa?!

Tiêu Bắc nghĩ có chút mất đạo đức, hỏi Lam Minh, “Như vậy không tốt lắm đâu, thấy bị ối lén lút thế nào ấy.”

“Chậc.” Lam Minh lắc đầu, “Thì người cứ hỏi đi, còn không phải vì tốt cho cô ta sao, nếu thật sự bị quỷ triền thân, ai trong bọn họ cũng đừng hòng sốt sốt.”

Tiêu Bắc ngẫm lại thấy cũng phải, đành phải hỏi tiếp, “VẬY... em có biết cậu ta vốn đã có tình nhân hay không?”

“Biết.” Tiểu Ngọc gật đầu, “Nhưng anh Thiên Hoa không thích cô ta, ở bên cô ta chỉ là trách nhiệm.”

Tiêu Bắc nhú mày, “VẬY anh hai em thì sao? Có biết chuyện hai người hay không?”

Tiểu Ngọc lắc đầu, “Anh ấy phản đối!”

“Tại sao?” Tiêu Bắc nghi hoặc, theo lý mà nói Thiên Hoa và Dư Khả là bạn tốt mà.

“Bởi vì anh hai vẫn hoài nghi, cái chết của anh Tiền Lương với Thiên Hoa có liên quan với nhau, cho nên không cho bọn em tới lui.”

Tiêu Bắc sững sốt, Lam Minh cũng quay đầu lại ngoắc gọi Tiêu Bắc, “Nè, Bắc Bắc, xem cái này!”

Tiêu Bắc đi qua, Lam Minh đã tìm được một tấm ảnh chụp, là ảnh chụp chung của Thiên Hoa và Tiền Lương.

Trong ảnh, hai người đứng trước một cánh cửa bằng kính mờ, sau cánh cửa đó, có một bóng đen, cao bằng một người, ở sau lưng Tiền Lương, cũng không biết đó là một người hay là một bộ quần áo.

Tiêu Bắc cầm ảnh chụp quay lại hỏi Tiểu Ngọc, “Anh hai em không phải đang cùng Thiên Hoa điều tra nguyên nhân cái chết của Tiền Lương sao? Dựa theo lời em, không lẽ bọn họ đang bất hòa lẫn nhau sao?”

“Đúng là không hợp nhau, cũng chưa hề liên lạc lại, ai tra đường nấy, nếu như để anh ấy biết em và Thiên Hoa lén lút gặp gỡ, nhất định sẽ mắng em chết mất.” Tiểu Ngọc trả lời, “Nghe nói trước khi Tiền Lương chết đã

gọi điện cho anh hai em, bảo anh ấy cẩn thận Thiên Hoa, cho nên anh hai em đã trở mặt thành thù với Thiên Hoa, lúc lễ tang còn đánh nhau một trận.”

Tiêu Bắc vừa nghe thì càng khó hiểu, nhìn sang Lam Minh —— Ngày đó lão Tiểu nói tới lễ tang, cũng không nhắc về chuyện này!

Lam Minh cũng thấy kỳ quặc... lúc này, hắn lại tìm ra được một tấm ảnh chụp của Tiểu Ngọc, đưa đến cho Tiêu Bắc xem.

Tiêu Bắc nhìn thoáng qua thì cả kinh —— Đây là ảnh chụp chung của Tiểu Ngọc và một cô gái.

Cô gái trong ảnh khoảng hơn hai mươi tuổi, khá đẹp, chỉ là giữa trán có một cổ yêu mị.

Có rất nhiều dạng con gái đẹp, có người thanh thuần điệu dàng, cũng có người lãnh diễm cao quý.

Trong mắt Tiêu Bắc, mặc kệ tướng mạo thế nào, chỉ cần ăn mặc đúng mực, tâm địa thiện lương tự tin, đều sẽ đẹp theo một kiểu phong tình đặc biệt.

Mà cô gái chụp chung ảnh với Tiểu Ngọc, Tiêu Bắc nghĩ đây là loại hình giống như Đất Kỵ, hại nước hại dân, tuy đẹp nhưng tâm địa xấu xa.

“Người này là ai?” Tiêu Bắc cảm thấy khá giống với cô gái ở trong hình ảnh hiện ra trong đầu cậu lúc nãy, đương nhiên, chỉ có ánh mắt mà thôi, dáng vẻ bên ngoài hoàn toàn không giống.

“Cô ấy gọi La Lâm, là hôn thê của anh hai em, chị dâu tương lai của em.” Tiểu Ngọc trả lời, “Lúc trước anh Tiền Lương còn cùng anh hai em theo đuổi cô ấy, sau đó anh Tiền Lương chết, anh em rất đau lòng, quyết

định buông tay... nhưng La Lâm có thể đã bị anh hai em làm cho cảm động, nên đã hẹn hò với anh ấy.”

Tiêu Bắc gật đầu, không hỏi thêm gì nữa, còn Lam Minh thì lại nhúu mày.

Lúc trước Phong Tiểu Vũ rõ ràng đã nói, Tiền Lương thăm mền Tiêu Bắc rất nhiều năm...

Loại động vật con người này thật thú vị, không chiếm được thì thường xem điều đó là tốt nhất. Kiểu người như Tiêu Bắc, quả thật là loại hình có thể khiến người ta vì không chiếm được nên ngày ngày trăn trọc không yên. Người như thế kỳ thực rất đáng giận, bề ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, nội tại thì khờ khạo chất phác, càng như thế càng có thể sinh ra một loại cảm giác chông chênh.

Loại chông chênh này, hình thành một loại vẻ đẹp, là cấm dục.

Lực hấp dẫn do cấm dục tạo thành thường dẫn đến hai loại kết quả, hoặc là nhu nhược dỗi theo từ xa, hoặc là hung tàn cướp đoạt.

Lam Minh nhìn tấm ảnh chụp nọ, trong lòng cười thầm —— Không đâu! Trên người cô gái này không hề có chút cảm giác cấm dục nào, chỉ đẹp để một cách thô thiển, quan điểm thẩm mỹ của con người không đơn giản cải biến như thế, Tiền Lương không thể nào coi trọng ả được! Ở đây hẳn là có điểm nào đó không ổn.

“Về cái chết của Tiền Lương, các người rốt cuộc biết được bao nhiêu?” Tiêu Bắc nhin không được hỏi về vấn đề chính.

“Anh Thiên Hoa nói, Tiền Lương là bị ma hại chết, không phải người làm hại, anh ấy đang đuổi theo đầu mối này.” Tiểu Ngọc nói tiếp, “Nhưng anh hai vẫn khinh thường điểm này, anh ấy nói anh Thiên Hoa có tật giật mình mới có thể đưa ra kết luận sai lầm như thế.”

Tiêu Bắc buông ảnh chụp xuống, giơ tay xoa huyệt thái dương, thở dài, thật phiền! Một đám bạn thân sao tự nhiên lại biến thành như vậy?!

“Khi mọi người gặp chuyện không may sao không đến tìm anh.” Tiêu Bắc thì thào tự nói.

“Không phải, anh hai thường hay nhắc tới anh.” Tiểu Ngọc trả lời, “Anh ấy và anh Tiền Lương thường hay đi xem anh diễn xuất, chỉ là không liên hệ với anh thôi.”

“Tại sao?” Tiêu Bắc có chút không vui, tại sao lại khách sáo như vậy, làm anh em nhiều năm, đã đến nhà hát, chỉ cần đến hậu trường là có thể gặp mặt mà, vậy mà lại không đến.

“Em không biết, giữa anh Tiền Lương và anh hai em hình như có bí mật nào đó, về anh, em từng nghe bọn họ nói.”

“Bí mật gì?”

“Không biết cụ thể.” Tiểu Ngọc lắc đầu.

Lam Minh biết đại khái là chuyện Tiền Lương thăm mếu Tiêu Bắc, nên cũng không truy hỏi, cầm lên một tấm ảnh chụp còn lại trong tay Tiêu Bắc, đưa cho Tiểu Ngọc nhìn, hỏi, “Biết người đứng sau cửa này là ai không?”

Tiểu Ngọc nhìn nhìn, có chút nghi hoặc, “Nơi đó làm gì có người? Đây là anh Tiền Lương chụp ở trong nhà.”

“Địa chỉ của cậu ta?” Tiêu Bắc lấy giấy bút.

Tiểu Ngọc viết địa chỉ cho Tiêu Bắc, “Căn nhà này vẫn để trống, người nhà của anh ấy quá đau lòng, sau khi xử lý tang sự xong thì liền di cư ra nước ngoài, căn nhà đó vẫn không ai ở.”

Tiêu Bắc đọc địa chỉ xong, hỏi Lam Minh, “Tiếp theo làm gì?”

Lam Minh tiến tới nhìn vào mắt của Tiểu Ngọc một hồi, Tiểu Ngọc liền yếu ớt ngã xuống, tựa bên cạnh Vương Thiên Hoa.

“Đi thôi.” Lam Minh kéo Tiêu Bắc đi.

“Cứ đi như vậy thôi sao?” Tiêu Bắc lo lắng về tình huống của hai người.

“Trong vòng năm phút đồng hồ sẽ tỉnh, cho nên chúng ta phải đi cho nhanh.” Lam Minh kéo Tiêu Bắc rời đi, không quên nói rõ, “Yên tâm, chờ khi bọn họ tỉnh lại, sẽ không nhớ được gì cả.”

...

Đi xuống lầu.

Tiêu Bắc và Lam Minh cùng đi trên đường, chuẩn bị đến địa chỉ nhà của Tiền Lương tìm manh mối.

Lam Minh thấy Tiêu Bắc rầu rĩ không vui, cũng không biết nên an ủi thế nào, nhân loại chính là phiền phức như thế, tuổi thọ ngắn mà còn coi trọng các loại tình cảnh bẽ bạn nhàm chán, khiến cho hầu như cả đời đều bị tình cảm làm cho rối ren, hoặc là vui như điên, hoặc là buồn vui ly hợp.

Đi tới đi tới, Tiêu Bắc thấy rất nhiều người qua đường đều nhìn mình, còn có vài người che miệng cười.

“Gì vậy?” Tiêu Bắc thắc mắc, cúi đầu nhìn... liền thấy chỗ áo trước bụng mình phình to lên.

“A!” Tiêu Bắc kinh ngạc nhảy dựng, kéo cổ áo nhìn vào trong.

Cổ Lỗ Y đang ôm eo Tiêu Bắc, há cái miệng nhỏ xíu ngủ say sưa, còn thường hay chớp chớp chớp chớp cái miệng.

“Ngủ hồi nào vậy?” Tiêu Bắc với tay nâng bụng, nghĩ như vậy nhìn thật kỳ cục, bèn cùng Lam Minh trốn vào trong một ngõ nhỏ không người.

Lam Minh lại huýt sáo một tiếng, Sphinx bay tới, tiến vào trong ngõ nhỏ, miệng ngậm cái balo to mà Tiêu Bắc thường đeo trên lưng.

Tiêu Bắc thở phào nhẹ nhõm, đem Cổ Lỗ Y bế ra khỏi áo bỏ vào trong balo để nó tiếp tục ngủ, vừa vỗ đầu Sphinx, “Thật sẵn sóc.”

Sphinx lập tức hưng phấn muốn bỏ nhào tới trả lễ... Lam Minh đạp nó một phát, đuổi nó về trước!

Sau đó, hai người cùng nhau lái xe tới bên ngoài căn nhà trọ mà Tiền Lương lúc sinh tiền đã ở.

“Số 7 tầng 11.” Tiêu Bắc nhìn địa chỉ, “Hắn là đang bỏ trống.”

Lam Minh cùng cậu đi vào, loại nhà trọ này được quản lý theo hình thức khách sạn. Dưới lầu có một quản lý viên đang ngồi, thấy hai người đi vào bèn hỏi hai người tìm ai thuận tiện đăng ký một chút, Lam Minh nhìn cô ấy một cái... cô gái lập tức cứng ngắc, bất động.

Tiêu Bắc theo Lam Minh vào thang máy.

“Những quản lý viên đặt ở chỗ này chỉ để trưng bày thôi.” Lam Minh ấn nút lên lầu 11.

“Đừng tới người như anh, để một tên vô biên ở đây cũng chỉ là trưng bày.” Tiêu Bắc tức giận trả lời.

Lam Minh bật cười, nhìn Tiêu Bắc một hồi rồi tiến tới hỏi, “Người rất khẩn trương à?”

Tiêu Bắc không lên tiếng.

“Tại sao khẩn trương?”

Lúc Lam Minh đặt câu hỏi, thang máy đã một tiếng dừng ở lầu 11.

Hai người bước ra cửa thang máy ngẩng đầu nhìn, đều há to miệng... Trên tường đầy rẫy những dấu vân tay đen đúa, còn có vết tích năm ngón cào xé... trong dấu tay đen kịt đó, có một loạt chữ màu đỏ lem luốc như vết máu chảy dài —— Die!

.

.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 85

Ác ma đều thích ăn đường, bác sĩ tâm lý có thân phận đáng ngờ, người cùng cảnh ngộ nghi kỵ lẫn nhau.

Những dấu vết trên cửa trên vách tường nhà Tiền Lương làm cho Tiêu Bắc há to miệng nửa ngày cũng không nói nên được một lời, một lát mới hỏi, “Cái này... cho vay nặng lãi đòi trả à?!”

“Vậy cái giá cho vay này cũng hơi bị ghê rồi đó.” Lam Minh lắc đầu, giơ tay sờ vào tường, “Ây...”

“Thế nào?” Tiêu Bắc tiến tới nhìn, trên ngón tay Lam Minh xuất hiện một ít họa tiết, nhưng rất nhanh đã biến mất.

“Người nhìn cho kỹ.” Lam Minh chỉ vào những ấn ký đen kịt kia, Tiêu Bắc kề sát nhìn kỹ, phát hiện cũng không phải là ấn ký đơn giản, những vệt đen này hơi lồi lên, giống như một tảng lông tơ đen, hoặc là gai nhỏ.

“Thật ghê tởm!” Tiêu Bắc nhíu mày, “Đây là kẻ nào lưu lại?”

“Giống như... một ác linh nào đó có oán hận rất sâu nặng.” Lam Minh nhún vai, “Những thứ này đều là hậu quả của khí oán độc tiết ra.”

Tiêu Bắc gật đầu, tới trước cửa, có chút khó hiểu hỏi, “Tôi thường nghe bọn Bạch Lâu nhắc tới oán khí, oán niệm gì đó, hình như đại đa số ma vật, đặc biệt là những kẻ hại người thì đều là do những thứ này tạo thành.”

“Đúng là thế.” Lam Minh nghiêng cứu khóa cửa, thờ ơ trả lời, “Oán khí là một loại rất đặc biệt, cũng giống như một loại vi khuẩn siêu cấp, sẽ từ từ thăng cấp và biến dị, không dễ trừ khử.”

“Oán khí ở đâu ra nhiều như vậy?” Tiêu Bắc khoanh tay, “Anh nghĩ đi, giống như đạo lý trong cuộc sống có bao nhiêu bi kịch thì cũng sẽ có bấy nhiêu hỉ kịch... tại sao chỉ thấy oán khí âm hồn không tan nơi nơi hại người, nhưng không thấy hỉ khí cứu người?”

“A.” Lam Minh bị Tiêu Bắc chọc cười, “Suy nghĩ này của người thật thú vị, ai nói trong cuộc sống bi kịch và hỉ kịch đều như nhau, người nghĩ đi, mỗi lần trúng vé số xổ đâu phải tất cả, đại đa số đều mua xong uống tiền... oán khí quả thật rất khó tiêu tan, giống như tể bào ung thư vậy, không thể trị hết mà liên tục khuếch tán.”

“Thật đáng sợ.” Tiêu Bắc vuốt vuốt cánh tay, lại nhìn thoáng qua đám lông tơ đen kịt đầy kín cả tường.

Lam Minh giơ tay nhẹ nhàng đẩy cửa phòng...

“Rầm” một tiếng... cửa phòng ngã xuống.

“Đã nói là nhẹ tay một chút rồi mà!” Tiêu Bắc bị bụi bặm tung lên làm cho bị sặc, vội xua đi ho khan, “Anh làm vậy lát nữa làm sao gắn cửa lại được?!”

“Kệ nó, dù sao cũng chả ai ở.” Lam Minh chờ bụi trong phòng rơi xuống hết, mới cùng Tiêu Bắc đi vào.

“Khụ khụ.”

Cổ Lỗ Y ló đầu ra nhìn, rồi che miệng che mũi lại rút trở về.

“Cổ Lỗ Y, không khí ở đây không sạch.” Tiêu Bắc với tay vào trong balo, Cổ Lỗ Y đang mút một cái kẹo que thật to, nhét vào trong miệng, phồng má thật phúng phính, đáng vẻ thật đáng yêu.

“Nè, Bắc Bắc.” Lam Minh nhắc nhở cậu, “Tìm đồ trước đã.”

Tiêu Bắc phục hồi tinh thần lại, nhéo nhéo má Cổ Lỗ Y, cùng Lam Minh chia nhau lục tìm.

Lam Minh vòng vo một vòng quanh phòng khách, đánh giá khắp nơi, “Bắc Bắc, ở đây không giống chỉ mới một năm không ai ở lại.”

“Tôi cũng thấy thế, tầng này cũng không thấp, cửa sổ lại đóng chặt, tại sao lại có nhiều bụi như vậy?” Tiêu Bắc giơ tay lau bụi trên bàn, màu trắng vàng, trông hơi là lạ.

“Lam Minh, bụi này có mùi lạ!” Tiêu Bắc gọi Lam Minh tới.

Lam Minh đang định kiểm tra từng gian phòng, nghe được Tiêu Bắc gọi liền quay lại, cúi đầu nhìn bụi này một chút, nhíu mày, “Tro cốt.

“Hả?!” Tiêu Bắc cả kinh nhảy dựng, vội phủi bụi trên tay, “Thật hay giả?”

“Gạt người thôi.” Lam Minh cười xấu xa.

Tiêu Bắc tàn bạo trừng mắt —— Sao anh lại hư hỏng như vậy chứ.

“Bất quá nếu nói là bụi thì nó hơi mịn hơn một chút.” Lam Minh rút ra giấy ăn, gói lại, “Trở về bảo Bạch Lâu phân tích thành phần.”

Sau đó, Lam Minh đi kiểm tra toilet, Tiêu Bắc thì đi kiểm tra phòng ngủ của Tiền Lương.

Phòng ngủ rất sạch sẽ, tuy cũng có bụi, nhưng thu dọn rất ngăn nắp sạch sẽ.

Tiêu Bắc nhớ tới thời gian trước đây khi sinh hoạt ở ký túc xá, Tiền Lương cũng là người sạch sẽ nhất trong cả bọn, hơn nữa luôn thích giúp mình dọn dẹp, rất chăm sóc cho mình.

Nghĩ nghĩ, không hiểu sao lại có chút thương cảm... Tiêu Bắc lắc đầu, ngồi xõm xuống, mở ra ngăn tủ đầu giường, phát hiện bên trong có một cái rương.

Một cái rương bằng da thật, dùng để cất đồ lưu niệm... thoát nhìn rất quý báu cũng rất cổ xưa.

Tiêu Bắc thấy trước mắt sáng ngời, nghĩ có thể là nhật ký hay gì đó? Nếu đúng vậy thì tốt quá, đọc nhật ký thì sẽ biết vì sao cậu ta tự sát.

Mở sổ ra, có chút thất vọng, cũng không phải nhật ký, mà là những tin tức được cắt từ báo.

Nội dung cắt từ báo rất kỳ lạ, Tiêu Bắc đọc thật kỹ thì rất giật mình, phát hiện đều là nói về mình, dù chỉ nhắc tới một hai từ, cũng đều tỉ mỉ cắt lại, ghi chú ngày tháng.

Tiêu Bắc thỉnh thoảng sẽ nhận phỏng vấn về một ít chuyện nghề nghiệp nội bộ, bao quát về giải thưởng đạt được hay những chuyện khác, nhiều ít cũng có đưa tin trên báo, đương nhiên, thứ có cậu xuất hiện nhiều nhất, chính là vé vào cửa nhà hát. Mà trong những quyển sổ cắt từ báo của Tiền Lương, hầu như dán tất cả những tấm vé vào cửa xem mình diễn xuất, đều cẩn thận làm một lớp phủ ngoài, giống như sưu tập tem vậy.

Lật ra từng tờ từng tờ, Tiêu Bắc dù có ngu ngốc cũng nhìn ra điểm không thích hợp, Tiền Lương một mực quan tâm cậu, không phải... nói chính xác là, Tiền Lương mỗi thời mỗi khắc đều quan tâm cậu.

Trong rương là một ít đồ dùng học tập, như cục tẩy, bút máy và những thứ rất đơn giản, nhưng mỗi một dạng đều tựa như đã từng quen thuộc.

Tiêu Bắc cầm lên nhìn thật kỹ, trong lòng khẽ động, trước mắt xuất hiện một vài cảnh tượng trong hồi ức.

Nhớ lại lúc còn đi học, đồ dùng học tập của mình thường bị mất, còn tưởng đã đánh rơi... bất quá mỗi lần làm mất gì đó, Tiền Lương đều sẽ đưa cho mình một cái mới... lẽ nào những thứ đã mất đó, chính là bị cậu ta lấy đi?

Tiêu Bắc cảm thấy có chút mơ hồ, điều này nói lên điều gì? Đáp án đã thật rõ ràng, nhưng lại không thể nói nên lời.

Nhưng cậu có thể cảm nhận được trên mỗi thứ nhỏ bé này, đều lắng đọng nồng đậm nhung nhớ và quan tâm, rất ấm áp lại có chút thê thương.

“Rõ ràng như thế còn nhìn không ra sao?”

Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Lam Minh.

Tiêu Bắc ngẩng đầu, Lam Minh đang khoanh tay đứng tựa bên cửa, “Người bạn kia của người từ nhỏ đã thâm mến người rồi.”

Tiêu Bắc nhúu nhúu mày nghĩ không quá có thể, bọn họ vẫn là anh em tốt, hơn nữa Tiền Lương vào giai đoạn nào cũng đều có bạn gái mà... có thể sao?

“Có thể không muốn người bối rối, cho nên vẫn không nói cho người.”
Lam Minh đi tới ngồi xuống bên cạnh cậu, “Nếu người thật sự cảm thấy hoang mang, thì đốt vài tấm ảnh nude cho cậu ta đi, có cần ta chụp cho người không?”

“Biến!” Tiêu Bắc đang khỗ sở trong lòng, lại nghe Lam Minh nói chuyện không đàng hoàng, hung hăng đẩy hắt một cái, nhưng phần tiếc nuối trong lòng cũng tiêu tan không ít.

Tiêu Bắc lắc đầu, nếu như Tiền Lương thật sự có suy nghĩ này... trước khi cậu ta chết mình có thể khuyên nhủ thì tốt rồi.

“Cô cô.”

Lúc này, Cổ Lỗ Y không biết từ khi nào đã bay ra, đang cầm một khung ảnh bay tới, đến trước mặt Tiêu Bắc, “Bắc Bắc, xem.”

Tiêu Bắc tiếp nhận khung ảnh nhìn thoáng qua... ảnh chụp bên trong khung ảnh có hai người, một là Tiền Lương, còn kia là một cô gái chưa từng gặp. Cô gái nọ tuổi tác dường như không nhỏ, chỉ ít đã khoảng bốn mươi.

“Mẹ cậu ta à?” Lam Minh hỏi.

“Ừm... hình như không phải.” Tiêu Bắc nhớ rõ mẹ của Tiền Lương là một người rất thời thượng rất xinh đẹp, người phụ nữ trong ảnh này có cảm giác rất mộc mạc, nhưng vì sao Tiền Lương lại chụp ảnh cùng một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, mà lại cố ý ***g ảnh vào trong khung? Vậy chứng tỏ tấm ảnh này có ý nghĩa nhất định đối với cậu ta.

“Cổ Lỗ Y, cứng tìm được ở đâu vậy?”

“Cô...” Cổ Lỗ Y giơ tay chỉ vào phía trên một cái tủ.

Lam Minh ngược mắt nhìn lên, cái tủ này rất cao, nhìn không rõ bên trên có cái gì, giống như dùng để cất giấu.

“Lam Minh!” Tiêu Bắc đột nhiên bảo Lam Minh, “Anh xem bụi trên cái khung này cũng không dày như trên mặt đất!”

“Điều này không hợp lý.” Lam Minh lắc đầu, “Trừ phi...”

“Là có người vấy lên?” Tiêu Bắc đẩy hẳn, “Anh sờ thử nóc tủ xem có còn gì nữa không.”

“Cao như vậy, Tiền Lương kia cao cỡ nào?” Lam Minh có chiều cao gần một mét chín, giờ tay sờ lên cũng hơi chút miễn cưỡng.

“Gần bằng anh đó.”

Không lâu sau, Lam Minh mò được hai cái khung, Cổ Lỗ Y lại ôm một cái hộp màu đen bay về.

“Bắc Bắc, đều là ảnh của người phụ nữ trung niên kia.” Lam Minh giao ảnh chụp cho Tiêu Bắc, “Xem này, có cảm giác hai người bọn họ rất thân mật, thật sự rất giống mẹ con.”

“Là mẹ con thì tại sao lại giấu ảnh đi?” Tiêu Bắc càng thắc mắc, tiếp nhận cái hộp màu đen mà Cổ Lỗ Y đưa cho mình, đó là một cái hộp hình trụ, mở ra nhìn, bên trong có một cuộn phim.

Tiêu Bắc mở nắp, kéo cuộn phim kia rồi hướng ra ánh sáng... bên trong là một chùm ảnh chụp, đều là ảnh chung của Tiền Lương và người phụ nữ kia.

“Thật kỳ lạ...”

“Ai đó?!”

Tiêu Bắc và Lam Minh đang tập trung nghiên cứu, bỗng nhiên nghe được bên ngoài vang lên tiếng la, sau đó có người cầm một cây gậy bóng chày vọt vào, đứng ngoài cửa nhìn Lam Minh và Tiêu Bắc.

Cổ Lỗ Y xẹt một cái chui về trong balo.

“Ách...”

Hai bên nhìn nhau một lúc, đều ngây ngẩn cả người.

Lam Minh thấy người tới là một người thanh niên, tây trang giày da áo mũ chỉnh tề, dáng vẻ cũng không tồi.

“Dư Khải?” Tiêu Bắc buông khung ảnh, “Tớ là Tiêu Bắc.”

Cây gậy trên tay Dư Khải rơi xuống đất, giật mình, “Tiêu Bắc! Sao cậu lại ở đây?!”

Dư Khải phóng hai ba bước đã chạy tới, “Đã lâu không gặp rồi.”

“Đúng vậy.” Tiêu Bắc gật đầu, “Sao cậu lại tới đây?”

Dư Khải từ trong túi tiền lấy ra cái chìa khóa lắc lắc, nói, “Mỗi tuần tớ đều tới, trước khi Tiền Lương ra đi đã dặn tớ.”

“Dặn cái gì?” Tiêu Bắc và Lam Minh liếc mắt nhìn nhau.

“Cái này.” Dư Khải từ trong túi tiền móc ra một cái gói, đó là bột phần màu trắng nhỏ vụn.

“Đây là cái gì?” Tiêu Bắc nhìn bao bì, “Bột Thái Cổ?”

“Chính là loại bột đường mà lúc làm bánh bông lan hoặc pha cà phê người ta hay dùng đó.” Dư Khải trả lời, “Rất ngọt, nếm thử không?”

Tiêu Bắc quệt một ít nếm thử —— Đúng là đường, ngọt lắm.

“Cậu... sao cậu lại rải những thứ này ở đây?” Tiêu Bắc thấy Dư Khải vẩy bột đường ra tứ phía, cảm thấy ù ù cạc cạc, đồng thời cũng hiểu tầng “bụi” trắng dày cộm kia rốt cuộc làm sao mà có, chính là những thứ bột đường này, thảo nào trên nóc tủ không có.

“Tiền Tử trước khi chết đã gọi điện cho tớ.” Dư Khải thở dài, “Cậu ta bảo tớ mỗi một tuần đều phải tới nơi này, rải bột đường khắp phòng.”

“Tại sao lại có yêu cầu kỳ lạ như thế?”

“Tớ cũng chả biết.” Dư Khải vấy xong bột đường rồi cất lại bao đóng gói, nhìn Tiêu Bắc, “Bắc Bắc, cậu biết chuyện Tiền Tử đã mất chưa?”

“Đã biết một phần.” Tiêu Bắc nhìn thoáng qua những mảnh báo cắt dán và đồ dùng học tập bày trên giường, “Còn có rất nhiều điều chưa biết.”

“Cậu đừng trách Tiền Tử, cậu ấy cứ hay suy nghĩ tiêu cực, không dám ép buộc cậu bất cứ chuyện gì.” Dư Khải giúp giải thích.

“Tớ biết, tớ không nói những chuyện này.” Tiêu Bắc lắc đầu, “Chỉ là nghe nói cái chết của cậu ấy quá kỳ lạ, cho nên muốn đến điều tra, cậu biết được bao nhiêu tình huống?”

“Cậu ấy bị tên khốn nạn Vương Thiên Hoa hại chết!” Sắc mặt Dư Khải lập tức bất thiện.

“Sao cậu khẳng định như thế?” Tiêu Bắc và Lam Minh liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy trong đó còn có ẩn tình mà bọn họ chưa biết.

“Là như vậy.” Dư Khải nén lửa giận, nói với Tiêu Bắc, “Trong nhà Tiền Tử ép buộc, bắt cậu ta kết hôn với một cô gái, nhưng Tiền Tử chỉ thích đàn ông.”

Tiêu Bắc sững sốt, “Tính hướng của Tiền Tử là đồng tính sao?”

“Ngay từ đầu bọn tớ cũng tưởng cậu ấy chỉ thích cậu, cậu biết đó, cậu đẹp như vậy người thích cậu đâu hẳn đều là đồng tính đâu.”

Tiêu Bắc ho khan một tiếng, Dư Khải cười gượng hai tiếng, “Ách, tùy tiện nói chút thôi.”

Lam Minh ở bên cạnh cười cười, Tiêu Bắc xem ra lúc đi học cũng rất đào hoa, may mà cậu ta khá ngờ nghệch.

“Nhưng sau đó chúng tớ dần dần phát hiện, cậu ấy chỉ chịu tiếp nhận đàn ông.” Dư Khải nhún nhún vai, “Lần đó trong nhà cậu ấy bức hôn, cậu ấy rất thống khổ, cho nên ngày nào cũng chạy tới nhà hát xem cậu diễn xuất. Sau đó cậu ấy phát hiện, thường hay có người quấy rối cậu.”

Tiêu Bắc nhú mào... những kẻ quấy rối mình đúng là không ít.

Lam Minh bên cạnh thì lại lạnh mặt, nhìn Tiêu Bắc —— Tại sao lại có rất nhiều người quấy rối người?

Tiêu Bắc cười cười —— Cũng không phải rất nhiều, ít ít thôi.

“Ngày đó, không biết có phải cậu ấy uống say hay không.” Dư Khải thở dài, “Cậu ấy thấy được một người quấy rối cậu, lúc đi ra, đánh người ta ngay tại cửa, rồi chuyện đó bị làm to ra, bị mang về cục cảnh sát.”

“Có chuyện này sao?” Tiêu Bắc cũng có chút tức giận, tại sao không nghe ai nói gì cả.

“Người trong nhà cậu ấy đến nộp tiền bảo lãnh...” Sắc mặt Dư Khải bắt đầu khó coi, “Thiên Hoa ở trong phòng khuyên cậu ấy, vừa lúc để cho ba mẹ Tiền Lương đứng ngay ngoài cửa nghe được, vì vậy biết được tính hướng của cậu ấy.”

“Nhà Tiền Lương là nhà giàu lại là loại gia đình truyền thống, ba mẹ cậu ấy khẳng định chịu không nổi.” Tiêu Bắc lắc đầu.

“Mẹ cậu ấy, không biết từ nơi nào quen biết một bác sĩ tâm lý.” Dư Khải có chút tức giận, “Nói đồng tính luyến ái là bệnh tâm lý, có thể trị khỏi.”

“Không phải nói tính hướng là di truyền sao?” Tiêu Bắc nhú mày, “Điều này còn có thể sửa lại à?”

“Bác sĩ tâm lý kia không biết dùng bản lĩnh gì, khiến cho Tiền Tử tâm thần không yên, ba mẹ cậu ấy lại cấm cậu ấy ra ngoài.” Dư Khải lắc đầu, “Tiền Tử thường xuyên nhắn tin cho tới kể về tình hình gần đây của mình... có một ngày đột nhiên nhắn tin, nói cậu ấy muốn kết hôn với bác sĩ tâm lý kia, bác sĩ tâm lý đó đã hơn bốn mươi...”

Tiêu Bắc nghe được thì kinh ngạc, Tiền Lương làm như vậy là sao? Dù cho thích người lớn tuổi, thì tuổi tác cũng cách quá xa rồi.

Đang nghi hoặc, chợt cảm thấy có ai đó túm túm tay áo mình.

Tiêu Bắc cúi đầu, Cố Lỗ Y từ trong balo đưa cho cậu một khung ảnh.

Lam Minh thoáng cái phản ứng được, cầm khung ảnh hỏi Dư Khải, “Đây có phải bác sĩ tâm lý đó không?”

Dư Khải vừa nhìn, liền gật đầu, chỉ vào người phụ nữ trung niên mặc mặc trong khung, “Chính là cô ta!”

“Vậy sao cậu lại nói là Thiên Hoa hại chết Tiền Lương?” Tiêu Bắc nghi hoặc hỏi Dư Khải, “Trong đó có điều gì liên hệ à?”

“Tớ thấy Thiên Hoa thường xuyên tới lui với bác sĩ tâm lý kia! Thiên Hoa còn cho cô ta tiền nữa.” Dư Khải nói, “Hơn nữa Tiền Tử trước khi chết còn gọi điện nói với tớ, bảo rằng cậu ấy đi trước một bước, bảo tớ cẩn thận Thiên Hoa.”

Nghe xong lời nói của Dư Khải, Tiêu Bắc và Lam Minh cảm thấy chân tướng vốn không sáng tỏ bây giờ dù có thêm đầu mối, nhưng vẫn không sáng tỏ.

Tiêu Bắc còn muốn tiếp tục tìm đầu mối, nhưng Dư Khải nói với hai người, những vật dụng trong căn phòng này anh đã lật tung, căn bản không tìm được nguyên nhân tử vong. Tiêu Bắc và Lam Minh bất đắc dĩ, chỉ đành thôi, Tiêu Bắc cất lại cuộn phim kia, chuẩn bị quay về EX nghiên cứu.

Dư Khải còn muốn hẹn Tiêu Bắc và Lam Minh đi ăn, nhưng Tiêu Bắc từ chối, hai bên trao đổi phương thức liên hệ rồi tạm biệt nhau, đều rời khỏi.

Dừng lại cửa phòng cho Tiền Lương, Lam Minh và Tiêu Bắc cùng nhau quay về EX, lúc này, sắc trời đã tối.

Lam Minh thấy Tiêu Bắc tâm sự nặng nề bèn hỏi, “Có phải người không tin lời của Dư Khải?”

“Hiện tại bọn họ mạnh ai nấy nói, ai cũng cố giành phần đúng về mình.” Tiêu Bắc nhú nhú mày, than nhẹ, “Haiz, mọi chuyện tại sao lại biến thành như vậy.”

“Kỳ thực điều ta thấy kỳ quái nhất, là tại sao Tiền Lương lại bảo Dư Khải hàng tuần đi vẩy bột đường.”

“Đúng vậy!” Tiêu Bắc cũng nghĩ tới, bèn hỏi, “Bột đường có ý nghĩa gì đặc biệt không?”

“Ác ma đều thích ăn đường, người biết không?” Lam Minh đột nhiên hỏi.

Tiêu Bắc nghi hoặc nhìn hắn, “Có thật không?”

“Muốn trừ ma thì dùng muối! Ác ma ghét vị của muối!” Lam Minh mở balo ra, Cổ Lỗ Y đang gặm cái kẹo que thứ ba.

“Cổ Lỗ Y, cứng ăn kẹo ít thôi, coi chừng sâu răng.” Tiêu Bắc nhéo nó.

“Còn nữa.” Lam Minh nói khẽ nói Tiêu Bắc, “Người bạn Dư Khả kia của ngươi, không nói thật.”

“Cái gì?” Tiêu Bắc thấy biểu tình của Lam Minh đột nhiên trở nên âm trầm, “Anh muốn nói gì?”

“Dư Khả kia...” Lam Minh cười tủm tỉm nói, “Dường như đang gặp phiền phức giống như Vương Thiên Hoa!”

.

.

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 86

Bì không phải họa... ái tình là mỹ vị, chỉ tiếc tình thâm không thọ, cảnh còn người mất.

Màn đêm buông xuống, Tiêu Bắc và Lam Minh ăn cơm xong, mang theo Khế Liêu, Bạch Lâu, lại đến nhà Tiền Lương lần nữa.

“Người xác định đêm nay sẽ có người hành động?”

“Đường vừa rải xong, là mới, thức ăn đương nhiên mới thì ngon hơn.” Lam Minh kéo Tiêu Bắc vào trong phòng, Khế Liêu cũng theo đến, dạo này hẳn tương đối trầm mặc.

Bạch Lâu đi vào phòng, liền nhú mày, “Đây là con ác quỷ dùng tình cảm làm thức ăn.”

“Cái gì là ăn tình cảm?” Tiêu Bắc thắc mắc.

“Không như nhân loại ăn thức ăn, ác ma quỷ quái đa phần chỉ ăn lương thực tinh thần.” Bạch Lâu ngồi xổm xuống, quệt một vết đường trên mặt đất, “Chúng nó thích những thứ ngọt ngào, cho nên, ái tình thuần túy là thứ bọn chúng thích nhất, một khi ái tình biến chất, sẽ biến thành mùi vị chua tanh ghê tởm, bọn chúng sẽ hại chết người cung cấp thực vật, chuyển sang tìm kiếm người cung cấp kế tiếp.”

Tiêu Bắc và Lam Minh nghe xong, trong lòng khẽ động —— Dấu tay đen ngoài cửa nhà Tiền Lương, thâm hơn trước cửa nhà Vương Thiên Hoa,

mà đồng dạng, Vương Thiên Hoa và Dư Khải đều có một luồng khí hắc ám bao phủ quanh thân, có phải có một điểm chung nào đó hay không?

Bốn người nấp trong phòng đợi.

Nửa đêm mười hai giờ đã tới, tiếng chuông đồng hồ đương đương vang lên, màn đêm càng sâu thẳm.

Ngay khi tiếng chuông cuối cùng hạ xuống, chốt ngoài cửa truyền đến một tiếng “két”, cửa bị đẩy ra.

Tiêu Bắc hơi chút khẩn trương... hơn nửa đêm có ai đến nơi này? Không cần hỏi nữa, khẳng định là con “quỷ” kia!

Nhìn ra bên ngoài, có một bóng người quỳ rạp trên mặt đất, đang sờ soạng bột đường trắng trên mặt đất. Cử động của kẻ này khá kỳ quái, không giống đang ăn, mà là ngửi, ngửi mùi vị ngọt ngào này.

Bốn người đều nhíu mày.

Khế Liêu chỉ trong chớp mắt đã di chuyển đến bên cửa, rầm một tiếng, cửa ra vào bị hãm đóng lại, mở đèn...

Trong phòng lập tức sáng sủa lên, người đang nằm úp trên mặt đất kêu thảm một tiếng, một tiếng này, khiến Tiêu Bắc xác định đó không phải là người.

“Đó là thứ gì?” Lam Minh cúi đầu nhìn bóng người.

Trong tay nó còn cầm một cái bao, còn bản thân nó là một đồng máu thịt không rõ, da thịt trên người đều đã thối rữa.

“Mặc da vào.” Bạch Lâu nhìn chiu không nổi, nói với nó.

Quý quái xấu xí vội lấy ra lớp da trong bao phủ thêm lên... trong nháy mắt, da thịt dính vào thân thể hợp thành một hình người. mà quá trình này khiến Tiêu Bắc hạ quyết tâm, sau này tuyệt đối không nói chuyện với người xa lạ, trước khi đơn độc ở chung với người xa lạ, tốt nhất là trước tiên phải giặt nhẹ da hân.

Người nọ sau khi khoác da vào, xuất hiện trước mặt mọi người là một tấm da bị may vá chắp ghép tươm tươm, chính là cô gái đã thân mật với Vương Thiên Hoa mà Tiêu Bắc nhìn thấy trong ảo giác.

“Người thường ngày mang diện mạo thế nào để gặp người?” Lam Minh hỏi ả.

Nữ quý nọ dường như bị kinh hoàng, khẩn trương nhìn Lam Minh, một lát mới nói, “Tôi biết ngài... ngài là khu ma nhân đúng không, tôi không hại người mà!”

“Người mà không hại người?” Lam Minh bật cười, “Để ta xem bộ dáng nhất quán của người!”

“...” Nữ quý nơm nớp lo sợ biến mình thành hình dạng nhất quán dùng để gặp người.

Quả nhiên, chính là bác sĩ tâm lý kia.

“Thật sự là người?” Tiêu Bắc nhìn thấy gương mặt quen quen, liền thắc mắc, “Người rốt cuộc là thứ gì? Tiền Lương chết như thế nào?”

“Tôi...” Nữ quý lắp bắp lui tới một góc, nhỏ giọng lầm bầm, “Chuyện này không thể trách tôi...”

“Uy.” Khế Liêu đang đứng phía sau ả, đập đập ả, “Đừng dông dài, hỏi người cái gì thì trả lời cái đó!”

“...” Ả gật đầu.

“Tiền Lương chết như thế nào?” Tiêu Bắc hỏi ả.

Nữ quỷ ngẩng đầu nhìn Tiêu Bắc, thấp giọng nói, “Tôi là một ký sinh quỷ, thích ăn ái tình của con người, tấm da này, là một vài loại tình cảm hợp lại may thành.”

Tiêu Bắc nhìn Lam Minh, có chút nghi hoặc —— Có sinh vật như vậy tồn tại sao?

Lam Minh nghiêm túc gật đầu —— Có!

Tiêu Bắc không khỏi thất vọng, vì sao loài quỷ quái ăn một thứ đẹp như ái tình, lại xấu xí như thế.

“Bình thường thôi.” Bạch Lâu nhìn ra sự thất vọng của Tiêu Bắc, “Ái tình của mỗi người đều không giống nhau, có rất nhiều đều bị dị dạng biến chất.”

“Tôi gạt người nhà của Tiền Lương, được ở bên cạnh hắn, chỉ là bởi vì loại tình cảm lặng lẽ mê luyến của hắn đối với ngài, vị của nó thực sự rất ngon.” Nữ quỷ thấp giọng nói, “Vì vậy, tôi từng chút từng chút kích phát sự mê luyến của hắn, để hắn càng ngày càng nhớ tới ngài, loại nhung nhớ này càng sâu đậm, tôi càng ăn no.”

Tiêu Bắc nhin không được nhú mày, tà ác! Dem hạnh phúc của mình thành lập trên thống khổ của người khác, nếu người nhà của Tiền Lương biết được, tất nhiên sẽ hối hận!

“Nhưng, sau đó Tiền Lương dần dần thay đổi, nhung nhớ của hắn có chút thái quá, vì vậy bắt đầu biến thành oán giận, lúc này, mùi vị của nhung nhớ thay đổi, trở nên rất đắng.” Nữ quỷ hối hận nói, “Hơn nữa... hắn phát hiện vấn đề của tôi, đại khái là vào buổi tối lúc tôi thay da, bị hắn nhìn thấy,

vì vậy Tiền Lương bỏ chạy. Tôi không thể để hắn nói ra, cho nên đuổi theo. Hắn đại khái là quá sợ, nên nhảy xuống lầu ngã chết.”

“Vậy người với Vương Thiên Hoa là quan hệ gì?” Tiêu Bắc nghi hoặc.

“Vương Thiên Hoa là mục tiêu kế tiếp của tôi!” Nữ quỷ nói, “Tình cảm của hắn và em gái của Dư Khải hiện giờ, muốn chống lại tất cả trở ngại, còn phải gánh tội danh phản bội người tình cũ trên lưng, cho nên tình yêu của bọn họ rất dũng cảm. Mùi vị lúc này ngon...”

“Vậy có phải một khi mùi vị không ngon, người sẽ giết bọn họ?”

“Tôi không có giết người mà!” Nữ quỷ cầu xin, “Đó là tự bọn họ chết!”

“Vì sao Vương Thiên Hoa lại tìm người? Còn nữa, tại sao Tiền Lương lại bảo Dư Khải cẩn thận Vương Thiên Hoa, người và Dư Khải có quan hệ gì?” Lam Minh hỏi, “Nói rõ một lần!”

“Vương Thiên Hoa tìm tôi, là muốn biết rõ bệnh tình của Tiền Lương... bởi vì người tình cũ của hắn, có chút giao tình với Tiền Lương, hắn muốn tôi hỗ trợ, xem có thể tác hợp hai người hay không, như vậy là hắn có thể danh chính ngôn thuận rời khỏi, được ở bên cô em gái kia.”

Tiêu Bắc nhú mày, có chút ngây ngẩn, con người một khi vì bảo vệ ích lợi của mình thì cư nhiên có thể làm ra nhiều điều tư lợi như thế.

“Không đúng, không phải bọn họ đều có chuyện mờ ám với người sao?” Lam Minh quan sát nữ quỷ một chút, không có điểm nào hấp dẫn cả, người thích được ả thì khẩu vị cũng rất nặng rồi.

“Không phải... tôi lợi dụng ảo giác của bọn họ, lúc theo chân bọn họ ở chung thì cho bọn họ nhìn thấy hình dạng của tình nhân trong mộng.” Nữ quỷ thấp giọng nói, “Người ngoài vẫn thấy tôi với hình dạng cũ, cho nên sẽ

bị hiểu lầm, lợi dụng biện pháp này, tôi giúp cảm tình của bọn họ nóng bỏng lên.”

Tất cả mọi người hiểu ra, thảo nào Tiền Lương lại nghi thần nghi quỷ, anh ta thấy Vương Thiên Hoa và bác sĩ tâm lý lén gặp nhau, nên gọi điện cho Dư Khải nói phải cẩn thận Vương Thiên Hoa.

“Vì sao Dư Khải cũng có hắc khí?”

“Bởi vì... Dư Khải nhớ bạn, muốn báo thù cho bạn của mình, loại tình cảm hữu nghị thuần khiết này cũng ăn ngon. Mặt khác... dạo này hắn đã luyện ái, tôi nghĩ giữa Vương Thiên Hoa và cô em gái sớm muộn gì cũng có một ngày biến chất, cho nên mượn hắn làm mục tiêu kế tiếp. Tôi thực sự không ra tay hại người! Đó chỉ là trùng hợp.”

“Người nói dối!” Tiêu Bắc nhú mào, “Vì sao ngoài cửa lại có nhiều chữ kinh khủng như vậy, còn mang theo dấu vân tay?!”

“Tôi...”

“Người là muốn ám chỉ Tiền Lương đi tìm chết. Đúng không?” Lam Minh cười lạnh lắc đầu, “Bởi vì nổi nhưng nhớ cuối cùng trước khi chết, là cực phẩm có mùi vị ngon nhất, không phải sao...”

Nhìn lại nữ quỷ, sắc mặt đã trắng xanh, “Không liên quan tới tôi, chúng tôi giống như nhân loại, đương nhiên muốn ăn cái gì ngon nhất... A!”

À kêu thảm một tiếng, Khế Liêu nắm chặt cổ ả, “Kết cuộc của ác ma khi vi phạm tới con người là gì, tự người rõ ràng nhất.”

Bạch Lâu lấy ra phù chú, “Nếu người đã làm trái với khế ước, vậy xuống địa ngục đi!”

Nói rồi không để ý tới nữ quỷ kia giãy dụa, dán phù chú lên trán ả, ngâm tụng chú ngữ...

Lúc này, trước cửa sổ truyền đến tiếng gió thổi, Tiêu Bắc ngược mắt nhìn ra ngoài, chỉ thấy tử thần lúc trước theo Vương Thiên Hoa đứng trên bộ cửa sổ, giơ lên lưỡi hái trong tay.

Hắn dùng lưỡi hái mở ra cửa địa ngục, Khế Liêu tung một cước đá con ác quỷ hóa bì vào trong vực sâu sau cánh cửa địa ngục kia.

Cửa từ từ đóng lại, tử thần rời đi.

Trong phòng lại an tĩnh xuống, cơn gió mát buổi tối thổi tung lớp bột đường hơi mỏng trên mặt đất, toàn bộ gian phòng đều có một vị ngọt nhàn nhạt, rất ngấy, làm cho người ta thấy khó chịu.

“Vân tay ngoài cửa đã không còn.” Khế Liêu đứng ngoài cửa, chỉ vào bức tường sạch sẽ,

“Đúng là thứ kia giờ trò quỷ.”

“Chúng ta còn phải đến nhà Vương Thiên Hoa và Dư Khải một chuyến.” Lam Minh nói với Tiêu Bắc.

“Bọn họ còn vấn đề gì sao?” Tiêu Bắc sửng sốt, không lẽ còn có ác ma?

“Vậy cũng không phải.” Bạch Lâu vỗ vai Tiêu Bắc bảo cậu không cần khẩn trương, “Chỉ là cảm tình của bọn họ đã dần dần dị dạng. Cũng giống như sự nhung nhớ của Tiền Lương đối với người trở nên dị dạng, cảm tình của Vương Thiên Hoa và em gái của Dư Khải chịu áp lực rất lớn, còn có Dư Khải ngày càng bức thiết theo đuổi chân tướng đến đáng sợ... tất cả những điều này cần được tinh lọc. Nếu không, tình cảm quá đầy tràn sẽ biến thành nguy hại.”

Nghe được lời giải thích của Lam Minh, Tiêu Bắc một lúc lâu mới nhẹ nhàng gật đầu, “Đây là tình thâm không thọ sao?”

“Thứ gọi là tình cảm, vốn chỉ là một suy nghĩ nhoáng lên trong đầu mà thôi.” Khế Liêu đứng ngay cửa, khoanh tay chậm rãi nói, “Con người là loại động vật có mối nối cũ, một khi cảm giác mới mẻ trong đầu trôi qua, thì chỉ còn lại trách nhiệm để gắn kết.”

“Không phải toàn bộ đều là như vậy.” Tiêu Bắc lầm bầm một câu.

Lam Minh phất phất tay với Khế Liêu và Bạch Lâu, “Chia ra hai đầu hành động, các người đi tìm Dư Khải, ta và Tiêu Bắc đi tìm Vương Thiên Hoa.”

Sau khi đóng lại cửa phòng cho Tiền Lương, mọi người phân công nhau rời đi.

...

“Bắc Bắc, người đừng suy sụp như vậy mà.”

Đi trên con đường vắng vẻ, Lam Minh thấy Tiêu Bắc rầu rĩ không vui, bèn vươn tay qua đập lên vai cậu, “Bất hạnh ngày nào cũng phát sinh.”

Tiêu Bắc đá hắt một cước, “Khỏi cần an ủi tôi, anh cũng là ác ma!”

“Ái chà, người đúng là một con người bội tình bạc nghĩa mà!” Lam Minh đuổi theo Tiêu Bắc chạy, thấy nét mặt cậu đã hơi chút dịu xuống, cũng yên tâm hơn.

“Tôi đang chuẩn bị để nói chuyện với Thiên Hoa.” Tiêu Bắc nghiêm túc nói, “Cậu ta hẳn nên học cách chịu trách nhiệm, đừng để tới một lúc nào đó lại gây ra một bi kịch.”

“Nói cũng không hữu dụng gì đâu, đại đa số mọi người ngoan cố không thay đổi, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, nếu ai ai cũng có thể nghe được lời khuyên của người khác, thì đã không có nhiều bi kịch như thế rồi.” Lam Minh vừa mới dứt lời, thì thấy trước cửa nhà trọ của Vương Thiên hoa đông người xôn xao, còn có xe cảnh sát và xe cứu thương.

“Chuyện gì vậy?” Tiêu Bắc bắt đầu khẩn trương, chạy tới, thấy được vài cảnh sát đang giải quyết hậu quả.

“Xảy ra chuyện gì?” Tiêu Bắc hỏi một người trong đó.

“... Tình biến do quan hệ tay ba dẫn đến thôi.” Cảnh sát kia thấy Tiêu Bắc và Lam Minh thường hay qua lại với cục cảnh sát, biết bọn họ là bạn tốt của Cảnh Diệu Phong, bèn thấp giọng nói, “Nghe đồn, một tên đàn ông bắt cá hai tay, sau đó bồ chính tới, đánh nhau với bồ nhí, bồ chính lấy dao đâm bồ nhí, người đàn ông cầm dao, bị thương nặng. Cuối cùng hai tình nhân đều hốt hoảng, gọi điện báo nguy.”

“Người đàn ông đó có phải gọi Vương Thiên Hoa hay không?” Lam Minh thay Tiêu Bắc đặt câu hỏi.

“Đúng vậy.” Cảnh sát dò lại tên của người bị thương được ghi lại, gật đầu, rồi dẫn người rời đi.

“... Tại sao lại trở nên như vậy.” Tiêu Bắc bất đắc dĩ.

“Sự thật chứng minh dù cho không có ác ma khiêu khích, con người cũng sẽ tự giết lẫn nhau.”

Tiêu Bắc liếc xéo hẳn, “Bày đặt làm thánh nhân!”

“Ta là khu ma nhân.” Lam Minh ôm vai Tiêu Bắc trở về, “Đi thôi, suy nghĩ thoáng chút đi, ai bảo hẳn chân đạp hai thuyền.”

“Vậy còn Tiền Lương?” Tiêu Bắc thủy chung vẫn rất lưu ý, “Cậu ấy không hề thương tổn đến bất kỳ ai.”

“Bắc Bắc, trên thế giới này mỗi ngày đều có rất nhiều người ngoài ý muốn mà chết.” Lam Minh nhún vai, “Con người thỉnh thoảng cũng nên thích ứng không chế tình cảm của mình một chút, dù cho tình cảm chỉ hại mình không hại người thì không cũng không nên bỏ mặc nó tự do phát triển mà không kiểm soát, như vậy có khác nào tự sát?!”

Tiêu Bắc đương nhiên biết đạo lý này, nhưng đối với cái chết của Tiền Lương, vẫn canh cánh trong lòng.

...

Sáng sớm ngày hôm sau, Lam Minh thức dậy muốn tìm Tiêu Bắc.

Nghe bọn Khế Liêu nói, Dư Khải tới bệnh viện, tình huống của Vương Thiên Hoa đã ổn định lại, không chết. Cho nên Lam Minh nghĩ có lẽ Tiêu Bắc cũng muốn đi xem tình hình của hai người bạn cũ... nhưng vừa đẩy cửa ra thì không thấy Tiêu Bắc đâu cả, cũng không có Cổ Lỗ Y.

“Sphinx?” Lam Minh tìm được Sphinx, “Bắc Bắc đi đâu vậy?”

“Bắc Bắc nói, nhất định không được nói cho người!” Sphinx nghiêm túc đáp trả.

“Thế à?” Lam Minh cười rồi giơ chân đá nó vào trong phòng đóng cửa lại... sau đó, tất cả mọi người trong phòng khách nghe được bên trong truyền đến tiếng hét thảm và cầu xin tha thứ của Sphinx, “Ta nói mà! Bắc Bắc đi viếng Tiền Lương rồi!”

Sau đó, trong phòng khôi phục yên lặng, Lam Minh sửa sang quần áo một chút rồi đi ra, xoay người... thông dong ra ngoài.

Sphinx mặt mũi bầm dập loạng choạng đi ra, “Hức... thẳng nhãi trọng sắc khinh bạn!”

...

Lam Minh nhanh chóng chạy tới nghĩa trang, hẳn còn nhớ rõ lần trước lão Tiểu nói với Tiêu Bắc về vị trí mộ bia của Tiền Lương, bèn đến tìm. Từ rất xa đã thấy được Tiêu Bắc ngồi ở trước mộ phần, đang ôm cái balo to trong tay.

Lam Minh đến gần, Tiêu Bắc đang dựa vào mộ bia, cúi đầu nhìn vào trong balo. Mà trong balo, Cổ Lỗ Y đang ngồi trên một cuộn giấy ăn, hai tay chống cằm ngẩng mặt nhìn Tiêu Bắc... hai người hình như đang tâm sự.

Tiêu Bắc ngẩng mặt, thấy Lam Minh đang đứng bên cạnh.

“Ta muốn giết chết Cổ Lỗ Y!” Lam Minh lên tiếng.

Cổ Lỗ Y há to miệng, vội chui vào trong balo kéo khóa lại.

“Anh làm gì vậy, mới tới đã phát điên.” Tiêu Bắc đẩy hẳn một cái.

Lam Minh ngồi xuống bên cạnh cậu, “Ghen!”

“Được rồi.” Tiêu Bắc bất mãn, “Tôi thấy anh còn đang ngủ, không muốn đánh thức nên tự mình tới.”

“Thật à?” Tâm tình của Lam Minh thoáng cái dễ chịu hơn.

“Ừ.” Tiêu Bắc gật đầu, “Hơn nữa, ở chỗ này chán lắm, anh tới chắc chắn cũng thấy không có gì thú vị.”

“Tới đây đã lâu chưa?” Lam Minh nhìn nhìn mộ bia phía sau, “Vương Thiên Hoa không chết, cả nhà bọn họ hình như đã trò chuyện với nhau.”

“Vậy là tốt nhất, sớm thẳng thắn thành khẩn trò chuyện, tốt hơn hết thảy.” Tiêu Bắc hai tay nâng cằm nhìn xuống những ngôi mộ rậm rạp dưới chân núi, “Anh đoán, nơi này có bao nhiêu người trẻ tuổi, vì yêu mà chết?”

Lam Minh bật cười, “Đừng trở nên thương cảm như vậy.”

“Kỳ thực con quỷ kia nói cũng không sai.” Tiêu Bắc đuổi đuổi chân, “Tình thâm không thọ.”

“Thế sự không có gì tuyệt đối.” Lam Minh cười giơ tay búng lên mu bàn tay Tiêu Bắc, “Ta từng thấy có người đã yêu cả ngàn năm thế mà vẫn còn yêu.”

“Ai?” Tiêu Bắc hiếu kỳ.

Lam Minh nhìn sâu vào hai mắt cậu, “Đồ tốt đúng là hiếm có, nhưng hiếm không có nghĩa là không có. Càng hiếm, mới càng trân quý.”

“Nói gì mà nghe thâm ảo thế?” Tiêu Bắc ngoảnh mặt sang bên, điều chỉnh dây đeo trên balo.

Lam Minh cười cười, ngồi bên Tiêu Bắc một hồi.

...

Hai người ngồi thật lâu mới trở lại EX, mới vừa vào cửa, thì nghe được một tin tức bất ngờ.

Cuối cùng Vương Thiên Hoa vẫn chọn vị hôn thê, nói là hành vi điên cuồng của cô ta lần này lại khiến anh ta nhen nhóm lửa tình.

“Đây là đạo lý gì?” Tiêu Bắc nghi hoặc.

“Tư duy logic của anh bạn người hình như rất hỗn loạn.” Khế Liêu biểu thị mình hoàn toàn không thể hiểu nổi.

“Ta hiểu kỳ hơn là, vị hôn thê kia còn nguyện ý kết hôn với hân hay không?” Lam Minh hỏi.

“Chuyện này hình như là không.” Bạch Lâu bỗng nhiên cúi đầu nói, “Đã trôi qua rất nhiều năm, tất cả lại về tới điểm khởi đầu, cảnh còn người mất dường như là kết cục vĩnh hằng.”

Quyển 13 – Sát ý lễ tình nhân

Edit: Tiểu Lạc

Beta: Tiểu Thụy

~*~

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 87

Hạ lời nguyệt chết chóc cho Bắc Bắc, người bề trên đột nhiên xuất hiện... tình nhân sát hại lẫn nhau.

Mấy ngày nay Tiêu Bắc đột nhiên ngã bệnh, bệnh rất nặng, sốt cao không lùi cộng thêm bất tỉnh nhân sự, nhưng lại không tìm ra nguyên nhân ngã bệnh. Đến bệnh viện kiểm tra thì vẫn bình thường, Bạch Lâu bắt mạch cho cậu, phát hiện mạch tượng cũng bình thường, chỉ là sốt cao bất tỉnh.

Liên tiếp ba ngày, Tiêu Bắc vốn đã gầy ốm bệnh nặng nằm trên giường, nay đã có dấu hiệu hấp hối.

Cổ Lão Y không màng cơm nước, quả cầu tròn vo vốn trắng nõn năng động giờ đây cũng trở nên thẫn thờ, cả ngày vùi vào bên cổ Tiêu Bắc vẽ mặt sầu bi.

“Sao lại như vậy?” Lam Minh vô cùng lo lắng, luôn ngồi bên cạnh Tiêu Bắc làm bạn với cậu.

Bạch Lâu lật xem một đoạn tư liệu, cuối cùng đưa ra một kết luận... Tiêu Bắc có thể đã bị ai đó hạ vu thuật tên thường gọi là, nguyên rửa.

“Nguyên rửa?” Khế Liêu không hiểu nổi, “Tại sao lại nguyên rửa Tiêu Bắc? Cậu ta đâu có đắc tội với ai, hơn nữa luôn ở bên chúng ta.”

“Có thể là vì luôn theo chúng ta nên mới đưa tới tai bay vạ gió.” Bạch Lâu giơ tay sờ lên cái trán luôn nóng rực của Tiêu Bắc, “Là ai đang giở trò

quý, nếu cứ tiếp tục như vậy Tiêu Bắc sẽ thật sự xảy ra chuyện.”

“Có thể là đối thủ cạnh tranh hay không?” Khế Liêu nhíu mày hỏi, “Đổ kị về tài khiêu vũ của Bắc Bắc, hoặc là từng xích mích về mặt công tác?”

“Không đâu.” Phong Tiểu Vũ suy nghĩ một lúc lâu rồi lắc đầu, “Bắc Bắc rất tốt tính, ai mà không thích anh ấy? Mà chúng em chỉ diễn xuất ở rạp hát nhỏ, cũng không phải đoàn kịch lớn liên quan tới lợi ích lớn lao nào đó.”

“Ta có cách.” Lam Minh đột nhiên trầm trọng nói, “Các người đi ra ngoài chờ một lát đi.”

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, Sphinx lên tiếng, “Thôi, đều đi ra hết đi, chúng ta chờ ở bên ngoài.”

Khi cửa phòng đóng lại, Lam Minh ngồi xuống bên cạnh Tiêu Bắc, nói với Cổ Lỗ Y đang nằm úp trên gối đầu dùng chiếc khăn tay nhỏ xiu lau mồ hôi cho Tiêu Bắc, “Cổ Lỗ Y, giúp ta đi lấy vài viên nước đá.”

Cổ Lỗ Y bay đến chiếc tủ lạnh nhỏ nhỏ, bưng tới một viên nước đá.

Lam Minh đem viên đá nhẹ nhàng đặt bên môi Tiêu Bắc, nước đá chạm vào đôi môi nóng hổi, rất nhanh đã hòa tan một ít, trôi qua môi chảy vào miệng, lộ ra vị ngọt nhàn nhạt.

Ý thức của Tiêu Bắc bị vây trong một mảnh mông lung, dần dần thanh tỉnh, dường như nghe có người đang gọi mình, giọng nói thật thân quen.

“Bắc Bắc?”

...

“Lam...” Tiêu Bắc hé miệng, lóng ngóng kêu khẽ một tiếng.

Lam Minh thấy Tiêu Bắc đã thanh tỉnh một chút, liền tiến đến, nhẹ nhàng áp trán mình lên trán Tiêu Bắc, nhắm mắt lại...

Trong ý thức của Tiêu Bắc, có một thanh âm rất rõ ràng vang vọng, đó là tiếng nói của Lam Minh.

“Bắc Bắc, có thấy khó chịu lắm không?”

“Ừm...” Tiêu Bắc không thể mở miệng nói, nhưng ý thức đã có thể giao lưu với Lam Minh, cảm thấy khá là kỳ diệu.

“Thấy thế nào?”

“Choáng... mệt... hơi sợ...”

“Sợ?” Lam Minh khẽ nhú mày, “Sợ cái gì? Sợ người hay sợ chuyện phiền phức?”

“Chỉ là một chút thôi, ta nghĩ hình như đã gặp chuyện không may.”

“Bắc Bắc, bây giờ ngươi tìm ở xung quanh, tập trung tinh lực mà nghĩ... khởi nguồn nằm ở đâu!”

“Khởi nguồn?”

“Không sai!”

Tiêu Bắc cố gắng khống chế tâm thần của mình, để bản thân bảo trì thanh tỉnh, muốn tìm “khởi nguồn” không biết đang ở nơi nào.

Sau khi tập trung thì cậu nhìn thấy... trước mặt cậu xuất hiện một cảnh tượng kỳ dị, hình như mình đang ở trên một đám mây.

Xung quanh đều là mây trắng phau phau, mà bên trên đỉnh đầu có ánh sáng màu vàng tỏa rạng... mỹ lệ lại đồ sộ.

Tiêu Bắc bị tia sáng mạnh mẽ đâm vào mắt không mở ra được, cậu giơ tay che trán, muốn ngăn lại ánh sáng chói chang kia, nhưng liếc thấy cách đó không xa, hình như có một người.

Người nọ có thân hình cao to, có mái tóc dài màu vàng rực, mái tóc dài này dưới ánh sáng vàng óng soi sáng, có vẻ dị thường lóa mắt.

Trong khoảnh khắc cậu sinh ra một ảo giác, đó không phải Lam Minh sao?!

Cậu chạy đến vài bước, “Lam Minh!”

Người nọ đứng tại chỗ, không hề quay đầu lại, chỉ mãi ngắm nhìn một phương trời xa xăm.

Tiêu Bắc chạy tới gần, mới nghĩ người nọ hẳn không phải là Lam Minh.

Vóc dáng của người này cao to hơn Lam Minh, hơn nữa mái tóc vàng óng ả thật dài. Mặc một bộ chiến bào kỳ lạ, còn có một chiếc áo choàng đỏ như máu, trên vai trái, có một cái đầu sư tử há miệng nhe ra những chiếc nanh dài màu vàng kim. Biểu tình đó, khiến Tiêu Bắc nghĩ tới Sphinx...

“Anh là...”

Tiêu Bắc đi tới sau lưng người nọ không xa, đứng lại, gọi một tiếng.

Người nọ ngẩng đầu nhìn phương xa, một lúc lâu sau mới chậm rãi, chậm rãi quay đầu...

...

“A!”

Lam Minh vốn đang thấy hơi thở của Tiêu Bắc dần trở nên đều đặn, nhiệt độ cũng giảm không ít, tưởng rằng cậu đang ngủ, sợ trong lúc cậu ngủ

mơ thì sẽ lạc lõng trong ý thức mơ hồ, cho nên rời khỏi trán cậu, muốn bảo Cổ Lễ Y lấy thêm một viên đá tới, lại nghe Tiêu Bắc sợ hãi kêu lên một tiếng, sau đó ngồi bật dậy.

Nhìn lại Tiêu Bắc, sắc mặt tái nhợt, trên trán trên hai gò má đều là mồ hôi hột, mái tóc đen ướt sũng, rũ trên trán, đen càng đen, trắng càng thêm trắng... tuy trông rất đáng thương, nhưng cũng cực kỳ diêm lệ.

“Bắc Bắc.” Cổ Lễ Y bổ nhào tới ôm lấy cánh tay Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc phục hồi tinh thần lại, cúi đầu nhìn nó.

“Thấy thế nào?” Lam Minh ngồi xuống bên cạnh cậu, vươn tay nhẹ nhàng nâng cằm cậu lên, “Bị dọa thành như vậy, đã thấy cái gì rồi?”

“Ách...” Tiêu Bắc do dự một lúc, cuối cùng vẫn nhẹ nhàng lắc đầu, “Không... không thấy gì cả.”

“Thật không?” Lam Minh đương nhiên không tin, dáng vẻ của Tiêu Bắc nói rõ là không chỉ thấy, mà còn thấy được cái gì đó không thể nói cho mình biết.

Thấy giọng nói của Tiêu Bắc khàn khàn, Cổ Lễ Y sau khi cọ một hồi liền bay đi lấy một ly nước ấm đến.

Tiêu Bắc nhận lấy sờ sờ đầu nó, nâng ly uống cạn nước ấm, bấy giờ cảm giác mất nước nghiêm trọng mới thoáng giảm đi một chút. Thở ra một hơi thật dài, Tiêu Bắc nhắm mắt lại, sau khi mở ra, cảm giác mệt mỏi bất lực kiệt quệ đã biến mất, cả người đều trở nên hăng hái.

“Người ngủ ba ngày rồi.” Lam Minh giúp cậu lau mồ hôi, hỏi, “Còn khó chịu nữa không?”

“Không sao.” Tiêu Bắc lắc đầu, cười cười, “Thì ra đã ngủ ba ngày, hèn gì đói thế.”

“Cô kỳ cô kỳ.” Cổ Lỗ Y ở bên cạnh lăm bằm.

Tiêu Bắc véo má nó, đau lòng nói, “Cổ Lỗ Y mấy ngày nay cũng không chịu ăn uống à? Thật đáng thương, một hồi chúng ta cùng đi ăn một bữa no.”

“Cô ~” Cổ Lỗ Y ôm cánh tay Tiêu Bắc cọt cọt, trên mặt cũng khôi phục thần thái như trước.

Lam Minh khẽ nhú mào, Tiêu Bắc đột nhiên dời chủ đề đến việc ăn uống, dường như không muốn mình tiếp tục truy hỏi.

“Người không có gì muốn nói với ta sao?”

Chần chờ một hồi, Lam Minh lại hỏi một câu.

Tiêu Bắc nhẹ nhàng lắc đầu, ánh mắt vô thức nhìn sang một bên khác.

Trong lòng Lam Minh đã hiểu rõ, Tiêu Bắc là một người thành thật, làm sao biết cách gạt người, biết ngay cậu đang che giấu mình chuyện gì đó.

“Ta đi gọi Bạch Lâu đến khám cho người... còn, buổi tối muốn ăn món gì?”

Lam Minh cũng không ép buộc cậu, chỉ nhỏ nhẹ hỏi.

“Muốn ăn...” Tiêu Bắc suy nghĩ một chút, “Ăn cơm.”

Lam Minh thấy dáng vẻ hoảng loạn không yên của cậu, cũng có chút bất đắc dĩ, vươn tay sờ lên trán cậu, phát hiện cơn sốt đã lui, cũng an tâm hơn, mặc kệ mơ tới cái gì, không sao là tốt rồi... nói không chừng Bắc Bắc gặp một giấc mộng xuân nhộn nhạo, cho nên xấu hổ không dám lên tiếng.

Lam Minh đứng lên đi xuống lầu gọi Bạch Lâu, rồi lại thương lượng với Khế Liêu chuyện chọn món ăn buổi tối.

Tiêu Bắc thấy Lam Minh đi rồi mới thở phào nhẹ nhõm, vươn tay ôm lấy Cổ Lỗ Y đang cọ vào mình, thì thào, “Làm sao bây giờ hả Cổ Lỗ Y, hình như anh nhìn thấy ba của Lam Minh...”

“Vậy người nhất định không được nói cho hắn...”

Tiêu Bắc giật mình, lúc này mới phát hiện thì ra Sphinx đang nằm dưới chân giường, bởi vì úp sấp không ngẩng đầu nên Tiêu Bắc không chú ý.

“Sao lại ở đây...”

“Nói chung là.” Sphinx liếm liếm móng vuốt, “Nhất định không được nhắc tới ba của Lam Minh trước mặt tên nhóc đó.”

Tiêu Bắc cũng từng nghe đến thù hận giữa hai cha con Lam Minh, thở dài nằm ườn lên giường, suy nghĩ vì sao ba của Lam Minh lại xuất hiện trong giấc mơ của mình? Còn nữa, hình như ông ta muốn nói gì đó, nhưng còn chưa nghe rõ ràng, Tiêu Bắc đã cảm thấy dưới chân hư không, sau đó cấp tốc rơi xuống... cúi đầu nhìn lại, thì thấy mình đã rơi từ trên trời xuống, phía dưới là toàn bộ cảnh trên cao của thành phố S, rơi như vậy không chết mới là lạ! Cho nên cậu mới kêu to một tiếng rồi giật mình tỉnh giấc.

Tiêu Bắc nghĩ một hồi, đột nhiên cảm thấy không hiểu nổi, mình chỉ thấy gương mặt người nọ thoáng qua, rất anh tuấn, đã hơi lớn tuổi, có ba phần giống như Lam Minh... nhưng những người mang dáng vẻ anh tuấn không phải đều như thế hay sao? Tại sao chỉ vừa nhắc thấy người nọ, mình đã biết đó là ba của Lam Minh?

“Cậu tỉnh rồi à.”

Lúc này Bạch Lâu đã đi vào, thấy Tiêu Bắc cau mày nằm trên giường ngơ ngẩn, Cổ Lỗ Y đang lăn qua lăn lại trên bụng cậu thì thở phào nhẹ nhõm, xem ra đã khỏi hẳn rồi.

“Đưa tay, tôi bắt mạch cho.” Bạch Lâu bắt mạch cho Tiêu Bắc, nói thật, vốn cậu cũng chẳng có vấn đề gì, chỉ là lúc này sốt cao đã lui.

“Không sao rồi, yên ổn nghỉ ngơi thêm đi.” Bạch Lâu bảo Tiêu Bắc xòe tay ra, muốn xem vân tay.

“Vân tay?” Tiêu Bắc không rõ ý định của Bạch Lâu, nhưng vẫn xòe tay cho hắn xem.

Bạch Lâu nhìn vân tay một lúc, nhú mày trầm ngâm một hồi, sắc mặt hơi khó coi, “Quả nhiên!”

“Quả nhiên cái gì?” Tiêu Bắc thắc mắc.

“Bắc Bắc, có người nguyên rủa cậu!” Bạch Lâu chỉ vào một đường gãy trong những dấu vân tay, “Nhìn nơi này!”

Trước đây Tiêu Bắc cũng từng quan sát dấu vân tay của mình, bởi vì Bạch Lâu biết xem tướng nên từng giảng giải cho cậu, đường nào là đường sinh mệnh, sọc nào là đường tình duyên các loại.

Tiêu Bắc phát hiện đường sinh mệnh của mình bị thay đổi, ở điểm trước kia vẫn thông suốt thì xuất hiện một chỗ gãy, ở bên cạnh có một phân nhánh... cong lại một vòng, rồi mới tiếp tục đi tiếp theo đường cũ, dấu vết hình như sâu hơn một chút.

“Sao lại như vậy?” Tiêu Bắc không rõ, vân tay có thể vì sinh bệnh mà thay đổi sao?

“Đường gầy này.” Bạch Lâu chỉ vào vết hằn thừa ra kia nói với Tiêu Bắc, “Là có người nguyên rửa cậu, mà còn là lời nguyên chết chóc, có người muốn cậu chết.”

“A...” Tiêu Bắc hít một hơi, giật mình mở to hai mắt, “Muốn tôi chết?”

“Ừ!”

“Tại sao?” Tiêu Bắc không rõ, “Tôi đâu có đắc tội với ai...”

“Lần này thực sự rất nguy hiểm, may mà có người dùng pháp lực cường đại giúp cậu ngăn chặn chú ngữ kia, tiếp tục sinh mệnh, đồng thời còn bảo hộ, sau này tất cả những lời nguyên tổn hại đến sự an toàn của sinh mệnh cậu đều không có hiệu quả.”

Tiêu Bắc sửng sốt... trong óc đột nhiên xuất hiện hình tượng ba của Lam Minh, vì sau ông ta đột nhiên xuất hiện, là ông ta hạ nguyên rửa, hay là, người cứu mình là ông ta?

“Kẻ nào thiếu đạo đức muốn hại Bắc Bắc?!” Sesier bưng hai ly sữa tươi vào, một ly cho Cổ Lỗ Y, một ly đưa cho Tiêu Bắc, “Bắc Bắc, uống sữa trước đi này, vài ngày nay anh không ăn cái gì, bọn Lam Minh nói buổi tối sẽ ăn hải sản mà anh thích nhất, mua thật nhiều hải sản, Long Tước làm cơm cuộn trứng cho anh nữa.”

“Thật à?” Tiêu Bắc vừa nghe thì cái bụng đã rầm rì lên tiếng.

Cổ Lỗ Y cũng đói tới lăn lộn.

“Anh đi tắm, tới liền.” Tiêu Bắc nói rồi rời giường, cùng Cổ Lỗ Y vào trong phòng tắm tắm rửa.

Tiêu Bắc đi tắm, Bạch Lâu ngồi bên giường Tiêu Bắc hỏi Sesier, “Sesier, hạ lời nguyệt chết chóc có cần thông qua tử thần không?”

“Nếu như là lời nguyện chết chóc, tử thần nhất định sẽ phát hiện một chút.” Sesier lấy ra lưỡi hái, mở cửa sổ, bò lên giường Tiêu Bắc, dùng phấn trắng vẽ ra một bức vẽ triệu hoán...

Không bao lâu, tử thần ở bốn phương tám hướng đều từ trong triệu hoán phù đó chui ra, số lượng nhiều tới nỗi làm cho Bạch Lâu hoảng sợ.

“Đạo này có ai dùng lời nguyện chết chóc không?” Sesier hỏi, “Các người có nhận ra không?”

Các tử thần ngơ ngác nhìn nhau, đều nói không có, cuối cùng có một tử thần nữ gọi là Seth lên tiếng, “Ba ngày trước, phía tây nam hình như có chút dị động.”

“Dị động?” Sesier biết đã tìm được đầu mối... phía tây nam, nơi đó có cái gì?

Sesier là người nối nghiệp Lucifer trong tương lai, ở địa ngục, địa vị của nó gần với Lucifer, cho nên những tử thần xung quanh hoàn toàn nghe lệnh nó.

“Giúp ta đi tìm, thông tri cho các tử thần khác cùng tìm, ta muốn tìm ra kẻ đã hại bạn của ta!” Sesier ra lệnh.

“Dạ!” Các tử thần nhao lên, tất cả đều biến mất.

Sau đó, Bạch Lâu đem drap giường chăn gối của Tiêu Bắc ra sân đốt trụi, bên trên đều bị dính khí tức tà ác, mặc kệ thế nào, kẻ nguyện rửa Tiêu Bắc cũng đang mang hận thù nồng đậm.

Tắm rửa xong, Tiêu Bắc tinh thần sáng khoái đi ra, thay cho Cổ Lỗ Y một bộ quần áo Honey bear dễ thương, sấy khô tóc xuống lầu. Lúc vừa bước xuống đã ngửi được mùi thức ăn thơm phức, là mùi cơm cuộn trứng và sườn nướng.

“Cô kỹ ~”

Cổ Lỗ Y sắp chết đói liền vọt tới, đáp xuống bên đĩa cơm cuộn trứng, há mồm —— Oap!

Tiêu Bắc đi tới ngồi xuống bên cạnh Lam Minh, cầm thìa lên ăn, Lam Minh đang bóc hải sản cho cậu.

“Ăn sớm vậy?”

Lúc này, cửa ra vào của EX bị đẩy ra, Cảnh Diệu Phong đi vào, Phong Tiểu Vũ nhu thuận nhường ra vị trí bên cạnh Bạch Lâu.

Bạch Lâu trừng mắt liếc nó, nhưng Cảnh Diệu Phong đã ngồi xuống, hỏi Tiêu Bắc, “Tỉnh rồi à? Không sao chứ?”

“Ừ, đã khỏe.” Tiêu Bắc gật đầu, ăn thịt cua mà Lam Minh cạy ra cho mình.

“Dạo này người bận rộn lắm à?” Khế Liêu hỏi Cảnh Diệu Phong, “Đã mấy ngày không đến rồi.”

Cảnh Diệu Phong nhún nhún vai, “Biến thái năm nào cũng có, năm nay đặc biệt nhiều hơn!”

“Xảy ra chuyện gì?” Tiểu Hoa hỏi.

“Dạo này án mạng không ít.” Cảnh Diệu Phong sờ sờ trán, “Đa phần là giết người vì tình... hiện nay cả trai lẫn gái không biết bị cái gì, chỉ một câu không hợp thì đã động dao động kéo.”

Tiểu Hoa mở TV, “Mấy ngày nay đúng là có đưa tin rất nhiều về chuyện này, hơn nữa đa phần đều là các cặp tình nhân trẻ tuổi. Sáng sớm hôm nay còn có một đôi, hai sinh viên cùng đi căn-tin, nữ sinh nói muốn ăn trứng gà

chiên cà chua, nam sinh nói không thích ăn, nữ sinh mắng nam sinh một câu còn đẩy cậu ta xuống lầu, nam sinh ngã chết.”

“A?” Tiêu Bắc cảm thấy không thể tin nổi, “Sao lại vì một món trứng gà chiên cà chua mà giết người?”

“Đây cũng coi như ngoài ý muốn thôi nhỉ?” Lam Minh hỏi.

“So với những vụ án kia thì vụ này đã xem như hợp lý rồi.” Cảnh Diệu Phong thuận tay gấp thức ăn cho Bạch Lâu, “Hôm trước có một cặp tình nhân cấp ba, vốn đang trong quá trình nắm tay mộng mơ lưu luyến. Không ngờ lúc nam sinh chơi bóng rổ, không ném bóng trúng rổ mà còn bị té ngã, nữ liền cười cậu ta, người bạn trai kia liền nắm tóc nữ sinh ném cô bé lên trên giá rổ, đập đầu chết tươi.”

“A...” Tất cả mọi người nhin không được hít một hơi lạnh, “Quá tàn bạo!”

“Không ổn rồi.” Lam Minh nhíu mày, “Điều này quá khác thường.”

“Có thể là do một thứ nào đó không phải người đang bày trò?” Tiểu Hoa chỉ vào tin tức trên TV, “Xem này, lại có một đôi tình nhân xảy ra chuyện.”

“Tôi cũng thấy có thể là do yêu ma quỷ quái phá rồi, cho nên mới đến tìm mọi người, cơm nước xong hãy theo tôi đến hiện trường một chuyến.”

Tất cả mọi người đều gật đầu đồng ý, chuyện này đúng là quá kỳ quặc!

.

.

Edit: Tiểu Lạc

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 88

Hoa vẫn móng tay kỳ dị hay sự trùng hợp, có dụng ý khác...

Dùng bữa xong, Tiêu Bắc và Lam Minh cùng với Bạch Lâu theo Cảnh Diệu Phong cùng đến hiện trường.

Sesier vốn có tiết ngoại ngữ phải học, nhưng nghĩ chuyện lần này rất ly kỳ, cho nên cũng đi theo.

Vụ án giết người lần này xảy ra tại một quảng trường, cũng là một đôi tình nhân trẻ, chàng trai mua cho cô gái một cái bong bóng màu hồng, cô gái không thích, chàng trai dùng sợi dây buộc bong bóng, xiết chết cô gái nhỏ.

Những viên cảnh sát ở đây đều cảm thấy mọi việc thật khó tin nổi, nam sinh đó phải hung tàn và bị xúc động mạnh tới cỡ nào mới có thể làm ra loại chuyện này.

Lúc bọn Tiêu Bắc thấy chàng trai cũng hiểu được điều này thật khó tin. Nam sinh này rất gầy, khoảng mười mấy tuổi, lịch sự văn nhã đeo kính mắt.

Phụ huynh của chàng trai và giáo viên trong trường đều tới, theo lời bọn họ, chàng trai thường ngày tính tình ôn hòa học hành chăm ngoan, thật sự không thể nào tưởng tượng cậu sẽ làm ra loại chuyện này.

Lam Minh nhìn thoáng qua đằng xa, nhướng mi, “Với thể trạng của cậu ta, có thể xiết chết con thỏ cũng là một vấn đề.”

“Ừ...” Sesier ngồi xổm xuống bên cạnh thi thể cô gái, Tiêu Bắc cùng đến xem, vừa nhìn thoáng qua đã phải dời tầm mắt đi, cậu không thích nhìn cặp mắt vô thần của người chết.

“Bị mưu sát...” Sesier ngồi xổm bên cạnh thi thể quan sát, “Cảm giác rất lạ.”

“Lạ thế nào?” Tiêu Bắc dù sao cũng chỉ là một vũ giả bình thường mà thôi, cũng không có nghiên cứu hiểu biết gì về thi thể.

“Anh xem cô gái này không có giầy dũa.” Sesier nói, chỉ vào cần cổ nữ sinh nọ, “Bên trên chỉ có vết xiết không có vết thương, anh nghĩ đi, một người khi bị xiết cổ, đừng nói là bị mưu sát, dù là tự sát, ít nhiều gì cũng phải giầy dũa một chút, đây là bản năng.”

“Đúng vậy...” Tiêu Bắc khẽ nhú mày suy nghĩ, “Thật sự rất khả nghi!”

“Không sai.” Lúc này, Cảnh Diệu Phong và Lam Minh cũng đi tới.

Cảnh Diệu Phong ngồi xổm xuống, nâng bàn tay người chết lên, nói, “Xem móng tay cô ta sạch sẽ như vậy, cần bản không hề có vết tích giầy dũa.”

“Sao móng tay cô ta có nhiều hoa văn quá vậy?” Sesier thắc mắc chỉ vào móng tay hỏi.

“Đây là Art nails.” Tiêu Bắc nói, “Rất nhiều nơi hành nghề, loại móng hơi ngắn một chút, thường được phụ nữ dùng để trang trí, còn loại dài, đa phần đều được các diễn viên khiêu vũ vũ đạo dùng đến, các điệu nhảy Pavane thể hiện bằng tay đều đeo loại dài nhất.”

“Đẹp thật.” Sesier sờ sờ cằm, “Dùng keo dính vào hả?”

“Chắc vậy.” Tiêu Bắc nói, “Em về hỏi Danh Vũ và Tiểu Ái đi, mấy cô ấy chắc là biết rõ.”

“Nhưng không thấy bọn họ dùng.”

“Bởi vì trong nhà có trẻ em, Tiểu Ái còn đang mang thai.” Bạch Lâu cười cười đi tới, “Trong sơn móng tay và nước rửa móng đa phần đều có benzen, không tốt cho trẻ em, Cổ Lỗ Y và đàn sói con đều đang trong thời kỳ trưởng thành, Tiểu Ái còn đang mang thai, đương nhiên không thể dùng.”

Cảnh Diệu Phong khẽ nhú mày, “Đúng rồi... những người chết trước hoặc những nữ sinh gây án, hình như cũng có làm móng tay.”

“Thật không?” Tiêu Bắc giật mình, đều là những cô nàng làm móng tay gặp chuyện không may sao?

Cảnh Diệu Phong bảo người mang ảnh chụp của những vụ án trước tới, đối chiếu từng bức ảnh, phát hiện, quả nhiên những nữ sinh kia đều làm những kiểu móng tay hoa hòe.

“Liệu có phải là trùng hợp thôi không?” Tiêu Bắc hỏi, “Hiện giờ nữ sinh làm móng tay cũng rất bình thường.”

“Ừm...”

Mọi người nhìn nhau một chút, tuy có thể chỉ là trùng hợp, nhưng thật ra, có điểm rất khả nghi.

“Tôi tìm người đi điều tra xem bọn họ làm móng ở đâu.” Cảnh Diệu Phong nói, đến bên kia phân công cho các cảnh viên.

...

Sau đó, có rất nhiều người tới vây xem hiện trường, còn có tin tức truyền thông, Tiêu Bắc muốn đến đoàn kịch, cho nên cùng Lam Minh rời đi.

So với vụ giết người ly kỳ lần này mà nói, cảnh trong mơ kỳ lạ và việc tập luyện cho vở kịch mới càng làm Tiêu Bắc lo lắng hơn.

Vẫn như cũ, Lam Minh đưa cậu đi.

“Anh thật sự không bận việc gì chứ? Tôi đi một mình cũng được.” Tiêu Bắc nói với Lam Minh luôn khư khư đi theo bên mình.

“Không được, người vừa mới bệnh, lỡ như lại khó chịu thì sao.” Lam Minh vẫn cẩn thận chăm sóc Tiêu Bắc.

Bọn họ đi từ cửa trước, nhưng không thấy ai luyện tập trước sân khấu cả.

Tiêu Bắc có chút nghi hoặc, vở kịch mới cũng sắp phải diễn, tại sao còn chưa luyện tập? Vở kịch lần này sẽ lưu diễn, Lão Dương rất chờ mong.

Ôm một bụng nghi ngờ đi ra phía sau, thì thấy tất cả mọi người tụ tập trong phòng thay đồ.

Tiêu Bắc nhíu mày, bởi vì trên mặt những người trong phòng đều mang vẻ bi thảm, xì xầm trò chuyện, còn có vài người rút thuốc lá ra hút... khói mờ lượn lờ đầy phòng.

Lam Minh nhướn mi một cái —— Ái chà, chuyện gì xảy ra thế này?

Tiêu Bắc từ trước tới nay rất ghét người hút thuốc, mặt khác, hút thuốc hại thân, đối với một diễn viên vũ đạo mà nói đây chắc chắn là đang rút ngắn tuổi thọ diễn xuất của mình.

“A, Bắc Bắc?!”

Mấy người ngồi quay mặt ra cửa nhìn thấy Tiêu Bắc, vội vàng dụi tắt thuốc lá, những người khác cũng tắt, đứng lên mở cửa sổ thông gió.

“Bắc Bắc, anh không sao chứ, bọn em nghe nói anh bị bệnh.” Có vài nữ sinh xấu hổ nói Tiêu Bắc.

“Anh không sao...” Tiêu Bắc thấy bọn họ đều khá sần sùi, cảm thấy có thể đã xảy ra chuyện gì đó, bèn hỏi, “Lão Dương đâu?”

Mọi người đây đó liếc mắt nhìn nhau, đều cúi đầu không nói.

“Xảy ra chuyện gì?” Tiêu Bắc nghi hoặc, Phong Tiểu Vũ cũng không ở đây.

Tiêu Bắc là trụ cột của đoàn kịch, tin tức cậu bị bệnh nặng này đương nhiên Lão Dương sẽ không tùy tiện nói ra. Tiểu Vũ vừa phải chăm sóc Tiêu Bắc, vừa phải ngậm chặt cái miệng, sợ bị người khác lừa nói ra, cho nên cũng xin nghỉ tại nhà không đi tập luyện. Cho nên Tiêu Bắc muốn tìm người hỏi một chút cũng không được, thấy bọn họ đều mang dáng vẻ trời sập đất run, Tiêu Bắc nóng nảy, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?!”

“Tiêu Bắc, đừng kích động, bọn tôi biết cậu bị bệnh nên mới không nói cho cậu.” Một diễn viên trong đó thấp giọng nói, “Lão Dương đã xảy ra chuyện.”

Tiêu Bắc cảm thấy trong đầu vang lên ong ong, cậu và Tiểu Vũ đều có cảm tình sâu đậm với Lão Dương, “Ông ấy thế nào?”

“Ông ấy bị cảnh sát mang đi, nói ông ấy bị tình nghi là lừa đảo thương nghiệp.”

Sau khi nghe nói như thế tuy rất giật mình, nhưng Tiêu Bắc không hiểu sao vẫn thở phào nhẹ nhõm, chí ít không phải tai nạn xe cộ, hay những chuyện đáng sợ.

“Sao lại như thế?” Tiêu Bắc ngồi xuống hỏi kỹ càng tình huống, “Chúng ta cũng không phụ thuộc thương nghiệp nhiều, có thể là hiểu nhầm chăng?”

“Không phải đâu Bắc Bắc, là chuyện Lão Dương làm lúc trẻ, không phải bây giờ.” Các thành viên đều uể oải, “Nghe nói là vì lúc vừa mới bắt đầu bằng hai bàn tay trắng, người hợp tác với ông ấy lừa một nhà đầu tư rồi ôm tiền trốn, vẫn không tìm được người, hiện giờ người ta muốn Lão Dương phụ trách, số tiền liên quan rất lớn.”

“Đúng vậy đúng vậy, nghe nói hình phạt cao nhất có thể là giam mười năm.”

Tiêu Bắc cả kinh, “Đó là người khác gạt tiền, có liên quan gì tới Lão Dương đâu.”

“Vô ích thôi Bắc Bắc.” Một nữ diễn viên vũ đạo thở dài, “Tôi đã nhờ người bạn luật sư cố vấn, bởi vì năm xưa Lão Dương tin nhầm bạn xấu, tất cả hợp đồng chứng từ đều chỉ có mình Lão Dương ký tên, người đứng ra hầu như cũng là Lão Dương, cho nên chỉ có thể để mình ông ấy gánh chịu. Hơn nữa, dù cho tên khốn kia xuất hiện tại thành phố S, gã đó cũng có thể phủi sạch tội trạng, Lão Dương thảm rồi.”

“Là công ty nhà ai?” Tiêu Bắc hỏi, “Tại sao lại làm gắt như vậy, nếu chúng ta bù tiền lại cho họ, họ có thể rút đơn kiện lại không?”

Mọi người lại liếc mắt nhìn nhau, dáng vẻ muốn nói lại thôi.

“Nói đi.” Tiêu Bắc sốt ruột, sao người nào người nấy cũng ấp a ắp úng.

“Lão Dương không cho bọn tôi nói.” Tất cả mọi người cười khan vài tiếng, đứng dậy cầm áo đi ra ngoài, “Bắc Bắc, lần sau gặp lại...”

“Đúng vậy, có rảnh thì cậu đi thăm Lão Dương đi...”

Một đám diễn viên đều giải tán, giống như sợ ở lại với Tiêu Bắc.

“Sao lại như vậy hả!” Tiêu Bắc bất mãn.

“Người muốn biết, cũng không phải quá khó.” Lam Minh chớp chớp mắt với Tiêu Bắc, nhoáng một cái đã biến mất, không bao lâu sau, hần lại xách theo quản lý nhà hát đang giãy dụa cầu xin đi tới.

“Ồi chao, Tiêu Bắc, cứu mạng!” Quản lý nhà hát bị Lam Minh làm cho hoảng sợ, vội cầu cứu với Tiêu Bắc.

Lam Minh đẩy ông ta đến vách tường bên cạnh Tiêu Bắc, quản lý nọ đụng một cái choáng váng.

Tiêu Bắc trừng Lam Minh —— Sao anh thô bạo vậy hả?!

Lam Minh nhún nhún vai, đứng một bên chờ xem.

“Quản lý, không sao chứ?” Tiêu Bắc hỏi ông.

“Không...” Quản lý nơm nớp lo sợ quay đầu nhìn Lam Minh, hỏi Tiêu Bắc, “Tiêu Bắc à, chuyện gì vậy?”

“Tôi muốn hỏi về Lão Dương...”

“Lão Dương hả?!” Không đợi Tiêu Bắc nói hết lời, quản lý đã gào to lên, “Ồi trời, ông ta sắp hại chết tôi rồi!”

“Cái gì?” Tiêu Bắc thắc mắc.

“Lúc ông ta tới đây, cũng không nói ông ta có tiền án, bây giờ ông ta ký với tôi hợp đồng dài hạn, nếu tội danh của ông ta thành lập, không chỉ ông ta bị phạt, nhà hát này còn phải đắp tiền vào, cậu cũng biết đó, nhà hát này là thuộc về xí nghiệp Phong thị, tôi bất quá chỉ là một nhà thầu khoán thôi. Giờ thì tốt rồi, tiền chỉ có tôi đắp, vài trăm vạn lận, tôi có tán gia bại sản

cũng không bù vào nổi... Tôi trực tiếp rửa sạch cái mông cùng Lão Dương ngồi chồm hổm trong tù là được rồi.”

Quản lý lắc nhai một đồng, Tiêu Bắc vỗ vỗ ông, “Trời, quản lý, có cách nào xoay chuyển hay không? Còn nữa, Lão Dương thiếu tiền ai?”

“Ách...”

Tiêu Bắc vừa nói ra lời, quản lý liền ngậy ngấn cả người, xoay mặt nhìn Tiêu Bắc, “Đúng vậy Bắc Bắc, cậu có thể cứu Lão Dương!”

“Tôi?” Tiêu Bắc không quá hiểu.

“Thật đó!” Quản lý ghé sát vào một tí, hỏi Tiêu Bắc, “Bắc Bắc, cậu có còn nhớ lúc trước có một người mời cậu đóng phim hay không, ông chủ Diêu gì đó đó?”

Tiêu Bắc lắc đầu, “Tôi không biết, tôi không đóng phim cũng không quay quảng cáo.”

“Haizz, biết biết, cậu không nhận những vở diễn tư nhân ngoại trừ tất cả thuộc về vũ đạo, cho nên Lão Dương đều giúp cậu từ chối.” Quản lý sửa sang quần áo lại một chút, nghiêm túc nói, “Bắc Bắc, đối nhân xử thế, thả lỏng một chút thì tốt hơn. Kỳ thực quay phim cũng không có gì không tốt cậu nói đúng không? Được danh tiếng của cậu châm ngòi, vũ kịch cũng sẽ được đầu tư lớn hơn, đến lúc đó thu nhập của nhà hát cũng tốt, thu nhập của bản thân cậu cũng cao, một hành động vớ được nhiều món lợi.”

Tiêu Bắc khẽ nhú mày nhìn quản lý, “Ông chủ Diêu kia có liên quan gì tới chuyện năm xưa của Lão Dương sao?”

“... Theo tôi biết, chuyện năm xưa cũng có chút liên quan tới công ty đó, nói thật này Bắc Bắc, lần này thấy thế nào, người ta cũng đã chỉ rõ Lão Dương, cậu đừng nói, mấy ngày trước Lão Dương vừa mới từ chối chuyện

ông ta mời cậu quay phim, nói không chừng hành động lần này có dụng ý khác!”

Tiêu Bắc nghe xong chỉ nhẹ nhàng gật đầu, chẳng lẽ thực sự là vì chuyện giúp mình từ chối diễn xuất, cho nên làm cho Lão Dương đắc tội kẻ khác?

“Bắc Bắc.” Quản lý lại nhích tới gần, “Tôi đây, là người từng trải, cậu biết đó, trên đời này kẻ thức thời là trang tuần kiệt! Một chuyện lợi cho cậu lợi cho tôi lợi cho mọi người, không bằng hãy suy xét lại...”

Lam Minh ở một bên nghe được, sắc mặt khẽ biến, neho mắt lại lườm quản lý, nghĩ có cần trực tiếp giẫm bẹp ông ta hay không?

“Cái gì gọi là tôi lợi ông lợi mọi người lợi?!” Tiêu Bắc đảo mắt nghiêm nghị nhìn quản lý, “Tôi chỉ là một diễn viên vũ đạo, cũng không phải ngôi sao truyền hình điện ảnh gì cả, trên đời này mỗi một đường đều có một loại quy củ và tích lũy. Tôi chỉ thích khiêu vũ, chỉ thích múa dân tộc, đóng phim sẽ ảnh hưởng việc luyện múa của tôi, tôi khiêu vũ cũng không phải vì muốn kiếm nhiều tiền. Tôi sẽ nghĩ cách cứu Lão Dương, còn cách này của ông chả hay ho chút nào.”

“Ha hả...” Quản lý tự nhủ, thảo nào Lão Dương luôn cảnh cáo ông đừng khuyên Tiêu Bắc đóng phim... xem tính tình này thật nóng nảy quá đi.

“Được được được.” Quản lý vội xua tay, “Chuyện đó, tôi chỉ nói thế thôi, không thích cũng không sao đừng quá để ý, tôi đi... cậu có thể cứu Lão Dương là rất tốt rồi.” Nói xong, cười ha hả chạy trốn.

Quản lý đi, trên hành lang rộng lớn chỉ còn lại Tiêu Bắc và Lam Minh,

Balo sau lưng Tiêu Bắc giật giật, Cổ Lỗ Y lộ đầu ra, “Cô cô.”

Tiêu Bắc cúi đầu thấy Cổ Lễ Y vung nắm tay nhỏ xíu nói với mình, giờ tay nện mặt nó, “Không sao đâu Cổ Lễ Y, anh không giận.”

Cổ Lễ Y thỏa mãn gật đầu, cọ tay Tiêu Bắc.

“Ông chủ Diêu nào?” Lam Minh hỏi Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc nhún nhún vai, “Tôi thực sự không có chút ấn tượng nào hết, chuyện này thường đều là Lão Dương từ chối giúp tôi.”

“Hay là gã này thật sự có dụng ý khác.” Lam Minh nói, lờ Tiêu Bắc, “Đi.”

“Đi đâu?”

“Về EX.”

“Tôi muốn đến phòng tạm giam gặp Lão Dương.”

“Một lát nữa, về EX trước.” Lam Minh cúi đầu nói với Tiêu Bắc, “Chúng ta tìm Tiểu Hoa và Danh Vũ thương lượng, xem bọn họ có cách nào hay không.”

...

“Cái gì?!”

Tiêu Bắc trở lại EX, kể lại mọi chuyện từ đầu đến đuôi cho mọi người nghe, Phong Danh Vũ liền xù lông nhím, “Thằng khốn Diêu Chính Thành đó hả!”

“Chị quen hả?” Phong Tiểu Vũ hỏi, “Ông ta rất khó ở chung sao? Chúng ta trả tiền lại, bảo ông ta thả Lão Dương được không?”

“Thứ duy nhất thẳng đó có là tiền, làm sao mà chịu vì tiền thả người.” Phong Danh Vũ gác chân lên, bất mãn nói, “Bắc Bắc à, nhất định là gã đó đã nhìn trúng cậu rồi, cậu đừng đi cãi lý với gã, một thẳng khốn!”

“Nhưng không thể để Lão Dương ngồi tù.” Tiêu Bắc ngược mắt nhìn Tiểu Hoa, “Có cách nào không?”

Tiểu Hoa nhíu mày, “Chứng cứ mọi mặt vô cùng xác thực, cách duy nhất chính là để bên Điều Chính Thành thả ra, nếu không dù cho luật sư có giỏi thế nào đi nữa thì quan tòa cũng đã quyết như thế rồi.”

“Điều Chính Thành.”

Đao Tù buông tài liệu trong tay, suy nghĩ một chút, “Người này khó đối phó đây.”

“Anh cũng biết à?” Tiêu Bắc tự nhủ sao ai cũng quen hết vậy? Người này rất nổi tiếng ư.

“Tôi từng gặp gã đó một lần tại một bữa dạ tiệc.” Đao Tù nhíu mày, “Bản thân gã đó thế nào thì tôi không biết, nhưng bên cạnh gã... có phi nhân loại bảo vệ!”

“Phi nhân loại?” Khế Liêu nhíu mày, “Giống như chúng ta?”

“Ừ, ta chỉ nhìn thoáng qua, có Huyết tộc cũng có Yêu tộc.”

“Tên nhóc này chỉ là con người thôi sao?” Lam Minh hỏi, “Khăng định chứ?”

“Khăng định.” Đao Tù gật đầu.

“Vậy thì lạ quá.” Lam Minh sờ sờ cằm, “Huyết tộc và Yêu tộc đều là tộc loài không dễ bị nắm trong lòng bàn tay, hơn nữa, yêu ma cũng không có

khả năng bán mạng cho kẻ khác... vậy rồi cuộc vì sao lại bảo vệ cho Diêu Chính Thành kia?”

Tiểu Hoa suy nghĩ một chút, giơ tay cầm điện thoại lên, bấm một dãy số, chỉ chốc lát, điện thoại thông, anh nói tìm chủ tịch Diêu Chính Thành, đồng thời tự báo về bản thân.

Một lát sau, điện thoại hình như đã được chuyển tới tay Diêu Chính Thành, Tiểu Hoa nói ra ý muốn của mình, muốn bồi thường tiền nợ cho Lão Dương, bảo gã hủy tố tụng, còn bảo hay là gã hãy đưa ra bảng giá, để tiện thương lượng.

Nhưng quan sát sự biến hóa trên vẻ mặt Tiểu Hoa, khiến tất cả mọi người không nghe được đầu bên kia điện thoại nói gì cũng nhận ra, đối phương không chịu.

Quả nhiên, Tiểu Hoa buông ống nghe xuống, nói với Tiêu Bắc, “Gã đó nói muốn mời ăn... mọi việc dễ thương lượng.”

“Quả nhiên!” Phong Danh Vũ bất mãn, “Thằng đó nhất định là coi trọng Bắc Bắc, từ lần đầu gặp mặt tui đã biết đó là loại tiện công!”

Tiêu Bắc suy nghĩ một chút rồi nhìn sang Lam Minh, “Tôi muốn đi gặp hắn.”

Lam Minh đã sớm biết cuối cùng cậu sẽ quyết định như vậy, bất đắc dĩ thở dài, vươn tay chống sau lưng ghế dựa của Tiêu Bắc, thấp giọng nói, “Nếu như người nhất định muốn đi... đương nhiên ta không cách nào ngăn cản, bất quá, ta cũng muốn đi, hơn nữa ta không loại trừ trường hợp lúc nhìn hắn không vừa mắt, sẽ không trực tiếp nghiền chết hắn đâu.”

.

.

VŨ ĐẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 89

Yêu cầu có vẻ hợp lý thường ẩn giấu huyền cơ... Sự lựa chọn của Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc đã đồng ý yêu cầu đi dùng bữa với Diêu Chính Thành, lập trường của cậu cũng rất dứt khoát, ăn thì được, nhưng phải rút đơn kiện trước.

Diêu Chính Thành không muốn rút đơn kiện, nhưng gã đồng ý trước tiên có thể nộp tiền bảo lãnh cho Lão Dương.

Bọn Tiêu Bắc đương nhiên sẽ không cần gã nộp tiền bảo lãnh cho Lão Dương, tự dừng lại nợ ân huệ người khác, Tiểu Hoa đã sớm xử lý mọi sự thỏa đáng, Lão Dương rất nhanh được mang đến EX.

“Lão Dương.” Tiêu Bắc bảo ông ngồi xuống, cho ông uống trà định thần, thấy Lão Dương vẻ mặt uể oải, bèn an ủi ông không cần lo lắng.

“Tiêu Bắc, là tôi hại cậu, cậu... có phải đã đồng ý Diêu Chính Thành chuyện gì rồi không?” Lão Dương giậm chân, “Cậu không được đồng ý với tên đó, tên đó không phải người tốt, sẽ hủy đi tương lai của cậu!”

“Yên tâm đi lão Dương!” Tiêu Bắc vỗ vỗ tay ông, “Cháu sẽ cẩn thận xử lý, tên đó không thể làm gì được cháu đâu, chú đừng suy nghĩ vẩn vơ.”

“Nhưng.” Lão Dương còn muốn khuyên, lại áy náy, ông đã gửi gắm toàn bộ tâm huyết về vũ đạo của mình vào Tiêu Bắc, sao có thể khiến cậu đi mạo

hiếm.

“Lão Dương à, chú cứ an tâm đi!” Phong Tiểu Vũ đi tới khuyên nhủ, cùng Domi đưa ông về nhà, nói huyền thuyên một đồng để ông giải sầu. Sau khi về đến nhà còn nói với bà xã lão Dương đang lo lắng rằng đây chỉ là sai lầm của cảnh sát mà thôi, chuyện nhỏ rất nhanh có thể giải quyết.

Lão Dương trong lúc ở nhà miên man suy nghĩ thì nhận được điện thoại của Tiêu Bắc, bảo ông trước tiên cứ bình tĩnh một thời gian, ngấm lại vợ con trong nhà.

Không nhắc tới lão Dương sốt ruột phát cáu cộng thêm hối hận năm xưa hồ đồ không biết chọn bạn mà chơi.

Trong phòng ngủ của Tiêu Bắc ở EX.

Lam Minh nằm ì trên giường, nhìn Tiêu Bắc đang thay quần áo, chậm rãi nói, “Ta nói này Bắc Bắc, người chuẩn bị đi thi sắc đẹp hả, có cần mặc đẹp như vậy không.”

“Tôi thích thì tôi mặc thôi.” Tiêu Bắc quay đầu lại nhìn Lam Minh, “Là tại tôi đẹp trai thôi!”

Lam Minh bật cười, tiến tới đứng sau lưng Tiêu Bắc, cúi đầu gác cằm lên vai cậu nhìn vào gương, “Hai ta kỳ thật rất xứng đôi, người có phát hiện ra không?”

Tiêu Bắc nghiêm túc chống cằm nhìn vào gương, “Nhìn không ra.”

Lam Minh híp mắt lại, đột nhiên giơ tay ngắt móng Tiêu Bắc một cái.

“Cút!” Tiêu Bắc xoay người tung cước đá hấn.

“Chiêu này học ở đâu?” Lam Minh thấy chiêu thức liên hoàn này thì liền giật mình, Tiêu Bắc còn học võ nữa sao?

“Trong Vũ Dạ tập có...” Tiêu Bắc còn chưa dứt lời, thì cảm thấy toàn bộ mặt đất run ầm ầm.

“A!” Tiêu Bắc kinh ngạc nhảy dựng, “Quên mất, chiều này là cú đá chấn động.”

Lam Minh mở to hai mắt nhìn cậu, trong căn phòng sát vách, Khế Liêu đang ngồi trong bồn tắm massage hỏi đám sói nhỏ bên cạnh, “Nước hôm nay hình như hơi mạnh...”

Tiêu Bắc vội giậm chân chấp hai tay hô một tiếng, “Ngừng.”

Mặt đất trong nháy mắt ngừng chấn động.

Khế Liêu giơ tay ấn công tắc —— Sao tự nhiên nhẹ đi rồi?

Mà lúc này, trên đường phố đã trở nên náo loạn, khắp nơi đều vang inh ỏi tiếng còi cảnh báo của ô tô, những người trên lầu cao càng cảm nhận được chấn động mạnh hơn, đều chạy ra, còn có người hô to, “Động đất rồi! Động đất rồi!”

Đài truyền hình cũng khẩn cấp có mặt, nói chỉ là chấn động nhỏ, bất quá đã trôi qua, bảo thị dân không nên hoảng loạn.

Tiêu Bắc cả kinh vội đóng cửa sổ kéo rèm lại, khẩn trương nhìn Lam Minh.

Lam Minh phục hồi tinh thần lại rồi đột nhiên bật cười, giơ tay nắm cằm cậu, “Muốn ta không nói ra ngoài sao? Cho ta chỗ tốt đi!”

Tiêu Bắc đá hấn một cái, “Anh định đi rêu rao là tôi vừa giơ chân thì động đất hả? Có người tin mới là lạ!” Nói rồi lại linh xảo lách qua khỏi Lam Minh đang định giơ tay chộp cậu, đi vào toilet.

Lam Minh cười chờ bên ngoài, chợt nghe một tiếng thở dài, “Hai da...”

Quay đầu nhìn lại, Cổ Lỗ Y đang ngồi trên một con ngựa đồ chơi bằng gỗ màu thời Đường, cầm trong tay một cái máy nhỏ, đeo tai nghe, miệng lầm bầm, “Lưu manh nha!”

Lam Minh giật giật khóe miệng, chạy tới nhìn, chỉ thấy Cổ Lỗ Y đang xem phim bộ, Lam Minh trước đó cũng nghe Tiêu Bắc oán giận, nói là Cổ Lỗ Y dạo này học nói chuyện, biện pháp tốt nhất là cho vừa xem phim vừa học. Chỉ có điều sau khi Cổ Lỗ Y xem phim thì lại xảy ra vấn đề, nó nói một đồng tử ngữ mà trẻ em không nên nói, cho nên Tiêu Bắc quyết định đi tìm vài bộ phim trẻ em để tẩy não nó, để tránh biến thành một nhóc lưu manh.

Suy nghĩ một chút, Lam Minh tiến tới nắm cầm Cổ Lỗ Y, “Cổ Lỗ Y, nói vài câu nghe chút coi.”

Cổ Lỗ Y chớp chớp mắt, lên tiếng, “Lưu manh, biến thái, ông chú ngốc nghếch, f*ck you, yamete!”

(yamete là từ tiếng Nhật có nghĩa: “đừng mà”, thường xuất hiện trong phim xxoo nên nó khá là nhạy cảm)

“A...” Lam Minh hít một hơi sâu, nghĩ hẳn nên sửa chữa cho nó, đồng thời lại thấy hứng thú đối với bộ phim đã giúp Cổ Lỗ Y học được những từ này.

Tiêu Bắc từ trong toilet đi ra, giơ tay ôm lấy Cổ Lỗ Y búng lên mông nó một cái, “Không được nói những lời này nghe không hả?!”

Cổ Lỗ Y dẫu mở, giơ bàn tay nhỏ bé nắm cầm Tiêu Bắc, “Người đẹp! Lắc cái coi!”

Tiêu Bắc tròn mắt, Cổ Lỗ Y xoay người bỏ chạy...

.

Tiêu Bắc mặc một bộ đồ hợp mốt bó sát mà Phong Danh Vũ đặc biệt chọn cho cậu, sau khi mặc vào thì phong lưu cực kỳ, thể hiện trọn vẹn vóc người của cậu. Lam Minh nhìn thấy mà vô cùng phiền muộn, thật sự không muốn đưa Bắc Bắc đi cho người ta ngắm, có điều lúc Bắc Bắc luyện múa thì càng thêm dụ người, còn chảy mồ hôi ròng ròng... chặc chặc!

Nhưng trường hợp này lại không thích hợp để vác theo cái balo, Tiêu Bắc dựa theo yêu cầu một mình đi trước. Lam Minh, Khế Liêu và Bạch Lâu cùng nhau theo Tiêu Bắc, có điều bọn họ giả vờ không nhận ra Tiêu Bắc, Cổ Lỗ Y ở trong balo, Lam Minh đeo.

Diêu Chính Thành hẹn gặp Tiêu Bắc tại nhà hàng, cũng không chọn phòng VIP, mà là gặp tại đại sảnh rộng rãi nhiều người, có lẽ cũng là vì muốn tránh cho Tiêu Bắc thấy không thoải mái.

Tiêu Bắc thở phào nhẹ nhõm, về việc gặp mặt tại phòng VIP, cậu sợ sẽ thấy cảnh bọn Lam Minh xuyên tường đi vào.

Diêu Chính Thành thoát nhìn thật ra cũng không quá hèn mọn, chỉ có khóe mắt đuôi mày lộ ra sự khôn khéo của thương nhân.

Tiêu Bắc đi qua bắt tay với gã, hai người chào hỏi cũng rất đúng chuẩn thương nghiệp, Diêu Chính Thành vô cùng nhiệt tình, đạo lý giao tiếp của Tiêu Bắc là từ lão Dương truyền thụ, cậu nhớ kỹ lão Dương luôn nói một câu —— Thấy một người chưa mở miệng mà đã cười ba cái thì phải đề phòng, lời nói của người như thế tối đa cũng chỉ nên tin ba phần.

“Cậu Miêu mời ngồi, lời mời của tôi có chút đường đột, cậu Miêu chớ trách.”

Tiêu Bắc biết những người làm ăn đa phần đều là hai mặt, đương nhiên, ngoại trừ Tiểu Hoa và Phong Danh Vũ, cho nên trong lòng luôn lưu lại một tia đề phòng. Cậu cười cười, “Ngài Diêu nhiệt tình giúp lão Dương như thế, tôi đương nhiên phải nói một tiếng cảm ơn.”

Trên bàn cơm bên cạnh bọn họ, Lam Minh và Khế Liêu đang hùng hổ ăn, nghĩ nhà hàng này nấu thật không tồi.

Bạch Lâu bất đắc dĩ nhìn hai tên ham ăn trước mặt, vừa múc thức đút cho Cổ Lỗ Y đang ở trong balo đặt trên đùi, vừa nghiêng tai nghe tình huống trò chuyện bên kia. Hắn nghĩ Tiêu Bắc ứng biến không tồi, cũng coi như chừng mực, đàm phán với người như thế, quyền quyết định nằm trong tay mình, vĩnh viễn không nên so việc ai nói nhiều hơn với gã!

Diêu Chính Thành gật đầu, cũng không vòng vèo, “Cậu Miêu biết đó, tôi là một người làm ăn, về mặt làm ăn cũng không thể để mình chịu lỗ! Có điều, chúng tôi mở cửa buôn bán, nhiều bạn thì cũng tốt hơn nhiều kẻ thù... cậu nói có đúng không?”

Tiêu Bắc cười cười, cũng không gật đầu, chỉ hỏi, “Không biết ngài Diêu có đề nghị hay ho nào?”

“Cậu Miêu là người sáng khoái, cũng là người biết đạo lý.” Diêu Chính Thành bưng ly rượu nho trên bàn hớp một ngụm, “Tôi biết số tiền cho vụ kiện của lão Dương không lớn, đương nhiên, nếu không có cậu, tôi sẽ chọn cách làm ăn với Phong thị, mà nếu thế, để lão Dương ngồi tù tức là tôi lỗ vốn, tôi cũng không có cừ oán gì với lão Dương. Thế nhưng từ cậu tôi có thể nhìn ra giá trị thương nghiệp còn lớn hơn nữa, cho nên rất đơn giản, cậu hợp tác với tôi, tôi tuyệt đối không truy cứu chuyện lão Dương, trả lại tất cả chứng cứ cho các người!”

Tiêu Bắc khẽ nhú mày, “Ngài muốn hợp tác theo hình thức gì?”

“Cậu Miêu không lập tức từ chối, điều này thật sự khiến tôi vui vẻ.” Diêu Chính Thành nói, “Yêu cầu của tôi rất đơn giản... Tôi biết cậu Miêu chỉ tập trung cho sự nghiệp vũ đạo, không thích thương nghiệp quảng cáo, hoặc đóng phim điện ảnh. Quân tử không ép buộc, tôi tự nhiên sẽ không buộc cậu Miêu làm chuyện mình không muốn, như vậy hiệu quả sẽ không

tốt, chuyện tôi yêu cầu có liên quan tới vũ đạo! Đối với sự nghiệp của cậu Miêu chỉ có lợi chứ không có hại.”

Tiêu Bắc khẽ nhú mào, hỏi, “Ông có thể nói cụ thể hay không?”

Trên bàn bên kia, Lam Minh chống cằm gặm một con tôm chiên, trong lòng bức bối, dùng ý thức để giao lưu với Bạch Lâu và Khế Liêu ——Tên nhãi này muốn làm gì?

Bạch Lâu lắc đầu, dứt một miếng thịt xông khói cuộn vào trong miệng Cổ Lỗ Y ——Có điều tên nhãi này không tốt lành gì đâu, nếu không vừa này lão Dương sẽ không có phản ứng lớn như vậy.

Lam Minh gật đầu ——Như thế, nếu như thật sự muốn dùng Tiêu Bắc vào việc có lợi cho cậu ấy, lão Dương sẽ không ngăn cản.

Khế Liêu dùng cái thìa múc một con ốc sên bữu môi ——Thương lượng với thằng nhãi này làm gì, không phải muốn ra tòa sao, đến lúc đó bảo quan tòa làm theo ý người phán lão Dương vô tội không phải là xong cả hay sao, rồi đi làm thịt gà.

Bạch Lâu cười cười ——Người quên rồi à, chúng ta không thể vô duyên vô cớ khống chế con người, hơn nữa làm gì đơn giản được như thế, pháp luật cần chứng cứ.

Xí... Khế Liêu bữu môi ——Phiền quá, bọn loài người đều là một đám rắc rối, sĩ diện còn ngu ngốc!

Lam Minh và Bạch Lâu đồng thời nhìn hằm ——Người nói ai?

Khế Liêu không lên tiếng, thở phì phì cúi đầu ăn.

Diêu Chính Thành tỉ mỉ giải thích cho Tiêu Bắc, “Là như vậy, tôi muốn khai trương một du thuyền quốc tế đến Âu Châu, đi một vòng trên biển, tiếp

đãi quý khách ở các quốc gia.”

Tiêu Bắc khẽ nhú mày... Loại du thuyền lữ hành này cũng không phải không có, chỉ là, nghe nói kinh doanh du thuyền quốc tế thường là công cụ cho tổ chức bắt cóc, buôn lậu thuốc phiện, sòng bạc cùng với mại *** xuyên quốc gia.

“Có câu nghệ thuật không biên giới.” Diêu Chính Thành cười cười, “Du thuyền cao cấp nhất của tôi có điều kiện vật chất tốt nhất, để khoản đãi những vị khách tôn quý nhất, đương nhiên còn cần nghệ thuật cao cấp nhất để hưởng thụ. Tôi nghĩ cậu Miêu có thể mang theo vũ đoàn của cậu đến biểu diễn trên du thuyền của tôi. Đương nhiên, không phải loại sân khấu cao cấp vàng lấp lánh lại thô kệch, nội dung biểu diễn cũng tuyệt đối là tao nhã, tiết mục để mọi người tự động quyết định, tôi sẽ không có bất luận yêu cầu gì. Như vậy, cùng lúc có thể nâng cao tiêu chuẩn của du thuyền tôi, cùng lúc cũng góp phần tiến hành tuyên truyền vũ đạo của cậu Miêu. Tôi biết, cậu Miêu mặc dù không quá nổi danh tại quốc nội, đó là vì cậu điệu thấp... nhưng hoa nở trong tường thơm cả bên ngoài, trong giới vũ đạo và giới nghệ thuật quốc tế, cậu được tôn là linh hồn của vũ giả, có cậu, du thuyền này của tôi tất nhiên mở cửa gặp may to!”

Tiêu Bắc khẽ nhú mày, lúc này cậu cần nghe ý kiến của bọn Lam Minh Bạch Lâu, bèn giả vờ đang suy nghĩ, dùng ý thức hỏi Lam Minh ——Thấy sao? Máy người thấy sao?

Lam Minh cười nhạt, gặm một tiếng sandwich cá hồi ——Ta thấy tên nhãi này đang ‘nổ’.

Khế Liêu đang ăn mì ý ——Thì đó, nếu hắn thật sự là người biết làm ăn, bày vẽ như vậy lại dám vung tiền, sao không nhắm trúng nghệ thuật gia nào khác, hay là trực tiếp tìm giọng cao xướng ra bài Thế giới bí hiểm, tao con mẹ nó nhả cực kỳ luôn.

Bạch Lâu cũng gật đầu ——Bắc Bắc, đừng đồng ý!

Tiêu Bắc đương nhiên nghe bọn họ nói gì, chỉ là lúc này cậu thật sự xúc động muốn lật nhào bàn.

Lúc bọn Lam Minh dùng ý thức nói chuyện còn đang nhai nhồm nhoàm, Tiêu Bắc có năng lực đặc biệt, chỉ cần cậu muốn nghe, ngoại trừ việc đi vào ý thức để giao lưu, còn có thể nghe được tiếng lòng của đối phương.

Cậu nghe những tạp âm nnnnnnnn, tổng kết một chút thì là ——Ngon quá, lại kêu thêm một phần, mì Ý này hơi cứng, Cổ Lỗ Y ăn nhiều như vậy không sao chứ...trong lòng mắng to ——Ăn hại, ăn tạp!

Mà lại để cho bọn Lam Minh nghe được, đều “khụ khụ” ho khan hai tiếng, Tiêu Bắc vội thu lại tâm thần, lấy tinh thần tiếp tục ứng đối Diêu Chính Thành.

“Cậu Miêu, đây là một nấc thang không tồi, đối với cậu hay tôi cũng có trợ giúp rất lớn.” Diêu Chính Thành ở một bên thêm mắm thêm muối kể về triển vọng tương lai, xem Tiêu Bắc như tên ngố mới bước ra xã hội. Tiêu Bắc tự nhủ gã này giỏi, tuy tôi không quá hiểu sự đời nhưng không có nghĩa tôi khờ, sẽ không vì vài câu nói đã nóng đầu đi theo ông giết người phóng hỏa.

Nhưng hiện tại biện pháp tốt nhất là ổn định gã, sau đó ngầm điều tra, tốt nhất là có thể nghĩ ra một cách giải quyết khác.

“Ngay cuối tháng này!” Diêu Chính Thành thấy Tiêu Bắc do dự thì mở cờ trong bụng.

Tiêu Bắc giả vờ tính ngày, khẽ nhú mày, “Hm... việc biểu diễn thương mại này không phải nói đi là đi được, tôi phải trở về tính toán thời gian sắp xếp hành trình. Mặt khác, vở kịch mới của chúng tôi sắp phải diễn, tôi sợ không cách nào rút ngắn thời gian sớm hơn được.”

“Không sao!” Diêu Chính Thành nhíp ngón tay, “Tôi có thể chờ cậu một tháng!”

Bọn Lam Minh đều dừng việc ăn, trong óc đồng loạt hiện lên một suy nghĩ —— Tên nhãi này khẳng định không có lòng tốt! Chỉ vì cần Tiêu Bắc mà lại đẩy dờn đi một tháng, làm vậy sẽ tốn rất nhiều tiền, bấy nhiêu tiền đó mời nghệ thuật gia khác không được à?!

Tiêu Bắc đương nhiên cũng nghe được, cũng đồng dạng hoài nghi, nhưng cậu lại rất trầm tĩnh, “Nói như vậy... tôi sẽ trở về suy xét, sẽ mau chóng đưa cho ngài câu trả lời thuyết phục.”

“Tốt tốt!” Diêu Chính Thành lập tức đồng ý, nhanh chóng bảo phục vụ mang thức ăn lên.

Bạch Lâu thấy đã tới lúc, bèn giơ tay nhéo Cổ Lỗ Y đang phòng má nhai nhóp nhép đọc mạn họa một cái.

Cổ Lỗ Y từ trong balo lấy ra điện thoại di động, píp píp píp bấm số, gọi điện cho Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc đang xấu hổ không biết lúc ăn thì nên nói gì với Diêu Chính Thành, chợt nghe được tiếng điện thoại vang, đồng thời nghe được Lam Minh truyền ý thức tới —— Tìm cơ hội chuồn đi!

Tiêu Bắc ngẫm hiểu, tiếp điện thoại, đầu bên kia vang lên tiếng hôn của Cổ Lỗ Y, “Chụt ~ ái cưng ái cưng.”

Tiêu Bắc bật cười, “Được, cưng ngoan không được phá phách, anh sẽ lập tức trở về.”

Diêu Chính Thành ngẩng đầu nhìn Tiêu Bắc, có chút khó hiểu, Tiêu Bắc giống như đang dỗ dành trẻ con.

Tiêu Bắc có chút áy náy nói với Diêu Chính Thành, “Thật xấu hổ, ngài Diêu, nhà tôi có một số việc phải mau chóng trở về, bữa cơm này không thể ăn, đành phải...”

“Không sao không sao, lần sau còn có cơ hội.”

Tiêu Bắc đứng lên, “Tốt lắm, tôi sẽ mau chóng đưa cho ngài câu trả lời thuyết phục.”

“Được được, tôi chờ tin tốt từ cậu!” Nói xong, tự mình đưa Tiêu Bắc ra ngoài.

Lam Minh cũng vác balo đi trước, để Khế Liêu và Bạch Lâu ở lại chờ.

Chỉ chốc lát sau, Diêu Chính Thành tiễn Tiêu Bắc xong trở về tiếp tục ăn, vừa móc điện thoại ra bấm một dãy số.

Bạch Lâu nhớ kỹ tiếng ấn bàn phím, suy ra dãy số, chuẩn bị trở về đối chiếu xem đối phương là ai.

“Ừ.” Trên mặt Diêu Chính Thành lộ ra một nụ cười, gật đầu, nói với người bên kia điện thoại, “Cậu ta không thể không đồng ý, lão Dương là tử huyệt, lần này nhất định phải nắm chặt cây tiền này.”

.

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 90

“Trở về điều tra du thuyền đó một chút.” Lam Minh cùng Tiêu Bắc đi về: “Tôi thấy hắn không cũng phải thương nhân bình thường gì đâu.”

Tiêu Bắc nhú mào, xoay người đối mặt Lam Minh, tới gần, ngửa mặt, cũng sắp miệng đối miệng .

Lam Minh bị hành động của cậu làm cho hoảng sợ, bất quá lập tức hơn hở, cũng nhướn người tới: “Bắc Bắc...”

“Cá ngữ!” Tiêu Bắc đột nhiên nhéo má Lam Minh: “Anh ăn sandwich cá ngữ mà cũng không chứa cho tôi? Tôi đang rất đói đó!”

Khóe miệng Lam Minh giật giật, vô lực nhìn Tiêu Bắc.

Lúc này, khóa ba lô trên lưng hắn mở ra. Cổ Lỗ Y thò đầu giơ lên một cái sandwich cá ngữ hồi nãy Bạch Lâu kín đáo đưa cho nó, còn chưa đựng vô, đặc biệt giữ lại cho Bắc Bắc.

“Cổ Lỗ Y!” Tiêu Bắc cầm miếng sandwich hôn Cổ Lỗ Y một cái, sau đó bẻ sandwich thành hai phần _ Cổ Lỗ Y một phần, mình một phần, bắt đầu ăn.

Lam Minh nheo mắt nhìn thật lâu, đột nhiên đem ba lô giao cho Tiêu Bắc, nói: “Quay lại ngay!” Nói xong, nhoáng cái chạy mất .

Tiêu Bắc và Cổ Lỗ Y hai mặt nhìn nhau, không hiểu rồi tiếp tục ăn.

Chờ Tiêu Bắc ăn xong nửa cái sandwich thì thấy Lam Minh đã chạy về, trên tay cầm một đồng Sandwich cá ngữ: “Bắc bắc! Muốn hôn toàn thân được không?”(TK: Lam ca à =.=)

Tiêu Bắc sau khi kinh ngạc thở dốc thì trực tiếp thưởng hân một cước sau đó cầm một cái, cho Cổ Lỗ Y vài cái, còn đầu mang về nhà _ Lát nữa phải bảo Long Tước cầm cho đám Long bảo bảo ăn mới được.

Đương nhiên, vụ hôn toàn thân mà Lam Minh muốn cũng ngâm nước nóng, Tiêu Bắc đồng ý “đá” hân toàn thân.

Mọi người Ex lè lưỡi _ Tiêu Bắc càng ngày càng hung dữ.

Không lâu sau, Khế Liêu cùng Bạch Lâu về tới, nói sau khi Diêu Chính Thành gọi điện thì không liên lạc với ai nữa, sau khi vội vàng ăn cơm thì rời đi. Bất quá có một chuyện bọn họ có thể khẳng định, chính là lần này thật sự Diêu Chính Thành coi Tiêu Bắc là cây rụng ra tiền .

“Cây rụng ra tiền?” Tiêu Bắc lần đầu tiên nghe thấy từ này, liền hỏi: “Hắn nói tôi là cây rụng tiền?”

“Đúng vậy!” Bạch Lâu gật đầu, hỏi Khế Liêu: “Hắn nói vậy phải không?”

“Ừh.” Khế Liêu cũng gật đầu: “Không sai, tôi cũng nghe thấy .”

“Không quá hợp lý!” Phong Danh Vũ ngồi một bên giúp Tiểu Ái quần len, nghi hoặc lắc đầu: “Nói thật, giá trị tính nghệ thuật của Tiêu Bắc cao hơn giá trị buôn bán rất nhiều, cũng không thể kiếm nhiều tiền, phạm vi của vũ kịch vốn rất nhỏ.”

“Nếu coi Bắc Bắc là người thì giá trị đúng là rất nhỏ, nhưng nếu là Đại Tể Ti...” Hi Tắc Nhĩ chống cằm suy nghĩ.

“Vậy thì quả thực là thịnh yến của ma vật!” Lam Minh lắc đầu liên tục: “Chẳng lẽ hẳn là vì thân phận Đại Tế Ti của Bắc Bắc?!”

“Cũng có khả năng!” Tiểu Hoa nghĩ nghĩ: “Chúng ta chia nhau điều tra, nhưng tuyệt đối không thể để Bắc Bắc lên thuyền!”

“Phân công thế nào?” Tiêu Bắc kỳ thật rất muốn giúp đỡ một chút, án kiện lần này quan hệ đến lão Dương, nói cách khác đây vốn là chuyện của cậu. Mọi người bận rộn, mình cũng không thể chỉ ngồi mát ăn bát vàng.

“Khách khí với bọn tôi làm gì.” Lam Minh vỗ vỗ Tiêu Bắc: “Nghỉ ngơi nhiều chút, cậu vừa mới khỏi bệnh đó.”

Tiêu Bắc bị hắc nhắc nhở mới nhớ tới chuyện cha Lam Minh, càng khiến cho việc này thêm vào một tầng quỷ dị... Đến tột cùng là có quan hệ gì nhỉ?

“Tôi và Cảnh Diệu Phong phụ trách điều tra những người có làm ăn với Diêu Chính Thành.” Tiểu Hoa phân công cho mọi người: “Lam Minh và Khế Liêu phụ trách thăm dò người bên cạnh hắc, còn có để ý bọn họ có thể đem chứng cứ giấu ở đâu. Nếu như chúng ta có thể trộm về tất cả những chứng cứ năm đó thì án kiện của lão Dương coi như xong, quan trọng là phải có chứng cứ!”

Mọi người gật đầu.

“Tôi nhớ số điện thoại!” Bạch Lâu nói: “Tôi đi điều tra người liên lạc với hắc.” Nói xong, mọi người bận rộn chia nhau hành động.

Trong EX chỉ còn lại Tiêu Bắc ôm Cổ Lỗ Y ngồi trên ghế sa lon.

Long Tước và Đào Tù mang núi Sandwich đi cho đám Long bảo bảo, Tiểu Ái và Phong Danh Vũ tiếp tục đan len, quái dị nhất chính là Hi Tắc Nhĩ.

Gần đây nó có coi sách về phản xạ có điều kiện, đang lôi đám sói con ra làm thí nghiệm, chuẩn bị huấn luyện năng lực phản xạ cho chúng.

Bây giờ sói con đã có thể nghe hiểu, ngồi xuống, đứng dậy, bắt tay, lăn tròn...

Ngày đó Tiêu Bắc cảm thán – thật thần kỳ nha, Khế Liêu lập tức phát hoả, rống to: “Người sói không phải chó! Chỉ số thông minh của chúng không khác gì con người !”

Kết quả tất cả mọi người đổi giọng nói sói con hình như phát triển trí não không hoàn thiện. Một đám tiểu sói con cả ngày bám theo Khế Liêu anh anh anh, khiến cho Khế Liêu dở khóc dở cười.

Tiêu Bắc nhàm chán dựa vào sa lon đùa với Cổ Lỗ Y, một lát sau, lại mơ mơ màng màng ngủ.

Hi Tắc Nhĩ đi tới nhìn, Cổ Lỗ Y ra hiệu với nó: “Suyt...”

Phong Tiểu Vũ chạy đi lấy chăn đắp cho Tiêu Bắc. Có thể là do Tiêu Bắc vừa uống thuốc cảm nên rất dễ buồn ngủ.

Tiêu Bắc nằm trên ghế sa lon, trong lúc mơ màng tiến vào cảnh mộng.

Trong cảnh mộng, cậu có vẻ đang đứng trên mây. Tiêu Bắc mừng rỡ phát hiện nơi này tương liên với cảnh trong mơ lúc trước.

Cậu khẩn trương nhìn về phía trước tìm bóng dáng cha Lam Minh, nhưng nhìn khắp nơi vẫn không thấy.

Tiêu Bắc có một chút thất vọng, khẽ thở dài, lại cảm giác có người vỗ vai mình một cái.

Tiêu Bắc quay đầu lại... người nọ đang đứng sau cậu, mang trên mặt tiểu dung nhan nhặt, thoạt nhìn vô cùng uy nghiêm.

“Người...”

“Không thể tưởng được chúng ta còn có thể gặp lại.” Người nọ khẽ lắc đầu, giúp Tiêu Bắc sửa lại lọn tóc rối: “Một ngàn năm sau, quả nhiên người vẫn bên cạnh Lam Minh.”

Tiêu Bắc nhú mào, cậu không hiểu ý của đối phương, chỉ là cảm thấy thái độ của hắn có chút mập mờ không rõ, liền hỏi: “Người là ai... cha Lam Minh?”

Người nọ sau khi nghe vậy thì bật cười, nhẹ nhàng bắt lấy cằm Tiêu Bắc : ” Người từng gặp ta rồi mà, không nhớ sao? “

Tiêu Bắc sững sờ, gặp rồi? Là chỉ lần trước gặp trong mộng sao.

“Chắc... Ta vẫn luôn bên cạnh người, mỗi ngày người đều nhìn thấy ta !! “

“Người nói bậy bạ gì đó?” Tiêu Bắc cảm thấy người này nói chuyện không thể tin: “Rốt cuộc người là ai? Ta không phải đang nằm mơ, là người tiến vào trong mộng của ta phải không?”

” Đúng... Không hổ là người thừa kế dòng máu tối cao, trong trạng thái hoàn toàn mất đi trí nhớ mà vẫn có thể đoán được tình cảnh. Về phần sự xuất hiện của ta, sau này người sẽ biết.” Người nọ cười: ” Hiện tại chúng ta không nên nói cái này, lần này ta đến không phải vì chuyện này.”

“Vậy người muốn làm gì?”

“Người muốn lên du thuyền kia!”

Tiêu Bắc sững sờ: “Người vì chuyện này đến?”

“Không sai!” Người nọ tới gần, ghé vào tai cậu nói: “Ở đó có thứ mà người cần... cũng có thứ mà Lam Minh muốn...”

Hắn nói còn chưa dứt lời, đột nhiên Tiêu Bắc thấy thân thể của hắn nứt ra từ đỉnh đầu, giữa ngực rục lên một ngọn hoả diễm, sau đó cả người hắn giống như một tờ giấy bị đốt, nháy mắt hóa thành tro bụi... Lúc hắn phiêu tán, khoe miệng còn lộ ra đặc ý tươi cười, bộ dáng có chút đáng hận.

“Anh...” Tiêu Bắc lui lại một bước, ngẩng đầu. Lúc này cậu mới nhìn thấy người sau lưng hắn _ Lam Minh sắc mặt khó coi, tay cầm đao.

Tiêu Bắc ngộ ra, Lam Minh cũng tiến vào mộng của cậu, hơn nữa còn giết chết ... Người kia.

“Lam Minh.”

“Cậu bắt đầu mộng thấy hắn từ khi nào?” Lam Minh sắc mặt lạnh lùng đi tới kéo tay Tiêu Bắc: “Đứng ở chỗ cao như này làm gì? !”

Tiêu Bắc nhìn xuống thì thấy dưới chân là vực sâu vạn trượng. May mà Lam Minh kéo cậu lại... đi đến một vách núi có thể đứng: “Lão quỷ đó chứng nào thì bắt đầu làm phiền cậu? Sao cậu không nói sớm với tôi?”

Tiêu Bắc cảm thấy Lam Minh có chút hung hăng, nói dối: “Chỉ mới vừa rồi... đã lâu tôi không nằm mơ .”

“Hắn nói gì với cậu rồi?” Lam Minh truy vấn: “Đừng để ý đến hắn, đầu óc hắn không bình thường!”

Tiêu Bắc thấy Lam Minh có vẻ rất khẩn trương, liền hỏi: “Anh làm sao vậy? Người nọ là ai?”

“Là con rùa đen vương bát đản, cậu không cần quan tâm hắn là ai!!” Lam Minh tức giận kéo Tiêu Bắc tới, muốn chạm vào trán cậu.

“Làm gì vậy...”

Tiêu Bắc cảm thấy Lam Minh thô bạo, không cho hắn đụng.

“Cậu có biết ngoài thế giới thực cậu đã ngủ suốt một ngày rồi không!! nếu không phải Sphinx nói cho tôi biết lão quỷ đó tới tìm cậu tôi cũng không biết tới nơi này tìm người!” Lam Minh nhíu mày: “Là thủ đoạn cũ của hắn, lừa cậu đến bất quá cũng chỉ là muốn mê hoặc cậu mà thôi!”

Tiêu Bắc mở to hai mắt nhìn Lam Minh: “Tôi mới chỉ đến đây một lát...”

” Thời gian giữa cảnh trong mơ và ngoài đời không thể dùng cách tính như nhau, bằng không cậu nghĩ vì sao yêu ma lại sống lâu như vậy? ! Cậu không sợ nói chuyện với hắn một ngày lúc trở về đầu tóc đều bạc trắng người không còn giọt máu nào sao?”

“Không phải anh nói tôi sẽ không già sao... Làm gì vậy?” Tiêu Bắc thấy Lam Minh đột nhiên bế mình lên, có chút bất mãn.

“Đưa cậu về, sau khi trở về nói tiếp. Từ nay về sau không được tới chỗ này nữa.” Nói xong ôm Tiêu Bắc nhảy xuống, tựa hồ là nhảy khỏi mây.

Tiêu Bắc chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm... sau khi mở mắt thì đã nằm trên ghế sa lon mềm mại, hơn nữa nhìn qua... Cổ Lỗ Y một tay nắm chặt tai mình, một tay vỗ má mình, bàn tay nhỏ xíu đầy thịt để trên mặt, ‘bóp’ một tiếng sau đó xoa xoa, rồi nhướn người tới thối hai cái.

Thấy Tiêu Bắc rốt cục mở mắt, mọi người chung quanh cũng nhẹ nhàng thở ra.

Tiêu Bắc ngồi dậy nhìn ra ngoài _ quả nhiên trời đã tối rồi, trong mộng cảnh thật sự chỉ ngăn ngụt một cái chớp mắt nhưng không ngờ trong hiện thực thì đã lâu như vậy!

“Không sao chứ Bắc Bắc?” Bạch Lâu tới bắt mạch cho Tiêu Bắc, vừa nói: “Tôi hiểu vì sao có người muốn hạ tử chú cho cậu rồi, là vì muốn xâm nhập vào ý thức của cậu !”

“Xâm nhập vào ý thức của tôi...” Tiêu Bắc nghi hoặc.

” Ý thức của con người lúc đang sắp chết là yếu nhất, bởi vì linh lực của cậu rất mạnh nên toàn bộ linh lực dùng để bảo vệ ý thức sẽ tự động chuyển sang dùng để bảo vệ tính mạng cho cậu. Lúc này chính là thời cơ tốt nhất để xâm nhập vào cảnh mộng của cậu.”

“Xâm nhập vào cảnh mộng của tôi... Để làm gì?” Tiêu Bắc bất giác cảm thấy chán ghét cũng có chút không hiểu: ” Nếu là muốn nói cho tôi biết chuyện gì thì có rất nhiều cách mà.”

“Xâm nhập ý thức của một người có thể biết nội tâm người đó đang nghĩ gì.” Lam Minh nhàn nhạt nói: “Kể cả chuyện ngay cả chính cậu cũng không biết.”

“Chính tôi cũng không biết?” Tiêu Bắc nhíu mày _ là tiềm thức trong truyền thuyết sao?

“Hẳn chính là loại người sẽ làm chuyện này!” Lam Minh nhíu mày.

“Vậy anh vào bằng cách nào?” Tiêu Bắc có chút sốt ruột, đừng nói Lam Minh cũng biết mình nghĩ gì chứ.

Lam Minh ngẩn người, cúi xuống thấp giọng nói: “Sao? Không phục à, nội tâm cậu một mực nói yêu người yêu người, yêu chết Lam Minh!”

Tiêu Bắc nhắc chân thường hẳn một cước: “Năm mơ!”

Lam Minh xoa bả vai, thở dài: “Hẳn tiến vào mộng của cậu là để cậu quen với sự có mặt của hẳn, sau khi quen với sự có mặt của hẳn thì hẳn đã bắt đầu điều khiển cảnh mộng của cậu. Đúng rồi, hẳn đã nói gì với cậu?”

“A, hẳn bảo tôi lên thuyền của Diêu Chính Thành, hẳn nói ở đó có thứ tôi và anh muốn.”

Lam Minh nghe xong sắc mặt biến đổi: “Thúi lắm, đừng để ý đến hắc, không chừng hắc lại đang làm cái quỷ gì.”

“Vì sao hắc lại nói như vậy với tôi?” Tiêu Bắc không rõ: “Còn có... Vừa mới này anh đã giết hắc à?”

“Nếu hắc có thể dễ dàng chết như vậy thì tốt rồi!” Lam Minh bĩu môi: “Bây giờ hắc đang ở trong trạng thái bị phong ấn, muốn đi hại người cũng không được nên mới dùng chiêu thất đức này, dùng thức thần thông qua ý thức truyền tin.”

“... tôi cảm thấy hắc không giống người xấu.” Tiêu Bắc buột miệng, chợt nghe Lam Minh cười lạnh một tiếng, đứng lên đi ra ngoài.

“Anh đi đâu vậy?” Tiêu Bắc hỏi hắc.

“Đói bụng, đi ăn.” Lam Minh nói xong thoát cái biến mất.

Mọi người liếc nhau _ Lam Minh hình như rất để ý chuyện của phụ thân hắc.

“Bắc Bắc, đừng để ý.” Sphinx an ủi Tiêu Bắc: “Lam Minh không có ác ý, chỉ là hành động năm đó của lão gia quả thật rất có lỗi với hắc, hắc ghét lão gia cũng là bình thường.”

Tiêu Bắc nhẹ gật đầu, bóp bóp Cổ Lỗ Y trong lòng. Dĩ nhiên cậu biết, chỉ là Lam Minh không phải hạng người keo kiệt hoặc là mang thù. Dù sao cũng đã nhiều năm như vậy rồi, rất nhiều chuyện hắc đã quên, nhưng tựa hồ chỉ có chuyện với cha mình là hắc vẫn còn canh cánh trong lòng, hắc là có nguyên nhân khác trực tiếp hơn.

“Đúng rồi, tôi đã điều tra sơ.” Cảnh Diệu Phong kéo chủ đề trở về chính đề: “Du thuyền của Diêu Chính Thành siêu xa hoa, khách nhân cũng đều là phú hào danh tiếng. Đương nhiên, chỉ là trên thiệp mời còn chính thức thì

không chưa biết được. Thoạt nhìn rất bình thường, chỉ là lộ tuyến của du thuyền rất có vấn đề.”

Nói đoạn, anh lấy ra một tấm bản đồ, chỉ vào vài điểm cho Tiêu Bắc xem: “Những vùng này đều là khu ác ma tụ tập.”

“Ác ma tụ tập?” Tiêu Bắc lần đầu nghe đến, nói trên biển có nơi hải tặc tụ tập, trùm buôn thuốc phiện tụ tập cậu còn tin được, nhưng ác ma tụ tập... Cái này có chút...

“Ác ma ở mỗi khu vực tùy vào khí hậu ở khu vực đó!” Bạch Lâu giải thích cho Tiêu Bắc: “Có vài chỗ đều là nơi tụ tập hắc ám khí, nếu như thuyền đi ngang qua khu vực đó sẽ đưa tới không ít ác ma.”

“Điều Chính Thành cũng có vẻ đang cấu kết với ma giới.” Khế Liêu nói: “Tôi vừa mới cùng Lam Minh tới công ty hãn một chuyến, phát hiện rất nhiều nơi có giăng kết giới và Ác ma môn (cửa). Có thể thấy được quan hệ của hãn cùng Ma giới không tệ, chưa kể còn có ác ma bán mạng cho hãn!”

“Vừa này hãn có điện thoại.” Bạch Lâu nghiêm túc nói: “Không thể nghe lén.”

“Ý mọi người là, lần này Điều Chính Thành tụ tập nhiều người như vậy phô trương thanh thế chưa chắc là vì tiền?” Tiêu Bắc nói xong lại cảm thấy vô lý, Điều Chính Thành vừa nãy đã nói cây rặng tiền cái gì mà.

“Ít nhất hành động lần này của hãn không phải vì tiền.” Cảnh Diệu Phong nói: “Nếu như cậu lên thuyền, sau đó đi qua những nơi tụ tập hắc ám khí thì tất cả yêu ma ác quỷ đều sẽ bị linh khí của cậu hấp dẫn lên thuyền, điểm này không thể nghi ngờ!”

“Hãn muốn lợi dụng tôi dẫn yêu ma lên thuyền?” Tiêu Bắc nhú mày: “Hãn là con người, muốn tìm yêu ma làm cái gì?”

“Chuyện này bọn tôi vẫn đang điều tra.” Cảnh Diệu Phong thu hồi tài liệu: “Dù sao vẫn còn nhiều thời gian.”

“Đúng vậy Bắc Bắc.” Bạch Lâu nói: “Cậu cứ đi ăn chút gì trước đã, lát nữa nói tiếp.”

“... Ăn cái gì.” Tiêu Bắc đứng lên, khoác balo chạy ra ngoài: “Tôi đi tìm Lam Minh.”

Cổ Lỗ Y chui vào balo, đi cùng.

Mọi người nhìn nhau cười... Tiêu Bắc tuy cả ngày ngoài miệng hô đánh giết nhưng kỳ thật rất quan tâm Lam Minh.

Quả nhiên, Tiêu Bắc tìm thấy Lam Minh trong nhà hàng hân thích nhất

Lam Minh đang ăn há cảo.

Tiêu Bắc đi qua, ngồi xuống cạnh hân, gọi hai chén há cảo và một ít điểm tâm.

Lam Minh tiếp tục ăn. Tiêu Bắc ngồi chờ chén của mình, nhắm trúng cơ hội thò muống múc một miếng trong chén Lam Minh đút cho Cổ Lỗ Y, định lấy tiếp thì bị Lam Minh chặn lại.

“Keo kiệt, lát nữa trả lại anh không được sao.” Tiêu Bắc ngậm thìa.

Lam Minh nhìn cậu một lát, thở dài rồi múc một miếng cho Tiêu Bắc. Tiêu Bắc cười hì hì, há miệng ăn, vỗ vỗ Lam Minh.

Hai người ăn một bữa cơm, tâm tình cũng tốt lên không ít. Sau khi về đến nhà, Tiêu Bắc mang Cổ Lỗ Y đi tắm, Lam Minh ngồi dưới lầu cùng Khế Liêu nghiên cứu cách đột nhập vào công ty Điều Chính Thành.

Tiêu Bắc đang tắm thì cửa mở ra, Lam bay vào: “Bắc Bắc, ta cũng muốn tắm.”

“Lam?” Tiêu Bắc lấy bàn chải, để Lam nằm lên thành bồn. Cổ Lỗ Y ôm chai sữa tắm qua, ngồi trên mớ long lân sáng bóng của Lam phụ Tiêu Bắc tắm rửa cho hần.

“Cậu sẽ không giận Lam Minh chứ?” Lam đột nhiên hỏi Tiêu Bắc.

“Sẽ không, sao có thể chứ.” Tiêu Bắc cười cười, vỗ đầu Lam.

“Hần hận cha mình là có nguyên nhân !” Lam nói.

Tiêu Bắc nhìn hần, cười cười: “Tôi biết, cha hần hại chết mẹ hần, còn xem hần như thế thân mà bồi dưỡng, hần hận là phải !”

“Không chỉ vậy!” Lam nghiêm túc nói: “Cậu có biết không, vì để Lam Minh trở nên cường đại, cha hần dùng trăm phương ngàn kế tìm những thứ Lam Minh yêu quý, sau đó ngay trước mặt hần phá hủy tất cả! Mặc kệ đó là người, hay chỉ là một con vật nhỏ.”

Tiêu Bắc cả kinh, mở to hai mắt nhìn Lam, trong lòng tự nhủ trên đời này sao lại có thể có loại phụ thân biến thái như vậy!

“Lam Minh rất quan tâm cậu, sợ hần đánh chủ ý lên cậu nên mới tức giận.” Lam gác đầu lên thành bồn tắm: “Cậu đừng trách hần nổi giận với cậu.”

Tiêu Bắc chà râu cho hần, gật đầu: “Tôi biết rồi, cậu yên tâm đi.”

“Đúng rồi...” Tắm rửa xong, Tiêu Bắc đột nhiên nhớ tới một chuyện, hỏi: “Lam, vì sao cha Lam Minh nói với tôi hần luôn ở bên cạnh tôi?”

“Bởi vì trên người ta và Lam Minh có máu của hần!” Lam chần chờ một chút, thấp giọng trả lời: “Chúng ta vĩnh viễn đều thoát không khỏi không

chế của hắn... Trừ phi Lam Minh trở nên cường đại, cường đại đến mức có thể hoàn toàn thôn phệ cha hắn! Khi đó, Lam Minh mới thật sự trở thành kẻ đứng đầu chúng thần, mà cha hắn cũng vĩnh viễn biến mất! Đây chính là “tình yêu” hắn lưu cho chúng ta, vĩnh viễn không chia lìa.”

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 91

Tiêu Bắc cùng Cổ Lỗ Y tắm xong, túm Lam đang lười biếng nằm trong bồn tắm ra, dùng khăn tắm lau khô cho hẳn.

Lam có vẻ phẫn chấn, một thân long lân màu lam bóng loáng, thoải mái lượn lờ giữa không trung bay tới bay lui, trong miệng còn lẩm nhẩm quái điệu ai nghe cũng không hiểu. Cái đuôi nhẹ nhàng vung vẩy tạo ra mấy cơn gió nhẹ, thổi trúng Tiêu Bắc và Cổ Lỗ Y, cực kì thoải mái.

Tiêu Bắc mặc áo ngủ, nghiêng người nằm trên giường, đùa với Cổ Lỗ Y nằm ngửa phanh bụng trên giường.

Cổ Lỗ Y có vẻ rất sợ nhột, bị Tiêu Bắc chọt chọt mấy cái liền lật qua lật lại cười khanh khách, cái đuôi hất lên hất xuống.

Tiêu Bắc vừa trêu chọc nó vừa mở TV. Kênh tin tức vẫn còn đang đưa tin mấy vụ giết người vì tình. Kênh địa phương còn đặc biệt mở một chuyên đề, dạy những cặp tình nhân trẻ phải bao dung thế nào thế nào, còn mời chuyên gia tâm lý học tới giảng giải, phân tích những khía cạnh của tình yêu.

Tiêu Bắc nghe họ nói chuyện, vừa với lấy đĩa bò lúc lắc trên bàn đút cho Cổ Lỗ Y. Đang có chút buồn ngủ đột nhiên từ trong TV truyền ra một tiếng hét.

Tiêu Bắc giật mình, tâm nói buổi toạ đàm biến thành phim bộ từ hồi nào vậy? Ngẩng lên nhìn thì thấy camera lắc mạnh, hiện trường một mảnh hỗn

loạn, còn có người hô: “Có người chết, mau gọi xe cứu thương. Không được chụp hình chèn quảng cáo vào ngay.”

Tiêu Bắc mở to hai mắt nhìn trong màn hình TV một mảnh hỗn loạn, trong lòng tự nhủ chuyện gì vậy?

“Chết rồi!” Cổ Lão Y hình như thấy được cái gì, gặm thịt bò chỉ vào TV, thì thầm với Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc khẽ nhú mày: “Cưng nói cặp tình nhân được mời đến buổi tọa đàm đánh nhau, người nam đâm chết người nữ?”

Cổ Lão Y gật đầu.

Lúc này, cửa phòng mở ra, Lam Minh đi đến: “Còn chưa ngủ?”

“Lam Minh, anh coi tin tức chưa?”

“Tin tức gì?” Lam Minh đi tới xem, nhưng lúc này hình ảnh hỗn loạn đã biến thành quảng cáo.

Tiêu Bắc mở kênh khác, những kênh khác cũng không chiếu nữa, chỉ là một vài tiết mục thông thường.

“Hết chiếu rồi.” Tiêu Bắc buông điều khiển: “Lát nữa tôi lên mạng tìm thử, chắc chắn sẽ có người quay lại, oanh động như vậy mà.”

Đúng lúc này, điện thoại vang lên, Lam Minh bắt máy: “Cảnh Diệu Phong!”

Tiêu Bắc chạy tới nghe cùng.

“Đã xảy ra chuyện, mau đến đài truyền hình. Lại có người chết, lần này toàn bộ quá trình đều được đài truyền hình quay lại, có khả năng tìm được chút manh mối.”

“Tới ngay.” Lam Minh cúp điện thoại, kéo Tiêu Bắc đi: “Từ từ, tôi thay đồ đã!” Tiêu Bắc chạy về phía tủ quần áo. Lam Minh muốn nhìn lên, mon men tới gần tủ quần áo, đột nhiên ‘ba’ một tiếng... Cổ Lỗ Y ôm lấy mặt hắn.

“A!” Lam Minh khó khăn gỡ Cổ Lỗ Y xuống, Tiêu Bắc đã mặc quần vào bắt đầu cài áo nút sơ mi. Lam Minh then quá hoá giận, túm Cổ Lỗ Y đang đắc ý dào dạt thay đồ cho nó.

Sau khi thay xong, Lam Minh kéo Tiêu Bắc nhảy ra ngoài cửa sổ, ngồi trên lưng Sphinx đang chờ.

“Hai người cũng đi?” Tiêu Bắc hỏi.

“Bọn tôi cũng đi.” Hi Tắc Nhĩ cùng Bạch Lâu lấy tốc độ cực nhanh bay hai bên.

Sphinx nhanh chóng đuổi theo.

Mọi người tới gần đài truyền hình, Sphinx về trước, lưu lại mọi người đi vào toà nhà thu hình.

Xe cảnh sát vừa mới đến, Cảnh Diệu Phong Chính từ trong xe cảnh sát bước xuống, nhìn thấy mọi người thì đi tới cùng lên lầu.

Đến đại sảnh, khách quý cùng chuyên gia đều đang tập trung trong phòng nghỉ nhìn ra ngoài. Nhân viên nhà đài trấn an mọi người, sắp xếp không tệt. Thi thể nữ sinh nằm trên mặt đất, nam sinh quỳ một bên khóc to, mọi người ai cũng không dám lại gần cậu ta.

Cảnh Diệu Phong đi vào, đến cạnh nam sinh kia : “Đưa tay ra sau, tôi là cảnh sát.”

Nam sinh quay đầu lại, đáng thương nhìn Cảnh Diệu Phong: “Anh cảnh sát... Tôi, tôi không biết vừa nãy là sao, tôi chỉ cảm thấy đầu nóng lên, sau đó...”

“Đại đa số tội phạm giết người đều là vì nhất thời đầu óc nóng nảy.” Một phụ trách camera trong tổ quay phim đứng gần đó thấy vậy lạnh lùng buông một câu. Vừa nãy hẳn đã chứng kiến tất cả, hẳn cảm thấy nam sinh này quá độc ác, nữ sinh bị chết rất không đáng.

Hi Tắc Nhĩ cùng Bạch Lâu đi qua xem cảnh hẳn quay được, Tiêu Bắc thì cùng Lam Minh đứng cạnh Cảnh Diệu Phong, nghe nam sinh kia giải thích.

“Lúc đó cậu có cảm giác như thế nào?” Cảnh Diệu Phong hỏi.

“Tôi... kỳ thật trước đó chúng tôi không có mâu thuẫn, tôi chỉ đang thực tập ở đài truyền hình. Gần đây vụ án tình nhân giết nhau rất xôn xao nên đài truyền hình muốn mời chuyên gia tới để làm vài tiết mục, tăng tỉ lệ xem đài. Tôi xung phong nhận làm diễn viên ... Dù sao cũng là chỉ là đóng kịch!”

Mọi người nghe xong cũng lý giải được _ bây giờ đài truyền hình vì muốn tăng tỉ lệ xem đài nên làm vài tiết mục giả vờ quan tâm cũng không thiếu.

Tiêu Bắc hỏi cậu ta: “Vậy vì cái sao hai người lại cãi nhau?”

“Tôi cũng không biết, hình như chúng ta đang nói đến vấn đề nên nhường nhịn.” Nam sinh hai tay bị còng sau lưng lắc đầu: “Sau đó tôi cũng không biết vì sao đột nhiên nhìn cô ấy không vừa mắt. Sau đó hình như cô ấy nói với tôi nam nhân phải nhường nhịn nữ nhân nhiều một chút, sao lại nhỏ mọn như vậy? ! Tôi, tôi đột nhiên cảm thấy đầu nóng lên sau đó mắt khổng chế...”

Mọi người nghe vậy nhìn nhau _ chỉ vì chút chuyện như vậy mà nổi giận? Đây tuyệt đối không bình thường. Tính tình táo bạo mấy cũng không

thể chỉ vì một câu nói mà giết người, cho dù là phần tử bạo lực nhiều nhất cũng chỉ đánh người!

“Vì sao cậu lại mang dao theo?”

Một nhân viên cảnh sát đi tới hỏi chi tiết cụ thể.

Cảnh Diệu Phong cùng Tiêu Bắc Lam Minh đi qua một bên thương lượng.

“Thấy sao?” Lam Minh hỏi.

Cảnh Diệu Phong nghĩ nghĩ: “Có vẻ có thứ gì đó đột nhiên không chế ý thức của cậu ta nên mới mất kiểm soát, tốt nhất là có thể xem lúc ấy cậu ta nghĩ gì.” Nói đoạn nhìn Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc ngẩn người, hỏi: “Ý anh là để tôi nghe tiếng lòng của cậu ta?”

Cảnh Diệu Phong gật đầu.

Tiêu Bắc cảm thấy cũng không phải không thể, liền nói: “Cho tôi mượn con dao được không? Tôi nghĩ trên hung khí hẳn là còn lưu lại ý thức lúc đó của cậu ta.”

“Được.” Cảnh Diệu Phong gọi người đem hung khí tới đưa cho Tiêu Bắc. Tiêu Bắc đặt dao lên bàn, tay chạm vào cán dao, bắt đầu nghĩ đến chuyện xảy ra lúc đó.

Thông qua con dao, Tiêu Bắc chỉ cảm nhận được một mảnh hắc ám yên lặng, cái gì cũng không có, không biết là đã bị giấu đi hay là cái gì khác.

Nhưng dần dần Tiêu Bắc cảm giác được một loại bức bối khó hiểu, con dao này tựa hồ đang xao động, vô cùng bất an. Tiêu Bắc đột nhiên nhìn thấy từ trong bóng đêm một đôi mắt đột nhiên mở ra, hai con mắt thật to nhìn mình chăm chăm nói một câu: “Giết ả!”

...

“Bắc Bắc!”

Tiêu Bắc đang hoảng sợ, nghe thấy có người gọi mình liền giật mình tỉnh lại, vừa này giống như bị ai đó nhập vào.

“Thế nào?” Lam Minh hỏi.

Tiêu Bắc đem tình hình tả sơ lược.

“Con mắt?” Cảnh Diệu Phong trầm ngâm: “Xem ra là có người khổng chế, cậu có biết ánh mắt đó của kẻ nào không?”

“Tôi không thấy mặt, chỉ thấy một đôi mắt!” Tiêu Bắc có chút bất đắc dĩ lắc đầu, không thấy gì nữa, bắt quá ánh mắt rất cuồng bạo, rất dọa người.

“Chỉ có một đôi mắt sao?” Hi Tắc Nhĩ đi tới: “Là tử thần chú!”

“Tử thần chú?”

“Ừh.” Hi Tắc Nhĩ gật đầu: “Ta cũng biết.” Nói đoạn nhắm mắt lại...

Tiêu Bắc chần chờ một lát, đột nhiên cảm giác được mình lại tiến vào mảnh hắc ám kia, sau đó... trước mặt xuất hiện một đôi mắt, đây là mắt Hi Tắc Nhĩ. So với cặp mắt trờng to vừa rồi đẹp hơn nhiều, linh hoạt nháy mắt với Tiêu Bắc mấy cái, hỏi cậu: “Bắc Bắc, thấy ta không?”

“Thấy...” Tiêu Bắc gật đầu, sau đó trước mắt sáng lên, trở lại như cũ.

“Là nó!” Tiêu Bắc phục hồi tinh thần, nói với bọn Lam Minh: “Vừa này cũng là cảnh tượng này, nhưng nếu vậy thì người nọ là tử thần?”

“Tử thần có năng lực giết người, bắt quá người nọ hình như chỉ mượn danh tử thần hoặc là lúc hắn đang giết người thì bị tử thần bắt gặp.” Hi Tắc

Nhĩ nói: “Nói ví dụ, có một người xấu hại chết một người tốt, xui xẻo bị tử thần bắt gặp. Vậy thì sau đó người xấu sẽ bị xe đâm chết hoặc là mắc bệnh nặng đại loại vậy, những kỳ thật những chuyện đó đều do tử thần chú.”

“Nguyên lai ác giả ác báo là chỉ chuyện này.” Tiêu Bắc gật đầu: “Không sai.”

“Nhưng những người này hẳn là chưa từng làm chuyện xấu?” Bạch Lâu hỏi: “Đều chỉ là thanh niên thiếu nữ mười mấy tuổi, không có khả năng.”

“Không bình thường !” Hi Tắc Nhĩ nghiêm túc nói: “Tử thần không thể xui khiến người khác đi giết người! Phải biết rằng, giết người cũng đồng nghĩa tự giết bản thân! Chuyện này tuyệt đối trái với qui định của tử thần, chưa kể còn giết nhiều người như vậy, chắc chắn sẽ bị xử tử hình !”

“Tử thần còn có thể bị xử tử hình?” Tiêu Bắc khó hiểu.

“Đương nhiên có thể. Tử thần có thể giết tử thần. Pháp luật ở Địa ngục rất nghiêm khắc, nếu trái luật sẽ bị tất cả những tử thần khác đuổi giết.”

“Vì sao tử thần đó lại làm như vậy?” Tiêu Bắc có chút không rõ: “Trả thù xã hội sao?”

Lam Minh vỗ vai Tiêu Bắc: “Bắc Bắc, cậu suy nghĩ nhiều quá, tôi thấy nhân loại có biến thái, tử thần cũng có biến thái a.”

“Tử thần không phải nhân loại không có biến thái!” Hi Tắc Nhĩ híp mắt nói với Lam Minh: “Tên hung thủ này là ngoại lệ! Ta sẽ bảo Lucifer nghiêm trị hắn, hắn dám vũ nhục chức nghiệp tử thần!”

Mọi người nhìn nhau _ không hồ là người đứng đầu địa ngục tương lai, uy nghiêm ghê.

Tiêu Bắc bất giác xoa đầu Hi Tắc Nhĩ: “Tốt tốt.”

Hi Tắc Nhĩ lập tức dụ lại một chút.

“Tôi cảm thấy có lẽ không cần tìm.”

Lúc này, Bạch Lâu này giờ coi cảnh được thu lại đi tới. Hình ảnh trên camera được dừng lại, anh chỉ vào một người trên hình cho mọi người xem.

Bọn Tiêu Bắc đi qua, trên màn hình là một người đàn ông ngồi một góc thính phòng, hần nhắm mắt tựa hồ đang ngủ.

“Có cảnh hần mở mắt không?” Tiêu Bắc cảm thấy mi gian và hình dạng khái quát có chút giống.

Nhân viên camera đi tới tua lại.

“A!” Tiêu Bắc chỉ vào người nọ sau khi mở mắt nói: “Chính là hần, tôi nhớ ánh mắt của hần!”

“Đây là trước khi quay.” Nhân viên camera nhìn thời gian: “Sau khi hung án phát sinh hần cũng chỉ ngồi im giống như đang ngủ gật.”

Nhân viên camera không hiểu nhưng bọn Tiêu Bắc có thể minh bạch, thời điểm người này nhắm mắt cũng là lúc nam sinh kia giết người... Là hần động tay động chân!

“Hần là ai?” Cảnh Diệu Phong gọi đạo diễn, người làm phim và người phụ trách tới.

“Diễn viên tạm thời.” Đạo diễn nói: “Bọn tôi mượn mỗi người năm mươi đồng.”

Lam Minh nhướn mi: “Tiết mục của các người đúng là lừa gạt người xem.”

“Ách... hiệu quả là được.” Đạo diễn cười hắc hắc, cũng có chút xấu hổ.

“Có đăng ký không? Có biết tên hay nghề nghiệp gì không?”

“A... Cái này thì không có, chỗ bọn tôi đều là xong việc trả tiền. Bất quá bọn họ vẫn chưa đi, đều đang ở trong phòng nghỉ, tôi nghĩ chắc chắn cảnh sát sẽ muốn hỏi họ!” Đạo diễn dẫn mọi người đến phòng nghỉ.

Vào phòng nghỉ, đạo diễn lập tức há hốc.

Trên mặt đất một đám người la liệt, đều là những diễn viên tạm thời, còn có chuyên gia tâm lý học, bọn họ có vẻ chỉ bị ngất.

“Chạy rồi!” Hi Tắc Nhĩ chỉ cửa sổ mở toang.

“Nhưng chỗ này là tầng mười bảy mà!” Đạo diễn mở to hai mắt.

“Cho nên mới muốn đánh ngất những người khác để che mắt.” Cảnh Diệu Phong sờ cằm, nói với đạo diễn: “Tìm bác sĩ đến chữa cho họ.” Nói xong, mang mọi người đi.

“Hi Tắc Nhĩ, có thể tìm ra tử thần kia không? !”

“Khẳng định có thể !” Hi Tắc Nhĩ gật đầu: “Bất quá trước đó ta muốn đến Địa ngục tìm Lucifer. Tử thần vốn rất tuân lệnh, không có khả năng đột nhiên thay đổi, có thể đã xảy ra chuyện gì đó.”

“Địa ngục à.”

Tiêu Bắc đột nhiên cảm thấy hứng thú hỏi: “Hi Tắc Nhĩ... Địa ngục, nhân loại có thể đến không?”

“Chết là có thể đến .”

“Ách...” Tiêu Bắc nhú mày, có chút tiếc hận.

“Cậu muốn đi?” Lam Minh hỏi.

“Ừh.” Tiêu Bắc có chút không vui: “Tôi chưa đến đó bao giờ. Hoàng cung lần trước của Poseidon rất đẹp.”

Mọi người bật cười: “Người thường làm gì có ai đến rồi.”

“Bắc Bắc có thể đi.” Hi Tắc Nhĩ nói: ” Anh không phải nhân loại bình thường, ở đâu cũng có thể đi.”

“Thật không?” Tiêu Bắc giương mắt nhìn Lam Minh, ánh mắt kia ai mà nữ cự tuyệt.

“Vậy thì đi thôi, dù sao cũng lâu rồi tôi không gặp Lucifer .” Lam Minh phất tay với Hi Tắc Nhĩ, ý nói _ mở cửa!

Mọi người bước vào thang máy, Hi Tắc Nhĩ lấy lưới hái ra, hỏi Bạch Lâu cùng Cảnh Diệu Phong: “Hai người cũng đi?”

Hai người nghĩ nghĩ, gật đầu, bởi vậy tất cả mọi người cùng đi. Hi Tắc Nhĩ đơn giản mở cửa ngay trong thang máy... Mọi người lập tức rơi xuống.

Có kinh nghiệm lần trước gặp Poseidon, lần này Tiêu Bắc cũng không luống cuống, phỏng chừng cứ rơi xuống một lúc sau đó sẽ dừng lại.

Quả nhiên, cũng không biết mất bao lâu, tốc độ rơi xuống bắt đầu từ từ giảm dần, cuối cùng dừng lại. Mọi người vững vàng đặt chân xuống đất.

Mọi người rơi xuống một không gian kín mít, trước mắt xuất hiện một cánh cửa lớn màu đen, trên cửa khắc đầy hoa văn phong cách Baroque cổ quái.

“Thăm mỹ của Lucifer vẫn tệ hại như vậy.” Lam Minh bĩu môi.

“Bắc Bắc, ta dẫn ngươi đi thăm Địa ngục.” Hi Tắc Nhĩ nhiệt tình mời Tiêu Bắc.

“Được.” Tiêu Bắc rất phấn khích, mở ba lô tìm máy ảnh kỹ thuật số. Cổ Lỗ Y ngáp một cái bay ra, ngồi lên vai Tiêu Bắc dụi mắt _ buồn ngủ.

Lam Minh thừa dịp nó không chú ý, giật đuôi nó.

“Cô” Cổ Lỗ Y giật mình trốn vào ngực Tiêu Bắc, bất mãn nhìn Lam Minh.

Tiêu Bắc cũng trừng Lam Minh _ anh bao nhiêu tuổi mà còn bắt nạt nó!

Lam Minh cười cười: “Tiêu Bắc, dẫn theo Cổ Lỗ Y đi tham quan Địa ngục có thể ăn cơm miễn phí đó, nói không chừng còn có thể miễn phí lấy một tặng một.”

“Tại sao?” Tiêu Bắc không hiểu.

“Ừh, không sai.” Hi Tắc Nhĩ cũng gật đầu: “Bởi vì Cổ Lỗ Y là bạch long, bạch long ở Địa ngục được hưởng lễ ngộ cao nhất, cả Địa ngục đều do tổ tiên của nó chống đỡ. Lát nữa tốt nhất không nên để Lucifer gặp nó, nếu không hẳn sẽ động kinh đó.”

“Động kinh?” Tiêu Bắc khó hiểu, Cổ Lỗ Y cũng oai quá ha.

Hi Tắc Nhĩ đi tới trước cửa Địa ngục, hai mắt nhìn vào cửa. Trên cửa xuất hiện thiết bị quét võng mạc, sau khi xác nhận thân phận cửa chính mở ra, đằng sau là một thang máy.

Tiêu Bắc nhìn mọi người.

Lam Minh cười khan hai tiếng: “U, quét võng mạc à! Mấy năm nay Lucifer cũng rất cập nhật thời thế đi.”

Đi vào thang máy, lại rơi xuống. Tiêu Bắc đột nhiên có chút suy nghĩ cứ vậy mãi xuống tiếp có khi nào sẽ đến trung tâm trái đất luôn không?

Đang miên man suy nghĩ, cửa chính ầm ầm mở ra...

Cảm tượng hiện ra trước mặt làm Tiêu Bắc trợn mắt há hốc... bọn họ đang đứng trên một sườn núi, trước mặt là một toà thành thật lớn.

Khắp thành được thắp đèn sáng trưng, ngựa xe như nước, trên đầu là bầu trời đầy sao, căn bản chính là một toà thành về đêm! Đương nhiên, toà thành này có chút hơi hướm khoa học viễn tưởng, còn có tàu phi hành vân vân.

Bốn phía thành phố mênh mông này có vài thứ đặc biệt nổi bật, những cây trụ màu trắng vươn thẳng về phía chân trời, có chút giống xương sườn...

“Là nó?” Tiêu Bắc hỏi Hi Tắc Nhĩ.

Hi Tắc Nhĩ gật đầu: “Không sai, xương bạch long chống đỡ Địa ngục.” Nói xong, dẫn bọn Tiêu Bắc xuống.

“Này.” Tiêu Bắc giữ chặt Lam Minh: “Người đã chết đều đến nơi này sống tiếp à?”

“Ừh, sống trên nhân thế cả đời, sau khi chết thì đến sống ở Địa ngục cả đời, sống hết lại đến nhân thế sống cả đời, cứ vậy mà tuần hoàn.” Bạch Lâu nói: “Chỉ là khi rời khỏi Địa ngục thì sẽ mất đi trí nhớ, giống như bắt đầu lại.”

” Vậy sao...” Tiêu Bắc cảm thấy thần kỳ.

“Lucifer ở trong hoàng cung.” Sau khi Hi Tắc Nhĩ vào thành thì một cỗ xe ngựa màu đen dùng ngựa đen để kéo dừng trước mặt nó.

Một thân ảnh nho nhỏ màu đen nhảy xuống, hành lễ với Hi Tắc Nhĩ: “Thiếu gia, ngài đã về rồi.”

“Cậu có nhà không?”

“Có, bệ hạ đang ở trong hoàng cung... A!” Hắc ngẩng đầu nhìn thấy Lam Minh, mừng rỡ: “A! Lam Minh điện hạ!”

Lam Minh nhú mày nhìn hắc một cái hắc: “Tạp Mậu, ngươi vẫn còn làm quản gia cho Lucifer?”

“Lam Minh điện hạ đã lâu không gặp.” Kẻ gọi Tạp Mậu Cái có vẻ vô cùng cao hứng, nhanh chóng mời mọi người lên xe. Lúc nhìn thấy Tiêu Bắc hắc lại hít một hơi, nhìn thấy Cổ Lỗ Y, tiếp tục hít một hơi nữa, tựa hồ lớn tuổi rồi nên kích thích phổi cũng lớn theo.

Tạp Mậu vừa đóng cửa vừa hô to với gã đánh xe: “Mau! Mau trở lại hoàng cung, có khách quý đến, bệ hạ nhất định sẽ rất vui!”

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 92

Tiêu Bắc ngồi trong xe ngựa, vén màn nhìn ra ngoài... Quả nhiên, xe ngựa này cũng biết bay.

Cảm giác đi lại giữa trời thật rất kỳ diệu, mặt khác, Tiêu Bắc nhìn thấy xung quanh cũng có không ít xe ngựa có thể bay, thậm chí là người đi đường.

Có rất nhiều tử thần trực tiếp mọc cánh bay, có vài người thì cười thú có cánh. Tiêu Bắc phát hiện một chuyện kỳ quái, ở đây có thật nhiều thứ biết bay, vừa nãy cậu còn thấy một con mèo đang bay.

“Hi Tắc Nhĩ, vì sao tất cả mọi người đều mọc cánh?” Tiêu Bắc khiêm tốn hỏi Hi Tắc Nhĩ.

“Là vì Địa ngục ở trong lòng đất, muốn tới chỗ đất bằng thì phải thông qua phi hành nên tất cả mọi người đều mọc cánh.” Hi Tắc Nhĩ trả lời.

“A!” Tiêu Bắc bừng tỉnh đại ngộ: “Đúng rồi, thiên sứ trên trời không có đất, nên cũng mọc cánh để bay!”(khúc này chém nhé)

“Bắc Bắc người thật thông minh, hiểu một suy một ra ba!” Hi Tắc Nhĩ vỗ tay.

Tiêu Bắc cười tủm tỉm, nhưng nghĩ lại lại cảm thấy không đúng _ vậy lúc tham quan Địa ngục hay Thiên đường phải làm sao bây giờ?

Đang nghi hoặc, chợt nghe Lam Minh “Phốc” một tiếng cười lẫn, chỉ vào Tiêu Bắc: “Tin thật kìa, còn một suy ra ba... Ha ha!”

Tiêu Bắc quay lại nhìn Hi Tắc Nhĩ thì thấy Hi Tắc Nhĩ bịt miệng nhin cười, Bạch Lâu cùng Cảnh Diệu Phong đều có chút bất đắc dĩ nhìn Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc lập tức ý thức được _ lại bị gạt, mình lại lại bị gạt, bây giờ ngay cả Hi Tắc Nhĩ cũng biết lừa mình... Ngàn phòng vạn phòng ngày phòng đêm phòng, mà không nghĩ tới tên tiểu ngu ngốc Hi Tắc Nhĩ cũng phải phòng!

Tiêu Bắc buồn bực xích lại cửa sổ tiếp tục ngắm cảnh, không thềm nói nữa. Cổ Lỗ Y ngồi trên vai vỗ nhẹ đầu cậu, an ủi _ Bắc Bắc, người phải kiên cường!

...

Xe ngựa bay thật lâu, phía trước xuất hiện một hoàng cung cự lớn. Cả hoàng cung được phủ một màu trắng như tuyết, từ xa nhìn lại vô cùng uy nghiêm hùng vĩ, còn có hai cái sừng rồng cao chọc trời .

“Đây là đầu bạch long sao?” Tiêu Bắc hỏi, nhìn quanh, cuối cùng vẫn quyết định hỏi Bạch Lâu.

Hi Tắc Nhĩ cướp lời gạt đầu: “Đúng đó, Bắc Bắc.”

Tiêu Bắc híp mắt nhìn nó, tỏ vẻ không tín nhiệm.

Hi Tắc Nhĩ vội nói: “Lần sau ta không lừa ngươi nữa! Vừa nãy là nói giỡn, quý tộc không được gạt người, người đừng méc Lucifer ta gạt người nha.”

Tiêu Bắc nhướn mi, gật đầu, nội tâm an ủi _ Hi Tắc Nhĩ quả nhiên là trẻ ngoan, không nên cho nó lại gần bọn Lam Minh Khế Liêu nữa. Ở với bọn họ thì dù có đáng yêu đến mấy cũng đều trở nên tồi tệ! Nghĩ tới đây liền quay qua trừng Lam Minh.

Lam Minh tỏ vẻ vô tội _ tôi có làm gì đâu.(TK: anh có làm gì đâu =.= cả lũ trẻ con ngoan ngoãn trở nên hư hỏng là tại anh đấy)

Xe ngựa dừng trước cửa hoàng cung, Táp Mậu nhảy xuống mở cửa xe cho mọi người.

Xuống xe, ngẩng đầu nhìn, Tiêu Bắc thấy rằng bạch long được dùng làm cột trụ hành lang, hoàng cung của Địa ngục giống như dùng cẩm thạch xây lên, trắng thiếp nha...

“Thế nào?” Hi Tắc Nhĩ hỏi mọi người, có chút tự hào _ cái này là kiến trúc đẹp nhất Địa ngục đó.

Lam Minh nhún vai: ” Thẩm mỹ của Lucifer thay đổi rồi.”

“A, vốn là muốn sơn đủ màu, nhưng là Lucifer không chịu cho người khác đụng vào xương cốt bạch long, cho nên...”

Mọi người âm thầm cảm thấy may mắn gật đầu, trong lòng tự nhủ _ cũng may.

“Ta nói mà.” Lam Minh bĩu môi: “Thẩm mỹ bi kịch của Lucifer sao có thể tạo ra nơi đẹp như này.”

“Lam Minh... nhiều năm không gặp mà người vẫn thích nói xấu sau lưng ta?”

Đúng lúc này, Tiêu Bắc chợt nghe từ giữa không trung truyền đến một giọng nói hoa hoa lệ lệ, không biết vì sao nghe giọng điệu nói chuyện của

người này, Tiêu Bắc cảm thấy... Ái chà! Cảm giác rất quý khí nha.

Lam Minh híp mắt ghé vào tai cậu nói: “Đừng ôm hy vọng quá lớn, nghĩ đến thẩm mỹ của hắc đi!”

Tiêu Bắc nghiêm túc nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng đúng, đừng đem Lucifer tưởng tượng quá hoàn mỹ, vạn nhất lát nữa thấy rất bình thường lại tránh không được thất vọng.

Bước vào hoàng cung là một hành lang thật lớn thật dài. Mọi người đi vào, Cổ Lỗ Y bay tới bay lui, Hi Tắc Nhĩ đột nhiên nhớ tới: “A, đúng rồi, Cổ Lỗ Y trốn đi, đừng để Lucifer nhìn thấy người!”

Tiêu Bắc vội bắt Cổ Lỗ Y lại, nhét vào ba lô. Cổ Lỗ Y khoanh tay bất mãn, Tiêu Bắc bảo nó đừng lên tiếng, kéo khoá lên .

Ngẩng đầu thì thấy Lam Minh đang nhìn mình.

“Sao vậy?” Tiêu Bắc khó hiểu.

“Không có gì.” Lam Minh tựa hồ muốn nói lại thôi, xoay mặt nhìn nơi khác.

Tiêu Bắc buồn bực, Lam Minh có tâm sự à? Không hiểu sao lại nghĩ những lời lúc trước Lam đã nói với mình, Lam Minh là vì rất sợ cha hắc tranh giành mình với hắc nên mới trở nên cáu kỉnh. Chẳng lẽ lần này cũng là...

“Hồi trước anh rất thân với Lucifer à?”

Lam Minh trầm mặc không nói.

“Hắc cũng thích giành đồ của anh?” Tiêu Bắc cười tủm tỉm nói: “Tôi không phải người muốn cướp có thể cướp, ai quan trọng ai không tôi tự biết!”

Lam Minh sững sờ, lập tức nhú mày nhìn vai mình: “Nhiều chuyện!”

Tiêu Bắc thấy trên vai Lam Minh xẹt qua một cái đuôi màu lam, xem ra là Lam vừa chạy trốn sang bên kia. Tiêu Bắc chớp mắt mấy cái, đột nhiên nghĩ đến chuyện không biết Lam có từng chạy đến mấy chỗ mẫn cảm không...

“Đang nghĩ tới chuyện gì?” Lam Minh hỏi một câu chặt đứt suy nghĩ của Tiêu Bắc: “Mặt hồng như vậy?”

“Không có...” Tiêu Bắc đưa tay sờ mặt, tim đập nhanh quá nha, có tật giật mình .

“Ha ha...”

Lúc này, lại nghe tiếng Lucifer vang lên.

“Lam Minh, cậu ta thật đáng yêu.”

Lam Minh tỏ vẻ coi thường, Tiêu Bắc thì nhìn chung quanh _ Lucifer nhìn từ đâu vậy? Trong hoàng cung có gắn camera theo dõi?

“Là Địa ngục chi mắt!” Hi Tắc Nhĩ giải thích cho Tiêu Bắc: “Có thể nhìn thấy mọi ngõ ngách của Địa ngục, đương nhiên cũng có thể nhìn thấu nội tâm những ai đang ở địa ngục, cho nên trong Địa ngục nói dối là hoàn toàn vô ích. Mỗi tử thần đều có Địa ngục chi mắt, chỉ là khả năng của mắt biến hoá theo năng lực và cấp bậc.”

“Nói vậy con mắt không chế người giết người kia... cũng là Địa ngục chi mắt?” Cảnh Diệu Phong hỏi Hi Tắc Nhĩ.

” Đúng vậy!” Hi Tắc Nhĩ gật đầu.

“Như vậy sao...” Tiêu Bắc càng khẩn trương, đừng nói vừa rồi mình nghĩ gì Lucifer đều biết?

“Ừh, biết.”

Giọng nói Lucifer vang lên, Tiêu Bắc cả kinh, mặt đỏ bừng _ hạo dọa người.

“Hắn không biết đâu.” Lam Minh thở dài, nói với Tiêu Bắc: “Ai cũng không thể nghe được ý thức của cậu, rất khó. Hắn bắt quá chỉ là một lão Hồ Ly, dựa vào nét mặt của cậu mà đoán thôi.”

Tiêu Bắc nhẹ nhàng thở ra, trong lòng tự nhủ _ Lucifer thật giỏi hoạt, nhưng cũng rất thú vị .

Hi Tắc Nhĩ xin lỗi Tiêu Bắc: “Bắc Bắc, người đừng để ý nha, hắn là cái dạng này đó, thích trêu chọc người khác, bắt quá tâm địa không xấu. Hắn chỉ là ý vào mình cường đại hoàn toàn không có nhược điểm nên không ai có thể làm gì hắn thôi.”

“Cũng chưa chắc.” Lam Minh thấy Tiêu Bắc có chút tức giận, liền quyết định giúp cậu báo thù. Thò tay mở khoá balo của Tiêu Bắc.

Cổ Lỗ Y lập tức thò đầu ra, hiếu kỳ hết nhìn đông tới nhìn tây.

Đồng thời, mọi người nghe thấy một tiếng hít thật sâu: “Bạch long...”

Lam Minh chợt Cổ Lỗ Y, hỏi nó: “Cổ Lỗ Y, người yêu ai nhất?”

“Bắc Bắc!”

Cổ Lỗ Y vẫy cánh bay ra, ngồi trên vai Tiêu Bắc, cọ cọ.

“Nhưng có một tên gọi là Lucifer muốn khi dễ Bắc Bắc nha.”

Cổ Lỗ Y nheo mắt, sau đó nhìn xung quanh, tư thế như là muốn tìm Lucifer sau đó báo thù cho Bắc Bắc.

Tiêu Bắc có chút bất đắc dĩ nhìn Lam Minh _ như vậy có thể chọc tức Lucifer à? Cảm giác có chút trẻ con.

Nhưng mà...

Đột nhiên mọi người nghe thấy Lucifer thất vọng nói một tiếng: “Tức chết ta...”

Mọi người nín cười _ Ma vương này cũng rất thẳng thắn đó chứ.

“Tên Cổ Lỗ Y sao...” Lucifer thì thầm nói: “Giống hệt khi hăn còn bé, thật đáng yêu.”

Cổ Lỗ Y lắc đầu, nhìn Lam Minh _ không giống người xấu nha!

Khóe miệng Lam Minh khẽ nhếch, tựa hồ vô cùng vui vẻ, cũng không biết là do thành công chọc tức Lucifer, hay là vì câu nói ai quan trọng ai không tự biết kia của Tiêu Bắc.

Đi qua rất nhiều cánh cửa, Tiêu Bắc chỉ thấy những bức điêu khắc tinh xảo, bối cảnh u ám cùng vách tường thuần trắng... Hoàn toàn không có chút gì đáng sợ như trong tưởng tượng.

Rốt cục, mọi người đến trước cánh cửa cuối cùng, Tạt Mâu nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Cánh cửa này rất lớn, sau một trận tiếng kéo kẹt thật lâu mới hoàn toàn mở ra. Hiện lên trước mắt mọi người chính là một không gian màu đen cực lớn, bốn phía treo rèm tơ lụa màu đen trải dài trên mặt đất, vây kín gian phòng, đem tất cả cửa sổ ngăn lại.

Chính giữa đại sảnh trống rỗng là một bậc thang màu trắng thật dài.

Bậc thang hướng thẳng lên, Tiêu Bắc nhìn liếc qua. Cũng không phải là quá cao, chỉ là hơi dài, hình dáng có chút giống một con bạch long.

Tiêu Bắc có chút cảm khái _ Lucifer tựa hồ rất nhớ bạch long đã từng làm bạn với hắn.

Cổ Lỗ Y nằm trên lưng lưng Tiêu Bắc, hiếu kỳ nhìn phía trước.

Trên bậc thang cuối cùng, có một chiếc ghế rất cao. Một người áo đen ngồi trên đó, mặc dù khoảng cách rất xa nhưng Tiêu Bắc vẫn có thể thấy rõ có người ngồi đang trên ngai vua. Hắn tùy ý ngồi ở đó, gác chân, một tay chống cằm, nhìn động tác đã biết lúc này hắn đang cảm thấy rất hứng thú nhìn mọi người.

“Hi Tắc Nhĩ, trên nhân thế vui không?” Lucifer cười nhẹ hỏi, giọng nói hoa lệ vang lên: “Ta nghe nói người học được rất nhiều, còn quen thêm nhiều bằng hữu.”

“Ừh.” Hi Tắc Nhĩ gật đầu: “Ta mỗi ngày đều rất vui vẻ.”

Tiêu Bắc nhìn quanh, phát hiện không có có bất kỳ gì để giải trí, ngay cả một quyển sách cũng không có, nhỏ giọng hỏi Lam Minh: “Lam Minh, hắn lúc nào cũng ngồi ở đó à, không buồn sao?”

“Ta ngồi ở đây chỉ là đây là nơi oai nhất.” Lucifer nghe thấy Tiêu Bắc nói vậy, cười cười trả lời cậu: “Bởi vì ta biết Lam Minh muốn tới nên mới ngồi đây, không thể thua hắn.”

Lam Minh nhú mày, cười lắc đầu.

Cổ Lỗ Y hết bay sang trái lại bay sang phải Tiêu Bắc, tựa hồ cảm thấy rất nhàm chán.

“Nó thật đáng yêu.” Lucifer ngửa mặt bắt đầu hồi tưởng: “Đám long bảo bảo hồi nhỏ đều thật ngoan a.”

“Nếu người thích rồng như vậy thì có thể nuôi mà.” Hi Tắc Nhĩ nói: “Long Tước đang giữ mấy đứa, nếu người muốn thì có thể nói với hắn. Ta coi rồi, đứa nào cũng rất rất đáng yêu rất khỏe mạnh.”

Lucifer bật cười, khẽ lắc đầu: “Không được... Có nhiều thứ mất đi chính là mất đi, không thể thay thế.”

Tiêu Bắc cũng thay Lucifer tiếc nuối _ thay vì muốn vật thay thế thì không bằng giữ lại một phần hồi ức vẫn tốt hơn.

“Các người tìm ta có chuyện gì?” Lucifer cười hỏi: “Đừng nói là theo Hi Tắc Nhĩ về thăm người thân nha?”

“Là vậy, có một tử thần đã giết rất nhiều người.” Hi Tắc Nhĩ trả lời.

“Cái gì?” Lucifer nhú mày, tựa hồ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, lắc đầu: “Không ai nói cho ta biết chuyện này.” Nhìn Tạp Mậu: “Có loại chuyện này?”

Tạp Mậu cũng là vẻ mặt mờ mịt, lắc đầu: “Không biết, công việc mỗi ngày của tử thần đều phải đăng ký và khớp với ghi chép trên sổ tử thần, nếu có sai lệch gì, hắn là sẽ có báo cáo.”

“Các người có chứng cứ gì không?”

Hi Tắc Nhĩ đem chuyện đã xảy ra kể cho Lucifer, cũng đưa camera cho hắn.

Lucifer đang ở xa chậm rãi khoát tay, camera tự động bay đi. Hắn cầm lấy kiểm tra, cũng chú ý tới người nọ, liền hỏi Tạp Mậu: “Biết hắn không?”

Tạp Mậu lấy sổ tử thần ra so, sổ điện tử ghi nhận tướng mạo sau đó tự động tìm kiếm.

Bọn Tiêu Bắc đứng khá xa, hoàn toàn không nhìn thấy dung mạo Lucifer, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy ngũ quan hắc rất nét, làn da cũng khá trắng.

“Tử thần này tên là Carlos.” Táp Mậu tìm thấy người, bắt đầu kiểm tra công việc hàng ngày của hắn, nhưng mới liếc mắt...

“A!” Táp Mậu sợ hãi kêu một tiếng: “Đăng kí của hắn ở trong trạng thái không thể, còn có hắn là tử thần bị phế trừ, đã vượt ngục!”

“Hm?” Lucifer nhíu mày.

“Cái gì gọi là không thể?” Tiêu Bắc hỏi Hi Tắc Nhĩ.

Sắc mặt Hi Tắc Nhĩ cũng vô cùng nghiêm trọng: “Chính là chỉ tử thần không có đăng ký. Công việc mỗi ngày của tử thần đều phải đăng kí, nếu như không đăng ký thì tính là ngoài thể! Đương nhiên, nếu như tử thần bị giam vào ngục hoặc chết, đăng kí của tử thần cũng sẽ ở trạng thái ngoài thể, đây là rất chuyện rất nghiêm trọng!”

Tiêu Bắc cùng Lam Minh liếc nhau một cái thì minh bạch, nói đơn giản một chút, Carlos đi làm không đăng kí.

“Bệ hạ, hắn ở trạng thái ngoài thể lâu rồi! Ít nhất cũng nửa tháng.”

“Tuyệt không có khả năng này!” Lucifer cầm sổ tử thần tới, liếc một cái, vung chân đá Táp Mậu: “Hắn là ai phụ trách, ta không tin có một tử thần không nhiệm vụ không đăng cấp mà dám lang thang trên nhân giới! Đem sếp của hắn gọi tới đây cho ta!”

“Dạ.” Táp Mậu từ trên bậc thang ngã xuống, lao ra cửa. Không lâu sau lại thấy hắn chạy về hô to: “Không tốt rồi bệ hạ, hắn là thuộc hạ của Lạp Tắc tướng quân!”

“A...” Lucifer tựa hồ là minh bạch: “Nguyên lai là đều cá lọt lưới.”

“Lạp Tắc tướng quân là ai?” Lam Minh không hiểu.

“Hắn là tướng quân làm phản, trước kia quản hạt hơn một ngàn danh tử thần, nhưng hắn cấu kết yêu ma giết hại nhân loại nên bị phán quyết tử hình!”

Tiêu Bắc gật đầu, thì ra là thế.

“Chuyện này ta sẽ phụ trách.” Lucifer nói với bọn Lam Minh cùng Tiêu Bắc: “Đây là trách nhiệm của Địa ngục, có thể có vài linh hồn đã đầu thai nên toàn bộ người chết trong những án kiện không thể đảo ngược nhưng những người chết gần đây, ta sẽ lập tức làm linh hồn của họ một lần nữa trở lại thân thể, hồi sinh.”

“Có thể chết mà sống lại sao? Vậy thì tốt quá!” Tiêu Bắc cao hứng.

“Chuyện này tạm thời nói đến đây.” Lucifer đứng lên, áo choàng màu đen sau lưng bị hắn nhẹ nhàng vung lên: “Lần sau bàn lại, ta cần nghiêm túc chỉnh đốn nhân viên một chút.” Nói xong, thoáng cái biến mất.

“Không thể tưởng được Địa ngục cũng có sơ hở.” Hi Tắc Nhĩ nói với Cảnh Diệu Phong: “Bất quá đừng lo, Lucifer đã đáp ứng thì đảm bảo rất nhiều người đều có thể hồi sinh, đến lúc đó, hắn nhất định sẽ xử lý sạch sẽ những chuyện còn lại.”

Cảnh Diệu Phong dĩ nhiên hoàn toàn tin tưởng lời hứa của Ma vương.

Công sự xong xuôi, mọi người có vẻ thoải mái hẳn lên. Hi Tắc Nhĩ mang bọn Tiêu Bắc đi tham quan cung điện của mình, còn tranh thủ du ngoạn Địa ngục một phen.

Dưới Địa ngục cơ hồ cái gì cũng có, điều kiện sinh hoạt so với bên ngoài tốt hơn rất nhiều, còn rất sạch sẽ.

Sau một đêm chơi thả ga, mọi người cáo biệt bạn bè mới quen ở Địa ngục, hứa có rảnh lại đến, sau đó dùng xe ngựa lên mặt đất, trở lại EX.

Lúc này, trời vừa sáng, vừa tới cửa biệt thự thì thấy năm con sói con nằm dài trước cửa, nghiêng đầu ngóng mọi người. Thấy mọi người vừa về lập tức ngao ô ngao ô kêu lớn thông báo cho người trong nhà.

Cảnh Diệu Phong cùng Lam Minh khẽ liếc nhau_ có khả năng Khế Liêu đã tra được gì đó.

Vào EX, Khế Liêu, Sphinx, còn có Long Tước đang vây quanh bàn nghiên cứu một bản vẽ.

“Đã trở lại?” Long Tước ngẩng đầu: “Giải quyết xong chưa?”

“Giải quyết xong rồi.” Lam Minh gật đầu: “Các người đang làm gì vậy?”

” À!” Long Tước có chút hưng phấn cũng có chút khẩn trương: “Khế Liêu và Đào Tù vừa mới trộm được một ít thứ từ toà nhà của Diêu Chính Thành, mặc dù không có văn kiện liên quan đến lão Dương, nhưng Khế Liêu lạc đường nên đánh bậy đánh bạ tìm được ít tư liệu rất hữu dụng!”

Mọi người nhin cười tới cạnh Khế Liêu, Khế Liêu không hổ là lang, đi tới đâu lạc tới đó!

“Đây là cái gì?” Bạch Lâu cảm giác hơi hoa mắt cầm bản vẽ lên, cẩn thận nghiên cứu.

“Ta cảm thấy Diêu Chính Thành muốn triệu tập nhiều yêu ma quỷ quái như vậy, có khả năng chính là vì vật này!” Long Tước hướng Lam Minh cười: “Cái này gọi là đặc lai toàn bất phí công phu!”

“Ừh.” Lam Minh cười lạnh một tiếng: “Xem ra lời lão quý đó cũng không hoàn toàn sai, trên thuyền quả thực có thứ chúng ta muốn.”

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 93

“Vũ dạ tập!” Tiêu Bắc cầm tài liệu lên, nhìn xấp ảnh được kẹp trong tài liệu, trên hình hiển nhiên là một ít vật phẩm đấu giá. Vào đêm khai mạc của hành trình trên thuyền sẽ cử hành một buổi tiệc đấu giá, mà trong số những vật phẩm đấu giá chính là một quyển Vũ dạ tập.

Tiêu Bắc đối với hình dạng của Vũ dạ tập rất quen thuộc, trên tay cậu đã có vài cuốn. Mỗi một cuốn Vũ dạ tập cơ bản đều giống nhau, chỉ là trang trí quyển trục và dây cột có chút bất đồng... Cái này hình như là đồ thật.

“Không chỉ có Vũ dạ tập.” Bạch Lâu chỉ vào những món đấu giá phẩm khác nói: “Còn có ác ma chi thư, vong linh thư, chiêu hồn dẫn... Nếu như những món đấu giá này đều là đồ thật thì sẽ có vô số ác ma muốn lên du thuyền.”

“Chỉ là vì sao Diêu Chính Thành lại muốn triệu tập yêu ma... Hẳn không sợ trên thuyền xảy ra đại loạn sao?” Phong Tiểu Vũ không hiểu.

“Nhìn kĩ coi những bảo bối đó được để ở đâu.” Khế Liêu chỉ chỉ ảnh.

Tiểu Vũ cùng Tiêu Bắc dí sát mặt vào nhìn thì thấy toàn bộ đều được đặt trong những chiếc hộp thủy tinh tinh xảo.

“Hộp?” Tiêu Bắc xem mọi người: “Hộp này thì sao?”

“Cái này không phải hộp bình thường.” Lam Minh giải thích cho cậu: “Là ma rương, ma rương là vật phẩm thuộc về đại ác ma, mỗi ma rương

đều cần một mật mã hoặc một chìa khóa riêng mới có thể mở ra. Nếu như không có những thứ đó thì chỉ có thể dùng ma lực chùy đập nát nó ra.”(nôm na là ‘búa phép’)

“Ma lực chùy?” Tiêu Bắc nghe tên cảm thấy hần là thứ gì đó rất thú vị, liền hỏi: “Là búa à?”

“Ma lực chùy cần tề tụ ma lực của cả trăm hoặc là cả ngàn ác ma mới có thể hình thành... Lợi dụng hấp ma thạch, hút lấy toàn bộ linh lực cùng ma lực của ác ma cấp thấp, chuyển hóa thành chùy.” Cảnh Diệu Phong nói, lắc đầu: “Nhưng tất cả những ác ma bị hút ma lực cùng linh lực đều sẽ chết.”

“A? !” Tiêu Bắc khẩn trương: “Vậy các anh đừng đi!”

“Hấp ma thạch không ảnh hưởng đến chúng ta, yên tâm đi.” Lam Minh vỗ vỗ Tiêu Bắc: “Đối với phần lớn Thần Ma có suy nghĩ đều không hiệu quả, chỉ có loại ác ma vô thức, hoặc là ác ma cấp thấp mới có hiệu quả!”

“Vô luận ra sao lần này xem ra Diêu Chính Thành đã đổ hết cả vốn liếng ra rồi.” Long Tước xếp lại tư liệu: “Kẻ này đã tâm bừa bừa rất nguy hiểm.”

“Chúng ta có nên đi không?” Tiêu Bắc hỏi: “Nếu có Vũ Dạ Tập thật thì cũng đáng để mạo hiểm, ít ra vẫn tốt hơn rơi vào tay đám yêu ma quỷ quái không rõ lai lịch.”

“Đúng vậy, có liên quan đến Vũ Dạ Tập, huống chi trốn được mừng một cũng không trốn được 15.” Long Tước nhướn mi: “Hơn nữa, nếu là trên biển chúng ta chưa chắc sẽ thua, bởi vì có một trợ giúp cực mạnh!”

” Trợ giúp cực mạnh?” mọi người mờ mịt nhìn hần.

“A!” Hi Tắc Nhĩ đột nhiên vỗ tay: “Poseidon!”

“Đúng rồi.” Bạch Lô cũng hiểu ra: “Nếu đánh nhau trên biển, chúng ta có Hải Thần hỗ trợ, không lý nào không thắng !”

“Ta đi liên lạc với Poseidon, hỏi xem hắn có rảnh không.” Hi Tắc Nhĩ chạy đi mở máy tính.

Tiêu Bắc khó hiểu: “Hi Tắc Nhĩ, cậu dùng máy tính liên lạc với Poseidon kiểu nào?”

“Lên QQ á, lúc này chắc hắn đang on.”(Trangki : Té ghế)

Poseidon on QQ...

Mọi người bị tin tức sét đánh này làm cho kinh hãi, có cảm giác ánh mắt của mình hiện lên hình nhang muỗi... hiểu kỳ chạy tới xem danh sách bạn bè trên QQ của Hi Tắc Nhĩ, chỉ thấy danh sách đang On có:

Poseidon, Lucifer, Rafael, Michael, Murat, Athéna, Medusa...(Cc: lay hồn)

“A...”

Hít sâu một hơi, quả nhiên người nào cũng đang on. Mọi người tự nhủ đừng có bị mấy cái tên đó lừa, đằng sau đồng nickname hoa lệ đó ai biết là thật hay giả...

“Poseidon không biết chuyện này.” Hi Tắc Nhĩ vừa gõ bàn phím, vừa quay qua nói chuyện với bạn Lam Minh : “Ta vừa kể cho hắn, hắn nói hắn bị chấn kinh rồi!”

Mọi người thấy tin nhắn trả lời của Poseidon, một chuỗi văn tự hoàn toàn xem không hiểu, còn đính kèm một icon hình con bạch tuộc bị shock.

“Đây là văn tự gì vậy?” Tiêu Bắc khó hiểu, máy tính có thể đánh ra loại ký hiệu kì quái này sao?

“Là văn tự Thần giới!” Hi Tắc Nhĩ vừa trả lời Tiêu Bắc, vừa nhả tin trả lời Poseidon, thì thầm: “Thêm mắm dậm muối chút!”

“A! Poseidon giận rồi.” Hi Tắc Nhĩ vui vẻ: “Hắn nói có người dám ở trên biển kiêu ngạo như vậy sao? ! Còn nói muốn cùng chúng ta lên thuyền giáo huấn bọn họ.”

“Hắn cũng đi?” Khóe miệng Lam Minh méo xệch, tựa hồ rất không hoan nghênh.

“Sao vậy? Tiêu Bắc nhìn Lam Minh.

“Không có gì, ta chỉ sợ hắn đoạt danh tiếng của ta.”

“Lam Minh... người không tự tin như vậy sao?”

Tiếng nói từ cửa ra vào vang lên, mọi người quay đầu... Poseidon đã lâu không gặp đang khoanh tay, ưu nhã tựa vào khung cửa.

Mọi người cũng nhin không được sợ hãi than... nhanh thật! Chẳng lẽ theo cấp quang bay tới ?

Poseidon mỉm cười, cầm điện thoại hướng mọi người vẫy vẫy: “Đầu năm nay điện thoại cũng có thể on QQ, các người không biết à?”

“Poseidon, sao nhanh như vậy đã tới rồi?” Hi Tắc Nhĩ đứng lên ra đón hắn.

“Gần đây ta phát hiện trên biển có chút xao động nên muốn đến xem có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không, may mắn các người đã phát hiện manh mối.” Poseidon cầm điện thoại bấm liên hồi: “Ta đi quấy rối Lucifer trước đã, bao giờ đi nhớ gọi ta, ta và các người cùng lên thuyền.” Nói xong, phất tay: “Bái bái Lam Minh, còn có... Các vị.”

“Các vị?” Tiêu Bắc nhìn mọi người.

Khế Liêu nhún vai: “Ta đảm bảo hẳn hoàn toàn không nhớ tên chúng ta.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, sau đó đều bất mãn không thêm nói nữa _ quá kiêu ngạo !

Ba ngày sau, bọn Lam Minh Bạch Lâu tiếp tục tìm kiếm tư liệu, chuẩn bị lên thuyền...

Bất quá bận rộn nhất chính là Tiêu Bắc, cậu vừa phải tập luyện võ kịch mới sắp diễn, còn phải dạy Hi Tắc Nhĩ và Cổ Lỗ Y tập bơi.

Bể bơi đằng sau biệt thự mấy ngày nay phát huy công dụng. Tất cả mọi người đều siêng năng tập bơi để tránh ngày đó lên biển lại trở tay không kịp, mặc dù trong mắt Lam Minh chuyện này hoàn toàn tốn thời gian vô ích.

Hi Tắc Nhĩ không thích nước, hơn nữa nó cảm thấy ướt sũng rất khó coi, không có phong độ quý tộc.

Tiêu Bắc khuyên thế nào cũng không có biện pháp, cuối cùng Long Tước phán một câu: “Hi Tắc Nhĩ, có từng nghe nói cái gì gọi là mỹ nam dưới nước chưa?”

Hi Tắc Nhĩ nghiêm túc nghĩ nghĩ một lát, sau đó lập tức theo Tiêu Bắc xuống nước, bất quá vừa xuống nước liền chìm ngòm, hoàn toàn không có một chút thiên phú.

Ngược lại Cổ Lỗ Y rất thông minh, sau khi xuống nước thì thu cánh. Đừng thấy nó tay ngắn chân ngắn, bì bõm trong nước mấy cái lập tức như một quả ngư lôi, bơi vòng vòng quanh Tiêu Bắc cùng Hi Tắc Nhĩ, mấy lần Hi Tắc Nhĩ chìm xuống đều do nó kéo lên.

Ngày nọ, buổi chiều, Tạp Mậu đến EX, mang theo một cái hộp.

“Đây là cái gì?” Tiêu Bắc nhìn Táp Mậu mở hộp ra, bên trong có một hạt châu màu đen.

“Là tử thần châu.” Hi Tắc Nhĩ cầm lên, để dưới ánh mặt trời. Ánh sáng xuyên qua hạt châu, có hình ảnh truyền ra, chiếu lên mặt đất.

“Là hắc!” Tiêu Bắc nhìn hình ảnh trên mặt đất... Chính là gã tử thần tên Carlos, dùng Tử thần chi nhãn khiến những cặp tình nhân tự giết lẫn nhau.

“Hắc bị Lucifer xử quyết rồi sao?” Hi Tắc Nhĩ bỏ tử thần châu vào trong hộp, hỏi Táp Mậu.

“Vâng, Lucifer tìm được hắc rồi, hắc chỉ là bị lạc bản tính.” Táp Mậu có chút thương cảm: “Một kẻ đáng thương.”

“Tử thần bị lạc bản tính?” Hi Tắc Nhĩ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Vâng. Lucifer hiện tại rất đau đầu, bởi vì gần đây có một thể lực hắc ám mê hoặc mọi người.” Táp Mậu lo lắng nói: “Lực lượng kia vô cùng cường đại, phần lớn tử thần dưới Địa ngục đều đang bị chúng uy hiếp.”

“Lại là lực lượng hắc ám.” Tiêu Bắc nhìn Lam Minh: “Lần trước Poseidon cũng nói như thế, rất nhiều sinh vật trong nước của hắc đều bị hắc ám hóa.”

“Những người bị hại, những ai chưa bị thiêu đều đã sống lại, nhưng có mấy người đã bị hoả táng nên không thể cứu sống, Lucifer đã bồi thường cho họ dưới Địa ngục.” Táp Mậu cất hạt châu đi: “Còn có, nhắc đến Poseidon đại nhân, bệ hạ bảo ta nhờ các ngài một việc.”

“Cái gì?” Mọi người khó hiểu _ Đại Ma vương còn cần người khác giúp gì?

“Ngài ấy điện thoại cho ngài.” Nói xong, Tạt Mậu lấy điện thoại từ trong túi ra đưa cho Lam Minh.

Lam Minh vẻ mặt nghi hoặc nhận lấy, vừa mới bắt máy hỏi một tiếng: ” Alo ? ” thì đầu kia truyền đến tiếng hét của Lucifer: “Đem tên cá chết này đi ngay cho ta! Ta hết chịu nổi rồi !”

“Cá chết?” Mọi người khó hiểu.

“Hi Tắc Nhĩ!” Lucifer lại hét lên: “Đem! Hắn! Đi! Ngay! Cho! Ta!”

Lucifer nghiêng răng nghiêng lợi có vẻ rất giận dữ .

Hi Tắc Nhĩ le lưỡi: ” Khẳng định Poseidon đang làm gì đó, lần nào cũng chọc cho Lucifer nổi giận.”

“A, vậy thì thật đáng sợ.” Tạt Mậu đội mũ tẩm tắc lắc đầu: “Mỗi lần Poseidon đại nhân đến đều đem Địa ngục lật tung, bệ hạ lại không biết bơi lội, báo không được thù nên luôn buồn bực mấy ngày. Lam Minh đại nhân, các người mau đem hắn đi. Vạn nhất lát nữa hắn rủ cả Michael đại nhân hay Rafael đại nhân đến, Địa ngục sẽ rối tung. Gần đây bệ hạ còn bề bộn nhiều việc.”

“Được rồi.” Hi Tắc Nhĩ đi cùng Tạt Mậu bắt Poseidon về. Bọn Lam Minh Tiêu Bắc tiếp tục thương lượng chuyện Điều Chính Thành.

Buổi tối, Poseidon bị đem về, đồng thời bọn Lam Minh cũng chuẩn bị xong. Tiêu Bắc gọi cho Điều Chính Thành, nói lúc nào cũng có thể lên thuyền, thời gian do hắn định, nhưng... trước khi lên thuyền phải rút đơn kiện của lão Dương! Còn phải trả hết tất cả chứng cứ.

Điều Chính Thành sáng khoái đáp ứng. Ngày hôm sau, lão Dương chạy đến nói với Tiêu Bắc, đối phương rút đơn kiện chứng cứ cũng được trả lại .

Tiêu Bắc cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, cùng Phong Tiểu Vũ đến nhà hát biểu diễn vũ kịch mới. Ngày đó nhà hát chật ních người, kết quả rất đáng kinh ngạc. Tất cả mọi người đều bị hút hồn, kể cả Poseidon bị Hi Tắc Nhĩ tóm về từ Địa ngục.

Khi xem vũ kịch, Lam Minh ngồi cạnh Poseidon.

“Ai nha, chắc chắn, đáng người Tiêu Bắc tốt thật nha. Lam Minh, người cứ vậy mà làm Liễu Hạ Huệ lâu như vậy sao? Thật khiến người khác khâm phục!” Poseidon cười dùng cánh tay đẩy đẩy Lam Minh: “Sao vậy? Cố kỵ gì à?”

Lam Minh dùng trông trắng liếc hắt: “Người cho rằng ta giống người chỉ biết dùng nửa người dưới thôi hả.”

“Ha ha.” Poseidon nhìn Tiêu Bắc trên sân khấu, thấp giọng nói: “Ai, nhìn xung quanh đi! Những người này, vô luận cả trai lẫn gái hoàn toàn không có ai là không bị Tiêu Bắc hấp hồn. Để ý đi! Đầu năm nay, người cạnh tranh rất nhiều đấy.”

Lam Minh nhíu mày: “Rốt cục người muốn nói cái gì?”

“Không muốn nói gì, chỉ là nhắc nhở người nên ra tay, sau này cũng đừng nương tay.” Poseidon sâu kín nói: “Chỉ cần người động chân tình thì còn sợ gì cậu ta không vui? Nếu nhàm chán quá thì nghĩ đến chuyện hôm nay hoặc sau này, còn chuyện bất tử hay già chết đâu phải là vấn đề.”

Khế Liễu ngồi phía sau bọn họ, thính giác của hắn rất tốt, lời của Poseidon nghe được nhất thanh nhị sở. Hắn quay sang nhìn Tiểu Hoa bên cạnh đang chăm chú thưởng thức vũ kịch, chuẩn bị cho dự thảo ngày mai, hoàn toàn không có chú ý tới mình đang nhìn hắn.

Lam Minh không nói chuyện.

Poseidon thay đổi chủ đề: “Lại nói, có rảnh thì tìm ta, ta sẽ dẫn bọn người đi xem nhân ngư múa, rất đẹp đó, Tiêu Bắc nhất định sẽ thích.”

“Ta cũng muốn nghe nhân ngư hát.” Lam Minh đột nhiên nói: “Trước kia từng nghe qua một lần, rất hay. Khó trách người đi trên biển nghe thấy tiếng hát của nhân ngư đều sẽ bị lạc.”

“Sau này chỉ sợ không nghe được nữa.” Poseidon khẽ thở dài.

“Vì sao?” Lam Minh khó hiểu.

“Ai, gần đây nhân ngư càng ngày càng hiếm.” Poseidon lắc đầu: “Rất nhiều sinh vật trân quý dưới nước đều bị tuyệt tích, hiện tại hậu đại của những trân thú kia sinh ra đều giao cho ta nuôi ở Hải Long cung, sợ bị bắt đi. Nhân ngư xinh đẹp biết ca hát chỉ còn cực ít, đều bị hại chết.”

“Bị loài người?”

“Còn có thể là ai?” Poseidon bất mãn: “Loại động vật yếu ớt đưa vào vũ khí lấy việc bắt giết những sinh vật khác làm thú vui, có lúc ta còn cảm thấy phụ thân người lúc đó tiêu diệt hết bọn họ là đúng, loại sinh vật tham lam...”

Nói đến đây, Poseidon đột nhiên cảm giác thấy Lam Minh đang tức giận, lập tức ngậm miệng chuyển chủ đề: “Nhưng vậy thì quả thực có hơi cực đoan, một số nhân loại rất đáng yêu. Nói lại nhớ Lam Minh, người cùng băng hữu của người đều có thân phận không nhỏ, sao lại muốn ở lại nhân thế mở văn phòng thám tử, làm loại công việc nhàm chán này?”

“Rất thú vị.”

“Người chỉ là muốn giết thời gian thôi.” Poseidon thần sắc nghiêm túc: “Người buồn chán một ngàn năm nên buồn chán đến hồ đồ rồi sao? Đừng quên người là thân phận gì.”

“Tóm lại người muốn nói cái gì?” Lam Minh không vui.

“Gần đây lực lượng hắc ám ngày càng cường thịnh, đã bắt đầu ảnh hưởng Hải dương cùng Minh giới. Ta không thể liên lạc với Michael, nghe nói gần đây hắn rất bận, phỏng chừng cũng là vì lực lượng hắc ám quấy rầy.” Poseidon nhìn Lam Minh: “Từ sau khi Hắc ám chi môn bị mở ra, thế giới này cũng đã phát sinh biến hóa nghiêm trọng. Người còn nhớ lời tiên đoán trước khi chết của phụ thân người không?”

Sắc mặt Lam Minh khê biến.

“Thế giới này, có ngày cũng sẽ có đêm, đừng tưởng rằng ánh sáng chiếm cứ thật lâu thì bóng tối sẽ không đến... kết thúc một ngàn năm hắc ám, đổi về một ngàn năm ánh sáng, một ngàn năm sau... hắc ám sẽ sống lại, và cũng hoàn toàn nuốt chửng ánh sáng.”

Lo lắng trong lòng Lam Minh cũng dần tăng lên _ đúng vậy, từ khi Tiêu Bắc vô thức đánh thức mình, sau đó là sự tụ tập của những vật chất hắc ám, còn có ác ma bị lạc tâm trí, hết thấy hết thấy, tựa hồ cũng biểu thị hắc ám đang sống lại. Mà chuyện làm Lam Minh đặc biệt để ý chính là... người kia tiến nhập vào mộng cảnh của Tiêu Bắc... Chẳng lẽ hắn cũng đang chuẩn bị sống lại? Không có khả năng! Dù có thì hắn cũng tuyệt không cho phép!

Trangki : Cảm giác khi beta quyển 12 là..... mệt muốn chết, dài quá lòi cả mắt :v

Chuongco: ai nha. cực choa anh rùi

~ mọi ng dành 1 tràng pháo tay choa Trangki nào :)) *vỗ tay lẹp bẹp*

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 94

Vũ kịch của nhóm Tiêu Bắc rất thành công, lượng fans của Tiêu Bắc cũng tăng lên không ít, còn có rất nhiều nữ sinh trước kia không thích vũ kịch lắm thì lúc này vì mê luyện Tiêu Bắc mà trở nên hứng thú với vũ kịch. Truyền thông cũng bắt đầu đưa tin trên diện rộng, điện thoại hẹn phỏng vấn gọi tới không ngừng, chỉ có điều Tiêu Bắc vẫn một mực im lặng. Tiểu Hoa cũng rất biết xử lý, từ chối hết để tăng cảm giác thần bí cho Tiêu Bắc.

Mặt khác, nói gì thì nói Tiêu Bắc vẫn đang ở cùng bọn Lam Minh. Có mấy phóng viên có mắt mà không có tròng muốn lên vào chụp ảnh, bất quá đều bị bọn Khế Liêu hù cho chạy hết, còn la hét nói có ma gì gì đó, nhìn rất tức cười.

Lại qua mấy ngày, Tiêu Bắc nhận được thiệp mời Diêu Chính Thành gửi tới, nói là thời gian lên thuyền đã được định là buổi chiều ngày mai.

Mọi người gấp rút chuẩn bị và cũng bắt đầu an bài nhân thủ.

Tiêu Bắc và Tiểu Vũ là nhất định phải đi, vì an toàn của đoàn vũ kịch. Tiêu Bắc hỏi Diêu Chính Thành những thành viên khác trong đoàn có thể không đi hay không, bọn họ còn phải chuẩn bị biểu diễn không rảnh để đi.

Diêu Chính Thành đồng ý ngay, còn nói đã mời sẵn diễn viên chuyên nghiệp tùy Tiêu Bắc lựa chọn.

Mặt khác, Tiểu Hoa cũng lên thuyền, lấy thân phận là người đại diện của Tiêu Bắc. Tiểu Hoa còn mang theo Lam Minh và Khế Liêu làm bảo tiêu,

Bạch Lâu là trợ lý. Sĩ Mị không muốn rời Tiểu Vũ nên cũng biến thành hình người đi theo.

Poseidon giả trang thành phú thương, trực tiếp lên thuyền. Hi Tắc Nhĩ giả làm cháu của hắn. Phong Danh Vũ cũng muốn đi, bắt quá mọi người lại không cho. Đao Tù cũng bị bỏ lại để chiếu cố Tiểu Ái, Tiểu Ái sắp đến ngày sinh rồi .

Cảnh Diệu Phong chỉ huy cảnh sát biển, cùng Spinx phối hợp tác chiến. Nếu có rắc rối gì thì anh sẽ phụ trách chỉ huy và cứu người.

Long Tước thì âm thầm làm việc, hắn có cánh nên rất tiện, có thể bay theo du thuyền hoặc là đứng trên cột buồm _ vừa giữ liên lạc với bọn Tiêu Bắc vừa tiện tay kiểm soát tình hình.

Cổ Lỗ Y dĩ nhiên là bám dính Tiêu Bắc, trốn trong balo.

An bài xong hết, buổi chiều ngày thứ ba, mọi người lên đường đến cảng, quả nhiên... trước mặt là một chiếc du thuyền cực lớn.

“A...” Cổ Lỗ Y há to miệng muốn thò đầu ra xem, Tiêu Bắc dè nó lại, ý bảo _ ngoan ngoãn chút đi, không thể tùy tiện chui ra!

Biết Tiêu Bắc đến, Diêu Chính Thành tự mình cùng thư kí ra đón. Nhưng khi thấy Tiểu Hoa cũng tới thì sửng sốt: “Ông chủ Tiểu cũng tới à ? Vậy thì thật quá vinh hạnh cho tôi rồi .”

Tiểu Hoa cười cười: “Ông chủ Diêu, tôi không mời mà tới sẽ không gây phiền phức cho ông chứ?”

“Nào có nào có!” Diêu Chính Thành lắc đầu: “Mời còn không kịp, đến đến, mời lên thuyền.” Nói xong hắn dẫn mọi người lên thuyền, sau đó dặn dò _ nhổ neo!

Thuyền lập tức rời bến, Tiêu Bắc có chút nghi hoặc: “Không có khách khác sao?”

“Ha ha, khách thì phải đến tối mới có thể lên thuyền, hơn nữa bọn họ chỉ xuất hiện ở vùng biển quốc tế, rất nhiều người không muốn công khai thân phận.” Diêu Chính Thành nhiệt tình dẫn Tiêu Bắc đi dạo quanh thuyền. Tiêu Bắc nhìn một vòng, cảm thấy du thuyền này nói phức tạp kỳ thật cũng rất đơn giản, chẳng khác nào một khách sạn xa hoa hoặc trung tâm giải trí bỏ lên trên thuyền để ra khơi mà thôi.

Tiêu Bắc vẫn không hiểu, lăn qua lăn lại trên đất bằng không tốt sao mà lại phải chạy tít ra biển, lúc ẩn lúc hiện, hơn nữa còn dễ bị say sóng nữa chứ.

Mọi người được an bài phòng Tổng Thống ở tầng trên cùng, vô cùng thanh lịch, toàn bộ thiết bị cũng rất xa hoa. Sau khi vào phòng sau, Bạch Lô bắt đầu kiểm tra xung quanh, còn cài đặt kết giới phong bế cả gian phòng để tránh người ngoài có ý đồ nghe trộm.

Bất quá Diêu Chính Thành cũng không dùng thiết bị gì, phỏng chừng là hẳn cảm thấy có dùng cũng vô dụng. Hắn đã dám mời Tiêu Bắc lên thuyền thì không có khả năng trước đó hẳn không điều tra Tiêu Bắc và EX.

“Cảm thấy không.” Vừa mới ngồi xuống, Khế Liêu liền hỏi Lam Minh.

Lam Minh gật đầu: “Trên thuyền này có rất nhiều ma thần!”

“Thật sao?” Tiêu Bắc cũng ngồi xuống, bế Cổ Lỗ Y ra cho thông khí: “Cảm giác như thế nào?”

Lam Minh và Khế Liêu nhìn cậu, nửa ngày sau mới nói: “Chính là... không có cảm giác...”

...

Tiêu Bắc nghi ngờ không tin. Lam Minh và Khế Liêu cũng cảm thấy không vui nữa, hai người họ đã lừa Tiêu Bắc đến mức cái gì cũng không tin rồi !

“Đừng đùa nữa.” Tiểu Hoa cắt đứt mọi người: “Đã biết cái thuyền này có vấn đề rồi thì khi làm việc chúng ta cũng nên chú ý một chút. Bây giờ thì nghỉ ngơi trước đã, buổi tối còn phải biểu diễn!”

Mọi người gật đầu, chia nhau đi nghỉ ngơi.

Phòng Tổng thống rất lớn, để tiện liên lạc, tất cả mọi người ở cùng một chỗ.

Tiêu Bắc mang theo Cổ Lỗ Y đi vào phòng ngủ, vừa mới vào phòng đã bị cảnh sắc ngoài cửa sổ hấp dẫn _ biển rộng mênh mông xanh thẳm.

“Cổ Lỗ Y, có đẹp không?” Tiêu Bắc nhìn mặt trời lặn nhuộm vàng cả mặt biển hỏi Cổ Lỗ Y.

“Cô lố ~.” Cổ Lỗ Y lại có vẻ nghi hoặc, nhìn xung quanh, nghiêng đầu chỉ trỏ mặt nước.

Tiêu Bắc dán mặt vào cửa sổ hình tròn nhìn ra bên ngoài. Thuyền đi khá chậm, rẽ sóng cuồn cuộn, nhìn kỹ lại thì hình như dưới biển có vài đốm đen, nhưng nhìn không rõ lắm.

“Có thể là cá heo không?” Lúc Tiêu Bắc đang nói chuyện với Cổ Lỗ Y thì đột nhiên bị ôm lấy từ phía sau.

Tiêu Bắc giật mình nhảy dựng, quay đầu lại nhìn mới phát hiện ra là Lam Minh.

“Hô...” Tiêu Bắc thở nhẹ, đẩy hăn ra: “Tự đứng anh làm cái gì vậy.”

Lam Minh lộ vẻ bất mãn: “Sao cậu một chút phòng bị cũng không có vậy? Để người khác ôm dễ như vậy. Cậu coi Vũ Dạ Tập học được đủ thứ phù chú, lại còn học múa thân thủ nhanh nhẹn mà vẫn không biết phản kháng sao?”

Tiêu Bắc nghiêng người trừng hăn: “Anh nói nhẹ nhàng linh hoạt á hả. Lần trước chỉ đập anh một cái mà đã có động đất, lúc này mà đập anh chẳng phải sẽ có sóng thần sao. Đây không phải chuyện đùa !”

Lam Minh nở nụ cười, duỗi tay ôm vai người ta: “Vậy ý của cậu là tôi có thể ôm thoải mái? Cậu sẽ không phản kháng!”

Còn chưa dứt lời, Tiêu Bắc xoay tay cho hăn một cái khuỷu tay. Lam Minh cả kinh, né sang một bên, lại cảm giác mặt đất dưới chân biến mất...

Trên sàn nhà nháy mắt xuất hiện một cái hố lớn, may mắn Lam Minh động tác nhanh, xoay người nhảy ra sau. Nhìn lại, cái hố trên mặt đất chậm rãi khép lại, Tiêu Bắc nhướng mi: “Coi như số anh may mắn.”

“Đã có thể tự do khống chế Hắc động sao, vậy chứng minh không ai có thể dễ dàng lại gần cậu, quả nhiên là thiên tài... a, không đúng.” Lam Minh lắc đầu đổi giọng: “Phải nói là cậu rất có thiên phú điều khiển năng lực của mình!”

Tiêu Bắc thấy hăn cợt nhả, cũng không thèm chơi với hăn nữa, mở hành lý soạn quần áo.

Chỉ là vừa mở va li ra, Tiêu Bắc tròn mắt _ y phục của mình đã biến mất, hay nói chính xác là đã bị táo đổi! Trước mắt cậu là những bộ quần áo hoa lệ xa lạ, quần áo bằng lụa thường đẳng nhất định là đồ hàng hiệu cực đắt, có cái còn chưa gỡ mác.

“Có khi nào cầm lộn rồi không?” Tiêu Bắc ra ngoài hỏi mọi người, mọi người kiểm tra hành lý của mình, lắc đầu, tỏ ý đâu có cầm nhầm.

“Chỗ này nè.” Lam Minh lục vali moi ra một cái thẻ, trên đó viết:

Bắc Bắc thân ái:

Những bộ quần áo này đều dựa vào số đo của cậu mà làm đó, mặc vào đi! Chúng sẽ tôn dáng người cậu, khiến cho tất cả thần, ma, người, kể cả cái bàn, cái chén, động thực vật này nọ đều điên cuồng vì cậu a! Cố lên Lam Minh! Đừng bỏ qua cơ hội này!

Tuy không có kí tên, nhưng xem cách nói chuyện, trước mắt mọi người đều xuất hiện vẻ mặt kích động của Phong Danh Vũ.

Tiêu Bắc thở dài đỡ trán: “Danh Vũ đổi hết đồ của tôi rồi!”

Lam Minh lấy ra mấy bộ, nhìn nhìn một hồi rồi nghiêm túc nói: “Khẩu vị không tệ, bất quá để cậu mặc loại quần áo này cho người khác xem thì ta rất không hài lòng!”

Lúc này, bên ngoài truyền tới tiếng đập cửa, phục vụ nói, tiệc tối 7:30 mới bắt đầu, hỏi mọi người muốn ăn tối trước không.

Vì để tránh cho hai cái thùng cơm Lam Minh Khế Liêu ra ngoài làm mất mặt, bọn Bạch Lâu vội hét lên: “Muốn ! Phải nhiều vào!”

...

“Du thuyền hạng sang có khác, phục vụ tốt thật.” Khế Liêu Lam Minh và Cổ Lỗ Y vui vẻ vây quanh bàn ăn.

Bạch Lâu thì là ngậm một miếng sandwich ngồi cạnh cửa sổ ra hiệu với mọi người: “Có người lên thuyền kia. Oa, nhiều du thuyền dữ.”

“Người có tiền thật kì lạ.” Tiểu Vũ lắc đầu: “Rõ ràng bản thân cũng có du thuyền, muốn ra biển thì tự đi không được sao mà còn muốn đến du thuyền khác.”

“Bọn họ đều là nhân vật phản diện!” Tiểu Hoa nhíu mày, chỉ tay giới thiệu từng người cho bọn Tiêu Bắc _ mấy người kia kinh doanh sủng ống đạn được, mấy người này mở sòng bạc, thủ lĩnh xã hội đen, quanchức đang lẩn trốn. Phần lớn đều là những người tội ác chồng chất, còn thương nhân làm ăn hợp pháp thì chả có mấy người.

“Quả nhiên Diêu Chính Thành không dùng du thuyền này để hoạt động kinh doanh hợp pháp !” Tiêu Bắc lắc đầu, sớm biết vậy còn lâu cậu mới tới. Đám người này là bại hoại xã hội, biểu diễn vũ kịch cho bọn họ quả thực đúng là vũ nhục nghệ thuật!

“Này này!” Bạch Lô đột nhiên gọi Lam Minh: “Anh xem ai tới ? !”

Lam Minh và Khế Liêu liếc nhau một cái, chạy tới bên cửa sổ. Có vài người bước lên boong thuyền, thoát nhìn không khác gì người bình thường nhưng Lam Minh và Khế Liêu lại nhíu mày.

“Chúng là Huyết tộc!” Khế Liêu chỉ chỉ một lão già tóc trắng: “Hơn nữa còn là Hắc Huyết tộc xú danh!”

” Hắc Huyết tộc là cái gì?” Tiêu Bắc không hiểu.

“Huyết tộc cũng có rất nhiều loại.” Khế Liêu giải thích cho cậu: “Hồng Huyết tộc không uống máu người, phần lớn bọn họ đều dùng máu nhân tạo hoặc máu động vật để thay thế. Mà Hắc Huyết tộc là loài dùng nhân loại làm thức ăn, đó là hành vi đánh khinh trong huyết tộc, số lượng rất ít nhưng giết rất nhiều người, là trọng phạm bị Huyết tộc truy nã, cũng là loài mà khu Ma Nhân gặp là giết.” Nói, đoạn liếc qua Lam Minh : “Phải không?”

Lam Minh nhếch khóe miệng, lộ ra nụ cười ý vị thâm trường: ” Tôi ghét nhất là Huyết tộc! Tôi biết lão già tóc trắng lão kia, Constantine, sống lâu thật! Lát nữa nhìn thấy ta không biết hã có đá ra quần không.”

“Kia là yêu nữ tộc.” Bạch Lâu chỉ từng người: “Còn kia là Bạch quý tộc.”

“Bạch quý?” Tiêu Bắc thấy bọn họ trắng bóc, tóc trắng da trắng còn mặc cả đồ trắng vô cùng quý dị.

“Bạch quý là một loài rất tàn nhẫn, chúng lấy việc ăn thịt người làm thú vui, hơn nữa còn thuần quý. Nói cho dễ hiểu thì chúng trời sinh đã là quý, không phải vong hồn tích lũy oán khí mà hoá thành! Đại diện của loại quý này là người tuyết, còn có tuyết nữ trong truyền thuyết Nhật Bản nữa.”

Tiêu Bắc âm thầm ghi nhớ, không nghĩ tới quý còn phân thành nhiều loại như vậy a.

“Coi kìa, Poseidon và Hi Tắc Nhĩ.” Tiểu Vũ mắt sắc, nháy mắt nhìn thấy hai người.

“Như vậy...” Mọi người thấy cách Poseidon ăn mặc, cũng nhin không được giật giật khóe miệng: “Có phải quá ngạo mạn không? !”

Poseidon mặc áo khoác màu xám xanh rất đẹp, cổ áo và ống tay áo đính lông khổng tước màu xanh và lông chồn, rất màu mè. Hi Tắc Nhĩ thì một đầu đỏ rực cực chói mắt, mặc áo lông màu đen đứng cạnh Poseidon, hai vị mỹ nhân thành công hút hết tất cả những ánh mắt kinh diễm và cả kinh hãi, tuy có chút quý dị.

...

Rất nhanh đã đến 7:30, cả du thuyền đều vang lên tiếng loa thông báo cho mọi người, tầng áp chót đang mở tiệc tối long trọng, hy vọng tất cả khách mời đều có thể thoải mái, kể đó là là một bản hoà tấu ưu nhã.

Tiêu Bắc bất đắc dĩ chọn một ‘tác phẩm’ của Phong Danh Vũ mà mặc vào rồi cùng mọi người rời phòng, đi đến đại sảnh.

Mà lúc này, trăng tròn vành vạnh, từ mặt biển bay lên một lớp sương nhàn nhạt vây quanh du thuyền, ánh trăng đêm nay lớn và rõ đến dị thường.

Bạch Lâu tính giờ một chút, hạ giọng nói với mọi người: “Hôm nay là đêm quần ma, ánh trăng rất sáng, quần ma dễ xao động.”

“Đúng vậy.” Khế Liêu cũng cảm nhận được : “Tôi cũng đang muốn leo lên cột buồm mà hú mấy tiếng đây, máu toàn thân đều nóng sôi. Lát nữa lỡ mà đánh nhau, nói không chừng ta sẽ đại khai sát giới, lúc đó nhớ cản lại.”

Mọi người cảm thấy Diêu Chính Thành chọn đêm nay để rời bến nhất định là có âm mưu.

“Chú ý một chút!” Lam Minh dặn dò mọi người: “Nhớ rõ, ít nhất cũng phải đi hai người, đừng tách ra. Sĩ Mệ coi chừng Tiểu Vũ, Khế Liêu trông Tiểu Hoa, tôi và Bạch Lâu lo cho Tiêu Bắc, mục tiêu chỉ có một, cướp Vũ Dạ Tập xong là đi ngay!”

Mọi người gật đầu, đi vào đại sảnh.

Lúc này, trong đại sảnh vô cùng náo nhiệt nhưng không một ai nhận ra.. Dưới mặt biển tối như mực đang có một đốm lớn màu đen tiến rất nhanh về phía du thuyền.

Tiêu Bắc bước vào đại sảnh, vì không muốn người khác nghi ngờ nên Tiểu Hoa và bọn Lam Minh đứng đằng sau, để một mình Tiêu Bắc ứng phó với Diêu Chính Thành, xem hẳn có âm mưu gì.

Bất quá hai mắt Lam Minh chớp cũng không thèm chớp nhìn chăm chăm Tiêu Bắc không rời.

Khế Liêu thấy hành động của hắn quá trắng trợn thì cười vỗ vai hắn: “Này, không phải khẩn trương như vậy, bảo bối của người tùy tiện đập một cái cũng có thể làm biến động, còn sợ có người khi dễ cậu ta à?”

Lam Minh thu liễm lại một chút. May mắn Diêu Chính Thành chỉ chào hỏi Tiêu Bắc rồi rời đi ngay, hắn là chuẩn bị để diễn thuyết gì đó. Còn Tiêu Bắc và Phong Tiểu Vũ đến đứng ở một góc ít bị để ý nói chuyện phiếm.

Lam Minh yên lòng quan sát tình huống chung quanh, đảo mắt liền thấy cách đó không xa có mấy người đang nhìn mình, vừa thấy hắn nhìn qua là dời mắt xoay mặt như muốn giấu diếm.

Lam Minh khẽ nhếch khóe miệng, nhẹ nhàng a một tiếng... hoá ra là chúng.

Người nhìn Lam Minh chính là mấy tên Huyết tộc, đứng đầu là lão già tóc trắng _ Constantine họ.

Constantine không biết bơi, lúc lên thuyền vừa thấy Poseidon đã cảm thấy không đúng, lúc này lại nhìn thấy Lam Minh cũng ở đây mức tim đập loạn xạ. Nhớ năm đó vô số Hắc Huyết tộc bị đuổi giết chạy trốn khắp nơi cuối cùng đều chết trên tay Lam Minh... Constantine vô thức run rẩy _ thật đáng sợ.

Thấy Lam Minh nở nụ cười, Constantine hít sâu một hơi, trong lòng tự nhủ _ tiêu rồi... Vừa định trốn thì lại thấy Lam Minh cong ngón tay nhẹ nhàng ngoắc ngoắc hắn.

Constantine đã sống mấy ngàn năm nhưng khi thấy Lam Minh vẫn cảm thấy chân như rút gân, thật sự không dám cãi lời. Hai chân không nghe sai sử tự động tới gần Lam Minh, nơm nớp lo sợ nói: “Lam... Lam Minh đại nhân, trùng hợp ghê?”

“Đúng đó, trùng hợp ghê.” Lam Minh mỉm cười, Constantine mặt mũi trắng bệch, vội vã giải thích: “Ta... ta tuy là Hắc Huyết tộc nhưng thật sự đã an phận thủ thường hơn một ngàn năm rồi, Dracula cũng đã cảnh cáo nên rất lâu rồi ta không đụng đến máu người .”

“Vậy sao, vậy thì tốt.” Lam Minh gật đầu: “Này, ta có vài chuyện không hiểu lắm, không biết có thể hỏi người không?”

“Có có!” Vì bảo trụ cái mạng nhỏ của mình Constantine nhanh nhẩu trả lời: “Nếu như Lam Minh đại nhân hỏi, ta nhất định tri vô bất ngôn.”(biết gì nói đó)

Lam Minh thấy hắc rất thức thời, vô cùng hài lòng: “Các người lên thuyền làm gì?”

“Dự tiệc...”

Lam Minh liếc hắc, sắc mặt Constantine cũng cứng ngắc lại, thành thật trả lời: “Chúng ta, muốn lấy vài thứ...”

“Vũ Dạ tập?”

“Không phải.” Constantine lắc đầu: “Vũ Dạ tập vô dụng đối với chúng ta, Huyết tộc không dùng chú ngữ.”

“Vậy các người muốn gì?”

Constantine nhìn xung quanh một chút, thừa dịp không ai chú ý thì lấy ra một quyển sách giới thiệu, lật đến trang đầu giá đưa cho Lam Minh xem. Hắc chỉ vào một cái bình cổ Trung Quốc, nói: “Muốn cái này.”

Lam Minh nhìn hồi lâu cũng không nhìn ra đó là cái gì, hắc cảm thấy đây chỉ là một cái bình sứ bình thường thôi mà, hỏi: “Muốn cái này để làm gì?”

Constaintine nhỏ giọng nói: “Đây là Huyết hồ(bình máu)! Là đồ của ma cà rồng cung đình thời cổ. Có cái bình này, chỉ cần đem ngày sinh tháng đẻ của nhân loại bỏ vào thì sẽ có được máu của người đó. Cái bình này không lớn, vừa đủ để chúng ta ăn no, mà nhân loại cũng không bị ảnh hưởng, nhiều lắm cũng chỉ là hơi chóng mặt hai ngày mà thôi. Đây là một thứ rất có giá trị đối với Huyết tộc, có nó chúng ta không cần hút máu gây chết người nữa.”

Lam Minh nhướng mi, còn có thứ này sao, vậy thì đúng là rất có giá trị. Nghĩ nghĩ lại hỏi: “Thứ này đối với Huyết tộc các người đúng là rất có ích nhưng đối với người khác thì cũng lắm chỉ là một cái bình cũ, đam yêu tộc ma tộc kia cũng muốn à?”

“Không phải.” Constaintine lắc tay: “Bọn họ muốn thứ khác. Lần này chúng ta tới vì rất nhiều thứ, không biết Diêu Chính Thành từ đâu moi ra nhiều bảo bối như vậy. Mỗi cái không chỉ là trân bảo giá trị liên thành mà còn rất có ích đối với Yêu tộc hoặc Ma tộc, nên rất nhiều yêu ma tộc đều mang không ít tiền mặt tới mua . Bữa tiệc lần này nói trắng ra chính là buổi đấu giá giành cho ma vật.”

“Chỉ đơn giản như vậy?” Lam Minh cảm thấy hẫng là còn thứ có khác.

“Đương nhiên có người là tới mua, cũng có người là tới đoạt, còn có vài người muốn đục nước béo cò... bởi vì có một tin đồn nói buổi tối hôm nay sẽ rất loạn.”

Lam Minh nhíu mày: “Loạn cái gì?”

“Không biết, bất quá chúng ta đã chuẩn bị đường lui. Diêu Chính Thành chỉ là nhân loại, nếu không có sự chuẩn bị trước hoặc là mục đích đặc biệt thì hẳn sao có gan tụ tập nhiều yêu ma như vậy.” Constaintine cẩn cẩn dực dực nhìn xung quanh: “Khắp con thuyền này đều là kết giới, hơn nữa tựa hồ Diêu Chính Thành mời rất nhiều Quý tộc và Ma tộc tới làm bảo vệ, chưa kể

những hải vực thuyền đi qua đều là vạn ma chi vực... với lại, ngài có biết gần đây có rất nhiều thuyền bị biến mất một cách bí ẩn không? Đều ở hải vực xung quanh đó.”

Lam Minh kinh ngạc: “Biến mất? Ý người là chìm ?”

“Ngược lại, thuyền không chìm mà biến thành quỷ thuyền, trôi nổi trên biển, người trên thuyền trong vòng một đêm toàn bộ đều biến mất.”

Constaintine vừa nói vừa liếc nhìn Poseidon ở đằng xa: “Bằng không Poseidon lười như vậy chưa kể còn có thân phận tôn quý lại có thể xuất hiện ở đây... chắc, ngay cả Hải vương cũng đến, có lẽ đêm nay phát sinh xảy ra chuyện lớn thật.”

Lam Minh và Khế Liêu liếc nhau một cái, Khế Liêu nhún vai _ Poseidon là loại người không được lợi sẽ không dậy sớm, điểm ấy cũng không phải giả.

Lam Minh lại hỏi Constaintine vài vấn đề, nhưng dù sao chuyện hắc biết cũng chỉ có hạn, vậy nên Lam Minh không hỏi nữa cho hắc đi.

Quay lại, Lam Minh muốn bảo Bạch Lâu nhìn xem trên danh sách còn bảo bối gì không, tiện thể nhìn xem Tiêu Bắc đang làm gì. Chính là vừa liếc mắt một cái Lam Minh đã cảm thấy mí mắt nhú lại.

Kì thật độ nổi tiếng của Tiêu Bắc so ra vẫn kém hơn so với những nghệ sĩ khác, nhưng vẻ ngoài cực kì xuất chúng lại khiến vô số người chú ý... đặc biệt lần này ở trên thuyền không chỉ có lưu manh bình thường nữa mà còn có cả ác ma chính hiệu.

Đám lưu manh nhà giàu nhìn chăm chăm Tiêu Bắc thiếu điều chảy nước miếng, còn đám ác ma thì trốn ở xa, nơm nớp lo sợ nhìn Tiêu Bắc nhưng cũng đồng dạng chảy nước miếng...

Lam Minh uống một ngụm Champagne, bộ đồ nha đầu Phong Minh Vũ chọn cho Tiêu Bắc rất ôm người công nhận là đẹp, nhưng để kẻ khác chiêm ngưỡng Tiêu Bắc thoải mái như vậy thì hẳn rất không hài lòng!

Khế Liêu thức thời đi qua chỗ Tiểu Hoa , để tránh Lam Minh nổi điên, lúc đó lại phải phụ trách việc ngăn hấn lại.

Linh lực của Tiêu Bắc đối với ác ma xung quanh quả thật rất có lực hấp dẫn, nhưng đồng dạng, pháp lực của Đại Tế Ti và Lam Minh đứng sau canh chừng đối với những ác ma bình thường cũng quá đáng sợ nha. Dám tùy tiện tới gần chắc chắn sẽ bị ném vào Hắc động, ác ma cấp cao cũng không dám mạo hiểm như vậy.

Nói thật, hiện tại rất nhiều ác ma đã hối hận. Bọn họ vốn tưởng rằng lần này chỉ là một bữa tiệc tranh đoạt bảo bối bình thường, cùng lắm thì biến thành một bữa tiệc máu, không nghĩ tới lại xuất hiện nhiều đại nhân vật như vậy, nào là Lam Minh, Khế Liêu, Hi Tắc Nhĩ, còn cả Poseidon. Chỉ cần một người cũng đủ làm bọn họ sợ mất mật rồi, cả đám đều linh cảm tối nay nhất định sẽ xảy ra chuyện.

Hi Tắc Nhĩ chạy tới nói chuyện phiếm với Tiêu Bắc, cũng tiện thể bảo vệ cậu luôn. Khẽ quét mắt qua đám quần ma, cả đám sợ nhất là Tử thần liên cúi đầu không dám nhìn Tiêu Bắc nữa, im lặng chuẩn bị len lén chuồn đi. Lúc này Lam Minh mới thoải mái hơn một ít.

Mặt khác, Cổ Lỗ Y sống chết cũng không chịu ở lại phòng, nhưng mấy bữa tiệc kiểu này cũng không thể đeo ba lô, về sau Tiêu Bắc từ Vũ Dạ tập học được ấn thân chú liên giúp Cổ Lỗ Y ấn thân(tàng hình),chỉ mình mới thấy, người khác thì không...

Lúc đầu Tiêu Bắc cũng không nghĩ mới thử một lần đã thành công, bất giác cảm thấy từ khi đặt chân lên thuyền năng lực của mình mạnh lên không ít.

Cổ Lỗ Y nghênh ngang ngồi trên vai Tiêu Bắc, quơ nắm đấm nhỏ xíu với đám ác ma và người bị mê hoặc kia. Ai dám có ý xấu với Tiêu Bắc nó sẽ theo dõi kỹ người đó hoặc là lén đá người nọ một cước. Nó cũng cảm thấy linh lực của Tiêu Bắc hình như mạnh lên, ngồi trên vai cũng cảm thụ được một lớp linh lực bạch sắc ấm áp. Cổ Lỗ Y thoải mái rên ư ử, quả nhiên Bắc Bắc đáng yêu nhất !

Đã là tiệc tùng thì dĩ nhiên không thiếu mỹ nhân làm nóng không khí, đặc biệt là nữ nhân của Yêu tộc và Huyết tộc. Dáng người yếu điệu quyến rũ đến tận xương, trong tiếng cười còn mang theo chút cám dỗ, thần ma cấp thấp còn chống đỡ không được chớ nói gì là nhân loại. Cả đám khách nhân đều trở nên ngơ ngác dần dần.

Đang lúc không khí vô cùng náo nhiệt, tiếng nhạc du dương từ từ nhỏ dần, ánh đèn bốn phía cũng biến mất. Sau đó, trên khán đài xuất hiện một đạo ánh đèn sáng rực. Một người bước ra từ trong bóng tối. Người nọ mặc tây trang phẳng phiu đứng trước microphone nói với mọi người : “Hoan nghênh các vị đã đến.”

Người đang nói hiển nhiên là Diêu Chính Thành.

Thấy hắn bắt đầu nói mấy lời khách sáo nhằm chán, Lam Minh đến cạnh Tiêu Bắc, thấp giọng hỏi: “Bắc Bắc, sao rồi? Có bị ai chiếm tiện nghi không vậy?”

Tiêu Bắc hung hăng trừng hắn: “Rốt cuộc trong đầu anh có cái gì vậy hả?”

Cổ Lỗ Y đưa tay, hướng trán Lam Minh... Bốp.

Lam Minh mở to mắt trừng Cổ Lỗ Y: “Giỏi đấy!”

Cổ Lỗ Y cả kinh chui tọt vào ngực Tiêu Bắc.

Lam Minh thấy tiểu đông tây ý có Tiêu Bắc sủng nên coi trời bằng vung, vươn tay muốn đánh mông nó mấy cái, bất quá cổ tay bị Tiêu Bắc bắt lại. Tiêu Bắc có chút lo lắng ghé sát vào: “Lam Minh!”

“Sao?”

“Anh có cảm thấy mặt đất hơi lắc lư không?”

Lam Minh nghe xong ngẩn người, an ủi cậu: “Lắc lư cũng là chuyện bình thường, chúng ta đang ở trên biển mà. Có phải cậu bị say sóng không?”

“Không phải.” Tiêu Bắc nhú mày nhìn mặt đất: “Giống như thứ gì đó đang bò lên thuyền, cảm giác rất có tiết tấu.”

“Thứ gì đó?” Lam Minh không rõ, nhưng nhìn thần sắc Tiêu Bắc không giống đang đùa, vừa muốn hỏi kĩ thì điện thoại trong túi áo rung lên.

Lam Minh lấy ra nghe, là Long Tước gọi.

Lúc này Long Tước đang ngồi trên đỉnh cột buồm, nhìn phía dưới, nói với Lam Minh: “Lam Minh, hình như có thứ gì đó trèo lên thuyền.”

Lam Minh nghe xong chau mày nhìn Tiêu Bắc, âm thầm kinh ngạc. Trực giác của Tiêu Bắc bắt đầu mạnh lên rồi, so với ma thần còn nhạy cảm hơn. Dù vậy Lam Minh cũng cảm thấy có chút quái dị, đánh rằng linh lực của Tiêu Bắc rất mạnh nhưng tựa hồ hôm nay so với trước khi còn mạnh hơn, vừa nãy Khế Liêu cũng nói có cảm giác gì đó ... vì đêm nay là đêm trăng tròn hay là vì hải vực này có vấn đề?

“Cái gì vậy?” Lam Minh hỏi Long Tước, Tiêu Bắc nghe thấy _ quả nhiên có thứ gì đó trèo lên thuyền liền dán tai vào nghe, Cổ Lỗ Y cũng dán cái mặt tí xiu vào nghe.

Long Tước cầm kính viễn vọng nhìn xuống, nhú mào nói: “Tôi không thấy rõ là thứ gì, chỉ thấy mấy dấu chân màu đen lưu lại trên bong tàu... ẩm ướt, nhưng quả thật là từ trên trời xuống từ biển.”

“Là sao?” Lam Minh nghĩ nghĩ: “Ẩn thân?”

“Có khả năng này.” Long Tước nói đoạn nhìn về phía đuôi thuyền: “Rất nhiều dấu chân tụ tập một chỗ!”

“Rất nhiều là bao nhiêu?” Lam Minh cảm thấy là lạ.

“Cậu đến chỗ cửa sổ nhìn thử đi, tôi bay ra phía sau xem. Không biết là cái gì, tóm lại bọn chúng đã lên thuyền rồi, các cậu chú ý đề phòng một chút.” Long Tước nói xong, cúp điện thoại, mở cánh bay lên, bay về phía đuôi thuyền... lúc này mới nhìn thấy dưới mặt biển có một cái bóng đen thui trải rộng bốn phía, tựa hồ có vô số cá lớn bơi quanh thuyền. Nhìn một hồi, Long Tước cảm thấy kỳ quái _ trong nước có bóng chứng tỏ cũng không phải ẩn thân thuật, là thực thể. Vậy sao lúc lên thuyền lại biến mất... chẳng lẽ là dùng thủ thuật che mắt nào đó?

Lam Minh và Tiêu Bắc lặng lẽ đi tới góc phía bắc đại sảnh, từ cửa sổ mạn tàu nhìn ra bên ngoài thì thấy dưới mặt biển màu xanh quả nhiên có một bóng đen lớn. Nhìn lại thân thuyền thì thấy trên boong phủ kín những điểm đen lấm tấm, dưới nước có cái gì đó!

“Lam Minh, mấy con cá đuôi dài đó là cái gì?” Tiêu Bắc chỉ vào boong tàu hỏi: “Có rất nhiều nha!”

“Cá đuôi dài gì?” Lam Minh khó hiểu nhìn Tiêu Bắc.

“Chính là mấy con đang bò trên thuyền kia kìa, nhiều ghê, đầu cá, còn có bốn chân, đằng sau còn có đuôi rất dài...”

“Bắc Bắc...” Lam Minh khó hiểu nhìn Tiêu Bắc: “Tôi không thấy gì, chỉ thấy trên bong thuyền có mấy dấu chân.”

“Cô kì ~” Cổ Lỗ Y cũng lắc đầu với Tiêu Bắc, ý bảo mình cũng không thấy.

Tiêu Bắc có chút sửng sốt, cậu thấy rõ mà. Rất nhiều sinh vật cổ quái đang trồi khỏi mặt nước bò lên thuyền, còn đứng thành hàng rất chỉnh tề.

“Không cần sợ.”

Lúc này, sau lưng có người nói chuyện.

Tiêu Bắc và Lam Minh quay lại thì thấy là Poseidon cầm một ly Champagne, cười nhẹ đi tới: “Những thứ đó là kiến biển, trinh sát của ta. Mặc dù hình dáng có chút dọa người bất quá rất nghe lời, thông minh nhanh nhậy và hoàn toàn nghe theo lệnh của ta. Yên tâm đi, không cần người đâu.”

“Người của người à?” Tiêu Bắc và Lam Minh đều nhẹ nhàng thở ra. Lam Minh gửi tin nhắn vào cho Long Tước, là trinh sát của Poseidon, bảo hắn không cần lo.

“Ngài gọi chúng lên thuyền làm gì?” Tiêu Bắc không rõ.

“Chỉ là mai phục một chút thôi, cũng tiện thể tìm vài thứ.” Poseidon nhếch khóe miệng: “Bất quá bây giờ chưa phải lúc để tiết lộ thông tin cho các cậu.”

“Rốt cục người đang muốn làm trò quỷ gì?” Lam Minh thấp giọng hỏi Poseidon: “Lần này không phải chỉ là đến theo dõi và tham gia náo nhiệt đơn giản như vậy chứ? Poseidon, đừng nói người đang lợi dụng chúng ta.”

“Đừng nói chắc chắn vậy chứ, ta cũng chỉ có ý tốt. Đương nhiên, cũng tranh thủ giải quyết chút chuyện.” Poseidon cười vỗ vai Tiêu Bắc: “Sở dĩ không nhìn thấy là vì ta đã dùng Hải Thần chú, bất quá ta thật không nghĩ tới chú pháp cũng không có tác dụng với cậu, xem ra truyền thuyết kia là thật.”

“Truyền thuyết gì?” Tiêu Bắc và Lam Minh trầm miệng một lời hỏi.

Poseidon thu lại nụ cười trên mặt, thấy xung quanh không có ai, hạ giọng nói: “Truyền thuyết về Hang quỷ biển, các cậu từng nghe chưa? Dưới vùng biển đó cất giấu một thứ không bình thường, là bí mật đó!”

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 95

” Truyền thuyết Hang quỷ biển là cái gì?” Tiêu Bắc nghe xong liền theo bản năng kiểm tra thần sắc Lam Minh, đề phòng hai người bọn họ liên hợp lừa gạt mình.

“Hài tử đáng thương.” Poseidon đột nhiên đưa tay xoa đầu Tiêu Bắc: “Cậu đã bị bọn họ lừa gạt kiểu gì mà lại sợ tin tưởng người khác đến thế này.”(Cc: chuẩn. tội nghiệp Bắc Bắc của tui *chấm nước mắt*)

Cổ Lỗ Y cũng vươn tay xoa đầu Tiêu Bắc đầu, Lam Minh nhìn trời vẻ mặt khinh khỉnh, nói với Poseidon : “Này, người không mập mờ thì không chịu được à?”

Poseidon có chút ai oán khẽ thở dài: “Động quỷ biển a, là nơi tập trung linh lực của Thần Ma, cũng là nơi mạnh nhất, ai... chuyện này kể ra thì rất dài dòng.”

“Nói ngắn gọn!” Tiêu Bắc và Lam Minh trầm miệng một lời.

“Được rồi, ta mượn cuốn giới thiệu.” Poseidon vừa nói cầm lấy cuốn sách giới thiệu trong tay Tiêu Bắc.

“Biết này là cái gì không?” Hắn chỉ vào ba vật trong đó. Một cái là chậu đồng cổ quái, một cái là vòng tay khắc hình đầu sư tử, còn có một cây quyền trượng cùng loại, trên mặt là một viên bảo thạch xanh biếc, tựa hồ là pha lê, nhưng tính chất lại có chút giống ngọc... liếc mắt đã biết là hàng nhái không đáng tiền.

“Cái chậu đồng này là tự nguyên bồn, cái vòng tay này là vòng thủ hộ, mà quyền trượng... là Hải Thần trượng.”(* Hình như là cái đỉnh ba của Poseidon trên bức tượng được khắc ở cảng Copenhagen _ Đan mạch đó)

“Hả?” Tiêu Bắc và Lam Minh giật mình nhìn Poseidon.

“Hải Thần trượng không là của người sao?” Lam Minh nhíu mày:
“Quyền trượng đại diện cho quyền lực tối cao của Hải Thần sao lại ở trong tay Diêu Chính Thành?”

“Ai...” Poseidon gãi cằm.

“Bởi vì mỗi lần Poseidon và hải cẩu chơi đùa đều lấy trượng ra làm gậy, ném đi sau đó đám hải cẩu sẽ chạy tới nhặt về... có một lần không cẩn thận lỡ tay ném xa quá, rơi vào rãnh biển, đám hải cẩu ham chơi tìm không thấy rồi cũng bỏ luôn .” Hi Tắc Nhĩ đứng một bên mắng Poseidon: “Coi đi, lần này rước lấy phiền phức rồi đó.”

Poseidon mếu máo.

Khoé miệng Lam Minh và Tiêu Bắc giật nửa ngày... không đáng tin cỡ đó sao!

“Vậy nên ngài mới phái đám kiến biển này lên thuyền để tìm lại quyền trượng à?” Tiêu Bắc hỏi: “Có cần tôi tìm cho không?”

“Ta tìm thấy rồi .” Poseidon lắc đầu: “Bất quá mục đích chính của lần này cũng không phải mà mà là một thứ còn quan trọng hơn!”

“Cái gì?” Mọi người giật mình nhìn hắn, chẳng lẽ hắn còn bị mất thứ gì đó so với Hải Thần trượng còn quan trọng hơn?

“Lúc này chưa thể nói.” Poseidon vỗ tường: “Tóm lại, nếu như những thứ này ở cùng với Hải Thần trượng thì sẽ có thể hấp thu tất cả linh lực của

Thần Ma... Bắc Bắc, linh lực trên người cậu cũng rất mạnh đó, hiểu ra chưa?”

“A!” Hi Tắc Nhĩ vỗ tay: “Khó trách Diêu Chính Thành dùng trăm phương ngàn kế cũng muốn Bắc Bắc tới!”

“Hắn muốn nhiều linh lực như vậy để làm gì ?” Lam Minh khó hiểu.

“Làm chuyện xấu!” Poseidon chém đinh chặt sắt trả lời.

Lam Minh và Tiêu Bắc nhin không được khinh bỉ: “Nói nhảm, người nghiêm túc chút được không!”

Poseidon gãi đầu: “Không thể nói thật mà!” Tiếp tục ‘chọt’ tường.

“Vậy kế tiếp nên làm gì, bắt hết lại à?”

“Rất đơn giản, du thuyền này còn chưa đi tới mặt trên quỹ động. Đến lúc tới nơi cả thuyền sẽ lắc lư rất mạnh, có khi còn gặp bão lớn. Lúc đó nha, Bắc Bắc, cậu dùng khóa linh thuật trong Vũ Dạ tập, đem tất cả linh lực khóa lại. Có thể cầm cự ít nhất năm giây, vậy là đủ để tôi cướp Hải Thần trượng về rồi.”

Tiêu Bắc tò mò: “A... Khóa linh thuật là cái gì?”

Poseidon mở to hai mắt nhìn cậu: “Đừng nói cậu...? !”

Tiêu Bắc gật đầu, nghiêm túc nói: “Chưa từng nghe qua!”

“A...” Poseidon hút một ngụm lãnh khí, túm lấy cổ áo Lam Minh dùng sức lắc lắc: “Cậu ta bị cái gì vậy? Người mau đánh thức cậu ấy cho ta. Mau làm cậu ta phục hồi trí nhớ ngay lập tức!”

Lam Minh bị lắc cho chóng cả mặt. Hi Tắc Nhĩ vội khuyên can: “Poseidon, hình tượng, hình tượng!”

Poseidon hít sâu một hơi, bình tĩnh lại một chút nhưng sau đó lại lập tức tóm lấy Tiêu Bắc: “Học ngay!”

“Đi đâu để học?”

“Đi trộm Vũ Dạ tập. Chắc chắn trong bản Vũ Dạ tập này sẽ có! Người đi liền cho ta!” Poseidon gần như hoá điên: “Bằng không đêm nay tất cả mọi người không ai có thể sống sót!”

Tiêu Bắc cũng bị hấn làm cho hoảng sợ. Lam Minh nghĩ nghĩ cái gì đó rồi nhẹ nhàng kéo Tiêu Bắc: “Đi.”

Nói xong, kéo Tiêu Bắc đi.

Hai người vừa tới cửa, Tiêu Bắc thấy một con kiến biển đứng ở ngoài boong ngoắc bọn họ, phía sau Bạch Lâu cũng đi ra theo: “Xảy ra chuyện gì?”

“Lát nói sau, đi.” Chỉ có Tiêu Bắc nhìn thấy con kiến biển, cậu dẫn mọi người đuổi theo nó.

Rẽ trái rẽ phải, queo vào một hành lang nhỏ, trước mặt xuất hiện một căn phòng, trước cửa có hai người đứng gác.

Bảo vệ vừa nhìn thấy bọn Lam Minh lập tức muốn tiến lên ngăn cản... Lam Minh liếc mắt một cái đã nhìn ra hai người này không phải nhân loại, là thần lẫn tinh.

“Không được động đây, lát nữa sẽ cho các ngươi ăn sâu.” Lam Minh nửa đùa nửa thật nói một câu, màu mắt nháy mắt biến thành màu vàng kim. Hai con thần lẫn tinh kia lập tức đứng bất động.

Lam Minh hỏi Bạch Lâu _ trong phòng có Vũ Dạ tập không?

Hai mắt Bạch Lâu biến thành màu trắng, xuyên qua cửa. Trước mắt là một gian phòng đơn, có một cái rương bị khoá, trong rương là Vũ Dạ tập.

Khê gật đầu: “Có !”

Lam Minh ra hiệu với Cổ Lỗ Y đang tàng hình, nói: “Cổ Lỗ Y, đốt một cái lỗ trên cửa, chui vào lấy rương ra!”

“Ý hay!” Tiêu Bắc đi qua, ôm Cổ Lỗ Y đối mặt với cánh cửa: “Cẩn thận nha Cổ Lỗ Y!”

“Cô kĩ!” Cổ Lỗ Y hít sâu một hơi: “Hô...” một tiếng phun ra một quả cầu lửa. Quả nhiên, trên cửa xuất hiện một cái lỗ.

Cổ Lỗ Y bay đến nhìn nhìn một chút rồi chui tọt vào, ôm lấy cái rương sắt định đem ra ngoài. Nhưng nó vừa mới bê thùng đi thì bên trong đột nhiên vang lên tiếng còi báo động đinh tai nhức óc.

Mọi người trao đổi ánh mắt... chạy lẻ.

Kiến biến động tác cực nhanh, hơn nữa cũng đã sớm tìm hiểu đường, nháy mắt dẫn bọn Tiêu Bắc trở lại hành lang.

Mọi người vội vã trở về phòng. Lam Minh cạy rương lấy Vũ Dạ tập ra. Tiêu Bắc mở ra bắt đầu tìm kiếm _ cái khóa linh chú kia ở đâu á.

“Bắc Bắc.” Lúc này, Hi Tắc Nhĩ chạy tới: “Thành công chưa? Poseidon nói sắp đến phía trên ma động rồi!”

“Đang tìm !” Tiêu Bắc hoảng sợ tay chân loạn xạ tìm kiếm, quả thật đã tìm thấy: “Thấy rồi!”

Tiêu Bắc chăm chú nhìn, mà lúc này trên hành lang vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Đồng thời một người nhảy vào từ ngoài cửa sổ, là Khế Liêu: “Có người đến, đều là yêu tộc!”

“Ngăn bọn họ lại!” Bạch Lâu nói còn chưa dứt lời, Khế Liêu đã bung cương trao vọt ra ngoài.

Trùng hợp Tiểu Hoa cũng vừa đến cửa, thấy hấn lại càng hoảng sợ. Nhưng còn không đợi anh kịp phản ứng, Khế Liêu đã vòng tay ôm eo anh xoay người, cương trao xé nát mấy con yêu tộc sau lưng Tiểu Hoa.

Khế Liêu ném Tiểu Hoa vào phòng, vừa vặn để Bạch Lâu tiếp lấy sau đó bên ngoài lập tức vang lên tiếng kêu thảm thiết.

Lúc này, yêu tộc cũng lao tới phía Sĩ Mị. Hấn cùng Khế Liêu tiền hậu giáp kích, đều dùng cương trao và răng nanh.

Phong Tiểu Vũ đứng sau nhìn, tán thưởng: “Thật giống Wolverine nha!”

Đang ‘chơi’ vui, đột nhiên vang lên một tiếng ầm “Oanh” thật lớn, cả mặt biển run lên dữ dội thuyền như thể gặp bão, như một chiếc lá cây đập dềnh trong sóng nước.

“Bắt đầu rồi!” Tiêu Bắc cũng cảm giác được Poseidon đang gọi mình. Lam Minh cũng nghe thấy liền cầm tay Tiêu Bắc chạy tới đại sảnh tầng dưới.

Tại thời điểm này, linh lực bốn phía bắt đầu dao động. Chúng ma vật đều cảm thấy bất an, chạy tới chỗ cửa sổ mạn tàu nhìn ra ngoài thì thấy mặt biển gào thét liên hồi. Đồng thời, vô số ác linh đang điên cuồng từ biển ngoi lên tràn vào tàu. Tất cả những linh hồn này giống như nước bị miếng bọt biển hút lấy, uốn éo vặn vẹo như muốn thoát khỏi đó.

Vài ma vật cấp thấp đã ngồi bệt dưới đất run rẩy.

Đến lúc Tiêu Bắc chạy đến đại sảnh thì phần lớn ma vật đều đã nằm gục dưới sàn. Diêu Chính Thành cầm Hải Thần trượng đứng trên khán đài chính giữa sảnh, trên tay còn cầm tụ nguyên bôn. Trong chậu tựa hồ có cái gì đó nhô lên được phủ một miếng vải trắng...

Diêu Chính Thành lăm bắm, mọi người đều cảm thấy đến một lực hút cực mạnh đang thành hình.

“Tiêu Bắc!” Poseidon hô một tiếng.

Diêu Chính Thành cũng phát hiện Tiêu Bắc liền đem Hải Thần trượng chĩa vào chậu, tựa hồ muốn hút linh lực của chậu.

Mà ngay lúc hắn đang tập trung tinh thần đối phó Tiêu Bắc thì đột nhiên một quả cầu lửa bay tới, hắn vội xoay người tránh đi.

Nguyên lai là Lam Minh đang cầm Cổ Lỗ Y phun lửa về phía hắn, hấp lực không thể hút trọn quả cầu lửa, Diêu Chính Thành tránh được một nhưng không thể tránh được hai, cầu lửa bắn trúng vai hắn... cháy rực, hắn hoảng hốt vội vàng dập lửa.

Cùng lúc đó, Tiêu Bắc tranh thủ cơ hội, mở Vũ Dạ tập ra. Chiếu theo những gì được ghi niệm khóa linh chú, đồng thời, hai tay chấp lại, tưởng tượng ra các nguồn linh lực, đầu niệm một chữ _ khóa!

Trong nháy mắt, mọi người cảm thấy lực hút biến mất, nhưng thân thể cũng không thể khống chế _ cứng ngắc bất động.

Diêu Chính Thành lão đảo ngã xuống đất, hắn muốn đứng lên lui lại thì cảm thấy trên tay trống không, nhìn lại... Poseidon đã đứng trước mặt hắn, tay cầm quyền trượng.

Poseidon sắc mặt bất thiện, thân thể toả ra kim quang chói mắt, sóng biển càng thêm kịch liệt _ đây là sự phẫn nộ của Hải thần...

Tiêu Bắc nghe thấy một tiếng hô: “Tiêu Bắc!”

Là giọng Poseidon, Tiêu Bắc mất tập trung một chút, khóa linh chú cũng biến mất. Mọi người xung quanh vốn không thể nhúc nhích lập tức khôi phục tự do... nhưng vẫn chịu ảnh hưởng của ma động. Tối nay linh lực của Tiêu Bắc đặc biệt cường đại, ở đây ngoại trừ Poseidon Lam Minh và Thần Ma cấp cao, cơ hồ tất cả ma vật kể cả nhân loại đều bị khoá chặt, hoàn toàn không thể cử động.

Tiêu Bắc phục hồi tinh thần, ngẩng đầu. Poseidon lấy thứ trong túi nguyên bản Diêu Chính Thành đang cầm ra ném cho cậu: “Tháo vòng cho Lãng(sóng)giùm ta.”

“A?” Tiêu Bắc sửng sốt, hai tay theo bản năng đón lấy. Một thứ gì đó mềm oặt rơi vào tay, mọi người bu lại xem, lập tức bật cười...

Trên tay Tiêu Bắc là một con bạch tuộc màu hồng phấn mập ú.

Tiểu gia hỏa kia lớn cỡ trái bóng là cùng, tròn vo, hai mắt to đùng, chu cái miệng nhỏ xíu, đáng thương nhìn Tiêu Bắc,. Xúc tua mập mập xúc quần lấy tay Bắc Bắc, nghiêng đầu cọ cọ: “U ~ “

“Cô ki~.”

Hình như Cổ Lỗ Y có thể nói chuyện với Lãng, cúi đầu cô cô mấy tiếng, tiểu bạch tuộc cũng bắt đầu u u nói chuyện.

“Cô ~” nói xong Cổ Lỗ Y tỏ vẻ đồng tình sờ đầu nó, tiểu bạch tuộc ôm Cổ Lỗ Y cọ a cọ.

“Hai đứa nó đang nói gì?” Lam Minh khó hiểu.

“Nó nói nó bị lạc cha mẹ.” Tiêu Bắc gỡ vòng tay thủ hộ trên tay tiểu bạch tuộc xuống rồi trả cho Poseidon.

“Ai, đúng là cha mẹ vô trách nhiệm.” Poseidon chỉ chỉ ngoài cửa sổ.

Mọi người quay đầu lại, lập tức trợn mắt há hốc...

Trên mặt biển bên ngoài thuyền, không biết từ khi nào thì xuất hiện hai con bạch tuộc khổng lồ như hai tảng băng trôi. Một con cũng màu hồng phấn như Lãng, một con thì đậm hơn màu đỏ gạch.

Hai con chen chúc bơi tới đầu thuyền nhìn vào trong, sau khi thấy Lãng thì có vẻ kích động, nhoáng một cái... cả thuyền bắt đầu lắc lư dữ dội, Poseidon nhíu mày: “Còn dám quậy!”

Hai con bạch tuộc lập tức im lặng, đáng thương nhìn Poseidon.

Tiêu Bắc đợi thuyền hết rung mới cùng mọi người đi lên bong thuyền. Con bạch tuộc màu hồng phấn bơi đến, cẩn cẩn dục dục vươn một cái xúc tu đến trước mặt Tiêu Bắc như muốn nhận lấy tiểu Lãng.

Mà tiểu Lãng đã sớm nhào tới, cuốn lấy cái xúc tua khổng lồ cọ tới cọ lui, bạch tuộc lớn ôm tiểu tử nhà mình về, để lên má cọ cọ mặc dù Lãng còn không lớn bằng con mắt của nó.

Mà con bạch tuộc màu gạch cũng bu lại, không nghĩ tới con bạch tuộc màu hồng nhặt lại dùng xúc tua đập nó một cái.

Bạch tuộc màu gạch bị đánh, đáng thương hề hề ghé vào thuyền nhìn Poseidon.

Poseidon thở dài, vỗ vỗ nó: “Được rồi, lần sau đừng như vậy nữa.”

Bạch tuộc khổng lồ gật gật đầu, đồng thời mặt biển khê động.

“Này.” Lam Minh nhìn Poseidon: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Là như vậy.” Poseidon giải thích với mọi người, chỉ con bạch tuộc màu hồng phấn: “Đây là Samantha.” Lại chỉ con bạch tuộc màu gạch: “Đây là Igor. Chúng là động vật biển khổng lồ rất hiếm, bình thường đều sống dưới đáy biển sâu, một khi giận dữ sẽ tạo ra động đất và sóng thần.” Poseidon có chút bất đắc dĩ giải thích : “Sau khi ta ném quyền trượng đi thì một con cá heo nghịch ngợm tha đi mất, cuối cùng nó bị bỏ lại trên một con tàu đắm. Sau này con tàu đắm đó bị nhóm khảo cổ của Diêu Chính Thành phát hiện, hẳn có một nhóm người chuyên tìm kiếm bảo vật thất lạc trên biển để buôn bán, đương nhiên, kể cả Vũ Dạ tập và vô số bảo bối quý hiếm cũng nằm trong số đó.”

Mọi người gật đầu _ thì ra là thế.

“Sau khi hẳn chiếm được những bảo bối này, trong một lần ra khơi vô tình nhặt được Lãng.” Poseidon vừa nói vừa trừng hai con bạch tuộc : “Samantha và Igor là vợ chồng, vốn vừa mới sinh ra Lãng thì đáng ra phải càng ân ái mới đúng, nhưng Igor thường liếc mấy con bạch tuộc khác, Samantha liền gây lộn với nó... trong lúc giận dữ thì chúng có thói quen vớ phải cái gì ném cái đó, sau đó... cả Lãng cũng ném luôn.”(TK: Hai con bạch tuộc này =.=)

Mọi người nghe đến đó đều dùng vẻ mặt khinh bỉ nhìn hai con bạch tuộc cha mẹ, Samantha và Igor cúi đầu, không dám ngẩng lên.

“Lãng là hải ma thú, hơn nữa còn là con nít, trí nhớ không tốt lắm.” Poseidon nói tiếp: “Diêu Chính Thành muốn dùng chú ngữ cổ đến biển Lãng thành nô lệ.”

“Nô lệ?” Mọi người giật mình.

“Đúng vậy, hẳn bắt Lãng lại đeo vòng thủ hộ cho nó. Cái vòng tay này có một năng lực thú vị, ví dụ như A đeo cho B, thì B cả đời đều nghe theo mệnh lệnh của A, thủ hộ A an toàn. Mà Lãng còn nhỏ như vậy, đợi nó lớn

lên thì ít nhất phải một vạn năm, nên Diêu Chính Thành mới muốn dùng linh lực cực mạnh của Bắc Bắc cùng linh lực của tất cả các ác ma, ép Lăng lớn lên! Như vậy Lăng sẽ trở thành một ma thú hoàn toàn không có có ý thức, mặc hẳn điều khiển giết người.”

“A...” Mọi người cũng nhin không được hít một ngụm khí lạnh. Vậy đó chính là vũ khí vô địch vũ trụ a, tùy tùy tiện tiện cũng có thể tạo ra thiên tai, lúc đó Diêu Chính Thành còn không bất khả chiến bại sao! Quả nhiên quá hèn hạ!

“Người nói sớm không phải tốt rồi sao.” Lam Minh nhúu mày nhìn Poseidon: “Việc gì cứ phải úp úp mở mở.”

“Không nói được mà!” Poseidon bắt đắ dĩ: “Samantha và Igor bởi vì mất Lăng mà thương tâm quá độ, một khi nghe được có người gọi tên Lăng thì sẽ nổi điên ngay lập tức. Vậy thì thuyền còn có thể an toàn đến gần ma động sao?”

Mọi người tạm coi như hiểu rồi _ cũng đúng.

“Còn không mau cảm ơn mọi người!” Poseidon chỉ chỉ mọi người nói với hai con bạch tuộc, Samantha và Igor đều quơ quơ xúc tua tỏ ý cảm ơn, đương nhiên... mặt biển tiếp tục động a động.

Cuối cùng , Lăng chào tạm biệt Cố Lỗ Y và bọn Bắc Bắc, sau đó được cha mẹ ôm trở lại đáy biển. Nghe nói chúng sống trong khe biển, Poseidon đã giảng kết giới cho chúng, sau này sẽ Lăng sẽ không bị ném ra, đương nhiên... Samantha cùng Igor cũng thề sẽ không cãi nhau nữa.

“Rất cảm ơn .” Poseidon cuối cùng cũng đoạt lại quyền trượng, khoe bảo bối cho mọi người coi: “Cũng nhờ các người, ha ha.”

“Vất vả nửa ngày...” Lam Minh khoanh tay, liếc xéo Poseidon: “Rốt cục lại là việc nhà? !”

“Chậc, lãng phí thời gian.” Khế Liêu cũng lắc đầu, hai tay đút túi, mọi người cũng bỏ đi.

Long Tước thì thầm với Hi Tắc Nhĩ: “Quả nhiên thượng bất chính, hạ tất loạn.”

“Đúng vậy đúng vậy, đi theo một Hải Thần không đáng tin thì cả hải tộc cũng trở nên không đáng tin!”

Lúc này, Cảnh Diệu Phong cũng dẫn cảnh sát biển đến đón nhóm Lam Minh xuống thuyền. Poseidon ở phía sau nói muốn mời bọn họ ăn cơm, mọi người cho hắn một cái khinh khỉnh thật to rồi bỏ đi luôn...

Cảnh Diệu Phong cho người bắt Diêu Chính Thành, mở sòng bạc, đấu giá quốc bảo, trộm văn vật phi pháp, buôn lậu thuốc phiện và tư trữ súng ống. Từng này tội cũng đủ để tiểu tử này ngồi tù hết nửa đời sau .

Mọi người đi rồi, Poseidon thở dài, nhảy xuống biển.

“Bệ hạ, khổ cực rồi.”

Lúc này, một nhân ngư bơi tới, đưa cho Poseidon một con ốc biển: “Lucifer đại nhân tìm ngài.”

Poseidon cầm ốc biển đặt bên tai: ” Uhm, giải quyết xong rồi .”

Lucifer ngồi trên ngai vàng dưới Địa ngục, tay cầm một ly rượu đỏ: “Người đã kiểm tra Tiêu Bắc chưa? Lam Minh không nghi ngờ chứ?”

“Không đâu.” Poseidon nhìn tay mình, trên đầu ngón tay có một vết bóng màu đen: “Tình huống của Bắc Bắc càng ngày càng không ổn định, không biết còn có thể chống đỡ bao lâu.”

“Chống được bao nhiêu hay bấy nhiêu.” Lucifer uống cạn rượu trong ly: ” Hắn là Lam Minh cũng có chút dự cảm. Dù sao người kia cũng đã xuất

hiện.”

“Có lẽ vậy.” Poseidon cười nhẹ: “Cái gì nên tới vẫn phải tới.”

...

Trở về thuyền, Tiêu Bắc xoa cổ: “Ừhm...”

“Cô kĩ?” Cổ Lỗ Y dùng bàn tay nhỏ xíu giúp Tiêu Bắc xoa xoa bóp bóp.

“Sao vậy Bắc Bắc?” Lam Minh hỏi.

“Không biết, tôi cảm thấy hơi đau đầu.” Tiêu Bắc tìm một góc độ thoải mái, dựa vào giường. Mọi người cảm thấy có thể là do cậu vừa mới dùng khóa linh chú tiêu hao linh lực nên mệt.

Lam Minh sợ Tiêu Bắc nằm không thoải mái liền kéo cậu qua dựa vào ngực mình. Tiêu Bắc có vẻ mệt chết đi, dần mất đi ý thức, mơ mơ màng màng ngủ.

Lam Minh có chút nghi hoặc, nghĩ nghĩ, đột nhiên nhú mi, năm ngón tay luồn vào tóc Tiêu Bắc, nhẹ nhàng khuấy động mái tóc mềm mại, tìm kiếm thứ gì đó.

Thoáng cái đã tìm thấy, ở chỗ gần tai có một vết thương. Tuy rất nhỏ nhưng vẫn không thoát khỏi mắt Lam Minh _ một vết thương nhỏ như hạt cát, là chú văn...

—

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 96

Sau khi Tiêu Bắc về tới nhà liền nằm trên giường ngủ li bì suốt một ngày như thể muốn bù lại tất cả những lần ngủ không ngon trước kia. Mà trong lúc Tiêu Bắc ngủ, Lam Minh cười Sphinx không biết chạy đi đâu.

Lúc Tiêu Bắc tỉnh lại, xuống lầu thì nghe thấy Hi Tắc Nhĩ sinh động như thật kể với Long Tước : “Poseidon và Lucifer đều đang trốn trong phòng mà khóc đó. Địa ngục bị phá mất một nửa, Long cung cũng bị phá mất nửa toà, không biết là ai làm.”

“Ai có năng lực đó?” Khế Liêu cảm thấy mới lạ: “Hai người đó là vua mà cũng không biết sao?”

“Đó mới là điểm kỳ quái nhất .” Hi Tắc Nhĩ nghiêm túc nói: “Lucifer và Poseidon đều nói sớm biết như vậy thì còn lâu mới làm, tự gây nghiệt không thể sống.”

“Nhưng vậy thì không phải tổn thất rất nghiêm trọng sao?” Tiêu Bắc nhớ tới Địa ngục và Hải Long cung đều là những nơi vô cùng xinh đẹp, sao lại có người nữ phá hỏng.

“Không sai, dù gì cũng không ai bị thương.” Hi Tắc Nhĩ nhún vai: “Bỏ tiền xây lại là được, ta thì lại cảm thấy hai người đó đã đắc tội ai đó, hơn nữa còn là tự sai trước nên mới bị bắt nạt!”

Tiêu Bắc ngồi trên ghế sa lon, cầm lấy chén trà nóng Cổ Lỗ Y bê tới uống một ngụm: “Là sao... tôi có ấn tượng khá tốt với hai người họ.”

“Bắc Bắc.” Sphinx lười biếng nhắc nhở cậu: “Thần cũng như ma, cần thận đề phòng chút cũng không thừa đâu.”

Tiêu Bắc tiếp tục uống trà, cảm thấy Thần Ma kỳ thật cũng không có gì không tốt, nhân loại với nhau còn lừa gạt nhau mà.

“Đúng rồi Bắc Bắc, bớt đau đầu chưa?” Bạch Lâu tới bắt mạch cho cậu.

“A.” Tiêu Bắc lắc đầu: “Tốt hơn nhiều rồi, ngủ rất thoải mái, cũng không mơ thấy gì hết.”

Cổ Lỗ Y bay vòng vòng đâm lưng cho Tiêu Bắc, Phong Tiểu Vũ nhìn kích thước của nó một chút rồi nói nó lớn rồi, thật hiếu thảo.

“Đúng rồi, Lam Minh đâu?” Tiêu Bắc nhìn quanh, phát hiện không thấy Lam Minh đâu.

“Cô kỹ.” Cổ Lỗ Y huyên thuyên một đồng chuyện với Tiêu Bắc.

“Có án tử?” Tiêu Bắc ngạc nhiên nhìn mọi người: “Mới vừa về tới mà.”

“Không phải án tử mà là đi hỗ trợ.” Long Tước uống cà phê, chậm rãi nói: “Cảnh Diệu Phong vừa mới gọi đến nói có mấy tên ngốc cực đoan theo chủ nghĩa bảo vệ động vật đột nhập vào vườn thú làm nổ ***g sắt của khu mãnh thú. Sư tử và hổ chạy ra tấn công người dân, tình huống khẩn cấp, chỉ Lam Minh mới có thể ngăn đám dã thú đó lại.”

“Cái gì cơ?” Tiêu Bắc mở to hai mắt: ” Chủ nghĩa bảo vệ động vật?”

“Ừh, chính là không ăn thịt, phản đối đồ da dù là gì cũng không được, yêu cầu người và động vật được hưởng quyền lợi ngang hàng.” Hi Tắc Nhĩ tựa hồ vừa mới nghiệm ra tính chất của loại tổ chức này, nghiêm túc nói: “Nói cách khác, muốn theo chủ nghĩa bảo vệ động vật thì không được ăn thịt nướng, cũng không được ăn bánh bao.”

Tiêu Bắc bật cười.

“Nhân loại thật sự rất nực cười, hết theo chủ nghĩa này đến chủ nghĩa khác.” Khế Liêu lật một quyển tạp chí: “Phải biết rằng từ thời cổ đại nhân loại đã biết cầm dao, nếu như bọn họ không săn bắn thì đã tuyệt chủng từ vài vạn ngàn năm trước rồi, động vật và động vật cũng giết lẫn nhau, vậy nên mới có chuỗi thức ăn... Bất quá kẻ đáng khinh nhất chính là loại người dùng động vật để tiêu khiển hoặc tra tấn, loại hành vi này quả thật rất bỉ ổi.”

“Vậy nên Khế Liêu cũng phản đối vườn thú sao?” Phong Tiểu Vũ vừa chải lông cho Sĩ Mị vừa hỏi.

“A, vườn thú thì tôi không phản đối, có vài loài động vật sắp tuyệt chủng hoặc là không gian thích hợp để chúng sinh tồn còn quá ít, sống trong vườn thú cũng tốt. Và lại kỳ thật rất nhiều loài động vật đã mất đi đã tính, bị loài người thuần hóa. Nói theo hướng khách quan thì sủng vật bị thuần hóa đã không còn là động vật, nhân loại cũng cung cấp thức ăn nơi ở cho chúng, cái này gọi là có qua có lại, nếu đã muốn thuần phục chúng thì phải nuôi chúng cho tốt. Tôi chỉ không thích chuyện nhân loại ỷ vào việc có trí thông minh cao hơn mà hành hạ động vật, không khác gì Ma tộc đùa giỡn nhân loại, ai cũng phần nộ.”

Tiêu Bắc gật đầu, cảm thấy rất có đạo lý.

Lúc này, cửa mở ra, Phong Danh Vũ hùng hổ đi vào, sau lưng là Tiểu Hoa cầm một chồng văn kiện.

“Chị hai, sao mặt chị khó coi quá vậy?” Tiểu Vũ khó hiểu.

“Tại đám người cực đoan chứ đâu, đúng là không khác gì phần tử khủng bố!” Phong Danh Vũ đá bay giày cao gót, ngồi phịch xuống ghế.

“Không phải hôm nay cô định tổ chức trình diễn thời trang sao?” Bạch Lâu nhíu mày: “Xảy ra chuyện gì?”

“Còn chưa kịp làm gì đã đầy một bụng khí rồi nè. Tự dưng từ đâu nhảy ra một đám người theo chủ nghĩa bảo vệ động vật, nói cái gì cấm giết động vật lấy da lông làm quần áo. Tôi toàn dùng thuộc da nhân tạo đó, ngay từ đầu tôi cũng đã nói phản đối chuyện giết động vật!” Phong Danh Vũ đập bàn: “Cả một buổi trình diễn thời trang đều bị bọn họ làm hư hết. Còn may Tiểu Ái phải dưỡng thai nên không tới, bằng không nhất định sẽ tức chết! Tâm huyết gần nửa năm của bọn tôi đó “

“Sao có thể không phân tốt xấu vậy chứ.” Mọi người cũng thấy rất không hợp lý.

“Cái này còn chưa tính là gì.” Bạch Lâu xem tin tức trên websites : “Nghe nói gần đây bọn họ còn tới quấy rối rất nhiều khách sạn, khách đang ăn cơm thì bọn họ chạy tới. Nếu có món thịt thì sẽ quăng thứ dơ bẩn gì đó lên bàn, khiến cho khách không ăn nổi nữa.”

“Quá đáng như vậy.” Tiêu Bắc nhíu mày: “Tôi bắt đầu nghi ngờ bọn họ có phải theo chủ nghĩa bảo vệ động vật thật không đây, loại hành vi này rất dễ gây ra hiệu quả trái ngược.”

“Cô kìa.” Cổ Lỗ Y xoa bụng thì thầm với Tiêu Bắc. Tiêu Bắc biết nói dối bụng, xoa đầu nó hỏi: “Muốn ăn gì?”

“Thịt thịt.” Cổ Lỗ Y cười tủm tỉm nói.

“Lát ta gọi điện bảo bọn Lam Minh mua về cho.” Long Tước mở tủ lạnh ra, bên trong có bánh phô mai Cổ Lỗ Y thích ăn nhất liền lấy cho nó ăn lót dạ.

Tiêu Bắc lên lầu đi tắm.

Tắm xong, đang lau tóc, đột nhiên Tiêu Bắc nghe thấy một tiếng ” meo...” rất nhỏ

“Mèo?” Tiêu Bắc tìm khắp nơi _ không lẽ có con mèo nào đi lạc vào đây?

Nhưng trong phòng không có gì.

Tiêu Bắc ngoáy ngoáy lỗ tai, nghe lầm à, nhưng lại nghe thấy: “Meo meo...”

“Hả?” Tiêu Bắc nghe tiếng kêu tựa hồ ở rất gần, bắt đầu lục tung phòng lên.

“Cái này là động tác mới à?”

Tiêu Bắc đang quỳ trên mặt đất nhìn dưới gầm giường xem có con mèo nào không thì chợt nghe từ ngoài cửa truyền đến giọng nói quen thuộc.

“Lam Minh.” Tiêu Bắc ngẩng mặt lên, đứng dậy: “Có nghe thấy tiếng mèo kêu không?”

“Mèo?” Lam Minh khó hiểu.

“Suyt...” Tiêu Bắc lại nghe thấy tiếng kêu, lúc này Lam Minh cũng nghe được.

Hai người theo tiếng kêu đi đến trước cửa sổ, mở cửa sổ ra xuống. Trong bụi cỏ có một con mèo nhỏ màu trắng tinh đang rên rỉ, trên chân nó là một vết thương còn đang chảy máu.

“Là một con mèo con a.” Tiêu Bắc quay lại, Lam Minh nhảy xuống cửa sổ, xách con mèo nhỏ lên cầm vào phòng khách.

“Ai nha, bị thương rồi.” Bạch Lâu cầm hộp thuốc tới, đặt con mèo trắng lên bàn, bôi thuốc rồi băng bó cho nó: “Bị xe đâm, chân sau bị gãy.”

Phong Tiểu Vũ đi lấy sữa, đặt trước mặt mèo con.

Mèo con nhìn xung quanh có thật nhiều người, nơm nớp lo sợ không dám nhúc nhích.

Cổ Lỗ Y gặm bánh ngọt ngồi cạnh nó, nhẹ nhẹ vỗ lên đầu nó mấy cái, lúc này mèo con mới bắt đầu cần cần dục dục liếm sữa, tựa hồ đã đói bụng từ lâu.

“Hắt xì...”

Xa xa trên ghế sa lon, Khế Liêu hắt xì hai cái, xoa mũi.

“Cậu bị sao vậy?” Tiểu Hoa nhìn hẩn, trong lòng tự nhủ cậu mà cũng bị cảm à?

“Tôi ghét nhất là mèo.” Khế Liêu vẻ mặt chán ghét: “Đặc biệt là mèo con!”

“Ta cũng là động vật họ mèo này.” Sphinx nằm dài trên mặt đất ngẩng đầu, Khế Liêu không thềm đếm xỉa đến sự tồn tại của nó.

Khế Liêu đánh giá nó một chút: “Ta có nói ta không ghét người sao?”

“A...” Sphinx hút một ngụm khí lạnh, buồn bực nằm trên sàn: “Ta cũng ghét nhất động vật họ chó.”

Sỉ Mị nheo mắt... mọi người không nói gì, sắp biến thành đại chiến chó mèo rồi.

Cổ Lỗ Y và mèo nhỏ trò chuyện trên trời dưới đất, một đứa cô kị, một đứa meo meo. Tiêu Bắc ngồi một bên nghe, nhúu mày: “Nó nói nó gọi là Fanny, nó đã chứng kiến một vụ mưu sát.”

“Hả?” mọi người có chút không thể tin nhìn mèo nhỏ _ mưu sát?

“Giết mèo hay giết người?” Lam Minh cảm thấy nên hỏi cho kĩ.

“Cô kĩ ~ “

“Mèo giết người? !” Tiêu Bắc giật mình, mọi người cũng trợn mắt há mồm, cần bao nhiêu con mèo mới giết nổi một người?

Sau đó, mèo nhỏ meo meo nói rất nhiều với Cổ Lỗ Y, Cổ Lỗ Y nói lại cho Bắc Bắc .

“Fanny nói, tối hôm đó nó thấy một con mèo đen rất lạ ngồi trên bệ cửa sổ, âm u nhìn người trong cửa sổ, không lâu sau bọn họ nhảy xuống cửa sổ chết ... nó rất sợ nên chạy đi ngay. Một ngày sau, nó chạy sang khu khác thì lại thấy con mèo đen đó ngồi trên cột điện, mấy chiếc xe đi ngang đâm vào nhau, mọi người cũng chết hết, nó lại chạy thì bị con mèo đen nhìn thấy rồi đuổi đến tận đây. Nó chạy qua đường thì bị xe tông phải văng vào sân. Con mèo đen cũng đuổi tới bên ngoài nhưng không dám tới gần...”

“Có thể là nó sợ bị phát hiện.” Bạch Lâu nói, bảo Tiêu Bắc chạm vào Fanny, xem thử xem có thể nhìn thấy mặt con mèo đen đó không.

Tiêu Bắc gật đầu, nói với Cổ Lỗ Y: “Cổ Lỗ Y, đừng nói với Fanny anh muốn sờ nó một chút, không đau.”

Cổ Lỗ Y nói, Fanny lập tức mềm xuống rũ tai, để Tiêu Bắc sờ đầu.

“Đáng yêu quá đi...” Mắt Phong Tiểu Vũ sáng rực, Sĩ Mị sau lưng không vui cắn cắn tay áo Phong Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ nhanh chóng xoa đầu hân: “Dĩ nhiên Sĩ Mị đáng yêu nhất.”

Sĩ Mị lập tức thỏa mãn.

“Này, người có muốn nhìn thử không?” Sphinx liếm móng cười hỏi Khế Liêu: “Đáng yêu lắm đó.”

Khế Liêu nhìn qua, trắng trắng, móng vuốt màu hồng phấn nhỏ xíu, tựa hồ rất mềm... rất dễ thương. Bất quá thân là tộc sói nên hẳn vẫn ghét động vật họ mèo, hơn nữa hẳn còn dị ứng lông mèo.

Tiêu Bắc nhẹ nhàng sờ đầu Fanny, dần dần tiến vào ý thức của nó, quay lại đêm nó nhìn thấy vụ mưu sát.

Tiêu Bắc thấy tình hình cũng không khác những gì Fanny kể lại, chỉ là, thứ cậu thấy không phải là mèo, nói cho đúng thì không phải là một con mèo đen bình thường.

“Hô...”

Thật lâu sau, Tiêu Bắc giật mình tỉnh lại: “Hình như không phải mèo!”

“Miêu nữ?” Phong Tiểu Vũ hỏi.

Tiêu Bắc lấy giấy bút ra, phác thảo lại một chút: “Hình dạng tổng thể thì giống như một con mèo, chỉ là hơi quá lớn! Màu đen, da nhẵn nhéo, lông dài, rất gầy, giống như bộ xương.”

Mọi người khó hiểu _ nó là mèo hả?

Bạch Lâu nghĩ nghĩ, ngồi xuống bàn mở máy tính ra, tìm tìm kiếm kiếm, sau khi tìm được hình thì gọi Tiêu Bắc: “Có phải là nó không?”

Mọi người bu lại xem, cũng nhìn không được nhú mào _ này là con gì vậy? Gầy như một đồng xương khô, da trên người nhẵn nhéo chảy xệ còn có lông màu đen, móng vuốt và đuôi thì lại giống của loài mèo, miêu yêu?

“Là Quỷ mèo Xiêm La.” Khế Liêu đột nhiên nói.

Khi mọi người nhìn thấy thứ này đều vô thức nhìn Bạch Lâu hoặc là Long Tước, hai người này thông minh nhất, không thì cũng nghĩ rằng Sphinx sẽ biết, dù sao cũng đều là họ nhà mèo. Bất quá việc Khế Liêu nói

biết lại ngoài dự đoán của mọi người... Phải biết rằng, Khế Liêu và Lam Minh bị liệt vào loại động thủ không động khẩu, lại càng không biết động não!.

“Gì chứ?” Khóe miệng Khế Liêu giật giật: “Tốt xấu là ta cũng là Lang Vương dĩ nhiên phải biết mấy thứ loạn thất bát tao của yêu tộc.”

“Đúng vậy, chính là Quỷ mèo Xiêm La.” Bạch Lâu in hình ra, đem cho Fanny xem. Fanny lập tức sợ tới mức run rẩy _ xem ra đúng là nó rồi.

“Nó chắc chắn không phải mèo bình thường.” Tiêu Bắc cảm thấy tối nay nhất định sẽ gặp ác mộng: “... Quỷ mèo sao.”

” Con mèo này rất phiền toái.” Bạch Lâu nhú mày: “Trong mắt người thường thì nó chỉ là một con mèo đen bình thường, chỉ những người có linh lực cực mạnh mới có thể nhìn thấy hình dáng thật của nó.”

“Anh cũng vậy à?”

“Ừh.” Bạch Lâu bảo Tiêu Bắc thử xem lúc này Fanny nhìn thấy cái gì, Tiêu Bắc cầm móng vuốt màu hồng phấn của Fanny màu hồng phấn, nhắm mắt cảm nhận... quả nhiên, Fanny chỉ thấy một con mèo đen hung thần ác sát mà thôi.

“Nói cách khác, nó có thể giả làm mèo đen để tiếp cận người khác, mọi người sẽ không đề phòng, trừ phi có năng lực đặc biệt mới có thể nhìn thấy nguyên hình của nó?”

“Nha...” Phong Danh Vũ bất giác rung mình: “Mèo đen đúng là tà môn, đặc biệt là mắt mèo, rất đáng sợ.”

“Các cậu đang nghiên cứu mèo đen?”

Đúng lúc, Cảnh Diệu Phong đẩy cửa đi vào: “Trùng hợp chỗ tôi cũng đang có án tử liên quan đến mèo đen .”

” Con này phải không?” Mọi người đưa hình Quỷ mèo Xiêm La cho anh xem.

Khóe miệng Cảnh Diệu Phong giật giật: “Con này giống mèo chỗ nào?!” Đang nói chuyện, đột nhiên anh nhìn thấy mèo nhỏ đang nằm trên giường.

Mắt Cảnh Diệu Phong lóe loé, lại gần từng chút từng chút.

Mọi người nhìn nhau, chỉ có Bạch Lâu tỏ vẻ khinh bỉ, thấp giọng lẩm bẩm một câu: “Lại nữa rồi.”

Tiếng nói vừa dứt, thì lại thấy Cảnh Diệu Phong bế Fanny lên: “Thật đáng yêu!”

Mọi người coi như mở rộng nhãn giới, Cảnh Diệu Phong thoát nhìn lãnh khốc như vậy, không nghĩ tới lại là một tên cuồng mèo.

“Tôi chỉ thích mèo trắng thôi.” Cảnh Diệu Phong ôm Fanny vào ngực nhẹ nhàng vờ vờ lơ tai nó, Fanny ngoan ngoãn cọ cọ.

“Thuần trắng, mềm mại lại nhu thuận...” Nói đoạn Cảnh Diệu Phong vô thức nhìn sang Bạch Lâu, Bạch Lâu giả bộ như không nghe thấy tiếp tục cúi đầu tra tư liệu.

Mọi người nín thở, chờ hành động tiếp theo của Cảnh Diệu Phong. Thế nhưng Cảnh Diệu Phong lại chỉ nhìn Bạch Lâu ngẩn người, do dự bước tiếp theo nên làm như thế nào.

Phong Danh Vũ nhìn không được nữa, đập anh một cước: “Nó đang bị thương đó, phải chữa trị cẩn thận, ai làm thì người đó chịu trách nhiệm!”

Nghe xong lời này, Bạch Lâu và Cảnh Diệu Phong đều tỏ vẻ xấu hổ.

Cảnh Diệu Phong ôm mèo nhỏ đến gần Bạch Lâu: “Còn phải xem nó có cho tôi cơ hội để bù đắp không...”

Bạch Lâu không để ý tới anh, tiếp tục cúi đầu xem tư liệu.

“Ách, Tiểu Lâu...”

Cảnh Diệu Phong vừa muốn nói chuyện, Bạch Lâu trừng anh, anh vội vàng ngậm miệng, cảm thấy vận khí hôm nay không tệ. Ít nhất Tiểu Lâu đã liếc mình một cái, không có coi mình là không khí nữa. (Cc: tội anh quá *đau lòng*)

Mọi người vô lực _ thật sự là vô quýt dày có móng tay nhọn.

“Mèo Xiêm La là một loại thần vật có ý thức lãnh thổ rất mạnh. Chúng được coi là sủng vật của thần thánh, là đại diện của thần rừng hoặc vụ sự, thường sinh sống ở vùng Siam, cũng tức là Đông Nam Á hiện nay... sao lại chạy đến nơi đây nhỉ?” Bạch Lâu phát tư liệu cho mọi người.

“Chúng có ảnh hưởng gì tới con người không?” Tiêu Bắc nhớ tới cảnh tượng yêu dị vừa nhìn thấy: “Vì sao một con mèo lại muốn giết người?”

“Loại mèo này sẽ không tự ý hại người... tuy chúng tà ác, nhưng cũng không phải loại có tội ác tày trời. Nói cách khác, chúng chỉ là diễn viên mà không phải đạo diễn. Thần vật từ trước đến nay đều chú ý đến quy luật tự nhiên, không cướp đoạt... hẳn là trao đổi đồng giá.”

“Trao đổi đồng giá?” Tiêu Bắc cảm thấy mới lạ.

“Loại vụ thuật cổ đại này rất phổ biến.” Lam Minh thấy Tiêu Bắc khó hiểu, giải thích cho cậu: “Nói cho đơn giản thì nếu vật muốn nguyên rửa người nào đó, thì phải lấy thứ quý giá nhất của cậu ra làm điều kiện trao

đôi. Cậu muốn thần thánh cho mình hạnh phúc thì họ sẽ lấy đi một nửa tuổi thọ của cậu làm thù lao, thiên hạ không có bữa cơm nào miễn phí.”

“Thần rừng?” Tiêu Bắc bất giác nghĩ tới kiếm lâm này nọ, cả người cũng run lên. Cậu còn cho rằng thần không phải loại ‘người’ sẽ làm ra tội ác tày trời nữa chứ.

“Nghĩa là, con quỷ mèo Xiêm La này giống như sát thủ, làm theo chỉ thị?” Hi Tắc Nhĩ gãi cằm: “Nói vậy có người ra lệnh cho nó? Chúng ta phải tìm thủ phạm sau lưng nó?”

“Chú thuật Xiêm La cổ đại rất quý dị.” Sphinx lắc bồm: “Cẩn thận chút vẫn hơn, nếu là thần rừng thật thì càng phiền toái.”

“Tôi lại là cảm thấy nếu như là vụ chú(nguyên rủa)thật thì ngược lại rất tốt.” Bạch Lâu nói: “Nếu là vụ chú thuật thật thì vụ sư tìm nạn nhân rồi cho quỷ mèo đi giết người hoặc tiếp nhận ủy thác của thần cũng chỉ là giai đoạn thứ hai, kẻ chủ mưu chính là nhân loại, người ủy thác vụ sư nguyên rủa. Nhưng thường thì sau khi chú thuật có hiệu lực thì bọn họ cũng gặp phải kết cục thê thảm không kém.”

“Là oan oan tương báo à?” Khế Liêu cười nhạt.

Tiểu Hoa có chút kinh ngạc nhìn hắn: “Gần đây cậu rất hay nói mấy câu kì quái, đến thời kỳ phản nghịch rồi à?”

Khế Liêu nhìn trời bĩu môi, khó chịu bò qua ghế sa lon.

Tiêu Bắc vỗ Tiểu Hoa: “Khế Liêu lớn rồi, đâu còn là con nít nữa.”

Tiểu Hoa khẽ nhú mày: “Là sao? Tính theo tuổi nhân loại thì cậu ta bao nhiêu?”

“A.” Long Tước tính toán: “Chắc khoảng mười bảy mười tám tuổi, Khế Liêu là Lang Vương trẻ nhất, đương nhiên cũng là mạnh nhất trong lịch sử lang tộc.”

Tiểu Hoa nường mi với Tiêu Bắc _ thiếu niên mười bảy mười tám tuổi là lúc phản nghịch nhất!(TK: Dậy thì đó=3=)

Tiêu Bắc bất đắc dĩ, Khế Liêu thì càng thêm khó chịu!

“Đúng rồi.” Tiêu Bắc hỏi Cảnh Diệu Phong: “Vừa nãy anh nói án tử gì liên quan đến mèo đen?”

“A, thiếu chút nữa quên mất.” Cảnh Diệu Phong lấy tư liệu mang theo ra cho bọn Tiêu Bắc xem: “Đây!”

Mọi người thấy là một chồng tư liệu và ảnh thật dày liền biết chắc lại chết không ít người. Gần đây rất hay xảy ra chuyện như vậy, mọi người không thể không lo lắng.

“Có mèo đen thật này!” Tiêu Bắc xem ảnh _ là ảnh thi thể người chết, còn có ảnh khi người chết còn sống chụp chung với một con mèo đen.

“Nó là quỷ mèo phải không?” Lam Minh cầm ảnh chụp nhìn một hồi , hỏi Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc nhún vai: “Không biết, hình như chỉ là mèo đen bình thường.”

“Tôi đã mời vài bác sĩ thú y, các nhà nhân chủng học, động vật học... Bọn họ đều nhất trí cho rằng con mèo trong những tấm hình này là cùng một con! Tuy nhiên trong mắt ta tất cả mèo đen trên đời đều rất đẹp. Bất quá khi nhìn thấy nó thì lần đầu tiên tôi cảm thấy trên đời có một con mèo không đáng yêu như thế này.”

“Nhiều người cùng nuôi một con mèo, hơn nữa đều chết ngoài ý muốn?”
Lam Minh nhú mày: “Không bằng nói thẳng là con mèo này có vấn đề.”

“Ừh.” Mọi người gật đầu _ đúng thế.

“Bọn họ tìm thấy con mèo này từ đâu? Trung tâm nhận nuôi à?” Phong Tiểu Vũ nhìn thế nào cũng đều cảm thấy con mèo này rất quý dị, không giống mấy con mèo nhỏ đáng yêu thường được nhận nuôi.

“Không phải.” Cảnh Diệu Phong lắc đầu: “Tôi đã gọi điện hỏi mấy trung tâm nhận nuôi, họ đều nói không có con mèo đen nào như vậy... với lại nếu như con mèo này đã được qua tay nhiều người mà mỗi lần đổi chủ nhân đều chết thì còn ai dám đụng vào nó?”

“Nói không chừng là thật được.” Phong Tiểu Vũ ngồi cạnh bàn chơi với Fanny: “Chỉ cần con mèo đó ngoan ngoãn chút thì nhặt nó về nuôi cũng rất bình thường.”

“Chỉ là nếu như người đó không biết chuyện mà lại nhặt nó về thì sẽ rất nguy hiểm.” Long Tước trầm ngâm: “Không bằng... Đăng tin báo đi?”

“Không được.” Tiêu Bắc lắc đầu: “Nếu vậy mọi người sẽ vứt hoặc là giết hết mèo đen.”

“Ách... cũng đúng.” Long Tước khẽ gật đầu: “Nhưng thành phố S lớn như vậy, biết đi đâu tìm một con mèo... trừ phi hỏi mấy con mèo hoang trong vùng, bắt quá mèo đâu biết nói.”

“Hỏi mèo...” Mọi người ngấn người sau đó đồng loạt quay đầu nhìn Fanny!

Tiêu Bắc đi qua, vẫy vẫy Cổ Lỗ Y: “Cổ Lỗ Y, cưng giúp anh hỏi Fanny một chút coi nó có biết làm thế nào để tìm một con mèo không.”

Cổ Lỗ Y hỏi Fanny, Fanny nhìn ảnh, meo meo hai tiếng, Cổ Lỗ Y thuật lại cho Tiêu Bắc.

“Nó nói không nhất định, nhưng mèo hoang cũng không phải đi lang thang một cách tùy tiện, chúng thường có lộ tuyến và khu vực hoạt động nhất định. Mèo là loài động vật có ý thức lãnh thổ rất cao, nếu có con mèo lạ nào đi lạc vào khu vực của mèo hoang thì nhất định sẽ bị đuổi đi.”

Tiêu Bắc nói hết, mọi người cũng hiểu rõ. Khế Liêu lấy bản đồ ra, mọi người đánh dấu vị trí của những người bị hại, sau đó vẽ bản ra, nhưng kết quả lại khiến mọi người khó hiểu.

Con mèo đen này không hoạt động trong một khu vực nhất định mà đi khắp quanh thành phố S, từ đầu này đi xuyên qua đầu kia, sau đó đánh một vòng, rồi lại trở về...

“Thú vị đây !” Sphinx lắc đầu: “Động vật họ mèo không thông minh như vậy, đây căn bản chỉ là một con sói ngốc bị lạc...”

Còn chưa dứt lời, Khế Liêu đập nó một cước.

“Việc này có bình thường không?” Tiêu Bắc bảo Cổ Lỗ Y hỏi Fanny.

Fanny cũng không biết, nó chưa từng thấy qua tình huống nào như này.

“Người chết có liên quan gì với nhau không?” Tiêu Bắc hỏi Cảnh Diệu Phong: “Bọn họ có quen biết nhau không? Có quan hệ hoặc điểm giống nhau nào không?”

“Chưa tra được.” Cảnh Diệu Phong nhún vai: ” Thân phận người chết khác nhau, hơn nữa địa điểm bị giết cũng không giống nhau, hiện trường có rất nhiều người, bọn tôi cũng không thể tra xét từng người một được.”

“Khoảng cách giữa những án tử cách nhau rất lâu?” Lam Minh nhìn thời gian tử vong.

“Rất lâu rồi. Nếu không phải hôm nay tôi tình cờ nhìn thấy ảnh chụp của hai vụ án gần đây, phát hiện đều có một con mèo đen, sau đó xem lại ảnh của tất cả những vụ án trước kia thì cũng không thể liên hệ những vụ án này. Kế tiếp tôi muốn phái người đi tra án, các cậu có hứng thú đến hiện trường nhìn một cái không?”

Mọi người gật đầu, sau đó chia nhau hành động.

Tiêu Bắc, Lam Minh, Khế Liêu và Hi Tắc Nhĩ một nhóm, đi tới bốn nơi, theo thứ tự người chết thì đầu tiên là nhà nhiếp ảnh, kế đó là chủ một cửa hàng nhỏ, một người về hưu và một giáo viên.

“Nhìn nghề nghiệp tựa hồ không có điểm liên quan.” Tiêu Bắc xem tư liệu, ngồi ghế phó lái, Cổ Lỗ Y chui vào ba lô, Fanny nằm bên cạnh.

Hai đứa nó không biết nói cái gì, một hồi sau Cổ Lỗ Y bắt đầu khóc ô ô.

Lam Minh nhíu mày, hỏi Tiêu Bắc: “Nó bị gì vậy?”

“A, Fanny đang kể lại cuộc sống lang thang trước kia của nó với Cổ Lỗ Y, Cổ Lỗ Y thấy nó thật đáng thương nên mới khóc.” Nói xong, Tiêu Bắc xoa đầu Cổ Lỗ Y : “Đừng khóc Cổ Lỗ Y, chúng ta nhận nuôi Fanny ha.”

Cổ Lỗ Y lập tức nói với Fanny, từ nay về sau tụi nó có thể sống cùng nhau làm bạn tốt .

“Sau khi nhân loại chiếm lấy Địa Cầu, cuộc sống của động vật bắt đầu trở nên khốn khổ.” Khế Liêu bịt mũi quay đi. Hi Tắc Nhĩ khó hiểu nhìn hăn: “Người bị gì vậy?”

“Mèo!” Khế Liêu cự kì bất mãn _ hăn bị dị ứng đó!

“... chúng ta nuôi Fanny được không?” Tiêu Bắc hỏi.

Cổ Lỗ Y và Fanny ngẩng lên tội nghiệp nhìn Khế Liêu.

“Ách...” Khế Liêu nhún vai: “Tôi không quan tâm, hơi dị ứng thôi, dù sao cũng chỉ là con mèo con.”

Mọi người bật cười. Tiêu Bắc lặng lẽ gật đầu _ kỳ thật Khế Liêu ngoài cứng trong mềm, rất khó tưởng tượng cậu ta lại là con lai của hai loài đáng sợ là người sói và ma cà rồng.

“Đến rồi, nhà của tay nhiếp ảnh ở lầu ba, là nhà thuê.” Hi Tắc Nhĩ chỉ một toà nhà cũ ba tầng.

“Cũ quá .” Lam Minh ngẩng mặt nhìn, có vẻ hẳn là nhà nhiếp ảnh độc thân.

Mọi người giẫm lên bậc thang bằng sắt rỉ sét, đi đến trước cửa.

“Chắc chắn là nhà này?” Khế Liêu nhú mào đối chiếu với địa chỉ trên tay, nhắc chân đá vắng cửa chính.

Cửa vắng ra, bụi bay mù mịt...

“Oa... Hôi quá vậy!” Tiêu Bắc bịt mũi, cậu người thấy một mùi hôi thối nồng nặc.

“Là mùi xác chết.” Lam Minh nhú mào.

“Có thể là thịt bị ôi, kích thích không lớn.” Mũi Khế Liêu khá nhạy: “Nếu là người chết thì mùi sẽ nồng hơn...” Nói đoạn đi vào.

Mọi người bịt mũi đi vào. Phòng khách coi như bình thường, chỉ là phòng bếp thì vô cùng kinh khủng, vết máu trên sàn làm mọi người khó chịu. Nhưng nhìn kỹ lại thì đều cảm thấy vô lực, vì hình như không phải

máu người hoặc hiện trường án mạng, mà trên mặt đất toàn cá chết chuột chết... hình như bọn chúng bị cắn nát rồi vớt đầy trên sàn. Phần lớn đều đã bị hư thối biến dạng.

“Sao có thể như vậy?” Tiêu Bắc nhíu mày: “Ở đâu ra nhiều chuột chết như vậy.”

“Meo meo ~ “

Lúc này, Fanny trong ba lô Tiêu Bắc kêu một tiếng, Cổ Lỗ Y nhanh chóng dịch lại.

“Bị mèo làm?” Tiêu Bắc nhìn Lam Minh: “Fanny nói, nếu như mèo đang nóng nảy thì sẽ biến con chuột thành như vậy, rất nhiều mèo hoang hay chơi trò này.”

“Loài mèo và loài chó có sự khác biệt rất lớn.” Khế Liêu ngồi xuống, nhìn xác chuột trên mặt đất: “Chó tấn công người khi không đói bụng là vì sợ, mà mèo tập kích tiểu động vật khi không đói bụng chỉ để tiêu khiển giải trí.”

“Bất quá Sphinx lại nằm cả ngày.” Lam Minh sờ cằm: ” Thói quen của sư tử hình như không giống mèo hoặc hổ cho lắm.”

“Cũng là quan hệ họ hàng gần và họ hàng xa thôi.” Khế Liêu cười nhạt : “Cũng giống như sói và chó, khác nhau một trời một vực.”

Mọi người nhin không được nhíu mi, gần đây hình như Khế Liêu trưởng thành hơn một chút, nói rất ít, tâm tình cũng không tốt... Không biết có phải vì Tiểu Hoa không, có cảm giác cách phát triển của hai người này tựa hồ không đúng lắm.

” Uhm...”

Lúc này, Hi Tắc Nhĩ đi vòng vòng quanh phòng: “Có mùi tử vong.”

“Tử vong?”

“Ừh!” Hi Tắc Nhĩ sờ mũi: “Sát ý rất nặng... rất kỳ lạ!”

“Kỳ lạ thế nào?” Mọi người hiếu kỳ nhìn hắn.

Hi Tắc Nhĩ trầm ngâm nửa ngày: “Dạng như... rất kỳ lạ.”

Mọi người nhụt chí, Hi Tắc Nhĩ đang suy nghĩ thì sau đầu bị “Bốp ” một cái, Cổ Lỗ Y “Sưu” một tiếng bay về ba lô của Tiêu Bắc.

Hi Tắc Nhĩ muốn đuổi theo thì bị Lam Minh chụp lấy cổ áo: “Quên đi, ta cũng bị nó đánh suốt. Chờ bữa nào Tiêu Bắc không chú ý, chúng ta trói nó lại đánh cho một trận, coi nó còn dám lên mặt không!”

Hi Tắc Nhĩ gật đầu, híp mắt nhìn Cổ Lỗ Y. Tiểu bảo bảo Long tộc rất nghịch, điểm này nó đã được ‘kiến thức’ từ đám Long bảo bảo Long Tước nuôi trong nhà.

Cổ Lỗ Y cảnh giác ôm chặt Tiêu Bắc, còn lâu nó mới tách khỏi Bắc Bắc!

“Này.”

Đang lúc mọi người cãi nhau, Khế Liêu đứng cạnh cửa sổ ngoắc mọi người: “Hung thủ có thể là tụi nó.”

Mọi người đi qua thì thấy mấy con mèo nằm dưới cửa sổ, tựa hồ đang ngủ, ngáy o o.

“Là tụi nó làm à.” Tiêu Bắc tò mò nhìn một cái. Đám mèo kia tựa hồ cũng không sợ người, hé mắt nhìn một cái rồi tiếp tục ngủ, ngáy tiếp.

“... kiêu ngạo dữ.” Hi Tắc Nhĩ nhú mào.

“Có thể làm tụi nó sợ.” Khế Liêu nói xong, đột nhiên nhe răng, phát ra một tiếng gầm nhẹ.

Quả nhiên, đám mèo kia kêu lên một tiếng sợ hãi rồi chạy trốn .

“Ha ha.” Khế Liêu bật cười, Lam Minh nhìn trời: “Này, người dọa tụi nó chạy hết thì chúng ta lấy cái gì mà hỏi? !”

“Ách...” Khế Liêu ngẩn người, sừ một tiếng vọt ra ngoài, nhảy xuống lầu bắt một con mèo hoang tương đối chậm sau đó xách cổ đi lên.

Con mèo này cũng không ngoan ngoãn như Fanny, nhe răng trợn mắt rất có dáng vẻ của mèo hoang, còn không ngừng giãy dụa cào cấu.

Khế Liêu nheo mắt: “Người còn dám giãy ném người vào ổ chó hoang.”

Cũng không biết con mèo hoang có hiểu hay không nhưng quả thật đã yên tĩnh hơn một chút.

“Cổ Lỗ Y, hỏi xem nó có biết manh mối gì không.” Tiêu Bắc nói.

“Cô.” Cổ Lỗ Y bay qua, nói chuyện với con mèo. Lúc đầu con mèo tựa hồ không chịu phối hợp, Cổ Lỗ Y phun lửa đốt đuôi nó, nó giật mình kêu thảm thiết, cuối cùng mới chịu ngoan ngoãn cung khai .

Cổ Lỗ Y dịch lại _ chúng nó là mèo hoang, ngày đó có một con mèo đen đi ngang qua, vốn dĩ chúng muốn đuổi tiểu tử đó đi, không nghĩ tới cái này con mèo quá lợi hại, nó nói nó một nhiệm vụ. Con mèo đen bảo chúng làm theo phân phó của nó, sau khi giúp nó làm xong việc, nó sẽ cho đám mèo hoang thức ăn đủ cho một tháng.

“Nó bảo chúng làm cái gì?” Lam Minh bảo Cổ Lỗ Y hỏi thử.

Cổ Lỗ Y hỏi, con mèo trả lời, mèo đen bảo đám mèo hoang giúp nó điều tra nghe ngóng xem tất cả các hộ gia đình có ai là người ăn chay!

“Ăn chay? !”

Mọi người càng lúc càng không hiểu...

“Đúng rồi.” Hi Tắc Nhĩ lấy tư liệu cho mọi người coi: “Coi nè, những người này đều rất gầy!”

Tiêu Bắc nhìn lại cũng gật đầu, cậu vốn đã rất gầy nhưng những người này còn gầy hơn nhiều.

“Đúng là rất giống dạng người ăn chay lâu năm.” Lam Minh liếc một cái, đột nhiên chú ý tới một góc tường: “Có cảm thấy... chỗ đó hơi lệch à?”

“Tường không liền nhau.” Khế Liêu vút con mèo, đi qua đây tường... Rầm một tiếng, vách tường bị kéo ra, nguyên lai là một cánh cửa.

Sau khi cửa mở, phía sau bức tường được bài trí như một ngôi đền. Trên bàn đặt một pho tượng Phật mọi người chưa từng nhìn thấy.

“Đây là tượng Phật gì?” Tiêu Bắc đi qua cẩn thận nghiên cứu. Bức tượng phật này rất kì lạ, đầu tóc xoắn lại, thoạt nhìn rất giống La Hán, nhưng phần lớn La Hán đều có chút mũm mĩm còn cái tượng này lại quá gầy, có răng nanh dài. Sau lưng là ba bàn tay làm ra tư thế cổ quái, đứng trên, còn chân kia cong lại, tượng Phật bằng sắt màu đen.

“Chưa từng thấy.” Mọi người lắc đầu, nhìn Hi Tắc Nhĩ.

Hi Tắc Nhĩ nhìn nhìn một lát, rất nghiêm túc nói: “Tính ra thì ta còn chưa trưởng thành, ngay cả các người còn không biết thì sao ta biết được!”

...

Lam Minh và Tiêu Bắc liếc nhau một cái. Tiêu Bắc lấy điện thoại di động ra, chụp hình tượng Phật gửi cho Bạch Lâu. Hình vừa gửi đi, điện thoại rung lên _ là Bạch Lâu gọi tới.

Tiêu Bắc bật loa ngoài .

“Các cậu cũng tìm được tượng Phật?” Từ đầu kia truyền đến giọng Cảnh Diệu Phong: “Chỗ bọn tôi cũng có, Long Tước vừa gọi điện nói bọn họ cũng thấy!”(Cc: Phong ca cầm điện thoại của Tiểu Lâu a ~ *cười mờ ám* làm ta nhớ đến mấy tính tiết hay gặp trong đam mỹ nha ~)

“Điểm giống nhau là bọn họ đều thờ tượng phật này à?” Lam Minh bước qua nhìn kĩ: “Đây là Phật gì? Hình như không phải bằng sắt, giống đá hơn.”

“Đó không phải Phật, là thổ thần.” Bạch Lâu mở miệng: “Hắc là thổ thần cai quản sinh sát trong rừng, rất nhiều Vu sư đều thờ phụng hắc.”

“Hắc hắc!” Lam Minh đột nhiên bật cười.

Tiêu Bắc khó hiểu nhìn hắc: “Có ý gì?”

“Cái gì có ý gì?”

Tiêu Bắc cau mũi: “Cái tiếng ‘Hắc hắc’ vừa nãy của anh á .”

“A.” Lam Minh chớp chớp mắt, nhìn cậu: “Thần rừng, Vu sư, Hắc Miêu, Quỷ mèo... Hắc hắc, không sai !”

...

“Oa... Tà giáo thật.” Khế Liêu chăm chăm pho tượng thần đen thui: “Những người này đều ăn chay, đều bái thần rừng. Nói cách khác, bọn họ

đều là những tín đồ sùng đạo, vì sao thần rừng lại muốn giết chết tín đồ của mình? À không phải, nói cho đúng là vì sao lại sai thủ hạ giết môn đồ của mình?”

“Có thể giống như Bạch Lâu từng nói, Hắc Miêu và thần rừng cũng chỉ là sát thủ, người nhờ bọn họ giết người thực sự là một người khác.” Tiêu Bắc nhìn chăm chăm tượng thần, vươn tay muốn sờ thử.

“Này!” Lam Minh chộp lấy tay cậu: “Cậu định làm gì vậy!”

Tiêu Bắc nhìn Lam Minh có chút vô tội: “Tôi... muốn sờ thử xem có thể tìm thấy đầu mối gì không.”

“Hắn là tà thần, cậu không sợ bị hắn tấn công à!” Lam Minh nhú mày.

Tiêu Bắc bĩu môi, trong lòng tự nhủ tôi cũng biết chứ bộ, mắc gì phải hung dữ vậy? ! Lam Minh cũng cảm thấy hình như mình hơi quá đáng, há miệng, còn chưa kịp giải thích, Cổ Lỗ Y lại “bốp” một tiếng sau đầu hắn, nói “Ngốc ngốc!” rồi lại trốn vào ba lô.

Mọi người nín cười.

Tiêu Bắc cũng cảm thấy vui vẻ hơn. Lam Minh không thêm nói gì liếc Hi Tắc Nhĩ một cái, hai người cùng nhìn chăm chăm Cổ Lỗ Y trong ba lô _ nhất định phải tìm cơ hội đánh nó một trận. Mà lúc này Cổ Lỗ Y đang tựa trên người Fanny, nhìn hai người cười tủm tỉm.

“Kế tiếp phải làm sao?” Tiêu Bắc hỏi: “Cũng coi như đã tìm được manh mối.”

“Không thì mang Phật tượng về nghiên cứu một chút?” Lam Minh hỏi.

“Không được !” Hi Tắc Nhĩ lắc đầu: ” Tượng thần không được di chuyển, bằng không tai hoạ sẽ chuyển qua, huống chi bên cạnh mỗi người

chết đều có một bức tượng thần, rất tà môn ! Chúng ta cũng không quan trọng hơn, nhưng trong nhà còn có nhân loại, Tiểu Hoa, Danh Vũ, còn có mẹ con Tiểu Ái, vạn nhất bị nguyên rửa ...”

“Ách...” Mọi người lắc tay bảo Hi Tắc Nhĩ đừng nói nữa, càng nghe càng dọa người .

“Vậy phải tra như thế nào?” Tiêu Bắc có chút thất vọng.

“Bất quá...” Lam Minh đột nhiên mất hứng nói một câu: “Người bình thường nào lại đi thờ tà thần trong nhà chứ?”

Mọi người nhìn hần.

“Ta không nói chứ...” Lam Minh nhún vai: “Thay vì tốn công phí sức đi tìm một con mèo, không bằng đi điều tra thêm, đám người này cung phụng tà thần. Cậu cũng nói Tà Thần cùng Hắc Miêu đều là sát thủ, thay người làm việc mà ! Mà những người này chết do bị nguyên rửa hay phải trả giá để nguyên rửa thì vẫn chưa biết.”

Lam Minh một câu đánh tỉnh mọi người _ đúng vậy, hình như mọi người đã quá chú trọng vào con mèo đen.

Tiêu Bắc hỏi Bạch Lâu bên kia điện thoại thấy thế nào.

Cảnh Diệu Phong cũng cảm thấy Lam Minh nói rất có đạo lý, lần này có thể tìm được tượng thần, kỳ thật đã tìm được một manh mối vô cùng quan trọng, có thể bắt đầu điều tra từ đây. Mọi người cứ về nhà chờ tin, biển người và biển mèo đều rộng mênh mông, mà muốn tìm một con mèo đen giữa biển mèo thì đúng là lãng phí thời gian.

Vì vậy, mọi người quyết định _ về.

Trên đường về, từ trong ba lô của Tiêu Bắc không ngừng truyền ra tiếng:

“Cô kĩ cô kĩ “

“Meo meo meo meo.”

Lam Minh có chút vô lực: “Tụi nó trò chuyện hợp nhau thật. Thường thì Cổ Lỗ Y không thích người lạ mà?”

“Không phải.” Tiêu Bắc ngồi một bên cười, cậu có thể hiểu được Cổ Lỗ Y nói gì... Cổ Lỗ Y nói Fanny có thể ở lại, Fanny rất vui, rồi hai đứa bắt đầu thảo luận về chỗ ở và thói xấu của thành viên trong nhà.

Nói qua nói lại, đột nhiên nói đến chuyện có phải Khế Liêu không thích Fanny không.

Cổ Lỗ Y thuận miệng nói một câu, lúc này Khế Liêu không thoải mái, hơn nữa tâm tình hẳn luôn không tốt, có chút nguy hiểm, hẳn là loại người nóng nảy!

Fanny muốn biết phải làm thế nào mới có thể khiến Khế Liêu vui vẻ tiếp nhận nó.

Cổ Lỗ Y nhanh mồm nhanh miệng _ giúp Khế Liêu đeo đuổi Tiểu Hoa! Khế Liêu sẽ yêu người chết luôn, giúp Cảnh Diệu Phong đeo đuổi Bạch Lâu, Cảnh Diệu Phong cũng sẽ cực kì yêu người, giúp Lam Minh chiếm tiện nghi Bắc Bắc... Câu này mới nói được một nửa thì Tiêu Bắc nhéo mông nó.(Cc: cục cưng a ~)

Fanny thò đầu ra, nhìn Khế Liêu ngồi ghế sau.

Hắn dựa vào thành ghế nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, hoàn toàn không có một điểm sinh khí, tựa hồ không vui, nhưng là cũng có vẻ bất đắc dĩ.

Fanny lại nhìn Lam Minh đang lái xe.

Hắn so với Khế Liêu tốt hơn nhiều, thỉnh thoảng thường liếc lên kính chiếu hậu nhìn Tiêu Bắc.

...

Về tới EX, bọn Bạch Lâu cũng đã đã trở lại .Mở một đồng ảnh ra, Bạch Lâu đang ra sức tìm tư liệu.

Tiểu Hoa cũng vừa về, còn đem cả một núi công việc về nhà mà làm.

Tiêu Bắc bỏ ba lô lên ghế sa lon, để Cổ Lỗ Y và Fanny tự do hoạt động. Fanny bị thương nặng không thể đi lại, ngẩng mặt, thấy người ngồi cạnh mình là Tiểu Hoa, liền nhìn anh kêu meo meo hai tiếng.

Tiểu Hoa nhìn nó, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve cổ nó, thật mềm. Quả nhiên mèo con so với sói con sờ thích hơn, mèo con rất mềm, sói con thì hơi cứng...

Nghĩ tới đây, Tiểu Hoa ngẩng đầu nhìn Khế Liêu, thấy hai con mắt sói của hắn cũng đang lén nhìn mình _ cứng thật !

Fanny nhìn nhìn hai người, gọi Cổ Lỗ Y meo meo hai tiếng.

Cổ Lỗ Y bay tới ôm Fanny, vỗ cánh, bay đến trước mặt Khế Liêu.

“A... Hắt xì.” Khế Liêu vội bịt cái mũi, kinh hãi nhìn Cổ Lỗ Y: “Này... Dị ứng, mau đem đi.”

Tiểu Hoa ngẩng đầu nhìn một cái, sau đó cúi đầu tiếp tục xem tài liệu.

“Meo meo.” Fanny kêu Khế Liêu một tiếng, rất thân mật.

Cổ Lỗ Y bất mãn cô ki cô ki mắng Khế Liêu.

Khế Liêu khó hiểu nhìn Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc ngồi ở một bên uống trà với Lam Minh, thấy vậy bật cười: “Fanny rất thích cậu, nó muốn cậu ôm một cái.”

“Không phải chứ..” Khế Liêu nhú mày: “Tôi ghét nhất là mèo. “

“Mèo là loài rất cần tình yêu.” Cảnh Diệu Phong ngẩng đầu nghiêm túc nói: “Đặc biệt là mèo con rất mẫn cảm, cậu không thích nó nó sẽ rất buồn.”

Quả nhiên, Cảnh Diệu Phong vừa dứt lời, Fanny cúi đầu, rũ tai đáng thương nhìn Khế Liêu.

“Ách... A, hắt xì.” Khế Liêu che mũi, Cổ Lỗ Y dứt khoát thả Fanny vào ngực Khế Liêu.

“Này!” Khế Liêu bịt mũi không dám động, cứng ngắc nhìn Fanny chăm chăm.

Fanny cuộn người trong ngực Khế Liêu, đuôi vểnh lên, meo meo với hắn.

Lúc này, sừ sừ vài tiếng, mấy con sói con chạy ào tới nhìn chăm chăm Fanny trong ngực Khế Liêu! Chỉ là một con mèo nhỏ mà dám đoạt Lang Vương của tụi nó.

“Meo meo ô.” Fanny nhìn thấy sói con lập tức sợ hãi chui tọt vào áo Khế Liêu, Khế Liêu có chút xấu hổ, vươn tay ngăn mấy con sói con lại: “Ai, không được khi dễ kẻ yếu.”

Đám sói con nhìn nhau, chợt nghe Cổ Lỗ Y cô kị hai tiếng, tụi nó nghiêng đầu nghĩ nghĩ sau đó đám sói con chạy qua cộ Tiểu Hoa, ô ô kêu to.

Lam Minh dần mặt, hỏi Tiêu Bắc: “Tụi nó bị gì vậy?”

Tiêu Bắc cười cười: “Đám động vật nhỏ có một kế hoạch tốt.”

Cảnh Diệu Phong có chút hâm mộ, lắc đầu, đứng lên nói với Bạch Lâu: “Tiểu Lâu, tra được tư liệu thì gửi vào mail cho anh, anh về trước kiểm tra xem người bị hại còn điểm giống nhau nào không.”

Bạch Lâu không nói chuyện chỉ khẽ gật đầu, tiếp tục tra.

Cảnh Diệu Phong cảm thấy thỏa mãn, Bạch Lâu để ý tới anh, nhưng trong nội tâm vẫn có tiếc nuối, Tiểu Lâu vẫn không chịu nhìn anh... chỉ có thể bất lực thở dài, xoay người đi.

Fanny nhìn Cảnh Diệu Phong bước tới cửa, meo meo ô một tiếng.

Cố Lỗ Y gọi cô kị cô kị, Tiêu Bắc phiên dịch: “Fanny hỏi, lát nữa anh có về không?”

Cảnh Diệu Phong sững sốt, Long Tước từ trong bếp đi ra: “Hôm nay tôi làm mì Ý, lát cùng ăn đi!”

“Được.” Cảnh Diệu Phong gật đầu, trước khi đi lại nhìn Bạch Lâu một cái, cười cười ly khai.

Đợi người đi rồi, Bạch Lâu bỏ tài liệu trong tay xuống, quay phắt lại, hít mắt nhìn mọi người, mọi người nhìn trời.

“Bắc Bắc.” Lam Minh chọc chọc Tiêu Bắc: “Buổi chiều không có việc, đi đâu chơi đi?”

“Chơi cái gì.” Tiêu Bắc lên lầu: “Tôi muốn tập luyện.”

“Em cũng đi.” Phong Tiểu Vũ nhanh chóng đuổi theo: “Ai, mấy ngày nay, cả người cứ cảm thấy không thoải mái.”

“Ừh!” Tiêu Bắc vung tay: “Anh cũng vậy!”

Thấy hai người đi, Lam Minh bất đắc dĩ ngồi xuống sô pha, ngẩng đầu thì lại thấy Hi Tắc Nhĩ nháy mắt với hắn.

Lam Minh ngẩn người, nhìn theo ánh mắt của Hi Tắc Nhĩ thì thấy Cổ Lỗ Y bị Tiêu Bắc bỏ quên, ngồi trên bàn ăn bánh quy với Fanny.

Lam Minh nhếch miệng, vươn tay tóm lấy nó.

“Cô!” Cổ Lỗ Y kinh hãi kêu một tiếng, Lam Minh đề nó lên sô pha: “Tiểu bại hoại a, Tiêu Bắc đi mất rồi?”

“CÔ KỈ~!!” Cổ Lỗ Y hét lên kêu cứu, nhưng Tiêu Bắc đang ở trên lầu sao mà nghe thấy.

Long Tước đứng trong bếp hô: “Này, đừng có bắt nạt nó!”

Lam Minh sờ cằm, Greek xắn tay áo, chuẩn bị đánh mông Cổ Lỗ Y.

Đang lúc này, chợt nghe Fanny meo meo một tiếng.

Mọi người sửng sốt nhìn nó.

Fanny nhắc cái chân bị thương muốn đi qua, Khế Liêu ngăn nó lại: “Này, chân đang bị thương, đừng xử động!”

Fanny kêu meo meo _ không cho mọi người khi dễ Cổ Lỗ Y.

Lam Minh đỡ trán, cảm thấy vô lực.

Spinx ôm bụng lăn lộn trên sàn nhà: “Hảo ngược, hảo ngược a, Lam Minh là người xấu!”

Hi Tắc Nhĩ dù sao cũng là trẻ ngoan, lập tức hối hận ngồi xuống một bên, cầm sách đọc, áy náy a.

Bạch Lâu chạy qua tròng Lam Minh: “Khi dễ tiểu động vật!”

Lam Minh đành phải thở dài bỏ tay ra, Cổ Lỗ Y bay đến cạnh Fanny.

Khế Liêu kiểm tra chân cho Fanny, nẹp xương không bị lệch, nhéo tai nó: “Đừng loạn động!”

Fanny quay đầu nhìn Khế Liêu, thấy hấn thật dịu dàng, ngoan ngoãn cọ hấn.

Khế Liêu nướng mi, ai nha _ đúng là mèo con rất đáng yêu.

Đang vui vẻ, đột nhiên Tiểu Hoa nhắc nhở hấn: “Hết dị ứng rồi?”

“Ách... Hắt xì...” Khế Liêu lại hắt xì.

Tiểu Hoa thấy hấn chật vật, không nhìn được cười, đứng lên đi qua đưa khăn giấy cho hấn.

Khế Liêu cầm khăn lau mũi, ngơ ngác nhìn Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa bế Fanny lên: “Tìm cái hộp cho cưng làm tổ ha, bỏ thêm chút bột biển hay gì đó mềm mềm nữa.” Nói đoạn bế Fanny lên lầu, Khế Liêu ngây ngốc nhìn theo. Tiểu Hoa mặt đen đột nhiên tốt quá vậy! Không tức giận ?

Đang ngây ngốc thì trên cầu thang, Fanny nhìn hấn meo meo, tựa hồ là bảo hấn cũng đi lên. Khế Liêu nghĩ nghĩ, chạy lên: “Tôi giúp anh.”

Tiểu Hoa gật đầu: “Tìm một cái hộp.”

“A!” Khế Liêu quay đầu lại thì thấy ba con sói con ngậm một cái thùng giấy chạy đến phía sau hấn , hấn nhanh chóng xoa đầu bọn nó một cái rồi đuổi theo: “Cái này được không?”

Tiểu Hoa nhìn nhìn: “Ừh, không tệ.”

Khế Liêu hí hửng theo Tiểu Hoa lên lầu .

Đặt Fanny lên giường, Tiểu Hoa bắt đầu xé một miếng bột biến làm tổ cho tiểu tử kia. Khế Liêu ngồi một bên, ngửi mùi thơm đặc biệt trên người Tiểu Hoa... Hắt xì... với cả mùi mèo của Fanny.

Lam Minh và Greek ngơ ngác nhìn nhau, trong lòng tự nhủ con mèo này được... hai người bọn họ đã lâu rồi không nhẹ nhàng nói chuyện.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên cảm thấy sau đầu có gió, Lam Minh thầm nghĩ một tiếng không tốt. Quả nhiên... Bốp !

Cổ Lỗ Y vung tay đánh cho Lam Minh một phát thật mạnh, sau đó sừ một tiếng như tên lửa bay vút lên lầu hai.

Lam Minh nghiến răng: “Người giỏi... hôm nay tha người ta sẽ không còn là Lam Minh!” Nói xong, bật dậy đuổi theo lên lầu hai.

Tiêu Bắc đang đứng trong phòng thủy tinh cùng Phong Tiểu Vũ cùng uốn dẻo, Sĩ Mị ngồi nhìn.

Đột nhiên Cổ Lỗ Y xông tới, đập mạnh vào cửa thủy tinh.

Tiêu Bắc ngẩng đầu thì thấy Lam Minh chạy lên hung dữ muốn bắt Cổ Lỗ Y.

“Này!” Tiêu Bắc vội lao tới, Cổ Lỗ Y thấy vậy lập tức chui vào trong lòng cậu.

“Anh làm gì vậy!” Tiêu Bắc bao che ‘con’, ôm chặt Cổ Lỗ Y!

“Thằng nhóc đó thêm bị đánh!” Lam Minh vươn tay muốn bắt Cổ Lỗ Y: “Cậu có biết cái gì gọi là con hư tại mẹ không hả!”

“Anh nói nhảm cái gì đấy!” Tiêu Bắc bảo vệ Cổ Lễ Y không chịu buông tay: “Anh lấy quyền gì mà đánh nó!”

“Ta cũng người giám hộ của nó!” Lam Minh nóng nảy: “Là tại cậu sùng nó như vậy nên nó mới dám coi trời bằng vung!”

Tiêu Bắc nhíu mi, giấu Cổ Lễ Y ra sau lưng: “Thì thế nào? !”

“Cậu...” Lam Minh gật đầu: “Được. Hôm nay giáo huấn cả cậu luôn!” Nói xong khiêng Tiêu Bắc lên.

“Này! Anh làm cái gì vậy!” Tiêu Bắc giãy dụa, Lam Minh đưa tay đánh lên mông cậu một cái.

“Hỗn đản!” Tiêu Bắc cũng nổi giận, lúc này Cổ Lễ Y chớp thời cơ trốn mất. Lam Minh cũng mặc kệ nó, giữ chặt Tiêu Bắc không cho cậu lộn xộn, khiêng vào phòng ném lên giường.

Tiêu Bắc tránh đi, cầm gối đập Lam Minh.

Lam Minh cũng lấy gối phản kích... nháy mắt trên sàn toàn lông.

Hai người đánh nhau trong phòng, sau khi chọi gối thì bắt đầu vật lộn, nằm trên giường lăn qua lăn lại.

Lam Minh cũng không dám dùng sức, sợ làm Tiêu Bắc bị thương. Lam chịu không nổi, vọt ra, bay vòng vòng trên nóc phòng xem cuộc chiến. Tiêu Bắc cũng không chịu yếu thế, cậu nhìn Lam Minh đã lâu rồi, đề Lam Minh trên giường ra sức đánh. Lam Minh đột nhiên ôm eo cậu chiếm tiện nghi.

“Anh!” Tiêu Bắc cười trên người hằn đê hai tay của hắn lại.

Lam Minh hít sâu một hơi: “Bảo bối, nhiệt tình quá vậy!”

Tiêu Bắc tức chết, cầm gổ đầu muốn đè chết Lam Minh.

Cổ Lỗ Y hé khe cửa ra nhìn nhìn, lắc đầu, vẫy tay chào Lam sau đó đóng cửa lại, để hai người trong phòng tiếp tục ‘chiến đấu’.

Ra ngoài, Cổ Lỗ Y thấy Phong Tiểu Vũ giãn gân xong rồi đang đứng ở cửa lau tóc. Sĩ Mị đứng cạnh cậu, hai cái lỗ tai lại xuất hiện, đuôi vung vẩy cầm khăn cho Tiểu Vũ.

Cổ Lỗ Y len lén đi qua, thò tay kéo khoá quần áo Phong Tiểu Vũ. Đồ múa của Tiểu Vũ là đồ liền, nháy mắt tuột hết .

“A!”

Sĩ Mị vội ôm lấy cậu: “Không sao không sao.”

Cổ Lỗ Y thấy lại thành công được một cặp, tiếp tục bay đến phòng Khế Liêu và Tiểu Hoa.

Bay tới cửa nhìn vào trong một cái, Tiểu Hoa đang ngồi trên giường, dùng kéo cắt một cái hộp các-tông. Fanny nằm trên giường, Khế Liêu ngồi cạnh Tiểu Hoa _ vẻ mặt thỏa mãn.

Cổ Lỗ Y lắc đầu, như vậy đã thỏa mãn, thật không có tiền đồ! Liền lạng lẽ bay vào, vòng ra sau lưng Tiểu Hoa, nhẹ nhàng đập một cái.

“A...”

Tiểu Hoa đang dùng kéo, không đề phòng cắt vào tay, kéo rất sắc, ngay lập tức máu chảy ra.

Khế Liêu nhìn chăm chăm tay Tiểu Hoa, bản chất của người sói là không thể gặp máu, mặc dù không nhạy cảm với máu như ma cà rồng, nhưng Khế Liêu là hỗn huyết của cả Huyết tộc và Lang tộc a!

Một nửa dòng máu ma cà tông trong cơ thể hắn bắt đầu kêu gào làm cho hắn nhìn thấy máu trên tay Tiểu Hoa thì huyết mạch phun trào, hắn phải cựa lực cố gắng khống chế bản thân.

Tiểu Hoa định đi lấy băng cá nhân dán vào, thấy hai mắt Khế Liêu nhìn chăm chăm ngón tay mình, bật cười nói giỡn với hắn: “Có muốn uống một ngụm không?”

Khế Liêu sửng sốt, ngẩng lên nhìn mắt Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa bất giác cảm thấy hắn như trẻ con thèm kẹo liền đưa đầu ngón tay lên miệng hắn: “Này!”

Khế Liêu hít sâu một hơi, dùng lý trí dờn mắt đi.

Tiểu Hoa cảm thấy bộ dáng của hắn nhìn thật vất vả, cười nói: “Nếm thử đi, cho cậu uống 200cc đó.”

Vừa mới dứt lời, Khế Liêu lè lưỡi, nhẹ nhàng liếm ngón tay anh... tộc ma cà rồng có một nhược điểm trí mạng, thấy máu cũng không sao, nhưng... không được hút máu người mình yêu!

Khế Liêu lập tức có cảm giác tiêu rồi, bắt đầu mất kiểm soát! Hắn cúi đầu ngậm lấy ngón tay Tiểu Hoa, từng chút nhấm nháp hương vị ngọt ngào.

Đầu ngón tay chỉ bị xước một chút, dĩ nhiên không thể hút được bao nhiêu máu.

Khế Liêu mút mạnh một cái, lưu luyến liếm láp hương vị ngọt ngào.

Tiểu Hoa cảm thấy hơi xấu hổ liền rút tay về. Vừa định đứng lên đi lấy băng cá nhân dán vào thì lại nghe Khế Liêu đột nhiên gầm gừ một tiếng, nhoáng cái bổ nhào qua đè anh lại.

“Cậu?”

Tiểu Hoa còn đang khó hiểu Khế Liêu đã cúi đầu hôn xuống... Máu toàn thân như đang sôi lên, chỉ mới nếm một ít tình nhân máu mà đã hoàn toàn đánh thức bản năng trong cơ thể hẳn.

Lang nhân hay Huyết tộc đều là loài có nhiều cảm xúc nhưng bình thường lại giấu che dấu cảm xúc, bất quá một khi đã nếm tình nhân máu thì chẳng khác nào phá tan cấm kỵ... hương vị của tình nhân máu sẽ vĩnh viễn khắc sâu vào trong máu, không bao giờ biến mất.

Cổ Lỗ Y ôm lấy Fanny, mỹ mãn bay ra ngoài, ra tới cửa nháy mắt với đám sói con _ quả nhiên chúng ta là mạnh nhất !

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 97

Tiêu Bắc và Lam Minh đại chiến một trận, cũng bị chiếm vô số tiện nghi. Rốt cục không thể nhịn được nữa, cầm gối phang Lam Minh.

Lam Minh cũng cảm thấy nếu còn nháo tiếp coi chừng lại châm lửa, vội thu tay lẫn qua một bên thở hổn hển.

Tiêu Bắc ngẫm lại vẫn thấy không phục, nhắc chân đạp Lam Minh hai cái. Lam Minh cười ha hả chịu đòn, không phản kháng.

Lúc này, Cổ Lỗ Y ôm Fanny bay vào , thấy Tiêu Bắc và Lam Minh đánh nhau xong rồi, Cổ Lỗ Y cẩn cẩn dực dực đặt Fanny lên giường, sau đó chui vào ngực Tiêu Bắc làm nũng: “Cô kị ~ “

Tiêu Bắc nghe nó nói xong thì vui mừng, ôm má nó hỏi: “Giỏi vậy sao, còn tác hợp Khế Liêu và Tiểu Hoa nữa à?”

“Cô kị ~” Cổ Lỗ Y nói gì đó, Tiêu Bắc khó hiểu: “Tình nhân máu là cái gì?”

“Cái gì?” Tiêu Bắc vừa mới dứt lời, Lam Minh túm lấy Cổ Lỗ Y: “Người để Khế Liêu uống máu Tiểu Hoa ?”

“Cô...” Cổ Lỗ Y bóp bóp tay nhìn Lam Minh.

“Chết tiệt, tên nhóc nhà người!” Lam Minh nhét Cổ Lỗ Y vào tay Tiêu Bắc, xoay người đứng dậy hô to: “Sphinx!”

Tiêu Bắc không hiểu gì, mờ mịt nhìn Lam Minh hoảng hốt chạy đi liền ôm Cổ Lỗ Y chạy theo.

“Cái gì?” Sphinx vừa lên lầu thì nghe Lam Minh nói Khế Liêu không cẩn thận uống máu Tiểu Hoa cũng lo lắng: “Tiêu rồi!”

“Xảy ra chuyện gì?” Tiêu Bắc khó hiểu.

Hi Tắc Nhĩ giải thích cho cậu: “Khế Liêu rất thích Tiểu Hoa ... Bất quá Tiểu Hoa lại không có suy nghĩ như vậy. Một khi Khế Liêu uống tình nhân máu thì từ nay về sau sẽ không thể cưỡng lại, không còn muốn cái gì nữa... phiền toái rồi.”

“Là sao?” Tiêu Bắc mờ mịt.

“Nói đơn giản thì Khế Liêu hoặc là bá vương ngạnh thượng cung, hoặc là tự chịu dày vò.” Lam Minh tóm cánh Cổ Lỗ Y lôi nó qua: “Người a! Người chơi đại rồi đó, tình cảm của người lớn với thứ trẻ con cho rằng là hai chuyện rất khác nhau!”

Cổ Lỗ Y đại khái cũng biết mình đã gây họa rồi, cúi đầu bóp bóp tay, rũ đuôi, khịt mũi.

Tiêu Bắc hỏi: “Làm sao bây giờ?”

“Bằng không xông vào ngăn Khế Liêu?” Sphinx nói muốn xông vào: “Tiểu Hoa mỹ nhân, ta tới cứu người... Ai nha.”

Vừa đặt một chân lên lầu liền bị Lam Minh đạp xuống.

“Khế Liêu không thể nhịn xuống sao?” Tiêu Bắc hỏi: “Nếu cậu ta làm vậy, dù là Tiểu Hoa cũng sẽ nổi giận đấy!”

“Rất khó.” Long Tước lấy lại Cổ Lỗ Y từ tay Lam Minh: “Chuyện này không khác gì cai nghiện.”

“Cô...” Cổ Lỗ Y bổ nhào vào ngực Tiêu Bắc khóc oa oa, nó sợ Tiêu Bắc sẽ không thích nó nữa.

“Ách.” Tiêu Bắc vỗ về nó: “Cổ Lỗ Y, chúng ta nghĩ cách, đừng khóc.”

“Ta cảm thấy khả năng Khế Liêu bá vương ngành thượng cung Tiểu Hoa rất nhỏ, hẳn không phải loại người này.” Bạch Lâu lại có chút không đồng ý: “Nói không chừng đây lại là chuyện tốt.”

“Chuyện tốt? !” Mọi người kinh ngạc nhìn hẳn.

“Thử xem Khế Liêu có thể chống lại cám dỗ không... Tôi cảm thấy cậu ta có thể nhịn được.” Bạch Lâu nhún vai: “Để Lam Minh tới cửa nghe thử xem tình huống bên trong thế nào, nếu Khế Liêu hoàn toàn mất lý trí thì trước khi cậu ta làm hại Tiểu Hoa chúng ta sẽ ngăn cậu ta lại. Nếu vậy cũng không được thì cùng lắm là cả đời này Tiêu Hoa cũng sẽ không tha thứ cho cậu ta. Mà một khả năng khác, chính là Khế Liêu có thể tự kiềm chế, vậy thì có thể nhìn ra cậu ta với Tiểu Hoa thật lòng tới đâu. Nếu như cậu ta có thể chịu được, cho dù Tiểu Hoa sắt đá đến mấy cũng khó có thể không động tâm. Tóm lại đánh cược thử xem chuyện tình cảm của họ sẽ đến đâu.”

“Oa...”

Mọi người vô lực nhìn anh: “Có cần lạnh lùng như vậy không?”

“Tôi cảm thấy cách của Bạch Lâu cũng không tồi...” Long Tước cũng gật đầu, xoa đầu Cổ Lỗ Y _ người cũng chỉ có ý tốt, đừng buồn nữa.

Cổ Lỗ Y thút tha thút thít, Tiêu Bắc vỗ vỗ nó an ủi mấy câu nó mới đỡ hơn một chút.

Đúng lúc này, đột nhiên trong phòng trên lầu của Tiểu Hoa và Khế Liêu truyền đến một tiếng hét.

“A...”

Mọi người liếc nhau một cái, vội vã xông lên.

Mà tình cảnh trong phòng lúc này rất quý dị.

Lúc đầu Tiểu Hoa cũng không nghĩ gì, hôm nay anh đối xử đặc biệt tốt với Khế Liêu là vì anh cảm thấy kỳ thật bản chất Khế Liêu không xấu, với lại cậu ta còn rất quan tâm Fanny.

Sau đó anh bị Khế Liêu đẩy xuống giường, còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì lại bị hôn.

Khởi điểm Tiểu Hoa không cảm giác gì nhiều, chỉ cho là Khế Liêu đang đùa với anh. Đẩy đẩy mấy cái, nhưng Khế Liêu đè rất mạnh, lúc này Tiểu Hoa mới cảm thấy không đúng, nhìn lại Khế Liêu... Tiểu Hoa hoảng sợ.

Hai mắt Khế Liêu hiện lên một loại màu xanh lạnh lẽo, khuôn mặt tuy vẫn tuấn lãng như trước, nhưng môi biến thành màu đỏ như máu, hàm răng trắng cũng nhọn dần...

Phản ứng đầu tiên của Tiểu Hoa là _ biến hình à?

Mà Khế Liêu tựa hồ đang giãy dụa, gầm nhẹ một tiếng rất dọa người.

Tiểu Hoa không phải không biết, anh từ trước tới nay vẫn luôn tỉnh táo. Anh biết Khế Liêu có một nửa huyết thống ma cà rồng mà ma cà rồng không thể chống lại máu lập tức hồi hận, bản thân không nên dụ dỗ cậu ta để cậu ta uống máu.

Khế Liêu hôn lên cổ Tiểu Hoa, nhưng Tiểu Hoa lại cho là Khế Liêu muốn cắn mình, vỗ vỗ vai hấn: “Không sao, nhịn một chút.”

Khế Liêu nguyên bản đang chống lại dục niệm, tuy hấn rất muốn, nhưng vậy rất quá đáng cũng rất xấu hổ, ngay cả hấn cũng tự xem thường mình nói

chi là Tiểu Hoa . Nhưng cảm giác lúc này thật sự rất khó nhin, như thể tận sâu trong xương có triệu triệu con kiến muốn bò ra, nội tạng bị cắn xé, đau ngứa khó nhin, hết lần này tới lần khác lại không dừng được. Nhất là khi hần tự nhủ tuyệt đối không được xằng bậy thì cơn đau lại truyền đến khiến hần lăn xuống giường, ôm đầu bắt đầu găm rú, muốn Tiểu Hoa mau đi.

Tiểu Hoa vẫn một mực không nghĩ tới phương diện kia, chỉ cho là Khế Liêu vì không muốn cắn mình nên mới kiềm chế, trong lòng vừa cảm động, vừa hồi hận.

Lúc này, cửa phòng hé ra một chút, Cổ Lão Y thò đầu nhìn vào, bởi vì đám người lớn không muốn đi vào, sợ nhìn thấy cái gì không nên rồi làm mọi người xấu hổ nên sai người đầu tiên tới trinh sát.(Cc: *nhìn khinh bỉ* cục cưng của tui là con nít đó. Mấy người không sợ đầu độc đầu óc trẻ nhỏ ha?)

Bất quá vượt qua dự liệu của mọi người, cảnh lãng mạng bạo lực này họ đều không thấy. Tiểu Hoa ngồi cạnh giường lo lắng nhìn Khế Liêu ngồi trên sàn ôm đầu.

“Khế Liêu.” Tiểu Hoa đi qua một bước, Khế Liêu vừa thấy Tiểu Hoa tới gần lập tức hoảng sợ, cuối cùng không biết trốn đi đâu, dứt khoát nhảy lên...

“Xoảng ” một tiếng, lao khỏi cửa sổ nhảy ra ngoài, đáp xuống bãi cỏ.

Nghe thấy động tĩnh, bọn Tiêu Bắc cũng lập tức xông tới. Mọi người thấy Tiểu Hoa không bị gì, khẽ thở ra, đồng thời cũng kính nể Khế Liêu thêm vài phần.

Sphinx thì ngược lại có chút bất mãn, trong lòng tự nhủ ngốc tử đúng là ngốc thật, lần này là cơ hội ngàn năm có một lại bỏ lỡ !

Lam Minh chạy tới cửa sổ thì thấy Khế Liêu đang cào nát mặt cỏ.

Tiểu Hoa áy náy, nói với Tiêu Bắc: “Đều tại tôi không tốt, tôi không nên lấy máu dụ dỗ cậu ta...”

Mọi người chớp mắt mấy cái... đỡ trán, náo loạn nửa ngày Khế Liêu còn phải trả giá nhiều như vậy mà Tiểu Hoa vẫn chưa ngộ ra.

Cổ Lễ Y khoanh tay buồn bực _ Khế Liêu quá vô dụng !

“Không đúng, Khế Liêu là Lang Vương, đối với dòng máu ma cà rồng đáng ra phải có năng lực khống chế rất mạnh mới đúng, không có khả năng xảy ra chuyện không thể kiểm soát.” Long Tước nháy mắt với Bạch Lâu _ cơ hội tốt, không thể uổng phí cố gắng của Khế Liêu.

“Chẳng lẽ là tình nhân máu? !” Bạch Lâu ngẫm hiểu, sờ cằm lắc đầu: “Nếu là tình nhân máu thật thì khó trách Khế Liêu khổ cực như vậy .”

“Tình nhân máu là cái gì?” Tiểu hoa mở to mắt nhìn mọi người.

“Tiểu tử ngốc đó thích người, người không biết sao?” Sphinx không hổ là kẻ già nhất, lúc nói lời này vô cùng tự nhiên còn rất động lòng người.

Lúc này Tiểu Hoa nghệt mặt, ngây người nửa ngày, sau đó chột Tiêu Bắc: “Cậu ta biết tôi là nam mà?”

Tiêu Bắc xấu hổ.

Tiểu Hoa nhíu mày: “Hay là người sói có truyền thống này... chuyện này, tôi hoàn toàn không nhận ra.”

“Khó trách mấy ngày nay Khế Liêu cứ không vui .” Hi Tắc Nhĩ vể mặt đồng tình lắc đầu: “Thật đáng thương, thậm chí lâu như vậy mà Tiểu Hoa vẫn không biết.”

“Tôi...” Tiểu Hoa càng bất đắc dĩ, nguyên lai là có chuyện này.

Sau đó, Long Tước + Bạch Lâu + Hi Tắc Nhĩ + Sphinx đem chuyện lang tộc một khi nếm tình nhân máu mà phải nhẫn nại sẽ thống khổ như thế nào, khoa trương lên N lần giảng cho Tiểu Hoa nghe. Cuối cùng còn nói cho anh biết, muốn giải độc chỉ có thể XXOO, hoặc vượt ve quan tâm cũng có thể giảm bớt thống khổ của hân, tóm lại về sau Khế Liêu phải luôn ở bên anh.

Người để Khế Liêu nếm tình nhân máu chính là Tiểu Hoa nên anh phải chịu trách nhiệm, nói cách khác, Khế Liêu thật sự rất ~ rất ~ rất ~ đáng thương .

Cổ Lỗ Y còn muốn nói bị Tiêu Bắc bịt miệng, mọi người ăn ý không hề không đề cập tới Cổ Lỗ Y... chuyện này dĩ nhiên là một lỗi tốt a!

Khế Liêu ở bên ngoài nổi điên một hồi, máu nóng trong cơ thể bắt đầu nguội dần, cũng không khó chịu nữa, ngồi trong sân thở dốc, giương mắt nhìn một mảnh bừa bãi trước mặt, thở dài... coi như xong rồi, khẳng định Tiểu Hoa sẽ không để ý tới mình nữa.

Nhưng lúc này, Tiểu Hoa đứng sau cửa sổ nhìn ra ngoài, thấy Khế Liêu cuối cùng cũng đã bình tĩnh lại , gọi hân: “Khế Liêu!”

Khế Liêu giật mình, không nghĩ tới Tiểu Hoa còn để ý mình, ngẩng đầu nhìn lên. Tiểu Hoa vịn vào cửa sổ, ân cần nhìn hân: “Cậu không sao chứ?”

Khế Liêu mờ mịt, ngây ngốc lắc đầu _ không sao.

“Không sao là tốt rồi, mau vào nhà đi, tôi gọi người đến dọn vườn.”
Tiểu Hoa tận lực làm như không có gì bảo Khế Liêu mau đi lên.

Khế Liêu tròn mắt, không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì lại thấy Long Tước và Hi Tắc Nhĩ sau lưng Tiểu Hoa nháy mắt với hân.

Bất quá bây giờ Khế Liêu cảm thấy hơi mệt, động cũng không muốn động, nên chỉ khẽ gật đầu: “Tới ngay.”

Tiểu Hoa và mọi người đành phải vào phòng chờ hẩn.

“Hình như không sao .” Bạch Lâu bắt đầu đuổi mọi người: “Rồi rồi, đi xuống thôi.”

Mọi người đi ra, định đi xuống lại nghe thấy trong phòng Tiểu Vũ và Sĩ Mị truyền ra âm thanh mơ hồ. Tiêu Bắc hiếu kỳ đi qua xem thử, lập tức hít sâu một hơi, vội vàng đóng cửa lại, mở to mắt nhìn Cổ Lỗ Y _ chừng làm?

Cổ Lỗ Y chớp chớp mắt, gật đầu, ỉu xiu, trong lòng tự nhủ chỉ tiện tay thôi ai dè lại thành công. Còn bên Khế Liêu và Tiểu Hoa nó rất cố gắng a, không ngờ lại gây họa.

Tiêu Bắc bế nó xuống lầu, mở một hộp sữa đưa cho nó, nói: “Đừng buồn. Lát nữa nhớ xin lỗi Khế Liêu nha. Lần sau không được chơi đại như vậy nữa, có chơi cũng phải biết chừng mực, được không?”

“Cô ~” Cổ Lỗ Y ôm hộp sữa, chân này đạp chân kia, biết mình sai rồi.

Khế Liêu ngồi trong sân thật lâu, đột nhiên cảm giác có người vỗ vai, đảo mắt nhìn _ là Tiểu Hoa.

Khế Liêu có chút hoảng hốt, không biết có thể lại mất khống chế nữa không.

Tiểu Hoa ngồi cạnh hẩn, đưa cho hẩn một ly nước tỏi.

Khế Liêu nhú mày, xoay mặt quyết không chịu uống, ma cà rồng ghét nhất là tỏi. Khế Liêu có phen nửa dòng máu của ma cà rồng nên cũng rất ghét loại thực vật này.

“Uống đi.” Tiểu Hoa khuyên hẩn: “Bạch Lâu nói cái này có thể giúp cậu khỏe hơn.”

Khế Liêu không nói lời nào.

Tiểu Hoa thấy hần không nghe lời, nghĩ nghĩ, cầm ly tự mình uống một ngụm, xoay mặt Khế Liêu qua, rướn người tới... Khế Liêu dĩ nhiên không thể cự tuyệt Tiểu Hoa tự dâng tới... trong mắt toàn là anh.

Lập tức, từ chỗ môi kề nhau chảy vào một thứ thức uống là lạ, không muốn uống nhưng lại không dứt được, cuối cùng ngoan ngoãn bị mớm cho một ly nước tỏi.

Tiểu Hoa nghiêm túc dặn dò: “Sau này ngày nào cũng phải uống.” Nói xong, đứng dậy: “Vào thôi, dọn dẹp xong thì ăn cơm.”

Khế Liêu tròn mắt, cân nhắc _ lời Tiểu Hoa có thể hiểu là sau này ngày nào cũng có thể hôn? Ách... trong hoạ có phúc à?

Vào phòng ăn, mọi người chuẩn bị ăn cơm .

Cổ Lỗ Y bay đến vai Khế Liêu, nhìn hần muốn xin lỗi, nhưng Khế Liêu có vẻ đang rất vui, còn chột chột bụng nó, Cổ Lỗ Y khó hiểu.

Chưa kịp mở miệng thì bị Lam Minh tóm lấy, kéo qua một bên.

Cổ Lỗ Y cho rằng sắp bị đánh, nghĩ lại thì dù sao nó cũng đã gây họa, đưa tay che mắt.

Không nghĩ tới Lam Minh mang Cổ Lỗ Y đến bếp, lục tủ lạnh lấy bánh phô mai nó thích ăn nhất ra hối lộ nó: “Đến, ăn.”

Cổ Lỗ Y cầm bánh ngọt ù ù cạc cạc, chẳng lẽ bánh ngọt có độc sao?

Lam Minh nịnh nọt rót cho Cổ Lỗ Y một ly sữa, còn làm nóng cho nó.

Cổ Lỗ Y ngẩng mặt nghi ngờ nhìn Lam Minh _ cảm thấy hình như Lam Minh đang có âm mưu.

Quả nhiên, đột nhiên Lam Minh thấp giọng nói: “Cổ Lỗ Y, ta nghĩ lại rồi, kỳ thật trong tất cả chúng ta người chính là người mạnh nhất, không bằng người cũng làm mai cho ta và Tiêu Bắc? Người nói câu ấy có thể sẽ ngạc nhiên không... A...”

Nói còn chưa dứt lời, Tiêu Bắc từ đâu đi vào túm lấy cổ áo hắt lòi ra ngoài.

“Bắc Bắc!!” Lam Minh thấy Tiêu Bắc hùng hùng hổ hổ liền biết bị nghe thấy rồi.

“Trong đầu anh suy nghĩ cái gì vậy hả! Cổ Lỗ Y trở nên điên khùng như vậy đều là do anh làm hại!”

Một hồi phong ba cứ vậy mà biến mất, chỉ là hôm nay Tiểu Hoa cảm động rồi quyết định chịu trách nhiệm về Khế Liêu... cái này mọi người cũng không biết là nên mừng hay nên lo nữa.

...

Lúc ăn cơm tối, Cảnh Diệu Phong cũng tới. Mọi người ăn mỹ thực do Long Tước làm tâm tình rất tốt.

Phong Danh Vũ nghe nói bỏ lỡ màn đặc sắc, giậm chân đấm ngực. May mà camera trong phòng Phong Tiểu Vũ cô đã sống chết không chịu gãy xuống, đêm nay kiểm tra chắc chắn sẽ có ngạc nhiên ngoài ý muốn, mặc dù lúc này cô vẫn chưa biết gì.

Phong Tiểu Vũ được Sĩ Mị ôm xuống đặt lên sofa, bộ dáng thật sự rất... Ân, rất thụ a!

“Đúng rồi.” Vừa ăn, Cảnh Diệu Phong vừa lấy kết quả điều tra ra cho mọi người xem: “Tôi tra được thêm vài manh mối về điểm giống nhau giữa những người bị hại.”

Bọn Lam Minh bu lại xem.

“Những người này từng tập hợp lại lập một đội thám hiểm vào rừng thám hiểm.” Cảnh Diệu Phong nói: “Hơn nữa bọn họ còn đều là người theo chủ nghĩa bảo vệ động vật.”

“Cùng trong một đội thám hiểm, điểm giống nhau rõ ràng như vậy, sao lúc trước không điều tra được?” Long Tước cảm thấy kỳ quặc.

“Là như vậy.” Cảnh Diệu Phong trả lời: “Bởi vì bọn họ tự tổ chức và lại còn tự bỏ chi phí nên tôi không tra được. Tôi kiểm tra ghi chép xuất nhập cảnh của họ mới phát hiện thấy trùng hợp.”

Cảnh Diệu Phong lại lấy một tấm hình được in ra: “Nhìn này.”

Mọi người cầm lấy ảnh chụp nhìn thử, là một tấm hình đen trắng trên báo. Một bức hình tập thể có hơn 20 người. Hẳn là được chụp trong rừng, chụp một nhóm thám hiểm cùng một pho tượng Phật... người bị hại đều ở trong đội thám hiểm. Mà tượng Phật, chính pho tượng mà bọn họ đang cung phụng _ phiên bản lớn của thần rừng.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 98

“Rừng sao...” Mọi người ăn cơm xong, đều có chút cảm khái.

“Không thì...” Lam Minh nhìn mọi người, cười hỏi: “Chúng ta cũng vào rừng thám hiểm một chuyến? Biết đâu lại điều tra được gì đó.”

Mọi người sững sờ _ mặc dù chủ ý này có chút đột ngột cũng có chút điên... nhưng vẫn có thể xem là một ý kiến hay.

“Ý anh là đi tìm thần rừng?” Tiêu Bắc đi qua sofa ngồi xuống, lấy lịch tính toán lịch trình: “Tôi chỉ được nghỉ có ba ngày, không biết đủ không. Bay đến Đông Nam Á mất rất nhiều thời gian, không thể chỉ vào rừng. Tôi nghe đồn Thailand và Myanmar Nepal đều rất đẹp, Cambodia hình như cũng không tệ, có thể đi xem Angkor Wat... món ăn Việt Nam nghe nói cũng rất ngon, món ăn Thailand cũng ngon. Không biết chi phí tốn bao nhiêu... Đúng rồi, gần đây trị an bên Đông Nam Á có vẻ không tốt lắm, ừm... có mọi người đi cùng hẳn là không cần lo, nhưng làm sao mang Cổ Lỗ Y đi nhỉ? Nhập cảnh có thể có chút khó khăn, lúc bị kiểm tra phải làm sao bây giờ a?”

Tiêu Bắc ngồi trên ghế sofa lon lom bấm ngón tay với chình mình nghĩ cách, nhưng khí tức bên ngoài thì đang hô to _ muốn đi muốn đi! Đi du lịch đi!

“Vậy thì đi thôi.” Khế Liêu nhún vai: “Dù sao cũng không quá xa!”

“Em cũng đi!” Tiểu Vũ nhảy lên: “Em muốn đi du lịch!”

Còn đang náo loạn, Tiêu Bắc bị Lam Minh kéo lên lầu: “Xếp đồ, chúng ta tới đó! Lập tức xuất phát.”

“Bây giờ? Còn chưa xin vi sa... Đây!” Tiêu Bắc bị Lam Minh đẩy vào phòng, lấy ra một cái vali thật lớn xếp đồ vào. Cổ Lễ Y cũng nhanh chóng chuẩn bị hành lý, đương nhiên cũng phải đem cả Fanny theo.

Một lát sau, mọi người đã chuẩn bị xong hết. Mọi người cũng không định sử dụng mấy thứ phương tiện giao thông như máy bay hoặc là ô tô. Bởi vì muốn đi cho nhanh nên đám thần ma quyết định chọn cách nhanh nhất _ Spinx, Long Tước, Hi Tắc Nhĩ đều có cánh, Lam có thể chở vài người... tóm lại chỉ cần lo cho Tiêu Bắc, Tiểu Hoa và Phong Tiểu Vũ ba người không biết bay là ok .

Tiêu Bắc cầm vali có Cổ Lễ Y và Fanny, bị Lam Minh kéo lên lưng Sphinx, hô một tiếng, cất cánh, chạy tới rừng.

Bởi vì cũng không phải lần đầu tiên bay lên trời như vậy nên Tiêu Bắc cũng không sợ hãi, cuộn chần ngồi trên lưng Sphinx, dựa vào ngực Lam Minh, thư thư phục phục ngủ ngon lành.

Lam Minh dĩ nhiên chỉ có thể ngoan ngoãn làm giường cho cậu, không dám lên tiếng...

Đợi cho Tiêu Bắc tỉnh lại thì phát hiện mình đang ở ngoài bìa rừng .

“Nhanh vậy?” Tiêu Bắc ngáp một cái, cảm giác trên má có cảm giác mềm mềm ẩm ướt, nghĩ là Cổ Lễ Y hôn chào buổi sáng như mọi khi, theo bản năng quay qua định hôn lại.

Không ngờ lại nghe giọng Lam Minh vang lên bên tai: “Bảo bối, bộ đáng lúc cậu ngủ thật quyến rũ! Lúc ngủ dậy cũng rất thật nhiệt tình nha!”

Tiêu Bắc giật mình, cúi đầu thì thấy Cổ Lỗ Y đang ngồi ăn pizza trên đầu Spinx. Thấy mình tỉnh thì vội vàng nhét pizza vào miệng bay tới, mà mình lại đang dựa vào ngực Lam Minh.

“A!” Tiêu Bắc bật dậy, trừng Lam Minh: “Anh...”

“Tỉnh rồi à Bắc Bắc?” Hi Tắc Nhĩ ngồi một bên, bôi kem chống muỗi lên tay, đưa một chai qua cho Tiêu Bắc: “Chuẩn bị cẩn thận.”

“Đây là đâu?” Tiêu Bắc ngồi dậy: “Chúng ta đến Đông Nam Á rồi à?”

“Là Peru đó Bắc Bắc.” Lam Minh trả lời, vừa coi đường vừa khoa tay múa chân.

“Sao lại đến Peru?” Bắc Bắc không hiểu hỏi Hi Tắc Nhĩ.

“Hồi nãy chúng ta đã đến rừng nhiệt đới của Đông Nam Á, bất quá sau khi hỏi mấy đứa tinh linh trong rừng thì chúng nói tấm hình không phải được chụp ở Đông Nam Á. Bởi vì trong ảnh có vài loại cây không thể sinh trưởng ở rừng nhiệt đới Đông Nam Á, mà mọc ở châu Nam Mỹ. Nên Cảnh Diệu Phong kiểm tra lại một chút, phát hiện những người kia đã đi qua rất nhiều nơi, ngoại trừ rừng nhiệt đới ở Đông Nam Á còn có rừng Peru.”

“Nếu là Peru thì... di tích Inca?” Tiêu Bắc mở to mắt hỏi.

“Đúng đó Bắc Bắc.” Phong Tiểu Vũ thay đồ chuyên đi rừng và sắp xếp trang bị, cũng đưa cho Tiêu Bắc một bộ: “Một hướng dẫn du lịch nói anh ấy nhận ra những người trong ảnh. Nghe nói bọn họ từng lạc đường trong rừng, phải cầu cứu, anh ta cũng từng tham gia hoạt động cứu hộ, đội cứu hộ cũng xác nhận họ từng gặp nạn nhân.” Nói đoạn chỉ chỉ vài người Peru đang đứng gần đó.

Tiêu Bắc cảm thấy choáng váng, có chút không dám tin mọi người đã làm nhiều chuyện như vậy mà mình lại ngủ đến thiên hôn địa ám không hay

biết gì.

“Tôi ngủ thật à?” Tiêu Bắc mở to hai mắt hỏi Lam Minh: “Sao anh không gọi tôi dậy? Hay là chính anh làm trò quỷ?”

Lam Minh bật cười, nhéo nhéo eo Tiêu Bắc : “Tôi chỉ cảm giác như mình đang ôm một con heo con gầy nhất thế giới.”

Tiêu Bắc đập hân một cước. Quay qua thì thấy Cổ Lỗ Y nghênh ngang vừa bay vừa ăn, mà mấy người hướng dẫn du lịch tựa hồ cũng nhìn thấy nhưng không để ý, nhỏ giọng hỏi Lam Minh: “Không sao chứ?”

“Ừh, hướng dẫn du lịch cũng không phải nhân loại.” Long Tước đi tới, đưa khăn mặt và bữa sáng cho Tiêu Bắc : “Là tiểu linh linh của rừng, rất thân thiện.”

Tiêu Bắc lại nhìn mấy hướng dẫn viên trung niên ú na ú nu, bụng tròn vo đang chăm chú thảo luận lộ tuyến trong rừng với Bạch Lâu, càng cảm thấy chóng váng _ tiểu tinh linh...

Chờ Tiêu Bắc uống sữa ăn pizza tỉnh táo hân rồi mọi người cũng chuẩn bị xong.

Trong rừng thường có rắn rết côn trùng này nọ, nhưng Hi Tắc Nhĩ đi trước dọn đường, toàn bộ sinh vật sống đều trốn hết .

Cổ Lỗ Y ngồi trên vai Tiêu Bắc lắc tới lắc lui, Tiêu Bắc đeo ba lô có Fanny cùng Tiểu Hoa Phong Tiểu Vũ, ba người đi ở giữa, những người khác đi xung quanh. Mọi người đi bộ từ từ tiến vào rừng.

Rừng cũng không quá rậm rạp, có một con đường nhỏ.

Hướng dẫn viên dẫn đường tên là Tony, rất thân thiện.

Tony là một tiểu tinh linh đã sống trong rừng từ nhiều thế kỷ trước, hẳn từng gặp Lam Minh... đương nhiên, tất cả thần ma có chút tuổi thì phần lớn đều biết Lam Minh. Kẻ yếu hoặc thích nhân loại thì yêu mến Lam Minh. Còn những ma vật cường đại, đặc biệt là những kẻ dùng nhân loại làm thức ăn thì phần lớn đều e ngại hẳn.

Tony cũng rất sùng bái Lam Minh, nghe bọn họ miêu tả về thổ thần xong thì hẳn lập tức gật đầu... quả thực trong rừng có một pho tượng thổ thần rất bí ẩn.

Mà khi Bạch Lâu lấy hình ra cho hẳn nhìn, Tony nhú mi: “Trời ạ... Sao bọn họ lại dám chụp hình với thần rừng. Đúng là hỗn láo, không tôn trọng thần linh. Lũ súc vật vô học không có văn minh xã hội!”

“Vậy thì... có phải thần rừng tức giận không?” Tiêu Bắc nghĩ nghĩ, hỏi Lam Minh: “Có khi nào thần rừng tức giận nên mới hại chết những người kia?”

“A, không có khả năng này!” Tony khoát tay lắc đầu: “Thần rừng tuyệt đối sẽ không làm hại nhân loại, bọn họ không có quyền với lại cũng không có lòng dạ hẹp hòi như vậy.”

“Tượng thần trong ảnh ở trong rừng này?” Lam Minh lấy ảnh lại, hỏi Tony.

“Vâng.” Tony chỉ đằng trước: “Ở phía trước. Tôi vẫn nhớ những người đó, bọn họ vốn là một nhóm người nói muốn ngắm nhìn di tích Inca, về sau không biết làm sao lại lạc đường rồi cầu cứu... Lúc tôi nhờ cảnh sát, kiểm lâm và cảnh khuyến đi tìm thì lại tìm thấy bọn họ đang ở phụ cận Sara Brochu.”

“Sara Brochu?”

“Là một thác nước, cạnh thác nước có một huyệt động, đó là nơi vu sư thờ thần rừng và con mèo đen của ngài.” Tony nói, chỉ tượng thần trong ảnh: “Đây là tượng thần rừng được đặt dưới hồ nước cạnh thác... bán kính một trăm dặm xung quanh đều được gọi là Sara Brochu.”

“Chỗ này mà cũng cho phép du khách tự do đến thăm quan à?” Long Tước nhíu mày: “Vùng đất thần ma tự hợp sao lại để cho con người đến?”

“Đâu có, đó là khu vực cấm không được tới gần! Đám người này lừa bọn tôi... chỗ bọn họ đang ở và di tích Inca cách nhau rất xa, dù có là lạc đường thì cũng không thể đi xa tới như vậy! Tôi cảm thấy ngay từ đầu bọn họ đã muốn đến chỗ thần rừng.” Tony tức giận: “Bất quá bọn họ lại mua nhầm GPS dỏm, lạc đường nên mới phải cầu cứu!”

“Mảnh rừng đó là khu vực cấm người ngoài!” Thành viên đội cứu viện đi theo cũng lắc đầu: “Nhưng phần lớn người ngoài đều không biết sống chết!”

“Là sao?” Tiêu Bắc không hiểu: “Không phải anh nói thần rừng rất ôn hòa à?”

“Dĩ nhiên là cậu có thể đến thăm thần rừng cầu phúc, nhưng năng lực của thần rừng đã không phải là bí mật, nên cũng thường có mấy kẻ không có não đến làm giao dịch với ngài ấy để rồi cuối cùng đều có kết cục vô cùng bi thảm. Nhưng bọn tôi lại không thể kiểm soát thần rừng từ chối giao dịch với người khác nên đành phải lập khu vực cấm, không cho người ngoài tới gần!”

“Giao dịch?” Mọi người khó hiểu: “Giao dịch gì?”

” Trao đổi đồng giá.” Tony nói, cười cười, hỏi: “Các vị đã xem phim Vườn địa đàng chưa?”

“A, tôi biết!” Tiểu Vũ rất có hiểu biết về phim điện ảnh và truyền hình: “Là một quý bà giàu có bị chồng hại hại chết đuối xuống hồ cá sấu, sau đó chồng cô ta và tình nhân chiếm lấy tài sản của cô ta. Nhưng không ngờ cô ta lại không chết. Sau khi bị hủy dung rồi trôi đến bìa rừng thì được một ông lão cứu sống. Cô ta phẫu thuật thẩm mỹ biến thành một mỹ nữ rồi quay về báo thù... Tên gì nhỉ? A. Nữ bá tước Cristo!”

Mọi người cũng có chút ấn tượng _ là một bộ phim rất cũ .

“Đúng vậy.” Tony cười trả lời: “Nhưng tôi nói đơn giản lại, ví dụ như sau khi nữ bá tước đó bị hại, được cứu... sau đó, cô ta đi tìm thần rừng !”

“Tìm hãn trùng phạt gã đàn ông kia?” Tiêu Bắc hỏi.

“Có thể nói như vậy, nhưng cũng không phải đơn giản như vậy!” Tony khoa tay múa chân giải thích cho mọi người: “Một người bất ngờ không chuyện gặp may, có vài việc là thiên ý, nhưng phần lớn tai họa đều là có người làm, nói cách khác _ người có kẻ thù. Trên thực tế, có nhân mới có quả, bất luận là tôn giáo nào cũng luôn chú ý đến chuyện nhân quả báo ứng, vậy nên con người không được làm chuyện xấu ! Nói một cách khách quan, trên vai mỗi người đều có một cái túi. Một khi người làm chuyện xấu, cái túi trên vai sẽ nhẹ đi một chút, đó là người truyền thống khổ cho người khác. Mà lúc này tái túi trên vai người đó lại nặng thêm, đó là bị ép nhận thêm thống khổ. Người nhận thống khổ có thể đi tìm thần rừng lấy thống khổ, trả lại cho người hại hãn, làm cho hãn cũng ném thử mùi vị thống khổ. Lúc này hai cái túi lại trở về trạng thái cân bằng lúc đầu, cái này gọi là oan oan tương báo.”

“A... Tôi hiểu rồi.” Tiêu Bắc suy nghĩ một lúc: “Tức là muốn giao dịch với thần rừng thì cái túi phải nặng, nói cách khác là đã bị hại. Nếu như túi không nặng mà lại muốn đi hại người khác, thần rừng sẽ lấy từ cái túi một ít để làm hại người kia, nhưng trước sau gì cũng sẽ lấy về! Sớm muộn gì người làm giao dịch với thần rừng cũng sẽ gặp nạn tương tự!”

” Đúng vậy! Giải thích rất chính xác! Dân bản xứ ai cũng biết quy định giao dịch đồng giá của thần với người nên chỉ khi chịu ủy khuất hoặc xâm hại thì mới đến tìm Vu sư. Lúc đó Vu sư sẽ nói điều kiện.” Tony tiếp tục giải thích cho mọi người: “Nếu có một tên trộm ăn cắp đồ của cậu, khiến cậu táng gia bại sản, vậy thì cậu cũng có thể nguyên rửa hãn táng gia bại sản, đây là giao dịch hợp lý nhất. Cũng có vài người nóng nảy tìm Vu sư nguyên rửa đối phương cả nhà chết hết dạng như vậy... thì sớm muộn gì hãn cũng nhận lại không ít thì nhiều!”

“Trò cầu nguyện này có độ khó cao thật, hoặc là nói... vu sư này này kỳ thật cũng rất thú vị?” Lam Minh nở nụ cười: “Xem ra, mấy tên thám hiểm này chết cũng không phải vô duyên vô cớ, trước khi bọn họ chết quỷ mèo đều xuất hiện. Ta cảm thấy bọn họ đã nhờ thần rừng việc gì đó, nhưng sau khi nguyện vọng đạt thành thì lại chuồn đi nên mèo đen mới đến đòi nợ!”

“Đến hỏi Vu sư sẽ biết.” Hương dẫn du lịch gật đầu.

Đi thêm một chút nữa, mọi người đã có thể nghe thấy tiếng thác âm âm truyền đến.

“Tượng thần!” Khế Liêu chỉ chỉ tượng thần cạnh bờ sông.

“Ừh, đúng là chỗ này.” Tiêu Bắc cầm ảnh so sánh _ giống hệt.

Lam Minh đứng sau nhìn tượng thần thật lâu, đột nhiên nhíu mi: “Này... cậu có cảm giác tượng thần này và những tượng thần nhỏ mà đám người kia thờ phụng không giống nhau lắm không? !”

Mọi người sửng sốt. Bạch Lâu tới gần, cầm tấm hình khác cẩn thận đối chiếu: “Đúng vậy, thứ cầm trên tay khác nhau.”

“Cầm thần khí khác tức là vị thần khác.” Tony nói xong cầm ảnh: “Nghĩa là bọn họ thờ một tượng thần khác. Trời ạ... bọn họ tự cho là thông minh chắc. Ngu xuẩn!”

“Sao vậy?” Tiêu Bắc cảm thấy bọn họ có thể đã tìm thấy manh mối mấu chốt.

“Quá xằng bậy.” Tony nhún vai: “Bọn ngu ngốc này trêu chọc thần minh nên mới phải chịu sự trừng phạt thích đáng!” Nói xong bước nhanh hơn, dẫn mọi người đến cầu thang cạnh thác nước, vừa đi vừa hô: “Vu sư đại nhân!”

Bọn Tiêu Bắc vội vã đuổi theo Tony chạy vào hang động dưới thác nước. Ngoài cửa động có một tấm màn che, Tony đứng ngoài gọi to mấy tiếng mới có người chậm rãi đáp lại một câu: “Vào đi.”

Tony nhẹ nhàng thở ra, vén màn đi vào. Bọn Tiêu Bắc cũng vào theo, không gian trong động rất lớn, bốn phía có rất nhiều sách vở, địa đồ, thư thậm chí còn có cả máy tính...

Mọi người không khỏi cảm khái đời sống vật chất của thần rừng thật tốt.

“Ngài sao rồi?” Tony hỏi hần: “Vẫn khỏe chứ?”

Tiêu Bắc lần đầu nhìn thấy vu sư, đó là một ông lão gầy còm khoác áo choàng màu đen. Theo Tony nói, Vu sư là công cụ giao tiếp của thần rừng với ngoại giới, Hắc Miêu là sát thủ hoặc sứ giả thực hiện mệnh lệnh của thần rừng.

Vu sư đang cúi đầu, bàn tay run run lật sách.

Nghe thấy Tony hỏi hần mới chậm rì rì ngẩng đầu, vén lên nửa cái áo choàng bên phải, trả lời: “Còn khỏe được sao.”

Mọi người nhìn đằng sau áo choàng, đều hít một hơi. Hần không có cánh tay bên phải, Lam Minh cúi đầu nhìn... cũng không có chân phải .

“Ngài... vu sư, ngài giao dịch với thần rừng?” Tony đến cạnh hắn, có chút đau lòng nhìn hắn: “Ngài thật là lão già hồ đồ!”

“Đừng thương tâm, ta phải làm vậy, đều là do ta sơ suất!” Vu sư cười ảm đạm.

“Ách ... Ông là Vu sư?” Lam Minh đưa hình cho hắn: “Những người này là do người hại chết à? Hay là do bọn chúng giao dịch với người?”

Vu sư cúi đầu nhìn ảnh chụp, nhẹ nhàng cười: “Đúng vậy... nhưng cũng có chỗ không.”

Lúc này, bỗng vang lên một tiếng “Meo “, một con mèo đen rất lớn đi tới, nhảy lên bàn ngồi liếm lông.

Tiêu Bắc lùi lại, dựa vào Lam Minh: “Lam Minh, quý mèo!”

Fanny trong ba lô vốn đang hiếu kỳ thò đầu ra nhìn mọi người, vừa thấy mèo đen vội chui vào ba lô. Cổ Lỗ Y chui vào túi với nó, bảo nó không cần sợ!

“Mấy tháng trước, những người này đi lạc vào lãnh địa của ta.” Vu sư thờ ơ đem chuyện đã xảy ra kể với mọi người.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 99

Người phát ngôn của thần rừng _ Vu sư Tát Mẫu kể lại chuyện xảy ra trước đó mấy tháng cho bọn Tiêu Bắc.

“Không lâu trước, có một nhóm thám hiểm tìm tới Sarah Bochu. Họ đều là người ngoài, rồi bọn họ tìm thấy ta. Hình như bọn họ đang nghiên cứu về phương diện thần bí, hoặc từng tiếp xúc với một ít phi nhân loại nên có được không ít manh mối. Tóm lại bọn họ mở miệng, nói muốn tôi giúp bọn họ nguyên rửa người khác.”

Lam Minh tìm chỗ ngồi xuống, nghe Tát Mẫu kể lại.

“Những người này nói mình là người theo chủ nghĩa bảo vệ tự nhiên, cấm sát sanh, không được ăn thịt, vạn vật trên thế gian đều ngang hàng.”

“Lại nữa rồi.” Khế Liêu khinh thường bĩu môi, cười lạnh một tiếng.

“Ta giảng giải cho bọn họ, đó là một suy nghĩ nhân từ, nhưng thực tế sự tồn tại của vạn vật cũng không phải bình đẳng, mỗi sinh mạng có một ý nghĩa riêng. Bản thân con người đã là loài động vật ăn tạp, để tồn tại thì bọn họ phải ăn thịt. Muốn con người và toàn bộ động vật trên thế giới sống chung hòa bình thì không khác gì muốn muốn sói và thỏ sống chung với nhau. Nguyên vọng và ý tưởng thường rất tốt, nhưng muốn thực hiện thì lại rất khó khăn ! Đương nhiên, ta đại diện thần rừng, cảm tạ ý tốt của bọn họ với động vật và tự nhiên.” Tát Mẫu khẽ thở dài: “Chỉ là bọn họ vẫn không chịu từ bỏ. Bọn họ cho ta ảnh, ngày sinh, tên... của vài người. Trong đó, có rất nhiều người là thợ săn chuyên săn bắt động vật, có rất nhiều nhà doanh

nghiệp làm trong ngành thuộc da, có rất nhiều người sành ăn hoặc là đầu bếp... đại khái khoảng mười người. Bọn họ muốn ta nguyện rửa những người này, làm cho bọn họ thống khổ hoặc bất hạnh. Như vậy bọn họ có thể cảnh cáo thế nhân nhận ra hành vi của mình, có thể khuyên bảo từng người một.”

“Đây là cái lý gì?” Tiêu Bắc cảm thấy những người này quá vô lý.

“Ta nói cho họ biết, nếu muốn nguyện rửa thì phải trả một cái giá không nhỏ, hơn nữa còn có khả năng rất đắt. Bọn họ nói ta có thể lấy tự do của những động vật được cứu làm giá trao đổi.” Vu sư nói đến đây, bật cười: “Trong mắt ta này là một chuyện vô cùng rất vớ vẩn, người cứu mạng chúng, sau đó lại bảo chúng thanh toán, vậy thì có khác gì những kẻ làm hại bọn chúng? ! Ta hỏi bọn họ như vậy, bọn họ lại nói cũng là con người, bọn họ nguyện ý vì phát triển nhân loại mà hy sinh chính mình, vậy thì động vật cũng vậy. Nếu có thể giúp toàn bộ động vật có được đối đãi ngang hàng thì hy sinh cũng là đáng giá.”

“Vậy chúng tự lấy bản thân ra mà nuôi động vật đi cho lệ.” Khế Liêu bĩu môi: “Đỡ phải làm phiền người khác!”

Còn chưa dứt lời bị Tiểu Hoa bịt miệng, ý bảo _ nghe Vu sư nói, đừng chen ngang!

Khế Liêu ngoan ngoãn im lặng. Mọi người nhìn qua, bộ dáng lúc này của hắn không giống Lang Vương mà y chang một con chó lớn cúp đuôi nghe lời.

“Họ ra ngoài thương lượng một hồi, sau đó đi vào và nói đồng ý trả giá, nhưng yêu cầu ta giết chết những người kia.”

Mọi người nhú mày, nháy cái mắt lên cao như vậy rồi, một câu thôi cũng có thể hại chết không ít người rồi đó.

“Ta từ chối yêu cầu của họ, vô luận là nguyên nhân gì, trừ phi người nọ đã từng muốn đẩy người vào chỗ chết, nếu không thì không thể đặt lời nguyên chết chóc .”

“Không sai, căn cứ nguyên tắc trao đổi đồng giá, nếu muốn mạng một người thì phải lấy mạng ra đổi.” Bạch Lâu nghĩ nghĩ: “Hơn nữa kiếp sau còn luôn gặp chuyện không may!”

“Đúng vậy! Đã từng có một vị người phụ nữ trong vùng, chồng cô ta bị một nữ nhân cướp đi, nữ nhân kia còn hạ độc cô ta. Lúc đó cô ta còn đang mang thai, đứa trẻ chết non còn cô ta cũng suýt chết... sau này cô ta tới tới tìm ta, nhờ ta nguyên chết người phụ nữ kia cùng chồng cô ta. Sau khi lời nguyên được thực hiện, cuối cùng cô ta cũng chết thảm, đây là một cái giá lớn! Thần linh không chỉ lấy mạng người đó mà còn căm ghét họ, đó là sự trừng phạt nặng nhất!”

“Sau đó thì sao?” Tiêu Bắc hỏi,

Tát Mẫu khẽ thở dài: “Bọn họ đe dọa ta.”

Mọi người nhìn nhau, Lam Minh nhíu mày: “Đe dọa người?”

“Vâng đại nhân.” Vu sư hiển nhiên đã nhận ra thân phận Lam Minh, rất tôn kính hẳn: “Không nghĩ tới ta lại có ngày được nhìn thấy nhiều thần ma nổi tiếng như vậy.”

Hắn còn dùng một loại ánh mắt tiều tụy nhìn Tiêu Bắc: “Đại Tể Ti.”

Tiêu Bắc cười khan hai tiếng, có chút ngượng ngùng, cậu có nhớ cái gì đâu .

“Vu sư tiên sinh, kể tiếp đi.” Phong Tiểu Vũ đang nghe chăm chú, sốt ruột thúc giục: “Sau đó thì thế nào? Bọn họ uy hiếp ngài như thế nào?”

“Bọn họ dùng súng chĩa vào ta, ép ta hạ tử chú cho bọn họ. Vì vậy ta đã hỏi thần rừng, thần rừng bảo đồng ý yêu cầu của bọn họ.” Tát Mẩu nói, mở một cái hộp trên bàn ra. Bên trong hộp có hơn mười con bù nhìn, bên trên viết tên thành viên đội thám hiểm, còn có tên những người bị nguyên rửa, một cái dán đằng trước, một cái dán tại đằng sau.

“A.” Cảnh Diệu Phong nhìn tên những người bị nguyên rửa: “Khó trách gần đây nhiều người chết như vậy. Tôi rất có ấn tượng với mấy người này, toàn bộ đều chết ngoài ý muốn. Bất quá S thị lớn như vậy, mỗi ngày đều vài người chết ngoài ý muốn, không nói thì đúng là không phân biệt được thật giả.”

“Vì là trao đổi đồng giá nên người mới sai quỷ mèo đến lấy mạng bọn họ?” Lam Minh nhìn Tát Mẩu: “Có điều sao người lại biến thành như vậy?”

“Là bọn họ làm.” Vu sư nhẹ nhàng thở dài: “Những người này dĩ nhiên rất có hiểu biết về các phương diện của nguyên rửa, nên bọn họ làm một chuyện rất táo bạo _ gạt ta, cũng gạt cả thần mình!”

“Bọn họ đã làm gì?”

“Bọn họ rất thông minh, cũng rất ngu xuẩn, đến Đông Nam Á tìm một vị thần rừng khác.”

“Cái gì?” Mọi người lắp bắp kinh hãi, trong lòng tự nhủ tìm thần rừng khác làm cái gì?

“Bọn họ tìm một vị thần rừng khác, cũng muốn giết chết những người này, dùng mạng của bọn họ để trao đổi!” Tát Mẩu cười bất đắc dĩ: “Rốt cục sứ giả của ta và sứ giả của vị thần rừng kia xảy ra xung đột. Chú ngữ đã quy định rõ, ta đáp ứng giúp bọn họ giết chết tất cả mười người bị nguyên rửa thì mới có thể lấy mạng bọn họ. Mà vị thần rừng kia cũng thoả thuận với họ với như vậy... Nhưng thực tế, vị thần rừng kia giết một nửa, sứ giả của ta cũng giết một nửa... vì vậy, cả hai đều không giết hết người bị nguyên rửa,

chú ngữ thể tiếp tục, chúng ta cũng không thể lấy thù lao, ngược lại hai vị sứ giả chấp hành nhiệm vụ còn xảy ra xung đột.”

Nói đoạn, Tát Mẫu cho mọi người xem vết thương trên người con quý mèo kia: “Hai vị sứ giả xảy ra xung đột làm bị thương lẫn nhau. Quý mèo là thần sủng của thần rừng, cũng là thần vật, nên khi bị thương trở về lập tức chọc giận thần rừng.”

“Sau đó thì sao?” Tiểu Hoa hỏi: “Cứ bỏ qua dễ như vậy sao?”

“Không còn cách nào khác, người nguyên rửa và người bị nguyên rửa cũng giống như lập hợp đồng, hễ chết người mới chết.” Tát Mẫu bắt đầu kể: “Giống như ta ký hợp đồng mười ngày sao giao mười món, mười đô. Nhưng ta chỉ hoàn thành năm món, vì vậy một phần tiền ta cũng không lấy được.”

Tiểu Vũ nhin không được nhú mày: “Cái kia... thần linh cũng quá thành thật rồi. Sao không ngồi lại thương lượng một chút. Hễ lấy năm mạng, ngài cũng lấy năm mạng, chẳng phải vậy là xong sao!”

Tát Mẫu lắc đầu: “Đây đã là quy định từ trăm ngàn năm nay. Cậu cứ nghĩ xem, nhân loại sống lâu nhất cũng chỉ hơn trăm tuổi, càng già càng cố chấp. Mà thần linh thì đã sống hơn một ngàn năm thậm chí cả vạn năm, dĩ nhiên bọn họ sẽ cố chấp hơn.”

Tiểu Bắc nghe xong liếc nhìn Lam Minh, Lam Minh nhún vai: “Tâm hồn ta còn rất trẻ...”

“Cuối cùng thì xảy ra chuyện?” Lam Minh hỏi: “Khế ước không phải chưa hoàn thành sao? Vì sao những người kia cũng chết, hơn nữa còn sai quý mèo làm nhiệm vụ?”

“Bởi vì bọn họ còn làm một chuyện nữa _ chọc giận chúng ta.” Sắc mặt Tát Mẫu trầm xuống tới: “Mặc dù đã kết thúc, nhưng cũng không đơn giản

như vậy. Lừa gạt thần linh là một tội rất nặng, dĩ nhiên chộc giận thần linh hậu quả cũng nghiêm trọng khó lường. Bọn họ so với tưởng tượng của ta thông minh hơn rất nhiều. Bọn họ tìm rất nhiều tượng thần rừng... những tượng thần này phần lớn đều là ăn cắp trong nhà những tín đồ hoặc là mua trong chợ đen ! Vậy nên... thần rừng không tìm được bọn họ !”

“Là sao? Mọi người khó hiểu.

” Phần lớn dân bản xứ đều là tín đồ của thần rừng.” Tát Mẫu giải thích cho bọn Tiêu Bắc: “Trong đó có vài người sẽ được ban cho tượng thần, bọn họ giống như người được lựa chọn, được thần rừng phù hộ, hơn nữa cũng không bị bất luận bất cứ thần linh ngang cấp nào theo dõi.”

“A...” Tiêu Bắc gật đầu.

“Thần thì không thể theo dõi chính mình ! Có vài người bị mất tượng thần cầu phúc. Những người kia đem tượng thần về thờ trong nhà... sau đó họ hoàn toàn thoát khỏi tầm nhìn của chúng ta. Phải biết rằng biến người mênh mêng, chỉ cần bọn họ dọn nhà và mang theo tượng thần thì chúng ta vĩnh viễn cũng không tìm được bọn họ nữa!”

“A!” Mọi người bừng tỉnh đại ngộ: “Khó trách trong nhà mỗi người chết đều thờ tượng thần, còn tưởng là tín đồ, hoá ra là có âm mưu.”

“Chuyện này đã hoàn toàn chộc giận thần rừng, nhưng nói cho cùng thì vẫn là lỗi của ta!” Tát Mẫu vô cùng tự trách: “Là ta nhất thời sơ suất và hoảng sợ mà để những người kia lợi dụng kẽ hở.”

“Ai, đừng nghiêm trọng như vậy.” Tiểu Vũ khoát tay: “Mặc dù người là Vu sư, nhưng cũng là nhân loại, sợ là chuyện bình thường.”

“Cảm tạ Tiên tri đại nhân giải thích.” Tát Mẫu cũng rất cung kính với Tiểu Vũ. Cho đến tận lúc này Phong Tiểu Vũ vẫn chưa biết đích xác mình mình là cái gì, chỉ chỉ mũi, hỏi Tiêu Bắc: “Hà? Em là cái gì?”

“Người lớn lên giống tiên tri.” Lam Minh vỗ vai hắn.

“A...” Tiểu Vũ gãi đầu, không nghi ngờ. Sĩ Mị bất đắc dĩ xoa đầu cậu _ tiểu Vũ quá ngây thơ .

“Kết quả? Đừng nói người cũng tự nguyện rửa bản thân?” Bạch Lâu đoán được một ít, hỏi hắn.

“Đúng vậy.” Tát Mẫu nói: “Ta dùng một tay, một chân, trao đổi với thần rừng để thay đổi điều kiện, tử hình những người kia... Thần rừng đáp ứng, hơn nữa còn phái quỷ mèo đi khắp nơi tìm kiếm những người kia, cuối cùng, mọi chuyện lắng xuống. Mặt khác thần rừng kia cũng làm như vậy, Vu sư đại nhân bên đó cũng dùng một bộ phận thân thể mình để trả giá.”

Mọi người nghe tới đây thì đã hiểu rồi, hoá ra là có chuyện như vậy... Khó trách mèo đen nhìn một cái đã có thể giết người _ nguyên lai chỉ cần tìm được là lời nguyện rửa tội tức ứng nghiệm.

“Nhưng Fanny nói gần chỗ những người kia ở cũng liên tiếp xảy ra hai ba chuyện.” Bạch Lâu hỏi: “Đó là có chuyện gì.”

“Chuyện này có liên hệ với vị thần tình cờ bị bọn họ ăn cắp về đang thờ phụng!” Tát Mẫu vô cùng tức giận: “Mỗi một cá thần đều có lãnh địa riêng, nếu bị ép rời khỏi lãnh địa thì bọn họ sẽ nôn nóng bất an, ngay cả khi chỉ là một pho tượng! Nên linh lực có chút xao động, làm cho mọi thứ vô tội chung quanh cũng bị ảnh hưởng!”

“Meo meo...” Lúc này, quỷ mèo kêu một tiếng.

Tát Mẫu giúp nó dịch lại: “Trong phòng người chết có cá chết chuột chết và mèo hoang là do quỷ mèo đặc biệt sắp xếp. Vật dơ bẩn sẽ làm linh lực của thần biến mất, như vậy có thể tránh liên lụy tới người vô tội. Quỷ mèo đại nhân nói, ngày đó ngài đã thấy con mèo trắng kia, cũng không phải là muốn làm hại nó mà là thấy nó sắp gặp hoạ sát thân, có thể sẽ bị xe đụng

chết nên mới đuổi theo... Bất quá chắc do vẻ ngoài của mình quá hung ác nên mèo trắng sợ hãi chạy trốn, cuối cùng vẫn bị xe đụng nhưng may mắn chỉ bị thương nhẹ. Ngài muốn đi cứu nó nhưng trùng hợp, nó rơi vào nơi vùng đất linh lực tập trung. Trong đó rất đáng sợ, tập hợp một nhóm thần ma có linh lực cực mạnh nên ngài không dám tới gần, nên rời đi.”

Mọi người vui vẻ gật đầu, lúc này toàn bộ đã được sáng tỏ. Xem ra án tử lần này cũng không cần tra, bởi vì vốn dĩ là do bọn họ tự chuốc lấy. Đương nhiên... nếu như những vị thần và Vu sư này có thể dừng cổ hủ thành thật như vậy thì khả năng cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện không tốt như vậy.

“Bất quá chuyện lần này đã cảnh tỉnh thần rừng. Các vị thần đã bắt đầu chú ý đến sự liên kết giữa khế ước và lời nguyện.” Tát Mẫu cười hành lễ với mọi người: “Chắc sẽ sớm được cải thiện!”

Tiêu Bắc đột nhiên nhớ tới chú ngữ trên cổ tay mình và Lam Minh, tranh thủ hỏi một câu: “Rất nhanh là bao lâu?”

“Rất nhanh!” Tát Mẫu dùng một loại ngữ điệu vui sướng khi người gặp họa nói: “Một hai trăm năm là đủ rồi!”

Khóe miệng Tiêu Bắc giật thật lâu ... nhìn trời.

Lam Minh nhìn chú ấn trên tay, lần đầu tiên cảm thấy đám thần mình thỉnh thoảng cổ hủ một chút cũng không phải chuyện xấu.

Án tử cứ như vậy đã giải quyết xong. Hiếm khi được vào rừng, hưởng dẫn du lịch dẫn bọn Tiêu Bắc đến tham quan di tích thành cổ Inca, mua đồ, còn vào thành phố dạo một vòng, nhắm nháp sắc sản địa phương, mua quà lưu niệm rồi mới trở về.

Sau chuyến du lịch đột ngột này Tiêu Bắc bắt đầu tìm hiểu về quả báo và nguyên rủa này nọ để dùng những vũ kịch sắp tới. Bạch Lâu tìm cho cậu rất nhiều tư liệu.

Mặt khác, Phong Tiểu Vũ thì phát hiện ra cách du lịch rất nhanh liền quyết định mỗi tháng đều dùng cách đó đi du lịch nước ngoài một lần, tiết kiệm chi phí đi lại!

Bất quá bọn Lam Minh Khế Liêu thì lại quan tâm đến một chuyện khác _ những người vào rừng thám hiểm đều chỉ là nhân loại bình thường, bọn họ từ đâu có được những kiến thức mà ngay cả thần ma cũng không có?

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 100

Sáng sớm, ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi

Tiêu Bắc vẫn như mọi khi bị tiếng chim hót thanh thúy đánh thức, trở mình một cái rồi từ từ mở mắt.

Đại khái là do biệt thự là nơi linh lực tụ tập, rất thích hợp cho động vật sinh sống, nên vườn hoa sau EX có xu hướng phát triển thành vườn bách thú. Trên cây chim to chim nhỏ ríu rít không ngừng, trong vườn là một đám miêu miêu cầu cầu, vô cùng náo nhiệt.

“Ân...” Tiêu Bắc sau lần trở về từ du thuyền bị đau đầu, ngủ mất một ngày không nằm mơ thấy quái mộng nữa, luôn ngủ rất ngon, chất lượng giấc ngủ cũng cực tốt.

Tình hẳn, Tiêu Bắc theo thói quen nhìn sang gối bên phải thì thấy Cổ Lỗ Y đã tỉnh. Nó đang nằm gác chân trên giường, chăm chú xem một quyển sách. Cổ Lỗ Y phi thường thông minh, theo Long Tước nói thì nó là một tiểu Thiên tài, dù lúc nào cũng cô ki cô ki nhưng trên thực tế nó đã biết nói từ lâu. Bất quá có lẽ tiểu tử kia cảm thấy dùng ngôn ngữ của Long Tộc nói chuyện với Tiêu Bắc tiện hơn, mấu chốt là chỉ hai người bọn họ mới nghe hiểu được. Gần đây nó biết thêm rất nhiều chữ, bắt đầu thích đọc tiểu thuyết. Bởi vậy chi tiêu mỗi tháng cho Cổ Lỗ Y của Tiêu Bắc lại tăng lên 20%, đều dùng để mua sách cho Cổ Lỗ Y. Dù sao thì chi phí cho trẻ con cái nào cũng có thể tiết kiệm nhưng phí giáo dục thì tuyệt đối không được tiết kiệm nha!

Chân Fanny đã khỏi rồi. Nó nằm trên cửa sổ phơi nắng, thấy Tiêu Bắc tỉnh thì ‘meo~’ một tiếng.

Tiêu Bắc đuổi lưng, sáng nào cũng vậy thật tốt.

“Sớm a Bắc Bắc.”

Tiêu Bắc quay lại, dĩ nhiên ‘sáng nào cũng vậy’, Lam Minh nằm sau lưng hăn chớp đúng thời cơ dưng lên một cái ‘sớm a’, cười tùm tùm hỏi: “Buổi sáng muốn ăn gì?”

“Cáp...” Sphinx nằm trên thảm lông dê cạnh giường bên cũng tỉnh dậy, ngáp một cái.

Tiêu Bắc đưa tay ‘tặng’ Lam Minh một gối đầu. Người này gần đây đêm nào cũng bò lên giường mình, hết lần này tới lần khác. Mà chính mình lại ngủ say như chết, hoàn toàn không có năng lực phòng ngự!

“Cô!”

Lúc này, Cổ Lỗ Y chạy tới Tiêu Bắc thì thầm và tai Tiêu Bắc, Tiêu Bắc càng hung dữ hơn dùng gối đầu đánh Lam Minh _ bởi vì Cổ Lỗ Y mật báo nói: tối hôm qua Lam Minh thừa lúc Tiêu Bắc ngủ lén hôn hăn, còn sờ hăn!

Vì vậy, ‘đại chiến gối đầu’ thông lệ mỗi sáng lại bắt đầu ... đối với Tiêu Bắc thì coi như tập thể dục buổi sáng, mà Lam Minh thì tranh thủ cơ hội chiếm tiện nghi trước khi đi ăn sáng.

“Rời giường!” Tiêu Bắc đánh đã rồi thì nằm nghỉ một lát, sau đó sáng khoái tinh thần xoay người một cái: “Hôm nay tôi muốn luyện tập cả ngày!”

“Cả ngày? Không đi chơi sao? Buổi chiều tôi còn muốn rủ cậu đi xem phim, ăn cơm.” Lam Minh không vui.

“Ngày mai có có một buổi diễn rất quan trọng, tối mới xong. Tối mai đi đi, tôi muốn dẫn Cổ Lỗ Y đi ăn Cua hoàng đế.” Tiêu Bắc chạy vào WC, Lam Minh híp mắt tóm lấy Cổ Lỗ Y: “Tiểu bại hoại, dám mật báo? !”

Nói còn chưa dứt lời Cổ Lỗ Y ” ba ” một tiếng giơ lên, một quyển sách to gần bằng mình chắn trước mặt Lam Minh, chỉ chỉ bìa sách Cô kị một tiếng.

Lam Minh nghe không hiểu, nhìn bìa sách thì thấy trên bìa sách là một bóng ma như ẩn như hiện giữa mảnh rừng âm u hắc ám, tựa sách là ‘Vườn trường tàn ảnh’. Nhìn giới thiệu văn tắt ở bìa sau thì thấy nó là truyện ma trong vườn trường, tiểu thuyết kinh dị, hình như lượng tiêu thụ cũng không tệ lắm, rất chạy.

“Oa...” Lam Minh nhú mày: “Người không sợ à, mới mà bao nhiêu đã coi loại sách này, coi chừng lớn lên bị ảnh hưởng đấy.”

“Cô!” Cổ Lỗ Y mở trang đầu tiên ra, chỉ vào một hàng chữ trên trang sách cho Lam Minh xem.

“Truyện này được viết lại dựa trên câu chuyện có thật, có lẽ mọi người không tin, nhưng tôi quả thực đã trải qua. Mùa thu hai mươi năm trước, trong trường đã xảy ra một sự kiện rất đáng sợ. Người bạn tốt nhất và người yêu đều bỏ tôi mà đi. Sự kiện kia đã thay đổi cuộc đời của tôi, đến nay nó vẫn tựa như bóng ma. Không ai có thể cho tôi một lời giải thích hợp lý, hết thảy hết thảy, đến bây giờ còn đều là bí ẩn. Tôi dùng tiểu thuyết này, kể cho những người quan trọng mà ta đã đánh mất cùng ác ma đã cướp mất người quan trọng nhất của tôi.”

“Mánh lới để bán sách.” Lam Minh nhún vai.

Cổ Lỗ Y lật sang thứ hai trang, trên giấy là hình photo thẻ học sinh. Tờ thứ nhất viết Nhiêu Anh _ tác giả truyện, thời gian trên thẻ học sinh là hai

mười năm trước ở trường Cao đẳng X _ Học viện nữ sinh Nghệ thuật tự do , Sở sinh viên Trung Quốc .

Bốn tờ phía sau là ba học sinh khác, đều là nữ sinh. Bên cạnh thẻ học sinh là chứng thực tử vong của bọn họ, đều chết hai mươi năm trước, lí do chết đều ghi _ không rõ!

Cuối cùng là hai chứng minh thư, hai người đàn ông, một trong hai người là thầy của bọn họ, bên cạnh cũng có chứng thực tử vong. Cuối cùng là một chứng minh thư của một nam sinh hai mươi tuổi, bên cạnh có chứng thực tử vong, còn có một câu _ yêu anh nhất.

“A? !” Lam Minh nổi lên chút hứng thú: “Thời gian chết đều là cùng một ngày hai mươi năm trước, chết do nghẹt thở, bị đá đập trúng, chết cháy, trúng độc... Ha ha, tất cả nguyên nhân đều là không rõ !

“Cô kĩ!” Cổ Lỗ Y rất nghiêm túc gật đầu.

“Trùng hợp ngẫu nhiên?” Lam Minh nhún vai.

“Cô...” Cổ Lỗ Y hai tay chống nạnh, tựa hồ bị bộ dáng chậm rãi Lam Minh làm cho tức giận, lại lật trang vùn vụt. Lật đến một trang kèm theo, trên giấy là một bức ảnh đen trắng, tiêu đề viết _ ảnh chụp nguyên nhân gây ra một loạt các sự cố.

Lam Minh cầm sách lên, nhìn kỹ tấm hình. Đó là một mảnh rừng cây âm trầm, xa xa mơ hồ có thể thấy trường học, mà chỗ sâu trong rừng cây có hai cái bóng màu trắng, hơi mờ... phía sau bóng trắng còn có một cái động hình tròn đen thui, bất quá mọi thứ đều có chút mờ.

“Cổ Lỗ Y.” Lam Minh ho khan một tiếng: “Nhân loại đã từng có chuyện dùng núp vú cao su giả thành ảnh UFO.”

“Cô!” Cổ Lỗ Y tựa hồ rất chấp nhất đối với quyển sách này, lắc lắc đầu, vung đuôi quần lấy góc áo Lam Minh, giật giật kêu ầm lên.

“Đến trường?” Tiêu Bắc rửa mặt xong vừa chải đầu vừa đi ra thì thấy Cổ Lỗ Y cầm tay áo Lam Minh tay áo, trong miệng nói cái gì _ để trường học tra thử đi! Đi đi!

Lam Minh bất đắc dĩ, đưa quyển sách cho Tiêu Bắc: “Tiểu tử kia đọc sách ngu luôn rồi.”

Cổ Lỗ Y tức giận, bay lên, nhắm thẳng đầu Lam Minh... đập!

“Ai nha, tiểu quỷ nhà người!” Lam Minh tức giận muốn bắt nó. Cổ Lỗ Y oạch một cái trốn sau lưng Tiêu Bắc, chỉ vào trang sách nói với Tiêu Bắc.

” Uhm?” Tiêu Bắc lật xem một lát, nhú mày: “Cổ Lỗ Y... Cưng nhỏ như vậy đã xem loại sách này sao? Có sợ không?”

“Cô kị!” Cổ Lỗ Y lắc đầu, sau đó lại riu ra riu rít.

“Như vậy à.” Tiêu Bắc tựa hồ cũng hơi băn khoăn.

“Nó nói cái gì vậy?” Lam Minh ngồi xuống, khó hiểu hỏi Tiêu Bắc.

“A, Cổ Lỗ Y nói nó cảm thấy nữ sinh kia thật đáng thương, hơn nữa lời bạt còn nói cô ấy mắc bệnh nan y sắp chết, nên nó muốn giúp cô tra ra chân tướng năm đó để an tâm mà đi.”

Lam Minh nhướn mi _ lại cái thói thích xen vào việc của người khác, tiểu tử kia còn nhỏ mà đã rất biết quan tâm đến người khác.

“Cổ Lỗ Y thật tốt bụng.” Tiêu Bắc xoa lỗ tai Cổ Lỗ Y, đối lại Cổ Lỗ Y cọ cọ.

“Cậu thật sự muốn đến trường học tra án?” Lam Minh cảm thấy chuyện này có chút bất khả thi

Tiêu Bắc đem nhét cuốn sách vào lòng hăn: “Không phải tôi đi, tôi muốn tập luyện, anh đi.” Nói xong, vỗ vỗ hăn: “Ngoan ngoan cùng Cổ Lỗ Y đến trường đi!”

“Không phải chứ...” Không đợi Lam Minh cự tuyệt, Tiêu Bắc đem Cổ Lỗ Y nhét luôn vào tay hăn, chạy xuống lầu, vừa chạy vừa gọi: “Tiểu Vũ, nhanh lên! Bị muộn rồi!”

Tiêu Bắc chạy vội xuống lầu, túm Phong Tiểu Vũ và Sĩ Mị vào xe, lái xe đến nhà hát tập luyện chuẩn bị cho buổi diễn quan trọng ngày mai.

Lưu lại Lam Minh và Cổ Lỗ Y mắt to trừng mắt nhỏ.

“Meo meo ô.” Tiểu Fanny đi tới cọ chân Lam Minh, cọ từ tai đến đuôi, sau đó ngửa mặt lên meo~ một tiếng _ đói.

Cổ Lỗ Y cũng ngẩng mặt cười tủm tỉm với Lam Minh _ ta cũng đói bụng rồi!

Lam Minh đỡ trán... hăn muốn nhìn Tiêu Bắc người đắm mồ hôi luyện múa chứ không muốn ở nhà làm bảo mẫu cho đám nhóc này !

Trên người đeo theo một con mèo con và một Tiểu Bạch Long, Lam Minh bất đắc dĩ bước xuống lầu, lúc xuống thì đụng phải Khế Liêu đang ôm năm con sói con.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ thở dài.

“U.” Long Tước chải tóc cho Hi Tắc Nhĩ: “Bảo mẫu thời đại mới nha.”

“Mấy ngày nữa Đào Tù cũng sẽ thành bảo mẫu.” Phong Minh Vũ cầm gương trang điểm. Hôm nay cô phải cùng Tiểu Hoa tham gia nghi thức cắt

bằng khánh thành cửa hàng mới: “Tiểu Ái dự tính mấy ngày nữa sẽ sinh, hy vọng có thể sinh ra một Long bảo bảo khoẻ mạnh.”

“Cô!” Cổ Lỗ Y vừa nghe đến Long bảo bảo, lập tức phấn chấn hẳn lên, ôm sách đi tìm Bạch Lâu.

“Muốn tìm tư liệu trường này?” Bạch Lâu cầm lấy sách, lên máy tìm tư liệu: “A, trường này ban đầu là tu viện dành cho nữ sinh, bây giờ thì đã đổi thành đại học tổng hợp, đương nhiên nam sinh so với nữ sinh vẫn ít hơn rất nhiều. Khuôn viên trường hầu như đều được giữ nguyên, nhất là Khoa nghệ thuật .”

“Quý quý?” Cổ Lỗ Y chỉ vào bóng trắng trên tấm ảnh hỏi Bạch Lâu.

“Hm?” Bạch Lâu ngẩn người, cầm lấy tấm hình nhìn kĩ: “Cái này... có chút giống.”

“Không phải trường nào cũng có vài chuyện ma sao?” Phong Minh Vũ chống cằm hỏi: “Hồi trước lúc tôi học đại học, trong trường cũng có mấy con ma đó.”

“Trường học vốn là một hình thức cộng đồng, tuy ít người nhưng kết cấu hệ thống lại là một xã hội thu nhỏ. Nói cách khác, nếu trong đại xã hội phát sinh vài chuyện không ngờ thì trong trường học nó sẽ được phóng đại, trở nên đặc biệt dễ thấy! Mỗi ngày, số người chết do nguyên nhân ngoài ý muốn trong các thành thị nhiều vô số kể, rất ít người để ý, mà trong trường học chỉ cần có một người chết bí ẩn thì lời đồn sẽ nổi lên bốn phía, hai người chết thì xôn xao, ba người chết thì cả trường học sẽ coi như bình thường, trên ba người chết cũng tương tự.” Bạch Lâu lại tìm một ít tư liệu về phương diện này, nói: “A... Đúng là năm đó đã xảy ra rất nhiều hung án, tới giờ năm nào cũng có vài người chết.”

“Chết nhiều như vậy?” Khế Liêu ngồi trên ghế sa lon dứt sữa cho đám sói con: “Chỗ nguy hiểm như vậy lại mà vẫn có người tới? !”

Bạch Lâu giơ một ngón tay nhẹ nhàng lắc lắc: “Kỳ thật hàng năm nơi nào cũng đều có một hai vụ án ngoài ý muốn. Theo xác suất hiện nay thì số người chết do tai nạn ở một thành phố trong vòng một năm đang giảm xuống, nhưng trong số đó cũng có vài vụ án không phải ngoài ý muốn bị coi là ngoài ý muốn.”

“Ý anh là, loại địa phương như trường học bất kể là chết do tai nạn hay không phải tai nạn thì tất cả mọi người vẫn cho rằng là tai nạn... chỉ cần không nhiều người chết?” Tiểu Hoa nhún vai: “Bi kịch không xảy ra trên người mình thì cũng chỉ là bi kịch mà thôi.”

“Rất chính xác!” Bạch Lâu tiếp tục tìm tư liệu: “Đúng rồi Cổ Lỗ Y, cũng có thể tìm hẩn hỏi một chút xem thử có thể xem hồ sơ không. Loại hồ sơ này chỉ cục cảnh sát mới có, trên mạng không có.”

“Cô?” Cổ Lỗ Y khó hiểu nhìn Bạch Lâu, tìm ai hỏi?

Bạch Lâu ho khan một tiếng không nói, cúi đầu tiếp tục làm chuyện của mình.

Mọi người nhìn bạch_ còn ai là người có thể có được tư liệu trực tiếp vào đây nữa? Cảnh Diệu Phong đó!

Cổ Lỗ Y nghĩ nghĩ, bay đến cạnh Bạch Lâu, cầm điện thoại di động của anh.

“A!” Bạch Lâu vội bắt nó lại, Lam Minh đứng lúc chạy qua chặn lại.

“Cậu...” Bạch Lâu sốt ruột, Cổ Lỗ Y đã bay ra giữa phòng bấm số gọi Cảnh Diệu Phong.

“Tiểu Lâu! Xảy ra chuyện gì!” Cơ hồ một giây sau lập tức nghe thấy tiếng Cảnh Diệu Phong bắt điện thoại. Lúc đầu anh có chút không dám tin

Bạch Lâu mà lại gọi điện thoại cho mình, nhưng sau đó phản ứng đầu tiên chính là _ chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn!

Không nghĩ tới đầu kia lại truyền đến tiếng “Cô ỉ cô ỉ” của Cổ Lỗ Y.

“A?” Cảnh Diệu Phong chờ ra một lát, có chút thất vọng: “Cổ Lỗ Y à?”

“Cô ~” Cổ Lỗ Y ho khan một tiếng: “Lâu Lâu nói... Hẳn thích người.”

“A...” Mọi người kinh hãi. Bạch Lâu tranh vội hô to: “Anh đừng nghe hẳn nói bậy, tôi không có...”

Ngay lập tức Bạch Lâu vội che miệng nhưng đã không còn kịp rồi, mà Cảnh Diệu Phong đầu kia thì kích động thiếu chút nữa khóc toáng lên... Một ngàn năm ! Tiểu Lâu rốt cục đã nói chuyện với anh!

Ngay cả Lam Minh cũng nhin không được dựng thẳng ngón cái với Cổ Lỗ Y _ làm rất tốt!

Cổ Lỗ Y lại ho khan một tiếng, hít sâu nói vào điện thoại : “Lâu Lâu nói thích người thích người thích người... nhớ người nhớ người nhớ người...”

Còn đang muốn ‘xạo’ nữa thì Bạch Lâu giật lấy điện thoại: “Không có! Nó muốn hỏi anh về án tử...”

“Anh tới ngay!” Cảnh Diệu Phong cúp điện thoại chạy ào đến, không tới mười giây, còn nhanh hơn dịch chuyển tức thời.

Đến EX, vào cửa, Cảnh Diệu Phong vẽ mặt hưng phấn nhìn Bạch Lâu cười tủm tỉm, hoàn toàn mất sạch bộ dáng lãnh khốc vốn có. Bạch Lâu bắt đầu diễn Cổ Lỗ Y, Cổ Lỗ Y vô tội ngồi trên vai Lam Minh gặm pizza, giơ ngón tay ngoắc ngoắc Cảnh Diệu Phong.

Cảnh Diệu Phong đi qua, anh đột nhiên ý thức được về nhiều phương diện Cổ Lỗ Y so với những người khác giỏi hơn rất nhiều. Hôm nay có thể

làm cho Tiểu Lâu phản ứng với mình, nói không chừng ngày mai có thể làm cho cậu tha thứ mình...

“Tra cái gì?”

Cố Lỗ Y đưa sách cho hẳn.

Cảnh Diệu Phong mở ra: “A... Cái này.” Nói đoạn anh đi tới cạnh Bạch Lâu : “Tiểu Lâu, anh mượn máy tính chút.”

Bạch Lâu định đứng lên cho anh ngồi.

“Không cần.” Cảnh Diệu Phong đứng sau lưng Bạch Lâu, hai tay vòng qua, cầm để sát má Bạch Lâu gõ bàn phím, vào trang tư liệu của cục cảnh sát, gõ mật mã tìm các bản án cũ. Rất nhanh, anh dựa theo năm và từ khoá tìm được án tử trong trường.

“Đã xảy ra hơn hai mươi năm.” Cảnh Diệu Phong đọc lướt qua: “Cục cảnh sát phân loại màu đen.”

“Màu đen là sao?” Mọi người hỏi anh.

“Tự tử là màu xanh, chết do tai nạn là màu lam, mưu sát là màu hồng, màu đen là... không rõ nguyên nhân, cũng có thể nói chết một cách bất thường.”

“A...” Mọi người nhìn bạch, thực sự là có ma? !

“Án tử này rất thú vị.” Long Tước cầm sách, tìm thấy số điện thoại của nhà xuất bản: “Có lẽ chúng ta có thể tìm tác giả, hỏi một chút tình huống năm đó.” Nói xong, cầm điện thoại lên.

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 101

Long Tước thuận lợi thông qua nhà xuất bản liên lạc với tác giả quyển sách kia, chỉ là vị nữ văn sĩ đang dưỡng bệnh, không khác gì người tàn tật mà tuổi cũng đã lớn.

“Đúng đúng, được! Cám ơn.” Long Tước cúp điện thoại, nói với Lam Minh: “Tôi đã hỏi địa chỉ, Nhiêu Anh nói, nếu như chúng ta có thể giúp bà tìm được câu trả lời thì bà ấy nguyện ý đem tất cả tài sản tặng cho chúng ta... vì bà không có người thân hay bạn bè, hơn nữa cũng không còn sống lâu.”

“Oa.” Khế Liêu nhin không được nhú mày: “Không cần thê lương vậy chứ.”

“Chúng ta đi sao?” Bạch Lâu tựa hồ rất hứng thú với chuyện này, Cổ Lỗ Y gật đầu _ muốn đi, nhất định phải đi.

Duy chỉ có Lam Minh không mấy hứng thú.

Cổ Lỗ Y đưa tay túm tóc hăn: “Cô!”

Lam Minh nhún vai: “Ta muốn coi Tiêu Bắc luyện vũ.”

“Cô!” Cổ Lỗ Y trừng hăn.

“Nói cái gì?” Lam Minh bóp mũi nhéo má Cổ Lỗ Y cười: “Nghe không hiểu! Nghe không hiểu! Cổ Lỗ Y không biết nói nha.”

“CÔ KỈ!” Cổ Lỗ Y kêu âm lên.

“Nó nói là Tiêu Bắc bảo cậu đi !” Long Tước phiên dịch: “Cậu không nghe lời Tiêu Bắc nói, lúc về nó sẽ cáo trạng !”

“A.” Lam Minh vươn năm ngón tay, cong một ngón lại, nói: “Cổ Lỗ Y, có lẽ ta có một ngón tay là nghe Tiêu Bắc... nhưng mà ta còn bốn ngón nữa, ta có thể không nghe.”

“CÔ KỈ!” Cổ Lỗ Y giữ chặt cổ áo Lam Minh, vỗ cánh, nhất định bắt hẩn đi.

Lam Minh cương quyết nói không hứng thú, cuối cùng Cổ Lỗ Y khoanh tay bay trước mặt hẩn: “Cô kĩ!”

“Nó nói cái gì?” Lam Minh hỏi Long Tước.

Long Tước ngoáy tai: “Cổ Lỗ Y nói, chỉ cần cậu phối hợp, nó có thể giúp cậu thân Bắc Bắc.”

“Bình thường lúc nào tôi chả thân!”

“Cô!”

Long Tước nghe xong bất đắc dĩ, tiếp tục giải thích: “Cổ Lỗ Y nói, không phải loại thân đó, là loại từ từ trước tới nay cậu vẫn muốn. Thân kiểu người yêu, thân kiểu cậu là kiểu lưu manh!”

“Cổ Lỗ Y!” Hi Tắc Nhĩ nghiêm túc nói: “Người còn nhỏ không được nói bậy!”

“Cô cô cô!” Cổ Lỗ Y lè lưỡi với Hi Tắc Nhĩ. Hi Tắc Nhĩ nghe không hiểu, quay đầu nhìn Long Tước.

Long Tước nhún vai: “Nó nói là đối với lưu manh thì phải thẳng tay, đây là Bắc Bắc dạy nó. Nhân từ với lưu manh chính là tàn nhẫn với chính mình.”

... mọi người câm nín.

“Bọn tôi cũng đi đây. Các cậu cố gắng lên, bà lão này thực sự rất đáng thương.” Tiểu Hoa cùng Phong Minh Vũ đi tham gia nghi thức cắt băng khánh thành. Khế Liêu vốn cũng muốn đi theo, nhưng lại sợ làm Tiểu Hoa thêm phiền nên chủ động gia nhập nhóm Lam Minh đi nghe bà lão nọ kể chuyện ma.

Cảnh Diệu Phong xem tư liệu: “Chúng ta đi một chuyến cũng được, cái này liên lụy đến vài bản án cũ... Tiểu Lâu cũng đi?”

Bạch Lâu gạt tay anh ra, trong lòng tự nhủ _ làm gì vậy, làm như thân lắm á! Không quen anh!

Cảnh Diệu Phong thì đã rất thỏa mãn, mục tiêu lúc này của anh là Cổ Lỗ Y, cái khác để sau đi.

Cổ Lỗ Y ngồi trên vai Bạch Lâu, cọ cọ mặt anh...

Bạch Lâu có chút bất đắc dĩ _ loại vật nhỏ này là dễ ghét nhất mà, ý mình đáng yêu rồi quậy tới quậy lui, cuối cùng mọi người vẫn không nỡ giận nó.

“Đi thôi.” Bạch Lâu gật đầu đáp ứng, mọi người nhìn Lam Minh _ còn thiếu hẳn.

Trên thực tế, lúc này Lam Minh cũng đã tâm động, vậy Cổ Lỗ Y: “Tới, ta muốn ra giá!”

Cổ Lỗ Y vẫy cánh bay qua.

“Ừm, không những muốn hôn, còn muốn thân mật, người có thể làm được không?” Lam Minh nói, lộ ra nụ cười dễ chịu.

Cố Lỗ Y thở dài gật đầu ý bảo thành giao, vươn tay móc ngoéo với Lam Minh, Lam Minh cười móc ngoéo với nó... Cứ như vậy thoả thuận xong! Tiểu gia hỏa này về sau nhất định rất có tiền đồ!(Cc: Nuôi cho lớn chi để rồi nó đem papa đi bán vậy đó)

Giải quyết xong mọi người lập tức khởi hành đi tìm vị nữ văn sĩ Nhiêu Anh kia, tìm hiểu chuyện đã xảy ra nhiều năm trước.

Nhà của Nhiêu Anh lại nằm ở nơi ngoài dự đoán của mọi người, ngay cạnh trường học.

“... bà ta vẫn ở đây à?” Mọi người lên cầu thang. Từ cửa sổ hành lang lầu hai nhìn ra bên ngoài thì thấy xa xa là một mảnh rừng cây rậm rạp, bên cạnh là ký túc xá cũ của trường, bất quá hình như đã bỏ hoang, không ai ở, trông có chút khả nghi.

Sau khi chuông cửa vang lên, thật lâu mới có người ra mở cửa. Sau khi mở cửa mọi người gặp một bà lão ngồi trên xe lăn, dáng người tiêu tụy, vô cùng gầy yếu.

“Tác giả Nhiêu Anh phải không ạ?” Bạch Lâu lễ phép hỏi.

Nhiêu Anh ngẩng đầu nhìn mọi người, lần này người tới gồm có Bạch Lâu, Cảnh Diệu Phong, Hi Tắc Nhĩ, Khế Liêu và Lam Minh... Cố Lỗ Y trốn trong balo sau lưng Lam Minh, Fanny cũng ở trong, bây giờ Fanny là bạn tốt nhất của Cố Lỗ Y. Long Tước không đi, cùng Sphinx ở nhà chăm sóc đám Long bảo bảo, hôm nay là ngày tổng vệ sinh, tiện thể đem cả đám đi tắm.

“Các cậu... chính là người EX?” Nhiêu Anh có chút ngạc nhiên nhìn xem mọi người. Đại khái chắc là không đoán được mọi người vẫn còn trẻ

như vậy. Đối với một bà lão gần đất xa trời như bà mà nói thì nhìn thấy một đám thanh niên trẻ tuổi đứng trước cửa phòng mình thì có chút cảm giác áp bức cổ quái.

“Bà vẫn khỏe.” Cảnh Diệu Phong đưa giấy chứng nhận cho bà xem, tránh cho bà nghi ngờ: “Tôi là cảnh sát, về cuốn sách của bà, tôi muốn điều tra bản án năm đó.”

“A!” Nhiêu Anh hít sâu vài hơi, hô hấp có chút dồn dập: “Thật tốt quá... tốt cực cũng có người chịu đến điều tra... Tôi vẫn luôn đợi đến ngày này. Mời vào mời vào.” Bà chậm rãi lui lại một chút, từ từ đẩy xe vào phòng.

Mọi thứ trong phòng đều rất đơn giản, mọi người thậm chí có chút hoài nghi bà sống như thế nào, chắc chắn rất bất tiện.

“A, tôi sống rất tốt.” Nhiêu Anh phát hiện thần sắc mọi người có vẻ đồng cảm với mình liền nở nụ cười, xem ra đều là hài tử tốt bụng, vội nói: “Bình thường mọi người trong nhóm biên tập sẽ giúp tôi làm việc, mỗi ngày cũng có người giúp việc đến một chuyến... Ít nhất, nếu tôi chết trong nhà hôm sau nhất định sẽ có người phát hiện.”

Nhiêu Anh nói lời này với biểu tình vui vẻ càng làm mọi người cảm thấy không thoải mái... Bà lão này hình như đã trải qua rất nhiều chuyện, cảm thấy cuộc đời quá giả tạo nên háo hức muốn về cõi cực lạc.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Nhiêu Anh muốn châm trà, Long Tước vội tới hỗ trợ.

Lam Minh đặt sách lên bàn, hỏi bà: “Trong sách bà nói là ác ma hại chết người bên cạnh bà... là do tấm hình này?”

“Đó là lý do duy nhất tôi có thể nghĩ đến. Chính là tấm hình này.” Nhiêu Anh vừa nói vừa vươn ngón tay chỉ bóng ma màu trắng trong tấm ảnh: “Cô

ta chính là ác ma, đã nhiều năm như vậy mà âm hồn vẫn không tiêu tan, một mực đi theo tôi, đến tận bây giờ cũng không thoát được.”

Bọn Lam Minh liếc nhau một cái, đều có chút nghi hoặc... Gian phòng rất nhỏ, nếu quả thực có cái gì phi nhân loại thì mọi người đã cảm giác được từ đầu mới đúng. Bạch Lâu hầu như không cảm giác được sự tồn tại của bất cứ thứ gì không còn sống trong phạm vi vài dặm... không lẽ bà lão này hoa mắt?

“Lúc này cô ta cũng ở đây?” Lam Minh hỏi.

“Đúng vậy. Đêm nào cô ta cũng đến chúc tôi ngủ ngon, còn bình thường thì ở trong rừng. Lúc đầu ta bị dọa đến chết khiếp, nhưng hiện tại đã không còn sợ nữa, gần như đã xem nhẹ sự hiện hữu của cô ta. Còn cô ta thì có vẻ muốn quấn lấy tôi cả đời.”

Mọi người coi tuổi cùng tình trạng sức khỏe của Nhiêu Anh càng có khuynh hướng tin tưởng đây chỉ là một sự hiểu lầm, là Nhiêu Anh gặp ảo giác rồi bịa ra chuyện gặp ma... Quanh đây hoàn toàn không có quỷ, chắc chắn luôn.

“Có thể nói cụ thể chuyện năm đó không?” Lam Minh kiên nhẫn hỏi bà.

“Năm đó à...” Bà lão nghĩ nghĩ: “Nên kể từ đâu nhỉ.”

Bà đã lớn tuổi, sức khỏe cũng không được tốt, nói có mấy câu đã thở dốc, tất cả mọi người đều lo bà mệt. Lam Minh thực hối hận không đem Tiêu Bắc tới!

...

Mà lúc này tại hậu trường nhà hát thành phố S, Tiêu Bắc tập cũng tạm được rồi, đang nghỉ ngơi phía sau khán đài.

“Bắc Bắc ~ Bắc Bắc ~ “

Điện thoại của Tiêu Bắc rung lên, kèm theo đó là tiếng Cổ Lỗ Y gọi cậu, đây là tiếng chuông báo tin nhắn.

Mở ra xem, là Cổ Lỗ Y nhắn tin _ Bắc Bắc, tới được không? Đây là địa chỉ.

Cổ Lỗ Y gửi địa chỉ nhà Nhiêu Anh qua.

Tiêu Bắc dùng di động gõ cầm, rất muốn đi nhưng... còn phải tập luyện.

“Tiêu Bắc.”

Lão Dương cầm tập kịch bản đi đến: “Kế tiếp là phần phối hợp diễn cùng diễn viên quần chúng, cậu tới nhìn thử xem.”

“A.” Tiêu Bắc cầm lấy kịch bản, chuông báo tin nhắn lại vang lên.

“Bắc Bắc, án tử này rất ~ rất ~ rất ~ thú vị đó.”

Cổ Lỗ Y tiếp tục nằm trong balo nhắn tin, vừa ngáp dài vừa nghe bà Nhiêu Anh dùng tốc độ cực chậm kể lại chuyện năm đó, nói một câu phải thở gấp hơn mười tiếng.

Khế Liêu đã bắt đầu ngủ gật, tất cả mọi người chỉ có một ý niệm trong đầu _ nếu có Tiêu Bắc ở đây thì tốt rồi, có thể chiếu lên TV, cùng lắm cứ coi như xem phim kinh dị, ít nhất cũng nhanh hơn.

Tiêu Bắc sau khi đọc tin nhắn có chút lung lay.

Cuối cùng, Cổ Lỗ Y gửi tin thứ ba tới _ Bắc Bắc mau tới nha! Thiệt nhiều bí mật.

Tiêu Bắc thật sự nhịn không được, đứng lên, nói với lão Dương ngồi cạnh đang bị giật mình: “Chú Dương, tôi... đi một lát được không?”

“Ha ha.” Lão Dương nở nụ cười: “Hôm nay tôi vốn cũng không định cho cậu luyện, đi nghỉ một lát đi, đừng tới trễ suất diễn buổi tối là được.”

“Vâng!” Tiêu Bắc đeo balo, cầm chìa khóa xe lao đi. Bọn Phong Tiểu Vũ còn muốn tập nên không đi cùng.

Tiêu Bắc dựa theo địa chỉ Cổ Lỗ Y nhấn tin lái xe đến nhà Nhiên Anh. Trùng hợp cậu lái xe khác đường với bọn Lam Minh nên bọn Lam Minh chỉ nhìn thấy rừng cây từ xa, còn Tiêu Bắc thì đi ngang rừng cây cạnh trường học.

Ven đường, người ta gắn lưới sắt cao ngăn tán cây chìa ra. Tiêu Bắc khó hiểu, chưa từng thấy qua rừng cây bị hàng rào bao lại, đâu phải nuôi dã thú.

Khi xe hơi dừng giữa đường lớn chờ đèn đỏ, Tiêu Bắc đột nhiên cảm thấy một cơn gió lạnh từ cửa sổ thổi vào... từ trong rừng.

Tiêu Bắc ngẩn người, nhìn chăm chăm vào rừng cây... mơ hồ thấy trong rừng có một cái bóng trắng.

Bắc Bắc nhú mào, lấy máy ra định chụp lại nhưng cái bóng trắng nhoáng cái biến mất. Đang tìm thì xe phía sau mất kiên nhẫn bóp còi liên tục. Nhìn lại, chuyển đèn xanh rồi, Tiêu Bắc đành phải lái xe đi tiếp, đi qua rừng thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn vào rừng... vẫn không thấy bóng trắng xuất hiện.

Nhưng Tiêu Bắc cảm giác nếu mình không gặp ảo giác thì thứ hắc vừa thấy là ma, rất giống con ma trong truyện hồi sáng Cổ Lỗ Y cho cậu xem... ma cũng không biến hóa sao?

Tiêu Bắc đã biết kha khá về ma, loại oan hồn này phần lớn là do oán hận hoặc lưu luyến gì đó mà không siêu thoát. Ở trong một một rừng cây lâu như vậy mà vẫn không chịu rời đi... là nguyên nhân gì nhỉ?

Miên man suy nghĩ, xe hơi rốt cục cũng tới chỗ bọn Lam Minh.

Mọi người trên lầu vừa nghe tiếng động cơ lập tức hưng phấn hẳn lên, không cần nghe bà cố nội niệm kinh nữa, thật tốt quá!(TK: Mấy thằng nhóc này =.=)

Lam Minh vội vàng chạy ra ngoài hành lang, muốn gọi Tiêu Bắc... Nhưng trong nháy mắt, Lam Minh đột nhiên thấy trong rừng lóe lên một ánh sáng màu đen. Giống một vật thể hình tròn màu đen nháy mắt thu nhỏ lại, tựa hồ là một quả cầu năng lượng... là vì năng lượng ngăn chặn linh lực nên mới không cảm giác được sự tồn tại của ma vật sao? Loại cầu năng lượng này phải mất một quá trình và chú ngữ phức tạp mới có thể tạo ra, một du hồn không thể làm được, nhưng nếu là Thần Ma cao cấp thì vì sao phải bố trí cầu năng lượng ở chỗ này? Chẳng lẽ muốn che dấu cái gì?

Lam Minh nhíu mày nhìn lại, rừng cây cũng khôi phục nguyên dạng _ kỳ quái!

Tiêu Bắc lên lầu, trên người đã thay một cái áo sơ mi trắng sạch sẽ, đuôi tóc còn hơi ướt. Lam Minh hít sâu một hơi, không hổ là Đại Tế Ti linh lực siêu cường, Tiêu Bắc cực kì đẹp, nhất là sau khi cậu vận động mạnh.

Nghĩ đến đây, Lam Minh vội hỏi: “Bắc Bắc, có cảm thấy quanh đây có vùng linh lực tụ tập nào không.”

“A...” Tiêu Bắc trước khi vào cửa nhắm mắt lại, cảm thấy một chút rồi gật đầu: “Có! Hướng Tây Bắc, hình như có một khoảng trống hình tròn.”

Lam Minh nhíu mi _ quả nhiên!

“Anh sao vậy?” Tiêu Bắc đi tới nhìn hần.

Lam Minh cúi đầu đụng phải ánh mắt của cậu, bất giác nghĩ tới một số chuyện không đứng đắn... Không lo, thoả thuận với Cổ Lỗ Y rồi !

“Này.” Bắc Bắc vỗ tay cái bốp trước mặt hần.

Lúc này Lam Minh mới hồi thần, Cổ Lỗ Y đánh hần một cái _ lưu manh! Tiêu Bắc bật cười.

Lam Minh xoa đầu bị đánh đau, hỏi Cổ Lỗ Y: “Cổ Lỗ Y người cũng biết thuật đọc tâm?”

Cổ Lỗ Y chỉ chỉ mặt hần, cô kị một tiếng bay đến vai Tiêu Bắc, chọc Tiêu Bắc cười ha ha.

Lam Minh không hiểu chuyện gì xảy ra. Tiêu Bắc nói với hần, Cổ Lỗ Y nói _ ngu ngốc, nghĩ cái gì cũng hiện hết lên mặt.

Lam Minh tức giận muốn bắt nó lại đánh mông.

Hai người vào nhà, Khế Liêu đẩy TV đối diện sofa, đóng cửa tắt đèn, chuẩn bị xem phim kinh dị.

Bà lão có chút không rõ lắm, Lam Minh nhìn vào mắt bà một cái... bà lập tức bất động.

“Anh làm như vậy có khi nào làm bà ấy hoảng sợ không?” Tiêu Bắc có chút lo lắng.

“Yên tâm, nếu để bà ấy thấy hình ảnh trong đầu mình trên TV, hoặc là tình cảnh khủng bố năm đó được tái hiện lại nói không chừng sẽ bị dọa sợ, dù sao bà ta cũng lớn tuổi như vậy rồi.” Lam Minh vừa nói vừa đẩy xe lăn đến cạnh TV. Tiêu Bắc ngồi xuống, một tay nhẹ nhàng đặt lên vai bà lão,

tay kia chạm vào TV, chậm rãi nhắm mắt lại, lần theo kí ức của bà trở lại quá khứ, đi tìm một đoạn kí ức đã bị thất lạc.

Tiến vào bóng tối, cảnh tượng trước mắt giống như được tua lại vù vù, Tiêu Bắc nhấn nạt tìm kiếm.

Bọn Lam Minh ở ngoài xem TV cảm thấy có chút chóng mặt, mặc dù nhanh nhưng đại khái vẫn có thể nhìn ra. Nhiều năm như vậy bà lão chỉ sống một mình, bóng ma kia quả thật thường tới thăm bà, cơ hồ lần nào cũng chỉ làm bà sợ tới mức hét toáng lên sau đó rời đi... hoàn toàn không làm hại bà.

“Đúng là đêm nào cũng đến!” Bạch Lâu đi đến trước TV nhìn chăm chăm hồn ma trên màn ảnh.

“Thật giống Sadako .” Hi Tắc Nhĩ rất quen thuộc với vong hồn, nhìn thế nào cũng thấy đây chỉ là một oan hồn bình thường.

Tiêu Bắc lục lại kí ức rất nhanh tìm được cột mốc... ngừng lại, là trường học năm đó. Mà mọi người nhìn trong TV thì chỉ giống như là một đoạn phim nhựa ố vàng.

Hình ảnh đột nhiên biến đen rồi xuất hiện một câu _ nội dung sau đây có thể khiến bạn cảm thấy khó chịu, xin quan sát cẩn thận.

Quả nhiên, màu đen biến mất, trên hình xuất hiện một bức hình khiến ai cũng muốn ói. Cũng không phải cảnh hương diễm gì mà là cảnh tượng giết người máu chảy đầm đìa, máu tung tóe đến mức khắp nơi đầy đất đều là máu. Giữa vũng máu đỏ tươi là một bức ảnh.

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 102

Bức ảnh trong vũng máu hơi nhoè, mọi người dí sát vào TV... Bức ảnh chính là bìa cuốn tiểu thuyết và là trang đính kèm bên trong sách. Một oan hồn màu trắng đứng trong rừng, đang nghiêng đầu nhìn ra ngoài, thần sắc quỷ dị.

Bạch Lâu mở sách ra coi thì phát hiện ảnh chụp trong sách lại không giống như vậy, phải nói là tổng thể thì tương tự nhưng chi tiết thì khác _ oan hồn trong ảnh trên sách cúi đầu, âm trầm tựa hồ đang trầm mặc, không hề có chút quỷ dị nào...

“Là có hai tấm ảnh hay là ảnh chụp tự thay đổi?” Khế Liêu nhú mày, mọi người tiếp tục xem TV.

Một lát sau khi tấm ảnh xuất hiện hoàn toàn, có người bước tới, nhặt tấm ảnh lên.

Xem kích cỡ bàn tay và da... là tay của một thiếu nữ, chỉ là nhìn không thấy mặt... có lẽ thông qua màn hình TV chỉ có thể thấy được những thứ mắt nhìn thấy, mà đây là kí ức của chính Nhiêu Anh _ nói như vậy, là bà nhặt ảnh lên sao?

Lại chiếu tiếp, khung cảnh xung quanh dần rõ hơn, ống kính cũng được kéo ra xa. Đó là một thư viện, trên giá sách bày rất nhiều sách, một phụ nữ trung niên nằm trên mặt đất nằm, thân thể thẳng tắp cứng đờ, hai mắt mở to, sau gáy có một vết thương đang chảy máu. Trên vách tường đầy những vết máu tung toé loang lổ, người phụ nữ đó đã chết rồi.

Trong tay của cô cầm một quyển sách, trang sách mở ra trải trên mặt đất, tên sách lờ mờ có thể đọc được —— 《 Tàn ảnh 》

Mọi người liếc nhau, khó hiểu, hình như trong tiểu thuyết không có nói tới chuyện này.

“Cô Lưu?” Lúc này, có người gọi một tiếng.

Bàn tay đó... thì ra là Nhiêu Anh đưa tay lay người chết trên mặt đất.

“Cô Lưu chết rồi! Cô Lưu chết rồi!”

Đồng thời, sau lưng có người hét lên.

Nhiêu Anh quay lại, hình ảnh quay theo, mọi người thấy sau lưng bà có mấy nữ sinh. Bọn họ mặc đồng phục kiểu cũ, còn rất trẻ, thoạt nhìn đều chỉ là thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi là cùng.

Những nữ sinh kia vừa hét vừa chạy ra ngoài, trong đó một nữ sinh cột tóc đuôi ngựa vẫy Nhiêu Anh : “A Anh mau đi thôi, chúng ta đi gọi người, cô Lưu bị giết rồi!”

“A... Ừh.” Nhiêu Anh gật đầu, đại khái là đã quá hoảng sợ, cầm ảnh chạy ra ngoài, hơn nữa còn lén lút nhét ảnh chụp vào trong túi áo.

“Đây là đồ của người chết, không nên cầm.” Bạch Lâu nhíu mày: “Sao bà ấy lại muốn giấu bức ảnh đó?”

Tất cả mọi người lắc đầu, không biết!

“Tiểu Liên, cô Lưu bị người khác giết chết.” Chạy ra bên ngoài, Nhiêu Anh cầm tay nữ sinh tóc đuôi ngựa nói: “Nhưng thư viện vừa mới mở cửa... vậy là cô bị giết tối hôm qua sao? Nhưng máu còn chưa khô, có khi nào hung thủ vẫn còn ở trong thư viện chưa trốn không?”

“Vậy càng đáng sợ !” Một nữ sinh khác chạy tới, nàng để tóc ngắn, khuôn mặt búp bê mũm mĩm nghiêm túc nói: “Nếu hung thủ còn ở bên trong thật thì... Oa! Hẳn ác như vậy chúng ta sao có thể đánh lại được!”

“Đúng đó.” Tiểu Liên cũng gật đầu: “A Anh à, tớ biết bình thường cô Lưu rất tốt với cậu, nhưng lát nữa cậu nhớ đừng nói nhiều biết chưa? Nói nhiều sai nhiều!”

“Nhưng...”

“Nhưng cái gì mà nhưng, coi chừng cảnh sát bắt cậu đó! Ngàn vạn lần cũng đừng nói mình rất thân với cô Lưu, cũng tương tự chúng ta không quen thân nhau. Nhớ chưa!” Mấy nữ sinh dặn dò Nhiêu Anh, Nhiêu Anh khẽ gật đầu.

Sau đó, hình ảnh biến đổi, thời gian biến thành ban đêm, xung quanh đen thui.

Nhiêu Anh Lúc này hẳn đang nằm trên giường, tay cầm tấm hình xuất thần. Bóng ma trong tấm ảnh lại thay đổi, vẫn âm trầm nhưng lại đang cười, cười đến mức làm mọi người sởn gai ốc.

Mọi người đột nhiên nghi hoặc _ Nhiêu Anh lúc này đang có biểu hiện như thế nào ? vì sao một nữ sinh bình thường trước khi ngủ lại xem loại ảnh này? !

Lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tia sáng, ngay sau đó là tiếng còi xe cứu hỏa.

Hình ảnh hướng xuống, Lam Minh đã có thể đoán được đây là ở một phòng ký túc xá. Trong phòng có bốn người, Nhiêu Anh ở giường trên, giường dưới là Tiểu Liên.

Tiểu Liên hình như là người Nhật. Cô xuống giường chạy đến cửa sổ nhìn ra ngoài, kêu lớn : “Thư viện bị cháy rồi!”

Mọi người bật dậy, xuống giường chạy qua nhìn, chỉ thấy thư viện cháy rực.

“Là cửa sổ phía đông lâu hai!” Nữ sinh mồm mĩm gọi Vương Nguyệt, mở to hai mắt nói: “Là gian phòng cô Lưu chết...”

“Có người phóng hỏa sao?”

“Có khi nào là... oan hồn của cô Lưu? !”

Nói đến đây, đám nữ sinh càng nghĩ càng sợ, lại cảm thấy rất kỳ lạ liền hét toáng lên.

“Cộc cộc!”

Lúc này có người gõ cửa, hình như là giáo viên phụ trách ký túc xá: “Không được ồn ào, xe cứu hỏa đã tới rồi, toàn bộ trở lại ngủ!”

Sau đó, cửa phòng bên cạnh cũng vang lên tiếng gõ cửa rồi truyền đến tiếng nói tương tự... giáo viên phụ trách ký túc xá gõ cửa từng phòng trấn an mọi người, duy trì trật tự.

Bọn Nhiêu Anh đành phải bò lên giường nhỏ giọng bàn tán, thiên tính của nữ sinh vốn là nhiều chuyện, nói từ chuyện ma quái cho tới chuyện cô Lưu được cho là bị giết.

Nhiêu Anh nằm trên giường, lại lấy ra tấm hình ra xem...

“Này.”

Hi Tắc Nhĩ gọi một tiếng: “Biểu tình của oan hồn trong ảnh hình như lại thay đổi!”

“Ừh.” Lam Minh nhú mày: “Cười càng lúc càng rõ .”

Nhiều Anh đem ảnh chụp kẹp vào trong nhật kí, đặt dưới gối, chuẩn bị ngủ.

Mọi người nhìn nhau cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Bạch Lâu sờ cằm: “Đây là hành vi của nữ sinh bình thường à? !”

“Không có khả năng.” Khế Liêu lắc đầu: “Đừng nói nhân loại, cho dù là Thần Ma cũng không biến thái đến mức nằm lên thứ quý dị đó mà ngủ !”

Lam Minh liếc Cổ Lỗ Y bên cạnh: “Cổ Lỗ Y, tìm xung quanh coi có cuốn nhật ký nào không?”

“Cô!” Cổ Lỗ Y lập tức bay đến cạnh giá sách tìm kiếm, Fanny trèo khỏi balo cùng Cổ Lỗ Y tìm khắp nơi.

Hình ảnh vẫn còn tiếp tục, nháy mắt trở thành cảnh trong thính phòng. Vị hiệu trưởng cao tuổi đứng trên giảng đài, nói lời tổng kết, đại khái là chúc mừng các học sinh tốt nghiệp trung học, thuận lợi lên đại học.

Nguyên lai điểm bắt đầu của kí ức là ở cao trung(cấp 3)trước khi lên đại học.

“Cái đó hoàn toàn không giống với những gì được ghi trong sách!” Bạch Lâu mở sách ra: “Thời điểm bắt đầu của sách là đại học, bỏ qua một đoạn, bức ảnh cũng là do bà ta ngẫu nhiên phát hiện trong một quyển sách ở tiệm sách.”

Mọi người cảm thấy kỳ quặc, Nhiều Anh đang che giấu cái gì? Tại sao phải giấu diếm? Mà thứ khiến cho mọi người nghi ngờ nhất chính là hành động trước đó của bà ta.

Rất nhanh, hình ảnh biến thành cuộc sống trong đại học. Ngoại trừ kiểu dáng đồng phục thay đổi, những thứ khác tất cả đều như cũ, ngay cả thành viên phòng ký túc xá cũng không có gì thay đổi.

Trong phòng ký túc xá của Nhiêu Anh còn ba nữ sinh khác, Tiểu Liên, Vương Nguyệt, và một người cực kì trầm tính gọi Dư Giai Giai, là uỷ viên học tập trong lớp, thành tích cực tốt, rất nhiều hình ảnh đều là mọi người đang nhờ cô chỉ bài tập.

Thời gian lại thay đổi liên tục, đến thu... thời gian trên lịch là tháng 9.

“Nhưng trên sách rõ ràng ghi là tháng bảy.” Cảnh Diệu Phong nhíu mày: “Vì sao ngay cả thời gian cũng sai lệch?”

“Thời gian cô Lưu chết trong thư viện chắc chắn là bảy tháng mà?” Hi Tắc Nhĩ nói: “Những nữ sinh đó đều mặc váy ngắn.”

“Là mùa hè!” Khế Liêu gật đầu, mọi người tiếp tục xem.

Cuộc sống đại học nhàm chán mà yên tĩnh, chỉ là Nhiêu Anh tựa hồ hình thành thói quen _ ngày nào cũng lấy ảnh ra xem vài lần, mà oan hồn trên ảnh cũng thỉnh thoảng biến hóa, hỉ nộ ái ố, tựa hồ có thể cùng giao tiếp với Nhiêu Anh.

Mọi người thấy cảm thấy càng kỳ quái.

“Ai nha...” Bạch Lâu thì thầm tự nói: “Đây là quỷ ảnh.”

“Đó là cái gì?” Mọi người khó hiểu.

“Chính là nói ví dụ như có người nào đó thấy được oan hồn, chụp lại nó, oan hồn có thể thông qua đó nhập vào ảnh, sống trong ảnh.” Bạch Lâu nói: “Loại tình huống này rất phổ biến, dạng như mấy ngôi nhà hoang hoặc gương cũ thường bị ma ám, nhưng có một điều kiện đặc biệt.”

“Muốn nhập vào thứ gì đó thì điều kiện là phải chết gần thứ đó?” Hi Tắc Nhĩ hỏi: “Giống như nói có người chết trên thuyền thì thuyền sẽ biến thành thuyền ma, chết trên giường thì giường sẽ biến thành giường ma.”

Bạch Lâu gật đầu.

“Tấm hình rơi cạnh thi thể cô Lưu.” Khế Liêu đột nhiên nói: “Có khi nào...”

“Oan hồn của cô Lưu?” Tất cả mọi người nhú mày.

“Hoặc là có quan hệ gì đó với cô Lưu.” Lam Minh ngẩng mặt nghĩ nghĩ: “Dựa vào kí ức trước đó chúng ta đã thấy hình như đó không phải ngọn nguồn mọi việc!”

“Ừh!” Mọi người gật đầu, nhớ lại một đoạn kí ức trước đó Nhiêu Anh có từng nhìn thấy tấm hình này không thì... không rõ .

” Tiêu Bắc không tìm được sao?”

“Hoặc là có người cố tình giấu diếm!” Bạch Lâu lắc đầu: “Giả như dùng chú ngữ bảo vệ giấu đoạn kí ức đó.”

Lam Minh lập tức nghĩ tới quả cầu màu đen trong rừng... Cảm thấy có thể có thể có chút liên quan, có người cố ý phong tỏa một phần kí ức của Nhiêu Anh.

Mọi người nén nghi hoặc, tiếp tục xem TV.

Cuộc sống của Nhiêu Anh càng ngày càng nhàm chán, mỗi ngày chỉ là lấy ảnh oan hồn ra nhìn tới nhìn lui. Thẳng đến một ngày, một người xuất hiện phá vỡ sự nhàm chán này.

Nam sinh kia ở trong đội bóng rổ của trường, năm đó đội bóng rổ giành chức quán quân trong đợt thi đấu giao hữu nên rất nổi tiếng. Nam sinh kia

là đội trưởng, gọi là Lưu Thần, cao to đẹp trai. Nhiều Anh thuộc đội hậu cần của đội bóng rổ, cũng giống như đội cổ động viên ngày nay, ngày thường chịu trách nhiệm chuẩn bị nước và khăn, khi vào trận thì cổ vũ cho mọi người. Hai người tiếp xúc mấy ngày thì... nháy mắt rơi vào tình yêu cuồng nhiệt.

Khi đó sinh viên rất đơn thuần, cho dù nói hẹn hò bất quá cũng chỉ là cùng đi học, lấy xe đạp đi dạo vài vòng, thỉnh thoảng thì đi xem một bộ phim, đúng chuẩn tình yêu thuần khiết tuổi học sinh.(TK: Thời nay là bọn nó vào nhà nghỉ ngay chứ đùa đâu :v)

“Có thấy không?” Lam Minh hỏi: “Từ sau khi Nhiều Anh yêu thì không lấy hình ra xem nữa!”

Mọi người gật đầu, có dự cảm oan hồn trong ảnh nhất định rất giận dữ.

Ngày nọ, Nhiều Anh bắt đầu nhớ ra cái gì đó, mọi người thấy cô lấy hình trong cuốn nhật ký ra... biểu tình của oan hồn _ phần nộ và bất mãn.

“Oa.” Hi Tắc Nhĩ lắc đầu: “Oan hồn này nhất định đang rất giận!”

“Nó coi Nhiều Anh là bạn rồi.” Bạch Lâu cũng lắc đầu: “Bạn bè chính là như vậy, rất khó để cùng lúc quen với nhiều người. Không quen thì không oán hận, nhưng một khi quen thì khi hơi lơ là một tí thì sẽ có cảm giác bị phản bội.”

“Ai lại muốn bị phản bội chứ.” Khế Liêu lắc đầu: ” Tiêu Bắc này giờ không nói gì kìa. Lúc này hẳn là cậu ta đang có cùng cảm giác với Nhiều Anh ? Có khi nào đang hẹn hò với đội trưởng đội bóng chuyền không?”

Lời vừa ra khỏi miệng, mọi người trầm mặc...

Một lát sau, mọi người ngăn cản Lam Minh đang muốn lao tới: “Ít nhất cũng phải xem hết đã!”

“Đúng đó đúng đó!” Bạch Lâu vội giải thích: “Bắc Bắc là người lãnh tỉnh, sẽ không dễ bị ảnh hưởng đâu !” Vừa nói vừa đập Khế Liêu _ nói hươu nói vượn!

...

Thật vất vả dỗ dành Lam Minh đang phát hoả, mọi người tiếp tục xem phim.

Nhiều Anh do dự một chút, kẹp lại ảnh vào trong nhật ký rồi đem tất cả sách báo, kể cả nhật ký bỏ vào trong một cái thùng, đóng lại. Cô ôm thùng xuống lầu, đi đến tiệm thu mua phế liệu gần trường học, đem cả thùng cân bán hết.

Bán lấy tiền, Nhiều Anh mua một ít len và hai cây kim, bắt đầu đan khăn... Nhìn kiểu dáng thì là của nam, hẳn là cho Lưu Thần.

“Vậy tức là phản bội rồi.” Khế Liêu lắc đầu.

“Ừh.” Mọi người gật đầu: “Oan hồn sẽ không chấp nhận bỏ qua dễ dàng như vậy.”

Rất nhanh, khăn quàng cổ của Nhiều Anh đã hoàn thành, cô tặng cho Lưu Thần, Lưu Thần rất vui.

Tình cảm của hai người lại tăng lên một chút, bắt đầu ngẫu nhiên nói đến chuyện kết hôn. Cái khăn quàng cổ kia Lưu Thần không mang nữa, cẩn thận cất trong hộp, Nhiều Anh cười cậu, bảo cậu cứ xài đi, nếu hư sẽ làm lại cái khác.

Lưu Thần ôn nhu cười với cô, nói mùa đông mới mang.

Hai người lúc đó tình nùng mật ý, có thể nhìn ra được tình cảm cực cực tốt.

Lam Minh vừa nãy hoàn toàn không có cảm giác gì, nhưng lúc này làm gì cũng thấy không được tự nhiên, tìm điều khiển: “Tua lẹ đi! Tôi muốn tua!”

...

Lại qua vài ngày, trong trường Nhiều Anh bắt đầu nổi lên một lời đồn _ nói là có người thấy một oan hồn màu trắng trong khu rừng gần trường.

Còn có người nói là có người mất tích, hoặc là chó mèo chết trên đường càng lúc càng nhiều... cực kì đáng sợ. Giáo viên trong trường phải dùng loa phát thanh bác bỏ tin đồn nhưng lại có người nhắc lại vụ án năm đó cô Lưu vô cố chết trong thư viện... nghe nói án tử đó đến bây giờ vẫn chưa được phá.

Một ngày Nhiều Anh phải học đêm về muộn, tìm Lưu Thần về cùng. Vô thức liếc vào rừng thì... thấy trong rừng có một cái bóng màu trắng đang nhìn mình, cái bóng kia hình dáng cử chỉ... giống tấm ảnh như đúc, chỉ là biểu lộ tràn đầy oán niệm.

“A!” Nhiều Anh hét lên một tiếng trốn sau người Lưu Thần.

Lưu Thần vội ôm lấy cô hỏi: “Sao vậy?”

“A...” Nhiều Anh ngẩng đầu thì thấy trong rừng cái gì cũng không có, thở dốc, nói : “Không có... chắc tôi nhìn lầm rồi!”

Lưu Thần bật cười: “Em nghe thấy tin đồn trong rừng có ma phải không?”

“Ừh...”

“Đi, chúng ta vào xem.” Lưu Thần trêu chọc cô.

“A! Anh điên à!” Nhiều Anh vội vàng ngăn cậu lại, khẩn trương nói: “Sau này anh không được phép vào rừng, vô luận như thế nào cũng không được đi, nghe không!”

Lưu Thần thấy cô khẩn trương như vậy, cũng có chút bất đắc dĩ, gật đầu.

Sau khi trở lại ký túc xá, Nhiều Anh vẫn có vẻ bất an. Vào phòng thì nghe thấy Tiểu Liên và Vương Nguyệt đang bàn những chuyện kì lạ xảy ra gần đây: thư viện bị ma ám, sau đó trong rừng cũng có ma...

...

Cổ Lỗ Y lúc này còn đang lục tung kệ sách, Lam Minh nói: “Cổ Lỗ Y, đừng tìm nữa, nhật ký bị bà ấy bán...”

Còn chưa dứt lời, Cổ Lỗ Y ngẩng đầu, hưng phấn ôm một quyển sách bay tới: “Cô kị!”

“Tìm được nhật ký rồi?” Bạch Lâu cầm lấy thì thấy đúng là nhật ký, giống hệt cuốn vừa thấy trên TV.

“Sao lại? !” Mọi người giật mình.

Đồng thời, trong TV truyền đến tiếng hét của Nhiều Anh.

Mọi người quay lại nhìn, chỉ thấy Nhiều Anh đang ngồi trên giường, cạnh gối đầu là cuốn nhật kí vốn đã bị cô vứt đi.

“A!” Nhiều Anh sợ hãi hét lên, ba nữ sinh cùng phòng cũng giật mình, vội hỏi: “A Anh, xảy ra chuyện gì vậy!”

Nhiều Anh thật lâu sau mới hồi phục tinh thần, lắc đầu, nói: “À... Không có gì.”

“Cậu gạt người, rốt cục là có chuyện gì?” Mấy nữ sinh còn lại không tin, lo lắng hỏi cô.

“A... tớ sợ, vừa nãy đi ngang rừng tớ thấy gì đó giống như oan hồn!”
Nhiều Anh tùy tiện tìm đại một cái cớ, vừa mở nhật kí ra, chính là trong nhật kí không có bức ảnh nọ.

Bọn Bạch Lâu Cổ Lỗ Y cũng mở nhật ký ra, phát hiện nhật ký cùng cuốn trên TV giống như đúc, nhưng không có ảnh chụp.

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 103

Cuốn nhật kí đã bị vứt đi nhưng lại đột nhiên xuất hiện ở đầu giường cơ hồ khiến Nhiêu Anh phát điên.

Mà đồng dạng, Tiêu Bắc vốn cùng Nhiêu Anh trải qua tất cả mọi chuyện từ đầu đến cuối cũng cảm nhận được sự sợ hãi của nàng cùng sự quý dị của chuyện này.

Đồng thời, Tiêu Bắc cũng có cùng nghi hoặc với bọn Lam Minh _ vì sao Nhiêu Anh lại có quan hệ với bức ảnh ma đó? Mọi chuyện luôn có bắt đầu, nhưng chuyện này lại xảy ra từ khúc giữa, một điểm mấu chốt cũng không thấy!

Nhiêu Anh bị mất một phần kí ức, nói cho chính xác là trí nhớ của bà bị đứt đoạn... tất cả những chuyện trước khi học đại học bà đều không nhớ .

Nhưng Tiêu Bắc biết rõ năng lực của mình _ Nhiêu Anh chỉ là nhân loại, hoàn toàn không có khả năng che dấu trí nhớ của mình, cứ coi như là bị thương nên mất đi một phần trí nhớ, bản thân không nhớ được nhưng cậu vẫn có thể nhìn thấy! Trừ phi là có sức mạnh đặc biệt nào đó xoá hoặc giấu trí nhớ của bà, không cho bất cứ ai tìm hiểu!

Tiếp tục nhìn kí ức của Nhiêu Anh, Tiêu Bắc thấy cô vội vàng lật xem nhật ký, bên trong vẫn cũng không có tấm hình. Nhiêu Anh trở nên vô cùng bất an, trốn trong chăn khóc cả đêm.

Bạn cùng phòng đều rất lo lắng cho cô, họ cho rằng có khi nào cô cãi nhau với Lưu Thần không, hay là nguyên nhân khác. Tóm lại tất cả mọi người đều nghi ngờ Lưu Thần đã làm chuyện gì có lỗi với cô. Dư Giai Giai còn muốn đi chất vấn Lưu Thần lại bị Nhiêu Anh ngăn cản, nói không quan hệ Lưu Thần, chỉ là mình bị ma dọa.

Mọi người tin là thật, rồi thức cả đêm thảo luận chuyện này.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Nhiêu Anh chạy đến thư viện.

Tiêu Bắc cảm thấy rất khó hiểu với hành động này của nàng _ tại sao sáng sớm phải chạy tới thư viện?

Nhiêu Anh chậm rãi đi tới trước một cái giá sách, trên mặt đất tích một tầng bụi dày, có thể thấy được đã lâu không ai quét dọn . Đó là nơi cô Lưu chết, và lại mấy ngày qua còn có lời đồn ma quái nên tất cả mọi người không dám lại gần khu vực này.

Nhiêu Anh đến gần giá sách, ánh mắt dời qua từng cuốn sách, cuối cùng dừng lại trên một quyển sách _ là cuốn cô Lưu cầm trước khi chết——
《Tàn ảnh 》

Lam Minh khẽ nhíu mày: “Quyển sách này...”

“Chúng ta quá chuyên chú vào cuốn nhật ký nên quên chú ý tới sự tồn tại của quyển sách này. Khi cô Lưu chết trên tay có cầm quyển sách này.” Bạch Lâu khẽ gật đầu, Cổ Lỗ Y tiếp tục bay đi lục tung căn phòng muốn tìm quyển sách kia.

Fanny nhảy lên nóc một cái tủ quần áo cao hơn đầu người, meo meo với nó hai tiếng.

Cổ Lỗ Y bay tới lập tức phát hiện có gì đó, cầm lấy, ôm một quyển sách bay xuống trước mặt Lam Minh, tự mãn.

Lam Minh cầm sách xem xét _ đúng là cuốn 《 Tàn ảnh 》

Mà lúc này trong TV, Nhiêu Anh nhẹ nhàng lấy sách xuống, bàn tay run rẩy mở ra, trong sách kẹp một tấm hình... chính là bức ảnh Quỷ hồn! Quỷ hồn trong hình nhìn nàng cười toe toét, nụ cười kia quý dị nói không nên lời.

Nhiêu Anh vung tay, ảnh và sách rơi xuống đất. Cô ngồi trên mặt đất khóc nức. Tiêu Bắc thấy nhưng không thể an ủi cô, cậu cảm giác được Nhiêu Anh đang rất tuyệt vọng, đến tột cùng vì sao?

Sau đó, Nhiêu Anh lau nước mắt, tựa hồ đã hạ quyết tâm. Cô nhặt quyển sách và tấm ảnh kia đem về phòng ngủ.

Buổi tối, Nhiêu Anh khóc chia tay với Lưu Thần.

Hành động của cô làm cho mọi người khó hiểu lại tiếc hận. Nhìn lại Nhiêu Anh ngồi trên xe lăn gần đất xa trời càng nhìn không được đồng cảm, nguyên bản một cặp tình nhân đang yêu nhau thắm thiết vì sao lại cứ vậy mà chia tay?

Nhiêu Anh từ bỏ tất nhiên là có nguyên nhân _ sợ hãi? Hay vì lí do nào khác?

Lưu Thần đang yêu Nhiêu Anh, chấm dứt vội vàng như vậy hiển nhiên khiến cậu khó có thể tiếp nhận. Cậu tựa hồ bị kích thích rất lớn, sống chết không chịu chia tay, mỗi ngày đều ở dưới lầu đau khổ chờ Nhiêu Anh xuất hiện cho cậu một lời giải thích.

Nhưng Nhiêu Anh không gặp cậu. Lúc đầu bạn cùng phòng của cô đều cảm thấy hần là Lưu Thần làm chuyện có lỗi với cô nên giúp cô đuổi người, về sau Nhiêu Anh nhìn không được , nói một câu _ cô yêu người khác khiến mọi người khiếp sợ, cùng hoài nghi.

Từ đó về sau, Nhiêu Anh trở nên trầm mặc ít nói, tính cách vốn vui vẻ biến thành lạnh lùng quái gở. Cô không tiếp xúc với bất cứ ai, không làm gì, chỉ ngồi trong thư viện đọc sách hoặc là tự học.

Bạn cùng phòng bắt đầu cho rằng cô bị bắt nạt, ban đầu là lo lắng, về sau hoài nghi, cuối cùng là sợ hãi. Thậm chí có lời đồn ngày đó Nhiêu Anh bị ma dọa trở nên không bình thường, càng kỳ quái hơn là có còn người nói cô bị quỷ ám .

Bên cạnh Nhiêu Anh không có bạn bè, tấm hình kẹp trong quyển sách kia được cô để dưới gối, thỉnh thoảng nhìn một cái. Quỷ hồn trong ảnh có khi cười, có khi nghi hoặc, thậm chí có khi lộ vẻ thương tâm.

Không lâu sau lại xảy ra một chuyện làm tất cả mọi người khiếp sợ _ bạn cùng phòng của Nhiêu Anh, Dư Giai Giai, hẹn hò với Lưu Thần.

Mọi người có chút thốn thức.

“Ai nha, tên Lưu Thần ngu ngốc này.” Bạch Lâu nhin không được lắt đầu: “Nhiêu Anh là đang bảo vệ hẩn mà.”

“Ý của anh là...” Khế Liêu hỏi: “Quỷ hồn kia đang uy hiếp Nhiêu Anh, nếu còn ở cùng Lưu Thần thì nó sẽ hại Lưu thần?”

“Ừh... nếu như tôi không có đoán sai thì Quỷ hồn này có lẽ có quan hệ với Nhiêu Anh. Có thể Nhiêu Anh đã ký khế ước hoặc là ràng buộc nào đó với nó cả đời.” Bạch Lâu sờ cằm: “Nhiêu Anh phải hoặc là đã hứa làm bạn với nó... Nhưng cuối cùng lại phản bội nó nên nó tức giận, cảnh cáo Nhiêu Anh.”

“Dù vậy Lưu thần cũng không nên hẹn hò với bạn của Nhiêu Anh.” Hi Tắc Nhĩ bất mãn: “Đã là người yêu thì đáng ra phải tin tưởng lẫn nhau chứ. Đặc biệt là đàn ông thì không nên ngây thơ như vậy, nếu thấy người yêu có ẩn tình thì phải cố gắng tìm ra chân tướng mới đúng!”

“Tôi lại cảm thấy.” Cảnh Diệu Phong thấp giọng nói: “Có khả năng Lưu Thần muốn thông qua Dư Giai Giai để tìm hiểu vì sao Nhiều Anh chia tay mình.”

Mọi người sửng sốt.

“Ừh.” Lam Minh gật đầu: “Trong mắt của hân chỉ có Nhiều Anh.”

“Nhưng Nhiều Anh tựa hồ rất không vui!”

Mọi người tiếp tục xem TV. Nhiều Anh quả thực rất tức giận, cơ hồ mỗi ngày cô đều lấy nước mắt rửa mặt, vứt bỏ toàn bộ những thứ liên quan đến Lưu Thần mà cô đã cất giữ, vô cùng đáng thương.

“Quý hồn kia thực đáng giận.” Hi Tắc Nhĩ có chút tức giận.

“Cô kị.” Lúc này, Cố Lỗ Y đã lật cả quyển sách, lật nửa ngày vẫn không tìm thấy tấm hình, không hiểu nó đã đi nơi nào.

Tiêu Bắc cảm nhận rõ sự phẫn nộ của Nhiều Anh, cô ghen ghét khó sở...

Sau đó, hình ảnh chuyển đến buổi tối một ngày nào đó, Nhiều Anh trốn trong phòng vệ sinh, ôm tấm hình nói: “Ta hận... Ta rất hận...”

Nhìn lại Quý hồn trên ảnh, nó khẽ nở nụ cười.

Nhiều Anh nhận ra mình nói sai, lập tức hô to: “Không phải, ta không có ý kia!”

Nhưng Quý hồn bắt đầu cử động, nó làm động tác chó có lên tiếng với Nhiều Anh, sau đó cúi đầu.

Nhiều Anh hét to một tiếng lao ra khỏi phòng, chạy xuống lầu trực tiếp vọt tới ký túc xá của Lưu Thần. Bạn cùng phòng của cậu ta lại nói vừa nãy

Lưu Thần đột nhiên rất kì quái nói muốn đến thư viện.

Nhiều Anh lo lắng chạy đi, vừa tới cửa thì nghe thấy một tiếng “Ầm” thật lớn. Cô đẩy cửa đi vào, chỉ thấy rất nhiều giá sách đều bị đổ.

Nhiều Anh vội vàng chạy tới đẩy sách ra, phát hiện Lưu Thần bị đè dưới giá sách. Giá sách nặng nề chồng lên nhau làm cậu hoàn toàn không thể động đậy, hơn nữa cậu còn bị thương rất nặng, khóe miệng đều là máu.

“A Thần!” Nhiều Anh khóc gọi hân.

Lưu Thần mở mắt nhìn Nhiều Anh, nở nụ cười, hàm hàm hồ hồ nói: “Anh nhìn thấy .”

“Thấy cái gì?” Nhiều Anh muốn giúp cậu đẩy giá sách nhưng không được, đành phải hét to gọi người tới cứu.

Lưu Thần thấp giọng nói: “Nó vẫn một mực ở cạnh em... anh biết... em sẽ không vô duyên vô cớ chia tay với anh...”

Nhiều Anh kinh ngạc nhìn cậu.

Lưu Thần gắt gao nhìn chăm chăm sau lưng Nhiều Anh: “Anh hỏi một người... hân nói cho anh biết một cách... có thể giúp em đuổi nó đi!”

Nhiều Anh sửng sờ, mọi người cũng sửng sờ.

Lưu Thần đột nhiên mở tay, trong bàn tay đầy máu của cậu ta có khắc một chú văn cổ quái.

“A! Là phong ấn chú!” Bạch Lâu hô một tiếng: “Hơn nữa còn là huyết chú, nhất định phải dùng máu và mạng người thì chú thì chú ngữ mới được thực hiện. Huyết chú vô cùng mạnh, có thể nháy mắt phong ấn Thần Ma, hơn nữa hoàn toàn không thể phá giải!”

Đồng thời, sau lưng Nhiêu Anh đột nhiên truyền đến một tiếng hét thảm thiết...

Nhiêu Anh quay lại thì thấy sau lưng là quỷ hồn màu trắng nõn... Thân thể của nó đang bị hắc ám cắn nuốt, nó kêu thảm thiết vươn tay về phía Nhiêu Anh, tựa hồ đang cầu cứu.

Nhiêu Anh nhìn nó thật lâu, đột nhiên nhặt lên một cái ghế trên mặt đất, hung hăng đập đập vào Quỷ hồn kia... Quỷ hồn kêu thảm thiết một tiếng, bị hắc ám nuốt gọn.

Nhiêu Anh quay lại, Lưu Thần đã chết.

Cô đứng im ngơ ngác nhìn thi thể Lưu Thần. Bên ngoài mọi người nghe tiếng chạy đến, khi thấy cảnh tượng trước mặt thì hoảng sợ vội vàng cứu người.

Nhiêu Anh chậm rãi xoay người, máy móc về tới ký túc xá, nhưng trước mắt cô cũng là một cảnh hỗn loạn.

Ba người bạn cùng phòng, Dư Giai Giai nhảy lầu chết, Tiểu Nguyệt thất cổ, Tiểu Liên lúc đi học về trên đường gặp phải tai nạn xe cộ.

Bi kịch cứ vậy mà kết thúc.

Cổ Lễ Y ngồi trên vai Lam Minh, cầm khăn tay vừa lau nước mắt vừa lau nước mũi.

Mọi người xem xong tâm tình cũng trở nên không tốt.

“Hô...” Lúc này, Tiêu Bắc thở một hơi về tới thực tại. Cậu có chút mệt mỏi ngồi xuống sofa, bởi vì tự mình trải qua nên càng khổ sở hơn.

Cổ Lễ Y thấy Tiêu Bắc trở lại, lập tức một nhào vào ngực cậu cọ cọ, muốn an ủi. Tiêu Bắc nhẹ nhàng vỗ nó, hỏi mọi người: “Có manh mối gì

không?”

Lam Minh gác chân, lắc đầu: “Tôi có chút không rõ.”

Khế Liêu cũng khoanh tay: “Con quỷ kia đã bị phong ấn, hung thủ cũng đã bị bắt, vậy rốt cuộc là cái gì đang quấy nhiễu Nhiêu Anh?”

Mọi người gật đầu: “Đúng vậy, bà ấy còn muốn tra cái gì?!”

“Không bằng đánh thức bà ấy dậy hỏi một chút?” Cảnh Diệu Phong nhìn Lam Minh.

Lam Minh gật đầu, nhìn vào mắt Nhiêu Anh... Nháy mắt Nhiêu Anh như vừa tỉnh ngủ, mở mắt.

“Ách?” Bà mờ mịt nhìn mọi người, đưa tay sờ mặt, phát hiện trên mặt có nước mắt, hơn nữa còn cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

“Thật xin lỗi.” Lam Minh nói: “Bọn tôi nhìn lén kí ức của bà.”

“Kí ức... Nhìn lén?” Nhiêu Anh giật mình.

“Đúng vậy, toàn bộ.” Bạch Lâu chỉ chỉ quyển sách trên bàn: “Không giống những gì bà ghi trên sách.”

Nhiêu Anh cúi đầu, nở nụ cười: “Quả nhiên các cậu rất lợi hại... Người năm đó dạy A Thần cách kia có lẽ cũng giống như các cậu, rất lợi hại.”

Trong lòng mọi người lại càng nghi hoặc, thiếu chút nữa đã quên mất “Người kia” trong miệng Lưu Thần _ là ai đã dạy cậu ta cách đó? Biết cả huyết chú thì đúng là một người khó lường.

Hi Tắc Nhĩ nằm trên sofa khóc thảm thiết, cầm điện thoại làm nũng với Lucifer: “Người tìm cho ta, tìm cái kia Lưu Thần kia! Tìm... Ta mặc kệ,

người đi mà tìm Michael, tìm Rafael, tìm Poseidon mà hỏi. Phải tìm cho ra cái Lưu Thần kia hiện tại đang ở đâu cho ta!”

Cổ Lỗ Y ở một bên gật đầu _ muốn tìm!(Cc: ai nha~ 2 cục cứng thật tốt a~ *chấm nước mắt*)

...

Mọi người có chút không nói gì, ít nhất đám nhóc đó đều rất tốt bụng... Cũng coi như là giáo dục thành công.

“Các cậu đều đã biết... tôi lừa các cậu.” Nhiêu Anh có chút bất đắc dĩ cùng áy náy: “Tôi không dám nói thật, tôi sợ sẽ dẫn đến kết quả không tốt. Tôi chỉ có thể đem nó miêu tả thành một ác ma, ở trong sách tôi vô tội, tôi chỉ đơn giản là ngẫu nhiên phát hiện ra một tấm hình để rồi đưa tới họa sát thân, hại chết tất cả những người quan trọng bên cạnh.”

“Vậy bà muốn bọn tôi tra cái gì?” Cảnh Diệu Phong hỏi: “Trước tiên bà có thể nói cho bọn tôi biết trước khi cô Lưu đã chết xảy ra chuyện gì? Làm sao bà có được tấm hình?”

Nhiêu Anh trầm mặc một lúc lâu , lắc đầu: “Đây chính là chuyện tôi muốn nhờ các cậu tra !”

“A?” Mọi người khiếp sợ: “Bà cũng không biết?”

“Đoạn kí ức đó tựa hồ đã biến mất!” Nhiêu Anh mờ mịt nhìn mọi người: “Cái gì tôi cũng không nhớ rõ .”

“Mất kí ức?” Khế Liêu đi qua nhìn đồng tử Nhiêu Anh: ” Chú ngữ bảo vệ... Có người phong bế kí ức của bà.”

“Ai?” Nhiêu Anh khó hiểu nhìn mọi người.

Mọi người trầm mặc nhìn lại bà, hỏi bà mới đúng đấy!

“Vậy còn bức ảnh?” Lam Minh hỏi: “Bức ảnh được in trong sách vẫn còn phải không?”

“Còn.” Nhiều Anh từ trong túi áo lấy ra bức ảnh: “Bức ảnh này tôi không dám lấy vứt, sợ có người nhặt được. Những năm này, nó chỉ có thể đi lại trong rừng, chỉ cần không vào rừng thì sẽ không bị hại... Chỉ là có chút kỳ quái.”

“Nó vẫn có thể tới tìm bà đúng không?” Mọi người nhận ra vấn đề.

“Đúng vậy, nó không biết nói, mấy năm này cũng chỉ thỉnh thoảng xuất hiện, dùng nét mặt cổ quái nhìn tôi. Tôi cảm thấy có lẽ tôi có quan hệ gì với nó.”

Mọi người nhìn nhau _ Nhiều Anh hẳn là rất mâu thuẫn.

“Tôi rất mâu thuẫn.” Quả nhiên, Nhiều Anh nói ra cảm giác trong lòng: “Tôi rất hận nó, nhưng tôi cũng rất sợ... chính tôi mới là thủ phạm thật sự.”

Mọi người không nói.

“Bất quá mọi chuyện rất nhanh sẽ kết thúc.” Nhiều Anh khẽ nở nụ cười: “Tôi là người nó ta là quỷ, tôi rất nhanh sẽ chết, mà nó sẽ cứ như vậy cô độc cả đời. Chỉ là trước khi chết... ta muốn biết chân tướng, tất cả chân tướng!”

Tiêu Bắc có chút khó xử: “Nhưng kí ức của bà đã bị phong bế, tra không được.”

“Vậy hỏi Quỷ hồn kia một chút?” Bạch Lâu nói, đứng lên, đi ra ngoài nhìn hướng rừng cây. Anh xuống lầu, mở cốp xe lấy ra thùng đồ nghề dùng để khu quỷ và triệu hoán quỷ đã bị xếp xó từ lâu.

Tiêu Bắc hiếu kỳ cũng chạy xuống: “Bạch Lâu, anh định gọi quỷ hồn kia tới à?”

“Ừh.” Bạch Lâu gật đầu, quay lại dặn bọn Lam Minh: “Tôi phụ trách gọi cô ta tới, các cậu lo chặn xung quanh, bắt nó lại, OK?”

Mọi người gật đầu: “Không vấn đề!”

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 104

Bạch Lâu thi triển chú ngữ triệu hồi, chú ngữ này vốn đã rất mạnh, chưa kể Bạch Lâu còn mượn một chút linh lực của Tiêu Bắc... trong chốc lát, khu rừng nổi lên hắc phong. Hắc phong giống như được lực lượng nào đó dẫn dắt, ào ào lao tới, trong gió tựa hồ còn cuốn theo cái gì đó.

Tiêu Bắc lùi lại, cùng Cố Lão Y, Fanny và Nhiêu Anh đứng sau lưng Lam Minh.

Bọn Lam Minh đứng bốn góc, chớp mắt một quả cầu màu đen ngưng tụ giữa trung tâm xoay tròn không ngừng, tốc độ rất nhanh. Viên cầu dần biến mất, một bóng người màu trắng dần hiện ra.

Đó là một linh hồn mặc quần áo màu trắng, tóc đen rối tung rũ xuống, mặt đen thui, chỉ nhìn thấy nhãn cầu màu trắng đang chuyển động, cúi đầu tựa hồ rất khấn trương, thỉnh thoảng giương mắt nhìn mọi người một cái, cuối cùng lại nhìn Nhiêu Anh.

Nhiêu Anh nhìn nó, cùng hấn đối mặt... Hai người đều có thần sắc vô cùng kì quái, Nhiêu Anh như thế nào, quỷ hồn cũng như thế.

Hi Tắc Nhĩ hạ chú ngữ lên nữ quỷ, khiến cô ta bất động không thể nhúc nhích. Nữ quỷ khấn trương chuyển động tròn mắt, nhìn mọi người: “Các anh là ai? Thả tôi ra!”

Thanh âm khàn khàn.

Tiêu Bắc giật mình: “Nha, có thể nói chuyện à?”

“Không, cô ta ta không thể nói chuyện.” Hi Tắc Nhĩ lắc đầu: “Bất quá cô ta có linh lực nên mọi người có thể nghe thấy suy nghĩ của cô ta, nhưng Nhiêu Anh không nghe được.”

“Cô gọi bọn họ tới bắt tôi? Cô muốn tôi chết sao? !” Quỷ hồn đối Nhiêu Anh hét to: “Cô là kẻ xấu xa, kẻ phản bội, tôi đã giúp cô giết chúng mà!”

Mọi người cảm thấy rất không thích hợp, Tiêu Bắc thử dùng linh lực nói chuyện với ả: “Cô là ai, tại sao lại quấy lầy Nhiêu Anh, hại chết những người xung quanh bà ấy? Giúp bà ấy giết họ là có ý gì?”

“Là cô ta nói rất hận bọn họ ! Là cô ta nói tôi làm vậy có thể giúp cô ta vui vẻ!” Quỷ Hồn có vẻ vô tội: “Bọn họ quả thực đã phản bội cô ta, làm cho cô ta thương tâm, cảm giác bị phản bội so với chết thống khổ hơn nhiều!”

“Cái gì?” Mọi người đã dưỡng thành thói quen với chuyện đột nhiên bị đảo ngược, người xấu nhất cuối cùng lại thành người tốt nhất... Quỷ hồn này hẳn là có quan hệ không đơn giản với Nhiêu Anh, hơn nữa còn là ân nhân cứu mạng của bà.

“Cô có quan hệ gì với bà ấy?” Tiêu Bắc hỏi.

“Tôi là bạn tốt nhất của cô ta.” Quỷ Hồn đột nhiên nói: “Chúng tôi là hàng xóm từ nhỏ, cùng nhau lớn lên, tôi tên Trần Hoa “

Sau đó nữ quỷ gọi Trần Hoa bắt đầu kể cho mọi người chuyện của Nhiêu Anh và cô lúc nhỏ.

Hai người đều là sinh ra trong nhà bình thường, Nhiêu Anh rất đẹp, Trần Hoa thì chỉ bình thường... Hai người biết nhau từ nhỏ, thân như hình với bóng.

Hai người cùng thi vào một trường cao trung trường nữ sinh, cùng cấp nhưng bị phân đến ký túc xá khác nhau, mặc dù như vậy... hai người vẫn luôn cùng nhau ăn cơm cùng nhau ra ngoài, thân thiết còn hơn chị em ruột.

Một ngày nào đó, Nhiêu Anh bị một thầy giáo trong trường quấy rối, lừa vào rừng với ý đồ bất chính... Trầm Hoa cứu Nhiêu Anh, trong lúc hỗn loạn cô bị gã thầy giáo kia dùng đá đập chết .

Nhiêu Anh thống khổ vô cùng, rồi bị rối loạn thần kinh, phải nhập viện một thời gian, một năm sau mới có thể đến trường. Trong trường rất nhiều người đều biết chuyện của cô, tự biết không có thể kích thích cô nên ai cũng không nhắc tới sự kiện kia.

Nhiêu Anh mỗi ngày đều vào rừng chốc lát, cô luôn cảm giác Trầm Hoa đang đứng ở kia.

Cứ vậy không lâu sao, Nhiêu Anh thật sự nhìn thấy Quỷ hồn của Trầm Hoa trong rừng. Cô chỉ lẳng lặng ngồi cùng Nhiêu Anh, lơ lửng, có khi có thể nhìn thấy, có khi lại không. Nhiêu Anh biết cô muốn nói chuyện với mình nhưng cũng nhanh chóng nhận ra cô không thể nói chuyện.

Nhiêu Anh rất muốn dẫn cô theo mình nhưng Trầm Hoa có vẻ sợ, không dám ra khỏi cánh rừng. Nghe nói Quỷ Hồn đều là như thế, chết oan ở đâu thì không thể rời khỏi đó.

Nhiêu Anh không yên lòng. Sau này có một ngày cô đi dạo phố, đi ngang qua một cái quầy tướng số, nghe nói là có thể đoán mệnh. Mọi người trong lúc vô tình nói đến chuyện trường có ma, quỷ nhập vào người đại loại vậy. Bà thầy bói nói ở ngoại ô thành phố S có một pháp sư, hẳn biết rất nhiều, có thể giao tiếp với Quỷ Hồn.

Nhiêu Anh đột nhiên nghĩ đến có khi nào ông ta có cách có thể cứu Trầm Hoa hoặc là có thể giúp cô đưa Trầm Hoa ra?

Vì vậy, Nhiêu Anh đi thật lâu, rốt cuộc cũng tìm được lão thầy bói kia.

Nhà lão pháp sư trong hẻm, đã rất già, nghe ý nguyện của Nhiêu Anh thì nói cho nàng biết hai trăm ngàn có thể chỉ cho cô một cách đem Quỷ Hồn vĩnh viễn mang bên người.

Nhiêu Anh dĩ nhiên đồng ý. Cách lão thầy bói chỉ cho cô cũng rất đơn giản, chỉ cần dùng máy chụp hình chụp quỷ hồn lại, như vậy Quỷ Hồn có thể nhập vào tấm ảnh. Bởi vì trên tấm ảnh là ảnh rừng cây, nên Quỷ Hồn tuy không rời khỏi nơi mình chết nhưng vẫn có thể tùy thời tùy chỗ đi theo. Dần dà, sau khi Quỷ Hồn tiếp xúc người một thời gian dài có thể hấp thu một ít linh lực, có thể dần dần tự do hành động.

Nhiêu Anh vừa nghe xong vô cùng mừng rỡ, vội đi mượn máy chụp hình chụp Trầm Hoa. Quả nhiên, Trầm Hoa xuất hiện trong hình... Chỉ là ảnh chỉ chụp được một cái bóng mờ mờ, nhìn không rõ mặt, có chút đáng sợ.

Bất quá Nhiêu Anh đã rất thỏa mãn, luôn mang bức ảnh bên người, vì vậy Nhiêu Anh không còn ảm đạm nữa, khôi phục cuộc sống bình thường.

Sau đó, cuộc sống của Nhiêu Anh trôi qua yên ả, Trầm Hoa cũng luôn hé ra khuôn mặt tươi cười.

Chớp mắt trôi qua một năm, thư viện có thêm một người mới _ cô Lưu. Cô là người rất hoà ái, đối xử với ai cũng rất tốt... đặc biệt là Nhiêu Anh.

Nhiêu Anh cũng vô cùng thân thiết với bà, mỗi lần muốn tìm sách gì cô Lưu đều tìm ra giúp cô.

Đại khái bởi vì Trầm Hoa là quỷ nên Nhiêu Anh rất thích xem truyền thuyết về ma quỷ, truyện kinh dị các loại. Mỗi lần nhập sách mới, cô Lưu đều giúp cô giữ lại vài cuốn, chờ cô tới xem.

Cách biệt tuổi tác giữa hai người không tính là xa, rất nhanh liền trở nên thân thiết, lại bởi vì đều yêu mến văn học nên thường ở lại thư viện đến trưa. Nhiêu Anh tựa hồ tìm lại được cảm giác khi ở cùng Trầm Hoa nên càng lúc càng thích cô Lưu, và lại cách nói cử chỉ của cô trên vài phương diện rất giống Trầm Hoa.

Cứ như vậy sau đó một thời gian, Nhiêu Anh nhớ tới Trầm Hoa, nhìn vào ánh mắt cô có vẻ rất cô đơn.

Ngày nọ, Nhiêu Anh tới thư viện xem một quyển sách tên là 《Tàn ảnh》, xem được một nửa thì đến giờ lên lớp. Nhiêu Anh vốn thường dùng ảnh Trầm Hoa để kẹp sách, lần này cũng vậy... chỉ là lần này lúc đi lại quên lấy ra, để quên trong cuốn 《Tàn ảnh》.

Ngày đó cũng chính là ngày cô Lưu chết.

Nhiêu Anh nhặt được bức ảnh cạnh thi thể cô Lưu, sợ dĩ cô lạng lẽ mang ảnh đi là vì cô biết rõ chuyện này có quan hệ tới Trầm Hoa... thần sắc Trầm Hoa cũng nói cho cô biết, cô không thích Nhiêu Anh thích người khác! Cô ghét bị người khác thay thế.

Sau đó, Nhiêu Anh an phận hơn, lúc nào cô cũng nhìn Trầm Hoa, cảm thấy như vậy cũng không phải biện pháp. Mặt khác, đối cái năng lực có thể giết người của Trầm Hoa cũng có chút sợ hãi, cô cũng không phải không có bạn bè... nên cô vẫn luôn cư xử cẩn thận.

Đêm đó thư viện xảy ra hoả hoạn thiêu hủy rất nhiều thứ, không phải giá sách ngày đó cô Lưu chết mà là bàn học bình thường Nhiêu Anh thích dùng nhất.

Cái chết của cô Lưu là một lời cảnh cáo, thiêu hủy bàn của cô là muốn huỷ diệt tất cả những gì cô yêu thích... rất rõ ràng! Trầm Hoa muốn cô tuyệt đối trung thành.

Từ đó về sau Nhiêu Anh không tới thư viện nữa, cũng luôn lặng lẽ...
Thẳng đến khi cô quen biết Lưu Thần.

Trong khoảng thời gian kết giao với Lưu Thần, Nhiêu Anh đắm chìm trong hạnh phúc, cảm thấy con người thủy chung vẫn nên kết giao với con người... Vì vậy, cô quyết định vứt bỏ Trầm Hoa.

Mọi người nhìn nhau, cảm thấy hành động này của Nhiêu Anh... Nói thế nào nhỉ? ! Chuyện này, có chút không nói nổi, vì hạnh phúc của mình mà phản bội bạn bè... Nếu quả thật không muốn dây dưa với Trầm Hoa thì có thể đi hỏi lão thầy bói kia có cách gì có thể giúp cô rời đi, tìm một cách đơn giản khiến cô từ bỏ...

“Cô ta không phải không nghĩ tới...” Trầm Hoa lại oán độc nói: “Lão già kia nói với cô ta, không có cách. Nếu như bị Quỷ Hồn quẩn lấy cả đời cũng đừng mong thoát khỏi, trừ phi chết.”

Chuyện sau đó, cũng tương tự những gì mọi người vừa thấy, Nhiêu Anh muốn thoát khỏi Trầm Hoa, mà Trầm Hoa lại uy hiếp cô... sau đó là phát sinh một loạt bi kịch.

Sau khi nghe xong, Bạch Lâu nhíu mày: “Ai nói bị Quỷ Hồn quẩn lấy thì không thể thoát khỏi? Muốn thoát có rất nhiều cách.”

“Có thể sao?” Tiêu Bắc hiếu kỳ.

“Đương nhiên có thể.” Lam Minh chỉ Bạch Lâu: “Bằng không sao lại có quỷ sứ?”

“Như vậy à.” Mọi người đã cảm thấy trong đó có nội tình mà.

“Chỗ Nhiêu Anh đến hẳn là phố Quỷ.” Lam Minh suy nghĩ một chút: “Biết phương thức nhốt Quỷ hồn vào ảnh tức là phải có chút nhận thức với

Linh giới, mà đã nhận thức Linh giới thì vô luận là ai cũng sẽ không yếu đến mức không biết cách đuổi Quỷ Hồn, trừ phi...”

“Trừ phi là hãn cố ý !” Khế Liêu lạnh lùng nói: “Lưu Thần dùng huyết chú, là phong ấn chú cấp cao nhất, phải trả một cái giá lớn chính là mạng sống... bạn cùng phòng của hãn không phải cũng nói cậu ta đã đi hỏi ai đó sao.”

“Muốn đuổi Quỷ Hồn, không cần thiết phải dùng đến huyết chú.” Cảnh Diệu Phong lắc đầu: “Tùy tiện bỏ chút tiền tìm một đạo sư trừ tà không cần giỏi lắm cũng có thể đuổi Quỷ Hồn đi, không những vậy Quỷ Hồn còn có thể sớm đầu thai... vì sao lại phải dùng cách thô thảm nhất như vậy?”

“Có người cố ý muốn giết bọn họ?” Tiêu Bắc nhíu mày: “Là lão pháp sư kia? Vì sao chứ?”

“Bắc Bắc, đôi khi làm chuyện xấu cũng không nhất định phải cần lý do.” Lam Minh cười lạnh một tiếng: “Có người trời sinh đã là người xấu.”

“Nguyên lai là như vậy... vì sao tôi lại không nghĩ ra?” Nhiêu Anh nghe Tiêu Bắc thuật lại liền vô cùng khiếp sợ, hận ý với Trầm Hoa cũng tan thành mây khói. Sai quả nhiên là tại mình, tất cả mọi chuyện đều là do mình.

Mọi người thấy bà quá để tâm vào chuyện này, sợ thân thể bà chịu không nổi, quả nhiên... Nhiêu Anh đột nhiên thở dốc.

Trầm Hoa đứng một bên lo lắng nhìn bà, Bạch Lâu bắt mạch cho bà, nhíu mày lắc đầu: “Đến lúc rồi .”

Trầm Hoa ngây ngốc ngồi bệt xuống khóc to: “Cậu cũng muốn đi sao... Cuối cùng cậu cũng muốn bỏ tớ lại một mình.’

Nhiều Anh nằm ngửa mặt lên trời, mở to mắt, khuôn mặt già nua nhìn bầu trời, tay nhẹ duỗi ra, giống như muốn bắt lấy cái gì. Bạch Lâu khẽ gạt đầu với Trầm Hoa, Trầm Hoa đi tới, nhẹ nhàng cầm tay bà.

Bạch Lâu lấy trong túi ra một chuỗi Phật châu cột vào tay hai người, bắt đầu đọc kinh...

Tiêu Bắc khó hiểu nhìn Lam Minh: “Trước kia gặp Bạch Lâu siêu độ chưa bao giờ dùng Phật châu.”

“Đó là duyên phận châu, có thể giúp linh hồn hai người họ sang kiếp sau có thể lại cùng một chỗ, vĩnh viễn làm bạn bè.” Lam Minh vừa dứt lời, giữa không trung chậm rãi bay lên hai luồng sáng mờ ảo hình người _ là hai thiếu nữ xinh đẹp...

Hai thiếu nữ cầm tay nhau, đi vào hắc động xuất hiện trước mặt. Cửa động đóng lại, mọi chuyện đều đã kết thúc

... .

Tiêu Bắc tỉnh lại, nhìn qua...

Trầm Hoa đã biến mất, bức ảnh trên mặt đất chỉ còn lại rừng cây, không còn bóng người... Nhiều Anh đã qua đời, chỉ là thần sắc của bà rất an tường, trên mặt là nụ cười nhàn nhạt.

Điện thoại Hi Tắc Nhĩ đột nhiên vang lên, là Lucifer gọi cho nó, nói là đã tìm được Lưu Thần. Bây giờ cậu ta đang là một ngôi sao bóng rổ dưới Địa ngục, đã gặp Nhiều Anh và Trầm Hoa, nghe nói cậu ta vẫn một mực chờ đợi Nhiều Anh.

Hi Tắc Nhĩ đem tin vui này nói cho Cố Lão Y, hai đứa ôm nhau khóc rống, cảm thấy nhân sinh thật mỹ mãn.

Mọi người cũng thờ phào... chỉ là khi nghĩ đến lão pháp sư hại người kia lại cảm thấy không thoải mái.

“Hắn là ai, tại sao lại làm chuyện này? !” Tiêu Bắc rất tức giận.

“Chú ngữ phong ấn hắn chỉ cho Lưu Thần kỳ thật chỉ phong bế một phần sức mạnh của Trầm Hoa, làm cho cô ấy không thể thi triển linh lực ngoài rừng, mục đích chủ yếu là phong bế khí ức của Nhiêu Anh. Như vậy thì sau này dù cho có người tra ra chuyện năm đó cũng không thể tìm được hắn.”

“Người này thật làm đáng ghét!” Hi Tắc Nhĩ bất mãn: “Thật muốn tìm ra hắn, sau đó diệt trừ!”

“Đồng ý.” Khế Liêu gật đầu: “Lão già hèn mọn bỉ ổi như vậy nói không chừng đã hại rất nhiều người rồi, nhất định phải diệt trừ hắn!”

Mọi người nhất trí, chỉ có duy nhất một phiền toái là _ đi đâu tìm manh mối? Hắn đang ở nơi nào? !

Đang khổ não thì Cổ Lỗ Y ôm nhật ký đến, đưa nhật ký ra trước mặt Tiêu Bắc: “Cô kị!”

Tiêu Bắc ngần ngừ, sau đó vỗ trán một cái: “A! Đúng rồi, nhật ký sẽ không biết nói dối.” Nói rồi bắt đầu lật xem... thì thấy nhật ký bị mất một phần, trống rất nhiều chỗ.”

“Chậc, cái gì cũng bị giấu đi !” Bạch Lâu thở dài.

“Chú ngữ phong ấn kia không thể giải trừ sao?” Khế Liêu có chút không kiên nhẫn: “Nếu không thì phải tìm tới khi nào.”

Bạch Lâu lắc đầu: “Không thể.”

“Nói không chừng...” Tiêu Bắc cầm bức ảnh lên: “Nếu như Nhiều Anh mang theo bức ảnh này đến nhà lão pháp sư kia, nói không chừng sẽ để lại đầu mối!”

Mọi người sững sờ, đều gật đầu, cảm thấy đáng để thử một lần!

Tiêu Bắc chạm vào ảnh, bắt đầu cảm giác, đi vào một không gian hắc ám _ lão pháp sư ở đâu, lão pháp sư ở đâu...

Rất nhanh, Tiêu Bắc nhìn thấy khung cảnh đường phố quen thuộc, những con hẻm nhỏ cũ kĩ có đánh số nhà... Tiêu Bắc bước đến trước căn nhà số 13/50... dừng lại.

Đẩy cửa ra, giữa căn phòng hôn ám có một lão già mặc trường bào cổ quái đang ngồi, hắc ngẩng đầu... Tiêu Bắc mở to hai mắt, tướng mạo thật tà ác nha!

—

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 105

“Từ đó đến giờ tôi chưa từng thấy người nào độc ác như vậy.” Mọi người lái xe đi tìm lão pháp sư hại người kia, Tiêu Bắc nhin không được nói: “Tại sao lại phải làm cho người khác thê thảm như vậy, chẳng lẽ là có thâm cừu đại hận?”

“Cô ki.” Cổ Lỗ Y ngồi trên vai Tiêu Bắc kêu hai tiếng, đong đưa chân.

“Đến cỡ mà cũng nói vậy à?” Tiêu Bắc bất đắc dĩ lắc đầu.

“Nói cái gì?” Lam Minh hiếu kỳ, trong lòng tự nhủ ngôn ngữ không thông thật bất tiện.

“Cổ Lỗ Y nói, tốt xấu chủ yếu là do trời sinh.”

“Vậy à.” Lam Minh tỏ vẻ đồng ý.

“Lão già đó nhìn như thế nào?” Cảnh Diệu Phong dựa theo địa chỉ Tiêu Bắc cung cấp lái xe, vừa hỏi.

“A... tóc màu xám, để râu mép, mặt giống cú mèo, hoặc là con chim gì đó, con gì nhỉ... Ừng?”

“Mày xéo mũi khoằm miệng nhỏ mặt đẹp?” Hi Tắc Nhĩ đột nhiên hỏi.

“Đúng vậy! Cậu biết hần hả?” Tiêu Bắc hiếu kỳ.

“Ta đã nói ai lại thiếu đạo đức như vậy, nguyên lai là một con oán độc quỷ.” Khế Liêu lắc đầu: “Nhiều Anh thật là ăn no rồi việc tự tìm đường chết, hết chuyện sao mà lại đi tìm oán độc quỷ.”

“Oán độc quỷ là cái gì?” Tiêu Bắc lần đầu nghe thấy.

“Chính là một con quỷ rất rất rất xấu xa!” Hi Tắc Nhĩ nói ngắn gọn: “Chúng lấy bi kịch người khác làm trò cười cho mình, thích châm ngòi ly gián, kích động chiến tranh hoặc là giết chóc! Chúng muốn xem người khác thống khổ, xem người khác gặp bất hạnh, chỉ cần là chuyện xấu thì chúng đều làm, hạnh phúc đối với chúng mà nói không khác gì độc dược!”

Tiêu Bắc nghe thấy rùng mình: “Trên đời có thứ ghê tởm như vậy sao!”

“Đúng!” Mọi người trăm miệng một lời: “Chính là ghê tởm!”

“Oán độc quỷ có rất ít, bởi vì dù là quỷ nhưng chúng không có năng lực đặc biệt gì, chỉ có tri thức phong phú!” Lam Minh tựa hồ có chút cảm khái: “Đã lâu vậy rồi, sinh vật hắc ám càng ngày càng ít.”

“Tri thức?” Tiêu Bắc lần đầu nghe nói tri thức còn có thể giết người: “Hắn dạy Nhiều Anh và Lưu Thần cách tệ nhất để chấm dứt một vấn đề nhỏ có thể dễ dàng giải quyết! Dùng tri thức giết người... căn bản chính là tiểu nhân!”

“Đúng vậy, loại quỷ này chính là tiểu nhân, ngoài mặt cái gì cũng không dám nói, ở sau lưng thì không ngừng chọc một dao, đâm một kiếm, làm kẻ khác đổ máu không ngừng!” Bạch Lâu nghiêm túc nói: “Cho nên chúng chỉ dám trà trộn giữa đám đông không thấy mặt trời, bởi vì đại đa số ác ma đều biết chúng, còn đều muốn một dao giết chết chúng!”

Rất nhanh, xe hơi mọi người dừng trước phố Quỷ. Sau khi xuống xe, Tiêu Bắc dựa theo trí nhớ dẫn mọi người đi tìm căn nhà có biển số như

trong trí nhớ. Vừa định gõ cửa thì Lam Minh giữ tay cậu lại, mi mắt giật giật nhìn cậu, như là nói _ nhà loại người này mà cậu còn muốn gõ cửa?

Không đợi Tiêu Bắc minh bạch, Lam Minh giơ chân đá văng cửa phòng. Bên trong truyền đến tiếng “Rầm”, một lão già từ trên ghế lăn xuống, sau đó bị Khế Liêu đè lại. Nhìn nhìn... Tiêu Bắc chỉ vào hắc nói: “Chính là hắc!”

“Chắc.” Khế Liêu nhìn lão đầu vẻ mặt hoảng sợ: “Người mà cũng biết sợ à.”

“Ai u... Đây không phải là Lang Vương sao.” Lão đầu vội hoàn hồn lại: “Sao ngài lại tới đây ... A, thật nhiều khách quý, tiểu địa phương của ta phúc đức mấy đời mới được cái vị ghé thăm.”

Khế Liêu ném hắc lên ghế : “Người tạm thời ngồi im đó cho ta!”

“Là Oán độc quỷ thật nha.” Bạch Lâu ghé sát vào nhìn hắc: “Còn là Oán độc quỷ mi trắng đã sống ngàn năm, tên gì vậy?”

“Hồi... hồi bẩm quý sư đại nhân, tiểu nhân gọi lão Liêu.” Oán độc quỷ nơm nớp lo sợ nhìn Lam Minh: “Lam Minh đại nhân.”

Lam Minh cao thấp đánh giá hắc một lượt: “Năm đó người chỉ cho Nhiêu Anh và Lưu Thần chú ngữ là người?”

” À?” Tròng mắt Lão Liêu xoay vòng vòng: “Không phải... Ta không biết hai người đó.”

“Chúng ta cũng không nói bọn họ là nhân loại.” Cảnh Diệu Phong cười lạnh một tiếng: “Vì sao sau đó trong trường lại có thêm nhiều học sinh bị chết?”

“Sao... sao ta biết được.” Lão đầu xoa tay.

Cổ Lỗ Y lôi ra một quyển sách từ trên bàn hắc, giao cho Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc cầm lên nhìn, cau mày: ” Tháng Chín, sinh ý: ba, người chết: sáu. Tháng mười, sinh ý: bốn, người chết: chín...”

“Lão bắt tử, người một tháng hại chết mấy người vậy một năm hại chết bao nhiêu người? Người đã sống một ngàn năm, người nói nếu tổng người xuống Địa ngục, Lucifer sẽ xử lí người như thế nào?” Hi Tắc Nhĩ lấy lưỡi hái tử thần ra, lão đầu ôm ghế phát run: “Đừng! Các vị... Các vị đừng giết ta, ta biết thứ các vị muốn ở đâu!”

“Đồ chúng ta muốn?” Mọi người nhú mày nhìn hắc: “Cái gì?”

“Chính là... Vũ dạ tập.” Lão Liêu nơm nớp lo sợ: “Các vị đang tìm nó... phải không?”

Tiêu Bắc nhìn Lam Minh.

“Lời hắc nói đáng tin không?” Khế Liêu hỏi Cảnh Diệu Phong.

Cảnh Diệu Phong lắc đầu, mọi người cũng lắc đầu, ngay cả Cổ Lỗ Y và Fanny cũng lắc đầu.

Cuối cùng mọi người nhìn Tiêu Bắc, Tiêu Bắc cũng lắc đầu: “Mặc kệ hắc có biết hay không, vẫn không thể tha thứ!”

Hi Tắc Nhĩ mỉm cười: “Lão già.”

“Vâng?” Lão đầu ôm đầu ý thức được tử kỳ đã tới.

“Người biết không, chuyện ta muốn biết không nhất định phải đáp ứng điều kiện của người.” Hi Tắc Nhĩ giơ lưỡi hái, chuôi lưỡi hái hướng xuống đất.

Sắc mặt lão đầu trắng bệch không còn chút máu, nhìn Hi Tắc Nhĩ: “Tha mạng, tử thần đại nhân...”

“Để tránh người lại bày trò, ta sẽ đem người giao cho Lucifer, sau đó thì... Ha ha, ta muốn gì thì người phải nói cái đó, nếu không thì chờ hình phạt còn nặng hơn đi!” Nói xong, Hi Tắc Nhĩ gõ mạnh lưỡi hái xuống đất...

“Ầm” một tiếng thật lớn, cửa địa ngục mở ra, Khế Liêu nhắc lão Liêu lên ném xuống...

“A a!” Lão Liêu kêu thảm thiết rơi vào động, có ác quỷ bắt lấy hắn, lôi xuống tầng sâu nhất của Địa ngục. Tầng sâu nhất của Địa ngục đều là những ác quỷ độc ác, phần lớn đều là tội ác ngập trời. Mà nơi này khác với ngục tù của nhân gian, một khi bị ném xuống tầng sâu nhất của Địa ngục tầng, mỗi ngày đều bị tra tấn, trọn kiếp không được thoát thân, hơn nữa vĩnh viễn cũng không chết được. Thứ đợi lão Liêu là thống khổ vô cùng vô tận.

Tiêu Bắc hít sâu một hơi, tuy vẫn không hỏi được tin tức của Vũ dạ tập, nhưng ít ra đã lấy lại công đạo cho những người vô tội chết thảm.

Cổ Lỗ Y lại lục lợi khắp phòng, hy vọng có thể tìm được manh mối. Hi Tắc Nhĩ gọi cho quản giáo của Địa ngục, những người đó đều là thủ hạ của nó, đáp ứng giúp nó hỏi tin về Vũ dạ tập, có manh mối thì nhất định lập tức báo cho cho bọn họ.

Án tử lần này xem như đã được phá, mọi người lật ngược cả nhà lão Liêu cũng không tìm thấy thứ gì liên qua tới Vũ dạ tập. Vì vậy Cổ Lỗ Y liền thiêu hủy căn phòng để tránh oán khí lưu lại sinh ra cái gì không tốt nguy hại nhân gian.

Nhiều cư dân trên phố Quỷ đều thấy được, trong đó có có không ít loài hắc ám, nhưng tự chúng cũng biết quy củ trên nhân gian, không dám ra ngoài làm hại nhân loại. Chỉ có Oán độc quỷ gian trá mất hết linh tính, chết

là đáng, chỉ là không nghĩ tới người động thủ lại là nhóm Thần Ma cao như vậy. Nhiều kẻ vừa nhìn thấy Lam Minh thì bất động hoặc co giò chạy trốn, không thì lập tức dọn nhà.

Tiêu Bắc nhìn sắc trời cũng không còn sớm, liền quyết định trở về ăn cơm nghỉ ngơi, xả xui. Lên xe, mọi người nhận được tin nhắn của Phong Minh Vũ: “Sinh rồi sinh rồi! Mau tới đi!”

Mọi người ngớ người, nhìn nhau một cái lập tức ý thức được chắc chắn Tiểu Ái đã sinh, vội vàng lái xe đến bệnh viện. Bệnh viện này mặc dù là của công, nhưng bác sĩ và y tá đỡ đẻ cho Tiểu Ái đều không phải nhân loại nên mọi thứ cũng rất thuận lợi.

Tiểu Ái sinh hạ một tiểu công(traí)Long bảo bảo, tròn vo một cục, trên trán có hai cái sừng nho nhỏ, một cái đuôi ngắn cùn, mập ú, trên người có lân phiến màu đen giấu dưới nách và bụng.

Cục cứng ra đời thì kêu ‘cô cô’ sau đó bắt đầu ngủ khò, mập mập đáng yêu, quả nhiên Long bảo bảo lúc nhỏ đều giống hệt nhau.

Long Tước và Đào Tù đều rất cao hứng. Đào Tù được làm ba ba, lúc này cũng vinh quang gia nhập nhóm vú em, mà Cổ Lỗ Y cũng có bạn rồi. Một tiểu Hắc Long bảo bảo đáng yêu, à không, là Đào Long Tộc quý giá.

Tiêu Bắc đem ngón tay bó vào miệng Long bảo bảo, bé mút mút hai cái, ngủ càng say hơn.

Long bảo bảo được gọi Đào Đào. Bây giờ tốt lắm, một Cổ Lỗ Y, một Tiểu Đào Đào. Tiêu Bắc háo hức muốn chúc mừng một phen. Ở lại bệnh viện một tuần, mọi người về EX.

Tiểu Đào Đào đã mở mắt, mặc một cái tã nhỏ, so với Cổ Lỗ Y lúc mới gặp còn nhỏ hơn.

Lam Minh cũng rất cao hứng, bởi vì từ khi Tiểu Dao Dao ra đời, Cổ Lỗ Y có đề chuyện làm. Lúc nào nó cũng ôm Tiểu Dao Dao bay tới bay lui, không rảnh đi quấy rầy chuyện tốt của hần và Tiêu Bắc.

EX cũng bắt đầu nghênh đón kỳ nghỉ đông, sau một đợt rét lạnh ngăn ngủi, gần sang năm mới, thành phố S bắt đầu đổ tuyết.

Sáng sớm, nhiệt độ xuống đến dưới âm năm độ.

Trong EX mở hệ thống sưởi hơi, Cổ Lỗ Y mặc áo lông, ôm Tiểu Dao Dao còn đang ngậm núm vú cao su say ngủ bay tới bay lui.

Những người khác vẫn bận rộn như mọi khi. Fanny ngồi trên cửa sổ nhìn xem cảnh tuyết rơi bên ngoài, đột nhiên “Meo ” một tiếng.

Tiêu Bắc xoay mặt nhìn ra ngoài cửa... Quả nhiên, không lâu sau vang lên tiếng chuông cửa.

Cổ Lỗ Y ôm Dao Dao bay vào bếp, ngồi trên vai Long Tước đang nấu cơm, cầm bình sữa uy cục cục.

Tiêu Bắc thì ôm lấy Fanny nhảy lên đùi, khẽ vuốt ve bộ lông mềm mại của nó.

Người đi vào là một người đàn ông mặc comple. Sau khi vào ông ta lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho Bạch Lâu.

Bạch Lâu mời hần ngồi xuống sofa, nhìn danh thiếp _ Lưu Hạo Nhiên, tổng biên tập tạp chí XX.

“Tạp chí này...” Bạch Lâu cảm thấy rất quen.

“Là tạp chí xuất bản sách của Nhiêu Anh?” Cảnh Diệu Phong còn nhớ rõ.

“Các vị, ngày đó người bắt máy giúp các vị liên lạc với Nhiêu Anh chính là tôi.” Tổng biên tập gỡ chiếc mũ len thời nay rất ít người còn sử dụng, lấy tẩu ra, hỏi mọi người có thể hút thuốc không.

Mọi người lắc đầu _ nói với hần không được hút thuốc, ở đây có trẻ con.

Lưu Tổng biên tập vội cất tẩu đi: “Xin lỗi, tôi khẩn trương quá.”

“Lưu Tổng biên tập có chuyện gì sao?” Bạch Lâu rót cho hần một chén trà nóng, giúp hần bình tĩnh một chút, tựa hồ có đại sự.

“Cám ơn.” Lưu Tổng nhận trà, nhìn Cảnh Diệu Phong: “Nếu tôi không lầm thì ngài là cảnh sát phải không?”

Cảnh Diệu Phong gật đầu: “Đúng vậy.”

“Vậy thì tốt quá.” Tổng biên tập thở dài: “Gần đây tòa soạn của tôi xảy ra vài chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Cái kia... biên tập viên, hiệu chỉnh, sửa lỗi... sách năm đó của Nhiêu Anh, nói chung là tất cả nhân viên có liên qua tới việc xuất bản cuốn sách của Nhiêu Anh đều đã chết hết.”

“Cái gì? !”

Mọi người bị tin tức này làm cho trở tay không kịp, cảm thấy không thể! Án tử của Nhiêu Anh đã qua mấy tháng rồi mà.

Cảnh Diệu Phong nhíu mày nhớ tới vài chuyện: “Đúng rồi, mấy hôm trước quả thật tôi có nhận được báo cáo án tử về thành viên trong nhà xuất bản lần lượt chết, hơn nữa nguyên nhân chết không có gì khả nghi, nghi ngờ là tập thể trúng độc... Nguyên lai là tòa soạn của ông.”

“Nguyên bản tôi cũng không cho rằng chuyện này có quan hệ với Nhiêu Anh, chỉ là cảm thấy rất kỳ quặc. Cuối cùng tôi đem báo cáo công việc và hồ sơ của họ ra so sánh thì mới phát hiện một điểm giống nhau, chính là bọn họ đều đã từng tham gia xuất bản tiểu thuyết của Nhiêu Anh.” Lưu tổng nói, thở dài: “Tôi có một người bạn tên Vinh Kiệt, là đạo sĩ.”

“A, tôi biết hẳn, một người bạn.” Bạch Lâu gật đầu.

Cảnh Diệu Phong liếc Bạch Lâu, trong lòng tự nhủ _ bạn? !

Tiêu Bắc giật tay áo hẳn _ không được nhiều chuyện! Bạch Lâu sẽ giận đó.

Cảnh Diệu Phong vội thu hồi ánh mắt ghen tuông, cúi đầu nghe tiếp sau sự tình sau đó phát triển như thế nào.

“Hôm nọ cậu ta đưa cho tôi một mảnh gì đó, nói là nếu thấy không thoải mái thì ngậm vào miệng, có thể trừ tà... Cậu ta còn nói, toà soạn của tôi có khả năng đã bị thứ gì đó theo dõi, thứ đó chắc chắn không phải người.” Lưu Hạo Nhiên nói đoạn, từ trong túi tiền lấy ra một mảnh gì đó cho mọi người coi.

“Là long lân (vẩy rồng).” Lam Minh cầm lên nhìn: “Đúng là có thể tránh tai.”

“Đêm qua, đột nhiên tôi có một cảm giác hít thở không thông, cảm thấy ngực nặng không thở nổi, sau đó tôi nhìn thấy một thứ... tôi cũng không biết nó là người hay là quỷ nữa.”

“Thứ đó làm sao?” Mọi người hỏi tiếp.

“Thứ đó ngồi trên bàn nhìn tôi chăm chăm.” Lưu Hạo Nhiên nhớ đến cảnh tượng đáng sợ tối qua, thứ đó còn nói: “Chết nhanh đi, cho ta xem người chết thống khổ đi!”

Mi người nhú mày _ gặp ma rồi .

“Tình thế cấp bách, tôi vội ngậm lân phiến vào mồm .” Lưu Hạo Nhiên nói, chỉ chỉ lân phiến trong tay Lam Minh: “Nói đến cũng lạ, người nọ đột nhiên biến mất, tôi cũng thở lại bình thường còn thiếu chút nữa mất mạng.”

Mọi người nghe xong đều minh bạch _ xem ra hẳn cái nhà xuất bản này đắc tội Thần Ma nên bị trả thù rồi, liền hỏi: “Ông còn nhớ hẳn hay con quỷ đó nhìn như thế nào không?”

“Nhớ nhớ!” Lưu tổng gật đầu: “Rất đặc biệt, vóc dáng lùn như một lão già, tóc xám, gương mặt thì... Nói như thế nào nhỉ, giống cú mèo, hoặc là... là ửng. Mắt to, lông mi xếch rất hung dữ, mũi nhỏ, nhưng mặt lại to và đẹp.”

Lưu tổng nói xong, bọn Tiêu Bắc sửng sốt _ thứ Lưu tổng hình dung không phải là oán độc quỷ sao? Giống lão Liêu như đúc.

Bạch Lâu có chút không chắc chắn, lên máy tìm tư liệu hình oán độc quỷ, in ra cho Lưu Hạo Nhiên xem: “Có phải là thứ này không?”

“Là nó !” Lưu tổng gật đầu.

“Không có khả năng!” Hi Tắc Nhĩ nhảy lên: “Không kẻ nào có thể thoát khỏi Địa ngục!”

“Ông xác định giống như đúc?” Cảnh Diệu Phong hỏi lại một lần.

“Rất giống rất giống, bất quá người kia... hình như béo hơn, cũng không có ria mép.”

“Không phải là lão Liêu.” Mọi người nhú mày, không nghĩ tới bên ngoài vẫn còn một con oán độc quỷ.

“Không phải béo.” Khế Liêu lắc đầu: “Oán độc quỷ cả đời chỉ biết hại người, béo không đứng dậy nổi, đều gãy trơ xương.”

“Đúng vậy, đây không phải béo.” Lam Minh lắc đầu: “Đó là có ngực...”

Tiêu Bắc ngó ra nửa ngày: “Ngực? Là nữ?”

Lam Minh nhếch môi cười: “Đúng vậy. Bắc Bắc thật thông minh nha, biết cả việc có ngực lớn chính là nữ nhân... Au.”(TK: ngực lớn ko là nữ nhân thì là gì hả Lam Minh .= đây có gọi là ngu lâu dốt bền khó đào tạo không)(Cc: Ai nha. Người ta đang giỡn với nhau mà. Anh hok bik lãng mạng gì hết á.)

Còn chưa dứt lời bị Tiêu Bắc cầm gối đập.

“Khụ khụ.” Tiêu Bắc tận lực bảo trì hình tượng quay sang hỏi Lưu tổng: “Ngoại trừ muốn ông chết hăn còn ... nói chuyện gì khôngg.”

“A... Hăn còn nói cái gì hoán mệnh này nọ.” Lưu Hạo Nhiên lắc đầu: “Vừa sáng là tôi gọi cho Vinh Kiệt , cậu ta bảo tôi tìm các cậu, nói các cậu có thể giúp ta giải quyết.’

Lúc này, Long Tước từ trong phòng bếp đi ra, đặt đồ ăn lên bàn, đi tới hỏi: ” Nghe nói đãi ngộ của Lưu tổng biên rất không tồi ?”

“A... Đúng vậy.” Lưu Hạo Nhiên vội gật đầu: “Vợ tôi chết sớm, con trai con gái đều đang ở nước ngoài nên chi phí gì tôi cũng có thể trả.”

“Tốt tốt.” Long Tước ngồi xuống, bộ dáng nghiêm túc: “Trước tiên chúng ta bàn chuyện giá cả ha. Người bạn kia của ngài nói đúng đó, đích xác cả thành phố S, không đúng, phải nói là cả nước thậm chí cả thế giới người có thể giúp ngài cũng chỉ có là bọn tôi !”

Tiêu Bắc thì thầm với Lam Minh: “Sao đột nhiên Long Tước trở nên kích động vậy?”

“Chứ còn sao nữa.” Lam Minh làm mặt quỷ: “Trong nhà không phải lại nuôi thêm một nhóc con có sức ăn kinh người sao. Cậu xem có trẻ con nhà ai uống sữa liên tục một ngày một đêm mà vẫn không đi tiểu không... Ai nha.”

Cổ Lễ Y không biết vì sao bay đến phía sau hai người, nhắm thẳng đầu Lam Minh hung hăng đập một cái.

Lam Minh cắn răng không thể phát tiết. Cổ Lễ Y ôm Dao Dao ngồi trên salon sau lưng Tiêu Bắc, nhìn mặt với hân.

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 106

Lời kể của Lưu Tống biên làm mọi người sửng sốt.

Oán độc quỷ không phải đã bị đưa đến Địa ngục rồi sao, sao vẫn còn một con ở ngoài hại người, hơn nữa có vẻ là một con cái.

“Có khi nào nó có quan hệ với lão Liêu đã bị chúng ta bắt không, bằng không sao lại ra tay với người có quan hệ với Nhiêu Anh?” Bạch Lâu nhìn mọi người.

“Nó không nói vì sao tìm ông?”

Lưu tổng biên chỉ lắc đầu: “Cái này tôi thật sự không biết.”

Bạch Lâu cho Lưu Tống biên một cái bùa bình an, dặn hẩn đeo trên cổ, còn cho ông ta một tấm bùa để dán trong nhà. Như vậy nếu Oán độc quỷ hơi lại gần ông một chút mọi người sẽ lập tức phát hiện, chạy tới bắt nó.

Lưu tổng biên đi rồi, mọi người trong EX bắt đầu khó hiểu _ sao vẫn còn một con?

” Oán độc nữ quỷ cũng độc ác vậy sao?” Tiêu Bắc cảm thấy nếu là nữ thì hẩn phải ôn hòa hơn mới đúng, đặc biệt là người già, đương nhiên... phần lớn phù thủy trong truyện cổ đều là bà lão.

” Lòng dạ đàn bà chính là độc nhất đó Bắc Bắc.” Lam Minh khoác vai Tiêu Bắc : “Chiều nay đi chơi đi?”

“Ý anh là đến toà soạn à?” Tiêu Bắc cảm thấy đây cũng là một cách liên lôi kéo Lam Minh ra ngoài. Cổ Lỗ Y giao Dao Dao cho Long Tước, mặc áo lông ôm lò sưởi nhỏ, vèo một cái chui vào ba lô của Tiêu Bắc _ đi cùng với.

Lam Minh có chút oán hận nhìn nó: “Ta nói chừng nào thì người mới có thể trưởng thành tìm bạn gái sau đó sinh con, đừng lại đi quần quít lấy vú em của người hả? !”

Cổ Lỗ Y trừng Lam Minh, trả lại hăn một câu: “Một vạn năm!”

Lam Minh tức giận đến mắt trợn trắng.

Tiêu Bắc cũng mặc áo lông, bên ngoài trời rất lạnh. Lần này đi theo xem náo nhiệt có Khế Liêu và Hi Tắc Nhĩ, còn có Bạch Lâu và Cảnh Diệu Phong sống chết bám theo.

Bên ngoài gió se lạnh, Lam Minh đột nhiên lẩm bẫm một câu: “Tuyệt rồi rồi...”

“Ừh, màu đông năm nay rất lạnh.” Tiêu Bắc đi cẩn thận để tránh bị ngã: “Hình như là mùa đông thiên niên kỉ thì phải.”

Khế Liêu và Hi Tắc Nhĩ đi phía trước vừa đi vừa đập tuyết, còn đi rất vững. Tiêu Bắc chợt nghe thấy Cổ Lỗ Y trong túi cô kỉ cô kỉ, nhin không được bật cười.

“Nó lại nói cái gì ?” Lam Minh hiếu kỳ hỏi.

“A, Cổ Lỗ Y nói, vì sao Khế Liêu Hi Tắc Nhĩ lại đi theo chúng ta mà không ở nhà bồi dưỡng cảm tình với CP.”

“CP? !” Mọi người cau mày nhìn Cổ Lỗ Y, cảm thấy sau này nhất quyết không cho nó lại gần Phong Minh Vũ nữa.

“Đúng rồi.” Lam Minh hỏi Khế Liêu: “Cậu và Tiểu Hoa sao rồi? Làm lành chưa?”

Khế Liêu nhìn trời bất đắc dĩ bĩu môi: “Lão tử lúc này còn không dám lại gần hần, làm lành cái thí á ...”

“Vô dụng.” Cổ Lão Y khinh bỉ nhìn hần.

“Vậy người dạy ta hữu dụng như thế nào đi?” Khế Liêu hỏi lại nó.

Cổ Lão Y nhếch miệng: “Đè xuống!”

Vừa mới nói ra Tiêu Bắc vội bịt miệng nó.

“CP?” Hi Tắc Nhĩ nghĩ nghĩ: “Vậy có khi nào Oán độc quỷ cũng có vợ chồng không?”

“Cũng có thể.”

“Oa... Vậy thì nguy rồi.” Bạch Lâu chặc chặc hai tiếng lắc đầu liên tục.

“Là sao?” Tiêu Bắc không hiểu: “Đúng rồi, không phải anh nói oán độc quỷ chỉ có thể dùng tri thức giết người sao? Vì sao Oán độc quỷ lại có thể bóp cổ người khác?”

“Là do oán khí lây qua người khác .” Cảnh Diệu Phong lắc đầu: “Cậu không tưởng tượng được hình thức ở chung của oán độc quỷ, nhất là vợ chồng oán độc quỷ biến thái như thế nào đâu.” Nói đoạn anh lấy điện thoại ra hỏi thăm tình trạng an ninh của cục cảnh sát, quả nhiên...

Cảnh Diệu Phong cúp điện thoại: “Hai ngày nay liên tục xảy ra tử vong ngoài ý muốn, xem ra có người đang làm trò quỷ ” !

“Oán khí bắt đầu lan truyền rồi sao? ! Đúng là rất phiền toái.” Lam Minh thấy Tiêu Bắc không hiểu, giải thích cho cậu: “Trên đầu Oán độc nữ

quý có một cái túi, khi oán độc của ả đạt tới mức cao nhất thì cái túi đó sẽ vỡ ra, rò rỉ một lượng lớn bào tử oán khí. Loại oán khí này tựa như một con vi rút lây nhiễm, người bị lây sẽ trở nên độc ác dễ nổi giận, vậy nên mới xảy ra bi kịch!”

Tiêu Bắc cũng cảm giác được tính nghiêm trọng của sự việc: “Không lẽ là do chúng ta ném chồng của bà ta vào Địa ngục nên bà ta mới bạo phát? Ai nha, vậy thì đã hại chết bao nhiêu người rồi?” Ngẫm lại vẫn cảm thấy không đúng: “Nhưng nếu vậy bà ta cũng nên tới tìm chúng ta mới đúng, vì sao lại đi trả thù xã hội?”

“Trả thù xã hội, từ này không sai!” Mọi người gật đầu cảm thấy rất chuẩn.

Đến nhà xuất bản, bởi vì mấy ngày nay quá nhiều người chết, mọi người cho rằng khả năng phong thuỷ không tốt nên hiện tại tạm ngừng kinh doanh lắp đặt thiết bị.

Bọn Tiêu Bắc đi vào, Bạch Lâu biến mắt thành màu trắng, bắt đầu kiểm tra xung quanh, sau khi xem xong: “Oa... Khắp nơi đều là bào tử!”

“Đừng nói những chuyện khó chịu như vậy chứ.” Lam Minh nhíu mày: “Di chuyển hay đã ổn định?”

“Ổn định, dính lên vách tường rồi.” Bạch Lâu nói, tìm một cái túi, cạy một miếng xuống, chợt nghe “Rắc” một tiếng... Bào tử vỡ vụn .

“Đây là... Hóa đá !” Bạch Lâu nghi hoặc : “Nhân bên trong đã bị lấy đi ? !”

“Đây cũng không phải điềm tốt!” Hai hàng lông mày Lam Minh nhíu chặt.

Mọi người lại điều tra một vòng, tất cả nhân bào tử đều đã bị lấy đi nên đành phải công cốc đi về. Về đến nhà mở TV, tin tức nhiều đến ngập màn hình, nội trong hôm nay tông xe, tự sát, mưu sát, bạo lực gia đình đủ thứ xảy ra liên tục, nghe nói điện thoại báo nguy của cục cảnh sát vang lên không ngừng.

“Tình hình này không ổn.” Lam Minh nói với Hi Tắc Nhĩ: “Bảo Lucifer hỏi lão Liêu kia một chút xem hắc có biết không! Nói không chừng có người cố ý chọc giận oán độc nữ quý, mục đích là để lấy nhân bào tử.”

“A.” Hi Tắc Nhĩ gọi điện hỏi, kết quả không ngoài dự đoán của mọi người _ hắc biết, là lão bà! Hơn nữa đã mất liên lạc từ rất lâu.

“Năm đó người hại Nhiêu Anh rốt cục là lão Liêu hay là lão bà của hắc?” Tiêu Bắc sợ oan uổng người tốt.

“Là lão Liêu.” Hi Tắc Nhĩ nói kết quả điều giáo hỏi được cho mọi người: “Nghe nói lão Liêu đã li dị với ả ta từ lâu, bởi vì lão thái bà này quá điên cuồng, oán độc tích lũy so với hắc còn hơn gấp nhiều lần.”

“Ma lực của ả từ đâu tới?” Lam Minh không hiểu oán độc quý biến dị từ khi nào.

Hi Tắc Nhĩ tiếp tục hỏi kết quả: “Lão Liêu nói, một người thần bí giúp hắc ! Oán độc khí của bọn chúng cũng là do sau khi người thần bí kia cho chúng uống một loại rượu kỳ lạ đột nhiên tăng lên, năng lực của bọn chúng cũng mạnh lên.”

“Người thần bí đó bộ dáng như thế nào?”

“Nói là quần áo màu đen, lưng đeo mặt nạ, còn...” Hi Tắc Nhĩ còn chưa dứt lời, sắc mặt Lam Minh thoáng chốc thay đổi. Tiêu Bắc cũng nghĩ tới trước đây đã từng gặp một người đàn ông ăn mặc như vậy, hình như gọi là

Lạp Phi, hẳn lấy đi rất nhiều biến thể virus vampire, tựa hồ quen biết với Lam Minh từ lâu.

“Lam Minh.” Tiêu Bắc gọi hẳn một tiếng.

Lam Minh khẽ gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Sau đó, tất cả mọi người đều nhận thấy biến hoá của Lam Minh, hẳn một mình trở về phòng, tựa hồ là gọi điện thoại rồi làm gì đó. Về phần làm cái gì, hẳn không nói mọi người cũng không dám hỏi.

Tiêu Bắc lo lắng cho hẳn cả đêm, Cổ Lỗ Y lén lút giúp cậu đi nghe lén đều bị Lam Minh ném ra.

Đêm đó, Tiêu Bắc lo lắng một hồi, mơ mơ màng màng thiếp đi, trong lúc ngủ mơ cảm giác có người đẩy cậu. Mở mắt, chỉ thấy Cổ Lỗ Y đẩy đẩy mình, ra dấu “Suyt ~~” chỉ chỉ dưới lầu.

Tiêu Bắc nhú mào bò dậy, đến bên giường nhìn xuống dưới lầu thì thấy Lam Minh ra ngoài một mình. Bên ngoài tuyết phủ trắng, hẳn mặt rất ít nhưng Tiêu Bắc tin nhất định hẳn sẽ không lạnh.

Cổ Lỗ Y híp mắt nói một câu: “Trèo tường!”

Tiêu Bắc nhìn trời, mặc quần áo, đeo ba lô, vừa chạy ra cửa thì giẫm phải vật gì đó, sau đó nghe thấy một tiếng “Ngao”.

Quay lại nhìn, Sphinx ghé vào cửa phòng đau lòng liếm đuôi: “Cái đuôi anh tuấn của ta... Oa! Bắc Bắc cậu đi vệ sinh còn mặc áo lông hả?”

Tiêu Bắc nghi hoặc: “Sao cậu lại ngủ trước cửa của tôi? Máy ngày nay cậu không phải sợ lạnh nên đều ngủ cạnh lò sưởi trong phòng khách sao?”

Sphinx nhìn trời: “Ai nha, đêm dài quá không có hứng ngủ...”

“Đừng dài dòng!” Tiêu Bắc túm lấy lông Sphinx. Sphinx cười toe toét, bộ dáng ngại ngùng: “Ai nha... Bắc Bắc, sao cậu lại kéo lông của ta.”

“Cậu có tin tôi làm cho cậu rụng sạch lông?”

“No!” Sphinx vội lao tới góc tường hoảng sợ nhìn Tiêu Bắc: “Bắc Bắc tâm tình không tốt ? Có phải do thiếu ngủ nên thiếu canxi không? Mau đi ngủ đi, giấc ngủ rất cần thiết cho nhân loại đó!”

“Bớt làm trò, Lam Minh đi đâu vậy?”

“Sao ta biết được.” Sphinx nằm xuống liếm móng: “Hắn là người lớn, ta cũng không phải bảo mẫu của hắn.”

“Dẫn tôi đi theo hắn.” Tiêu Bắc ngồi lên lưng Sphinx.

“Nha...” Sphinx lại ngại ngùng: “Bắc Bắc thật nhiệt tình nha, chưa gì đã cười lên người ta...”

Tiêu Bắc nhéo tai hắn: “Sphinx, tôi cảnh cáo cậu ... nếu còn nói nhảm kéo dài thời gian không chờ tôi đi... Tôi sẽ thiến sạch cậu, biến cậu thành sư tử cái!”

“Đừng mà!” Sphinx vội bật dậy, chờ Tiêu Bắc bay ra từ cửa sổ, đuổi theo Lam Minh.

Ra ngoài mới biết ban đêm rất lạnh, Tiêu Bắc một tay ôm Sphinx, một tay đem ba lô có Cổ Lỗ Y kéo vào ngực.

“Lam Minh sẽ giết ta đó, hắn nói không cho ta dẫn cậu tới!” Sphinx buồn bực nói.

“Anh ta muốn làm cái gì?” Tiêu Bắc khó hiểu: “Vì sao lại giấu mọi người?”

“Không muốn mọi người thấy, nhất là cậu.” Sphinx lắc đầu : “ Hẳn là một hài tử dễ xấu hổ a. ”

“Sáng nay người bọn họ nói đến là Lạp Phi phải không, chính hẳn đã lấy đi oán độc bào tử, còn lấy đi virus G, rốt cục hẳn là ai?” Tiêu Bắc hỏi ra nghi vấn từ lâu: ” Có phải là có quan hệ với cha Lam Minh không?”

Sphinx quay đầu lại nhìn cậu: “Ai, cậu cũng không phải người ngoài, ta cho cậu biết luôn... đám Lạp Phi là tùy tùng năm đó của cha Lam Minh, dư nghiệt của lực lượng hắc ám.”

” Lực lượng hắc ám?” Tiêu Bắc cảm thấy từ này có chút quen tai: “Chính là cái thế giới cổ đại mất kiểm soát tôi có thể mở ra? Còn có Hắc Ám Sâm Lâm, thú một sừng, và quái vật bị hắc hoá?”

“A, trí nhớ Bắc Bắc thật tốt !” Sphinx tán thưởng nói: “Cho nên nếu đã biết rồi thì cũng không có gì coi... Au.”

Còn chưa dứt lời trúng một quyền của Tiêu Bắc.

“Hung dữ!” Sphinx bất mãn.

” Lần này Lam Minh đi tìm ai? Vì sao cứ phải lén lén lút lút?”

“Ta cho cậu biết, nhưng cậu không được nói cho người khác biết đó! Hơn nữa chỉ có thể nhìn từ xa, bằng không ta sẽ bị Lam Minh đánh cho tàn phế.”

“Nói!” Tiêu Bắc gật đầu.

“Gần đây không phải có tuyết rơi sao? Cậu không cảm giác mỗi khi tuyết rơi Lam Minh đều trở nên rất thương cảm sao?”

“Có.” Tiêu Bắc gật đầu: “Gần đây tuy biểu hiện của anh ta vẫn hi hi ha ha như mọi khi, nhưng tôi cảm thấy được hình như trời càng lạnh hẳn càng

ủ rũ.”

“Cô!” Cổ Lỗ Y gật đầu: “Trời lạnh, ghét nhất !”

Tiêu Bắc bật cười, nhưng Lam Minh cũng không phải là Cổ Lỗ Y, Cổ Lỗ Y là rồng lửa nên mới ghét lạnh. Bạch Lâu thì là thể chất băng, trời càng lạnh càng thích, nhưng cũng rất vô cảm. Chẳng lẽ Lam Minh cũng là thể chất băng?

“Mẹ Lam Minh có một ngoại hiệu là Nữ Hoàng Băng Tuyết.”

“Thật sao?” Tiêu Bắc thường được nghe ba Lam Minh là loại người xấu cỡ nào cỡ nào, cũng thường được nghe mẹ Lam Minh là mỹ nhân, là nữ thần được con người tôn kính... Nguyên lai là do mẹ.

“Ngày mẹ Lam Minh, công chúa Leah Orville xinh đẹp mất cũng là ngày có tuyết rơi.” Sphinx cảm khái lắc đầu: “Thật đúng là một tuyệt đỉnh tiểu mỹ nhân, ta đối với phụ nữ không có cảm giác mà cũng bị nàng làm cho điên đảo.”

Tiêu Bắc giờ mới hiểu được, nguyên lai là có chuyện này... Khó trách Lam Minh trở nên như vậy.

“Bà ấy tên là Leah Orville sao?” Tiêu Bắc có cảm giác quý tộc.

“Đó là một trong số những cái tên của nàng, cậu cũng biết tên của quý tộc thời cổ rất dài mà, bất quá ta thích cái tên này nhất!”

Tiêu Bắc đột nhiên nghĩ đến bộ dáng khi còn bé của Lam Minh, cậu từng thấy một đứa bé tóc vàng trong không gian hắc ám, giống một hoàng tử nhỏ... Nhớ năm đó nhỏ nhỏ xinh xinh là thế, bây giờ thì... ai, cứ coi như sự tàn phá của thời gian đi, hoàng tử nhỏ năm nào lớn lên lại trở thành lưu manh, thay đổi thật khiến người ta phải khóc hận mà. Bất quá không thể

phủ nhận, Lam Minh hình như coi cha mẹ mình là một loại cấm kỵ, rất ít nhắc tới.

“Bạn đang suy nghĩ gì vậy?” Sphinx hiếu kỳ hỏi.

“Nói tiếp đi!” Tiêu Bắc thúc giục: “Ngày tuyết rơi còn quan hệ gì với mẹ Lam Minh.”

“Bắc Bắc, phong ấn của Lam Minh cũng được cởi bỏ sau trận tuyết đầu mùa mà.” Sphinx thở dài: “Sau khi công chúa Leah Orville, linh hồn hoá thành băng tuyết, nói cách khác, đêm tuyết rơi nhiều, Lam Minh có thể thông qua băng tuyết nói chuyện với linh hồn của nàng.”

“A? !” Tiêu Bắc cả kinh: “Lam Minh đi gặp mẹ? !”

“Ừh...”

“Dừng lại!” Tiêu Bắc đột nhiên giật mạnh túm lông sau cổ Sphinx, đau đến mức rống lớn một tiếng: “Bắc Bắc, đau lắm đó!”

“Dừng đi nữa!” Tiêu Bắc đột nhiên nói: “Về thôi.”

“Không đi nữa?” Sphinx mờ mịt ngẩng đầu nhìn cậu: “Bắc Bắc, thay đổi nhanh vậy, có phải là mỹ nhân thì đều hay thay đổi?”

Tiêu Bắc lại thưởng nó một đấm: “Biến. Để Lam Minh biết chúng ta theo dõi thì không tốt, loại chuyện này không thể nhìn lén. Vạn nhất lát nữa anh ta ôm mẹ khóc nhe, bị tôi nhìn thấy chẳng phải sẽ xấu hổ muốn chết sao!”

Sphinx cười gượng: “Sao có thể.”

“Bất quá tôi rất muốn nhìn thử một chút xem mẹ anh ấy đẹp cỡ nào...”

“Không thấy được đâu.” Sphinx cười khố: “Chỉ là linh hồn hoá thân thành bông tuyết thôi, mỗi lần gặp, nàng ta đều rất đau lòng.”

“Vậy khỏi đi nữa!” Tiêu Bắc lắc đầu.

Đang lúc Sphinx quay lại chuẩn bị về, Tiêu Bắc cảm giác Cổ Lỗ Y dùng sức kéo mình.

“Sao vậy?”

Cúi đầu nhìn lại thì thấy lông mày Cổ Lỗ Y nhíu chặt, đuôi ngón tay chỉ rừng cây đằng trước.

Tiêu Bắc phóng mắt nhìn sang thì thấy giữa rừng cây có một bóng người... Thì ra là Lam Minh đang chuẩn bị gặp linh hồn mẹ. Nhưng sâu trong rừng lại đột nhiên xuất hiện rất nhiều quả cầu năng lượng màu đen.

“Nguy rồi!” Sphinx hét to một tiếng: “Có vấn đề! Hình như là bẫy rập.”

“Lam Minh có thể gặp nguy hiểm không?”

“Đi xem!” Sphinx vội bay tới, Cổ Lỗ Y nhanh chóng lấy điện thoại ra.

Chuông điện thoại EX làm mọi người giật mình tỉnh lại. Long Tước cầm điện thoại lên thì nghe thấy Cổ Lỗ Y ồn ào một chập với hân sau đó cúp điện thoại.

Đặt điện thoại xuống, Long Tước nhìn mọi người đã tỉnh hẳn, chỉ một ngón tay vào rừng: “Có biến.”

Khế Liêu và Hi Tắc Nhĩ nhảy khỏi cửa sổ, đuổi theo bọn Tiêu Bắc.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 107

Nguyên nhân Lam Minh đi vào rừng hoàn toàn không giống những gì Tiêu Bắc đoán trước đó. Lam Minh thực sự không phải vì tuyết rơi muốn gọi linh hồn mẹ về mới vào rừng mà là có cái gì đó dẫn dắt hắn tới. Tiêu Bắc nghe được tiếng gọi _ có người gọi Lam Minh vào rừng!

Bước vào sâu trong rừng, Tiêu Bắc cảm giác được một loại lực lượng hắc ám. Bốn phía đều có quả cầu linh lực đang to ra hoặc co lại, là do lực lượng hắc ám tạo ra. Nói đơn giản, rất nhiều rất nhiều năm trước nơi này có rất nhiều thi thể, có thể hồi trước nơi này là chiến trường, đương nhiên loại đại phương này rất phổ biến. Nhưng trong lòng đất có một nguồn năng lượng nào đó, hơn nữa đã xảy ra biến dị, rất nhiều năm sau, một lực lượng cực mạnh đánh thức nó, vì vậy năng lượng bắt đầu rục rịch. Năng lượng rục rịch, đặc biệt là năng lượng hắc ám phi thường nguy hiểm, chúng có thể biến thành bất cứ thứ gì.

Hiện tại vùng đất này giống như một miệng núi lửa năng lượng, chỉ cần đi sai một li cũng sẽ khiến nguồn năng lượng này bùng nổ.

Đương nhiên, thứ được giải phóng sẽ là năng lượng hắc ám hoặc ác linh.

Lam Minh theo tiếng gọi, chậm rãi vào sâu trong rừng... Tuyết càng lúc càng nhiều, từng mảng bông tuyết thật lớn đọng lại trên mặt đất, đè những nhánh cây chìa ra cong xuống.

Trận tuyết quý dị này vốn không bình thường. Lam Minh từ nhỏ ghét nhất là tuyết rơi, vô luận bông tuyết mỹ lệ cỡ này hẳn đều rất ghét, đương

nhiên cũng không tránh khỏi có chút thương cảm.

“Ha ha ha...”

Lúc này, trong rừng truyền đến tiếng cười khàn khàn quỷ dị. Lam Minh theo tiếng nhìn qua, chỉ thấy một bóng người lùn tịt ngồi trên ngọn cây, nhìn hẳn cười.

Hình dạng của ả gần như giống hệt con Oán độc quỷ lão Liêu, chỉ là ngực phồng lên hai cái túi lớn, quần áo che kín, nhưng nhìn kĩ thì vẫn có thể phân biệt giới tính.

“Lam Minh đại nhân, đã lâu không gặp.” Giọng của ả the thé: “Ai nha nha, chớp mắt đã nhiều năm như vậy, ngài cũng đã lớn vậy rồi.”

Lam Minh ngẩn người, nhú mày nhìn kĩ người nọ, đột nhiên trong đầu lóe lên hình ảnh một người. Trong trí nhớ của hắn, có một người đã từng muốn dụ dỗ hắn ăn quả hắc ám, người đó chính là người trước mặt, chỉ là năm đó ả mặc áo choàng đen, hơn nữa khi đó mình còn quá nhỏ cũng không cao nên không biết ả trông như thế nào.

“Xem ra Lam Minh đại nhân đã nhớ ra ta.” Oán độc quỷ cười hắc hắc đứng lên. Lam Minh khẽ dựa vào một cái cây bên cạnh: “Người không có năng lực gọi ta, ai chỉ cho người?”

“A ha ha.” Oán độc quỷ từ trên cây nhảy xuống tới, tuyết đọng cơ hồ ngập tới eo ả, ả có chút buồn bực vỗ vỗ tuyết đọng trên vai, nói: “Lam Minh đại nhân... Là vậy, có người bảo ta tới khuyên ngài nhập bọn.”

“Nhập bọn?” Lam Minh trên dưới đánh giá oán độc quỷ lùn tịt đang từ từ bước tới, nhú mày: “Ai?”

“Đương nhiên đều là bằng hữu của ngài, hơn nữa còn là đại nhân vật.”

“Nhập bọn làm gì?”

“Dĩ nhiên là... khụ khụ.” Oán độc Quỷ nói: “Ngài không thấy là ngài có huyết thống vĩ đại như vậy mà lại chỉ làm công việc của một thầy trừ tà nho nhỏ thật sự là quá hoang đường sao? Các ngài đều là thần minh cấp cao mà lại làm người giám hộ cho loài động vật cấp thấp này, quá lãng phí. “

Lam Minh không nói gì, hai tay đút túi, nhìn ả.

...

Lúc này, Tiêu Bắc và Sphinx đã đáp xuống, trốn một nơi khá xa trong rừng, bởi vì tới gần sẽ bị phát giác, đặc biệt là Lam Minh.

Tiêu Bắc từ trên lưng Sphinx nhảy xuống, một tay nhẹ nhàng chạm vào tuyết, cảm nhận tình hình bên kia. Cổ Lỗ Y nhảy xuống tuyết, thoáng cái đã chìm chìm, Tiêu Bắc vội vàng ôm nó lên bỏ vào ngực, tiếp tục chạm vào tuyết.

Rất nhanh, cậu tinh tường nghe được những gì oán độc quỷ nói với Lam Minh, gần người _ hình như trước kia cũng có người từng nói qua, Lam Minh cùng bọn họ đi bắt quỷ quả là lãng phí thời gian.

“Lam Minh đại nhân, trong lực lượng hắc ám có rất nhiều người hâm mộ ngài đó. Ta là ta kiên quyết ủng hộ ngài là người đầu tiên kế thừa vương vị của Hắc Ám Giới... Thế nào? Cũng giống cha ngài dẫn dắt chúng ta tiêu diệt nhân loại?”

Lam Minh nhìn chăm chăm vào ả thật lâu, cười một tiếng, hỏi: “Hợp tác với các người?”

“Đúng vậy!”

Lam Minh nhướng mi, thẳng thừng: “Ta từ chối!”

“Vì sao?” Oán độc quỷ khó hiểu: ” Sức chiến đấu của chúng ta so với nhân loại mạnh hơn rất nhiều, hơn nữa thời cơ cũng đã tới, thế giới lập tức sẽ rơi vào hắc ám.”

Lam Minh khẽ nhú mào: “Người bảo ta đến chỉ để nói mấy thứ nhảm nhí này?”

“Lam Minh đại nhân, vì sao không thể xem xét kiến nghị của của chúng ta một chút?” Oán độc quỷ bất mãn hỏi.

“Rất đơn giản.” Lam Minh nhún vai: “Bởi vì người quá xấu.”

...

Tiêu Bắc bật cười, đúng là phong cách của Lam Minh. Sphinx ngồi một bên thấy được, si mê xấp tới: “Ngao... Bắc Bắc cười nha, cười lên hảo đẹp... Au...” Chưa nói xong bị Tiêu Bắc một cước đạp vào trong tuyết.

Sphinx nằm trên mặt đất mếu máo: “Đẹp nhưng hung dữ quá !”

Tiêu Bắc không để ý tới nó, tiếp tục nghe nghe.

“Lam Minh đại nhân, quyết định vội vàng như vậy sẽ hại chết ngài đó.” Oán độc quỷ nheo đôi mắt nói: “Phải biết rằng, chúng ta còn có một người thích hợp hơn cả ngài.”

Lam Minh tiếp tục không nói gì, mặt vô biểu tình nhìn ả.

Tiêu Bắc có chút khẩn trương, hỏi Sphinx: “Là ai?”

Lông mào Sphinx cũng nhăn thành một cục, thấp giọng nói: “Có thể là lão gia.”

“Cha Lam Minh?” Tiêu Bắc khó hiểu: “Không phải ông ta đã chết rồi sao?”

“Thần minh thì không bao giờ biến mất.” Sphinx lắc đầu: “Lam Minh có huyết thống của hắc, hắc vĩnh viễn sẽ không biến mất, huyết chi linh hồn lão gia còn chưa bị tìm thấy.”

Tiêu Bắc nhíu mày: “Bọn họ muốn làm cha Lam Minh sống lại, có thể sao?”

Sphinx nhếch môi lắc đầu: “Mặc kệ có thể hay không, cậu tốt nhất vẫn nên cầu nguyện chuyện đó vĩnh viễn đừng xảy ra!”

“Lam Minh đánh không lại cha mình sao? Với lại chúng ta có nhiều người mà!” Tiêu Bắc hỏi: “Cũng không được à?”

“Bắc Bắc...” Sphinx lắc đầu: “Đừng nghĩ đến chuyện đáng sợ đó, chúng ta tuyệt đối không thể để lão gia sống lại sau đó mới nghĩ cách diệt trừ hắc! Phải nhớ kỹ, lão gia tuyệt đối không được sống lại! Tuyệt đối không được!”

Tiêu Bắc gật đầu ý bảo hiểu, nghe tiếp.

“Lam Minh đại nhân, ngài quyết định đi.” Oán độc quỷ cười hắc hắc: “Là theo chúng ta, hay là... A!”

Tiêu Bắc và Sphinx giật mình vội ngẩng lên nhìn. Lam Minh một cước dẫm nát oán độc quỷ dưới chân, còn hung hăng nghiền nghiền nghiền, miệng càu nhàu: “Đã xấu xí còn nhiều lời, ngại mệnh quá dài phải không! Người muốn chết rồi hả.”

Giẫm đạp một hồi, Lam Minh tựa hồ hạ hoả được một chút, nâng chân đá bay oán độc quỷ, hít sâu một hơi: “Quấy rầy ta ngủ, lãng phí thời gian.”

Tiêu Bắc gật đầu, Cổ Lỗ Y bờ vai cậu cũng vỗ tay: “Suất!”

“Ai suất?” Sau lưng có người hỏi

Tiêu Bắc giật mình nhảy dựng, quay đầu lại thì thấy là bọn Bạch Lâu bọn họ. Khế Liêu và Cảnh Diệu Phong đứng một bên, xem tình hình phía trước.

” Xảy ra chuyện gì?” Long Tước đáp xuống ngọn cây, hỏi Tiêu Bắc.

“Oán độc quỷ kia hình như là nghe lệnh ai đó tới khuyên Lam Minh rời EX, gia nhập bọn họ, cái gì khôi phục lực lượng hắc ám, tiêu diệt nhân loại.”

Mọi người nhú mày, như vậy sao...

“Lam Minh nói thế nào?” Long Tước hỏi.

“Hắn đại khái chê oán độc quỷ kia xấu rồi đập ả lòi ruột.” Tiêu Bắc trả lời, chọc mọi người cười ha ha.

“Chúng ta phải rời khỏi đây.” Bạch Lâu nhìn tình huống chung quanh: “Những quả cầu năng lượng này vẫn chưa ổn định.”

“Nơi này cách EX không xa, sao lại có một cỗ năng lượng lớn như vậy tụ tập?” Tiêu Bắc khó hiểu hỏi mọi người.

“Thứ cầu năng lượng này chỉ cần có năng lượng cực mạnh là có thể tạo ra... không phải nhân loại cái cậu có câu tiền căn hậu quả quá sao?” Sphinx đột nhiên phán một câu triết lý còn đặc biệt nghiêm túc làm khóe miệng méo xệch.

“Coi chừng bị phát hiện.” Lúc này, Tiêu Bắc đột nhiên hỏi: “Lam Minh đâu rồi?”

Mọi người sững sờ, xoay mặt nhìn qua... trong lúc bọn họ đang đùa giỡn thì Lam Minh đã biến mất, chỉ còn lại con oán độc quỷ đang chuẩn bị chạy.

“Này.”

Ả vừa mới đứng lên thì bị người dẫm xuống.

“Tên khốn kiếp nào dám giẫm...” Ả hùng hù hống ngẩng lên thì nhìn thấy Khế Liêu.

“Ách... Lang Vương bệ hạ.”

“Lam Minh đâu?”

“Hắn... đuổi theo...”

“Đuổi theo ai?”

“Ách...”

“Mùi ở hướng đó.” Sphinx giương cánh, mang Tiêu Bắc đuổi theo.

Hi Tắc Nhĩ chạy tới, nhìn chăm chăm vào oán độc quỷ bị dẫm nát trong tuyết, ngồi xổm xuống đâm đâm ả: “Người không phải vì báo thù cho lão Liêu nên mới tới tìm chúng ta à?”

” Cái gì? ” Oán độc quỷ bật cười : “Đời nào. Ta đã sớm chia tay với lão bất tử đó, hắn dám sau lưng ta ra ngoài lêu lổng, bị ném xuống Địa ngục thật sự là quá tốt... Ha ha ha!”

Hi Tắc Nhĩ và Khế Liêu liếc nhau một cái, quả nhiên tình cảm của oán độc quỷ vô cùng vận vẹo biến thái người thường không thể giải thích nổi.

Hi Tắc Nhĩ lấy lưỡi hái ra, chuẩn bị tổng oán độc quỷ xuống Địa ngục.

Khế Liêu khó hiểu: “Không tra hỏi à? Trực tiếp ném luôn?”

Hi Tắc Nhĩ cười tủm tỉm: ” Ừh! Để Lucifer hỏi tiết kiệm thời gian hơn. Đi! Chúng ta đi đuổi theo bọn Lam Minh!”

Nói xong liền muốn mở cửa địa ngục vút oán độc quỷ xuống dưới, lại nghe ả hét toáng lên: “A! Các người mà vút ta xuống sẽ hối hận, bởi vì Lam Minh sẽ gặp nguy hiểm, nếu người ném ta xuống sẽ không ai giúp người... Ai nha.”

Ả vừa hét xong đã bị Khế Liêu bóp cổ: “Người nói cái gì?”

“Năng lượng của ta, kể cả những quả cầu năng lượng này đều là người khác cho... bọn họ đã bố trí một cái bẫy rập có thể chế trụ Lam Minh.”

“Bẫy rập gì?” Hi Tắc Nhĩ hỏi hỏi.

“Ta có thể nói cho các người biết, nhưng các người phải cam đoan không ném ta xuống Địa ngục.” Oán độc quỷ nói: “Hơn nữa ta còn muốn lời thề của ác ma!”

Hi Tắc Nhĩ và Khế Liêu liếc nhau một cái, ả ý không để ý đến ả, cứ thế xách ả cùng đi tìm Lam Minh .

Tiêu Bắc rất lo lắng, sớm biết vậy vừa rồi nên nhìn chăm chăm Lam Minh mới đúng, sao đột nhiên anh ta lại chạy đi nhỉ.

“Ồm ọp!” Cổ Lỗ Y vươn tay chỉ vào một bóng người đằng trước, Tiêu Bắc chờ ngẩng đầu phát hiện đúng là Lam Minh.

Sphinx nháy mắt đuổi theo. Tiêu Bắc đột nhiên có cảm giác bất an, tựa hồ có thứ gì đó đang bao vây Lam Minh, thúc giục: “Sphinx, nhanh lên!”

“Đuổi không kịp, Lam Minh nhanh quá!” Sphinx cố hết sức.

“Lam Minh!” Tiêu Bắc hét lên: “Lam Minh trở về!”

Lam Minh đang đuổi theo bóng đen phía trước, hắn vừa mới thấy một bóng người rất giống Lạp Phi... Hắn phải ngăn cản người đã từng là bạn

hãm sâu vào vũng bùn, không thể khôi phục lực lượng hắc ám hoặc là thế giới hắc ám.

Sau lưng truyền đến tiếng Tiêu Bắc, nhưng Lam Minh vẫn không định ngừng.

“Lam Minh!” Tiêu Bắc lo lắng, Lam Minh không dừng lại... Lúc này, Cổ Lỗ Y như viên đạn vọt ra, tốc độ cực nhanh làm cho Sphinx phải giật nảy.

Cổ Lỗ Y lao tới hung hăng nhắm thẳng vào đầu Lam Minh.

“Oa!” Lam Minh bị Cổ Lỗ Y làm cho lão đảo, Cổ Lỗ Y túm chặt cổ áo hắn. Lam Minh ngã cái oạch, Cổ Lỗ Y cũng ngã theo.

Nặng nề ngã xuống tuyết, Lam Minh ôm đầu: “Oa... chắc hẳn não bị chấn động rồi. Cổ Lỗ Y ta phải giết người.”

Tiêu Bắc và Sphinx cũng chạy đến. Nhảy xuống Tiêu Bắc kéo Lam Minh lên lưng Sphinx, mọi người vội vã chạy về.

“Làm gì vậy?” Lam Minh không hiểu, Tiêu Bắc giữ chặt hắn không cho hắn chạy: “Tôi có cảm giác nguy hiểm!”

“Nguy hiểm?”

Đồng thời, phía trước Khế Liêu chạy tới, đối mọi người hô to: “Mau quay lại! Là bầy rập!”

Vừa mới dứt lời, sau lưng truyền đến một hồi tiếng nổ.

Tiêu Bắc quay đầu lại thì thấy sau lưng đột nhiên lồm xuống một lỗ lớn, giữa mặt đất và không trung là một cơn lốc đen khổng lồ.

“Là phản ứng nhiệt hạch của cầu năng lượng! Chạy mau!” Sphinx nhanh lao về phía trước. Tiêu Bắc cảm thấy sau lưng tựa hồ một lực hút cực mạnh.

Khế Liêu thấy Oán độc quỷ vương quá, thả tay.

“A!” Oán độc quỷ hét lớn, bị hút đi. Khế Liêu vầy vầy ả: “Chỗ đó rất thích hợp với ngươi.”

“A...” Bạch Lâu nhẹ nhất, không chống nổi lực hút, mau mắn Cảnh Diệu Phong nhanh tay lẹ mắt bắt được anh, lao thẳng về phía trước. Tất cả mọi người đều vô cùng gấp gáp duy chỉ có anh hy vọng giây phút này vĩnh viễn đừng chấm dứt, một ngàn năm, rốt cục cũng lại được ôm Tiểu Lâu.

Sau đó lại là một tiếng vang thật lớn, cuồng phong lóe lên, hết thảy đều biến mất như thể đã kết thúc. Nhìn lại, cây cối xung quanh đều đã biến mất, tuyết trên cũng mất gần một nửa, toàn bộ đều bị hút mất.

Tiêu Bắc nhìn phía sau, trống huơ trống hoác, có thể tưởng tượng vừa rồi nếu Lam Minh vẫn tiếp tục chạy tới thì sẽ có kết cục như thế nào.

“Đó là cái gì? Bom à?” Tiêu Bắc nhảy xuống đất, sau khi kết thúc thì vô cùng khó hiểu.

“Là năng lượng phản ứng nhiệt hạch.” Bạch Lâu vùng khỏi ngực Cảnh Diệu Phong. Cảnh Diệu Phong dù không muốn nhưng vẫn thả tay.

“Bình thường bom nổ đều là hướng ra ngoài, nhưng năng lượng phản ứng nhiệt hạch thì lại hướng vào trong.”

“Hướng vào trong?” Tiêu Bắc lần đầu nghe nói: “Có thứ này sao? Nếu lại nổ thêm vài lần...”

“Yên tâm đi.” Bạch Lâu trấn an Tiêu Bắc: “Quả cầu năng lượng hắc ám từ khi hình thành đến khi phát triển rồi biến đổi cần một nguồn năng lượng

rất lớn, và lại xác suất có thể tạo ra phản ứng nhiệt hạch cực nhỏ.”

Tiêu Bắc cuối cùng cũng yên tâm.

Sphinx giơ chân cho Lam Minh một chưởng: “Còn không cảm ơn Tiêu Bắc và Cổ Lỗ Y? !”

Lam Minh xoa đầu: “Ai còn dám đánh đầu ta ta sẽ liều mạng với hăn.”

Nói xong, nhảy xuống, nhìn quanh. Tiêu Bắc còn ngồi ngốc dưới đất, tựa hồ dư kinh chưa tiêu.

Lam Minh khẽ thở dài, đưa tay cho Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc cầm tay hăn đứng lên, tiện thể phúi tuyết dính trên mũ. Lam Minh xáp tới: “Muốn tôi phúi giúp không?”

Tiêu Bắc đập hăn một cước, ôm lấy Cổ Lỗ Y nhét vào trong áo lông, kéo Sphinx đi về.

Mọi người cùng đi. Lam Minh gãi đầu, đành phải đi theo.

Long Tước đến cạnh hăn, thấp giọng hỏi: “Nhìn thấy ai rồi?”

“Lạp Phi...” Lam Minh nói, do dự một chút: “Còn có một người.”

“Kostroma?”

Lam Minh không lên tiếng, chỉ yên lặng gật đầu.

“Hô... Khó trách cậu muốn đuổi theo.” Long Tước vỗ vai Lam Minh: “Trở về liệu mà giải thích cho Tiêu Bắc. Thay vì cậu vì muốn Bắc Bắc vui vẻ cái gì cũng không nói thì không bằng nói hết cho cậu ấy đi, bằng không Bắc Bắc sẽ nghĩ cậu hoàn toàn không đem mình để ở trong lòng đó.”

Lam Minh nhìn trời, tuyết vẫn rơi... quả nhiên hăn ghét nhất là tuyết rơi.

—

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 108

Ngày kế, tin tức bắt đầu đưa tin, nói cái gì mà vụ nổ bí ẩn Tunguska vừa xảy ra ngay trong thành phố, may mắn không có thương vong.

Tiêu Bắc ngồi trên ghế sa lon xem tin tức, mọi người bận rộn, Lam Minh ở trên lầu ngủ bù.

Tối hôm qua sau khi trở về, Lam Minh nói mệt rồi chạy đi ngủ, đến giờ vẫn chưa chịu ra.

Nhìn đồng hồ thì thấy đã hơn chín giờ, ngủ nướng tới tận giờ này thì không phải trẻ ngoan đâu... Tiêu Bắc buông điều khiển, đứng dậy, cùng Cố Lỗ Y đi lên lầu hai. Hai người lặng lẽ chạy tới cửa gian phòng Lam Minh áp tai nghe động tĩnh trong phòng.

Bên trong có tiếng khò khò nho nhỏ, Tiêu Bắc liền hiểu là Lam lại ra ngoài rồi, nhẹ nhàng xoay tay nắm cửa, quả nhiên... Lam ngẩng đầu lên nhìn.

Tiêu Bắc nhìn vào phòng, phát hiện đèn bị tắt hết, rèm cửa cũng bị kéo lại nên căn phòng có chút tối. Lam thích ánh mặt trời nên chui ra khỏi phòng, bay tới ban công phơi nắng .

Tiêu Bắc lại tìm trong phòng thì thấy Lam Minh yên tĩnh nằm trên giường.

Cổ Lỗ Y ghé tai cậu cô kị hai tiếng, Tiêu Bắc nín cười _ Cổ Lỗ Y nói, Lam Minh hảo quái, không giống đang ngủ, giống như nằm ngay đơ á.

Bước vào phòng, đóng cửa lại, Tiêu Bắc nhẹ chân đi qua.

Quả thật Lam Minh có chút quái dị, không phải đang ngủ. Bình thường hẳn hay chạy qua ngủ với Tiêu Bắc, tướng ngủ cực xấu, hiếm khi ngoan ngoãn như này.

Tiêu Bắc khẽ động... có khi nào Lam Minh đang nằm mơ?

Xuất phát từ hiếu kỳ, Tiêu Bắc vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào tay Lam Minh... ‘soạt’ một tiếng...

Tiêu Bắc cảm thấy thấy hoa mắt, sau đó bị cuốn vào bóng tối. Nháy mắt trước mắt lại sáng lên, mặt đất xuất hiện.

“A!” Tiêu Bắc giật mình kêu to, may mắn bên dưới được bao phủ bởi một lớp cỏ mềm mại và hoa.

Cậu lão đảo tiếp đất, Cổ Lỗ Y cũng rớt xuống, rơi trúng lưng cậu.

“Nha...” Tiêu Bắc xoa lưng, nhìn Cổ Lỗ Y trên bụng: “Có bị ngã đau không Cổ Lỗ Y?”

“Cô.” Cổ Lỗ Y lắc đầu.

Tiêu Bắc ngẩng lên, lập tức sợ ngây người...

Cậu thấy mình đang đứng giữa một vườn hoa thật lớn, bãi cỏ màu lục bích được điểm xuyết bởi những đoá hoa trắng nhỏ nhỏ trái rất dài rất dài. Cách đó không xa có vài con thỏ và nai đang nhàn nhã tản bộ, bên cạnh tựa hồ là một mảnh rừng rậm, một toà lâu đài nguy nga ẩn mình giữa màu xanh ngọc của không gian.

Trong đầu Tiêu Bắc toát ra bốn chữ _ Ailce in the wonderland.

Lắc lắc đầu, Tiêu Bắc rất thanh tỉnh, hẳn biết là Lam Minh dẫn hẳn tới.

“Cô kìa!” Cổ Lỗ Y cũng tán thưởng _ đẹp quá a!

“Ha.”

Lúc này, từ sau lưng truyền đến một tiếng cười nhẹ.

Tiêu Bắc quay lại, sau lưng cậu là một cây đại thụ cực lớn làm cho người ta phải sợ hãi... Tán cây xoè rộng như ô, giữa tán lá rậm rạp nở đầy những đoá hoa nho nhỏ màu trắng, cánh hoa nhẹ nhàng rơi xuống rơi trên mặt đất tạo thành một lớp thảm nhung bạch sắc, khung cảnh vô cùng thơ mộng.

Dưới tàng cây có một người một sư.

Sư tử có cánh lười biếng nằm dài trên cỏ. Tiêu Bắc nhận ra là Sphinx! Mà tựa trên người Sphinx là một thiếu niên chỉ chừng mười tám mười chín tuổi, mặc sơ mi trắng quần đen, dáng người thon dài. Một đầu tóc vàng chói mắt, bên cạnh hẳn cầm một thanh đao khổng lồ.

Đôi mắt vàng làm cho Tiêu Bắc sửng sốt thật lâu: “Lam Minh?”

Kêu rồi cậu mới phát hiện không đúng, Lam Minh lúc này hình như hơi trẻ hơn một chút.

Đây chẳng lẽ là cảnh trong mơ của Lam Minh sao? Thiếu niên đó là hẳn? Tiêu Bắc bất giác hưng phấn, cậu vẫn luôn muốn biết Lam Minh hồi nhỏ trông như thế nào, hôm nay có thể nhìn thấy...

Bất quá... chắc chắn.

Tiêu Bắc nhin không được cảm khái, khi đó Lam Minh đứng chuẩn vương tử tóc vàng nha, nhưng vì sao sau này lại biến thành một tên lưu

manh tóc vàng chứ? !

“Người là ai?” Lam Minh mở miệng làm Tiêu Bắc hoảng sợ... ai nha, hình như tính tình không được tốt lắm?

“A...” Tiêu Bắc ngẩn người, lại ngẩng đầu, Lam Minh đã đến cạnh hắn.

Tiêu Bắc khẩn trương _ nhanh thật!

Lam Minh cúi đầu nhìn cậu, có chút kỳ quái: “Người là nhân loại? Sao lại ở đây?”

“A...”

Lam Minh không đợi Tiêu Bắc mở miệng, liếc mắt nhìn thấy Cổ Lỗ Y, liền cầm cánh nó cầm lên xem.

Cổ Lỗ Y giãy dụa.

“Bạch long?” Lam Minh có chút ngạc nhiên, thả Cổ Lỗ Y ra.

Cổ Lỗ Y oạch một cái chui vào ngực Tiêu Bắc trốn.

Lam Minh nâng cầm Tiêu Bắc lên nhìn kỹ: “A, nhân loại thật xinh đẹp.”

Tiêu Bắc hất tay hắn ra, chỉ một ngón tay: “Vô luận bao nhiêu năm người đều là lưu manh!”

Lam Minh sửng sốt.

“Ha ha ha!” Xa xa, Sphinx cười lăn lộn: “Hảo thú vị !”

“Phàm nhân.” Lam Minh ngồi xuống đối mặt với Tiêu Bắc: “Lá gan không nhỏ, người có tin ta bắt người cho sư tử ăn không?”

“Sphinx ăn chay.” Tiêu Bắc trả về một câu.

Lúc này đến phiên Lam Minh thử sốt, khó hiểu: “Người biết Sphinx?”

“Ngao!” Sphinx lập tức bổ nhào qua: “Quả nhiên là người có ý với...”
Còn chưa dứt lời Tiêu Bắc đã vung tay thưởng cho nó một quyền.

“Ngô...” Sphinx ngạc nhiên, đây là động tác quen thuộc của Lam Minh khi đánh hăn, sao tiểu mỹ nhân này lại biết.

Lam Minh cầm cổ áo Tiêu Bắc truy hỏi: “Rốt cục người là ai?”

“Ta...” Tiêu Bắc còn chưa nói xong thì cách đó không xa truyền đến tiếng vó ngựa.

Lam Minh nhíu mày ngẩng đầu.

Tiêu Bắc cũng nhìn lên. Một người giống như binh sĩ cưỡi ngựa vội vàng lao tới: “Lam Minh đại nhân, rất nhiều nhân thú đang tập kích thôn trang .”

Lam Minh thả Tiêu Bắc, vung tay... Minh đang cầm ở đằng xa đột nhiên xuất hiện trên tay hăn, Lam Minh nhảy lên người Sphinx.

Sphinx giương cánh, mang Lam Minh bay đi.

Tiêu Bắc sửng sò, Lam Minh đi đâu vậy? !

Cậu nhanh chóng chạy theo, chạy đến rìa bãi cỏ mới dừng lại. Trước mắt cậu là vách núi. Bên dưới gần khu rừng là thôn trang của con người, nhà cửa chi chít như sao trên trời... phía trước có một bức tường thành cực cao và kênh đào bảo vệ thành... trên cổng thành có rất nhiều người cầm vũ khí.

Mà ở ngoài thành là một chiến trường cỡ rất lớn, nhân thú hình thù kỳ quái đông nghịt tựa hồ không sợ chết lao tới.

Lam Minh cười Sphinx, bay đến giữa chiến trường thì vươn tay kéo Lam ra... chợt nghe thấy thú nhân bốn phía bắt đầu gầm rú.

Tiêu Bắc khẩn trương mở to hai mắt, Lam Minh mang theo Lam lao vào giữa nhân thú, sau đó chính là một màn chém giết rối loạn nhanh như lốc xoáy.

Tiêu Bắc có chút há hốc.

“Lam Minh yêu mến nhân loại bởi vì ta muốn hãm vĩnh viễn không mất đi niềm tin với con người. Dù là bị hiểu lầm hay hoài nghi cũng không nên vứt bỏ bọn họ.”

Tiêu Bắc đang ngăn người đột nhiên nghe thấy sau lưng truyền đến một thanh âm ôn nhu dễ nghe.

Tiêu Bắc sửng sốt, quay lại thì thấy một vị nữ nhân đang đứng sau mình. Tiêu Bắc và Cổ Lỗ Y đều há to miệng.

Đó là một người phụ nữ xinh đẹp đến mức làm cho người ta không nói được lời nào... Tiêu Bắc có chút thần thờ, mỹ nhân kia đã chậm rãi đi tới.

Tiêu Bắc đột nhiên để ý thấy dưới chân nàng trống không, hơn nữa tà váy của nàng lơ lửng không chạm đất, cơ thể nàng toả ra một loại ánh sáng lấp lánh mềm mại.

“Bà...” Tiêu Bắc lập tức ý thức được siêu cấp đại mỹ nhân này không phải nhân loại, thấy nàng tới gần mình liền vô ý thức lùi lại một bước.

“Coi chừng!” Vị mỹ nhân kia vội hô một tiếng: “Đằng sau là vách núi!”

Tiêu Bắc cả kinh, quay đầu lại, lùi thêm một bước nữa là té xuống rồi, nguy hiểm thật! Vội bước tới cùng Cổ Lỗ Y vỗ ngực thở ra một hơi. Đại

khái là động tác của cả hai rất đồng bộ còn có chút đáng yêu, khiến mỹ nhân bật cười.

“Ta không phải nhân loại, chỉ là linh hồn, sẽ không đả thương cậu.” Mỹ nhân nhẹ nhàng xoa đầu Cổ Lỗ Y.

Cổ Lỗ Y vui vẻ cọ cọ, có thể thấy nó vô cùng thích vị Đại mỹ nhân này.

Tiêu Bắc cũng không thấy kì lạ, người phụ nữ này quả thực có cảm giác không ai có thể không thích.

“Cậu thông qua mộng của Lam Minh mà tới đây à?” Mỹ nhân chậm rãi tới gần, vươn tay khẽ vuốt ve gò má Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc cảm giác như có một làn gió nhẹ nhu hòa ấm áp lướt qua mặt, thật dễ chịu.

Giương mắt nhìn nàng.

“Linh hồn của ta vốn ở nơi khác, nhưng Lam Minh lại đem một phần linh hồn của ta khoá vào kí ức của hắn nên ở đây ta có thể tự do hành động. Linh lực của đại thụ cũng có thể bảo vệ linh hồn ta, hắn cũng có thể thường xuyên đến thăm ta.”

Tiêu Bắc có chút tròn tròn mắt, khó trách Lam Minh mỗi ngày đều thích ngủ như vậy, hoá ra là tới đây gặp nàng ! Tên hồn đản này!

Mỹ nhân mỉm cười, hỏi Tiêu Bắc: “Đang ghen à?” vừa nhẹ nhàng nâng tay Tiêu Bắc lên, xem thủ hộ chú ngữ trên cổ tay cậu.

Tiêu Bắc có chút ử rữ, khó trách Lam Minh ai cũng không thèm để ý, nguyên lai là có tình nhân xinh đẹp như vậy.

“Người có thể gọi ta là Orville Leah.”

Mỹ nhân đột nhiên mở miệng rồi cười tủm tỉm vỗ vai Tiêu Bắc đang trợn mắt há mồm: “Đa tạ cậu đã cứu Lam Minh và một mực giúp đỡ nó, dù cho một ngàn năm sau cũng không có vứt bỏ nó.”

“A... Tôi...” Tiêu Bắc có chút xấu hổ, cứng ngắc sờ đầu.

Lúc này, xa xa truyền đến tiếng hoan hô. Lam Minh đang đứng trên tường thành, nhân loại ngoài cửa thành đang chúc mừng hắn, thú nhân đại bại, Lam Minh trở thành anh hùng.

“Thật ra là ta gọi cậu tới đó.” Orville Leah mở miệng, đem ánh mắt Tiêu Bắc từ trên người Lam Minh kéo lại: “Ta vẫn luôn muốn gặp cậu, cùng cậu nói chuyện một chút.”

“A... ngài gọi ta Tiêu Bắc là được rồi.” Tiêu Bắc cảm thấy ra hắn là nên lễ phép gọi một tiếng dì, nhưng... thật sự không gọi được mà.

“Giúp ta một chuyện.” Orville Leah nhìn Tiêu Bắc.

“Vâng?” Tiêu Bắc rất muốn thành kính quỳ một gối xuống giống như mấy kỵ sĩ thời xưa hỏi ‘nữ vương có gì phân phó’, đáng tiếc da mặt cậu không có dày như Sphinx.

Orville Leah đặt hai tay lên vai Tiêu Bắc, nghiêng người tới khẽ hôn lên trán cậu: ” Giúp ta tiếp tục yêu Lam Minh nhé.”

Nàng vừa nói hết lời, Tiêu Bắc cũng bất chợt cảm giác được một lực hút vô cùng mạnh, khi nhìn lại thì mình và Cổ Lỗ Y đã bị cuốn lên trời.

Nhìn xuống, Lam Minh đã trở lại, dù mới trải qua một hồi giết chóc kịch liệt nhưng trên người hắn không dính lấy một giọt máu.

Hắn chạy đến cạnh Orville Leah, thân mật nói cái gì đó.

Tiêu Bắc bĩu môi _ đồ luyện mẫu!

Lam Minh kéo Orville Leah đến ngồi dưới cây, tựa hồ muốn tiếp tục đọc nốt cuốn sách chưa xem xong. Orville Leah ngẩng mặt khẽ mỉm cười với Tiêu Bắc sắp biến mất.

Tiêu Bắc bất giác cảm thấy ghen tị... Lam Minh thật tốt số, có người mẹ tốt như vậy. Nhưng nghĩ lại thì kỳ thật hẳn còn không bằng chính mình không cha không mẹ, bởi vì nếu mất đi một người mẹ tốt như vậy nhất định là một chuyện vô cùng đau lòng.

Sau đó, thế giới mỹ lệ tựa như màn cuối vở kịch của nhà hát, tấm màn sân khấu được kéo xuống...

Lại mở to mắt, Tiêu Bắc phát hiện mình vẫn đang ở trong phòng Lam Minh, ngồi trên mặt đất cạnh giường. Trên giường Lam Minh vẫn còn đang ngủ.

Thật lâu thật lâu Tiêu Bắc tỉnh táo lại, đưa tay sờ trán, vẫn còn cảm giác gió lướt nhẹ qua.

Cùng Cổ Lỗ Y liếc nhau một cái, Tiêu Bắc đứng lên, lặng lẽ rời khỏi phòng, khẽ đóng cửa lại rồi xuống lầu.

“Lam Minh còn chưa dậy sao?” Long Tước hiếu kỳ, hỏi thăm Tiêu Bắc “Ngủ thêm chút nữa là bữa sáng gộp với bữa trưa luôn đấy.”

Tiêu Bắc cười cười: “Ừh... cho cho hẳn ngủ thêm một chút.” Nói xong, Tiêu Bắc ngâm nga một giai điệu nào đó đi qua sô pha, tiếp tục xem TV cùng Cổ Lỗ Y.

Mọi người có chút không hiểu, mới này Tiêu Bắc còn rất lo lắng sao đột nhiên quay ngoắt 180% rồi?

(hình tròn 360 độ, quay ngược lại là 180 độ =v=)

—

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 109

Tiểu Dao Dao vừa tròn một tháng tuổi. Có lẽ là do từ nhỏ bé đã ở cùng linh lực của Tiêu Bắc nên lớn rất nhanh, cũng vô cùng khỏe mạnh. Giờ bé đã có thể lơ lửng giữa không trung, bay tới bay đi, cả ngày ngậm núm vú cao su cười khúc khích, cực kì đáng yêu. Cổ Lỗ Y nghiệm nhiên biến thành vú em, cả ngày ôm bé bay bay, không cho ai bắt nạt hết á.

Từ ngày Tiêu Bắc gặp công chúa Orville Leah tâm tình trở nên đặc biệt tốt, đương nhiên, không ai biết vì sao cậu lại vui vẻ như vậy.

Lễ Noen qua đi, thời tiết đột nhiên chuyển biến, tuyết cũng không rơi nữa, nhiệt độ tăng trở lại một chút.

Gần đây EX vừa làm xong vài vụ kinh doanh đơn giản kiếm được không ít tiền, bắt đầu chuẩn bị kết toán cuối năm sau đó tổ chức một kỳ nghỉ dài ngày, hảo hảo nghỉ ngơi một chút.

Cuối tuần trời nắng đẹp, Tiêu Bắc dậy sớm, ôm máy tính xách tay ngồi trên bệ cửa sổ đặt hàng online. Cậu muốn mua thêm vài bộ đồ mùa đông cho Cổ Lỗ Y. Thời trang trẻ em nhỏ cỡ Cổ Lỗ Y rất khó tìm, mua về lại phải sửa lại, nên tối hôm qua Tiêu Bắc tìm vài kiểu sau đó nhờ cửa hàng làm theo yêu cầu dựa theo size may quần áo. Phần lớn mấy cửa hàng đều cho rằng Tiêu Bắc là tên cuồng may đồ búp bê cho con nhà mình.

Cổ Lỗ Y cuốn chăn ngồi trên vai Tiêu Bắc chọn cùng cậu, chọn được một đồng.

“Cô ~ “

“Muốn màu đỏ à?”

“Cô?”

“Màu lam nhìn đẹp hơn sao?”

“Bắc Bắc, con nít thì không được chiều như vậy.” Lúc này, Lam Minh nằm trên giường lười biếng xoay người, vừa cười vừa nói: “Cổ Lỗ Y béo như thế thì cần gì mặc đồ. Mua quả bóng moi hết bông ra rồi chui vào là được, bị ai phát hiện thì cứ nói là con rùa đen.”

Cổ Lỗ Y chớp mắt, tưởng tượng bộ dáng mình giống con rùa đen: “Cô! Cô!”

Lam Minh thấy nó tức giận lập tức cười ha ha.

Tiêu Bắc có chút bất đắc dĩ trừng hăn: “Anh bao nhiêu tuổi rồi, chỉ biết bắt nạt nó!”

Lam Minh chụp được cái cốc Cổ Lỗ Y ném qua, xoay xoay trong tay, vừa cạnh hỏi Tiêu Bắc: “Hôm nay có cần tập luyện không?”

“Không cần.” Tiêu Bắc lắc đầu: “Đúng rồi, Long Tước vừa nhờ chúng ta ra ngoài.”

“Lại có án tử sao?”

“Không phải, là mua sắm!” Tiêu Bắc đem lấy danh sách ra cho Lam Minh xem: “Hôm nay mọi người ai cũng bận nên muốn chúng ta đi siêu thị mua đồ.”

Lam Minh vừa nghe đến mua sắm liền có chút chóng mặt, phỏng chừng lại mua đầy một xe, lần này còn phải mua thêm một đồng sữa bột nữa.

“Tám giờ rồi, đi thôi.” Tiêu Bắc chọn đồ cho Cổ Lỗ Y xong, đóng laptop: “Lúc đó mọi người đều đi làm, siêu thị dễ tìm chỗ đậu xe.”

“Hô...” Lam Minh bất đắc dĩ: “OK. A, đúng rồi, đừng quên mua bóng rổ. “

“Cô!” Cổ Lỗ Y cho rằng Lam Minh thật sự muốn lấy bóng mặc cho mình _ giận nha.

Gương mặt giận dữ của Cổ Lỗ Y chọc Lam Minh cười to: “Không phải để cho người đâu!”

“Cô?” Cổ Lỗ Y khó hiểu nghiêng đầu.

“Không lẽ... anh muốn chơi bóng rổ?” Tiêu Bắc Đại hét lên.

“Cô!” Cổ Lỗ Y cũng kêu lớn.

Ngoài cửa ra vào, Sphinx và Khế Liêu đi ngang qua đều tò mò thò đầu vào: “Ai muốn chơi bóng rổ?”

Tiêu Bắc cùng Cổ Lỗ Y đồng thời chỉ Lam Minh.

Khế Liêu mở to hai mắt: “Lam Minh chơi bóng rổ? !”

Lúc này mọi người dưới lầu cũng nghe thấy hết, Lam Minh muốn chơi bóng rổ hả? Tưởng tượng cảnh đó một chút, mọi người đều há miệng cười ha ha.

Lam Minh đỡ trán, có chút vô lực nhìn Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc biết mình lạnh mồm lạnh miệng gây họa rồi liền túm Cổ Lỗ Y chạy đi thay đồ, chuẩn bị đi mua sắm.

Hơn tám giờ, Lam Minh và Tiêu Bắc ăn sáng xong, lên xe.

“Lại nói, anh muốn mua bóng rổ làm gì?” Tiêu Bắc tò mò: “Không phải muốn chơi bóng thật đó chứ?”

Lam Minh cười: “Không phải, tôi cần một thứ hình cầu có kích thước cỡ trái bóng rổ.”

“Để làm gì?”

“Chờ tôi làm sẽ biết.” Lam Minh nhướn mi: “Là một trò rất xưa, hồi trước một trí giả đã dạy cho tôi.”

“Trí giả là cái gì?” Tiêu Bắc hình như rất có hứng thú với thứ này.

“A... một lão già rất cổ chấp, là nhân loại, bất quá cũng rất rất giỏi.” Lam Minh vừa nói vừa nhìn thấy phía trước là một hàng người thật dài: “Sao nhiều người quá vậy?”

“A, mua vé đó!” Tiêu Bắc chỉ chỉ biển quảng cáo treo bên đường: “Nhìn bên kia kìa, là hội chợ ảo thuật, nghe nói có mời rất nhiều ảo thuật gia nổi tiếng đến biểu diễn.”

“Ảo thuật... à, mấy thứ đạo cụ dùng để lừa gạt nhân loại. Bắc Bắc, nếu cậu mà tham gia thì cũng có thể lừa được không ít người đó.” Lam Minh cười nói.

Tiêu Bắc ngẩn người, hỏi: “Ý của anh là, những ảo thuật gia kia căn bản không phải nhân loại?”

“Một bộ phận thôi, đương nhiên, một bộ phận khác là một ít nhân loại vô cùng thông minh.” Lam Minh giảm tốc độ, xếp vào hàng cùng các xe khác, từ từ đi qua.

Trên biển quảng cáo là hình một người đàn ông mặc đồ Tây đen, đeo kính, tay cầm một lá bài khổng lồ.

“A... anh ta là Simon.” Tiêu Bắc hạ kính xe nhìn ra ngoài: “Đẹp trai thật nha.”

“Đẹp bằng tôi sao?” Lam Minh có vẻ không vui.

“Anh hồi nhỏ rất đẹp, đáng tiếc lớn lên lại như vậy .” Tiêu Bắc buột miệng.

“Hử?” Lam Minh khó chịu.

“Không... không có gì.” Tiêu Bắc nháy mắt với Cổ Lỗ Y làm tư thế “Suýt”. Chuyện gặp mẫu thân đại nhân phải tuyệt đối giữ bí mật với Lam Minh! Hình như chính hắn cũng không biết!

Xe vượt qua dòng người, tiến vào siêu thị.

Mua sắm cho EX là một dự án cực cực lớn, nhân viên siêu thị còn nhớ cả mặt bọn Tiêu Bắc, lần nào cũng đều giúp một tay.chuyển bao lớn bao nhỏ

Lam Minh cùng nhân viên đi trước mua mấy thứ lớn như gạo và bột mì này nọ, tiện thể mua hai quả bóng rổ.

Tiêu Bắc đứng trước quầy bánh kẹo chọn đồ ăn vặt cho Cổ Lỗ Y cùng đám Long bảo bảo.

Đang nghiên cứu chocolate nào ít calo ít chất béo không nóng thì có người cười hỏi: “Dáng người cậu rất đẹp mà lại có thể ăn nhiều đồ ăn vặt như vậy?”

Tiêu Bắc ngẩn người, ngẩng đầu. Có một người đang đứng cạnh cậu, hơn hai mươi tuổi, rất cao, rất gầy, tóc xoắn tự nhiên. Tướng mạo hảnh hảnh là người Châu Âu, ăn mặc hợp thời nhưng lại đeo kính râm, gác hờ trên sống mũi, nhìn Tiêu Bắc mỉm cười, bộ dáng có chút bất cần.

Tiêu Bắc cảm thấy hân hoi quen mắt, nhưng trong chốc lát thì không nhớ ra đã gặp ở đâu. Bắc Bắc rất thường gặp phải tình huống này, có vài người xem vũ kịch của cậu của cậu xong thì chạy đến hậu trường tìm cậu kí tên, bất quá cậu đều chỉ nhớ mang máng.

Người nọ chống tay vào quầy hàng, hỏi Tiêu Bắc: “Trên đầu có cái gì này?”

Tiêu Bắc ngẩn người, trên đầu mình có cái gì? Hay là Cổ Lỗ Y trò đùa dai găng hoa hay cái gì đó lên, vậy thì tiêu rồi! Tiêu Bắc vừa nghĩ vừa theo bản năng đưa tay sờ đầu... đầu có gì.

“Rõ ràng là có mà.” Tay người nọ xẹt qua tai Tiêu Bắc, trên tay xuất hiện một con bồ câu.

Khóe miệng Tiêu Bắc giật giật _ là ảo thuật...

“Phương pháp tiếp cận này có được thêm điểm không?” Nam nhân kia cười cười, vung tay lên bồ câu lại biến mất, vươn tay bắt tay Tiêu Bắc: “Tôi tên là Simon.”

Tiêu Bắc ngẩn người _ Simon? ! Lập tức nhớ ra đã nhìn thấy hân ở đâu. Vừa nãy nhìn thấy poster của hân, Simon là một ảo thuật gia rất nổi tiếng gần đây.

Tiêu Bắc bắt tay với hân: “A, tôi từng nghe danh...” Hai tay vừa chạm vào nhau một hình ảnh đột ngột hiện ra trước mắt Tiêu Bắc, cảnh tượng vô cùng khủng bố _ giữa một vũng máu là vài bộ xương khô, đỏ trắng giao nhau tạo ra sự tương phản mãnh liệt, phi thường kích thích thần kinh thị giác.

“Cái này có xem như ám chỉ nào đó không?” Simon thấy Tiêu Bắc cầm tay mình bất động, tựa hồ đang ngẩn người thì bật cười hỏi.

Tiêu Bắc tỉnh lại, vội buông tay. Cậu bắt đầu nhìn kỹ Simon, linh lực của người này rất mạnh, hẳn không phải nhân loại sao? Hay là nói... cũng giống như bọn Danh Vũ, là nhân loại có linh lực?

Đang nghi hoặc, thì chợt nghe thấy Simon cười hỏi: “Tôi đang cần một trợ thủ, không biết cậu có hứng thú không?”

“Trợ thủ?”

“Xem dáng người, chắc là cậu có học múa.” Simon lại đánh giá Tiêu Bắc: “Dáng người rất đẹp! Tôi cần một trợ thủ cùng biểu diễn, phải là một người đẹp, đủ để hấp dẫn ánh mắt toàn bộ khán giả. Cậu rất phù hợp, hôm nay coi như tôi đã nhặt được kho báu!”

Tiêu Bắc cười cười: “Quá khen.”

“Không bằng như vậy, cậu ra giá đi, chỉ cần tham gia huấn luyện hai ngày là ngày thứ ba đã có thể biểu diễn rồi. Nếu cậu có học múa thì những động tác kia với cậu mà nói hẳn là cũng không khó.”

“Ách...” Tiêu Bắc nhanh chóng lắc đầu: “Thật xin lỗi, tôi không có kinh nghiệm trong chuyện đó, cũng không cảm thấy hứng thú, anh hãy tìm người khác đi.”

“Nhưng tôi đã chấm cậu rồi.” Simon còn rất kiên trì, dựa người vào quầy hàng chống cằm: “Cậu nên đồng ý đi.”

Tiêu Bắc bỏ chocolate vào trong giỏ, nói: “Tôi không hứng thú.” rồi định đẩy xe đi.

“Nấu cậu đã nói vậy thì...” Simon đột nhiên chỉ balo Tiêu Bắc, cười nói: “Tôi gọi người đến kiểm tra ba lô của cậu nhé!”

Tiêu Bắc sững sờ: “Có ý gì?”

“Trong ba lo cậu có đồ ăn cấp á.”

“Thần kinh.” Tiêu Bắc trừng mắt, đẩy xe muốn đi. Simon vẫn không chịu buông: “Không tin sao, tôi thật sự gọi người...”

Tiêu Bắc nhú mày: “Anh...”

Tiêu Bắc lo lắng, không phải vì đồ mà là trong ba lô có Cổ Lỗ Y, vạn nhất để người khác nhìn thấy...

“Tôi cho cậu ba giây quyết định lại, tôi đếm tới ba... Một, hai...”

“Ba thì thế nào?” Lúc này, Tiêu Bắc chợt nghe thấy sau lưng có người nói chuyện. Nhẹ nhàng thở ra _ là Lam Minh.

Quả nhiên, quay đầu lại thì thấy Lam Minh khoanh tay, sắc mặt lạnh lùng nhìn Simon.

Simon ngẩn người, nhìn Lam Minh chăm chăm như thể không hiểu vì sao hắn lại đột nhiên xuất hiện ở đây.

“Ảo thuật của người quá kém.” Lam Minh nói xong khẽ nhú mi. Simon cũng cảm giác mấy quây hàng bên cạnh rung lên, động đất sao?

Lại nhìn lại thì thấy tất cả hàng hoá trên kệ đều bay lên, nhắm thẳng về phía hắn.

“A!” Simon hét một tiếng, đồng thời nháy mắt đã bị một đồng lớn đồ chôn sống.

Động tĩnh làm một vài nhân viên chạy tới xem, xem xong lại càng hoảng sợ: “Xảy ra chuyện gì vậy...” nhanh chóng nhặt lại hàng hoá xếp lên kệ.

Lam Minh lạnh lùng liếc Simon, kéo Tiêu Bắc, trả tiền, xếp đồ lên xe rồi lái đi.

...

“Cái tên Simon kia thật quá quắt!”

Xe hơi nhanh chóng cách rời khỏi siêu thị, Tiêu Bắc bất mãn: “Thấy hắc là ảo thật gia tôi còn nghĩ hắc là một người đứng đắn.”

“Hắc có chút kỳ quái.” Lam Minh nhíu mày: “Cậu có chú ý tới trên tay hắc đeo một cái nhẫn?”

“Nhẫn?” Tiêu Bắc ngẩn người, trên tay Simon quả thật có một chiếc nhẫn bảo thạch rất lớn.

“Ừh... hồng thạch, rất đặc biệt, bất quá đàn ông đeo hình như có chút ẻo lả.” Tiêu Bắc cẩn thận nghĩ nghĩ: “Cái nhẫn đó có gì đặc biệt sao?”

“Tôi cảm giác được một cỗ tà khí phát ra từ nó, có thể đã lâu lắm rồi!” Lam Minh cảm thấy hứng thú sờ cảm: “Có lẽ ảo thuật của hắc là nhờ vào cái nhẫn đó.”

“A?” Tiêu Bắc không hiểu: “Một cái nhẫn mà có loại năng lực này sao?”

“Quyền trượng của Pharaoh có thể giết người, thông qua gương ma có thể nhìn thấy quỷ.” Lam Minh cười: “Đồng dạng đạo lý! Bảo bối chính là bảo bối, bảo bối có linh hồn và linh lực thì càng đáng sợ.”

“Nói mới nhớ!” Tiêu Bắc vỗ tay: “Vừa nãy tôi thấy máu, còn có rất nhiều xương.”

“Là sao?” Lam Minh nhíu mày: “Những bộ xương đó nhìn như thế nào?”

“Rải rác khắp nơi, trắng bóc, rất sạch!” Tiêu Bắc nghiêm túc nói: “Nhưng máu trên mặt đất là đỏ. Tôi không xác định được thời gian và địa điểm cụ thể.”

Lam Minh gật đầu: “Tôi thấy rất đáng để điều tra một chút.”

Xe về tới nhà, đến trước cửa EX thì gặp một chiếc Jeep quen thuộc đậu bên kia đường.

“Cảnh Diệu Phong đến. Anh nói có thể lại có án tử rồi không?” Tiêu Bắc có chút hưng phấn cởi tháo an toàn, chợt thấy Cổ Lỗ Y chui khỏi balo, trong miệng còn rộp rộp miếng bánh mận.

“Cổ Lỗ Y?” Tiêu Bắc nhớ trong balo đâu có cái này.

Cổ Lỗ Y ôm ra một đồng giấy đóng gói : “Cô kĩ!”

“Đột nhiên xuất hiện ?” Tiêu Bắc nghe Cổ Lỗ Y nói xong, kinh ngạc nhìn Lam Minh.

“Không phải là có người bỏ vào sao?” Lam Minh cũng cảm thấy bất thường.

“Cô ~” Cổ Lỗ Y lắc đầu, ý bảo mình không thấy tay ai, từ trong không khí biến ra.

Lúc này đến phiên Tiêu Bắc cùng Lam Minh tròn mắt... tà môn!

Bọn Khế Liêu đi tới giúp bê đồ, Tiêu Bắc kích động hỏi: “Cảnh Diệu Phong đến, có phải lại có án tử không?”

“Không phải.” Khế Liêu lắc đầu: “Phong Danh Vũ nhận được một xấp vé, nói là buổi tối có thể xem biểu diễn gì đó. Cơ hội hiếm có nhưng lại vướng công việc nên bảo chúng ta cùng đi, Cảnh Diệu Phong đến tìm Bạch Lâu.”

“A.” Tiêu Bắc bình tĩnh đại ngộ.

“Xem biểu diễn gì?” Lam Minh khó hiểu.

“Hội chợ ảo thuật, một chương trình ảo thuật đặc biệt, mời cả ảo thuật gia nổi tiếng Simon.” Bạch Lâu trả lời: “Nhân loại hình như thích mấy màn trình diễn vượt quá khả năng của con người này, dù cho mấy thứ đó chỉ toàn là đạo cụ với gạt người.”

Tiêu Bắc vừa nghe đến tên Simon liền nhú mào: “Chán ngắt!”

“Quả nhiên Bắc Bắc ở cùng chúng ta đã lâu, thậm chí cũng được cải thiện rất nhiều.” Hi Tắc Nhĩ cười tủm tỉm.

“Hi Tắc Nhĩ, cái tên Simon kia là một tiểu nhân đó!” Tiêu Bắc định nghĩa cho hẳn.

“Tôi lại thấy hẳn khá thú vị đó chứ.”

Đem đồ vào EX, Lam Minh hình như có chút bất đồng ý kiến: “Có cảm giác chiếc chân của hẳn rất đặc biệt.”

“Nhấn như thế nào?” Bạch Lâu lấy ra một quyển tập tranh bảo vật cổ đại tìm cho Lam Minh.

“Ân, hồng ngọc đỏ, sáng bóng, rất đặc biệt.” Tiêu Bắc tả lại.

“Còn cảm giác được có chút ma lực.” Lam Minh bổ sung.

“Xác định là hồng ngọc đỏ?” Bạch Lâu ngăn người, Long Tước cũng bu lại: “Không lẽ là...”

“Là cái gì?” Mọi người khó hiểu hỏi.

Bạch Lâu soạt soạt lật sách, mở ra một tờ đưa cho bọn Lam Minh xem:
“Có phải cái này không?”

“Không sai!” Tiêu Bắc và Lam Minh đều nhận được.

“Vậy thì không sai .” Thần sắc trên mặt Bạch Lâu phức tạp: “Đây là Ma vương huyết thạch!”

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 110

“Ma vương huyết thạch là cái gì?” Tiêu Bắc cảm thấy cái tên rất dọa người.

“Thật ra thì hơi có chút phóng đại, huyết thạch và Ma vương không có bất kì mối liên quan gì.” Bạch Lâu giải thích cho Tiêu Bắc : “Thứ này là do Thần Ma có ma lực cường đại sau khi chết không cam lòng, linh hồn ngưng kết trong máu, tạo thành một loại huyết thạch rất đẹp. Dùng huyết thạch làm trang sức thì sẽ có ma lực không kém gì Ma vương nên mới có cái tên Ma vương huyết thạch .”

“Bất quá sử dụng Ma vương huyết thạch cũng có nguy hiểm nhất định!” Hi Tắc Nhĩ nhíu mày: “Lucifer cũng rất thích xài Ma vương huyết thạch.”

“Mang huyết thạch trong người sẽ bị ác linh khống chế sao?” Trong đầu Tiêu Bắc nghĩ đến rất nhiều trường hợp vì muốn có ma lực mà giao dịch, ký kết khế ước với ác ma.

“Không hẳn.” Sphinx liếm móng chậm rì rì nói: “Kỳ thật giao dịch giữa người và Thần Ma có rất nhiều loại, không nhất thiết đều chết.”

“Đúng vậy, còn có trường hợp Thần Ma bị nhân loại khống chế nữa!” Hi Tắc Nhĩ vừa nói vừa liếc Lam Minh và Khế Liêu.

Hai vị Thần Ma đỉnh đỉnh đại danh đối với tình trạng hiện nay cảm thấy vô cùng bất lực.

“Buổi tối đi xem đi!” Lam Minh nói: “Tiện thể nhìn xem tên kia là cái dạng gì.”

“Muốn thu hồi huyết thạch sao?” Tiêu Bắc có chút tiếc nuối: “Tôi cũng rất thích xem Simon làm ảo thuật a.”

“Nếu như hãn không hại người thì đó là tự do của hãn, ký khế ước với ác linh cũng không phải chuyện phi pháp, chúng ta không có lý do quấy rầy bọn họ.” Lam Minh đưa tay xoa đầu Tiêu Bắc: “Chỉ có điều cậu cũng đã nói mà, thấy xương và máu!”

“Mặt khác, kiểu dáng và hoa văn trên trang sức huyết thạch cũng có quan hệ.” Bạch Lâu chỉ vào hình hoa văn quanh quanh chiếc nhẫn trong sách: “Thời cổ đại, rất nhiều hoàng cung quý tộc đều thích huyết thạch, bởi vì huyết thạch màu đỏ có cảm giác tựa như có sinh mạng riêng, vô cùng xinh đẹp. Nhưng phần lớn chúng đều chứa ma lực, nên phải mời Vu sư hoặc là quỷ sư dùng chú ngữ làm hoa văn trang trí quanh huyết thạch, ngăn chặn ma lực của nó!”

“Ồh...” mọi người minh bạch, nguyên lai còn có chuyện như vậy nữa.

“Có nhớ hoa văn quanh huyết thạch không?” Mọi người hỏi Tiêu Bắc.

“Ừm... Tôi có thể nhớ lại thử!” Tiêu Bắc nói đoạn, nhẹ nhàng đặt tay lên sách. Mọi người không rõ cậu muốn làm gì, nhưng khi Tiêu Bắc nhắm mắt nhớ lại, tấm hình trong sách xảy ra biến hoá... nháy mắt biến thành một chiếc nhẫn đặc biệt lớn.

“Đây là...” Hi Tắc Nhĩ nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn, đột nhiên hô to: “A!”

Mọi người bị hãn làm cho giật mình, Tiêu Bắc cũng vội vàng mở mắt, hình ảnh trên sách lập tức biến mất.

“Sao vậy?!” Tiêu Bắc khẩn trương nhìn Hi Tắc Nhĩ, không lẽ chiếc nhẫn đó có vấn đề.

“Đây thật sự là Ma vương giới chỉ!” Hi Tắc Nhĩ nghiêm túc nói.

“Là sao?” Mọi người khó hiểu nhìn hắn.

“Đó là nhẫn của Lucifer!” Hi Tắc Nhĩ lục túi lấy ra một cái dây chuyền. Trên mặt dây chuyền có một đường vân cổ quái, rất đặc biệt, trên chiếc nhẫn vừa này cũng có hoa văn tương tự.

“Đây là biểu tượng của gia tộc Ma Vương.” Hi Tắc Nhĩ nói: “Cái nhẫn kia ta từng nhìn thấy khi còn nhỏ, là của Lucifer!”

“Hắn cầm nhẫn của Lucifer?”

Mọi người trầm mặc một lúc, rồi không biết ai đột nhiên tuôn ra một câu: “Tình nhân...”

“Mới không phải!” Hi Tắc Nhĩ vội vàng ồn ào: “Lucifer không thích nhân loại!”

Tiêu Bắc và Tiểu Hoa nhú mi _ ồh... không thích nhân loại nha!

“Các người cũng biết Lucifer tại sao lại biến thành đọa thiên sứ mà.” Hi Tắc Nhĩ liền điện thoại ra: “Có một số việc rất khó nói rõ.”

“Địa ngục có sóng à?” Mọi người hiếu kỳ nhìn điện thoại trong tay hắn.

Hi Tắc Nhĩ trốn ra sau lưng Long Tước, bấm bấm, kết quả hỏi được lại là —— không sai, là nhẫn của Lucifer, chỉ là đã mất từ lâu rồi. Khoảng mấy trăm năm trước, hắn đã đưa chiếc nhẫn đó cho một Vu sư.

“Lucifer đưa nhẫn cho nhân loại, cái này thật hiếm thấy!” Lam Minh tỏ vẻ phi thường khó hiểu.

“A... là vậy sao.” Hi Tắc Nhĩ cúp điện thoại: “Lucifer nói hồi xưa từng gặp một một Vu sư thú vị, hẳn rất thích tính cách hắc ám của vị Vu sư đó, thấy hẳn bị khi dễ thì cảm thấy rất thú vị nên đem nhẫn đưa cho hẳn, để hẳn có được ma lực, như vậy sau này có thể trở nên càng thú vị hơn cũng không chừng... Sau đó Lucifer quên luôn chuyện này.”(TK: vãi cả thú vị của a Lucifer =.=)

Khóe miệng mọi người giật giật _ thú vị chỗ nào!

...

” Vu sư mấy trăm năm trước kia là tổ tiên của Simon sao?” Tiêu Bắc đứng trước gương thay quần áo, Cổ Lỗ Y bay tới bay lui xung quanh, miệng cô kìa cô kìa không biết đang nói gì với Tiêu Bắc.

Lam Minh thay đồ xong đi ra, có chút bất đắc dĩ hỏi: ” Tôi nói này Bắc Bắc, sao Cổ Lỗ Y lại dong dài y như một lão già vậy?”

Cổ Lỗ Y quay lại, trừng hẳn một cái bầy tỏ kháng nghị.

Tiêu Bắc thay một bộ tây trang màu đen, nhìn vào gương vẻ mặt khó xử: “Thật sự phải mặc như vậy sao? Cảm giác cứ như đi tham dự tang lễ vậy.”

“Tôi lại cảm thấy rất hợp với cậu, có một loại vẻ đẹp cấm dục.” Lam Minh cũng mặc tây trang, mái tóc vàng đặc biệt chói mắt.

“Không thoải mái.” Tiêu Bắc không được tự nhiên: “Phải giả làm ảo thuật gia thật à?”

“Chỉ có thâm nhập vào nội bộ địch mới có thể hiểu rõ tình hình.” Lam Minh giúp Tiêu Bắc sửa lại tóc: “Tôi nghi ngờ Lucifer cho Vu sư nhẫn là có lý do khác.”

Tiêu Bắc ngẩn người: “Lý do khác?”

“Hắn là hắn chỉ tùy tiện bịa ra một cái cớ để gạt Hi Tắc Nhĩ, đồ tùy thân của Ma vương cũng không phải là thứ chỉ vì chút hứng thú mà đưa cho nhân loại... Huống chi còn là Lucifer trước sau như một vô cùng chán ghét nhân loại.”

“Ừm...” Tiêu Bắc thấy trong mắt Lam Minh hiện lên một tia hả hê, nhin không được nói: “Lam Minh, anh đột nhiên rất bát quái ...”

“Tính bát quái ai mà chả có.” Lam Minh cười vòng tay qua eo Tiêu Bắc, cùng cậu ra ngoài: “Chúng ta đi hảo hảo tra một chút.”

Cổ Lỗ Y cũng muốn đi theo, nhưng Tiêu Bắc mặc âu phục, không thể đeo ba lô. Vốn có thể dùng ẩn thân chú rồi để Cổ Lỗ Y ngồi thẳng trên vai, nhưng cái chỗ ảo thuật kia nói không chừng sẽ có rất nhiều phi nhân loại... Vạn nhất có người phá ẩn thân chú, Cổ Lỗ Y bị lộ trước ống kính, vậy thì nguy hiểm .

Bởi vậy Cổ Lỗ Y lúc nào cũng lúc ẩn lúc hiện bám dính Tiêu Bắc bị bỏ lại nhà, giúp bọn Long Tước chăm sóc Tiểu Dao Dao.

Lần này ra quân sắp xếp như sau.

Tiêu Bắc và Lam Minh một tổ, bởi vì hoạt động là do công ty Phong Danh Vũ tài trợ tổ chức nên bọn họ đóng giả ảo thuật gia. Tiểu Hoa, Khế Liêu, Cảnh Diệu Phong và Bạch Lâu thì làm khách đi xem biểu diễn. Hi Tắc Nhĩ cũng giả làm ảo thuật gia, phụ trách tiếp cận Simon kiểm tra nhãn trên tay hắn rốt cục có vấn đề hay không.

Phân công xong, mọi người xuất phát, chạy tới nơi tổ chức buổi diễn ảo thuật.

Hội trường phi thường náo nhiệt. Đợt này mời rất nhiều ảo thuật gia đến biểu diễn, có vài người thuộc đẳng cấp thế giới, còn đại đa số ảo thuật gia khác chỉ là trình diễn chơi chơi.

Rất nhiều vị khách được mời tham gia vài màn ảo thuật nhỏ, có thể làm mọi người càng thêm hứng thú với ảo thuật.

Tiêu Bắc cùng Lam Minh vai sóng vai bước vào, đưa tới không ít chú ý. Hai người nhìn quanh một lượt, không thấy Simon đâu, xem ra hẳn là tâm điểm sẽ xuất hiện cuối chương trình .

Dần dần, xung quanh người bu tới càng lúc càng nhiều. Có một ảo thuật gia trung niên đi tới cạnh Lam Minh, vung tay từ trong túi tiền móc ra một con thỏ, lập tức khiến mọi người càng thêm chú ý.

Lam Minh nhú mày, hẳn không hơi đâu chơi trò biến ra thỏ với người này, nhưng nếu không làm gì thì e sẽ khiến người khác hoài nghi. Hắn đưa tay làm một bên nển bay lên.

Bất quá chiêu này có chút quá khoa trương, lập tức... càng nhiều người xúm lại.

Tiêu Bắc thấy người nhiều, sợ bị giẫm trúng sẽ làm chân bị thương ảnh hưởng đến buổi biểu diễn mấy ngày nữa của mình nên vội vàng kéo Lam Minh chạy ra ngoài. Chạy ra rồi, nhìn lại mới phát hiện _ kéo sai người rồi. Người bị kéo đi không phải Lam Minh.

“Xin lỗi.” Tiêu Bắc thấy kéo sai, muốn chạy vào kéo lại nhưng... không có khả năng. Lam Minh đã bị nhấn chìm trong biển người rồi.

Lại nhìn chung quanh một chút, không thấy Hi Tắc Nhĩ đâu, hình như đã chạy ra hậu đài, Tiểu Hoa và Phong Danh Vũ đang bận trò chuyện với khách, Khế Liêu đứng một bên nhìn chăm chăm, Cảnh Diệu Phong và Bạch Lâu cũng biến mất.

Tiêu Bắc nhìn xung quanh một chút, nghĩ nghĩ... tìm chỗ ngồi chờ Lam Minh tự ra vẫn tốt hơn.

Vì vậy, cậu tìm một chỗ vắng vẻ ngồi xuống, chống cằm nhìn biển người.

“Cậu có vẻ không mấy hứng thú với ảo thuật.”

Đương lúc này, chợt nghe bên cạnh có người hỏi.

Tiêu Bắc quay sang. Một người ngồi trên ghế trống bên cạnh, tay cầm ly Champagne, dựa theo cách ăn mặc chắc cũng là ảo thuật gia, nhìn mình mỉm cười.

“Đâu có, tôi rất thích xem ảo thuật.” Tiêu Bắc tận lực không để cho mình có vẻ mất tự nhiên, đánh giá người nọ. Tướng mạo rất bình thường, dáng người khá cao lớn, giống người châu Á hoặc là lai Ả rập. Bộ dáng xem như anh tuấn, tóc quăn đen.

“Vậy thì quá tốt rồi.” Người nọ hắc hắc cười một tiếng: “Đúng rồi, cậu thích loại ảo thuật nào?”

Tiêu Bắc ngẩn người, cậu cũng không rõ các loại ảo thuật, thuận miệng nói loại thường thấy nhất: “Bài.” Vừa nói, vừa giương mắt nhìn hướng đám người, không biết Lam Minh sao rồi.

Chính là khi cậu ngẩng đầu... kỳ quái! Đám người đã tản đi nhưng lại không thấy Lam Minh đâu.

Tiêu Bắc đứng lên tìm khắp nơi. Càng kỳ quái là, Lam Minh biến mất không nói, bọn Phong Danh Vũ cũng không thấy, xung quanh chỉ còn một ít ảo thuật gia hoàn toàn không quen biết cùng vài người xem.

“Sao vậy?” Người nọ đứng lên hỏi Tiêu Bắc.

“A... Không có gì.” Tiêu Bắc lắc đầu, đi tới trước, tiếp tục tìm kiếm.

“Nếu cậu tìm bạn thì có lẽ bọn họ đã xuống lầu xem biểu diễn rồi.” Người nọ nhiệt tâm đuổi theo nói với Tiêu Bắc: “Nơi này biểu diễn theo hình thức tuần hoàn, lầu trên lầu dưới đều có, lúc này lầu dưới đang biểu diễn.”

“Vậy sao?” Tiêu Bắc nhẹ gật đầu. Quả nhiên rất nhiều người đều đang bước xuống lầu, cậu cũng đi theo. Không biết có phải bọn Lam Minh là bị đám người này chen xuống tầng hầm không nữa???

Không phải tự mình nhìn, Tiêu Bắc thật đúng là không tin có nhiều người thích ảo thuật như, một buổi biểu diễn ảo thuật thôi mà sao người còn nhiều hơn khai trương nhà hàng! Cậu đứng trên bậc thang nhìn dưới lầu, quả nhiên biến người chen chúc đông nghịt, mơ hồ có thể thấy được một thân ảnh tóc vàng _ Lam Minh!

Tiêu Bắc có chút tức giận, không nói với mình một tiếng đã chạy đi, hay là Lam Minh cũng đang tìm mình, liền bước nhanh hơn, chạy xuống lầu gọi hắn.

Đi qua khúc quanh, chân Tiêu Bắc vừa chạm đất, cậu ngẩng lên nhìn thì sửng sốt... trước mặt không phải hội trường náo nhiệt mà là bãi đỗ xe vắng vẻ, ánh sáng mờ mờ. Giữa không gian to lớn chỉ có một chiếc xe tải cực lớn đang đậu.

Xe tải rất lớn, cũng có chút bẩn, giống như mấy chiếc xe dùng để vận chuyển thực phẩm đông lạnh.

Tiêu Bắc cảm thấy có gì đó không ổn, có phải đi lộn chỗ rồi không, quay lại muốn đi... nhưng trong khoảnh khắc đầu trống rỗng, không nghĩ ra là làm thế nào tới đây.

Lại nhìn bên cạnh, không có cầu thang! Lúc này Tiêu Bắc mới ý thức mình đang ở trong một bãi đỗ xe ngầm u ám, bốn phía không có cầu thang cũng không có thang máy, vừa rồi mình xuống bằng cách nào.

“Ha ha...”

Lúc này, cậu nghe thấy tiếng cười trầm thấp truyền đến.

Tiêu Bắc nhận ra âm thanh xuất phát từ phía sau xe, lập tức hỏi: “Ai?”

Lát sau, người vừa mới cùng Tiêu Bắc nói chuyện chậm rãi đi ra từ sau xe, dựa vào xe, mỉm cười hỏi cậu: “Lạc đường sao? Cần tôi dẫn ra ngoài không?”

Tiêu Bắc nháy mắt nhìn bạch người này có vấn đề, hơn nữa, có thể không phải nhân loại... bản thân không biết tại sao lại đi theo hắn đến đây.

“Người là cái gì...” Tiêu Bắc muốn hỏi là ai, nhưng vị trước mắt này hẳn là không phải người.

“Ha ha, rất thông minh.” Người nọ xoay người cung kính hành lễ với Tiêu Bắc, cười nói: “Tôi tên là Taya.”

“Taya?” Tiêu Bắc chưa từng nghe qua cái tên này, nhưng là đôi mắt loé lên chút tia sáng màu xám nhàn nhạt có thể nhận ra _ không phải nhân loại.

“Người dùng cách gì đưa ta xuống đây?” Tiêu Bắc khó hiểu.

“Chỉ là chút ảo thuật rẻ tiền thôi.” Taya bước tới hai bước, thấy Tiêu Bắc lui lại liền nhanh khoát tay: “Này này, không phải sợ, tôi thích cậu nên mới đưa cậu xuống đó.”

Tiêu Bắc tự nhủ không sợ mới là lạ. Cậu chợt nghe được tiếng nước nhỏ tong tong, ánh mắt không tự giác dời thùng xe đằng sau xe tải. Dòng nước sẫm màu từ khe chảy xuống, trong không gian hôn ám có vẻ dị thường quý dị, đọng trên mặt đất một vũng lớn.

“Thích không?” Taya vươn tay mở thùng xe ra... Tiêu Bắc giương mắt nhìn vào, nháy mắt một cảm giác buồn nôn ập tới _ trong xe chất đầy

xương, còn có máu đỏ rực.

Tiêu Bắc chán ghét, đồng thời đột nhiên nghĩ tới một việc! Lúc ở siêu thị chạm vào tay Simon cũng là nhìn thấy cảnh tượng như thế này... Hai người có quan hệ gì sao?

“Ha ha.”

Tiêu Bắc vội hồi thần ngẩng lên. Taya cạnh xe đã biến mất, tiếng cười truyền đến ngay cạnh tai.

Tiêu Bắc cả kinh, mạnh quay đầu lại, còn chưa hiểu được cái gì thì đột nhiên ngửi thấy một mùi thơm cổ quái.

Sau đó, một cơn chóng mặt đột ngột ập tới...

—

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 111

Tiêu Bắc cảm giác ý thức trong đầu từng chút từng chút bị xói mòn, cả người rơi vào trạng thái hư không... cậu biết mình đang rất tỉnh táo, bất quá năm giác quan lại biến mất. Tóm lại loại cảm giác này rất vi diệu.

Tiêu Bắc cảm giác mình đang ở trong một không gian hắc ám, không _ là cảm giác không giới hạn, xung quanh cái gì cũng không có, là bị ngất sao? Không giống lắm...

Chờ ý thức của cậu khôi phục lại thì phát hiện mình đang nằm trên giường, mũi ngửi thấy một mùi rất cổ quái... giống như rỉ sắt hoặc là đồ sống gì đó.

Tiêu Bắc ngồi dậy, cảnh tượng trước mắt rõ dần lên _ đây là một gian phòng lạ, trang trí trong phòng rất đáng sợ, xương... Khắp nơi đều là xương! Chủ nhân gian phòng thích Gothic đến cỡ đó sao?

Ga giường và chăn mềm đều là nhung đỏ. Tiêu Bắc hoài nghi thời này rồi ai còn dùng nhung làm chăn.

Cậu muốn xuống giường, nhưng lại phát hiện có chút vấn đề... bởi vì mặt đất có phản chiếu, còn hơi gợn sóng _ là mặt nước, hơn nữa còn là nước màu đỏ.

Nhìn giường... một nửa ngập trong nước.

“Tỉnh?”

Tiêu Bắc nghe được tiếng nói đảo mắt nhìn qua. Bên cạnh giường có một chiếc sô pha bằng xương cũng phủ nhung đỏ, một người đang nghiêng người dựa vào sô pha _ là Taya, trong tay hắn cầm một cái ly, trong ly có chứa chất lỏng mà đỏ... nhìn độ sánh hắn là không phải rượu vang.

Đằng sau sô pha là một bức tường xương, cũng không phải là xương bị đóng trong tường, mà đơn giản chính là một bức tường bằng xương.

Tiêu Bắc đáng lẽ phải sợ tới nổi da gà, nhưng cậu không có, nói thế nào nhỉ... mấy thứ xác chết xương khô linh tinh gì đó đột nhiên nhìn thấy thì đúng là có chút dọa người, bất quá nếu thấy quá nhiều thì ngược lại sẽ không có cảm giác, đây cũng là một chuyện tương đối thần kỳ a.

Taya thấy trong mắt Tiêu Bắc không có sợ hãi mà chỉ có nghi hoặc thì nở nụ cười: “Không tệ, tuy ta đã gặp qua rất nhiều mỹ nhân nhưng cậu được coi là người đặc biệt nhất.”

“Người là ai?” Tiêu Bắc rốt cục cũng hỏi ra nghi hoặc trong lòng: “Sao lại có loại năng lực này?”

“Ma thuật sư!” Taya nở nụ cười: “Ta là ma thuật sư cực mạnh có thể sáng tạo ra những chuyện thần kì!”

Tiêu Bắc cười lạnh một tiếng, lắc đầu tỏ vẻ không tin.

Taya cũng nhìn ra cậu có vẻ không tin, nói: ” Ta không phải loại ảo thật giả tầm thường mà nhân loại các người vẫn ngu ngốc cho là!”

“Vậy người là loại ảo thuật gia cao cấp nào?” Tiêu vừa nói chuyện với hắn vừa nghĩ cách kéo dài thời gian báo tin cho bọn Lam Minh.

Chỉ là nơi này rất kỳ quái, trước đây Tiêu Bắc luôn có thể cảm ứng được Lam Minh, song lần này cậu hoàn toàn không thể cảm giác được bất cứ ai. Bốn phía tựa hồ dựng lên một tấm chắn làm cậu không thể tiếp xúc với ý

thức của người khác. Trước kia khi cần Lam Minh chỉ cần tưởng tượng lập tức có thể thấy hắn đang ở đâu, nhưng hôm nay bất đồng, cậu thậm chí không thể cảm giác được sự tồn tại của Lam Minh!

“Người đang cố gắng tiếp cận những người khác sao?” Taya vạch trần ý định của Tiêu Bắc. Trong nháy mắt đó, Tiêu Bắc cảm giác Taya này so với những Thần ma cậu từng tiếp xúc nguy hiểm hơn rất nhiều.

” Rốt cục người là ai?” Tiêu Bắc một bên kéo dài thời gian, một bên dùng ý niệm liều mạng gọi Lam Minh _ trong tích tắc cậu đã cảm giác được nguy hiểm tới gần.

“Ha ha, người quả nhiên có linh lực rất mạnh.” Taya nhẹ nhàng vượt cằm, nhìn Tiêu Bắc: “Bất quá nhắc tới, người thật sự rất kỳ quái. Ta đã gặp rất nhiều nhân loại, cũng không ít kẻ có linh lực cường đại, nhưng một nhân loại bình thường mà có ma lực có thể áp đảo cả thần ma giống người thì thật đúng là lần đầu tiên nhìn thấy... hơn nữa bề ngoài cũng rất hoàn mỹ, chắc... lần đầu nhìn thấy người ta còn tưởng lầm là Tinh Linh hay thần vật nguy trang.”

Tiêu Bắc khẩn trương nhìn hắn uống hết thứ trong ly: “Người muốn gì?”

“Tự giới thiệu đã ha, dù sao chắc ta cũng là kẻ cuối cùng nói chuyện với người khi còn sống!” Taya đứng dậy, rời khỏi sofa, đứng trên mặt nước không khác gì máu, nhưng giày lại không bị ướt. Khom người hành lễ với Tiêu Bắc, thấp giọng nói: “Ta là huyết ma... vốn phải là đã chết rồi, không biết vị thiên tài nào giúp ta sống lại , hoặc là nói... tỉnh lại .”

Tiêu Bắc nhíu mày: “Huyết ma... Hấp huyết quý?”

“Ha ha.” Taya cười: “Ta cũng không phải loại ôn hòa mà âm hiểm, ta là ngoại tộc cuồng bạo!”

Tiêu Bắc không rõ hắn giả thần giả quỷ rốt cục là muốn nói cái gì.

” Kỳ thật ta là thành viên Huyết tộc, bất quá nói thế nào nhỉ, nếu nói hấp huyết quỷ là côn trùng lén lút thì ta lại là một con sư tử hưng phấn. Bọn họ chỉ hút máu nhân loại, mà ta thì ăn cả thịt, chỉ chừa lại xương.” Nói đoạn hắn nhe răng.

Tiêu Bắc âm thầm hít một ngụm khí, đóng răng chi chít làm cậu hắn nhìn đến thịt cũng đau. Chẳng lẽ, đồng xương trắng đằng sau kia đều là nhân loại bị hắn ăn thịt?

“Người đoán không sai!” Tựa hồ Taya có thể hiểu Tiêu Bắc đang nghĩ gì: “Ta sống đã lâu rồi. Tất cả thức ăn của ta ta đều có thể nhớ kỹ tướng mạo của chúng... kẻ nào kẻ nấy đều vô cùng xinh đẹp. Ta chỉ có một điểm chung với Huyết tộc chính là _ đều thích mỹ nhân! Có lẽ là do hương vị của mỹ nhân đặc biệt ngon... Ăn tươi bọn họ, nhìn bọn họ thống khổ kêu thảm thiết thật sự là một cảnh tượng vô cùng đẹp đẽ.”

“Biến thái!” Tiêu Bắc nhú mào tiếp tục lùi lại, bắt đầu nghĩ nên phản kháng như thế nào _ việc cấp bách trước nhất là gọi Lam Minh tới. Cái người này ngày thường cứ chạy tới chạy lui, nhưng lúc quan trọng thì lại chẳng thấy đâu !

Suy nghĩ của Tiêu Bắc rất mâu thuẫn, cậu biết vừa gặp nguy mà đã kêu cứu thì có chút hèn nhát, nhưng lúc này cậu hoàn toàn không có khả năng tự cứu, người thứ nhất nghĩ đến chính là Lam Minh!

“Nếu như người muốn tìm người tới cứu, ta đề nghị người nên quên suy nghĩ đó đi!” Taya tới gần Tiêu Bắc, hắn cúi người giống như một con sâu bò lên. Một động tác thôi mà làm Tiêu Bắc cả kinh đứng bật dậy, nhưng là giường đang lơ lửng giữa biển máu, bốn phía không có bất kỳ chỗ nào có thể đứng hoặc là mượn lực. Sợ ý sờ chạm vào xương, này còn kinh dị hơn, Tiêu Bắc cảm thấy đồng xương trắng kia hình như biết cử động! Hốc mắt tối om nhìn mình chăm chăm.

“Ha ha.” Taya nở nụ cười tà ác: “Ta làm việc vô cùng cẩn thận. Người biết cái gì là lá chắn phong toả linh lực tốt nhất không? Là thi thể dơ bẩn! Xương khô không có linh hồn!”

Tiêu Bắc sững sờ, khó trách không liên lạc ra ngoài được.

“Đến đây đi, chúng ta đi hảo hảo hưởng thụ quá trình dùng bữa.” Taya nói chuyện không chút biểu tình, tựa hồ cũng không đem người bị hại chết hoặc là sắp bị hại chết để vào mắt, tựa hồ chuyện này thật sự chỉ là một bữa ăn bình thường.

Tiêu Bắc lập tức cảm thấy rất buồn nôn, hẳn rồi cuộc đã biết vì sao Lam Minh chán ghét Huyết tộc như vậy rồi! Tiêu Bắc từng gặp vài hấp huyết quý, lúc đầu thì đúng là không cảm thấy bọn họ có cái gì đáng sợ, nhưng hôm nay chứng kiến Taya... cậu lập tức ý thức được Lam Minh chán ghét Huyết tộc là đúng!

“Người thoát nhìn rất ngon!” Taya hé miệng, lộ ra hàm răng bén nhọn chi chít như răng cá mập, đối với Tiêu Bắc cười cười. Hắn há miệng thật to tựa hồ muốn xé rách da mặt, hành động này không phải thứ nhân loại sẽ có... kẻ này chỉ là mang một lớp da của nhân loại mà thôi.

“Ha ha, người lại đoán đúng!” Taya nở nụ cười: “Xem như ban thưởng, người khi trước chết, ta sẽ cho người xem bộ mặt thật của ta.”

Tiêu Bắc nhìn hắn xé mở lớp da lột ra cơ thể dính đầy máu liền cảm thấy chán ghét, vừa nghĩ tới đã từng có người cũng bị ăn sạch như vậy, Tiêu Bắc có cảm giác thương tiếc cùng phần nộ.

Cảm giác phần nộ trong tích tắc lấp đầy tâm trí, Tiêu Bắc nhìn chăm chăm hàng răng nanh của Taya, đột nhiên nghĩ _ rụng sạch là tốt nhất!

Vừa mới nghĩ vậy, đột nhiên Tiêu Bắc thấy Taya chau mày, vội vã che miệng ho khan. Sau khi ngẩng đầu, trong miệng hắn đầy máu...

Tiêu Bắc bị bộ dáng khủng bố của hắn dọa sợ, vội lùi lại: “Người làm gì?”

“Khụ khụ...”

Taya càng không ngừng che miệng phát ra thanh âm ư ư cổ quái, sau đó, trên giường nhung đỏ rực bắt đầu loang lổ máu, còn có mấy khóa răng nanh sắc nhọn, hàm răng của Taya thật sự rụng xuống.

Tiêu Bắc giật mình _ rụng thật à? !

“Người... Người...” Taya đã hoàn toàn không còn khí thế kiêu ngạo như vừa rồi. Hắn một tay che miệng, một tay chỉ vào Tiêu Bắc, máu trong miệng còn đang trào ra ngoài.

Tiêu Bắc cảm thấy có khi nào hắn sẽ chết vì mất máu không nhỉ? !

“Người không phải nhân loại...” Taya hoảng sợ nhìn Tiêu Bắc, lắc đầu liên tục: “Người không phải... A!”

Tiêu Bắc thấy hắn tới gần lập tức cầm gối chuẩn bị chống trả, thì thấy Taya vẽ mặt thống khổ méo mó, tứ chi vắn vẹo, hắn ngẩng mặt lên kêu thảm thiết.

Tiếng kêu tê tâm liệt phế tựa hồ cực kỳ thống khổ, Tiêu Bắc lùi đến góc giường. Máu trong miệng Taya không ngừng cuồn cuộn chảy ra.

Lúc này, Tiêu Bắc chợt nghe thấy tiếng ” kéo kẹt”, bức tường bằng xương nứt ra. Sau đó tiếng chú ngữ trầm thấp truyền đến, ong ong tựa hồ có người đang niệm chú.

Tiêu Bắc thấy thân thể Taya vắn vẹo càng thêm lợi hại, xương cốt toàn thân đều bị gãy, da nứt toác, xương lòi ra, máu chảy không ngừng, hơn nữa còn gào thét liên hồi.

Tiêu Bắc không nhận được nữa, hét to một tiếng: “Lam Minh!”

“Bắc Bắc!”

Tiêu Bắc vừa kêu ra miệng thì nghe được tiếng gọi của Lam Minh từ bên ngoài truyền đến.

“Quả nhiên!” Tiêu Bắc mừng rỡ _ là tiếng của Lam Minh, Lam Minh vẫn luôn bên cạnh cậu.

Đồng thời, bức tường xương bị phá vỡ. Lam Minh vọt tới, bay lên giường ôm Tiêu Bắc lên rồi lập tức nhảy ra. Ra ngoài rồi Tiêu Bắc mới phát hiện bọn họ đang ở trong một chiếc xe tải, mà vị trí lúc này vẫn là bãi đỗ xe. Bất đồng duy nhất chính là bây giờ có cầu thang, cũng có đường thông ra bên ngoài.

Bọn Khế Liêu đều tới, còn có Simon.

Lúc này Simon đang chấp tay, đầu ngón tay giữ miếng huyết thạch, dùng thanh âm trầm thấp niệm chú ngữ, đồng thời bức tường xương nháy mắt sụp đổ.

Tiêu Bắc đang cảm thấy có chút thần thờ thì chợt nghe thấy tiếng Lam Minh hỏi cậu: “Không sao chứ Bắc Bắc?”

“... Không sao...” Tiêu Bắc lắc đầu, lại nhìn Lam Minh, hắn đang giả trò sờ mó kiểm tra khắp người mình.

Tiêu Bắc nắm mũi Lam Minh đang muốn thò tay vào áo mình: “Còn sờ?!”

Lam Minh xoa mũi, ôm chầm lấy Tiêu Bắc: “Không sao là tốt rồi, làm tôi sợ muốn chết!”

Tiêu Bắc bị Lam Minh ôm cũng sửng sốt, thật lâu sau mới nhẹ nhàng vỗ vỗ hân: “Tôi không sao... tôi đã nói rồi mà. Nhưng cái tường xương kia hình như...”

“Bọn tôi chỉ vừa mới nghe được tiếng cậu gọi.” Bạch Lâu trả lời: “Bọn tôi cũng đã tìm một lúc lâu, thứ kia thật rất xảo diệu!”

Đang nói chợt nghe đến một tiếng “Ầm”, bức tường xương trong xe trong nháy mắt sụp đổ, từ bên trong chảy ra huyết thủy nồng đặc cùng một mùi hương ngọt ngọt kì quái. Theo đồng xương sụp xuống, Taya không biết bị cái gì xoắn thành hình dạng bánh quai chèo cũng lăn ra.

Khế Liêu nhíu mày: “Không nghĩ tới vẫn còn Huyết ma tồn tại, chắc... Năm đó Huyết tộc xử lí không triệt để, để cho nhiều kẻ trốn thoát như vậy.”

Lại nhìn Taya trong xe, hân đang ăn lộn kê rên thảm thiết, không còn chút bộ dáng lúc đầu. Cuối cùng hân bị cuộn thành một cục, tim gan phèo phổi gì đều phun hết ra, nằm trong vũng máu hấp hối, thoát nhìn vô cùng dơ bẩn và tà ác.

Lúc này Simon mới đình chỉ chú ngữ trong miệng, hít sâu một hơi rồi dừng lại, nhìn Taya trên mặt đất thật lâu, sau đó quay lại áy náy nói với Tiêu Bắc: “Thật có lỗi, vì muốn dụ hân ra mà tôi đã lấy cậu làm mồi nhử.”

“Mồi?” Tiêu Bắc chỉ chỉ mình, khó hiểu nhìn Lam Minh.

Lam Minh nhún vai, ghé vào tai Tiêu Bắc thấp giọng nói: “Hình như chúng ta tìm nhầm người.”

“A?”

“Simon là bạn Lucifer.” Hi Tắc Nhĩ đi tới nói: “Ta nhận ra hân. Tổ tiên của hân là một vụ sư rất mạnh. Nhãn của Lucifer là đánh cuộc thua nên mới

phải đưa cho hắn, hắn được xưng là người có thể chế phục ác ma dám sỉ nhục của Lucifer!”

“A...” Tiêu Bắc nhếch môi, nhìn lại Lam Minh, quả nhiên cũng là vẻ mặt hả hê.

Simon đi về phía đông xương khô, nhìn Taya dưới chân đã tắt thở hoàn toàn, khẽ thở dài, thấp giọng niệm một chuỗi chú ngữ. Trong tích tắc, xương và cả xe tải đều cháy rực... hoả diễm cuồn cuộn. Tiêu Bắc nhìn thấy vô số linh hồn theo lửa phiêu tán giữa không trung.

“Chuyện là vậy.” Simon giải thích với bọn Tiêu Bắc: “Không lâu trước, một trợ thủ của tôi mất tích, nó vốn là một đứa trẻ ngoan nên tôi rất buồn, đồng thời tôi cũng nghe nói trợ thủ của vài đồng nghiệp cũng mất tích. Phần lớn người mất tích đều là những thiếu niên đáng yêu, nên tôi cảm thấy có khả năng là do ma quỷ giở trò. Một lần ngẫu nhiên tôi phát hiện được một con Huyết ma vốn đã phải bị diệt sạch mới đúng, nhưng khi đuổi theo thì bị mắc bẫy, để hắn chạy thoát.”

“A... vậy nên anh mới nhờ tôi làm trợ thủ?” Tiêu Bắc minh bạch, có thể là bởi vì Simon từng tiếp xúc với Taya nên cậu mới nhìn thấy cảnh tượng kia khi chạm vào tay anh ta.

“Bởi vì trên người cậu có một loại linh lực rất cường đại, hơn nữa cậu còn có khế ước với Thần Ma.” Simon chỉ chỉ khế ước trên cổ tay Tiêu Bắc và Lam Minh: “Nên dù do cậu có bị bắt đi, linh lực của cậu cũng có thể xuyên qua bức tường xương, làm cho tình nhân của cậu cảm giác được cậu.”

Tiêu Bắc đỏ mặt, sờ cằm nhìn trời, Lam Minh thì hiếu kỳ nhìn hắn _ tình nhân? !

“Hắn đã chết, vai diễn của tôi cũng hoàn thành. Đa tạ mọi người giúp đỡ, báo thù cho những đứa trẻ đáng thương kia.” Simon nói đoạn lại nhìn

Huyết ma bị ngọn lửa cắn nuốt: “Dưới Địa ngục, Lucifer cùng những đứa trẻ kia sẽ có thể tìm hắc hắc hắc báo thù !”

Tiêu Bắc thấy hắc thu hồi bộ dáng lơ mãng, sờ mũi, trong lòng cảm khái... Ai, Simon quả nhiên rất suất như khi diễn ảo thuật nha.

Đang nghĩ thì thấy Lam Minh nhìn mình chăm chăm, hình như đang ghen.

...

Sau đó, bọn Tiêu Bắc trở lại hội sảnh, xem Simon và các ảo thuật gia biểu diễn. Tiêu Bắc, Hi Tắc Nhĩ cùng Bạch Lâu tính cả Tiểu Hoa đều cảm thấy vô cùng thú vị. Ảo thuật của Simon rất sống động và đầy sức tưởng tượng. Trong nháy mắt, hình tượng tiêu cực trong đầu lập tức tự động chuyển sang hình tượng tích cực! Biểu diễn kết thúc, bọn họ còn mua một ít đồ nghề ảo thuật định cho Simon kí tên rồi mang về chơi thì bị Lam Minh ghen tuông cưỡng chế lôi đi .

...

“Huyết ma đúng là một loài nguy hiểm.” Ngồi trong xe, Tiêu Bắc nhin không được hỏi Lam Minh: “Đã diệt sạch thật rồi à?”

“Ừh !” Lam Minh gật đầu: “Huyết ma bị coi như một tồn tại phi pháp của Huyết tộc, năm đó sau khi trải qua một hồi truy giết thì đã không còn nữa. Huyết ma tượng trưng cho phần hắc ám nhất của Ma tộc, hoàn toàn không có có bất kỳ tinh thần trọng nghĩa đáng nói. Để chúng tồn tại ở nhân gian đối với nhân loại mà nói quá nguy hiểm !”

“Đúng rồi, vừa nãy hắc có nhắc tới hình như ai đó đã giúp hắc sống lại.” Tiêu Bắc lập tức nhớ tới những gì Huyết ma đã nói: “Hắc cũng có vẻ rất bối rối, không biết ‘Người hảo tâm’ cứu mình là ai.”

“Sống lại? !”

Lời Tiêu Bắc khiến cho mọi người phản ứng mãnh liệt.

“Lại nói, gần đây quả thật có rất nhiều tộc đã bị tuyệt chủng sống lại, hơn nữa phần lớn đều là bộ tộc hắc ám.” Bạch Lâu nhìn mọi người: “Có khi nào... sắp xảy ra chuyện gì đó không?”

—

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 112

“Biểu diễn cho Halloween?”

Sau khi Tiêu Bắc nhận được điện thoại của lão Dương có chút sững sờ :
“Kịch hoá trang? Khoa trương vậy sao?”

“Ừh, kịch bản đơn giản chút, biểu diễn cho trẻ con xem.”

Tiêu Bắc có chút bất đắc dĩ: “Là kịch cho trẻ con à? Vậy thì nên tìm diễn viên chuyên nghiệp, cháu sợ cháu không làm được...”

Vừa định từ chối, Tiêu Bắc lập tức chứng kiến một đồng ánh mắt lấp la lấp lánh mong ngóng nhìn mình.

Phong Tiểu Vũ ôm Sĩ Mị, Hi Tắc Nhĩ ôm đám sói con, còn có Cổ Lỗ Y ôm Tiểu Dao Dao, cả đám đội mũ bí ngô Halloween, vẻ mặt như là nói _
muốn xem mà!

Tiêu Bắc đỡ trán: “Muốn xem thật à?”

Đám ‘thiếu nhi’ đồng loạt gật đầu _ muốn xem!

“Bắc Bắc, lần này là Uniceff tới tận nơi nhờ chúng ta đó. Tốt nhất là vở kịch thích hợp cho mọi lứa tuổi, vũ kịch so với bale cho trẻ em phổ biến hơn, cũng có thể biểu diễn thường xuyên. Tiền kiếm được có thể quyên góp cho trung tâm phục hồi chức năng chuyên điều trị chứng tự kỉ ở trẻ.” Lão Dương lần trước có đi thăm một trung tâm phục hồi chức năng chuyên điều trị chứng tự kỉ ở trẻ, sau khi trở về lập tức quyết định hợp tác.

“Ừm.” Tiêu Bắc cũng hiểu được đây là chuyện tốt, gật đầu đồng ý: “Được, nhưng từ giờ tới Halloween không còn nhiều thời gian, chúng ta phải tăng tốc biên đạo và tập luyện!”

“Được!” Lão Dương vui vẻ đi tìm người biên đạo.

Tiêu Bắc cúp điện thoại, nằm phịch xuống sofa. Lam Minh đột nhiên ngồi xuống cạnh cậu, rất tự nhiên mà khoác vai Tiêu Bắc, cười hỏi: “Bắc Bắc, đang thích ai sao.”

Tiêu Bắc đẩy tay hắn ra một chút: “Làm gì vậy?”

“Không có, thích là chuyện tốt.” Lam Minh cười hắc hắc.

Tiêu Bắc bị nụ cười của hắn làm cho lạnh sống lưng, vội nhảy sang một bên: “Anh... Có âm mưu gì?”

“Ha ha.” Lam Minh ho khan một tiếng: “Tôi cũng muốn diễn!”

“Hả?” Tiêu Bắc giật mình nhìn hắn: “Anh... diễn cái gì?”

“Vũ kịch đó!” Lam Minh mỉm cười, nhéo mũi Tiêu Bắc: “Cùng với cậu!”

“Anh không biết múa.” Tiêu Bắc nhú mào: “Hơn nữa... không phải từ trước tới nay anh đều không thích vũ kịch sao.”

“Đâu có!” Thái độ Lam Minh quay ngoắt ba trăm sáu mươi độ, cười nói: “Không có mà, sân khấu kịch là một nơi sâu sắc như vậy, dĩ nhiên tôi phi thường phi thường có hứng thú, đặc biệt khi diễn cùng Bắc Bắc nha, ha ha ha.”

Tiêu Bắc thủy chung vẫn cảm thấy Lam Minh có âm mưu, chính là không hiểu nổi rốt cục mục đích của hắn là cái gì.

“Đúng rồi, cậu muốn diễn vở nào?” Lam Minh nghiêm túc hỏi: “Nếu là diễn cho thiếu nhi thì có phải là sẽ diễn mấy vở như Cô bé lọ lem hoặc là Công chúa Bạch Tuyết không ? Bắc Bắc, tôi diễn hoàng tử cho... Ngô.”

Nói chưa dứt lời thì bị Tiêu Bắc cầm gối đập, còn đập rất chính xác.

“Biết ngay anh không có ý tốt mà!” Tiêu Bắc đứng lên, ôm Cổ Lỗ Y bỏ lên lầu.

Ngày sau đó, tất cả mọi người bắt đầu chuẩn bị cho lễ Halloween, Tiêu Bắc cầm tư liệu Bạch Lâu in ra cho nghiên cứu Halloween, còn có... chứng tự kỉ.

Bọn Cổ Lỗ Y khắc ***g đèn bí ngô, Phong Danh Vũ thì mua rất nhiều kẹo cho đám Long bảo bảo.

“Ừhm...” Phong Tiểu Vũ nằm trên sofa xem 《 Không che kẹo liền giết người 》, cảm thấy rất hứng thú hỏi: “Bắc Bắc nèh, anh nói Halloween diễn gì mới vui? Cũng không thể diễn kịch kinh dị a.”

“Còn phải để ý đến những đứa trẻ bị tự kỉ.” Bắc Bắc chống cằm: “Chúng tự kỉ có đặc điểm gì không nhỉ? Không biết chúng có thích xem vũ kịch hay ba lê gì đó không. “

“À, cái này rất khó nói... tự kỉ là một triệu chứng rối loạn sự phát triển.” Bạch Lâu giải thích sơ cho mọi người: ” Thể hiện chủ yếu qua vấn đề về năng lực ngôn ngữ và năng lực xã giao, những đứa trẻ này không thể giao tiếp với người người bình thường, rất nhiều phương diện khác đều có chướng ngại, uhm... dạng như bệnh cô độc.”

“Thật đáng thương.” Phong Tiểu Vũ nhéo đuôi Cổ Lỗ Y đang ôm Đào Đào bay qua bay lại: “Trẻ con thì nên vui vẻ chơi đùa mới đúng.”

“Ừm... Hay là đi xem thử đi.” Tiêu Bắc đứng lên, hỏi Bạch Lâu: “Đúng rồi, thành phố S có phải là có trung tâm phục hồi chức năng cho trẻ mắc chứng tự kỉ không?”

“Có.” Bạch Lâu tìm tìm: “Có một trung tâm phục hồi, nghe nói còn có rất nhiều bác sĩ giỏi.”

“Đúng rồi, có một việc rất kỳ quái.” Lúc này, Long Tước vừa bưng sữa nóng ra cho bọn Cổ Lễ Y, vừa nói: “Tôi nghe nói, cái trung tâm phục hồi kia đã trị cho khá nhiều trẻ tự kỉ, lúc mới đi vào chúng đều bị chứng tự kỉ rất nặng, không thể giao tiếp với mọi người. Nhưng sau khi điều trị một thời gian ngắn thì chúng trở nên thông minh ngoan ngoãn không khác gì người bình thường, vui vẻ hoạt bát, còn vô cùng đáng yêu.”

“Thật sao?” Mọi người cảm thấy không tin nổi.

“Thời gian điều trị mất bao lâu? Có dài không?” Bạch Lâu cảm thấy tò mò hỏi.

“Nói ra sợ không ai tin, ngắn thì một tuần, lâu thì cũng không vượt quá ba tháng.” Long Tước nhún vai: “Bởi vì gần đây có một Long bảo bảo có vẻ hướng nội, không thể giao tiếp bằng mắt với người khác, nên tôi có nghiên cứu phương diện này một chút.”

“A? !” Tiêu Bắc lo lắng: “Ai vậy? Các cục cưng đều rất khỏe mạnh mà!” Vừa nói, vừa nhìn đám tiểu tử kia cầm kẹo chạy tới chạy lui sau môn Phong Danh Vũ.

“Cậu có còn nhớ long bảo bảo lần trước tôi ôm đến nhờ cậu mang theo ba ngày ba đêm không?” Long Tước vừa gọt táo cho Cổ Lễ Y vừa hỏi.

“A! Nhớ, tiểu Lăng à.” Tiêu Bắc nhớ rõ nó là một tiểu Thanh long, lúc mới đưa tới thì cứ ngơ ngơ ngác ngác, tựa hồ rất sợ. Bất quá sau một ngày

thì đã bớt hơn, ngày hôm sau có thể cùng Cổ Lỗ Y chí choé, ngày thứ ba thì có thể nói chuyện bình thường rồi.

“Rất khỏe mạnh.” Lam Minh nhìn Thanh long bảo bảo hoạt bát đáng yêu đang giúp Phong Danh Vũ mở lò vi sóng, một chút cũng không giống có bệnh.

“Hồi trước nó có xuất hiện vài triệu chứng xấu.” Long Tước cười cười: “May mà có Bắc Bắc ở cùng.”

“Hoá ra là nó bị bệnh.” Hi Tắc Nhĩ gật gù: “Khó trách lúc mới đến lại kỳ quái như vậy, quả nhiên Bắc Bắc có thể trị bách bệnh.”

“Đáng tiếc nhân loại không phải Long Tộc, không thể dùng linh lực chữa trị bệnh khiếm khuyết.” Long Tước nói: “Muốn trị khỏi cho trẻ mắc bệnh tự kỉ chỉ trong vòng hai ba tháng hoàn toàn là chuyện bất khả thi, nếu chỉ vài đứa thì có thể coi là kỳ tích, nhưng nếu như toàn bộ thì... chứng tự kỉ chẳng phải cũng giống như mấy cái bệnh vật ,cảm cúm viêm ruột thừa gì đó thôi sao? !”

“Anh cho rằng trung tâm phục hồi này có vấn đề?” Bạch Lâu hiếu kỳ: “Nhưng nếu thật sự có người có năng lực đó, hoặc là không phải nhân loại... chỉ cần có thể trị khỏi cho những đứa trẻ kia thì đều là chuyện tốt!”

” Uh... cho nên tôi chỉ nói là kỳ quái, bất quá cũng như tôi vừa nói... Nhân loại không phải Long Tộc, không có khả năng nháy mắt có thể bù lấp khiếm khuyết !” Long Tước nhún vai:, “Bình thường hay không bình thường, nhân loại rất khó đoán, bởi vì vì nhân loại là động vật có cảm tình!”

Mọi người nhin không được nhíu mày.

Lam Minh gật đầu: “Không bằng đi gặp vị bác sĩ kia thử xem?”

Mọi người cảm thấy cũng được.

Vì vậy, buổi chiều, Tiêu Bắc mang theo Cổ Lỗ Y, cùng Lam Minh, Khế Liêu, Hi Tắc Nhĩ, còn có Bạch Lâu cùng đi đến trung tâm hồi phục.

Trung tâm hồi phục nằm ở một nơi khá vắng vẻ, một tòa nhà lớn màu trắng bị tường trắng bao quanh, lưng dựa núi, bên cạnh có một hồ nước xinh đẹp, xung quanh còn có cây cối được chăm sóc tỉ mỉ.

“Thật giống lâu đài trong truyện cổ tích nha.” Hi Tắc Nhĩ nhìn qua cửa sổ xe.

“Nhưng chỉ được cái đẹp.” Tiêu Bắc nhú mày: “Có cảm giác không giống như cho trẻ con ở.”

“Không sai!” Lam Minh cũng gật đầu: “Cứ xem phòng của chúng ta, Cổ Lỗ Y ngày nào cũng vẽ lung tung khắp nơi.”

Nghe Lam Minh nói như vậy, mọi người mới cảm thấy kì quái... Theo lý mà nói nơi có nhiều trẻ con thì trên tường sẽ phải có không ít hình vẽ này nọ mới đúng chứ, rất khó tưởng tượng nơi này lại có thể sạch sẽ như vậy.

“Cảm giác... có chút lạnh lẽo cứng nhắc.” Tiêu Bắc nghĩ nghĩ: “Bất quá không phải nói tự người mắc chứng tự kỉ không thích màu sắc sao. Một chi tiết nhỏ cũng đủ làm bọn họ tâm tình đại biến, có thể các bác sĩ nghĩ như vậy không?”

Lam Minh nhướn mi: “Nếu nếu như có phản ứng với màu trắng thì không phải chết rồi sao?”

Tiêu Bắc trừng hăn.

Lam Minh nhún vai: “Vào xem rồi nói sau.”

“Đợi chút.” Khế Liêu ngăn mọi người lại: “Vào đó rồi nói cái gì? Chẳng lẽ nói chúng ta đến điều tra vì sao tỉ lệ trị khỏi bệnh của các người lại cao

như vậy?”

“Nói chúng ta muốn diễn kịch nên tới lấy tư liệu.” Tiêu Bắc cảm thấy đây là chuyện quang minh chính đại nhất đó.

“Nếu đối phương lấy lý do có thể ảnh hưởng bọn nhỏ để từ chối thì sao?” Bạch Lâu nhắc nhở: “Không bằng giả làm phụ huynh đi?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Tiêu Bắc mặc dù là vú em thật, nhưng nhìn dáng người và khí chất thì hoàn toàn không giống ba ba. Lam Minh lại càng không, nguyên cái đầu vàng choé tin mới sợ. Bạch Lâu... thư sinh trẻ tuổi cổ điển, Hi Tắc Nhĩ là trẻ con thật, Khế Liêu thì... thiếu niên bất lương.

Vì vậy, khả năng đóng giả phụ huynh trà trộn vào không lớn, nói ra người khác cũng không tin.

“Không bằng...” Tiêu Bắc đột nhiên vỗ tay một cái: “Một người trong số chúng ta giả bộ mắc chứng tự kỉ đi? !”

Mọi người ngẩn người, rồi đồng loạt nhìn Khế Liêu.

“Gì chứ?” Khế Liêu mở to hai mắt: “Nhìn tôi làm cái gì? Tôi không làm.”

“Cậu cũng không cần giả vờ đâu, đừng nhìn vào mắt người khác là được, cứ ra vẻ rất quái gở rất cổ quái.” Bạch Lâu vỗ vỗ vai Khế Liêu: “Thình thoảng ra dáng người lớn một chút là được.”

“Tôi vốn chính là người lớn.” Khế Liêu bất mãn.

“Bởi vì người vốn đã rất quái gở rất cổ quái rồi.” Lam Minh cười to, chọc Khế Liêu xù lông.

“Nhưng Tiểu Hoa lại không nghĩ vậy.” Bạch Lâu bắt đầu tấn công vào nhược điểm trí mạng của Khế Liêu: “Trong mắt Tiểu Hoa cậu vẫn chỉ là đứa con nít thôi!”

Khóe miệng Khế Liêu giật giật: “Liên quan gì?”

“Là cơ hội tốt để rèn luyện mà!” Tiêu Bắc đề nghị: “Giả bộ một chút thử xem sao!”

“Ai... Được rồi.” Khế Liêu nói không lại mọi người, chưa kể còn kéo cả Tiểu Hoa vô, hắn không còn cách nào khác đành phải già vờ.

Vì vậy, Khế Liêu bị ép giả làm người mắc bệnh tự kỉ, mọi người cùng hắn vào trung tâm, vừa bước vào sảnh đã bị ngăn lại.

Nhân viên tiếp tân thần sắc quái dị nhìn mọi người, chỉ chỉ tấm bảng sau lưng _ Trung tâm phục hồi chữa trị chứng tự kỉ cho trẻ.

Khóe miệng mọi người méo xệch, trường Bạch Lâu _ không thu thập đầy đủ tư liệu!

Lam Minh rất bình tĩnh chỉ vào Khế Liêu nói với nhân viên tiếp tân: “Cô đừng thấy cậu ta lớn như vậy, kỳ thật trí lực vẫn chỉ là một đứa trẻ nhỏ.”

“Này!” Khế Liêu nóng nảy, một cước đạp thẳng qua: “Người mới là trẻ nhỏ! Lão tử là Lang Vương!”

Nữ nhân viên tiếp tân hết hoảng cầm điện thoại như là đang suy nghĩ nên gọi bảo an, bảo vệ hay là trực tiếp báo động, hoặc là gọi cho bệnh viện tâm thần, bởi vì đám người này thoát nhìn có vẻ rất nguy hiểm cũng rất quái dị.

Tiêu Bắc nhìn không nổi nữa, hai người càng nói càng kỳ quặc, liền thành thật nói với nhân viên tiếp tân: “Thật xin lỗi tiểu thư, bọn tôi là muốn đến lấy tư liệu.”

“Lấy tư liệu?” Nhân viên tiếp tân vừa thấy Tiêu Bắc đã cảm giác người này nhất định là người bình thường, còn rất đẹp trai nha, lập tức lễ phép hỏi: “Lấy tư liệu gì?”

Tiêu Bắc đề cập tới chuyện biểu diễn đêm Halloween.

“A... Hoá ra là như vậy, để tôi giúp các vị hỏi bác sĩ Tào.”

Nhân viên tiếp tân gọi điện cho bác sĩ Tào trình bày sự việc, vị bác sĩ Tào kia có vẻ rất nhiệt tình, đồng ý ngay: “A, đây là chuyện tốt, hoan nghênh, mau mời bọn họ lên.”

Tiêu Bắc trường Lam Minh và Khế Liêu còn đang cấu nhau, cả hai tên đều là đồ ngốc không đáng tin cậy!

Mọi người đi theo nhân viên tiếp tân lên lầu. Cầu thang hình xoắn ốc, có thể nhìn thấy tất cả các phòng, có chút tương tự bệnh viện trừ việc gian phòng rất lớn, còn có rất nhiều trẻ em đang chơi bên trong.

Tiêu Bắc nhìn vài gian, phát hiện một vấn đề... Mỗi phòng đều có ba đứa trẻ cùng chơi, có vẻ chậm chạp, cử động của mỗi đứa không khác gì nhau. Chung sống hoà bình, hơn nữa kỳ quái nhất là trong tất cả các phòng đều không có nhân viên

“Những đứa trẻ này còn đang trong giai đoạn phục hồi.” Nữ tiếp tân giải thích cho mọi người: “Y thuật của bác sĩ Tào rất cao, đã chữa khỏi cho rất nhiều trẻ em.”

“Ừh, bọn tôi cũng thấy chuyện này được đưa tin nên mới muốn đến xem.” Bạch Lô trò chuyện với nhân viên tiếp tân.

Tiêu Bắc đi ở phía sau, cũng cảm giác trong bọc Cổ Lỗ Y không ngoan, biết nó muốn chui ra. Tiêu Bắc thì tay vào xoa xoa trấn an nó, đột nhiên cảm giác sau lưng Lam Minh đang nhẹ nhàng vỗ mình.

Tiêu Bắc sững sốt, quay đầu lại, chỉ thấy Khế Liêu cùng Lam Minh đều sắc mặt bất thiện nhìn về một hướng.

Theo tầm mắt của bọn họ nhìn qua, Tiêu Bắc thấy trên bức tường phía bắc có một cái đồng hồ báo thức. Chỉ là cái này thoạt nhìn rất cổ quái, giống như nhãn cầu.

Kim phút cùng kim giây có có một vệt sáng, làm cho người ta có cảm giác giống như một đôi mắt đang di chuyển... cực kì sờn gai ốc.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 113

Tận lực mặc kệ con mắt không có hảo ý, mọi người theo nhân viên tiếp tân đến văn phòng của bác sĩ Tào.

Nhẹ nhàng gõ cửa.

“Mời vào.”

Cánh cửa màu trắng mở ra, gian phòng bên trong cũng là màu trắng, đồ đạc trắng... Tiêu Bắc nhíu mày, có lẽ bệnh viện cũng không trắng như vậy, bộ cả bệnh viện này ai cũng bị bệnh mù màu à? !

Lam Minh dùng ý thức nói chuyện với Tiêu Bắc _ lão già này không sợ bị quáng tuyết à. (*quáng tuyết: chứng bệnh khi cường độ ánh sáng mãnh liệt phản chiếu lên mặt tuyết kích thích mắt làm cho mắt bị đau, sợ ánh sáng, chảy nước mắt, nghiêm trọng có thể làm mù mắt)

Tiêu Bắc đột nhiên run lên _ Lam Minh, anh có cảm thấy hơi lạnh không?

Lam Minh ngẩn người, khó hiểu _ đâu có lạnh, rất ấm mà.

Tiêu Bắc chà xát cánh tay, bốn phía đều là gió lạnh, thật không phải cảm giác lạnh bình thường mà cứ như thể đang đứng giữa trời tuyết mà không biết tại sao.

Lam Minh thấy thần sắc của Tiêu Bắc, thấy cậu có vẻ thật sự rất lạnh _ Bắc Bắc, có muốn chui vào ***g ngực ấm áp của ta không?

Lam Minh nhiều chuyện bị Tiêu Bắc tặng cho một ánh mắt khinh bỉ.

“Ha ha, mời ngồi mời ngồi.” Bác sĩ Tào đã có tuổi, khoảng sáu bảy mươi, rất có dáng dấp một vị học giả, đeo kính mặc áo khoác trắng.

Bước vào cửa, vừa ngồi xuống chiếc sofa màu trắng Khế Liêu lập tức rung mình, cảm giác như đang đối diện với một con bạch lang. Trong đàn sói cũng không phải không có bạch lang, hễ cũng biết một kẻ. Bất quá tính cách của bạch lang thập phần quái gở hơn nữa còn rất âm hiểm, là thứ hằn ghét nhất!

Sau khi ngồi xuống, mọi người liền bị hệ thống màn hình giám thị khổng lồ trên vách tường đối diện hấp dẫn... tựa hồ trong mỗi một gian phòng đều có một camera theo dõi, ở trong này có thể giám thị được tất cả hoạt động của đám trẻ.

Tiêu Bắc cau mày, cảm giác thật tàn nhẫn... Mặc dù nơi này là trung tâm trị liệu, tuy thời theo dõi bọn trẻ cũng là chuyện bình thường, chỉ là cảm giác... không thoải mái.

Bạch Lô trao đổi với bác sĩ Tào một chút, bác sĩ Tào niềm nở giới thiệu tình hình trung tâm hồi phục cho mọi người, hơn nữa làm bảo nhóm Tiêu Bắc không cần khách khí, cứ tham quan tự nhiên.

“Đúng rồi.” Bạch Lô hỏi: “Chúng tôi có xem qua ít báo cáo, bác sĩ Tào có vẻ là thiên tài, đã trị khỏi cho khá nhiều trẻ bị tự kỉ.”

“Ha ha, không dám nhận không dám nhận!” Bác sĩ Tào khá khiêm tốn: “Chỉ là làm chuyện trong khả năng thôi mà.”

“Nhưng nghe nói bệnh tự kỉ rất khó trị hết.” Tiêu Bắc tò mò: “Bác sĩ Tào có phương pháp đặc biệt nào sao?”

“A...” Bác sĩ Tào vừa muốn trả lời, chợt có tiếng gõ cửa.

“Mời vào!”

Người mở cửa là nữ tiếp tân lúc nãy: “Bác sĩ Tào, ba mẹ Tiểu Lâm đến đón Tiểu Lâm.”

“A!” Bác sĩ Tào liền gật đầu: “Nhanh mời họ vào, ha ha.”

Mọi người nhìn nhau, sao bác sĩ Tào lại cao hứng thế nhỉ?

Hắn đứng lên, đi tới cạnh bàn, ấn một cái nút, nói: “Tiểu Lâm, đến văn phòng.”

Trong màn hình, một đứa bé đang ngồi trong phòng xếp gỗ đứng lên, máy móc ra khỏi phòng.

Tiêu Bắc và Lam Minh liếc nhau một cái _ đứa nhỏ này hoàn toàn không năng động vui vẻ như mấy đứa trẻ bình thường mà có chút trầm lặng dọa người.

Lúc này, cửa phòng mở ra, một cặp cha mẹ trẻ tuổi bước vào. Người vợ siết chặt tay chồng, hai người đều có vẻ rất khẩn trương cũng rất chờ mong.

“Bác sĩ Tào, Tiểu Lâm thế nào rồi?” Người vợ lo lắng hỏi: “Chúng tôi nhận được điện thoại thông báo nói cháu đã khoẻ rồi.”

“Đúng vậy.” Bác sĩ Tào cười gật đầu: “Đã tốt lên nhiều rồi, sau khi hai người dẫn cháu về thì nói chuyện và chơi với cháu nhiều một chút vậy thì cháu sẽ càng tốt hơn. Đợi nửa năm nữa đến tuổi đi học thì cháu đã có thể hoàn toàn ứng xử như người bình thường!”

“Thật sao?” Người vợ vui mừng đến độ nước mắt bắt đầu chảy xuống: “Từ khi sinh ra đến giờ cháu nó chưa từng nói quá hai câu, lúc đầu chúng tôi còn cho rằng cháu bị câm bẩm sinh...”

“Không sao nữa rồi! Thật cảm tạ bác sĩ Tào!” Người chồng cũng rất kích động.

Lúc này bất chợt vang lên ba tiếng “Cốc cốc cốc” nho nhỏ.

Tiêu Bắc nhìn về phía cửa chính.

Bác sĩ Tào mỉm cười, cố ý hỏi: “Ai vậy?”

“Là cháu.”

Một thanh âm non nớt trả lời. Tiêu Bắc thấy cặp vợ chồng kia kích động nhịn không khẽ run lên.

Bác sĩ Tào gật đầu với người vợ.

Hai vợ chồng tới trước cửa, nhẹ nhàng mở ra. Tiêu Bắc nhìn sang, ngoài cửa chính là đứa nhỏ lúc nãy.

Chỉ là lúc này trên mặt bé có vẻ xấu hổ, hoàn toàn không còn cảm giác ư ám khi vừa ra khỏi phòng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nhìn hai người, nhỏ giọng gọi: “Ba mẹ...”

“A! Bảo bối thật sự biết gọi mẹ rồi!” Mẹ Tiểu Lâm lập tức vui mừng ôm con trai khóc lớn, người chồng thì đi qua cầm tay bác sĩ Tào cảm ơn liên tục.

Tiêu Bắc vô ý thức nhìn mọi người.

Bạch Lâu chống cằm xuất thần.

Hi Tắc Nhĩ trợn mắt há mồm.

Khế Liêu thì khẽ cau mày.

Nhìn qua Lam Minh... Tiêu Bắc từng thấy Lam Minh biểu lộ thần sắc này, thoát nhìn thì có vẻ hẩn đang ngẩn người, nhưng thật ra là đang cân nhắc. Tiêu Bắc vẫn còn nhớ rõ dáng vẻ lúc nhỏ của Lam Minh, thú vị chính là khi đó Lam Minh so với hiện tại tựa hồ tối tăm khó ở chung hơn một chút, còn hiện tại thì lưu manh và dễ gần hơn.

Sau đó, bác sĩ Tào hướng dẫn cho hai vợ chồng những chuyện cần phải chú ý, rồi cho bọn họ dẫn Tiểu Lâm về.

Tiểu Lâm ngoan ngoãn đi theo cặp vợ chồng, vừa ra đến cửa, bé còn vẫy tay với bác sĩ Tào: “Tạm biệt Bác sĩ Tào.”

“Tạm biệt, nhớ đến thăm các bạn nhé!”

“Vâng!” Tiểu Lâm ngoan ngoãn làm cho Tiêu Bắc cũng nhin không được nhịu mày... không đúng, trẻ con tuổi này sao có thể ngoan như vậy được.

Đợi mọi người đi rồi, bác sĩ Tào vui vẻ nói với bọn Tiêu Bắc: “Ai, mỗi khi thấy chúng về nhà tôi đều cảm thấy tất cả cố gắng đều không uổng phí chút nào!”

Tiêu Bắc cùng Lam Minh đều gật đầu cho có lệ. Càng lúc càng khả nghi, rốt cuộc bác sĩ Tào này là đạo đức giả, hay thật sự là thần y chuyển thế đây?

Tiêu Bắc dùng ý thức hỏi Lam Minh _ Lam Minh, ông ta là nhân loại à?

Lam Minh trầm ngâm một lát _ nhìn thì có vẻ là nhân loại. Bắc Bắc, cậu có thể thử thăm dò nội tâm của hắn không.

Tiêu Bắc gật đầu, khi bác sĩ Tào đang khoe với mọi người về thành quả y học của hắn, cậu nhẹ nhàng chạm vào áo khoác của bác sĩ Tào, bắt đầu cảm nhận, nhưng mà...

“A...” Tiêu Bắc đột nhiên giật mình.

Lam Minh vội đỡ cậu: “Sao vậy?”

“Không sao...” Tiêu Bắc chỉ cảm thấy ngón tay đau quá, lắc đầu: “Có chút chóng mặt.”

“A?” Bác sĩ Tào cũng giật mình: “Làm sao vậy?”

“Chắc là mấy ngày nay tập luyện nhiều nên hơi mệt.” Tiêu Bắc thuận miệng trả lời.

Lam Minh dịu cậu: “Ra xe nghỉ một lát?”

“Ừh.” Tiêu Bắc gật đầu.

Sau đó, Khế Liêu Bạch Lâu tiếp tục ở trong phòng nghe bác sĩ Tào ‘giảng bài’, Lam Minh thì đỡ Tiêu Bắc đến cửa ra vào.

Hai người muốn nói chuyện, nhưng nhìn đến mấy con mắt cổ quái trên cầu thang đều có chút e ngại. Lam Minh dứt khoát bế Tiêu Bắc ra ngoài trung tâm phục hồi, chui vào xe.

“Cậu sao vậy?” Lam Minh khó hiểu.

Tiêu Bắc vậy mà lại chui vào ngực Lam Minh : “Lạnh quá!”

“Hà?” Lam Minh có chút há hốc: “Lạnh?”

Hắn nhìn sắc trời bên ngoài, mấy ngày quả thật không ấm mất, nhưng... hay tại hắn không sợ lạnh nên không nhận thấy?

“A!” Tiêu Bắc đột nhiên sợ hãi kêu một tiếng, lập tức mở ba lô ra thì thấy bên trong Cổ Lỗ Y cuộn chăn lạnh run, khuôn mặt nhỏ nhắn tím ngắt.

“Cổ Lỗ Y!” Tiêu Bắc vội vàng ôm Cổ Lỗ Y ra.

Lam Minh cũng cảm thấy không đúng, đóng cửa xe mở hệ thống sưởi trong xe lên.

“Cô...” Cổ Lỗ Y rúc vào ngực Lam Minh, miệng nói thầm: “Cô ỉ.”

“Cổ Lỗ Y cũng thấy trong người rất lạnh!” Tiêu Bắc vừa nói vừa xoa đầu ngón tay.

Lam Minh phát hiện trên đầu ngón tay Tiêu Bắc có vết thương, nhú máu: “Sao lại bị thương?”

“Nứt da.” Tiêu Bắc tìm băng cá nhân dán vào, trong một khắc vừa nãy quả thật rất lạnh! Vết thương này rõ ràng là tổn thương do giá rét.

“Là sau khi cậu đụng vào gã bác sĩ kia?”

“Ừh!” Tiêu Bắc gật đầu, có chút thất vọng: “Tôi không cảm giác được gì, cứ giống như mọi thứ đều bị đóng băng vậy! Bất quá cảm giác này lại xác minh bác sĩ kia chắc chắn không phải nhân loại có phải không?!”

Lam Minh gật đầu: “Quả thật rất khả nghi.”

Lúc này, bọn Bạch Lâu cũng đã đi xuống.

“Không sao chứ?”

Mọi người lo lắng cho Tiêu Bắc, lại sợ đả thảo kinh xà nên không ở lâu. Sau khi nghe bác sĩ Tào thuyết giảng một hồi liền cáo từ, xin số điện thoại, hơn nữa còn nói lần sau sẽ đưa cả diễn viên đến thăm cũng mời đám trẻ đến xem kịch.

“Không sao. Mọi người không thấy lạnh à?” Tiêu Bắc ôm Cổ Lỗ Y cũng đồng dạng sắp đông chết ngồi sát hệ thống sưởi.

Mọi người đều nghếch mặt _ há? !

“Lái xe về trước đã.” Bạch Lâu khởi động xe.

Trên đường về, đi ngang một cửa hàng đồ chơi ở trung tâm thành phố, Hi Tắc Nhĩ tinh mắt chỉ một gia đình có cha mẹ và một đứa con trong cửa tiệm: “Nhìn kìa, là đứa nhóc tên Tiểu Lâm mới này và cha mẹ của nó.”

Vừa lúc xe hơi phải ngừng lại đợi đèn đỏ, mọi người nhìn thấy Tiểu Lâm đang kéo tay ba mẹ chọn đồ chơi, dáng vẻ hoạt bát hoàn toàn không khác gì một đứa trẻ bình thường.

“Sao có thể?” Bạch Lâu lắc đầu cảm thấy không thể tưởng tượng nổi: “Chúng tử kị ở trẻ chỉ sau một khoá trị liệu ngắn sao có thể khỏi hẳn như thế! Theo lý mà nói khả năng ngôn ngữ hẳn là không phát triển, thiếu hụt một phần lớn mới đúng.”

“Có thể là do đó là ba mẹ nên nó nó vậy thì sao?” Hi Tắc Nhĩ mở cửa xe chạy đi. Bạch Lâu vội vàng đỗ trước cửa tiệm đồ chơi, mọi người ngồi trong xe nhìn ra ngoài.

Hi Tắc Nhĩ chạy tới, nhìn con thú bông nhỏ trong tay Tiểu Lâm, cười hỏi: “Bạn nhỏ, con thú bông này tên gì vậy? Trong tiệm có bán không?”

“Có ạ.” Tiểu Lâm cười tùm tùm gật đầu với Hi Tắc Nhĩ, chỉ chỉ tầng thứ hai của một kệ hàng bày rất nhiều thú bông lớn nhỏ khác nhau trong tiệm: “Chỗ đó đó.”

Hi Tắc Nhĩ cười nói cảm ơn. Tiêu Bắc để ý trong mắt cha mẹ Tiểu Lâm hiện lên một tia mừng rỡ... Đương nhiên, trong mừng rỡ cũng có một chút lo lắng. Ai trên đời này cũng không phải ngốc, ai cũng có chút hiểu biết về chứng tự kỉ không ít thì nhiều, hay phải nói là Tiểu Lâm trở nên bình thường đến mức làm người khác bất an!

“Nhất định là có vấn đề!” Hi Tắc Nhĩ mua một con thú bông rồi đưa cho Cổ Lỗ Y ôm, lắc đầu: “Trẻ con khoẻ mạnh bình thường còn không năng nổ

như vậy, hồi này ta có thử bắt chuyện với vài đứa nhóc khác trong tiệm, bọn nó đều trốn hết.”

“Tôi thấy...” Tiêu Bắc vỗ vỗ Lam Minh: “Chúng ta theo dõi gia đình này có vẻ sẽ tốt hơn là theo dõi bác sĩ kia, nói không chừng còn có thể tìm ra nhiều manh mối hơn!”

Mọi người thương lượng một hồi liền quyết định theo dõi tìm địa chỉ nhà Tiểu Lâm, sau đó phân nhóm, bắt đầu một ngày hai mươi bốn tiếng theo dõi gia đình Tiểu Lâm.

Buổi chiều đầu tiên, nói cho chính xác thì là tối nay, Lam Minh, Tiêu Bắc Khế Liêu cùng Cổ Lỗ Y và Sphinx bắt đầu trước!

...

“Ân, nguyên lai làm cảnh sát theo dõi là cảm giác này sao, chán quá đi.” Tiêu Bắc ôm Cổ Lỗ Y vừa gặm sandwich vừa nhìn vào nhà Tiểu Lâm.

Gia đình Tiểu Lâm có vẻ khá giàu, xây cả một biệt thự sân vườn trong nội thành.

“Cảnh Diệm Phong đã điều tra thử.” Lam Minh xem tư liệu: “Tiểu Lâm tên thật là Vương Lâm, ba họ Vương, mẹ họ Lâm, một người là luật sư nổi tiếng, người kia là nhà thiết kế thời trang, ông nội là viện trưởng bệnh viện, ông bà ngoại đều là thương nhân thành đạt, điều kiện trong nhà khá tốt.”

“A...” Tiêu Bắc gật đầu.

“Bất quá, cũng chỉ có mấy nhà giàu cỡ này mới chịu nổi chi phí của cái trung tâm phục hồi kia!” Lam Minh chặc chặc hai tiếng: “Nghe nói viện phí mỗi ngày một vạn, sau khi khỏi hẳn còn phải thêm 50% hoa hồng.”

“Oa!” Tiêu Bắc giật mình tính tình: “Vậy ở đó ba tháng rồi khỏi thì chẳng phải sẽ tốn hơn một trăm vạn sao?”

Lam Minh nhún vai: “Nếu thật sự có thể chữa cho đứa con tự kỉ nhà mình trở lại bình thường thì tôi tin tưởng sẽ có rất nhiều cha mẹ đều cam tâm tình nguyện bỏ tiền ra.”

Tiêu Bắc thở dài: “Trung tâm khang phục không phải là nên miễn phí sao, có xã hội quyên giúp mà... cho dù có là phòng khám tư nhân thì cũng không nên mắc như vậy.”

“Bắc Bắc.” Lam Minh choàng tay khoác vai Tiêu Bắc: “Nếu cậu mà mở trung tâm phục hồi cho Thần Ma hoặc nhà trẻ Thần Ma thì đảm bảo sẽ giàu sụ đó!”

“Biến.” Tiêu Bắc đẩy Lam Minh: “Đừng quấy nữa.”

Lúc này, Khế Liêu chạy tới.

“Lắp hết chưa ?” Lam Minh hỏi hần.

“Rồi!” Khế Liêu mở cửa lên xe. Hần vừa chạy đi lắp cameras, trước khi đi Cảnh Diệu Phong đã cung cấp cho mọi người một bộ thiết bị theo dõi.

Lam Minh mở máy lên, quả nhiên camera theo dõi của cảnh sát cực xịn, độ nét cao và đổi góc quay, rất tiện để theo dõi.

“Còn có thiết bị cảm ứng nhiệt nữa.” Khế Liêu mở chế độ cảm ứng nhiệt để xem tình hình trên lầu _ rất thú vị nha. Vốn thiết bị cảm ứng nhiệt cũng chẳng để làm gì, hần chỉ là cảm thấy thú vị nên mới lắp thử, bất quá bây giờ...

“Oa?” Sphinx nhiều chuyện thò đầu vào xem màn hình hiển thị, giật mình kêu lên: “Vì sao chỉ có hai người lớn mà không có đứa con nít vậy?”

Tiêu Bắc cùng Lam Minh đều lắc đầu: “Sao có thể, trên camera là cả nhà đều đang ở trong phòng khách mà. Trên bàn còn có bánh kem, hình như là ba mẹ Tiểu Lâm mua để chúc mừng nó khỏi bệnh. “

“Không tin các người xem!” Sphinx đưa máy cảm ứng nhiệt cho bọn Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc cùng Lam Minh nhìn thử... Không sai! Trên màn hình chỉ có cha mẹ Tiểu Lâm chứ không có Tiểu Lâm, rõ ràng đang ngồi cùng nhau mà sao máy cảm nhiệt lại không hiển thị Tiểu Lâm? !

Mọi người cảm thấy một làn gió lạnh xẹt qua lưng... máy cảm nhiệt chỉ cần là người sống thì đều hiển thị thì mới đúng chứ!

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 114

“Tiểu Lâm không phải người sao?” Tiêu Bắc lo lắng hỏi.

“Lúc này vẫn chưa thể xác định.” Lam Minh nhíu mày: “Đúng rồi, Bắc Bắc, không phải cậu nói lúc chạm vào bác sĩ Tào thì bị cồng sao?”

“Ừh!” Tiêu Bắc chìa ngón tay cho Lam Minh xem

“Những chuyện khác không nói, nhưng cái tay bác sĩ Tào kia nhất định có vấn đề!” Khế Liêu lạnh lạnh nói: “Hắn tuyệt đối không phải cái gì thần y! Thần côn thì đúng hơn.”

Nửa đêm, Tiêu Bắc nằm trên ghế lái phụ, nhà Tiểu Lâm tắt đèn, xem ra đã nghỉ ngơi.

“Cáp a...” Sphinx ngáp một cái: “Ai nghĩ ra cái trò theo dõi này vậy, vô nghĩa.”

Khế Liêu Lam Minh nhìn Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc ôm Cổ Lỗ Y cũng bắt đầu mệt rồi, thấy mọi người nhìn mình... hình như mình là người nghĩ ra cái chủ ý ngu ngốc này a, chắc xem phim hình sự nhiều quá nên bị nhiễm, bất quá đúng như Sphinx nói _ vô nghĩa thật! Rình rập suốt một đêm đúng là mệt thật, ai cũng nói cảnh sát phần lớn đều là bại hoại, nhưng những cảnh sát không bại hoại đúng là rất đáng kính :v.

“Nhân loại thật thích làm ba cái chuyện vô nghĩa.” Khế Liêu vừa nói vừa lưng dựa vào người Sphinx, chuẩn bị ở ghế sau ngủ một giấc.

“Cô!” Cổ Lỗ Y trèo lên lưng ghế, nhìn cổ Khế Liêu kêu một tiếng.

Tiêu Bắc cũng quay lại nhìn, chỉ thấy trên cổ Khế Liêu đeo cái gì đó giống như bùa hộ mệnh.

“Đó là cái gì?” Tiêu Bắc tò mò.

“Cô kìa.” Cổ Lỗ Y nói với Tiêu Bắc, hai ngày trước nó thấy Tiểu Hoa cho hân!

“Tiểu Hoa cho người?” Tiêu Bắc giật mình, Lam Minh cũng nhướn mi _ có hy vọng thiệt hả?

“Mấy hôm trước không biết hân xem sách gì mà thấy có chuyện kê huyết thạch có thể giúp cho người sói muốn hút máu nhưng không thể hút giảm bớt đau đớn nên nhiều chuyện chạy đi làm một cái.” Khế Liêu bĩu môi: “Ngay cả chuyện người sói cần bản không hút máu cũng không biết, ngốc! Toàn làm mấy chuyện vô nghĩa.”

“Oa...” Tiêu Bắc nhếch mép: “Anh ấy quan tâm cậu đó nha... Thế nào, trong lòng có cảm thấy ấm áp không?”

“Hả.” Khế Liêu nhú mày: “Ấm... ấm cái gì! Nhiều chuyện.”

“Đừng mạnh miệng nữa.” Sphinx phe phẩy đuôi trước mặt Khế Liêu: “Người có tính đáp lễ không vậy?”

“Đáp... Đáp lễ cái gì.” Khế Liêu nhìn nơi khác: “Ta đâu biết hân muốn cái gì.”

“Không nhất định phải là thứ anh ấy muốn.” Tiêu Bắc nói: “Tặng vật tùy thân thì sao? Cậu nghĩ đi, anh ấy tặng kê huyết thạch cho cậu, cậu mang

trên người, sau đó cậu tặng lại cho anh ấy cái gì đó, anh ấy cũng mang theo trên người, giống như đồ đôi vậy! Tín vật đính ước nha!”

Khế Liêu mở to mắt, sờ mũi, tựa hồ nghĩ tới chuyện gì: “Ừhm...”

“Này.”

Đang lúc mọi người bày kế cho Khế Liêu theo đuổi Tiểu Hoa, Lam Minh đột nhiên thấp giọng nói: “Bóng đen kia là cái gì?”

Mọi người sửng sốt, vì không muốn bị chú ý nên xe hơi không bật đèn, cũng tắt máy. Lam Minh chỉ vào một cây đại thụ gần biệt thự nhà Tiểu Lâm, hỏi: “Thấy không?”

Tiêu Bắc bò lên theo hướng tay hắc chỉ nhìn qua: “A... hình như là bóng người!”

Đêm hôm khuya khoắt, cảnh tượng này có chút dọa người. Trên cây đại thụ gần biệt thự nhà Tiểu Lâm xuất hiện một bóng người màu đen.

Nhìn sơ qua thì giống một tấm bìa hình người hơn là người, đen nhánh. Mặc dù không nhìn thấy rõ lắm, nhưng thần thái và cử chỉ của hắc giống hết một con dơi _ cong người, thò đầu nhìn vào nhà, cảm giác không có hảo ý.

“Trộm à?” Tiêu Bắc khẩn trương.

“Cậu xem nhánh cây nhỏ như vậy, người sống sao có thể đứng trên một nhánh cây như vậy?”

“Cửa mở!”

Mọi người thấy cửa ban công lầu hai khế mở, một thân ảnh nho nhỏ đi ra _ là Tiểu Lâm.

“Quen biết?” Tiêu Bắc nhíu mày, Tiểu Lâm lại khôi phục cử chỉ máy móc mà mọi người thấy trên camera theo dõi ở trung tâm hồi phục.

Tiểu Lâm cầm thứ gì đó, bởi vì quá xa nên không thấy rõ là cái gì, nó đưa thứ trong tay cho cái bóng đen kia.

Sau khi bóng đen cầm lấy thì quay người... nhảy xuống.

“Đứng lại đó!” Lam Minh mở cửa xe. Bóng đen kia giật mình quay lại sau đó lập tức chạy trốn. Lam Minh cũng nhoáng cái biến mất .

Tiêu Bắc vội xuống xe, Sphinx cũng chạy ra kêu Tiêu Bắc ngồi lên. Sphinx dựa theo mùi Lam Minh đuổi theo, Khế Liêu cũng đuổi kịp.

Nhưng chạy không xa thì Sphinx ngừng lại, bởi vì Lam Minh đang ngồi xồm giữa đường, không biết đang làm gì.

“Lam Minh? !” Sphinx chạy tới cạnh hẻm, thả Tiêu Bắc xuống.

Tiêu Bắc đi qua nhìn, chỉ thấy trong tay Lam Minh là một tờ giấy đen cắt hình người. Lam Minh đang cau mày nhìn nó chăm chăm.

“Đây là cái gì?” Tiêu Bắc hiếu kỳ, cầm tờ giấy qua xem.

“Vừa nãy bóng đen kia bỏ chạy để lại cái này.” Lam Minh nhíu mày: “Ân... Bùa thao túng, lâu rồi không thấy loại phép thuật này.”

“Tình hình không ổn rồi Lam Minh, là quỷ giám thị!” Sphinx dùng móng vuốt vỗ vỗ Lam Minh: “Rút mau!”

Lam Minh gạt đầu, kéo Tiêu Bắc chạy về xe, Tiêu Bắc vẫn không rõ: “Quỷ giám thị cái gì cơ?”

“Tên chủ mưu nọ đang bí mật theo dõi, phái người giấy đến làm việc... chỉ sợ chúng ta đã thảo kinh xà!” Lam Minh đóng cửa khởi động xe. Đền

nhà Tiểu Lâm bật sáng, ba mẹ Tiểu Lâm đi ra ban công, Tiểu Lâm vươn tay chỉ chỉ xe của bọn Lam Minh dưới cho họ xem.

“Có thể người nọ đang khống chế hành động của Tiểu Lâm.” Lam Minh lái xe rời đi, bởi vì ba Tiểu Lâm đã cầm điện thoại, hình như là muốn báo cảnh sát. Chắc là Tiểu Lâm đã nói với họ bọn Lam Minh đang theo dõi nó.

Vội vàng về EX, mọi người có chút chán nản. Thu hoạch đêm nay không tệ, tuy nhiên lại đả thảo kinh xà .

Lam Minh đưa người giấy cho Bạch Lâu xem, Bạch Lâu nhìn lướt qua, vui vẻ: “Oa, là giám thị quý thật đó... hèn gì lại có nhiều mắt như vậy.”

” Quý giám thị rất lợi hại sao?” Tiêu Bắc kích động: “Có khi nào những đứa bé khác đang gặp nguy hiểm không?”

“Nếu như chỉ là quý giám thị thì hẳn là không có năng lực lớn như vậy! Quý giám thị là loài ký sinh, hỗ trợ theo dõi, không thể tự hành động! Giết người lại càng không thể. “

“Xem ra, mấu chốt vẫn ở gã bác sĩ Tào lạnh ngắt kia.” Long Tước thuận miệng nói một câu, như thể tự nói tự nghe.

Tiêu Bắc ngẩng đầu: “Có manh mối gì à?”

“Bọn tôi đã điều tra sơ thuộc tính của Thần Ma, hẳn lạnh như vậy, hẳn là Thần Ma có nhiệt độ cực thấp, có một khả năng rất lớn!”

Tiêu Bắc thấy có manh mối liền chạy tới, trên máy tính Bạch Lâu có một bản hồ sơ Thần Ma, trên hồ sơ viết _ tuyết ma.

“Tuyết ma?!” Trong nháy mắt Tiêu Bắc nhớ tới cảm giác lạnh buốt khi đó, cảm thấy cái tên này rất chính xác nha.

“Loài Tuyết ma này rất thích dùng linh hồn trẻ con làm thức ăn!” Bạch Lâu nói những manh mối tra được cho Tiêu Bắc: “Bọn chúng đóng băng linh hồn trẻ con, rồi nhốt trong phạm vi kiểm soát của mình, sau đó ngày ngày hấp thu linh lực của chúng, linh lực của trẻ con so với người lớn mạnh hơn rất nhiều!”

“A, nói vậy lúc đó chúng ta nhìn thấy Tiểu Lâm không có linh hồn.” Tiêu Bắc lại nghĩ tới thần sắc máy móc ngậy ngốc của Tiểu Lâm: “Nhưng vì sao nó lại có thể nói chuyện nhỉ?”

...

“Tôi hiểu rồi.” Lam Minh nghĩ nghĩ, cầm hình nhân bằng giấy: “Dùng cái này!”

“Quả thực có thể dẫn một linh hồn giả vào sai khiến nó làm vài chuyện đã được chỉ định!” Mọi người nhú mày _ tình huống của Tiểu Lâm thật rất đáng lo.

Lúc này, một chiếc xe đi tới đậu ngoài cửa. Cửa xe mở ra, Cảnh Diêu Phong cầm một tập tư liệu bước vào: “Tiểu Lâu, tra được rồi!”

Mọi người nhìn Bạch Lâu. Bạch Lâu không nói lời nào xoay mặt đi, như là đang giả bộ không biết hănh... Bất quá hành động này so với kiểu lạnh lùng hồi trước thì giống đang giận dỗi hơn, rất tình tứ a. Tiêu Bắc dùng cùi chỏ đẩy Lam Minh _ chuyện tốt phải không? !

Lam Minh ôm vai cậu nháy mắt, Tiêu Bắc theo ánh mắt hănh nhìn qua thì thấy Khế Liêu sau khi trở về thì không nói lời nào chui vào một góc không biết đang làm cái gì. Tiêu Bắc hiếu kỳ chạy tới xem thử thì bị Khế Liêu cản lại, không cho xem rồi che thứ trong tay tiếp tục bận rộn làm mọi người tò mò muốn chết. Tiểu Hoa thì ngồi trên ghế sa lon xem tài liệu, trên đùi để một con sói con màu đen, không thèm để ý.

“Tôi đã điều tra sơ qua tình hình của những đứa trẻ khỏi bệnh gần đây, quả thực không thể tưởng tượng nổi!” Cảnh Diệu Phong lắc đầu: “Rất đáng sợ!”

“Xảy ra chuyện gì?” Mọi người có dự cảm bất hảo.

“Người nhà của chúng liên tục xảy ra chuyện, cuối cùng phần lớn đều tan cửa nát nhà cha mẹ đều chết, sau đó đứa trẻ bị gởi nuôi, rồi gia đình nhận nuôi cũng tiếp tục gặp chuyện không may. “

“Chứng tỏ trong chuyện này có vấn đề!” Tiêu Bắc cảm thấy bất luận gã bác sĩ Tào có phải là tuyết ma hay không thì vẫn thật đáng giận _ sao có thể lợi dụng tình thương của cha mẹ đối với con mình chứ!

“Đã có manh mối, chúng ta nên chờ hay lập tức hành động?” Mọi người nhìn Lam Minh.

Lam Minh cười: “Dĩ nhiên là động thủ... mặc hẵn là tuyết ma hay mưa ma, đem bật lửa đốt hẵn!”

Mọi người cười, Cổ Lỗ Y võ trang đầy đủ, người cuốn áo lông dày, tay ôm lò sưởi mini bám theo Tiêu Bắc, thề phải tìm tên tiểu tử dám đông lạnh nó báo thù!

Mọi người lái xe suốt đêm chạy tới trung tâm hồi phục, nhưng xe còn chưa tới mọi người từ xa đã trông thấy một ngọn lửa dữ dội...

“Cháy rồi!” Tiêu Bắc hét to một tiếng.

“Xe cứu hỏa cũng đã tới!” Lam Minh đậu xe gần cổng, phát hiện rất nhiều đứa trẻ đang ngồi cạnh xe cứu hỏa bên cạnh, cuốn chăn, hoảng sợ mở to hai mắt nhìn trung tâm hồi phục bị ngọn lửa căn nuốt.

“Xảy ra chuyện gì?” Cảnh Diệu Phong lấy thẻ cảnh sát ra hỏi thăm tình hình. Một lính cứu hoả nói cho anh biết trung tâm hồi phục đột nhiên bốc cháy, may mà đã cứu được mấy đứa trẻ ra , bất quá vị bác sĩ chạy vào cứu người đến giờ còn chưa ra!

“Bác sĩ Tào chưa ra?” Bọn Tiêu Bắc nhìn nhau.

“Các vị cảnh quan lùi lại một chút đi, đợi chúng tôi dập lửa xong rồi nói sau!” Lính cứu hoả bận rộn một lúc lâu mới dập được lửa, mà từ trong bệnh viện truyền ra tin dữ... bác sĩ Tào bất hạnh qua đời. Tong nháy mắt, đám trẻ cùng nhân viên bệnh viện khóc thành một đoàn.

“Chết?” Tiêu Bắc cảm thấy không thể tin nổi _ quá trùng hợp, rõ ràng là hắn đang tìm cách thoát thân!

“Thi thể đâu?” Cảnh Diệu Phong hỏi lính cứu hoả, lính cứu hoả khiêng đến một thi thể nam bị cháy đen, hoàn toàn không thể xác định thân phận !

Mọi người không nói gì. Cảnh Diệu Phong gọi cảnh sát tới đem thi thể về khám nghiệm tử thi, xác định thân phận.

“Đám trẻ không bị thương chứ?” Tiêu Bắc hỏi lính cứu hoả.

“Không, vừa nãy nhân viên công tác đã xác nhận đủ người, không ai chết.”

“Đám trẻ đều được cứu ra hết, bác sĩ Tào còn muốn chạy vào làm gì?” Bạch Lâu có chút không rõ.

“Có lẽ là ông ấy nghĩ vẫn còn một đứa chưa ra nên mới xông vào cứu người... Sau đó sẽ không may gặp nạn.” Người lính cứu hoả rất cảm động và thương cảm cho người bác sĩ tốt bụng cao thượng, lắc đầu: “Ai, đầu năm nay người tốt đều không sống lâu.”

Tiêu Bắc không biết nên nói gì, quay qua xem đám trẻ cùng nhân viên bệnh viện thì thấy bọn nhỏ chụm lại khóc to, hành vi rất bình thường, không giống trẻ bị tự kỉ... bất quá hành động và lời nói của chúng lại quá thống nhất, càng xem càng thấy quái.

Cảnh Diệu Phong gọi một nhân viên công tác, cũng chính là vị nữ tiếp tân nọ, tới hỏi tình hình.

Nữ tiếp tân khóc sụt sùi nói: “Chiều tôi không có ca nên ở nhà, lúc tối vừa tới thì đã phát hiện khói đặc cuồn cuộn. Bác sĩ Tào đang sơ tán bọn nhỏ, ông ấy nói không biết tại sao sau viện đột nhiên bốc cháy, cháy rất lớn... lúc ấy tôi rất sợ, chỉ biết mang theo bọn nhỏ chạy ra, chính là... Ô ô...” Nói đến chỗ thương tâm, cô lại khóc lên, oán than nói bác sĩ Tào là người tốt, ông trời không có mắt gì gì đó.

Bọn Tiêu Bắc không điều tra được gì, mất hứng mà quay về.

“Thật không nghĩ tới động tác của hắc lại nhanh như vậy.” Hi Tắc Nhĩ cảm thấy không cam lòng: “Giờ thì xong rồi. Kim thiên thoát xác, hắc lại không thấy tăm hơi. Nếu như lại chạy đến một xó xỉnh nào đó trên thế giới rồi lại mở một trung tâm hồi phục như vậy, vừa kiếm được một đồng tiền, vừa hại một đồng người mà còn có thể nhờn nhờn ngoài vòng pháp luật.”

Mọi người cũng đều cảm thấy gã bác sĩ Tào này thật rất giáo hoạt.

Về tới EX cũng đã muộn.

Hiện tại manh mối duy nhất chính là hình nhân giấy Lam Minh nhật được, bất quá chỉ dựa theo loại hình nhân lúc nào cũng có thể bị vứt lại này rất khó để tìm được chủ nhân của nó. Tiêu Bắc cố gắng mấy lần cũng đành phải thừa nhận thất bại, càng cố càng không cam tâm. Lam Minh cũng thấy mệt, cũng chưa tra được gì nên bào mọi người đi ngủ trước đã.

Sau khi trở lại phòng, Tiêu Bắc ngồi trên ghế sa lon thở dài: “Thật đáng giận mà!”

“Cô kị!” Cổ Lỗ Y chui vào chăn, cùng Fanny đọc truyện, nhìn Tiêu Bắc tỏ vẻ đồng tình.

Lam Minh vỗ vỗ Tiêu Bắc, bảo cậu mau tắm rồi ngủ đi, đừng suy nghĩ nhiều nữa.

Tiêu Bắc cảm thấy chán nản cũng không phải cách liền đứng lên đi tắm, vừa vào phòng tắm thì phát hiện hết dầu gội rồi, đành chạy đi mượn Tiểu Hoa.

Vừa tới cửa, thấy cửa đóng, Tiêu Bắc chưa kịp gõ cửa chợt nghe bên trong có tiếng Khế Liêu: “Cầm!”

Tiêu Bắc dừng bước, lúc này mà vào sẽ phá hỏng bầu không khí nên không vào nữa.

“Cái gì vậy?” Tiểu Hoa khó hiểu, cầm thứ Khế Liêu đưa cho nhìn thử. Là một sợi dây màu đen có cột một cái răng, sắc nhọn như răng sói, bên trên vẽ đủ thứ hoa văn chẳng chịt.

“Khụ khụ.” Khế Liêu nhìn trời, tựa hồ có chút không vui: “Cứ cầm là được, nói nhiều quá.”

Tiêu Bắc đứng ngoài cửa nghe được, nhin không được nhìn trời _ Khế Liêu trẻ con quá, tặng đồ mà cũng vậy, chuyện tốt bị cậu ta quậy một hồi thành chuyện xấu luôn.

Tiểu Hoa thì có vẻ đã quen với tính cách của hắn, cười hỏi: “Sao lại tặng đồ cho tôi vậy? Cũng không nói rõ là cái gì nữa.”

“Anh cần gì phải quan tâm... cứ nhận là được.” Mặt Khế Liêu hồng hồng, có vẻ rất muốn chạy rồi .

“Đội đã.” Tiểu Hoa trả lại cho hắn: “Cậu không nói rõ thì tôi không nhận!”

” Chậc...” Khế Liêu bất mãn, người này thật sự là... một chút cũng không đáng yêu!

Hai người giằng co một hồi, Khế Liêu đành phải xuống nước: “Răng bị rụng hồi nhỏ của tôi.”

Tiểu Hoa bị hắn chọc cười: “Cậu đưa răng sữa cho tôi làm gì?”

“Răng sữa cái gì!” Khế Liêu nhú mày: “Đây là răng của Lang Vương, có tiền cũng không mua được! Tôi còn vẽ cả phù chú bên trên, nếu anh gặp nguy hiểm tôi có thể biết ngay cũng có thể lập tức tới cứu đó, phạm nhân!”

Tiêu Bắc âm thầm khen ngợi _ giỏi!

Khế Liêu nói xong mặt đỏ bừng, vô cùng xấu hổ. Tiểu Hoa bật cười, đeo vào rồi nói: “Cám ơn, rất đẹp.”

Khế Liêu vội vã chạy ra ngoài, trưng ra cái mặt diện vô biểu tình, bất quá khoe miệng lại nhin không được cong lên.

Tiêu Bắc thấy hắn chạy ra thì nhanh chóng lui lại, may mắn cậu học múa nên vô cùng nhanh nhẹn, liền giả vờ đứng phải: “Ủa? Cậu cũng ở đây à?”

“Ừh!” Khế Liêu làm bộ như không có gì, xoay người xuống lầu. Tiêu Bắc nín cười gõ cửa phòng Tiểu Hoa, thò đầu vào thì anh đang cầm Lang Nha nhìn, trên mặt vui vẻ.

Thấy nụ cười của anh, Tiêu Bắc nhận ra _ Khế Liêu có cơ hội!

“Tiểu Hoa, mượn dầu gội dùng một lát.”

“A...” Tiểu Hoa ngẩng lên, chạy đi lấy dầu gội cho Tiêu Bắc.

“Rất đẹp nha.” Tiêu Bắc chỉ chỉ Lang Nha.

“Ừh.” Tiểu Hoa cũng gật đầu: “Đúng là rất đẹp.”

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 115

Bác sĩ Tào đột nhiên mất tích .

Cảnh Diệu Phong phái người điều tra tình hình gần đây của Tiểu Lâm, phát hiện nó vẫn rất hoạt bát, nhưng kỳ quái là cha mẹ Tiểu Lâm càng ngày càng... tiều tụy. Mẹ Tiểu Lâm vừa nhập viện, hình như đã đổ bệnh.

Mấy ngày nay Tiêu Bắc bắt đầu bận rộn tập luyện vũ kịch cho Halloween. Lúc đầu thì rất nhiều người đều nói muốn ý tưởng phải phù hợp với trẻ em. Nhưng công chúa Bạch Tuyết và bảy chú lùn, cô bé lọ lem, cô bé quàng khăn đỏ, ba chú heo con... đều bị Tiêu Bắc bác bỏ! Những nội dung này cũ rồi, hơn nữa đối với trẻ tự kỉ cũng không có ảnh hưởng gì nhiều.

Tìm biên kịch bàn bạc, Tiêu Bắc nói giả như mỗi một đứa trẻ bị tự kỉ kiếp trước đều là một thiên sứ gãy cánh, bởi vì bề ngoài bất đồng mà bị người khác hiểu lầm cho nên gặp rất nhiều khó khăn. Nhưng bọn họ cũng có chỗ đáng quý, có cuộc sống của riêng mình, mọi người cần phải hiểu. Có một Đại Ma vương giả làm bác sĩ, lợi dụng tâm lí muốn con mình khỏi bệnh của cha mẹ họ dùng ma pháp biến thiên thần thành bù nhìn, bị điều khiển, cười trái lương tâm, còn tình tiết sau đó thì... nghe nói biên kịch cảm động đến rơi tóc rụng mù, vừa viết kịch bản vừa khóc bù lu bù loa. Cuối cùng kịch bản hoàn thành, tất cả mọi người cảm thấy rất hay, bắt đầu khẩn trương tập luyện.

Lam Minh diễn Đại Ma vương, lợi dụng sàm sỡ Tiêu Bắc bị Tiêu Bắc một cước đạp bay, ra lệnh cấm quấy rối, nếu không sẽ ‘xử trảm’ tại chỗ!

Lam Minh bất đắc dĩ ngồi dưới đài xem mọi người tập luyện. Bất quá có một điểm kỳ quái, hẳn vốn không thích vũ kịch biểu diễn này nọ _ đương nhiên, ngoại trừ xem Tiêu Bắc. Chỉ là, có thể là do lần này đọc trước kịch bản, hiểu rõ nội dung vở kịch nên Lam Minh chẳng những xem hiểu mà còn phát hiện vở kịch này rất hay.

Một tay chống cằm, nhìn lúc Ma vương muốn hại Tiêu Bắc có rất nhiều tiểu thiên sứ đến hỗ trợ, Lam Minh nhin không được bật cười _ con nít sẽ tin mấy thứ này thật sao...

Nghĩ tới đây, hẳn đột nhiên ngẩn ra, một ngón tay nhẹ nhàng gõ đầu, bộ dáng như vừa nghĩ tới điều gì đó.

Chờ Tiêu Bắc luyện xong đi xuống uống nước. Lam Minh chạy tới, thấy người cậu ướt nhẹp, nhú mày: “Mau đi tắm đi. Đồ nhiều mồ hôi quá coi chừng bị cảm đó! Phàm nhân!”

Tiêu Bắc nhéo tai hẳn: “Sao anh cứ y hệt Khế Liêu vậy. Nói gì cũng khó nghe muốn chết. “

“Khế Liêu làm sao?” Lam Minh hiểu kỳ.

Tiêu Bắc liếc Tiểu Hoa đang ngồi trên khán đài chăm chú xem vũ kịch, Khế Liêu thì ngồi cạnh anh ngủ gà ngủ gật, liền nhỏ tiếng kể lại cho Lam Minh.

“A.” Lam Minh nhướn mi: “Không tệ nha!”

Tiêu Bắc xoay người định đi tắm, Lam Minh mặt dày leo đéo bám theo.

“Này, anh theo vào làm gì?” Tiêu Bắc cảnh giác kéo rèm lên.

“Cậu đừng để ý. Cũng đâu phải chưa từng thấy qua. “

Lam Minh đóng cửa phòng tắm, mở balo, Cổ Lỗ Y bay ra thở hồng hộc, soạt soạt mấy cái cởi áo lông quăng cho Lam Minh, rồi bay tới cùng Tiêu Bắc tắm nước nóng.

Tiêu Bắc cầm chậu rửa mặt xả đầy một bồn nước ấm cho nó, Cổ Lỗ Y nhảy vào bơi a bơi, cảm thấy thật hạnh phúc.

Lam Minh gan tị, nói: “Tôi cũng muốn.”

“Biến.” Tiêu Bắc ngăn hẳn lại bên ngoài, cởi quần áo mở vòi sen.

Lam Minh vén rèm thò đầu vào nhìn lén, bị hứng trọn một gáo nước vào mặt, chặc chặc hai tiếng: “Bắc Bắc, chân đẹp quá !”

“Biến!” Tiêu Bắc vừa gọi đầu vừa hỏi: “Đúng rồi, anh muốn nói cái gì ?”

“A?”

“Không phải anh có chuyện muốn nói nên mới theo vào sao?” Tiêu Bắc xoa sữa tắm cho Cổ Lỗ Y, xoa tới xoa lui, chọc cho Cổ Lỗ Y cười khanh khách. Lam Minh lại vén rèm lên nhìn, lại bị tạt nước đầy mặt: “Bắc Bắc, sao lại cuốn khăn vậy?”

“Đề phòng tiểu nhân !” Tiêu Bắc hung dữ nói: “Anh muốn nói cái gì?”

“A, là chuyện Tiểu Lâm.” Lam Minh khoanh tay tựa vào phòng kế bên, nhìn Tiêu Bắc như ẩn như hiện qua khe hở của rèm, cười nói: “Cậu nghĩ vì sao mẹ Tiểu Lâm lại đổ bệnh? Cảnh Diệu Phong đã điều tra, nghe nói là thần kinh có chút suy nhược và lo nghĩ quá nhiều, tinh thần mệt mỏi làm cho thân thể không khoẻ theo!”

“A?” Tiêu Bắc nghe xong cũng thấy kỳ quái: “Tinh thần mệt mỏi sao!”

“Cậu đoán thử coi.” Lam Minh hỏi: “Người làm mẹ thường rất mẫn cảm, có khi nào cô ta cảm thấy Tiểu Lâm có vấn đề không?”

“Cũng có thể!” Tiêu Bắc cầm vôi sen rửa trôi bột trên người Cổ Lỗ Y, nói: “Còn nhớ lần trước sau khi ba mẹ Tiểu Lâm dẫn nó về hình như có chút lo lắng.”

“Không phải tư liệu cũng có nói sao, hai người họ đều là người vô cùng xuất sắc, nếu như Tiểu Lâm là con người khác thì nhất định bọn họ sẽ lập tức phát hiện đứa trẻ có vấn đề. Bất quá do là con mình cho nên mới do dự!”

“Không sai!” Tiêu Bắc gật đầu: “Xử trí theo cảm tính là bình thường, nhưng nếu tỉnh táo suy nghĩ một chút, thì chỉ cần là người có chút tinh mắt sẽ phát hiện điểm khác thường.”

“Vậy nên tôi nghĩ ra một cách!” Lam Minh nói: “Tìm thiên sứ tới cứu vớt nó!”

“Hả?” Tiêu Bắc tắm xong, mặc đồ rồi lau người mặc áo cho Cổ Lỗ Y : “Thiên sứ cứu vớt cái gì?”

“Chúng ta giả làm chuyên gia.” Lam Minh đi vào, nhìn thấy Tiêu Bắc đã mặc quần áo tử tế có chút tiếc hận: “Cảnh Diệu Phong là cảnh sát, chúng ta có thể lợi dụng thân phận này đi gặp mẹ Tiểu Lâm hỏi một chút xem có phải là Tiểu Lâm có chỗ nào không đúng! Hơn nữa còn có thể ám chỉ phương pháp chữa trị của bác sĩ Tào có vấn đề!”

“Uh...” Tiêu Bắc chỉnh lại quần áo, bế Cổ Lỗ Y ra thả vào balo rồi cùng Lam Minh đi ra ngoài: “Chủ ý này rất hay!” Vừa nói vừa vỗ vai Lam Minh: “Được đó!”

“Rất được đúng không?” Lam Minh cười xấu xa.

“Ừh!” Tiêu Bắc gật đầu đồng thời mở cửa... trước cửa là N nam thành viên của đoàn kịch muốn vào tắm rửa đang đứng, lúc bọn họ vừa tới thì phát hiện cửa đã khóa, vì vậy buồn bực _ ai lại khoá cửa phòng tắm a ??? Bên cạnh bọn họ là N nữ thành viên đoàn kịch đáng ra có thể tắm ở phòng tắm nữ bên cạnh nhưng lại đứng đây nhiều chuyện cùng.

Đang khó hiểu thì thấy Tiêu Bắc cùng Lam Minh đi ra, đang nói cái gì mà được không được...

“Hắc hắc...” Mọi người mập mờ nở nụ cười.

Tiêu Bắc ngăn người, khó hiểu: “Làm gì vậy?”

“Hắc hắc, Bắc Bắc, sao cậu không treo biển đừng làm phiền ngoài cửa??? ” Có mấy cô gái nháy mắt với Tiêu Bắc: “Có thể lâu thêm chút đó.”

“Không sao!” Tiêu Bắc ngây ngô cười: “Rất nhanh mà!”

“Nhanh?” Mọi người lắp bắp kinh hãi, đánh giá Lam Minh _ không phải nên thật lâu mới đúng sao?

“Ừh, chưa bao giờ vượt quá mười phút!” Tiêu Bắc vui vẻ trả lời, từ trước đến nay tốc độ tắm của cậu luôn rất nhanh.

Mà vẻ mặt mọi người lại càng kinh hãi nhìn Lam Minh, đám con gái vẻ mặt tiếc nuối, nguyên lai nhìn thì đẹp mà không dùng được! Nam thì đi tới bắt tay hân _ quả nhiên ông trời luôn rất công bằng !(Cc: chết cười =)))))))) (Tk : Đùa chứ, “ hàng” đẹp thì không dùng được :3)

Lam Minh nhìn trời, đè nén xúc động muốn phun máu kéo Tiêu Bắc đi.

“Làm gì vậy?” Tiêu Bắc khó hiểu nhìn hân: “Tôi còn muốn đi thay giày.”

“Cậu coi chừng đó!” Lam Minh hung dữ nói với Tiêu Bắc: “Lần sau sẽ cho cậu biết cái gì gọi là lâu!”

Tiêu Bắc mờ mịt...

Thay giày xong, Tiêu Bắc gọi cho Cảnh Diệu Phong nói sơ kế hoạch, Cảnh Diệu Phong lập tức gật đầu.

Vì vậy, Tiêu Bắc gọi Bạch Lâu, mọi người cùng lái xe đến bệnh viện.

Mẹ Tiểu Lâm ở trong phòng đặc biệt, từ chối gặp mặt. Cảnh Diệu Phong đưa thẻ cảnh sát ra, hộ sĩ hỏi muốn hỏi cái gì.

Lam Minh nói: “Cô nói với cô ta là cảnh sát cùng chuyên gia tâm lý học muốn hỏi chuyện con trai cô ta.”

Hộ sĩ đi vào nói lại sau đó đi ra, nói mẹ Tiểu Lâm mời mọi người vào.

Mọi người nhìn nhau, quả nhiên có vấn đề.

Vào phòng, trong phòng rất ấm áp, vách tường màu trắng nhạt thoạt nhìn rất sạch sẽ lại không đến mức lạnh, trên bàn đặt một bình hoa, mẹ Tiểu Lâm ngồi trên giường. Cô tên Lâm Dĩnh, còn khá trẻ, vừa mới ba mươi, bởi vì quan hệ trong công việc nên trang điểm rất có phong cách và xinh đẹp. Chỉ là chắc do bệnh của Tiểu Lâm nên lần đầu gặp mặt đã cảm thấy cô rất tiều tụy, hôm nay gặp lần thứ hai thì phát hiện cả người cô gầy yếu rất không bình thường. Mà gầy kiểu này tuyệt đối không phải loại gầy yếu do bệnh bình thường.

“Xin chào.” Cảnh Diệu Phong lấy thẻ cảnh sát, nói rõ mục đích đến.

Lâm Dĩnh khề gật đầu, khoát tay ý bảo bọn họ không cần nói nữa, mở miệng: “Nó không phải con tôi!”

Mọi người sửng sốt, hoàn toàn không nghĩ cô sẽ có loại phản ứng này.

“Ách, tôi hiểu cảm xúc lúc này của cô...”

“Không phải!” Lâm Dĩnh lắc đầu, nghiêm túc nói với mọi người:
“Trước kia con tôi cũng rất kì lạ, tôi cũng biết nó không ổn, nhưng tôi là mẹ nó nên tôi biết con tôi như thế nào. Nhưng đứa trẻ kia không phải con tôi! Ý của ta là, bên ngoài thì đúng, nhưng bên trong thì không phải! Có người bắt con tôi rồi đổi cho tôi một con búp bê!”

Tiêu Bắc gật đầu với Lam Minh _ quả nhiên! Người làm mẹ nháy mắt đã nhận ra!

“Cô nói không sai.” Mọi người đơn giản đi thẳng vào vấn đề.

“Là thật sao?” Lâm Dĩnh bật dậy, thật lâu sau mới hỏi: “Con tôi nó... còn sống không?”

“A?” Mọi người sửng sốt.

“Ý của cô là...?” Tiêu Bắc nhíu mày.

“Tôi... Tôi muốn hỏi, hiện tại con tôi có phải là người không?” Lâm Dĩnh có chút kích động: “Tôi cảm thấy nó giống như không phải người...”

Tiêu Bắc nhíu mày, hình như Lâm Dĩnh có linh lực, so với nhân loại bình thường mất cảm hơn nhiều.

“Nó có biểu hiện đặc biệt gì không?”

“Có, nó...” Lâm Dĩnh đang muốn nói cụ thể, đột nhiên ngoài cửa truyền đến một thanh âm non nớt: “Mẹ.”

Lâm Dĩnh giật mình, cả người cứng ngắc, hoảng hốt nhìn về phía cửa ra vào.

Tiểu Lâm không biết đã đứng ở đó từ khi nào, tay ôm một con gấu bông, vẻ mặt ngây thơ đi vào: “Mẹ có khách ạ?”

“Ách...” Lâm Dĩnh khẩn trương nói không ra lời, lúc này, một người đàn ông bước vào _ là ba Tiểu Lâm.

Thoạt nhìn tình huống của anh ta so với Lâm Dĩnh cũng không tốt hơn bao nhiêu, không phải gầy yếu, mà là tối tăm... vô cùng tối tăm, dưới hai mắt còn có quầng thâm thật đậm.

“Anh...” Lâm Dĩnh kinh ngạc nhìn chồng mình: “Anh... anh làm sao vậy?”

” Uh?” Ba Tiểu Lâm cùng nó chậm rãi đi tới.

Tiểu Lâm bò lên giường, ôm Lâm Dĩnh cứng ngắc: “Mẹ, mẹ khỏe chưa?”

Lâm Dĩnh sợ tới mức run rẩy, vô thức lui lại. Tiểu Lâm ngừng lại một chút, ngẩng đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra biểu tình u ám nhìn Lâm Dĩnh chăm chăm. Cái nhìn này khiến Lâm Dĩnh cả người phát lạnh...

“Anh rất khỏe.” Ba Tiểu Lâm đến cạnh Lâm Dĩnh, trên mặt lộ ra nụ cười quái dị, nhẹ nhàng giúp Lâm Dĩnh chỉnh lại tóc: “Khỏe đến mức không thể khỏe hơn.”

Tiêu Bắc nhíu mày _ như thế này mà ông ta còn nói là tốt thì chắc trên thế giới không có cái gọi là không tốt nữa rồi!

“Các anh là ai?” Ôn tồn với Lâm Dĩnh một lát, ba Tiểu Lâm ba quay lại, lạnh lùng nhìn bọn Tiêu Bắc.

“Bọn tôi là...” Tiêu Bắc muốn nói chuyện nhưng Cảnh Diệu Phong khoát tay ngăn cậu lại, bởi vì chồng Lâm Dĩnh là luật sư biết rất rõ về luật

nên nhiều khả năng hẳn sẽ khiếu nại bọn họ quấy rối này nọ nên không thể nói thật với hẳn.

“Chúng tôi đang điều tra một vụ án, vợ anh có thể cung cấp ít manh mối nên đến hỏi thăm tình hình.” Nói đoạn, Cảnh Diệu Phong đưa danh thiếp cho Lâm Dĩnh : “Nếu có bất kỳ phát hiện gì thì gọi cho tôi.”

Lâm Dĩnh muốn nhận danh thiếp, Bạch Lâu nhanh tay cầm lấy danh thiếp, vẽ vẽ mấy đường, sau đó lại viết xuống một dãy số: “Gọi vào đây cũng được!”

“Vợ tôi từ chối điều tra!” Ba Tiểu Lâm nhìn chăm chăm tấm danh thiếp.

“Chúng tôi cáo từ trước.” Cảnh Diệu Phong kéo Bạch Lâu đi. Lam Minh không muốn đi, trong lòng tự nhủ rõ ràng có vấn đề, cứ bắt tên tiểu quỷ đó lại đánh một trận xem hẳn có nói hay không là được mà. Bất quá vẫn bị Tiêu Bắc lôi ra ngoài... Đây là nơi công cộng, lỡ như thực sự có chuyện không tốt sẽ gây nguy hiểm cho sự an toàn của nhiều bệnh nhân.

“Tôi đã vẽ bùa theo dõi trên danh thiếp rồi.” Ra ngoài bệnh viện, Bạch Lâu cầm bút, vẽ một ký hiệu trên tay Tiêu Bắc: “Cậu có thể thông qua ký hiệu này theo dõi tình hình trong phòng bệnh, chúng ta đứng canh ngoài cửa bệnh viện!”

Mọi người gật đầu. Sau khi lên xe, Tiêu Bắc bắt đầu tưởng tượng, xem tình hình trong phòng bệnh. Nhưng cảnh tượng lúc này lại làm Tiêu Bắc sửng sốt.

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 116

Trong phòng, ngoại trừ Lâm Dĩnh là nhân loại, bộ dáng của Tiểu Lâm trong ngực Lâm Dĩnh và chồng của cô hiện tại đều có chút không bình thường. Bọn họ lúc này giống như là... nói thế nào nhỉ? ! Tiêu Bắc không biết nên hình dung như thế nào. Cậu muốn cho bọn Lam Minh nhìn thử, liền vô thức quơ tay cầm lấy ipad của Cổ Lỗ Y.

Mọi người giật mình, bởi vì đây là lần đầu tiên Tiêu Bắc cử động khi đang tập trung.

“Bắc Bắc, sao vậy?” Lam Minh lo lắng, cho rằng Tiêu Bắc bị kích thích hoặc đã bị dọa, đừng nói là lại bị thương chứ!

Nhưng Tiêu Bắc cũng không tỉnh lại.

“Nha!” Cổ Lỗ Y đột nhiên kêu một tiếng, bị hình ảnh trên Ipad làm cho hoảng sợ. Mọi người theo hướng ngón tay nó nhìn qua thì có cảm giác như hai cương thi đang vây quanh Lâm Dĩnh. Nói là cương thi, nhưng cũng không phải loại máu me đầm đìa, mà là cứng ngắc lạnh lẽo như tượng băng.

“Đó là Tiểu Lâm và ba nó sao?” Lam Minh nhìn hình ảnh trên Ipad: “Đây rõ ràng là hai cái xác mà!”

Mà lúc này, mọi người lại thấy hai cha con đang trấn an Lâm Dĩnh toả ra hơi lạnh, da bắt đầu biến thành màu lam nhạt. Trên tay còn có vết rách, cảm giác cứ như cục thịt heo đang bị đông cứng trong tủ lạnh vậy.

Lâm Dĩnh hiển nhiên đã bị dọa, máy móc cười cười với hai người, cúi đầu không dám nói lời nào.

“Hai người kia thật sự là Tiểu Lâm và ba nó?”

Tiêu Bắc đột nhiên hỏi: “Tướng mạo không giống lắm.”

“Ừh... đúng là không giống lắm!” Lam Minh gật đầu nói xong tất cả mọi người đột nhiên trầm mặc... rồi đột nhiên đồng loạt ngẩng đầu nhìn Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc vẫn còn nhắm mắt, nhưng lại có thể nói chuyện với bọn họ, quan trọng là... hình ảnh trên Ipad cũng không dừng lại mà vẫn tiếp tục.

“Oa!” Bạch Lâu vẻ mặt mừng rỡ: “Khả năng kiểm soát linh lực của Bắc Bắc lại mạnh lên rồi. Nếu cứ tiếp tục như vậy, sau này có thể vừa sinh hoạt bình thường vừa lặng lẽ dùng ý thức đó.”

“A...” Lam Minh cũng rất giật mình, tốc độ mạnh lên của Tiêu Bắc quá thực rất nhanh, là do đã mở phong ấn sao! Không biết là phúc hay hoạ đây nữa.

“Xem bọn họ đang làm gì kìa !” Cảnh Diệu Phong gọi mọi người nhìn tiếp, chỉ thấy Tiểu Lâm đang nhẹ nhàng vuốt ve ngực mẹ nó.

“Oa... Tiểu sắc lang ?” Lam Minh nhin không được nói một câu liền bị Tiêu Bắc đập cho một cái.

Mọi người dở khóc dở cười, trong tình huống này mà Tiêu Bắc vẫn có thể đánh Lam Minh, đúng là không đơn giản!

Tay Tiểu Lâm đột nhiên cong thành trảo, một thứ gì đó từ ngực trái Lâm Dĩnh bị kéo ra... Là một hạt châu không lớn không nhỏ.

“Châu?”

“Là hồn châu.” Âm điệu của Bạch Lâu cao lên vài phần: “Tôi biết hôm đó Tiểu Lâm đưa cho bóng đen kia cái gì rồi, có thể là hồn châu của ba nó.”

“Nếu mất hồn châu thì sẽ như thế nào ?” Tiêu Bắc hiếu kỳ.

“Chết!” Lam Minh cười lạnh một tiếng: “Hơn nữa còn là chết không nhắm mắt, biến thành con rối vô thức nghe lệnh ác ma khổng lồ. Bởi vì Tuyết ma dùng nhân loại làm thức ăn nên mới đóng băng bọn họ, giống như tích trữ đồ ăn trong tủ lạnh, sau này muốn ăn thì lấy ra rã đông vậy. “

“Vậy là cha mẹ mấy đứa trẻ đã bị giết sao?” Tiêu Bắc nhin không được hỏi một tiếng.

“Đúng vậy, là bị Tuyết ma hại chết !”

Tiêu Bắc nhíu mày: “Thì ra là thế!”

“Thằng nhóc đó đi ra.”

Mọi người lại nhìn Ipad, trên màn hình Tiểu Lâm dẫn ba mẹ rời khỏi bệnh viện. Động tác Lâm Đình trở nên cứng nhắc nhưng thân thể vẫn chưa bị đóng băng.

“Bọn họ muốn đi đâu?” Tiêu Bắc lo lắng.

“Hẳn là đi tìm Tuyết ma đóng băng thân thể Lâm Đình!” Lam Minh khởi động xe đứng đợi.

Quả nhiên, một lát sau một nhà Tiểu Lâm từ trong bệnh viện đi ra, đón một chiếc taxi rời đi.

Lam Minh lập tức đuổi theo.

Xe hơi lòng vòng một hồi hướng về vùng ngoại ô. Sắc trời cũng tối dần, xa xa đột nhiên xuất hiện một nhà máy... xem ra đã bị bỏ hoang một thời

gian.

Xe taxi chạy đến gần nhà máy thì ngừng lại rồi không có động tĩnh nữa.

Bọn Lam Minh sợ bị phát hiện nên không lại quá gần.

Qua một hồi lâu mới nhìn thấy gia đình Tiểu Lâm xuống xe, ba người đi thẳng tới nhà xưởng, mà xe taxi kia vẫn chưa đi.

Lam Minh lái xe đến cạnh xe taxi, nhìn vào trong liền nhú mào _ tài xế gục đầu trên tay lái, hình như đã bị ngất.

Bạch Lô xuống xe kiểm tra tình hình của hắn, gật đầu: “Không chết, còn thở!”

Mọi người nhẹ nhàng thở ra.

Lam Minh đột nhiên chỉ hướng nhà máy: “Bên đó còn mấy chiếc xe!”

“Cẩn thận bầy!” Tiêu Bắc nắm chặt Ipad của Cổ Lễ Y, tập trung dùng ý thức theo Lâm Dĩnh tiến vào nhà máy.

Đồng thời, mọi người chú ý tới vài điểm kì lạ.

Chung quanh có rất nhiều chiếc xe, người trong xe đi ra... Là những hài tử trong trung tâm phục hồi và cha mẹ chúng, mọi người đều máy móc đi về phía nhà máy.

Trong nhà máy đầy bụi, thùng sơn xanh trắng lẫn lộn khắp nơi, tầm nhìn của Tiêu Bắc theo Lâm Dĩnh nhìn về phía trước thì thấy một người đứng trước lối vào tối om của nhà máy.

“Là cô ta? !”

Mọi người xuyên qua Ipad nhìn thấy người đứng ở cửa không phải bác sĩ Tào, mà là... vị nữ tiếp tân!

“Sao lại là cô ta?” Bạch Lâu nhú mày: “Cô ta cũng bị khống chế sao?”

“Không giống, không có cảm giác như xác chết...”

“Đội đã!” Lam Minh đột nhiên chau mày: “Có thể ngay từ đầu úng ta đã nghĩ sai!”

“Đúng rồi!” Tiêu Bắc cũng lập tức hiểu ra: “Khó trách bác sĩ Tào lạnh như vậy, bởi vì hắn cũng là xác chết! Bị chết cháy là vì muốn hủy thi diệt tích, sau đó đem mọi tội lỗi đổ lên người hắn!”

“Nữ nhân này mới là Tuyết ma thật sự.” Tiêu Bắc mở to mắt: “Cô ta muốn làm gì? !”

“Cô kĩ!” Cổ Lỗ Y mở cửa sổ xe, nhìn xác chết xuất hiện càng lúc càng nhiều, chỉ vào cột khói hơi nước đằng xa.

“Đây là nhà máy gì?” Bạch Lâu lấy bản đồ điện tử tìm thử, lập tức hoảng sợ: “Trời ạ! Là xưởng gốm, phía sau hắn là lò nung và lò thiêu!”

“Cô ta muốn hủy thi diệt tích, sau đó bỏ trốn!” Cảnh Diệu Phong lập tức minh bạch: “Khó trách tới tận bây giờ cũng không có hồ sơ phạm tội, là do mỗi lần chạy trốn khỏi nơi gây án cô ta đều hủy thi diệt tích, không có người bị hại thì sẽ không có hung án!”

“Bây giờ chúng ta phải làm sao?” Tiêu Bắc nóng vội: “Những xác chết kia còn sống không?”

“Nhìn kìa!” Lam Minh cũng không kịp tìm hiểu tại sao đột nhiên Tiêu Bắc lại có thể vừa mở mắt vừa dùng ý thức theo dõi, chỉ chú ý mọi người bắt đầu theo sự chỉ đạo hướng về phía lò thiêu.

“Đi!” Lam Minh mở cửa xe, đuổi theo Tuyết ma.

“Cô ta muốn chạy trốn!” Lúc này Tiêu Bắc cũng chạy theo bọn Lam Minh nhưng ý thức vẫn có thể thấy rõ nhất cử nhất động của Tuyết ma. À nhìn vào tay mình, trong lòng bàn tay ả có một thứ giống như con mắt, ả chỉ nhìn lướt qua một cái sau đó lập tức xoay người chạy trốn.

Mọi người chia làm hai đường, Cảnh Diệu Phong cùng Bạch Lâu đi ngăn đám người đóng băng nhảy vào lò thiêu, Lam Minh cùng Tiêu Bắc đuổi theo Tuyết ma.

“Lam Minh!” Tiêu Bắc đột nhiên chỉ vào vách tường nói: “Có mắt!”

“Mắt?” Lam Minh nhìn về phía vách tường, thấy trên tường cái gì cũng không có, khó hiểu nhìn Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc lập tức ý thức được Lam Minh không nhìn thấy, lúc này cậu cũng không quá rõ thứ mình thấy là thật hay là ảo. Chỉ có một điều chắc chắn là vật kia thực sự tồn tại, lập tức chỉ một chỗ dưới mái hiên, nói với Lam Minh: “Chỗ đó!”

Lam Minh cũng mặc kệ, rút Minh ra, cắm đao vào vách tường, theo góc độ Tiêu Bắc nói chém mạnh một đao...

Sau đó hai người thấy mặt tường lập tức xuất hiện vết máu, Tiêu Bắc xem xét... con mắt đã bị thương.

Theo vết máu con mắt bị chém làm đôi cũng xuất hiện, Lam Minh vung Minh gạt sạch máu trên thân đao rồi kéo Tiêu Bắc tiếp tục chạy về phía trước.

Tiêu Bắc dẫn đường nhưng có lúc lại đi vào ngõ cụt. Lam Minh biết lúc này cậu đã bắt đầu mất phương hướng, nhưng chắc chắn là nơi này! Dứt

khoát ôm lấy cậu nhảy lên nóc nhà, sau khi bay qua vài nóc nhà, Tiêu Bắc hô một tiếng: “Ở đó!”

Mà lúc này, Lam Minh cũng đã nhìn thấy ả nữ tiếp tân đang bối rối hết nhìn đông lại nhìn tây, tay trái nắm chặt tay phải, trong lòng bàn tay ả có một con mắt đang chảy máu. Xem ra một đao đã kia đã trực tiếp phế bỏ bùa theo dõi của ả, ả không nhìn thấy tình hình bên ngoài, có chút hoảng loạn .

Tiêu Bắc nhíu mày, quả nhiên giám thị ma ký sinh trên thân người.

Tuyết ma nhìn thấy bọn Lam Minh, mắt thấy không ổn vội vàng lục túi lấy ra thứ gì đó nhét vào trong miệng.

“Không tốt!” Lam Minh lao tới một đao vung xuống.

“A!” Tuyết ma muốn tránh, nhưng là Lam Minh quá nhanh. ả kêu thảm thiết một tiếng, đầu bị chặt rời lăn lông lốc trên mặt đất rồi dừng lại không động đậy được nữa.

Từ trong miệng và tay ả rơi ra rất nhiều hạt châu hình tròn... là hồn châu!

“Tiêu Bắc, mau làm cho những linh hồn kia trở về vị trí cũ!”

Lam Minh hô một tiếng: “Nhanh! Phải làm trong mười giây, bằng không những người kia nhất định phải chết!”

“Tôi... Tôi không biết làm!” Lần đầu tiên Tiêu Bắc hoảng sợ đến vậy, cái này mà không làm được thì tội rất lớn! Nhưng cậu thực sự không biết nên làm như thế nào.

“Tưởng tượng!” Bây giờ Lam Minh cũng không biết nên làm cái gì, vị Đại Tể Ti đời trước của Tiêu Bắc căn bản không cần dùng chú ngữ, chỉ cần

tưởng tượng là rất nhiều chú ngữ sẽ tự động kích hoạt, đây là năng lực đặc biệt của thiên nhân!

” Tưởng tượng?!” Mặc dù Tiêu Bắc có chút sợ nhưng đầu óc không loạn, cậu biết rõ thời khắc mấu chốt không thể do dự, chỉ có thể tận lực cố gắng thử một lần!

Nghĩ tới đây, Tiêu Bắc tập trung ý thức, tưởng tượng đến những xác chết bị đông cứng và hồn châu bị cướp của họ... Mau trở về đi! Lập tức trở về!

Theo ý thức của Tiêu Bắc, những hạt châu kia đang bay lên không trung thì dừng lại một lát, sau đó giống như viên đạn lao về hướng lò thiêu phía sau nhà máy.

Mà đồng thời, phía trước lò thiêu, Bạch Lâu canh giữ cửa chính không cho ai vào, Cảnh Diệu Phong Chính thì ngăn cản những xác chết vô thức muốn lao đầu vào biển lửa...

Đang sắp không ngăn được nữa, đột nhiên... bầu trời giống như đổ mưa, vô số hạt châu rơi xuống.

Những hạt châu kia chui vào ngực xác chết, đương nhiên, có vài hạt không tìm được thân thể, là do trước đó thân thể bọn họ đã vào bụng tuyết ma.

Tiếp nhận hồn châu xong, trong nháy mắt mọi người ngã xuống. Sau khi ngã xuống lập tức khôi phục thần trí, chuyện đầu tiên chính là cảm thấy lạnh!

Đám người đại nạn không chết mờ mịt nhìn xung quanh, bọn họ không nhớ vì sao mình lại ở đây, rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

“Lạnh quá.”

Tiểu Lâm ngồi co ro dưới đất, lập tức có một vòng tay ấm áp ôm nó vào ngực, Tiểu Lâm ngẩng lên nhìn _ là Lâm Dĩnh.

Lâm Dĩnh không bị đóng băng, cũng rất tỉnh táo, hiểu hiện tại Tiểu Lâm chính là con mình!

Nói tới cũng kỳ quái, không biết xảy ra chuyện gì, những đứa trẻ tự kỉ kia đều bỏ nhào vào ngực cha mẹ khóc lớn, tựa hồ cũng trở lại bình thường. Chúng không bị kích thích sẽ nôn nóng, hoặc là luống cuống dễ tức giận như trước nữa.

...

“Cô!” Cổ Lỗ Y cầm tai Tiêu Bắc giật giật hai cái: “Bắc Bắc!”

Luc này Tiêu Bắc mới tỉnh lại, giương mắt nhìn Lam Minh: “Thế nào rồi?”

Lam Minh khẽ gật đầu: “Thân thể còn nguyên, hẳn là đều không sao!”

“Hô...” Tiêu Bắc thở ra một hơi: “Làm tôi sợ muốn chết.”

Cổ Lỗ Y vỗ vỗ Tiêu Bắc, bảo cậu nhìn tuyết ma trên mặt đất. Ả đã biến thành một khối băng hình người, sau đó từ từ tan ra rồi biến thành một vũng máu.

“Tiêu Bắc!” Cảnh Diệu Phong cùng Bạch Lâu chạy tới: “Mọi người không sao rồi!”

Lam Minh quay lại hỏi: “Những hồn châu không còn thể xác đâu?”

“Ở đây.” Bạch Lâu đặt hạt châu cạnh vũng máu, Cảnh Diệu Phong đi tìm xăng đốt.

“Đây là...” Tiêu Bắc nhú mày nhìn Lam Minh.

“Hồn châu chính là linh hồn, nếu không đốt cháy thì chúng không có thể xác sẽ vô cùng cô đơn, có khi còn trở nên điên cuồng. Cuối cùng chúng sẽ tụ tập đến nơi âm khí dày đặc thành lệ quý, như vậy sẽ rất phiền toái!”

Tiêu Bắc có chút tiếc nuối gật đầu, rốt cục vẫn phải chịu thương vong không nhỏ. Lúc này cậu mới phát hiện, có những loài ác ma thật giống như thiên địch của nhân loại, đứng trên đỉnh của chuỗi thức ăn. Khi bọn chúng đói thì nhân loại giống như bầy thỏ bị một con sói theo dõi, làm gì cũng không được. Chúng vốn không nên cùng tồn tại trong một thế giới mới đúng, vì sao thứ hắc ám đó lại đến thế giới này?!

Cổ Lỗ Y phun lửa đốt cháy hồn châu, ngọn lửa cháy hùng hực. Chứng kiến những linh hồn màu trắng tan thành mây khói có chút thê lương nói không nên lời lại. Cứ như vậy biến thành một làn khói mỏng, cái này vốn cũng là kết cục nên có của mỗi người.

...

Sau sự kiện đó vài ngày, hỏi thăm Cảnh Diệu Phong mọi người phát hiện một chuyện thú vị _ những đứa trẻ bị tự kỉ trước kia đang dần trở nên tốt lên. Báo chí và cánh truyền thông tuyên dương thành tích của bác sĩ Tào, tổ chức lễ tưởng niệm cho hân.

“Kỳ quái.” Hi Tắc Nhĩ nằm trên salon đọc báo, bốn con sói con ở trên lưng nó chạy tới chạy lui, nghe nói là đã đâm bóp cho nó: “Năng lực của Tuyết ma hân là đã biến mất mới đúng, nhưng vì sao đám nhóc đó lại khỏi? Hơn nữa lần này còn có vẻ là khỏi thật nữa.”

Mọi người nhìn Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc cười cười, không nói gì, cậu chỉ biết là lúc ấy cậu đã cầu may, cầu cho những gia đình kia có thể một đời bình an hạnh phúc... Phật tổ linh thật nha!

Không lâu sau, nhà hát bắt đầu công diễn, tên vở kịch là 《Tiểu thiên sứ trong căn phòng màu trắng》, trở thành vở kịch bom tấn, bút viết khen ngợi như nước thủy triều. Lập tức ký liên tục mấy hợp đồng lớn, lão Dương mừng không ngậm miệng được, còn tích cực liên lạc với các trung tâm dành cho trẻ tự kỉ bắt đầu quyên góp.

Sau khi suất diễn kết thúc, bọn Tiêu Bắc chuẩn bị tuần lưu diễn thế giới. Rảnh rỗi vài ngày, cậu và Lam Minh chạy đi xem Tiểu Lâm...

Tiểu Lâm đang chơi bóng trên bãi cỏ cùng ba mẹ, còn có một con chó vàng nhỏ xíu. Chó con có vẻ chưa đủ tháng, béo ú vô cùng đáng yêu.

“Nghe nói nuôi thú cưng cũng là một cách điều trị hiệu quả cho trẻ tự kỉ, chăm sóc vật nuôi có thể giúp trẻ học cách suy nghĩ cho người khác, ý muốn bảo vệ vật nuôi cũng sẽ giúp cho trẻ trở nên dũng cảm và có trách nhiệm hơn.” Tiêu Bắc nhéo nhéo Cổ Lỗ Y, nói với Lam Minh: “Trước kia tôi rất ghét loại năng lực này, bất quá lúc này tôi lại cảm thấy có thể có được loại linh lực này quả thực là một sự may mắn.”

Lam Minh khoác vai cậu, mỉm cười: “Bắc Bắc, lúc cậu cảm tính cũng rất đáng yêu đó nha.”

Tiêu Bắc dùng cùi chỏ ngăn mặt Lam Minh đang dí sát tới, hỏi Cổ Lỗ Y: “Chúng ta đi ăn lẩu ha!”

“Cô!” Cổ Lỗ Y lập tức hớn hở, mùa đông ăn lẩu là thích nhất!

Lam Minh cười cười lái xe, giơ tay điều chỉnh gương chiếu hậu... thì thấy sau cột điều cách đó không xa loé lên một bóng người...

“Sao vậy?” Tiêu Bắc không phát giác, chỉ thấy Lam Minh ngẩn người.

“A...” Lam Minh lắc đầu, mỉm cười: “Không có gì.”

Nỗ máy, rời đi.

—

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 117

Sau khi tour diễn kết thúc, Tiêu Bắc cuối cùng đã có thể khôi phục trạng thái nghỉ ngơi, ai mà ngờ tour diễn lại mất non nửa năm. Trong nửa năm đầu, EX cũng giải quyết rất nhiều rất nhiều án kiện, sau đợt kết toán giữa năm, cả đám thùng cơm ăn bám cuối cùng cũng có thu nhập.

Đảo mắt đông đi xuân tới, nhiệt độ tăng trở lại, trên đường mọi người có vẻ không chờ được để lấy trang phục mùa xuân ra mặc. Đặc biệt là nhóm con gái thích chạy theo mốt đã sớm mặc những bộ trang phục xinh đẹp có thể khoe chiếc cổ nhỏ nhắn cùng đôi chân thon dài, năm nay lưu hành phong cách quyến rũ, thật sự là cảnh đẹp ý vui.

Sáng chủ nhật, sau khi Tiêu Bắc luyện võ xong, tắm rửa đi ra thì thấy Cổ Lỗ Y đang gối trên bụng Fanny, ôm ipad mới mua lướt web.

“Cổ Lỗ Y.” Tiêu Bắc lau tóc: “Xem gì vậy?”

Cổ Lỗ Y chỉ chỉ trang web trên màn hình, hoá ra đang xem video.

” Siêu mẫu?” Tiêu Bắc dở khóc dở cười, nhéo má Cổ Lỗ Y: “Nhỏ như vậy đã có hứng thú với mỹ nhân à?”

Cổ Lỗ Y cười híp mắt đặc biệt giống Lam Minh, xem đi, đừng là gần mực thì đen.

Tiêu Bắc bế nó lên: “Ra ngoài đi shopping thôi. Cứ vậy coi chừng một cứng biến thành tiểu trạch long đó!”

Mang Cổ Lỗ Y xuống lầu thì lại thấy một đám đang bu lấy TV.

“Mọi người đang xem gì vậy?”

” À, thi hoa hậu.” Phong Danh Vũ cầm một cây bút, viết viết vẽ vẽ lên chồng tư liệu: “Tôi muốn chọn vài người mẫu mới.”

Tiêu Bắc nhìn TV, trong màn hình có rất nhiều mỹ nhân, người nào cũng đều rất ‘hot’, hoa trong hoa, thật sự không thể chọn ra ai tốt hơn ai.

“Đúng rồi, Lam Minh đâu?” Nhìn quanh một vòng, Tiêu Bắc không thấy Lam Minh đâu, không phải còn đang ngủ chứ? Bất quá nói đến mỹ nhân, Tiêu Bắc lại nghĩ tới mẹ Lam Minh... người đó mới gọi là mỹ nhân.

“Ai...” Phong Danh Vũ nhin không được lắc đầu: “Không biết vì sao, gần đây mấy người mẫu mới ai cũng như ai.”

“Là do phẫu thuật thẩm mỹ.” Tiểu Hoa cúi đầu đọc tư liệu, trên đùi là hai con sói con đang ngứa bụng ngứa khò khò: “Ngày nay công nghệ phẫu thuật thẩm mỹ rất phát triển, chỉ có điều các bác sĩ lại không có ý tưởng, hoặc nên nói tiêu chuẩn thẩm mỹ của con người không phát triển, chính xong đều như đổ ra từ một khuôn.”

“Phẫu thuật thẩm mỹ?”

Lúc này, Cảnh Diệu Phong từ ngoài đi vào, nghe được mọi người nói chuyện thì lắc đầu: “Hiện tại cũng không biết có bao nhiêu ca phẫu thuật thất bại gây ra bi kịch.”

“Thân thể chịu ơn cha mẹ!” Bạch Lâu xem như người truyền thống nhất: “Nếu không cần thì nên cố gắng không thay đổi, huống hồ tôi cảm thấy có khi còn không đẹp bằng trước kia.”

“Ai.” Phong Danh Vũ lắc đầu: “Ai mà chả thích chửi điện, đám người các anh thiên sinh lệ chất cả đời cũng sẽ không hiểu. Cũng không phải tôi phản đối phẫu thuật thẩm mỹ, bất quá tôi đánh giá cao mẫu con gái mạnh mẽ tự tin hơn.”

Mọi người gật đầu.

“Đúng rồi, không phải mấy ngày nay cậu bề bộn nhiều việc sao, sao lại có thời gian tới đây?” Long Tước từ trong bếp đi ra, cầm bữa sáng của Cổ Lỗ Y hỏi Cảnh Diệu Phong: “Lại có án tử?”

“Ừh.” Cảnh Diệu Phong gật đầu: “Tôi muốn nhờ Bắc Bắc đến hiện trường xem thử, gần đây trong thành phố xuất hiện sát thủ liên hoàn, không có đầu mối.”

” Sát thủ liên hoàn?!” Mọi người dựng lỗ tai, tựa hồ có điểm hứng thú.

“Ai, có gì đáng để hưng phấn đâu, bên chỗ tôi đang gặp phiền toái lớn đó.” Cảnh Diệu Phong lắc đầu, để tư liệu lên bàn, mở ra nói: “Hung thủ có thể không phải Thần Ma, chỉ là biến thái thuần túy, đã lâu rồi không đụng phải!”

“Nạn nhân đều là những cô gái trẻ.” Tiêu Bắc cầm tư liệu xem, nhìn không được nhú mày: “Bóp cổ?”

“Ừh!” Cảnh Diệu Phong gật đầu: “Đều là học sinh cấp 3 và sinh viên, mười bảy mười tám tuổi, lớn nhất cũng chỉ có hai mươi tuổi.”

“Thật đáng tiếc.” Bạch Lâu cầm ảnh chụp: “Di?”

“Rất kỳ lạ phải không?” Cảnh Diệu Phong nghiêng người, chỉ vào ảnh chụp cho mọi người thấy: “Sau khi những cô gái này bị giết, hung thủ luôn hoá trang cho họ, hơn nữa còn rất hoàn mỹ che đi khuyết điểm trên mặt bọn họ.”

“Khuyết điểm?” Mọi người cảm thấy kỳ quặc.

“A?” Phong Danh Vũ cũng thấy thú vị, cầm ảnh chụp soi soi: “Thật nha!”

“Nói ví dụ như nạn nhân này, trước khi trang điểm.” Cảnh Diệu Phong nói: “Có thể thấy mắt quá nhỏ, chân mày quá dày, xương cằm hơi lớn, hơn nữa còn cọt hết tóc ra đằng sau, rất không hợp với khuôn mặt đúng không?”

Mọi người gật đầu.

“Lại nhìn sau khi chết xem, mắt được trang điểm cho to hơn, mày tủa mỏng, tóc biến thành kiểu cái gì tóc ấy...”

“Tóc ngang vai.” Phong Danh Vũ nói một câu.

“Đúng vậy!” Cảnh Diệu Phong gật đầu: “Nhóm nữ cảnh sát trong cảnh cục đều nói kiểu tóc này là lựa chọn đầu tiên cho con gái có cằm to, bởi vì khi cúi xuống tóc vừa vắn che bớt hai bên cằm!”

“A...” Hi Tắc Nhĩ cầm hai tấm hình so sánh: “Dù sao thì thật sự có thể làm thành thế này à? Cái này sau khi hoá trang và trước khi hoá trang quả thực cứ như hai người!”

“Đúng vậy! Còn hơn cả thuật dịch dung.” Cảnh Diệu Phong gật đầu, cho mọi người xem những bức hình khác: “Xem này, những người khác cũng giống vậy!”

“A!” Khế Liêu có phần khó hiểu: “Mắc gì muốn giết họ xong lại hoá trang? Trực tiếp nói cho họ biết không phải được rồi sao? Nếu biết có thể trở nên xinh đẹp như vậy, những cô gái kia hẳn sẽ rất thích để hẳn trang điểm.”

“Cái này cũng là điều chúng tôi muốn biết, dù sao chuyện hãn biến thái vẫn là khẳng định.” Cảnh Diệu Phong nhún vai: “Hãn đã gây ra năm vụ rồi, giới truyền thông gọi hãn là ‘hoá trang sát thủ’ hoặc là ‘thâm mỹ sát thủ’. Mặt khác, thủ pháp của hãn càng lúc càng tiến bộ, những nạn nhân sau này còn bị phẫu thuật nâng ngực hút mỡ này nọ, đương nhiên... cũng đều là sau khi chết, cách ăn mặc của họ cũng không khác gì siêu mẫu!”

“Hung thủ kia có thể là stylist hay nhân viên trang điểm không?” Tiêu Bắc suy đoán.

“Không chắc lắm.” Cảnh Diệu Phong lắc đầu: “Mẫu chốt là nạn nhân hoàn toàn không có điểm chung, có học sinh cũng có sinh viên, có người bỏ học, có người đi làm. Tóm lại điểm giống nhau duy nhất chính là khi chết họ đẹp hơn bất cứ lúc nào khi còn sống!”

“Như vậy à.” Tiêu Bắc minh bạch. Đại khái là Cảnh Diệu Phong muốn cậu đến hiện trường dùng linh cảm xem thử có thể tìm được manh mối nào về tên sát thủ kia không, liền vui vẻ đồng ý. Bất quá cậu vẫn để ý chuyện khi vừa xuống đã thắc mắc: “Lam Minh đâu?”

“Cô ỉ!” Cổ Lỗ Y kéo Tiêu Bắc chỉ chỉ hướng lầu một, ngẩng lên thì thấy Lam không biết chạy ra từ khi nào, đang lượn lượn, tựa hồ rất nhàm chán.

Tiêu Bắc bất đắc dĩ _ Lam Minh cái tên luyện mẫu cuồng này khẳng định lại chui vào mộng gặp mẹ rồi! Nghĩ xong, Tiêu Bắc tự dưng cũng muốn gặp bá mẫu một chút, vì vậy chạy lên lầu, vào phòng còn tiện tay khóa cửa. Cổ Lỗ Y muốn theo vào nhưng lại bị nhốt ở bên ngoài, tức giận đến vùng tay bay tới bay lui.

... Chỉ tiếc, Tiêu Bắc vào cửa mới phát hiện Lam Minh không ở trong phòng, hướng phòng tắm lại có tiếng nước.

Cau mũi _ Tiêu Bắc mất hứng, Lam Minh dậy rồi, không thú vị, xoay người muốn đi ra ngoài.

Chỉ là còn chưa mở cửa thì đột nhiên bị ôm chặt lấy.

“A?!” Tiêu Bắc giật mình, chưa kịp hoàn hồn đã bị Lam Minh mang vào phòng tắm, ném vào bồn tắm lớn.

“Rầm” một tiếng, Tiêu Bắc ướt nhẹp.

“Lam Minh!” Tiêu Bắc giận dữ, tạt nước vào Lam Minh, lại phát hiện Lam Minh đang khoả thân, cái gì cũng không mặc!

“A!” Tiêu Bắc đứng lên muốn chạy ra ngoài. Lam Minh kéo cậu lại cười ha ha: “Chạy cái gì, tôi cùng đâu có ăn cậu!”

Tiêu Bắc hung hăng trừng mắt: “Biến thái!”

“Tôi biến thái?” Lam Minh cầm khăn lau tóc: “Tôi mà biến thái thì đã ăn cậu lâu rồi, tôi là quân tử tiêu chuẩn đó!”

“Cút!” Tiêu Bắc lại trừng mắt một cái, về phòng thay quần áo, mãi tóc mới khô được một chút lại bị ướt, Lam Minh chết tiệt!

Chờ hai người chuẩn bị xong xuống lầu, Lam Minh thu Lam lại, nhìn ảnh chụp vụ án, nhú mày: “Lại là biến thái à.”

“Này.”

Lúc này, Khế Liêu gọi mọi người, mở to tiếng TV: “Nếu là biến thái, tên này nhận thứ hai không ai dám nhận thứ nhất, coi thử xem có thấy manh mối nào không?”

Trên TV đang phát chương trình tạp kỹ, một lão già gầy teo, mặc tây trang màu sắc rực rỡ còn trang điểm đang thao thao bất tuyệt: “Phụ nữ!

Chính là phải đẹp! Trên đời này không có phụ nữ xấu, chỉ cần biết cách ăn mặc. Chịu tiêu tốn, mỗi người đều là tuyệt sắc mỹ nữ! Mà những phụ nữ lười biếng không chú trọng ăn mặc, xứng đáng bị bỏ mặc...”

Sau đó, cái tên diện mục khả tăng này càng nói càng khiến người khác khó chịu, người chủ trì bắt đầu nói ầu nói tả, trắng trợn phê phán phụ nữ không biết ăn mặc, chọc đám người xem cười ha ha, sau đó hắn bắt đầu dạy hoá trang.

“Cô kỹ!” Cổ Lỗ Y thì thầm vào tai Tiêu Bắc.

“A...” Tiêu Bắc sờ cằm: “Cổ Lỗ Y nói đây là tiết mục nổi nhất gần đây, gọi là “ Không làm nữ nhân xấu ”, nghe nói là dạy mọi người cách ăn mặc.”

“Cô kỹ!” Cổ Lỗ Y tựa hồ rất bất mãn.

Tiêu Bắc cười cười: “Cổ Lỗ Y nói, lão đầu này tự xưng là Mike, hình như là một nhà thiết kế thời trang hoặc nhà tạo mẫu gì đó, mỗi lần đều rất ác độc coi thường những nữ khách quý ăn mặc hơi mộc mạc, có khi còn làm họ xấu hổ đến phát khóc. Sau đó lại hoá trang, cho họ ăn mặc như mỹ nhân, rồi khoe khoang kỹ thuật của mình.”

“Đúng là rất chướng mắt.” Khế Liêu nhin không được bĩu môi: “Nếu để tôi gặp phải nhất định sẽ hung hăng đánh hắn một trận.”

“Hắn ta quả thực có tiếng là xấu tính.” Tiểu Hoa gật đầu: “Bất quá kỹ thuật của hắn thật sự rất tốt, ghét mấy cũng phải tìm hắn, rất nhiều ngôi sao đều đang dựa vào hắn.”

Lúc này, trong TV vang lên tiếng nhạc, chỉ thấy nữ tử dung mạo bình thường lúc nãy sau khi make up đúng là đẹp hơn rất nhiều. Sau đó, Mike như thể bị diên hướng TV hét lên: “Thế giới này là thế giới của mỹ nhân, là của người biết ăn mặc, người xấu đều phải chết!”

...

“Đầu óc người này có vấn đề à!” Phong Tiểu Vũ ôm Sĩ Mị cảm thấy bức bối: “Tiết mục như vậy cũng dám phát trên tivi?! Đài truyền hình không bị khiêu nại sao?”

“Không chỉ khiêu nại.” Cảnh Diệu Phong cười: “Theo tôi được biết, hắc đã nhận được rất nhiều thư đe dọa, người đại diện của hắc cũng thường xuyên báo nguy. Bất quá ngành giải trí bây giờ vốn là như vậy, để gây chú ý thì luân lý đạo đức gì cũng không cần, tốt xấu gì cũng là danh tiếng, nổi rồi nói sau.”

“Cái tên gọi là Mike này thật đáng ghét.” Tiêu Bắc cũng nhin không được gật đầu.

“Đi thôi.” Cảnh Diệu Phong không mấy hứng thú với loại chuyện này, chỉ muốn nhanh chóng phá án.

Rời EX, ngồi trên xe, Tiêu Bắc gác chân chơi cùng Cổ Lỗ Y. Cảnh Diệu Phong vừa lái xe vừa nhìn kính chiếu hậu, Tiêu Bắc khó hiểu _ đằng sau có xe à?

Quay đầu, đường này ra khỏi thành phố, ngay cả cái xe đạp cũng không có... Cảnh Diệu Phong đang nhìn cái gì vậy? Chẳng lẽ có xe vô hình? !

Tiêu Bắc tò mò, nhìn chăm chăm phía sau, Cổ Lỗ Y cũng bám vào cửa sổ nhìn nửa ngày, khó hiểu hỏi Tiêu Bắc: “Cô?”

“Bắc Bắc, làm gì vậy?”

Bạch Lâu đang xem tư liệu tình tiết vụ án, thấy Tiêu Bắc nhích tới nhích lui thì ngẩng đầu hỏi cậu.

“A, không có...” Tiêu Bắc thoáng liếc Cảnh Diệu Phong lại nhìn kính chiếu hậu, bất quá góc độ tựa hồ không phải đang xem đằng sau, mà là... Bạch Lâu?

Tiêu Bắc im lặng cùng Cổ Lỗ Y chơi tiếp, Bạch Lâu lại cúi xuống xem tư liệu.

Lúc này, Tiêu Bắc mới phát hiện kính chiếu hậu quả thực vừa vặn đối diện Bạch Lâu... Cảnh Diệu Phong ngẩng lên là có thể nhìn thấy Bạch Lâu cúi đầu chuyên chú xem tư liệu, rất đẹp! Bạch Lâu có một vẻ đẹp truyền thống, người hiện đại có lái xe cũng không đuổi kịp, không gì sánh được. Ảnh ngược phản chiếu qua gương cứ như một bức tranh mỹ nhân kiểu cổ lịch sự tao nhã.

“Cô kỹ!” Lúc này, Cổ Lỗ Y đột nhiên chỉ vào màn hình ipad gọi Tiêu Bắc, ý bảo cậu xem nè!

Tiêu Bắc cúi đầu, trên màn hình là một trang web Cổ Lỗ Y mới tìm ra. Gần đây nó rất tích cực giúp bọn Tiêu Bắc tra án, đại khái do hoàn cảnh phát triển tốt nên Cổ Lỗ Y cực kì thông minh.

Bức ảnh quen mắt trên màn hình làm cho Tiêu Bắc nhú mày: “Cái này là trang cá nhân của Mike sao?”

“Àn!” Cổ Lỗ Y gật đầu, kéo xuống chỗ comment, vừa nhìn vừa che miệng cười.

Tiêu Bắc cũng xem cùng. Trên màn hình toàn lời mắng chửi, muốn khó nghe cỡ nào thì khó nghe cỡ đó, cũng có mấy cái thao thao bất tuyệt nói hăn không có tư cách làm người chủ trì, còn có những lời thô tục trực tiếp nói đến người nhà hăn, nhưng cũng có mấy cái ủng hộ, không hiểu có phải là hăn tự post không.

“Ngô?”

Nhìn một hồi, Cổ Lỗ Y nghiêng đầu, chỉ vào một comment cho Tiêu Bắc xem.

“Mike lão sư, ngài nói rất đúng, nữ nhân xấu xí không biết chưng diện không cần tồn tại trên thế giới này, tôi sẽ thanh trừ những người không nên tồn tại kia, big fans của ngài!” Tiêu Bắc vừa đọc vừa nổi da gà, đúng là rừng lớn thì chim gì cũng có.

“Cận bã như hân mà cũng có người ủng hộ?” Lam Minh cũng thấy không thể tin nổi, lấy ipad xem.

Người comment tên là “Ma kính”, avatar bên cạnh... là ảnh một phụ nữ rất xinh đẹp.

“Àn...”

Tiêu Bắc, Lam Minh cùng Cổ Lỗ Y đều vô ý thức chống cằm nghiêng đầu _ cái avatar kia rất quen, đã nhìn thấy ở đâu rồi nhỉ?

“Các cậu làm gì vậy?” Bạch Lâu khó hiểu, hỏi một tiếng.

“A!” Ba người lại đồng thời hét lên.

Tiêu Bắc xoay người lấy xấp ảnh tư liệu trong tay Bạch Lâu, thoáng cái rút ra một tấm, đó là một thi thể mỹ nhân mặc đầm công chúa màu đen, tóc vàng. Người bị hại tên Jody, khác biệt lớn nhất trước và sau của cô là cách ăn mặc!

Nhìn cách ăn mặc trước của Jody, đồng phục màu xám, không trang điểm, tóc vừa khô vừa vàng tùy tiện cột kiểu đuôi ngựa, cả người thoát nhìn vô cùng bình thường thậm chí còn có chút cứng nhắc. Nhưng cách ăn mặc sau khi chết lại là một nữ hoàng xinh đẹp quyến rũ! Ai cũng sẽ nhin không được mà nhìn nhiều một chút.

Avatar của Ma Kính đúng là di ảnh trong tang lễ của Jody.

“Đây không phải bằng chứng rõ ràng nhất sao?” Lam Minh bấm vào avatar tìm ra trang cá nhân của Ma kính. Chỉ thấy trong album của cô ta còn có rất nhiều rất nhiều ảnh chụp, đều là so sánh trước và sau khi hoá trang. Ảnh người bị hại cũng nằm trong số đó, điểm duy nhất khiến người khác cảm thấy kỳ quái chính là _ ảnh người bị hại sau khi hoá trang không giống người chết, mà là vẫn còn sống!

“Nói như vậy, là hoá trang cho người bị hại trước sau đó mới giết sao?”
Tiêu Bắc hỏi Cảnh Diệu Phong.

Cảnh Diệu Phong nhíu mày, lắc đầu: “Không đúng, pháp y nói những người này chết một thời gian dài rồi mới hoá trang!”

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 118

Tiêu Bắc theo yêu cầu của Cảnh Diệu Phong tiếp xúc với một nạn nhân...

Từ lần trước, linh lực của Tiêu Bắc tựa hồ lại tăng thêm một bậc, biểu hiện cụ thể chính là ngoại trừ có thể thông qua thi thể biết được chuyện đã xảy ra, đồng thời còn có thể cảm giác được tâm tình và trạng thái của người bị hại trước khi chết.

Cảm giác lúc này của Tiêu Bắc hoàn toàn bất đồng so với quá khứ, trên người chết có một loại cảm tình hiếm thấy _ không có sợ hãi hay lạnh lẽo mà ngược lại, trong tâm trí họ có một tia vui vẻ nhàn nhạt, đây là đạo lý gì ?

Tiêu Bắc nghĩ mãi không thông, Lam Minh bên cạnh lại có chút thiếu kiên nhẫn.

Hiện tại linh lực của Tiêu Bắc tăng rất nhanh, hắn đã vô pháp suy đoán tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì. Ai biết được loại phát triển này đến tột cùng là chuyện tốt hay chuyện xấu.

“Bắc Bắc!” Lam Minh nhanh chóng cắt đứt dòng suy nghĩ của Tiêu Bắc.

” Ừ...” Sau khi Tiêu Bắc cảm ứng xong, ngẩng lên nhìn Lam Minh và mọi người, nói: “Tựa hồ trước khi chết cô ấy đã được làm đẹp, người làm đẹp cho cô ấy luôn đeo một chiếc mặt nạ màu đen, tôi nhìn không rõ tướng mạo. Đúng rồi, trên tay hắn có một hình xăm chữ ‘Mỹ’!”

Tiêu Bắc nghĩ nghĩ, lại nói một câu: “Những người chết kia khi còn sống cũng rất hạnh phúc.”

“Hạnh phúc?” Lam Minh cảm thấy mới lạ, sắp chết mà còn hạnh phúc?

...

“Hạnh phúc? Là hạnh phúc kiểu nào?” Về tới nhà, mọi người hiếu kỳ hỏi Tiêu Bắc.

“Là một loại hạnh phúc phát ra từ bên trong.” Tiêu Bắc chăm chú cân nhắc một hồi: “Không thể nói rõ.”

” À... Tôi đại khái cũng đã đoán ra rồi.” Phong Danh Vũ đi tới, dựa vào vai Tiêu Bắc, cầm kính lên, thì thầm: “Ai, các cậu nói sao tôi lại xinh đẹp như vậy ?”

“Khụ khụ...” Mọi người không nghĩ tới cô lại nói ra một câu như vậy, câm nín. Nhưng Tiêu Bắc lại vỗ tay một cái: “A! Là cảm giác này.”

“Nói như vậy... những người bị hại kia được hoá trang cho xinh đẹp nên hạnh phúc?!” Lam Minh ngồi xuống, uống trà: “Suy ra người bị hại không sợ hung thủ?”

“Ừh...” Tiêu Bắc lắc đầu: “Không có cảm giác sợ hãi, nếu có thì tôi đã cảm nhận được, chỉ có cảm giác vui vẻ.”

“Người này chắc hẳn cũng không khó tìm.” Cảnh Diệu Phong lấy điện thoại ra, bảo cấp dưới tìm người có quan hệ với người bị hại, trên tay xăm chữ “Mỹ”, đây là đặc điểm quan trọng nhất.

“Bắc Bắc.” Lam Minh ngồi không yên, đứng lên hỏi: “Chúng ta đi tìm cái tên Mike kia?”

Tiêu Bắc nghĩ đến hẳn đã thấy chán ghét, không nguyện ý.

“Tôi cũng đi.” Tiểu Hoa đứng lên.

Khế Liêu bất mãn: “Anh tìm biến thái làm cái gì?”

Tiểu Hoa lấy tư liệu ra, nói: “Kĩ thuật hoá trang của hắc không tồi, vừa vặn công ty đang chuẩn bị quay một bộ phim mới, cần hoá trang cho nữ diễn viên nên muốn tìm hắc hợp tác.”

“Hợp tác với loại người không có phẩm vị này?” Khế Liêu có vẻ khinh thường.

“Cậu có thể chán ghét con người hắc, nhưng không thể phủ nhận trên phương diện chuyên môn hắc là giỏi nhất! Tôi dùng tiền nhờ hắc không vì nhìn hắc thuận mắt, mà là nhìn tay nghề của hắc thuận mắt!” Tiểu Hoa nói đoạn, vươn tay vỗ má Khế Liêu: “Cậu cũng nên người lớn chút đi!”

Mí mắt Khế Liêu lập tức nhú lại mọi người lập tức lo lắng, Tiểu Hoa lại chọc vào nỗi đau của Khế Liêu, hắc ghét nhất là Tiểu Hoa nói còn nhỏ chưa trưởng thành!

“Anh đồ phàm nhân!” Khế Liêu xù lông: “Tôi đã vài trăm tuổi, anh mới sống được bao lâu?”

Tiểu Hoa bình tĩnh đẩy gọng kính, nhàn nhạt trả lại hắc một câu: “Sống lâu thì giỏi lắm sao? Tôi đã hỏi Long Tước, loài của cậu muốn thành thiếu niên ít nhất phải hai trăm năm, hơn nữa người sói phát dục tương đối chậm, cậu bất quá chỉ là vừa mới qua thời kỳ thiếu niên mà thôi! Hơn nữa quá trình phát triển trước đó của cậu rất không có chất lượng! Ai biết được cậu có phát dục hoàn toàn không? !”

“Anh...” Khế Liêu ném qua một ánh mắt khinh bỉ: “Có cần xem kĩ lại không?”

Tiểu Hoa liếc hắc: “Xem rồi! Chưa lớn!”

“Anh ...!”(Tk: mặt chưa đủ dày, hzzzzzzzzzz * vỗ vai *)

“Được rồi!” Tiêu Bắc vội vàng đẩy Khế Liêu: “Không cần quá nghiêm trọng như vậy!”

Khế Liêu không phản bác được, chỉ có thể nhìn Tiểu Hoa đang cười đắc ý, thật không đáng yêu!

Bốn người rời EX, những người còn lại thì ở nhà tìm cách tra xem “Ma kính” là ai? Không cần hỏi, người này nhất định biết không ít chuyện, nói không chừng còn chính là nghi phạm, chỉ là người này hành tung thần bí, manh mối lại quá ít.

...

Bọn Tiêu Bắc không nói rõ mục đích đến, chỉ dùng thân phận nhân viên đi theo Tiểu Hoa đến nơi làm việc của Mike.

Ở đó có rất nhiều người, là một thẩm mỹ viện tiêu chuẩn cấp quốc tế, nghe nói chi phí phẫu thuật thẩm mỹ cực cao. Phần lớn khách hàng đều là phu nhân của những nhân vật nổi tiếng đến làm đẹp, ngoại trừ Mike còn có rất nhiều trợ thủ của hắn.

Sau khi Tiểu Hoa đẩy cửa vào, liền có nhân viên nam ra nghênh đón: “Hoan nghênh...”

Vừa thấy khách là nam liền có chút bối rồi... đàn ông rất ít khi đến đây.

“A a a!”

Tiểu Hoa đang muốn tự giới thiệu, lại nghe thấy có người hưng phấn kêu lên: “Tôi không có nhận lầm a!”

Chỉ thấy cái gã gọi là Mike nọ vội vàng chạy từ lầu hai xuống, không nhìn người khác chỉ vội tới trước mặt Tiêu Bắc, cách Tiêu Bắc một ngón

tay, kinh hỉ nói: “Vũ đạo gia dân tộc Miêu Tiêu Bắc!”

Tiêu Bắc chớp mắt, tuy cậu rất rất rất ghét người này nhưng cái câu Vũ đạo gia dân tộc kia... xuôi tai thật nha!

Lam Minh lập tức cảm thấy nguy hiểm, Tiêu Bắc bị người kia dụ rồi, nhanh chóng vỗ lưng cậu một cái _ Bắc Bắc, tỉnh lại mau!

Tiêu Bắc vội vàng ổn định tâm tình, quả nhiên, vũ đạo gia so với anh đẹp trai, người khiêu vũ, diễn viên sân khấu kịch đều dễ nghe hơn nhiều!

Cổ Lỗ Y nằm trong balo nghiêng tai nghe lén _ tâm trạng của Bắc Bắc có vẻ rất tốt, xoay người ghé vào cái bụng mềm mại của Fanny ngủ tiếp.

“Quá tuyệt vời! Tôi muốn gặp cậu lâu rồi!” Mike nói, vươn tay cầm tay Tiêu Bắc, sau khi bắt mấy cái liền đột nhiên buông ra. Hắn đi đến một bên vỗ tay, lớn tiếng nói với nhân viên trong tiệm: “Ai! Các người chú ý này, có nhớ tôi thường nhắc với mọi người về một người hoàn mỹ nhất trên thế giới không!”

Mọi người quay qua quan sát Tiêu Bắc, tất nhiên đều là ánh mắt kinh diễm, Tiêu Bắc không quen liền nhìn Lam Minh cầu cứu.

Lam Minh ngoáy tai _ tên Mike này đúng là chướng mắt, bất quá hắn nói cũng rất đúng!

“Thấy không, đây mới là mỹ nhân, khác hẳn với với các người! Phiên các người lần sau có muốn trở nên xinh đẹp thì trước tiên mua một cái gương tốt chút để soi, rồi mua hình của cậu ấy để bên cạnh, như vậy sẽ bình tĩnh hơn rất nhiều, ha ha.” Mike tựa hồ miệng độc thành quen, bỏ lại những người bị đả kích tàn nhẫn đang cau mày, nhiệt tình mời bọn Tiêu Bắc vào trong, còn không quên đánh giá Tiểu Hoa, tán thưởng: “Quả nhiên vật hợp theo loài...”

Cuối cùng ánh mắt của hắn dừng lại trên người Khế Liêu và Lam Minh.

Hai người này nói thế nào đây, nguyên bản đúng là rất dễ nhìn, nhưng nhìn kĩ thì khí tràng lại quá đặc biệt.

Khế Liêu theo trường phái thiếu niên bất lương, cứ xem như mặc tây trang đeo caravat vẫn là bất lương! Hơn nữa đầu tóc như con nhím, tròng mắt màu xanh đậm cực đẹp, da trắng đến kì lạ bởi vì hắn có một nửa huyết thống của Ma cà rồng.

Mike nhìn chăm chăm Khế Liêu một hồi lâu: “Có lẽ tôi có thể thay đổi tướng mạo cho cậu...”

“Miễn đi.” Khế Liêu xoay mặt khinh thường nhìn chỗ khác: “Người đem cách ăn mặc của mình sửa lại cho dễ nhìn chút rồi nói sau.”

“Phụt...”

Những nhân viên thường xuyên bị Mike làm nhục lại không dám cãi lại cũng nhịn không được cười ra tiếng, vội vã che đi tiếp tục chuyên tâm làm việc.

Sắc mặt Mike lập tức trở nên rất khó coi, hóa ra là người so với hắn lòng dạ còn hẹp hòi hơn.

Hắn lại xoay mặt nhìn Lam Minh, càng nhìn càng nhú mào.

Theo lý mà nói, mái tóc vàng óng của Lam Minh cực hiếm, rất ít người có thể sở hữu một mái tóc vàng xinh đẹp như vậy. Hơn nữa con người màu lam nhạt cùng ngũ quan góc cạnh, rất cao quý. Chỉ tiếc người này theo lời Tiêu Bắc thì là trượng tàn (mặt đơ?), hoặc là do đã trải hơn vạn năm phong sương tang thương quá mức... nên khí chất có chút chán chường cộng thêm cả lơ phất phơ, cả ngày đều là bộ dáng lơ đãng lơ đãng, được mỗi cái tà khí là lợi hại.

” Chậc !” Mike có vẻ lại muốn mở miệng châm chọc.

Tiểu Hoa cảm thấy nếu tiếp tục như vậy có khi còn chưa nói gì người này đã bị Lam Minh và Khế Liêu đánh chết, liền vội vàng cắt đứt ý đồ của hắn.

Anh lấy ra một tấm danh thiếp, bước tới chào hỏi với Mike: “Tôi muốn nói chuyện với ngài về dự án hợp tác.”

” À?” Mike tiếp nhận danh thiếp, sau khi xem thì vui vẻ ra mặt: “Hèn gì tôi cứ nghĩ là đã gặp cậu ở đâu rồi, quả nhiên là danh nhân, đến phòng làm việc của tôi đi.”

Hắn mời bọn Tiểu Hoa đến văn phòng.

Vừa bước vào, Tiêu Bắc liền mở to mắt _ kinh ngạc.

Không vì cái gì mà là vì cả gian phòng toàn là người với đầu người.

Mike thấy vậy, cười to: “Đừng sợ, đều là búp bê mô phỏng, giả thôi!”

Trong phòng có rất nhiều búp bê mô phỏng.

Những con búp bê này đều được làm vô cùng tinh xảo, sống động, bất đồng duy nhất chính là ngũ quan quá mức xinh đẹp, xinh đẹp đến mức không thực!

Tiêu Bắc hiếu kỳ đi qua nhìn một chút, có vài con chưa làm xong, các đốt ngón tay được để riêng, bên trong quả nhiên rỗng ruột. Lúc này Tiêu Bắc mới đuổi được khỏi đầu mô hình ảnh dùng người sống làm thành tượng sáp khủng bố như trong mấy bộ phim kinh dị!

Mặt khác, còn có rất nhiều búp bê đã hoàn thành, chủ yếu là nữ, trang phục phong cách bất đồng, mẫu chốt chính là _ tất cả đều là mỹ nhân.

“Sở thích của tôi.” Mike có vẻ xấu hổ, mời mọi người ngồi. Hắn cũng ngồi xuống bàn làm việc, vừa xem tin nhắn trên laptop, vừa hỏi Tiểu Hoa: “Muốn tôi hợp tác dự án gì? Nếu là chủ trì tiết mục thì tôi vừa mới kí hợp đồng, e là không có thời gian để làm song song tiết mục khác, phải đợi đến sang năm.”

Tiêu Bắc tiếp tục nghiên cứu những con búp bê xinh đẹp kia, Lam Minh và Khế Liêu thì xem xét xung quanh xem có tà ma yêu vật gì không, chỉ là ngoài dữ liệu của mọi người _ nơi này là một gian phòng vô cùng sạch sẽ, không tồn tại bất kỳ thứ gì liên quan đến phi nhân loại.

“Không phải.” Tiểu Hoa lấy bản kế hoạch ra: “Là hoá trang cho phim, ngài có hứng thú không?”

“A!” Sau khi Mike xem bản kế hoạch liền có vẻ rất vui mừng: “Đương nhiên là có hứng thú! Thật là quá tuyệt vời, tôi cả đời đều đang chờ cơ hội như này.”

Sau đó, Tiểu Hoa giải thích cụ thể chi tiết công việc cho hắn.

Lam Minh và Khế Liêu nhìn Tiêu Bắc _ có phát hiện gì không?

Tiêu Bắc chớp mắt, phát hiện? Búp bê rất đẹp, muốn mua một con về chưng trong nhà.

Lam Minh và Khế Liêu nhìn trời.

Tiêu Bắc cảm thấy không thể đi về tay trắng, liền vươn tay chạm vào ngón tay một con búp bê. Vốn Tiêu Bắc muốn tìm thử xem có gì không đặc biệt, bất quá cũng chỉ là cầu may, nhưng may mắn cũng thật trùng hợp! Bởi vì Tiêu Bắc thấy một hình ảnh rất đáng sợ _ buổi tối, cái tên Mike kia đang cùng con búp bê này lăn lộn trên giường! Đương nhiên, búp bê không có sự sống, nhưng hai ‘người’ lại thực sự...

Tiêu Bắc vô thức sờ chất liệu của búp bê, quả nhiên là hàng cao cấp, tên Mike này là biến thái a!

Lam Minh và Khế Liêu thấy biểu tình trên mặt Tiêu Bắc như giẫm phải cứt chó, chắc lại nhìn thấy cái gì kinh tởm rồi cũng nên, không hỏi tốt hơn.

Tiểu Hoa và Mike bàn việc, Mike rất hưng phấn, còn tưởng tượng ra đủ thứ.

Khế Liêu nhẫn nại đứng một bên. Lam Minh tính toán cùng Tiêu Bắc ra ngoài một lát, chủ yếu là không quen nghe kiểu nói chuyện cứ hở chút là xúc phạm người có khuyết điểm của Mike.

Lam Minh đứng lên, kéo Tiêu Bắc ra ngoài.

Ra đến cầu thang Tiêu Bắc chợt nghe Lam Minh thở phào một cái: “Ha... Ngay cả không khí cũng khó ngủi.”

“Là kinh tởm mới đúng!” Tiêu Bắc cau mũi.

Lam Minh khó hiểu: “Cậu thấy cái gì?”

Tiêu Bắc nhướn người tới, che miệng thì thầm vào tai Lam Minh, Lam Minh nghe xong, trên mặt xuất hiện biểu hiện quỷ dị.

“Anh sao vậy?!” Tiêu Bắc đẩy hẳn.

” À...” Lam Minh đột nhiên nở nụ cười: “Không biết búp bê này có làm theo yêu cầu không nhỉ... Bắc Bắc, cho tôi tắm hình... Nha.”(Cc: biến thái, hạ lưu, vô sỉ... =_=)

Lam Minh còn chưa dứt lời thì bị Tiêu Bắc nhéo tai.

“Ách... Cẩn thận!”

Đang đùa giỡn, phía sau có người đột nhiên lên tiếng, Tiêu Bắc và Lam Minh giật mình.

Tiêu Bắc quay lại, quên mất mình đang đeo ba lô đựng Cổ Lỗ Y... vì vậy ba lô vừa văng đụng vào cái khay trên tay người phía sau.

Người nọ trượt tay... vài chai sơn móng tay trên khay rơi xuống, may mà chai có vỏ cứng, nền nhà lại lót thảm, không bị vỡ, người nọ vội vàng ngồi xuống nhặt lên.

“Thật xin lỗi!” Tiêu Bắc định cúi xuống giúp người nọ nhưng khi vừa đưa tay ra liền ngăn người.

Bởi vì rõ ràng cậu thấy rõ ràng trên tay người nọ có một hình xăm chữ “Mỹ”...

Tiêu Bắc há to miệng, nhìn Lam Minh thì thấy Lam Minh tựa hồ cũng đã phát hiện, đang cau mày nhìn chăm chăm tay người nọ, như thể đang suy nghĩ.

Lại nhìn người nọ, chỉ là một thanh niên chừng mười tám mười chín tuổi, tóc nhuộm vàng... Tiêu Bắc muốn nhớ lại người đeo mặt nạ nọ để kiểu tóc gì, nhưng lại nhớ không ra.

Khuôn mặt người này xem như dễ nhìn, điểm duy nhất không giống người thường chính là môi hằn bóng loáng, hình như là son bóng, còn kẻ mắt. Đàn ông rất ít khi kẻ mắt, hình như còn đeo lens... nói thế nào nhỉ, cảm giác đẹp thì đẹp nhưng cũng có chút không thích hợp.

Có điều thật ra người thoát nhìn rất đáng tin, hơn nữa còn có cảm giác hiền lành.

“Thật xin lỗi, tôi không để ý...” Người nọ sau khi xin lỗi liền muốn đứng lên, Tiêu Bắc vươn tay đỡ hẵn, nói: “Không có, là tôi không tốt, cậu

không sao chứ?”

Tiêu Bắc đỡ hắt, đồng thời lập tức bắt đầu cảm ứng... cứ có cảm giác mình giống như một tên biến thái, lúc nào cũng rình coi nội âm người khác.

Nhưng mà... hôm nay may mắn của Tiêu Bắc đặc biệt tốt, vì vậy cậu lại thấy được cảnh tượng không nói lên lời.

Lại là một gian phòng hắc ám, có giường lớn, người trẻ tuổi này đang bị đè trên giường, cùng một người đàn ông lẫn lộn...

Tiêu Bắc không nói gì, vội vàng hồi thần tìm kiếm... Bất quá cậu để ý thấy một chuyện _ người đàn ông kia đeo mặt nạ, hơn nữa thân hình rất giống người cậu đã thấy, chỉ là không thấy rõ trên tay hắc xăm chữ “mỹ” nào không.

Sau khi thanh niên kia đi khỏi, Tiêu Bắc kéo Lam Minh kể lại.

Lam Minh nhú mày, nhéo má Tiêu Bắc: “Xem nhiều như vậy coi chừng bị dạy hư.”

“Làm sao giờ?” Tiêu Bắc đẩy tay hắc ra hỏi: “Này cũng là manh mối! Nên đi theo hắc không?”

“Trước đừng đả thảo kinh xà!”

Lúc này, cửa văn phòng Mike mở ra, Tiểu Hoa đã bàn bạc xong, cùng Khế Liêu đi ra.

Hiển nhiên Khế Liêu vô cùng không kiên nhẫn. Gã Mike nộ nhiệt tình tự mình tiễn Tiểu Hoa, còn tranh thủ nói vài câu về hợp đồng.

Tiêu Bắc nhìn Lam Minh, Lam Minh nháy mắt trấn an cậu _ không sợ! Bào đả hòa thượng! Chúng ta chờ, buổi tối đến nhà tiểu tử kia nhìn một cái xem rốt cuộc hắc đang âm mưu gì!

Bào đắc hòa thượngbào bất liễu miếu: hoà thượng chạy nhưng miếu còn đó

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 119

Bước ra khỏi thẩm mỹ viện của Mike, Khế Liêu ngửa mặt lên trời thở dài một hơi.

Lam Minh cũng thấy không khí bên ngoài trong lành hơn rất nhiều, đảo mắt, thì thấy ngoài cửa có không ít nữ sinh đang tùm tùm năm tùm ba.

“Bọn họ đang làm gì vậy?” Lam Minh khó hiểu.

Những kia nữ sinh nhìn Tiêu Bắc chăm chăm, Tiểu Hoa cũng không thoát, đương nhiên sau đó dĩ nhiên là nhìn cả bốn người rồi bắt đầu trở nên hưng phấn, tùm lại xì xào bàn tán.

Tiểu Hoa không để ý đi lên xe: “Bọ họ là fans. Bởi vì thẩm mỹ viện của Mike thường xuyên có các ngôi sao đến làm đẹp, nên họ đứng canh ở đây hi vọng có thể nhìn thấy một hai người...”

Tiểu Hoa vừa nói xong thì thấy cửa thẩm mỹ viện của Mike mở ra, một đại mỹ nữ chói lọi theo bước tới. Cái kia chói a, thực không khác gì những con búp bê thấy trong văn phòng của Mike, là một đại mỹ nhân hầu như không có chút khuyết điểm nào.

“Cô ta nhìn quen quen!” Tiêu Bắc ghé vào cửa sổ xe nhìn, Cổ Lỗ Y gõ cửa sổ: “Cô kị!”

“Diễn viên?” Tiêu Bắc khó hiểu nhìn hắn.

“Cô ta là người mới.” Tiểu Hoa có chút thương thức đẩy kính: “Tên Lưu Oánh, rất lợi hại, gia cảnh không giàu có gì nhưng thiên sinh lệ chất, bất quá khi thi hoa hậu bị ám toán nên bị loại khỏi top 3. May mắn Danh Vũ tình mắt nhìn trúng cô ấy, là nữ diễn viên mới nổi tiếng nhất năm ngoái, năm nay đã thành nữ minh tinh, diễn xuất tốt, cũng rất cố gắng.”

“A...” Tiêu Bắc gật đầu, Cổ Lỗ Y hưng phấn kể lại nội dung bộ phim mới của Lưu Oánh. Lúc này Tiêu Bắc mới ngộ ra, hoá ra bộ phim hôm bữa Cổ Lỗ Y vừa xem vừa khóc là của Lưu Oánh diễn.

Lam Minh ngồi trên ghế lái, lạnh mắt _ ân, nữ nhân này quả thực làm cho người ta có cảm giác không tồi, chỉ có điều, nhân loại thì luôn mưu cầu danh lợi còn thích giả làm một người khác.

Lưu Oánh chụp chung và kí tên với fans xong liền đi tới vẫy tay với xe bọn Tiểu Hoa, hình như đã nhìn thấy mọi người .

Tiểu Hoa hạ cửa xe, Lưu Oánh đến cạnh cửa: “Hi, ông chủ Tiểu.”

“Trùng hợp vậy.” Tiểu Hoa gật đầu.

Tiêu Bắc đột nhiên thấy Cổ Lỗ Y hình như muốn chui ra nhìn, vội vàng ngăn nó lại. Một lát sau Cổ Lỗ Y lại thò tay đưa ra một cây bút cùng một quyển sổ.

Tiêu Bắc không nói gì, mở khóa kéo ra nhìn bé.

Cổ Lỗ Y mắt sáng lấp lánh chớp chớp _ muốn kí tên! Muốn kí tên!

Tiêu Bắc không thể làm gì khác hơn là cầm bút và sổ đưa cho Lưu Oánh.

Lưu Oánh vui vẻ cầm lấy, cười hỏi: “Kí cho ai?”

“A, ghi... tặng cho Cổ Lỗ Y đáng yêu.” Tiêu Bắc vừa dứt lời liền cảm giác ba lô giật gật, chắc Cổ Lỗ Y đang lăn.

Lưu Oánh ký xong trả sổ cho Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc nhìn thoáng qua, chữ rất đẹp, đóng lại bỏ vào ba lô. Cổ Lỗ Y vừa xem vừa lăn lộn trên bụng Fanny, thoải mái a.

“Xe của tôi đậu bên kia, đi trước.” Lưu Oánh tạm biệt mọi người, lúc đi còn cố ý vẫy tay với Khế Liêu đang lơ lơ, nói: “Khế Liêu bái bái.”

Khế Liêu mở to mắt nhìn nàng, tựa hồ đang suy nghĩ người phụ nữ này là ai vậy?

Lưu Oánh có chút thất vọng, rời đi.

Tiêu Bắc và Lam Minh liếc nhau, kinh hoàng _ cô ta thích Khế Liêu?!

Tiểu Hoa nâng cửa xe, tựa hồ không vui, sắc mặt khó coi.

“Này.” Tiêu Bắc hỏi Khế Liêu: “Cô ta là ai vậy?”

Khế Liêu nhún vai: “Sao tôi biết được? Phụ nữ?”

“Cậu đã cứu mạng người ta, không nhớ?” Tiểu Hoa trừng Khế Liêu.

Khế Liêu khó hiểu: “Có sao?”

“Hôm nọ cậu theo tôi đến studio, studio bị cháy, cậu còn chạy vào biển lửa cứu người, quên rồi?”

Khế Liêu gãi đầu: “Tôi thèm vào! Bọn họ gạt tôi là anh còn ở bên trong, bằng không còn lâu tôi mới vào, lão tử ghét nhất là lửa!”

Mọi người nghĩ nghĩ, cũng đúng. Khế Liêu mặc dù là Lang Vương nhưng dù sao vẫn thuộc họ chó! Sợ lửa là bản năng. Bất quá cẩn thận ngấm

lại, ý Khế Liêu là vì Tiểu Hoa, cả lửa cũng dám xông vào! Đúng là trung khuyển nha.

“Khụ khụ.” Tiểu Hoa dĩ nhiên cũng hiểu, ho khan một tiếng: “Lần trước sau khi cậu cứu cô ấy khỏi biển lửa, cô ấy vẫn luôn tìm cậu, sau đó tôi chỉ cho cô ấy. Cô ấy mỗi lần nhìn thấy cậu đều chạy tới chào, quên rồi?”

Khế Liêu nhún vai: “Ai mà nhớ, tôi ít khi để ý tới con người, đặc biệt là nữ nhân.”

“Vì sao?” Tiêu Bắc khó hiểu: “Cậu phân biệt đối xử?”

“Không.” Khế Liêu nói: “Tôi chỉ cảm thấy phụ nữ loài người là sinh vật yếu ớt đựng một cái sẽ chết!”

Khoé miệng Tiêu Bắc và Tiểu Hoa giật giật.

Lam Minh ngáp một cái: “Ân, quả thực nhìn như thế không chịu nổi một kích!”

Tiêu Bắc không nói gì, đúng hơn là không thể nói lại.

“Ai nha!” Tiêu Bắc nhớ ra: “Kỳ thật vừa rồi phải hỏi thử mới đúng, nói không chừng Lưu Oánh biết gì đó về nhân viên thẩm mỹ kia.”

Tiểu Hoa sửng sốt, cảm thấy cũng có lý, đang muốn xuống xem xe của Lưu Oánh đi chưa lại thấy có người gõ cửa.

Hạ cửa xe thì thấy Lưu Oánh cầm túi đứng ngoài: “Xe của tôi bị hư, có thể đi nhờ một đoạn không?”

Tiểu Hoa gật đầu, khó trách không nghe thấy tiếng xe, nhưng ngay cả cửa xe cũng không mở mà đã biết là xe bị hư.... Vốn Tiểu Hoa là người rất phúc hậu nhưng hôm nay bất giác lại có chút nhạy bén, liền hỏi: “Xe hư? Tôi giúp cô xem thử nhé?”

“Ách...” Lưu Oánh cười cười, có vẻ xấu hổ lắc đầu: “Không cần đâu, gọi xe kéo về là được rồi.”

Tiểu Hoa gật đầu, định mở cửa bên mình ra nhưng Lưu Oánh lại chạy qua mở cửa bên Khế Liêu, lên xe.

Cổ Lỗ Y nhìn qua khe ba lô, ôm má, bé rất thích nhân vật của Lưu Oánh đó.

Khế Liêu xích vào trong, ngồi sát vào Tiểu Hoa, tâm tình không tệ.

“Lần trước vẫn chưa cảm ơn cậu.” Lưu Oánh chủ động nói cảm ơn với Khế Liêu.

Khế Liêu nhún vai, dù sao cũng chỉ là tiện tay.

“Khế Liêu, cậu bao nhiêu rồi?” Lưu Oánh bắt đầu trò chuyện cùng Khế Liêu.

Khế Liêu không quen ứng phó với phụ nữ, định nói hai trăm tuổi, bất quá bị Tiểu Hoa trừng một cái, trả lời thay: “Mười tám.”

Khế Liêu hung hăng trừng lại, Tiểu Hoa nhướn mi _ dám cãi lại coi? !

Khế Liêu lập tức mất sạch khí thế, mười tám thì mười tám.

“Mười tám à?” Lưu Oánh thất vọng, vốn tưởng ít nhất cũng phải hai mươi, vậy còn có thể chỉ kém vài tuổi: “Tôi lớn hơn cậu năm tuổi, đã là bà cô già rồi.”

Khế Liêu gật đầu, Tiêu Bắc trừng hăn _ cậu có biết lễ phép là gì không hả!

Khế Liêu không giỏi nói chuyện, khó hiểu nhìn Tiêu Bắc.

Chợt nghe Tiêu Bắc an ủi Lưu Oánh đang thương tâm: “Không có, cô nhìn vẫn rất trẻ mà.”

Lam Minh có chút không thoải mái, việc gì phải đối tốt với cô ta như vậy? !

Khế Liêu nghĩ nghĩ, nhân loại đại khái đều thích nghe khen, mình cũng nên tỏ vẻ người lớn một chút bằng không lại bị xem thường. Liền gật đầu, nhìn Lưu Oánh, cảm thấy cô cũng không tệ lắm: “Ừh, trẻ trung xinh đẹp.”

Mặt Lưu Oánh nháy mắt đỏ bừng.

Khế Liêu nói sự thật, cũng không có ý nịnh nọt Lưu Oánh. Hắn cũng không phải nhân loại, không hiểu lời này có ý gì, chỉ nói ra cảm giác của mình, nhưng lời này nghe sao cũng thấy là lời của một chàng trai có hảo cảm với cô gái.

Tiểu Hoa không nói chuyện, bất quá sắc mặt vô cùng khó coi. Tiêu Bắc nhìn thần sắc của hai người, cảm thấy... cơ hội tốt để kích thích a.

Lam Minh thấy Tiêu Bắc hăng hái bừng bừng làm ông tơ cho người khác, thò tay nhéo hông cậu một cái.

“Nha?” Tiêu Bắc vội che tay.

Động tĩnh này làm Lưu Oánh phải ngẩng lên, nhưng sau khi nhìn thấy Lam Minh thì lập tức che miệng, trong lòng tự nhủ sao trên xe Tiểu Hoa lại toàn là mỹ nam, còn đều rất đặc biệt không giống người thường.

“Đúng rồi.” Tiêu Bắc minh bạch Lam Minh đang nhắc mình nói chuyện chính sự, liền hỏi Lưu Oánh: “Cô thường tới đây phải không?”

“Ừh!” Lưu Oánh gật đầu: “Ở đây có một thợ cắt tóc rất tuyệt, các kiểu tóc anh ấy làm đều rất đẹp!”

“Vậy cô có biết một nhân viên trên tay có xăm chữ “Mỹ” không?”

Lưu Oánh ngẩn người sau đó cười rộ lên: “Cái đó không phải hình xăm đâu!”

Mọi người khó hiểu: “Không phải hình xăm?”

“Đúng vậy!” Lưu Oánh gật đầu: “Ai cũng có! Đây là quy định của Mike!”

“Thật sao?” Tiêu Bắc cảm thấy mới mẻ: “Tại sao lại có loại quy định này?”

“Là vậy, Mike muốn mọi người lúc nào cũng phải nhớ kỹ, mỗi một vị khách hàng đều phải biến thành người đẹp nhất trên đời. Nhân viên khi làm việc chính là tạo ra cái đẹp, nên khi làm việc trên tay mỗi người đều phải vẽ một chữ ‘mỹ’. Lúc vẽ có thể lau đi, đương nhiên cũng có người ngại phiền nên để vậy luôn.”

Tiêu Bắc gật đầu: “Ra vậy.”

Mọi người không khỏi có chút mất hứng, bởi vì vất vả mãi mới tìm được chút manh mối, nhưng lại mất tiếp.

“Mặt nạ thì sao?” Tiêu Bắc lại hỏi: “Có ai đeo không?”

Lưu Oánh lắc đầu: “Tôi ghét nhất là mặt nạ!”

Mọi người hỏi một hồi vẫn không hỏi được gì đều cảm thấy chán nản.

“Đúng rồi!” Lưu Oánh đột nhiên nghĩ tới cái gì, vỗ tay: “Theo tôi được biết thì Mike yêu cầu nhân viên nam phải đẹp nên phần lớn đều là cong, bọn họ thường đến một câu lạc bộ... Ở đó có dùng mặt nạ.”

“Đó là câu lạc bộ gì?” Tiêu Bắc cảm thấy có chút hi vọng.

“Hình như là quán bar Ma kính.”

Lưu Oánh nói một câu làm tâm mọi người khẽ động... Không sai ! Ma kính!

“Các cậu muốn đi? Dẫn tôi đi với!” Lưu Oánh hứng thú nói: “Bạn tôi từng đi thử, họ nói quán bar đó rất thú vị, mỗi ngày đều dựng một tấm gương lớn giữa quán gọi là Ma kính! Người đẹp nhất đêm đó đi qua Ma kính sẽ có phản ứng! Cảm giác như truyện công chúa Bạch Tuyết ấy.”

Bọn Tiêu Bắc nhúu mày, trò trẻ con!

“Địa chỉ quán bar ở đâu?” Tiêu Bắc lấy sổ ghi chép.

“Ở...”

Lưu Oánh nói đến đây, đột nhiên im lặng nhìn chăm chăm vào balo của Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc cúi xuống, cả kinh _ Cổ Lỗ Y đang thò đầu khỏi ba lô nhìn Lưu Oánh, bị Lưu Oánh thấy được, tiểu tử này mê gái quá rồi.

“Khụ.” Lam Minh nhanh tay kéo khoá balo lại, nhưng Lưu Oánh đã hỏi: “Đó là cái gì vậy? Búp bê sao? Thật đáng yêu!”

“A... Là con mèo, cô nhìn lầm rồi.” Tiêu Bắc vừa nói vừa ôm Fanny ra cho Lưu Oánh xem.

“Nha... Mèo con thật đáng yêu. Ai, chắc tôi hoa mắt rồi, hồi nãy tôi thấy có một con thú bông nhỏ rất đáng yêu.”

Cổ Lỗ Y nhìn Fanny được Lưu Oánh xoa xoa vuốt vuốt, tức giận trừng Lam Minh.

Lam Minh nhướn mi _ hết cách, ai bảo người là tiểu Bạch long. Cổ Lỗ Y buồn bực ngồi trong ba lô, mở một bịch sữa ra, uống! Mượn sữa giải sầu.

“Quán bar kia không giới hạn nam nữ, nhưng nhất định phải đi theo cặp, nên...” Lưu Oánh trả Fanny cho Tiêu Bắc, hỏi Khế Liêu: “Cậu thì sao?”

Khế Liêu ngẩng lên nhìn cô, vẻ mặt mờ mịt. Nãy giờ hẳn không nghe bên này đang nói gì mà chỉ chăm chú hưởng thụ cảm giác ‘gần gũi’ với Tiểu Hoa, rất rất gần a.

Mà hồn Tiểu Hoa lúc này thì lại tập trung hết trên người Lưu Oánh.

Lam Minh nhìn mà nhíu mày, ai mau tới đem hai người bọn họ ném lên giường đi, lúc đó thế giới sẽ thái bình hơn nhiều!

Lưu Oánh cúi đầu ho khan một tiếng, nói: “Cái kia... chính là cậu thích nam hay nữ.”

“Tôi không thích nhân loại.” Khế Liêu nhún vai: “Trừ một người.”

Lưu Oánh mở to hai mắt, có đối tượng rồi sao? Thăm dò hỏi: “Cậu có bạn gái rồi à?”

Khế Liêu lắc đầu: “Anh ấy là nam.”

Nháy mắt Lưu Oánh chịu đả kích không nhẹ, quả nhiên! Quả nhiên nam nhân tốt phân nửa đều đã có bạn trai, vì sao chứ!(Cc: *vỗ vai* tỷ tỷ. chấp nhận sự thật đi)

Tiểu Hoa không lên tiếng, nhưng rõ ràng tâm tình tốt lên không ít.

Sau đó, Lam Minh lái xe chở Lưu Oánh đang thương tâm về. Lưu Oánh lập tức hẹn đám bạn thân đi uống rượu, chúc mừng mối tình đơn phương của mình đã kết thúc!

Xe tiếp tục về nhà.

Tiêu Bắc gửi địa chỉ cho Cảnh Diệu Phong. Cảnh Diệu Phong cùng Bạch Lâu thông qua tin nhắn người khác để lại cho Ma kính, tập trung IP tra ra địa chỉ gửi tin, đúng là quán bar nọ _ mạnh mối đã đầy đủ!

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 120

Buổi tối, bọn Tiêu Bắc chuẩn bị đến quán bar Ma kính nọ điều tra, người được cử đi là Tiêu Bắc, Lam Minh, Khế Liêu và Hi Tắc Nhĩ.

Tiểu Hoa sợ tới đó đụng phải người quen sẽ xấu hổ nên không đi. Tiêu Bắc nhét Cổ Lỗ Y cho Bạch Lâu. Anh cùng Cảnh Diệu Phong phụ trách theo dõi cửa ra vào, tạm thời không mang tiểu tử kia theo, dưới mười tám không được đến những nơi đồi trụy!

Vốn Hi Tắc Nhĩ cũng không được đi, nhưng Long Tước lại cảm thấy hần là nên cho trẻ nhỏ đi mở mang tầm mắt một chút nên cho phép.

Đến tối, mọi người thuận lợi một đường tới trước quán bar Ma kính.

Bọn Lam Minh xuống xe, đi vào quán, Bạch Lâu thì cùng Cảnh Diệu Phong ngồi trong xe.

Cổ Lỗ Y nhòm ngó xung quanh, khoanh tay _ đây là cơ hội tốt nha! Liền trèo lên vai Bạch Lâu, bắt đầu nghĩ cách tác hợp hai người này.

Bọn Lam Minh và Tiêu Bắc vừa bước vào quán bar liền phát hiện quán bar Ma kính này rất thú vị. Sau khi vào cửa ngoài mọi người lập tức bị ánh sáng làm loá mắt, bởi vì trên bốn vách tường gắn đầy kính, vừa vào cửa đã thấy vô số bóng người, có chút quỷ dị làm người khác phải sợ hãi.

Tuy Tiêu Bắc cũng thường luyện múa trong phòng có gắn kính nhưng nhìn thấy cảnh này vẫn có chút không thoải mái. Nơi này không giống

phòng luyện múa chỉ có một tấm gương, đây là mười mấy tấm gương... cảm giác như cơ thể không còn nguyên vẹn, cảnh tượng phản chiếu cũng có cảm giác bị cắt rời.

Lần đầu tiên Hi Tắc Nhĩ tới loại địa phương không đứng đắn này, mang theo chút hưng phấn của trẻ con, hỏi Tiêu Bắc: “Bắc Bắc, anh sẽ múa cột à?”

Lam Minh lập tức dừng tai _ ân!

Tiêu Bắc xấu hổ: “Cái đó chỉ nữ mới nhảy thôi.”

“Nhưng Tiểu Vũ nói nhảy gì anh biết!” Hi Tắc Nhĩ nhỏ giọng hỏi: “Có thể nhảy thoát y không?”

Tiêu Bắc hung hăng trừng nó: “Đừng đoán mò!”

Nhưng Lam Minh nghe rất rõ, trong đầu bắt đầu nghĩ không biết đêm nay có cách nào lừa Tiêu Bắc nhảy thoát y hoặc múa cột cho mình coi không nhỉ... mới nghĩ tới đây đã vội vàng vươn tay bịt mũi, lại nhiệt huyết sôi trào rồi!

Quay mặt đi, Lam Minh thấy Khế Liêu lặng lẽ đi một bên, có vẻ không vui.

“Này.” Lam Minh gọi hẩn một tiếng: “Người sao vậy?”

“Không có...” Khế Liêu thở dài: “Nhân loại đúng là có bệnh, đang yên đang lành lại không để ý tới ta!”

“Lần này là có nguyên nhân!” Lam Minh vừa nghe đến đây lập tức minh bạch chuyện gì đang xảy ra.

Khế Liêu nhú mày khó hiểu nhìn hẩn: “Nguyên nhân gì?”

“Ghen a!” Lam Minh nhún vai: “Ngốc! Người thân thiện với nữ nhân như vậy, Tiểu Hoa mất hứng chứng tỏ hấn để ý người!”

Khế Liêu trừng mắt, tựa hồ đang cân nhắc khả năng của chuyện này, cuối cùng gãi đầu: “Hình như... có khả năng này.”

“Cái gì gọi là hình như, vốn chính là nó, ngu ngốc!” Lam Minh thô lỗ vỗ vai Khế Liêu: “Tranh thủ đi, đừng trì hoãn nữa!”

Khế Liêu nhú mày: “Nhưng hấn là người... Người bảo ta chuyển đổi hấn?”

Lam Minh ngáp ngừng: “Ách...”

“Ta cũng không muốn chỉ yêu hấn vài thập niên hấn đã chết!” Khế Liêu có chút hoảng loạn: “Ta muốn hấn theo ta cả đời, nhưng sau khi chuyển hóa sẽ không già cũng không chết, hấn nói không chừng sẽ hận ta.”

“Này.”

Lúc này, Tiêu Bắc thấy hai người thì thầm, chạy đến: “Nói gì mà thần thần bí bí vậy?”

“Khụ khụ, không có!” Khế Liêu chối phăng, không muốn cho Tiêu Bắc biết, bởi vì cậu rất thân với Tiểu Hoa. Cảm giác... còn chưa phải lúc... so với làm Tiểu Hoa không vui, chi bằng cứ giăng co như vậy cũng đã đủ rồi.

Đi qua hành lang bằng kính thật dài, bốn người tiến vào quán.

Quả nhiên... đúng là một quán bar ồn ào, hỗn loạn, thanh sắc khuyến mãi!(dạng như đời truy ý)

Tiêu Bắc cũng là lần đầu tới loại quán bar đúng nghĩa kiểu này! Trên sàn nhảy rất nhiều người đang lắc lư theo nhịp, ánh sáng hân ám. Đặc biệt nhất chính là, trong quán có rất nhiều người đang hóa trang, đeo mặt nạ, đồng

dạng, khắp nơi còn gắn đầy kính, hình phản chiếu tựa như ngưu đầu mã diện.(đầu trâu mặt ngựa)

Tiêu Bắc đang tìm kiểu mặt nạ của kẻ đã hoá trang cho người chết. Tìm một vòng thì nhận ra có rất nhiều, hình như đó là loại phổ biến nhất.

Đến trước quầy bar, mọi người gọi đồ uống.

Hi Tắc Nhĩ chưa từng uống rượu Cocktail liền gọi một ly màu sắc rất đẹp, uống một ngụm liền táp lưỡi, mùi vị không tệ.

Bọn Lam Minh cũng không quản, dù sao Hi Tắc Nhĩ cũng là tử thần, pháp lực cường đại, muốn tới gần cũng không phải chuyện dễ.

Mọi chú ý của Lam Minh đều ở trên người Tiêu Bắc. Tiêu Bắc vô cùng đặc biệt, vừa vào đã rước lấy rất nhiều ánh mắt, hẳn phải canh chừng chặt chẽ để tránh cậu bị quấy rầy.

Mọi người thấy Lam Minh bày ra tư thế bảo vệ liền biết quan hệ của hắn với Tiêu Bắc không bình thường, hơn nữa khí tràng của Lam Minh quá đáng sợ nên không ai dám tới gần.

Tiêu Bắc thấy trên quầy bar có này rất nhiều mặt nạ, tò mò hỏi bartender: “Đây là mặt nạ gì vậy? Sao ai cũng đeo.”

“Cậu mới đến lần đầu phải không?” Bartender mời Tiêu Bắc uống rượu, cười nói: “Tôi mời. Cậu cứ vậy mà vào đây coi chừng bị đám cầm thú kia ăn sạch đó.”

Tiêu Bắc chớp mắt, Lam Minh bên cạnh khó chịu cầm ly rượu uống.

Khế Liêu thì đã uống đến ly thứ ba _ rất có tư thế mượn rượu giải sầu.

Đang uống, một người đàn ông ngoại quốc cao lớn tới gần Khế Liêu, dựa vào quầy bar cười hỏi: “Một mình à? Có chán không? Muốn tôi uống

cùng không?”

Khế Liêu không nhìn hẳn.

Tiêu Bắc đẩy đẩy Lam Minh: “Sẽ không sao chứ?”

Lam Minh nhún vai: “Không biết, sau khi uống rượu nói không chừng lang tính tái phát. Chỉ là không biết cậu ta sẽ biến thành sói nhiều một chút hay quỷ hút máu nhiều một chút đây.”

“Tôi mời cậu một ly!” Gã nước ngoài thấy Khế Liêu đã uống khá nhiều, lại nhìn bartender gọi một ly.

Bartender khẽ nhú mào, bất quá vẫn bất đắc dĩ rót rượu. Người nọ thừa dịp không ai chú ý khi lấy ly rượu bỏ một viên thuốc nhỏ trong tay hẳn rơi vào ly.

Tiêu Bắc nhìn thấy, muốn nói nhưng Lam Minh nháy mắt với cậu _ không sao!

Tiêu Bắc ngẫm lại, cũng đúng, Khế Liêu rất lợi hại, sao có thể trúng loại gian kế này được, gã nước ngoài này bị đánh là cái chắc.

Chỉ là không nghĩ tới gã nước ngoài để ly rượu trước mặt Khế Liêu, Khế Liêu ngay cả nhìn cũng không nhìn, cầm lên uống cạn.

“A!” Tiêu Bắc kêu một tiếng, muốn ngăn cũng ngăn không kịp. Lam Minh thì cảm thấy buồn cười.

Hi Tắc Nhĩ mới uống vài ngụm đã say, cười tủm tỉm hỏi Khế Liêu: “Rất ngon ha.”

“Àn...” Khế Liêu khẽ gật đầu, cũng không nói gì, tiếp tục tự mình uống rượu giải sầu.

Hi Tắc Nhĩ nhích lại: “Khế Liêu, người không vui? Không phải gần đây Tiểu Hoa đối người rất tốt sao?”

Hai người vừa uống vừa nói chuyện phiếm. Gã nước ngoài nọ ngồi một bên ... đợi nửa ngày Khế Liêu vẫn không có phản ứng, khó hiểu, không ngất sao? Chẳng lẽ thuốc không đủ?! Lại gọi một ly, thả vào hai viên thuốc, đưa cho Khế Liêu.

Khế Liêu cầm lên uống, vẫn như trước không có phản ứng.

Người nọ không tin lại gọi tiếp.

Khế Liêu cảm thấy hần phiền quá, vung tay giật lấy bạch thuốc trong tay hần dốc hết vào miệng, còn làm như đang nhai kẹo bạc hà, rộp rộp mấy cái rồi nuốt xuống, nhìn hần: “Còn nữa không?”

Gã nước ngoài há to miệng, từ trên ghế ngã xuống, ngồi dưới đất, chỉ vào Khế Liêu: “Người... Người...”

Khế Liêu có vẻ đã say, trừng mắt, hay ăn hần luôn nhỉ?

“A!” Người nọ thấy ánh mắt Khế Liêu, sợ tới mức hét lên một tiếng, bỏ chạy .

Tiêu Bắc và Lam Minh liếc nhau _ tâm trạng Khế Liêu rất xấu nha!

Bartender sau quầy nhìn Khế Liêu chăm chăm, tựa hồ cũng có chút khó hiểu.

Tiêu Bắc thức thời dời đi lực chú ý của hần, hỏi: “Đây là mặt nạ gì vậy?”

“A... xin lỗi” Bartender hồi thần, nói: “Đây là nhân vật chính tối nay của chúng tôi, mặt nạ Ma kính!”

“Mặt nạ Ma kính?” Tiêu Bắc cảm thấy mới lạ, hỏi: “Có hàm nghĩa gì sao?”

“Có.” Bartender nháy mắt với cậu: “Chiếc mặt nạ này có ma lực! Nếu người không đeo nó vào sẽ lập tức biến thành mỹ nhân! Cậu tin không?”

Lam Minh và Tiêu Bắc nhú mào, trong lòng tự nhủ _ lừa quỷ à!

Lúc này, có một cô gái tướng mạo bình thường bị vài cô gái khác vây quanh đi tới, tựa hồ là bị kéo tới .

“Anh... Anh hảo!” Cô gái kia nói với bartender: “Tôi muốn một cái mặt nạ.”

Bartender nhìn cô, gật đầu: “Được.” sau đó đưa cho cô một chiếc mặt nạ.

Cô gái vui vẻ đeo lên, cùng những cô gái khác lên sàn nhảy tiếp tục khiêu vũ .

Bartender tiếp tục công việc, Lam Minh khó hiểu, hỏi hẩn: “Cho mượn mặt nạ có yêu cầu đặc biệt gì không?”

“Có, người mượn phải là người không xinh đẹp.” Bartender nói: “Trong mắt người khác không đẹp là được, bởi vì nháy mắt sẽ biến thành rất đẹp!”

Lam Minh và Tiêu Bắc liếc nhau, không tin.

Theo tiết tấu không ngừng nhanh hơn, mọi người trên sàn nhảy cũng càng ngày càng điên cuồng. Ngay lúc mọi người đang hưng phấn nhất âm nhạc lại đột nhiên bụp một tiếng dừng lại.

Những người đang nhảy không những không tức giận, ngược lại còn kích động hét lên: “Nha nha!”

“Các người đẹp!”

Lúc này, một tiếng nói từ loa phát ra, trầm thấp mà rõ ràng.

“Ai đang nói chuyện vậy?” Tiêu Bắc hỏi Bartender.

“Là ông chủ.” Bartender cười ha hả nói: “Ông chủ rất bí ẩn, luôn đeo mặt nạ, không ai biết ông ấy nhìn như thế nào.”

Tiêu Bắc và Lam Minh cùng nhú mào _ ông chủ này thật kỳ quái.

Đồng thời, giữa sàn nhảy nhô lên một cái bục, trên bục có một tấm gương lớn. Gương hình thoi có chút giống quan tài thời Trung cổ, được viền bởi hoa hồng vàng, thoát nhìn rất lộng lẫy.

“Hôm nay là... số bảy!”

Tiếng nói của ông chủ lại vang lên, Lam Minh hỏi Bartender: “Số bảy cái gì?”

“Là số thứ tự trên mặt nạ, mỗi mặt nạ có một số riêng.”

Đương lúc đó chợt nghe thấy có mấy cô gái hét lên, hoá ra là cô gái tới mượn mặt nạ vừa này, số trên mặt nạ chính là số bảy.

“Mời đến trước Ma kính!” Giọng nói của ông chủ mang theo một tia hưng phấn: “Đêm nay chính là lúc mộng đẹp của cô trở thành sự thật.”

Cô gái nơm nớp lo sợ bước lên bục, khẽ run rẩy đứng trước gương, nhìn chính mình trong gương.

Lúc này, mọi người trên sàn nhảy đồng loạt hô lớn: “Gương ơi gương... trên đời này ai là người xinh đẹp nhất? !”

Tiêu Bắc và Lam Minh liếc nhau một cái, khóe miệng cong lên _ ngây thơ thật !

Sau khi hô xong, cả quán bar lập tức trở lên im lặng. Từ trong loa, giọng nói của ông chủ từ từ hạ xuống chậm rãi nói: “Là người! Người chính là người đẹp nhất đêm nay, công chúa Bạch Tuyết!”

Trên sàn nhảy mọi người lại một lần nữa bắt đầu hoan hô.

Giữa tiếng tiếng hoan hô của mọi người, cô gái kia lấy mặt nạ xuống...

Mặt nạ rơi xuống, đối lấy chính là tiếng thở mạnh, sau đó biến thành tiếng hét chói tai.

Tiêu Bắc và Lam Minh cũng trợn mắt há hốc. Cô gái kia... cơ hồ đã biến thành một người khác, trang điểm xinh đẹp, ngay cả ngũ quan cũng như thể được chỉnh sửa lại, khuyết điểm bị che đi, trở nên vô cùng xinh đẹp.

Cô ngỡ ngác đứng trước Ma kính, biểu tình không thể tưởng tượng nổi, cùng sự hạnh phúc khi mộng đẹp trở thành sự thật.

Trong quán bar tiếng hoan hô át đi tất cả mọi thanh âm.

Cảnh Diệu Phong cùng Bạch Lâu ngồi cạnh ở ngoài cũng nghe thấy tiếng, khó hiểu.

Cố Lỗ Y bám vào lưng ghế nhìn bên trong, không biết đang xảy ra chuyện gì.

“Hình như bọn họ đang làm chuyện gì kỳ quái phải không? !” Cảnh Diệu Phong hỏi Bạch Lâu.

Bạch Lâu không nói gì, không khí có chút xấu hổ.

“Phụt...” Cổ Lỗ Y bật cười.

Lúc này lực chú ý Cảnh Diệu Phong mới từ trên người Bạch Lâu dời đến trên người nó.

Cổ Lỗ Y vỗ cánh bay đến cạnh Cảnh Diệu Phong, ghé vào tai anh thì thà thì thầm.

Cảnh Diệu Phong ngẩn người. Lần này Cổ Lỗ Y cũng không dùng ngôn ngữ Long Tộc mà là dùng ngôn ngữ người thường có thể nghe hiểu.

Do dự một lát, Cảnh Diệu Phong đột nhiên vươn tay cầm lấy tay Bạch Lâu.

“Anh...” Bạch Lâu kinh hãi, muốn rút tay về.

Cảnh Diệu Phong không buông.

Cổ Lỗ Y nhanh chân trốn ra ra ghế sau, hai tay ôm má, xem chăm chú.

Bạch Lâu trừng Cảnh Diệu Phong: “Anh muốn gì?”

Cảnh Diệu Phong nở nụ cười: “Có muốn đánh anh không?”

Bạch Lâu tức thật rồi nha, hung hăng đánh qua một quyền.

Cảnh Diệu Phong bị đánh không những không tức giận, ngược lại càng vui vẻ: “Lại đánh thêm mấy cái đi Tiểu Lâu! Cứ đánh mạnh vào!”

Bạch Lâu đành phải hung hăng đánh người ta, dù sao vốn cũng đang tức, tiện thể phát tiết luôn.

Cổ Lỗ Y thấy khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần, cuối cùng Bạch Lâu rốt cục bị Cảnh Diệu Phong ôm vào lòng.

Cô Lỗ Y vội che kín mặt, chỗ con mắt vẫn không quên chừa ra hai cái khe để nhìn lên.(Tk:nhãi con nhìn gì, thành niên chưa * gõ đầu *)

Trong quán rượu, âm nhạc lại vang lên, mọi người bắt đầu khiêu vũ. Đêm nay, cô gái kia thành nhân vật chính nhận được ánh mắt kính ngưỡng của mọi người cùng vẻ cam nguyện quý dưới váy nữ vương, tất cả mọi người vây quanh cô mà khiêu vũ.

“Chuyện này là sao?” Tiêu Bắc cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhìn không được hỏi Bartender.

“Ách... tôi cũng không biết, chắc là phép thuật của ông chủ!” Hắc cười cười.

“Sẽ xinh đẹp như vậy mãi sao?” Tiêu Bắc nhìn không được hỏi tiếp, trong lòng tự nhủ này mà là thật thì sau này khỏi cần phẫu thuật hoá trang gì đó cho mặt, chạy thẳng đến đây mượn cái mặt nạ còn nhanh hơn đó!

“Không!” Bartender lắc đầu, cầm khăn sạch lau ly thủy tinh: “Ra khỏi cửa quán bar sẽ trở lại như cũ, chỉ lúc này cô ta mới là hoàng hậu!”

Tiêu Bắc nhỏ giọng hỏi Lam Minh: “Cái này có tính là phi nhân loại làm?”

Lam Minh nhún vai, lắc đầu nhìn trời _ hẳn thật sự là không thể nghĩ ra kẻ nào thú vị như vậy! Vốn muốn hỏi Khế Liêu và Hi Tắc Nhĩ, nhưng hại người cứ vừa uống vừa nói, hoàn toàn không để ý đến biến hoá xung quanh!

...

Nhoáng cái đã đến nửa đêm.

Mọi người trong quán bar đã vui vẻ tận hưởng bắt đầu lục tục mà về .

Tiêu Bắc và Lam Minh vẫn luôn chú ý “Công chúa Bạch tuyết” nọ, thấy cô rời đi liền bám theo.

Quả nhiên, vừa rời khỏi hành lang bằng kính của quán bar cô gái nọ đã trở lại dáng vẻ bình thường. Cô gái kia che mặt chạy đi, chui vào xe khóc lớn.

Tiêu Bắc đuổi tới, thấy cô thương tâm ngồi một mình trong xe nước nở, cũng thấy không thoải mái.

“Thật tàn nhẫn!” Tiêu Bắc nhíu mày: “Như vậy lại càng thống khổ.”

“Đúng vậy, sau khi được lại mất đi, so với không được thống khổ hơn rất nhiều!” Lam Minh lạnh lùng cười một tiếng: “Xem ra gã ông chủ kia rất khả nghi, cả chiếc gương nọ và... Mặt nạ!”

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 121

“Cáp a...” Cổ Lỗ Y ngồi trên đùi Tiêu Bắc, ngáp cái một trăm lẻ một, dựa vào Tiêu Bắc cọ cọ _ buồn ngủ quá.

Tiêu Bắc nhéo mũi nó, Cổ Lỗ Y vội đưa tay xoa, trên mũi vẫn còn nguyên dấu tay hồng hồng, là vừa nãy Bạch Lâu đánh nó.

Cổ Lỗ Y mếu máo nhìn Tiêu Bắc, Tiêu Bắc đành phải xoa cho nó _ ai kêu cứng tự dưng gây rối đòi làm ông tơ? Đã xảy ra chuyện gì phải không?

Cổ Lỗ Y bĩu môi, ngửa mặt bộ dáng không dám đâu, thành công chứ bộ!

Tiêu Bắc quay lại liếc Bạch Lâu đang hậm hực ở ghế sau, bên cạnh còn có Hi Tắc Nhĩ đang ngủ say.

Lam Minh ngồi trên ghế lái, nhìn chăm chăm vào biển hiệu chớp tắt bên ngoài quán bar Ma kính.

Mà trong chiếc xe bên cạnh, Khế Liêu nằm trên ghế sau ngáy o o. Cảnh Diệu Phong vừa thành công hôn lên Bạch Lâu, đồng thời cũng bị mắng và đánh cho một trận thì vẻ mặt thỏa mãn ngồi trên ghế lái theo dõi quán bar bên kia, thỉnh thoảng lại nhìn Bạch Lâu ở ghế sau bên này.

“Bạch Lâu...” Tiêu Bắc mở miệng muốn an ủi hai câu, Bạch Lâu lại nói: “Tôi không sao, không cần xen vào.”

Tiêu Bắc bất đắc dĩ, cúi đầu thì thấy Cổ Lỗ Y lại ngẩng mặt, tiếp tục ngáp.

Tiêu Bắc chọt nó: “Cưng còn không ngủ đi.”

“Cô ki...”

Cổ Lỗ Y đuổi cánh ướn lưng, kêu mấy tiếng.

“Không phải tất cả công chúa đều giống như trong phim!” Tiêu Bắc bắt đắc dĩ nhéo má Cổ Lỗ Y: “Còn có, trong truyện gốc công chúa kia là người xấu, không phải đại mỹ nhân đáng thương như trong phim đâu.”

“Cái gì Đại mỹ nhân đáng thương?” Lam Minh có chút khó hiểu, hỏi Tiêu Bắc.

“A... không phải Cổ Lỗ Y rất thích Lưu Oánh sao, là do cô ấy từng diễn một vở kịch, là một đại mỹ nhân rất đẹp. Bất quá mỹ nhân vận mệnh không tốt, tất cả mọi người đều hiểu lầm cô là người xấu, cũng giống như công chúa Bạch Tuyết, tóm lại cuộc sống vô cùng cực khổ... cũng na ná chuyện cổ tích, nội dung cũng không tệ lắm, Lưu Oánh diễn cũng hay. Lần trước Cổ Lỗ Y khóc đến chết đi sống lại.”

“A...” Lam Minh gật đầu, bật cười: “Nhỏ vậy đã biết coi phim à, hiểu gì không đó?”

Tiêu Bắc trừng Lam Minh: “Cổ Lỗ Y rất thông minh, EQ chắc chắn cao hơn anh.”

“Vậy sao...” Lam Minh cầm đuôi Cổ Lỗ Y kéo kéo, Tiêu Bắc vội vàng đẩy hẳn ra: “Anh lại bắt nạt nó...”

“Suyt!”

Đang giỡn, Bạch Lâu đột nhiên cắt ngang hai người, ý bảo xem hướng cửa quán bar.

Mọi người xoay qua... lúc này nhân viên trong quán rượu cũng đã đến giờ về, người đi cuối cùng là bartender nọ. Hắn đóng cửa, tắt đèn bên ngoài.

Tiêu Bắc đẩy Lam Minh _ bám theo không?

Lam Minh chỉ chỉ cửa sổ lầu hai... trong phòng đèn vẫn sáng, hơn nữa hình như còn có bóng người đang đi đi lại lại.

“Gã ông chủ kia chắc vẫn còn ở bên trong.” Lam Minh nói: “Quan trọng là ông chủ! Những người khác chỉ là người làm công.”

Tiêu Bắc nhú mào, vậy à!

Mọi người bất động, tiếp tục chờ trong xe.

Cổ Lỗ Y rốt cục chịu không được nữa, ôm tay Tiêu Bắc, cuộn chần lông, ngủ.

Bạch Lâu thấy nó ngủ, trên cái mông nhỏ lộ ra ngoài vẫn còn một cái dấu hồng hồng thì đưa tay qua xoa cho nó. Mắt cổ Cổ Lỗ Y hé ra một đường mảnh như sợi chỉ, thấy Bạch Lâu không giận nữa, tùm tùm vẩy đuôi.

“Uhm...” Hi Tắc Nhĩ hừ hừ hai tiếng, xoay người chui vào ngực Bạch Lâu, miệng lầm bầm: “Long Tước... Thật đói a.”

Bạch Lâu nhìn trời, thấy phía trước Cổ Lỗ Y ôm Bắc Bắc cũng nói mở liên tục, vô lực lắc đầu _ một đám nhóc chết tiệt!

“Có người đến.”

Chính lúc này, Lam Minh nói một tiếng. Mọi người đang uể oải rốt cục cũng phấn chấn hẳn lên, ngẩng lần thì thấy một cô gái có vẻ còn khá trẻ chạy tới trước cửa quán bar Ma kính.

Cô hơi do dự nhìn xung quanh một chút, sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa quán bar.

Chắc do cửa đã bị khoá, không mở.

Cô lật áo lông của mình, lại nhìn chung quanh, chạy đến ven đường nhặt một viên gạch, đập vỡ thủy tinh, thò tay vào mở cửa... lén lút chạy vào quán bar.

Lúc đầu Tiêu Bắc nghĩ là trộm, còn thắc mắc có phải tên trộm này đang thèm rượu không? Nhiều cửa hàng kim hoàn như vậy không vào, lại đến đột nhập một quán bar?

Chỉ là khi cô ta xoay người nhìn xung quanh, mọi người rất cục cựa cũng phát hiện chỗ không đúng! Bởi vì này không phải ai khác mà chính là vị công chúa Bạch Tuyết kia.

Vừa rồi lúc đi ra còn khóc sướt mướt, sao bây giờ lại lén lén lút lút trở lại đây? !

“Ân...”

Tiêu Bắc sờ cằm: “Tôi hiểu rồi!”

Mọi người nhìn cậu: “Hiểu cái gì?”

“Vì sao những nạn nhân kia khi chết lại cảm thấy vui vẻ!” Tiêu Bắc nói: “Nếu tôi là những cô gái kia, sau khi đeo mặt nạ đột nhiên trở nên xinh đẹp nhưng khi tháo mặt nạ xuống sau lại biến thành xấu xí, cảm giác được rồi lại mất này ảnh hưởng sẽ khiến bọn họ buồn vui lẫn lộn. Bi thương không nói nhưng hạnh phúc thì có thể hiểu được vì cuối cùng họ cũng tìm được cách khiến mình đẹp lên.”

“Vậy nên họ muốn tìm ông chủ thần bí kia nhờ biến mình thành mỹ nhân vĩnh viễn hoặc muốn mua mặt nạ. Nhưng bất luận thế nào, họ vẫn xem như tự tìm đường chết.” Bạch Lâu gật đầu: “Quả thực nếu gã chủ quán kia hoá trang cho họ, họ hẳn sẽ rất hạnh phúc vì mình đã trở nên đẹp.”

“Bất quá có một điểm kì lạ!” Tiêu Bắc hỏi: “Trên báo cái khám nghiệm tử thi rõ ràng nói nạn nhân sau khi chết mới bị hoá trang, nhưng này rõ ràng là người sống mà.”

“Không...” Hi Tắc Nhĩ vẫn luôn mơ mơ màng màng không biết tỉnh lại từ khi nào, híp mắt nhìn chăm chăm phía trước: “Người phụ nữ kia đã chết rồi!”

“Cái gì?” Mọi người sững sờ.

“Linh hồn và thể xác của cô ta đã tách ra!” Hi Tắc Nhĩ vừa nói vừa chỉ chỉ một bóng đen đứng trước cửa quán bar cách đó không xa... Bóng đen quen thuộc, trên tay hắn cầm một lưỡi hái sáng loáng mang theo điềm gở _ là tử thần!

“A!” Mọi người kinh ngạc, tử thần xuất hiện chứng tỏ sẽ có người chết.

“Linh hồn và thể xác tách ra nên mặt nạ mới có tác dụng sao?” Lam Minh lẩm bẩm: “Nói cách khác, trong tích tắc khi cô ta đeo mặt nạ lên thì trên thực tế cô ta đã chết rồi! Có người dùng linh hồn cô ta tạo cho cô ta một khuôn mặt xinh đẹp nhưng chính cô ta lại không hề hay biết. Nói đúng hơn phép thuật chính là tánh mạng của cô ta mà không phải ai phép thuật của ai khác!”

“Đúng vậy, lúc này cô ta vẫn còn nhận thức đơn giản chỉ vì linh hồn còn chưa hoàn toàn tách ra.” Hi Tắc Nhĩ thở dài: “Tên hung thủ này là một kẻ hung tàn, hơn nữa còn là một kẻ vô cùng hèn hạ!”

“Chúng ta còn có thể cứu cô ấy không?” Tiêu Bắc sốt ruột, một người rõ ràng còn sống, sao có thể nói chết thì chết chứ?

“Chỉ cần linh hồn của cô ta chưa hoàn toàn tách rời thì ta có cách.” Hi Tắc Nhĩ mở cửa xuống xe, bọn Tiêu Bắc cũng đi xuống.

Tử thần ngoài cửa liếc mắt thấy Hi Tắc Nhĩ.

Hi Tắc Nhĩ vẫy tay.

Tử thần lướt tới, quỳ trước mặt nó, hành lễ: “Hi Tắc Nhĩ điện hạ.”

Hi Tắc Nhĩ kéo áo choàng của hắn ra, là một tử thần nhỏ đáng yêu, căn bản chỉ là một đứa nhóc, khó trách lại lạnh lùng thành thật như vậy.

“Người đi trước đi, ta muốn cứu linh hồn này.” Hi Tắc Nhĩ phân phó.

“Vâng!” Tử thần ngoan ngoãn gật đầu, nhoáng cái biến mất.

“A... tiểu tử thần thật đáng yêu!” Tiêu Bắc cảm khái, Cổ Lỗ Y gật đầu phụ họa, tỏ vẻ đồng ý!

Lam Minh nhìn Tiêu Bắc, kéo cậu vào quán bar.

Trong quán bar rất tối, không mở đèn.

Lam Minh nhìn quanh một vòng, xung quanh cũng không có người, đang khó hiểu trên lầu truyền đến một tiếng động rất nhỏ.

Mọi người liếc nhau, lặng lẽ không một tiếng động lên lầu. Lam Minh biết muốn Tiêu Bắc _ vốn là nhân loại đi lại mà không tạo ra tiếng động là không có khả năng, tuy Bắc Bắc thân nhẹ như yến nhanh nhẹn như mèo nhưng vẫn không thể lừa ác ma. Vì vậy... dứt khoát bế người ta lên.

Tiêu Bắc không được tự nhiên, Lam Minh liếc cậu, ý bảo _ đừng lên tiếng!

Tiêu Bắc đành phải che miệng tận lực khống chế hơi thở, theo bọn Lam Minh lên lầu hai... Bước lên lầu thì thấy một cửa phòng trên lầu khép hờ, có ánh sáng hắt ra.

Mọi người đợi một lát liền nghe thấy tiếng một cô gái hỏi: “Ngài thật sự... Có thể làm cho tôi vĩnh viễn trở nên xinh đẹp, sẽ không biến lại thành xấu xí như trước kia?”

Tiêu Bắc nghe xong chau mày. Cô gái này cùng lắm cũng chỉ xem như bình thường, hoàn toàn không tính là xấu. Vì sao lại tự coi thường bản thân nói mình xấu xí? Trên đời này cũng không phải chỉ có người đẹp và người xấu, đại đa số đều là người thường nhưng đều có nét riêng của mình mà? !

“Đương nhiên...”

Giọng nói trầm thấp trả lời cô ta, phảng phất như có thể làm cô ta trở nên an tâm: “Cô vừa nói vì để trở nên xinh đẹp thì dù có phải trả giá lớn bao nhiêu cũng có thể phải không?”

“Đúng!” Cô gái gật đầu: “Chỉ cần có thể để tôi trở nên xinh đẹp, bảo tôi làm gì cũng được.”

Mọi người liếc nhau một cái, đều vô ý thức bĩu môi _ nếu là thật thì đẹp cũng chẳng để làm gì.

“Tôi có thể làm cho cô cả đời đều rất mỹ lệ!” Tiếng trả lời trở nên căm dỗ: “Tới, ngồi xuống... Chúng ta bắt đầu!”

” Vâng...” Nữ tử tựa như bị mê hoặc, ngồi xuống trước mặt người nọ, rất vâng lời.

Tiêu Bắc kéo tay Lam Minh, ý bảo _ làm sao bây giờ?!

Bọn Lam Minh cũng hiểu chờ như vậy cũng không phải cách, định đi lên... Đường lúc này lại nghe thấy dưới lầu vang lên tiếng mở cửa.

Một giọng nói truyền đến: “A Chính? Sao cửa lại bị vỡ rồi?”

Theo tiếng nói, trên lầu truyền đến tiếng “keng”, tựa hồ vật gì đó rơi xuống đất.

“A Chính?” Người dưới lầu hô to, định xông lên.

Bọn Lam Minh bị kẹt ở giữa cầu thang, không có chỗ trốn, đang sốt ruột lại nghe người bên trên hét một tiếng: “Không được lên!”

Người dưới lầu khựng lại, đứng trong bóng đêm khó hiểu hỏi: “Anh... có người khác ở đó à?”

Thanh âm tựa hồ có chút bi thương.

“Ai vậy? !” Gã chủ quán trên lầu tức giận rống lên: “Đừng lên đây!”

“Là em mà... Hôm qua chúng ta mới...” Nam sinh khó hiểu: “Nhanh như vậy anh đã quên sao?”

Tiêu Bắc liếc xuống lầu dưới, tuy chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng, nhưng Tiêu Bắc lập tức nhận ra, liền nháy mắt với Lam Minh _ là nam nhân viên trong thẩm mỹ viện! Cái người trên tay có chữ ‘mỹ’ ấy! Hoá ra cậu ta và gã chủ là loại quan hệ này, khó trách hai người lại làm cái kia .

“Không biết, mau rút đi!” Gã chủ quán vội vã đuổi người, có chút thô lỗ, chợt nghe nữ sinh kia hỏi một câu: “Ai vậy?”

Mọi người chau mày _ tiêu!

Quả nhiên, thiếu niên sửng sốt sau đó xoay người bỏ chạy, Tiêu Bắc chỉ nhìn bóng lưng cũng đủ để thấy cậu ta đang vô cùng đau khổ, phỏng chừng lại là tình một đêm.

Bạch Lâu nhún vai _ bi kịch! Tuy không như những gì tôi nghĩ, bắt quả chạy cũng tốt, nếu không nói không chừng sẽ bị diệt khẩu.

“Xảy ra chuyện gì?” Cô gái lo lắng hỏi.

“Thật khó chịu.” Ngũ khí của gã chủ quán đột nhiên trở nên cứng nhắc, có vẻ cáu kỉnh: “Cho nên nói, kẻ xấu chỉ biết tác quái... các người thật làm cho người ta chán ghét! Đã không xinh đẹp, lại ngu ngốc, cái gì cũng không có!”

“A!” Nữ sinh đột nhiên hét ầm lên, thanh âm trở nên khàn đặc, tựa hồ đang bị bóp cổ.

Bọn Tiêu Bắc nhận ra có biến, nhanh chóng xông lên, có khả năng gã chủ quán đã bị kích thích.

Lên lầu, quả nhiên mọi người nhìn thấy một người đàn ông đeo mặt nạ đang liều mạng bóp cổ cô gái kia. Còn tình hình lúc này của cô gái kia càng không ổn, khuôn mặt bên trái đã được hoá trang vô cùng xinh đẹp, nhưng bên phải vẫn là dung mạo vốn có, tương phản rất lớn tựa như hai khuôn mặt ghép lại với nhau.

“Nguy rồi!” Hi Tắc Nhĩ phát hiện linh hồn cô gái nọ đang bị kéo khỏi cơ thể liền biết tình huống khẩn cấp.

Cảnh Diệu Phong chạy tới, một cước đá văng gã đàn ông đeo mặt nạ kia.

Gã ngẩng đầu nhìn thấy nhiều người chạy lên như vậy, đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó xoay người bỏ chạy nhưng lập tức bị Khế Liêu còn

đang ngáp dài ngáp ngắn chặn lại.

“Người để ý đẹp xấu như vậy sao?” Khế Liêu hướng mặt hẳn đáp một cước: “Vây để đại gia xem thử người trông như thế nào!”

Gã chủ quán động tác rất nhanh, lui lại tránh được một cước của Khế Liêu nhưng lại lui đến trước mặt Lam Minh. Lam Minh xách cổ áo hẳn, ném lên sa lon.

Cổ Lỗ Y nhanh tay giật mặt nạ của hẳn.

“A!” Gã chủ quán ngã xuống sa lon, giơ tay muốn che mặt nhưng mọi người đã thấy được mặt của hẳn.

“Nha a!”

Người hoảng sợ hét lên là cô gái kia, bởi vì cô vừa nhìn thấy đằng sau chiếc mặt nạ người đàn ông kia hoàn toàn không có mặt!

Cái gì gọi là không có mặt? !

Trước kia Tiêu Bắc vẫn luôn không hiểu ý của câu này bởi vì không thể tưởng tượng ra. Nhưng lúc này cậu đã hiểu, thật muốn thà rằng cả đời cũng đừng hiểu bởi vì quá đáng sợ .

Khuôn mặt gã chủ quán dưới lớp mặt nạ y như một cái bánh, phẳng lì, không có sống mũi, cả mi mắt cũng không, chỉ có chỗ hai mắt là còn lộ ra hai tròng mắt...

Mọi người nhin không được hút một ngụm lãnh khí.

Gã chủ quán hét lên, thống khổ che mặt trốn vào một góc.

Tiêu Bắc lui về sau một bước, Lam Minh sợ cậu bị vấp liền đưa tay đỡ.

“Sao có thể như vậy?” Tiêu Bắc nhỏ giọng hỏi Lam Minh, con người sao có thể trở thành như vậy? !

Lam Minh cũng bối rối, lắc đầu, trong lòng tự nhủ quái vật cũng không kinh dị như vậy, có khi nào là hoá trang không?

“Hắn bị nguyên rửa !” Bạch Lâu lên tiếng.

Gã chủ quán che mặt, chỉ lộ ra hai con mắt quay sang nhìn mọi người.

“Nguyên rửa?” Tiêu Bắc thắc mắc, ai lại độc ác như vậy?

“Nguyên lai là thế.” Lam Minh nghĩ nghĩ, chậm rãi nói: “Người so với bất kì ai đều hiểu xấu xí đau khổ đến cỡ nào, cũng như cảm giác hâm mộ sự xinh đẹp... nên mới dùng pháp thuật để biến người khác nháy mắt trở nên xinh đẹp! Dùng chính linh hồn của họ tạo ra dung mạo xinh đẹp cho họ, càng đẹp thì càng thọ mệnh càng ngắn, cũng giống như phù dung sớm nở tối tàn.”

“Kẻ xấu xí không có giá trị đều phải chết! Đều phải chết” Gã chủ quán co ro trong góc, điên cuồng gào rú.

Tiêu Bắc nhíu mày, hắn bị cái gì kích thích à? !

“Vậy sao người lại không chết?” Khế Liêu nhìn có chút chướng mắt: “Rốt cục người là thứ gì?”

“Hắn là người!” Bạch Lâu cẩn thận quan sát một hồi, nói: “Có thể hắn đã dùng một cái giá khá lớn đổi lấy năng lực có thể thay đổi dung mạo người khác này. Hắn là ác ma đã nguyên rửa hắn để làm điều kiện trao đổi! Dùng dung mạo đổi lấy ma lực!”

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 122

Cuối cùng cũng bắt được hung thủ đã giết những cô gái xinh đẹp. So với những nạn nhân hung thủ cũng không may mắn hơn bao nhiêu, thậm chí còn tệ hơn, tướng mạo của hắn căn bản không thể ra ngoài gặp người.

Tiêu Bắc tìm hiểu lai lịch của hắn.

Nghe nói hồi trước người đàn ông này rất đẹp trai. Người bạn tốt nhất của hắn bởi vì xấu xí bị người khác cười nhạo sau đó tự sát, nên hắn quyết tâm trở thành bác sĩ chỉnh hình, muốn mang lại vẻ đẹp cho thật nhiều người.

Nhưng loại chuyện như phẫu thuật thẩm mỹ có thể thành công cũng có thể thất bại, mà đại đa số yêu cầu của mọi người về khía cạnh này lại rất cao, ai cũng hy vọng sau ca phẫu thuật là có thể trở thành thần tiên. Hy vọng càng nhiều thất vọng càng lớn, vị bác sĩ trẻ tuổi mỗi ngày đều sống giữa sự nỗ lực của chính bản thân cùng thất vọng và tức giận của người khác, áp lực rất lớn.

Rốt cục, sau một ca giải phẫu, một người bệnh cảm thấy không hài lòng, hơn nữa còn khăng khăng cho rằng kỹ thuật của bác sĩ không tốt, làm cho khuôn mặt của mình bị huỷ! Bắt hắn bồi thường tiền chữa trị với cái giá trên trời.

Vị bác sĩ kia không thể chịu nổi áp lực tinh thần nữa, nhảy sông tự sát. Sau khi tự sát, hắn nghe thấy có người đang gọi hắn, một khắc trước khi chết một ác ma xuất hiện trước mắt hắn.

Ác ma kia rất xinh đẹp, ở trong nước lại càng hoàn mỹ.

Bác sĩ thật hâm mộ. Ác ma nói với hắn, nhân loại phần lớn đều như thế, luôn vọng tưởng những thứ không có thật, hơn nữa lòng tham không đáy. Làm một nhân loại, người rất khó thỏa mãn những nhân loại khác... Trừ phi người có ma lực.

Vì vậy, ác ma kia giao dịch với hắn, dùng dung mạo của vị bác sĩ trẻ đổi lấy năng lực ngày hôm nay. Sau đó vị bác sĩ nọ bắt đầu những hành động điên cuồng... Nếu nói lúc đầu hắn hoàn phát từ ý nghĩ ‘yêu thương’ mà giúp nhân loại trở nên xinh đẹp, thì hôm nay hắn hoàn toàn là vì hận ý mà đùa bỡn những người muốn trở nên xinh đẹp.

Cũng chính vì hành vi điên cuồng này của hắn mà vô số án mạng liên tiếp xảy ra.

Hiện tại trước mắt mọi người lại là một vấn đề vô cùng nghiêm trọng, chính là cô gái kia tuy đã sống lại, nhưng mặt của cô ta đã trở thành mặt âm dương nửa xấu nửa đẹp.

“Chỉ còn cách triệu hồi ác ma đã giao dịch với hắn mới có thể giải trừ lời nguyền trên người hắn.” Lam Minh kéo Tiêu Bắc chỉ chỉ gã chủ quán: “Bắc Bắc, thông qua hắn tìm ác ma kia, bắt hắn tới!”

Tiêu Bắc đích xác đã thấy loại ma pháp này trong Vũ Dạ tập, chỉ cần giao dịch với ác ma, trên người nhất định sẽ lưu lại ấn ký. Loại ấn ký này như một sợi dây, bắt được một đầu là có thể lôi người đầu kia ra.

Khắc chế cảm giác không thoải mái, Tiêu Bắc đi tới cạnh người nọ, hỏi: “Anh có muốn làm khuôn mặt trở về như trước kia không?”

Gã giật mình ngửa mặt nhìn Tiêu Bắc... Tuy không nhìn ra nét mặt của hắn, nhưng kỳ vọng trong mắt lại vô cùng rõ ràng.

Tiêu Bắc thở dài, việc gì phải... Thật không biết nên nói hẳn là bất hạnh hay hoang đường đây, có lẽ điểm xuất phát là tốt nhưng kết cục lại khiến người khác không thể tiếp thu.

“Ấn ký trên người anh ở đâu?” Tiêu Bắc hỏi hẳn.

Gã duỗi tay, trên tay hẳn có một chữ “Mỹ”.

Tiêu Bắc sững sốt, mọi người cũng minh bạch, hoá ra là ấn kí! Khó trách hôm đó Tiêu Bắc nhìn thấy còn tưởng lầm là nhân viên của thẩm mỹ viện. Lúc này nhìn kĩ lại, Tiêu Bắc mới phát hiện điểm bất đồng, chữ ‘mỹ’ này giống hệt mình đã thấy, kiểu dáng có chút khác với chữ ‘mỹ’ trên tay nhân viên thẩm mỹ viện. Chữ ‘mỹ’ này thoạt nhìn được viết theo phong cách cổ xưa và tà khí hơn.

Nhắm mắt lại, Tiêu Bắc vươn tay chạm vào chữ “Mỹ”, chăm chú tưởng tượng chữ “Mỹ” kia tách ra! Tách ra... tốt nhất là có thể nắm!

Sau khi Tiêu Bắc lập lại như vậy vài lần, giữa bóng đêm đột nhiên xuất hiện một sợi dây... lập tức vươn tay tóm lấy, Tiêu Bắc bắt đầu dùng sức _ kéo.

Sau đó một tiếng “kéo kẹt” vang lên, tựa hồ là tiếng ma sát kim loại, dây thừng cũng bắt đầu càng lúc càng căng, kéo không nhúc nhích .

Tiêu Bắc đang nhú mào, Lam Minh đã đi tới sau lưng, cầm tay cậu, giúp kéo mạnh một cái...

Đồng thời mọi người nghe thấy một tiếng ” rầm” thật lớn.

Mở to mắt, Tiêu Bắc nhìn thấy dưới chân mình có cái đồng gì đó.

Sở dĩ nói đồng gì đó mà không phải người là vì thứ đó nhào nhào dính dính tạo thành một vũng lớn, giống như thứ gì đó bị vỡ, không còn là hình

người.

Đột nhiên thứ dính dớp đó chậm rãi ngưng đọng, mơ hồ có thể thấy được tứ chi và phần đầu... lại thêm chút nữa đã biến thành con người. Người nọ từ từ đứng lên, ngẩng đầu kinh hãi nhìn mọi người, tựa hồ rất giật mình.

“A...” Bạch Lâu nhận ra hần: “Nguyên lai là Hà yêu!”

Hà yêu chậm rãi biến sắc, cuối cùng cũng biến thành hình dáng con người, một thanh niên anh tuấn trẻ tuổi mỹ nam tử. Hần mở mắt nhìn mọi người: “Các người... Các người là ai? Chuyện gì đang xảy ra?”

“Đừng kích động.” Lam Minh nhìn hần, chỉ người đang ngồi chồm hổm trong góc: “Giải trừ lời nguyền và khế ước cho hần, làm hần khôi phục nguyên trạng.”

Hà yêu nhìn ông chủ quán một lát sau đó vỗ đầu, tựa hồ đã nhớ ra. Hần cũng không dám cãi lời Lam Minh, đưa tay sờ ấn ký trên tay mình, móng tay nhẹ nhàng cứa một đường... máu xanh chảy ra, ấn ký bị huỷ. Sau đó, hần hướng ông chủ quán bar búng tay.

“A...”

Gã chủ quán che mặt hét lên. Mọi người nhìn lại thì thấy mặt hần bắt đầu xuất hiện những chỗ nhấp nhô, không còn phẳng lì như lúc nãy. Lúc hần quay lại, mọi người lại giật mình...

Khuôn mặt đã khôi phục tướng mạo vốn có của con người, quả nhiên rất anh tuấn.

Chỉ là...

Sau khi khôi phục nguyên dạng gã chủ quán chạy đến trước gương, mừng như điên cười to ba tiếng sau đó... ngửa mặt lên trời ngã quy _ chết queo .

“Saolại có thể như vậy?” Tiêu Bắc kinh hãi: “Vì cái gì?”

“Bình thường mà!” Hà yêu nhún vai: “Đã nói rồi, hắc nháy sông tự sát sau đó ta trao đổi khế ước với hắc, về lý hắc đã chết rồi! Giải trừ khế ước, lời nguyên biến mất thì hắc cũng chết luôn thôi.”

Mọi người nhú mày... này cũng xem như một loại báo ứng sao? !

Còn cô gái kia cũng đã trở lại như cũ, chỉ là trên mặt vẫn còn dính một chút phấn trang điểm. Cô ta lấy tay bôi đi, đến trước gương xem lại mới nhẹ nhàng thở ra. Có thể là vì lúc này căng thẳng quá mức, lúc này có thể thả lỏng nên lập tức hôn mê bất tỉnh.

...

“Đã giải quyết xong, ta đi đây.” Hà yêu xoay người muốn đi.

“Chậm đã.” Khế Liêu ngăn hắc lại: “Đi nhanh như vậy? Người nghĩ cũng đẹp thật. Người đã hại chết không ít người không thể cứ vậy mà bỏ qua.”

“Ai!” Hà yêu vội vàng lắc đầu, biểu tình vô tội: “Chuyện này không đúng a Lang Vương! Ta cho người khác ma lực, hắc dùng ma lực giết người, đây là chuyện của hắc, cũng giống như ta là ma đao mà người khác lại dùng ma đao giết người... Muốn ta chịu trách nhiệm thì cái này có chút không nói lý phải không? !”

Khế Liêu nhú mày, sắc mặt khó coi. Hà yêu lập tức lùi lại: “Ta chỉ là một ác ma cấp thấp thôi mà. Lang Vương sẽ không lấy mạnh hiếp yếu, ý lớn hiếp nhỏ đấy chứ?”

Khế Liêu thực sự bó tay.

Tiêu Bắc nhìn Lam Minh _ tên Hà yêu này thật xảo quyệt, rất biết nói láo.

Hà yêu nói xong, thấy mọi người tựa hồ không thể bắt mình, dương dương tự đắc cười cười bước đi, tính toán mau rời khỏi đây. Chỉ là, hắn vừa mới bước một bước, đột nhiên dưới chân trống trơn...

“A!”

Hét thảm một tiếng, Hà yêu nhoáng cái rơi xuống hố to dưới chân, một tay bám lấy mặt đất kêu cứu: “Cứu mạng, các người muốn làm gì?”

Vực sâu dưới chân hắn truyền đến tiếng ma kêu quỷ khóc, không khí âm trầm mơ hồ ám chỉ _ bên dưới chính là Âm Ty địa ngục.

“Ta không muốn xuống Địa ngục!” Hắn giãy dụa muốn bò lên: “Mọi chuyện không quan hệ tới ta! Các người không thể giết ta!”

Lam Minh cười lạnh: “Đúng vậy! Đâu ai giết người. Chỉ có điều ta sợ ý đào một cái hố có thể thông đến Địa ngục ở đây, mà tự người lại té xuống, không liên quan tới chúng ta... chúng ta đâu có trách nhiệm gì.”

“Ta... A!” Hà yêu đột nhiên hét lên, bởi vì từ dưới Địa ngục vô số cánh tay vươn lên bắt lấy chân hắn...

Theo tiếng kêu thảm thiết của Hà yêu, cả người hắn bị kéo xuống Địa ngục, cửa trên mặt đất cũng khép lại... mọi thứ khôi phục nguyên dạng.

Bốn phía yên tĩnh trở lại, mọi người cũng cảm thấy hắn bị như vậy là đáng đời.

“Cô ta tính sao đây?” Tiêu Bắc nhìn cô gái vẫn còn bất tỉnh trên mặt đất: “Lần này xem như cô ta may mắn, nếu chúng ta không theo dõi, nói không

chừng lúc này lại có thêm một xác chết xinh đẹp.”

“A.” Lam Minh cười: “Không hài lòng với dung mạo của mình đến vậy sao? Nhân loại đúng là loài động vật rất thú vị mà.”

“Tôi xoá trí nhớ của cô ta.” Bạch Lâu vẽ một phù chú trên trán cô gái kia: “Sáng mai tỉnh lại cô ta sẽ cho là mình nằm mơ. “

Mọi người đem cô gái kia đi, tìm một nơi an toàn thả xuống, báo cho cảnh sát nói là phát hiện một người say bị ngã trên đường. Đợi xe cấp cứu đến đưa cô ta đi mọi người mới trở về...

Tuy trải qua một hồi rối loạn nhưng cuối cùng án tử cũng được giải quyết thuận lợi.

“Ai...” Quay lại xe, Tiêu Bắc gác tay sau đầu, bất đắc dĩ thở dài: “Những người này đang suy nghĩ gì vậy... Vì dung mạo chẳng lẽ ngay cả tính mạng cũng không cần? !”

“Cô kị!” Cổ Lỗ Y nói một câu, Tiêu Bắc gật đầu: “Đúng vậy, Cổ Lỗ Y nói rất đúng!”

“Nó nói cái gì?” Lam Minh khó hiểu.

“Cổ Lỗ Y nói rất hay, con người không nhất định phải cái gì cũng hoàn mỹ mới có thể tìm được hạnh phúc!” Tiêu Bắc nói: “Thế giới của Thần Ma là thế giới năng lực, mà thế giới của nhân loại lại là thế giới cảm tình!”

“A.” Lam Minh bật cười: “Nói không sai, gần đây tên nhóc này rất thông minh!”

“Cô kị.”

“Cổ Lỗ Y nói không phải nó nói, là nhân vật Lưu Oánh diễn nói!” Tiêu Bắc thấy Cổ Lỗ Y lại lấy cuốn sổ có chữ kí của Lưu Oánh ra ngắm, còn cộ

cọ, bất đắc dĩ lắc đầu.

Khế Liêu ngồi một bên cảm thấy hiếu kỳ: “Phim hay vậy sao?”

“Anh sẽ không thích phim tình cảm đâu.” Hi Tắc Nhĩ ngáp một cái: “Thể loại sẵn mà cà rỗng hoặc chiến binh máu hợp với anh hơn.”

Khế Liêu bấu môi, ngoắc Cổ Lỗ Y: “Có đĩa không?”

“Cô!” Cổ Lỗ Y lôi ra từ trong ba lô một chồng đĩa CD mới mua, đưa Khế Liêu, nói với hắn _ rất rất rất hay đó!

Về EX, mọi người tự về phòng tắm rửa nghỉ ngơi.

Khế Liêu ngủ không được, về phòng mở máy tính lên, bỏ đĩa vào, bắt đầu ‘luyện’ phim...

Mới xem chưa được nửa giờ đã cảm thấy ngực có cái gì đó ầm ầm rất dễ chịu, cúi đầu, khoá miệng Khế Liêu giật mạnh _ trong ngực không biết lòì đâu ra năm con sói con, còn có cả Cổ Lỗ Y đang một tay cầm khăn một tay cầm bóng.

Phim cũng không quá dài, khoảng hai mươi tập, xem hết một tập lại một tập, khá hay. Trước kia Khế Liêu hoàn toàn không tài nào hiểu nổi những bộ phim do con người làm ra, cũng như tình cảm nhân loại. Nhưng từ khi hiểu rõ tình cảm của mình với Tiểu Hoa, Khế Liêu lại có thể xem hiểu, thậm chí nhiều đoạn, đặc biệt là đoạn nói về tình yêu hắn còn có thể cảm thông một chút.

Đám sói con nằm dài trước màn hình xem phim. Thịnh thoảng Cổ Lỗ Y đến cảnh thương tâm thì bắt đầu rút khăn giấy lau nước mắt.

Khế Liêu chống cằm, tập trung chuyên môn.

Tiêu Bắc tắm rửa xong, vào phòng sấy tóc lại phát hiện không thấy Cổ Lỗ Y đâu: “Lam Minh, Cổ Lỗ Y đâu?”

Lam Minh đang ngồi trên ghế xem tạp chí: “Không biết, lúc nãy thấy nó cầm khăn tay, nước ngọt còn có cả bóng ngô, chắc là xuống lầu xem phim với Hi Tắc Nhĩ rồi. “

Tiêu Bắc chạy xuống lầu.

Trong phòng khách, Hi Tắc Nhĩ nằm dài trên ghế salon thoải mái rên rỉ, Long Tước đang massage cho nó. Hi Tắc Nhĩ hỏi Long Tước: “Mai chúng ta đi xem Harry Potter được không?”

“Phim trẻ con, cậu đi với Cổ Lỗ Y đi.”

“Gần đây anh bận lắm sao?” Hi Tắc Nhĩ bất mãn: “Đã rất lâu rồi anh không đi với tôi!”

“Khụ khụ.” Long Tước gật đầu: “Rồi rồi, mai đi với cậu.”

“Vậy thì còn được.” Hi Tắc Nhĩ hài lòng.

Tiêu Bắc đứng trên cầu thang tìm một vòng, Cổ Lỗ Y không ở đây, lại chạy lên lầu. Cửa phòng Phong Tiểu Vũ và Sĩ Mị đóng chặt. Tiêu Bắc chạy tới cửa nghe thử, toàn là âm thanh phi lễ chớ ‘thính’, định đi nhanh ai dè sau lưng bị Phong Danh Vũ vỗ một cái, Tiêu Bắc giật mình nhảy dựng.

Phong Danh Vũ sáp tới, thần bí hề hề nói: “Ai, Bắc Bắc à, nghe lén người khác làm gì vậy, định học tập rồi tự mình thí nghiệm một chút à!”

Tiêu Bắc xấu hổ: “Nào có... Tôi đang tìm Cổ Lỗ Y.”

“A!” Phong Danh Vũ chỉ hướng cuối hành lang: “Tôi thấy nó bay vào phòng Khế Liêu.”

Tiêu Bắc nói cảm ơn rồi nhanh chóng chạy vụt đi.

Còn chưa đến cửa phòng Khế Liêu đã thấy Tiểu Hoa đang đứng ngoài cửa, không nhìn rõ vẻ mặt nhưng ánh sáng màu trắng phản quang trên mắt kính có chút dọa người.

Tiểu Hoa ngẩng đầu thấy Tiêu Bắc đi đến, không nói gì, xoay người đi.

Tiêu Bắc thấy sắc mặt Tiểu Hoa bất thiện, tâm nói _ ai nha, đừng nói Khế Liêu lại cãi nhau với Tiểu Hoa nha? Thận trọng nhìn vào phòng thì thấy Khế Liêu đang chăm chú xem phim, hoàn toàn không nhận ra lúc này Tiểu Hoa đứng ngoài cửa nhìn mình lâu như vậy.

Tiêu Bắc chặc chặc hai tiếng, ai thán... Khế Liêu tiêu rồi, chắc chắn Tiểu Hoa đang không vui.

Vào phòng liếc nhìn màn hình máy tính một cái, Tiêu Bắc càng hết nói nổi. Trên màn hình đang chiếu bộ phim do Lưu Oánh thủ vai...

Trong đầu lóe lên một suy nghĩ _ Khế Liêu chết chắc, Tiểu Hoa ghen rồi.

...

Lam Minh xem tạp chí thật lâu mới phát hiện trời sắp sáng, ngẩng lên _ Tiêu Bắc đâu mất rồi, về phòng ngủ rồi à? Nghĩ lại... không đúng, này là phòng Bắc Bắc mà!

Bước ra ngoài thì thấy cửa phòng Khế Liêu mở toang. Tới xem thử, một đám đang bu quanh giường, đều chuyên chú dán mắt vào màn hình máy tính.

Lam Minh nhìn trời, này là chuyện gì đây?

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 123

Bọn Tiêu Bắc ở trong phòng Khế Liêu xem phim tình cảm cả đêm, trưa ngày thứ hai mới chịu kéo nhau đi ngủ bù. Bất quá theo mọi người thì bộ phim này rất đáng xem.

Lam Minh tựa ở trên ghế sa lon nhìn Cổ Lỗ Y và Tiêu Bắc đang nằm ngáp trên giường.

Hiện tại Cổ Lỗ Y đang ở giai đoạn ham học hỏi của trẻ con, cái gì cũng tò mò, cái gì cũng muốn thử một chút, tràn đầy năng lượng.

Tiêu Bắc mua cho nó rất nhiều thiết bị hiện đại, tiểu tử kia đều chơi rất hăng. Thế nên không ít thứ mới lạ gì đều là nó giới thiệu cho mọi người, kể cả bộ phim ngày hôm qua.

Bất quá...

“Này.” Tiêu Bắc bò xuống cuối giường hỏi Lam Minh: “Anh có cảm thấy kỳ quái không?”

“Kỳ quái cái gì?” Lam Minh ngẩng đầu hỏi.

“Chúng ta xem phim cả đêm, ai cũng tới, chỉ có Tiểu Hoa là không tới!” Tiêu Bắc nháy mắt: “Có vẻ không vui nha!”

Lam Minh nghĩ nghĩ, cười: “A... cũng không khó hiểu.”

“Đây có lẽ là cơ hội tốt!” Tiêu Bắc nói: “Làm cho Tiểu Hoa nhận ra tâm ý của mình, như vậy không chừng anh ấy có thể tiếp nhận Khế Liêu.”

Lam Minh chống cằm nhìn Tiêu Bắc: “Ân... cậu rất để bụng chuyện của người khác, nhưng chuyện của mình sao lại mơ hồ như vậy nhỉ.”

“Cái gì cơ?” Tiêu Bắc trở mình, Cổ Lỗ Y bên cạnh kéo tay áo cậu: “Cô kị!”

“Radio?” Tiêu Bắc có chút mờ mịt: “Cưng muốn mua radio?”

“Cô!” Cổ Lỗ Y gật đầu.

“Radio rất rẻ...” Tiêu Bắc ngồi dậy: “Nhưng mà, Cổ Lỗ Y, thời này ngoại trừ tài xế taxi và người già, rất ít ai dùng radio, kiểm tra thánh lực thì cũng chỉ ngẫu nhiên mới dùng đến thôi.”

“Nó muốn radio làm gì?” Lam Minh cũng khó hiểu.

“Cô kị!” Cổ Lỗ Y chỉ vào một chương trình trực tuyến do ai đó đề cử 《Midnight Voice 》: “Muốn nghe, muốn nghe!”

Tiêu Bắc nhú mày: “Cổ Lỗ Y, mấy chương trình lúc nửa đêm phần lớn đều là chủ đề người lớn, cưng không thể nghe.”

“Chủ đề người lớn?” Lam Minh dựng thẳng tai, lập tức bu tới: “Bắc Bắc, mua radio đi!”

... Tiêu Bắc nhìn trời. Cổ Lỗ Y hạnh phúc ngồi trên vai Lam Minh, cùng Lam Minh ngẩng mặt mắt chớp chớp nhìn cậu _ mua đi mà ~ mua đi mà~!
(Tk: má ơi moe quá thế * ôm tim *)

Thở dài, Tiêu Bắc quyết định buổi chiều dẫn hai người đi mua radio.

Ăn xong cơm trưa, mọi người tản ra đi làm việc của mình.

Hi Tắc Nhĩ cùng Long Tước đi xem phim, Lam Minh cùng Tiêu Bắc mang theo Cổ Lễ Y đi mua sắm.

Trong phòng, Khế Liêu đang cho đám sói con ăn, Tiểu Hoa nghe điện thoại, nhíu mày: “Vậy sao... vậy... được rồi, tối nay tôi sẽ tới.”

“Buổi tối có hoạt động?” Bạch Lâu vừa lướt web vừa hỏi Tiểu Hoa.

“Ừh...” Tiểu Hoa gật đầu: “Phải tham gia một bữa tiệc từ thiện.”

“Lại là tiệc à?” Khế Liêu cau mày. Ghét nhất mấy thứ tiệc gì gì đó, ăn một bữa cơm thôi mà bày đủ trò, vừa không no vừa khó ăn, còn phải xem một đồng nữ nhân trang điểm quái dị.

“Cậu có thể không đi.” Tiểu Hoa nói: “Tôi đi một mình là được.”

Lam Minh cùng Tiêu Bắc còn có Bạch Lâu để ý thấy một tia biến hoá rất nhỏ khi Tiểu Hoa nói lời này, đồng loạt đảo mắt nhìn Khế Liêu. Không may Khế Liêu lại là tên thần kinh thô, nhún vai: “Không sao, dù sao cũng không phải lần đầu tiên.”

“Đừng...” Tiểu Hoa đột nhiên cự tuyệt, nói: “Không cần, một mình tôi là đủ rồi.”

Khế Liêu sững sốt, khẽ nhíu mày nhìn Tiểu Hoa: “Sao anh lại không cho tôi đi?”

“Khụ khụ... Tóm lại tôi đi một mình được rồi. Không phải tối qua cậu thức cả đêm xem phim sao, hôm nay đi ngủ sớm một chút đi.” Nói xong lập tức chạy đi thay quần áo .

Mọi người nhìn nhau, có chút không rõ Tiểu Hoa là vì chuyện tối hôm qua nên mất hứng, hay do đêm nay có chuyện gì không thể để Khế Liêu biết? !

Khế Liêu nhất quyết muốn theo, định đuổi theo Tiểu Hoa hỏi cho rõ ràng thì bị Lam Minh tóm lại, léo nhéo: “Đi mua radio đi!”

“Radio?” Khế Liêu có chút không muốn nhưng vẫn bị Lam Minh kéo đi. Bạch Lâu nhìn xung quanh một chút, Phong Tiểu Vũ cũng cùng Sĩ Mị đi dạo phố rồi, cả nhà còn có một mình mình à, liền vội vàng đuổi theo.

Trên đường, mọi người tùy ý tạt vào một siêu thị. Ngày nay radio cũng rất tiên tiến, thể tích nhỏ, hình dáng cũng đẹp.

Tiêu Bắc chọn một cái cực ngẫu... dù sao Cổ Lỗ Y cũng là bé trai, không thích mấy hình dáng hoạt hình, chỉ thích ngẫu, thích cool cơ.

Mua được một cái vừa ý, mọi người quay lại xe. Tiêu Bắc, Bạch Lâu cùng Cổ Lỗ Y chụm đầu nghiên cứu xem dùng như thế nào.

Khế Liêu thì ngồi ở ghế sau xụ mặt hờn dỗi, Lam Minh vỗ vai hắn: “Sao vậy?”

Khế Liêu không nói gì, có vẻ rất bực bội.

Lam Minh cười cười, lấy điện thoại ra gọi cho Phong Danh Vũ, hỏi cô: “Cái tiệc từ thiện gì đó tối nay Tiểu Hoa tham gia ở đâu vậy?”

Phong Danh Vũ ngần ngừ: “Tiệc từ thiện gì?”

Lam Minh cũng sửng sốt: “Không phải cậu ta đi tham gia tiệc từ thiện sao?”

Vừa mới dứt lời, điện thoại liền bị Khế Liêu giật lấy, hỏi: “Anh ta đi đâu rồi?”

“A... hôm nay anh ấy có hẹn với ông chủ Thiên Hồng của công ty Dương Thiên Hoành bàn chuyện, um, chắc là về chuyện hợp tác trong bộ phim mới.”

“Dương Thiên Hoành là ai?” Khế Liêu nhíu mày.

“A... là một ông chủ đẹp trai nha!” Phong Danh Vũ cười hì hì nói: “Là loại ông chủ vừa có tài vừa có sắc đám nữ sinh hay nói đó, có người còn nói anh ta và Tiểu Tiểu là CP (couple o.0) nữa cơ.”

Khế Liêu nhíu mày: “Bọn họ ăn ở đâu?”

“A, khách sạn Tây Duyệt.” Phong Danh Vũ nói: “À mà...”

Chỉ là cô còn chưa nói xong, Khế Liêu đã cúp điện thoại, nhảy xuống xe vọt đi.

“Này!” Tiêu Bắc nhìn Lam Minh: “Cậu ta đi đâu vậy?”

“Bắt kẻ thông ***...” Lam Minh nhún vai: “Phỏng chừng cái ông chủ Thiên Hồng gì đó sẽ bị Khế Liêu giết...”

“Mau, mau đuổi theo, đừng để cậu ta gây họa!” Tiêu Bắc đẩy Lam Minh, bảo hắn mau lái xe. Lúc này Khế Liêu đã bắt một chiếc taxi lao tới cái gì khách sạn Tây Duyệt.

Lam Minh đành phải lái xe đuổi theo.

Tiêu Bắc cùng Bạch Lâu đều lo lắng lát nữa sẽ xảy ra chuyện không thể挽回. Cổ Lỗ Y thì đeo tai nghe, dò kênh, nó phát hiện có mấy kênh siêu thú vị a.

Khách sạn Tây Duyệt cách đó không xa.

Tiêu Bắc chờ xe ngừng lại trước cửa lập tức đá Lam Minh xuống xe, bởi vì chỉ hắn mới có thể ngăn Khế Liêu.

Lam Minh xuống xe, đuổi kịp Khế Liêu vừa mới xuống taxi, giữ chặt cánh tay hắn: “Này, người tỉnh táo lại đi!”

Khế Liêu quay lại nhìn hắn một cái, trong mắt không có tức giận cũng không kích động, cực kì nghiêm túc, hỏi: “Sao vậy?”

Tiêu Bắc mang theo Cổ Lỗ Y chạy xuống, Bạch Lâu đem xe vào bãi rồi mới đi theo... Mọi người thấy biểu tình của Khế Liêu đều kinh ngạc, trong lòng tự nhủ _ ai nha, hình như Khế Liêu có chút không giống lúc trước.

“Tôi chỉ đi nhìn thử xem hắn là ai mà thôi.” Khế Liêu thản nhiên nói: “Nếu thật sự không tệ thì Tiểu Hoa yêu con người so với yêu một con sói như tôi vẫn tốt hơn.”

“Ách...” Tiêu Bắc há to miệng, Cổ Lỗ Y trong ba lô cũng thò đầu ra, mở to hai mắt nhìn Khế Liêu, dường như rất thông cảm.

Khế Liêu đuổi mọi người: “Các người cho rằng tôi sẽ đại khai sát giới à? Bao nhiêu tuổi rồi.”

“Cậu...” Tiêu Bắc có chút tội nghiệp Khế Liêu: “Nói không chừng trong chuyện này có hiểu lầm, vào xem đã rồi nói sau.”

“Tôi có thể xử lý tốt, không cần lo lắng.” Nói xong, Khế Liêu xoay người đi vào.

Bọn Tiêu Bắc nhìn nhau, do dự một hồi cũng quyết định vào theo.

Mọi người đi tới nhà hàng xoay tròn trên tầng cao nhất, từ xa đã thấy Tiểu Hoa và một người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi cùng nhau. Hai người vừa ăn vừa cười cười nói nói, không khí thân mật.

Khế Liêu khẽ nhíu mày, một bên Lam Minh thì thầm: “Thoạt nhìn so với người thành thực hơn, cũng có vẻ cùng tuổi với Tiểu Hoa.”

“Ừh.” Bạch Lâu cũng ở một bên phát biểu ý kiến: “Bất quá khẳng định tuổi không lớn như cậu, đánh nhau cũng chắc chắn không bằng, em trai

cũng không nhiều bằng, tiền thì... có bọn tôi làm chỗ dựa, cậu đảm bảo không thua hẳn!”

Khế Liêu bị Bạch Lâu nói cho lửa gì cũng tắt, Tiêu Bắc bên cạnh vỗ vai hẳn, an ủi: “Trước đừng suy nghĩ lung tung, còn chưa rõ, nói không chừng chỉ là bạn bè nói chuyện làm ăn thôi!”

Lúc này, phục vụ đi đến dẫn mọi người tới bàn.

Bởi vì vị trí của Tiểu Hoa rất thanh tĩnh, giữa mỗi bàn còn có một bức tường thủy tinh ngăn cách, nên anh tạm thời không phát hiện bọn Khế Liêu.

Tiêu Bắc nhờ phục vụ chọn cho một bàn khuất gần chỗ Tiểu Hoa, sẽ không sợ bị phát hiện.

Sau khi ngồi xuống, Khế Liêu nghiêng tai nghe lén... dĩ nhiên nỗ lực của Lang Vương cực tốt nên tiếng nói chuyện bên kia hẳn cũng nghe rất rõ.

Tiểu Hoa và Dương Thiên Hoành cũng không nói gì liên quan đến kinh doanh, tựa hồ chỉ đang nói chuyện phiếm.

“Ngày mai bãi biển của tôi khai trương, cậu có thể tới không?” Dương Thiên Hoành vừa nói chuyện vừa mỉm cười, ngữ điệu ôn nhu. Khế Liêu có chút không được tự nhiên, im lặng nhìn đi chỗ khác.

Tiêu Bắc khẽ nhú mày, Cổ Lỗ Y trong ba lô lại “Cô kị” hai tiếng. Tiêu Bắc gọi món nổi tiếng nhất trong nhà hàng rồi vừa hỏi Lam Minh ăn cái gì, vừa nháy mắt.

Lam Minh không hiểu lắm, Tiêu Bắc nhú mày... Cổ Lỗ Y vừa nói, Dương Thiên Hoành có ý với Tiểu Hoa, rất nhiều báo lá cải đều nói thế.(Cc: Khế Liêu! Căn hẳn!) (TK: Em làm như Khế Liêu là cậu ấy, sói đó:v)(Cc: cậu tiến hoá từ sói mà anh *chỉ tay* căn!)

“Lại nói tiếp, tôi đã lâu rồi không được gặp cậu.” Dương Thiên Hoàn tựa hồ có chút oán giận: “Sau khi về nước cũng không gặp được.”

“Ha ha, tôi hơi bận.” Tiểu Hoa thuận miệng trả lời, hỏi “... Đúng rồi, sao Lưu Oánh vẫn chưa trở lại? Đã đi toilet lâu rồi mà.”

“Không sao đâu, có vệ sĩ và trợ lý đi cùng mà.” Dương Thiên Hoàn cười cười.

Mọi người sững sờ.

Tiêu Bắc nháy mắt hiểu ra vì sao Tiểu Hoa không cho Khế Liêu đi cùng! Hoá ra là có Lưu Oánh!

“Cô ki.”

Cổ Lỗ Y lại nói một câu, Tiêu Bắc lập tức nói cho Khế Liêu: “Cổ Lỗ Y nói, bộ phim mới của Lưu Oánh hợp tác với Dương Thiên Hoàn và công ty của Tiểu Hoa, hôm nay hoàn toàn là công việc!”

Lúc này Khế Liêu cũng hơi ngây người, tuy hăn tương đối đơn giản nhưng không ngốc, có chút minh bạch vì sao Tiểu Hoa bắt hăn ở nhà... Sẽ không phải... không muốn cho mình gặp Lưu Oánh chứ? Bởi vì anh ta ghen tị!

Khế Liêu nghĩ nghĩ, đứng lên đi ra cửa.

Tiêu Bắc cùng Lam Minh hai mặt nhìn nhau, Bạch Lâu cũng không hiểu: “Cậu ta lại làm sao vậy.”

“Ngu ngốc.” Cổ Lỗ Y ăn mỹ thực Tiêu Bắc kín đáo đút cho, lầm bầm: “Cô ki!”

Lam Minh khó hiểu, cảm thấy vật nhỏ vẻ mặt tự mãn, liền hỏi Tiêu Bắc: “Nó lại phát hiện cái gì?”

“À...” Tiêu Bắc nói: “Cổ Lỗ Y nói tối nay Khế Liêu nhất định đại thắng!”

“Đại thắng?” Mọi người nghiêng đầu, khó hiểu.

Lưu Oánh ở trong toilet, trợ lý hỏi cô: “Cô không ra à?”

“Boring~.” Lưu Oánh thở dài: “Còn tưởng Tiểu Hoa sẽ dẫn cả Khế Liêu đến, không nghĩ tới lại không, rõ ràng bình thường cậu ta đều ở bên cạnh anh mà!”

“Nếu vậy cô nên ăn mừng mới đúng chứ? Khỏi phải làm người thứ ba?” Trợ lý có chút khinh bỉ.

“Còn lâu á!” Lưu Oánh xoay xoay thời son trong tay: “Nhìn chút không được sao! Bộ tôi không có quyền thăm mến hả? !”

Trợ lý bất lực, cùng Lưu Oánh ra khỏi toilet. Vừa tới cửa liền gặp Khế Liêu đang đứng ngoài hành lang.

“A!” Lưu Oánh vừa mừng vừa sợ: “Khế Liêu!”

Khế Liêu cũng thấy cô, đương nhiên, thực tế là hấn cố ý đứng đợi cô: “Trùng hợp vậy?”

“Đúng đó!” Lưu Oánh cười hỏi: “Cậu tới tìm Tiểu Hoa à?”

Khế Liêu gật đầu: “Ừh, tôi tới đón anh ta, nói chuyện xong chưa?”

“Cũng gần xong rồi. À cậu ăn tối chưa? Cùng ăn đi, nhà hàng này có món ốc sên rất ngon đó!” Lưu Oánh lập tức vui vẻ, cười hì hì lôi kéo Khế Liêu đến bàn Tiểu Hoa.

Tiêu Bắc cùng Lam Minh vội cúi đầu, lấy menu che mặt _ đừng để bị phát hiện nha.

Hai người tới bên bàn.

Tiểu Hoa ngẩng đầu, sau khi nhìn thấy Khế Liêu liền sửng sốt, xấu hổ há to miệng.

Khế Liêu cười mà không nói.

Dương Thiên Hoành thì cười Lưu Oánh: “Tôi cứ thắc mắc sao cô lại chậm như vậy, ra là tìm bạn trai à?”

Dương Thiên Hoành cũng không biết quan hệ của Khế Liêu và Tiểu Hoa, Tiểu Hoa thì sắc mặt tái nhợt, hỏi Khế Liêu: “Sao cậu lại tới đây?”

Khế Liêu bước tới cạnh anh: “Danh Vũ nói anh ăn cơm ở đây, tôi thấy cũng tốt rồi nên tới đón anh về nhà.”

Khế Liêu vừa nói xong, Dương Thiên Hoành có chút giật mình, hỏi: “Các cậu... sống chung với nhau?”

“Ừh.” Tiểu Hoa gật đầu, Khế Liêu ở bên cạnh kéo ghế ngồi xuống, thấy trên bàn còn rất nhiều thức ăn, liền hỏi: “Ăn ít như vậy sao? Tối mà đói bụng đừng có khóc đó!”

Tiểu Hoa xấu hổ, giả bộ tự nhiên hỏi Khế Liêu: “Ăn cơm chưa?”

“Chưa.” Khế Liêu thành thật lắc đầu: “Đi mua radio với bọn Bắc Bắc. Đói sắp chết rồi.”

“A...” Tiểu Hoa nhanh chóng gọi phục vụ mang menu tới cho Khế Liêu.

Khế Liêu rất tao nhã cầm menu, hỏi Lưu Oánh: “Vừa nãy cô nói có món ốc sên?”

“Ừh!” Lưu Oánh và phục vụ nói: “Là món đặc biệt của nhà hàng!”

Sau đó Khế Liêu lại tùy tiện chọn vài món, trí tuệ và phong thái ưu việt của Thần Ma hoàn toàn được thể hiện ra. Khế Liêu học rất nhanh, những thứ này phần lớn là bình thường hẳn xem Hi Tắc Nhĩ học thì tiện thể nhớ kỹ, hôm nay mới có cơ hội dùng tới.

Tiêu Bắc cầm menu che mặt, hỏi Lam Minh: “Khế Liêu tạo dáng rất đúng chuẩn mà, đâu giống thiếu niên bất lương?”

Lam Minh sờ cằm: ” Uhm... Người không thể xem bề ngoài.”

...

“Đúng rồi.” Khế Liêu vừa ăn, vừa hỏi Tiểu Hoa bên cạnh: “Ăn cơm xong thì đi xem phim hay trực tiếp về nhà ngủ?”

” À?” Tiểu Hoa có chút nghi hoặc, Khế Liêu bị gì vậy? Lưu Oánh và Dương Thiên Hoành bị xem như không khí ngồi ở đối diện tròn mắt.

Dương Thiên Hoành tương đối nhạy cảm đã nhận thấy quan hệ của hai người này hẳn là không đơn giản, Khế Liêu còn có chút ý tứ thị uy, chẳng lẽ... nghĩ nghĩ, hẳn lại cảm thấy không thể nào! Hẳn không chỉ một lần ám chỉ với Tiểu Hoa, với lại Tiểu Hoa cũng không thể tiếp nhận nam nhân, sao lại!

Cổ Lỗ Y chợt Tiêu Bắc _ cũng muốn ốc sên!

Tiêu Bắc kêu cho nó một phần, thấy bên kia tựa hồ không có gì đang lo lắng, mọi người dứt khoát tập trung dùng bữa.

Một bữa cơm Khế Liêu xử lý rất thành thạo, Lưu Oánh ở đối diện nhìn ần ần cảm giác được có gì đó là lạ.

Cô gần như có thể khẳng định, Khế Liêu thích Tiểu Hoa, vừa vặn Tiểu Hoa cũng có ý với cậu ta. Vì vậy, Khế Liêu là đang thị uy với Dương Thiên

Hoành, hiếm thấy nhất là, Khế Liêu còn trẻ mà đã có thể đè bẹp khí thế của Dương Thiên Hoành. Hơn nữa bản thân cô cũng thiên vị Khế Liêu, nên âm thầm trầm trồ khen ngợi!

Dương Thiên Hoành vừa nãy còn vui vẻ thì hiện tại đã có chiều hướng thất vọng.

Bữa cơm kết thúc, Khế Liêu đứng dậy giúp kéo ghế Tiểu Hoa, vô cùng chu đáo, hoàn toàn là bộ dáng chăm sóc người yêu, danh tiếng Lang Vương đêm nay đã phát huy triệt để.

Bên kia, Cổ Lỗ Y ngồi trong ba lô nắc một cái, vỗ vỗ bụng nhìn Tiêu Bắc đang trợn mắt há mồm và Lam Minh, cười _ thấy không? Đã nói Khế Liêu sẽ đại thắng mà!

Trước cửa khách sạn, Khế Liêu lên xe Tiểu Hoa.

“Tối nay cậu bị...” Tiểu Hoa còn chưa hỏi xong, Khế Liêu đã nghiêng người qua đè anh xuống, dâng lên nụ hôn.

Xa xa, Dương Thiên Hoành vừa vặn nhìn thấy hết, trong nháy mắt một chậu nước lạnh tạt xuống _ quả nhiên!

Lưu Oánh vỗ hân: “Đi thôi, đi uống rượu đi.”

“Uống rượu?”

“Ừh, song song thất tình, phải chúc mừng chứ!”

Dương Thiên Hoành câm nín...

Sau đó, mọi người lái xe trở về.

Đến EX về đã là nửa đêm, Cổ Lỗ Y mở radio, nằm trên giường, trong tay cầm đuôi Fanny lắc lắc, gác chân nghe chương trình cái gì 《Midnight

Voice » .

Tiêu Bắc nằm một bên buồn ngủ, Lam Minh thì dựng thẳng lỗ tai, tập trung nghe động tĩnh cách vách _ không biết đêm nay Khế Liêu có động thủ không nha...(Cc: lo cho bản thân a đi Lam Minh =.=)

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 124

Vốn Lam Minh nguyên bản muốn nghe xem phòng kế bên Khế Liêu có thể thừa thắng truy kích hay không, ai ngờ Khế Liêu bị đập khỏi phòng. “Rầm” một tiếng, tiếng Tiểu Hoa đóng cửa vang lên, Tiêu Bắc cùng Lam Minh lập tức dời ánh mắt nhìn chỗ khác.

Khế Liêu vẻ mặt đưa đám đi về phòng, quay đầu lại thì thấy Tiêu Bắc tò mò nhìn qua, nhìn không được oán giận một câu: “Nhân loại... Khó ưa!” Nói xong, trở về phòng.

Tiêu Bắc cùng Lam Minh cũng hết cách _ xem ra Tiểu Hoa giận thật rồi, Khế Liêu muốn thu phục anh ta còn phải cực dài dài.

Tiêu Bắc tắm xong, chuẩn bị đi nghỉ ngơi thì thấy Cổ Lỗ Y vẫn đang say sưa nghe radio. Tiêu Bắc sợ nó nghe được mấy thứ không lành mạnh, vươn tay chọt bụng nó: “Nghe loa đi.”

Cổ Lỗ Y cười tai nghe ra, nằm trên gối nghe tiếp.

Lam Minh đứng một bên lau tóc, chọt nghe thấy từ radio truyền đến giọng nói tựa như thánh mẫu: “Bạn có nỗi niềm khó nói sao? Có thể thổ lộ với tôi, tôi là người bạn tốt nhất của bạn.”

Lam Minh nghe xong ngoáy lỗ tai: “Cô ta là ai vậy?”

“Tri Tâm tỷ tỷ.” Cổ Lỗ Y trả lời.

Mí mắt Lam Minh cùng Tiêu Bắc giật giật _ vậy cũng được à? !

Phát xong một ca khúc nhỏ, đạo diễn kết nối điện thoại với khán giả. Có vẻ đầu bên kia là một người đàn ông trung niên: “Chào cô, Tiểu Nguyệt.”

“Tiểu Nguyệt?” Tiêu Bắc cùng Lam Minh hí mắt nhìn Cổ Lỗ Y, Cổ Lỗ Y cười khách khách, nhéo tai Fanny giúp nó chải lông.

“Tôi... Tôi phát hiện vợ tôi đi ngoại tình, còn có... Con tôi lớn lên không giống tôi, tôi, muốn bí mật đi làm giám định ADN!” Ngữ điệu của người đàn ông rất suy sụp.

Tiêu Bắc cùng Lam Minh cũng chán nản, nguyên lai là loại chủ đề này!

Vị Tiểu Nguyệt nọ vẫn ôn hòa: “Vị khán giả này xin hỏi xưng hô thế nào?”

“A, tôi họ Vương.”

“Như vậy, anh Vương.” Giọng nói Tiểu Nguyệt nhu hoà đi vài phần: “Xin hỏi... anh còn yêu vợ anh không?”

“Yêu.” Giọng nói anh Vương rất thống khổ.

“Yêu con anh không?”

“Yêu!” Anh Vương bắt đầu khóc: “Không có bọn họ, tôi cái gì cũng không có...”

“Vậy thì dùng yêu để chuộc lại tất cả, đừng suy nghĩ nhiều, dùng tình yêu chấp nhận bọn họ, hảo hảo nói chuyện với vợ anh. Hải tử vô tội, dùng chân thành đối mặt với tất cả những chuyện đã xảy ra.”

“Cô~” Cổ Lỗ Y chống cằm nghiêng đầu nhìn Tiêu Bắc cùng Lam Minh, biểu hiện trên mặt hai người có thể khái quát bằng một chữ ——囧.

Lam Minh cảm thấy thú vị, khẽ đẩy Tiêu Bắc: “Ai, Bắc Bắc, lấy tâm tính nhân loại của cậu để giải thích, cô ta có ý gì?”

“A...” Tiêu Bắc nghĩ nghĩ, nói: “Tôi cảm thấy cô ta khuyên anh Vương kia nói chuyện với vợ, sau đó tha thứ vợ con, phương thức giải quyết rất hợp lý.”

“Trong sinh hoạt của nhân loại có hai chữ ‘ hợp lí ’ sao?” Lam Minh cười, tỏ ý khinh thường.

“Tôi hiểu ...”

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người, anh Vương lại nói: “Tôi sẽ về cẩn thận suy nghĩ một chút, cảm ơn cô Tiểu Nguyệt.”

“Vậy cũng được à?” Lam Minh bật cười: “Hắn sẽ về xử lý như thế nào?”

Tiêu Bắc lắc đầu: “Không biết, chắc là sẽ nói thật, sau đó vợ chồng cãi nhau một trận là chuyện không thể tránh được... Bất quá kết cục của chuyện này thường rất bi thảm, không chừng sẽ ly hôn.”

“Cô.” Cổ Lỗ Y vươn tay gãi hông, nghiêng đầu nghe radio.

Tiêu Bắc nằm xuống ôm lấy nó xoa xoa, cười hỏi: “Không tốt như trong tưởng tượng à?”

“Cô.” Cổ Lỗ Y gật đầu, ghé vào bụng Tiêu Bắc bấu môi, cảm thấy thất vọng.

Lúc này, lại có người gọi đến: “Tiểu Nguyệt... Tôi, tôi muốn tỏ tình với một cô gái nhưng lại không biết nên làm như thế nào.”

Tiêu Bắc cùng Lam Minh liếc nhau _ tỏ tình, vậy mà cũng có thể hỏi?

“Phải làm như thế nào?” Tiểu Nguyệt cười trả lời: “Nói cho cô ấy biết anh yêu cô ấy.”

Tiêu Bắc cùng Lam Minh đều chống cằm _ nga?

“... nếu... cô ấy từ chối thì sao?” Nam sinh kích động: “Khi đó có phải ngay cả bằng hữu cũng không thể làm không?”

“Nếu cô ấy từ chối mà anh vẫn còn yêu cô ấy thì tiếp tục theo đuổi. Không yêu thì bắt đầu mối quan hệ khác. Chẳng lẽ anh muốn làm bạn cả đời sao? Nói không chừng cô ấy cũng đang chờ anh mở miệng đó?”

Nam sinh vui mừng: “Tôi... Tôi phải đi nói đây!”

Nói xong, cúp điện thoại.

Tiểu Nguyệt chọn một ca khúc chúc phúc cho những người đang yêu.

Tiêu Bắc cùng Lam Minh liếc nhau, Cổ Lỗ Y lại gãi cái mông, tựa hồ cảm thấy cũng có lý.

Tiêu Bắc nghĩ nghĩ, hướng cửa ra vào huýt sáo.

Không lâu sau, năm con sói con vọt đến, nhảy lên giường quần quýt Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc dặn chúng nó: “Đi tìm Khế Liêu ở phòng đối diện, bảo cậu ta đi nói với Tiểu Hoa cậu ta yêu anh!”

Đám sói con chớp mắt mấy cái, nhanh chóng chạy đi truyền lời .

Tiêu Bắc cùng Lam Minh đều cười. Không lâu sau, năm tiểu sói con ỉu xìu rũ đầu chạy vào: “Ô ô ô.”

Cổ Lỗ Y nghe xong, chặc chặc hai tiếng, dịch cho Tiêu Bắc _ chúng nó nói Khế Liêu nhát cáy, không dám nói.

Tiêu Bắc thở dài, Lam Minh ngồi xuống nói: “Loại chuyện này cũng đúng là...”

“Đúng là cái gì cơ?” Tiêu Bắc khó hiểu nhìn hăn.

“Rất đơn giản. Cậu bảo tôi hôn một cái, sờ một chút, đùa giỡn một tẹo thì là chuyện rất dễ dàng.” Lam Minh nhéo cằm Tiêu Bắc: “Nhưng bảo tôi nói tôi yêu...” Lam Minh há to miệng nửa ngày cũng không nói nổi được chữ “cậu” kia.

Tiêu Bắc thở dài _ vô dụng!(Cc: chứ muốn nghe hả *mắt chớp chớp*)

Lam Minh cũng cảm giác mình có điểm nhát cáy.

Cổ Lỗ Y lắc đầu, chột chột Tiêu Bắc, vỗ ngực mình, ý bảo _ ta có cách!

Tiêu Bắc nghi ngờ nhìn nó: “Ân, Cổ Lỗ Y, lần trước gây ra họa lớn như vậy, lần này liệu có lại xảy ra chuyện không đó?”

Cổ Lỗ Y che miệng cười hì hì, khoát tay _ mới không!

Sau đó, Cổ Lỗ Y kéo đám sói con lại, thì thà thì thầm. Đám sói con nhìn nhau, cuối cùng vẫn chạy đi, chỉ chốc lát sau liền chạy về, trong miệng còn ngậm điện thoại của Khế Liêu.

Cổ Lỗ Y cầm điện thoại, bắt đầu đánh chữ ... sau khi tíu tíu một đồng chữ thì bấm gửi cho Tiểu Hoa.

Tiêu Bắc tò mò: “Cưng viết gì vậy?”

Cổ Lỗ Y che điện thoại không cho Tiêu Bắc xem, nhét vào miệng đám sói con, đám sói con lại lén lút trả về.

Tiêu Bắc không hiểu, Lam Minh nhún vai... Đang lúc này, chợt nghe cửa phòng Tiểu Hoa “rầm” một tiếng, cánh cửa đáng thương lại bị đá văng, Tiểu Hoa thở hốt hển vọt ra: “Khế Liêu! Tên lưu manh kia!”

Lam Minh cùng Tiêu Bắc chạy tới cửa thò đầu ra xem.

Khế Liêu đang nằm ngấn người trên giường, cũng không chú ý tới đám sói con đi đi lại lại. Đột nhiên thấy Tiểu Hoa đập cửa chạy vào, còn mặc áo ngủ, có chút khó hiểu: “... sao cơ?”

Tiểu Hoa cầm điện thoại: “Cậu viết cái gì thế hả? !”

Khế Liêu nhú mày: “Hả?”

“Là cậu gửi tới!” Tiểu Hoa ném điện thoại cho hắn: “Tự xem đi!”

Khế Liêu cầm lên xem thì thấy trên màn hình điện thoại viết _ Tiểu Hoa, tôi yêu anh, yêu anh, yêu chết luôn, nhưng là không dám nói cho anh. Mỗi đêm nằm mơ đều mơ tới anh, mỗi tối đều muốn ôm anh ngủ, mỗi ngày đều muốn cùng anh ngủ cùng anh rời giường, nhớ anh đến thần hồn điên đảo! Xin hãy chấp nhận tình yêu của tôi! Để tôi chịu trách nhiệm! Chúng ta kết hôn đi!(Cc: ói =))))))

“Khụ khụ...” Tiêu Bắc vội vàng che miệng, bởi vì Khế Liêu vừa xem vừa đọc, vào tai mọi người thì có cảm giác shock không nhẹ.

Tiểu Hoa bức bối, đuổi Lam Minh cùng Tiêu Bắc: “Về ngủ ngay!”

Tiêu Bắc cùng Lam Minh bất đắc dĩ về phòng, dùng ánh mắt kinh hoàng nhìn Cổ Lỗ Y đang nằm lì trên giường tiếp tục nghe 《Midnight Voice》.

“Cổ Lỗ Y, cứng học cái đó ở đâu vậy? Thực buồn nôn à!”

“Cô kị!” Cổ Lỗ Y mở Ipad di di vài cái, mở một websites đưa cho Tiêu Bắc xem _ ba mươi sáu kế theo đuổi bạn gái!

Tiêu Bắc cùng Lam Minh choáng váng, Tiêu Bắc đoạt lấy Ipad của Cổ Lỗ Y, “Quá kỳ cục , anh phải cài cho cứng phần mềm siêu cấp ba ba!”

“Cô!” Cổ Lỗ Y vội vàng ngăn cản, hai người còn đang giành giật, thì đám sói con chạy tới như điên: “Ô ô!”

“Chúng nó nói cái gì?”

Cổ Lỗ Y ngẩng mặt, dịch cho Tiêu Bắc. Đám sói con nói, Khế Liêu rất cục nịnh không được, tỏ tình với Tiểu Hoa luôn rồi!

Tiêu Bắc cùng Lam Minh liếc nhau, lập tức phấn khởi chạy tới cửa nghe lén.

Trong phòng, ngữ điệu Tiểu Hoa có chút vô lực nói: “Cậu nói bậy bạ gì vậy?”

“Tôi không nói bậy, lão tử thích anh thì làm sao? !” Khế Liêu bạo phát, hăn nịnh lâu quá rồi: “Không có biện pháp, anh là người, tôi là người sói còn có một nửa huyết thống quỷ hút máu. Con mẹ nó anh sống thêm tám mươi năm nữa chết cũng coi như trường thọ, tôi lại tám trăm năm cũng không thấy được một cái một cái nếp nhăn. Cách duy nhất giữ anh lại bên cạnh tôi vĩnh viễn chính là biến anh thành thành Thần Ma... Nhưng làm Thần Ma nhất định sẽ phải cô độc suốt quãng đời còn lại, bạn bè người thân của anh đều sẽ lần lượt bỏ anh mà đi, cho nên lão tử không bỏ được nhưng vẫn một mực nhẫn nại không dám nói, anh có hiểu không hả?!”

...

Tiêu Bắc thầm khen _ Khế Liêu không tệ ! Nói rất hay.

Lam Minh tựa hồ cảm xúc lẫn lộn, bất giác đưa mắt nhìn một chút Tiêu Bắc.

Lúc này Tiểu Hoa ngược lại vẫn im lặng, thật lâu sau hỏi một câu: “Cái gì là... biến thành Thần Ma?”

“Chính là tôi cắn anh, sau đó anh uống máu của tôi, rồi hai ta ký hôn ước... Ngô.” Khế Liêu còn chưa dứt lời bị Tiểu Hoa ném gối chặn lại, sau đó cửa mở ra Tiểu Hoa chạy đi. Thấy Lam Minh cùng Tiêu Bắc bộ dáng nghe lén ngoài cửa cũng không nói gì, chỉ nhanh chân chạy về phòng, đóng cửa.

Tiêu Bắc cùng Lam Minh quay lại. Trong phòng, Khế Liêu ảo não ngồi trên giường, gối rơi xuống tóc rối tung hăn cũng không thèm để ý.

Cổ Lỗ Y thấp giọng Cô kị hai tiếng, tựa hồ cảm thấy Khế Liêu rất đáng thương.

Tiêu Bắc cùng Lam Minh muốn về phòng không quấy rầy hăn nghỉ ngơi, thì lại thấy Cổ Lỗ Y bay ào về phòng, ôm radio tới, ngồi xuống bên cạnh Khế Liêu, cầm điện thoại bấm một dãy số.

Tiêu Bắc cùng Khế Liêu đều có chút mờ mịt. Cổ Lỗ Y bấm điện thoại, điện thoại kết nối, Cổ Lỗ Y cầm điện thoại nhét vào tay Khế Liêu.

Khế Liêu khó hiểu nhìn Cổ Lỗ Y.

Lúc này, giọng nói của Tiểu Nguyệt truyền tới: ” Chào bạn, xin hỏi bạn có chuyện phiền não nào sao? Tiểu Nguyệt có thể giúp bạn giải đáp.”

Cổ Lỗ Y thấy Khế Liêu ngẩn người, đập hăn một cước, bảo hăn mau hỏi đi!

Khế Liêu há to miệng, không thể nói lên lời.

Cổ Lỗ Y giận rồi nha, giật lấy điện thoại, bịt mũi giả giọng người lớn nói với người đầu kia: “Tôi thích một người không thương tôi, tôi bày tỏ

tình cảm với hắn nhưng hắn lại chạy mất.”

“Như vậy à.” Sau khi Tiểu Nguyệt nghe được, cười hỏi lại: “Như vậy, người kia có nói nói rõ với cậu là không thương cậu không?”

Lam Minh cùng Tiêu Bắc sửng sốt, lập tức lên tinh thần, trong lòng tự nhủ _ có đạo lý, góc nhìn rất đặc biệt.

Khế Liêu cũng phục hồi tinh thần.

“Nhưng khi tôi bày tỏ tình cảm, hắn lại chạy trốn.” Cổ Lỗ Y nói: “Tôi rất buồn.”

Khế Liêu gãi cổ _ có chút ngượng.

“Cậu nhớ kĩ nha, người nói yêu cậu chưa chắc đã thật sự yêu cậu, còn người không nói không yêu thì cũng không chắc thật sự không thương cậu đâu.” Tiểu Nguyệt nói một câu hơi khó hiểu, lại bổ sung một câu: “Cậu bày tỏ, người ta chạy trốn, chỉ có thể nói rõ cô ấy đang trốn tránh. Nếu như muốn cự tuyệt thì sẽ trực tiếp nói với cậu _ không thể, cô ấy không yêu cậu! Cho nên, chúc mừng cậu, có cơ hội, tiếp tục đeo đuổi đi.”

Tiểu Nguyệt nói xong, Cổ Lỗ Y lắc lắc cái đuôi: “Yêu chị yêu chị!” Nói xong liền cúp điện thoại, chọc cho Tiểu Nguyệt cười không ngừng: “Hình như là một bạn nhỏ gọi tới nha.”

Mà Tiêu Bắc cùng Lam Minh lại nhìn Khế Liêu. Biểu tình trên mặt hắn nháy mắt chuyển biến, ho khan một tiếng rồi cầm lấy điện thoại, ấn nút gọi lại.

Điện thoại kết nối, lại là giọng của Tiểu Nguyệt: ” Chào bạn, xin hỏi có chuyện gì làm bạn khó xử sao?”

Khế Liêu nghĩ nghĩ, nói: “Tôi và anh ấy không phải người cùng một thế giới, muốn cùng một chỗ nhất định phải thực hiện một ít thay đổi.”

“Ân.” Tiểu Nguyệt hỏi: “Vậy trong hai người ai cần thay đổi?”

“Anh ấy...” Khế Liêu nói: “Thay đổi rất lớn, tôi sợ anh ấy không hạnh phúc trong hoàn cảnh mới nên vẫn luôn không dám.”

“Nói cách khác, bây giờ bạn đang sống trong hoàn cảnh sống của anh ấy, phải không?” Tiểu Nguyệt hỏi.

Khế Liêu ngẩn người: “Ừh... Cũng xem như vậy.”

“Tôi có thể hiểu bạn vì anh ta nên đã thay đổi chính mình, có phải không?” Tiểu Nguyệt nở nụ cười: “Vậy cậu có cảm thấy khó khăn không?”

Khế Liêu ngửa mặt lên trời nghĩ nghĩ: “Cái này thì không, kỳ thật cũng không khác nhau nhiều lắm.”

“Nếu bạn sẵn sàng vì anh ấy mà thay đổi, thì anh ấy cũng sẽ vì bạn mà thay đổi, thay đổi vì người yêu cũng không phải chuyện khó lắm.”

...

“Cô ~” Hiện tại Cổ Lỗ Y đã hoàn toàn thay đổi cách nhìn, siêu ngưỡng mộ vị Tiểu Nguyệt kia !

Khế Liêu cúp điện thoại, đứng lên, hai tay dứt túi đi qua phòng kế bên, đẩy cửa ra.

Tiểu Hoa bất mãn nhìn hắn: “Làm gì? Tôi muốn ngủ.”

“Máy sưởi phòng tôi bị hư.” Khế Liêu bước vào phòng, tư thái ‘quần chặt không buông’: “Tôi sợ lạnh.”

Tiểu Hoa do dự một chút, vồ vồ giường: “Không được giờ trò.”

“Ừh.” Trên mặt Khế Liêu lập tức hiện lên một nụ cười thật to, chạy tới chui vào chăn.

Tiêu Bắc cùng Lam Minh nhìn nhau cười, Lam Minh nghĩ nghĩ, cũng muốn gọi điện thoại, bị Tiêu Bắc túm lấy kéo về phòng.

Rạng sáng hai giờ, chương trình Midnight Voice mới kết thúc, Tiểu Nguyệt tạm biệt mọi người.

Tiêu Bắc đã sớm buồn ngủ không chịu được, ôm Cổ Lỗ Y ngủ say. Lam Minh nằm bên cạnh, hắn cũng không buồn ngủ lắm, ngửa mặt nhìn trần nhà... nghĩ đến tâm sự. Vừa mới nghe những lời kia, tựa hồ có thể áp dụng cho tất cả Thần Ma, để họ có thể yêu. Khó trách lúc nhỏ, mẫu thân thường nói với hắn _ không cần phải lo lắng không yêu cùng loại người, dù không cùng loại bọn họ vẫn có quyền yêu nhau.

Lam Minh mỉm cười ôm Tiêu Bắc đã tiến vào mộng đẹp, nhắm mắt... Một đêm an bình.

...

Sáng sớm ngày hôm sau, mọi người ngủ đủ, xuống lầu ăn điểm tâm.

Cảnh Diệu Phong cũng tới, mang cả điểm tâm theo. Đang ăn, một chiếc xe cảnh sát đậu trước cửa, một cảnh sát vội vã chạy vào: “Đội trưởng, lại xảy ra án tử!”

“Án mạng?” Cảnh Diệu Phong biết án tử mà kinh động đến cả mình chắc chắn sẽ không phải án tử bình thường, liền hỏi: “Tình huống như thế nào?”

“A, hình như là nội bộ gia đình, một người đàn ông dùng dao đâm chết vợ con, ngay cả tình nhân của vợ cũng giết, sau đó tự sát.”

“Huh?” Cảnh Diệu Phong nhíu mày: “Vì sao? Có tra được động cơ không?”

“A! Tra được, bất quá rất bi kịch. Theo di chúc của hắn, vợ hắn ngoại tình đã nhiều năm, ngay cả đứa con thương yêu nhất cũng không phải của mình. Hắn quyết định, dùng tình yêu cứu rỗi bọn họ!”

...

“Phốc... khụ khụ.” Cổ Lễ Y bị sặc sữa, đấm ngực ho khan, ngẩng đầu nhìn bọn Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc cùng Lam Minh thì đã lập tức minh bạch kỳ quặc trong đó, trăm miệng một lời hỏi: “Người đàn ông kia có phải họ Vương không?”

Nhân viên cảnh sát giật mình: “Sao các anh biết? !”

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 125

“Không phải chứ...” Lam Minh bật cười: “Hắn cứ như vậy dùng yêu cứu rồi thật à?”

“Anh xem những gì ông ta viết trên di chúc này, quá cực đoan.” Tiêu Bắc nhìn di chúc của người đàn ông nọ, lắc đầu: “Sao lại thành ra như thế này chứ.”

Cảnh Diệu Phong nghiên cứu hiện trường, có chút khó hiểu hỏi nhân viên cảnh sát: “Án tử này, người bị hại chết hung thủ cũng chết, còn gì mà tra ?”

“Đúng vậy.” Tiêu Bắc cũng gật đầu: “Chỉ có thể nói là một hồi bi kịch.”

Cấp dưới lại đưa vài phần tư liệu cho Cảnh Diệu Phong: “Tháng này, loại diệt môn thảm án như vậy đã xảy ra ba vụ.”

“A?” Lúc này, mọi người lập tức lên tinh thần _ thật khả nghi !

“Đều là nguyên nhân này?” Mọi người trăm miệng một lời hỏi.

“A, cũng không phải.” Nhân viên cảnh sát giải thích chi tiết vụ án cho Cảnh Diệu Phong, cũng là ba hồi bi kịch. Một vụ là một cặp đôi muốn chia tay, nữ sinh muốn chia tay nhưng nam sinh không chịu. Cuối cùng nam sinh giết nữ sinh cùng người nhà cô bé, rồi tự sát. Còn một vụ, người nam là con nhà giàu, muốn lấy một cô gái gia cảnh bình thường, cha mẹ cậu ta không chịu, còn tự ý sắp xếp cho cậu ta một cuộc hôn nhân môn đăng hộ đối. Cậu

ta độc chết ba mẹ mình, bỏ trốn cùng người yêu, bị cảnh sát tìm được, cùng nhau tự tử. Cái cuối cùng lại càng kỳ quái hơn. Một nữ sinh mê mẩn một thần tượng trong phim, viết thư cho thần tượng, nhưng thần tượng thì sao có thể hồi âm cho cô chứ? Sau một tháng vẫn không có hồi âm, nữ sinh nản lòng thoái chí, nói là bị phản bội, tự tử vì tình.

“Oa... thanh niên thời nay sao lại cực đoan như vậy?” Lam Minh nhíu mày: “Nhân loại quả nhiên là muốn tuyệt diệt sao?!”

“Cô kìa.”

Lúc này, Cổ Lỗ Y trong ba lô cách lớp vải kéo Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc bị nó kéo, đau đến nổi da gà, vội vàng mở ba lô ra. Cổ Lỗ Y vươn tay chỉ chỉ radio đang cầm.

Tiêu Bắc ngẩn người, nghĩ nghĩ, hỏi viên cảnh sát: “Trong nhà hung thủ ba án tử có radio không?”

“Radio?” Nhân viên cảnh sát ngẩn người, lập tức phái người đi tra. Tiêu Bắc còn nhờ hỏi thăm bọn họ có thói quen nghe radio không, cảnh sát cũng đi thăm dò luôn.

Bọn Tiêu Bắc về nhà ngồi chờ tin.

Vào nhà, bọn Bạch Lâu Khế Liêu đều đang ngồi trong đại sảnh.

Tiêu Bắc cùng Lam Minh vừa mới ngồi xuống, định tỉ mỉ nghiên cứu sơ vụ án một chút, đột nhiên trên lầu truyền đến tiếng động ầm ĩ. Mọi người còn đang buồn bực khó hiểu, chợt nghe Tiểu Hoa gọi to: “Khế Liêu! Mau đến đây, Khế Liêu!”

Khế Liêu kinh ra một thân mồ hôi, sầm một tiếng chạy lên lầu. Tiêu Bắc cùng Lam Minh cũng vọt lên.

Trong phòng là một đồng bừa bộn, Tiểu Hoa đang quỳ trên mặt đất, dùng sức đè một con sói con đang liều mạng giãy dụa lại, trên cánh tay anh đầy vết thương. Mấy con sói con khác trốn một bên cũng đều bị thương. Chúng nó giống như bị kinh hãi, nhìn chằm chằm con sói con bị đè lại, ngao ngao khóc to.

“Chuyện gì vậy?” Khế Liêu nhanh chóng chạy qua, ôm lấy con sói con trong tay Tiểu Hoa, thì thấy hai mắt nó đỏ ửng, đang liều mạng giãy dụa. Móng vuốt sắc nhọn quơ lung tung, nhe răng, hung hãn nói không nên lời, như thể mất kiểm soát.

“Sao có thể như vậy?” Tiêu Bắc cũng thấy ngạc nhiên. Đám sói con không phải sói hoang mà là tiểu người sói, từ khi mới sống ở đây mọi người đã thấy chúng vô cùng ngoan ngoãn và nhu thuận, hơn nữa nhìn kỹ lại thì rằng nó còn chưa dài cơ mà.

“Xảy ra chuyện gì?” Khế Liêu tóm cổ sói con, thấy nó ngao ngao không ngừng, bộ dáng thống khổ cũng có chút điên cuồng.

Tiêu Bắc hỏi Lam Minh: “Cái này là bệnh đại à?”

Khóe miệng Lam Minh giật giật: “Sao có thể? Người sói không bị lây !”

“Ngao ngao ngao.” Mấy con sói con bên cạnh tranh nhau giải thích với Khế Liêu.

Khế Liêu nghe xong liền há hốc mồm.

“Xảy ra chuyện gì?” Bạch Lâu vội vã cầm hòm thuốc tới băng bó vết thương trên tay Tiểu Hoa.

“Không biết, cả ngày hôm nay Tiểu Thất không chịu ăn gì, tôi cứ nghĩ nó không thoải mái nên mới đem chút sữa nóng đến cho nó.” Tiểu Hoa giải

thích với mọi người: “Vừa ôm lấy nó thì đột nhiên phát điên, muốn cắn Ngũ nha đầu, tôi phải đè nó lại , bất quá khí lực của nó cũng lớn thật.”

Tiểu Thất và Ngũ nha đầu đều là tên sói con, đám sói con này có đực có cái. Tiểu Thất là sói đực, là con đang phát điên, còn Ngũ nha đầu là một con sói cái siêu đáng yêu.

Mọi người lại nhìn qua thì thấy Ngũ nha đầu đáng vẻ sợ hãi, run rẩy trốn sau lưng Tiểu Bát.

Tiêu Bắc ôm nó lên, thấy trên người bé cũng có vết thương còn đang chảy máu, liền vội vàng bảo Bạch Lâu xem cho bé.

Sau khi đám sói con gào thét xong, Khế Liêu há to miệng, nói với mọi người: “Chúng nó nói sáng hôm nay, Tiểu Thất đột nhiên tỏ tình với Ngũ nha đầu, Ngũ nha đầu cãi nhau với nó rồi lờ nó đi, Tiểu Thất liền trở nên sa sút. Lúc này đột nhiên nổi điên loạn cắn, còn muốn cắn chết Ngũ nha đầu sau đó chết cùng nó...”(Tk:thể loại gì đây, trẻ con chưa dứt sữa mà =.=)

Khóe miệng mọi người cũng nhin không được méo xẹo.

“Cô...” Cổ Lỗ Y thì thầm _ người sói phát triển sớm ghê! Cũng không ngượng ngùng! Chả giống Lang Vương của tụi nó. Tiêu Bắc vội vàng che miệng nó.

“Bình thường quả thực chúng nó cũng rất hay cãi nhau.” Khế Liêu nói: “Tiểu Thất và Tiểu Ngũ lớn lên cùng nhau, Tiểu Thất nói thích Tiểu Ngũ cũng không phải ngày một ngày hai, Tiểu Bát và Tiểu Tam là thanh mai trúc mã... nhưng bất quá cũng chỉ là con nít đùa giỡn, như thế nào lại thành ra như vậy? Răng còn chưa dài đã muốn tự tử vì tình, thật là!”

“Bắc Bắc, không đúng.” Lam Minh vỗ Tiêu Bắc: “Giết chết đối phương, sau đó tự sát.”

Tiêu Bắc cũng nhận ra, hỏi đám sói con: “Tiểu Thất có nói cái gì kì quái không?”

Đám sói con lập tức mồm nậm miệng mười trả lời, Khế Liêu nhú mày phiên dịch: “Tiểu Thất nói, dùng tình yêu cứu rồi...”

Mọi người trợn mắt.

“Mê muội !” Bạch Lâu băng bó cho Tiểu Ngũ và Tiểu Hoa xong, bắt đầu xem cho mấy con sói con khác, vừa nói với Tiêu Bắc: “Bắc Bắc, nó có thể đã trúng thanh âm chú, bởi vì thể chất hơi yếu nên mới trúng chiêu, cậu cởi bỏ cho nó đi.”

“A... Được!” Tiêu Bắc từng thấy trong Vũ Dạ Tập có hướng dẫn giải thanh âm chú như thế nào, chỉ cần vài động tác là được .

“Có bạc hà không?” Tiêu Bắc hỏi.

“Trong bếp có đó.” Bạch Lâu chỉ phòng bếp, Cảnh Diệu Phong cùng Lam Minh hai tên vô dụng đi vào, tìm nửa ngày cũng không biết bạc hà là cái nào, liền dứt khoát bưng tất cả gia vị ra .

Tiêu Bắc lấy ra một miếng, mặc dù là lá khô nhưng cũng không sao, sau khi ngâm nước cho nở ra bảo Khế Liêu ôm sói con đến thì rót lên người nó. Sau đó Tiêu Bắc vỗ ba cái lên đỉnh đầu sói con, khẽ đọc một đoạn chú văn, cuối cùng búng tay một cái.

Đôi mắt đỏ ửng của sói con nhạt dần, rũ đầu, bộ dáng kiệt sức, ngơ ngác nhìn mọi người.

“Ô ô.” Tiểu Ngũ kêu nó hai tiếng, Tiểu Thất lập tức ỉu xiu, ai ai rên rỉ tựa hồ rất thống khổ.

“Nó không sao chứ?” Khế Liêu lo lắng hỏi Bạch Lâu.

“Không sao, chú ngữ đã giải trừ, để tôi xem vết thương cho nó.” Vừa nói vừa bế lấy sói con, Tiểu Thất buồn thiu, ừ ừ nằm trên mặt bàn, mặc cho Bạch Lâu loay hoay.

Cuối cùng toàn bộ vết thương được băng bó xong, Tiêu Bắc đặt nó lên sa lon. Nó bị thương rất nặng, bốn chân đều bị bong gân. Tiểu Hoa cũng có chút áy náy, dù sao nó vẫn chỉ là một con sói con. Nhưng nếu như không dùng sức đè lại, nó sẽ gãy ra, khí lực rất lớn.

“Không sao đâu.” Khế Liêu kéo Tiểu Hoa qua kiểm tra thương thế trên cánh tay :”Lần này, cảm ơn anh...”

Tiểu Hoa sững sờ nhìn Khế Liêu, trên mặt Khế Liêu cuối cùng cũng lộ ra nụ cười: “Nếu anh không cản nó, nói không chừng chúng nó đều đã chết cả rồi.”

Tiểu Hoa nhìn chăm chăm Khế Liêu thật lâu, lén lút rút tay lại _ tiểu tử này bắt đầu bình tĩnh như thế từ bao giờ vậy, vừa nghĩ vừa che ngực, tim đập nhanh quá!

Tiểu Ngũ bò lên sofa, nằm bên cạnh Tiểu Thất, dùng mũi cọ cọ nó vô cùng thân thiết giúp nó liếm miệng vết thương.

Mấy con sói con cũng tới an ủi. Cổ Lỗ Y vẫy cánh bay đến, ngồi cùng chúng nó thì thà thì thầm không biết đang nói gì đó, có thể là đang hỏi kỹ lại.

“Kỳ lạ.” Lam Minh ngồi trên bàn, nhìn Khế Liêu.

Khế Liêu cũng cau mày: “Không sai.”

Tiêu Bắc giúp Bạch Lâu thu dọn bông băng, vừa nói: “Quả thật rất giống những án tử kia, bị tình cảm làm phiền não, sau đó có những hành động cực đoan.”

“Nhưng người bị hại là người, tội nó là sói.” Cảnh Diệu Phong khó hiểu: “Có liên hệ gì sao?”

“Có thể là vì đều từng nghe qua chương trình 《Midnight Voice》 kia.” Tiêu Bắc mở miệng: “Câu ‘dùng tình yêu cứu rồi’, có khi nào chứa hàm ý nào đó không bình thường không?”

...

Mọi người bận rộn một trận, đến tối, nhân viên cảnh sát đến báo cáo kết quả điều tra có một phát hiện kinh người. Hoá ra những hung thủ kia đều có thói quen nghe radio, hơn nữa nghe nói đều rất thích chương trình 《Midnight Voice》, thậm chí là sùng bái Tiểu Nguyệt.

“Đây là điểm trùng hợp duy nhất giữa người chết.” Cảnh Diệu Phong cùng mọi người thảo luận một chút, quyết định tối nay sẽ nghe chương trình 《Midnight Voice》 kia, thử xem vị Tiểu Nguyệt kia rốt cục có phải Âm ma hay không.

Chớp mắt đã gần đến nửa đêm .

Mọi người tụ tập trong phòng khách, chờ đến 12h.

” Nếu như Âm ma có thể thông qua âm thanh đem tai hoạ đến cho người khác vậy chẳng phải cô ta là ma vật rất mạnh sao?” Tiêu Bắc ngồi trên salon, gác chân lên tai, tay mu bàn chân kéo giãn. Tuy động tác có chút biến thái, bất quá không thể không thừa nhận sự mềm dẻo thật quá kinh người, Lam Minh nhìn mà nuốt nước miếng.

“Ân, bình thường Âm ma thì chú đều chỉ có thể nhắm vào một đối tượng nhất định, không thể gây hại trong phạm vi lớn. Sở dĩ Tiểu Thất bị ảnh hưởng có lẽ là do gần đây nó không thoải mái, hơn nữa thể chất cũng yếu.” Bạch Lâu giải thích cho Tiêu Bắc.

“Đúng vậy.” Khế Liêu gật đầu: “Tiểu Thất bị hen suyễn nên mới đưa đến đây cho nó dưỡng bệnh bên người Tiêu Bắc. Đáng ra nó đã chết non nhưng sau khi chữa trị thì tốt hơn nhiều, bất quá thân thể quả thực rất yếu.”

“Sẽ tốt hơn ngay.” Long Tước lấy máu của Tiêu Bắc trữ trong tủ lạnh ra, bỏ một chút vào sữa cho Tiểu Thất uống.

Tiểu Thất tự biết đã làm sai, đáng thương rũ đầu cụp đuôi, còn chảy nước mắt, mọi người thấy mà đau lòng.

“Cô kị.” Cổ Lỗ Y thuật lại nguyên nhân Tiểu Thất phát bệnh.

Nghe nói hôm qua Tiểu Thất lúc ở ngoài phòng tình cờ nghe được chương trình Midnight Voice, sau đó trở nên ngơ ngác. Sáng nay lại cảm thấy trống đầu, sau đó trong đầu nổi lên ý niệm điên cuồng. Nó thổ lộ với Tiểu Ngũ, Tiểu Ngũ không để ý tới nó, nó cảm giác mình bị phản bội nên muốn cùng Tiểu Ngũ tự tử. Không thể sống cùng một chỗ, thì chết cùng một chỗ cũng được!

“Quả là ý niệm rất điên cuồng.” Tiêu Bắc lắc đầu, đột nhiên nghĩ tới điều gì: “Đúng rồi... có thể thông qua tín hiệu radio, theo dõi Tiểu Nguyệt, sau đó điều tra xem cô ta là ai.”

“Theo dõi tín hiệu có khó lắm không?” Mọi người thay Tiêu Bắc lau mồ hôi, hơn nữa lại không biết năng lực âm ma nguy hiểm cỡ nào, biết đâu có nguy hiểm.

“Tôi muốn một chút.” Tiêu Bắc rất kiên trì.

“Dẫn tôi đi nữa.” Lam Minh đột nhiên mở miệng.

“A?” Tiêu Bắc giật mình nhìn hắn: “Dẫn anh đi như thế nào?”

“Cậu cầm tay tôi, tôi sẽ đuổi theo ý thức của cậu.” Lam Minh vươn tay cho Tiêu Bắc: “Lấy năng lực hiện tại của cậu hẳn là có thể !”

Tiêu Bắc gật đầu.

Lúc này, đồng hồ vang lên ba tiếng “Bong bong bong”. Sphinx vung đuôi, phấn khởi: “Bắt đầu rồi! Phải nắm chặt, bằng không sau đêm nay có thể sẽ còn có người chết!”

Mọi người gật đầu, bày trận sẵn sàng nghênh đón quân địch.

Đúng nửa đêm, 《 Midnight Voice 》 đúng hẹn lại lên, giọng nói ôn hoà làm cho người khác cảm thấy thoải mái của Tiểu Nguyệt lại vang lên.

Tiêu Bắc cầm tay Lam Minh, bắt đầu đuổi theo giọng nói của Tiểu Nguyệt.

Chỉ là loại truy tìm này trước nay chưa từng làm, lúc đầu Tiêu Bắc không biết phải làm sao, chỉ cảm giác mình vừa tiến vào một không gian hắc ám. Giọng nói của Tiểu Nguyệt truyền đến, vô cùng rõ ràng tựa như ngay bên tai nhưng lại sờ không được, tìm không thấy đường ra.

Tiêu Bắc đang bối rối, bả vai bị người khác vỗ một cái, cảm giác quen thuộc, giọng nói của Lam Minh lập tức làm cậu bình tĩnh lại: “Bắc Bắc, đừng hoảng hốt, từ từ tìm!”

Tiêu Bắc hít sâu một hơi, quay qua thì thấy Lam Minh đã đứng bên cạnh

.

“Anh thật có thể vào?” Tiêu Bắc có chút kinh hỉ, tuy cậu thường hay sử dụng năng lực này, nhưng nói thật, mỗi lần cậu đều rất sợ hãi, đặc biệt là khi dùng ý thức truy tìm ác ma hung ác, hoặc trực tiếp tới hiện trường hung án máu chảy đầm đìa! Lúc này Lam Minh có thể đi vào, chứng tỏ từ nay về sau hẳn cũng có thể... Nghĩ tới đây, Tiêu Bắc lắc đầu, từ khi nào thì mình

trở nên yếu ớt như vậy? Quá ỷ lại vào Lam Minh, tiểu tử này lại lên mặt cho coi!

“Giọng nói cũng có thể bám theo, chỉ cần tìm được một đầu dây là có thể tìm được cô ta!” Lam Minh cũng không biết suy nghĩ của Tiêu Bắc, nghiêm túc nhắc nhở.

Tiêu Bắc gật đầu, ổn định tâm tình, cẩn thận tìm kiếm.

Giọng nói Tiểu Nguyệt càng không ngừng truyền đến, đột nhiên... trong bóng đêm Tiêu Bắc loáng thoáng thấy được thứ gì đó, một dải lụa màu trắng hơi mờ... dải lụa tựa hồ đang bồng bềnh theo gió, mà tiết tấu và cảm giác phi thường phù hợp với giọng nói của Tiểu Nguyệt.

Tiêu Bắc trước mắt sáng ngời, chụp mạnh lấy: “Thấy rồi!”

Sau đó, cậu có cảm giác mình bị kéo đi, rất nhanh, xuyên qua không khí... men theo giọng nói thoát khỏi không gian hắc ám. Lam Minh vẫn ở bên cạnh, cầm chặt tay cậu đi theo .

Theo sóng điện bay qua nửa thành phố, Tiêu Bắc rốt cục cũng ngừng lại ngoài cửa sổ lầu tám của một toà nhà cao tầng... bên trong đúng là đài phát thanh.

Trong phòng thu âm, một cô gái còn trẻ đang ngồi. Dáng vẻ nhã nhặn, tóc dài xõa vai vô cùng thực nữ, thoạt nhìn có vẻ khá bình thường. Trên tay cô cầm một ít bản thảo, đang thu âm _ đây là Tiểu Nguyệt!

Tiêu Bắc cùng Lam Minh lơ lửng ngoài cửa sổ, nhìn vào phòng phát thanh... dĩ nhiên không ai có thể phát hiện bọn họ, kể cả Tiểu Nguyệt.

Lúc này, đã có điện thoại gọi đến, kết nối, phần lớn đều là vương mắc chuyện tình cảm, Tiểu Nguyệt cố vũ bọn họ, cho bọn họ dừng khí đối mặt

với tình yêu. Cũng giống như hôm qua, những nhận xét của cô rất khôn ngoan, có thể làm mọi người đang ở trong vương mắc tìm được hy vọng.

“Cũng không có gì kì lạ.” Tiêu Bắc nhìn Lam Minh bên cạnh, lại một lần nữa cảm khái này thật quá tốt! Tuy có chút ỷ lại Lam Minh, tìm kiếm cảm giác an toàn từ hân cũng có chút vô ích, nhưng ít nhất cũng không cần phải lo lắng hãi hùng .

“Có thể phải có gì đó kích thì cô ta mới thi chú.” Lam Minh nghĩ tới điểm giống nhau giữa những người chết: “Những người chết đều là chuyện tình yêu bị ngăn cản hoặc là phản bội.”

“Ừh, đúng là có chuyện này!” Tiêu Bắc gật đầu, lúc này, lại một cuộc điện thoại gọi tới, giọng nói quen thuộc _ là Hi Tắc Nhĩ.

Tiêu Bắc cùng Lam Minh lập tức minh bạch, mọi người bên kia cũng đã phát hiện ra, phải kích thích Tiểu Nguyệt thử xem cô ta có biến hoá gì không.

“Tiểu Nguyệt...” Trùng hợp hai ngày nay Hi Tắc Nhĩ đang nghiên cứu một bộ phim, nên diễn rất thật: “Tôi đã yêu một người không nên yêu.”

Tiêu Bắc cùng Lam Minh rùng mình, cái này... không biết là ai biên soạn đây. Bất quá rõ ràng thần sắc Tiểu Nguyệt đã có biến hóa, hai người chui vào phòng để nhìn cho kĩ thì thấy so với vừa rồi Tiểu Nguyệt tựa hồ chăm chú hơn.

“Bạn đã yêu người không nên yêu là sao ?” Tiểu Nguyệt hỏi lại.

“Cô ấy và tôi không môn đăng hộ đối, nhưng chúng tôi thật lòng yêu nhau. Vì sao mọi người xung quanh đều muốn ngăn cản chúng tôi cùng một chỗ?”

Hi Tắc Nhĩ vừa nói, vừa nhìn Cổ Lỗ Y đối diện đang cầm giấy, nhắc lời:
“Tôi cảm thấy tôi sắp chịu không nổi nữa rồi.”

Nội dung cùng lời thoại cầu huyết này là do Long Tước và Phong Danh Vũ soạn cho.

Tiêu Bắc cùng Lam Minh để ý thấy... sau khi Hi Tắc Nhĩ nói mấy chữ ‘sắp chịu không nổi nữa’, thần sắc trên mặt Tiểu Nguyệt nháy mắt thay đổi! Vẻ nhu hòa không còn sót lại chút gì, biến thành vẻ dữ tợn nói không nên lời!

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 126

Thần sắc trên mặt Tiểu Nguyệt vô cùng dữ tợn, tựa hồ đã chịu kích thích rất lớn.

“Là do câu ‘chịu không nổi nữa’ của Hi Tắc Nhĩ à?” Lam Minh cũng phát giác điểm mấu chốt: “Câu nói đó có gì lạ sao?”

“Ừm... ý Hi Tắc Nhĩ là muốn từ bỏ.” Tiêu Bắc cân nhắc cẩn thận: “Có thể... Tiểu Nguyệt đối với chuyện từ bỏ rất miễn cảm?”

Lam Minh bật cười, cảm thấy nữ nhân này cũng quá miễn cảm rồi, lắc đầu ý bảo Tiêu Bắc tiếp tục nghe.

“Dùng tình yêu... cứu rồi.” Biểu tình trên mặt Tiểu Nguyệt phối hợp với câu nói kia quả thật là khiến người khác phải toàn thân nổi da gà. Đến giờ Tiêu Bắc mới hiểu được, nguyên lai một phát thanh viên nói lời chúc phúc nhưng cũng có thể cùng lúc lộ ra thần sắc ác độc như thế.

Tiếng nói vừa dứt, hai người nhìn thấy từ trong miệng Tiểu Nguyệt nhẹ nhàng thoát ra một đoạn ánh sáng màu xanh nhạt nhạt, theo đường cửa sổ bay ra ngoài... rồi lao vút về một phương, tốc độ rất nhanh.

Tiêu Bắc cùng Lam Minh liếc nhau, lập tức đuổi theo tia sáng xanh kia. Bay thẳng một đường, cuối cùng tia sáng bay vào văn phòng EX, hướng thẳng về phía Hi Tắc Nhĩ.

Bạch Lâu vùng tay chớp lấy ánh sáng màu xanh.

Tia sáng vắn vẹo vài cái, sau đi dần dần yên tĩnh trở lại... kết thành một khối thuỷ tinh nho nhỏ loé lên ánh sáng xanh.

Long Tước cầm một cái lọ có chú văn đến, nghe nói là dùng để giữ ma lực.

Bỏ khối thuỷ tinh vào lọ, đẩy nắp, chỉ chốc lát sau vật kia mềm dần, cuối cùng biến thành một làn khói xanh bám lên thành lọ, thoạt nhìn có chút yêu dị.

Lam Minh gật đầu với Hi Tắc Nhĩ, Hi Tắc Nhĩ nhanh chóng phản ứng, liền nói với Tiểu Nguyệt đầu kia: “Tôi hiểu rồi, cảm ơn Tiểu Nguyệt.”

Sau đó, cúp điện thoại.

“Trong chú ngữ này chứa rất nhiều ác ý nha!” Bạch Lâu cầm lọ thuỷ tinh quan sát làn khói xanh: “Là chú ngữ làm cho người ta trở nên cực đoan! Còn có độc nữa. Hiện tại có thể khẳng định, những người cực đoan tự tử kia có qua hệ với chú ngữ này của Tiểu Nguyệt! Loại ma chú này rất mạnh, người vô tội nhưng thể chất yếu cũng sẽ bị ảnh hưởng, giống như trường hợp của Tiểu Thất vậy. “

Mọi người gật đầu, minh bạch.

“Vậy giờ phải làm sao?” Tiêu Bắc hỏi: “Tang chứng vật chứng đều đã lấy được, có thể trực tiếp bắt cô ta không?”

“Nhưng Tiểu Nguyệt có vẻ cũng không phải Thần Ma!” Lam Minh không tán thành: “Tôi đã nhìn thấy cô ta, hoàn toàn không giống ác ma hoặc thứ gì khác, thuần túy là một nhân loại.”

“Không sai!” Mọi người cũng đã nghĩ đến điểm này, hơn nữa còn tìm kiếm một hồi vẫn không thể đoán được rốt cục cô ta là thứ gì.

“Cũng không phải là âm ma.” Bạch Lâu lắc đầu: “Hoàn toàn không rõ cô ta là loài nào.”

Nếu là xử quyết một ác ma thì rất dễ, chỉ cần đập hấn xuống Địa ngục là xong, bởi vì thân là ác ma thì không thể che dấu hành vi phạm tội của mình, chỉ cần làm là sẽ có ghi lại, sẽ bị xử phạt. Nhưng con người thì khác, nếu đã phạm tội thì chỉ có thể chịu xét xử của pháp luật, đây là khác nhau lớn nhất giữa người và ác ma, cũng là chuẩn tắc vận hành cơ bản của hai xã hội. Mặc dù bọn Lam Minh đều là Thần Ma cấp bậc cao nhất nhưng cũng vô pháp thay đổi quy củ, nhất là dùng hình phạt riêng xử tội một người.

“Nhân loại sẽ có linh lực mạnh như vậy sao?” Hi Tắc Nhĩ khó hiểu: “Đây là dùng giọng nói hạ chú ngữ, chắc chắn không thể là chuyện nhân loại bình thường có thể làm được, thậm chí ác ma bình thường cũng không thể!”

“Trừ phi...” Long Tước bắt lấy Dao Dao đã có thể tự bay tới bay lui dứt sữa, nhỏ giọng nói một câu: “Trừ phi là hồn huyết.”

Mọi người nhú mào _ hồn huyết của nhân loại và Thần Ma sao? Nếu vậy thật thì lại là một bi kịch đó. Tiêu Bắc nhìn Lam Minh... Lam Minh không lên tiếng.

“Chúng ta nên thương lượng hành động kế tiếp.” Cảnh Diệu Phong nói: “Lát nữa chúng ta đến đài phát thanh canh chừng, chờ Tiểu Nguyệt tan tằm đi ra thì theo dõi cô ta xem thế nào. Sáng mai hãy quyết định!”

Mọi người cảm thấy cũng được, vì vậy bắt đầu bàn luận vấn đề ai đi theo dõi... mọi người hai mặt nhìn nhau.

Cổ Lỗ Y ngáp một cái, dựa vào Tiêu Bắc gà gật, ý tứ _ chúng tôi không đi!

Hôm qua Tiêu Bắc ngủ không ngon, lúc này cũng đã gắng gượng hết nổi rồi.

“Khụ khụ.” Lam Minh ho khan một tiếng: “Đã lâu tôi không đi thăm mẫu thân, vậy nên...” lập tức túm Tiêu Bắc chạy lên lầu, chạy trước vẫn hơn.

Khế Liêu đứng lên, mọi người mắt lấp lánh nhìn hân hoan hy vọng, không nghĩ tới hân ôm lấy Tiểu Thất trên sa lon, mang theo đám sói con, còn không quên kéo Tiểu Hoa lên lầu, vừa nói: “Vết thương của anh còn đau không? Cần thận nhiễm trùng.”

Tiểu Hoa không nói gì, lên lầu đi nghỉ.

Phong Tiểu Vũ đã ngủ mất từ lâu, Sĩ Mị ôm cậu lên lầu. Phong Danh Vũ là nhân loại, căn bản không trông cậy được.

Chỉ còn lại Cảnh Diệu Phong, Bạch Lâu, cùng Long Tước và Hi Tắc Nhĩ. Dao Dao bay về phòng ba mẹ, chui vào chăn ngủ tiếp, hân bé chỉ dậy ăn khuya thôi.

“À...” Cảnh Diệu Phong vừa muốn mở miệng, chợt nghe Hi Tắc Nhĩ lôi kéo Long Tước nói: “Long Tước... đi theo dõi có vẻ rất vui đó!”

Long Tước kéo nó dậy: “Đi, chúng ta đi ngủ, người còn đang dậy thì, giấc ngủ rất quan trọng, chính sự thì để người lớn làm.”(Tk: vãi cả dậy thì :v nó lớn rồi đó Long Long chỉ tại mọi người chiều nó quá thôi * cẩn cẩn *)

Bạch Lâu cùng Cảnh Diệu Phong nhin không được khóe run rẩy miệng.

Cuối cùng tất cả mọi người đều tản đi, cả phòng khách to như vậy chỉ còn lại Cảnh Diệu Phong, Bạch Lâu, còn có Fanny đang ôm Sphinx ngủ.

Thở dài, Cảnh Diệu Phong nhìn Bạch Lâu: “Tiểu Lâu, bằng không chúng ta đi đi?”

Bạch Lâu không nói gì.

“Vậy anh đi một mình vậy.” Cảnh Diệu Phong đứng lên: “Em ngủ sớm...”

Còn chưa nói xong, đã thấy Bạch Lâu đứng lên đi ra ngoài, cầm chìa khóa, giống như muốn khóa cửa.

Cảnh Diệu Phong ngăn người. Bạch Lâu đứng ở cửa ra vào, không kiên nhẫn nhìn anh một cái, Cảnh Diệu Phong lập tức chạy tới đứng cạnh Bạch Lâu. Bạch Lâu khóa cửa, xoay người lên xe, Cảnh Diệu Phong đã giúp anh mở cửa xe, bộ dáng ân cần. Theo dõi cùng Bạch Lâu, nghĩa là có thể ở cùng nhau cả tối... cho tới bây giờ Cảnh Diệu Phong cũng chưa từng nghĩ theo dõi lại có thể làm cho người ta kích động như vậy.

Dưới lầu truyền đến tiếng xe.

Lam Minh trở mình, hỏi Tiêu Bắc đang xoa tai dõ Cổ Lỗ Y ngủ: “Cậu đoán cuối cùng là ai với ai đi?”

Tiêu Bắc kéo chăn: “Phỏng chừng là Bạch Lâu và Cảnh Diệu Phong ...”

“Ân, tôi cũng cảm thấy như vậy.” Lam Minh sáp vào, ôm Tiêu Bắc ngủ.

“Lấy tay ra!” Tiêu Bắc cự quây, đập vào tay hăn.

“Như vậy ấm hơn!” Lam Minh ôm chặt không buông, Tiêu Bắc bất đắc dĩ tắt đèn.

Sau khi ngủ say, Tiêu Bắc mơ mơ màng màng tiến vào cảnh trong mơ.

Mặc dù nói là đang nằm mơ, nhưng ý thức của Tiêu Bắc lại vô cùng thanh tỉnh. Tuy vẫn biết là mình đang nằm mơ, hơn nữa còn đang tiến vào cảnh trong mơ, nghi hoặc _ đã lâu không nằm mơ, sao đột nhiên lại thấy, chẳng lẽ lại đi gặp ai đó? Tiêu Bắc có chút lo lắng, cầu trời đừng là chuyện xấu nha.

Khởi điểm, Tiêu Bắc thấy mình đang bước đi trong một đường hầm âm u thật dài, phía trước có ánh sáng, đột nhiên Tiêu Bắc nghe thấy có một tiếng nói đang gọi mình.

Tiêu Bắc ngẩng lên, men theo giọng nói nọ đi mãi đi mãi, cuối cùng thì ra khỏi đường hầm hắc ám tới một nơi rất sáng. Xung quanh là sương mù dày đặc, đằng trước có thứ gì đó đang phát sáng, rất rất sáng.

Xuất phát từ hiệu kỳ, cùng một loại hấp dẫn khó hiểu, Tiêu Bắc vô thức đi tới. Sương mù dần tản ra, lộ ra vật cực sáng đằng trước.

Cẩn thận nhìn lại, Tiêu Bắc mới phát hiện _ nguyên lai phía trước có một khối thủy tinh rất lớn, hoặc là kết tinh tinh thể, chính giữa tinh thể tựa hồ có vật gì đó.

Tiêu Bắc có thể cảm giác được, là vật kia đang gọi mình... đến gần thêm một chút, phía trước không có đường, nhiệt độ tăng lên! Lúc này Tiêu Bắc mới phát hiện chung quanh tinh thể là một suối nước nóng, nước sôi sùng sục vô cùng đáng sợ.

Lại nhìn kỹ, quanh tinh thể có rất nhiều dây xích đỏ rực, Tiêu Bắc nghĩ sợi xích hẳn là rất nóng, rốt cục bên trong tinh thể là cái gì nhỉ?

Cậu híp mắt cố gắng nhìn kỹ, mới phát hiện trong tinh thể có một bóng người, hình dáng người nọ rất quen thuộc, nhưng cậu không thấy rõ...

Vô luận Tiêu Bắc cố đến mấy, hình dáng người nọ vẫn vắn vẹo, chỉ có thể nhìn thấy bóng người hơi cong, như một người trưởng thành bắt chước

tư thế của thai nhi, nhất là thế nào vẫn không thấy rõ diện mạo.

Tiêu Bắc có chút sốt ruột, càng sốt ruột lại càng thấy không rõ... cứ như vậy, Tiêu Bắc bắt đầu hoảng sợ.

Tiêu Bắc cũng không biết mình đang gặp cái gì, mà cậu càng dùng sức, cảnh tượng trước mắt lại càng mơ hồ. Đang nôn nóng, dòng nước nóng hồi kia đột nhiên bay lên, hình thành một bức tường nước trước mắt Tiêu Bắc. Tường nước bắt đầu xoay tròn, biến thành vô số cột nước khoá tinh thể ở bên trong, hơn nữa trên mặt nước dần dần xuất hiện rất nhiều rất nhiều Phạn văn tự như chú ngữ _ Tiêu Bắc lập tức minh bạch, người này bị phong ấn! Những chú ngữ kia tựa hồ cậu đã từng thấy trên Vũ Dạ Tập... nhưng nghĩ mãi vẫn không hiểu nó có ý gì.

Muốn vươn tay đẩy những cột nước kia ra, lại nghe thấy người trong tinh thể đột nhiên nói với mình: “Trở về đi!”

Tiêu Bắc ngăn người, giọng nói kia còn nói: “Vĩnh viễn không nên đến nữa!”

Tiêu Bắc không rõ, chỉ cảm thấy thanh âm này rất quen thuộc, phi thường phi thường quen thuộc, tựa hồ là một người đã biết từ rất rất lâu, lúc nào cũng ở bên mình.

Đúng lúc này, chợt nghe sau lưng vang lên một giọng nói khác: “Bắc Bắc, chớ khẩn trương.”

Tiêu Bắc sững sờ _ là giọng Lam Minh !

Theo tiếng nói của Lam Minh nhỏ dần, Bắc Bắc cảm giác mình bị một cỗ lực lượng cường đại kéo lại. Cảnh tượng trước mắt càng ngày càng mơ hồ, thẳng đến khi một lần nữa trở về trong bóng tối.

Chờ ý thức Tiêu Bắc một lần nữa trở lại đã nghe thấy tiếng chim hót thanh thúy, cùng thanh âm ồn ào náo động đặc biệt của thành phố buổi sáng.

“Ân?” Tiêu Bắc không rõ, chỉ cảm thấy đau lưng, giấc mộng kia vẫn rất rõ ràng .

Vô thức xoa xoa cái cổ đau nhức, Tiêu Bắc cảm giác má bị nhéo hai cái, theo kích thích và độ mạnh yếu, hẳn là Cổ Lỗ Y.

Mở to mắt... quả nhiên trời đã sáng trưng, Tiêu Bắc khe khẽ thở dài _ quả nhiên là mộng, giấc mộng quý dị!

“Mới sáng sớm đã thở dài rồi à?” Lam Minh ngồi bên cạnh, cũng như mọi ngày, vươn tay gãi tai Tiêu Bắc: “Rời giường...”

“A!” Tiêu Bắc đột nhiên cảm giác sau tai truyền đến cảm giác đau đớn, đau đến không thở nổi, cả người cứng ngắc không dám động đậy.

“Bắc Bắc?” Lam Minh cả kinh, Cổ Lỗ Y bay lên tung một đấm.

Lam Minh bùm má bị Cổ Lỗ Y đánh cho một quyền: “Ta đâu có cố ý !”

Tay Cổ Lỗ Y cũng rất đau. Lam Minh cẩn cẩn dục dục đẩy tóc Tiêu Bắc ra, xem sau tai của cậu.

Không xem thì thôi chứ vừa xem lập tức hoảng sợ _ sau tai Tiêu Bắc xuất hiện một vết phỏng, mà vết thương trước kia đã bị vết phỏng đè lên.

“Bắc Bắc?” Lam Minh kinh ngạc nhìn vết thương sau tai Tiêu Bắc _ không thể nào!

“Đau quá đi.” Tiêu Bắc che tai: “Bị gì vậy?”

“Cô ki!” Cổ Lỗ Y nói với Tiêu Bắc _ sừng rất lớn đó!

“A, có thể là bị sâu cắn sưng!” Lam Minh qua loa trả lời, đi ra ngoài hưởng dưới lều hô to: “Bạch Lâu! Bạch Lâu!”

Không lâu sau, Bạch Lâu chạy tới: “Mới sáng sớm có cần lớn tiếng như vậy không!”

Lam Minh dùng mắt ra hiệu với anh, Bạch Lâu cũng sờ, dựa theo Lam Minh chỉ thị, đến cạnh Tiêu Bắc bên người, nghiêng người nhìn ấn ký sau tai cậu.

Bạch Lâu ngẩn người.

Lúc này, Long Tước cũng đã đi lên. Hắn là luôn người dậy sớm nhất để làm bữa sáng, thấy ấn ký sau tai Tiêu Bắc, cũng nhíu mày. Để Bạch Lâu dùng thuốc mỡ bôi cho Tiêu Bắc, Long Tước kéo Lam Minh ra ngoài, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Lam Minh nhún vai: “Không biết, sáng dậy đã thấy vậy rồi!”

“Đó là dấu vết thần hôn.” Long Tước vừa mở miệng, Lam Minh đã nhảy lên: “Tên nào không muốn sống thừa dịp ta đang ngủ hôn Bắc Bắc.”

” Chậc...” Long Tước chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, vẻ mặt khinh bỉ: “Người đang nằm mơ đấy à? Thần hôn chỉ dùng để giải trừ chú ngữ, phong ấn ma lực!”

Lam Minh ngẩn người: “Chú ngữ bị huỷ? Vậy chẳng phải Tiêu Bắc cũng sẽ ngừng thức tỉnh?”

“Chứ còn gì nữa, xem ra có người không muốn Bắc Bắc thức tỉnh!” Long Tước gật đầu: “Lại còn là cao nhân.”

“Ai, ta lại rất nhất trí với suy nghĩ của cao nhân, ta cũng không muốn Bắc Bắc tỉnh lại, tên đầu gỗ hồi trước chán ngắt, cứ vậy thì rất tốt!” Lam

Minh nghe xong còn vui vẻ: “Ai lại khéo hiểu lòng người như vậy nhỉ?”

“Trên thế gian này người có thể phá vỡ tất cả chú ấn chỉ có một, người lại không biết sao?” Long Tước trềnh hăn.

Tươi cười trên mặt Lam Minh thu lại: “Là hăn...”

“Ừh!”

“Vì sao hăn không muốn Bắc Bắc thức tỉnh?” Lam Minh hỏi: “Phong ấn Bắc Bắc chẳng khác nào phong ấn chính mình, tư vị bị nhốt cả ngàn năm trong bóng đêm nhất định không dễ chịu gì.”

“Hăn nhất định là có lý do riêng, tóm lại họa phúc khó lường, người chỉ cần hảo hảo chiếu cố Tiêu Bắc là được.” Long Tước vỗ vỗ Lam Minh, ý bảo mình đi xuống trước, Lam Minh hành sự cẩn thận.

Trong phòng, sau khi bôi thuốc mỡ lạnh buốt lên vết thương, Tiêu Bắc mới bớt đau, thở ra một hơi. Cổ Lỗ Y đút vào miệng Tiêu Bắc một miếng chocolate, Tiêu Bắc nhai nhai, cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

“Không sao chứ?” Bạch Lâu hỏi cậu.

“Không, mà sâu đâu ra vậy nhỉ?” Tiêu Bắc nghe Lam Minh nói có sâu, vô thức rùng mình một cái, trong lòng tự nhủ không biết độc hay không.

“Không sao đâu, thứ kia chỉ là cắn hơi đau thôi, không nguy hiểm, chắc là do máu của cậu rất có lực hấp dẫn.” Bạch Lâu theo ý Lam Minh lừa Tiêu Bắc, anh cũng đã nhìn ra là ấn ký thần hôn.

Duy chỉ có Cổ Lỗ Y ngồi một bên nghiêng đầu nhìn mọi người, trong lòng tự nhủ không phải đâu! Nếu có sâu thì nó đã phát hiện rồi giúp Bắc Bắc đuổi đi mới đúng nha.

“Đúng rồi.” Tiêu Bắc phục hồi tinh thần, đuổi lưng hỏi Bạch Lâu: “Tối qua theo dõi thế nào rồi?”

Bạch Lâu nhớ tới tối qua Cảnh Diệu Phong ở trong xe lại động thủ động cước, nhin không được đen mặt: “Không có thế nào hết!”

Tiêu Bắc cùng Cổ Lỗ Y liếc nhau thè lưỡi _ đang không vui nha!

“Rất cổ quái.” Bạch Lâu thở dài một cái, nói: “Tối qua từ sau khi Tiểu Nguyệt về đến nhà mãi cho đến hừng đông, đèn trong phòng vẫn sáng. Sáng hôm nay, cô ta ra ngoài mua thức ăn, tinh thần tựa hồ rất tốt. Hiện tại Khế Liêu đổi ca theo dõi, vừa gọi về, nói là sau khi cô ta mua đồ ăn, lại ra ngoài đi dạo phố . “

“Cô ta không mệt à?” Tiêu Bắc hiếu kỳ: “Tinh lực tràn đầy vậy?”

Bạch Lâu nhún vai: “Không biết, lát nữa đến chiều nhóm Hi Tắc Nhĩ sẽ đi thay ca, nếu cô ta còn không ngủ vậy mới là kì lạ !”

Đang nói chuyện, Lam Minh đi vào: “Cảnh Diệu Phong vừa gọi, nói là lại có thảm án tự tử!”

“A? !” Tiêu Bắc kinh ngạc _ không đúng! Tối qua ngoại trừ chúng ta, hẳn là không có ai bị nguyên rửa mới đúng? !

“Là người nghe bị ảnh hưởng đến?” Bạch Lâu hỏi.

Lam Minh lắc đầu: “Cảnh Diệu Phong nói mấy người này không gọi đến Midnight Voice, hơn nữa nhà họ còn không có radio!”

Tiêu Bắc mở to mắt: “Chẳng lẽ chúng ta hoài nghi sai đối tượng rồi sao? Nhưng rõ ràng hôm qua tôi đã thấy chú ngữ thoát ra từ miệng Tiểu Nguyệt mà!”

“Lý do chỉ có một.” Lam Minh mỉm cười: “Sự tình so với tưởng tượng của chúng ta phức tạp hơn nhiều.”

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 127

Sau khi điều tra tỉ mỉ, có thể xác thực những người chết đều không có thói quen nghe radio, lại càng không nghe chương trình 《Midnight Voice》 tối qua.

Cái này... thật vất vả mới tìm được chút manh mối lại bị làm rối.

Tiêu Bắc ngồi trong phòng khách phát sầu, chuyện gì đang xảy ra vậy chứ? Chẳng lẽ còn có người khác hạ chú ngữ? Nhưng hiềm nghi của Tiểu Nguyệt thật sự rất lớn mà!

Đến tối, Khế Liêu gọi về, nói kết quả theo dõi là buổi chiều sau khi Tiểu Nguyệt về đến nhà liền bắt đầu đi ngủ.

Mọi người xem xét lịch làm việc và nghỉ ngơi của cô ta, nguyên lai Tiểu Nguyệt chiều mới ngủ, rồi nửa đêm dậy làm chương trình đến sáng.

“Mặc dù có chút quái, bất quá cũng không có gì không đúng!” Bạch Lâu thay băng cho Tiểu Thất, vừa hỏi Tiêu Bắc: “Đêm đó cậu thật sự thấy nét mặt của cô ta rất dữ tợn?”

Tiêu Bắc cùng Lam Minh đồng loạt gật đầu _ đúng vậy! Tuy không thể hình dung dữ tợn như thế nào, nhưng thật sự rất dọa người, chắc chắn là đang tức giận!

“Bằng không, đêm nay tiếp tục theo dõi?” Tiêu Bắc cảm thấy đây cũng là một cách.

“Quá bị động.” Lam Minh không hứng thú: “Có khi nào những người kia dùng cách khác để tiếp xúc với cô ta không?”

Được Lam Minh nhắc nhở, Tiêu Bắc đột nhiên vỗ tay: “Đúng rồi! Có thể điều tra số điện thoại của Tiểu Nguyệt và những người kia xem họ có từng liên lạc với cô ta không, hoặc là cách nào đó tương tự vậy!”

Cảnh Diệu Phong cho người điều tra một lần nữa, quả nhiên _ hai người chết từng tiếp xúc với Tiểu Nguyệt. Một người là rạng sáng đã gọi cho cô ta còn người buổi sáng đến siêu thị mua đồ, chính là người Tiểu Nguyệt đã gặp.

Chứng cứ vô cùng xác thực, có thể thấy được cái chết của những người này quả thật là do Tiểu Nguyệt!

“Chỉ là...” Tiêu Bắc chống cằm: “Chúng ta trực tiếp đi tìm cô ta sao? Các anh cũng đã nói cô ta là nhân loại, vậy thì phải làm gì?”

“Có thể là Thần Ma loại mới!” Lam Minh có vẻ mất hứng: “Không phải gần đây thường xuất hiện mấy thứ quái quái đó sao.”

“Không đâu.” Cảnh Diệu Phong lấy ra một xấp tư liệu: “Đây là toàn bộ tư liệu của Tiểu Nguyệt mà cấp dưới của tôi tra được, nhân sinh của cô ta có vẻ không trôi chảy mấy!”

“Là sao?” Tiêu Bắc cầm tư liệu lên xem. Nhân sinh của Tiểu Nguyệt đúng là có thể khái quát đơn giản _ không trôi chảy!

Tiểu Nguyệt tên thật là Lạc Nguyệt, tên rất hay nhưng nhân sinh lại rất tệ.

Cô mất cha từ nhỏ, sau khi mẹ tái giá thì suốt ngày bị cha kế đánh đập. Mười sáu tuổi bỏ nhà trốn đi, theo bạn trai đến thành phố, lại suýt nữa bị bán đi tiếp khách. Cuối cùng cũng trốn được, nhưng không nhà để về, sau

đó còn từng ngủ dưới cầu, dựa vào nhặt rác và làm công kiếm tiền sống tạm, tự học thi vào Học viện truyền thông học tập ngành phát thanh. Có quan hệ yêu đương và kết hôn với một giáo viên cùng ngành, nhưng tân hôn chưa đến một tháng thì phát hiện chồng ngoại tình. Sau đó còn bị bạo lực gia đình, tự sát nhiều lần, cuối cùng mắc chứng trầm cảm và thần kinh phân liệt nhẹ, phải vào bệnh viện tâm thần ở hai năm. Sau khi khỏi và xuất viện, được hiệu trưởng trường giới thiệu, đến đài phát thanh làm việc. Cũng chính cô ta nghĩ ra chương trình 《Midnight Voice》, vừa phát sóng liền thu được kết quả cực tốt, vì vậy trải qua hai năm cố gắng, Tiểu Nguyệt đã trở thành MC chính thức của đài, có rất nhiều fans.

Chờ Tiêu Bắc đọc xong, mọi người đều nhú mày _ số Tiểu Nguyệt cũng rất thật đó! Bất hạnh gì cũng từng gặp, nếu lần này lại liên lụy đến án tử thì lão thiên gia đúng là quá bất công.

Cố Lỗ Y cầm khăn lau nước mắt.

Tiêu Bắc có chút dờ khóc dờ cười, Cố Lỗ Y rất dễ khóc. Mà nói tới cũng kỳ, cả nhà phần lớn toàn là nam, sao lại dạy ra nó đa sầu đa cảm như vậy nhỉ?

“Trực tiếp tìm cô ta nói chuyện đi.” Lam Minh ngồi không yên, đứng lên, kéo Tiêu Bắc: “Đi, Bắc Bắc, chúng ta gặp Tiểu Nguyệt đi, nói không chừng chính cô ta cũng đang bị lợi dụng!”

“Được!” Tiêu Bắc cũng cho rằng hỏi thẳng là tốt nhất! Cùng Lam Minh xuống lầu.

Sau khi hai người lái xe đến dưới nhà Tiểu Nguyệt, thì gặp Tiểu Hoa và Khế Liêu đang ngồi trong xe.

Tiểu Hoa vì bị thương nên hôm nay không đến công ty, ngồi nhà thì cảm thấy chán nên theo Khế Liêu đi theo dõi, vết thương trên tay đã gần khỏi hẳn rồi. Nghe nói là do hôm qua thừa dịp Tiểu Hoa ngủ, Lang Vương dùng

một loại phương pháp vô cùng hạ lưu chữa cho... Cụ thể là phương pháp gì, Tiêu Bắc hỏi nửa ngày Tiểu Hoa cũng không chịu nói ra. Ngược lại Lam Minh nhanh miệng: “Không phải cầu cầu hay liếm để chữa thương sao!”

“Các người tới đây là gì?” Khế Liêu nhìn đồng hồ: “Không phải nói sau nửa đêm mới đổi ca sao? !” Khế Liêu thoát nhìn rất không vui, đại khái chắc là ngại bọn họ quấy rầy hần và Tiểu Hoa ở cùng nhau.

Tiêu Bắc nói sơ ý định, Tiểu Hoa cảm thấy chủ ý này không tồi! Khế Liêu lại nhếch miệng: “Tôi cảm thấy lời nha đầu kia cũng không phải hoàn toàn không đúng.”

Tiêu Bắc cùng Lam Minh minh bạch, những lời ngày đó Tiểu Nguyệt nói với Khế Liêu kỳ thật là một bước ngoặt rất lớn với hần, hơn nữa còn trực tiếp giúp qua hệ của hần và Tiểu Hoa tiến thêm một bước! Nếu như không có chuyện giết người, như vậy Tiểu Nguyệt thật đúng là một phát thanh viên rất giỏi.

“Đến hỏi cho rõ đi.” Tiểu Hoa thấy thần sắc Khế Liêu không tốt, an ủi: “Cũng có thể Tiểu Nguyệt căn bản không biết mình có năng lực này, nói không chừng cô ta cũng đang bị Thần Ma lợi dụng !”

“Đúng đúng!” Cổ Lỗ Y thò đầu ra dùng sức gạt, nó rất thích những không ngừng vươn lên từ vận mệnh nhấp nhô lại còn phong hoa tuyết đại!

Mọi người theo địa chỉ Cảnh Diệu Phong tra được lên lầu, bấm chuông nhà Tiểu Nguyệt.

Ấn mấy cái, không thấy ai ra mở cửa.

Mọi người nghĩ nghĩ, lúc này hần là Tiểu Nguyệt đang ngủ bù.

“Trực tiếp mở cửa vào đi.” Lam Minh muốn đập cửa, Tiêu Bắc hung hăng trừng hần, đẩy qua một bên, tiếp tục nhấn chuông cửa.

Chuông vang lên chừng mười phút, rốt cục cũng nghe thấy bên trong truyền đến tiếng lộp bộp của dép lê, chỉ từ tiếng bước chân cũng có thể nghe ra người mở cửa đang vô cùng tức giận.

Quả nhiên, cửa rầm một tiếng mở ra, Tiểu Nguyệt mặc áo ngủ tóc rối tung vể mặt tức giận hướng lên trời rống to: “Ai vậy hả! Mẹ kiếp!”

Mọi người kinh ngạc nhảy dựng, cái giọng nói này với Tiểu Nguyệt ôn nhu động lòng người trong radio là một trời một vực nha.

Nhìn kỹ lại, phát hiện đều là không người quen biết, Tiểu Nguyệt hỏi: “Mấy người là ai? Đừng có nói với tôi gõ sai cửa đó, lão nương làm thịt các người!”

Khóe miệng mọi người giật giật... Quả nhiên, người không thể xem bề ngoài cũng không thể nghe tiếng.

“A... Chúng tôi là khán giả chương trình của cô.” Tiêu Bắc trả lời.

Tiểu Nguyệt trừng mắt nhìn chăm chăm Tiêu Bắc thật lâu: “Bệnh tâm thần!” Mắng một câu sau đó định đóng cửa.

Lam Minh vươn tay chặn cửa: “Đợi một chút, chúng tôi có chuyện muốn hỏi cô.”

“Các người là ai chứ? !” Tiểu Nguyệt càng tức giận, nhưng kỳ quái là có tức giận nhưng không sợ hãi. Bình thường phụ nữ độc thân khi thấy đàn ông gõ cửa còn chặn không cho đóng cửa sẽ rất sợ hãi mới đúng, hay là Tiểu Nguyệt trời sinh đã mạnh mẽ như vậy?

“Là thế này, chúng tôi...” Tiêu Bắc còn muốn khách khí giải thích, chỉ tiếc Tiểu Nguyệt tính tình nóng nảy, mắng to: “Tôi không rảnh, buồn ngủ! Nếu còn không đi tôi sẽ báo cảnh sát !”

“Báo cảnh sát?” Lam Minh kéo Tiêu Bắc ra phía sau, trong lòng tự nhủ nữ nhân này hung dữ như vậy, đừng có làm Bắc Bắc bị thương a: “Cô hại chết nhiều người như vậy, còn dám báo cảnh sát?”

“Cái gì? !” Tiểu Nguyệt ngẩn người: “Ai hại chết người?”

“Cô!” Tiểu Hoa lấy ra một cây bút ghi âm, phát thông tin Cảnh Diệu Phong tìm được cho Tiểu Nguyệt nghe, chính là cuộc đối thoại của những người chết và Tiểu Nguyệt.

Tiểu Nguyệt nhú mày: “Này thì sao ? Chỉ là những lời khuyên của tôi.”

“Có thể vào nhà nói chuyện không?” Lam Minh hỏi.

Tiểu Nguyệt nghĩ nghĩ: “Vậy các anh nói rõ trước, người chết xảy ra chuyện gì?”

Tiêu Bắc đem ảnh chụp hiện trường cho Tiểu Nguyệt nhìn một chút: “Những người được cô khuyên dùng tình yêu để cứu rỗi, kết quả bọn họ giết người mình yêu rồi tự sát.”

“Ta kháo!” Tiểu Nguyệt vẻ mặt vô lại, bộ dáng không có lấy nửa phần thực nữ, Tiêu Bắc muốn cười lại cười không nổi. Cúi đầu thì thấy Cổ Lỗ Y trong ba lô, mắt sáng lấp lánh, uốn uốn éo éo, có vẻ rất hài lòng với Tiểu Nguyệt.

Mở cửa cho mọi người vào, Tiểu Nguyệt tới bàn tìm gói thuốc, châm thuốc lá.

Vào phòng, mọi người mới phát hiện, nguyên lai Tiểu Nguyệt là trạch nữ chính thống, trong phòng đầy CD và sách, đồ ăn vặt vung vãi khắp nhà, còn quần áo _ cực bẩn!

Thấy thần sắc của mọi người, Tiểu Nguyệt gãi: “Chưa thấy trạch nữ bao giờ à. Mà các anh vừa mới nói những người kia đều đã chết?”

“Ừh!” Tiêu Bắc gật đầu.

“Sao lại vậy chứ? !” Tiểu Nguyệt vẻ mặt khó hiểu ngồi xuống sa lon, ôm lấy một con mèo trắng mập ú vuốt vuốt.

Con mèo toàn thân trắng như tuyết, mũm mĩm, không nhận ra là loài nào, nhưng rất đáng yêu cũng rất xinh đẹp, cao quý. Nó tựa hồ vừa mới tỉnh ngủ, ngáp một cái, thân thiết cọ cọ Tiểu Nguyệt, nằm trên đùi cô liếm lông.

“Cô có để ý khi mình nói với những người kia ‘Dùng tình yêu cứu rỗi’ là biểu tình gì không?” Tiêu Bắc đi thẳng vào vấn đề.

Tiểu Nguyệt ngẩn người, sau đó bật cười, ngậm thuốc nói: “Chắc chắn không dễ nhìn...”

Mọi người ngồi xuống, Tiểu Nguyệt cũng không có ý pha trà mở cô ca cho mọi người, tự mình lấy một lon bia, vừa uống vừa dùng đồ ăn vặt chọc mèo: “Nếu không phải để kiếm sống, thì tôi sẽ không trái lương tâm đi đổi phỏ với đám tiện nhân không chịu trách nhiệm kia.”

“Không thể nào...” Khế Liêu nói: “Cô nói dối? Tôi còn tưởng rằng những lời cô nói đều xuất phát từ nội tâm.”

“Ha ha!” Tiểu Nguyệt cười to: “Cậu cũng dễ bị lừa thật! Nói với các người, tôi đã sớm mất cảm giác với tình yêu rồi, kẻ gọi điện thoại đến kể khổ, đơn giản chỉ là hai loại không hiểu tình yêu và không có tư cách nói đến tình yêu.”

“Tuyên bố này rất thú vị đó.” Lam Minh cảm thấy hứng thú hỏi: “Hai loại người này phân biệt như thế nào?”

“Rất đơn giản.” Tiểu Nguyệt thả con mèo trắng xuống đất, cho nó tới nghịch chậu cát ngoài ban công, vừa gác chân, chậm rì rì nói: “Những người không dám bày tỏ, do dự, lo được lo mất, phần lớn đều không yêu hoặc là không hiểu yêu là gì... cứ như bình thường an ủi một chút hoặc khai thông một chút là xong. Mà loại gọi đến, nói nhảm hết chuyện này đến chuyện khác vì muốn trốn tránh trách nhiệm hoặc muốn phản bội, chính là loại người hoàn toàn không có tư cách yêu giống những kẻ từng tương tổn tôi trong quá khứ, tôi không rảnh mà để ý đến bọn họ. Nhưng tôi vừa nói rồi đó, vì bảo vệ bát cơm tôi cũng không thể chửi ầm lên, vì vậy đành phải chịu đựng nói một câu dùng tình yêu cứu rỗi rồi đuổi bọn họ. Ai biết bọn họ sẽ chạy đi giết người chứ!”

Tiêu Bắc nhìn Lam Minh, muốn nghe xem hắn có ý kiến gì nhưng Lam Minh lại nhìn chăm chăm hướng ban công.

Tiêu Bắc theo tầm mắt của hắn nhìn ra, chỉ thấy con mèo trắng lúc này đang ngồi trên lan can, mở to đôi đôi mắt xanh nhìn chăm chăm mọi người trong phòng.

“Con mèo kia từ đâu tới vậy?”

Người hỏi là Khế Liêu, Tiêu Bắc quay lại nhìn hắn. Khế Liêu bị dị ứng với mèo, không hứng thú với mèo lại chủ động đi hỏi lai lịch của một con mèo trắng.

“Sau khi tôi bị bệnh thì tình cờ nhặt được nó trong sân của bệnh viện tâm thần... Không gạt các anh, nhờ nó mà bệnh của tôi mới có chuyển biến tốt.” Tiểu Nguyệt cười nhẹ: “Tôi lúc ấy cảm thấy toàn bộ thế giới đều không cần tôi, cho nên thần kinh mới bị suy nhược. Khi nhặt được nó, nó bị thương, rất yếu. Sau khi chữa khỏi cho nó, nó là thứ có sinh mạng duy nhất không sợ tôi, còn thích kề cận với tôi. Dần dà, tôi bắt đầu khỏi bệnh... Cho nên tôi liền quyết định nửa đời sẽ cùng nó sống nương tựa lẫn nhau.”

Tiêu Bắc khẽ nhíu mày, Cổ Lễ Y trong ba lô lại bắt đầu thút tha thút thít, Tiêu Bắc bất đắc dĩ lấy khăn giấy bỏ vào ba lô.

Lam Minh đứng lên: “Được rồi... chuyện lần này không quan hệ đến cô, quấy rầy rồi.”

Tiểu Nguyệt bất ngờ, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, vẻ mặt như thể đang nhìn bốn bệnh nhân tâm thần.

Tiểu Hoa cũng không hiểu nhưng Khế Liêu đã đứng dậy kéo anh ra ngoài.

Tiểu Nguyệt đi ra đóng cửa, Khế Liêu đột nhiên nói: “À, đúng rồi.”

“Hả?” Tiểu Nguyệt ngẩng đầu nhìn hắn: “Cái gì?”

“Kỳ thật những lời khuyên kia của cô... rất hữu dụng.” Khế Liêu nhìn nơi khác.

“Vậy sao?” Tiểu Nguyệt bật cười: “Thật không nghĩ tới.”

“Giúp tôi giải quyết rất nhiều vấn đề.” Khế Liêu đút tay vào túi: “Cô chọn ngành phát thanh cũng là do thích nghề này phải không?”

Tiểu Nguyệt dừng một chút, cười thản nhiên: “Tôi quên rồi.”

“Có thể mở lòng một chút nếu cô thực sự thích nó, với lại dù gì thì cũng không ai có thể chịu đựng một thứ không thích cả đời.” Khế Liêu mỉm cười: “Nên mắng thì phải mắng.”

Nghe Khế Liêu nói xong, Tiêu Bắc cùng Lam Minh đều ngớ người, Tiểu Hoa một bên lại càng mở to mắt _ Khế Liêu thiếu niên bất lương mà lại đi khai đạo cho người khác!

Sau khi cáo từ, mọi người xuống lầu.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Tiêu Bắc giữ chặt Lam Minh.

“Lát nữa cậu sẽ biết.” Lam Minh nhẹ nhàng khoát tay, mang theo Tiêu Bắc đến một con hẻm hẻo lánh chờ đợi, hỏi Tiêu Bắc: “Đúng rồi... cậu có biết trên đời này ngoại trừ người sói, còn có người mèo không?”

“A...” Tiêu Bắc chớp mắt: “Tôi biết CatWomen của Halle Berry.”

“Black Pearl, tình yêu của em gái hoàng đế!” Cổ Lễ Y lạnh chanh, Tiêu Bắc nhét nó lại ba lô, tiếp tục hỏi Lam Minh: “Chuyện đó thì sao? Có liên quan gì với chuyện anh đột nhiên quyết định rời đi.”

“Dĩ nhiên là có liên quan.” Khế Liêu vuốt mũi: “Bởi vì nhìn thấy một người không muốn gặp.”

...

“Đừng nói vậy chứ, lão bằng hữu.” Lúc này, sau lưng mọi người đột nhiên vang lên một giọng nói.

Tiêu Bắc ngẩn người, quay lại nhìn thì thấy một người đang ông đang đứng dựa vào tường ở đầu hẻm.

Hắn thoạt nhìn chỉ khoảng hai mươi, rất trẻ, đôi mắt to vô cùng xinh đẹp, khá anh tuấn, chỉ là tuổi còn trẻ mà tóc đã bạc trắng, mắt xanh, mặc áo da trắng.

Tiêu Bắc nhìn kỹ lại: “A!”

Cậu đột nhiên hét lên, bởi vì cái chuông trên cổ người nọ chính là cái trên cổ con mèo trắng của Tiểu Nguyệt, hơn nữa phía sau hắn còn có một cái đuôi trắng lắc lắc.

“Con mèo... Con mèo...”

“U, Lam Minh, đã lâu không gặp, hồi trước có nghe nói người được thả ra, chúc mừng nha.” Người nọ vừa nói vừa liếm tay, móng tay nhọn hoắt làm cho Tiêu Bắc lại một lần nữa xác định _ người này không phải nhân loại.

“Hắn là ai vậy?” Tiểu Hoa hỏi Khế Liêu.

“Elvis...” Khóe miệng Khế Liêu khẽ nhếch lên, Tiêu Bắc cùng Tiểu Hoa thì cong vồng, trong đầu đồng thời xuất hiện hình ảnh Elvis Presley áo trắng quần trắng... cảm thấy trò đùa này có chút lạnh. (Elvis đọc là ‘Mão wáng’ gần giống Miêu vương)

“Vậy nên mới nói nhân loại quá nông cạn.” Lỗ tai ‘Elvis’ giật giật.

Tiêu Bắc nhìn thấy cái tai mèo lông xù hình tam giác của hắn _ dễ thương ~!

Lam Minh đẩy cậu: “Nghĩ gì thế? !”

Tiêu Bắc liếc Lam Minh, trong lòng tự nhủ nếu Lam Minh cũng giống như Sĩ Mị đồng có hai cái tai chắc chắn sẽ rất thú vị, nếu là tai mèo thì càng tốt, tai mèo so với tai chó còn đáng yêu hơn... Nghĩ nghĩ, quay qua nhìn Elvis, muốn... sờ tai hắn quá đi!

“Hắn gọi Tra Phổ.” Khế Liêu thấp giọng nói với Tiểu Hoa: “Không phải vua của loài mèo như Sphinx mà là mèo vương, cũng giống chúng ta là Thần Ma, hơn nữa còn là cấp vương, cấp bậc khá cao. Sphinx cũng phải thừa nhận địa vị của hắn, hơn nữa còn gọi hắn là vương. “

“A?” Tra Phổ vui vẻ: “Sphinx lão đệ cũng tới sao? Ta còn tưởng hắn đã chết rồi chứ, quả nhiên hảo mệnh. Có rảnh ta muốn cùng hắn uống vài chén, bây giờ hắn vẫn còn bộ dáng sư tử hả?”

“Là người giết những người kia?” Lam Minh không trực tiếp trả lời, chuyển chủ đề, bắt đầu thăm vấn.

Tra Phổ nhún vai: “Sao có thể... ta cũng không biết đám âm ma kia đang làm cái gì.”

“Âm ma? !” Khế Liêu nhíu mày.

“Mới xuất hiện, ta muốn bắt bọn nó khỏi người Tiểu Nguyệt, nhưng chúng ký sinh trong sóng âm và radio, làm thế nào cũng không đuổi được. Chúng giống như một lời nguyền, hoặc chỉ có thể do khí tràng không ổn định.” Tra Phổ vừa nói, vừa đánh giá Tiểu Hoa: “Ai... Khế Liêu, ta vẫn cho là người thích kiểu lolita, không nghĩ tới lại là kiểu lãnh diễm này, ánh mắt không tồi.”

“Anh... vì sao lại ở cùng Tiểu Nguyệt?” Tiêu Bắc giật mình.

Tra Phổ nhún vai: “Là chuyện rất dài, cậu xác định muốn nghe?”

“Nói ngắn gọn.” Lam Minh đề nghị.

“Ta yêu cô ấy.” Tra Phổ khái quát cực gọn, mọi người minh bạch... cũng là một chuyện tốt.

“Nếu vậy, những người chết kia thì sao?” Khế Liêu hỏi: “Còn có, người sáng hôm nay trên điện thoại...”

“A, sáng hôm nay có một tên khốn gọi đến quấy rầy Tiểu Nguyệt, còn có một trên sáng nay đụng phải ở siêu thị, dai như đĩa cứ lôi kéo cô ấy làm quen!” Tra Phổ bất mãn nói: “Nhưng khi Tiểu Nguyệt tức giận cô ấy chỉ nhịn xuống, sau đó đám âm ma âm hồn bất tán kia sẽ đi ra hại người, ta giết được con nào thì giết, nhưng vẫn không diệt hết được!”

“... Tiểu Nguyệt có biết thân phận thật của anh không?” Tiêu Bắc hiếu kỳ hỏi.

“Sao có thể! Cô ấy vừa khỏi bệnh, tôi cũng không muốn làm cô ấy sợ.” Tra Phổ cười tủm tỉm liếm tay: “Không sao cả, dù sao ta cũng có rất nhiều thời gian, có thể cùng cô ấy thật lâu thật lâu, cứ từ từ.”

“Cô ta khỏi bệnh là do người cắn cô ta?!” Khế Liêu nháy mắt hiểu ra: “Người cho cô ta máu của người? Tân nương của vương dù là nhân loại cũng sẽ trường sinh bất lão, hơn nữa còn không chịu bất luận ốm đau dãn vật nào.”

“Ha.” Tra Phổ gật đầu: “Quý thực lúc cô ấy ngủ ta có làm chút chuyện mờ ám.”

“Người không hỏi cô ta?” Khế Liêu nhú mày: “Người không sợ cô ta không muốn?”

Tra Phổ ngăn người, lập tức ý vị thâm trường liếc Tiểu Hoa bên cạnh Khế Liêu, cười lắc đầu: “Người cho rằng nhân loại có bao nhiêu thời gian để có thể lãng phí?”

Khế Liêu vậy mà không phản đối, tựa hồ đã lĩnh ngộ điều gì đó.

Tiêu Bắc kéo kéo Lam Minh, xem thái độ của hắn với Tra Phổ, tựa hồ Tra Phổ là người tốt!

Lam Minh vẻ mặt bất đắc dĩ _ không nghĩ tới chuyện lại phát triển theo chiều hướng này, bất quá cũng có thể khẳng định hai người này không liên quan tới án tử, mà là đám âm ma ký sinh cổ quái kia.

“Đúng rồi.” Tra Phổ nói: “Các người tới vừa lúc... Về đám âm ma ký sinh điên điên khùng khùng kia, ta hoài nghi có liên quan đến những chuyện Tiểu Nguyệt từng trải qua, có thể trên người cô ấy có lời nguyên

nào đó. Phương diện này ta không rành lắm, Đại Tể Ti đã đến thì đúng là cơ hội trời cho, phiền ngài cứu tâm can bảo bối của ta với.”

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 128

Chuyện của Tiểu Nguyệt phát triển có chút vượt quá dự đoán của mọi người, đặc biệt là sự xuất hiện của Tra Phổ, làm cho mọi chuyện càng trở nên rối rắm.

Tra Phổ dùng pháp thuật làm cho Tiểu Nguyệt ngủ say, sau đó đưa cô đến EX, để cô nghỉ ngơi trong phòng Phong Danh Vũ, còn mình thì xuống lầu nói chuyện với bọn Tiêu Bắc.

“Người một tắc cũng không rời mắt khỏi cô ta sao?” Khế Liêu cảm thấy bất ngờ: “Sao người lại thích cô ta?”

Tra Phổ ngồi xuống sofa, nhận ly trà Long Tước đưa cho, nói tiếng cảm ơn, ưu nhã vừa uống vừa nói: “Là tình yêu thì không cần lý do.”

Khế Liêu cười cười, không hỏi tiếp.

Tra Phổ nhìn xung quanh một chút, tán thưởng: “Không nghĩ tới một đám các người lại đi tụ tập một chỗ làm chuyện nhàm chán như vậy.”

“Nói cụ thể tình hình Tiểu Nguyệt một chút.” Hiện tại Cảnh Diệu Phong quan tâm đến vụ án hơn. Bởi vì lúc nào cũng có thể có nạn nhân mới, nên lúc này tốt nhất là giải quyết đám âm ma thích đi khắp nơi gây chuyện thị phi kia càng nhanh càng tốt.

“Ta biết biết Tiểu Nguyệt khi nàng đang ở trong bệnh viện.” Tra Phổ uống trà, kể lại chi tiết những gì bọn họ đã gặp phải: “Khi đó cô ấy đang

nằm viện, còn ta thì đang gặp phản loạn và ác đấu với tử địch. Tuy đánh thắng nhưng cũng bị thương nặng, phải trốn sau bụi cây trong bệnh viện tâm thần để nghỉ ngơi và khôi phục. Sau đó nàng thấy ta, đem ta về chữa trị, lúc ấy ta đã nghĩ, nữ nhân này kỳ thật rất đáng yêu, sao lại bị chứng trầm cảm như vậy?”

Tiêu Bắc ngồi ở trên sa lon, nghe Tra Phổ kể lại chuyện giữa hắn và Tiểu Nguyệt. Tính tình Tra Phổ tương đối quái dị, dù sao cũng là mèo không giống chó khôn khéo hiểu lòng người. Chúng luôn rất bốc đồng, kể cả trong chuyện tình yêu.

“Ta rất ghét những kẻ dùng ánh mắt thương hại hoặc là chán ghét nhìn Tiểu Nguyệt, kỳ thật nàng ưu tú hơn so với người bình thường rất nhiều.” Tra Phổ đặt chén trà xuống, ôm lấy Fanny mới ngoan ngoãn chạy đến, nhẹ nhàng vuốt ve: “Về phần năng lực cổ quái kia của cô ấy, theo kết quả điều tra của ta, vấn đề hắn là nằm ở bệnh viện tâm thần kia.”

“Bệnh viện tâm thần?”

Lam Minh sờ cằm: “Người nói ta mới để ý đó quả thực là một nơi rất tốt để làm chuyện mờ ám.”

“Ta phải ở cùng Tiểu Nguyệt nên vẫn không có cơ hội để điều tra, hơn nữa ở đó còn có một thứ ta rất ghét.” Tra Phổ nhìn trời.

“Ghét?” Mọi người khó hiểu.

“Quanh viện trồng tỏi và hẹ!” Tra Phổ bất mãn lắc đầu: “Khủng hoảng kinh tế làm cho bây giờ nhà nào cũng thích trồng hành và tỏi, thậm chí là hẹ! Chuyện này làm cho loài mèo sống rất khó khăn, vì sao bọn họ lại không trồng bạc hà mèo chứ? !”

Hi Tắc Nhĩ rót cho hắn một chén trà, để hắn ngửi “giận “

“Đúng rồi, còn một chuyện.” Tra Phổ uống một ngụm trà lấy lại bình tĩnh: “Trong bệnh viện tâm thần có mấy tên bác sĩ y tá thích bắt nạt Tiểu Nguyệt. Ta còn chưa động thủ, bọn chúng đã ù ù cạc cạc chết hết!”

Mọi người giật mình, Tra Phổ cười cười: “Tuy ta đỡ phải ta động tay, nhưng cảm thấy thủ đoạn của hắn có chút ti tiện cũng có chút cực đoan. Giáo huấn một chút là được, việc gì phải đẩy họ vào chỗ chết, đã vậy còn muốn làm hại người nhà vô tội của bọn họ.”

“Hắn?”

“Hình như người có đối tượng hoài nghi?” Lam Minh hỏi.

“Ừh...” Tra Phổ mở túi tiền lấy ra một tấm hình, đưa cho bọn Tiêu Bắc xem: “Tấm hình này là của một người bệnh rất nặng trong bệnh viện. Là phạm nhân, sức khỏe không tốt, Tiểu Nguyệt thỉnh thoảng hay nghe các y tá nói chuyện của cô ta, cảnh ngộ rất bi thảm. Đại khái chắc là cảm động lây. Tuy Tiểu Nguyệt rất đáng yêu, nhưng dù sao cô ấy vẫn còn vài khuyết điểm của nhân loại, đa sầu đa cảm là một trong số đó!”

Khế Liêu lập tức gật đầu: “Đúng vậy ! Phương diện này đúng là không chịu nổi!”

Lam Minh cũng vừa định gật đầu phụ họa một câu, bị Tiêu Bắc hung hăng trừng một cái, đành phải đem lời nói nuốt trở vào.

“Tiểu Nguyệt thường đi thăm cô ta, nghe cô ta càu nhàu, an ủi cô ta một chút.”

“Phạm nhân?” Cảnh Diệu Phong lấy laptop ra: “Biết tên không?”

“Họ Trần... hình như là bị chứng trầm cảm, giết cấp trên của mình.” Tra Phổ khẽ gõ đầu: “Cái gì... Trần... hai chữ...”

“Trần Hân?” Cảnh Diệu Phong căn cứ thông tin tìm ra người trong mạng nội bộ của cục cảnh sát.

“Đúng!” Tra Phổ gật đầu: “Chính là cô ta!”

“Ân... cảnh ngộ quả thực không được tốt lắm. Sau khi tốt nghiệp đại học thì đi làm ở một công ty nước ngoài, rất có khả năng, thăng tiến cũng rất nhanh chỉ là sau này lại quen với cấp trên của mình.” Cảnh Diệu Phong khẽ lắc đầu: “Tên thủ trưởng kia ngoài mặt là tình thánh nhưng sau lưng lại là hoa hoa công tử, quen với cô ta nửa năm thì tìm người mới, phản bội cô ta. Lúc đó bị phản bội đối với Trần Hân mà nói là đã kích quá lớn, còn hại cô ta sảy thai cộng thêm mất việc... Vì vậy cô ta mắc chứng tâm thần phân liệt cấp độ nặng, giết thủ trưởng. Bởi vì khi giết người cô ta không thể kiểm soát hành vi của mình, nên được giảm tội và đưa vào bệnh viện.”

“Nói như vậy, cô ta bị phản bội ?” Tiêu Bắc cảm thấy điều này rất phù hợp với đặc điểm của hung thủ... Đương nhiên, Tiểu Nguyệt cũng rất kiên nghị chuyện phản bội, tính ra thì hai người trên vài phương diện rất giống nhau.

“Cô ta bị nhốt trong bệnh viện, không thể khỏi hẳn.” Tra Phổ nói tiếp: “Sau khi phát tác thì càng nguy hiểm đến mức phải cách li, trói trên giường, nghe nói còn phải tiếp nhận liệu pháp chữa trị bằng điện. Ta chỉ nhìn thấy cô ta hai lần từ xa, Tiểu Nguyệt thỉnh thoảng hay nói với ts về tình huống của cô ta, ảnh là sau này ta tự lấy.”

“Bởi vì Tiểu Nguyệt đã từng bị phản bội, có điểm giống nhau nên cô ta mới tìm tới Tiểu Nguyệt sao?” Lam Minh nhíu mày.

“Tiểu Nguyệt với cái người điên kia hoàn toàn khác nhau.” Tra Phổ lại không cho rằng hai người giống nhau: “Gặp chuyện giống nhau không có nghĩa là người cũng giống nhau, Tiểu Nguyệt kiên cường hơn cô ta rất

nhiều. Ít nhất cô ấy cũng biết không thể dùng thống khổ của người khác để giảm bớt nỗi thống khổ của mình.”

“Nhân loại có người tốt và kẻ xấu, loại động vật này rất phức tạp, không giống Thần Ma, chỉ cần dựa vào chủng tộc là đã có thể phân biệt thiện ác!” Khế Liêu tựa vào lưng sa lon, một tay nghịch cái đuôi của Tiểu Thất đã sắp khỏi hẳn.

“Ừh, chính là như vậy!” Tra Phổ gật đầu, giữa hai người tựa hồ có tiếng nói chung.

Sau khi trò chuyện, Tra Phổ mang Tiểu Nguyệt về trước, hy vọng đêm nay sau khi nàng tỉnh dậy, chương trình sẽ không còn người bị hại nữa. Tiểu Nguyệt tựa hồ ngủ rất ngon, khóe miệng hiếm khi lộ ra một nụ cười... Tra Phổ biến về hình dáng mèo trắng nằm bên cạnh cô, cái đuôi nhẹ nhàng cọ cọ mu bàn tay cô.

Tiêu Bắc cùng Lam Minh thì cùng Bạch Lâu Cảnh Diệu Phong đến bệnh viện tâm thần, tìm bệnh nhân khả nghi nọ _ Trần Hân.

Bác sĩ chịu trách nhiệm chăm sóc Trần Hân nhìn giấy chứng nhận của Cảnh Diệu Phong, nhíu mày: “Gần đây bệnh tình của cô ta chuyển biến xấu, có khả năng không còn sống được bao lâu, hiện tại các anh có muốn hỏi cô ta cũng đã không thể nói chuyện.”

“Không phải cô ấy bị bệnh về tinh thần sao?” Tiêu Bắc cảm thấy khó hiểu: “Sao lại đe dọa đến tính mạng?”

“Bệnh tâm thần sẽ khiến mất kiểm soát cảm xúc, nội tiết và hệ thống tuần hoàn hỗn loạn, tạo thành suy kiệt cơ quan nội tạng, đe dọa nghiêm trọng đến sức khỏe, thậm chí còn thường xuyên dẫn đến đột tử... có thể cô ta rất đau khổ, không thể tự kiềm chế nên càng bị kích.” Bạch Lâu ở một bên giải thích, chiếm được tán thành của bác sĩ: “Đúng là có chuyện như vậy!”

“Chúng tôi có thể đi xem cô ta không!” Cảnh Diệu Phong đã yêu cầu bệnh viện tự nhiên sẽ không cản trở, liền dẫn mọi người đến phòng bệnh.

Cửa phòng mở ra, Trần Hân nằm trên giường bệnh, hai tay vẫn bị trói trên giường, trên cổ tay đều là vết thương, có thể nhận thấy sau khi phát bệnh vẫn không ngừng dẫy giụa. Cầm ống ô xy, hô hấp từng chút một... cả người cô ta tiều tụy, tái nhợt, gầy gò còn ốm yếu.

Tiêu Bắc nhíu mày, cảm thấy cô ta có chút đáng thương!

Mọi người không hỏi cũng đã phát hiện điểm mấu chốt _ hồn phách của Trần Hân đang ở trạng thái tự do, có hồn phách còn thoát ra khỏi cơ thể, hơn nữa còn bị hắc hóa.

Tiêu Bắc thấy một thứ giống như một bóng ma, cứ lắc la lắc lư.

“Nguyên lai là linh hồn thoát ly, hơn nữa còn ma hóa!” Bạch Lâu lắc đầu, nói cho Tiêu Bắc: “Tra Phổ đoán không sai, quả thật là do Trần Hân tạo ra năng lực đặc biệt kia của Tiểu Nguyệt.”

“Nghĩa là sao?” Tiêu Bắc mờ mịt.

Lam Minh vươn tay, vuốt nhẹ lên tường sau đó nháy mắt tóm lấy vài thứ trong suốt màu xanh giống như sâu đang bò lúc nhúc trên tường. Những thứ kia sau khi bị Lam Minh bắt, bắt đầu ngưng tụ thành từng khối thủy tinh xanh trong suốt. Cuối cùng Lam Minh ném chúng xuống đất... thủy tinh vỡ vụn! Giống như âm ma bọn họ từng bắt được!

Tiêu Bắc ngạc nhiên: “Cô ta làm như thế nào? Nhìn thế nào thì cô ta cũng chỉ là một con người bình thường thôi mà.”

“Cô ta đã không còn là nhân loại bình thường, hận ý của cô ta đã khống chế sinh mạng của chính mình, linh hồn sau khi ma hóa thì có được ma lực!” Lam Minh nói cho Tiêu Bắc: “Bởi vì thân thể bị trói trên giường

bệnh, nên thanh âm thành là vũ khí duy nhất của cô ta. Nói chuyện trong một thời gian dài có thể triệu âm ma đến nhập vào người! Tiểu Nguyệt từng là đối tượng tâm sự của cô ta trong thời gian dài nên bị nguyên rủa, trong lúc bất tri bất giác biến thành vật dẫn của cô ta. Sau này Tiểu Nguyệt thông qua sóng radio phát tán oán niệm của mình, cũng cùng lúc phát tán những âm ma kia đi, người thực sự khống chế âm ma là Trần Hân!”

“Bởi vì cô ta hận tất cả những người phản bội một nửa khác của mình.” Tiêu Bắc cuối cùng cũng minh bạch: “Cho nên cô ta nương vào công việc đặc thù của Tiểu Nguyệt, sai khiến âm ma trừng phạt những người làm cô ta không hài lòng. Bởi vì cảm thông Tiểu Nguyệt có cùng cảnh ngộ với mình, vì vậy cô ta rất bảo vệ Tiểu Nguyệt, phàm là những ai khi dễ hoặc làm cô ấy không vui, cũng sẽ bị âm ma làm hại. Quả là rất cực đoan!”

Cảnh Diệu Phong cùng Bạch Lâu nhìn nhau, trầm mặc không nói gì.

Lam Minh gạt đầu, vỗ vai Tiêu Bắc, cố gắng an ủi.

“Phải làm thế nào mới có thể khiến cô ta dừng lại?” Tiêu Bắc hỏi.

“Linh hồn chú vì duy trì một linh hồn đang hấp hối mà tồn tại, chỉ cần linh hồn biến mất... Nói cách khác, sinh mạng của cô ta kết thúc, chú ngữ sẽ tự động biến mất. Âm ma vốn là sinh vật cấp thấp, chỉ cần không ai gọi, chúng sẽ không đi ra hại người, cho nên...” Cảnh Diệu Phong nói ra phương pháp duy nhất.

“Trần Hân phải chết sao?” Tiêu Bắc cảm thấy tuy người phụ nữ này đã làm rất nhiều chuyện quá đáng, nhưng mà... bản thân cô ta cũng là người bị hại.

“Tắt bình dưỡng khí là có thể giải quyết vấn đề.” Lam Minh đề xuất một cách đơn giản để giải quyết.

“Không được!” Bạch Lâu cùng Tiêu Bắc trầm miệng một lời.

Cổ Lỗ Y cũng gật đầu _ đúng vậy! Dù nàng chỉ còn một hơi thở cuối cùng, cũng không ai có quyền cướp đoạt tánh mạng của nàng!

“Không có cách nào khác sao?” Cảnh Diệu Phong nhìn đồng hồ, hiện tại cách nửa đêm còn một thời gian dài, trong khoảng thời gian này có thể nghĩ ra biện pháp. Nhưng một lượng âm ma lớn như thế, muốn tìm cách giải quyết triệt để cũng không đơn giản!

“A!” Tiêu Bắc đột nhiên vỗ tay một cái: “Tôi nghĩ ra rồi! Có thể xóa trí nhớ của cô ta không? !”

“Được!” Bạch Lâu nghĩ nghĩ, gật đầu: “Sở dĩ cô ta phát điên là vì hận! Nói một cách khác, chỉ cần cô ta không hận, lời nguyền sẽ biến mất!”

“Đáng thử một lần!” Lam Minh gật đầu, đi tới, nhẹ nhàng đặt tay lên trán Trần Hân, bắt đầu xóa đi trí nhớ của cô.

Ma lực của Lam Minh đem trí nhớ của Trần Hân xóa đi rồi thay đổi từng chút một, hai hàng lông mày trói chặt của cô ta cũng dần dần giãn ra, u sầu trên mặt tán đi. Đồng thời, mọi người chứng kiến những linh hồn tự do màu đen giãy dụa rồi dần dần thu nhỏ lại, màu sắc cũng từ đen biến thành trong suốt, cuối cùng trở về trong cơ thể Trần Hân.

“Mau nhìn!”

Tiêu Bắc nói một câu, làm mọi người tỉnh lại. Ánh mắt từ trên người Trần Hân dời đi, từ toàn bộ bức tường trong gian phòng bay ra vô số tinh thể màu xanh trong suốt... những tinh thể kia nhạt dần, biến thành trong suốt, bay ra ngoài cửa sổ, cuối cùng biến mất trên bầu trời .

“Thành công?” Tiêu Bắc nhìn Lam Minh: “Anh thay đổi trí nhớ của cô ta?”

Lam Minh gật đầu: “Ừh, chuyện cô ta bị bạn trai phản bội cùng với những chuyện sau đó tôi đều xóa hết đi, đổi thành hẳn bất hạnh chết do tai nạn xe cộ, hơn nữa trước khi chết còn vô cùng yêu cô ta.”

“Âm ma biến mất hết rồi!” Bạch Lâu kiểm tra lại tường một lần rồi gọi cho Tra Phổ. Sau khi cúp điện thoại, vui vẻ nói: “Tra Phổ nói những âm ma bám theo Tiểu Nguyệt cũng đã biến mất hết rồi !”

Mọi người lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, xem ra, âm ma uy hiếp đã xong.

Trở lại EX, Khế Liêu hỏi thăm rồi kết quả, sau khi biết phương pháp giải quyết, từ trong nội tâm thay Trần Hân cảm thấy đáng tiếc.

Kỳ thật Tra Phổ nói không sai, bị phản bội cũng tốt, thương tổn cũng được, nhưng nếu vì vậy mà rơi vào cừu hận thì là người nhu nhược. Bởi vì oán hận mà đi báo thù thương tổn người khác cũng không phải người dũng cảm. Chỉ có làm cho mình được sống tốt, tìm được hạnh phúc chính thức, đó mới là chiến thắng thực sự.

Từ góc độ nào đó mà nói, Tiểu Nguyệt làm được, trong lúc vô tình đã có được một người yêu quan tâm coi trọng mình... Hoặc nên nói, một con mèo!

Mà đêm đó, Khế Liêu, Lam Minh cùng Cảnh Diệu Phong không biết bị chặn chỗ nào lại rủ nhau chạy tới quán bar uống rượu.

Bạch Lâu vừa kiểm tra vết thương của Tiểu Thất, vừa hỏi: “Ba người bọn họ đi đâu vậy? Không phải nói tối nay sẽ cùng nghe chương trình của Tiểu Nguyệt để kiểm tra kết quả sao?”

“Ai, nam nhân a!” Phong Danh Vũ ngồi đối diện sơn móng tay, vừa nói: “Mỗi khi có tâm sự đều thích đi uống rượu phát tiết, huynh đệ so với tình nhân vẫn tốt hơn.”

Tiêu Bắc và Tiểu Hoa buồn bực nhìn Phong Danh Vũ... ngữ khí của cô nàng hình như không xem bọn họ là nam nhân.

Tiêu Bắc đang cắt móng cho Cổ Lỗ Y, cảm thấy có vật gì đó đẩy đẩy mình.

Cúi đầu nhìn thì thấy là Tiểu Thất.

Thương thể của Tiểu Thất đã tốt lên bảy tám phần, Bạch Lâu thả nó xuống cho nó đi uống nước, nó lại chạy đến cọ Tiêu Bắc, vừa cắn cắn góc áo của cậu, vừa cắn cắn dực dực liếc Tiểu Hoa.

Tiêu Bắc minh bạch, hẳn là nó sợ Tiểu Hoa sau này không thích mình nữa liền bế nó lên, bỏ lên đùi Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa ôm Tiểu Thất đáng thương xoa xoa, vừa lật ngửa nó ra để bụng hướng lên trên, còn như mọi khi, cù nó đến mức phải xin tha.

“Cô kĩ!” Cổ Lỗ Y ở bên tai Tiêu Bắc kêu vài tiếng, Tiêu Bắc gật đầu _ cái này là liệu pháp tâm lý, Tiểu Thất không còn cảm giác áy náy mới là khỏi hẳn.

Không lâu sau, tiếng chuông 12h đêm vang lên, chương trình 《Midnight Voice》 của Tiểu Nguyệt lên sóng.

Giọng nói quen thuộc của Tiểu Nguyệt lại một lần nữa vang lên, chỉ là...

Tiêu Bắc cảm thấy tuy ngữ điệu của cô vẫn không thay đổi, nhưng cảm giác... tựa hồ có điểm không giống trước kia.

Nhắc tới cũng thật không khéo, người gọi tới đầu tiên là một người đàn ông, nói mình đã yêu một người phụ nữ trẻ xinh đẹp, so với người đàn bà vừa xấu vừa hung dữ trong nhà tốt hơn nhiều. Hắn nói cái gì muốn ly hôn

với vợ nhưng trong nội tâm lại có chút áy náy, theo đuổi tình yêu không phải chuyện sai trái bla bla...

Tiêu Bắc nhìn không được khoe miệng giật giật _ xong rồi, tự vạch áo cho người xem lưng, mới người đầu tiên đã phạm vào tối kỵ.

Đợi nửa ngày vẫn không nghe thấy câu ‘dùng tình yêu cứu rồi’ qua loa cho xong kia của Tiểu Nguyệt, mọi người bắt đầu khẩn trương lên.

Chỉ nghe cô trầm mặc một hồi, sau đó đột nhiên lạnh như băng mắng một câu: “Vô trách nhiệm, không biết xấu hổ!”

...

Mọi người há to miệng, kể cả những khán giả từng nghe chương trình của Tiểu Nguyệt một thời gian dài cũng đều há hốc.

“Anh sớm muộn gì cũng sẽ hối hận.” Tiểu Nguyệt nói: “Bởi vì phụ nữ đều sẽ già, sớm muộn gì cũng có một ngày tình nhân của anh sẽ biến thành một thiếu phụ luống tuổi có chồng. Đương nhiên, anh có thể thay tình nhân mới liên tục, bất quá đừng quên, chính anh cũng sẽ già, sẽ có một ngày công năng suy kiệt. Đến lúc đó cũng đừng hi vọng vợ chiều cố, chờ tình nhân hồng hạnh xuất tường vợ ngoại tình đi! Báo ứng chỉ đến sớm hay muộn mà thôi!” Nói xong, cạch một tiếng cúp điện thoại, còn hô: “Đạo diễn, lần sau loại điện thoại này đừng tiếp, nghe mà bức cả mình.”

Đang nói chuyện, từ loa truyền đến một tiếng mèo kêu.

Tra Phổ nằm trên đầu gối Tiểu Nguyệt trở mình, híp mắt liếm liếm móng vuốt, tâm tình tựa hồ rất tốt.

Bọn Tiêu Bắc hai mặt nhìn nhau _ cái này là tình huống gì đây? !

Thế sự phát triển thường ngoài dự đoán của mọi người, nghe nói tiết mục lần này có tiếng vang cực tốt, hôm sau còn lên đầu bài báo, tiêu đề là 《Nữ MC giận dữ mắng kẻ phụ lòng》, khiến cho nghị luận nổi lên khắp nơi. Ngày hôm sau, khán giả nghe đài của 《Midnight Voice》 tăng vọt.

“Ừhm!” Sáng sớm Tiêu Bắc đọc báo uống sữa tươi, vừa nhìn vừa tấm tắc: “Này cũng là thu hoạch ngoài ý muốn nha. Tra Phổ lúc này hẳn là rất đặc ý.”

“Đúng rồi...” Bạch Lô đột nhiên hỏi Tiêu Bắc: “Lam Minh đâu?”

“Đúng vậy, Khế Liêu cũng không thấy!” Tiểu Hoa không vui: “Từ sau hôm bọn họ đi uống rượu thâu đêm thì cứ thần thần bí bí!”

“Đúng đó, Cảnh Diệu Phong cũng mấy ngày rồi không tới!” Hi Tắc Nhĩ nói: “Hỏi Long Tước, hẳn cũng không chịu nói, nhưng có vẻ hẳn biết bí mật của bọn Lam Minh!”

Mọi người nhìn nhau một, cảm thấy cổ quái, đám người này lại đang lén lút làm cái gì sau lưng họ đây? !

—

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 129

Mấy ngày nay nhiệt độ thành phố S đột ngột giảm mạnh, trời hạ tuyết lớn làm cho cả thành phố đều biến thành một màu trắng, người đi đường cũng phải thả chậm cước bộ.

Gần đây EX bắt đầu ngênh đón một ngày nghỉ nho nhỏ.

Sĩ Mị cùng Phong Tiểu Vũ theo Phong Danh Vũ xuất ngoại, Phong Danh Vũ đi xử lý công việc, Sĩ Mị cùng Phong Tiểu Vũ thì đi chơi.

Tiểu Hoa cũng xuất ngoại nhưng là nước khác để bàn chuyện làm ăn, Khế Liêu tự nhiên cũng đòi đi theo. Gần đây quan hệ của hai người đã có cải thiện rất lớn, Tiểu Hoa không phụng phịu như trước nữa, Khế Liêu thì trưởng thành hơn. Có thể nói là phát triển theo chiều hướng cực tốt, thật làm người khác phải ghen tị.

Sphinx từ khi gặp Tra Phổ, còn biết chỗ ở của lão băng hữu thì ngày nào cũng chạy đi.

Mà Cảnh Diệu Phong phải xuất ngoại công tác xử lý một kiện án tử. Tiêu Bắc và Hi Tắc Nhĩ lừa Bạch Lâu có một cuộc đấu giá sách cổ, tự tiện mua vé máy bay rồi đẩy anh lên phi cơ... lên rồi mới phát hiện ghế hai bên trái phải đã bị Cảnh Diệu Phong bao trọn.

Bạch Lâu muốn chạy đã không còn kịp, Cảnh Diệu Phong giữ chặt cổ tay của anh thẳng đến khi máy bay cất cánh, trực tiếp tha đi, danh viết hỗ trợ phá án, kì thực là mượn cơ hội đi chơi riêng cộng thêm bù đắp tình cảm.

Long Tước lại càng bận rộn, sắp tới có mấy nữ Long Tộc chuẩn bị làm mẹ, hẳn mang bọn Tiểu Ái về Long Tộc thăm nhà.

Vì vậy, cả EX chỉ còn Tiêu Bắc, Lam Minh, Hi Tắc Nhĩ, còn có Cổ Lỗ Y tạm thời làm bảo mẫu chăm sóc Dao Dao, cùng vài con sói con.

Lam Minh mặt mày u ám nhìn Hi Tắc Nhĩ.

Hi Tắc Nhĩ bưng hồng trà khó hiểu nhìn hẳn: “Lam Minh, người nhìn ta như vậy làm gì?”

Lam Minh trầm giọng: “Khó khăn lắm ta mới có thể cùng Tiêu Bắc cô nam quả nam một chút, Cổ Lỗ Y còn không quấy rối, sao người vẫn có thể ở đây làm bóng đèn vậy? !”

Hi Tắc Nhĩ trề môi: “Ta không có chỗ đi... Long Tước về nhà lại không cho ta theo, hẳn nói là Long Tộc sinh con không thể có sự hiện diện của người ngoài.”

” Chậc... Người có thể đến Địa ngục ở với Lucifer!”

“Lucifer không có nhà, hẳn và Poseidon ra ngoài làm việc rồi!” Hi Tắc Nhĩ ôm chặt gối, nằm lì trên sa lon: “Ta không đi đâu hết! Mấy ngày này ta muốn ở nhà “

Lam Minh cũng hết cách, trái lo phải nghĩ, cảm thấy không bằng mang Tiêu Bắc đi chơi, vứt Cổ Lỗ Y lại cho Hi Tắc Nhĩ ! Tốt nhất là đi đâu đó xa một chút, có thể một mình qua đêm với Tiêu Bắc càng tốt.

Đang nghĩ ngợi, khoé mắt lơ đãng liếc đến tờ tạp chí trên bàn.

Trên tạp chí in giới thiệu tour nghỉ mát tuần trăng mật ở ngoại ô.

“Ngoại ô...” Lam Minh cầm tạp chí lên, xem xét cẩn thận. Khu ngoại ô kia rất đẹp, phong cảnh bình dị theo kiểu Tây Âu, có thể tự lái xe đến, chỉ

cần gọi điện thoại đặt trước phòng khách sạn hoặc có thể ở nhà trên cây, cực kì lãng mạn.

“Ân!” Lam Minh sờ cảm, cảm thấy chỗ này có vẻ rất thanh tĩnh, phong cảnh sông nước cũng không tệ, không bằng lừa Tiêu Bắc đến đó ở lại qua đêm, sau đó...

Còn đang tưởng tượng thì Lam Minh cảm giác bên tai mát mát, đảo mắt nhìn, hoá ra là Cổ Lỗ Y đang đập cánh, trong lòng ôm Dao Dao miệng ngậm núm vú cao su bay là là bên cạnh hắn, nhìn chăm chăm vào căn nhà gỗ trên tạp chí.

“Khụ khụ.” Lam Minh vội vứt tạp chí lên bàn, hỏi Cổ Lỗ Y: “Bắc Bắc đâu?”

“Cô.” Cổ Lỗ Y trả lời, Lam Minh nghe không hiểu, nhìn lên lâu, quả nhiên... Tiêu Bắc đang hùng hổ chà lau tay vịn cầu thang.

Thừa dịp mọi người không ở nhà, Tiêu Bắc quyết định tổng vệ sinh.

Trong nhà chỉ có vài người, Hi Tắc Nhĩ là quý lười, đừng nói quét dọn, tắm rửa còn phải để Long Tước làm, càng đừng hòng tự đứng lên giúp Tiêu Bắc, vì vậy Tiêu Bắc xem như đang tập thể dục luôn.

“Bắc Bắc.” Lam Minh mỉm cười: “Muốn ra ngoài không?”

Tiêu Bắc khó hiểu nhìn hắn: “Đi đâu?”

“Ra ngoài mua gì đó ăn.” Lam Minh lấy cớ muốn bắt cóc Tiêu Bắc.

“Không đi, dưới lầu còn chưa dọn, anh tự đi đi!” Tiêu Bắc nói: “À đúng rồi, tôi muốn dọn thảm, Hi Tắc Nhĩ Cổ Lỗ Y, lên sofa ngồi hết đi!”

Thấy Tiêu Bắc đi tìm máy hút bụi, Lam Minh thở dài... Không được rồi !

Đang muốn tìm cố khác lại nghe tiếng chuông cửa vang lên.

Cố Lỗ Y ôm Dao Dao, trốn vào vào cái nôi vải nhung đằng sau sofa, Lam Minh nhìn trời: “Là bán báo hay bán bảo hiểm, thẻ tín dụng đây?”

“Ta không đặt hàng.” Hi Tắc Nhĩ vẫn nằm trên sofa.

Chuông cửa lại vang lên.

Tiêu Bắc hô to: “Mời vào!”

Chỉ một lát sau, cửa mở ra.

Ngoài cửa ra vào là một nam sinh trẻ tuổi, cầm một túi plastic dày màu đen, tóc húi cua, bộ dáng nhả nhặn.

“Xin hỏi...” Nam sinh rụt rè nhìn vào trong thì thấy Tiêu Bắc đang cầm máy hút bụi, Hi Tắc Nhĩ trên ghế salon lười biếng ngồi dậy, còn có Lam Minh sắc mặt rất khó nhìn.

Nam sinh tỏ ra căng thẳng, nhìn lại biển hiệu ngoài cửa, xác định nơi này đúng là EX.

“Vâng.” Tiêu Bắc thấy hai tên Hi Tắc Nhĩ và Lam Minh không tên nào có ý đi chào khách, đành phải bỏ máy hút bụi xuống, đi ra mở cửa: “Mời vào, cậu có án tử muốn ủy thác sao?”

“A...” Nam sinh kia mở to hai mắt nhìn Tiêu Bắc: “Anh khỏe... anh... có thể bắt quỷ không?”

Tiêu Bắc ngẩn người, lập tức cười nói: “Chúng tôi còn có rất nhiều thành viên khác, cậu muốn bắt quỷ?”

“Khụ khụ.” Nam sinh ho khan một tiếng, đi vào.

Cậu mặc áo lông cùng quần jean, đi giày ba ta cộng thêm một cái ba lô rất to, thoát nhìn giống một sinh viên đại học chuẩn bị đi leo núi.

“Tôi... tự giới thiệu, tôi tên Trần Vĩ, là sinh viên đại học S, khoa điện ảnh.”

“A, cậu muốn ủy thác chuyện gì?” Tiêu Bắc rót cho cậu một chén trà, mời cậu ngồi xuống, còn mình thì qua ngồi bên cạnh Lam Minh.

“Vâng... tôi có... chuyện quan trọng!” Nam sinh rõ ràng rất khẩn trương.

“Chuyện gì?” Tiêu Bắc cười nói: “Cậu không cần khẩn trương, cứ nói từ từ.”

Nam sinh nhìn Tiêu Bắc, tựa hồ có chút bồn chồn, cúi đầu cầm chén trà, một bộ tối tăm hướng nội.

Hi Tắc Nhĩ dựa vào sa lon, nghiêng đầu nhìn hắn.

Lam Minh nhìn nam sinh này không thuận mắt, cau mày hỏi: “Này, tiểu quý, phí ủy thác chỗ chúng tôi mắc lắm đó, có muốn đổi chỗ khác không...”

Thực tế là Lam Minh ngại lại có án tử, quấy rầy hắn cơ hội tuyệt vời để bắt cóc Tiêu Bắc đến thế giới hai người. Chỉ là vừa nói ra miệng, Tiêu Bắc lập tức đập hắn một cước, hung hăng trừng mắt _ còn dám nói nhảm đập chết anh!

Lam Minh thở dài, Bắc Bắc càng ngày càng hung dữ...

“Tiền thì có, nhưng là... không biết các anh có thể làm thỏa đáng không.” Nam sinh nói xong mở ba lô tìm bóp, lấy ra một cái thẻ ATM.

Tiêu Bắc nhìn Trần Vĩ, cảm thấy nghi hoặc _ là án tử gì nhỉ? Nam sinh này thoát nhìn cứ thấy là lạ.

Trần Vĩ nhìn ra nghi hoặc trong mắt Tiêu Bắc, nhỏ giọng nói: “Cái thẻ này không phải của tôi... Là của cô ấy.” Vừa nói vừa chỉ chỉ ba lô trong tay mình.

Bọn Lam Minh giật mình.

Lúc này, mọi người mới để ý thấy ba lô của nam sinh căng phồng, tựa hồ rất nặng.

Tiêu Bắc cùng Lam Minh liếc nhau, Lam Minh chớp chớp mắt _ thần trí không rõ?

“À...” Tiêu Bắc vừa muốn mở miệng, thì thấy Trần Vĩ lấy ra một vật cỡ trái bóng. Nhìn kỹ lại, vật này chỉ dùng một cái khăn quàng cổ màu đỏ để bọc lại.

Trần Vĩ nhẹ nhàng mở khăn ra, tầng cuối cùng được xốc lên...

Tiêu Bắc cả kinh thiếu chút nữa đã hét lên.

Bởi vì trong khăn là một cái đầu người. Lớp da màu đỏ tía khô quắt, xem ra đã chết lâu rồi. Hốc mắt lỗ mũi tối om cùng hàm răng thừa thớt, duy chỉ có vài sợi tóc dài là có thể nhận ra... người chết hẳn là nữ.

Tiêu Bắc xem xét một chút, cảm thấy cái này không giống đồ giả, nhưng lại có một mùi rất khó chịu và mùi bùn đất. Nhìn bùn đất dính trên đầu người, Tiêu Bắc nhịn không được hỏi: “Cậu... đào ra?”

“Ừm.” Nam sinh khẽ gật đầu: “Cô ấy là... bạn gái của tôi.”

Tiêu Bắc cùng Lam Minh đều cả kinh, lại một lần nữa dò xét nam sinh _ xác định không phải người điên sao?!

Hi Tắc Nhĩ không hiểu lắm, nhưng có thể nhìn ra đầu người là bị chặt xuống, hỏi: “Này, người có thể nói rõ một chút không?”

“Ừh.” Trần Vĩ gật đầu, bắt đầu thuật lại chuyện đã xảy qua.

Chuyện xảy ra vào ba năm trước, bạn gái đã chết của hắn gọi Dương Lệ Lệ.

Lệ Lệ và Trần Vĩ là bạn từ trung học, cùng thi vào một trường đại học rồi bắt đầu hẹn hò. Năm nhất đại học, Trần Vĩ làm thêm mua được một chiếc máy ảnh, như vậy hai người có thể tùy lúc sáng tác vài tác phẩm. Nghỉ hè, hai người mang theo máy ảnh, cùng về nhà Trần Vĩ.

Nhà Trần Vĩ nằm trong một thôn nhỏ trên núi ở ngoại thành thành phố S, mặc dù nằm trong núi nhưng đã được khai phá thành khu du lịch, rất thành công, cho nên phần lớn người dân ở đây đều tương đối giàu có.

Cha mẹ Trần Vĩ rất thích Lệ Lệ, bắt cô ở lại suốt kì nghỉ.

Khi đó, Lệ Lệ và Trần Vĩ ngày nào cũng đi vòng vòng trong thôn làm một bộ phim phóng sự về ngôi làng.

Sau khi thăm thú một tuần, Lệ Lệ phát hiện trong khe núi phía sau thôn của Trần Vĩ còn có một thôn trang khác. Bởi vì núi theo hướng đông tây, nên triền núi một bên hướng về phía nam một bên hướng về phía bắc. Thôn của Trần Vĩ nằm ở hướng nam, đón nắng, đầy sức sống. Mà thôn nhỏ kia lại nằm ở hướng bắc, Lệ Lệ trèo lên đỉnh núi nhìn thử, thì phát hiện nó có vẻ là một thôn trang bỏ hoang.

Bởi vì cảm thấy phong cảnh rất đẹp, cho nên Dương Lệ Lệ nói với Trần Vĩ, muốn đến thôn nhỏ chụp hình, Trần Vĩ lại kiên quyết từ chối.

Trần Vĩ nói, cái thôn bỏ hoang trong núi kia không phải là nơi tốt lành gì, người trong thôn không cho đi. Nhưng Dương Lệ Lệ hỏi vì sao không

tốt thì Trần Vĩ cũng không trả lời được, tóm lại người trong nhà và những người già trong thôn đều căn dặn không được tới cái thôn bỏ hoang đó.

Dương Lệ Lệ là một nữ sinh hoạt bát và can đảm, lại rất có tế bào nghệ thuật, cô rất muốn đến thôn nhỏ chụp một vài bức ảnh quý giá, còn có thể làm tư liệu sống cho bài tốt nghiệp sau này của bọn họ. Nam nữ dính đến tình yêu thường rất ngây ngô, vì vậy Trần Vĩ đồng ý.

Sáng ngày thứ hai, cậu cố ý dậy thật sớm, chọn một ngày đặc biệt đẹp trời cùng Dương Lệ Lệ đi vào núi. Trước khi vào, hai người đã hẹn nhau, phải luôn cầm tay không được thả ra, mặt khác... buổi trưa phải về thôn ăn cơm.

Nhưng sau khi vào thôn, cảnh tượng trước mắt lại làm cho hai người chấn động.

Thôn nhỏ hoang vắng tiêu điều, nhà cửa có dấu vết bị đốt, trên tường dính đầy vết máu khô, giữa khung cảnh hoang vu còn có mùi máu tanh như vậy... cảm giác có chút u ám.

Dương Lệ Lệ gan lớn, muốn đi sâu vào trong thôn, Trần Vĩ hoảng sợ vội kéo cô lại, bảo cô tùy tiện chụp vài tấm rồi đi nhanh thôi, cậu có cảm giác rất kì lạ.

Đến trưa hai người rời khỏi thôn, về nhà ăn cơm.

Lúc ăn cơm, Dương Lệ Lệ nói bóng nói gió hỏi mẹ Trần Vĩ nguồn gốc thôn hoang. Bà Trần thấy Dương Lệ Lệ hỏi, đành phải trả lời: “A... Năm đó chiến tranh tàn quét, chết rất nhiều người, âm khí rất nặng, nên mọi người không ai dám ở lại rồi bị bỏ hoang . “

Trần Vĩ hiểu mẹ mình, nhìn thần sắc của bà đã biết bà gạt người, chỉ trả lời qua loa, nhưng nghĩ tới cảnh tượng kinh khủng kia, cậu cũng không dám hỏi nhiều.

Nhưng Dương Lệ Lệ lại tin là thật .

Buổi tối, sau khi Trần Vĩ ngủ say, Dương Lệ Lệ một mình cầm máy ảnh và đèn pin chạy đến sau núi, vào thôn. Có thể cô cảm thấy Trần Vĩ quá nhát gan nên tự đi, chỉ tiếc, Lệ Lệ đi rồi không về nữa.

Sáng ngày hôm sau, Trần Vĩ phát hiện Lệ Lệ mất tích, bắt đầu tìm kiếm khắp nơi... tìm tới tìm lui vẫn không thấy. Cuối cùng, Trần Vĩ phát hiện máy ảnh cũng biến mất thì có dự cảm không lành. Cậu cùng người đến thôn hoang sau núi, khi trở ra thì phát hiện thi thể Dương Lệ Lệ nằm trên một bãi đất trống _ thi thể không đầu, máy ảnh thì không thấy.

Người trong thôn lập tức hoảng sợ, Trần Vĩ ngất đi, chờ khi cậu tỉnh lại, cảnh sát đã tới, còn mang thi thể Dương Lệ Lệ đi kiểm nghiệm. Kể đó, cảnh sát điều tra thật lâu cũng không tìm được bất kì manh mối nào về việc Dương Lệ Lệ bị giết. Trong thôn nổi lên tin đồn là ma quỷ gây chuyện, cuối cùng cũng không giải quyết được gì .

Trần Vĩ bị kích thích quá lớn, cha mẹ cậu sợ cậu cứ tiếp tục như vậy sẽ nổi điên liền bán nhà trong thôn, dẫn cậu lên thành phố.

Sau đó, Trần Vĩ cả ngày cứ lằm lằm lì lì, tính tình thay đổi, còn liên tục mơ thấy ác mộng, mà chuyện làm cho cậu khó hiểu nhất là _ đầu Dương Lệ Lệ và máy ảnh rốt cuộc đã biến đi đâu rồi?

Cứ như vậy, qua vài năm, đến lúc chuẩn bị bài tốt nghiệp.

Trần Vĩ cầm máy ảnh nghĩ _ nếu như lúc ấy không phải vì mình quá yếu ớt nhát gan, Dương Lệ Lệ cũng sẽ không chạy vào núi một mình. Nếu đêm đó hai người bọn họ cùng đi, thì cho dù trong núi thực sự có yêu quái, mình không được cứu Lệ Lệ, cũng có thể cùng chết, tính ra vẫn tốt hơn so với âm dương vĩnh cách.

Có suy nghĩ này, Trần Vĩ quyết định cầm máy ảnh trở lại thôn, dùng câu chuyện của mình và Lệ Lệ làm thành tác phẩm tốt nghiệp, hơn nữa còn tranh thủ tìm đầu Lệ Lệ đã bị mất rất nhiều năm.

Trần Vĩ gạt người nhà trở về thôn.

Vài năm không về, thôn làng đã có sự thay đổi lớn, thôn lớn trước kia đã được khai phá thành danh lam thắng cảnh, mà thôn nhỏ... cũng bị khai phá thành khu nghỉ mát, thôn hoang đã không còn sót lại chút gì.

Trần Vĩ đi một chuyến tay không, triệt để chán nản, đành phải lái xe quay về.

Trên đường về, cũng không biết có phải là thiên ý không, đường núi quanh co, Trần Vĩ gặp tai nạn, xe trật bánh, lao thẳng xuống sườn núi.

May mắn, lao đến lưng chừng núi thì dừng lại.

Trần Vĩ chui khỏi xe, gọi điện cầu cứu, ngồi trên sườn núi chờ cứu viện.

Cũng không biết đợi bao lâu, Trần Vĩ đột nhiên chú ý thấy trên sườn núi sau lưng có một lớp lá rụng rất dày, trong đồng lá có vật gì đó đang phản quang.

Vươn tay sờ thử thì mò được một sợi dây chuyền mặt trái tim thủy tinh màu hồng nhạt.

Lúc ấy Trần Vĩ trợn tròn mắt, sợi dây này là tín vật đính ước cậu tặng cho Lệ Lệ.

Cậu lại gạt cỏ và lá cây ra để lộ ra một chiếc máy ảnh, còn có... đầu Lệ Lệ bị chôn một nửa dưới đất.

Trần Vĩ nói đến đây thì bật khóc.

Tiêu Bắc cảm thấy lạnh gáy, quay qua nhìn Lam Minh.

Lam Minh cũng nhăn mày, đúng là nghe thì có chút kinh khủng, bất quá nếu nói là chuyện ma, thì không bằng nói là án kiện giết người vứt xác, báo cảnh sát tốt hơn chứ? !

“Có thể nào... là bị mưu sát không?”

Tiêu Bắc nghĩ gì cũng cùng Lam Minh không sai biệt lắm.

“Lúc đầu tôi cũng nghĩ như vậy!” Trần Vĩ có chút kích động, liều mạng kiểm chế: “Tôi, cho các anh xem vài thứ, sau khi xem xong, các anh sẽ biết không phải người... Là quỷ!”

Nói xong, Tiêu Bắc thấy Trần Vĩ lấy từ trong ba lô ra một cái máy ảnh kiểu cũ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: = += hồng liên quan gì đến phim 《Xác chết ở ngôi làng bỏ hoang》 đâu, chỉ là thích cái tên này thôi ~~XDD

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 130

Trần Vĩ lấy ra một cái máy ảnh số kiểu cũ, trải qua vài năm dầm mưa dãi nắng đã rất cũ, nhưng chức năng vẫn còn nguyên.

Trần Vĩ lấy thẻ nhớ ra gắn vào một cái máy Mp4, mở video rồi đặt lên bàn, cho mọi người xem.

Lam Minh Tiêu Bắc cùng Hi Tắc Nhĩ đều bu lại xem, Cổ Lỗ Y nằm trong nôi không ra được, ôm Dao Dao đã ngủ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, dựng tai nghe lén.

Máy nghe nhạc phát một đoạn video ngắn, đoạn đầu chỉ là một số hình ảnh rất bình thường, thôn làng hoang vắng trong bóng tối, thoát nhìn rất quỷ dị.

“Bạn gái cậu buổi tối cầm máy ảnh một mình chạy tới thôn bị bỏ hoang?” Tiêu Bắc hỏi Trần Vĩ một lần nữa.

“Ừh.” Trần Vĩ gật đầu, vẻ mặt phức tạp.

“Cô ấy can đảm thật đó.” Tiêu Bắc cảm thấy không thể tin nổi: “Nữ sinh bình thường hiếm có ai can đảm cỡ này ha?”

Lam Minh cũng tràn đầy đồng cảm, hỏi Trần Vĩ: “Bạn gái cậu lúc nào cũng như vậy?”

“Ừh... Lệ Lệ so với con gái bình thường lá gan lớn hơn một ít.” Trần Vĩ nhú mày nghĩ nghĩ: “Từ khi quen biết, tôi chưa từng thấy cô ấy sợ cái gì,

mặt dù thoát nhìn cô ấy có cảm giác ngây thơ yếu đuối... Bất quá có thể là do tôi quá vô dụng, luôn cảm giác mình không xứng với cô ấy. Nói thật, nếu hôm đó cô ấy bình an trở lại, có thể tôi cũng sẽ bị hành động của cô ấy dọa sợ. Vì vài tư liệu sống mà nửa đêm chạy tới thôn bị bỏ hoang, loại hành vi này quả thực không ai có thể hiểu nổi!”

“Chính xác.” Tiêu Bắc cùng Lam Minh tiếp tục xem video.

Ổng kính lia bốn phía, sau đó chìa xuống mặt đất.

“Cô ấy không quay à?” Tiêu Bắc khó hiểu.

“Có vẻ đang di chuyển nhưng không quay.” Hi Tắc Nhĩ nói: “Cô ta giống như đang tìm cái gì đó. “

“Ừh!” Lam Minh gật đầu.

Đúng lúc này, trong màn hình đột nhiên truyền đến tiếng cười của phụ nữ, mà lại ở giữa nơi rừng hoang sương muối thật sự làm người khác phải rợn tóc gáy.

“Cười?” Tiêu Bắc kinh ngạc.

“Tôi đã xem video này rất nhiều lần.” Trần Vĩ nói: “Tôi chắc chắn là Lệ Lệ đang cười.”

“Cô ấy say rượu à?” Tiêu Bắc cảm thấy sợ hãi, làm thế nào mà một nữ sinh nửa đêm chạy đến thôn bỏ hoang có thể vừa quay phim vừa cười được chứ.

“Hoặc là trúng tà .” Lam Minh lại cảm thấy loại hành vi này không giống chuyện nhân loại có thể làm.

“Đến rồi!” Trần Vĩ đột nhiên xen vào hai người, ý bảo nhìn kia.

Trên màn hình đột nhiên lóe lên một vật gì đó, một bóng người cao to.

“Là người?” Tiêu Bắc còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, video chột truyền đến tiếng hét của Dương Lệ Lệ, tiếng hét thảm thiết tê tâm liệt phế, cùng với đó là tiếng kêu to: “A! Quỷ... A!”

...

Sau đó, máy ảnh lắc lư dữ dội, rơi xuống đất đất. Khi máy ảnh rơi xuống, góc độ biến đổi, cũng nhờ đó trong nháy mắt có thể thấy được cảnh tượng phía sau...

Dương Lệ Lệ dùng một loại tư thế cổ quái, gần như vịn vẹo mà đứng. Sau lưng cô có một bóng đen, tựa hồ đang ôm cô, đầu dán sát vào một bên cổ Dương Lệ Lệ, thoạt nhìn tựa như đang cắn cổ cô ta... qua màn hình chỉ thấy đỉnh đầu đầy tóc đen của người nọ, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác rất dơ bẩn, không nhìn rõ mặt, dáng người cao lớn.

Cảnh đó chỉ lóe lên trong nháy mắt, mọi người cũng không thể chắc chắn được điều gì.

Sau đó, máy ảnh rơi xuống đất, hình ảnh trở thành bãi đất trống và nhà hoang, có lẽ Dương Lệ Lệ và quái vật kia đứng đằng sau máy ảnh. Mọi người chỉ có thể nghe được tiếng kêu thảm thiết của Dương Lệ Lệ và tiếng con quái vật gầm rú, khiến mọi người rợn cả tóc gáy.

Tiêu Bắc vô thức ôm chặt gối, Hi Tắc Nhĩ tròn mắt, Lam Minh thì cau mày.

Trong nôi, Cổ Lỗ Y nhanh tay che tai Dao Dao, không thể cho cục cưng nghe mấy âm thanh khủng khiếp đó, mấy con sói con cũng bu lại dựng tai nghe, vừa ô ô không biết đang bàn tán cái gì.

“Hô...”

Trần Vĩ hít sâu một hơi, có lẽ là lại cảm thấy buồn, đưa tay dụi mắt.

Rất nhanh, tiếng gầm rú cùng tiếng kêu thảm thiết đều biến mất, sau đó truyền đến tiếng ‘bịch’, tựa hồ có thứ gì đó hoặc thi thể bị vứt xuống đất.

Một lát sau, màn ảnh lay động, tựa hồ đã bị ai đó nhặt lên, cầm trên tay đi về phía trước... video còn truyền đến tiếng bước chân, rất nặng, rất chậm.

Chỉ là đoạn này máy ảnh vẫn mở, màn hình vừa vặn có thể nhìn thấy cơ thể người nọ, còn rất sắc nét. Chỉ là sắc trời quá tối, muốn phân biệt màu sắc có chút khó khăn.

Hắn là cơ thể một người đàn ông, ăn mặc rách nát không thể diễn tả, có thể nhìn thấy tay còn lại của hắn đang cầm đầu Dương Lệ Lệ. Dáng đi của hắn rất kỳ quái, máy móc, cứng nhắc... khó trách lại đi chậm như vậy.

Đầu Dương Lệ Lệ mắt mở to, mặt đầy máu, hình dạng thập phần khủng bố.

Tiêu Bắc không muốn nhìn tiếp, nghĩ thầm cái này so với phim kinh dị còn kinh dị hơn!

Qua một hồi lâu, đến bên sườn núi... dường như hung thủ vứt thi thể và đầu người xuống vách núi... sau khi máy ảnh rơi mạnh xuống thì ngừng quay, có thể là do pin bị rơi ra, màn hình rơi vào bóng tối, không còn hình ảnh khác nữa.

Không khác gì tra tấn, rốt cục cũng xem xong đoạn video, ba người Tiêu Bắc mất một lúc lâu mới có thể bình tĩnh lại, ngẩng đầu nhìn Trần Vĩ.

Trần Vĩ cũng điều chỉnh hơi thở, mở miệng nói: “Tôi... tôi chưa cho cảnh sát xem đoạn video này, tôi thậm chí còn không báo nguy.”

Mọi người gật đầu, cảnh tượng quả thật vô cùng chấn động, xem mà phải rợn tóc gáy, kỳ quái nhất là, kẻ giết người rốt cục là thứ gì?

Lam Minh cau mày, chống má bắt đầu phát ngốc, trong đầu lại xoay chuyển... thứ kia giống như căn cốt cô ta, vậy hắc đang hút máu? Nhưng phong cách thô lỗ này không giống Hấp huyết tộc, thứ có thói quen thô lỗ và thủ đoạn này... chẳng lẽ là cương thi linh tinh?

Nhưng nghĩ lại, nhìn động tác chậm chạp thiếu linh hoạt của hắc không giống ma vật đã tiến hoá mà giống cương thi cấp thấp hoặc là thi ma hơn.

“Các anh... có thể giúp tôi điều tra không?” Trần Vĩ hỏi: “Tôi nghe một người bạn giới thiệu, nói các anh đã giúp em gái cậu ta giải quyết một vụ án kiện, rất lợi hại.”

Tiêu Bắc nhìn Lam Minh, chớp mắt, như là hỏi _ nhận không?

Lam Minh đột nhiên cảm thấy vui vẻ, Bắc Bắc mở to hai mắt nhìn mình, thật giống một con cún ngoan ngoãn nghe lời, biểu tình trông mong!

“Ừh, có thể! Chúng tôi sẽ đến thôn của cậu điều tra một chuyến.” Lam Minh sáng khoái đáp ứng, tâm trạng xấu do bị phá đám cũng lập tức chuyển biến tốt đẹp.

“Chính là...” Trần Vĩ có chút lo lắng: “Thôn hoang đã bị dỡ bỏ, hiện tại có đi cũng không thể tìm thấy gì. Hơn nữa nếu đoạn video bị lộ ra ngoài, tôi sợ sẽ ảnh hưởng đến việc kinh doanh của làng, đến lúc đó không ổn.”

“Yên tâm đi, chúng tôi là chuyên gia, tóm lại sẽ không để cậu chịu thiệt.” Lam Minh nói, lại hỏi: “Đúng rồi, cái thôn bỏ hoang kia, có lai lịch gì không?”

“Ách...” Trần Vĩ do dự một chút, nói: “Trước đây ba mẹ tôi luôn nói rằng hồi xưa thôn làng bị tàn sát, rồi bị bỏ hoang. Nhưng tôi lại có cảm giác

bọn họ chỉ trả lời cho có lệ, trong thôn rất có thể còn cất giấu bí mật!”

“Bí mật gì?” Tiêu Bắc cảm thấy hứng thú.

Trần Vĩ lắc đầu: “Tôi đã hỏi rất nhiều người, nhưng bọn họ đều không nói cho tôi biết.”

“Cũng không sao.” Lam Minh nhìn đồng hồ: “Hôm nay chúng tôi muốn thu thập vài thứ, cậu về trước chuẩn bị đi, sáng mai tới đây, chúng ta cùng lái xe đi!”

“Được, các anh chịu nhận thật rất cảm ơn!” Trên mặt Trần Vĩ rốt cục cũng vui vẻ hơn một chút, đứng lên muốn thu dọn đồ đạc.

Lam Minh khoát tay đối với cậu ta: “Mấy thứ đó có thể để lại không?”

“A...” Trần Vĩ nhìn lướt qua đầu người trên bàn, trầm mặc thật lâu, gật đầu: “Được.” Nghĩ nghĩ, lại lấy khăn bọc đầu người lại: “Nhưng nhớ bọc lại, Lệ Lệ rất xinh đẹp nhất, cô ấy nhất định không thích người khác nhìn thấy dáng vẻ này của mình. “

Tiêu Bắc gật đầu, âm thầm cảm khái _ Trần Vĩ đúng là rất chung tình với Dương Lệ Lệ, đáng tiếc.

“Cô kìa.”

Trần Vĩ đi rồi, Cổ Lỗ Y ôm Dao Dao ngủ say bay đến cạnh Tiêu Bắc thì thầm.

“Đúng đó.” Tiêu Bắc cũng gật đầu: “Quả thật rất đáng sợ.”

“Bắc Bắc.” Lúc này, Lam Minh lại vẫy tay với Tiêu Bắc, ý bảo cậu tới.

Tiêu Bắc nhú mày: “Anh... đang tính làm gì vậy?”

“Xem thử thứ tấn công Dương Lệ lệ rốt cục là cái gì.” Lam Minh nói.

Tiêu Bắc do dự, cậu không muốn động vào thứ kia, cảm giác rất khó chịu, hơn nữa cậu cảm thấy, nếu như lại xem lần nữa, đêm nay chắc chắn 100% sẽ mơ thấy ác mộng!

“Ai.” Lam Minh thấy Tiêu Bắc không muốn, cười cười, kéo cậu qua: “Tôi đi với cậu, cậu sợ cái gì.”

Tiêu Bắc nghe Lam Minh đi cùng thì do dự, lại nhìn đầu Dương Lệ Lệ... cảm thấy cô bé này cứ vậy nà chết không minh bạch đúng là có chút đáng tiếc, đành đi tới.

Tiêu Bắc vừa định chạm vào đầu Dương Lệ Lệ, đột nhiên... đám sói con trên mặt đất kêu loạn lên.

Mọi người sửng sốt, đám Tiểu Thất và Ngũ nha đầu hướng về phía đầu người kêu to. Nhưng bất quá tụi nó cũng chỉ là sói con, kêu ô ô, không khác mấy con chó con đang tức giận là bao.

“Sao vậy?” Tiêu Bắc không hiểu.

Cổ Lỗ Y thì hiểu: “Cô!”

“Cái gì? !” Tiêu Bắc mở to hai mắt.

“Sao vậy?” Hi Tắc Nhĩ và Lam Minh đều cảm thấy mệt, muốn nghe hiểu đám sói con nói gì phải thông qua tới ba lượt phiên dịch.

“A... bọn Tiểu Thất nói mùi cái đầu người không giống của nhân loại.”

“Hả? !” Lam Minh cũng sửng sốt, nhìn chăm chăm cái đầu người nọ... sau đó, cau mày.

Lấy một cây bút trên bàn, Lam Minh ấn nhẹ vào chỗ hàm răng _ chỗ lợi bị đè nhô ra một cái răng nanh sắc nhọn, Lam Minh bỏ bút ra, răng lại thụt vào.

“Ah...” Hi Tắc Nhĩ cũng kinh ngạc: “Răng nanh! Là Huyết tộc!”

Lam Minh cầm đầu người lên, xem xét cẩn thận: “Không sai, là Huyết tộc!”

“Dương Lệ Lệ không phải nhân loại mà là Hấp huyết quỷ sao?” Hi Tắc Nhĩ khó hiểu: “Cô ta... vì sao lại bám theo Trần Vĩ?”

“Đúng rồi, Trần Vĩ là nhân loại à?” Tiêu Bắc hỏi Cổ Lỗ Y, Cổ Lỗ Y hỏi đàm sói con, đàm sói con ô ô hai tiếng, tỏ vẻ mùi không có gì lạ, Trần Vĩ quả thật là nhân loại.

“Vậy thì tà môn thật!” Tiêu Bắc ngồi xuống: “Khó trách vì sao lá gan cô ta như vậy.”

Hi Tắc Nhĩ kiểm tra video, trước đó còn có vài đoạn quay chụp ban ngày, phim tài liệu của Dương Lệ Lệ và Trần Vĩ khi đi tham quan thôn. Bên trong có cả hình Dương Lệ Lệ, rất rõ. Không ngoài dự đoán, Huyết tộc phần lớn đều vô cùng xinh đẹp, Dương Lệ Lệ trẻ trung xinh đẹp, tuyệt đối là một mỹ nhân.

“Ừm...”

Tiêu Bắc đột nhiên ừm một tiếng, hình như đã nhận ra cái gì đó.

“Gì vậy?” Lam Minh khó hiểu hỏi cậu.

“Dương Lệ Lệ cũng xem như một mỹ nhân, ít nhất cũng phải là hoa hậu giảng đường, nhưng Trần Vĩ... có chút cảm giác một sách, hơn nữa tướng

mạo quá bình thường, chỉ là lớn lên không xấu, nhưng có phải vẫn có cảm giác không xứng không.”

Hi Tắc Nhĩ và Lam Minh ngẩn người.

“A...” Hi Tắc Nhĩ có vẻ cũng đã nhận ra: “Nhân loại đều chú trọng bề ngoài, Bắc Bắc, ý của anh là Dương Lệ Lệ và Trần Vĩ đứng chung một chỗ rất không hợp!”

“Ừh.” Tiêu Bắc gật đầu: “Đương nhiên, cũng không trừ trường hợp thật lòng yêu nhau. Bất quá, mặc kệ có phải là thật tâm hay không, mục tiêu của Dương Lệ Lệ có thể là thôn bỏ hoang, ở đó có thứ gì hấp dẫn cô ta nhỉ?” .

Lam Minh vừa nghe đến là Huyết tộc lập tức mất hứng, Tiêu Bắc cảm thấy nếu ngay từ đầu đã biết là Huyết tộc, Lam Minh chắc chắn sẽ không nhận vụ này.

“Tôi đã thấy rất nhiều loài thật lòng yêu nhân loại, nhưng chỉ chưa từng thấy Huyết tộc yêu nhân loại.” Lam Minh nghiêm túc: “Nhất định là có âm mưu.”

“Không phải trong truyền thuyết Dracula cũng có người yêu là nhân loại sao...” Tiêu Bắc nghĩ tới tình tiết trong phim Ma cà rồng.

“Đó là phim.” Lam Minh cười lạnh một tiếng: “Quan hệ giữa Hấp huyết quỷ và nhân loại giống như người và thức ăn, cậu từng thấy ai hẹn hò với một đĩa gà rán chưa?”

Tiêu Bắc nhú mày, Lam Minh quả nhiên rất ghét Huyết tộc, không nên tranh luận với hắn... chỉ là, Dương Lệ Lệ lừa Trần Vĩ, chẳng lẽ bởi vì cái thôn bỏ hoang kia? Trong thôn có thứ gì? Ngay từ đầu mục đích thật của cô ta vốn là đi tìm thứ gì đó. Cô ta cười... có phải là vì đã tìm được thứ mình muốn tìm?

“Này.” Lam Minh kéo tay Tiêu Bắc qua: “Cậu đừng chạm vào, để tôi.”

“Hả?” Tiêu Bắc khó hiểu: “Anh muốn làm như thế nào?”

“Tôi chạm vào đầu người, sau đó cậu cầm tay tôi, thông qua tôi mà cảm ứng.” Lam Minh cười hì hì, còn cho ví dụ: “Coi như tôi là điện trở.”

Tiêu Bắc bật cười: “Vậy gì có khác gì đâu.”

“Dòng điện sẽ yếu hơn một chút!” Lam Minh cười: “Tôi nhìn thấy gì thì sẽ giúp cậu che đi một chút, cậu cũng không cần xem phim kinh dị, buổi tối cũng không cần gặp ác mộng .”

Tiêu Bắc nghe xong có chút giật mình, Lam Minh cũng biết thuật đọc tâm sao? Biết cả mình đang nghĩ gì.

Lam Minh chợt phát hiện hôm nay Tiêu Bắc rất nghe lời, vô cùng hài lòng, vươn tay ấn mạnh lên cái trán đầu người, Tiêu Bắc bắt đầu cảm ứng.

Cổ Lỗ Y ngồi trên vai Hi Tắc Nhĩ, đột nhiên giật giật mũi, vỗ vỗ Hi Tắc Nhĩ.

Hi Tắc Nhĩ khó hiểu nhìn nó, Cổ Lỗ Y chỉ chỉ cái tã của Dao Dao.

Cổ Lỗ Y mở cái tã khô ráo của Dao Dao, lấy ra một viên dạ minh châu, bỏ vào lọ sau đó cầm tã mới Hi Tắc Nhĩ đưa, thay cho Dao Dao.

Hi Tắc Nhĩ vẻ mặt bội phục nhìn Dao Dao: “Nó là do quá hạnh phúc hay thừa chất vậy, lần đầu tiên ta thấy rồng nhỏ như vậy mà đã có thể đẻ ra hạt châu .”

“Cô kị.” Cổ Lỗ Y lắc đuôi _ đám rồng con sống cạnh Bắc Bắc đều siêu khỏe mạnh đó!

“Lạch cạch “

Hai người đang nói chuyện, bên kia Tiêu Bắc hoảng sợ buông lỏng tay, bút rơi xuống đất, há to miệng nhìn Lam Minh.

Lam Minh buông cũng thả tay ra, quay qua nhìn cậu: “Thấy không?”

“Mơ mơ hồ hồ còn đáng sợ hơn!” Tiêu Bắc vẻ mặt uể oải: “Là cái gì vậy?”

“Nói thật thì, hung thủ lần này rất khác biệt.” Lam Minh lấy khăn ướt lau tay.

“Là cái gì?” Hi Tắc Nhĩ hỏi.

“Là thứ đã lâu không thấy .” Lam Minh dừng lại trong một lát, trả lời: “Cường thi.”

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 131

Đêm đó, Tiêu Bắc ngồi trên giường, một tay mân mê điện thoại chốc chốc lại nhìn một cái, giống như đang đợi điện thoại.

Lam Minh thấy Tiêu Bắc tâm sự nặng nề, cười hỏi: “Làm sao vậy?”

Tiêu Bắc vẫn không trả lời, Cổ Lỗ Y ngồi trên đầu giường nhẹ nhàng đưa nôi đỡ Dao Dao ngủ ‘cô kị’ một tiếng.

Lam Minh dĩ nhiên không hiểu, xích tới hỏi Tiêu Bắc: “Cổ Lỗ Y nói cái gì?”

“Không có.” Trên mặt Tiêu Bắc có chút xấu hổ: “Tôi mới không sợ.”

“A? !” Lam Minh cảm thấy là lạ, liền hỏi: “Cậu sợ cái gì? Cường thi?”

Tiêu Bắc nhú mày: “Chúng ta chưa từng đối phó với cường thi, chúng giống cường thi trong phim sao?”

Lam Minh ngẩn người, ngồi trên giường ngửa mặt nghĩ: “Cường thi à, là một loại ma vật cấp thấp, về cơ bản chúng chỉ biết săn nhân loại làm thức ăn, trong Thần Ma được xem như cấp thấp nhất... bất quá cũng có ngoại lệ.”

“Cái gì?” Mấy ngày nay Tiêu Bắc cùng Cổ Lỗ Y xem không ít phim kinh dị, bởi vậy có chút bóng ma tâm lý, đặc biệt là phim cường thi. Người cắn bị cắn cũng có thể biến thành cường thi, nghĩ tới đây, lại nơm nớp lo sợ hỏi một câu: “Bị cắn cũng sẽ biến thành cường thi sao?”

Lam Minh nhìn chăm chăm Tiêu Bắc một hồi rồi gục xuống cười ha hả.

Tiêu Bắc tức giận, đập hắt một cước.

“Bắc Bắc...” Lam Minh chỉ vào Tiêu Bắc nói: “Làm gì có cương thi nào dám cắn cậu! Máu của cậu đối với Thần Ma là thuốc bổ nhưng với ác ma yêu vật mà nói thì lại giống thuốc xịt muối.”

Tuy Tiêu Bắc nghe có chút không tự nhiên, nhưng cũng thả lỏng một chút: “Thật sao?”

“Ừh!” Lam Minh trở mình, dựa lưng vào gối, vừa mở máy tính lên tra tìm thông tin thôn bỏ hoang vừa nói: “Đúng rồi, cậu đang đợi điện thoại của ai vậy?”

“Bình thường bọn Bạch Lâu hay gọi về.” Tiêu Bắc cũng chui vào chăn, đột nhiên cảm giác có điểm không đúng: “Mắc gì anh lại ngủ trong phòng tôi!”

“Chỗ cậu ấm hơn.” Lam Minh thả Lam ra, cho hắt giãn gân giãn cốt một lát: “Không phải cậu sợ sao, có tôi ở đây sẽ không cương thi nào dám tới gần cậu!”

Tiêu Bắc nghiêng qua liếc hắt, bất quá gần đây quỷ quái hoành hành, quả thực ở cạnh Lam Minh an toàn hơn.

“Cái chúng ta thấy lúc nãy chính là cương thi sao?” Tiêu Bắc nhét Cổ Lỗ Y vào trong nôi, cho nó ôm Dao Dao ngủ, đắp chăn, đặt nôi lên giường sau hỏi Lam Minh: “Mặt trắng bóc, tuy hắt không làm gì, bất quá tôi vẫn cảm thấy rất đáng sợ.”

“Nó chắc là ở cấp thi vương.” Lam Minh thấy đuôi Cổ Lỗ Y còn thò ra ngoài, giúp nó nhét vào, trả lời: “Cương thi bình thường không nhanh như vậy.”

“Ừhm!” Tiêu Bắc cũng cảm thấy vậy: “Trong mấy bộ phim kinh dị tôi hay xem, cường thi trong nước đều nhảy từng từng, cường thi ngoại quốc thì cứng ngắc, người đầy máu với thịt.”

“A.” Lam Minh bật cười: “Là gạt người đó.”

Tiêu Bắc đắp chăn, tắt đèn, chỉ để lại ánh sáng yếu ớt từ chiếc đèn ngủ trên đầu giường.

Lam Minh bị nôi của bọn Cô Lỗ Y chặn tầm nhìn, liền kéo nôi xuống nhét vào trong chăn, như vậy hẳn có thể nhìn thấy Tiêu Bắc... Quả nhiên, Bắc Bắc chưa ngủ, đang mở to mắt ngẩn người.

“Còn đang nghĩ đến cường thi?” Lam Minh cười hỏi.

“Đừng nhắc nữa.” Tiêu Bắc khoát tay: “Tôi đang cố xoá nó khỏi đầu đây, đỡ mất công buổi tối lại mơ thấy mấy thứ kì quái.”

“Vậy chúng ta nói chuyện khác đi?” Lam Minh đột nhiên nói.

“Nói chuyện gì?” Tiêu Bắc cảm thấy đời đi lực chú ý cũng là không phải cách tồi.

“Về tương lai.” Lam Minh thấp giọng nói: “Tương lai của hai chúng ta.”

Tiêu Bắc sửng sốt, sau đó trên mặt hiện lên chút xấu hổ: “Tương lai cái gì chứ, cứ như bây giờ đã rất tốt rồi mà.”

“Hiện tại quả thực cũng không tệ lắm.” Lam Minh vươn tay nhẹ nhàng giúp Bắc Bắc vén tóc: “Nhưng cậu cũng biết, những thứ tốt đẹp thường rất ngắn ngủi.”

Tiêu Bắc giật mình, mở to mắt nhìn Lam Minh: “Anh ý gì?”

“Tôi chỉ thuận miệng nói thôi, dĩ nhiên tôi cũng hy vọng có thể vĩnh viễn tiếp tục như vậy.” Lam Minh nở nụ cười: “Nhưng chỉ có những người không có vĩnh viễn mới có thể muốn vĩnh viễn. Trên đời này, cũng không có thứ vĩnh viễn không thay đổi.”

Tiêu Bắc nghe Lam Minh nói xong, tuy không hiểu ý của hắn lắm, nhưng là trong nội tâm mơ hồ nhận ra điều gì đó... Lam Minh là đang ám chỉ, ngày vui ngắn ngủi, không lâu sau sẽ có đột biến sao? Tiêu Bắc không ngốc, rất nhiều chuyện đã trải qua đều chứng tỏ thế giới hắc ám và thế giới thực tựa hồ cũng không yên ổn. Lam Minh xuất hiện đồng thời cũng kéo đến những thứ khác, bây giờ là những ngày yên ổn ngắn ngủi, nhưng tương lai cuối cùng cũng sẽ bùng nổ.

Đến lúc đó... phải làm gì?

Tiêu Bắc dần dần lâm vào trầm tư, cậu luôn hy vọng, tất cả đều có thể duy trì tình trạng hiện tại không cần thay đổi. Có những người bạn tốt, giúp đỡ người khác, cuộc sống tập thể của EX, đối với Tiêu Bắc từ trước đến nay quen với sự cô đơn đã trở thành một loại thói quen. Tiêu Bắc rất hạnh phúc, cậu không muốn thay đổi.

“Nếu có một ngày...” Lam Minh đột nhiên mở miệng: “Tất cả trở lại như trước khi bắt đầu, cậu nguyện ý không?”

Tiêu Bắc nhìn Lam Minh: “Trước khi bắt đầu?”

“Chính là trước khi tôi quen cậu.” Lam Minh nghiêm túc nói: “Thời điểm cậu còn không biết trên đời này có thần ma.”

Tiêu Bắc khẽ nhún mày, ôm nôi: “Cổ Lỗ Y thì sao?”

Lam Minh vô lực: “Cậu chỉ biết Cổ Lỗ Y.”

Tiêu Bắc nở nụ cười, nghiêm túc trả lời: “Tôi không muốn trở lại lúc đó, tôi thích hiện tại hơn.”

Lam Minh ngạc nhiên: “Nếu cho cậu Cố Lỗ Y, cậu cũng không muốn trở về lúc đó?”

Tiêu Bắc lắc đầu, nằm ngửa ra nhìn trần nhà nói: “Cuộc sống ở EX rất vui vẻ, tôi hy vọng có thể tiếp tục như vậy mãi, cho dù xảy ra thay đổi hoặc trở ngại, tôi vẫn muốn như vậy.”

“Trở ngại có thể sẽ vượt qua cả tưởng tượng của cậu.” Lam Minh nhìn Tiêu Bắc: “Có đôi khi duy trì so với tạo ra khó hơn rất nhiều!”

“Không sợ!” Tiêu Bắc lắc đầu, tựa hồ không chút sợ hãi, dáng vẻ đầy sức sống và tự tin.

Trong mắt Lam Minh hiện lên một tia vui vẻ, nhắm mắt lại, ngoan ngoãn ngủ.

Tâm tình Tiêu Bắc có chút dao động, bởi vì trong đầu đều là chuyện sau này và một ít hình ảnh trước kia, tuy không rõ vì sao Lam Minh đột nhiên lại nói đến chuyện này, nhưng Tiêu Bắc tự nói với mình _ không thể lại thế vô tư nữa, phải có chuẩn bị tâm lý!

Cả đêm trong đầu Tiêu Bắc là một đồng thứ loạn thất bát tao, thật vất vả mới ngủ được, lại bắt đầu nằm mơ. Giấc mơ lần này cũng không giống những giấc mơ trước kia, Tiêu Bắc cảm thấy nó chỉ là một cơn ác mộng bình thường _ có người đuổi theo cậu!

Đại khái chắc là do mơ thấy quái mộng nhiều quá, nên dùng một cái gặp mộng bình thường, Tiêu Bắc có chút không quên .

Cuối cùng, cậu nghe thấy có người nói: “Bắc Bắc, đừng đá nữa, có ai đuổi theo cậu à?”

Tiêu Bắc mới giật mình tỉnh dậy.

Lúc tỉnh lại thì phát hiện trời đã sáng, Lam Minh ngồi trên giường, trên đầu gối để một cái laptop, Cổ Lỗ Y ôm Dao Dao bay một bên, vẫy cánh nghiêng đầu vẻ mặt thắc mắc nhìn Tiêu Bắc. Ngoài cửa, Hi Tắc Nhĩ ngồi xổm dưới đất cho đám sói con ăn.

Tiêu Bắc ngồi dậy: “Tôi mơ thấy ác mộng.”

“Biết anh nằm mơ rồi, động tĩnh lớn như vậy mà.” Hi Tắc Nhĩ chậm rãi nói: “Mơ thấy gì vậy?”

“Có người đuổi theo tôi!” Tiêu Bắc nói: “Hoặc là thứ đáng sợ gì đó, cứ bám theo tôi, tôi cũng không dám quay lại nhìn.”

“Có thể do anh bị áp lực tâm lý quá lớn.” Hi Tắc Nhĩ dựa theo cảnh trong mơ phân tích cho Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc xoa cái cổ đau nhức, trong lòng tự nhủ có phải vậy không, hay là... đầu mối?

“Mấy giờ rồi, bao giờ xuất phát?” Rồi giường mặc quần áo, Tiêu Bắc hỏi Lam Minh: “Không cần chuẩn bị gì sao?”

“Vừa rồi Trần Vĩ gọi tới, nói là chín giờ sẽ tới, sau đó chúng ta lái xe đi.”

“Ngồi xe cùng Trần Vĩ, vậy Cổ Lỗ Y và Dao Dao phải làm sao?” Tiêu Bắc nhíu mày.

“Hai ta đi thôi, để Cổ Lỗ Y và Dao Dao lại, Hi Tắc Nhĩ cũng ở lại trông nhà.” Lam Minh nói vậy, Cổ Lỗ Y không chịu, ôm chặt Tiêu Bắc không chịu buông, bất mãn trừng Lam Minh, trong miệng lú lú lo lo không biết đang khiêu nại cái gì.

Tiêu Bắc cũng hiểu, trời lạnh như vậy, Dao Dao còn nhỏ không thích hợp ra ngoài, để Cổ Lỗ Y chăm sóc bé, còn Hi Tắc Nhĩ trông nhà và chăm sóc con là hợp lý nhất... chỉ có điều, bắt cương thi, chỉ bọn họ đi sao? !

Mục đích chính của Lam Minh dĩ nhiên là thế giới hai người cùng Tiêu Bắc, nhanh chóng thêm mắm thêm muối nói: “Bắc Bắc, hai ta đi tiện hơn, thêm đám bóng đèn nhỏ đó sẽ vững chân vững tay.”

Cổ Lỗ Y dĩ nhiên nghe ra ý trong lời Lam Minh, dám nói nó là bóng đèn!

Chỉ là, Cổ Lỗ Y có tức giận cũng vô ích, bởi vì cuối cùng vẫn là Tiêu Bắc ra quyết định. Lần này chỉ có cậu và Lam Minh hai người đi, những người khác ở lại hết.

Cổ Lỗ Y lần đầu tiên không thể cùng Tiêu Bắc ra ngoài, buồn bực cúi đầu rũ đuôi, ôm chặt tay Tiêu Bắc.

Lam Minh thì ăn mừng trong lòng, rốt cục cũng đã được cái đuôi này đi rồi .

Tiêu Bắc sửa soạn một chút rồi đeo ba lô cùng Lam Minh xuất môn. Cổ Lỗ Y có lẽ là do quá thương tâm, không ra tiễn Tiêu Bắc.

Lúc xe khởi động, Bắc Bắc bám vào cửa sổ xe nhìn lên lầu, không biết Cổ Lỗ Y có thể cho là mình không cần nó không, có chút hối hận, sớm biết như vậy đã mang nó theo.

“Ai, con nít mà, cậu phải cho nó học cách tự lập chứ!”

Lam Minh thấy bộ dáng Tiêu Bắc như thể bị cướp con, đành an ủi: “Một ngày nào đó nó cũng sẽ lớn lên, phản nghịch, trốn nhà thôi mà.”

Bắc Bắc hung dữ trừng hăn, nghiêng răng: “Bộ anh cho rằng tất cả con nít trên đời đều bất lương như anh hả!”

“Tiêu Bắc đã là cha à?” Trần Vĩ ngồi phía sau dĩ nhiên không hiểu, chỉ cho là Tiêu Bắc vì tra án mà phải rời khỏi con, có chút áy náy: “Anh còn trẻ như vậy mà đã có con thật tốt, sau này nó lớn lên, anh còn trẻ có thể cùng làm bạn với nó.”

Tiêu Bắc quay lại, thấy cậu ta thần sắc cô đơn nhìn chăm chăm ba lô trong tay, bên trong có đầu Lệ Lệ, có chút tiến hận thay Trần Vĩ. Tiêu Bắc nhìn Lam Minh, như là hỏi có nên nói chuyện Lệ Lệ là hấp huyết quỷ...

Lam Minh lắc đầu, ý bảo Tiêu Bắc đừng nói, giải quyết chuyện kia trước đã rồi nói sau.

Tiêu Bắc cảm thấy có lý sau đó mở ba lô, muốn lấy đồ uống cho Trần Vĩ, chỉ là đưa tay sờ sờ... không thấy.

Tiêu Bắc khó hiểu, rõ ràng cậu đã bỏ vào ba chai nước chanh để uống trên đường mà. Mở to ba lô ra, nhìn vào trong thì thấy dưới khăn bông lòi ra một cái đuôi quen thuộc, còn có vảy, lắc lắc.

“A...” Tiêu Bắc hết hồn, đẩy khăn ra xem. Quả nhiên, Cổ Lỗ Y mở to đôi mắt tròn xoe ngồi ở chỗ vốn là của ba chai nước chanh, ôm tay Tiêu Bắc cọ cọ.

“Ha...” Tiêu Bắc ngay lập tức cảm thấy an tâm, đành phải nhờ Hi Tắc Nhĩ chăm sóc Dao Dao vậy, đưa tay xoa má Cổ Lỗ Y.

Lam Minh cũng thấy, không thềm nói nữa, tên nhóc này dính thật, dám lén bám theo!

Cổ Lỗ Y thò đầu ra le lưỡi với Lam Minh.

“A!”

Đúng lúc này, Trần Vĩ đột nhiên kêu to, tựa hồ rất kinh ngạc.

Nguyên lai cậu ta vừa trùng hợp nhìn thấy Cổ Lỗ Y trong ba lô trên kính chiếu hậu, nhìn kỹ thì phát hiện nó nhỏ hơn so với con nít bình thường, hơn nữa còn có cánh và vảy.

Tiêu Bắc xấu hổ quay lại nhìn hắn cậu ta, Trần Vĩ kinh ngạc sau đó hiểu kỳ vờn người tới: “Đây là con gì vậy? Thật đáng yêu!”

“Là rồng.” Lam Minh thấp giọng nói, vừa quan sát thần sắc Trần Vĩ.

Tuy mới đầu Trần Vĩ có chút giật mình, nhưng lại không có vẻ sợ hãi. Lam Minh nghi hoặc, cho dù hiện nay nhân loại văn minh, rất dễ tiếp nhận những cái mới, nhưng nhìn thấy chuyện kì lạ như vậy, cũng không nên chấp nhận nhanh như vậy chứ? !

“Cậu không ngạc nhiên sao?” Tiêu Bắc cũng phát hiện, dù sao vẫn là người lạ, nên đề phòng vẫn tốt hơn, nếu cần thì để Lam Minh xóa kí ức của cậu ta.

“A... có thể là do đã ở cùng Lệ Lệ một thời gian dài, cô ấy rất tin vào một số nền văn hóa thần bí, bản thân tôi cũng tin tưởng trên thế giới này có phi nhân loại tồn tại.” Trần Vĩ thành thật trả lời: “Có đôi khi, tôi thậm chí còn cảm thấy Lệ Lệ cũng không phải là người.”

Lam Minh cùng Tiêu Bắc liếc nhau, thử thăm dò hỏi Trần Vĩ: “Tại sao cậu lại nghĩ như vậy?”

“Thật ra Lệ Lệ là một người rất lập dị, cô ấy còn bị thiếu máu nặng, luôn ốm yếu, nhưng khí lực lại lớn hơn so với con gái bình thường nhiều. Lá gan cũng lớn, kiến thức phong phú, biết rất nhiều chuyện lạ.” Trần Vĩ nói, lắc đầu: “Phương diện nào cô ấy cũng xuất sắc đến mức làm người khác phải

xấu hổ, tôi thậm chí còn không biết vì sao cô ấy như vậy mà lại thích một người như tôi.”

“Hai người quen biết nhau như thế nào ?” Tiêu Bắc hỏi.

“A, hồi trung học chúng tôi là bạn cùng lớp, có một lần trường tổ chức đi dã ngoại leo núi, tôi bị thương, liền bảo mọi người cứ đi tiếp, tôi ở đó chờ. Lệ Lệ nói ở lại cùng tôi, cô ấy bị thiếu máu, rất chóng mặt không muốn leo núi, thế là chúng tôi vừa ngồi chờ vừa trò chuyện với nhau... Lúc ấy tôi nói với cô ấy, ngọn núi này rất giống ngọn núi ở nhà tôi, đặc biệt là những cành cây mọc ngang.”

“Cậu nói với cô ta về nhà mình?” Lam Minh xen vào hỏi một câu.

“Ừh!” Trần Vĩ gật đầu: “Lúc đầu cô ấy có vẻ không có cảm giác gì với tôi, nhưng không biết vì sao, càng nói càng hợp. Từ đó về sau chúng tôi thường xuyên tìm nhau tán gẫu. Cuối cùng ... tôi bắt đầu theo đuổi cô ấy, sau đó tỏ tình, khi đó tôi chính là kẻ thù của nam sinh toàn trường đó, hắc hắc.”

Lam Minh cùng Tiêu Bắc nghe xong đều nhú mày _ Dương Lệ lệ quả nhiên là vì quê Trần Vĩ mới hẹn hò với cậu ta sao?! Rốt cục một thôn nhỏ thâm sơn cùng cốc như vậy có thứ gì đó hấp dẫn cô ta?

Cổ Lỗ Y thấy Trần Vĩ đã thấy mình, liền dứt khoát bay ra hoạt động, lại chạy tới cô kị hai tiếng bên tai Tiêu Bắc. Nó đang nói, lúc ấy Dương Lệ Lệ ngồi chờ cùng Trần Vĩ trên sườn núi có thể là do muốn hút máu hắc. Hấp huyết quý mà xuất hiện hiện tượng thiếu máu vô cùng nguy hiểm, vừa thấy máu sẽ rất khó kiềm chế.

Tiêu Bắc cũng gật đầu đồng ý suy nghĩ này, trong đầu lại nghĩ tới Khế Liêu... Bất quá nếu như cái cương thi kia có thể dễ dàng giải quyết Dương Lệ Lệ thân là hấp huyết quý, thì chắc cũng không phải hạng người hời hợt mới phải.

“Đúng rồi.” Lam Minh hỏi tiếp: “Trước khi cậu dẫn Dương Lệ Lệ về nhà, cô ta có hỏi cậu chuyện về thôn bị bỏ hoang không?”

Trần Vĩ sững sốt, ngây người suy nghĩ một chút, nhú mào: “Anh nhắc tôi mới nhớ... đúng là có.”

“Cô ta hỏi cậu những gì?” Tiêu Bắc hỏi: “Cậu cố nhớ chi tiết, sẽ có lợi cho điều tra chuyện năm đó.”

“Ừm, cô ấy đặc biệt hứng thú với thôn bỏ hoang!” Trần Vĩ nói: “Chúng tôi cũng thường đến những thôn bỏ hoang khác để quay phim.”

“Vì sao một nữ sinh lại có hứng thú với thôn bỏ hoang?” Lam Minh hiểu kỳ: “Cậu không hỏi cô ấy sao?”

“Tôi có hỏi, cô ấy nói... thôn bỏ hoang rất đẹp, trong chúng có rất nhiều chuyện xưa.” Trần Vĩ cười cười: “Mấy năm đó, chúng tôi vẫn còn trẻ, rất ngây thơ.”

“Trước đó các cậu còn đến những thôn bỏ hoang nào?” Tiêu Bắc hỏi Trần Vĩ, vừa nói chuyện với Bạch Lâu ở xa, hỏi anh về chuyện làng bỏ hoang và Hấp huyết quỷ.

Bạch Lâu đang điều tra lịch sử thôn trang kia.

“Chúng tôi đến rất nhiều thôn bỏ hoang, hơn nửa phần lớn đều là những nơi có truyền thuyết quỷ quái.” Trần Vĩ cười khố: “Tôi đã khuyên cô ấy không nên ám ảnh bởi những thần thoại kia như vậy, mà cô ấy lại không nghe.”

“Vậy, thôn bỏ hoang chỗ cậu có chuyện quỷ nào không?” Lam Minh vừa hỏi một tiếng, thần sắc Trần Vĩ trên mặt khế biến, khẳng định còn có điểm giấu diếm, truy vấn: “Cậu cũng nói tin tưởng thế giới này có tồn tại của phi nhân loại, như vậy cậu nên nói hết tất cả những thứ mình biết cho

chúng ta, nếu không rất khó điều tra nguyên nhân cái chết của bạn gái cậu.
“

Trần Vĩ do dự một lúc lâu, mới nói: “Quả thật là có một truyền thuyết, không phải ai nói cho tôi biết mà là tôi nghe lén.”

Lúc này, Tiêu Bắc thấy Bạch Lâu gửi một tin nhắn tới: “Bắc Bắc, cái thôn kia vị trí cổ quái, nhiều khả năng sẽ có lão thi, nhất định phải cẩn thận!”

Tiêu Bắc nhíu mày, nhìn Lam Minh: “Lão thi?”

Lam Minh nghe được cũng chau mày.

“Sao các anh biết?” Trần Vĩ nghe thấy hai chữ “Lão thi” vọt vàng nói: “Đúng là truyền thuyết về lão sư, kiến trúc ở đó đều do lão sư tạo ra.”

Tiêu Bắc cùng Lam Minh ngu ngơ _ lão thi... hay lão sư?

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 132

“Thôn của tôi trước kia khi chưa có đường cái rất khó đi, bốn bề là núi.”
Trần Vĩ kể cho Tiêu Bắc cùng Lam Minh về truyền thuyết kia.

Quê Trần Vĩ, thôn trang trong núi kia nghe nói đã có từ lâu rồi, muốn nói thì phải nói từ mấy chục năm trước.

Người trong làng từ thế hệ này qua thế hệ khác đều sống ở đó dựa vào là nông canh, không giàu có, nhưng rất thanh bình an nhàn. Vị trí ngôi làng rất đặc biệt, người bình thường căn bản không thể phát hiện, cũng không biết tổ tiên họ nghĩ sao mà lại định cư ở một nơi như thế.

Cha mẹ Trần Vĩ đều là người trong thôn, khi họ còn nhỏ, muốn đến trường rất khó, luôn phải đi một quãng đường rất xa mới có thể ra khỏi thôn, mỗi lần đến trường phải mất ít nhất hai tiếng là ít.

Có một năm, trong thôn xuất hiện một người là, nghe nói hần là một giáo viên, họ Vương. Hần nói muốn xây trường tiểu học trong thôn, tìm thợ đến xây dựng phòng ốc, hơn nữa còn cung cấp giáo viên, các bạn nhỏ không cần tốn sức để đi học nữa. Chờ học tiểu học xong, lên trung học thì có thể ở lại ký túc xá.

Đối mặt với một người mặt mũi hiền lành tài giỏi tốt bụng như vậy, người trong thôn dĩ nhiên rất cảm kích. Đương nhiên, cũng có chút nghi hoặc... vì sao hần lại cố tình chọn một thôn trang nhỏ bé thâm sơn cùng cốc như này?

Lúc đó thôn trưởng cũng đã có tuổi, hiểu biết cũng tương đối, liền hỏi thầy Vương kia vì sao lại chọn thôn này, không thôn chẳng thích, còn chi nhiều tiền như vậy là vì cái gì?

Thầy Vương rất thản nhiên, chỉ nói là duyên phận.

Nguyên lai hần là một nhà nghiên cứu lịch sử, thích khảo cổ và nghiên cứu địa lý, vậy nên rất hay chạy vào núi. Một năm nọ, hần lạc trong núi, đúng lúc đó một đứa bé chỉ đường cho hần, cứu hần một mạng, nên hần muốn trở lại thôn trang. Dù sao ‘giọt thủy chi ân, suốt tuôn tương báo’, huống chi đây còn là ân cứu mạng.

Thôn trưởng nghe xong, cảm thấy lý do rất đầy đủ, liền hỏi hần _ đứa nhỏ đó tên gì ?

Lúc ấy thầy Vương chỉ đúng cha Trần Vĩ, nhưng kỳ quái là cha Trần Vĩ lại không nhớ.

Thầy Vương nói, trẻ con đứa nào cũng như đứa nào, hoặc là mình nhớ lầm, hoặc là đứa trẻ đó đã quên mất .

Người trong thôn đều là người thành thật bản tính lương thiện, cảm thấy thầy Vương này xuất phát từ lòng tốt, hơn nữa quả thực cũng trường học. Hơn nữa... đã là giáo viên thì không thể là người xấu được, nơi này lại là thâm sơn cùng cốc, không phải nơi giựt tiền cướp sắc, tội gì lại tự rước việc vào thân? Vì vậy cũng không nghi ngờ, vui mừng đối đãi với hần như đại ân nhân.

Sau đó, thầy Vương dẫn theo một đội thi công tiến vào núi, bắt đầu chọn địa điểm, xây trường.

Chúng người già trong thôn cố ý mời thầy địa lý đến chọn nơi phong thủy tốt để xây trường, nhưng đều bị thầy Vương từ chối. Bọn họ một đám người cả ngày đi tới đi lui trong thôn, tay cầm máy dò kim loại và vài dụng

cụ thăm do người trong thôn chưa từng thấy qua... cũng không biết là đang tìm cái gì.

Lam Minh cùng Tiêu Bắc nghe đến đây, đều nhận ra _ vị thầy Vương nọ, phỏng chừng không phải có lòng tốt đến xây trường gì, mà là vì dưới lòng đất của thôn có thứ hãn muốn!

Hai người cũng không gián đoạn Trần Vĩ, tiếp tục nghe hãn kể.

Hành vi của đám người đó dĩ nhiên khiến người trong thôn hoài nghi.

Để chắc chắn, thôn trưởng tìm thầy Vương hỏi chuyện, thầy Vương lại nói, địa hình ở nơi này rất phức tạp, nhiều khả năng sẽ có khoảng rỗng dưới mặt đất. Nếu đã xây trường, thì nhất định phải chắc chắn an toàn, bằng không một khi sập xuống dễ làm học sinh bị thương, còn phải xây dựng sân trường, cần rất nhiều đất. Cẩn thận vẫn hơn, bằng không chuyện tốt sẽ trở thành xấu, nội tâm bất an.

Thôn trưởng thấy hãn thành khẩn thì có chút ngượng ngùng, cảm giác như mình lòng dạ tiểu nhân, liền không hỏi nữa.

Cứ như vậy qua chừng hơn nửa tháng, trường còn chưa xây, ngược lại đội thi công bắt đầu đào đầy hầm khắp núi.

Người trong thôn cũng không phải ngu ngốc, có mấy người thợ mộc thợ xây cảm thấy buồn bực, hỏi bọn họ, vì sao phải dùng khoan lỗ trên mặt đất.

Thầy Vương giải thích _ là đang khảo sát địa chất, thăm dò hướng địa mạch.

Người trong thôn chỗ hiểu chỗ không, nhưng cũng cho phép bọn họ làm tiếp.

Có một ngày, thầy Vương cùng thôn trưởng uống rượu, thôn trưởng thấy hần hình như có chuyện muốn nói, liền giả bộ uống say. Quả nhiên, thầy Vương mượn men rượu hỏi ông: “Ngài biết trong thôn này có cái hang nào không?”

Thôn trưởng nghe xong lắc đầu, nói chưa từng thấy.

Thầy Vương có vẻ thất vọng, thôn trưởng nghi hoặc _ tìm hang làm cái gì?

Lại qua một thời gian, thầy Vương mắc bệnh, thoáng cái già đi rất nhiều, sắc mặt tái nhợt, trên thân thể còn xuất hiện thanh ban.

Tiêu Bắc nghe đến đó nhìn Lam Minh, như là hỏi _ đây là bệnh gì?

Lam Minh nhú mào lắc đầu, bên kia Bạch Lâu lại gõ mấy chữ tới _ biến thi!

Nguyên lai Tiêu Bắc cố ý mở mục trò chuyện, mục đích là để Bạch Lâu bên kia cũng có thể nghe được câu chuyện của Trần Vĩ rồi phân tích giúp. Dù sao về phương diện này kiến thức của Bạch Lâu so với hai người bọn họ vẫn phong phú hơn.

Tiêu Bắc cảm thấy kỳ quái, đánh chữ hỏi Bạch Lâu _ cái thầy Vương kia là người sống, sao đột nhiên lại biến thành cương thi?

Bạch Lâu nhắn lại _ đương nhiên cũng có khả năng khác, nghe tiếp đi!

Trần Vĩ tiếp tục kể.

Người trong thôn đều lo lắng cho thầy Vương, cảm thấy có thể là do hần lao tâm lao lực quá mức nên bị bệnh quá, muốn để hần nghỉ ngơi... nhưng sau đó tính tình thầy Vương lại có thay đổi lớn, rất dễ cáu kỉnh lại có chút hung ác.

Mọi người trong thôn cảm thấy không đúng, đợi sau khi hăn đi ngủ trưa, thôn trưởng âm thầm đến tìm nhân công thi công, trò chuyện với họ.

Sau khi nhân công nghe nói thầy Vương là giáo viên, có vẻ rất ngạc nhiên: “Không thể nào? Hăn không phải thương nhân sao sao?”

Thôn trưởng lập tức nhìn nghe ra có điểm khác thường, hỏi lại nhân công, hăn gọi bọn họ đến để đào động, tìm một cái hang to.

Những nhân công kia nói, lão Vương này làm nghề kinh doanh đồ cổ, rất giàu. Hăn gọi bọn họ đến để đào động, tìm một cái hang to.

Người trong thôn nhìn nhau, tức là... không phải xây trường học mà là đào hầm? Liên tưởng đến việc hăn kinh doanh đồ cổ, lại đem máy dò kim loại tới, thôn trưởng lập tức nghĩ đến, gã thầy Vương này buôn lậu văn vật, đến để trộm văn vật! Thôn của bọn họ trên mặt đất đúng là không có tiền, nhưng dưới mặt đất thì không biết, lịch sử của làng cũng đã lâu, nói không chừng phía dưới thật sự có báu vật! Cũng không thể để hăn trộm đi đơn giản như vậy được, nếu quả thật có báu vật, đào lên, đừng nói là trường học, lâu đài cũng không thành vấn đề!

Vì vậy, toàn bộ người trong thôn bắt đầu chú ý đến nhất cử nhất động của lão Vương kia.

Hành vi của lão Vương cũng càng ngày càng kỳ lạ, ban ngày đóng cửa từ chối tiếp khách, ngủ như chết, buổi tối mới ra ngoài đi đi lại lại. Mà đồng thời, trong thôn xảy ra chuyện là _ mấy con trâu cày đều chết hết! Mà tử trạng lại cực thảm, bụng mở tung, nội tạng bên trong bị ăn sạch... mọi người nghi ngờ là do dã thú gây nên.

Tiêu Bắc rùng mình, trong đầu hiện lên hình ảnh đám cường thi thích ăn nội tạng trong phim.

Lúc ấy mọi người trong thôn rất hoảng sợ, từ đó đến nay đã nhiều năm trong thôn chưa từng xuất hiện dã thú, mong là đừng làm bọn nhỏ bị thương. Vì vậy, nam giới đã trưởng thành trong thôn bắt đầu tuần tra đêm.

Ba ngày sau, gia súc không biến mất nữa, ngược lại một thanh niên trong thôn lại chết, tử trạng không khác gì những con trâu kia, rất thảm.

Mà thanh niên gác đêm cùng hăn cũng bị dọa điên, la hét như điên: “Có quỷ! Quỷ ăn thịt người!”

Vì vậy, trong thôn nổi lên lời đồn, mọi người bắt đầu lo lắng yêu ma tác quái. Thôn trưởng mời đạo sĩ tới làm phép. Nhưng cứ thế qua vài ngày lại là gió êm sóng lặng, lão Vương còn khoẻ lại, đội thi công cũng bắt đầu tiếp tục làm việc.

Trong thôn tăng cường phòng hộ, còn nuôi rất nhiều chó, bất quá quái vật ăn thịt người vẫn không xuất hiện nữa.

Người trong thôn đều có vương mắc, liền bí mật quan sát lão Vương, càng nhìn càng cảm thấy hăn cổ quái. Thôn trưởng phái vài người âm thầm theo dõi hăn.

Một buổi tối ba ngày sau, chuyện bất ngờ đã xảy ra.

Giữa trưa hôm đó, khi đội thi công đang đào đất, vô tình phát hiện một hang động lớn. Tin tức rơi vào tai lão Vương, hăn kích động đến mức ngay cả cơm cũng không ăn, lập tức chạy tới xem.

Vị trí huyệt động nằm trên một sườn dốc phía tây thôn, thoạt nhìn chỉ giống như một tảng đá lớn, nhưng không ngờ dưới đá lại trống rỗng. Nhân công khoan thử, thì phát hiện nó là một hố sâu không thấy đáy, dùng búa gõ thử, hình dáng huyệt khẩu càng vào trong càng lớn, trong động lại tối như mực sâu không thấy đáy.

Lão Vương chạy tới cửa động, quỳ rạp trên mặt đất nhìn vào trong, đột nhiên cười lớn, miệng hô to liên tục: “Tìm được rồi! Tìm được rồi!”

Lúc này, mục đích của hắn cũng đã lộ rõ, thôn trưởng mang theo toàn bộ người trong thôn chạy tới, đứng phía sau hỏi hắn _ rốt cục mục đích của hắn là cái gì.

Lão Vương chậm rãi đứng lên, quay đầu lại nhìn trưởng thôn.

Mọi người phát hiện vẻ mặt hắn xảy ra biến hóa, cặp mắt của hắn biến thành màu xanh đậm, đồng tử biến mất, thay vào đó là hai hai đốm sáng lập loè.

Những nhân công nọ đều sợ tới mức vừa hét vừa chạy đi, thôn trưởng cũng hiểu tình huống không tốt, vội vàng phân phó những người khoẻ mạnh trẻ tuổi bảo vệ thôn trang, người già phụ nữ và trẻ em thì mau trốn đi.

Lão Vương nhìn thôn trưởng, khẽ nở nụ cười: “Người yên tâm, đội thi công sẽ xây trường cho các người, muốn bao nhiêu tiền ta cũng có thể cho các người, các người đừng quấy rầy ta là được. Bây giờ, mọi người về nhà, đóng cửa đừng ra ngoài, ta sẽ đi rất nhanh!”

Người trong thôn nhìn nhau, có người gan lớn hỏi hắn: “Rốt cục người là ai... trong hang động này có báu vật gì!”

Lão Vương nhếch khoé miệng đã biến thành màu tím nhạt, lộ ra hàm răng sắc nhọn: “Các người không cần phải biết, không muốn chết thì mau chạy đi.”

“Không được, thôn này là của chúng ta!”

“Đúng! Dưới mặt đất có báu vật gì cũng không tới phiên người đào!”

Dù sao cũng đều là người tuổi trẻ khí thịnh, một đám tức giận, muốn đuổi ác ma kia đi.

“Em trai ta là do người giết? !”

Lúc này, anh người thanh niên đã chết đột nhiên la lên.

Người trong thôn sống ở nơi hoang dã, tính tình có thể chất phác, nhưng cũng tuyệt đối hung dữ, tuyệt đối không thể bị bắt nạt! Vừa nghe lão Vương là hung thủ giết người làng bọn họ, các thôn dân cũng không quản hấn có phải ác ma không, đều la hét giận dữ, giơ gậy gộc muốn liều mạng với hắn.

Tiêu Bắc cùng Lam Minh càng nghe càng khẩn trương. Cổ Lễ Y khẽ giật tóc Tiêu Bắc, chỉ màn hình máy tính.

Tiêu Bắc nhìn lại thì thấy Bạch Lâu gửi tới một tin nhắn _ không phải cương thi! Cương thi không biết nói !

Tiêu Bắc cùng Lam Minh liếc nhau một cái _ đúng rồi!

“Kết quả thì sao?” Lam Minh hỏi Trần Vĩ.

Trần Vĩ gật đầu tiếp tục kể.

Lúc ấy, những thôn dân kia đều rất giận dữ, đánh nhau với lão Vương. Chỉ là khí lực, tốc độ của nhân loại cũng không thể so với ma vật, rất nhiều người bị ác ma kia đã thương thậm chí giết chết. Thấy máu người trong thôn càng phần nộ, ngay cả trẻ con cũng ném đá giúp đỡ. Ác ma kia tựa hồ cũng then quá hoá giận, nổi điên chém giết với người trong thôn.

Dù sao thôn dân cũng quá nhiều, hơn nữa ác ma kia không biết có phải bệnh chưa khỏi hay là sợ ánh nắng ban ngày đối hấn bất lợi không mà không bao lâu hắn đã mờ hôi đầm đìa, bắt đầu không chống đỡ nổi nữa.

Thôn trưởng thấy vậy, liền nghĩ ra kế, bảo người dân dùng xích trói hẵn lại, sau đó đổ dầu châm lửa.

Tiêu Bắc cùng Lam Minh liếc nhau một cái, cách hay! Trừ phi là Thần Ma thuộc tính hỏa hoặc cấp bậc cao, nói cách khác, hỏa công cơ bản là cách tốt nhất để đối phó ma vật.

Một chiêu này thật sự có hiệu quả, ác ma kia toàn thân bốc cháy, giãy dụa kêu thảm thiết, vô ý trượt chân, ngã xuống vực sâu vạn trượng tối như mực kia.

Hang động nọ sâu không thấy đáy, bởi vì thôn dân nhìn thật lâu đến khi ác ma kia bị bóng tối nuốt chửng, đã có thể tưởng tượng được nơi này sâu cỡ nào!

Sau đó, thôn trưởng sai người lấp kín cửa động, đội thi công cũng trở lại, đúc gang rồi còn phủ cả xi măng lên. Sau đó theo lời thầy phong thủy và cao tăng, dời toàn bộ mọi người trong thôn trang ra ngoài, phóng hỏa toàn bộ ngôi làng.

Cứ như vậy, ác ma kia không xuất hiện nữa, nhoáng cái qua tiếp mấy chục năm, mọi người cũng dần quên đoạn kí ức khủng bố năm đó.

Cho nên sau khi Dương Lệ Lệ gặp chuyện không may, sơn thôn bình tĩnh lại một lần nữa hoảng hốt, lớp người già rất lo lắng, cảm thấy có thể là ác ma kia đã trốn thoát. Cuối cùng, bọn họ dứt khoát bán mảnh đất kia cho các nhà phát triển, thôn dân chuyển nơi ở, dọn lên thành phố.

Tiêu Bắc cùng Lam Minh nghe Trần Vĩ kể xong, cũng biết sơ về tiền căn hậu quả sự tình, cảm thấy đúng là chuyện lạ.

“Cậu nghi ngờ kẻ tấn công Dương Lệ Lệ là lão Vương?” Tiêu Bắc hỏi Trần Vĩ.

Trần Vĩ lắc đầu: “Tôi không biết, bất quá thứ tấn công Lệ Lệ khẳng định không phải người. Lúc này nhớ tới mới thấy, các anh nói, có thể nào Lệ Lệ cũng là đang tìm kiếm cái động kia?”

Tiêu Bắc cùng Lam Minh đều không định trả lời trực tiếp _ người cũng đã chết, còn có cái gì để nói.

Tiêu Bắc gõ bàn phím hỏi Bạch Lâu: có biết hang động kia là cái gì không?

Bạch Lâu nhả lại là: không tận mắt nhìn thấy không đoán được, các cậu ở đó chờ bọn tôi một ngày, án tử bên này xong sẽ qua ngay. Đúng rồi, cậu gọi cho Cảnh Diệu Phong nói cho hắn biết ở đâu.

Tiêu Bắc chớp mắt, hỏi: tôi cho anh biết địa chỉ, anh dẫn anh ấy đến là được mà?

Bạch Lâu gọi lại một icon tức giận.

Tiêu Bắc nhìn trời: không phải chứ, anh còn chưa chịu nói chuyện với anh ta à? !

Bạch Lâu quăng tiếp một cái icon khó chịu, không muốn nói chuyện với Tiêu Bắc về chủ đề này nữa, Tiêu Bắc bất đắc dĩ nhìn Cổ Lỗ Y, Cổ Lỗ Y cũng cau mũi, lắc đầu: “Ngốc ngốc!”

Tiêu Bắc bật cười: “Ai ngốc?”

Cổ Lỗ Y xoay mặt, Lam Minh ở một bên lạnh lùng nói: “Đương nhiên là Cảnh Diệu Phong ngốc, chỉ có hai người bọn họ ở bên ngoài, cơ hội ngàn năm có một mà còn không ra tay... quá chậm chạp! Cứ như vậy thì còn phải mất thêm một ngàn năm. “

Tiêu Bắc chỉ có thể lấy điện thoại ra gọi cho Cảnh Diệu Phong tả sơ tình hình. Cảnh Diệu Phong nói không chừng cái động đó thông xuống Địa ngục hoặc không gian dị thứ nguyên, bảo bọn Tiêu Bắc đừng hành động thiếu suy nghĩ, chờ mọi người cùng tới rồi tính tiếp, bên bọn Khế Liêu chắc cũng xong rồi.

Tiêu Bắc nghĩ nghĩ, hay là gửi tin nhắn cho mọi người, không thể mạo hiểm.

Đến gần trưa, xe bọn Lam Minh đã đến trước thôn trang, mọi người xuống xe.

Tiêu Bắc nhìn về phía trước, tấm tắc hai tiếng _ này là thế ngoại đào nguyên a, lấy đâu ra nửa điểm ma quái chứ .

Lam Minh thì cảm thấy may mắn đã đến đúng nơi! Khu nghỉ mát xinh đẹp này quá hoàn hảo để cùng Tiêu Bắc thư giãn, đêm nay phải nắm chặt cơ hội!

Hai người vừa ngắm cảnh vừa cảm khái. Trần Vĩ đi tới, chỉ một căn nhà, nói: “Đó là nhà nghỉ của nhà tôi, hôm nay tạm thời ở đó, được không?”

Tiêu Bắc cùng Lam Minh gật đầu, cầm hành lý theo Trần Vĩ đi qua.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 133

Trong khu nhà nghỉ có rất nhiều căn nhà nhỏ, Lam Minh còn hơn hờ phát hiện một căn nhà trên cây rất có tính sáng tạo, liền lôi kéo Tiêu Bắc muốn vào đó ở.

Trần Vĩ bất đắc dĩ nói căn nhà trên cây đó không phải của nhà mình, Lam Minh tự bỏ tiền ra, hẳn muốn ở nhà gỗ đã rất lâu rồi. Cổ Lỗ Y thấy nhà trên cây dĩ nhiên cùng vui vẻ, xung phong vọt vào trước.

Lo lắng đến vấn đề an toàn của Trần Vĩ, mọi người quyết định cậu ta ở tầng dưới nhà trên cây, Lam Minh cùng Tiêu Bắc ở tầng trên.

“A...” Tiêu Bắc vỗ vỗ thân cây to dùng sau lưng sofa giữa phòng khách: “Thật thú vị.”

“Trước kia tôi từng sống trong nhà cây một thời gian dài.” Lam Minh cười cười nhớ lại chuyện cũ, đây là lần đầu tiên Tiêu Bắc thấy hẳn nhắc đến chuyện cũ, hơn nữa khi nói còn nở nụ cười.

Mở laptop lên, Tiêu Bắc liên lạc với mọi người. Nhóm Bạch Lâu sáng mai có thể bay tới, nhóm Khế Liêu thì phải buổi chiều, Long Tước cũng là buổi chiều, Hi Tắc Nhĩ thì phải đợi bọn Tiểu Ái Phong Danh Vũ về, có người trông Dao Dao mới đi được. Sĩ Mị cùng Phong Tiểu Vũ nhanh nhất cũng phải hôm sau mới có thể trở về.

Vì vậy, Lam Minh như nguyện được cùng Tiêu Bắc có một đêm lãng mạn trong căn nhà cây giữa vùng núi rừng thơ mộng.

Trần Vĩ bảo bọn Tiêu Bắc nghỉ ngơi trước, hẳn muốn đi hẹn một người già biết rõ chuyện cũ trong thôn để hỏi chuyện, chiều nay sẽ gặp mặt. Buổi trưa, Trần Vĩ đặt thức ăn ở một nhà hàng địa phương giao tận nơi cho hai người.

Đóng cửa lại, Lam Minh cùng Tiêu Bắc thêm cả Cổ Lỗ Y ở trong nhà cây ăn vui vẻ. Lam Minh cảm thấy, ngoại trừ cái bóng đèn nhỏ Cổ Lỗ Y, còn đâu đều rất hoàn mỹ.

Tiêu Bắc ngồi trên một nhánh cây uốn lượn làm thành ghế, dứt Cổ Lỗ Y ăn, vẻ khẩn trương vừa rồi bởi chuyện cương thi đã tan thành mây khói, bây giờ còn rất vui vẻ.

“Bắc Bắc.” Lam Minh ngồi xuống cạnh Tiêu Bắc, dời lực chú ý của cậu khỏi người Cổ Lỗ Y, gấp một miếng trứng đưa đến miệng Tiêu Bắc: “Ăn cái này.”

Tiêu Bắc không kịp phản ứng, ngây ngô há miệng ngậm lấy, đến lúc cắn một cái mới phát hiện Lam Minh đang nhìn mình cười hì hì.

“Khụ khụ.” Tiêu Bắc uống trà đem thức ăn bị nghẹn nuốt xuống, cảnh giác nhìn Lam Minh: “Sao anh lại cười quái dị như vậy?”

Lam Minh nhướn mi, thấp giọng nói vào tai Tiêu Bắc: “Cậu đoán, người lớn tuổi nhất trong thôn này là ai?”

Tiêu Bắc sửng sốt, cậu chưa từng gặp người trong thôn làm sao biết ai lớn tuổi nhất, không lẽ Lam Minh có hướng điều tra rồi? Liền nghiêm túc nhìn hẳn: “Ai?”

Lam Minh nhắc tay, chỉ chỉ thân cây đại thụ sau lưng Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc sửng sờ, đột nhiên tỉnh ngộ: “A!”

Lam Minh thấy Tiêu Bắc hiểu ra, cũng cười: “Biết chưa?”

“Nhưng mà... cây không biết nói chuyện.” Tiêu Bắc quay đầu nhìn cây đại thụ, có thể đỡ được một căn nhà lớn thế này cũng có thể đoán ra cái cây này đã sống bao nhiêu năm, nếu nó thành tinh thì tốt rồi.

“Cậu đừng quên, cậu có thể nói chuyện với tất cả những thứ có sinh mạng thậm chí là không có sinh mạng!” Lam Minh vỗ Tiêu Bắc cổ vũ: “Tôi cảm thấy, chuyện năm đó của lão Vương cũng không quan trọng, quan trọng là cái hang động kia rốt cục là cái gì!”

Tiêu Bắc nghe xong gật đầu: “Đúng vậy, nhất định cây đại thụ này biết!”

Ăn cơm xong, tranh thủ lúc Trần Vĩ còn chưa về, Tiêu Bắc ngồi xổm cạnh cây đại thụ, vươn tay, khẽ vuốt lên thân cây, trong đầu nghĩ... nói chuyện với tôi đi!

Chỉ là Tiêu Bắc thử một lúc lâu cuối cùng vẫn thất bại, chán nản ngồi xuống sa lon: “Không được, nó không trả lời tôi.”

Lam Minh cũng buồn bực, hỏi Tiêu Bắc: “Vì sao? Nó không chịu trả lời cậu hay là cậu không thể đánh thức nó?”

“Tôi không biết.” Tiêu Bắc có chút thất vọng, cậu cảm thấy nhất định là do năng lực của mình không đủ! Dù sao, đúng là gần đây mình có lơ là việc luyện tập Vũ Dạ tập, phần lớn thời gian đều luyện múa hoặc là chơi với Cổ Lỗ Y.

Lam Minh thấy vẻ mặt Tiêu Bắc, nhíu mày: “Đừng quá để ý, cả EX cậu là bạn rạn nhất. Cậu xem bọn tôi chỉ phải đi bắt quỷ và ăn chơi, còn cậu ngoại trừ bắt quỷ còn phải chăm Cổ Lỗ Y, luyện múa, một đồng chuyện loạn thất bát tao, có thể học Vũ Dạ tập đã là rất giỏi rồi, cậu cũng không phải siêu nhân.”

Tiêu Bắc nghe xong có chút cảm động... từ trước đến nay Lam Minh chỉ biết làm người khác khó chịu, nhưng hôm nay thật sự rất sốc.

Đang nghĩ ngợi, Trần Vĩ đã quay lại, nhưng cũng là vẻ mặt chán nản.

“Sao vậy?” Tiêu Bắc hỏi cậu ta: “Có thể gặp ông ta không?”

“Chúng ta đến chậm một bước.” Trần Vĩ ngồi phịch trên ghế sa lon thờ dài: “Ông ấy vừa mới qua đời.”

“Trùng hợp như vậy?” Tiêu Bắc giật mình.

“Ừh, mới tối hôm qua thôi, nghe nói là nhồi máu cơ tim, có vẻ bị cái gì đó kích thích.” Nói đến đây, Trần Vĩ không thể hiểu nổi: “Lần trước gặp, ông ấy vẫn còn rất tốt... người nhà ông ấy nói tối hôm qua ông ấy đang ở trong phòng ngủ ngắm trăng, còn rất tốt, đột nhiên trợn mắt khuyu xuống, lúc đưa đến bệnh viện thì bác sĩ nói là bệnh tim đột phát.”

Tiêu Bắc an ủi cậu ta, người đã lớn tuổi khó tránh khỏi tai nạn ngoài ý muốn, khuyên hẳn nén bi thương.

Vì vậy, manh mối lại bị chặt đứt, Lam Minh ngược lại càng mừng rỡ, mang theo Tiêu Bắc, dưới sự hướng dẫn của Trần Vĩ, đi dạo xung quanh.

Bọn họ đến nơi từng là thôn bỏ hoang đầu tiên. Quả nhiên, thôn bỏ hoang đã hoàn toàn biến mất, trở thành một khu du lịch lớn, lại đang là mùa du lịch, rất nhiều người tới nghỉ mát. Đi tới đâu náo nhiệt tới đó, hoàn toàn không có dấu hiệu cương thi hay ma quỷ gì.

Lam Minh muốn đến hang động nọ nhìn thử, chỉ là Trần Vĩ cũng không biết vị trí cụ thể, hiện nay tất cả những người biết rõ vị trí đều đã chết cả rồi.

Trên đường Tiêu Bắc cố ý tìm rất nhiều cây để thử nghiệm, nhưng mỗi lần kêu gọi, đám cây cối đều không chịu trả lời... Cậu bắt đầu hoài nghi, rốt cục là do mình vốn không thể giao tiếp với cây cối, hay là có nguyên nhân?

Tiêu Bắc lo lắng, Cổ Lễ Y kéo cậu, chỉ chỉ. Cách đó không xa có một con chó vàng ngồi xổm trước cửa một khách sạn nhỏ, nó vừa thấy mọi người liền vẫy đuôi.

Con chó vàng trông rất thân thiện, Tiêu Bắc tấm tắc hai tiếng vẫy nó, nó lập tức phe phẩy đuôi hưng phấn chào lại.

Tiêu Bắc đi tới, khẽ vuốt lông nó, đồng thời âm thầm nhìn thử quá khứ của nó... Chỉ là, chuyện kỳ quái đã xảy ra _ Tiêu Bắc không thể nhìn thấu quá khứ của nó! Chuyện này vốn không thể xảy ra. Tiêu Bắc đã làm chủ được năng lực giao tiếp với đông vật từ lâu, hồi đó khi mới đem Fanny về, Tiêu Bắc có thể dễ dàng nhìn thấu quá khứ của nó, huống chi gần đây năng lực của cậu chỉ có tăng không giảm.

Phản ứng của Tiêu Bắc tự nhiên không tránh được mắt Lam Minh, hẳn cũng nhìn ra một ít manh mối _ người có vấn đề không phải Tiêu Bắc mà là thôn trang này, hoặc là nói chỉ có khu vực này.

Tiêu Bắc quyết định nghiệm chứng chuyện này. Sau khi dạo quanh thôn bỏ hoang đã được cải tạo lại, bọn Lam Minh lái ô-tô đến nơi Trần Vĩ gặp tai nạn, cũng chính là nơi Dương Lệ Lệ bị vứt xác.

Lam Minh dễ dàng nhảy xuống triền núi, đến sườn dốc nơi phát hiện đầu Dương Lệ Lệ xem xét... phát hiện trên sườn núi có vài nhánh cây kì lạ. Từ hình dáng hoàn toàn có thể thấy được, đây không phải hình thành tự nhiên, có người cố ý biến thành như vậy!

Tiêu Bắc ngồi xổm xuống nhìn xung quanh, đồng thời vươn tay nhẹ nhàng chạm vào mấy nhánh cỏ ven đường.

Rất nhanh, Tiêu Bắc lập tức nhận được câu trả lời thuyết phục. Thông qua cỏ, Tiêu Bắc nhìn thấy cảnh tượng xe Trần Vĩ bị lật và rơi xuống sườn núi, đương nhiên... không thấy được cảnh vứt xác, bởi vì dù sao cuộc sống của một nhánh cỏ cũng quá ngắn ngủi.

“Lam Minh!” Tiêu Bắc mừng rỡ với phát hiện của mình liền gọi Lam Minh dưới sườn núi, bản thân cũng muốn xuống dưới. Bởi vì nếu có thể tìm được dây leo hoặc cây cối lâu năm gần nơi tìm được đầu Dương Lệ Lệ, không chừng có thể biết được năm đó chuyện gì đã xảy ra.

Tiêu Bắc đeo bao lô có Cổ Lỗ Y lên, bắt đầu trèo xuống.

Lam Minh chau mày, địa hình nơi này rất dốc, Tiêu Bắc cứ vậy mà trèo xuống có chút nguy hiểm. Trần Vĩ đứng trên đường cái cũng lo lắng: “Ai! Tiêu Bắc, anh cẩn thận một chút!”

Tiêu Bắc vừa trèo xuống mới phát hiện sườn núi này so tưởng tượng của mình đáng sợ hơn rất nhiều. Lam Minh vội vàng bảo Tiêu Bắc đừng nhúc nhích, Tiêu Bắc lập tức đứng im, khẽ liếc mắt, vách núi vạn trượng... Tiêu Bắc bắt đầu thấy sợ rồi.

Đúng lúc này, Cổ Lỗ Y từ trong ba lô bay ra, hai tay tóm lấy cổ áo Tiêu Bắc, đập cánh, nâng Tiêu Bắc lên...

Tiêu Bắc kinh hãi cảm giác được có một sức mạnh thật lớn nâng mình lên, vẻ mặt không thể tin nổi quay đầu nhìn Cổ Lỗ Y dễ dàng vừa xách mình vừa bay.

Đến lúc hoàn hồn, Tiêu Bắc đã được Cổ Lỗ Y xách tới trước mặt Lam Minh.

Lam Minh nhanh chóng đỡ lấy cậu: “Dọa chết người!”

Tiêu Bắc khó chịu, híp mắt nhìn hắn: “Anh không phải người!”

Lam Minh nhìn trời: “Sao lại tức giận vậy?”

Tiêu Bắc lại nhìn Cổ Lỗ Y, bóp đuôi nó: “Con nít không thể mạnh như vậy được!”

Cổ Lỗ Y nghiêng đầu, ngồi trên vai Tiêu Bắc, tò mò nhìn cây cỏ trên mặt đất.

Tiêu Bắc nói khẽ với Lam Minh: “Nguyên lai là do địa hình, cây cối ở đây thì tôi có thể cảm ứng được!”

Lam Minh gật đầu: “Cái thôn kia quả nhiên có điểm cổ quái, đúng rồi...” Nói đoạn, hắn chỉ mấy cành cây khô trên mặt đất, hỏi: “Bắc bắc, xem thử mấy nhánh cây này trước đã!”

Tiêu Bắc gật đầu ngồi xổm xuống, vừa định chạm vào, lập tức dừng lại. Cậu nghiêng đầu nhìn đồng nhánh cây, cân nhắc một lúc lâu, nói: “Tôi từng nhìn thấy đồ án này trong Vũ Dạ tập, là một ký hiệu tế tự.”

“Tế tự?” Lam Minh nhú mày. (hiến tế)

“Ừh!” Tiêu Bắc nhớ lại: “Bất quá hình như đã thấy truyền từ mấy ngàn năm trước, đây là một loại ký hiệu cổ của Huyết tộc, dùng để truyền lại nguyện vọng cuối cùng của người chết. “

“Là sao?” Lam Minh hỏi.

Tiêu Bắc lắc đầu, vươn tay: “Nhìn thử sẽ biết!” Nói xong, nhẹ nhàng chạm vào đồng cành khô... lập tức kí ức mãnh liệt tràn vào ý thức Tiêu Bắc. Một mảnh đỏ thắm cùng mùi máu tươi quen thuộc, Tiêu Bắc liền nhận ra... đây là kí ức của Huyết tộc, loại cảm giác này cậu từng trải qua, khi đối mặt với Huyết tộc, ý thức của của bọn họ luôn đặc biệt mạnh mẽ.

Sau đó quá khứ hiện lên trước mắt Tiêu Bắc, rất kinh khủng.

Trên sườn núi là đầu Dương Lệ Lệ, đương nhiên khi đó có vẻ vẫn còn tươi, máu không ngừng theo triền núi chảy xuống.

Ngay lúc Tiêu Bắc cho rằng cô ta đã chết rồi, đầu người đột nhiên... mở to mắt.

Tiêu Bắc cả kinh, đồng thời vài nhánh cây khô trước mặt Lệ Lệ tự di chuyển, sau đó biến thành ký hiệu nọ.

Tiêu Bắc thấy Dương Lệ Lệ hé miệng, nói ra ba chữ: “Ở đây...”

Sau đó, cô ta vĩnh viễn không bao giờ cử động lại nữa, hai mắt biến thành màu đỏ, đồng tử khuếch tán.

Tiêu Bắc giật mình tỉnh lại, nhìn Lam Minh.

Kể lại, Lam Minh cũng không ngạc nhiên, chỉ nhàn nhạt nói: “Đây là di ngôn của Huyết tộc.”

“Di ngôn?” Tiêu Bắc hiếu kỳ: “Đầu rời khỏi thân mà cô ta còn có thể sống lâu như vậy sao?”

“Vậy nên tôi mới nói Huyết tộc là loài khiến người ta phải chán ghét.” Lam Minh tóm Tiêu Bắc nhảy lên đỉnh núi. Vốn Tiêu Bắc còn muốn kiểm tra mấy cái cây xung quanh, nhưng Lam Minh lại lắc đầu: “Chờ mai mọi người đến rồi điều tra tiếp. Khế Liêu hẳn là hiểu rõ Huyết tộc hơn, hai người chúng ta mò mẫm ở đây chỉ tổ lãng phí thời gian.”

“A...” Tiêu Bắc đành phải gật đầu, quả nhiên vừa nói đến Huyết tộc, Lam Minh liền trở nên khó chịu!

Sau đó, Tiêu Bắc duy trì tâm trạng vui vẻ cùng Lam Minh đi dạo quanh thôn, thưởng thức quãng thời gian thanh bình hiếm có ở nơi thế ngoại đào nguyên, chẳng mấy chốc đã đến tối

Trời vẫn còn khá lạnh, đến tối nhiệt độ lại càng xuống thấp.

Tiêu Bắc cùng Lam Minh đã trốn vào nhà gỗ từ lâu, trong nhà có hệ thống sưởi khiến cho toàn bộ cửa sổ thủy tinh đóng một tầng hơi nước thật dày.

Tiêu Bắc ghé vào cửa sổ ngắm bầu trời đang dần tối đen bên ngoài, cùng cánh rừng. Những nơi như trong núi luôn có một đặc điểm, ban ngày càng xinh đẹp bao nhiêu, buổi tối càng đáng sợ bấy nhiêu!

“Cô ~ cô ~” Cổ Lỗ Y kéo áo Tiêu Bắc làm nũng, muốn tắm nước nóng.

Tiêu Bắc đành phải xắn tay áo pha nước, thả Cổ Lỗ Y vào chậu, dùng hai ngón tay giúp nó massage.

Cổ Lỗ Y đang đắm mình trong hạnh phúc, laptop truyền đến yêu cầu gọi video của Bạch Lâu.

Lam Minh lấy máy tính để trước mặt Tiêu Bắc, mà nói đúng hơn là ‘bồn tắm’ của Cổ Lỗ Y, nhấp nút liên kết.

Vì vậy, Bạch Lâu cùng Cảnh Diệu Phong thấy màn hình video vừa mở lên liền hiện ra cái mông của Cổ Lỗ Y, khoe miệng Bạch Lâu giật giật: “Vừa đến có cần làm quá vậy không? !”

Tiêu Bắc nhanh chóng dùng một cái khăn lông ngăn quần Cổ Lỗ Y lại, vừa hỏi Bạch Lâu: “Điều tra được gì rồi à?”

“Ừh, còn phát hiện một vấn đề rất nghiêm trọng!” Vẻ vui đùa trên mặt Bạch Lâu thu lại: “Cậu nhận ra ở gần huyết động thì năng lực cảm ứng và nhìn thấu kí ức bị phong tỏa, hoặc là linh lực biến mất phải không?”

Tiêu Bắc gật đầu.

“Cậu xác định chỉ ở đó mới xuất hiện loại tình huống này?” Cảnh Diệu Phong lại hỏi Tiêu Bắc lần nữa.

“Đúng vậy.” Tiêu Bắc gật đầu.

“Tình huống bên chỗ cậu rất giống viễn cổ thi động!” Bạch Lâu hạ giọng nói, “Nếu như có quan hệ với Huyết tộc thì có thể đó là thi động do Huyết tộc tạo ra từ rất lâu về trước!”

“Thi động?” Tiêu Bắc nghi hoặc: “Huyết động chôn thi thể sao?”

“Bắc Bắc, cậu có thể không biết đoạn lịch sử này!” Bạch Lâu giải thích cho Tiêu Bắc: “Trong lịch sử mấy ngàn năm trước, thời đại lục vẫn còn hoang dã, Huyết tộc đặc biệt cường thịnh! Sau này mới suy yếu dần. “

“Huyết tộc là chỉ Hấp huyết quỷ?”

“Huyết tộc là gọi chung, tóm lại chúng sống rất lâu, lấy máu làm thức ăn!” Cảnh Diệu Phong giúp Bạch Lâu nói tiếp: “Huyết tộc là loài không ngoan và mưu trí, nên chúng thường giả làm nhân loại, trở thành bá chủ một nơi nào đó, sau đó tàn sát nhân loại trong vùng, hơn nữa còn mời những Huyết tộc khác đến cuồng hoan, chia sẻ thức ăn.”

“Di...” Tiêu Bắc nhăn mày: “Kinh tởm!”

“Không sai, nhưng sau đó chúng phải xử lý một lượng lớn thi thể, Huyết tộc là loài thích sạch sẽ, bởi vậy, chúng tìm nơi bí mật, đào một cái động thật sâu!” Bạch Lâu vừa nói, vừa mở bản đồ không biết tìm ở đâu ra cho bọn Tiêu Bắc xem: “Loại hang động này thường có ít thì trăm, nhiều thì vạn, thậm chí có cái còn chứa vài vạn thi thể, những vong linh đó đều bị Huyết tộc hại chết!”

Tiêu Bắc nhíu mày, bắt đầu minh bạch vì sao Lam Minh lại căm ghét Huyết tộc đến vậy, thật sự rất tàn nhẫn.

“Cậu cũng biết đấy, nhiều thi thể như vậy chồng chất cùng một chỗ khó tránh khỏi sẽ xảy ra thi biến! Đặc biệt là thi thể có oán hận.” Bạch Lâu nói: “Bởi vậy xung quanh những nơi này đều có một tầng kết giới của Huyết tộc, làm cho người có linh lực không thể tìm được, như vậy không ai có thể thức tỉnh đội quân xác chết khủng khiếp đó chống lại Huyết tộc !”

Tiêu Bắc nghe đến đây, nhin không được rùng mìn: “Đội quân xác chết...”

“Các cậu đừng hành động thiếu suy nghĩ!” Bạch Lâu nghiêm túc nói: “Biết cách tốt nhất để phá kết giới đó là gì không?”

Tiêu Bắc lắc đầu.

“Lửa!”

Bạch Lâu nói xong, Tiêu Bắc lập tức nghĩ đến: “Lão Vương bốc cháy ngã xuống động...”

“Dương Lệ Lệ thân là Hấp huyết quỷ, đi tìm thi động nhất định là có nguyên nhân, nhưng bây giờ tác dụng phong ấn linh lực vẫn còn, thi động cũng không xảy ra biến hóa, chứng tỏ kết giới vẫn còn nguyên vẹn!” Lam Minh suy đoán: “Nhưng kẻ giết Dương Lệ Lệ rốt cục là ai, vì sao sau khi giết một người lại biến mất?”

“Chuyện này nói lên cái gì?” Tiêu Bắc có chút lo lắng.

“Nói lên, có lẽ đã có cường thi leo ra, phong ấn đang dần mất tác dụng!” Bạch Lâu lắc đầu: “Phải tới hiện trường nhìn thử mới có thể kết luận được.”

Tiêu Bắc cùng Lam Minh gật đầu, đồng thời cảm thấy, sự tình trở nên phức tạp rồi.

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 134

Tiêu Bắc ngồi trên giường, Cổ Lỗ Y ghé vào đùi cậu, hai người vốn đang dùng máy tính tán ngẫu với bọn Bạch Lâu, đột nhiên Cổ Lỗ Y nổi cơn muốn xem phim, còn là phim Zombie.

Lúc đầu Tiêu Bắc còn có thể tập trung trò chuyện với bọn Bạch Lâu, nhưng sau đó lại phát hiện phim khá hay, liền ôm Cổ Lỗ Y, trùm chăn xem phim.

Lam Minh thì cứ đứng bên cửa sổ, đưa mắt ngắm nhìn thôn trang chìm trong bóng đêm, tay chống cằm, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó.

Trong laptop thỉnh thoảng truyền đến âm thanh gáo thét cùng gầm nhẹ, hiệu quả âm thanh cũng không tồi.

“Cô!” Cổ Lỗ Y không biết nói gì đó với Tiêu Bắc.

“Ừh.” Tiêu Bắc gật đầu phụ họa: “Cưng đoán rốt cục ai mới là cường thi?”

“Cô kị.” Cổ Lỗ Y vươn tay chỉ vào màn hình laptop như là đang nói: “Hắn!”

“Người dẫn đường?” Tiêu Bắc lắc đầu: “Anh cảm thấy tay bác sĩ khả nghi hơn!”

Hai người người một câu ta một câu xem phim, Lam Minh ngồi bên cửa sổ lại khẽ nhú mi.

“A!”

Đùng lúc này phim chuyển cảnh, trên màn hình đột nhiên xuất hiện một con cương thi nhào về phía màn hình, Tiêu Bắc và Cổ Lỗ Y giật mình hét toáng lên.

Lam Minh quay lại nhìn hai người thì thấy một lớn một nhỏ ôm nhau hoảng sợ nhìn chằm chằm vào màn hình, có chút bất đắc dĩ lắc đầu: “Có gì mà sợ dữ vậy.”

Tiêu Bắc và Cổ Lỗ Y cũng không ngẩng đầu, chỉ dán mắt vào màn hình.

Lam Minh đi tới chỗ hai người, ngồi sau lưng Tiêu Bắc... lúc này, tiếng la hét lại vang lên, Lam Minh nhú mào: “Phim gì vậy, âm thanh cũng thật quá đó.”

Tiêu Bắc sững sốt, cùng Cổ Lỗ Y nhìn nhau, đâu có ai la hét gì đâu... phim đã đến đoạn cuối, quỷ bị giết hết rồi mà.

Sau đó tiếng hét lại vang lên, Cổ Lỗ Y vươn tay nhấn ‘phím cách’ – tạm dừng. Nhưng kỳ quái là _ video đã ngừng lại, nhưng tiếng la hét vẫn không dừng lại, hơn nữa còn là từ bên ngoài truyền vào.

“Bên ngoài có người!” Tiêu Bắc vội nhìn Lam Minh, Lam Minh đã chạy đến bên cửa sổ, xuyên qua lớp hình nhìn ra ngoài.

Dưới lầu có rất nhiều bóng người đang lay động.

“Xảy ra chuyện gì?” Tiêu Bắc cũng ôm Cổ Lỗ Y chạy tới, tò mò nhìn ra ngoài: “Tối rồi mà sao còn nhiều người đi ra ngoài vậy?”

“Suyt!” Lam Minh tắt đèn, kéo Tiêu Bắc qua, nhẹ nhàng bịt miệng mũi cậu lại.

Tiêu Bắc không hiểu: “Sao vậy?”

Lam Minh nhúm mày, thấp giọng nói: “Cậu xem tư thế đi lại của bọn họ kìa.”

Lúc này Tiêu Bắc mới chú ý, tư thế của mọi người đều rất quái dị, giống như tay chân bị gì, gần như kéo chân lết đi, miễn cưỡng mới có thể đi về phía trước.

“Đây là...” Tiêu Bắc tới gần cửa sổ nhìn kỹ lại, cả kinh há to miệng: “Là cương thi!”

Cổ Lễ Y vội vàng che miệng, bộ phim hồi nãy có nói cương thi có thể cảm giác được hơi thở của con người! Nhưng nghĩ nghĩ, không đúng... nó đâu phải nhân loại, không biết cương thi có ăn thịt rồng không nhỉ.

“Vừa nãy có tiếng hét có phải là do nhìn thấy cương thi không? Có khi nào có người bị tấn công rồi không?” Tiêu Bắc kéo Lam Minh.

Lam Minh nhún vai: “Chắc không ai ngốc đến mức chạy ra ngoài để bị ăn thịt đâu.”

Lúc này, bên ngoài tựa hồ truyền đến tiếng còi cảnh sát. Tiêu Bắc chớp mắt: “Có người báo nguy?”

“Gọi cảnh sát để vậy à.” Lam Minh dựng tai nghe một hồi: “Chậc, hình như không có xe, chỉ là vài cảnh sát, có súng cũng vô ích, sao mà cản nổi cả một đám cương thi như này.”

Tiêu Bắc nhúm mày, đột nhiên quay qua nhìn Lam Minh: “Sao anh lại trốn ở đây?”

Lam Minh nghiêng đầu: “Ah?”

“Anh sợ cương thi hả?” Tiêu Bắc kinh hãi hỏi.

“Sao có thể.” Lam Minh bĩu môi: “Cương thi ở Thần Ma giới là cấp nhỏ nhất... gần bằng rệp, tôi sao lại sợ rệp.”

“Vậy anh còn không mau đi ngăn chúng lại, vạn nhất có người bị thương thì sao?” Tiêu Bắc nhỏ giọng nói.

“Cậu đúng là không thương tôi mà... cũng không nhìn xem dưới đó có bao nhiêu con rệp.” Lam Minh nói, sắp tới, mỉm cười hỏi Tiêu Bắc: “Hơn nữa, lỡ như tôi vừa đi, chúng trèo lên thì phải làm sao?”

Cổ Lỗ Y ôm Tiêu Bắc chặt cứng, cô ki liên hồi, ý là _ Không mà! Bị cương thi cắn sẽ biến thành cương thi đó!

Tiêu Bắc nhú mày nhìn xuống dưới.

Xe cảnh sát đã đến ... không tời, bốn chiếc. Xe dừng trước cửa thôn, có người xuống xe, nhưng vậy đã đủ để nhìn thấy một đoàn cương thi ào tới. May mà những cảnh sát kia còn biết thông minh, xoay người chạy đi.

Tiêu Bắc nhìn thấy cảnh này nhú mày: “Lam Minh, anh nói hai ngày nữa có khi nào nơi này sẽ biến thành khu cách ly hông? Giống như khu vực nhiễm bệnh nguy hiểm, thôn dân đều sẽ bị giết hết?”

“Lấy trí tuệ của nhân loại, rất có thể sẽ làm như vậy.” Lam Minh gật đầu, nhưng lập tức dừng lại ngay: “Bất quá hẳn là nên báo cho Cảnh Diệu Phong một tiếng. Có anh ta thì không sao, có thể âm thầm giải quyết chuyện này.”

“Vậy a!” Tiêu Bắc yên tâm một chút.

Đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa.

Lam Minh nhìn Tiêu Bắc cười: “Cậu đoán là người hay cương thi?”

Tiêu Bắc mặt trắng bệnh, đồng thời, ngoài truyền đến tiếng Trần Vĩ: “Tiêu Bắc, Lam Minh các anh ngủ chưa? Xảy ra chuyện lớn rồi, mau nhìn dưới lầu!”

Lam Minh thở dài, đi ra mở cửa, bảo cậu ta nhỏ giọng chút.

Trần Vĩ chạy vào phòng, đóng cửa lại: “Tôi vừa nghe được tiếng xe cảnh sát, rồi nhìn ra ngoài cửa sổ... thật làm tôi sợ muốn chết!”

“Đêm nay là lần đầu tiên xảy ra chuyện này? Hay đây là tiết mục giải trí ở đây thế?” Lam Minh vẫn không quên trêu chọc.

Trần Vĩ nghe vậy dậm chân, nói liên tục: “Sao có thể chứ!”

“Lam Minh.”

Tiêu Bắc chỉ ngoài cửa sổ: “Hình như càng lúc càng nhiều người... à không phải, càng lúc càng nhiều cường thi! Có con còn bắt đầu phá cửa kìa.”

Đồng thời, tiếng la hét vang lên khắp nơi, xem ra mọi người đều đã tỉnh dậy.

Lam Minh hỏi Trần Vĩ: “Hàng xóm của cậu có điện thoại phải không? Bảo bọn họ trốn trong nhà không nên chạy loạn... Đúng rồi, có xăng không?”

“Có! Tôi đi lấy ngay.”

Lam Minh gật đầu, Trần Vĩ bỏ chạy đi xuống lầu.

Tiêu Bắc thấy Lam Minh kéo Lam ra, vẫy vẫy Cổ Lỗ Y.

Cổ Lỗ Y nghi ngờ trừng Lam Minh, ôm chặt Tiêu Bắc.

Lam Minh nhìn trời, nói với Tiêu Bắc: “Cương thi không sợ gì, không có suy nghĩ... nhưng sợ lửa.”

Tiêu Bắc minh bạch: “A... anh muốn Cổ Lỗ Y đốt lửa sao?”

“Không cần cái bật lửa béo như vậy, chưa gì đã tắt!”

Lời Lam Minh khiến Cổ Lỗ Y bất mãn, lập tức mếu máo nhìn Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc trừng Lam Minh, không người lớn gì hết, ngày nào cũng nhất định phải bắt nạt Cổ Lỗ Y mới chịu được!

“Hiện tại cách đơn giản nhất chính là cho Lam đổ dầu xuống, sau đó Cổ Lỗ Y phun lửa, buổi tối không tiện xử lý, đuổi chúng đi đã rồi tính sau.”

Lam Minh nói: “Mẫu chốt là không biết bọn chúng từ đâu tới, nếu đội quân này mà chạy vào thành phố thì rắc rối lớn.”

“Đúng vậy!” Tiêu Bắc cũng lo lắng: “Bất quá hành động của bọn chúng hình như rất bất tiện, so với cương thi trên TV có vẻ yếu hơn.”

“Theo lý mà nói, không biết...”

Lam Minh còn chưa dứt lời, Trần Vĩ đã vác xăng đến. Lam Minh bảo Lam uống một ngụm, mở cửa sổ, thò đầu ra phun xuống.

Đám cương thi thấy bên này có động tĩnh, liền bu tới. Lam Minh đã túm Cổ Lỗ Y, chỉ xuống.

Cổ Lỗ Y hít sâu một hơi, phồng má, phun ra một quả cầu lửa...

Phun vài lần, trong nháy mắt, mấy con cương thi dính xăng bốc cháy, mà những con cương thi xung quanh khác chạy tán loạn. Xem ra chúng quả thật rất sợ lửa, hầu như có thể trốn liền trốn thật xa.

“Có tác dụng!” Tiêu Bắc cao hứng.

Cổ Lỗ Y phun lửa xong, bay về phòng, cầm coca Tiêu Bắc đưa cho uống một hơi, vừa cô kỉ kêu hai tiếng.

“Thật sao?” Tiêu Bắc nghe xong cũng thấy khó hiểu.

Lam Minh lại càng khó hiểu: “Nó nói cái gì?”

“A!” Tiêu Bắc nhìn đội quân cương thi đột nhiên chạy đi: “Cổ Lỗ Y nói, đám cương thi biết tránh lửa, không giống không có suy nghĩ, cảm giác là lạ. Hơn nữa dưới lầu có mấy nhà sáng đèn, chúng cũng chỉ đập cửa chứ không đi vào “

Lam Minh sửng sốt, nhìn vài con cương thi mặt đất đã bị thiêu rụi không nhúc nhích và những con đang chạy vào rừng... nhú mày: “Đúng là rất kì lạ.”

Đóng cửa sổ, Lam Minh nói cho Trần Vĩ không sao nữa rồi, bảo cậu ta trở về ngủ tiếp đi, sáng mai nói sau.

Trần Vĩ đi rồi, Tiêu Bắc ngồi bên mép giường có nghĩ không thông: “Vì sao... hôm nào không có đột nhiên hôm nay lại xuất hiện nhiều cương thi như vậy, không lẽ là do chúng ta đã vô tình đánh thức cương thi?”

Lam Minh đứng bên giường không nói lời nào, tựa hồ đang nghĩ tới cái gì.

“Lam Minh?” Tiêu Bắc kêu hần một tiếng.

Lam Minh vỗ Lam, bảo hần đến nằm cùng Tiêu Bắc, vừa nói với Tiêu Bắc: “Tôi ra ngoài một lát, cậu nhớ khoá cửa sổ, đi ngủ sớm một chút.”

“Giờ này?” Tiêu Bắc bật dậy: “Tôi cũng đi.”

“Cậu ngủ sớm đi.”

“Không ngủ được!” Tiêu Bắc lắc đầu, không yên tâm để Lam Minh đi một mình, hoặc là nói, cậu không muốn chờ một mình... mới nghĩ đã thấy sợ.

Lam Minh thở dài, vẫy tay: “Được rồi, cùng đi.”

“Trèo cửa sổ à?” Tiêu Bắc đến gần Lam Minh, đột nhiên cảm giác một cơn buồn ngủ mãnh liệt ập tới...

Lam Minh đỡ lấy Tiêu Bắc mê man ngã xuống, ôm lên giường đắp chăn rồi nói với Cổ Lỗ Y : “Trông chừng cậu ấy cẩn thận, ta đi rồi nhớ đóng cửa sổ lại.”

“Cô kìa.” Cổ Lỗ Y gật đầu.

Lam Minh nhảy xuống cửa sổ, Cổ Lỗ Y khóa cửa lại, thoáng thấy Lam Minh chạy vào rừng. Nó bay về cạnh Tiêu Bắc, ngồi trên giường, mở laptop cùng Lam tiếp tục xem phim.(Cc: còn gì là Lam của tui hả trời.)

Tiêu Bắc bị Lam Minh hạ ma pháp, ngủ rất say... Trong lúc ngủ, cậu thấy một bóng đen rất lớn, mặc dù nói sau khi bị hạ ma pháp này sẽ ngủ rất say, nhưng Tiêu Bắc lại không thoải mái, cảm thấy tâm thần hoảng loạn.

Lam Minh tiến vào rừng, đi thẳng về phía trước, bốn phía chỉ có bóng tối và sự yên tĩnh...

Đi tới một bãi đất trống, Lam Minh dừng bước, cúi đầu. Cạnh chân hắn có vài khúc xương trắng hếu. Hình như là xương đùi của nhân loại, thô, dài, bị xếp thành một hình thù quái dị.

Lam Minh nhìn thoáng qua, cười lạnh: “Quả nhiên là người.”

Đang nói chuyện, từ trong rừng cây cách đó không xa truyền đến một tiếng cười khê: “Đã lâu không gặp, Lam Minh.”

Lam Minh ngẩng đầu, một người đàn ông cao lớn mặc đồ đen bước ra từ sau một cây đại thụ. Sắc mặt tái nhợt, khuôn mặt thanh tú, cùng đôi mắt đỏ thẫm, ẩn sau nụ cười yêu dị là khóe miệng lộ ra hàm răng nanh sắc nhọn.

“Meire Will.” Lam Minh không kiên nhẫn nhìn hắn một cái: “Quả nhiên là người giở trò quỷ.”

“Nào có!” Meire Will đã lâu không xuất hiện vội vàng khoát tay: “Ta chỉ được triệu hoán tới thôi, vụ rối loạn kia cũng không phải ta làm, mà ngược lại, ta tới dẹp loạn.”

“Đám cường thi kiadâu?” Lam Minh hỏi.

“A, bị ta giải quyết rồi, đương nhiên, có giữ lại mấy con. Tay sai của ta đang theo dõi chúng tìm huyết động.” Meire Will lấy đồng hồ ra xem: “Lam Minh... Bây giờ là thời gian nhân loại đang ngủ, không bằng người trở lại với vị bằng hữu đáng yêu kia của người đi, chuyện này không cần người phải nhúng tay đâu.”

Lam Minh không trả lời trực tiếp, khẽ nở nụ cười: “Ta cũng đã hiểu đại khái... Đám tổ tiên ti tiện kia của các người để lại một đồng thi động, bên trong là phong ấn tội ác của các người. Chỉ là, các người vốn đang vui vẻ lại đột nhiên phát hiện có một cỗ lực lượng thần bí làm cho những thi động kia xao động, khiến bọn cường thi có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào. Cường thi sẽ bám theo cừu hận cuối cùng trước khi chết đi báo thù, vì vậy, mục tiêu của chúng chính là các người _ Huyết tộc. Mặt khác, còn có vài Ma tộc thần bí đang tìm kiếm thi động khắp nơi, tựa hồ muốn thức tỉnh những đại quân này. Có tật giat mình, các người đương nhiên cũng sẽ phải ra Hấp huyết quỷ tìm kiếm, hơn nữa còn muốn chấm dứt hậu hoạn. Ta nhớ tới, đồng nhánh cây tế tự phù ta vừa thấy trên sườn núi kỳ thật cũng là một phù chú triệu hồi. Hắn bị tấn công, người cảm giác được cho nên mới tới đây.”

“Quả nhiên, sau khi người ở cùng nhân loại một thời gian sức tưởng tượng trở nên phong phú, suy đoán cũng càng ngày càng có lý.” Meire Will tán thưởng gật đầu: “Vậy nên... chuyện này hoàn toàn là âm mưu giữa Huyết tộc và đám cường thi kia. Người cũng biết mà, cường thi hại người phải tiêu diệt. Yên tâm, ta sẽ đem xử lý sạch sẽ, tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến nhân loại.”

“Những thứ này căn bản không phải cường thi!” Lam Minh cắt ngang lời Meire Will.

Trong mắt Meire Will loé lên lo lắng, làm cho Lam Minh càng xác định, suy đoán của mình chính xác.

“Bọn chúng là ma vật hắc ám giả làm cường thi!” Lam Minh lạnh lùng nói: “Thứ gì thức tỉnh bọn chúng?”

Meire Will khó xử: “Ta cũng không chắc chắn lắm, nên đối với suy đoán của người lực bất tòng tâm.”

“Vậy sao?” Lam Minh không sao cả nở nụ cười: “Hiện tại Huyết tộc đang xuống dốc, một khi thật sự có ngày người bị các người hại đều đến báo thù, Huyết tộc đơn cô thế cô, chỉ sợ các người thật sự sẽ phải vĩnh viễn biến mất trên thế giới.”

Meire Will hít sâu một hơi: “Nhiều năm như vậy rồi mà tính cách của người cũng không thay đổi chút nào, ta còn cho rằng sau khi người sống cùng nhân loại đáng yêu kia sẽ trở nên đáng yêu hơn một chút chứ.”

Lam Minh khoát tay, ý bảo hãy dừng dài dòng, nói điểm chính.

“Thông qua cái chết của Dương Lệ Lệ, ta phát hiện được vài manh mối.” Meire Will nghĩ nghĩ: “Đương nhiên, lấy được manh mối như thế nào là thuộc về cơ mật của Hấp huyết quý.”

“Ta không có hứng thú biết bí mật của các người, cô ta chết như thế nào?” Lam Minh hỏi: “Kẻ giết cô ta là ai?”

“Trong di ngôn của cô ta có để lại nguyên do.” Meire Will không nhanh không chậm nói: “Cô ta là bị biến dị phản thần của Huyết tộc giết chết.”

“Biến dị phản thần?” Lam Minh ngạc nhiên: “Là trúng độc hay nguyên nhân khác?”

“Không!” Meire Will sắc mặt nghiêm trọng lắc đầu: “Là vì sức mạnh! Huyết tộc chân chính không thể bị được vật cấp thấp khống chế !”

Lam Minh chợt nhớ tới, theo như video Trần Vĩ cung cấp, ngày đó Dương Lệ Lệ quả thật là bị cắn cổ hút máu mà chết, ngoài ra còn chém đầu hấp huyết quý. Loại hành vi này rất thông minh, không phải trùng hợp. Chỉ là nếu là Huyết tộc thì sao lại không có thẩm mỹ như vậy? Biến dị...

“Lam Minh.” Meire Will đi vào rừng: “Chuyện này, người đừng để ý tốt hơn.”

“Không quan hệ tới người.” Lam Minh đã hỏi xong những chuyện muốn biết, cũng xoay người đi về.

Lại nghe Meire Will nói tiếp: “Lực lượng đó vô cùng tà ác, hơn nữa còn luôn lảng vảng xung quanh các người, không phải là không có lý do.”

“Cái gì?” Lam Minh ngẩng đầu nhìn hẳn, Meire Will mỉm cười: “Những thứ hắc ám luôn bị ánh sáng hấp dẫn, càng tới gần, lại càng là dễ bị hấp thu.”

Lam Minh lạnh lùng nhìn hẳn một cái, xoay người rời đi.

“Đợi một chút!” Meire Will gọi hẳn lại.

Lam Minh khó chịu quay đầu lại, Meire Will mỉm cười đề nghị: “Có muốn hợp tác thử không? “

...

Lúc Tiêu Bắc tỉnh lại, cảm giác có cái gì đó nặng nề đè lên ngực mình, khó chịu không thở nổi. Mở to mắt, trời đã sáng. Tiêu Bắc nhìn trước ngực, thì ra là thế _ Cổ Lỗ Y đang ngáy khò khò, chẳng trách lại nặng như vậy.

Tiêu Bắc đột nhiên nhớ ra _ tối hôm qua cậu vốn định cùng ra ngoài với Lam Minh, rồi bị ám toán!

Nhìn khắp nơi thì lại thấy Lam Minh đang ngồi bên bàn, Bạch Lâu cùng Cảnh Diệu Phong cũng đã đến, mọi người đang ăn điểm tâm.

Tiêu Bắc thở dài ngồi dậy, vừa muốn nói chuyện sau lưng lại đột nhiên truyền đến tiếng thăm hỏi ân cần: “Buổi sáng tốt lành!”

Tiêu Bắc giật mình quay đầu lại, miệng há to nửa ngày nói không ra lời. Nếu nhớ không lầm thì thứ đang đứng trước mặt mình vốn là thứ Lam Minh ghét nhất _ Hấp huyết quỷ!

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 135

Meire Will xuất hiện làm cho mọi chuyện trở nên có chút hí kịch hóa. Tiêu Bắc ngồi trên giường, Cổ Lỗ Y ngồi trên vai, mắt tròn to nhìn chăm chăm Meire Will đang đứng bên cửa sổ phơi nắng, cùng cảm thấy cảnh tượng này quá quý dị.

Tiêu Bắc thay đồ đi tới chỗ Lam Minh: “Sao anh ta lại ở đây?”

Lam Minh thấy Tiêu Bắc có vẻ đã quên chuyện tối qua bị mình ám toán, cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi, hạ giọng nói: “À, tối qua hắn chết đói, nằm lăn lóc ở ven đường, bị tôi nhặt về.”

Lam Minh nói xong, Meire Will lập tức bày ra vẻ mặt ai oán, sau đó lại giơ tay ngoắc Cổ Lỗ Y: “Đây là bạch long trong truyền thuyết à, sao đáng yêu quá vậy?”

Cổ Lỗ Y tò mò nhìn Meire Will, vừa thì thầm bên tai Tiêu Bắc không biết nói cái gì.

Tiêu Bắc dĩ nhiên có thể hiểu, Cổ Lỗ Y nói là, không phải Lam Minh cực cực ghét Hấp huyết quỷ sao? Sao lại mang hắn về?

Tiêu Bắc cũng nghi hoặc nhìn Lam Minh.

“Quả thực có lực lượng hắc ám không rõ nguồn gốc đang tụ tập, phạm vi rất lớn.” Đúng lúc này, Bạch Lâu lên tiếng, chỉ vào một khu vực màu đen trên màn hình laptop: “Ma vật hắc ám lần này rất mạnh cũng rất kiêu ngạo.”

Đang nói chuyện, chợt có tiếng gõ cửa truyền đến: “Lam Minh, Tiêu Bắc, hai người dậy chưa?”

Là giọng Trần Vĩ.

Meire Will đi ra mở cửa.

Cửa mở ra, Trần Vĩ nhất thời sửng sốt. Trước mặt hắn là một người đàn ông cao lớn hoàn toàn chưa từng gặp, ăn mặc theo kiểu quý tộc, giữa ban ngày ở trong phòng còn che dù, đang nhìn mình.

“Ách...” Trần Vĩ há to miệng. Meire Will nhìn cậu một hồi, ý vị thâm trường nói một câu: “Thức ăn!”

Trần Vĩ chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát, rột cổ gật đầu: “A, tôi là tới hỏi các anh... ăn sáng chưa?”

“Ừhm!” Meire Will rất hài lòng hỏi Lam Minh: “Này là chuẩn bị cho ta sao? Thật chu đáo quá!”

Trần Vĩ cảm thấy hình như đầu Meire Will có vấn đề, cậu cũng không dám quá tới gần, lách mình đi vào phòng hỏi Tiêu Bắc: “Bạn các anh à? Đến đây lúc nào vậy mà sao tôi không phát hiện “

Lam Minh đột nhiên nói: “Mấy ngày này nên ăn nhiều tỏi một chút.”

“A?” Trần Vĩ khó hiểu. Tiêu Bắc nhìn Meire Will thì thấy hắn cau mày, xem ra Hấp huyết quỷ thực sự sợ tỏi!

“Ăn tỏi?” Trần Vĩ không hiểu.

“Trừ tà, tốt nhất là làm thêm một cái vòng tỏi đeo lên người.” Lam Minh tiếp tục dặn dò.

“À... được.” Từ sau khi Trần Vĩ nhìn thấy Cổ Lỗ Y thì đã biết bọn Tiêu Bắc chắc chắn không phải nhân loại bình thường, bởi vậy lời bọn họ nói đều rất tin tưởng.

Đang muốn đi, Bạch Lâu đột nhiên hỏi Trần Vĩ: “Đúng rồi, có thể lấy đầu Dương Lệ Lệ cho tôi nhìn thử một chút không?” Trần Vĩ ngẩn người, gật đầu rồi xuống lầu lấy đầu người.

Tiêu Bắc nhìn thần sắc Meire Will, nụ cười trên mặt hẩn dần thu lại, tình hình có vẻ nghiêm trọng.

Lam Minh kéo kéo Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc đảo mắt nhìn hẩn, chỉ nghe hẩn dùng thanh âm trầm thấp nói: “Ai cũng có thể tin, nhưng đừng bao giờ tin Huyết tộc, bọn chúng đều là kẻ lừa đảo.”

Tiêu Bắc xấu hổ. Meire Will dường như đã quen với sự khinh bỉ của Lam Minh khi nói đến Huyết tộc, nhún vai: “Lam Minh, cần gì phải nghiêm túc vậy, nhân gian rất thú vị, quá nghiêm túc sẽ rất khó tìm được hạnh phúc đó.”

Cổ Lỗ Y bất mãn trừng Meire Will, mà hành động này của nó thật khiến Lam Minh có chút thụ sủng nhược kinh.

Không lâu sau, Trần Vĩ cầm ba lô quay lại, Meire Will lập tức bịt mũi, hung dữ nhìn cậu: “Trời ạ, người ăn tỏi thật đó hả? !”

Trần Vĩ xấu hổ gãi đầu, Meire Will khó chịu trốn qua một bên, lẩm bẩm: “Thật đáng ghét, thật đáng ghét!”

“Tôi... tôi đi chuẩn bị bữa sáng.” Trần Vĩ còn cho là mình ăn tỏi có mùi, ngượng ngùng chạy đi....

Meire Will vừa mới thả lỏng, Cổ Lỗ Y đã lục ba lô lấy ra một gói snack vị tỏi, hướng hân thị uy.

Lam Minh bật cười, bình thường Cổ Lỗ Y luôn đối nghịch với mình, bất quá lúc ‘đối ngoại’ thì rất đồng lòng.

Bạch Lâu lấy đầu Dương Lệ Lệ ra xem xét, nhíu mày: “Quả thật là hấp huyết quý.”

“A...” Meire Will cũng chẳng có hứng nói đùa, thương cảm đi qua, khẽ vuốt cái đầu: “Đứa trẻ đáng thương.”

“A?” Meire Will nghiêng tai dán sát vào đầu Dương Lệ Lệ: “Ta hiểu rồi, người vì cái này nên mới bị giết à? Thật thông minh.”

Hấp huyết quý tựa hồ có cách trao đổi đặc biệt nào đó, Meire Will thờ dãi, tiếp tục nhìn video Dương Lệ Lệ quay trước khi chết.

“Đêm đó... hẳn là có hai người.”

“Ừh.” Tiêu Bắc gật đầu: “Một là thi ma, một là Dương Lệ Lệ.”

“Ta không nói cái này.” Meire Will nghiêm túc: “Ý ta là đêm đó còn có một người khác ở cùng Dương Lệ Lệ, là hân giết Lệ Lệ.”

Mọi người sùng sốt: “Anh không có ở hiện trường, sao lại biết?”

“Là Lệ Lệ nói cho ta biết.” Meire Will chấp tay sau lưng đi đến bên cửa sổ, đón lấy ánh nắng... dưới ánh nắng, làn da trắng của hân cơ hồ trở thành trong suốt, ngay cả mạch máu đều hiện lên rõ ràng: “Có thể giết chết một Hấp huyết quý, ít nhất cũng phải là một Hấp huyết quý! Khi đến gần thì động một trong số họ đã bị ma hóa.”

“Cái gì?” Bạch Lâu nhíu mày: “Huyết tộc bị ma hóa?”

“Đương nhiên, chỉ cần uống máu bị ô nhiễm thì cũng sẽ như ngộ độc thức ăn, xảy ra rất nhiều phản ứng không tốt.” Meire Will thở dài: “Những Huyết tộc mới rất dễ đối, nếu không thể hút máu người sẽ lấy động vật thay thế. Mà động vật sinh sống ở nơi hắc ám, trong máu của chúng cũng sẽ có lực lượng hắc ám. Loại lực lượng này đối với Hấp huyết quý mới sinh ma lực không cao mà nói là tai hoạ lớn.”

“Điều này cũng giải thích vì sao chỉ có một cường thi hoạt động bên ngoài mà không phải nhiều như tối hôm qua.” Lam Minh nói đến đây, đột nhiên ngắt người, sau đó giống như nghĩ tới cái gì, lưỡng lự: “A...”

“Ai, xem ra người cũng đoán ra rồi.” Meire Will cười khổ một tiếng: “Cũng không biết là may mắn hay là bất hạnh đây...”

“Làm sao vậy?” Tiêu Bắc ngơ ngác nhìn mọi người đột nhiên trầm mặc, có vẻ có nội tình.

“Giữa những Huyết tộc luôn có một khế ước!” Meire Will giải thích cho Tiêu Bắc: “Huyết tộc càng lớn tuổi, càng gần với huyết thống hoàng tộc thì càng mạnh, những Huyết tộc này được gọi là quý tộc. Bọn họ là một trong những bộ phận mạnh nhất Huyết tộc, bất luận là ai cũng đều vô cùng nổi danh, vô cùng khó đối phó, có thể sống đến mấy ngàn năm. Mà một bộ phận khác là Huyết tộc tự nhiên, tức cha mẹ đều là Hấp huyết quý, cho nên đứa trẻ được sinh ra cũng là Hấp huyết quý. Loại Huyết tộc này là bộ phận chính của tộc, số lượng rất nhiều, năng lực cũng rất mạnh, sống đến bốn năm trăm tuổi. Mà cấp thấp nhất, là Huyết tộc bị ma hóa, thường gọi là Huyết tộc mới sinh _ chính là nhân loại bị biến thành Huyết tộc. Nhân loại được quý tộc biến đổi tương đối mạnh, nhưng nhân loại bị Huyết tộc bình thường biến đổi đều rất yếu, rất dễ bị ma hóa và khống chế.”

Tiêu Bắc nghe đến đây, trong đầu mơ hồ nghĩ tới một chuyện, sẽ không phải...

“Huyết tộc bị biến đổi và Huyết tộc cải tạo hẳn sẽ có một loại quan hệ huyết thống so với mẹ con còn thân hơn.” Meire Will mỉm cười: “Nhưng... thật ra Huyết tộc bị biến đổi có thể biến lại thành nhân loại?”

“Thật sao?” Tiêu Bắc kinh ngạc, lần đầu nghe nói chuyện Huyết tộc còn có thể biến lại.

“Chỉ cần giết Huyết tộc biến đổi mình, mà điểm khó nhất là còn phải được đối phương tha thứ... thậm chí, Hấp huyết quý đó phải cam tâm tình nguyện chết trên tay đối phương.” Meire Will hít sâu một hơi không khí trong lành bên ngoài cửa sổ: “Như vậy, Huyết tộc bị biến đổi được thay đổi kí ức, trở lại thành một con người hoàn thiện, không nhớ mình từng bị biến đổi... mà bất kể tương lai hay vận hạn người này đều phi thường tốt, bình an khoái hoạt sống đến già, đây cũng là món quà cuối cùng của một Hấp huyết quý.”

“Nói như vậy...” Tiêu Bắc há to miệng: “Không lẽ Trần Vĩ chính là...”

“Rất có thể.” Lam Minh gật đầu: “Cậu ta là bạn trai Dương Lệ Lệ, thân là một hấp huyết quý, rất có thể cô ta sẽ biến đổi người yêu để cậu ta trở thành bất tử. Nhưng lúc ấy Trần Vĩ chỉ mới biến thành Hấp huyết quý, năng lực rất yếu, bị lực lượng hắc ám thoát ra khỏi thi động ma hóa, tấn công Dương Lệ Lệ. Mà Dương Lệ Lệ lại yêu Trần Vĩ, nên cô ta mới ra quyết định như vậy.”

“Khi một Hấp huyết quý bị chặt đầu thì tuyệt đối phải vứt thật xa!” Meire Will cường điệu: “Nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, Hấp huyết quý sống lại sẽ giống như dã thú mất đi lý trí trở thành cỗ máy giết người, hoàn toàn không có tư duy. Mà linh lực cuối cùng của hấp huyết quý sau khi chết có thể biến thành chú ngữ, mang theo linh lực và khế ước rất mạnh.”

“Trước mắt, xem ra đây là suy đoán là hợp lý nhất.” Bạch Lâu khẽ gật đầu, Trần Vĩ không nhớ lại vẫn tốt hơn, tránh cho cậu ta lại đau lòng.

Tiêu Bắc chống cằm nhìn đầu Dương Lệ Lệ, cảm thấy tiếc hận, có lẽ câu nói kia của Lam Minh: ‘Những thứ Huyết tộc nói ra phần lớn đều là nói dối’ cũng ám chỉ... một tộc loài không biết cách biểu đạt suy nghĩ của mình.

Mọi người trầm mặc một hồi, dưới lầu truyền đến tiếng xe thẳng lại.

Cảnh Diệu Phong ló đầu ra nhìn, là bọn Khế Liêu đến, Hi Tắc Nhĩ cũng xuống xe, còn cố ý khoác áo choàng che đi lưỡi hái của mình. Nó là nghe nói hôm nay đi tìm thi động, liền biết chắc chắn sẽ có một lượng lớn vong linh đang chờ xuống Địa ngục.

Trần Vĩ đi mở cửa.

Bạch Lâu kiểm kê nhân số: “Chắc vậy là đủ rồi.”

“Đối phó với đám thi ma chỉ biết dọa người kia thì dư dả.” Meire Will nhìn thấy Khế Liêu, đột nhiên nở nụ cười: “A... Không nghĩ lại đụng phải hắc ở đây, xem ra sáng nay phải vận động một chút rồi.”

Mà dưới lầu, Khế Liêu tựa vào mui xe, giật giật mũi vài cái hỏi Hi Tắc Nhĩ: “Có người thấy mùi gì thối thối không?”

“Hả?” Hi Tắc Nhĩ khó hiểu.

“Sao ta lại cảm giác như người thấy mùi thối của đám Huyết tộc nhỉ?!” Còn chưa dứt lời, cửa nhà nghỉ mở ra, Meire Will che dù đi ra: “Ân... ánh mặt trời chói thật.”

Khế Liêu ngăn người, chậm rãi há to mồm, sau đó lập tức rống to: “Meire Will!”

“A, Lang Vương, đã lâu không...”

Meire Will còn chưa thốt ra chữ “gặp”, Khế Liêu đã nhào tới, vung móng đánh qua.

Meire Will nhanh chóng né đi: “Tính tình người vẫn nóng nảy như vậy. Sao lại đón tiếp ta như vậy chứ, cháu trai đáng yêu.”

“Người xuống địa ngục đi!” Khế Liêu dốc toàn lực đánh nhau với Meire Will, nhất thời trong rừng một mảnh đại loạn.

Hi Tắc Nhĩ ngồi trên nóc xe, ngáp một cái, ngoáy ngoáy tai, nhàm chán.

“Khế Liêu là cháu Meire Will sao?” Tiêu Bắc hiếu kỳ hỏi Lam Minh: “Là bà con sao vừa gặp đã đánh nhau?”

“Hết cách, ai bảo người sói và hấp huyết quý là kẻ thù, di truyền.” Lam Minh bỏ đầu người vào ba lô, giúp bọn Bạch Lâu chuẩn bị một chút rồi xuống lầu.

Chờ mọi người ăn xong điểm tâm, Khế Liêu và Meire Will cũng đá phá cả một mảng rừng lớn, chấn động này làm cho mọi người trong khu nghỉ mát tưởng trong rừng có dã thú. Hơn nữa cộng thêm vụ tối hôm qua, tất cả đều vội vàng thu dọn hành lí bỏ chạy... cái này chính xác là điều bọn Lam Minh muốn.

Thấy thời gian cũng không còn sớm, Lam Minh vỗ tay, hướng hai người còn đang đánh đến bất phân thắng bại nói: “Đừng đánh nữa, còn chuyện phải làm.”

Meire Will thu tay, trên tay có không ít vết thương, bất quá nháy mắt đã lành lại. Nhìn nhìn cánh tay, lại nhìn bầu trời đang toả sáng rực rỡ: “Hôm nay không chiếm ưu thế.”

Khế Liêu cười lạnh: “Người cảm thấy buổi tối người sẽ có ưu thế?”

“Ăn oán cá nhân giải quyết sau đi, nói chuyện chính sự trước.” Lam Minh nhìn Meire Will: “Người biết vị trí thi động phải không?”

Meire Will gật đầu, xoay người dẫn mọi người tới thi động.

“Tối hôm qua người nói có virus.” Lam Minh chợt nhớ tới: “Xuất hiện như thế nào? Vì sao không thể nói cụ thể cho ta biết?”

Meire Will bất đắc dĩ, hơi do dự, lấy ra một khuy măng sét đưa cho Lam Minh: “Người nhận ra gia huy này không?”

Lam Minh cầm lấy nhìn, nhìn không được nhíu mày. Trên khuy măng sét là hình một con sư tử có cánh cùng một chiến binh mặc giáp cầm kiếm.

“Di?” Tiêu Bắc nhận ra, cậu từng nhìn thấy cái này trong mộng của Lam Minh.

“Đây là cái gì?” Tiêu Bắc hiếu kỳ.

Sắc mặt Lam Minh trầm xuống, thật lâu sau mới nói: “Huy hiệu của gia tộc mẫu thân tôi.”

“A?” Tiêu Bắc sửng sốt: “Mẹ anh không phải nhân loại sao?”

Lam Minh không nói gì, cất huy hiệu đi, vỗ vỗ Tiêu Bắc, ý bảo sau này sẽ nói cho cậu. Sau đó nhíu mày hỏi Meire Will: “Người còn biết những gì?”

“Ta còn thấy một kẻ đeo mặt nạ.” Hắc nói rồi nhún vai: “Nếu ta nhớ không lầm, trước kia tiểu tử đó từng đi theo người, từ cả trước khi đánh tan đội quân hắc ám. Chỉ là khi đó rất rục rờ, lúc này lại đi vào con đường hắc ám.”

Lam Minh nắm chặt khuỷu măng sét lâm vào trầm tư.

Tiêu Bắc đi bên cạnh hắn, vừa nghe đến mặt nạ, lập tức nhớ tới người đàn ông cổ quái gọi là Rafah đã từng gặp rất lâu về trước, có vẻ là người quen cũ của Lam Minh.

“Đến rồi.”

Đang lúc mọi người thất thần, Meire Will đột nhiên dừng lại, vươn tay chỉ xuống mặt đất. Dưới một khối đá lớn và mặt đất trước mặt có một cái khe khổng lồ rất dài.

“Oa...” Hi Tắc Nhĩ nhíu mày: “Thì khí nặng thật, trong đó có bao nhiêu thi thể vậy?”

“Đây là một trong những thi động lớn nhất, hẳn là hồi trước từng có rất nhiều Hấp huyết quỷ sống ở đây.” Meire Will nhìn vào khe đá: “Đều đang ngủ, mau nhìn.”

Bọn Lam Minh cẩn thận nhìn thử thì thấy, quả nhiên... sâu trong khe đá hắc ám có rất nhiều thi thể.

“Những thứ màu xanh kia là cái gì?” Tiêu Bắc đột nhiên chú ý tới sâu trong huyết động tựa hồ trải một tầng chất lỏng phát ra ánh sáng xanh nhàn nhạt.

“Chính là thứ ta đã nói, virus.” Meire Will sắc mặt ngưng trọng nói: “Thi động này từng bị lực lượng hắc ám tác động nên thi thể vốn đã thức tỉnh. Là do Dương Lệ Lệ dùng phong ấn ngăn cản thi biến. Nhưng mà hôm qua phong ấn lại bị hai kẻ vô trách nhiệm nào đó phá hủy...” hắn vừa nói vừa liếc Tiêu Bắc cùng Lam Minh.

Hai người đồng thời nhìn trời, phong ấn tự nhiên như vậy thì ai mà biết chứ.

“Chờ một chút, khe đá này quá lớn.” Khế Liêu đột nhiên nhíu mày, xem kết khe đá: “Là có người dùng vũ khí cắt mặt đất ra, sau đó rải virus vào bên trong nên thi thể sản sinh biến hóa, tạo thành thi biến không hoàn chỉnh.”

“Ai có thể làm như vậy?” Hi Tắc Nhĩ khó hiểu, chỉ dựa vào vũ khí mà có thể cắt đôi mặt đất, chứng tỏ năng lực của hắn không phải loại xoàng!

Tiêu Bắc nghe vậy, vô thức quay lại nhìn Lam Minh.

Lúc này, Lam Minh đang trầm mặt, trong mắt lộ ra không phải nghi hoặc mà là lo lắng, xem ra... có vẻ Lam Minh đã có đối tượng hoài nghi.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 136

“Thật sự có rất nhiều vong hồn.” Hi Tắc Nhĩ ngồi xổm cạnh khe đá nhìn vào trong thật lâu, rồi quay lại lắc đầu: “Đến chậm rồi, không có linh hồn, cũng không có khí tức!”

Tiêu Bắc nhỏ giọng hỏi Bạch Lâu: “Cương thi không phải là không có linh hồn sao?”

Bạch Lâu gật gật, trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu, thấp giọng nói: “Nhưng không lí nào lại không có oán khí... phải biết rằng, cơ sở tồn tại của cương thi chính là oán hận, không hận thì lực lượng tà ác từ đâu ra?”

Tiêu Bắc nghe xong, buồn bực... lại hỏi: “Vậy tại sao những cương thi này không thi biến? Ban ngày không được, nhất định phải là buổi tối mới được sao?”

“Nhất định!” Bạch Lâu nói: “Hơn nữa còn không thể linh hoạt điều khiển thân thể, giống như trẻ sơ sinh.”

Lam Minh hỏi Cảnh Diệu Phong: “Có mang xăng đến không?”

Cảnh Diệu Phong gật đầu, đem xăng đến đổ vào trong động, còn bỏ thêm rất nhiều chất dẫn cháy khác.

Lam Minh ra hiệu cho mọi người lui ra phía sau, gọi Cổ Lỗ Y tới, bảo nó phun lửa.

Cổ Lỗ Y chớp mắt liếc vào động, phòng má.

“Hô...” một tiếng.

Đồng thời, cả hang động cháy rực.

Mọi người bên ngoài nhú mào, lùi lại, chẳng mấy chốc từ trên trong truyền đến một tràng âm thanh gào thét dọa người.

Mặc dù biết thứ bên trong chính là cương thi, nhưng Tiêu Bắc vẫn có chút khó chịu, xoay người không muốn nhìn nữa.

Khế Liêu nhìn thấy, an ủi: “Dù sao cũng đã chết mấy ngày năm, sẽ không đau.”

Tiêu Bắc vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn hằm.

Cũng không biết cháy bao lâu, nghe nói lửa do bạch long phun ra không giống lửa của nhân loại, hình như là ma hỏa, không đốt thứ đó ra tro thì không ngừng lại.

Mọi người đứng chán một bên. Khế Liêu vốn còn tưởng rằng phải đánh một trận, giết cương thi nhằm chán ngáp một cái: “Cứ thế là xong rồi? Vậy còn gọi chúng ta đến làm gì?”

Đại khái là do bức bối, hằm có chút hối hận sao không mang Tiểu Hoa đến. Gần đây quan hệ của hai người có chuyển biến tốt, Khế Liêu vừa xa đã nhớ, liền chạy đến một bên điện thoại cho Tiểu Hoa.

Meire Will thấy hành động của Khế Liêu, cười quái dị: “Huyết thống quý tộc đều tương đối trầm tĩnh, ổn trọng, thành thực, một khi dòng máu đó bị ô nhiễm, tính tình cũng sẽ trở nên giống như động vật cấp thấp, vội vàng xao động.”

Lời Meire Will cố ý châm chọc Khế Liêu.

Tiêu Bắc nghe được, khẽ nhú mào. Khế Liêu ăn nói vụng về, hơn nữa lấy thân phận Thần Ma tuổi của cậu ta cũng không thể so với Meire Will lão yêu quái này, rõ ràng là đang bị bắt nạt.

Khế Liêu cũng tức giận, bộ dáng như muốn sử dụng vũ lực. Tiêu Bắc lắc đầu, loại tính cách này đúng là rất dễ bị bắt nạt... mà Meire Will cũng hơi quá đáng, cái đó khác gì kì thị chủng tộc đâu!

Tiêu Bắc đang muốn nói giúp Khế Liêu mấy câu, Khế Liêu chợt nghe Tiểu Hoa bên kia nhận điện nói: “Mở loa ngoài lên.”

Khế Liêu vốn tính cúp điện thoại đánh với Meire Will một trận, nhưng nghe Tiểu Hoa phân phó, lập tức mở loa ngoài.

“Bắc Bắc, con gì vừa thả rắm vậy?”

“Khụ khụ...” Bạch Lâu không có đề phòng, quay đi vỗ ngực ho khan. Tiêu Bắc biết Tiểu Hoa mồm miệng lợi hại, liền nói: “A! Meire Will, một Hấp huyết quỷ.”

“A...” Tiểu Hoa ý vị thâm trường a một tiếng: “Khó trách, vậy chắc máu người rất tinh khiết ha, máu cả nhà người cũng rất tinh khiết ha, bộ không sợ tuyệt chủng sao mà còn dám ra ngoài ánh sáng? !”

...

Mọi người thấy Meire Will há to miệng, đồng loạt đỡ tán.

Cổ Lỗ Y đột nhiên xông tới, cướp dù của hắn, ném vào huyết động _ đốt luôn.

“Nha...” Meire Will sợ ánh nắng làm bị thương, vội chạy vào rừng núp dưới bóng râm, kinh hãi nhìn Khế Liêu: “A? Người dám kêu giúp đỡ.”

“Cái này không gọi giúp đỡ mà gọi là bạn bè, loài động vật có tên trong sách đỏ như người sẽ không hiểu được đâu.” Nói xong, Tiểu Hoa tựa hồ đã hài lòng, nói với Khế Liêu: “Tắt loa ngoài đi, vừa này nói tới đâu rồi?”

Khế Liêu sờ cằm, cố gắng đè xuống khóe miệng đang nhếch lên tắt loa ngoài, tiếp tục đứng dưới ánh nắng ấm áp cùng Tiểu Hoa nấu cháo điện thoại. Nếu nghe kĩ có thể nghe thấy đầu bên kia Tiểu Hoa vẫn rất bất mãn giáo dục Khế Liêu: “Cậu không biết phản kích lại hả? Nếu bị mắng thì không cần nói đạo lý với hã, kẻ mắng cậu cũng vốn không biết đạo lý, phải bắt lấy nhược điểm của hã hung hăng mắng lại, mắng cho hã đau nhức, mắng cho hã phải hối hận sao lại mắng cậu! Người không phạm ta ta không phạm người, biết chưa hả!”

“Khụ khụ.” Tiêu Bắc và Cổ Lỗ Y cố ý chạy tới đứng cạnh Khế Liêu, cười tủm tỉm, không nói gì.

Meire Will buồn bực trốn dưới tàng cây, Lam Minh nhìn hã: “Không phải xong việc rồi sao, người còn chưa đi đi?”

“Ta còn muốn tìm...”

Meire Will còn chưa dứt lời, mọi người đột nhiên nghe thấy một tiếng “ầm” thật lớn.

Tiểu Hoa ở đầu bên kia nghe rõ ràng, lo lắng hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Không có gì, nổ bình gas, tôi phải quay lại.” Khế Liêu sợ anh lo lắng, liền nói cho anh biết muốn đi cứu hoả rồi cúp điện thoại.

Mà tiếng nổ vừa vang lên dĩ nhiên không phải nổ bình gas mà là phát ra từ trong hang động, cùng lúc đó một thứ gì đó bay lên...

“Rầm” một tiếng, vật kia bay lên sau đó lại nặng nề rơi xuống, lún cả một nửa xuống đất, sừng sững trước mặt mọi người.

Tiêu Bắc thấy rõ, đó là một cái quan tài.

Lam Minh khẽ nhú mào, Meire Will nhún vai: “Tìm thấy rồi.”

“Cò kị.”

Lúc này, Cỗ Lỗ Y nhắc Tiêu Bắc nhìn hoa văn trên mặt quan tài.

Tiêu Bắc nhìn lại, trên nắp quan tài có khắc hoa văn hình chiến binh cười sư tử. Đảo mắt nhìn Lam Minh... cái này không phải gia huy nhà mẹ hần sao? Chẳng lẽ cỗ quan tài này và mẹ hần có quan hệ?

Đang nghi hoặc, quan tài khẽ rung lên, tựa như bị chấn động, ngọn lửa đang cháy xung quanh cũng tắt lịm.

Cũng ngay lúc đó, mặt trời bị che khuất, một tầng sương mù dày đặc phủ xuống ngăn lại ánh mặt trời, bốn phía dần trở nên hôn ám.

Tiêu Bắc nhú mào _ là trùng hợp, hay là... kẻ ở trong quan tài có năng lực điều khiển thời tiết?

Thấy Tiêu Bắc nhú mào, Bạch Lâu khẽ nói với cậu: “Chỉ là triệu hoán sương mù thôi, nhân loại cũng có thể tạo ra mây nhân tạo, không phải cái gì lợi hại, không cần lo lắng.”

“A...” Tiêu Bắc vội vàng gật đầu, cảm thấy mình quá nhát gan rồi, thật mất mặt.

Bạch Lâu thấy vậy, cười cười vỗ vai Tiêu Bắc, ý bảo không quan trọng, sự hiểu biết của nhân loại đối với Thần Ma vốn rất nhỏ.

Lam Minh bước tới một bước, lúc này, ngọn lửa hung dữ dưới lòng đất cũng đã tắt, xung quanh giống như một ngày đầy mây, âm u và yên tĩnh.

Tiêu Bắc càng khẩn trương, không biết trong quan tài sẽ có cái gì, còn cố ý có quan hệ với Lam Minh, hy vọng không phải là cái gì không tốt!

Đúng lúc này chợt vang lên một tiếng thờ dốc, còn có một giọng nói thiếu kiên nhẫn: “Chết tiệt, mùi hấp huyết quý.”

Lam Minh vừa nghe giọng nói kia, nhin không được nhú mày rồi đột nhiên hô một tiếng: “Sitaya?”

...

Người trong quan tài có vẻ sống sót một lúc, sau đó “Bình” một tiếng, nắp quan tài bay lên. Trong quan tài là một người thanh niên năm thẳng, hai tay đặt trước ngực, hiển nhiên vừa rồi là đang ngủ.

Tiêu Bắc thấy cách ăn mặc của hắn không khác Lam Minh lúc trẻ nhìn thấy trong mộng là bao _ áo sơ mi tay rộng quý tộc thời xưa mặc, thắt lưng rộng, còn có quần bó trắng và giày.

Người nọ cũng giống Lam Minh, mái tóc dài màu vàng, tướng mạo anh tuấn, chỉ là trên trán có một vết sẹo nhạt. Nếu không phải biết hắn là Thần Ma, Tiêu Bắc thật muốn gọi một tiếng ‘Harry Potter’.

Không biết vì sao lại cảm thấy buồn cười.

“Lam Minh?”

Thanh niên gọi là Sitaya nhắc tay, nhẹ nhàng cử động cơ thể.

Tiếng răng rắc truyền đến làm cho Tiêu Bắc thấy không thoải mái, cảm giác như toàn thân Sitaya ngay cả các đốt ngón tay cũng đang tự nổi lại vậy.

Lam Minh thì nghi ngờ nhìn Sitaya: “Người...”

“Ha ha, Lam Minh!” Sitaya hưng phấn ra khỏi quan tài, nháy mắt nhảy tới trước mặt Lam Minh, hai tay nắm lấy bả vai hấn dùng sức lắc: “Người quả nhiên còn sống, ta cuối cùng cũng tìm được người rồi!”

Lam Minh gặp Sitaya không chút kích động hay hưng phấn như khi hấn gặp mình, chỉ cau mày khó hiểu nhìn hấn.

Tiêu Bắc nhìn hai người, có chút e dè. Khế Liêu lại mặc kệ, hỏi Lam Minh: “Hấn là ai vậy? Vì sao lại ở giữa đồng thi thế?”

“Hấn gọi Sitaya, con trai em họ mẹ tôi, luận vai vế hấn là em họ của tôi.” Lam Minh mở miệng, thấy mọi người gật gật có vẻ nhẹ nhõm _ ra là thân thích à, Lam Minh lại đột nhiên bổ sung một câu: “Là nhân loại.”

...

Mọi người sửng sờ.

Tiêu Bắc thấy Cổ Lỗ Y đếm ngón tay tính thời gian, sao lại cảm thấy không hợp lý. Lam Minh bị phong ấn một ngàn năm, hưởng chi hấn được sinh ra từ rất lâu, sao có thể có anh em là nhân loại còn sống đến tận bây giờ, hơn nữa còn không già.

Tiêu Bắc kinh ngạc mở to mắt.

“Hắc hắc.” Sitaya có vẻ tự hào vỗ ngực: ” Ta đã không còn là nhân loại từ lâu rồi!”

Lam Minh cảm thấy khó hiểu: “Vì sao?”

“Người không biết à?” Trên mặt Sitaya lộ ra nụ cười tàn khốc: “Giết một ngàn ác ma, uống máu của chúng là có thể ma hóa!”

Lam Minh há hốc, giết ác ma quả thực có thể ma hóa, nhưng giết ác ma để ma hóa... hấn vô ý thức liếc Cảnh Diệu Phong.

Bạch Lâu cũng khẽ nhíu mày, trường hợp của Cảnh Diệu Phong không giống thế. Loại ma hoá này không phải ai cũng có thể làm, phải có cơ thể vô cùng đặc biệt, hoặc là Thần Ma cao cấp hỗ trợ mới có thể thông qua phương thức giết ác ma để ma hóa... Làm sao một nhân loại khoẻ mạnh bình thường có thể ma hóa. Hơn nữa nhân loại uống máu ác ma đều không thể lường trước hậu quả, thậm chí có thể chết!

Lúc này mọi người, ngoại trừ Tiêu Bắc và Cổ Lễ Y còn nhỏ, đại khái tất cả mọi người đều biết trong chuyện này có điểm kỳ lạ, bởi vậy toàn bộ đều có chút nghi ngờ Sitaya này là thiện hay ác. Phải biết rằng, ác ma có thể biến hình, có khi nào là kẻ khác giả dạng không?

“Vẻ mặt này của người là sao?” Sitaya tựa hồ bất mãn với vẻ nghi ngờ của Lam Minh, cười nói: “Nhìn thấy ta không vui sao? Ta vì muốn sống sót gặp lại người đã chịu không ít khổ, tốt xấu gì người cũng phải vui lên mới đúng chứ!”

Thần sắc trên mặt Lam Minh càng vi diệu, nhìn hẩn hỏi: “Vì sao người lại ở trong thi động?”

Sitaya ngẩn người, sau đó cười khổ: “Ta chỉ tìm nơi ấm áp để ngủ thôi, thuận tiện... hấp thu một ít chất dinh dưỡng.”

“Người hấp thu chất dinh dưỡng từ thi thể người chết?” Bạch Lâu giật mình, đó là ma pháp chỉ có ác ma rất mạnh mới có thể làm được.

“Ta có hẹn với một người, mấy ngày nay mãi chuẩn bị. Ta cũng vừa ăn xong cái thôn này, chất dinh dưỡng cũng tạm hấp thu đủ rồi, người nọ cũng đã tới, không nghĩ tới lại gặp người ở đây!” Sitaya thoạt nhìn cao hứng bừng bừng: “Đi, chúng ta đi uống một chén.”

“Người nói ... ăn xong thôn?” Lam Minh nhíu mày.

“Những cương thi kia buổi tối ăn thịt người, ban ngày lúc chúng ngủ thì ta hấp thu chất dinh dưỡng từ chúng, đỡ mất công tự tiêu hóa !” Khi Sitaya nói những lời này có vẻ vô cùng thần nhiên: “Ta đã nói rồi mà, vì để tồn tại ta đã chịu không ít khổ đau.”

“Vậy sao.” Lam Minh đột nhiên cười lạnh: “Người đã ăn thịt người? Chẳng lẽ người đã quên chính người cũng là nhân loại.”

“Ta đã không làm nhân loại cả ngàn năm rồi Lam Minh, người tận mắt nhìn ta chết, quên rồi sao?” Nụ cười trên mặt Sitaya thu lại một chút: “Vẻ mặt của người hình như không vui khi nhìn thấy ta.”

“Không sai.” Lam Minh cũng không khách khí: “Năm đó là ai đào người lên?”

Sitaya nở nụ cười: “Đương nhiên là cha người, đức vua vĩ đại rồi!”

Lam Minh vẻ mặt ‘biết ngay mà’: “Vậy người cũng nên trở lại lòng đất đi, nơi này không hoan nghênh người.”

“Lam Minh...” Sitaya ngơ ngác nhìn Lam Minh: “Người bị phong ấn đến ngu rồi sao? Ta là tới tìm người mà, chúng ta cùng đi làm chút chuyện có ý nghĩa đi?”

“Cái gì là chuyện có ý nghĩa?” Lam Minh châm chọc: “Năm giữa một đồng thi thể thối rữa chờ hấp thu những chất dinh dưỡng bẩn thỉu kia sao?”

Sitaya nhú mày, đánh giá Lam Minh một hồi, sau đó ánh mắt của hắn dời đến trên người Tiêu Bắc.

Thoáng giật mình nhìn Tiêu Bắc: “A... người mang nhân loại theo bên người?”

Tiêu Bắc sững sốt, Lam Minh dịch người đứng chắn trước mặt Tiêu Bắc, neho mắt nhìn Sitaya: “Đừng quên, người cũng từng là nhân loại, thông qua lực lượng hắc ám trở thành ma vật. Mà người cũng biết đó, ta là khu Ma Nhân, chán sống rồi sao?”

Sitaya sững sờ, hơi lùi lại, híp mắt nhìn Lam Minh: “Người có ý gì?”

“Ta có ý gì chẳng lẽ người không biết?” Lam Minh nâng tay muốn lấy Minh ra. Tiêu Bắc cảm thấy dù sao cũng là người một nhà, huynh đệ tương tàn không tốt, khẽ kéo hẳn: “Này.”

Lam Minh ngừng tay nhìn Tiêu Bắc, ý bảo không cần lo lắng, có thể ứng phó.

“A.” Sitaya cười lắc đầu: “Người vậy mà lại nghe lời một nhân loại, Lam Minh, ta thực buồn cho cha người, huyết thống của người tốt như vậy...”

“Người đừng quên, dì cũng là chết trên tay hẳn!” Trên mặt Lam Minh lộ ra sát ý, Tiêu Bắc biết Lam Minh đang nhớ tới cái chết của mẹ hẳn.

“Rồi sao?” Sitaya nhún vai: “Các nàng đều là nhân loại, có thể xác xinh đẹp lại không biết quý trọng, thà rằng tự mình chết già. Kỳ thật chỉ cần bọn họ muốn, hoàn toàn có thể xinh đẹp vĩnh viễn...”

Nhưng hẳn nói còn chưa nói hết đã bị Lam Minh một cước đá bay.

“Người...”

Sitaya hoàn toàn không đề phòng, giãy dụa muốn đứng lên, đột nhiên... từ trong rừng lóe lên một bóng đen.

Meire Will không biết đột nhiên chui ra từ khi nào, dùng một con dao găm màu đen giấu trong tay áo, vẽ mạnh một đường lên cổ Sitaya...

Đồng thời, thân thể Sitaya ngã xuống đất, đầu bị lấy đi .

“Meire Will!” Lam Minh phản nộ, quả nhiên hắn có âm mưu.

“Đa tạ Lam Minh!” Meire Will ôm đầu Sitay lùi vào rừng, chờ bọn Khế Liêu đuổi theo đã biến mất không còn chút dấu vết... mà nhìn lại xác Sitaya đã bắt đầu hư thối, nháy mắt biến thành thây khô.

“Thế nào rồi?” Mọi người đều bị biến cố bất thành linh làm cho choáng váng.

Lam Minh trầm mặc, cắn răng không nói gì.

Lúc này Tiêu Bắc mới chính thức hiểu được vì sao Lam Minh luôn nói Hấp huyết quý là kẻ lừa đảo.

Vừa nãy Meire Will là cố ý chọc giận Khế Liêu, như vậy hắn có thể bị lừa đi mà trốn vào rừng, sau đó tiên phát chế nhân... ngay từ đầu mục tiêu của hắn chính là Sitaya.

Chỉ là... một Đại hấp huyết quý muốn đầu Sitaya người không ra người quý không quý là muốn làm gì?

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 137

Meire Will đột nhiên cướp đầu Sitaya, hành động này của hắn khiến mọi người nhất thời khó có thể lý giải.

Tâm trạng Lam Minh xấu đến cực điểm, sao có thể để mất hết mặt mũi nay trước mặt Tiêu Bắc. Mà cũng tại mình, ăn đấng bao nhiêu lần rồi mà vẫn không nhớ được bài học.

Mọi người nhìn ra Lam Minh tâm trạng không tốt, nhưng cũng không biết nên an ủi thế nào, đúng là rất ảo não.

“Bằng không... chúng ta về đi?” Bạch Lâu đề nghị.

Cũng không còn cách khác, đành phải như thế.

Trên đường về, Tiêu Bắc thấy Lam Minh vẫn rầu rĩ không vui, thì thầm: “Nếu lúc ấy tôi không ngăn cản anh thì tốt rồi.”

“Ngốc.” Lam Minh thấy Tiêu Bắc cũng không vui lại càng bức hơn: “Là do Meire Will hèn hạ vô sỉ.”

“Anh cũng nói hắn ta hèn hạ vô sỉ, vậy đừng vì loại người này mà tức giận nữa.” Tiêu Bắc khuyên hắn: “Có đói bụng không, đi ăn cái gì đi?”

Lam Minh khẽ gật đầu, biết Tiêu Bắc là đang an ủi mình, tâm tình tốt lên một chút.

“Nhưng là...” Hi Tắc Nhĩ hỏi: “Chúng ta phải trả lời Trần Vĩ như thế nào?”

“Đúng rồi.” Tiêu Bắc cũng lên tiếng: “Nếu lời Meire Will nói sự không phải thật... hung thủ đêm đó giết chết Dương Lệ Lệ là ai?”

“Nhưng thực sự vừa thấy virus!” Hi Tắc Nhĩ nhíu mày: “Cũng không thể nói với Trần Vĩ, hắn bị Dương Lệ Lệ biến thành hấp huyết quỷ, đạo hạnh quá yếu nên trúng chiêu, sau đó thú tính đại phát giết cô ta. Dương Lệ Lệ vì yêu hắn quá sâu nên tự hy sinh bản thân biến hắn trở lại như cũ?”

Mọi người nhìn trời, không nói thì án tử không được giải quyết, nhưng nói... quá tàn nhẫn .

Chưa kịp nghĩ ra cách, đi tới cửa khu nghỉ mát. Tiêu Bắc chợt nghe Cổ Lỗ Y trên vai kêu lên, đồng thời vỗ vai cậu liên tục.

Khế Liêu cau mày: “Không tốt!”

“Sao vậy?” Tiêu Bắc không hiểu.

“Mùi máu tươi!”

Lam Minh cũng đã nhận ra. Mọi người nhanh chóng chạy về, mà cảnh tượng trước mắt lại khiến mọi người giật mình.

Khu nghỉ mát biến thành mảnh hỗn độn, may mắn những du khách đều đã chạy hết, nhưng một vài thôn dân ở lại bị thương rất nặng, ngã dưới đất mặt đất không động đậy, hơn nữa động vật trong thôn trang đều bị cắn chết... đầu bị lấy đi, tử trạng rất giống Dương Lệ Lệ.

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

“Sao có thể như vậy? !” Tiêu Bắc hoảng hốt.

Bọn Lam Minh lập tức tìm kiếm hung thủ.

Tiêu Bắc đi đến trước xác một con ngựa, ngồi xuống, vươn tay khẽ chạm vào... đồng thời trước mắt xuất hiện một khuôn mặt đáng sợ.

“Là hản!” Tiêu Bắc ngẩng lên nói với Lam Minh: “Chính là cường thi giết chết Dương Lệ Lệ!”

Mọi người đột nhiên tỉnh lại, lập tức quay đi tìm kiếm Trần Vĩ.

Nhưng mà xe hơi vẫn còn, người lại không thấy đâu .

“Bên này!” Lúc này, Khế Liêu ngửi thấy mùi Trần Vĩ trong không khí, bắt đầu đuổi theo. Mọi người chạy theo hản, Tiêu Bắc cùng Cổ Lỗ Y liếc nhau một cái _ mũi sói thính thật!

Nhưng chạy một đoạn thật xa vẫn không thấy bóng dáng Trần Vĩ. Cổ Lỗ Y ghé vào tai Tiêu Bắc thì thầm _ sói sói không bằng cẩu cẩu.

Rước lấy một cái trứng mắt của Khế Liêu.

“Đợi một chút!” Đột nhiên Bạch Lâu ngăn mọi người lại.

Khế Liêu cũng dừng lại, thấp giọng nói: “Mùi Trần Vĩ thay đổi!”

“Thay đổi?” Tiêu Bắc khó hiểu.

“Không biết là như thế nào.” Khế Liêu thở dài: “Mùi nhân loại xen lẫn mùi thối rửa.”

“Biến thân?” Tiêu Bắc cũng ý thức được có khi nào Trần Vĩ lừa bọn họ, rất có thể cậu ta là cùng một bọn với Meire Will... mà lần này mục đích chủ yếu của bọn họ chính là dụ Sitaya xuất hiện, sau đó nhân cơ hội cướp đầu của hản.

Từ khi EX thành lập đến nay, Tiêu Bắc luôn cảm thấy tuy công ty làm việc lấy tiền bất quá mục đích vẫn là giúp người tốt giải quyết vấn đề liên quan đến những chuyện siêu nhiên. Nhưng đến bây giờ cậu mới phát hiện, nguyên lai nếu không cẩn thận vô ý tiếp nhận một công việc thì cũng có thể hại chết người khác, những người trong khu nghỉ mát vừa này chính là minh chứng. Nếu như tất cả những chuyện này thật sự liên quan đến Huyết tộc, Tiêu Bắc cảm giác mình sẽ rất nhanh trở nên giống Lam Minh, chán ghét bọn họ .

Tiêu Bắc càng nghĩ càng cảm thấy mơ hồ, tâm trạng cũng trầm xuống.

Cổ Lỗ Y cúi đầu nhìn Tiêu Bắc, vươn tay, vỗ hai cái lên lưng cậu cố sức an ủi.

Lam Minh nói với mọi người: “Về thôi.”

Mọi người gật đầu, chán nản quay lại thôn... Nhưng mà ngay lúc đó Lam Minh đột nhiên vèo một tiếng vọt vào rừng, sau khi trở ra còn xách thêm một người, quăng xuống đất.

Người nọ muốn đứng lên, nhưng lưỡi hái của Hi Tắc Nhĩ đã kề sát bên cổ hắn, chỉ cần hơi động, hậu quả thế nào đã rất rõ ràng.

Mà nhìn người này, mọi người nhìn không được nhíu mày. Quần áo trên người hắn cơ hồ là áo rách quần manh, khuôn mặt trắng bệch, chính là người Tiêu Bắc nhìn thấy, giết chết Dương Lệ Lệ cùng với những thôn dân kia.

“Quần áo của hắn...”

Lam Minh đột nhiên nhắc nhở, Tiêu Bắc phát hiện _ không phải quần áo của Trần Vĩ.

Đang nghi hoặc, Bạch Lâu ngẩng lên nhìn vào rừng, hỏi: “Này, không sao chứ?”

Chẳng mấy chốc mọi người nhìn thấy một người từ trong bụi cây chui ra, trên người bị thương, có chút máu, một tay còn cầm dao.

“Không sao!” Người nọ thấy mọi người mới buông lỏng vứt dao đi, ngồi bịch xuống thở hổn hển: “Má ơi, làm tôi sợ muốn chết!”

Người chạy ra đúng là Trần Vĩ.

Tiêu Bắc kinh ngạc nhìn cậu ta, lại nhìn người mặt trắng cao lớn cổ quái không khác cương thi trên mặt đất cái kia... Không hề giống Meire Will nói, hắc và Trần Vĩ không phải cùng một người! Huyết tộc lại lừa đảo!

“Sao lại thành ra như vậy?” Khế Liêu đưa khăn giấy cho Trần Vĩ lau máu trên tay.

“Tôi vừa ra ngoài thì đột nhiên nghe đã có tiếng cầu cứu, sau đó mới phát hiện một quái vật đang tấn công mọi người. Tôi dùng gạch ném hắc, dụ hắc vào trong rừng. Khu rừng này tôi chơi từ nhỏ đến lớn, biết nơi nào có thể trốn nên muốn kéo dài thời gian, tránh cho hắc vào thôn hại người, chờ các anh trở về thì tốt rồi.” Trần Vĩ vừa nói, vừa chỉ vào quái vật kia hỏi: “Có phải là hắc... giết Lệ Lệ?”

Mọi người liếc nhau một cái, Lam Minh gật đầu: “Đúng vậy.”

Trên mặt Trần Vĩ lập tức xuất hiện vẻ giận dữ, xông tới đập quái vật kia một cước. Bất quá người hắc có vẻ rất cứng, Trần Vĩ đau đến mức ôm chân nhảy tưng tưng.

Tiêu Bắc lúc này cũng không biết mình đang có tâm tình gì, tóm lại rất cổ quái...

Cổ Lỗ Y lại vỗ lưng cậu an ủi.

“Người là ai?” Lam Minh ngồi xổm xuống nhìn quái vật kia, nhưng hắn chỉ thờ hồn hển, miệng há ra y y nha nha không biết muốn nói cái gì.

“Lam Minh.”

Tiêu Bắc chợt phát hiện điểm khả nghi, cậu chỉ vào chỗ da ẩn hiện dưới lớp áo rách của quái vật nói: “Xem này, hình như có một hình xăm!”

Lam Minh chau mày, vạch cổ áo hắn ra.

Trước ngực quái vật kia tuy có không ít vết thương nhưng hình xăm lại vô cùng rõ ràng, giống hệt hình trên quan tài của Sitaya _ gia huy nhà mẹ Lam Minh.

Lam Minh kinh ngạc, cẩn thận xem xét quái vật này, thật lâu sau mới bật cười: “Là người à...”

“Người biết hắn?” Mọi người trầm miệng một lời hỏi.

Lam Minh nhẹ gật đầu: “Hắn từng là quản gia của Sitaya, lúc nào cũng như hình với bóng.”

“Sitaya chết, đầu cũng bị cắt đi...” Hi Tắc Nhĩ hỏi: “Cho nên hắn phát điên?”

“Ngao!” Người nọ không biết có phải nghe hiểu “Sitaya chết” hay không mà đột nhiên gào lên, liều mạng giãy dụa.

Hi Tắc Nhĩ vội đè hắn lại, bằng không đụng phải lưỡi hái thì chết chắc... Đối với ma vật mà nói, lưỡi hái tử thần cũng không phải trò đùa.

Nhưng đã quá muộn, quái vật kia tựa hồ đã mất kiểm soát, điên cuồng vùng vẫy một hồi, cổ đụng phải lưỡi hái.

Lưỡi hái tử thần linh lực cực mạng nháy mắt cướp đi toàn bộ ma lực trong cơ thể hắn... hắn há to miệng, máu đen trào lên, lập tức đi bán muối.

Lam Minh nhú mày, nói với Cổ Lão Y: “Đốt đi.”

Cổ Lão Y phòng má, Tiêu Bắc lại ngăn nó: “Chờ một chút!”

Cổ Lão Y nhanh chóng che miệng, khó hiểu nhìn Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc đi tới, ngồi xuống vươn tay chạm vào thi thể, cảm nhận ý thức trước khi chết của hắn.

Vừa này sau khi Hi Tắc Nhĩ nói đầu Sitaya bị chặt, hắn đã vô cùng kích động. Có lẽ, có thể từ trong ý thức ngăn ngủ của hắn tìm ra nguyên nhân vì sao Meire Will lại làm như vậy.

Khi Tiêu Bắc chạm vào thi thể, trong nháy mắt trước mặt cậu xuất hiện một đàn tế. Trên đàn tế đặt đầu Sitaya đã bị cướp đi, phía sau đầu của hắn có một tòa thành cổ, còn có một đại thụ khô héo.

Cảnh tượng quen thuộc, Tiêu Bắc giật mình nhớ ra. Tòa thành đã từng rất đẹp, cây đại thụ bên cạnh tòa thành cũng từng rất đẹp, cành lá rậm rạp, tất cả đều vô cùng hoàn mỹ trong mộng của Lam Minh.

Mà đồng thời, trong đầu Tiêu Bắc đột nhiên hiện lên hai chữ _ sống lại và tận thế.

Hoảng sợ, lúc này Tiêu Bắc mới hiểu được, nhanh chóng đưa mắt nhìn về phía trước. Vừa thoáng nhìn, cậu tựa hồ thấy được Meire Will, hắn dẫn theo rất nhiều người, giống như đang đứng trước mặt một đế vương, mọi người quỳ xuống hành lễ... này có nghĩa là gì?

Lam Minh cũng nhìn thấy cảnh này, liền kéo Tiêu Bắc lại.

Tiêu Bắc nhìn hẩn, đồng thời, Cổ Lỗ Y đã “Hô” một tiếng, đốt cháy thi thể.

Thi thể mục nát nọ chẳng mấy chốc đã hóa thành tro tàn.

Trần Vĩ thở ra một hơi, nâng tay tháo dây chuyền Dương Lệ Lệ lưu lại trên cổ xuống.

Mọi người lúc này mới chú ý đến cậu ta, bất giác cảm thấy Trần Vĩ mới là người đáng thương nhất. Nếu lời nói dối của Meire Will là thật thì có lẽ sẽ tốt hơn, như vậy Dương Lệ Lệ là thật lòng yêu Trần Vĩ, nhưng hiện tại xem ra... Dương Lệ Lệ quả thực chỉ muốn lợi dụng cậu ta mà thôi, mà cậu ta lại một mảnh chân tình.

Tiêu Bắc lắc lắc đầu, bỗng nhiên cảm giác mình đã bỏ quá nhiều cảm tình vào án tử này... Không phải, nói cho chính xác thì từ khi ở EX, càng ngày mình càng để cảm tình xen vào chứng cứ. Tiêu Bắc đột nhiên nhớ tới một quyển tiểu thuyết trinh thám, vị thám tử trong đó từng nói, muốn làm một thám tử phải có hai nguyên tắc, một là đồng cảm, còn lại là lãnh huyết. Đồng cảm sẽ dẫn dắt bạn đứng bên công lí, mà lãnh huyết giúp bạn không có những phán đoán sai lầm. Tiêu Bắc thân là vũ giả, tùy thời tùy chỗ đều thiên về cảm tính, giờ ngẫm lại mới phát hiện... có lẽ mình không thích hợp làm ở EX.

“Đi thôi.” Khế Liêu nhìn mọi người, lúc này hẩn muốn về nhà hơn, ở đây chán ngắt, về nhà còn có Tiểu Hoa và đám sói con.

Bạch Lâu cũng vỗ vai Trần Vĩ: “Về xử lí vết thương cho cậu.”

Trần Vĩ vẫn ngồi dưới đất, cậu ta nhìn sợi dây chuyền trong tay, hỏi Tiêu Bắc: “Rốt cục... Lệ Lệ có phải là nhân loại không?”

Tiêu Bắc khẽ nhú mày, trả lời sao cho tốt đây?

“Không phải.” Lam Minh mở miệng, ngữ điệu bình thản.

“Cô ấy... tiếp cận tôi là vì muốn lợi dụng tôi đi vào thôn, tìm thứ gì đó sao?”

“Ừh.”

Lam Minh trả lời làm cho Tiêu Bắc cảm thấy tim đập thật nhanh, Cổ Lễ Y lại tiếp tục vỗ nhẹ lên lưng của cậu, trong chớp mắt Tiêu Bắc có một loại cảm giác dở khóc dở cười.

Trần Vĩ trầm mặc nửa ngày, sau đó thở dài một tiếng, ném dây chuyền vào lửa.

Nhưng dây chuyền lại bị Lam Minh bắt lấy .

Tiêu Bắc ngạc nhiên, Trần Vĩ cũng không hiểu.

Lúc này... những người khác đã đi xa.

Lam Minh chậm rãi ngồi xuống, nhìn Trần Vĩ, thấp giọng nói: “Ban đầu, cô ta quả thật là vì lợi dụng cậu.” Nói đoạn, hần đột nhiên lật tay Trần Vĩ, để cậu ta xem vết thương trên tay mình.

Tiêu Bắc nhướn người xem, sững sốt... miệng vết thương trong lòng bàn tay Trần Vĩ rõ ràng đang khép lại, tốc độ còn rất nhanh.

“A...” Bản thân Trần Vĩ lại càng hoảng sợ: “Sao có thể như vậy?”

“Ngay từ đầu tôi đã cảm thấy rất kỳ quái.” Lam Minh nói: “Vì sao cậu gặp tai nạn xe nhưng lại lông tóc không thương? Cậu có từng sờ đầu mình chưa?”

Trần Vĩ ngẩn người, nơm nớp lo sợ đưa tay lên sờ thử mới phát hiện. Trên đầu mặc dù không có vết sẹo, nhưng hộp sọ lại không tròn.

“A...”

Trong nháy mắt cậu ta sợ xanh mặt .

“Tại sao có thể như vậy?” Trần Vĩ sợ hãi.

“Một phần trí nhớ của cậu từng bị thay đổi.” Lam Minh giải thích:
“Dương Lệ Lệ sau khi lợi dụng cậu, lại thật sự có cảm tình với cậu. Nhưng sau khi biến cậu thành hấp huyết quỷ, cô ta lại hối hận. Muốn giải trừ chú ngữ của hấp huyết quỷ, trừ cách đã nói, còn một cách khác!”

Tiêu Bắc minh bạch, hẳn là cách Meire Will đã nói làm Hấp huyết quỷ cam tâm tình nguyện giao ra tánh mạng... nhưng Dương Lệ Lệ không phải do Trần Vĩ giết, vậy là còn cách khác?

“Chú ngữ cuối cùng của Hấp huyết quỷ!” Lam Minh nhàn nhạt nói:
“Dương Lệ Lệ dùng chú ngữ cuối cùng cho người, làm cậu quên những kí ức không vui, giải trừ thân phận Hấp huyết quỷ, chỉ lưu lại năng lực chữa thương cực mạnh để bảo vệ cậu bình an. Phong ấn cuối cùng kia của cô ta là dùng để niêm phong thi động, nhờ thế Meire Will mới thể tới đây tìm nhiều năm như vậy mà cũng không phát hiện a cậu. Thằng đến khi chúng tôi trong lúc vô ý làm hư hỏng nhánh cây kia... câu ‘ở đây’ là nói với cậu, có lẽ trước khi chết cô ta rất nhớ cậu.”

Lam Minh trả dây chuyền lại cho Trần Vĩ đang trợn mắt há mồm, cười nói: “Suy cho cùng, Huyết tộc, vĩnh viễn chỉ biết nói dối.”

Nói xong, lưu lại Trần Vĩ mắt đỏ hoe, Lam Minh kéo Tiêu Bắc về.

Tiêu Bắc cảm giác mình cả ngày hôm nay tâm tình của mình thật giống như tàu lượn siêu tốc, lúc thế này, lúc thế kia, lúc cao lúc thấp, băng hỏa lưỡng trọng thiên.

Cẩn thận ngẫm lại, lại nhận ra _ nếu nói án tử có quá nhiều cảm xúc đan xen là vì đã đặt quá nhiều tình cảm vào đó, vậy thì vì Lam Minh mình cũng đã từng để cảm tình xen vào rất nhiều chuyện. Nói vậy tức là mình có cảm tình với Lam Minh?

“Bắc Bắc...” Lam Minh vốn muốn hỏi Tiêu Bắc buổi tối muốn đi đâu ăn, hân bị Meire Will chọc cho tức điên muốn đi ăn một bữa xả giận, lại thấy Tiêu Bắc đột nhiên khẩn trương lắc đầu: “Còn lâu!”

“Hả?” Lam Minh không hiểu, mờ mịt nhìn Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc há to miệng, Cổ Lỗ Y trên vai cậu lại lần nữa vỗ nhẹ lên vai cậu, an ủi.

... trên đường về, Tiêu Bắc ngồi ghế sau, vừa chọc Cổ Lỗ Y, vừa lên mạng tìm nhà hàng nào ngon, khéo miệng cong lên mang theo vui vẻ.

Lam Minh sáp tới: “Bắc Bắc, tôi đang buồn mà sao cậu còn có thể vui như vậy?”

Tiêu Bắc nhìn Lam Minh, cười vui vẻ: “Àn... những gì viết trong tiểu thuyết trinh thám chưa hẳn đều là thật!”

Lam Minh chớp mắt, cùng Cổ Lỗ Y liếc nhau một cái, nghiêng đầu tỏ vẻ không rõ Tiêu Bắc đang nói cái gì.

Mà Tiêu Bắc thì vẫn cười tủm tỉm nói thêm một câu: “Đúng rồi, từ hôm nay trở đi, tôi cũng ghét Huyết tộc! Lần sau nhìn thấy nhất định phải đánh cho một trận!”

Lam Minh bật cười lắc đầu. Cổ Lỗ Y nắm tay _ đánh cho một trận!

Bạch Lâu ngồi đằng trước thông qua kính chiếu hậu nhìn hai người trao đổi, khẽ nở nụ cười.

Cảnh Diệu Phong cũng cười, thấp giọng hỏi: “Không khí không tồi nhỉ?”

“Ừh!” Bạch Lâu theo bản năng gật đầu, nhưng gật xong mới phát hiện mình cười với Cảnh Diệu Phong. Mà lúc này Cảnh Diệu Phong cũng ngẩn người nhìn Bạch Lâu...

Chợt nghe ghế sau Lam Minh cùng Tiêu Bắc đồng loạt hét toáng lên: “Đang lái xe, nhìn đường, nhìn đường!”

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 138

Sau khi từ thôn trang trở về, mọi người lập tức bắt tay tìm kiếm tung tích Meire Will. Nhưng mà dạo này Huyết tộc giống như hện nhau biến mất tập thể, tìm hoài cũng không thấy nửa dấu vết.

Đảo mắt, kì nghỉ ngắn ngủi chấm dứt, EX lại nghênh đón những ngày miệt mài.

Tiêu Bắc vẫn quan tâm đến cảnh tượng mình thấy ngày ấy bèn tìm Lam Minh bàn bạc một hồi, Lam Minh cũng rất khó hiểu. Theo hẳn biết Huyết tộc là một loài rất ngạo mạn, nói bọn họ xưng thần với người khác, cái này chết hẳn cũng không tin, nói không chừng trong chuyện này có ẩn tình.

Hôm sau, Tiêu Bắc vừa mở mắt đã nhảy dựng. Sáng nay phải đến trường múa giảng bài, là lão Dương sắp xếp cho cậu. Nhưng tối hôm qua Tiêu Bắc cùng Cổ Lỗ Y chơi game tới khuya, buổi sáng Lam Minh còn tắt đồng hồ báo thức nên ngủ quên.

Mắt thấy còn có ba phút là vào lớp, Tiêu Bắc gấp đến độ xoay vòng vòng.

Vội vội vàng vàng mặc xong quần áo, Tiêu Bắc chạy ào xuống lầu. Cổ Lỗ Y bay theo giúp cậu chải tóc.

Đến dưới lầu, Tiêu Bắc gần như phát khóc: “Xong rồi.”

Lam Minh khẽ nhú mày, đi tới ôm lấy cậu... “ Sưu ” một tiếng.

Lúc Tiêu Bắc hoàn hồn, cả hai đã đứng trước cổng trường .

Chớp mắt mấy cái, Tiêu Bắc ngậy ngấn cả người.

Lam Minh ôm Cổ Lỗ Y còn đang bám trên vai Tiêu Bắc nhét vào balo, vỗ nhẹ vai cậu: “Bắc Bắc, lát nữa tôi lái xe tới đón cậu.”

“A...” Tiêu Bắc há to miệng, mất nửa ngày mới hiểu được Lam Minh nói cái gì. Vừa định trả lời, Cổ Lỗ Y giơ điện thoại lên _ còn có một phút!

“A!” Tiêu Bắc vội vàng chạy vào trường.

Lam Minh nhìn Tiêu Bắc đi xa, cũng không trở về mà âm thầm đi theo, muốn lén nhìn cậu dạy học.

Hôm nay Tiêu Bắc dạy lớp năm nhất, chủ yếu là dạy cho họ một ít kiến thức lý thuyết về vũ đạo và kinh nghiệm thực tế của mình.

Trong giới vũ đạo, Tiêu Bắc có thể xem là rất nổi tiếng, hơn nữa còn đang là lúc nổi nhất, rất nhiều học sinh đều xem cậu là thần tượng nên đều đến từ rất sớm.

Ba mươi giây trước khi chuông vào lớp vang lên, Tiêu Bắc mới đến trước phòng học. Điều chỉnh hô hấp một chút, ra hiệu với Cổ Lỗ Y nhất quyết không được thò đầu ra, sau đó mới không nhanh không chậm từ tốn... bước vào phòng học.

Tiêu Bắc vào phòng thì thấy giáo viên múa Tào Thần đang đứng trước bục giảng, tựa hồ cũng vừa đến.

Lập tức, Tiêu Bắc vừa đến đã khiến cho cả phòng học ồ lên.

Tào Thần nhìn thấy Tiêu Bắc, vội vàng đi tới bắt tay với cậu: “Hoan nghênh Miêu tiên sinh, rất cảm ơn anh đã đến.”

Tiêu Bắc nghe anh ta gọi mình là Miêu tiên sinh thì ngậy ra một lúc, trong lòng tự nhủ _ Miêu tiên sinh là ai ? Sau đó mới nhớ ra tên đầy đủ của mình là Miêu Tiêu Bắc, chỉ là mọi người hay gọi cậu là Tiêu Bắc hoặc là Bắc Bắc nên nhất thời quên mất.

“Gọi tôi Tiêu Bắc là được rồi.” Tiêu Bắc cho đối phương một nụ cười, có chút ngại ngùng đi vào, đám sinh viên lập tức kích động. Có người gan lớn gọi tên cậu, Tiêu Bắc lại càng ngượng ngùng, chào hỏi với mọi người.

Lúc này Lam Minh đang ngồi trên nóc một dãy phòng học cách đó không xa, mắt hững hờ, còn tưởng Bắc Bắc đến đây làm gì, hoá ra là để một đám người nhìn.

Đang nghĩ ngợi, sau lưng truyền tới tiếng “phần phật “.

Lam Minh khó hiểu, quay lại... chỉ thấy Sphinx bay xuống sau lưng hắn, còn gọi: “Lam Minh!”

“Uy, ban ngày ban mặt mà người dám bay ra à?!” Lam Minh vô lực nhìn nó: “Coi chừng bị coi là vật thể bay không xác định đó!”

“Có chuyện rồi!” Sphinx hiếm khi nghiêm túc, hỏi hắn: “Người ở đây làm gì?”

Lam Minh ngăn người: “Ta đi cùng Bắc Bắc .”

“Bắc Bắc ở đây?” Sphinx nhú mày.

Lam Minh nghe giọng điệu Sphinx có vẻ không phải cố ý đến tìm mình mà là trùng hợp đi ngang. Mấy hôm trước nó đi tham gia một cuộc họp mặt của Miêu tộc, hắn là vừa về.

“Còn người tới đây làm gì?” Lam Minh hỏi một câu.

“Ta được bằng hữu nhờ một chuyện, rất tệ.” Sphinx nói, ngồi xuống, thò chân vào cái túi đeo trước cổ tìm đồ.

Lam Minh đỡ trán: “Này, đại ca người dùng dùng thân thể sư tử làm hành động của người được không?”

Sphinx hừ một tiếng, bĩu môi: “Rồi sao? Xem thường sư tử hả? !”

Lam Minh cầm lấy tấm hình Sphinx đưa qua, trên hình là một cô bé rất đáng yêu.

“Hả?” Lam Minh trả ảnh lại cho Sphinx: “Người không phải thích mỹ nam sao? Mới chỉ đi tụ tập với mấy con mèo khác, trở về lại biến thành lolicon rồi?”

“Dẹp người đi!” Sphinx quăng qua một ánh nhìn khinh bỉ, nói: “Đây không phải người, là mèo, người không nhìn ra sao?”

“Mèo?” Lam Minh dí sát mặt vào nhìn lại, mới nhận ra: “A... là một bé mèo cái, thật đáng yêu.”

“Này!” Sphinx lại cho Lam Minh xem hình cô bé trước khi biến thân, là một con mèo trắng xinh đẹp Tiểu Bạch.

“Hắc.” Lam Minh cười cười, hỏi: “Sao vậy? Muốn nhận con gái nuôi à?”

“Vấn đề không phải ở hai tấm này, mà là tấm này!” Sphinx lại lấy ra một tấm hình, là hình chụp chung của mèo nhỏ cùng một cô gái béo lùn khoảng tuổi nó.

“Này là một con mèo béo à?” Lam Minh cười, trong lòng tự nhủ Tiêu Bắc chắc chắn sẽ thích.

“Đừng nói nhảm, cô ta là nhân loại.” Sphinx nói cho Lam Minh: “Con mèo nhỏ này tên là Diêu Diêu(Miu Miu), còn cô gái này là bạn thời thơ ấu của nó, gọi Vương Như Xa.”

“A.” Lam Minh cảm thấy thú vị: “Cô gái này thú vị vậy, người không hợp tên chút nào.”

“Người đừng nói xấu người khác, nghe nói trước kia cô ta là một đại mỹ nhân, còn là thiên tài vũ đạo nhưng có bệnh gan, phải uống thuốc nên mới thành như vậy.” Sphinx nói.

” À...” Lam Minh cũng cảm thấy chuyện này không có gì đáng buồn cười, liền hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó nghe nói Vương Như Xa sau khi tốt nghiệp trung học, trị hết bệnh đã ghi danh vào trường múa. Trường học đặc cách cho cô ta, còn giúp cô ta vừa giảm cân vừa học múa.” Sphinx nói lại chỉ Diêu Diêu: “Còn cô bé này, bởi vì Miêu tộc đều có chỉ số IQ rất cao nên đã thi đậu một trường đại học nổi tiếng ở nước ngoài, hình như theo ngành tài chính. Chị em bọn họ mỗi ngày đều dùng máy tính liên lạc với nhau, cảm tình rất tốt.”

Lam Minh lắc đầu, nhìn Sphinx: “Rốt cục người muốn nói cái gì?”

“Mấy ngày trước Vương Như Xa đột nhiên mất tích!” Sphinx nói: “Hôm qua tìm được thi thể của cô ta, phía cảnh sát nghi ngờ là tự sát.”

“A...” Lam Minh cảm thấy thật đáng tiếc, sao ngày nay tâm lý chịu đựng của giới trẻ lại kém như vậy chứ?

“Diêu Diêu cảm thấy cô ta tuyệt đối không phải tự sát, nhưng nó đang ở nước ngoài, bản thân lại còn quá nhỏ, cha mẹ không cho về nên mới nhờ ta điều tra giúp.” Sphinx nói, còn bổ sung một câu: “Luận bối phận, nó là cháu ngoại ta.”

” À...” Lam Minh minh bạch: “Cho nên người mới đến đây điều tra?”

“Chính xác.” Sphinx gật đầu, cửa nhìn hướng phòng học, thấy Tiêu Bắc đang giảng bài, bộ dáng có chút ngại ngùng bất quá rất ôn hòa, nhin không được tấm tắc hai tiếng: “Lúng ta lúng túng, Bắc Bắc thật siêu đáng yêu!”

“Biến!” Lam Minh đẩy mặt nó ra không cho nhìn Tiêu Bắc, giả ảnh chụp, hỏi: “Người điều tra rõ chính xác là tự sát hay bị giết chưa? Thịnh thoảng nhân loại khi trưởng thành thường có thay đổi tâm lí rất lớn.”

“Cảnh sát nói cô ta vì chứng biếng ăn mà tự sát.” Sphinx lại lấy ra ảnh chụp thi thể Vương Như Xa: “Xem này!”

Lam Minh cầm ảnh xem, lập tức cả kinh mém chút nữa quăng hình: “Oa... Da bọc xương, cô ta năm mươi cân thật hả? Quả thực chính là thầy khô.”

Sphinx nheo mắt: “Ta đã hỏi Diệu Diệu, nó nói bốn ngày trước khi chat video, Vương Như Xa nói lúc này cô ta đang một trăm hai mươi cân, thông qua chế độ an uống và vận động hợp lí một tháng có thể giảm hai mươi cân. Diễn viên múa yêu cầu dáng người rất cao, tốt nhất là chỉ tám _ chín mươi cân, nên cô ta cảm thấy cố gắng thêm hai tháng nữa là sẽ có thể trở lại như trước đây!” (trangki: cân này mình nghĩ là cân của trung quốc chứ ko không phải cân của việt nam)

Nói xong hần và Lam Minh cùng nhìn vào ảnh chụp: “Hai ngày từ một trăm hai mươi cân giảm thành da bọc xương năm sáu chục cân... Hơn nữa căn cứ theo báo cáo khám nghiệm tử thi, nghe nói nguyên nhân chết là nhảy hồ tự sát mấy ngày trước.” Nói rồi chỉ hướng phía sau trường học: “Ngay chỗ hồ nước khuất trong rừng bên đó!”

“Trong vòng một ngày giảm hơn sáu mươi cân...” Lam Minh đảo mắt nhìn Sphinx: “Người có cảm thấy cô ta có thể đã bị thứ gì ăn?”

“Chỉ có phi nhân loại hấp thu nhân loại làm thức ăn, mới có thể biến một người thành như vậy!” Sphinx nói: “Nhân loại không có khả năng tự kiểm soát hình thể của mình!”

Lam Minh cũng cảm thấy hợp lý, chỉ cảnh rùng: “Vậy người đi nhìn thử xem trong hồ có thủy quỷ hay cái gì hay không đi.”

“Mà khoan, chờ chút!” Sphinx còn chưa kịp nói, Lam Minh muốn nhìn Tiêu Bắc nhiều một chút thế là đẩy hẳn: “Người phiền lắm, muốn tra án thì về nhà tìm bọn Khế Liêu đi.”

” Chậc!” Sphinx hướng Lam Minh gầm lên: “Người là tên trọng sắc khinh bạn !”

Mà tiếng gầm hơi lớn, Lam Minh vội vàng dè nó lại trốn ra sau mái.

Tiêu Bắc đang giảng bài, chợt nghe thấy tiếng sư tử gầm, sừng sốt, nhìn ra ngoài cửa sổ xem, trong lòng tự nhủ không phải đâu... Sphinx? Hay chỉ là ảo giác nhỉ?

Đám sinh viên cũng xì xào bàn tán:

“Nghe thấy không?”

“Có có, không phải là bị ám chứ? !”

“Ai nha, vậy thì thật đáng sợ!”

Tiêu Bắc nghe hai nữ sinh nói chuyện với nhau, có chút tò mò... Từ khi mở EX, chỉ cần vừa nghe đến hai chữ “chuyện ma ” liền vô thức lên tinh thần.

“Chuyện ma gì?” Tiêu Bắc hiếu kì hỏi họ.

Vừa vặn chuông tan học vang lên, kì này là hai tiết liên tục, ở giữa có một giờ nghỉ ngắn.

Trong nhóm sinh viên có không ít người nhiệt tình cời mở, nói với Tiêu Bắc: “Bắc Bắc, thầy có biết trường học mình đang bị ám không, hôm qua vừa có người chết đó!”

“Là sao?” Tiêu Bắc ngạc nhiên _ người chết? !

Xa xa, Lam Minh muốn nhào tới bị Spnix giữ lại: “Người muốn làm gì? !”

Lam Minh tức giận: “Bọn họ dựa vào Bắc Bắc gần như vậy làm gì! Muốn ăn đậu hũ hả!”

...

“Bị chết đuối ở hồ nước sau trường!”

“Ừh, là Xa Xa, thật đáng thương!”

“Đúng đó, bạn ấy đã rất cố gắng giảm béo, học múa, lại còn có năng khiếu như vậy!”

“Xa Xa nào?” Tiêu Bắc nhin không được hỏi: “Có thể kể chi tiết không?”

“A.” Lúc này, thầy giáo Tào Thần trầm tính nhất cũng đi tới: “Nữ sinh đó tên là Vương Như Xa, năm mười ba tuổi từng giành giải nhất cuộc thi khiêu vũ cấp thành phố, nhưng bởi vì bệnh, phải uống thuốc nên trở nên rất mập, bất quá cô bé vẫn không từ bỏ. Chẳng đến khi tốt nghiệp trung học, bệnh của cô bé được trị khỏi, hơn nữa quá trình còn giảm béo rất thuận lợi. Khi cô bé gửi đơn, nhóm giáo viên đã nhất trí quyết định nhận cô bé, vừa

học vừa giúp cô bé giảm cân... Không nghĩ tới, mắt thấy cô bé đã gần chạm tới thành công, vậy mà lại chết oan uổng.”

“A!” Mấy nữ sinh xúm xít nói: “Thầy Tào cũng không tin bạn ấy là tự sát phải không? !”

Tào Thần nhú mày, thành thật gật đầu.

Tiêu Bắc khó hiểu: “Tự sát?”

“Sau khi Xa Xa chết, so với mấy ngày trước giống như bong bóng bị xì hơi, gầy đi năm sáu chục cân, rất đáng sợ!” Một nữ sinh nói, những nữ sinh cũng rút người sợ hãi: “Đúng đúng! Cánh rừng đó rất âm u, có người còn nói từng nhìn thấy ma ở đó đó, quả nhiên!”

“A?” Tiêu Bắc càng cảm thấy quý dị, tính toán lát nữa Lam Minh tới đón mình, phải nói chuyện này với hắn.

“Đúng rồi!” Một nữ sinh nói: “Có thể hỏi Quân Tần, cậu ta là bạn trai Xa Xa, từng nhìn thấy Xa Xa sau khi chết, nghe nói lúc đó cậu ta khóc rất thảm!”

Tiêu Bắc nhất nhất nhớ kỹ. Tào Thần bên cạnh thở dài: “Sau khi nhận Xa Xa, Trần chủ nhiệm đã cực lực phản đối, chúng tôi cãi nhau một trận mới thuyết phục được cậu ta. Sớm biết như vậy, lúc ấy đã nghe cậu ta, mặc dù đối với Xa Xa có chút tàn nhẫn, nhưng có thể tránh được một bi kịch.”

“Vì sao vị Trần chủ nhiệm kia lại không đồng ý?” Tiêu Bắc khó hiểu.

“Vì Trần chủ nhiệm kia á, là phù thủy đó!” Một nữ sinh vẻ mặt chán ghét nói.

“Đúng đó!” Những nữ sinh khác cũng phụ họa: “Cô ấy giống như có bệnh ấy, nữ sinh về nhà ăn tết hơi mập lên một tí là cô ấy trực tiếp mắng

người ta là heo, rất khó nghe !”

“Ừh, trong căn tin, nếu cô ấy mà thấy ai ăn thịt sẽ nói đáng người bạn ấy sắp vượt qua thùng xăng, còn... rất đáng ghét, mỗi lần Xa Xa đụng cô ấy đều phải bị cô ấy nói móc một trận!”

“Ừh ừh, rất đáng ghét!”

Vị Trần chủ nhiệm có vẻ cay nghiệt và cố chấp, làm cho nhóm nữ sinh rất ghét.

Lúc này, chuông vào lớp lại vang lên, Tiêu Bắc tiếp tục giảng bài, nhưng không thể tập trung. Cũng may tiết thứ hai là luyện múa, cậu chỉ cần hướng dẫn, nên Tiêu Bắc bắt đầu xuất thần.

Cảnh ngộ của Vương Như Xa làm cho Tiêu Bắc nhớ tới một nam sinh khi còn trong trường đại học, tất cả mọi người đều gọi cậu ta là Tiểu Bàn. Cậu ta cũng vì béo thường bị mọi người trong trường coi thường, cuối cùng không chịu được áp lực, nhảy lầu tự sát... Chuyện này đối với Tiêu Bắc là một cú sốc rất lớn. Cậu luôn cảm thấy kỳ thật Tiểu Bàn rất có tài đối với khiêu vũ, thực tế đáng người có cũng được không có cũng không sao, quan trọng là ... khả năng cảm nhận giai điệu và khí chất, cũng không phải nhất định phải gầy đến da xương bọc mới đẹp. Nói ra thì, năm đó không ít nữ sinh đều để mắt tới Tiểu Bàn, chỉ cậu ta mới có thể dễ dàng phối hợp với bọn họ... đáng tiếc, lúc ấy không ai nghĩ đến cổ vũ cậu ta.

Trước khi tan học, Tiêu Bắc đem ý nghĩ của mình nói cho những sinh viên kia, khuyên bọn họ nếu gặp phải bạn học nào như thế nhất định phải nhớ khuyến khích cổ vũ bọn họ, nhiều nữ sinh cũng bắt đầu nức nở.

Sau khi tan học, Tiêu Bắc đeo ba lô bước ra ngoài. Tào Thần đuổi cậu, anh ta tựa hồ cũng rất cảm động: “Tiêu Bắc, tôi từng nhìn thấy anh trên poster, hình như anh làm trong một văn phòng chuyên nhận giải quyết án kiện siêu nhiên phải không?”

“Vâng!” Tiêu Bắc tranh đưa tay vào ba lô lấy danh thiếp, nhưng lại không lấy tay ra được. Cổ Lỗ Y hai giờ không được gặp Tiêu Bắc cho nên bắt đầu ôm lấy tay cậu không buông.

Tiêu Bắc mất nửa ngày mới rút được tay ra, đưa danh thiếp cho Tào Thần: “EX.”

“A...” Tào Thần cầm danh thiếp ngẩn người.

“Anh có chuyện muốn nói sao?” Tiêu Bắc hỏi anh ta.

Tào Thần nghĩ nghĩ, kéo Tiêu Bắc đến một bên thấp giọng nói: “Có một việc, trường học cấm giáo viên kể cho học sinh.”

Tiêu Bắc chăm chú nghe.

“Tôi từng học ở đây trước khi tốt nghiệp, ngây người gần mười năm. Ba năm trước, có một sinh viên vì lý do tương tự tử ở hồ nước kia, hơn nữa tử trạng cũng giống nhau!”

“Cái gì?” Tiêu Bắc kinh ngạc: “Anh không báo cảnh sát à?”

Tào Thần lắc đầu: “Cảnh sát căn bản không tin, bọn họ nói là do chứng biếng ăn. Theo quan điểm của họ, dạng người như tôi và cậu đều mắc chứng biếng ăn!”

Tiêu Bắc chớp mắt, xấu hổ nhìn trời, tâm nói mình vốn ăn rất nhiều. Trong Cổ Lỗ Y trong ba lô đang gặm một cái muffin, nghe vậy vươn tay nhéo nhéo cái bụng đầy thịt, mếu máo.

Tào Thần nhờ Tiêu Bắc điều tra giúp án kiện ma quái trong trường, sau đó rời đi.

Tiêu Bắc cau mày cúi đầu đi ra ngoài, đụng phải một người, ngẩng lên thì thấy là Lam Minh. Hắn âm trầm nhìn bóng lưng Tào Thần ở đằng xa:

“Hắn muốn làm gì? Dạy xong còn chưa đủ còn dám bám theo! Chán sống!”

“Anh nói nhằm cái gì đấy?” Tiêu Bắc đập hăn, kể lại chuyện nọ.

” Chậ...” Lam Minh lắc đầu: “Nói hai ta có tâm hữu linh tê đúng là không sai!” rồi kéo Tiêu Bắc đi.

“Đi đâu?” Tiêu Bắc khó hiểu.

“Hồ nước kia.” Lam Minh cười: “Tôi muốn nhìn xem dưới đó có thứ gì.”

...

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 139

Tiêu Bắc cùng Lam Minh đến rừng cây phía sau trường học. Rừng cây có vẻ đã không được chăm sóc một thời gian dài, cây cối mọc um tùm. Ban ngày còn đỡ, nhưng buổi tối chắc chắn rất kinh khủng. Tiêu Bắc nghi hoặc: “Vì sao trong trường nào cũng đều có một cánh rừng bị ma ám, bể bơi bị ma ám, hồ nước, hoặc một khu nhà bị ma ám, chưa kể còn có một WC có ma?”

Lam Minh nghe xong có chút buồn cười, trả lời cậu: “Đại khái là do những nơi này thường có quỷ.”

“Không phải chứ?” Tiêu Bắc khẩn trương: “Anh gạt người!”

“Không, những nơi có sự tương phản lớn về nhân khí giữa ngày và đêm rất dễ bị ám, đương nhiên, nơi có môi trường ẩm ướt âm lạnh lại càng dễ... thí dụ như WC hoặc phòng tắm.” Lam Minh nửa đùa nửa thật, hình như cố ý muốn dọa Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc nhú mày nhìn quanh: “Trong phòng tắm với bể làm gì có.”

“Bạch Lâu không phải Quỷ Hồn sao?” Lam Minh cười: “Còn có mấy con trong vách tường!”

Tiêu Bắc xanh mặt, vậy chẳng phải lúc tắm cũng bị ma nhìn trộm sao.

“Ha ha, có là quỷ cũng không dám tới gần cậu đâu, bởi vì tới gần cậu rất dễ bị thanh tẩy.” Lam Minh thấy Tiêu Bắc sợ thật rồi, đành vỗ vỗ vai cậu,

an ủi: “Đừng lo!”

Bất quá Tiêu Bắc vẫn cảm thấy sau lưng lạnh toát, có chút rợn tóc gáy – tối nay có nên bật mắt tắm không?

Hai người một đường đến trước bờ hồ, ngoại trừ vị trí có chút đáng sợ, còn đâu thì không phát hiện có cái gì không đúng.

“Không giống bị ma ám.” Lam Minh nhìn bốn phía, chỉ chỉ cây cối cạnh bờ hồ: “Coi, cây cối rậm rạp, tươi tốt, bằng không cậu thử tâm sự với chúng xem?”

Tiêu Bắc đập hắt một cước, Lam Minh chuyên nói không thêm nghĩ. Cậu thật thắc mắc, sao hình tượng hoàng tử bạch mã tóc vàng trước kia lại có thể biến thành như này... Nghĩ tới đây lại xuất thần. Lúc ấy Lam Minh đặc biệt ngây ngô, dùng lời Phong Minh Vũ mà nói thì chính là... rất mạnh!

Hồ nước trong vắt, thảm cỏ xanh mượt trải dài, còn có nhiều đoá hoa trắng nho nhỏ đang nở rộ. Lam Minh tấm tắc hai tiếng: “Tôi thấy chỗ này đâu có cái gì gọi là âm u, ngược lại còn rất sáng sủa.”

Điểm ấy Tiêu Bắc cũng đã nhận ra. Bình thường hoàn cảnh có quan hệ trực tiếp đến khí tràng và năng lượng. Nếu tồn tại lực lượng hắc ám, như vậy tất cả vật thể quanh khu vực đó đều bị hắc hóa hoặc ma hóa. Còn nếu có người hay vật có linh lực cực mạnh tồn tại, như vậy động thực vật ở đó đều sẽ vô cùng xinh đẹp khỏe mạnh.

“Lam Minh, điều tra ra trong hồ nước có cái gì chưa?” Lúc này, Sphinx bay xuống, lắc đuôi nhào tới tới Tiêu Bắc : “Bắc Bắc bảo bối! Đã lâu không gặp, đến, cho ta hôn một cái...”

Còn chưa dứt lời, Lam Minh đã nhảy ra trước Tiêu Bắc một cước đập nó xuống hồ.

“Sphinx!” Tiêu Bắc kinh hãi, lôi kéo Lam Minh: “Này! Được không vậy? Sư tử không biết bơi mà?”

“Nó chết đuối càng tốt!” Lam Minh ngồi xổm bên bờ hồ, hướng hồ nước đang nổi lên vô số bọt khí hô: “Kiểm tra dưới hồ xem có cái gì không sạch sẽ không.”

“Oa!” Sphinx thật vất vả mới nổi lên, phun một ngụm nước: “Lam Minh, phía dưới có thứ gì đó!”

Lam Minh nhặt một viên sỏi ném nó: “Vậy sao, tha về đây.”

“Ta không nói đùa, thật đó!” Sphinx vừa nói vừa chỉ vào hồ, nó là sư tử làm động tác của người thoát nhìn có chút buồn cười.

“Sphinx cậu thấy cái gì?” Tiêu Bắc ngăn không cho Lam Minh chọc Sphinx nữa, hỏi nó.

” À...” Sphinx còn chưa trả lời đã vội vàng bịt mũi lặn xuống nước.

Tiêu Bắc không hiểu. Lam Minh nháy mắt với cậu còn có Cổ Lễ Y đang nhiều chuyện thò đầu ra khỏi ba lô.

Đồng thời, ngoài bìa rừng truyền đến tiếng bước chân.

Chỉ chốc lát sau, một nhóm học sinh ba nữ một nam đi đến, nam sinh cầm một cái túi lớn, bên trong có tiền giấy và hoa tươi.

Vừa đến hồ nước, thấy bên bờ hồ có người, đám nữ sinh sợ tới mức hét lên. Nhưng nhìn kỹ lại mới phát hiện là người quen! Đám nữ sinh phấn khởi: “A, Tiêu Bắc! Thầy tới viếng Xa Xa sao? Thật tốt bụng.”

Lúc này Tiêu Bắc mới phát hiện hoá ra là mấy nữ sinh trong lớp, chắc là bạn Vương Như Xa, đến tế bái cô bé.

Nhóm học sinh đi đến bên bờ hồ, nhận lấy túi trên tay nam sinh, đổ tiền giấy ra chia làm hai cọc, dùng bật lửa châm lửa.

Nam sinh nọ cúi đầu đứng một bên, Lam Minh nhìn hắn, khẽ nhú mào _ thần sắc rất quái dị.

Nữ sinh bên cạnh Tiêu Bắc thấp giọng nói cho cậu biết: “Cậu ấy chính là Quân Tần, là bạn trai Xa Xa, hai người đừng để ý. Cậu ta chịu kích thích quá lớn nên mới thành ra như vậy.”

Tiêu Bắc cùng Lam Minh khẽ gật đầu. Lúc này Tiêu Bắc quan tâm khi nào thì nhóm học sinh này đi hơn, Sphinx sẽ không bị chết ngạt dưới nước đó chứ?

“Lá gan các cô lớn thật đó, sau này đừng lại gần hồ nước và cánh rừng này nữa, biết chưa?” Lam Minh sắc mặt nghiêm nghị, giáo huấn bốn người.

“A?!” Đám nữ sinh sợ hãi: “Không lẽ... ở đây thật sự có ma?”

“Còn đang điều tra.” Tiêu Bắc nhìn đồng hồ: “Trưa rồi, không đi ăn cơm sao?”

“A dạ!” Đám nữ sinh nhìn đồng hồ, rồi vội vàng chạy đi, chủ yếu là do sợ ma.

Quân Tần nhìn nhìn hai người, sau đó cũng xoay người đi. Lam Minh nhìn theo bóng lưng cậu ta, nam sinh này có điểm quái quái.

Tiêu Bắc còn ở phía sau dặn dò mọi người: “Sau này đừng đến gần hồ nước này nữa! Nhớ kỹ đó!”

Chờ tất cả mọi người đi khỏi, mặt hồ “Rầm” một tiếng, Sphinx nhanh chóng ngoi lên, thở hỗn hển: “Ai nha, sắp chết ngạt rồi!”

“Không sao chứ?” Tiêu Bắc vươn tay muốn kéo nó lên, nhưng lại bắt được một bàn tay người.

“Oa!” Tiêu Bắc chạm vào bàn tay lạnh buốt, giật mình hét to một tiếng. Lam Minh nhanh chóng chạy tới xem, vừa thấy tình huống liền kéo tay Tiêu Bắc về, cười với Sphinx: “Uy, tiểu tử người hiện nguyên hình rồi kìa!”

“Hả, không phải chứ?” Sphinx vội vàng rút tay vào trong nước, thở ra một hơi sau đó lại trôi lên, đã biến về hình dáng sư tử vốn có.

Tiêu Bắc hiếu kỳ nhìn nó, vừa thấp giọng hỏi Lam Minh: “Sphinx có thể biến thành người sao?”

Lam Minh nhún vai: “Cậu cũng thấy rồi mà, bọn Khế Liêu đều có thể biến thân, nó tự nhiên cũng biết.” Nói xong lại thì thầm: “Nhưng bộ dạng rất xấu không dám gặp người.”

“Ta phi!” Sphinx hỗn hển gầm lên: “Lão tử là sợ đẹp trai quá làm mọi người sợ!”

“A...” Tiêu Bắc và Cổ Lỗ Y mở ba lô thò đầu ra ngoài liếc nhau một cái _ rất rất tò mò, không biết Sphinx biến thành người sẽ như thế nào ??!!!

“Dưới đó có cái gì?” Lam Minh thấy Sphinx trèo lên vẩy nước, liền kêu nó mau đó.

“Quan tài!” Sphinx nói: “Nói cho chính xác là mộ bia và quan tài!”

“Có cả mộ?”

Lam Minh cùng Tiêu Bắc nhìn nhau, đều cảm thấy khó hiểu _ sao đang yên đang lành dưới đáy hồ lại có mộ?

Dù sao cũng đã nhận ủy thác điều tra án tử của Vương Như Xa, Tiêu Bắc gọi điện tìm Cảnh Diệu Phong tới tháo nước trong hồ, còn gọi về nhà

cho Bạch Lâu để anh đến khám nghiệm lại tử thi.

Xe cảnh sát xuất hiện, làm cho trường học lập tức lâm vào khẩn trương, rất nhiều sinh viên tụ tập quanh hồ nước, cái chết của Vương Như Xa cũng càng ngày càng bị truyền đi thái quá.

Hiệu trưởng dẫn theo vài giáo viên tới hỏi Cảnh Diệu Phong, không phải đã nói Vương Như Xa tự sát sao, sao lại tiếp tục điều tra?

Cảnh Diệu Phong chỉ thuận miệng qua loa vài câu, nói có chút khả nghi, nên muốn tháo nước nhìn thử, cũng nói sẽ không ảnh hưởng đến giáo viên và sinh viên, yêu cầu nhân viên nhà trường phối hợp.

Hiệu trưởng cũng rất tinh ý, khách khí vài câu liền đi, nhưng giữa những giáo viên và học sinh có một người đặc biệt kích động. Phản ứng cũng rất lớn, kiên quyết phản đối không cho bọn Tiêu Bắc tháo nước tra án.

Tiêu Bắc cùng Lam Minh đều chú ý tới bà ta, là một phụ nữ chừng bốn mươi năm mươi tuổi, gầy teo, khuôn mặt tú-lơ-khơ, để kiểu tóc ngắn rất ít thấy ở tuổi này, đeo kính gọng đen, dáng người không tệ. Dù sao cũng là giáo viên trường múa, ít nhiều gì vẫn phải có tư chất.

Chỉ là từ bà ta toát ra khí chất tối tăm cổ chấp, tính cách và cách nói chuyện làm cho người ta cảm thấy chán ghét.

Tiêu Bắc đang nghi hoặc, chợt nghe một nữ sinh nhỏ giọng nói cho cậu biết, đó là Trần chủ nhiệm luôn chế nhạo Vương Như Xa.

Tiêu Bắc vừa nghĩ tới bà ta thân là một giáo viên mà lại luôn chế nhạo sinh viên của mình lập tức sinh ra phản cảm rất lớn, cảm thấy loại người này không có tư cách làm gương sáng cho người khác. Nếu Vương Như Xa thật sự là luồn quẩn trong lòng nên tự sát, như vậy bà ta cũng không thoát khỏi trách nhiệm.

Trần chủ nhiệm nói cảnh sát làm như vậy sẽ ảnh hưởng đến việc học của sinh viên, còn nói mọi người bịa đặt, mê tín dị đoan. Loại phản đối mãnh liệt này làm mọi người cảm thấy nghi hoặc... vì sao bà ta lại kích động như vậy?

Lam Minh đứng một bên, hỏi những sinh viên kia: “Các sinh viên, có ảnh hưởng đến việc học của mọi người không?”

Chúng sinh viên vốn đã ghét Trần chủ nhiệm, lại thêm chuyện của Vương Như Xa, phản cảm với chuyện trường học vì danh dự mà ém nhem mọi việc, đều lắc đầu: “Không ảnh hưởng.”

“Như vậy ai đồng ý điều tra thì giơ tay.” Lam Minh còn rất hứng khởi.

Tất cả sinh viên đều giơ tay, Lam Minh nhìn Trần chủ nhiệm nhướn mi: “Trường học của các vị chắc vẫn phải có quyền dân chủ cơ bản ha?”

Trần chủ nhiệm nhúu mày không nói gì, cuối cùng tức giận bỏ đi. Trước khi đi, còn hung hăng trừng Tiêu Bắc một cái... có vẻ như rất không hài lòng với cậu.

Tiêu Bắc ù ù cạc cạc bị khinh bỉ, nhích đến cạnh Lam Minh: “Anh có cảm thấy phản ứng của bà ta hơi quá trớn không!”

Lam Minh gật đầu, chứ còn gì nữa.

Lam Minh dứt tay vào túi cảm thấy nhàm chán, nháy mắt với Tiêu Bắc, ý bảo _ đi theo bà ta!

Tháo nước mắt hơn một giờ, Cảnh Diệu Phong bảo bọn Tiêu Bắc cùng Lam Minh cứ đi dạo một chút. Tiêu Bắc hỏi thăm một nữ sinh có thể đến ký túc xá của Vương Như Xa nhìn thử không. Đám nữ sinh lập tức vui vẻ đáp ứng, dẫn Tiêu Bắc cùng Lam Minh đến ký túc xá.

“Bắc Bắc à...”

Tiêu Bắc thân thiện ôn hoà, chẳng mấy chốc đã thân với đám nữ sinh, mọi người cũng bắt đầu gọi cậu là Bắc Bắc.

“Ừh?” Tiêu Bắc cho rằng mọi người lại có manh mối, liền chăm chú nghe. Nhưng mấy nữ sinh nọ lại vừa liếc Lam Minh, vừa tò mò hỏi: “Thầy và anh đẹp trai tóc vàng có quan hệ gì vậy?”

Tiêu Bắc ngăn người một hồi mới kịp phản ứng ‘anh đẹp trai tóc vàng’ là chỉ Lam Minh, khoe miệng khê cong, trong lòng tự nhủ Lam Minh đúng là đẹp trai, à không phải, trước kia mới đẹp trai, còn giờ là bại nào!

Nghĩ gì nói lấy, lại làm mọi người hiếu kỳ lúc trẻ Lam Minh là như thế nào, giờ cùng đã qua đâu... quả nhiên, bị Lam Minh trừng một cái.

Không đợi Tiêu Bắc trả lời, Lam Minh vươn tay khoác lên vai cậu, mỉm cười: “Tôi là lão công...”

Chữ công vừa ra khỏi miệng đã bị Tiêu Bắc huých cho một quyền. Lam Minh che ngực, vẻ mặt vừa hạnh phúc vừa bất đắc dĩ khi bị đánh. Đám nữ sinh che miệng cười khúc khích.

Tiêu Bắc ho khan một tiếng nhưng không phản bác, cái này làm Lam Minh kinh hỉ ngoài ý muốn.

Rất nhanh, mọi người đến phòng ký túc xá của Vương Như Xa.

Tiêu Bắc ngăm nhìn xung quanh, cảm khái ký túc xá nữ đúng là ký túc xá nữ, khắp nơi đều tràn ngập màu hồng phấn và những thứ mềm mại, đáng yêu. Chăn nệm của Vương Như Xa còn chưa bị lấy đi, gọn gàng ngăn nắp, trên giường chất đầy quà và thú bông, đều là mọi người tặng cô.

Lam Minh sờ cảm, hỏi bạn cùng phòng của Vương Như Xa: “Cô ta rất được mọi người thích?”

” Đúng thế!” Nữ sinh gật đầu: “Kỳ thật bạn ấy là đại mỹ nữ đó, dù hơi mập, nhưng chỉ là do bị bệnh thôi. Hơn nữa tính cách bạn ấy lạc quan lại thích giúp đỡ mọi người, bọn em đều trông ngóng qua hai tháng nữa bạn ấy sẽ biến thành siêu mỹ nhân, con trai theo đuổi bạn ấy rất nhiều. Hơn nữa, dáng bạn ấy rất cao, bây giờ đã rất xinh rồi!” Nói đoạn, nữ sinh lấy di động ra cho Tiêu Bắc cùng Lam Minh xem ảnh chụp chung.

Hai người chụm lại xem, quả nhiên Vương Như Xa trắng trắng tròn tròn, mặc dù có hơi mập, nhưng cười đến ngọt ngào, giống như một đứa trẻ bụ bẫm, rất đáng yêu, ngũ quan xinh đẹp... tóm lại so với cái thi thể gầy như que củi kia quả thực là một trời một vực, không khỏi vì cô cảm thấy đáng tiếc.

“Bạn ấy ngày nào cũng ghi nhật ký.” Một nữ sinh trèo lên giường Vương Như Xa, lấy ra một cuốn sổ, nói: “Bọn em vì muốn biết bạn ấy có phải tự sát không nên đã lén xem trộm nhật ký.” Nữ sinh hạ giọng: “Không phát hiện dấu hiệu muốn tự sát, nhưng bọn em phát hiện bạn ấy có một người bạn bí ẩn rất tốt. Hai người nói chuyện rất hợp, hơn nữa hình như người đó là nam...”

“Không phải bạn trai của cô ấy sao?” Tiêu Bắc cùng Lam Minh liếc nhau một cái _ chẳng lẽ có ẩn tình? Lại nghĩ đến thần sắc cổ quái của bạn trai cô, quá khả nghi.

“Chắc chắn không phải Quân Tần!” Đám nữ sinh đồng loạt lắc đầu: “Quân Tần rất nhàm chán, hơn nữa tính tình lập dị, không biết vì sao Xa Xa đáng yêu như vậy lại thích cậu ta. Còn người thần bí kia, có vẻ rất ôn nhu hài hước, còn đa tài đa nghệ, trong nhật kí của Xa Xa cậu ta luôn xuất hiện là ‘anh’! Theo cảm giác ấm áp trong nhật kí của Xa Xa, hình như hai người đã yêu nhau, đúng rồi... bọn họ còn thường gặp nhau ở bờ hồ!”

Tiêu Bắc cùng Lam Minh nghe xong đều cảm thấy cái người “anh” thần bí này hẳn là có quan hệ không nhỏ với án kiện.

Lại đi lòng vòng quanh kí túc xá, kéo tới rất nhiều người.

Tiêu Bắc kí tên chụp ảnh chung cùng rất nhiều sinh viên. Lam Minh đứng một bên không kiên nhẫn nhưng lại không thể mở miệng ngăn cản, có cảm giác như mình rất nhỏ mọn. Rốt cục... Lam Minh cũng nhận được điện thoại của Cảnh Diệu Phong, nói là tháo nước xong rồi, hơn nữa còn tìm được một thứ bọn họ tuyệt đối không thể tưởng được!

...

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 140

Cảnh Diệu Phong tháo nước xong tìm được cái gì? Là một quan tài, nói cho chính xác là một phần mộ.

Đó là một phần mộ bình thường, phía trước là mộ bia, phía sau là một ụ đất. Có thể là vì bị ngâm dưới nước nhiều năm, đất bị nước làm bờ, quan tài lộ ra ngoài.

Dưới đáy hồ có một tầng rong rêu dày, nhưng không có rác. Quan tài còn rất mới, xuất hiện ở đây thật đúng là không thể giải thích.

Cảnh Diệu Phong bảo Lam Minh cùng Tiêu Bắc xuống nhìn một cái.

Hai người thay ủng da đi xuống. Tiêu Bắc vươn tay muốn chạm vào quan tài, ngón tay chạm vào...

“Hi hi.”

Tiêu Bắc cảm thấy có cái gì đó ấm ấm mềm mềm cầm lấy tay mình, sau đó bên tai truyền đến một tiếng cười ngọt ngào. Tiêu Bắc chớp mắt, lại thử cảm ứng thì thấy một đứa nhóc xinh xắn ngồi trên nắp quan tài. Đứa nhóc kia chỉ chừng sáu bảy tuổi, ngũ quan tinh xảo đáng yêu, mặc chiếc áo len tay ngắn màu trắng, quần jean xanh và giày ba ta, ngồi khoanh chân trên nắp quan tài, cầm tay Tiêu Bắc cười với cậu.

“A!” Tiêu Bắc hoàn hồn vội lui lại.

Ừng da rất trơn làm Tiêu Bắc trượt chân ngã ngửa... Tiểu quỷ nọ chợt nói một tiếng: “Cẩn thận nga.”

May mắn Lam Minh nhanh tay, đỡ được cậu: “Bắc Bắc, chỉ là một tiểu quỷ cậu sợ cái gì?”

“Anh nhìn thấy?” Tiêu Bắc hồi thần, kinh ngạc nhìn Lam Minh.

Lam Minh nhún vai. Tiêu Bắc nhìn quan tài chăm chăm. Đứa nhóc đáng yêu vừa nãy giống như biến mất vào không khí, này là chuyện gì? Tiêu Bắc cảm thấy cỗ quan tài này hoàn toàn không có cảm giác âm trầm quỷ dị mà ngược lại có một tình cảm ấm áp mát mẻ tràn vào tâm trí, còn có một chút đau lòng nhàn nhạt.

Tiêu Bắc sững sốt, hỏi Lam Minh: “Này, trên đời này có Quỷ Hồn tốt không? Còn đặc biệt đáng yêu?”

Tiêu Bắc nói xong chợt vang lên một tiếng cười khẽ.

Cổ Lỗ Y hình như cũng nghe thấy, ngồi trong ba lô nhìn quanh .

Cảnh Diệu Phong cùng Lam Minh dĩ nhiên cũng nghe được, nhưng nhìn những nhân viên cảnh sát bên cạnh, mọi người lại có vẻ hoàn toàn không nghe thấy.

“Nha... Hồn phách có linh lực!” Bạch Lâu thì thầm: “Linh hồn này đã được thanh tẩy!”

Cảnh Diệu Phong nhíu mày, cho người tìm Hiệu trưởng tới.

Lúc này học sinh đã sơ tán, xung quanh chẳng đường cảnh giới. Hiệu trưởng lau mồ hôi đi tới, khi thấy ngôi mộ và cái quan tài thì kinh hãi, lắc đầu liên tục, nói không biết chuyện gì đang xảy ra.

Cảnh Diệu Phong thấy hỏi không được, đành cho ông ta đi trước.

Tiêu Bắc vẫn nhìn quan tài ngẩn người.

Cảnh Diệu Phong cho người chụp ảnh bia mộ, trên bia không đề tên.

“Thật kỳ quái.” Lam Minh nghĩ nghĩ, vươn tay gõ lên quan tài: “Tiểu quỷ?”

Một lát sau, từ bên trong có tiếng trả lời nho nhỏ: “Dạ, thúc thúc.”

Tiêu Bắc mở to mắt hỏi một nhân viên cảnh sát bên cạnh: “Anh có nghe thấy nó gọi thúc thúc không?”

Nhân viên cảnh sát lông tóc đều dựng thẳng, bảo Tiêu Bắc đừng dọa hấn rồi vội vàng chạy đi .

Tiêu Bắc nhìn Cổ Lỗ Y trong ba lô, Cổ Lỗ Y gật đầu ý bảo nghe được... Điều này chứng tỏ chỉ người có linh lực cao hoặc là Thần Ma mới có thể cảm nhận được tồn tại của tiểu Quỷ Hồn bên trong.

“Bằng không đem về trước đi?” Lam Minh hỏi Cảnh Diệu Phong, lại nghe thấy trong quan tài truyền đến tiếng tiểu Quỷ Hồn: “Không được, lúc này không thể đi.”

Tiêu Bắc không hiểu: “Vì sao?”

“Lúc này mà đi em sẽ chết.”

“Không sai.” Bạch Lâu cũng gật đầu: “Theo lý mà nói nó phải hồn phi phách tán từ lâu rồi mới đúng, nhưng có người để một phần linh hồn của nó ở đây để thanh tẩy. Mặt khác nếu có thể tìm được nửa linh hồn còn lại, kết hợp với linh khí nơi này, sau khi thanh tẩy có thể trở thành Thần Ma!”

Tiêu Bắc tấm tắc, trước đây cậu gặp rất nhiều ma quỷ kẻ nào kẻ nấy đều hung thần ác sát, không nghĩ tới có thể gặp được một tiểu Quỷ Hồn

đáng yêu như vậy, không biết có thể giúp nó rời khỏi cái hồ nước này không.

“Đây đúng là một nơi tốt để thanh tẩy!” Lam Minh nói, chỉ xung quanh: “Nước, cây, ánh sáng, tràn ngập linh khí, phần mộ!” Nói đoạn, hắn cùng Cảnh Diệu Phong liếc nhau một cái, cùng bê quan tài lên.

Quả nhiên, bên dưới quan tài có một phù chú dùng một viên đá trắng đè lên, là tụ linh chú, giúp Quỷ Hồn hấp thu linh khí để Thần Ma hóa.

“Cấp bậc rất cao!” Lam Minh hỏi Bạch Lô: ” Thần Ma bình thường sẽ không biết phương pháp này phải không?”

“Ừh...” Bạch Lô gãi cằm: “Hồn phách này vốn rất sạch, trước khi chết nhất định là một đứa bé đáng yêu, thiện lương, hơn nữa có thể chết do bệnh. Mặt khác khi còn sống nó nhất định có rất được người nhà yêu thương, nên không hề có oán khí.”

“Vâng!”

Tiểu quỷ nọ kêu một tiếng.

“Ai đưa em đến đây?” Tiêu Bắc lại đặt tay lên quan tài, nháy mắt, tiểu Quỷ Hồn hiện ra.

“Mẹ.”

“Mẹ?” Mọi người đều tự hỏi. Đúng lúc này, bên ngoài chợt truyền đến tiếng cãi nhau, có vẻ là cảnh sát được Cảnh Diệu Phong cử đi phong tỏa hiện trường đang cản không cho ai đó vào, giọng nói có chút quen tai.

“Không lẽ là...” Tiêu Bắc nhìn lại. Quả nhiên, người đang cố đẩy nhân viên cảnh sát ra muốn xông tới chính là Trần chủ nhiệm.

Cảnh Diệu Phong ra hiệu cho cấp dưới lui đi, ý bảo không sao.

Trần chủ nhiệm vội vã chạy tới cạnh quan tài cầu xin mọi người đừng mở quan tài, tâm tình vô cùng kích động.

Tiểu Quỷ Hồn ôm lấy bà, gọi “Mẹ mẹ”, chỉ tiếc Trần chủ nhiệm không nghe được.

Mọi người đại khái minh bạch... đứa bé trong quan tài có thể là con Trần chủ nhiệm, người đưa nó đến đây nhất định là Trần chủ nhiệm nên bà mới kích động không cho mọi người phá hồ nước như vậy.

Tiêu Bắc đột nhiên có một ý tưởng, đặt tay lên vai Trần chủ nhiệm.

Trong nháy mắt, Trần chủ nhiệm yên tĩnh trở lại, vẻ mặt giật mình nhìn chằm chằm bóng tiểu Quỷ Hồn “Dương Dương” trên nóc quan tài

Dương Dương thấy mẹ rốt cục nhìn thấy mình, liền nhào tới ôm.

Mọi người, ngoại trừ Tiêu Bắc đều tránh sang một bên, cho mẹ con hai người ôm nhau khóc một hồi.

Qua một hồi lâu, hai người mới bình tĩnh lại.

Trần chủ nhiệm ôm Dương Dương ngẩng đầu nhìn Tiêu Bắc: “Sao cậu lại đến đây? Các cậu không phải muốn bắt quỷ sao? Đừng bắt nó, nhất định không phải là nó giết người.”

Tiêu Bắc gật đầu: “Tôi biết.”

Sau đó, cô Trần kể cho mọi người chuyện đã xảy ra.

Trước kia cô cũng không nghiêm túc như hiện nay, mặc dù chồng cô mất sớm, nhưng để lại cho cô đứa con trai Dương Dương vô cùng đáng yêu. Thẳng đến khi bé mắc bệnh nan y qua đời, Trần chủ nhiệm mới biến thành một người u ám cố chấp lại hung ác như mọi người đã biết.

Bà không chấp nhận mất con, nên tìm đến một người bạn biết vu thuật. Người bạn đó từng tới trường, nói cho bà biết vị trí của hồ nước rất tốt! Dùng tụ linh chú giữ thi thể Dương Dương dưới đáy hồ.

Tuy Trần chủ nhiệm cũng không hiểu lắm, nhưng người bạn đó nói cho bà biết dùng phương pháp này, Dương Dương có thể trở về.

Sau, Trần chủ nhiệm lại nghe liên tục có người tự sát trong hồ nước. Có người nói là bị ma ám, bà không tin Dương Dương ngoan ngoãn như vậy có thể hại chết người khác, nên một mực khuyên nhà trường ém nhẹm án kiện, không nên làm ầm ĩ.

“Vương Như Xa thì sao?” Tiêu Bắc hỏi Trần chủ nhiệm: “Vì sao bình thường cô luôn khắt khe với cô bé như vậy?”

Trần chủ nhiệm ngần người, cân nhắc một hồi mới hiểu được Tiêu Bắc nói tới cái gì, bất đắc dĩ nở nụ cười: “Miêu tiên sinh cũng là vũ giả, nên cũng biết vóc dáng đối với diễn viên nữ quan trọng thế nào phải không?”

Tiêu Bắc nghĩ nghĩ _ đúng là như vậy, không vũ giả chuyên nghiệp nào có thể hình lớn, ngoại trừ vài yêu cầu đặc thù.

“Nữ sinh trong trường đều đang ở tuổi dậy thì, nội tiết vốn không phối hợp, khả năng hấp thu cũng nhanh, rất dễ béo.” Cô Trần bất đắc dĩ nói: “Tôi còn biết, ôn nhu khuyên bọn họ giảm cậu hoặc ăn uống điều độ là chuyện hoàn toàn vô ích, bọn họ đều là những tiểu công chúa bị chiều hư. Ngược lại phép khích tướng rất hữu dụng! Năm bắt thời gian kích động bọn họ, bọn họ sẽ nghĩ không thể chịu thua bà già này, tự nhiên sẽ không để mình béo lên, đây cũng là vì muốn tốt cho bọn họ, ngày thường ăn ít đi một chút, so với giảm cân nhịn đói đến bệnh vẫn tốt hơn.”

Mọi người nhìn nhau, trong nháy mắt cảm giác đối với vị chủ nhiệm hung dữ này thay đổi rất nhiều, dụng tâm lương khổ !

Trần chủ nhiệm thì cầm tay con trai mãi mới bắt được, hai người thì thà thì thăm, trên mặt đều là nụ cười.

Tiêu Bắc hỏi Bạch Lâu: “Bạn Trần chủ nhiệm có vấn đề không?”

“Không!” Bạch Lâu lắc đầu: “Bạn bà ấy có nguồn tri thức rất phong phú!”

“Àn... chuyện thật cảm động, đứa nhóc này cũng không xấu, vậy thì tốt rồi. Nhưng rốt cục ai là hung thủ?” Lam Minh khoanh tay ngồi xổm xuống nhìn hờn phách Dương Dương, hỏi: “Tiểu quý, nhóc có chứng kiến vụ án không?”

Tiểu Quý Hồn suy nghĩ một hồi, gật đầu: “Cháu nhìn thấy, các chị ấy bị đẩy xuống.”

“A?” Tiêu Bắc thấy có manh mối, phấn chấn: “Vậy tại sao thi thể lại trở nên gầy như vậy?”

“Các chị ấy hôn môi !” Tiểu Quý Hồn có vẻ xấu hổ.

“Hôn môi với ai?”

“Những chị gái đã chết, cùng một ca ca, nhìn rất kì lạ!” Dương Dương cố gắng nhớ lại: “Mà hình như là một thúc thúc trẻ đúng hơn, em chưa từng gặp chú ấy.”

Cảnh Diệu Phong hỏi Bạch Lâu: “Tiểu Lâu, chúng ta có thể giúp tiểu quý này Thần Ma hóa nhanh hơn không?”

Bạch Lâu theo bản năng há mồm muốn trả lời, nhưng giương mắt thấy là Cảnh Diệu Phong, lập tức ngậm miệng, quay qua nói với Tiêu Bắc: “Bắc Bắc, nhờ Hi Tắc Nhĩ xuống Đại phủ tìm giúp phần linh hồn còn lại của nó

mang đến đây, sau đó cậu dùng Tụ hồn thuật trong Vũ Dạ tập kết hợp hồn phách của nó, hấp thu linh lực hoàn tất quá trình Thần Ma hoá.”

“Nó đã có linh lực nhất định, hơn nữa hồn phách còn trong sạch như vậy, hẳn là có thể biến thành tiểu Tinh Linh.” Lam Minh sờ cằm: “Sẽ rất thú vị.”

“Tiểu Tinh Linh?” Tiêu Bắc ngẩng đầu, vẻ mặt hưng phấn hỏi: “Giống như Tinker Bell bên cạnh Peter Pan sao?”(Cc: Nhã tử có vẻ thích xem hoạt hình nhỉ.)

Cổ Lỗ Y lập tức lên tinh thần, nó cũng thích Tinker Bell!

Khóe miệng Lam Minh co giật: “Ách... giống Peter Pan hơn.”

“Vậy không phải sẽ rất đáng thương sao?” Tiêu Bắc cau mày, Cổ Lỗ Y cũng tỏ vẻ không hài lòng. Mấy hôm trước hai người vừa xem Peter Pan, đứa trẻ vĩnh viễn cũng không bao giờ lớn lên đáng thương cỡ nào ?!

Lam Minh đỡ trán, ngồi xuống tiếp tục nghe tiểu quỷ miêu tả hung thủ, càng nghe càng cảm thấy hình như là cùng một người.

Một lát sau, Hi Tắc Nhĩ đến. Nó đã xuống Địa phủ, tìm được phần hồn phách còn lại của Dương Dương.

Nghi thức rất nhanh bắt đầu, Cảnh Diệu Phong phái người phong tỏa xung quanh.

Hi Tắc Nhĩ thành công triệu hoán phần hồn phách còn lại của Dương Dương, Tiêu Bắc dựa theo vũ chú trong Vũ Dạ tập, triệu hồi linh khí của hồ nước, ngay sau đó... khi hai hồn phách trước mặt mọi người sát nhập trong nháy mắt tạo thành một quả cầu toả ra từng tia sáng vàng óng rực rỡ, bên trong là một đứa trẻ sơ sinh.

Dần dần, phía trên quả cầu xuất hiện một đôi cánh kim sắc.

“A.” Lam Minh nhin không được tán thưởng: “Lần đầu tiên chứng kiến cảnh Tinh Linh ra đời, quả nhiên rất đẹp.”

“Bất quá rất hiếm.” Bạch Lô thì thầm: “Hồn phách tiểu Tinh Linh nhất định phải tràn ngập yêu thương, hơn nữa còn phải chưa từng ô nhiễm chưa từng oán hận... Đứa nhỏ này rất hiểu chuyện, có lẽ mẹ nó rất yêu thương nó.”

Mọi người cũng nhin không được nhìn Trần chủ nhiệm đang lo lắng mong đợi một cái, đúng là nhìn người không thể xem bề ngoài!

Luồng sáng màu vàng nhanh chóng tụ lại, hình dáng một đứa trẻ sáu bảy tuổi từng chút hiện lên trước mắt mọi người, Dương Dương bắt đầu thực thể hóa.

Cuối cùng, quang hoa rút đi, đôi cánh sau lưng Dương Dương thu lại, dần biến thành người hình, còn là một người còn sống.

Chờ Trần chủ nhiệm tiếp được Dương Dương rơi xuống, cảm nhận mái tóc mềm mại cùng làn da ấm áp của nhân loại, bà đã mừng đến rơi nước mắt, bà tuyệt đối không ngờ con mình còn có thể sống lại.

Tuy Tiêu Bắc cũng vui mừng thay bọn họ, nhưng vẫn có chút không rõ, hỏi Lam Minh: “Vì sao Dương Dương lại khôi phục hình người? Không phải tiểu Tinh Linh sao? Người chết sống lại không phải trái với quy luật tự nhiên sao? !”

Lam Minh cười lắc đầu: “Tinh Linh có ma lực, hình dạng có cánh toả sáng cậu vừa thấy kia mới là bản thể của nó. Nhưng ma lực của nó có thể biến nó thành bộ dáng nó muốn, nên nó khôi phục bộ dáng vốn có.”

“Vậy thì quá tốt rồi!” Tiêu Bắc gật đầu.

“Sau này, nó có thể không ngừng biến đổi hình dáng, giống như nhân loại lớn dần lên. Nhưng bản thể sẽ không thay đổi... hơn nữa giống chúng ta, sẽ không chết.”

Tiêu Bắc nghe xong nhú mày, vui sướng trong lòng dần biến mất, không biết kết quả này là tốt hay xấu đây. Đây tức là khi Trần chủ nhiệm chết, Dương Dương vẫn ở trong hình dáng này. Nếu Trần chủ nhiệm mất Dương Dương chỉ phải cô đơn vài chục năm, thì khi Trần chủ nhiệm qua đời, sự cô đơn của Dương Dương sẽ là vĩnh viễn.

“Yên tâm đi.” Lam Minh thấp giọng thì thầm bên tai Tiêu Bắc: “Tiểu quỷ có thể làm bạn cùng mẹ nó suốt quãng đời còn lại của bà, cùng lúc vừa học vừa lớn, đợi khi mẹ nó qua đời, nó cũng sẽ không cô đơn. Nó có thể tìm đến những người bạn khác, trên đời này ngoại trừ người, còn có rất nhiều Thần Ma.”

Khóe miệng Tiêu Bắc khẽ cong lên, vuốt ve Cổ Lỗ Y trong ba lô: “Đúng đó Cổ Lỗ Y, đợi sau này khi hai đứa lớn lên có thể làm bạn tốt đó!”

Cổ Lỗ Y khoanh tay vẽ mặt miễn cưỡng, vì sao thằng nhóc kia nháy mắt có thể biến thành một cậu bé, mà nó vẫn trong hình dạng em bé chứ?

“Bên này đại đoàn viên hạnh phúc...” Cảnh Diệu Phong hỏi mọi người: “Nhưng hung thủ giết người rốt cuộc là ai?”

“Ách...” Lam Minh vừa muốn mở miệng, chợt nghe trên đầu vang lên một giọng nói: ” Đây!”

Mọi người ngẩng mặt, là Sphinx đang trốn và Khế Liêu ngồi chồm hổm trên một cành cây.

Khế Liêu chỉ chỉ dãy phòng học phía sau: “Tôi vốn định đi theo dõi Trần chủ nhiệm, bất quá lại phát hiện ít manh mối khác!”

Mọi người lập tức hỏi: “Cái gì?”

“Rất thú vị !” Khế Liêu cười: “Trong trường này có hai tiểu tử ăn thịt người.”

...

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 141

Hình như Khế Liêu phát hiện ra vài thứ, mọi người đi theo hẵn.

Sau khi rời khỏi hồ nước, Tiêu Bắc hỏi hẵn: “Cậu phát hiện cái gì rồi?”

“Trong trường này có hai kẻ ăn thịt người!” Khế Liêu làm mặt quỷ: “Tôi vừa nghe bọn họ nói chuyện phiếm !”

Tiêu Bắc khó hiểu, Lam Minh đập Khế Liêu một cước: “Nói rõ ràng, là cái gì?”

“Không nói rõ được!” Khế Liêu cũng rất oan uổng. Mọi người đi vòng vòng rồi đến trước một ký túc xá... ký túc xá này tương đối cũ hơn so với ký túc xá nữ bọn Tiêu Bắc từng thấy.

Khế Liêu thấp giọng nói: “Trong toà nhà đằng sau ký túc xá này!”

Hi Tắc Nhĩ không rõ: “Không phải người đi theo dõi Trần chủ nhiệm sao? Sao lại chạy đến đây?”

Khế Liêu nhún vai: “Bà Trần chủ nhiệm kia về văn phòng thì ôm ảnh chụp con trai khóc. Người cũng biết ta ghét nhất là thấy người khác khóc mà, nên đi dạo xung quanh một chút. Không nghĩ tới lại nhìn thấy có hai người lén lén lút lút ra khỏi rừng, chạy vào khu nhà phía sau ký túc xá. Ta tò mò vào theo thì lập tức ngửi thấy một cỗ mùi thối. Loại mùi này không thể xuất hiện trên người sống, ta tưởng là cương thi, vừa định về gọi mọi người thì lại nghe thấy bên trong có người nói chuyện. Hình như một người

rất sợ hãi, người còn lại an ủi hẳn không sao, sẽ không bị phát hiện, còn nói cảnh sát sẽ không tìm được chứng cứ chứng minh bọn họ ăn người, giống ba năm trước, bị coi là tự sát rồi chìm xuống. Lão tử vừa nghe liền biết có manh mối, nhưng không rõ tình hình lại sợ đả thảo kinh xà, nên đi tìm các người trước.”

Cảnh Diệu Phong thấy có vài nam sinh từ trong ký túc xá đi ra, liền túm một người lại hỏi: “Toà nhà đằng sau là chỗ nào vậy?”

Nam sinh nhìn đằng sau ký túc xá, nói: “A, bên đó là phòng thí nghiệm vật lý.”

“Sao lại xây ở nơi vắng vẻ như vậy?” Bạch Lâu hỏi xong, lại cảm thấy không đúng: “Mà không phải đây là trường múa sao, sao lại có phòng thí nghiệm?”

Nam sinh kia cười cười: “Trước kia trường này cũng là trường đại học tổng hợp, sau này sinh viên ít đăng kí nên dứt khoát đổi thành trường múa. Phòng thí nghiệm đã bị bỏ hoang từ lâu, còn bị đồn là có ma nên bình thường không ai lui tới.”

Mọi người liếc nhau một cái, quả nhiên có vấn đề! Vì vậy mọi người lặng lẽ tới gần toà nhà.

Vừa vào cửa chính, đã cảm giác thấy một cỗ âm trầm. Mặc dù là ban ngày, nhưng ánh sáng trên hành lang cũng không tốt, âm u hôn ám, còn có mùi thối rữa.

Khế Liêu chỉ chỉ nơi hẳn vừa tới, phía trước là một cánh cửa sắt đóng chặt, trên cửa dán mấy chữ “phòng vật lý “.

Lam Minh cùng Khế Liêu nhẹ nhàng đi đến trước cửa, áp tai nghe ngóng tình hình.

Bên trong truyền ra tiếng người, còn đang cãi nhau.

“Đều tại người muốn ăn những thứ kia, lúc này thì hay rồi, người không ra người quý không ra quý !”

“Người sợ cái gì! Chỉ cần ăn một người là có thể sống lâu vài năm, người không muốn sao?”

“Nhưng sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày bị phát hiện! Có người vừa nhìn thấy chúng ta đó!”

“Người sợ cái gì, chúng ta có siêu năng lực mà! Mấy năm nay sung sướng thế nào người quên rồi sao?!”

“Vậy người bắt hăn tới đây làm gì? Giờ đang âm ỉ, vạn nhất lại chết thêm một người, nhất định sẽ lớn chuyện!”

“Hăn biết rõ bí mật của chúng ta, không thể lưu lại sao!”

...

Khế Liêu nháy mắt với Lam Minh _ có vẻ bọn họ vừa lại bắt người, vậy quá tốt, bắt trộm bắt cả tang (vật)!

Lam Minh nghe một hồi không hiểu sao cứ cảm thấy một trong hai giọng nói này có chút quen tai, đã nghe thấy ở đâu rồi nhỉ.

Đang tò mò, một bàn tay nhỏ xíu ú na ú nu vỗ lên vai hăn. Lam Minh xoay mặt, Cổ Lỗ Y không biết nhảy lên vai hăn từ khi nào, mắt to chớp chớp, hoa chân múa tay làm ra một động tác quái dị.

Lam Minh ngẩn người, chợt nhớ ra giọng nói kia _ là bạn trai Vương Như Xa, Quân Tần!

Lúc này mọi người đã đến , Lam Minh cũng lười suy nghĩ, đơn giản một cước đá văng cửa chính.

“Rầm” một tiếng, tuy cửa sắt khóa trong nhưng vẫn bị Lam Minh đá văng. Trong căn phòng âm u, hai nam học sinh đang đứng nói chuyện, ngoài ra còn có một người đàn ông bất tỉnh nằm trên mặt đất.

“Thầy Tào!” Tiêu Bắc vừa thấy người nọ liền giật mình, người đang hôn mê chính là người vừa rồi chạy theo cậu nhờ chuyện án kiện và nghi ngờ chuyện ma ám _ Tào lão sư.

Mà hai nam sinh đứng cạnh thầy Tào, một người là bạn trai Vương Như Xa Quân Tần, còn lại là một nam sinh chưa từng gặp qua, phỏng chừng không phải năm nhất.

Bạch Lâu xem xét tình hình một chút liền phát hiện vài vấn đề, mùi trên người hai người rất đặc biệt, tựa hồ có mùi hôi thối của cương thi, nhưng theo lý mà nói cương thi không nói chuyện cũng không suy nghĩ, sao có thể duy trì đặc tính của người bình thường?

Mọi người liếc Khế Liêu, minh bạch vì sao hắn không chịu nói hai người này là ai, đúng là không thể phán đoán chính xác.

Quân Tần vừa nhìn thấy Tiêu Bắc cùng Lam Minh đã sợ đến choáng váng, giọng nói sợ hãi vừa rồi đúng là hắn, mà nam sinh còn lại thì có vẻ khinh thường nhìn mọi người, cười lạnh mở miệng: “Lại có thêm thức ăn...”

Cảnh Diệu Phong nheo mắt, ác ma không nhận thức được Thần Ma sao? Xem ra chỉ mới biến thành như vậy.

Quân Tần lôi kéo nam sinh kia, nhìn Cảnh Diệu Phong: “Hắn là cảnh sát!”

“Cảnh sát thì thế nào!” Hai mắt nam sinh lộ ra hung quang: “Đã biết bí mật của chúng ta thì đều phải chết!” Nói xong hất vung tay, hai phiến cửa sắt rầm một tiếng đóng lại, căn phòng vốn không sáng mấy trở nên âm u.

Quân Tần lại càng hoảng sợ, ngăn cản hẳn: “Người muốn làm gì? Bọn họ là cảnh sát đó.”

“Cảnh sát thì thế nào!” Nam sinh cười lạnh một tiếng, rút ra một con dao dẫu phía sau, bóng người nhoáng một cái vọt tới trước mặt mọi người.

Tiêu Bắc kinh ngạc, nhân loại sao có thể có tốc độ nhanh như vậy được? Nhưng nam sinh kia lao tới, vừa hé miệng lộ ra một hàm răng nhọn hoắt, đã bị Khế Liêu đứng phía trước một cước đạp bay.

“Ngô...” Cả cơ thể hắn đập mạnh xuống mặt đất, tựa hồ không thể tin chuyện vừa xảy ra, trợn to mắt nhìn mọi người.

Khế Liêu lắc đầu: “Quả nhiên là cải tạo !”

Nam sinh lại rú lên một tiếng muốn đứng lên, nhưng lại cảm giác có vật gì đó đi đến nhắc chân dẫm lên lưng hắn. Hắn giương mắt nhìn, là một con sư tử rất lớn.

Sphinx hé cái miệng đỏ lòm đứng cạnh hắn, đôi cánh khê đập nhìn người nọ.

Quân Tần sợ tới mức hét lên, người bình thường nhìn thấy cảnh này còn bị dọa, huống chi Sphinx còn có cánh.

“Tiểu quỷ.” Khế Liêu đi qua nhìn hai người, đôi mắt đỏ rực của người sói trong căn phòng âm u có vẻ rõ ràng dị thường, còn cả hàm răng sắc nhọn.

“A!” Quân Tần kêu lớn: “Người không phải người, không phải nhân loại...”

“Người cũng không phải mà.” Hi Tắc Nhĩ không biết bay ra phía sau hắn từ lúc nào, lưỡi hái thật dài gác lên vai hắn.

“Lưỡi hái của ta có phản ứng với người chứng tỏ người căn bản không phải nhân loại!” Hi Tắc Nhĩ cảm thấy hứng thú, cười hỏi: “Vậy rốt cục người là cái gì thế?”

“Cắt ra nhìn thử xem.” Lam Minh lấy đao ra dọa Quân Tần, hắn lập tức lớn tiếng cầu xin: “Không phải, chúng tôi là người, chúng tôi chỉ ăn vài thứ...”

“Thứ gì?” Tiêu Bắc khẽ nhíu mày.

Quân Tần nhìn nam sinh trên mặt đất, lúc này hắn cũng không còn dáng vẻ kiêu ngạo bệ vệ vừa rồi, đại khái cũng đang sợ hãi.

“Là... một loại trái cây kì lạ, lục sắc, vị có chút giống táo nhưng bề ngoài lại giống như nho.” Quân Tần nơm nớp lo sợ nói: “Sau khi ăn, thân thể của tôi bắt đầu thay đổi .”

“Thay đổi như thế nào?”

“Khí lực rất lớn, tốc độ tăng lên, không còn cảm giác đói, tóm lại... giống như biến thành siêu nhân, cảm giác rất tốt!” Quân Tần vừa nói, vừa hồi hận, cúi đầu.

“Vậy tại sao cậu lại giết Vương Như Xa?” Tiêu Bắc hỏi: “Nam sinh ba năm trước cũng là do các cậu giết sao?”

Quân Tần ủ rũ gật đầu: “Đó là sau khi chúng tôi vừa ăn thứ trái cây nọ, vừa vận trùng hợp gặp nam sinh kia... Không biết xảy ra chuyện gì, chỉ đột

nhiên rất muốn ăn cái gì đó, vừa tới gần hắt người một cái, hắt lại chết!”

Tiêu Bắc kinh ngạc nhìn Lam Minh _ Thần Ma có năng lực này?

Lam Minh khẽ cau mày không nói gì, trầm ngâm suy nghĩ.

Quân Tần nói tiếp: “Lần đó, chúng tôi ném thi thể xuống hồ, sau một thời gian dài, chúng tôi cũng không có loại cảm giác này nữa, cũng dần quên chuyện này. Chỉ là lần này, tôi và Xa Xa vốn đang tắm sự bên hồ nước, bởi vì gần đây tôi lại cảm thấy không khỏe, có khi rất đói nhưng lại không hứng thú với thức ăn bình thường... Lúc ấy Xa Xa cách tôi rất gần, đầu óc tôi hỗn loạn, đến khi tỉnh lại, Xa Xa đã chết rồi!”

Quân Tần nói đến đây, bắt đầu khóc: “Thầy Tào theo dõi tôi, nghe thấy chúng tôi nói chuyện, chúng ta đành phải đánh ngất ông ta đem về đây.”

Bạch Lô lắc đầu: “Chu kì đi săn của ma vật là ba năm một lần, sau đó giảm dần còn một năm rưỡi, cuối cùng biến thành tám tháng, bốn tháng... đến khi ngày nào cũng muốn ăn thì đã hoàn toàn biến thành ma vật. Đây đơn giản chỉ là quá trình ma hóa, người cho các cậu loại năng lực này tuyệt đối muốn hại chết các cậu, sau đó còn muốn các cậu giết nhiều người hơn.”

Quân Tần càng buồn bã, hồi hận cúi đầu.

“Cậu mua thứ trái cây kia ở đâu ? Có còn không?” Lam Minh truy vấn.

“Không phải, là một người đàn ông mặc áo choàng đen, đeo mặt nạ cho bọn tôi.” Quân Tần thành thật khai báo: “Khi đó, chúng tôi đang đi thám hiểm mỏ đá hoang thì gặp người đàn ông kia tựa hồ đang tìm gì đó.”

“Mỏ đá...” Lam Minh nghe thấy người kia tương tự Rafah, sắc mặt lập tức trầm xuống, hỏi Cảnh Diệu Phong: “Phụ cận có mỏ đá nào sao?”

“Có!” Cảnh Diệu Phong gật đầu, đằng sau trường học có một mỏ đá, bất quá mỏ đá đó từ nhiều năm trước rất hay có nguy cơ sạt lở đất nên đã bị bỏ hoang.

“Người đàn ông kia đang tìm cái gì?” Tiêu Bắc hỏi Quân Tần, cậu biết Rafah xuất hiện nhất định sẽ khiến Lam Minh cảnh giác.

“Đá.” Quân Tần trả lời: “Bọn tôi đi qua xem, phát hiện hắc đang gom một đồng đá lớn màu đen.”

“Đá màu đen...” Bạch Lâu nghi hoặc, chẳng lẽ là kết tinh thạch hoặc ma pháp thạch nào đó sao?

“Sau đó thì sao?” Lam Minh sốt ruột thúc giục: “Người không nói luôn một lượt được hả?”

“Sau đó bọn tôi thấy hắc có vẻ ngớ ngẩn, định cướp chút tiền, chỉ là hắc vừa giơ tay, bọn tôi đều văng ra ngoài. Bọn tôi nhận ra hắc không giống người bình thường. Lúc ấy bọn tôi rất sợ, muốn bỏ chạy nhưng hắc lại đột nhiên đứng trước mặt bọn tôi, nói hắc rất bận, nên muốn bọn tôi tìm giúp một người. Sau khi tìm được, hắc có thể đáp ứng một nguyện vọng của chúng tôi!”

“Hắc bảo các cậu tìm ai?” Tiêu Bắc thấy Lam Minh sắp mất kiên nhẫn, liền giục hắc.

“Àn... Một sinh viên ngoại quốc tên là Lauck.” Quân Tần trả lời: “Bọn tôi tìm thấy cậu ta trong trường Đại học nghệ thuật, ngôi trường đó đầu vào rất khó, chỉ nhận thiên tài. Lauck học võ đạo dân tộc, một khoa chỉ có 15 sinh viên nên rất dễ tìm. Lúc ấy cậu ta lại vừa tốt nghiệp, bọn tôi báo cho người đàn ông đeo mặt nạ kia. Sau đó hắc thực hiện lời hứa, nguyện vọng của bọn tôi là trở nên mạnh mẽ, có thể sử dụng siêu năng lực, hắc cho bọn tôi ăn một loại trái cây màu xanh, chỉ là không nghĩ tới...”

“Lauck?” Mọi người còn đang phân tích lời Quân Tần, Tiêu Bắc lại đột nhiên lẩm bẩm: “Stevie Lauck...”

“Đúng rồi Bắc Bắc.” Bạch Lôu hỏi Tiêu Bắc: “Hình như cậu cũng là học võ đạo dân tộc phải không?”

“Ừh... Tôi cũng tốt nghiệp ở trường đó.” Tiêu Bắc ngẩng đầu: “Hơn nữa tôi cũng quen một người tên Lauck!”

“A?” Mọi người sửng sốt, Lam Minh nhíu mày: “Quen như thế nào?”

“Trước kia cậu ta cũng học ở đó, là một người rất tốt, bất quá cậu ta lại không thích học võ đạo lắm. Nhưng cha mẹ cậu ta đều là những võ đạo gia nổi danh, họ hy vọng cậu ta cũng có thể đi theo nghề này, nên nhận cho cậu ta rất nhiều buổi diễn làm Lauck không có cả thời gian thở lấy hơi. Năm đó tôi cũng muốn đi làm thêm kiếm học phí, thế là cậu ta nhờ tôi đi thay, thù lao buổi diễn cũng cho tôi. Sân khấu rất lớn, diễn viên lại đông, chỉ cần hoá trang, đeo thêm chút đồ trang sức là có thể qua mặt người khác, sẽ không bị nhận ra...”

“A.” Hi Tắc Nhĩ hỏi chen vào: “Bắc Bắc, anh gạt người?”

Tiêu Bắc có chút xấu hổ: “Nhưng nếu thật sự là Lauck vừa tốt nghiệp ba năm trước, thì hẳn chính là cậu ta!”

“Sau đó thì sao, người kia có đi tìm Lauck không?” Lam Minh hỏi Quân Tần.

“Bọn tôi không biết .” Hai người bất đắc dĩ nói: “Sau khi chúng tôi ăn thứ trái cây kia cũng không gặp lại hắn ta!”

“Bắc Bắc, đi tìm gã Lauck kia.” Lam Minh bắt lấy cánh tay Tiêu Bắc, kéo cậu chạy đi, Cổ Lỗ Y vội vàng đuổi theo.

“A!” Hi Tắc Nhĩ và Bạch Lâu muốn đuổi theo, Cảnh Diệu Phong túm hai người lại, lắc đầu _ kẻ đeo mặt nạ kia dính dáng quá sâu tới vài chuyện, hơn nữa còn có quan hệ sâu xa với Lam Minh, chuyện này không cần nhúng tay, để Lam Minh tự giải quyết. Còn bọn họ giải quyết hai tên ngu ngốc, bị người hại chết cũng không biết này đã.

Cảnh Diệu Phong bất đắc dĩ ngồi xổm xuống, nhìn Quân Tần và nam sinh đang thất vọng còn lại, thở dài: “Nói cho các cậu biết một tin không may, ba năm trước, cá cậu đã chết rồi.”

...

“Đi đâu?” Tiêu Bắc bị Lam Minh kéo ra khỏi trường học.

“Bắc Bắc.” Lam Minh khởi động xe: “Cậu vừa mới nói, cậu thường thay thế Lauck đi diễn phải không?”

“Ừh.” Tiêu Bắc gật đầu.

“Cho nên mọi người xem diễn đều nghĩ đến cậu là Lauck?”

” Đúng vậy.” Tiêu Bắc không rõ Lam Minh muốn hỏi cái gì.

“Tôi cảm thấy... bọn họ đã nhầm Lauck là cậu.” Lam Minh quay sang, nhìn Tiêu Bắc nói: “Cho tới bây giờ bọn chúng không tìm tới cậu gây phiền phức, lần trước Rafah cũng không có ấn tượng với cậu, có thể là vì bọn họ còn chưa bắt được người bạn kia của cậu!”

Tiêu Bắc há to miệng: “Chuyện này...”

“Bất quá có thể khẳng định một chuyện.” Lam Minh khẽ cau mày: “Một khi bị tìm được, người bạn kia của cậu sẽ gặp phiền toái không nhỏ, hơn nữa tôi vẫn khó hiểu rốt cục Rafah tìm cậu làm cái gì!”

“Ừhm!” Tiêu Bắc minh bạch, gật đầu: “Nói mới nhớ, Lam Minh, Lauck có thể cũng là phi nhân loại, hơn nửa năm đó thay cậu ta đi diễn, tuy lý do của cậu ta rất đầy đủ, nhưng tôi cảm thấy cậu ta là cố ý để tôi đi. Tôi luôn cho rằng cậu ta muốn giúp tôi, bởi vì năm đó tôi xoay sở học phí và sinh hoạt phí rất vất vả.”

Lam Minh nghĩ nghĩ, gật đầu: “Hắn ta có lẽ đã sớm nhìn ra thân phận của cậu, cho nên muốn bảo vệ cậu. Đúng rồi, cậu có hình của hắn không?”

Tiêu Bắc nghĩ nghĩ: “Trong ảnh tốt nghiệp chắc có, không thì ở trường chắc cũng có lưu trong hồ sơ.”

“Tôi muốn xem ảnh của hắn!” Lam Minh lái xe chạy về: “Có thể, tôi biết hắn!”

Địa linh chi nguy

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 142

Tiêu Bắc về đến nhà bắt đầu lục tung album kỉ yếu thời còn đi học, cẩn thận tìm một hồi lâu mới tìm được hình Lauck, liền đưa cho Lam Minh xem.

Lam Minh xem ảnh _ đó là một nam sinh ngoại quốc lớn lên không tồi, đúng tiêu chuẩn hoàng tử tóc vàng mắt xanh, lắc đầu: “Không biết, cũng chưa từng gặp qua!”

“Anh nhìn kĩ lại xem.” Tiêu Bắc nhắc nhở : “Nói không chừng đã quên mất? Anh cũng già như vậy rồi mà!”

Lam Minh nheo mắt nhìn Tiêu Bắc : “Bắc Bắc, cậu chê tôi già!”

Tiêu Bắc nhìn trời, xếp lại ảnh : “Thật sự không biết?”

“Không biết!” Lam Minh rất khẳng định gật đầu.

“Bất quá cũng có thể, nếu cậu ta không phải người thật thì có thể điều khiển hình dạng của mình, biến thành loạn thất bát tao gì đó. “

“Loạn thất bát tao...” Khóe miệng Lam Minh kéo ra, nhận thức của Bắc Bắc đối với Thần Ma hình như có sự lệch lạc không nhỏ.

“Bất quá không sao!” Tiêu Bắc vỗ vai Lam Minh: “Nhất định có thể tìm được!”

“Ừh.” Lam Minh thấy Tiêu Bắc rất có tinh thần, tâm trạng cũng tốt lên: “Vậy cậu nghĩ có thể tìm cậu ta ở đâu.”

Tiêu Bắc nghĩ nghĩ: “Sau khi tốt nghiệp thì không liên lạc nữa, chắc cậu ta đã về nước. Bất quá có thể cậu ta không còn khiêu vũ nữa, nếu không tôi nhất định đã gặp.”

“Nhờ Cảnh Diệu Phong tìm đi, phương diện này cảnh sát giải quyết tương đối dễ hơn.” Sau khi Lam Minh gọi cho Cảnh Diệu Phong thì muốn ra ngoài.

“Anh đi đâu vậy?” Tiêu Bắc đi theo hần.

“Tùy tiện đi một chút, xem có thể tìm được manh mối nào không.” Lam Minh thấy bộ dáng Tiêu Bắc chạy theo mình nhìn thật thú vị, nhưng vẫn nói: “Cậu có mệt không? Nếu mệt thì ở nhà chờ đi, mọi người cũng sắp về rồi.”

Tiêu Bắc tỏ vẻ không muốn chờ ở nhà, muốn đi tìm cùng Lam Minh.

“Tôi biết nhà cậu ta ở đâu, còn có Câu lạc bộ lúc trước cậu ta thường lui tới!” Tiêu Bắc nghiêm túc nói : “Tôi dẫn anh đi.”

Lam Minh thấy Tiêu Bắc vẻ mặt nghiêm trọng, gật đầu: “Được, chúng ta cùng đi tìm.”

...

Mặc dù đã trôi qua ba năm nhưng khung cảnh quanh trường đại học vẫn như trước không chút thay đổi. Tiêu Bắc cùng Lam Minh đi khắp nơi, từ câu lạc bộ trong trường, đến khu bowling hay đi, phòng tập Gym, nhà hàng...

Chỉ tiếc tìm thật lâu vẫn không tìm được Lauck. Bất quá Tiêu Bắc gặp không ít bạn học cũ, hỏi thăm bọn họ một hồi vẫn không tìm được đầu mối nào. Lauck giống như đột nhiên bốc hơi sau khi tốt nghiệp, không ai nhìn thấy cậu ta nữa.

Hai người tìm đến tối, Tiêu Bắc ngồi nghỉ trên bồn hoa ven đường, nhìn đường lớn chật kín người qua lại có chút thất vọng.

“Biển người mênh mông, đương nhiên rất dễ khó tìm.” Lam Minh ngồi cạnh Tiêu Bắc an ủi cậu: “Nếu mệt thì trở về nghỉ ngơi một chút?”

“Ừm.” Tiêu Bắc gật đầu, Cổ Lỗ Y trong ba lô bị lắc tới lắc lui một ngày cũng ló đầu ra động viên Tiêu Bắc.

Hai người vừa lên xe muốn đi về, điện thoại đột nhiên vang lên. Lam Minh nghe xong... ngẩn người, quay sang nhìn Tiêu Bắc: “Bạch Lâu tìm được hân rồi!”

“Cái gì?” Tiêu Bắc kinh ngạc, cảm thấy không thể nào.

Vội vàng về EX, mọi người cũng đã về, còn kêu cả thức ăn nhanh, đang chia pizza. Tiêu Bắc ngồi xuống bên người Bạch Lâu: “Anh tìm được rồi?”

“Tìm được rồi, đang nói chuyện với cậu ta này!” Bạch Lâu gõ bàn phím.

“Hả?” Tiêu Bắc đảo đảo lỗ tai, cảm thấy không thể tin.

“Bạch Lâu là thiên tài nha!” Hi Tắc Nhĩ sáp tới như hiến vật quý nói cho Tiêu Bắc: “Anh ta lên MSN tìm những người lấy nick là Stevie Lauck, sau đó dùng tên Tiêu Bắc trò chuyện với từng người một, nháy mắt đã tìm được một người. Nói chuyện một hồi, quả nhiên là chung một trường, còn y chang người anh từng kể!”

Khóe miệng Tiêu Bắc giật giật, có chút không dám tin cách này mà cũng tìm được người, còn mình và Lam Minh chạy đến tối lại chẳng được gì.

Lam Minh nghe xong cũng là vẻ mặt đưa đám: “Bắc Bắc, chúng ta ngốc thật!”

Lấy laptop, Tiêu Bắc cùng Lauck hàn huyên vài câu. Lauck vẫn giống trước kia, nhiệt tình, sôi nổi, tràn đầy sức sống. Tiêu Bắc hỏi hắn đang ở đâu, hắn nói đang ở thành phố S, sau khi tốt nghiệp thì trở về nước, không theo con đường vũ đạo mà bắt đầu kinh doanh. Gần đây có một vụ làm ăn nên tới thành phố S, hắn hỏi có thể gặp mặt không. Tiêu Bắc vui vẻ đồng ý, hẹn sáng mai gặp nhau ở nhà hàng trước cổng trường.

“Hô...” Tiêu Bắc liên lạc được với Lauck, thở ra một hơi. Nhưng sau đó lập tức bắt đầu lo lắng, sau lần gặp mặt này không biết mọi chuyện sẽ phát triển theo chiều hướng nào, hy vọng không phải mặt xấu.

...

Màn đêm buông xuống, Tiêu Bắc về phòng từ rất sớm. Bôn ba cả một ngày mệt muốn chết, nằm lỳ trên giường, Cổ Lỗ Y thì đứng trên lưng cậu giấm giấm, massage cho Bắc Bắc.

“A ~ thật thoải mái ~” Tiêu Bắc xoa cổ: “Chỗ đó chỗ đó! Lại dùng lực Cổ Lỗ Y... a ~!”

Lam Minh từ trong phòng tắm đi ra, thì thấy một cảnh tượng như vậy.

Cổ Lỗ Y trên lưng Tiêu Bắc ra sức giấm, Tiêu Bắc thì nằm dài trên giường phát ra âm thanh làm cho người khác không thể không miên man suy nghĩ.

Lam Minh vỗ đầu, tự làm cho chính mình thanh tỉnh một chút, đi đến bên người Tiêu Bắc, ngồi xuống giường. Sau lưng, Lam bị hấp cho mềm

nhũn lười biếng bay ra, nằm rạp trên nền đất mát lạnh nghỉ ngơi.

“Cô kĩ.”

Lam Minh đang lau tóc thì thấy Cổ Lỗ Y ngồi trên lưng Tiêu Bắc, chỉ chỉ cái chân bị hấn ngồi lên. Nhìn lại, hoá ra Tiêu Bắc không biết đã ngủ từ lúc nào.

Lam Minh rút chân ra, cẩn cẩn dực dực đắp cho Tiêu Bắc. Cổ Lỗ Y bò qua một bên, hai tay vẫn bóp vai cho Bắc Bắc. Lam Minh lấy ngón tay chọt nó: “Ai, người cũng rất hiếu thảo nha.”

Cổ Lỗ Y liếc Lam Minh, lại bóp bóp, kéo tay áo Lam Minh, chỉ chỉ sau tai Tiêu Bắc.

Lam Minh nhướn người, vén tóc Tiêu Bắc ra xem, khẽ nhúu mày... vết bông kia đã kết vảy, thoát nhìn vô cùng diễm lệ, tựa như tinh thể.

Lam Minh khẽ vươn tay chạm vào.

“Ừm...” Tiêu Bắc lập tức trở mình, thân thể co lại, tựa hồ rất đau.

Lam Minh hoảng hồn vội rút tay về. Cổ Lỗ Y lập tức bay lên đập hấn, Lam Minh nhanh chóng né đi.

Hai người không nói không rằng bắt đầu đánh nhau trên giường. Cổ Lỗ Y cực nhanh, bay tới bay lui đập Lam Minh, Lam Minh tránh trái tránh phải: “Tiểu quỷ chết tiệt, ta mà bắt được là người nát mông!”

Nháo loạn một hồi, Cổ Lỗ Y nhảy lên lưng Tiêu Bắc. Lam Minh đuổi theo vươn tay muốn bắt nó, Cổ Lỗ Y lập tức há to miệng ra vẻ muốn gào lên.

Lam Minh đành phải dừng tay, Cổ Lỗ Y mà khóc Bắc Bắc nhất định sẽ tỉnh, còn có thể mắng mình bắt nạt nó. Nhìn Cổ Lỗ Y vẻ mặt kiêu ngạo,

Lam Minh không thềm nói nữa mà cũng chả thể nói, đành phải ngồi xuống.

Cần cấn dục dục tiếp tục xem xét vết thương của Tiêu Bắc. Cổ Lỗ Y có chút lo lắng nhìn Lam Minh, như hỏi _ rốt cục cái này là gì vậy?

Xoay người nằm xuống, Lam Minh vẫy tay chỉ chỉ gối đầu, ý bảo nó cũng ngủ đi, sau đó tắt đèn. Trong đêm tối, Lam Minh nằm mãi cũng không ngủ được, mở to mắt ngẩn người. Không biết qua bao lâu, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng u u khe khẽ... có cảm giác như tiếng gió, nhưng hẫng lại ngồi dậy, nhú mày nhìn chăm chăm hướng cửa sổ.

Cổ Lỗ Y cũng tỉnh, chui vào chăn, ôm cánh tay Tiêu Bắc, cảnh giác nhìn bốn phía.

Lam Minh ra hiệu cho nó đừng lên tiếng, đi đến bên cửa sổ vén rèm nhìn ra ngoài. Trong rừng cây tối đen đặng xa rải rác những đốm đỏ lập loè.

Đây không phải ánh sáng bình thường, Lam Minh biết _ là mắt ma vật. Chỉ ma vật, bất kể là cao thay thấp mới có thể che dấu bản thân đến mức này. Mắt đỏ là chỉ khi trong trạng thái tấn công hoặc sợ hãi mới có thể hiện ra. Nhưng nhiều đến vậy có chút không thích hợp! Lam Minh cảnh giác, tiếp tục bất động thanh sắc chờ đợi.

Lúc này, cửa nhẹ nhàng mở ra, Sphinx đi vào chạy đến cạnh Lam Minh: “Có cái gì à?”

“Ừh.” Lam Minh gật đầu, thấp giọng nói: “Hình như phụ cận có động vật hoặc ma vật chưa thức tỉnh nhìn về hướng này.”

“Mất kiểm soát à?” Sphinx chỉ những ánh sáng đỏ lốm đốm: “Có thể chính chúng cũng không biết chuyện gì đang xảy ra!”

“Bên kia là cái gì?” Lam Minh đột nhiên phát hiện ở một nơi rất xa trong rừng xuất hiện một luồng sáng.

“Hình như có năng lượng đang tụ tập!” Sphinx nói xong thì chứng kiến Lam Minh nhảy khỏi cửa sổ : “Người chăm sóc Tiêu Bắc, ta đi xem.”

“Uy, Lam Minh!” Sphinx muốn ngăn hãm, nhưng lại không thể lớn tiếng, chỉ có thể lo lắng suông.

Lam Minh nhanh chóng đuổi theo luồng sáng nọ, phía sau Long Tước cũng đã đuổi kịp hãm: “Hình như có gì đó hình thành!”

“Cẩn thận chút.” Lam Minh dặn hãm một tiếng... Đồng thời, Hi Tắc Nhĩ và Khế Liêu chạy theo cũng tản ra, bốn người theo bốn hướng chia nhau bao vây nơi nọ.

Mà lúc này, Bạch Lô cùng Cảnh Diệu Phong cũng chạy đến phòng Lam Minh, thấy Sphinx đứng bên cửa sổ, mà Tiêu Bắc còn đang ngủ.

Không biết có phải do mệt quá không, Tiêu Bắc không có vẻ gì là muốn tỉnh lại. Cổ Lỗ Y ngồi một bên nghiêng đầu nhìn cậu, tựa hồ cảm thấy khó hiểu.

“Bắc Bắc?” Bạch Lô cũng nhìn ra manh mối, vươn tay vỗ Tiêu Bắc một cái, chính là Tiêu Bắc hoàn toàn không có phản ứng.

“Cô kì!” Cổ Lỗ Y cầm cổ áo Tiêu Bắc dùng sức lay, nhưng Tiêu Bắc vẫn không tỉnh.

Bạch Lô cầm tay cậu dò mạch... Tiêu Bắc tất cả đều rất bình thường, chỉ ngủ, không biết đang mơ thấy gì.

Mà lúc này Tiêu Bắc đang mơ thế gì?

Vừa rồi khi đang nằm, cậu cảm thấy vô cùng buồn ngủ, sau đó thật sự ngủ rất say. Cơ thể như đang trôi nổi trong nước ấm, phi thường phi thường thoải mái.

Xung quanh có thanh âm chim hót, còn có hương hoa thoang thoảng, Tiêu Bắc cảm thấy thân thể của mình rất nhẹ, ý thức cũng dần tỉnh táo. mở to mắt, trước mặt cậu là một nơi như Thiên đường.

Tiêu Bắc nhíu mày khó hiểu, vô đầu, chợt nghe có người gọi cậu: “Bắc Bắc, ngài đã đến rồi?”

Tiêu Bắc theo tiếng nói quay lại thì thấy có vài người phụ nữ đang đứng bên bờ hồ. Hình dạng của bọn họ thoát nhìn rất kì lạ, làn da màu hồng nhạt, quanh người là một tầng ánh sáng trắng, dung mạo cũng không giống nhân loại lắm, mắt to, nhưng thật ra cũng khá đáng yêu. Tiêu Bắc bất giác nhớ tới người ngoài hành tinh, vội lắc đầu, rồi nhớ tới hình như mình vừa nằm trên giường cho Cổ Lỗ Y massage... có vẻ mình đang nằm mơ, hoặc là thông qua cảnh trong mơ xuyên đến nơi kì lạ này.

Từ khi có năng lực đặc biệt, Tiêu Bắc bắt đầu sợ nằm mơ. Cậu đứng lên, đầu tiên là cảm giác trên người không có chỗ nào không đúng, sau đó cúi đầu nhìn lại càng hoảng sợ _ mình đang đứng trên mặt nước, còn có thể thấy cả cá bơi dưới nước nữa.

“Đây là đâu?” Tiêu Bắc hỏi những người kì lạ trên bờ. tuy rằng biết chắc bọn họ không phải nhân loại, nhưng cậu cũng không sợ, có thể là do hoàn cảnh tác động nên Tiêu Bắc cảm thấy bọn họ không phải người xấu.

“Chúng tôi muốn nhờ ngài hỗ trợ.” Một người nói với Tiêu Bắc: “Chúng tôi đang gặp rắc rối, chỉ ngài mới có thể cứu chúng tôi.”

“Các người là ai?” Tiêu Bắc hiếu kỳ hỏi.

“Chúng tôi là địa linh (thổ địa).” Một người nói: “Nơi có linh khí sẽ có chúng tôi, nhưng mọi người thường không thể nhìn thấy chúng tôi.”

“A!” Tiêu Bắc gật đầu: “Vạn vật ở những nơi có linh khí nặng luôn có thể sinh trưởng rất tốt. Các người chính là nguyên hình của linh khí sao?”

“Đúng vậy, Bắc Bắc.” Những địa linh kia ôn hòa gật đầu.

“Ta có thể giúp gì cho mọi người?” Tiêu Bắc khó hiểu.

“Chúng tôi đang gặp rắc rối, ngài xem.” Nhóm Địa linh vươn tay, Tiêu Bắc thấy trên cánh tay màu hồng phấn của chúng rải rác những đốm đen, có chút không rõ, này là vốn vậy hay là bị gì. Tiêu Bắc khó hiểu ngẩng đầu nhìn chúng.

“Gần đây có một cỗ năng lượng hắc ám cơ hồ có thể thôn phệ mọi thứ được phóng thích!” Nhóm Địa linh lo lắng nói với Tiêu Bắc: “Cỗ lực lượng kia mạnh đến mức có thể cắn nuốt tất cả linh lực quang minh, chúng tôi đều đã bị ô nhiễm.”

“Sao có thể như vậy?” Tiêu Bắc cũng không biết tại sao trong đầu lại bật ra một ý nghĩ _ ô nhiễm môi trường.

Vỗ vỗ đầu mình, Tiêu Bắc hỏi tiếp : “... Các người muốn ta làm gì?”

“Xin ngài cứu chúng tôi và những Thần ma cùng sinh vật sống dựa vào linh lực của vùng đất này!” Những địa linh kia thương cảm nói: “Nếu mọi thứ bị lực lượng tà ác bao phủ, linh lực sẽ hoàn toàn biến mất, những Thần Ma yếu ớt sẽ chết, thậm chí có thể hắc hóa, ma hóa, nhân loại cũng sẽ gặp nguy hiểm!”

“Nghiêm trọng đến vậy?” Tiêu Bắc nhíu mày: “Ta phải làm sao mới có thể ngăn cản lực lượng hắc ám lan tràn?”

“Tìm ngọn nguồn!” Hình ảnh nhóm Địa linh từ từ biến mất, chỉ có giọng nói của họ còn văng vẳng giữa không trung : “Phong ấn nơi phát ra lực lượng hắc ám, Bắc Bắc, toàn bộ trông cậy vào ngài .”

“Khoan đã...”

“Bắc Bắc!”

“Cô kị!”

Tiêu Bắc trong mơ hồ vẫn cảm giác được má rất đau, mất nửa ngày mới có thể mở mắt ra, thì lại nhìn thấy cái mặt Cổ Lỗ Y chình ình trước mặt mình, cố gắng kéo má cậu ra hai bên. Đồng thời, Bạch Lâu ở một bên lớn tiếng gọi cậu: “Mau tỉnh lại!”

“A...” Tiêu Bắc bật dậy, động tác quá mạnh làm Cổ Lỗ Y lăn khỏi ngực, té xuống giường, nó ngẩng đầu thấy Tiêu Bắc tỉnh mới thở dài một hơi.

“Cậu lại nằm mơ thấy cái gì rồi?” Bạch Lâu cũng thở ra lắc đầu: “Dọa chết người!”

Tiêu Bắc mở to mắt, khó hiểu: “Sao các anh lại ở trong phòng tôi, Lam Minh đâu?”

Tiêu Bắc vừa dứt lời, đột nhiên một tia sáng loé lên, giống như ánh chớp, cả gian phòng đều sáng rực. Sau đó truyền đến một tiếng “ầm”, cả sàn nhà cũng rung lên.

“Chuyện gì vậy?” Tiêu Bắc hoảng sợ: “Động đất à?”

Bạch Lâu cùng Cảnh Diệu Phong chạy tới cửa sổ nhìn, xa xa có một cột ánh sáng trắng vọt thẳng lên trời.

“Có vẻ vật gì đó vừa bị đưa đến không gian khác!” Cảnh Diệu Phong nhíu mày: “Nổ lớn như vậy.”

“Xảy ra chuyện gì?” Tiêu Bắc cũng đến bên cửa sổ: “Lam Minh đâu?”

“Bên đó. Bắc Bắc, lên!” Sphinx nhảy khỏi cửa sổ giang cánh. Tiêu Bắc nhanh chóng nhảy lên lưng nó, mọi người chạy về hướng cột sáng.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 143

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Sphinx mang theo Tiêu Bắc bay đi, lại vừa vận dụng phải bọn Lam Minh đang chạy về.

“Sao các người lại về?” Sphinx có chút không rõ, nhưng còn chưa hỏi xong, Lam Minh đã tóm lấy Tiêu Bắc, hét: “Chạy mau!”

Bọn Tiêu Bắc khó hiểu, nhưng vẫn xoay người chạy. Đồng thời, cột sáng phía sau nổ tung thành vô số tia sáng, cảm giác giống như bức xạ hạt nhân.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Tiêu Bắc bị Lam Minh tóm lấy tránh đi luồng ánh sáng kia kinh hãi hỏi, trong đầu cũng bắt đầu suy nghĩ lung tung, xảy ra chiến tranh sao?

“Là năng lượng bạo phát, không sao đâu, bất quá nếu Thần Ma bị dính thì...” Lam Minh nói, chỉ chỉ những tia sáng lướt qua phía trên, ý bảo Tiêu Bắc nhìn.

Tiêu Bắc ngẩng lên thì thấy có vài cái bóng mờ mờ ảo ảo bị ánh sáng chiếu vào, nháy mắt liền biến thành tro tàn, tan biến giữa bầu trời đêm, đó là linh hồn hoặc Thần Ma cấp thấp tình cờ đi ngang.

“Năng lượng gì bộc phát lợi hại như vậy?” Tiêu Bắc vẫn chưa nắm rõ tình huống lắm.

“Năng lượng bị nén đến biến dạng sẽ tạo thành nổ lớn.” Bạch Lâu cũng chạy tới. Lúc này luồng sáng đã biến mất, cột sáng đằng xa cũng không còn, cây cối chung quanh gãy đổ hơn phân nửa. Rất nhiều người dân xung quanh đều mở cửa sổ ra quan sát bên ngoài, không biết chuyện gì vừa xảy ra.

Tiêu Bắc nhìn trái nhìn phải _ cái gì là năng lượng bị ép?

“Không gian chúng ta đang sống vốn là một nơi cân bằng năng lượng, nên khi một loại năng lượng đột ngột mạnh lên, thì những loại năng lượng khác sẽ bị đè nén lại.” Hi Tắc Nhĩ giải thích cho Tiêu Bắc: “Nhưng một khi năng lượng bị nén tới một mức độ nhất định thì sẽ bắn ngược, tìm mọi cách để thoát ra. Sau khi bộc phát sẽ thành như vừa rồi, xé rách không gian!”

“A!” Tiêu Bắc cuối cùng cũng hiểu, lại nhớ đến cảnh tượng trong mơ, địa linh nói lực lượng hắc ám đang lan tràn, có thể có quan hệ tới chuyện này không nhỉ?

“Còn năng lượng bị đè nén thì sao?” Tiêu Bắc lập tức hỏi : “Sẽ như thế nào?”

“Đương nhiên sẽ biến mất.” Khế Liêu có chút lo lắng cau mày: “Thật không nghĩ tới, mới không để ý một chút, năng lượng đã mất cân bằng đến mức này .”

“Không sai!” Long Tước cũng lo ngại: “Hẳn là có chuyện sắp xảy ra, thực khiến người bất an mà.”

Sau khi mọi người về đến nhà cũng không nghiên cứu thêm vấn đề này, chỉ có thể chờ đến ngày mai lại điều tra rồi nghiên cứu đối sách.

Tiêu Bắc nằm ở trên giường không ngủ được, vừa vặn Lam Minh quang minh chính đại trèo lên giường mình, liền đem những gì xảy ra trong mơ kể cho hắn.

Lam Minh nghe xong nghĩ nghĩ, không nói gì, chỉ vỗ vỗ Tiêu Bắc: “Ngủ đi, mai còn đi gặp Lauck.”

Tiêu Bắc cũng mệt mỏi, liền ôm Cổ Lỗ Y, ngủ thật say.

...

Sáng ngày hôm sau, Tiêu Bắc mới sáng sớm đã bật dậy thay quần áo, bộ dáng nôn nóng như thể không thể chờ được muốn đi gặp Lauck ngay.

Lam Minh cảm thấy chua chua: “Tôi nói Bắc Bắc, gấp gấp như vậy làm gì? Không phải chỉ là một tên ngoại quốc thôi sao.”

“Anh cũng là người ngoại quốc đấy!” Tiêu Bắc giật tóc Lam Minh lại ngoài ý muốn, xúc cảm không tệ a!

Lam Minh kinh hãi nhìn Tiêu Bắc : “Bắc Bắc, cậu đang làm nũng hả?”

Tiêu Bắc đập hẳn một cước, trước khi ra khỏi cửa, vẫn không quên lo lắng hỏi: “Anh nói... Lauck chắc không phải là người xấu đâu, đúng không?”

Lam Minh dừng một chút, nhìn cậu: “Cậu đang lo lắng cái gì?”

“A, trước kia cậu ấy rất quan tâm tôi, tôi cảm thấy được cậu ta không phải người xấu, anh sẽ không giết cậu ta chứ?”

“Sao có thể!” Lam Minh dờ khóc dờ cười: “Bắc Bắc, sao cậu có thể xem tôi là tên sát nhân cuồng vậy chứ?”

“Sát quỷ cuồng mới đúng...” Tiêu Bắc bổ sung một câu, kiểm tra lại ba lô, ôm Cổ Lỗ Y còn đang chơi game với đám sói con nhét vào sau đó cùng Lam Minh đi ra ngoài, tới nhà hàng hẹn Lauck.

Lam Minh nhàn nhã lái xe, Tiêu Bắc còn vui vẻ cùng Cổ Lỗ Y chơi Ipad, chỉ là Lam Minh có thể nhìn ra, trong lòng Tiêu Bắc vẫn có điểm bất an. Lam Minh cũng mơ hồ cảm thấy lo lắng, bất an của Tiêu Bắc không giống bất an _ một loại phản ứng sinh lý của người thường, mà là một loại năng lực tiên đoán.

Từ sau khi Bắc Bắc khôi phục năng lực, bất quá phần lớn đều không biết vận dụng như thế nào. Mặc dù Tiêu Bắc đã kiên trì không ngừng tìm hiểu Vũ Dạ tập, nhưng kí ức của kiếp trước vẫn là số không nên có vẻ lực bất tòng tâm. Đại Tể Ti vốn có năng lực tiên đoán rất mạnh! Có thể Tiêu Bắc dự cảm được có chuyện bất trắc sắp xảy ra, nhưng không biết phải giải thích phần bất an này như thế nào, chỉ cho là khẩn trương như mọi khi. Vì thế, Lam Minh lập tức đề cao cảnh giác, phải cẩn thận xử lý lần gặp mặt này!

Nơi Lauck và Tiêu Bắc hẹn nhau cũng không phải nhà hàng cao cấp nào, chỉ là một quán ăn bình thường gần trường. Thiết kế không tồi, đơn giản, nhưng sạch sẽ.

Lúc này cũng không phải giờ cơm, trong nhà hàng hầu như không có ai, giờ này sinh viên còn đang lên lớp

Tiêu Bắc xuống xe, khi nhìn thấy nhà hàng trong một thoáng cậu đột nhiên nghĩ đến rất nhiều chuyện trước kia.

Chỉ chớp mắt, cậu đã ở EX hơn một năm, có thể là do quá bận rộn, trải qua vô số chuyện không thể tưởng tượng nổi, nên không cảm giác được thời gian trôi qua thật nhanh. Một nhóm người sống chung như một đại gia đình, mỗi ngày cùng Lam Minh cãi nhau cơ hồ đã thành thói quen. Nhưng

nếu như mấy năm trước có người nói với cậu, mình sẽ cùng một đám Thần Ma cùng sống chung một nhà, cùng mở văn phòng, cùng bắt quỷ, cậu nhất định chết cũng không tin.

Đứng ở cửa xe, Tiêu Bắc bắt đầu phát ngốc. Lam Minh gọi cậu một tiếng: “Không phải chỉ đi gặp bạn cũ thôi à? Sai lại thương cảm như vậy?”

“Không có.” Tiêu Bắc vẫy đầu, cùng Lam Minh đi vào nhà hàng.

Lauck còn chưa tới. Phục vụ đi tới, Tiêu Bắc yêu cầu một phòng riêng, xem thời gian... còn sớm năm phút.

“Sớm quá vậy?” Lam Minh ghét nhất là chờ đợi. Tiêu Bắc âm thầm cảm khái, lấy tính cách Lauck, đảm bảo sẽ không đến đúng giờ.

Quả nhiên, hai người đợi một hồi là đợi nửa tiếng.

“Có lầm không vậy?” Lam Minh bất mãn: “Hắn không có khái niệm thời gian à?”

“Cậu ta vốn là như vậy.” Tiêu Bắc cũng có chút bất đắc dĩ, đang nói chuyện thì cửa bị đẩy ra, một người đàn ông bước vào.

Lam Minh đang ngồi dựa lưng về phía cửa chính, nghe thấy tiếng cũng quay đầu nhìn.

Người đi vào là một nam tử tóc vàng trẻ tuổi. Lam Minh âm thầm giật mình, Lauck so với trên hình ảnh tuần hơn một ít, cả người thoát nhìn có chút tương tự Tiêu Bắc, đều là mỹ nhân. Lam Minh cảm khái, nguyên lai cùng một loại hình với Tiêu Bắc, nhưng hẳn rất chắc chắn mình không biết Lauck, hẳn không phải người quen cũ.

Lam Minh quay qua nhìn Tiêu Bắc, trong mắt của cậu sau khi kinh hỉ lại là một tia nghi hoặc, thậm chí là kinh ngạc.

Tiêu Bắc nhận ra Lauck, nhưng ngoại trừ tướng mạo bên ngoài, tính cách của hắn dường như đã thay đổi khá nhiều. Trong trí nhớ của cậu Lauck là một hoa hoa công tử tùy tiện tiện, sao bây giờ lại trở nên thành thực nhã nhặn thế này?

“Bắc Bắc.” Lauck thấy Tiêu Bắc, liền bước nhanh tới chào hỏi.

“Đã lâu không gặp.” Tiêu Bắc cũng đứng lên, Lauck cho cậu một cái ôm, rồi nhìn Lam Minh bên bàn.

“A, anh ấy là bạn tôi.” Tiêu Bắc giới thiệu.

Lauck đánh giá Lam Minh trong chớp lát, mỉm cười gật gật đầu. Lam Minh có chút ngạc nhiên _ Lauck nhận biết mình?

Sau khi ngồi xuống, ba người trò chuyện một hồi. Tiêu Bắc thử thăm dò hỏi Lauck có gặp nguy hiểm không, Lauck vẽ mặt mờ mịt.

Bởi như vậy nên toàn bộ giả thiết trước đó của Lam Minh cùng Tiêu Bắc cũng không được thành lập, không lẽ suy đoán sai phương hướng rồi?

Đồ ăn được đem lên, phục vụ đi ra rồi đóng cửa phòng. Lauck vừa ăn canh vừa hỏi Tiêu Bắc: “Bắc bắc, tiểu tử trong ba lô kia không đói bụng sao?”

Một lời của hắn khiến Lam Minh cùng Tiêu Bắc đều cả kinh.

Trong ba lô, Cổ Lỗ Y đang chơi game nghe thấy cũng ngơ ngác, vươn tay gãi đầu.

“A...” Tiêu Bắc xấu hổ : “Sao cậu biết?”

Lauck nở nụ cười : “Tôi có thể thấy đó.”

“Thấy?” Tiêu Bắc không hiểu.

“Ừh!” Lauck gật đầu, vươn tay cách ba lô chọt Cổ Lỗ Y.

Cổ Lỗ Y bị chọt mấy cái, tức giận đẩy tay hắt. Lauck nhéo mũi nó một cái, Cổ Lỗ Y chui ra nhìn.

Lam Minh ngồi nhìn một bên, tay chống cằm, cảm thấy hứng thú hỏi Lauck: “Người thấy như thế nào? Có thể nhìn xuyên ba lô sao?”

“Năng lực khác.” Lauck cười cười, lại nhìn Lam Minh: “Còn anh? Bên cạnh anh có một sư tử có cánh phải không?”

Tiêu Bắc giật mình, nhìn Lam Minh _ cậu ta không phải đang nói Sphinx sao?

Lam Minh cũng thấy càng lúc càng thú vị, hỏi Lauck: “Người thấy ở đâu?”

“Trong mơ... hoặc là rất lâu trước kia?” Lauck không xác định nhún vai: “Từ nhỏ tôi đã hay nằm mơ thấy rất nhiều thứ kì lạ.”

Lam Minh nheo mắt nhìn hắt, Cổ Lỗ Y thấy hắt không có vẻ là nhân loại bình thường, hơn nữa cũng đã bị phát hiện, dứt khoát bay ra, nhảy lên bàn để Tiêu Bắc dứt ăn.

Lauck đưa tay sờ đầu Cổ Lỗ Y, cười nói: “A, hoá ra là một tiểu Bạch long à?”

Tiêu Bắc càng ngạc nhiên: “Cậu có thể cảm nhận được?”

“À, tôi có một năng lực kì lạ, chỉ cần chạm vào là có thể thấy quá khứ của người khác. Nói đoạn hắt vươn tay chạm vào tay tay Tiêu Bắc: “Bắc Bắc, để tôi xem mấy năm nay cậu như thế nào ha?”

Tiêu Bắc vốn muốn cự tuyệt, nhưng Lam Minh nháy mắt ra hiệu với cậu _ cũng tốt hắt dám nhìn cậu, thì cậu cũng tranh thủ kiểm tra hắt đi.

Tiêu Bắc hiểu ý nên không rút tay về.

Chỉ là khi Lauck chạm vào mu bàn tay mình, Tiêu Bắc lại không nhìn thấy gì, nhưng thể năng lực nháy mắt bị ngưng trệ.

Lauck cũng đang chạm vào cậu quá lâu thì thả tay, cảm thán: “Bắc Bắc, cuộc sống của cậu đúng là đặc sắc!”

“A?” Tiêu Bắc mờ mịt, nhìn về phía Lam Minh, trong mắt là nghi hoặc và khó hiểu.

Lam Minh nhú mày, gần đây tình hình Bắc Bắc có vẻ rất không ổn định, không biết là do phong ấn hay do trường năng lượng mất cân bằng, mặt khác bản thân không thể tự do khống chế năng lực khiến cho Tiêu Bắc thường có những biểu hiện vô thố.

Lauck vừa ăn vừa trò chuyện với Tiêu Bắc: “Tôi ở nước ngoài thường thấy cậu biểu diễn, mấy năm nay cậu có vẻ rất thành công, ở nước ngoài cũng rất nổi tiếng.”

“Tại sao cậu không khiêu vũ nữa?” Tiêu Bắc hỏi Lauck.

Lauck cau mày lắc đầu: “Không được, khiêu vũ dễ gặp chuyện không may.”

“Xảy ra chuyện gì?” Lam Minh cảm thấy người tên Lauck này tựa hồ cũng không đơn giản.

“Cậu có còn nhớ mấy chuyện ma quái trước kia chúng ta hay gặp không?” Lauck hỏi Tiêu Bắc.

“Còn!” Tiêu Bắc gật đầu. Hồi trước khi bọn họ còn trong trường, thường xuyên gặp chuyện trong gương xuất hiện bóng ma, còn có bóng người bay

bay trong rừng. Bất quá chỉ cần Lauck không nhảy thì sẽ không xảy ra gì, không lẽ... liên quan đến Vũ Dạ tập?

“Từ khi còn nhỏ tôi đã phát hiện rồi.” Lauck bất đắc dĩ nói: “Chỉ cần tôi làm vài cái động tác, sẽ xảy ra chuyện không tưởng được!”

Tiêu Bắc cả kinh, Lam Minh thì cảm thấy nghi ngờ, tựa hồ năng lực của hắn không khác Bắc Bắc lắm... Có thể nhìn thấy Cổ Lỗ Y trong ba lô đã không đơn giản rồi.

Lauck vẻ mặt không quan tâm, thấy Cổ Lỗ Y đang ra sức gặm một cái bánh bao siêu đáng yêu, liền ôm nó lên muốn xoa một cái.

Cổ Lỗ Y quay qua liếc hắn, bay về ngồi lên vai Tiêu Bắc tiếp tục gặm bánh bao, còn ngoài dự đoán của mọi người dựng thẳng ngón giữa với Lauck.

“Cổ Lỗ Y!” Tiêu Bắc giật mình, sớm biết vậy sẽ không cho nó xem mấy cái phim loạn thất bát tao kia, nói tục không tính, giờ còn biết cả giơ ngón giữa!

Lauck thì bị chọc cho cười ha ha: ” Thật thú vị!”

“Người chưa từng thắc mắc về năng lực này của mình sao?” Lam Minh hỏi hắn: “Thứ này đã vượt qua phạm trù siêu năng lực rồi.”

“Có thể do kiếp trước tôi không phải người.” Lauck cười lắc đầu: “Ta cũng thường có những giấc mơ rất kì lạ .”

“Mơ thấy cái gì?” Tiêu Bắc hỏi.

“Tóm lại rất kì lạ...” Nói, Lauck lại nhìn Tiêu Bắc: “Còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau đã xảy ra chuyện gì không?”

Tiêu Bắc đương nhiên nhớ rõ, khi bọn họ vào đại học, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt Lauck đã nhiệt tình đến mức dọa cậu nhảy dựng, tựa như đã quen biết từ rất lâu.

“Lần đầu tiên nhìn thấy cậu tôi đã cảm thấy rất quen thuộc!” Lauck nói: “Tôi nói cũng không sợ cậu cười, lúc còn rất nhỏ tôi đã thường xuyên mơ thấy cậu!”

“Tôi?”

“Đúng vậy!” Lauck gật đầu, nói với Tiêu Bắc đang ngạc nhiên không thôi: “Ta còn mơ thấy cuộc đời của cậu chính là như thế này, làm rất nhiều chuyện kì lạ, bất quá cảnh trong mơ quá mơ hồ và đứt quãng.” Nói, chỉ chỉ Lam Minh: “Anh cũng xuất hiện, còn có một con sư tử bay và cảnh tượng chiến trường hỗn loạn.”

Tiêu Bắc nói không ra lời, Lam Minh thì tiếp tục nhíu mi. Cảnh trong mơ của Lauck, còn có năng lực của hắn _ chẳng lẽ có quan hệ tới Đại Tế Ti?

Tiêu Bắc cân nhắc _ nguyên bản của mình không phải Đại Tế Ti sao? Nhưng Lauck có kí ức kiếp trước, hơn nữa còn có năng lực năng lực từ nhỏ, mình thì chỉ mới xuất hiện mấy năm nay, hơn nữa còn không nhớ nổi chuyện lúc trước.

“Vậy mấy năm này cậu có thường gặp phiền toái không?” Tiêu Bắc muốn biết Lauck không phải cũng thường xuyên bị Thần Ma quấy nhiễu đó chứ.

“A, không có, sau khi tôi gặp một người, anh ta nói có thể giúp tôi dời năng lực của mình, nên mấy năm này không gặp phiền toái gì!”

“Dời?” Tiêu Bắc há to miệng: “Dời như thế nào? Chuyện khi nào?”

“Ừhm... khoảng hai năm trước!” Lauck ngẩng mặt nhớ mặt: “Lúc ấy có rất nhiều thứ kì lạ bám theo tôi, anh ta đã cứu tôi còn dạy cho tôi rất nhiều cách để rèn luyện năng lực của mình. Mặt khác, anh ta nói năng lượng của tôi quá mạnh, muốn dời sang người khác để hẳn trở thành của thể thân tôi, giúp tôi hấp dẫn sự chú ý của những thứ kia, như vậy tôi sẽ có thể an toàn.”

Trong nháy mắt Tiêu Bắc có cảm giác sấm sét giữa trời quang, hai năm trước, đó không phải là lúc cậu đến thư viện, ù ù cạc cạc tìm được Vũ dạ tập sau đó bắt đầu tất cả mọi chuyện sao?

Lúc này trên mặt Lam Minh không có bất cứ biểu hiện gì, một tay chống cằm đánh giá Lauck: “Đem nguy hiểm cho người khác, có chút hèn hạ nhỉ?”

“Ha ha, tôi cũng nghĩ vậy.” Lauck cười giảo hoạt: “Bất quá người nọ nói sẽ không sao, xung quanh thể thân của tôi có rất nhiều đang giúp đỡ.”

Sau đó, Lauck cùng Lam Minh nói chuyện về trước kia, là những chuyện Lam Minh cùng Đại Tế Ti đã cùng trải qua, hai người tựa như đang ôn chuyện.

Tiêu Bắc ngồi một bên, cảm giác mình mới là người ngoài cuộc, trong đầu cậu nảy lên một ý nghĩ _ có thể nào, Lauck mới là Đại Tế Ti chân chính, còn mình, theo lời cậu ta chỉ là được chia cho một phần năng lực, một thể thân dùng để dời sự chú ý đi?

Tiêu Bắc không buồn, chỉ là có chút không biết phải làm sao thôi.

Cổ Lỗ Y trên vai cậu đột nhiên nhảy lên bàn, cầm lấy một đĩa đồ ăn trên bàn, “Bẹp ” một tiếng ném thẳng vào mặt Lauck. (Cc : Giỏi ! Cục cưng, bụp hẳn!) (TK : Cục cưng giỏi quá, đáng yêu chết được. Sao bé ko tiện tay hắt mấy cốc nước luôn)

“A!” Tiêu Bắc vội bắt lấy Cổ Lỗ Y: “Cổ Lỗ Y, cưng làm gì vậy!”

Lauck gạt thức ăn xuống, lấy khăn lau mặt: “Oa, tính tình xấu thật nha!”

Cổ Lỗ Y bay lên dùng bánh bao ném hấn. Tiêu Bắc túm lấy nó, tét mông: “Không được phá!”

Cổ Lỗ Y lại lôi kéo Tiêu Bắc bay ra cửa, miệng cô kì liên tục không biết nói cái gì.

Nhưng Tiêu Bắc hiểu, Cổ Lỗ Y nói _ Bắc Bắc, cái tên kia là người xấu, đừng để ý đến hấn!

Lam Minh ngồi bên bàn xem náo nhiệt, xé giấy ướt đưa cho Lauck, hỏi: “Người có thể hẹn cái người giúp người đời năng lực kia không?”

“Ân?” Lauck lau một thân toàn nước canh, gạt đầu: “Có thể.”

“Ta muốn gặp hấn, hấn có ở đây không?”

“A, anh ta luôn đi theo tôi, giống như vệ sĩ vậy.” Lauck nói, vươn tay chỉ xe jeep đang đậu dưới đường ngoài cửa sổ.

Lam Minh theo hướng ngón tay hấn nhìn qua, thì thấy một người đang ông đang bên cạnh jeep, gương mặt quen thuộc làm cho Lam Minh nhận không được phải cười lạnh _ lại tính diễn trò gì đây?

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 144

Tiêu Bắc thấy người đàn ông đứng cạnh xe jeep cũng vô cùng kinh ngạc, không phải ai khác, chính là người đàn ông tên Rafah mà Lam Minh đã tìm rất lâu. Không phải... nói cho đúng thì hẳn không phải người, thật không nghĩ tới hẳn lại đi cùng Lauck, vì sao?

“Hẳn là...” Tiêu Bắc nhìn Lauck.

Lauck nhún vai: “A, anh ta luôn chiều cố tôi, còn giúp tôi cản rất nhiều nguy hiểm.”

“Nguy hiểm?” Tiêu Bắc nhận ra lời Lauck trước sau không đồng nhất.

“Năng lực của tôi khiến tôi gặp không ít nguy hiểm, đương nhiên, nghe nói chủ yếu đã được thể thân của tôi chặn cho, nhưng tôi cũng chưa hoàn toàn an toàn.” Lauck thấy chủ đề có chút nghiêm túc, liền cười cười khoát tay: “Ai, đừng nói chuyện này nữa, ăn cơm đi.”

Nhưng Tiêu Bắc nào còn có tâm tư ăn cơm, ngồi ngẩn người, trong lòng có chút để ý _ chuyện thể thân này, đến tột cùng phải đối mặt như thế nào? Lauck và Rafah đang lừa bọn họ hay là có nguyên nhân gì khác?

Lam Minh thì nói với Lauck: “Trùng hợp tôi cũng biết hẳn, không bằng gọi hẳn đến cùng ăn đi, đừng chờ ở ngoài như vậy có chút không tốt lắm, phải không?”

“Đúng vậy, tôi nhớ hai người quen nhau, trước kia anh ta luôn đi theo anh đúng không?” Lời Lauck nói làm cho Tiêu Bắc càng thêm nghi hoặc, vì sao mình không nhớ được chút gì? Chẳng lẽ mình thật sự chỉ là một thể thân thôi sao?

Lauck vẫy Rafah, Rapha quay đi. Hắn có chút tiếc nuối nói với Lam Minh: “Lúc đầu tôi cũng đã kêu anh ta vào cùng, bất quá anh ta không chịu.”

Tiêu Bắc chú ý tới trên cổ Rafah đeo một cái mặt nạ, giống hệt cái từng nhìn thấy trên lưng hắn. Rất cổ quái, mặt nạ thật giống như mọc ra trên người hắn. Nhưng người qua đường đi ngang hắn đều không chú ý, chẳng lẽ không nhìn thấy? Nếu không không lí nào bọn họ lại không liếc mắt một cái.

Lam Minh đặt đĩa xuống, nói với Tiêu Bắc: “Cậu ở đây tán gẫu với hắn, tôi đi gặp bạn cũ một chút.”

Tiêu Bắc khẽ gật đầu, đưa mắt nhìn Lam Minh đi ra ngoài.

“Này!”

Tiêu Bắc giật mình. Lauck đã lau mặt sạch sẽ, nhích ghế tới, hứng thú hỏi: “Lam Minh và cậu có quan hệ gì vậy?”

Tiêu Bắc nhìn hắn, há mồm: “Ách, bạn...”

“Bạn à.” Lauck mỉm cười gật đầu: “Trong kí ức của tôi anh ta xuất hiện rất rõ.”

Tiêu Bắc mờ mịt nhìn ngoài Lam Minh đang đi tới chỗ xe Jeep ngoài cửa sổ, kí ức? Mình một chút cũng không có.

“Cậu không ngại tôi thân với anh ta chứ?” Lauck thăm dò hỏi Tiêu Bắc: “Tôi nhớ... theo kí ức ở kiếp trước dường như tôi có cảm tình với anh ta.”

“Cảm tình?” Tiêu Bắc kinh ngạc, trong ngực khẽ nhói một cái.

“Ừh.” Lauck cảm khái: “Lâu rồi không thấy, anh ta so với trước kia đã thay đổi rất nhiều.”

“A.” Tiêu Bắc hốt hoảng gật đầu nhưng bản thân cũng hiểu, cậu không biết trước kia Lam Minh là như thế nào.

Cổ Lỗ Y ngồi cạnh Tiêu Bắc, khoanh tay hất mặt, tức giận nhìn Lauck chăm chăm, bộ dáng như thế hãn mà dám manh động, nó sẽ lại ném đồ ăn lần nữa.

Tiêu Bắc bế nó lên đùi, hai tay ôm chặt để tránh nó lại đột nhiên nhảy lên, rất không lễ phép. Lauck vừa rồi cũng không làm cái gì, vừa mới gặp không lâu mà.

Lauck thấy Tiêu Bắc có vẻ không vui, cười hỏi: “Sao cậu lại rầu rĩ không vui vậy?”

“A?” Tiêu Bắc lắc đầu, hỏi Lauck: “Cậu nói cậu tìm thế thân à, người đó là ai vậy?”

“Ách...” Lauck xấu hổ, gãi cằm, cười khan hai tiếng: “Ha ha... cái này thì... tôi cũng không rõ lắm, chuyện này tôi không mấy để ý, đều do Rafah làm.” Nói xong, thúc giục: “Dùng bữa đi.” Rồi đẩy cho đĩa rau Tiêu Bắc.

...

Ngoài, Lam Minh đứng trước mặt Rafah: “Người thật đúng là âm hồn bất tán, lần này lại có âm mưu gì đây?”

Rafah ngẩng đầu nhìn Lam Minh, cười nói: “Người đừng nghĩ sai, ngay từ đầu mục tiêu của chúng ta cũng không phải các người, là tự các người tìm tới cửa. Ta đối với đám băng hữu của người cũng không hứng thú.”

“Có hứng thú hay không mỗi người mỗi ý. Ta có chuyện hỏi người.” Lam Minh nghiêm túc, hỏi: “Gần đây các người đang làm cái gì? Vì sao trường năng lượng lại mất cân bằng mạnh như vậy?”

“Chuyện này không cần người quan tâm, Lam Minh.” Rafah cười nhạt một tiếng: “Đừng quên, chúng ta đã không còn là băng hữu từ lâu. Người làm cho ta rất thất vọng, bất quá không có người, với ta mà nói vốn cũng không phải tổn thất gì lớn.”

Lam Minh nghe hắn nói những lời khó nghe cũng không để ý, chỉ hỏi tiếp: “Meire Will, gần đây người có gặp hắn không?”

Rafah cười lạnh: “Tại sao ta phải gặp Huyết tộc, người cũng biết ta ghét nhất là Huyết tộc.”

“Người sẽ thay đổi.” Lam Minh cười: “Nhưng sao ta thấy người vẫn giống vị băng hữu tốt nhất trước đây của ta nhỉ, không thay đổi sao?”

“Kẻ thay đổi là người, Lam Minh!” Rafah nghiêm túc nói: “Ta đã nói rồi, người đã lựa chọn con đường của mình thì cứ đi đi, đừng ảnh hưởng đến người khác.”

Lam Minh thấy hắn không phối hợp, liền bắt đầu suy đoán ý đồ lần này của hắn. Nếu nói hắn không có ác ý... vô nghĩa, tin mới là lạ! Chỉ là giờ đang trên đường, không thể trực tiếp rút đao dùng vũ lực giải quyết vấn đề.

“Ta thật không rõ.” Rafah đột nhiên cười nhìn Lam Minh: “Mắt của người cũng có vấn đề rồi sao? Quả nhiên phong ấn quá lâu, sẽ bị ngốc đi.”

Lam Minh nhú mảy, nhiều người không tiện đánh người nhưng cũng không có nghĩa hăn sẽ không đánh người.

“Người không nhìn ra sao?” Rafah lại hoàn toàn lơ đi ánh mắt không vui của Lam Minh, chỉ tiếp tục hỏi hăn: “Tiêu Bắc kia chỉ là thể thân mà thôi, Tế ti chân chính chính là Lauck, người chịu để một cái túi da mê hoặc sao?”

Lam Minh bật cười: “Ta hỏi người, cái gì là chân chính cái gì là thể thân? Lấy tiêu chuẩn gì để đánh giá?”

“Kiếp trước của Lauck mới là Đại Tế Ti, Miêu Tiêu Bắc bất quá là chỉ là một thể thân dờ lực chú ý. “

“Thì thể nào?” Lam Minh hỏi lại: “Tại sao ta phải tìm chuyển thể của Đại Tế Ti? Ta ở cạnh Tiêu Bắc cũng không phải vì hăn có quan hệ với Đại Tế Ti.”

“Lừa mình dối người.” Rafah nở nụ cười: “Nếu như năng lực của hăn biến mất, người còn có thể ở lại bên cạnh hăn không?”

Lam Minh nhìn Rapha một hồi lâu: “Người nhanh chóng đem cái bản chính gì gì đó kia đi đi, đừng lại xuất hiện trước mặt chúng ta, ta không bảo đảm lần sau ta còn có thể khách khí nói chuyện với người như này đâu.” Nói xong, xoay người đi về nhà hàng.

Chợt nghe Rafah sau lưng hô một tiếng: “Người xác định muốn cùng một nhân loại? Nếu hăn chỉ là thể thân, vậy hăn sẽ không thể thoát khỏi sinh lão bệnh tử! Tuổi thọ của hăn chỉ gần gần vài thập niên, người xác định sao, Lam Minh? Nếu ta nhớ không lầm, người được thừa hưởng tình cảm nhân loại, người sợ nhất là mất đi, không phải sao?”

Lam Minh không quay đầu lại, đi thẳng vào nhà hàng, tựa hồ cái gì cũng không nghe thấy.

Mà những lời của Rafah, Tiêu Bắc trong nhà hàng lại nghe rất rõ. Từ trước tới nay cậu chưa từng nghĩ rằng mình không thể trường sinh bất lão, cậu đối với tuổi tác hoàn toàn không có khái niệm, này đại khái là bệnh chung của những người còn trẻ đi. Nhưng bây giờ nghĩ tới, mười năm, hai mươi năm bất quá cũng chỉ như một cái chớp mắt... khi đó, so với bọn Lam Minh mình cũng đã rất già. Cổ Lỗ Y phải mấy trăm năm nữa mới lớn, còn mình mấy trăm năm sau đã thành một nắm tro, cậu còn muốn nhìn Cổ Lỗ Y lấy vợ sinh ra tiểu Long bảo bảo nữa mà.

Cảm xúc của Tiêu Bắc có thể đã truyền tới Cổ Lỗ Y, nó ủ rũ ôm Tiêu Bắc, cái đuôi vung vẩy, miệng Cô lỗ cô lỗ an ủi cậu _ bọn họ đều gặt người.

Lauck nhìn hai người, khó hiểu: “Bắc Bắc, cậu làm sao vậy?”

“Không có.” Tiêu Bắc lắc đầu, cho Cổ Lỗ Y ăn, động tác cứng nhắc.

“Đúng rồi, không phải cậu mở một văn phòng bắt quỷ sao? Tôi muốn đến xem có được không?” Lauck cười hì hì hỏi Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc dĩ nhiên sẽ không từ chối, tụt gập đầu: “A, tất nhiên...”

“Chúng ta đi luôn đi!” Lauck đứng lên: “Tôi đi thay đồ và nói với Rafah một tiếng.” Nói xong đi ra ngoài, vừa vận dụng phải Lam Minh đang quay lại.

Lam Minh lướt qua hần, trực tiếp vào phòng ngồi xuống, có chút mất hứng kéo Tiêu Bắc lại phàn nàn: “Tên hồn đản đó, ảnh hưởng khẩu vị của lão tử.”

“Cô kỹ!” Cổ Lỗ Y giơ nắm đấm trừng Lam Minh, như đang kháng nghị cái gì.

“Nói nói gì vậy?” Lam Minh hỏi Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc không biết nên phiên dịch cho hắn như thế nào, Cổ Lỗ Y nói là _ vì cái gì không đánh hắn, bọn họ khi dễ Bắc Bắc!

“Lam Minh...” Tiêu Bắc gọi hắn một tiếng.

“Ừh?” Lam Minh ngẩng đầu, miệng đầy thức ăn.

“Lời Lauck vừa nói... có phải thật không?” Tiêu Bắc hỏi.

Lam Minh nuốt thức ăn xuống, nghiêm mặt nhìn Tiêu Bắc: “Tôi không biết, cũng không muốn biết.”

Sắc mặt Tiêu Bắc lại trầm xuống vài phần, có vẻ vô cùng mờ mịt.

Lam Minh khẽ thở dài, vươn tay vỗ lưng cậu: “Mẫu chốt là, Bắc Bắc, chuyện này với tôi mà nói vốn không quan trọng, nhưng nếu cậu cảm thấy chuyện này đối với mình rất quan trọng, thì có thể điều tra hoặc nghĩ cách.”

“Điều tra như thế nào? Nghĩ cách gì?” Tiêu Bắc khó hiểu.

Lam Minh thấy Tiêu Bắc có vẻ không tự tin, hắn cũng hiểu từ khi mới phát hiện năng lực, sau đó là những chuyện đã xảy ra, hết thảy đều phát triển quá nhanh, bởi vậy Tiêu Bắc vẫn luôn ở trong trạng thái bất an. Lúc này thân phận bị nghi ngờ, làm cho cậu sinh ra dao động, cố gắng vất vả mãi mới tạo được một chút tự tin nay lại sụp đổ.

Vươn tay qua, Lam Minh nhẹ nhàng nâng cằm Tiêu Bắc, thấp giọng nói: “Bắc Bắc, cậu đã rất cố gắng, những năm này, cậu cứu bao nhiêu người, có từng tự tính qua chưa?”

Tiêu Bắc thất thần.

“Những thứ như kiếp trước kiếp này đối với nhân loại mà nói chỉ là hư ảo, với Thần Ma thì lại quá bình thường, hay là cậu muốn cùng tôi bên nhau cả ngàn năm?” Lam Minh cười tiêu sái: “Muốn cho cậu trường sanh bất lão

có vô số cách, chỉ cần cậu nguyện ý, tôi có thể vì cậu làm tất cả, kể cả dù có phải mất mạng.”

Tiêu Bắc bất giác cảm thấy tâm siết lại, lời Lam Minh nói chọc trúng tâm sự của cậu, mắt trở nên chua xót, vội chớp mắt xoay mặt đi, bình ổn cảm xúc của mình.

Lam Minh thì kinh ngạc, sao lại làm Tiêu Bắc khóc rồi?

Mà khi Tiêu Bắc đang cố dẫn xuống, Cổ Lỗ Y lại mặc kệ, bổ nhào về phía Lam Minh, oa oa khóc lớn. Nó dùng áo của hắn lau nước mũi nước mắt, còn vỗ vai Lam Minh cô cô kị kị.

Khóe miệng Lam Minh co giật, nhìn Tiêu Bắc như là hỏi _ nó nói cái gì? Khóc thật khó xem.

Tiêu Bắc thì bị Cổ Lỗ Y chọc cho bật cười, nó ôm Lam Minh vừa khóc vừa nói _ trước kia nó vẫn cho rằng Lam Minh là lưu manh, nhưng không ngờ hắn lại là một tên lưu manh có tình có nghĩa, từ nay về sau nó sẽ không phá hắn nữa.

Lúc này, Lauck vẽ mặt chán nản, vào phòng ngồi xuống nói với Tiêu Bắc: “Hết cách, Bắc Bắc, Rafah không cho tôi đi.”

Hiện tại tâm trạng của Tiêu Bắc đã không đau như vừa rồi, trong một thoáng khi biết mình là thể thân, không thể phủ nhận, trong lòng Tiêu Bắc có cảm giác không cam lòng, nhưng những gì Lam Minh nói làm cho cậu ý thức được suy nghĩ vừa rồi của mình quá buồn cười.

“Tôi phải đi rồi Bắc Bắc, còn việc cần làm.” Lauck lấy bóp ra muốn thanh toán.

“Để tôi mời.” Tiêu Bắc cản hắn, hỏi: “Rất gấp sao? Để tôi cho cậu địa chỉ và số điện thoại nhé, cậu có thể liên lạc với tôi bất cứ lúc nào.”

Lauck giật mình nhìn Tiêu Bắc, tựa hồ phản ứng của Tiêu Bắc làm cho hắn bất ngờ. Hắn cầm số điện thoại và địa chỉ Tiêu Bắc cho, xấu hổ, vội vàng chào hai người xoay người đi.

Tiêu Bắc thấy hắn vội vàng chạy xuống lầu, lên xe, cùng Rafah rời đi.

“Cô ki!”

Cổ Lỗ Y nói với Tiêu Bắc _ cái tên Lauck kia hình như rất sợ Rapha!

Tiêu Bắc gật đầu, hỏi Lam Minh: “Hắn và Rafah cùng một chỗ, có thể gặp nguy hiểm không?”

Lam Minh lắc đầu: “Tôi thấy hắn còn rất hưởng thụ, chỉ e Rafah không có ý làm hại hắn mà là cái khác.”

“Cái gì?” Tiêu Bắc khó hiểu.

Lam Minh không nói tiếp, đẩy đĩa rau qua: “Ăn thêm một chút rồi lát nữa chúng ta đi xem phim.”

“A...” Tiêu Bắc gật đầu, một lát sau lại đột nhiên vỗ bàn, dọa Lam Minh nhảy dựng.

“Phim cái gì, còn án của địa linh thì sao?” Tiêu Bắc như thể vừa tỉnh ngủ, tinh thần sáng láng.

“Địa linh.” Lam Minh đặt chén trà xuống, có chút khó xử nói: “Bắc Bắc, án này không dễ tra, chúng ta có biết ngọn nguồn lực lượng hắc ám ở đâu đâu.”

“Có thể tìm ra không?” Bắc Bắc lau miệng, bộ dáng vô luận thế nào cũng muốn giải quyết vấn đề này!

Lam Minh thấy cậu tràn đầy sức sống, nhìn không được bật cười. Mặc kệ kiếp trước của cậu là cái gì, lấy thân phận một nhân loại, tính cách Tiêu Bắc tương đối lạc quan, nếu như ngàn năm trước trong những ngày tháng một mình cô đơn phiêu bạt kia có cậu làm bạn, hẳn là sẽ không cô đơn như vậy.

Nghĩ tới đây, Lam Minh lại chặc chặc hai tiếng _ Tiêu Bắc so với cái tên Đại Tế Ti mặt đơ kia đáng yêu hơn nhiều !

Sau khi ăn xong, hai người cùng trở về EX, lại chứng kiến trong phòng khách có rất nhiều sói con. Số lượng sói con bình thường ở EX chỉ từ năm đến mười con, nhưng lúc trong phòng phải có tới ba bốn mươi con. Nguyên một đám ú na ú nu, lớp lông trên người thật dày như muốn chuẩn bị vượt qua mùa đông, mấu chốt là... cả đám đều là bạch lang.

“Oa!” Tiêu Bắc bước nhanh tới, ngồi xuống nhìn. Đám sói con kia cũng nghiêng đầu nhìn cậu, đáng yêu không tả nổi.

“Siêu đáng yêu ha Bắc Bắc?” Phong Tiểu Vũ ôm một con vui vẻ: “Đáng yêu hết như Sỉ Mị lúc còn bé!”

Bất quá trong phòng ngoại trừ Tiêu Bắc, Tiểu Hoa, chị em nhà họ Phong, những người khác lại là mặt ủ mày chau, ngay cả Lam Minh vừa về cũng như vậy

“Sao lại thế này?” Lam Minh nhíu mày hỏi Khế Liêu.

Khế Liêu mặt mày u ám, lắc đầu: “Chúng đều là sói con mới sinh khoảng một tuần, hiện tại Lang tộc có chút hỗn loạn!”

“Chuyện gì vậy?” Tiêu Bắc thấy không khí cổ quái, liền hỏi Hi Tắc Nhĩ bên cạnh đang dứt sữa cho một con sói con.

“Mấy con sói con này đều đang bị bệnh!” Hi Tắc Nhĩ giải thích cho Tiêu Bắc.

“Cái gì?” Tiêu Bắc kinh hoàng, bế một con lên nhìn: “Đâu giống a, người toàn mỡ, tứ chi cũng bình thường.”

“Bệnh bạch tạng!” Bạch Lâu ngồi xuống, vươn tay chọc một con, tụi nó lại vô cùng ngoan ngoãn, quả thực so với mấy con sói con tinh nghịch bên người Tiêu Bắc trước đó có khác biệt rất lớn.

Khế Liêu giải thích cho Tiêu Bắc: “Bạch lang là một giống có lông trắng, còn những con này là người sói bình thường, do chứng bạch tạng tạo thành !”

“Chứng bạch tạng?” Tiêu Bắc không thể tin được: “Người sói cũng mắc bệnh này sao?”

“Là do trường năng lượng mất ổn định tạo thành!” Khế Liêu lo lắng: “Bắc Bắc, máu của cậu trong tủ lạnh hết rồi, tôi muốn xin một ít, đám sói con này chỉ có thể sống không quá một tuần...”

“A, không sao.” Tiêu Bắc vén tay áo lên: “Có thể lấy 400cc! Những con sói con khác thì sao? Mang đến hết chưa?”

“Tạm thời chỉ có như thế nhưng sau này những con sói con mắc bệnh sẽ càng ngày càng nhiều. Ngoại trừ người sói, còn có rất nhiều Thần Ma cũng đang sinh bệnh, cuối cùng nhân loại cũng sẽ sinh bệnh. Đến lúc đó cho dù ăn cả Tiêu Bắc, cũng không có kết quả!” Long Tước vô cùng lo lắng. Nếu tình hình này cứ duy trì, những Long bảo bảo mới sinh phỏng chừng chỉ có một con đường chết.

“Chúng ta nhất định phải tìm được nguồn năng lượng!” Cảnh Diệu Phong nhìn mọi người: “Sự tình trọng đại!”

“Không sai.” Lam Minh quay đầu nói với Hi Tắc Nhĩ: “Hỏi Lucifer một chút xem, nếu năng lượng mất ổn định, Địa ngục nhất định sẽ nhận ra đầu tiên!”

Sau đó, mọi người chữa trị cho đám sói con trước. Hi Tắc Nhĩ mở cửa địa ngục, tách ra một nhóm nhỏ, quyết định lại du ngoạn Địa ngục một chuyến.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 145

Sự xuất hiện của Lauck và Rapha xuất hiện cũng không quấy rầy kế hoạch của bọn Lam Minh, mọi người cảm thấy bây giờ trước khi giúp địa linh giải quyết nguy hiểm, tìm ngọn nguồn của nơi phát ra năng lượng hắc ám quan trọng hơn. Vì vậy cả nhóm dưới sự giúp sức của Hi Tắc Nhĩ mở cửa địa ngục, đến Địa ngục một chuyến.

Nghe nói mấy ngày nay Lucifer đang dưỡng bệnh, Hi Tắc Nhĩ có vẻ lo lắng.

Tiêu Bắc cảm thấy mới mẻ _ Ma vương cũng có thể cảm mạo?

“Có.” Hi Tắc Nhĩ nói với Tiêu Bắc: “Địa ngục cũng có dịch bệnh, chỉ là bệnh này vô hại với nhân loại, nhất phương khí hậu dưỡng nhất phương người.” (có thể hiểu là mỗi loại khí hậu lại hợp với mỗi loại người)

Lam Minh nghe xong nhưng lại nhúu mày không nói gì, trong lòng mọi người đều hiểu _ Hi Tắc Nhĩ nói có vẻ nhẹ nhàng, nhưng sự thật lại không hề đơn giản như vậy! Lucifer là Ma vương, xác suất hẳn cảm thấy không thoải mái cơ hồ bằng không, trường hợp này chỉ có một cách giải thích, khí tràng Địa ngục đột nhiên thay đổi, hẳn tung tin mình cảm mạo bất quá chỉ để yên ổn quân tâm. Nếu để kẻ khác biết Ma vương vì nguyên nhân không biết tên nào đó mà bị bệnh, vậy chẳng phải cả Địa ngục sẽ đại loạn?

“Có thể khí tràng cũng không quá ảnh hưởng đến Thần Ma lớn như Lucifer đâu!” Bạch Lâu cười khổ một tiếng: “Ngay cả một Quỷ Hồn như tôi còn đứng đây, Ma vương hẳn là...”

Còn chưa dứt lời, Cảnh Diệu Phong lập tức nghiêm mặt: “Tiểu Lâu, đừng nói linh tinh!”

Bạch Lâu đành phải im lặng.

Tiêu Bắc có chút khựng lại, trường năng lượng thay đổi, làm cho địa linh bị bệnh, nghe nói nhân loại cũng sẽ bị bệnh... Như vậy bọn Lam Minh thì sao? Cả Cổ Lỗ Y nữa, nó còn nhỏ như vậy?

Có bản khoản như vậy, cả người Tiêu Bắc trở nên bất an, hy vọng có thể mau chóng giải quyết, cậu cũng không muốn ném thử loại cảm giác sinh ly tử biệt kia!

Trên đường đi, cư dân Địa ngục thoạt nhìn vẫn rất thoải mái, còn cung kính hành lễ với Hi Tắc Nhĩ.

Hi Tắc Nhĩ có vẻ rất được dân chúng Địa ngục yêu mến, có vẻ là một người thừa kế tốt.

Đến trước cửa cung Địa ngục, mọi người mới được cho biết, Lucifer quả thật không thoải mái, đang ở trong phòng ngủ chờ bọn họ. Tâm trạng Tiêu Bắc lại ngưng trọng thêm vài phần _ Lucifer bệnh không đi được sao?

Đi vào phòng ngủ, bọn Tiêu Bắc nhìn một vòng, Khế Liêu khó chịu nhìn cả căn phòng được trang trí theo kiểu Gothic, chặc chặc lắc đầu: “Có bệnh.”

Lam Minh cũng nhíu mày: “Thực làm Thần Ma mất mặt!”

“Vậy sao?” Hi Tắc Nhĩ chợt bức tượng dùng làm chuông cửa, chợt nghe bức tượng nói một tiếng: “Lucifer, nhanh mặc quần áo, có người đến!”

Mọi người đầu đầy mồ hôi lạnh, sở thích đặc biệt dữ!

Nhìn xa về phía trước, mọi người nhìn thấy trên một chiếc giường lớn đính ren theo kiểu Gothic Lolita có một người đang nằm, thấy có người đến

lập tức chui vào chăn. Hành động của hắn cộng thêm những gì bức tượng vừa nói làm cho mọi người càng đổ mồ hôi lạnh _ Ma vương ngủ không mặc quần áo sao?

Hi Tắc Nhĩ đến trước giường thì thấy Lucifer đang nằm trên đệm chăn mềm mại, trong ngực ôm một con rồng trắng bông không biết moi đâu ra, bộ dáng yếu đuối, trên đầu chườm một túi nước đá.

“Lucifer.” Hi Tắc Nhĩ ngồi xuống cạnh hắn, thấy bả vai hắn lộ ra ngoài liền kéo chăn đắp lên cho hắn: “Chú ý hình tượng!”

“Hi Tắc Nhĩ, cho ta ôm một cái!” Lucifer từ trong chăn chui ra, trong nháy mắt mọi người nín thở mới phát hiện hắn có mặc đồ, nghi hoặc nhìn Hi Tắc Nhĩ.

Lucifer ôm Hi tắc Nhĩ, đáng thương nói: “Đau quá đi!”

Hi Tắc Nhĩ vỗ vỗ hắn: “Người làm sao vậy? Không thoải mái?”

Lucifer vẻ mặt đưa đám, mở miệng: “Đều tại Poseidon!”

Mọi người lại một lần nữa phát huy sức tưởng tượng. (Cc: tưởng tượng cái gì =))))))

“Sau này không uống rượu với hắn nữa!” Lucifer vẻ mặt đau khổ nói: “Say rượu ba ngày vẫn chưa hết.”

Mọi người vô thức giật giật khóe miệng _ hỗn đản!

“Cổ Lỗ Y!” Lucifer uốn éo vẫy Cổ Lỗ Y: “An ủi ta một chút được không, cho ta bóp đuôi một cái thôi.”

Cổ Lỗ Y đang ngồi trên vai Tiêu Bắc gặm một khối bánh gạo, thấy Lucifer gọi mình, vươn tay bịt mũi, xoay mặt _ ý bảo có mùi rượu thúi thúi.

Rồng là một loài động vật thích sạch sẽ, Cổ Lỗ Y ghét nhất là mùi rượu và thuốc lá, nhăn mặt lắc đầu với Lucifer, nhất quyết không chịu qua.

“Người say?” Hi Tắc Nhĩ có chút mất hứng: “Còn tưởng là do ảnh hưởng của trường năng lượng nên không thoải mái, quả nhiên tin đồn là không thể tin.”

“Không thoải mái thì đúng là cũng có chút, ảnh hưởng đến tửu lượng và năng lực hồi phục của ta.” Lucifer vuốt tóc: “Đúng rồi, sao các người lại đến chỗ ta?”

“Chúng ta muốn hỏi, người có từng tra xét xem là cái gì làm người không thoải mái không?” Lam Minh hỏi.

“Ha ha.” Lucifer nở nụ cười: “Lợi hại đó Lam Minh, mới câu đầu tiên đã vào thẳng chủ đề.”

“Vậy người tra ra gì rồi?” Lam Minh truy vấn.

“Quả thực có tra ra vài thứ, bất quá không chắc có thể giúp ích gì cho các người không.” Lucifer lấy ra một bản vẽ.

Mọi người liếc nhau một cái _ hoá ra đã sớm có chuẩn bị, ngay cả bản vẽ cũng để bên người đợi bọn họ đến lấy.

Bạch Lâu nhận lấy bản vẽ mở ra xem, chỉ thấy trên đó vẽ _ tranh trừu tượng hả?

Tiêu Bắc nghiêng đầu cũng không hiểu được là vẽ cái gì. Khế Liêu dứt khoát cầm lấy xoay trái xoay phải, lật tới lật lui, loay hoay một trận, rồi quay lại nhìn mọi người, như là hỏi _ các người ai xem hiểu thì giải thích cho ta.

Mọi người nhìn nhau.

Lam Minh nhíu mày: “Giờ này rồi người còn vẽ, cái gì đây?”

“Sơ đồ phân bố năng lượng.” Nụ cười trên mặt Lucifer dần biến mất, vươn một ngón tay chỉ cho mọi người, trong mắt thậm chí còn có chút nghiêm túc: “Màu đen đại biểu cho lực lượng hắc ám, màu trắng thì đại biểu cho lực lượng ánh sáng, giao giới màu xám đại biểu lực lượng đang bị thôn phệ hoặc tiến hoá.”

“Thôn phệ, tiến hoá?” Mọi người xem bản đồ, màu đen đã bao vây màu trắng, mà màu trắng có vài nơi xuất hiện những vết sáng.

Cảnh Diệu Phong hỏi: “Đây là vị trí năng lượng bộc phát hôm qua sao?”

“Đúng vậy.” Lucifer gật đầu.

“Còn chỗ đen nhất này?” Lam Minh chỉ vị trí chính giữa màu đen: “Chính là nơi phát sinh của của nguồn năng lượng dị thường này?”

“Ừh.” Lucifer mỉm cười: “Ta căn cứ theo thông tin năng lượng Địa ngục nhận được mà vẽ ra đó, thế nào, rất nghệ thuật phải không?”

“Kích thước tỷ lệ tính thế nào?” Lam Minh nhíu mày: “Người không tìm chuyên gia vẽ bản đồ đến được à?”

“Không được.” Lucifer lắc đầu: “Năng lượng vốn là thứ không thấy được, ta chỉ có thể cảm giác nên mới cần các người nghĩ cách tìm ra, ta cũng bất lực.”

“Đúng rồi.” Lucifer đột nhiên bổ sung một câu: “Các người từng thấy năng lượng bộc phát phải không?”

Mọi người sửng sốt nhìn hần.

“Uy lực của vụ nổ ngoại trừ đánh tan năng lượng dư thừa, còn mở cánh cửa dẫn tới thế giới khác.” Lucifer nhìn Lam Minh: “Cái nơi đó... người có

cảm thấy hoài niệm không?”

Lam Minh cau mày: “Thông đến thế gian khác?”

“Ừh, thế gian khác có cái gì người vẫn nhớ, đúng không?” Lucifer cười bất đắc dĩ: “Hiện tại áp lực rất mạnh, ngăn cách giữa hai thế đã rất mỏng, các người không có thời gian du ngoạn ở chỗ ta đâu, mau đi giải quyết đi!”

Nói xong Lucifer ôm Hi Tắc Nhĩ làm nũng: “Gọt táo cho ta ~ !”

Hi Tắc Nhĩ nhìn trời.

Lam Minh cất bản vẽ, hỏi Lucifer: “Chỉ tìm được đầu mối này thôi sao?”

Lucifer tiếp tục nằm xuống ôm rồng bông của mình, ăn táo Hi Tắc Nhĩ dút: “Ừhm... không sai biệt lắm, ta chỉ có thể cảm giác được nó ở phía đông.” Hắn chỉ chỉ một phương hướng: “Phía đó có cảm giác không tốt rất mạnh, nhất định có chuyện sắp xảy ra! Về phần cụ thể nên làm như thế nào, thì phải xem năng lực của Đại Tế Ti.”

Tiêu Bắc nghe thấy chỉ “Đại Tế Ti” mới có thể, nhịn không được nhúu mày, nên làm sao đây?

Lam Minh nhìn mọi người, ý bảo _ nhanh về nghĩ cách!

...

Ly khai Địa ngục, mọi người trở lại EX.

Tiểu Hoa là nhân loại không tiện đến Địa ngục nên chờ ở EX, thấy mọi người đã trở lại, lập tức hỏi: “Thế nào rồi?”

Khế Liêu nhìn đám sói con cuộn chần kín mít trong tay Tiểu Hoa, có chút đau lòng. Con cháu người sói chưa từng yếu đến thế này.

Lắc đầu, Khế Liêu ôm lấy sói con.

Tiêu Bắc cũng lo lắng hỏi: “Máu không có tác dụng sao?” vừa hỏi, vừa nhẹ nhàng vuốt đám sói con. Đám sói con ngược lại rất thân thiết với cậu, đều lúc cọ lúc liếm tay cậu.

“Đã không sao nữa rồi.” Bạch Lâu kiểm tra cho đám sói con: “Không có máu của cậu thì chúng đã chết rồi, bây giờ đến giai đoạn dưỡng bệnh, qua đợt này thì tốt rồi, bất quá gặp nguy hiểm chính là những con sói con sắp ra đời khác.”

“Còn nữa.” Phong Danh Vũ chỉ bồn hoa bên ngoài: “Xem hoa của tôi kìa.”

Bọn Tiêu Bắc nhìn ra bên ngoài, vườn hoa Phong Danh Vũ vẫn luôn lấy làm tự hào giờ héo rũ, như thế nháy mắt sẽ chết ngay, mấy hôm trước vẫn còn tốt mà.

“Bắc Bắc.” Hi Tắc Nhĩ hỏi Tiêu Bắc ngồi trên sa lon gần người: “Anh có cách nào tìm được nguồn của lực lượng hắc ám không?”

“A...” Tiêu Bắc khó xử, cậu cũng không biết nên làm như thế nào. Vũ dạ tập chỉ hiểu được một nửa, những thứ khác cũng chỉ đang mò mẫm.

“Cứ thử xem.” Lam Minh ngồi xuống cùng Tiêu Bắc: “Không phải sau khi cậu nằm mơ thì gặp địa linh sao? Không bằng hỏi bọn họ một chút, nhờ bọn họ chỉ đường.”

“Ừm, tôi cố gắng thử xem.” Tiêu Bắc bắt đầu cảm ứng, nhưng kỳ quái là... cậu đột nhiên cảm thấy năng lực biến mất, cái gì cũng không cảm giác được, cũng không thể tiến vào trạng thái ý thức.

“A?” Tiêu Bắc sửng sốt, mờ mịt mở to mắt.

Mọi người khó hiểu nhìn cậu, cho là cậu nhanh như vậy đã hỏi được, liền hỏi: “Sao rồi?”

“Không có...” Tiêu Bắc nhú mào nghĩ nghĩ, cảm thấy không đúng, tiếp tục nhắm mắt lại cảm ứng, nhưng nửa ngày cậu mệt đến đổ mồ hôi vẫn không cảm giác được linh lực, không cảm giác được kết giới, cái gì cũng không!

“Cô?” Cổ Lễ Y vội vàng lau mồ hôi cho Tiêu Bắc, không rõ cậu bị sao.

“Cổ Lễ Y...” Tiêu Bắc nhìn nó, cậu cảm thấy mình đã bị gì rồi.

“Bắc Bắc, cậu làm sao vậy?” Bạch Lâu ngồi xuống cạnh cậu, bắt mạch cho Tiêu Bắc, mọi thứ vẫn bình thường, cũng khó hiểu: “Không thoải mái ở đâu? Là do vừa tới Địa ngục sao?”

“Tôi...” Tiêu Bắc ngẩng đầu nhìn Lam Minh, cắn răng nói: “Năng lực của tôi biến mất rồi.”

Tiêu Bắc vừa nói một câu, mọi người trợn tròn mắt.

“Hả?”

Thật lâu sau, Khế Liêu mới cười nói: “Có phải do cậu khẩn trương quá nên không phát huy được không? Không thì chúng ta để chỗ khác thử?”

“Không phải.” Tiêu Bắc rất bình tĩnh lắc đầu: “Hoàn toàn không cảm giác được, không phải xảy ra vấn đề!”

Mọi người nhìn nhau.

Lam Minh nghĩ nghĩ, đi tới cầm tay Tiêu Bắc kéo lên lầu.

“A?” Mọi người muốn đuổi theo nhưng Lam Minh nhanh chóng bước vào phòng, vứt Cổ Lễ Y cho bọn Long Tước, đóng cửa.

“Cô!” Cổ Lỗ Y nổi trận lôi đình, Long Tước vội túm lấy nó đang sắp sửa đập cửa kéo đến một bên, hỏi: “Cổ Lỗ Y, vừa rồi Tiêu Bắc cùng Lam Minh đi gặp Lauck đã xảy ra chuyện gì?”

Cổ Lỗ Y ngẩn người, nghiêng đầu suy nghĩ _ thoáng cái hiểu ra, liền cô cô kể lại hết cho bọn Long Tước.

“Cái gì?” Khế Liêu không tin: “Cái tên Lauck kia nói Tiêu Bắc là thể thân của hắn?”

“Cô!” Cổ Lỗ Y gật đầu, tựa hồ cũng là rất tức giận.

“Không thể!” Sphinx lắc đầu: “Hương vị trên người Tiêu Bắc ta tuyệt đối sẽ không nhớ lầm, thể thân cái gì chứ, Bắc Bắc mới là người thật!”

“Chẳng lẽ tên Lauck kia và Rapha đã động thủ động cước gì với Tiêu Bắc làm năng lực của cậu ta biến mất?” Khế Liêu xoay người ngồi xuống salon, bắt đầu suy đoán.

Đúng lúc này, một con sói con chui khỏi chăn, đi đến cạnh chân hắn cọ cọ, hướng hắn vẫy đuôi, ô ô vài tiếng, nói là đói bụng.

Khế Liêu sửng sốt nhìn chăm chăm vào nó, sau đó kinh hi bẽ nó lên: “Biến rồi! Biến về màu bình thường rồi !”

Mọi người cũng sửng sốt, lập tức kiểm tra, lại thấy cả ổ sói con bị bệnh đã khoẻ lại đua nhau chạy đến. Không còn là màu trắng ốm yếu vừa nãy, màu lông đã khôi phục màu bình thường. Hơn nữa nguyên một đám cũng rất có tinh thần, hiển nhiên là đã tốt lắm!

“Đây đều là công lao của máu Bắc Bắc! Những con sói con vừa rồi liếm tay cậu ta có tốc độ hồi phục nhanh hơn một chút.” Bạch Lâu cười lạnh: “Nếu quả thật năng lực của Bắc Bắc biến mất, thì sao đám sói con có thể hồi phục nhanh như vậy?”

“Quả nhiên là có người động tay động chân, muốn làm Tiêu Bắc khó xử sao?” Khế Liêu nhìn cửa phòng đóng chặt trên lầu, vô cùng hứng thú hỏi: “Các người đoán... Lam Minh sẽ an ủi Bắc Bắc như thế nào?”

Tiểu Hoa vung tay cho hẵn một quyền.

“Sao lại đánh tôi?” Khế Liêu ôm đầu nhìn Tiểu Hoa.

“Chuyện tốt từ miệng cậu nói ra đều có cảm giác rất hạ lưu!” Tiểu Hoa đánh Khế Liêu xong, nói với mọi người: “Dù sao thì chúng ta cứ điều tra trước đã. Các cậu nói là linh lực biến hóa, như vậy có khi nào Thần ma cấp thấp nhận ra sẽ lập tức chạy trốn không? Có thể thử tra xem tình trạng bạo động ở đâu đột nhiên gia tăng.”

Cảnh Diệu Phong cảm thấy đề nghị của Tiểu Hoa rất đáng tham khảo, liền quay lại cục cảnh sát tìm hiểu.

Tạm không đề cập tới mọi người đang bận rộn, lại nói đến Tiêu Bắc bị Lam Minh kéo lên lầu, nhốt vào phòng,

“Làm gì?” Tiêu Bắc nhìn hẵn.

Lam Minh giữ người xoay Tiêu Bắc vòng vòng, sờ áo sờ tóc tỉ mỉ kiểm tra.

“Tìm gì vậy?” Tiêu Bắc không rõ.

“Đừng nhúc nhích! Để tôi kiểm tra xem trên người cậu có bị động tay động chân không.”

“Sao có thể.” Tiêu Bắc lắc đầu: “Tôi rất khỏe!”

“Cậu xác định?” Lam Minh nhíu mày, mặt nghiêm túc nhưng tay rất không nghiêm túc.

Tiêu Bắc nhéo tay hắn, đẩy ra: “Đừng sờ loạn.”

Lam Minh thoáng thấy chú văn giống hệt nhau trên tay hai người, lẩm bẩm một câu: “Tôi còn không cho sờ, vậy cậu muốn cho ai sờ?”

Tiêu Bắc nhìn hắn kinh hãi: “Ra ngoài rồi cùng mọi người nghĩ cách khác đi.”

Lam Minh thấy thần sắc của cậu kì lạ, đột nhiên nhú mày: “Uy, Bắc Bắc, cậu sẽ không thật sự nghĩ mình là thể thân cái gì, rồi năng lực bị lấy về đó chứ?”

“Tôi...” Tiêu Bắc còn chưa kịp trả lời, chuông điện thoại vang lên. Lấy ra xem, ngẩng đầu nhìn Lam Minh _ là Lauck!

Lam Minh nhú mày cảm thấy chắc chắn không phải chuyện tốt, nhưng vẫn bảo Tiêu Bắc nghe.

Tiêu Bắc tiếp điện thoại: “Lauck?”

Người đầu bên kia điện thoại trầm mặc một hồi, chợt nghe Lauck nói: “Bắc Bắc, thực xin lỗi.”

“A?” Tiêu Bắc không rõ: “Thực xin lỗi cái gì?”

“Lúc trước tôi đã gây cho cậu rất nhiều phiền toái.” Lauck ấp úng nói: “Bất quá tôi đã thu hồi năng lực lại rồi, sau này những quái vật phi nhân loại kia sẽ không tìm cậu gây phiền toái nữa.” (Cc : láo =_=. Edit mà muốn bực à.)

“A?” Tiêu Bắc há hốc, cũng không biết là tâm trạng gì. Bất quá nói đến phi nhân loại, Lam Minh trước mặt nè, tuy hắn cũng không giống quái vật chỗ nào.

“Lauck.” Tiêu Bắc muốn nói gì đó, nhưng Lauck đã nói một tiếng: “Thật có lỗi!” rồi cúp máy.

Tiêu Bắc nhú mày nhìn Lam Minh: “Cậu ta nói đã thu hồi năng lực .”

Lam Minh lại thờ dài, nở nụ cười, đi đến đối diện Tiêu Bắc đang cảm thấy sa sút tinh thần: “Bắc Bắc!”

“Ừh?” Tiêu Bắc ngẩng lên nhìn Lam Minh.

Lam Minh đột nhiên vươn tay ôm mặt cậu: “Cậu không phải giả !”

Tiêu Bắc mở to hai mắt.

“Thật đó!” Lam Minh nghiêm túc nói: “Tất cả của cậu đều là thật, một khi năng lực bị phong ấn, kí ức cũng sẽ bị phong ấn theo! Chú ấn của thần sau tai và trong mắt cậu chính là minh chứng tốt nhất! Tôi luôn giấu không cho cậu biết, là vì tôi thích cậu của hiện nay, không muốn cậu trở lại như trước kia.”

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 146

“Hmn ~ “

Trong bếp, Tiêu Bắc đang nướng tôm, Cổ Lỗ Y ngồi trên vai cậu gặm pho mát, khó hiểu nhìn Tiêu Bắc đột nhiên vui vẻ.

Trong phòng khách, mọi người vừa bận rộn chuyện riêng, vừa thỉnh thoảng nhìn về hướng nhà bếp...

Vừa rồi Tiêu Bắc bị Lam Minh kéo lên lầu, cũng không biết hai người nói gì. Sau khi xuống lầu, tâm tình Tiêu Bắc liền trở nên rất tốt, nghe Cổ Lỗ Y kêu đói còn chạy vào bếp nấu cơm. Sau đó không tự giác bắt đầu ngâm nga, tâm trạng cực tốt, so với dáng vẻ uể oải vừa nãy cứ như hai người hoàn toàn khác.

Cộng thêm mấy con sói con cũng đã khoẻ lại, ríu rít quanh chân cậu, thỉnh thoảng lại cắn xé xích Tiêu Bắc ném cho, khung cảnh thoát nhìn rất ấm áp.

Khế Liêu chạy tới cạnh Lam Minh đang ngồi trên ghế sofa xài laptop, nhỏ giọng hỏi: “Uy, người đã làm gì?”

Lam Minh đang tra tư liệu, khó hiểu ngẩng đầu nhìn hắn: “Làm gì là làm gì?”

“Đừng giả bộ.” Long Tước cũng sấp tới: “Vừa nãy tâm tình Tiêu Bắc rõ ràng rất không xong, sao vào phòng với người một hồi, sau khi đi ra lại đột

nhiên tốt lên?”

“Sao ta biết được.” Lam Minh thờ ơ nhún vai: “Chắc do trời nóng nên tâm trạng bất ổn.”

Mọi người nghi ngờ nhìn hắn.

Trong bếp, Cổ Lỗ Y nhìn Tiêu Bắc vui vẻ rắc phô mai lên tôm và lạp xưởng trên giấy bạc.

Nó nhúu mào lắc đuôi _ có vấn đề!

...

“Đình” một tiếng, Tiêu Bắc lấy tôm ra, bỏ lên đĩa bê ra phòng khách cùng mọi người thảo luận tiếp theo nên tìm Địa linh như thế nào.

“Nghỉ một lát đã, ăn chút gì đi.” Tiêu Bắc ngồi trên sa lon, túm Cổ Lỗ Y đã đeo sẵn yếm, bóc tôm cho nó.

“Oa!” Hi Tắc Nhĩ tròn mắt: “Bắc Bắc, rất có kỹ thuật nha!”

Tiêu Bắc cho Hi Tắc Nhĩ một nụ cười rồi tiếp tục bóc cho Cổ Lỗ Y con tôm thứ hai. Lam Minh cũng xích tới, Tiêu Bắc xoay qua nhìn hắn, Lam Minh cũng nhìn lại, hai người mặt đối mặt. Tiêu Bắc bất giác cảm thấy lúng túng, có chút xấu hổ, vội vàng quay mặt lại tiếp tục bóc cho Cổ Lỗ Y.

Mọi người chung quanh nhìn hai người bọn họ, có một sự thay đổi rất vi diệu.

“Nga!” Phong Danh Vũ đi tới vỗ vỗ Tiêu Bắc: “Bắc Bắc, tu thành chính quả rồi sao?”

“A?” Tiêu Bắc ngơ ngác quay qua nhìn cô: “Cái gì?”

“Hắc hắc.” Phong Danh Vũ ôm lấy một con sói con vừa chạy tới, vuốt vuốt cái bụng tròn vo của nó, vừa nói nhỏ bên tai Tiêu Bắc: “Trên mặt cậu có viết hai chữ ‘động tâm ‘ đó!”

“Vớ vẩn.” Tiêu Bắc vô thức sờ mặt, mắt tự nhiên ôm một con sói con lên, phát hiện trên cổ nó còn một nhúm lông trắng, khẽ vuốt lên. Nhưng khi Tiêu Bắc dời tay đi, nhúm lông trắng đã biến mất.

“Di?”

Bạch Lâu thấy được, giật mình kêu một tiếng: “Sao lại như vậy?”

Tiêu Bắc cũng không hiểu, vừa rồi mình cũng không cố ý chữa cho nó, chỉ là cảm thấy có một chỗ chưa khỏi.

“Bắc Bắc.” Phong Tiểu Vũ ôm một con sói con tới: “Con này vẫn còn.”

Tiêu Bắc lại vuốt một cái, màu lông nháy mắt khôi phục.

“Năng lực của Bắc Bắc không yếu đi.” Bạch Lâu nhú mày: “Ngược lại còn mạnh lên!”

“Nhưng vừa nãy tôi hoàn toàn không cảm giác được năng lực của mình!” Tiêu Bắc nhìn tay mình: “Trước kia tôi cũng không có loại năng lực trị thương này.”

Mọi người nhìn mặt, cũng cảm thấy thật kỳ quái.

“Có lẽ...” Hi Tắc Nhĩ kéo tay Tiêu Bắc qua nhìn: “Có thể nào là năng lực bị dời đi! Bọn họ không thể phong ấn năng lực của Tiêu Bắc nên dùng Di dời chú đem năng lực của anh dời đi, tạo thành hiện tượng mất năng lực giả.”

“Có loại ma pháp này sao?” Tiêu Bắc hiểu kỳ.

“Có, giống như một loại quấy nhiễu thần kinh, cậu muốn giơ tay phải, nhưng lại theo thói quen giơ tay trái, bản thân rất khó nhận ra.” Bạch Lâu giải thích.

Tiêu Bắc giơ tay, nhìn lòng bàn tay nắm chặt buông ra: “Anh là nói, ý thức của tôi về năng lực bị dời đi? Ngay cả chính tôi cũng không thể khống chế?”

“Có thể nói như vậy!” Bạch Lâu gật đầu.

“Trên người anh hẳn là có chú ấn.” Hi Tắc Nhĩ nói xong, cùng Cổ Lỗ Y mở cổ áo Tiêu Bắc, lật tay áo... nhưng nửa ngày cũng không tìm ra có vấn đề ở đâu.

“Có thể là hạ chú qua thức ăn hoặc không khí, hoặc cũng có thể là chú ngôn.” Lam Minh lắc đầu: “Lấy năng lực Rafah, hẳn có thể thông qua vô số cách hạ chú.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Tiêu Bắc cảm thấy nếu như ngay chính cơ thể của mình cũng không thể kiểm soát thì rất khó chịu. Hơn nữa nếu loại ma pháp này dùng theo cách khác, cậu không phải là có thể trực tiếp khống chế mình sao?

“Trừ phi tìm được nơi thi chú, bằng không cũng chỉ có thể dựa vào ý niệm của mình để giải quyết.” Bạch Lâu lắc đầu: “Không có cách nào khác.”

“Ý niệm?” Tiêu Bắc nghe được một từ quá trừu tượng, liền hỏi: “Cụ thể phải làm như thế nào?”

“Chính là không ngừng nghĩ!” Hi Tắc Nhĩ hào tâm giải thích cho Tiêu Bắc: “Giống như tảo bón ấy, cách giải quyết duy nhất chỉ có _ dùng sức!” (Cc : oa ~ ví dụ rất sát.)

“Này...” Tiêu Bắc vô lực nhìn Hi Tắc Nhĩ.

“Không sao đâu.” Lam Minh vươn tay, nhẹ nhàng sờ lên cổ Tiêu Bắc: “Bắc Bắc nhất định có thể.”

Theo giọng nói của hắn, mặt Tiêu Bắc nháy mắt đỏ bừng, lắp bắp nói: “Ta... tôi muốn một mình suy nghĩ một chút.” Nói xong, đứng lên ôm lấy Cổ Lỗ Y còn đang chiến đấu với tôm nường.

Cổ Lỗ Y vội vàng cầm lấy đĩa, cùng cả tôm cả đĩa bị Tiêu Bắc mang lên lầu, khóa cửa.

Mọi người dưới lầu nhìn nhau, không rõ hành động này của Tiêu Bắc đại biểu cho cái gì.

...

“Cô?” Cổ Lỗ Y bị Tiêu Bắc ôm đến không thở nổi, khó khăn bò ra, bỏ đĩa xuống, xoa bụng.

Tiêu Bắc thì ngồi trên giường, mở tủ lạnh mini lấy nước ngọt ra uống.

“Cô kìa?” Cổ Lỗ Y lau nước sốt trên tay lên gối của Lam Minh, cong mông chạy đến cạnh Tiêu Bắc, ngẩng mặt nhìn cậu: “Làm sao vậy Bắc Bắc?”

Tiêu Bắc tâm thần không yên uống hai ngụm cô ca lớn mới bình tĩnh lại, trả lời Cổ Lỗ Y: “Không biết, cứ thấy là lạ.”

“Nga?” Cổ Lỗ Y khoanh tay nhìn cậu, sau nửa ngày, yếu ớt nói ra hai chữ: “Tình yêu!”

“Nói bậy!” Tiêu Bắc véo má nó: “Anh mới không có!”

“Xạo!” Cổ Lỗ Y đã sớm thành thạo ngôn ngữ nhân loại, chỉ là bình thường quen dùng ngôn ngữ Long tộc làm nũng với Tiêu Bắc. Hôm nay nó chuẩn bị làm cổ vấn tâm lý cho Tiêu Bắc, nên mới đổi sang ngôn ngữ nhân loại để dễ hiểu hơn.

Tiêu Bắc co chân, xoa cái sừng đã dài ra một chút của Cổ Lỗ Y: “Anh cứ cảm thấy mình không ổn, cứ nói xem có phải anh bị gì rồi không, vừa nghe Lam Minh nói chuyện anh liền cảm thấy bối rối!”

Cổ Lỗ Y hí mắt nhìn Bắc Bắc: “Còn nói không phải yêu!”

Tiêu Bắc nằm xuống, hít sâu một hơi: “Không nghĩ nữa, chúng ta nghĩ xem nên làm như thế nào để khôi phục năng lực trước đi.”

Vừa nói xong, Cổ Lỗ Y đã bay lên, vươn cánh tay béo ú ngăn ngùn vỗ vai cậu, nghiêm túc nói: “Tình yêu là chuyện quan trọng nhất!”

“A...” Tiêu Bắc giơ ngón tay chọc má nó: “Cưng mới bao nhiêu mà đã chỉ biết yêu thôi thế?”

“Trên TV nói vậy mà!” Cổ Lỗ Y bay tới bàn, lấy hộp tiết kiệm của Tiêu Bắc Bình lắc lắc, từ trong hộp tiết kiệm rơi ra một đồng xu. Nó bay về phía đồng xu trước mặt Tiêu Bắc: “Mặt phải, Bắc Bắc tỏ tình, mặt trái, Lam Minh tỏ tình!”

“Tỏ... tỏ cái gì chứ?” Tiêu Bắc bật dậy, cướp lấy đồng xu ném sang một bên, tâm tình có phần kích động, hơn nữa không biết có do ngồi dậy quá nhanh không, hơi choáng váng.

Tiêu Bắc xoa đầu, lắc lắc... không đúng, chóng mặt, còn đau nữa.

Cổ Lỗ Y bay ra sau đầu Tiêu Bắc, nói: “Đừng động!”

Tiêu Bắc lập tức ngồi im.

Cổ Lỗ Y vén tóc Tiêu Bắc, vươn tay chạm vào một chỗ.

“A...” Tiêu Bắc đột nhiên khẽ hừ một tiếng: “Cổ Lỗ Y, cứng chạm vào đâu vậy? Đau!”

Cổ Lỗ Y cau mày, đập cánh bay mở cửa ra ngoài, hướng dưới lầu gọi to: “Lam Minh!”

Lam Minh nghe thấy giọng nói nài thanh nãi khí, nhất thời không nghĩ ra là ai? Ngẩng lên thì thấy Cổ Lỗ Y đứng trên đầu cầu thang vẫy hân, vừa chỉ vào phòng Tiêu Bắc: “Tìm được rồi! Tìm được rồi!”

Mọi người liếc nhau một cái, vọt lên lầu.

Trong phòng, Tiêu Bắc vẫn đang ngồi trên giường cúi đầu ôm cổ, cậu có cảm giác như mình bị trúng gió, nửa đầu vô cùng đau đớn, đặc biệt là nơi Cổ Lỗ Y vừa đụng tới.

Sau khi Lam Minh đi lên, dựa theo chỉ dẫn của Cổ Lỗ Y vén tóc Tiêu Bắc lên. Giữa tóc Tiêu Bắc có một cây châm màu đỏ, nhỏ, mảnh như lông trâu cắm trên da đầu, cơ hồ không thể nhận ra.

Lam Minh muốn nhổ xuống, Bạch Lâu vội vàng ngăn lại: “A, không được!”

“Vì sao không được?” Lam Minh thấy Tiêu Bắc đau đến đổ mồ hôi lạnh, nhin không được nhú mày.

“Cậu cũng thấy đấy, Cổ Lỗ Y chỉ đụng một chút, Bắc Bắc đã đau thành như vậy, nếu như nhổ xuống hậu quả sẽ rất nghiêm trọng !”

“Cái này là cái gì?” Khế Liêu nhìn cây châm lấp lánh, rất giống thủy tinh hoặc pha lê.

“Đây là Huyết châm, là nguyên rửa dùng máu kết tinh của chính người hạ chú!” Bạch Lâu giải thích: “Loại châm này rất độc ác, một khi đâm vào, sẽ liên kết cùng huyết mạch của người bị thi chú. Một khi nhổ ra, rất có thể sẽ khiến máu chảy không ngừng!”

“Bị khi nào?” Lam Minh cảm thấy kì lạ: “Tôi vẫn luôn ở cùng cậu ấy...” Nói đến đây, hắn mới nhớ ra có một khoảng thời gian ngắn hắn không ở cạnh Tiêu Bắc, để cho cậu và Lauck nói chuyện một mình.

“Cô kĩ!” Cổ Lỗ Y đột nhiên nghĩ ra cái gì, vội vỗ cánh bay đến hô to gọi nhỏ Lam Minh.

“Người nói cái gì?” Lam Minh cũng gấp, chột nó: “Nói tiếng người đi, vừa rồi không phải nói rất rõ sao? !”

“Cổ Lỗ Y nói vừa rồi sau khi nó ném đồ ăn, Tiêu Bắc giúp nó lau, có một động tác cúi đầu. Có thể lúc đó đã bị Lauck ám toán, còn những lúc khác thì không ai tới gần Bắc Bắc.” Long Tước nhanh chóng phiên dịch.

“Có chuyện như vậy sao, quả nhiên tên Lauck này có vấn đề.” Lam Minh tỉnh ngộ.

“Bạch Lâu.” Hi Tắc Nhĩ sáp tới nhìn Huyết châm: “Vì sao Tiêu Bắc lại đau? Không phải Huyết châm không đau không cảm giác mới không bị phát hiện sao?”

“Bởi vì Bắc Bắc là Đại Tế Ti!” Lam Minh đột nhiên nói: “Máu của cậu ta bài xích với máu ác ma! Vốn đúng là không thể nhận ra nhưng trùng hợp bị Cổ Lỗ Y đụng một cái, nên mới bắt đầu đau!”

Quả nhiên, nhìn lại, vùng da xung quanh Huyết châm đỏ và sưng lên, giống như bị muỗi chích.

“Đau quá a!” Tiêu Bắc cảm thấy đầu đau như bị kim châm.

Cổ Lỗ Y phòng má muốn thổi cho Tiêu Bắc. Tiểu Hoa thấy vậy vội vàng kéo nó ra: “Coi chừng đốt tóc Bắc Bắc...”

“Anh nói cái gì?”

Tiểu Hoa còn chưa nói xong, Lam Minh, Bạch Lâu cùng Long Tước đồng loạt quay lại hỏi anh.

“A?” Tiểu Hoa bị bọn họ làm cho ngớ người.

Khế Liêu nhanh chóng đứng chắn trước mặt anh: “Các người làm gì vậy?”

Cũng đồng dạng chưa nói xong đã bị Tiểu Hoa đẩy ra: “Tôi sợ Cổ Lỗ Y không cẩn thận phun lửa...”

“Đúng rồi!” Bọn Bạch Lâu kích động kêu một tiếng: “Dùng lửa!”

Tiêu Bắc và Cổ Lỗ Y luôn ở cùng nhau, hơn nữa lửa rồng là thánh hỏa, có thể đốt cháy huyết châm mà không làm Tiêu Bắc bị thương.

Lam Minh túm lấy Cổ Lỗ Y, bóp đuôi nó: “Ai, mau phun lửa đi, nhỏ thôi đó!”

Cổ Lỗ Y giơ cái chân ngắn cùn đập hằm _ coi nó là cái bật lửa hả? !

Bạch Lâu thấy hai người bắt đầu đánh nhau, cầm một cây cây tăm đến, giơ trước mặt Cổ Lỗ Y nói: “Cổ Lỗ Y, đốt!”

Cổ Lỗ Y nhìn cây tăm, “Hô” một hơi, cây tăm nháy mắt biến thành tro rơi lả tả. Bạch Lâu còn bị bỏng một miếng nữa.

“Chặc!” Lam Minh tức giận, xách Cổ Lỗ Y lên: “Kêu người phun nhỏ thôi mà!”

Lúc này, cơ đau đầu của Tiêu Bắc đã giảm bớt, vươn tay ôm Cổ Lỗ Y lại, bất mãn trừng Lam Minh.

Lam Minh đành phải hé ra cái mặt ngoài cười nhưng trong không cười dỗ Cổ Lỗ Y: “Cổ Lỗ Y, cho ta một ngọn lửa nhỏ đi, nhất định phải là lửa của người mới được! Ngoan đi, chúng ta hoà giải trước, cứu Bắc Bắc quan trọng hơn.”

Cổ Lỗ Y nghĩ nghĩ cảm thấy cũng đúng, xoa bụng mấy cái, sau đó _ “ợ” một cái.

Từ trong miệng nó nhảy ra một cửa cầu lửa nho nhỏ.

Cổ Lỗ Y nhìn Lam Minh vẫy tay, Lam Minh xòe tay, Cổ Lỗ Y cầm cầu lửa chà chà mấy cái, chà nó thành một hạt ngọc lửa rồi bỏ vào tay Lam Minh.

Lam Minh cầm lên nhìn. Mọi người kinh hãi, vật kia giống như một viên bi thuỷ tinh, chính giữa là một ngọn lửa nhỏ đang cháy rực.

“Oa, Cổ Lỗ Y, thật xinh đẹp!” Tiêu Bắc cũng bò tới xem.

Cổ Lỗ Y thấy Tiêu Bắc khen mình, vui vẻ ôm cậu cọ cọ mấy cái, lại ợ một tiếng, nhổ ra một quả cầu lửa khác, nắn nắn bóp bóp, nặn thành hình ngôi sao cho Tiêu Bắc.

Lam Minh thừa dịp Tiêu Bắc phân tâm lập tức hành động. Bạch Lâu bên cạnh đã cẩn thận giúp Tiêu Bắc vén tóc lên, lộ ra một cái huyết châm đỏ thẫm.

Lam Minh dùng hỏa cầu nhẹ nhàng đụng vào huyết châm.

“Xèo” một tiếng nhỏ, huyết châm nháy mắt bốc hơi.

Hi Tắc Nhĩ nhanh tay lấy một cái ống nghiệm, đảo tay, một giọt máu tươi rơi vào ống nghiệm. (Tk:Hỏi khí không phải chứ ống nghiệm là vật tùy thân của cái tập đoàn thần ma này sao =.= lúc nào cần cũng lấy trong túi ra được)

“A!” Tiêu Bắc đau đến giật mình, bất quá rất nhanh đã bình tĩnh lại, cảm thấy đau đớn vừa rồi đã biến mất, đầu cũng nhẹ bẫng, không nặng như lúc nãy nữa.

“A...” Tiêu Bắc đưa tay sờ đầu, vết sưng cũng đã xẹp xuống.

“Hết đau rồi!” Cậu vui mừng nhìn bọn Lam Minh.

“Cảm ứng thử xem.” Lam Minh đưa tay ra.

Tiêu Bắc đặt tay vào lên tay Lam Minh, vừa chạm vào nhau, cậu chợt nghe thấy suy nghĩ của Lam Minh _ Bắc Bắc thực đáng yêu.

Tiêu Bắc vội rút tay lại... Mọi người khó hiểu nhìn cậu, sau mặt đỏ vậy?

Đồng thời, Lam Minh cũng ngây ngốc nhìn Tiêu Bắc. Vừa nãy khi tay hai người chạm nhau trong tích tắc, hẳn cũng cảm nhận được một ít suy nghĩ của Tiêu Bắc. Chỉ vì câu thích kia của mình mà _ Tiêu Bắc động tâm.

Hai người còn đang xấu hổ, Cổ Lỗ Y cầm tới một cái máy ảnh kỹ thuật số ném cho Bạch Lâu.

Bạch Lâu cầm máy ảnh khó hiểu. Cổ Lỗ Y bay đến giữa Lam Minh cùng Tiêu Bắc, ợ ra một quả cầu lửa, nặn thành một hình trái tim đỏ rực, kéo hai người lại, cười toe toét nói: “Cà tím!” (qiézi)

Trong nháy mắt Bạch Lâu bấm nút chụp, Cổ Lỗ Y cũng bị Tiêu Bắc cùng Lam Minh mỗi người phát một cái vào hông.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 147

Tiêu Bắc khôi phục năng lực, cũng vui đùa một chập, Lam Minh tóm Cổ Lỗ Y còn đang hí hửng ném cho Khế Liêu, bảo mọi người ra ngoài đợi. Hắn thì cầm tay Tiêu Bắc không chịu buông.

“Anh muốn làm gì?” Tiêu Bắc kinh ngạc, giãi dụa.

Lam Minh có chút buồn cười nhìn cậu: “Cậu muốn làm gì mới đúng? Tôi có nói muốn gì đâu, chỉ định cùng cậu người đi tìm địa linh thôi mà!”

“Địa linh?” Trong đầu Tiêu Bắc bây giờ trống rỗng, dù biết vẫn là Lam Minh cầm tay mình, nhưng cảm giác tựa hồ có chút bất đồng so với trước kia!

“Ừh, nằm xuống.” Lam Minh ấn Tiêu Bắc xuống giường, rồi cũng nằm xuống cùng Tiêu Bắc trên chiếc giường lớn mềm mại. Tiêu Bắc bắt đầu bước vào trạng thái ý thức, lần này, cậu thuận tiến vào thế giới khác. Nơi cậu đến cũng là phiến cỏ xinh đẹp nọ, chỉ là cảnh sắc bên hồ so với trước kia kém hơn rất nhiều, phiến cỏ xanh mướt đã khô vàng, hoa cũng không thấy một bông nào.

Tiêu Bắc cầm tay Lam Minh, nhìn chung quanh _ không thấy Địa linh đâu, có chút lo lắng.

“Bắc Bắc.” Lam Minh chỉ bụi cỏ cách đó không xa.

Hai người đi qua xem, đều kinh hãi.

Trên mặt đất là rất nhiều địa linh đang nằm, trên người đầy những đốm đen, tình trạng giống như đám sói con bị mắc chứng bạch tạng. Nhóm Địa linh môn đang hấp hối, bộ dáng không khác đã chết bao nhiêu.

Tiêu Bắc nhíu mày, ngồi xuống kiểm tra chúng, vừa hỏi Lam Minh: “Có thể cứu không?”

“Hắn là được!” Lam Minh nâng một con có đầu lớn nhất dậy: “Bắc Bắc, dùng cách vừa rồi cứu đám sói con trị cho chúng.”

“Lúc này là do năng lực của tôi bị nhiễu loạn...”

“Không, cậu vốn có năng lực này!” Lam Minh nói rất chắc chắn, đè chặt vai Tiêu Bắc: “Cậu phải tin tưởng, năng lực trị thương của cậu cũng mạnh không kém năng lực cảm ứng của cậu đâu!”

Tiêu Bắc nghe xong, gật đầu, vươn tay nhẹ nhàng vuốt Địa linh, nghĩ _ mau khoẻ lại đi!

Nói cũng lạ, sau khi Tiêu Bắc vừa sờ như vậy, bết đen trên người địa linh biến mất hơn nửa, ngực cũng bắt đầu phập phồng, tựa hồ có hô hấp.

Lam Minh nhìn Tiêu Bắc: “Bắc Bắc, ngay lúc này mau thanh tẩy!”

“Tôi?” Tiêu Bắc chỉ chỉ bản thân, bắt đầu nhìn quanh tìm dao, không có máu thì thanh tẩy như thế nào.

“Không cần! Với lại bây giờ cậu cũng không phải thật thế sao có thể chảy máu được.” Lam Minh nghiêm túc nói với Tiêu Bắc: “Khống chế bản thân, sau đó kêu gọi lực lượng cường đại! Bất quá phải nhớ kỹ, cậu là Tiêu Bắc, không phải người khác!”

Tiêu Bắc ngấn người một chút, lại nghĩ tới tới thường ngày Lam Minh hay nói ghét vị Đại Tế Ti kia và thích mình.

Có chút xấu hổ cúi đầu, Tiêu Bắc nhắm mắt lại, nhanh chóng lắc những cảm xúc và những thứ loạn thất bát tao khiến mình bối rối ra khỏi đầu, bắt đầu thanh tẩy cho nhóm địa linh.

Nường theo kí ức, Tiêu Bắc cố gắng nhớ lại sơn cốc xinh đẹp tựa như thiên đường, hy vọng nước sẽ trong lại, những vật có sinh mệnh sẽ hồi sinh, nhóm địa linh cũng sẽ có thể khỏe mạnh lại.

Theo tưởng tượng của Tiêu Bắc, khung cảnh xung quanh cũng dần thay đổi... Hoa cỏ héo rũ dần biến thành màu xanh, bột đen trên người địa linh cũng mờ dần.

Hai người vui mừng nhìn nhau, Tiêu Bắc vỗ vỗ một địa linh, nó chậm rãi tỉnh lại, những thứ khác địa linh cũng từ từ ngồi dậy.

Sau đó, Lam Minh hỏi thăm bọn họ về vị trí trường năng lượng.

Một địa linh lớn nhất có vẻ đã có chút tuổi, hắn nói cụ thể thì hắn cũng không biết, bất quá hắn biết một toạ độ, muốn cho Tiêu Bắc nhìn thử.

Tiêu Bắc cảm giác địa linh cầm lấy tay mình, trong nháy mắt, một hình ảnh được truyền vào đầu. Đó là một tòa nhà kiến trúc cổ quái, thoát nhìn khá giống một biệt thự cổ, trước cửa có một bức tượng vô cùng đặc biệt. Đầu chim, mắt to, thân rắn, chân người, ngồi xổm trên một cái bục, trên lưng nó còn có một đôi cánh dơi. Bức tượng đậm chất cổ xưa, bên ngoài được tráng một lớp men xanh nhạt... Tuy chỉ là một bức tượng bình thường, nhưng lại có cảm giác tà ác cổ quái. Hoa cỏ xung quanh bức tượng đều héo úa, dây leo đã hoá thành màu đen bám lên cả tòa nhà, những thứ khác... Tiêu Bắc thấy không rõ lắm .

Bất quá cậu hoàn toàn không có chút ấn tượng, cũng không rõ thành phố S có nơi này không. Nhìn phong cách có vẻ giống ở nước ngoài hơn, dù sao cậu cũng chưa từng thấy nơi này!

Từ nhóm Địa linh chỉ tìm thêm được một chút manh mối, Tiêu Bắc muốn thừa dịp còn chưa quên, nhanh chóng kéo Lam Minh trở về.

Rời khỏi thế giới của nhóm Địa linh, hai người tỉnh lại. Mọi người đợi bên ngoài cũng đã sớm mất kiên nhẫn chạy vào tranh nhau hỏi tình hình.

Tiêu Bắc bịt tai bảo mọi người đừng nói nữa, bằng không sẽ quên đó, vừa gọi Cổ Lỗ Y lấy giấy bút tới cho mình.

Sau đó, Tiêu Bắc xiêu xiêu vẹo vẹo vẽ lại bức tượng cổ quái kia.

“Đây là cái gì?” Mọi người khinh bỉ nhìn Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc cũng thấy mình vẽ quá khó xem! Nếu năng lực cảm ứng có thể như máy scan và máy in thì tốt rồi... in thẳng ra luôn cho lẹ.

Bạch Lâu đem máy tính đến, bảo Tiêu Bắc đem hình ảnh vừa thấy chuyển lên màn hình thử xem.

Tiêu Bắc làm theo, bất quá cái này hơi khó, năng lực của cậu bảo phát sóng trực tiếp thì còn có thể, nhưng truyền sang thì... có chút tổn sức.

Hơn nửa ngày, cuối cùng cũng làm hình ảnh hiện lên.

“Cái này là tượng con gì?” Khế Liêu cảm thấy có thể là đồ đằng (vật tổ) nào đó, ít nhất hẳn chưa từng thấy qua vật sống nào như này.

“Các người hẳn là không biết đâu.” Sphinx đi tới, nhìn chăm chăm thứ trên màn hình một hồi lâu: “Đây là Đồ đằng Tà linh cổ đại, đừng nói nhân loại, Thần Ma trẻ một chút cũng rất khó biết đến.”

“Thứ này dùng để làm gì?” Lam Minh thắc mắc.

Mà Tiêu Bắc thì kinh ngạc, ngay cả Lam Minh cũng không biết sao?

“Nó là độ đẳng của một bộ tộc thời cổ đại... bộ tộc này không những tà ác hơn nữa còn rất mạnh.” Sphinx thở dài: “Năm đó sau khi bị Thần Ma trấn áp, hẳn là đã tuyệt chủng rồi mới phải ... sao giờ lại xuất hiện?”

“Địa linh nói nơi phát ra lực lượng hắc ám nằm ở đây.” Sau khi Tiêu Bắc nghe được mấy chữ tà ác và rất mạnh, cảm thấy bồn chồn, sao những thứ tà ác lại luôn mạnh vậy?

“Toà nhà này nằm trong thành phố S sao?” Bạch Lô bắt đầu kiểm tra bản đồ.

Long Tước rất quen thuộc địa hình, nhưng hắn dám đảm bảo trong thành phố S chưa từng nhìn thấy toà nhà cổ quái này.

“Hình dáng thật cổ quái.” Hi Tắc Nhĩ nói: “Ta cảm thấy có thể là ở trong núi hoặc là một nơi vắng vẻ không ai lui tới.”

“Có khả năng này!” Lam Minh mở miệng, lại bổ sung một câu: “Hoặc đã bị làm phép che dấu, người thường không thể nhìn thấy.”

Lúc này, Tiểu Hoa đột nhiên lẩm bẩm nói: “Tôi nhớ... hình như từng thấy ở đâu rồi!”

Mọi người kinh hãi, Khế Liêu vội vàng hỏi: “Thật sao? Thấy ở đâu.”

“Tôi không nhớ, nhưng hẳn là mới thấy trong năm nay, không lâu lắm.” Tiểu Hoa vỗ đầu, cảm thấy rất quen. Khế Liêu thấy Tiểu Hoa tự đánh mình, vội khuyên anh đừng vội, từ từ nghĩ.

Nhưng Tiểu Hoa nghĩ nửa ngày vẫn không nhớ ra được manh mối gì, gấp đến độ vò đầu. Cuối cùng Khế Liêu bị đuổi ra, nghe nói là nhìn thấy cậu sẽ có áp lực ảnh hưởng nhớ lại. Cuối cùng, trong phòng chỉ còn Tiêu Bắc ôm Cổ Lỗ Y, Bạch Lô ôm laptop trợ giúp Tiểu Hoa nhớ lại.

Bọn Lam Minh nhân nại đứng chờ ngoài cửa.

Hi Tắc Nhĩ hỏi Khế Liêu: “Không phải người luôn ở cùng Tiểu Hoa sao? Gần đây anh ấy có đi qua nơi này không?”

“Không.” Khế Liêu cũng không nhớ nổi: “Anh ta ra ngoài không phải đi bàn chuyện làm ăn thì cũng là ký hợp đồng, ngày nào cũng đi làm. “

Trong phòng...

“Tôi ngày nào cũng đi làm!” Tiểu Hoa khoanh tay nghĩ không ra.

“Có thể là liên quan đến công việc hoặc khi đi làm thì đi ngang qua không?” Tiêu Bắc cùng Bạch Lâu ở một bên nhắc.

“Liên quan đến công việc? Tháng này ngoại trừ tham dự một buổi triển lãm nhiếp ảnh, thì hầu như không đi đâu... A?” Nói đến đây, Tiểu Hoa đột nhiên dừng lại, sờ cằm trầm tư hỏi Bạch Lâu: “Lần trước tôi đến một buổi triển lãm nhiếp ảnh của một nhiếp ảnh gia nước ngoài gọi là Kells, có thể tìm được tác phẩm của hắn không?”

“Kells?” Bạch Lâu nhanh chóng lên mạng tìm, rất nhanh đã tìm được thông tin liên quan đến buổi triển lãm, trên giấy giới thiệu có vài tấm ảnh in kèm để ảnh quảng cáo, chủ yếu là ảnh kiến trúc. Tiêu Bắc liếc một cái liền nhận ra trong số đó có một tấm ảnh chụp một tòa nhà, phía trước nó là một bức tượng giống hệt.

“Chính là chỗ này!” Tiêu Bắc hưng phấn hô một tiếng, đồng thời, cửa bị đá văng, Khế Liêu chạy ào vào: “Tiểu Hoa, còn nhớ buổi triển lãm lần trước chúng ta đi không?”

“Chúng tôi cũng tìm được rồi!” Bạch Lâu nói.

“Nhiếp ảnh gia này nhất định biết chỗ kia ở đâu!” Lam Minh muốn tìm phương thức liên lạc của hắn nhưng không có.

“Tôi quen Giám đốc bảo tàng mỹ thuật!” Tiểu Hoa lấy điện thoại gọi cho vị Giám đốc nọ. Đối phương rất nhanh đã cung cấp cho anh địa chỉ của nhiếp ảnh gia. Nhiếp ảnh gia đó tên là Kells, sống ở một nơi rất hẻo lánh ngoại thành thành phố S.

“Chỗ này có người ở? Tôi còn cho là vườn cây hoặc khu bảo vệ gì đó chứ.” Tiêu Bắc tìm trên bản đồ: “Đúng là vùng núi mà.”

“Có thể chỗ kia nằm gần nhà hắn.” Lam Minh cầm chìa khóa xe, cùng mọi người lái xe tới vùng ngoại thành, đi tìm nhiếp ảnh gia Kells kia.

Nhưng chỗ kia thật sự quá xa, hơn nữa còn là trên sườn núi, xe hơi chỉ có thể đi đến chân núi. Mọi người đành phải đi bộ dọc đường nhỏ lên, còn không thể đi nhanh.

Chẳng mấy chốc trời đã tối.

“Còn chưa tới nữa sao?” Tiêu Bắc và Tiểu Hoa đều đã đi hết nổi: “Ngọn núi này thường cao như vậy à?”

“Hình như chúng ta vẫn chưa vào.” Sphinx cũng phát hiện vấn đề, đi tới gọi lại Lam Minh: “Không đúng.”

“Ừh.” Lam Minh gật đầu, có người làm phép.

“Có khi nào chúng ta chọn sai đường lúc ở ngã ba không?” Tiểu Hoa xoa cổ hỏi.

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Tiêu Bắc gật đầu: “Cái bảng sửa đường vừa nãy nói không chừng là thủ thuật che mắt.”

“Cái gì sửa đường?”

Bọn Lam Minh khó hiểu nhìn Tiêu Bắc và Tiểu Hoa.

“Vừa nãy các anh không thấy?” Tiêu Bắc nhìn mọi người, không lý nào một người nhìn lầm, tất cả đều nhìn lầm phải không?

“Ngay giao lộ.” Tiểu Hoa quay đầu chỉ hướng dưới núi: “Tấm biển chặn ấy!”

Lam Minh nhìn mọi người, ngoại trừ Tiêu Bắc cùng Tiểu Hoa là nhân loại, những người khác đều không phát hiện. Phong Tiểu Vũ không đến, nói cách khác, Thần Ma không thể nhìn thấy sao?

Mọi người quyết định quay lại chỗ vừa rồi nhìn thử.

Đến dưới núi chỗ bọn Tiêu Bắc nói, lại xảy ra chuyện lạ!

Tiêu Bắc và Tiểu Hoa đều nói thấy tấm biển chặn đường, hai người chỉ vào lùm cây nói “chỗ này” nhưng Lam Minh, Bạch Lâu, Khế Liêu tất cả đều không nhìn thấy! Chỉ thấy rừng cây chẳng chịt rậm rạp.

“Có thật mà!” Tiêu Bắc sốt ruột, hỏi Cổ Lỗ Y trên vai, Cổ Lỗ Y nghiêng đầu, ý bảo đâu thấy cái gì.

Tiêu Bắc đưa tay sờ thử tấm biển, rõ ràng có thể sờ được, liền ôm Cổ Lỗ Y để lên.

Cổ Lỗ Y quả thật ngồi lên được, nhưng trong mắt bọn Lam Minh thì chỉ thấy nó đang ngồi ở giữa không trung.

“Cô!” Cổ Lỗ Y đưa tay sờ sờ, khi chạm vào tấm biển, nháy mắt nó thấy phía sau quả nhiên có đường.

“Đây là thủ thuật che mắt nhắm vào Thần ma!” Bạch Lâu nói xong đưa tay sờ tấm biển vô hình dưới móng Cổ Lỗ Y, lập tức, cảnh tượng trước mắt trở nên giống hệt như bọn Tiêu Bắc thấy!

Mọi người làm theo, cũng thấy được cảnh tượng phía sau tấm biển.

“Cái này nói rõ, có người không muốn chúng ta tiếp cận! Cũng không muốn chúng ta phát hiện.” Lam Minh nhấn mạnh hai chữ “Chúng ta”... Đối phương không muốn Thần Ma tới gần! Xem ra, người nọ cũng không đơn giản chỉ là một nhiếp ảnh gia.

Mọi người đi theo con đường nhỏ bị ghi sửa đường nguy hiểm kia, một đường lên núi lại nhìn thấy một cây cầu gãy bắc ngang vách núi. Bất quá khoảng cách cũng không phải quá xa, dĩ nhiên không ngăn được bọn họ.

Qua cầu đi thêm một hồi, sau khi qua một chỗ ngoặt, ngẩng lên... trên sườn núi có một biệt thự nhỏ.

“Hắn là chỗ đó!” Tiêu Bắc thấy cuối cùng cũng tìm đúng nơi, vui mừng, muốn đi nhanh một chút. Nhưng còn chưa đi được hai bước, dưới chân dẫm lên một cái bẫy bị cỏ che khuất...

“A!”

Tiêu Bắc ngã xuống, Lam Minh nhanh tay tóm lấy cổ áo cậu, đồng thời bốn phía vang lên tiếng “Sưu sưu”.

Lam Minh ôm lấy Tiêu Bắc, Khế Liêu kéo Tiểu Hoa, mọi người nhanh chóng tránh đi... từ trong rừng có vô số mũi tên bắn ra.

Mọi người một đường vừa tránh vừa né, lông tóc vô thương vượt qua đoạn đường này. Quay đầu nhìn lại, trên cả con đường đều là bẫy đã bị phá, thoát nhìn vô cùng nguy hiểm.

“Ai lại bày nhiều bẫy như vậy, rất nguy hiểm!” Tiêu Bắc nhú mày: “Nếu người bình thường lạc đường sợ ý đi vào hoặc đứa trẻ nào chạy tới đây chơi, không phải đều sẽ chết oan sao?”

“Có thể thấy được người bên trong rất không hoan nghênh chúng ta.” Sphinx chậm rì rì bước tới: “Bất quá lại nói, loại này cơ quan có chút quen mắt.”

“Theo tôi được biết...” Lam Minh đột nhiên mở miệng: “Kẻ sẽ làm những thứ này, xuất thân từ bộ tộc tà ác cổ đại, biết rất nhiều chuyện lại thích đùa dai, còn thích làm bầy, thật là có một người!”

“Ai?” Tiêu Bắc tự nhủ nhiếp ảnh gia kia chẳng lẽ cũng là Thần Ma hay là người quen cả Lam Minh? Cầu trời là bạn đừng là địch, bất quá ngẫm lại lại cảm thấy không thể nào, bộ tộc tà ác mà.

“Nếu là người quen thì không phải rất tốt sao.” Khế Liêu nói: “Đỡ rắc rối.”

“Người kia...” Lam Minh có chút muốn nói lại thôi: “Nếu thật là cái tên tôi biết kia... tôi cũng không muốn đi cầu hãn.”

“A?” Tiêu Bắc khó hiểu nhìn hãn.

“Hy vọng không phải.” Lam Minh lắc đầu, ý vị thâm trường nhìn Tiêu Bắc.

Không mất bao lâu, mọi người tới trước biệt thự, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là một cái huy hiệu to đùng ngay giữa cổng.

Cái huy hiệu này rất kỳ quái, một cái đĩa tròn lớn, chính giữa treo một cái đầu lâu cừu, xung quanh vẽ đầy các ký hiệu cổ quái.

“Quả nhiên là hãn.” Sphinx nhú mày.

“A?”

Mọi người còn đang thắc mắc là ai thì sau lưng vang lên tiếng người nói chuyện... tiếng kêu kia ngoại trừ ngạc nhiên thì còn... nói thế nào nhỉ, quái

quái.

Quay lại, Tiêu Bắc lập tức hiểu vì sao lại cảm thấy quái.

Trong một thoáng, mọi người cũng sửng sốt.

Cổ Lễ Y đột nhiên che miệng lại, “Phốc” một tiếng phì cười, mọi người cũng dở khóc dở cười, bởi vì ‘người’ vừa lên tiếng phía sau bọn họ, không phải một người, nhìn cái sừng thì kia phải nói là _ một con cừu bự!

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 148

.

“Cừu? !”

Mọi người mở to hai mắt nhìn chăm chăm con cừu bự.

“Người...” Lúc này vẻ mặt bé cừu lại càng khiếp sợ, nó trợn mắt nhìn Tiêu Bắc nói không lên lời, mọi người cuối cùng cũng biết động vật trợn mắt há mồm là như thế nào.

“Cừu biết nói!” Hi Tắc Nhĩ hét lên.

“Cừu biết nói!” Khế Liêu cũng hét theo: “Là đực!”

Tiểu Hoa đập hấn: “Đực cái thì liên quan gì!”

“Không có.” Khế Liêu rất nghiêm túc nói: “Nhưng cừu phần lớn đều là đực, có ria mép, cừu cái thì lông cong hơn.”

Mọi người không thể không xoay qua nhìn hấn.

Tiểu Hoa nhìn hấn: “Sao cậu biết?”

“Trường lão trong tộc nói vậy mà.” Khế Liêu trả lời.

Ngẩn người nửa ngày, Tiểu Hoa đột nhiên xoa đầu Khế Liêu: “Cậu thật đáng yêu.”

Mắt Khế Liêu lập tức đỏ lên (bị xem là con nít. Giận~!) Tiêu Bắc vội kéo Tiểu Hoa ra, giờ không phải lúc!

Sphinx thì khó hiểu, lần đầu tiên thấy mình nói chuyện, đám người này hình như đầu kích động như vậy. Nó bước tới, chào hỏi với con cừu nọ: “Quả nhiên là người, nhiều năm không thấy, không nghĩ tới người còn chưa chết, vẫn sống tốt.”

“Linh hồn chủ nhân còn biến mất thì sao ta có thể chết được, ngược lại người con sư tử háo sắc này sao còn chưa chết.” Con cừu có vẻ rất khinh bỉ Sphinx, không đếm xỉa đến mọi người, chạy về phía Tiêu Bắc, quỳ xuống: “Chủ nhân, ta cuối cùng cũng tìm được ngài, ta chờ đợi giờ khắc này đã quá lâu rồi, chủ nhân.”

“Khóc!” Hi Tắc Nhĩ vẻ mặt không thể tin được.

“Đúng đúng!” Khế Liêu cũng gật đầu : “Cừu biết khóc!”

Tiêu Bắc nhìn con cừu biết nói một lúc lâu... Nói thật, cậu lớn lên ở thành phố, lần đầu tiên thấy một con cừu thật béo ú như này, hơn nữa lông còn xoắn thành từng cuộn, thoát nhìn rất mềm! Mà nó gọi mình là gì nhỉ... chủ nhân?

Tiêu Bắc nghĩ nghĩ, lại không kiềm chế được đưa tay sờ lông nó, quả nhiên: “Lông dê nguyên chất đúng là rất khác!”

Khoé miệng Spnix và Lam Minh vô thức co giật, gần đây Bắc Bắc rất lạnh nha!

Con cừu ngẩng đầu nhìn Tiêu Bắc, mới đầu là ngạc nhiên sau đó mình bạch: “Thì ra là thế, là luân hồi, chủ nhân từ bỏ thân phận của mình, thì ra là thế...”

“Này.” Lam Minh cắt ngang nó lăm băm, hỏi: “Người chính là gã nhiếp ảnh gia tên Kells?”

Lam Minh còn chưa hỏi xong, con cừu quay lại thấy hấn đột nhiên nhảy dựng lên, chắn trước mặt Tiêu Bắc, trừng Lam Minh gào rú: “Người... Người cũng sống lại! Tên ác ma, cút xa một chút, không được xuất hiện trước mặt chủ nhân.”

Lam Minh nhìn trời, móc móc lỗ tai, có vẻ không phải lần đầu tiên bị thế.

Cổ Lỗ Y vẫn luôn ngồi trên vai Tiêu Bắc, nghiêng đầu nhìn con cừu, nó nhích tới thì thầm với Tiêu Bắc _ Bắc bắc, cừu mập quá !

Tiêu Bắc cũng gật đầu : “Ừh.”

“Chủ nhân, sao ngài có thể đi cùng đám ác ma này?” Con dê lại quay sang khuyên bảo Tiêu Bắc: “Chúng đang lừa ngài, giống như khi đó muốn hại chết ngàiii!”

“Ê!” Sphinx nhúu mày: “Người nói cho rõ, ai hại chết Đại Tế Ti? Già rồi nên hồ đồ hả?”

“Ta già?!” Ngạc nhiên là con cừu có vẻ rất để ý tuổi tác: “Ta già thì chẳng lẽ người trẻ?”

“Ta nhìn quả thực trẻ hơn người, cũng không dong dài như người!” Sphinx và con cừu này dường như trước kia có chút hiềm khích, bắt đầu cãi nhau thiếu i ốt (aka ngu).

Khế Liêu hỏi Lam Minh: “Ai vậy?”

Lam Minh ngẩng đầu nhìn Tiêu Bắc: “Bắc Bắc, cậu không nhớ hấn?”

Tiêu Bắc lắc đầu: “Lần đầu tiên tôi thấy cừu sống.”

“Chủ nhân! Là ta! Đặc Lạp Cổ Lạp (Telagula).” Con cừu khần trương nhìn Tiêu Bắc, có chút kích động.

“Cái gì kéo?” Tiêu Bắc cảm thấy tên thật khó đọc, Cổ Lão Y sờ cằm tiếp tục xem xét, đột nhiên quay sang cười tủm tỉm với Tiêu Bắc: “Bắc Bắc, thịt cừu!” (Tk : thịt cừu nướng có vẻ ngon lắm ấy * chảy nước miếng *)

Khế Liêu cũng lộ ra hàm răng sắc nhọn: “Đúng là không tệ...”

“Uy!” Con cừu gọi là Đặc Lạp Cổ Lạp hung dữ nhảy lên : “Các người dám vô lễ với ta, các người... dám tiêu quỷ chết tiệt”

Bạch Lâu hỏi Lam Minh: “Tôi từng nghe tới cái tên Đặc Lạp Cổ Lạp này, theo truyền thuyết hẳn là trí giả có từ thời thượng cổ, hẳn biết rất nhiều, cơ hồ nắm giữ toàn bộ tri thức, đồng thời hẳn còn phụ trách nuôi dưỡng mỗi một thể hệ Đại Tế Ti!”

“Đúng vậy.” Sphinx gật đầu: “Bất quá đây chẳng qua cũng chỉ là trong truyền thuyết, kỳ thật hẳn so với cừu nuôi để nướng cũng không khác lắm, miệng thú hơn một chút.”

Mặt Đặc Lạp Cổ Lạp nháy mắt tái đi, vẻ mặt trở nên hung ác: “Các người...”

“Được rồi.” Sphinx ngáp một cái: “Không ai ép Bắc Bắc phải làm cái gì, người cũng không cần ồn ào. Linh hồn tái sinh cũng không phải cùng là một người, cứ để tự nó đi.”

Đặc Lạp Cổ Lạp cũng bất đắc dĩ, hẳn đi đến trước mặt Tiêu Bắc: “Ta vốn chỉ muốn tìm chủ nhân, không nghĩ lại tiện nghi đám ma quỷ các người.”

“Uy!” Khế Liêu nhìn nó nhe răng: “Người đừng cứ mở miệng ngậm miệng lại một tiếng ma quỷ, còn người là cái gì?”

“Ta là Thần tộc tôn quý, trí tuệ giả. Bây giờ Lang Vương lại để cho một tên hỗn huyết làm! Đúng là hữu vi nhân luân ... à không phải, lang luân!”
(hữu vi nhân luân : trái luân lí)

Đặc Lạp Cổ Lạp nói chuyện rất cay nghiệt, mắt Khế Liêu hơi nheo lại, Tiểu Hoa sờ cằm: “Không bằng thịt nó làm một nồi hầm cách thủy luôn đi.”

“Đồng ý...” Bọn Hi Tắc Nhĩ, Bạch Lâu gật đầu, Cổ Lỗ Y cũng vui vẻ vỗ tay.

Đặc Lạp Cổ Lạp cảnh giác lui đến cửa ra vào, nhìn mọi người chăm chăm.

Tiêu Bắc hỏi Lam Minh: “Nó là bạn kiếp trước của tôi?”

“Là tùy tùng.” Sphinx giải thích cho Tiêu Bắc: “Trí giả từ nhỏ đã được định là tùy tùng Đại Tế Ti, bất quá tính cách cổ hủ, cứ xem hắn như một lão già hồ đồ là được!”

Đặc Lạp Cổ Lạp hung dữ trừng Sphinx.

“A!” Tiêu Bắc minh bạch, đi qua vỗ nhẹ đầu Đặc Lạp Cổ Lạp: “Vậy không được không lễ phép với bạn của ta như vậy, nói chuyện cũng không được cay nghiệt như vậy.”

“Bắc Bắc.” Lam Minh nhỏ giọng nhắc nhở: “Kiếp trước cậu so với nó còn cay nghiệt hơn gấp trăm lần.”

Tiêu Bắc há hốc vẻ mặt ngạc nhiên: “Đại Tế Ti đáng ghét vậy sao?”

“Ừh!” Lam Minh gật đầu: “Cho nên mới nói hiện tại đáng yêu hơn.”

“Đừng nghe hắn nói bậy!” Đặc Lạp Cổ Lạp vội vàng cãi lại: “Chủ nhân, ngài trước kia chính là hóa thân cao quý, là sự tồn tại của thần, đừng pha trộn với đám ác ôn này nữa!”

“Lại mắng người.” Tiêu Bắc giật lông nó, cảm khái _ êm quá đi! Mềm mềm, lấy làm gối chắc chắn sẽ rất thoải mái.

“Chủ nhân!” Đặc Lạp Cổ Lạp có vẻ rất đau.

“Đặc Lạp Cổ Lạp.” Tiêu Bắc cảm thấy cái nhau vậy cũng quá vô nghĩa, nếu nó là trí giả vậy nhất định biết rất nhiều chuyện, bàn chính sự tốt hơn: “Chúng ta vào ngồi nói chuyện được không? Có một số việc ta muốn hỏi người.”

“Đương nhiên chủ nhân, ngài cứ việc phân phó, không cần khách khí với ta.” Đặc Lạp Cổ Lạp dẫn bọn Tiêu Bắc vào.

Tiểu Hoa nhỏ giọng hỏi Khế Liêu: “Nó như này thì chụp ảnh kiểu gì? Dùng chân sao?”

Khế Liêu bật cười: “Nó cũng giống Spinx, đều có thể biến thành hình người, chỉ là hai tên đó cũng già rồi, nên cảm thấy đi đường bằng bốn chân an toàn hơn.”

“A!” Tiểu Hoa gật đầu: “Vậy có hầm cách thủy cũng không ăn được, quá già rồi!”

Khế Liêu biết Tiểu Hoa còn đang tức vụ vừa rồi Đặc Lạp Cổ Lạp nói móc mình, vỗ vai anh: “Không cần để ý, lời khó nghe hơn tôi còn từng nghe qua, suy nghĩ của người khác đâu cấm được.”

Tiểu Hoa nghe hần nói thế, trong lòng lại càng khó chịu. Trước từng nghe Bạch Lâu nói, trong Thần Ma giới, hỗn huyết thật sự rất bị kỳ thị. Hỗn Huyết bình thường chia làm lưỡng chủng, siêu hỗn huyết và thấp hỗn huyết.

Thấp hỗn huyết phần lớn là thành phần thấp kém, loại hỗn huyết này rất ngốc, ở Thần Ma giới là đối tượng bị nô dịch, rất nhiều Thần Ma xem thấp

hồn huyết như nô lệ thậm chí là thức ăn, địa vị so với nhân loại còn thấp hơn.

Mà siêu hồn huyết, giống như Lam Minh, Khế Liêu thì có pháp lực cường đại vượt qua cả Thần Ma cấp cao. Quan trọng nhất là tính cách khó nắm bắt, càng khiến cho bọn họ khác biệt, có vẻ đặc biệt đơn độc lại tiềm lực vô hạn, làm đại đa số Thần Ma phải dè chừng.

Bởi vậy, Thần ma hồn huyết từ khi còn bé đã thường xuyên bị xa lánh và khi dễ, ai mà ngờ Thần Ma giới cũng lưu hành chuyện vì ghen tị mà phân biệt đối xử chứ.

Mọi người đi vào đại sảnh, vừa mới vào phòng đã bị một cỗ mùi nấm mốc ập tới.

“Oa... đã bao lâu rồi người không quét dọn vậy?” Sphinx nhin không được bịt mũi.

“Vậy mới giữ cho tư liệu còn nguyên!” Đặc Lạp Cổ Lạp bất mãn hừ một tiếng: “Người thô lỗ đúng là người thô lỗ, cái này gọi là mùi tri thức!”

Mọi người cũng nhin không được giật giật mí mắt, hoá ra mùi tri thức chính là mùi nấm mốc.

Căn phòng rất cao, bốn vách tường là kệ, xếp đầy các loại tư liệu, nhưng phần lớn đều là bản viết tay trên da dê hoặc thẻ tre.

“Người đã ở đây bao lâu rồi?” Sphinx giật mình hỏi.

“Từ sau khi cùng chủ nhân tách ra ta vẫn luôn đợi ở đây.” Đặc Lạp Cổ Lạp tiếc nuối nói: “Ta cho rằng một trăm năm sau chủ nhân có thể thức tỉnh, không nghĩ tới ngài lại không chọn hồi sinh, mà là luân hồi... nên đã bỏ lỡ.”

“Tại sao người lại trốn ở đây?” Lam Minh cảm thấy nghi hoặc về vị trí biệt thự.

“Người quả nhiên đã bị phong ấn đến ngu.” Đặc Lạp Cổ Lạp không bỏ qua bất kì cơ hội nào khiêu khích Lam Minh: “Ta đương nhiên muốn tìm cửa.”

“Cửa?” Lam Minh sững sờ.

“Người là nói nơi này có cửa thông đến thế giới khác?” Khế Liêu cũng giật mình.

Tiêu Bắc và Tiểu Hoa liếc nhau, cửa thì có gì lạ.

Cổ Lỗ Y ngồi trên vai Tiêu Bắc tiếp tục ngáp, lúc này trong đầu nó đều là mùi thịt cừu nướng thơm ngào ngạt.

“Năm đó tất cả cửa dẫn đến thế giới khác đều đã đóng lại!” Bạch Lâu nhíu mày: “Không có khả năng lại mở ra !”

“Vẫn còn một cái bị giấu giếm.” Khi Đặc Lạp Cổ Lạp nói lời này về sau, có chút uể oải: “Năm đó sau khi cuộc đại chiến Thần Ma kết thúc, Lam Minh bị phong ấn, chủ nhân biến mất... tất cả cửa cũng đóng lại. Vũ Dạ tập được tôn làm Thánh vật là do ngoại trừ bản thân nó ghi lại tất cả ma chú trên quý, còn do một vai trò đặc biệt của nó, chính là chìa khóa.”

“Chìa khóa? !” Tiêu Bắc lần đầu nghe tới.

“Theo lý mà nói, tất cả Vũ Dạ tập là chìa khóa đều bị đưa đến nhân loại giới, nên một khi cửa đóng lại, Thần Ma ở thế giới khác không thể thông qua chìa khóa mở cửa.” Đặc Lạp Cổ Lạp nói tiếp: “Chỉ là, một quyển Vũ Dạ tập đã bị sót lại thế giới khác, dẫn đến một cánh cửa không thể đóng lại.”

Sphinx cũng ngay lập tức bừng tỉnh đại ngộ: “Cho nên lực lượng hắc ám ở thế giới mới từ cánh cửa đó xâm nhập vào nơi này, làm ô nhiễm trường năng lực, vô số địa linh bị ảnh hưởng chết, năng lượng mất cân bằng nghiêm trọng phải không?!”

Đặc Lạp Cổ Lạp gật đầu, nhìn mọi người: “Các người thật đúng là rất nhàn nhã. Không bao lâu nữa, nhân loại sắp gặp đại tai họa, đến lúc đó cả nhân loại giới sẽ bị thế giới khác xâm chiếm, thời đại viễn cổ lại diễn ra. Bất quá cũng không sao, lấy năng lực của các người, đến thế giới khác cũng vẫn là bá chủ một phương, nói không chừng còn có thể khơi mào một trận đại chiến Thần Ma mới, sau đó lại hủy diệt vài bộ tộc. Dù sao giết chóc cũng vĩnh viễn không ngừng lại.”

“Người đang nói gì vậy?” Tiêu Bắc nghe mà hết cả hồn: “Thế giới khác cái gì? Đại chiến cái gì!”

Đặc Lạp Cổ Lạp ngẩng đầu nhìn Tiêu Bắc: “Chủ nhân, chỉ có ngài mới có thể ngăn lại!”

“A?” Tiêu Bắc không hiểu.

“Dùng Phong ấn chú tạm thời phong ấn cửa lại, sau đó đến thế giới khác tìm Vũ Dạ tập đem về đây! Như vậy, cửa sẽ đóng cửa. Nếu không, không bao lâu nữa, nhân loại sẽ trở thành một phần của lịch sử!”

“Phong ấn thế giới khác?” Tiêu Bắc mờ mịt, mỗi một từ đối với cậu mà nói đều rất xa xôi rất mơ hồ, cậu căn bản không biết phải làm như thế nào.

“Nhưng nếu như cửa luôn mở...” Bạch Lô đột nhiên hỏi: “Thì vì sao lúc này năng lực mới tràn ra? Là có người đang cản trở sao?”

Bạch Lô hỏi một câu, Spnix và Lam Minh cũng cảm thấy nghi hoặc.

Đặc Lạp Cổ Lạp nở nụ cười: “Quý sư quả nhiên rất khôn khéo, không gạt các người, thế giới khác hiện tại cũng không yên ổn, các loại lực lượng cổ quái và băng nhóm đang tụ tập, có vẻ chuẩn bị muốn đại chiến một hồi. Bất quá trước mắt có một tin khiến cho người khác tương đối vui mừng chính là _ vô luận là bên nào đều chưa có được bản Vụ Dạ tập bị giấu!

“Sao người biết?” Tiêu Bắc hỏi.

“Những Thần Ma còn lưu lại hiện nay đều là tới đây trước khi cửa đóng lại, còn những kẻ khác, trừ phi có chìa khóa, bằng không không thể đi qua cửa! Bản Vụ dạ tập bị thất lạc ở thế giới khác trở thành ràng buộc duy nhất liên kết hai hai giới!” Đặc Lạp Cổ Lạp trả lời: “Nói cách khác, nếu như lực lượng hắc ám bên kia có được bản Vụ dạ tập đó, thì có thể dẫn hàng triệu Thần Ma từ thế giới khác ra khỏi cửa, đến lúc đó...”

“Oa!” Khế Liêu nghe đến đây cũng nhe răng: “Vậy Địa Cầu sẽ khác gì lò mổ!”

“Chủ nhân!” Đặc Lạp Cổ Lạp lại đến trước Tiêu Bắc: “Ngài nhất định phải ngăn cản chuyện này xảy ra! Bây giờ năng lượng tràn ra càng lúc càng nhiều, rất nguy hiểm!”

“Ta...” Tiêu Bắc bối rối, phải làm sao bây giờ?

“Cửa ở đâu, dẫn chúng ta đi!” Lam Minh đập Đặc Lạp Cổ Lạp một cước, bảo nó mau dẫn đường, đừng dài dòng.

Đặc Lạp Cổ Lạp tâm không cam lòng không nguyện, dẫn bọn Lam Minh đi về phía sau. Qua cửa sau biệt thự, có một khe núi, dọc theo sơn đạo đen kịt đi xuống, rất nhanh trước mắt mọi người xuất hiện một toà lâu đài.

Đến gần nhìn kỹ, Tiêu Bắc nhận ra pho tượng phía trước toà thành này và pho tượng trong mộng giống hệt: “Chính là chỗ này!”

“Đây là con đường duy nhất để dẫn tới cánh cửa thông đến thế giới khác!” Đặc Lạp Cổ Lạp đi qua, mở cửa lâu đài.

Bên trong lâu đài tối như mực lại xuất hiện một hành lang rực rỡ thật dài.

“Phía dưới có khói đen toả ra!” Tiêu Bắc chỉ về phía cuối hành lang, mọi người nhìn qua, phát hiện quả nhiên _ có khói đen, này là lực lượng hắc ám tràn ra sao.

“Chủ nhân, tất cả tư liệu và đồ vật năm đó của ngài ta đều giữ gìn rất cẩn thận!” Đặc Lạp Cổ Lạp đi tới thì thầm với Tiêu Bắc: “Ngài có muốn đi nhìn một chút không, nói không chừng có thể khôi phục trí nhớ... Ai nha.”

Nó còn chưa nói xong, đã bị Lam Minh đá một cước: “Ta nói rồi, đây không phải Đại Tế Ti nhà ngươi, hẩn gọi Miêu Tiêu Bắc!”

“Ta chỉ nhận thức linh hồn chủ nhân!” Đặc Lạp Cổ Lạp tức giận nói: “Tên ác ma ngươi lại đang có âm mưu gì! Đừng quên ngươi đã làm những gì. Xú Lam Minh!”

“Cô?” Cổ Lỗ Y nghiêng đầu khó hiểu _ Lam Minh trước kia có tiếng xấu sao?

Tiêu Bắc thì thật ra không để ý lắm, dù sao Lam Minh cũng đã sống nhiều năm như vậy, mình chỉ mới biết hẩn một thời gian ngắn. Bất quá những thứ này không quan trọng, quan trọng nhất là những quá khứ kia không liên quan đến mình! Cũng như quá khứ của mình và hiện tại không quan hệ.

“Đặc Lạp Cổ Lạp.” Tiêu Bắc đi qua vỗ đầu con cừu: “Đem ghi chép của Đại tế ti trước đến cho ta nhìn một chút đi, cả những thứ hẩn đã dùng luôn nha.”

“Vâng!” Đặc Lạp Cổ Lạp vui vẻ chạy đi lấy .

Khế Liêu có chút hưng phấn: “Nói vậy là chúng ta sẽ đến thế giới khác hả? Tôi còn chưa tới đó bao giờ đâu! Bên đó hẳn là còn có người của Lang tộc!”

“Tôi cũng chưa!” Hi Tắc Nhĩ cũng rất hưng phấn: “Cửa thông đến thế giới khác ở Địa ngục bị Lucifer khóa lại rồi, hẳn nói bên kia có rất nhiều người xấu!”

“Này không phải đi du lịch đâu.” Sphinx bất đắc dĩ, nếu nơi đó vẫn như trước kia, cá ăn tiền Lam Minh chết cũng không muốn đặt chân lên. Nhưng nếu lần này không đi thu hồi Vũ Dạ tập đóng cửa thì một không thể tránh khỏi một đợt họa kiếp, Lam Minh sẽ không cho phép loại chuyện này xảy ra.

Đêm đó, mọi người ở lại biệt thự của Đặc Lạp Cổ Lạp, Tiêu Bắc bắt đầu đọc ghi chép của Đại Tế Ti. Toàn là chữ cổ, nhưng kỳ quái là cậu có thể xem hiểu.

Lam Minh cùng mọi người đi thu thập hành lý và chuẩn bị dụng cụ, hành trình đến thế giới khác lần này phỏng chừng sẽ rất nguy hiểm.

Tiêu Bắc đọc sách mệt thì thiếp đi một chút, sau khi tỉnh lại uống một ngụm cà phê rồi chuẩn bị xem tiếp. Bên cạnh, Đặc Lạp Cổ Lạp thừa dịp bọn Lam Minh không ở, nhỏ giọng hỏi: “Chủ nhân, sao ngài lại ở cùng tên Lam Minh kia? Hẳn sẽ hại ngài!”

Tiêu Bắc nhìn nó, đặt sách xuống, ngồi thẳng, vẻ mặt nghiêm túc: “Đặc Lạp Cổ Lạp.”

“Vâng?”

“Ta không phải Đại Tể Tì, ta là Miêu Tiêu Bắc, những chuyện trước đây ta đều không nhớ rõ, bọn Lam Minh đều là bạn của ta, người không nên nói bọn họ như vậy.”

“Nhưng bọn họ là ác ma! Bản chất của ác ma vốn không bao giờ thay đổi, lừa gạt và độc ác...”

“Ta không muốn nghe những lời này!” Tiêu Bắc lắc đầu: “Ta tin tưởng bọn họ.”

“Chủ nhân...”

“Còn nữa, từ nay về sau gọi ta Tiêu Bắc hoặc là Bắc Bắc.” Tiêu Bắc tiếp tục vỗ cái đầu đầy lông mềm mại của nó: “Đừng gọi chủ nhân nữa.”

“Nhưng...”

“Đặc Lạp Cố Lạp.” Tiêu Bắc đột nhiên trầm mặt, vuốt ve cái lỗ tai của nó: “Một câu đừng để ta lặp lại hai lần, người không muốn biến thành sườn nướng thật phải không?”

“A...” Đặc Lạp Cố Lạp hút một ngụm khí lạnh, thấy Cổ Lỗ Y trên vai Tiêu Bắc tham lam không chút ý tốt nhìn mình, đành phải ủy ủy khuất khuất nằm sấp bên chân Tiêu Bắc thở dài.

“Ừ.” Tiêu Bắc hài lòng vỗ đầu sủng vật mới của mình: “Ngoan.”

Bên ngoài cửa sổ, Sphinx đang nhìn lên khoe miệng giật giật, quay qua nhìn Lam Minh bên cạnh: “Bắc Bắc không đơn giản a, dám đem trí giả lâu đời nhất của thế giới khác nuôi như sủng vật.”

Lam Minh nhướn mi: “Còn phải nói, dẫn Bắc Bắc đến thế giới khác đảm bảo sẽ rất thú vị.”

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 149

Tiêu Bắc mất vài ngày đọc hết ghi chép của Đại Tế Ti, lại phối hợp với Vũ Dạ tập đã có, vừa xem vừa học, ngăn ngừa vài ngày năng lực đã tăng lên không ít.

Trong ghi chép của Đại Tế Ti viết rất nhiều về ma pháp, có cả cách sử dụng năng lực tiên đoán và chữa thương, nhưng lại không ghi chép về cuộc sống năm đó của Đại Tế Ti.

Tiêu Bắc cảm thấy, vị Đại Tế Ti này phỏng chừng là một tên cuồng công việc, không mấy chú ý đến niềm vui thú của cuộc sống, quan hệ bên ngoài khẳng định rất kém.

Mấy ngày nay Đặc Lạp Cổ Lạp cũng không nói xấu bọn Lam Minh nữa, mà kể cho Tiêu Bắc không ít chuyện cũ của Đại Tế Ti. Tiêu Bắc cảm thấy, kiếp trước của mình có thể xem là một nhân vật huyền thoại a. Bất quá Tiêu Bắc cũng cảm giác bản thân Đặc Lạp Cổ Lạp cũng không quá hiểu Đại Tế Ti, hẳn có thể đúng là một người không biết nói chuyện tình cảm, nhưng nhân loại dù sao cũng là nhân loại, sẽ có nhiệt độ. Nếu như Đại Tế Ti thật sự lãnh khốc vô tình như vậy, thì cũng sẽ không có Lam Minh hiện nay.

Theo trong ghi chép, Tiêu Bắc còn học được cách tạm thời phong ấn cửa đến thế giới khác, đúng là rất trừu tượng, giống như dùng trình tự sửa điện trên máy tính vậy, tìm ra nơi rò rỉ năng lượng hắc ám rồi bịt lại.

Mà ngoài việc quan trọng nhất là học thêm được Vũ dạ tập, Tiêu Bắc cũng phát hiện bảo bối.

Đại Tể Ti có một cây trượng và một sợi dây chuyền, vẫn được Đặc Lạp Cổ Lạp bảo quản.

Cây trượng hình rắn, trên đỉnh đầu rắn có gắn một viên bảo thạch màu lam, hèm như làm bằng xương nhưng rất cứng. Tiêu Bắc hỏi ra mới biết quả nhiên sử dụng xương đòn bạch long làm ra, cực kì cứng chắc.

Mặt dây chuyền có hình giọt nước. Chỉ cần Tiêu Bắc niệm một câu chú ngữ, giơ vòng lên thì bản đồ của thế giới khác sẽ hiện ra.

Trên bản đồ hiện vị trí của bọn họ, và cả phương hướng của Vũ Dạ tập. (Cc : giống game RPG vậy =_=)

“Oa, hiện đại ghê!” Tiêu Bắc đeo vòng lên cổ, dưới yêu cầu mãnh liệt của Đặc Lạp Cổ Lạp, cũng cầm thủ trượng lên. Tiêu Bắc đột nhiên rất muốn đi tìm một cái áo choàng xám mặc vào, thêm một bộ tóc giả trắng và mũi giả là có thể COS Gandalf rồi. (1 nhân vật trong ‘chúa tể những chiếc nhẫn’)

Lại dành thêm một ngày, Tiêu Bắc dùng những gì học được lấp lại lỗ thủng trên cửa, bất quá nghe nói không thể duy trì quá lâu, trong vòng một năm nhất định sẽ bị phá. Hơn nữa đến lúc đó những phong ấn khác cũng bị ảnh hưởng, thủng một lỗ càng lớn.

Tiêu Bắc lại một lần nữa liên lạc với nhóm Địa linh, tình hình hiện tại đã khá hơn, năng lực thanh tẩy của nhóm Địa linh đã khôi phục, có thể từ từ thanh tẩy số lực lượng hắc ám còn lại.

Sau đó là quyết định thành viên hành trình lần này .

Tiêu Bắc và Lam Minh nhất định phải đi, Sphinx vốn đến từ thế giới khác, lại khó kiếm được thú cưỡi bên đó, đương nhiên cũng phải đi.

Khế Liêu muốn đi, bởi vì thế giới khác vẫn còn khá nhiều Lang tộc. Khế Liêu cũng có một chút dã tâm muốn thu phục bọn họ.

Tiểu Hoa là nhân loại, không thích hợp đến thế giới khác, nhưng anh lại vô cùng hiếu kì với thế giới kia, mặt khác, Khế Liêu có vẻ cũng muốn dẫn anh đi cùng. Tuy nói là nhân loại, nhưng Tiểu Hoa cũng không phải không có tác dụng, ít nhất... miệng rất độc.

Sì Mị cùng Phong Tiểu Vũ không đi, muốn ở lại chăm sóc đám sói con, Phong Danh Vũ phải để ý kinh doanh của công ty.

Cảnh Diệu Phong vốn không đi được, bởi vì Cục cảnh sát luôn rất bận rộn. Bạch Lâu lại muốn đi, đến thế giới khác tìm Vũ dạ tập cần có anh. Vì vậy, Cảnh Diệu Phong tàn nhẫn dứt khoát... bỏ việc, mọi người cảm thấy quá vội vàng, nhưng theo Cảnh Diệu Phong nói, anh làm cảnh sát là vì tìm Bạch Lâu, giờ đã tìm được rồi, công việc... cái gì?! Không biết ! (Cc : vô trách nhiệm ! bất quá em thix ~)

Long Tước muốn chăm sóc Long bảo bảo, cũng không đi.

Hi Tắc Nhĩ ban đầu cũng muốn ở lại, nhưng Lucifer lại gọi tới nói muốn Lam Minh dẫn Hi Tắc Nhĩ đến thế giới khác rèn luyện, bằng không thân là Ma vương kế nhiệm mà ngay cả thế giới khác còn chưa đi qua sẽ bị mọi người chê cười.

Đặc Lạp Cổ Lạp thân là từ điển sống biết đi và trí tuệ giả, dĩ nhiên cũng đi theo.

Vì vậy, bảy người, một con cừu, một con sư tử, năm con ngựa, hợp thành một nhóm tương đối lớn, chuẩn bị tiến vào thế giới khác... đương nhiên, còn có Cổ Lỗ Y lúc nào cũng dính lấy Tiêu Bắc.

Chuẩn bị xong xuôi, mọi người ở lại biệt thự của Đặc Lạp Cổ Lạp thêm một đêm, ngày mai sẽ đến thế giới khác.

Mà đêm đó, Lam Minh lại mất ngủ.

Sau khi Tiêu Bắc đi vệ sinh về, phát hiện Lam Minh vẫn ngồi trên cửa sổ, nhìn bức tượng trước lối vào thế giới khác cách đó không xa gần người.

“Anh còn chưa ngủ?” Tiêu Bắc đi qua giục hẳn: “Nghỉ ngơi đủ rồi à?”

Lam Minh quay lại, nhìn Tiêu Bắc: “Khi cậu đến thế giới khác, năng lực có thể sẽ mạnh thêm một bậc.”

“Vậy sao?” Tiêu Bắc cũng nhảy lên bệ cửa sổ, song song ngồi cạnh hẳn: “Vậy thì quá tốt rồi!”

“Thế giới khác cũng không phải nơi thú vị gì.” Lam Minh nhàn nhạt nói: “Khắp nơi đều là giết chóc, người thường căn bản không cách nào ngủ yên.”

“Ừh, nếu vậy chúng ta tìm được Vũ Dạ tập rồi về ngay.” Tiêu Bắc gật đầu, vươn tay vỗ đầu Lam Minh: “Ở bên kia có quá khứ của anh phải không?”

Lam Minh không nói gì, bên kia đã hoàn toàn thay đổi, sẽ không giống trước kia.

“Đúng rồi, thế giới khác có nhân loại không?”

“Có, là một bộ tộc của thế giới khác.” Lam Minh khẽ gật đầu: “Bất quá cũng không tính là nhân loại hoàn toàn, có vài người rất già, tuổi của bọn họ ít nhất cũng lớn gấp mấy chục lần nhân loại. Ngoài ra còn có một bộ phận có vóc dáng khổng lồ hoặc nhỏ con. “

“Giống người Hobbit à?” Tiêu Bắc cười xấu xa.

Lam Minh bất đắc dĩ nhìn cậu: “Người lùn cũng có, bất quá là dị tộc, cũng là phi nhân loại, hoàn toàn khác với những bộ phim cậu hay xem. Cậu cũng đừng vui vẻ như vậy, đến lúc đó coi chừng lại bị đám ác ma biến thái đó hù chết.”

“Tôi còn lâu mới bị hù chết dễ như vậy.” Tiêu Bắc đong đưa chân ngoài cửa sổ: “Anh đoán, bên kia có thể có người nào đó đang làm gì nên năng lực hắc ám mới tràn ra không?”

Trán Lam Minh hiện lên một tia u sầu nhàn nhạt: “Không phải Đặc Lạp Cổ Lạp đã nói rồi sao, tình hình bên kia rất xấu. Phòng chừng là chiến tranh, hoặc là bộ tộc hắc ám mới nào đó ra đời, hay tranh giành ngôi vua này nọ...”

Tiêu Bắc thấy Lam Minh nhìn bầu trời xa xa ngẩn người, đành vỗ lưng hân: “Ngủ sớm một chút.” Rồi trèo khỏi cửa sổ, kéo Lam Minh về giường, đè xuống, đắp chăn, còn mình thì đi ra ngoài.

Lam Minh khó hiểu hỏi cậu: “Cậu đi đâu vậy?”

“Đi tìm đồ ăn khuya, sắp chết đói rồi.” Tiêu Bắc nói xong, nhẹ nhàng đóng cửa lại, đi đến phòng khách, đánh thức Đặc Lạp Cổ Lạp đang ngủ trên ghế, còn không cẩn thận dẫm phải đuôi Sphinx đang nằm trên thảm lông.

“Bắc Bắc... Muộn như vậy còn chưa ngủ à?” Sphinx xoa cặp mắt nhậ nhèm buồn ngủ nhìn Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc ngồi xuống cạnh Đặc Lạp Cổ Lạp, đột nhiên cảm giác trên vai hơi nặng nặng, đảo mắt thì thấy Cổ Lỗ Y đang ngáp cũng theo xuống, theo thói quen ôm cổ cậu gà gật.

Đặc Lạp Cổ Lạp thấy vẻ mặt Tiêu Bắc có chút lo lắng, an ủi: “Chủ nhân, không cần lo lắng, thế giới khác cũng không đáng sợ như vậy. Hơn nữa nhân duyên của Lam Minh ở bên đó cũng không tệ. Có hân, còn có cả Khế

Liêu và Hi Tắc Nhĩ như thế, hơn nữa lấy cả pháp lực của ngài, không ai có thể dễ dàng làm hại chúng ta.”

“Những lực lượng hắc ám kia là do ai đang giở trò? Mục đích của hắc ám là gì? Người có manh mối nào không?” Tiêu Bắc hỏi vấn đề mà cho tới bây giờ mọi người vẫn luôn cố ý hoặc vô ý lãng tránh.

Đặc Lạp Cổ Lạp có chút khó xử nhìn Sphinx.

Sphinx nhìn lên lâu: “Bắc Bắc... thế giới khác đại biểu cho Ma vương hắc ám, hắc ám là nguồn gốc của lực lượng hắc ám, hắc ám là ai hắc ám cũng có thể đoán được.”

Tiêu Bắc sửng sốt: “Cha Lam Minh sao?”

“Gần đây phía Hắc Ám Sâm Lâm rất không ổn định, nên thế giới khác cũng nổi lên lời đồn, nghe nói quả thật là có một nhóm lực lượng muốn hồi sinh Ma chủ, nhưng không có vật dẫn!”

“Vật dẫn?” Tiêu Bắc giật mình, vô thức nhìn Sphinx: “Người lần trước tôi nằm mơ gặp...”

Sphinx biết Tiêu Bắc lo lắng chuyện gì, cũng bất đắc dĩ: “Một khi sức mạnh của hắc ám khôi phục, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi, lần này đối với Lam Minh là một đợt khảo nghiệm.”

“Đương nhiên, cũng đây có thể là một cái bẫy, đối phương chỉ muốn dùng lực lượng hắc ám dụ dỗ Lam Minh.” Đặc Lạp Cổ Lạp khẽ ho khan một tiếng.

“Dụ dỗ?” Tiêu Bắc nhíu mày: “Như vậy nếu Lam Minh đi, chẳng phải rất nguy hiểm sao?”

“Chỉ cần đem Vũ Dạ tập về, phong ấn kết giới, cửa đến thế giới khác sẽ biến mất, bên thế giới khác cũng sẽ không thể làm được gì.” Đặc Lạp Cổ Lạp bình tĩnh nói: “Chủ nhân, chúng ta chỉ cần tìm ra Vũ Dạ tập là được, về phần Lam Minh thì cứ kệ hắn, quản hắn đi đâu? Dù sao ma quỷ đều rất độc... Ai nha.”

Đặc Lạp Cổ Lạp còn chưa dứt lời đã trúng một đấm của Tiêu Bắc.

Cổ Lỗ Y lần đầu tiên thấy Tiêu Bắc đánh người, lập tức tỉnh ngủ ngồi trên vai cậu vỗ tay cổ vũ.

“Chủ nhân?” Đặc Lạp Cổ Lạp bị đánh, kinh hãi nhìn Tiêu Bắc.

“Lần sau người còn dám nói như vậy, nhất định sẽ thiệt người hàm cách thủy!” Tiêu Bắc bất mãn trừng Đặc Lạp Cổ Lạp.

Sphinx cười hì hì nhắc nhở Đặc Lạp Cổ Lạp: “Không phải ta đã nói rồi sao, Lam Minh bây giờ là người quan trọng của Bắc... Ai nha.”

Còn chưa dứt lời, cũng đã trúng một cước của Tiêu Bắc.

“Đã cùng đi thì phải cùng về, ai cũng không được ở lại!” Nói xong, Tiêu Bắc đứng lên, bế Cổ Lỗ Y về phòng. Hắn rốt cục cũng hiểu vì sao Lam Minh cứ luôn lo lắng, liên tưởng đến những chuyện trước kia, quả thật lần này rất có thể là một cái bẫy. Cái tên Rafah bí ẩn kia, lực lượng thần bí, còn có giấc mộng báo trước và những gì trong ghi chép của Đại Tế Ti ghi lại về vận mệnh của Lam Minh cũng làm cho Tiêu Bắc bất an.

Trở lại phòng lại thấy Lam Minh nằm trên giường hai mắt nhìn trần nhà, hiển nhiên vẫn chưa ngủ. Cửa phòng khép hờ, hẳn là hắn cũng đã nghe được những gì bọn họ vừa nói dưới lầu.

Xoay người nằm xuống giường, Tiêu Bắc gối tay sau đầu: “Chúng ta đi lấy Vũ Dạ tập xong rồi về luôn, nếu gặp rắc rối gì cũng có thể cùng nhau

giải quyết.”

Lam Minh nhìn Tiêu Bắc: “Bắc Bắc, kỳ thật tôi không thuộc về thế giới này, tôi vẫn tự hỏi vì sao sau khi bị phong ấn lại được triệu hồi đến đây.”

Tiêu Bắc nhún vai: “Là vì tôi tới thư viện gọi anh dậy chứ sao, còn mang đến vô số thứ kỳ quái chưa từng thấy nữa.”

“Có lẽ... tôi nên trở lại đó...” Lam Minh thì thầm.

“Được.” Tiêu Bắc khó chịu: “Vậy anh đi đi, bên đó có bạn của anh mà.”

Lam Minh nhích tới: “Lời này của cậu có tính là giận dỗi không? Bên kia tôi cũng không có người bạn nào, không cần ghen.”

Tiêu Bắc quay sang, đem Cổ Lỗ Y để lên giữa gối, chọc chọc bả vai Lam Minh: “Anh đừng quên, chúng ta vẫn đang bị dính vào nhau.”

Lam Minh sửng sốt, nháy mắt nhớ tới Thủ hộ chú trên tay hai người.

Xoay người, Lam Minh cầm tay Tiêu Bắc: “Cậu xem nhiều Vũ Dạ tập như vậy mà vẫn không giải được à?”

“Không giải được, nếu không đã giải lâu rồi.” Tiêu Bắc thoáng giật mình vội vào chui vào chăn, tức giận nói: “Anh tưởng là tôi muốn dính với anh lắm chắc?”

“Tôi chỉ nghĩ là cậu muốn ở cùng tôi, không nỡ tách ra, nên mới không bỏ nó.” Khóe miệng Lam Minh khẽ nhếch, nhích về phía trước.

Cổ Lỗ Y đang nằm giữa hai người, đã chật muốn chết rồi, mà hai người lớn này cứ lẩn qua lẩn lại, càng làm cho nó không ngủ được. Nó đẩy Lam Minh ra, lại bị Lam Minh xách lên, ném tới cuối giường.

Cổ Lỗ Y có vẻ rất buồn ngủ rồi, dứt khoát chui vào chăn, chọn một tư thế thoải mái tiếp tục ngủ.

Mà lúc này giữa Tiêu Bắc cùng Lam Minh cũng không còn ngăn cách .

Lam Minh lại nhích tới, Tiêu Bắc xoay người kéo chăn lên: “Ngủ ngủ.”

Lam Minh ôm lấy Tiêu Bắc, thấp giọng nói: “Cậu xem ghi chép của Đại Tế Ti rồi phải không.”

“Gì cơ?” Tiêu Bắc giả bộ không hiểu Lam Minh đang nói cái gì, nhưng cậu thực sự đã xem.

“Nó nói không sai về vận mệnh của tôi, phương pháp khiến người kia vĩnh viễn không thể nào sống lại là dùng trái tim của tôi lại.” Giọng Lam Minh trầm thấp: “Khi phong ấn của tôi bị giải trừ, linh hồn của hắc cũng sẽ thức tỉnh, bắt đầu tìm kiếm vật dẫn mới, mang đến tinh phong huyết vũ.”

Tiêu Bắc vỗ lưng Lam Minh: “Không nên tin mấy thứ mê tín dị đoan đó.”

Lam Minh bật cười, dụi đầu vào gáy Tiêu Bắc: “Đừng lo lắng, nếu hắc tỉnh thật thì tôi cũng có cách làm cho hắc ngủ lại, đừng lo.”

Tiêu Bắc thầm hoảng sợ, ý Lam Minh, chỉ cần hắc chết thì cha hắc sẽ không thể sống lại sao? Trong ghi chép của Đại Tế Ti quả thực có chuyện này, lúc ấy cậu đã rất sợ.

“Luôn có một cách nào đó!” Tiêu Bắc giật tóc Lam Minh để hắc tỉnh táo lại, không muốn thấy hắc tỏ vẻ chán chường như vậy, Lam Minh thì phải luôn có bộ dáng kiêu ngạo muốn ăn đòn mới đúng.

“Chúng ta sẽ nghĩ ra cách!” Tiêu Bắc dùng chăn bao lấy Lam Minh: “Đừng suy nghĩ bậy bạ nữa, mau ngủ đi!”

Lam Minh hiếm khi lộ ra nụ cười ôn hòa, vẫn duy trì tư thế vừa rồi, gối lên vai Tiêu Bắc ngủ, mà Tiêu Bắc mở mắt mãi đến hừng đông.

Cậu nghĩ đến một việc, trong ghi chép của Đại Tế Ti có ghi lại ở một nơi trong thế giới khác cất giấu một quyển Cửu thể thư (sách cứu thể) năm đó tổ tiên Thiên nhân lưu lại.

Trong quyển sách này có vài chú ngữ cực mạnh có thể biến đổi vận mệnh

Khi Đại Tế Ti còn sống vẫn luôn tìm kiếm quyển sách này. Quả thật, trong phong ấn năm đó, Lam Minh là mấu chốt, hắc và cha hắc có chung rằng buộc huyết thống không thể tách rời, hai người sống chết cùng một nhịp thở, đây là vận mệnh của Lam Minh. Nhưng nếu tìm được Cửu thể thư Thiên nhân lưu lại thì có thể tìm ra cách cắt đứt trói buộc huyết thống này! Cũng từ đó mà thay đổi vận mệnh Lam Minh.

Tiêu Bắc âm thầm hạ quyết tâm, vô luận như thế nào cũng phải tìm được quyển sách kia!

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 150

Tiêu Bắc chuẩn bị tâm lý đầy đủ, cùng Lam Minh bước qua cánh cửa dẫn đến thế giới khác.

Sau cửa là một thông đạo thật dài, ánh sáng có chút chói mắt. Tiêu Bắc nhắm mắt lại đi tới, cũng cảm giác được Lam Minh kéo tay mình nhảy xuống

Đến khi hai chân chạm đất, Tiêu Bắc mở mắt...

Bốn phía sáng ngời, nhìn đồng hồ, vừa vặn là buổi sáng, mà bọn Tiêu Bắc đang đứng trên sườn núi. Tiêu Bắc ngẩng đầu quan sát bầu trời, rất trong xanh, còn có vài con chim đang bay lượn, trên sườn núi cây cối xanh mướt, còn có hoa và nai đang ăn cỏ. Có vài con thỏ nhảy ngang qua, gió lướt qua, đồng cỏ khẽ lay động như sóng, khung cảnh đồ sộ mà không kém phần xinh đẹp.

“Đây là đâu?” Tiêu Bắc kinh ngạc hỏi Lam Minh.

“Thế giới khác.” Lam Minh trả lời.

“Đây là thế giới khác trong truyền thuyết?” Tiêu Bắc mở to hai mắt nhìn Lam Minh : “Sao có thể? !”

Lam Minh và mọi người nhìn nhau : “Sao lại không thể?”

“Không phải là nên rất hoang dã bao phủ bởi sa mạc, rồi huyết sắc tà dương, với cả bán thú nhân ở khắp nơi, còn...”

“Bắc Bắc.” Lam Minh trấn an xoa đầu Tiêu Bắc: “Đừng kích động, bình tĩnh nào, khu hoang dã chỉ là một khu của thế giới khác thôi, huyết sắc tà dương là một hiện tượng xảy ra khi có chiến tranh, Hắc Ám Sâm Lâm, biển chết, dải ma quỷ... những thứ này cũng chỉ là địa danh thôi chứ không đại diện tất cả.”

Tiêu Bắc há to miệng: “Thật sao?”

“Chính là nơi này.” Khế Liêu đứng trên đỉnh núi nhìn xung quanh: “Quy mô thành trấn không nhỏ.”

“Thành trấn?” Tiêu Bắc nghe đến đây, lập tức cùng Hi Tắc Nhĩ cũng đồng dạng chưa từng tới đây chạy lên đỉnh núi nhìn ra xa.

Cảnh tượng trước mắt làm cho hai người khiếp sợ. Thành trấn cực lớn vượt xa tưởng tượng của bọn họ, phong cách vô cùng đặc biệt tựa hồ đã trải qua hàng trăm ngàn năm tang thương thăng trầm. Lâu đài, quảng trường, hoa viên, thoát nhìn đều có giá trị nghệ thuật cực cao, không theo kiểu Âu Tây cũng không theo kiểu Trung Quốc, bất quá rất đẹp, hơn nữa nhìn còn rất cổ xưa.

“Thật lớn!” Tiêu Bắc kinh ngạc.

“Bình thường.” Sphinx đi tới, nói với hai người: “Này chỉ là một toà thành cỡ trung.”

“Cỡ trung?” Tiêu Bắc há to miệng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Trong tương lai sẽ còn lớn hơn.” Lam Minh ngoắc mọi người: “Đi thôi, vào thành trước khi trời tối may ra còn có thể tìm được một khách sạn nghỉ lại. “

“Vậy mọi người ở đây ăn gì? Trong thành có nuôi quái thú không?” Tiêu Bắc hưng phấn, lưng đeo ba lô, đi theo Lam Minh. Cổ Lỗ Y cũng lần đầu

đến, bất quá trong không khí ở đây có vẻ khiến nó rất thoải mái, đập cánh bay vòng vòng, vẫy vẫy đuôi.

“Số lượng rồng ở thế giới khác rất ít phải không.” Hi Tắc Nhĩ hỏi Bạch Lâu.

“Ừh, năm đó sau đợt đại chiến hầu như tất cả đều chạy tới thế giới thật, hẳn là ở thế giới khác vẫn còn một ít, sống ẩn trong núi sâu. Ở nơi này địa vị của rồng có chút đặc biệt, có thể sẽ dẫn tới vài rắc rối.” Bạch Lâu nhắc nhở: “Nên phải cẩn thận.”

“Sẽ có người làm hại Cổ Lỗ Y sao?” Tiêu Bắc vội vàng ôm lấy Cổ Lỗ Y.

“A, này cũng chưa chắc.” Lam Minh an ủi cậu: “Vô luận ở đâu rồng luôn là sinh vật được cả thế giới kính sợ như thần minh, hẳn là không kẻ nào ở thế giới khác dám tiếp cận Cổ Lỗ Y đâu. “

“Vậy thì tốt.” Tiêu Bắc nhẹ nhàng thở ra.

“Chỉ là không dám tiếp cận không có nghĩa là không muốn có.” Cảnh Diệu Phong nói: “Rồng phi thường trân quý, rất nhiều quý tộc sẽ đến tranh đoạt, được Bạch long ưu ái sẽ có được địa vị rất cao.”

Tiêu Bắc không hiểu: “Ưu ái?”

“Cô?” Cổ Lỗ Y cũng nghiêng đầu, tỏ vẻ khó hiểu.

“Nếu được Bạch long nhận định là chủ nhân, cũng tượng trưng cho việc có được quyền lợi cao tương đương bạch long.” Hi Tắc Nhĩ nhún vai: “Bất quá Cổ Lỗ Y đã nhận định Bắc Bắc làm chủ nhân, cho nên kỳ thật Tiêu Bắc có thể dễ dàng trở thành vua của các vị vua ở đây.”

Tiêu Bắc há hốc.

“Ai... không quan trọng.” Sphinx lắc bờm: “Có Lam Minh ở đây, rắc rối của Cổ Lỗ Y so ra chẳng đáng là gì.”

Mọi người kinh ngạc nhìn Lam Minh _ thật không biết thanh danh lúc trước của tên này tệ hay tốt thế nào.

Tiểu Hoa đi được một đoạn liền mệt, anh hiếm khi đi xa hoặc leo núi như vậy, dù sao Tiểu Hoa cũng là nhân loại, hơn nữa anh cũng không học múa có được sức khoẻ tuyệt vời như Tiêu Bắc, chỉ thấy hai chân thật nặng. So ra, Tiêu Bắc ngược lại rất thích ứng với môi trường và không khí ở đây, không biết có phải liên quan tới dây chuyền hay quyền trượng đang cầm không, nhưng cậu cảm thấy thân thể rất nhẹ, thậm chí gió mạnh một chút cũng có thể thổi đi.

Khế Liêu thấy Tiểu Hoa vất vả có chút đau lòng, thân thiết hỏi: “Muốn tôi cõng không?”

Tiểu Hoa lắc đầu, anh đã nói với bản thân, đến đây rồi không thể trở thành gánh nặng của Khế Liêu... bất luận là gánh nặng gì cũng không được!

Nhưng Tiểu Hoa không chịu, Khế Liêu lại càng lo lắng, hỏi: “Cưỡi ngựa không?”

Khoé miệng Tiểu Hoa giật giật, thỉnh thoảng cưỡi ngựa một chút cũng không sao, nhưng nếu là thật sự dùng ngựa thay cho đi bộ, còn không bằng tự đi. Mệt hơn không nói, móng còn bị đau, ngồi lâu đảm bảo sẽ mắc bệnh đau thắt lưng.

“Sau khi vào thành có thể mua một chiếc xe hơi, đi lại tiện hơn.” Lam Minh nói xong, Tiêu Bắc giật mình: “Có xe hơi?”

“Ừh.” Lam Minh gật đầu: “Hơn nữa còn dùng đá ma pháp làm nguyên liệu, so với ô tô hiện đại thuận tiện hơn, bảo vệ môi trường, không sợ hư...”

Đương nhiên, nhìn cũng rất được!”

Tiêu Bắc kinh ngạc không thốt lên được lời nào, thế giới khác quả nhiên rất thú vị nha.

Đi thêm chừng vài tiếng, mọi người cuối cùng cũng tới cổng thành.

Trước cổng thành có một pho tượng cự thú là cổ quái, đuôi dài, đầu nhỏ, cơ thể lại tròn vo.

Tiêu Bắc mém chút cho là con tê tê.

“Là thành Sawyer à.” Đặc Lạp Cổ Lạp đi tới: “Yên tâm, là một thành tương đối ít quái vật, dân phong ôn hòa, sẽ không gặp quá nhiều rắc rối, Công tước Carson cũng là người tốt.”

” Carson Duke?” Tiêu Bắc gãi đầu: “Nghe có cảm giác như quý tộc nào đó.”

“Thành Sawyer còn được gọi là Thành của các Vu sư (phù thủy). Ở đây chuyên sản xuất nguyên vật liệu dùng để làm ma pháp, nên hẳn là sẽ có không ít Vu sư, mọi người cố gắng đừng chọc phiền phức.” Sphinx có vẻ quen thuộc, nhắc mọi người xong liền đi vào.

Tiêu Bắc không hiểu, liền hỏi Lam Minh bên cạnh : “Thành của các Vu sư?”

“A... ở thế giới khác Vu sư không phải đi đâu cũng đều được hoan nghênh, nhất là hắc vu sư.” Lam Minh nhún vai: “Có vài nơi còn có thợ săn Vu sư, bất quá Công tước Carson rất tôn trọng Vu sư, mặt khác, thành Sawyer sản xuất đá và vật liệu ma pháp, các Vu sư tất nhiên đều muốn tới.”

“Lợi hại như vậy?” Tiêu Bắc sờ mặt dây chuyền trên cổ, hỏi: “Tôi có tính là Vu sư không?”

“Cũng xem như!” Lam Minh gật đầu: “Là Đại Tế Ti pháp thuật của Vu sư không thể ảnh hưởng tới cậu. Mặt khác, quyền trượng tượng trưng cho thân phận, ở thế giới khác bất luận là ai cũng sẽ được hoan nghênh, đặc biệt quý tộc còn coi như thượng khách, nên yên tâm đi!”

Mọi người vào thành, đập vào mắt là cảnh tượng chợ trời huyên náo.

Đối với những người chưa từng tới đây trong bọn Tiêu Bắc mà nói, cảm giác giống như là vừa bước vào một câu chuyện thần thoại _ trên đường dạng người nào cũng có, thậm chí còn có rất nhiều động vật quý hiếm. Có con mọc cánh cũng có con mọc sừng, còn đa dạng hơn quái thú trong game. Có người đang mua, có người đang bán, tới lui vô cùng náo nhiệt.

“Cô!” Cổ Lỗ Y lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này, ngồi trên vai Tiêu Bắc, hết nhìn đông lại nhìn tây. Tiêu Bắc, Hi Tắc Nhĩ, kể cả Khế Liêu đều là tâm tính tiểu hài tử, cái gì cũng đều thấy lạ.

Rất nhanh, Tiêu Bắc chú ý tới hai bên đường có rất nhiều cửa hàng kì lạ bán đá đủ màu.

“Đá?” Tiêu Bắc khó hiểu: “Vì sao lại có nhiều người bán đá như vậy?”

“Đó là đá ma pháp đã qua gia công.” Đặc Lạp Cổ Lạp giải thích cho Tiêu Bắc: “Thu nhập của Vu sư ngoài việc xem bệnh và cầu phúc, chủ yếu là dựa vào bán đá ma pháp, ví dụ như đá bay, đá tàng hình.... chỉ cần thi triển ma pháp lên đá. Mua đá để trên người, kết hợp với chú ngữ cụ thể là có thể nhờ vào đá ma pháp bay lên hoặc tàng hình trong nháy mắt. Giá cả và pháp lực (aka mana) của đá ma pháp và thời hạn sử dụng đều căn cứ vào pháp lực lớn nhỏ của ma pháp sư để đánh giá, bán rất chạy. “

Tiểu Hoa nghe đến đó mắt lập tức sáng lên: “Có đá ma pháp đi giùm không?”

Tiểu Hoa còn chưa mở miệng, Khế Liêu đã chạy đến quán ven đường hỏi giúp anh. Không lâu sau đã thật sự mua về một sợi dây chuyền, đeo lên cổ Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa cúi đầu nhìn thì thấy là một viên đá thuỷ tinh màu tím hình giọt nước, rất đẹp. Bên trong tựa hồ còn có ánh sáng màu tím đang lưu động, giống một ngôi sao đang lấp lánh.

“Đây là cái gì?” Tiểu Hoa nhìn Khế Liêu.

“Có cảm giác thân thể nhẹ hơn không?” Khế Liêu hỏi.

Tiểu Hoa sửng sốt, cảm giác lại, không sai, vừa đeo vào cảm giác mệt mỏi liền biến mất!

Tiểu Hoa cảm thấy không thể tin nổi.

Đặc Lạp Cổ Lạp liếc Khế Liêu: “Lang Vương ra tay thật hào phóng, viên đá ma pháp này nguyên là đá sự sống, cả ngàn năm mới có thể sinh ra một khối, cần ma pháp cực mạnh mới có thể tạo thành hình, giá trị xa xỉ!”

Tiểu Hoa cầm miếng đá, ngẩng đầu nhìn Khế Liêu: “Bao nhiêu tiền?”

Tiêu Bắc cũng nghĩ tới, hỏi Lam Minh: “Tiền của thế giới khác và thế giới thật không đồng dạng phải không?”

Lam Minh gật đầu, lấy túi tiền ra cho Tiêu Bắc xem: “Trước khi đi Long Tước có cho rất nhiều vảy long, này là đồng tiền cơ sở, còn có nước mắt mỹ nhân ngư cũng rất có giá. Bất quá Khế Liêu hẳn là có ‘tiền riêng’ của mình, thế giới khác cũng lưu hành lấy vật đổi vật.”

” ‘Tiền riêng’?” Mọi người nhìn Khế Liêu, Khế Liêu khẽ cười, từ bên hông lấy ra một cái túi đưa cho bọn Tiêu Bắc.

Mọi người mở túi ra nhìn vào trong, là một túi... răng trắng bóng.

“Răng nanh?” Tiêu Bắc lấy ra một cái răng dài, khoe miệng khê co giật.

Khế Liêu cẩn thận cất đi: “Đây là răng người sói, rất quý, mạ vàng rồi gắn bảo thạch lên có thể dùng làm dây chuyền, giá trị có thể sánh với kim cương. Nói thật, tiền ở thế giới khác đều là hàng thật giá thật, mà không giống ở thế giới loài người, chỉ lấy kim loại đúc thành hình, không thì cũng là in ra giấy. “

Tiêu Bắc nhìn số lượng răng không ít, khó hiểu hỏi Khế Liêu: “Đều là của cậu sao? Người sói mỗi lần thay răng đều thay nhiều như vậy à? “

“Dĩ nhiên không phải.” Khế Liêu nhướn mi: “Là răng bị rụng của đám sói con lúc thay răng.”

Mọi người vừa nói chuyện, vừa đi vào một nhà hàng nhỏ.

Tiểu Hoa tràn đầy năng lượng, không biết mệt là gì nữa, tò mò nhìn chung quanh. Khế Liêu bảo anh giấu đá ma pháp vào áo để tránh bị người khác chú ý.

Vừa ngồi xuống bàn, quả nhiên... mọi người lập tức thu hút vô số sự chú ý.

Cổ Lễ Y đã đói bụng, ăn đồ ăn vặt Tiêu Bắc mang theo cho, vừa đưa mắt nhìn quanh, thấy không ít người đều kinh ngạc nhìn mình liền oạch một cái chui vào ba lô Tiêu Bắc để trên đùi, như mọi khi chọn một góc độ thoải mái, vừa ăn vừa chơi Ipad.

Phục vụ có bộ dáng cổ quái, trên mặt có nhiều nếp nhăn đem bia lên cho mọi người, vừa lén đánh giá hạ mọi người một chút, mặt không biểu tình hỏi muốn gọi món không.

Sphinx muốn gọi món.

Ở thế giới khác, địa vị của Sphinx cao lên trông thấy, cũng không cần trốn trốn tránh tránh. Mà Tiêu Bắc cũng phát hiện có rất nhiều người còn quái dị hơn Spinx, cách đó không xa còn có một con gấu đang ngồi ăn cơm cùng một con kiến khổng lồ.

“Bắc Bắc.” Lam Minh búng tay cái chóc trước mắt Tiêu Bắc: “Hoàn hồn hoàn hồn, đừng nhìn chăm chăm vào người khác như thế.”

“A...” Tiêu Bắc cũng cảm thấy ngại ngùng, vội vã quay lại, liền thấy đồ ăn đã được đem lên, khẩu vị rất gần với nhân loại. Xiên một đĩa mì ống lên nệm thử, hỏi Lam Minh: “Này cũng là ma pháp à?”

“Bắc Bắc, ở thế giới khác có rất nhiều đầu bếp chuyên môn có thể nấu ăn cho mọi chủng tộc.” Bạch Lâu đưa cho Cổ Lỗ Y trong ba lô Tiêu Bắc mấy miếng bánh ngọt, ý bảo mau ăn, đừng cái gì cũng hỏi như con nít thế.

Cơm chưa dọn lên, Tiêu Bắc để ý thấy xung quanh ánh mắt nhìn bọn họ càng ngày càng nhiều, cũng có chút không thoải mái. Người đến ăn cơm càng lúc càng nhiều, những khách nhân kỳ lạ cổ quái cũng bắt đầu xì xào bàn tán.

Lúc này, có vài người có vẻ là lính chạy vào, sau khi đi vào nhìn một vòng, họ mở một tấm da dê ra, sau khi xác định liền chỉ vào Tiêu Bắc: “Chính là hắn!”

Tiêu Bắc tròn mắt, Cổ Lỗ Y trong ba lô cũng thò đầu ra nhìn.

Từ bên ngoài càng lúc càng nhiều binh lính vọt vào, dẫn đầu là một người đặc biệt to lớn râu ria xồm xoàm, sau khi đi vào nhìn thấy Tiêu Bắc lập tức hạ lệnh: “Bắt hắn lại!”

Tiêu Bắc cả kinh, hành động đầu tiên là vô thức ôm lấy Cổ Lỗ Y trong ba lô, sau đó nhìn xung quanh, xác định bọn họ không phải đang nói mình.

Sphinx khó hiểu hỏi Đặc Lạp Cổ Lạp : “Chuyện gì vậy?”

Đặc Lạp Cổ Lạp bình tĩnh lắc đầu: “Ai mà biết, cũng đã rất lâu rồi không tới.”

Đám binh lính kia xông tới bao vây mọi người, muốn bắt Tiêu Bắc theo bọn họ trở về gặp nhà vua.

Tiêu Bắc mờ mịt, cậu vừa mới đến nơi đây chưa tới hai tiếng sao đã gặp chuyện rồi?

“Vì sao lại bắt người?” Hi Tắc Nhĩ không rõ.

“Hắn mang theo la bàn còn có quyền trượng, nhất định là Vu sư. Tất cả Vu sư trong thành Sawyer đều phải đến lâu đài! Đây là lệnh của Công tước Carson!”

Mọi người nhìn nhau, Tiêu Bắc lắc đầu: “Nhận nhầm rồi, tôi không phải Vu sư, chỉ là một người bình thường.”

Tiêu Bắc vừa nói xong, khách nhân bốn phía lập tức quay qua nhìn về phía này, trong ánh mắt lộ ra một tia nghi hoặc.

Sphinx nhỏ giọng nhắc nhở: “Tiêu Bắc, cầm quyền trượng còn mang theo la bàn chính là Vu sư, đừng cố cãi .”

“Nhưng thực sự không phải!” Tiêu Bắc nhíu mày: “Mặc áo rằn ri không nhất định là bộ đội, mặc áo choàng đỏ cũng không nhất định là nữ nhân!”

Lam Minh vỗ vai cậu: “Bắc Bắc, đừng kích động.”

“Dám cả gan kháng lệnh công tước Carson, bắt hắn lại!” Tên dẫn đầu có vẻ nóng tính, sai người lấy xích muốn trói Tiêu Bắc bắt đi. Tiêu Bắc dĩ nhiên mặc kệ mà bọn Lam Minh cũng không quan tâm.

Khế Liêu đứng lên: “Xui thật, vừa tới đã có người muốn tìm phiền toái.
“

Đang khi mọi người một bộ giương cung bạt kiếm vừa muốn động thủ thì từ bên ngoài đột nhiên có một giọng nói truyền đến: “Dừng tay!”

Giọng nói này uy nghiêm hùng hậu, đám binh lính kia giống như nhận được lệnh, đứng im tại chỗ.

Ngoài cửa, một người đi vào. Hãn khẽ phất tay, binh lính lập tức cung kính đứng tách ra hai bên, như rô bốt nghe lời.

Tiêu Bắc nghi hoặc, lén nhìn Lam Minh, lại thấy hãn đang nhíu mày.

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 151

Bọn Tiêu Bắc ở quán rượu vừa ăn một bữa cơm, đã ù ù cạc cạc bị một đám binh lính xông tới bao vây.

Mắt vừa thấy không thể tránh khỏi một trận ẩu đả, đột nhiên một người xuất hiện thành công hóa giải nguy cơ.

Người đi vào không nhìn rõ tướng mạo cũng không đoán được tuổi tác, chỉ có thể nghe ra giọng nói vô cùng uy nghiêm bởi vì hắn mặc một bộ quần áo màu đen, mặt thì bị một khối lụa đen che khuất.

Trong đầu Tiêu Bắc lập tức loé lên hình ảnh vũ nữ Ba Tư, cảm thấy thú vị.

Người nọ nhìn mọi người, thần sắc cũng không quá thân thiện: “Công tước Carson có lệnh, tất cả Vu sư trong thành Sawyer đều phải đến lâu đài tập hợp, người dám cả gan trái lệnh sẽ bị phạt nặng.”

“Tôi đã nói, tôi không phải Vu sư.” Tiêu Bắc nhú mày, đám người hình như không biết nó đạo lý.

“Mang la bàn còn cầm quả trượng, trang phục của người chính là Vu sư.” Người nọ nhú mày: “Không nên cố tình gây sự! Nếu không sẽ trục xuất bằng hữu của người, sau đó giam người vào ngục. “

Tiêu Bắc vẻ mặt bội phục, tâm nói _ ai mới là người cố tình gây sự đây?

Hắc y nhân hung dữ khiến Lam Minh không hài lòng, lạnh lùng nói:
“Đừng quấy rầy đại gia ăn cơm.”

Đối phương hiển nhiên cũng có chút tuổi, thấy Lam Minh còn trẻ mà đã ngạo mạn như thế, lại càng tức giận.

“Công tước Carson tìm nhiều Vu sư như vậy làm gì?” Sphinx khó hiểu hỏi.

Người nọ nhìn chăm chăm Sphinx một hồi, tựa hồ có chút nghi hoặc, bất quá vẫn lắc đầu: “Chuyện này các người không có quyền hỏi, chỉ cần làm theo là được.”

Tiêu Bắc nhìn Lam Minh cau mũi, như là nói _ một đám không nói đạo lý!

“Chờ chúng ta ăn xong đã.” Đặc Lạp Cổ Lạp thấy mọi người không cần phải giương cung bạt kiếm như thế: “Ta và Carson cũng có chút giao tình, tối nay có thể đến lâu đài ở một đêm.” Nói xong, nhìn phục vụ và ông chủ quán rượu đang nơm nớp lo sợ chỉ chỉ cái bàn: “Mang đồ ăn lên nhanh chút, sắp chết đói rồi.”

Tiêu Bắc nhìn một con cừu đang ra lệnh, vội dùng sức lắc đầu đánh vắng hình ảnh quỷ dị vừa xuất hiện trong đầu.

Cổ Lỗ Y cũng không thêm để ý người khác, bay khỏi ba lô, ngồi xuống bàn ăn cơm.

Nháy mắt nhìn thấy Cổ Lỗ Y, hắc y nhân kia rõ ràng là sững sờ, kinh hãi buột miệng: “Bạch long? !”

Tiêu Bắc thấy hai mắt hăn lập là lập loè, nhanh chóng ngồi xích vào bàn, dùng một loại tư thế phòng bị bảo vệ Cổ Lỗ Y, quay qua nhìn hắc y nhân kia _ ai cũng đừng hòng cướp Cổ Lỗ Y của cậu!

“Sao người lại có bạch long? Long cốt ma trượng... Người là Đại vu sư?”

Tiêu Bắc không biết hắn đang nói cái gì, dứt vài món ngon cho Cổ Lỗ Y, tiếp tục bảo vệ.

“Các người là ai? Từ đâu đến?” Hắc y nhân kia khoát tay, ý bảo binh lính lui ra.

Vừa nói, hắn vừa bước tới trước bàn bọn Lam Minh: “Khai báo tên của các người, thành Sawyer nghiêm tra nhân vật khả nghi.”

“Trước khi hỏi tên người khác, hắn là nên nói tên mình trước đã!” Khế Liêu mỉm cười, lộ ra hàm răng nhọn hoắt.

Người nọ sững sốt, lùi lại : “Người là... Lang tộc?”

Hắn vừa nói ra hai chữ “Lang tộc”, tất cả mọi người trong quán rượu đều ném tiền cơm chạy trốn. Có kẻ còn kinh hãi hét lên, nhìn Khế Liêu như nhìn thấy quỷ.

Tiêu Bắc khó hiểu _ vì sao nghe thấy tên lang tộc lại bị dọa thành như vậy?

Tiểu Hoa cũng giật mình _ sao lại sợ tên nhóc Khế Liêu lông ngắn này?

Bạch Lâu thì thầm với Tiêu Bắc, Tiểu Hoa: “Lang tộc và Huyết tộc là một trong những Ma tộc có năng lực mạnh nhất, quy mô lớn nhất cũng khát máu nhất nhất. Ma tộc bình thường gặp họ đều phải tránh xa, thậm chí ngay cả Thần tộc cũng sợ người sói ba phần. Thanh danh của người sói ở thế giới khác cũng không tính là tốt, thô lỗ tham lam, thường xuyên tập kích thôn trang và cư dân bình thường.”

Sau khi Tiêu Bắc cùng Tiểu Hoa nghe xong đều trợn mắt há mồm nhìn Khế Liêu chăm chăm, rất khó liên hệ hẳn với hai chữ thị huyết. Cậu chưa từng thấy Khế Liêu uống máu, nhiều lắm chỉ uống sữa, hơn nữa còn rất nhỏ nhả, một điểm không cũng không thô lỗ như những ma vật khát máu từng gặp.

Hắc y nhân ưỡn ngực, cao ngạo tự giới thiệu: “Ta là tế tự thành Sawyer _ Đại vu sư Lạp Mậu.”

Tiêu Bắc là hoàn toàn chưa từng nghe qua cái tên này, Đặc Lạp Cổ Lạp bên cạnh lại khẽ nhú mày: “A... Lạp Mậu, từng nghe qua, chính là một trong những hắc vu sư phải không?”

Thần sắc Lạp Mậu khẽ biến: “Sau khi Đại Tế Ti chết, vu tộc cũng bắt đầu hỗn loạn, đã không còn phân biệt bạch vu sư và hắc vu sư nữa!”

Tiêu Bắc khẽ nhú mày _ sau khi Đại Tế Ti chết...

“Còn các người? Sở hữu một bạch long thuần chủng nhỏ như vậy, còn có sư tử bay, chỉ người hoàng tộc thân phận tôn quý mới có thể có được, còn long cốt thủ trượng là của di vật Đại Tế Ti... rốt cục các người là ai?” Lạp Mậu nhìn chăm chăm Lam Minh và Tiêu Bắc, cảm thấy quen quen, còn có sư tử bay, không biết có quan hệ gì với kỳ sĩ cưỡi sư tử bay, trăm ma giết quỷ trong truyền thuyết không? Nhưng từ khi Lam Minh bị phong ấn và Đại Tế Ti cũng đồng dạng biến mất đã hơn một ngàn năm.

Lam Minh dĩ nhiên không muốn phô trương, bọn họ chỉ đến tìm Vũ dạ tập, tìm được rồi thì lập tức quay về, cũng không định ở lại đây quá lâu. Thấy đối phương hỏi, liền qua loa trả lời: “Chỉ là vài lữ khách đi ngang qua thôi, cũng không định ở lại lâu. Nếu không người ngại, chúng ta muốn ăn cơm.”

Vừa nói xong, một tiếng “Ong ong” đột ngột vang lên, dường như là tiếng tù và.

“Xuất hiện rồi!” Đồng thời, bên ngoài truyền đến tiếng la hét hoảng sợ của người qua đường: “Dực (cánh) tộc xuất hiện rồi!”

Lạp Mậu nhú mày chạy ra ngoài.

Tiêu Bắc hỏi Bạch Lâu bên cạnh: “Dực tộc là cái gì?”

“Cướp bay.” Bạch Lâu trả lời: “Chính là yêu tộc có cánh, cả ngày bay tới bay lui cướp đủ thứ, đặc biệt là con nít.”

“Cướp đi làm gì?” Tiêu Bắc vô thức ôm lấy Cổ Lỗ Y trên bàn.

“Cho con mình ăn.” Bạch Lâu nói xong liền thấy Tiêu Bắc mặt xanh mét.

“Nha a!”

Không bao lâu, bên ngoài truyền đến tiếng hét của người dân, còn có tiếng gió “Vù vù”, cùng tiếng khóc của trẻ con.

Lam Minh đứng lên, ra cửa xem thử, xa xa có vài chục tên Dực tộc đang bay.

Tiêu Bắc vốn cho là Dực tộc chắc cũng giống điều hâu nên cũng chạy ra xem, trùng hợp một con lướt qua đầu cậu, Lam Minh vội kéo cậu khuỵu xuống, tránh đi.

Tiêu Bắc ngẩng đầu, cánh Dực tộc mở ra cũng phải gần ba mét, rất giống cánh dơi, cơ thể hình người, chỉ là tứ chi không cân xứng. Hai tay teo lại, vừa nhỏ vừa ngắn, chân sau rất dài, có chút giống hình dạng của khủng long, trên người hình như còn phủ lông.

Tiêu Bắc còn đang ngẩn người hiếu kì, chợt nghe thấy xa xa hình như có người ở gọi mình, giọng nói còn rất quen thuộc : “Bắc Bắc! Cô!”

Tiêu Bắc sững sờ, đảo mắt... Cổ Lỗ Y trên vai đầu mất rồi.

“Bên đó!” Bạch Lâu chỉ tay, chỉ thấy Cổ Lỗ Y vừa mới bị Dực tộc lướt qua bắt được, đang bay đi.

“A!” Tiêu Bắc hoảng sợ, vội vàng đuổi theo, hét to: “Cổ Lỗ Y!”

Lam Minh cũng lao ra, Sphinx nhanh hơn, một ngụm cắn lấy một con Dực tộc đang hướng tới Tiêu Bắc.

“Bắc Bắc!” Cổ Lỗ Y bị móng vuốt của Dực tộc giữ chặt. Móng vuốt của Dực tộc rất lớn, giống như một cái ***g sắt nhỏ, Cổ Lỗ Y dùng sức đã cũng không làm gãy được. Cuối cùng nó có chút bực mình, phòng má muốn phun lửa đốt cháy móng vuốt.

“Đừng bay! Trả Cổ Lỗ Y cho ta!” Tiêu Bắc đuổi theo Dực tộc càng bay càng xa, la hét.

Lam Minh cùng Sphinx vừa định giúp cậu đuổi theo... đột nhiên, con Dực tộc nọ không biết bị gì mà cả người chấn động một cái, sau đó rơi thẳng xuống.

“Rầm” một tiếng, đầu nó đâm xuống mặt đất, hai chân giơ lên như là muốn trả lại Cổ Lỗ Y cho Tiêu Bắc vừa chạy tới.

Cổ Lỗ Y cũng có chút không kịp phản ứng, nó chớp mắt, vươn tay đẩy...

Móng Dực tộc nọ bong ra, Cổ Lỗ Y chui ra.

“Cổ Lỗ Y!” Tiêu Bắc chạy tới chỗ nó, Cổ Lỗ Y nhanh chóng vỗ cánh bay về phía cậu, bất quá hai người còn chưa chạm vào nhau... một con Dực tộc lại xẹt qua, một phát bắt được Cổ Lỗ Y.

Cổ Lỗ Y vừa hạ xuống, lại bị tha đi, nó khoanh tay tức giận _ thấy nó nhỏ nên bắt nạt hả? !

Tiêu Bắc thở hồng hộc : “Xuống!”

Kỳ quái là, Tiêu Bắc vừa nói xong, đàn Dực tộc lập tức giống như con Dực tộc vừa rồi, như thể bị ra lệnh, lộn ngược đầu rơi đến thất điên bát đảo.

Xung quanh, binh lính và cư dân thế giới khác đều bị Dực tộc cướp đi thứ gì đó đang giơ cung nhắm bắn cũng đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người.

Tiêu Bắc chạy nước rút đến, ôm chặt Cổ Lỗ Y vào lòng, kiểm tra xem nó có bị thương không.

Lam Minh và Sphinx liếc nhau một cái _ năng lực của Tiêu Bắc...

“Bắc Bắc.” Hi Tắc Nhĩ đuổi theo, kéo Tiêu Bắc trốn dưới mái hiên, đề phòng lại bị Dực tộc đánh lén.

Khế Liêu ngẩng lên, thấy những con Dực tộc còn lại tụ thành một vòng tròn, nhìn chăm chăm bọn họ, tựa hồ đang tự hỏi Tiêu Bắc là ai, vì sao lại có năng lực này.

Tiêu Bắc bị dọa mất nửa cái mạng ôm Cổ Lỗ Y, vội vàng kiểm tra nó. Cổ Lỗ Y được lượn một vòng trên trời, cộng thêm vừa nãy ăn hơi nhiều rồi đi hóng gió, đột nhiên bắt đầu nấc... nấc ra toàn đá lửa.

Tiêu Bắc đành phải ôm nó vỗ nhẹ.

Lúc này, chợt nghe có tiếng người khóc, nguyên lai là một phụ nữ bị cướp mất con, cô đau khổ nhìn đứa con bị Dực tộc quắp lấy giữa không trung.

Những đứa bé khác cũng oa oa khóc lớn, ngồi giữa móng vuốt không lồ của Dực tộc giống như bị giam vào ***g sắt. Trong số chúng có trẻ con nhân loại cũng có trẻ con dị tộc. Con nít thì vô luận là chủng tộc gì cũng đều vừa rất đáng yêu vừa yếu ớt.

Khế Liêu nhếch miệng, đuổi cương traò: “Quả nhiên mặc kệ ở đâu, qua bao nhiêu năm, bọn tạp mao này vẫn đáng ghét như vậy.”

“Đúng vậy, thật quá đáng!” Tiểu Hoa cũng cũng gật đầu, vừa rồi mém chút bị mất Cổ Lỗ Y.

Tiêu Bắc trừng mắt đám Dực tộc, nói: “Trả đứa trẻ cho cha mẹ chúng!”

Lời vừa ra khỏi miệng, đám Dực tộc như bị rúng tà, rơi xuống, ngã lăn quay trên mặt đất. Những đứa bé kia bình an vô sự, rơi xuống trước mặt người nhà.

Vừa nhìn thấy con bị mất trở về, cha mẹ bị cướp con vội vàng cứu chúng ra, hạnh phúc khóc lớn.

Mọi người xung quanh trầm mặc một lát, sau đó hoan hô ầm ĩ, rất nhiều người đều tò mò, Tiêu Bắc là ai? Vu sư sao lại có pháp lực cường đại như vậy? !

Lạp Mậu cầm pháp trượng vốn muốn giúp xua đuổi Dực tộc, nhưng không nghĩ tới Tiêu Bắc lại có thể sử dụng lời nói khống chế ma vật, kinh ngạc không thôi.

Tiêu Bắc cũng cảm thấy khó hiểu _ đám Dực tộc này thành thật thật nha? Gọi xuống liền xuống, rất dễ nói chuyện.

Lam Minh nghi hoặc nhìn Tiêu Bắc, mơ hồ cảm thấy, năng lực của Tiêu Bắc... hình như đã khôi phục.

Tiêu Bắc cũng không thềm để ý nữa, chỉ lo cúi đầu kiểm tra Cổ Lỗ Y. Con nít da mịn thịt mềm không biết có bị thương không.

Cổ Lỗ Y ôm cái đuôi tam giác nhỏ cô cô kị kị nói đau, làm nũng với Tiêu Bắc.

Hi Tắc Nhĩ ngồi xồm xuống, hỏi Đặc Lạp Cổ Lạp: “Chuyện gì xảy ra?”

Đặc Lạp Cổ Lạp thờ ơ trả lời: “Nơi này là thế giới khác, chủ nhân khôi phục năng lực là chuyện bình thường! Hẳn vốn thuộc về nơi này, linh hồn chủ nhân là bất sinh bất diệt, về tới thế giới khác, tự nhiên sẽ thức tỉnh!”

“Thức tỉnh?” Lam Minh khẽ nhú mày, liếc Sphinx, khó hiểu _ linh hồn không phải tái sinh sao? Vì sao trở lại thế giới năng lực lại khôi phục, thức tỉnh có phải là trí nhớ cũng sẽ khôi phục?

“Ha ha.”

Thấy Lam Minh có vẻ lo lắng, Đặc Lạp Cổ Lạp cười quái dị.

Lam Minh mặt lạnh nhìn hẳn: “Người cười cái gì?”

“Không có gì.” Đặc Lạp Cổ Lạp cười nhạt: “Người đặc ý không được bao lâu nữa đâu ác ma. Đợi chủ nhân tỉnh lại, chờ ngài ấy lại phong ấn người lần nữa đi!”

Nói xong, Đặc Lạp Cổ Lạp đi đến trước Lạp Mậu còn đang trợn mắt há mồm, hỏi: “Bình thường Dực tộc chỉ dám cướp bóc ở thôn trang, chưa từng thấy chúng tập kích thành thị, rốt cục là chuyện gì đang xảy ra?”

Lạp Mậu vội hoàn hồn, nghĩ có lẽ bọn Tiêu Bắc thân phận bất phàm nên ngoan ngoãn trả lời.

Gần nhất trường năng lượng của thế giới khác xảy ra ít dị biến. Ma tộc, đặc biệt là hắc ám Ma tộc khuếch trương phạm vi hoạt động, nên một quốc

gia hòa bình như thành Sawyer lại liên tiếp bị Dực tộc tấn công. Mặt khác, con yêu Andrew của công tước Carson đột nhiên mắc bệnh lạ, chữa thế nào cũng không hết, nên công tước mới quyết định tập trung tất cả Vu sư ở thành Sawyer lại chữa bệnh cho Andrew. Nghe nói đại đa số Vu sư đều chẩn đoán Andrew cũng không phải nhiễm bệnh, mà là bị tà ma xâm chiếm. Chỉ là lực lượng tà ma này rất mạnh, Vu sư bình thường không thể làm được gì. Hiện tại muốn cứu Andrew chỉ có hai cách.

Thứ nhất, tìm một người như Đại Tế Ti năm đó, Đại vu sư có năng lực cực mạnh và năng lực tiên đoán đến đánh tan tà ma.

Thứ hai, tập trung tất cả Vu sư lại hợp sức thi triển ma pháp, tập hợp sức mạnh của tất cả Vu sư trục xuất tà ma quấy phá kia khỏi cơ thể Andrew.

“Trường năng lượng mất cân bằng...” Tiêu Bắc thì thầm, giống bên thế giới thật, cũng là do nguyên nhân Đặc Lạp Cố Lạp nói tạo thành sao?

“Thứ gì khiến trường năng lượng mất cân bằng?” Lam Minh hỏi: “Người biết nguyên nhân không?”

Lạp Mậu tức hồ hởi do dự, cuối cùng khẽ gật đầu: “Biết! Nhưng các người phải đi với ta tới gặp công tước Carson, trị bệnh cho Andrew. Như vậy, ta mới nói cho các người biết nguyên nhân năng lượng biến đổi.”

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 152

Tiêu Bắc vốn cho là công tước Carson sẽ là một đại thúc vừa ngầu vừa đẹp, nhưng bước vào toà thành nguy nga, nhìn thấy con gấu béo ngồi trên vương vị, Tiêu Bắc có một loại xúc động muốn đập đầu.

Cậu còn tưởng rằng sẽ gặp một phu nhân xinh đẹp quyến rũ như nữ hoàng Sissi hay một ông chú như Công tước râu xanh, ai ngờ lại là quái vật.

“Cô cô cô ~~” Cổ Lỗ Y bị cái tên công tước Carson chọc cười, ngồi trên vai Tiêu Bắc ôm bụng cười lăn lộn.

Bọn Hi Tắc Nhĩ và Bạch Lâu cũng vật vả nhin cười.

Công tước Carson lại không nhận ra mọi người đang cười mình, hắn vừa thấy bọn Tiêu Bắc đã kinh ngạc há to miệng, không nói nên lời!

“Người... Lam Minh? !” Thật lâu sau, công tước Carson đứng lên: “Sao có thể...”

Mà bên cạnh công tước Carson cũng có ít những quý tộc khác, dưới mắt Tiêu Bắc thì đều là “hình thù kỳ quái”, sau khi nghe thấy cái tên “Lam Minh” cũng đều kinh ngạc trợn mắt há hốc.

“Ra ngoài hết cho ta!” Carson đột nhiên giận tái mặt, đuổi tất cả mọi người ra ngoài, đóng cửa lâu đài, chậm rãi đi tới trước mặt bọn Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc ngẩng lên nhìn hắn, âm thầm cảm thán _ ai nha, thật khổng lồ!

Cổ Lỗ Y cũng không dám cười nữa, gấu bự thật nha.

Công tước Carson đi tới trước mặt Tiêu Bắc, quỳ một gối xuống thành kính hành lễ: “Đại Tế Ti, được gặp ngài là vinh hạnh của ta.”

Tiêu Bắc kinh ngạc nhảy dựng, lên nhích lại gần Lam Minh, người gấu này quỳ xuống mà vẫn còn cao hơn cả mình.

“Ta còn tưởng rằng thế giới này đã kết thúc, không nghĩ tới các người lại đến đây!” Carson cảm khái nói: “Tốt rồi! Quả nhiên Thần không nói dối.”

“Xảy ra chuyện gì? Carson.” Đặc Lạp Cổ Lạp đi tới: “Nghe nói con của người bị bệnh?”

“Đại lục phương bắc đã bị hắc ám bao phủ. Lam Minh, Đại Tế Ti! Ta muốn cho các người xem vài thứ.” Công tước Carson đột nhiên kích động, dẫn dắt mọi người vào một cánh cửa nhỏ đi lên tháp.

Tới gian phòng cao nhất lâu đài, cạnh giường đặt một cái kính viễn vọng.

Công tước Carson điều chỉnh kính viễn vọng hướng về phương bắc, ra hiệu cho bọn Tiêu Bắc Lam Minh đến xem.

Lam Minh nhìn một cái, bất giác chau mày. Bầu trời phương bắc đen kịt, tựa có vẻ như đang bị một tầng mây đen bao phủ.

“Ai nha, này là điềm cực xấu mà!” Sphinx nhin không được nói: “Phương bắc có yêu ma hoành hành!”

“Hơn nữa còn là yêu ma có pháp lực cực mạnh.” Sắc mặt công tước Carson u ám: “Phong ấn phương bắc... có thể sắp xảy ra chiến loạn, hoặc là một ác ma cực mạnh nào đó sắp sống lại. “

Tiêu Bắc thấy mọi người đều vô thức nhìn Lam Minh, trong lòng khê động. Quả nhiên, sắc mặt Lam Minh ngưng trọng, tựa hồ tâm sự nặng nề.

Không cần hỏi cũng biết, phong ấn phương bắc hẳn là chỉ phụ thân Lam Minh, Đại Ma vương có quan hệ huyết thống với hắn, kẻ chỉ cần Lam Minh còn sống thì dù hắn có biến thành tro cũng sẽ không biến mất.

“Đây là nguyên nhân lực lượng hắc ám thâm nhập vào thế giới thật sao.” Cảnh Diệu Phong khê nhú mào: “Chúng ta phải ngăn lại.”

“Chúng ta thực sự phải đến đó.” Đặc Lạp Cố Lạp nói đoạn, khê nhìn thoáng qua la bàn Tiêu Bắc đeo trước ngực. Kim la bàn thẳng tắp chỉ hướng bắc, tựa hồ có phản ứng mãnh liệt với địa vực đen tối đó.

Tiêu Bắc cùng Lam Minh nhìn nhau _ Vũ Dạ tập ở đó sao!

Lam Minh gật đầu. Xem ra, bọn họ phải đến phương bắc một chuyến để tìm Vũ Dạ tập. Đồng thời hắn cũng cảm thấy, đây nói không chừng... lại là một âm mưu.

Sau đó, Bạch Lâu đi kiểm tra cho con trai công tước Carson, quả thật là do bị lực lượng hắc ám ảnh hưởng, khiến cho hắn trở nên suy yếu.

Tiêu Bắc ù ù cạc cạc dùng “Năng lực” mạnh mẽ của mình chữa khỏi cho hắn. Công tước Carson để thể hiện lòng biết ơn liền tặng mọi người một chiếc xe hơi chạy đá ma pháp tốt nhất, cùng vô số trang bị, tự mình tiễn mọi người đi. Mọi người liền dựa theo hướng la bàn chỉ, chạy tới phương bắc.

Thời điểm khởi hành, Vu sư Lạp Mậu nhắc nhở mọi người: “Gần đây hắc vu sư đang tìm kiếm một thủ lĩnh để ổn định cục diện hỗn loạn sau khi Đại Tế Ti biến mất. Tiêu Bắc đột nhiên xuất hiện có khả năng sẽ dẫn đến một ít rối loạn, phải cẩn thận đề phòng.”

Có xe đúng là khác hẳn, đường ở thế giới khác rất rộng, ít người, con đường bằng phẳng dẫn thẳng ra ngoài. Mặc dù cũng có chút đá vụn cỡ đại này nọ nhưng cũng có thể trực tiếp phóng qua.

Dùng cách nói của Tiêu Bắc để tổng kết, xe hơi đá ma pháp giống như xe tăng, bất khả chiến bại!

Xe chạy suốt ba ngày, bọn Tiêu Bắc bắt đầu cảm thấy đau lưng... tối hôm thứ ba, mọi người tới thành Auert.

Khác với thành Sawyer, thành Auert khiến người khác có cảm giác âm u hỗn loạn, hơn nữa trời còn tối, những hồ nước và kiến trúc hình thù kỳ dị làm cho cả tòa thành có vẻ đặc biệt âm trầm.

Đặc Lạp Cổ Lạp nhắc nhở mọi người: “Thành Auert là một nơi tương đối hiểm ác đáng sợ, nhất là trong thành có rất nhiều ác ma thị huyết, nhân loại tới đây phải đặc biệt cẩn thận!” Nói xong, đầy thâm ý nhìn Tiêu Bắc và Tiểu Hoa.

Khế Liêu biết dòng máu nhân loại thuần túy của Tiểu Hoa nhất định sẽ thu hút rất nhiều ác ma loạn thất bát tao, với cả cậu cũng không giống Tiêu Bắc có được năng lực đặc biệt nên càng phải trông chừng cẩn thận.

Xe hơi trực tiếp lái vào thành Auert, sau cửa thành là một quảng trường cực rộng. Giữa quảng trường có một đài phun nước trang trí... nước đổ ra ào ào... màu đen.

“Là dầu mỡ sao?” Tiêu Bắc nhìn chất lỏng màu đen đặc dính.

“Ngô.” Cổ Lỗ Y bịt mũi lắc đầu với Tiêu Bắc, ý bảo _ thối thối!

Mọi người đến gần suối phun cũng ngửi thấy mùi hôi nồng nặc.

Tiêu Bắc nhin không được nhú mày: “Ô nhiễm nặng quá vậy? !”

“Đó là hắc thủy, ở thế giới nhân loại không có đâu.” Lam Minh nói khề với Tiêu Bắc nói: “Hắc thủy tạo ra từ ma pháp hắc ám, đương nhiên, đối với Ma tộc đen tối thị huyết mà nói, cũng quan trọng như nước dùng để uống vậy.”

Tiêu Bắc vừa nghe nói Ma tộc uống loại nước này, lập tức cảnh giác nhìn Lam Minh: “Anh cũng uống?”

Lam Minh trợn mắt : “Đời nào!”

“Ngao ô ô...”

Xe hơi tiến vào đường cái, trên đỉnh núi xa xa chợt truyền đến một trận tiếng hú cổ quái.

Tiếng hú này rất quen, mọi người ăn ý quay qua Khế Liêu, bộ dáng như muốn hỏi: “Có gì bất mãn hả?”

Khế Liêu cũng mờ mịt: “Không phải tôi... bất quá đúng là tiếng của người sói.”

“Có vẻ Lang tộc đang tụ họp.” Sphinx nhắc nhở Lam Minh: “Phải cẩn thận! Lang tộc ở thế giới khác hành động độc lập, cũng không ôn hoà như thế giới thật đâu.”

“Đụng phải Lang tộc cũng không có gì phải sợ.” Lam Minh cười nhìn Khế Liêu ngồi sau: “Lang Vương ở đây nè.”

“A.” Khế Liêu cười cười: “Ta biết Lang tộc ở thế giới khác như thế nào, cơ bản cũng giống đám lang tộc điên ở thế giới thật _ hoàn toàn không có linh hồn chỉ biết giết chóc!”

Tiêu Bắc nghe xong có chút để ý, thấp giọng hỏi Lam Minh: “Là ma sói trong truyền thuyết sao?”

Lam Minh thở dài xoa đầu cậu: “Bắc Bắc, cậu xem mấy cái phim linh tinh đó nhiều quá rồi.”

Xe dừng trước cửa một quán ăn, bọn Tiêu Bắc đều đã đói bụng, nghĩ muốn xuống ăn một bữa nóng sốt.

Mở cửa quán ăn, âm thanh náo nhiệt bên trong lập tức im bật.

Không ít người quay lại nhìn bọn họ, trong mắt toát ra vẻ ngạc nhiên.

Tiêu Bắc nhìn khác trong quán, cảm giác mình đang ở thế giới khác lại càng mãnh liệt _ bởi vì so với thành Sawyer, khách ở đây đều bản vô cùng, còn hung thần ác sát hình thù kỳ quái hơn.

Tìm chỗ trống ngồi xuống, phục vụ tới ghi món. Đó là một cô gái duyên rũ, hai mắt thỉnh thoảng lại quay tròn loạn chuyển.

Tiêu Bắc đột nhiên chú ý tới người phụ nữ này khi nhìn hai mí mắt không phải chớp mà là nhấp nháy, tròng mắt cũng là màu vàng, đồng tử rất lớn, giống thần lẩn _ có chút đáng sợ.

Lam Minh nhìn menu, phát hiện món nhân loại có thể ăn không nhiều lắm, liền gọi bánh mì, pho mát và lạp xưởng.

Cổ Lỗ Y gặm bánh mì cả ngày, phát hiện lại phải ăn những thứ này, lập tức lẫn lộn trong ba lô _ nó muốn ăn ngon !

Tiêu Bắc đưa tay vào ba lô xoa đầu trấn an nó, chờ mấy ngày nữa đến một nơi náo nhiệt hơn là có thể ăn rồi.

“Cạch” một tiếng, một đĩa lạp xưởng bị ném lên bàn.

Tiêu Bắc ngẩng đầu nhìn, người đem thức ăn lên là một người đàn ông, cao lớn vạm vỡ, điểm khác biệt duy nhất với nhân loại chính là trong miệng

hắn có hai khóa răng nanh mọc ngược lên. Tiêu Bắc có chút lo lắng thay hắn, lúc ăn cơm không biết có tự cắn phải lưỡi chính mình không?

Động tác bùng thức ăn lên của hắn rất thô lỗ, nếu mà ở thế giới thật nhất định sẽ bị khiếu nại dịch vụ quá tệ, bất quá ở thế giới khác thì... không thể nói gì, Tiêu Bắc thậm chí còn chưa quen với luật pháp ở đây.

Lam Minh nhìn mọi người xung quanh, nhích tới nói khẽ với Tiêu Bắc: “Cậu nghe lén nội tâm của họ thử xem! Biết đâu có thể thám thính được chút manh mối!”

Tiêu Bắc giật mình _ thiếu chút nữa đã quên mình còn có siêu năng lực này, năng lực của mình chuyên dùng để nghe lén, hơn nữa còn là trực tiếp nghe thấy nội tâm của người khác

Vì vậy, Tiêu Bắc cầm li bia ổn định tâm tình, loại trừ những tiếng nói bên ngoài, tập trung nghe nội tâm của khách trong quán.

Quả nhiên từ lúc bọn họ bước vào, rất nhiều người đều hiếu kì _ đám người này là ai a? Sư tử bay và bạch long, nhất định không phải nhân vật đơn giản.

Mà mặt khác, Tiêu Bắc cũng nghe được vài thứ rất đáng sợ, ví dụ như _ nhân loại! Thoạt nhìn rất ngon.

Tiêu Bắc vô thức liếc đối phương một cái, đối phương lập tức cả kinh, hình như không nghĩ tới Tiêu Bắc có thể nhìn thấu suy nghĩ của mình, vội vã cúi đầu.

Tiêu Bắc tiếp tục lắng nghe, mà giữa vô số giọng nói đột nhiên có một giọng nói trầm thấp bị cậu nghe được _ Lam Minh! Đúng là không ngờ được!

Tiêu Bắc sửng sốt _ ở nơi này có người nhận ra Lam Minh?

Cậu nghĩ muốn nhìn xem người nói chuyện trông như thế nào, trước mắt lập tức loé lên một hình ảnh, trong góc tối có hai tròng mắt đỏ rực đang nhấp nháy.

Tiêu Bắc giật mình, không hiểu sao lại cảm thấy rất đáng sợ, có chút không muốn nhìn rõ mặt của hắn... đồng thời, hình ảnh nhoè đi.

“Bắc Bắc.” Hi Tắc Nhĩ đẩy Tiêu Bắc : “Nghĩ gì thế?”

” Uhm ?” Tiêu Bắc phục hồi tinh thần: “A...”

“A.” Cổ Lỗ Y cướp lấy sandwich Lam Minh định đưa cho Tiêu Bắc, đưa đến bên miệng Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc cười cắn một miếng, xoa đầu thưởng cho nó: “Cổ Lỗ Y thật lanh lợi nha!”

Lam Minh tức giận đến không thốt lên lời, tên nhóc chết tiệt dám giành công của mình.

“Bắc Bắc, sao sắc mặt xấu quá vậy?” Bạch Lâu đưa cho cậu một chén trà: “Thấy gì rồi?”

Tiêu Bắc khẽ lắc đầu, quay sang hỏi Lam Minh: “Anh xem thử xem ở đây có ai quen biết không?”

Lam Minh hơi ngần ngừ, nhìn quanh một vòng, lắc đầu: “Không có.”

Tiêu Bắc nhíu mày: “Tôi rõ ràng nghe thấy có người gọi tên anh, còn là một người rất đáng sợ.”

” Hả?” Lam Minh còn đang nghi hoặc, đột nhiên cửa ra vào bị đẩy ra, có ba người nghênh ngang đi đến.

Tiêu Bắc lập tức ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc.

Ba người đi vào vóc dáng vạm vỡ, lưng hơi còng, nhưng rất cường tráng. Trên vai mỗi người đều khiêng xác một con gù đó. Hẳn là vừa mới bắt được, trên cổ xác mỗi con thú có một vết thương vô cùng xấu xí.

Tiêu Bắc rốt cục cũng hiểu mùi máu tươi là từ đâu tới, là máu từ vết thương của những con thú kia chảy xuống, bọn họ đi tới đâu, trên mặt đất liền xuất hiện một vũng máu. Nhìn kỹ lại, bọn họ mặt mày dữ tợn, khóe miệng còn dính máu.

Khi bọn họ tiến vào, những vị khách thoát nhìn rất ‘hung mãnh’ trong quán đều vội vã bỏ chạy, có vẻ rất sợ.

Tiêu Bắc nhanh chóng nghe lén bọn họ, muốn xem thử ba người này có địa vị như thế nào.

Lại nghe được một câu _ Lang tộc đến rồi! Không muốn chết thì chạy mau!

Lang tộc? !

Tiêu Bắc vô thức nhìn Lam Minh, lại thấy hắn đang cầm đuốc chọt chọt bụng Cổ Lỗ Y, hình như đang trả thù.

Mà Khế Liêu cũng là một bộ ung dung tự gấp tự ăn.

Tiêu Bắc nhìn Khế Liêu, lại nhìn nhìn ba lang tộc vừa vào, cảm thán _ tuy đều là lang tộc, nhưng không phải sói nào cũng giống sói nào.

Ba người kia sau khi ngồi xuống, liền gọi mấy ly máu, uống ừng ực.

Tiểu Hoa thấy vậy, đột nhiên khều khều Khế Liêu, nhích tới nhỏ giọng hỏi: “Cậu cũng có muốn gọi một ly không?”

Khế Liêu nhú mày: “Tôi chỉ muốn uống máu anh.”

Tiểu Hoa che cổ tròng Khế Liêu. Khế Liêu xấu hổ gãi mũi: “Thứ họ uống là máu heo, cũng không phải Huyết tộc chỉ uống máu, người sói là loài ăn tạp, không nhất thiết phải uống máu. Hơn nữa uống thứ đó cũng ghê lắm.”

Khế Liêu vừa dứt lời, ba người kia hình như nghe thấy, quay lại nhìn một cái liền... sững sờ.

Bọn họ cũng không phải đang nhìn Khế Liêu, mà là Tiểu Hoa và Tiêu Bắc.

Hai người này có rõ ràng có những đặc điểm của nhân loại, hơn nữa trên người còn truyền đến mùi thơm động vật khát máu khó có thể cưỡng lại.

Ba tên người sói nhìn chăm chăm Tiêu Bắc và Tiểu Hoa, còn vô thức chảy nước miếng.

Đời này đây là lần đầu tiên Tiêu Bắc bị kẻ khác xem như thức ăn, hơn nữa còn là thứ kinh tởm như vậy, nhin không được nhú mi, trong lòng tự nhủ _ nhìn cái gì hả, uống máu heo của người đi.

Ba tên người sói lại có vẻ không nghĩ vậy, bọn chúng híp mắt nhìn Tiêu Bắc và Tiểu Hoa, ném mấy chén máu heo xuống đất.

Phục vụ và chủ quá đều vội vàng trốn ra sau, lang tộc uống máu thì đặc biệt táo bạo thích giết chóc, lạy trời đến lúc đó đừng kéo cả họ theo.

Đám người sói tản ra, tựa như bầy sói đang chuẩn bị tấn công con mồi, chậm rãi đi về phía bọn Tiêu Bắc.

Cổ Lỗ Y ló đầu ra, cảnh giác nhìn ba người nọ, nó cảm giác được nguy hiểm, trong mắt ba người kia không chút hảo ý.

Bọn Lam Minh tự nhiên lại càng khó chịu hơn Cổ Lỗ Y.

Khế Liêu bỏ sandwich trên tay xuống, ý bảo mọi người không cần ra tay. Hăn đứng lên: “Ta xử lý.”

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 153

Mấy tên người sói thấy Khế Liêu đi về phía mình cũng không thềm để hấn vào mắt. Nói thế nào nhỉ, vóc người Khế Liêu nhỏ gầy hơn so với bọn chúng, thoát nhìn chỉ như một nhân loại bình thường.

Ba người nhanh chóng trao đổi ánh mắt, giống như đang đi săn, bao vây Khế Liêu.

Khế Liêu nhìn chúng: “Lang tộc mà uống máu thì chỉ có hỗn huyết với Huyết tộc và thuần chủng tộc. Bình thường thuần chủng tộc đều khá giống nhân loại, còn những tên đặc biệt lớn hoặc đặc biệt xấu xí đều là hỗn huyết, hoặc là hỗn huyết hạ cấp.”

“Đừng dài dòng!” Những người kia tựa hồ bị Khế Liêu chọc trúng chỗ đau: “Chúng ta không phải hỗn huyết tạp mao!” Vừa nói vừa gầm rú rồi nhảy lên, đánh thẳng về phía Khế Liêu.

Vốn Khế Liêu nghĩ bọn chúng dù sao cũng là lang tộc, không định tính toán, bất quá...

“Rống...”

Sau khi gào thét điên xuống, ba tên người sói lao tới, tốc độ rất nhanh. Tiêu Bắc vừa chớp mắt đã thấy chúng áp sát Khế Liêu.

“Bốp” một tiếng, cũng chỉ trong nháy mắt, ba tên người sói đều bị Khế Liêu một cước đạp bay, ngã chống vó.

“Ngao ngao ”

Bọn người sói hướng cửa ra vào hú ầm lên.

Mi mắt Khế Liêu khẽ giật, nói với bọn Lam Minh sau lưng: “Đang cầu cứu viện!”

“Cũng tốt” Khế Liêu gật đầu: “Nếu như có thể gọi cả bầy đến, nói không chừng sẽ có lão bằng hữu ta quen biết.”

Hắn vừa dứt lời, đột nhiên một người đàn ông xuất hiện ở cửa ra vào. Hắn khoác một kiện áo choàng màu xanh, hơi cúi đầu, chỉ có thể nhìn thấy cằm.

Tiêu Bắc không hiểu sao cảm thấy người này có chút quen thuộc, đang muốn nhìn kĩ lại, chợt nghe Cảnh Diệu Phong hô một tiếng: “Cẩn thận!”

Người nọ đột ngột rút ra một thanh đao dài nhỏ, một đao xẹt qua, thân ảnh của hắn cũng loé lên.

Nhìn lai đầu ba gã người sói rơi xuống đất, máu tràn ra.

“Uy!” Khế Liêu dù sao cũng là Lang Vương, hắn cũng không có ý định giết chết tộc loại của mình, lập tức lao ra, nhưng người đàn ông mặc áo choàng xanh đã biến mất.

“Là ai vậy?” Hi Tắc Nhĩ cũng chạy ra, trong lúc đó, xa xa truyền đến tiếng bước chân vội vàng, hỗn loạn, kèm theo cả tiếng sói kêu.

Chờ Tiêu Bắc cùng Lam Minh chạy tới cửa liền thấy cách đó không xa có một bầy sói quy mô không nhỏ đang chạy tới.

Đầu đàn là một con sói đực trắng lớn. Hắn liếc thấy ba người sói đã chết, xác biến về hình sói lập tức nhú mào.

Hắn vừa chạy tới vừa ngưỡng mặt tru lên một tiếng.

Đồng thời, bầy sói xảy ra biến hoá, từ từ thay đổi hình dạng, giống như ba tên người sói vừa chết. Chúng đứng thẳng lên nhưng vai lại lớn đến kì quặc, đồng thời còn vô cùng xấu xí.

“Không thích hợp.” Khế Liêu kéo Tiểu Hoa ra phía sau.

Tiêu Bắc hỏi Lam Minh đang cau mày: “Chuyện gì vậy?”

Lam Minh nhẹ nhàng lắc đầu, nói cho cậu: “Giống như Khế Liêu vừa nói, chỉ có người sói hỗn huyết, hơn nữa còn là hỗn huyết cấp thấp mới biến thành hình người không hoàn chỉnh to lớn hung tàn như vậy. Hỗn huyết cấp cao và thuần chủng thì đều tương tự Khế Liêu, thoát nhìn giống hết nhân loại!”

“Bọn họ đều là hỗn huyết cấp thấp sao?” Tiêu Bắc khó hiểu.

“Bạch lang không có khả năng có hỗn huyết cấp thấp!” Khế Liêu quay đầu: “Những tên người sói này có vấn đề!”

“Bee, chủ nhân!”

Tiêu Bắc cảm giác có người kéo tay áo mình, cúi đầu. Hóa ra là Đặc Lạp Cổ Lạp đang cắn tay áo cố gắng kéo mình vào trong: “Đừng dây vào đám sói điên đó!”

Tiêu Bắc nhú mày _ sao Đặc Lạp Cổ Lạp lại nhát quá vậy?

“Hắc hắc.” Sphinx cười tà: “Bắc Bắc, tha cho hắn đi, dù sao hắn cũng là cừu, cừu nhìn thấy sói sao có thể không sợ?”

“Người ít nói móc ta đi!” Đặc Lạp Cổ Lạp lo lắng nói: “Đối nghịch với lang tộc chính là tự tìm đường chết, bọn chúng sẽ dốc toàn lực truy sát

chúng ta, đến lúc đó muốn nói gì cũng không được! Chúng ta chỉ là tới tìm một quyển Vũ Dạ tập, không đáng.”

“Đúng vậy.” Khế Liêu cũng gật đầu, giao Tiểu Hoa cho mọi người: “Trông giùm, tôi đi giải quyết.”

“Không cần.” Lam Minh khoát tay: “Vừa rồi người nọ làm như vậy, hiển nhiên là muốn kích động chúng ta và lang tộc gây chiến, không nên trúng kế!”

Tiểu Hoa cũng giữ chặt Khế Liêu, khuyên hấn đừng bốc đồng.

Nhưng lúc này mọi người đã bị đàn sói phần nộ bao vây.

Tiêu Bắc đột nhiên nhận ra một chuyện... người vừa rồi và người nhìn lên Lam Minh trong quán rượu hình như là cùng một người!

Nói cách khác, kẻ mặc áo choàng kia đã bám theo bọn họ từ thành Sawyer đến tận đây ?

Còn đang miên man suy nghĩ, đám người sói kia đã nhe răng nhếch miệng tới gần, hình dạng lúc này của chúng phi thường đáng sợ, nửa người nửa sói... Tiêu Bắc có chút không thích ứng. Người sói ở thế giới thật rõ ràng rất dễ nhìn, đặc biệt là đám sói con chỉ mới ba bốn tuổi, khi biến hình chính là hình dáng con nít của nhân loại, còn có hai cái tai sói đáng yêu và một cái đuôi lông xù nhỏ nhỏ. Nhưng người sói ở nơi này căn bản chính là nửa người nửa thú! Quá dọa người !

Đám người sói tới gần, Đặc Lạp Cổ Lạp trốn sau lưng Tiêu Bắc run rẩy.

Tiêu Bắc cũng đành chịu, đúng là cừu sợ sói thật à?

Lúc này, Sphinx bước lên, hướng đám người sói mắt đỏ rực đang không ngừng tới gần gầm lên một tiếng.

Sư tử hồng đúng là sư tử hồng, chỉ thấy đám người sói kia hơi ngẩn người, tựa hồ đã tỉnh táo lại một chút.

Con sói trắng đầu đàn nhìn chăm chăm Sphinx... đột nhiên màu đỏ trong mắt thối lui, hần chậm rãi đứng lên: “Sphinx đại nhân?”

Mọi người sửng sốt, Sphinx cũng sửng sốt. Nó không nhớ có quen một con sói trắng, bất quá nếu là sói trắng...

“Juneau?”

Lam Minh đột nhiên lên tiếng, đi tới, đứng trước mặt sói trắng: “Sao ngươi lại biến thành như thế này?”

“Lam Minh đại nhân!”

Con sói trắng bị gọi là Juneau đột nhiên kích động, chạy tới, bắt lấy vai Lam Minh: “Ngài quả nhiên không chết! Nhìn thấy ngài thật tốt quá, ta có linh cảm sắp tới sẽ rất nhiều chuyện sẽ thay đổi, hoá ra là ngài đã đến!”

Những người sói khác hai mặt nhìn nhau, cũng đỡ bỏ trạng thái chuẩn bị chiến đấu. Có vài người tựa hồ cũng biết Lam Minh, đi tới hưng phấn trò chuyện.

Tiêu Bắc từng nghe nói Lam Minh đã cứu lão Lang Vương, nên có quan hệ rất tốt với lang tộc, liền nhỏ giọng hỏi Sphinx: “Các cậu quen nhau à?”

Sphinx nhẹ gật đầu: “Juneau chính là mỹ nam tử nổi danh của Lang tộc, sói trắng tuyệt vô cận hữu*, hơn nữa còn học thức uyên bác, là địa lý thông ở thế giới khác. Nếu có thể kêu hắn dẫn đường cho chúng ta đi tìm Vũ Dạ tập thì không gì tuyệt bằng. Hắn và Lam Minh từng kề vai chiến đấu, là bằng hữu tốt, cũng là tùy tùng trung thành nhất của lão Lang Vương.”

(*trên trời dưới đất khó tìm được, có một không hai)

“A...” Tiêu Bắc nghe đến đây liền theo bản năng nhìn người tên Juneau kia, vừa nãy khi còn trong hình sói đã cảm thấy con sói trắng này thật sự rất đẹp, nhưng bây giờ biến thành người, cảm giác... cơ thể không thích hợp, tỉ lệ mất cân đối nghiêm trọng, mặt cũng không dễ nhìn, tựa hồ đã bị hủy mặt.

“Cô kìa.” Cổ Lỗ Y cũng nhin không được thì thầm với Tiêu Bắc _ một chút cũng không đẹp trai!

Sphinx lắc đầu, đi đến: “Juneau, các người đều là lang tộc thuần chủng, tại sao lại biến thành như vậy?”

Juneau thở dài: “Chúng ta bị hắc vu sư nguyên rủa! Cả sói và tất cả người sói ở thế giới khác đều không thoát khỏi lời nguyên này. “

Mọi người sửng sốt _ hắc vu sư? !

“Đúng rồi!” Lam Minh nhanh chóng giải thích với bọn họ, ba người sói kia không phải bọn họ giết, mà là một người mặc áo choàng xanh.

Sắc mặt Juneau trầm xuống: “Quả nhiên là hắc!”

“Hắc là ai?”

Lúc này, Khế Liêu vẫn luôn trầm mặc đứng phía sau đi tới, hỏi.

Juneau giật mình nhìn Khế Liêu: “Người là...” Hắc người được mùi vị đặc biệt quen thuộc thuộc của lão Lang Vương trên người Khế Liêu, đồng thời... còn có thứ lang tộc ghét nhất _ mùi hấp huyết quỷ.

Juneau nghĩ nghĩ, đột nhiên há to miệng: “Người là...”

Lam Minh vỗ vỗ hắc: ” Lang Vương của các người đã trở lại.”

Tiêu Bắc tinh tường thấy được trong mắt những người sói này tràn đầy kinh ngạc, cũng có thể hiểu được vì sao bọn họ nghi hoặc, quả thực... Khế

Liêu thoát nhìn rất trẻ, thậm chí có thể nói, nếu lấy thân phận người sói cậu ta vẫn còn là vị thành niên!

“Lang Vương?” Juneau hoảng sợ nhìn Khế Liêu, trên người của hắn có quá nhiều bóng dáng của lão Lang Vương. Năm đó trước khi thế giới khác và thế giới thật tách ra, lão Lang Vương vẫn còn rất trẻ, khí chất phi thường tương tự Khế Liêu!

Sau này sau khi bị tách ra, Juneau vẫn một mực bảo vệ vương vị Lang Vương, bởi vì hắn biết, có một ngày lão Lang Vương nhất định sẽ trở về. Có thể Lang Vương đã mất, nhưng cũng để lại Khế Liêu, một Lang Vương trẻ tuổi, chưa kể còn là hỗn huyết cùng tử địch của lang tộc. Biết đâu hắn có thể cân bằng hai chủng tộc người sói hỗn huyết và thuần chủng, để bọn họ không còn thù hận tàn sát lẫn nhau, đem lang tộc phát triển lớn mạnh.

Bầy sói xì xào bàn tán, tựa hồ không phục Khế Liêu còn trẻ, bọn họ vốn định đề nghị Juneau làm tân Lang Vương !

Lam Minh lui sang một bên, hắn không muốn quản chuyện nhà của người khác, mà ngồi xổm xuống kiểm tra thi thể mấy người sói nọ. Tiêu Bắc cũng đi tới xem cùng hắn, vươn tay sờ lên vết thương của họ, cậu cảm thấy họ chỉ giống như những con chó lớn, chết thật đáng thương.

Khế vượt mấy cái, Tiêu Bắc đột nhiên cảm giác được một cỗ lực lượng kỳ quái, hình như đến từ chính miệng vết thương. Cẩn thận cảm giác lại, Tiêu Bắc phát hiện miệng vết thương vẫn đang chảy máu, nhưng có một lực hút đang cuốn lấy cái đầu sói.

Bắc Bắc vô thức vươn tay, nhặt cái đầu sói bị lăn đi đặt lên vết thương trên cổ, sau đó cậu nhẹ nhàng vuốt ve miệng vết thương, trong tâm trí nghĩ _ liền lại đi! Giúp hắn sống lại!

Theo tiềm thức của Tiêu Bắc, cậu buông tay ra, mọi người liền chứng kiến đầu và thi thể người sói đã liền lại!

Nháy mắt, người sói đó khôi phục hô hấp nhưng có thể là do mất máu quá nhiều nên rất suy yếu, không thể biến lại hình người.

Hắn ngẩng đầu nhìn Tiêu Bắc, dường như biết đã xảy ra chuyện gì, thấp giọng thốt vài tiếng, nhẹ nhàng vung vẩy đuôi như thể muốn tỏ lòng biết ơn.

Tiêu Bắc rất thích Husky và chó Alaska, cảm thấy kỳ thật những con sói này và chúng cũng không khác nhau mấy, liền đưa tay xoa nhẹ _ sờ thích thật nha!

Hành động của Tiêu Bắc làm cho đám người sói hoảng sợ kêu ầm lên, Juneau cũng kinh ngạc: “Đây là năng lực của thần!”

Lam Minh cùng Bạch Lâu liếc nhau một cái, nhặt hai cái đầu sói khác lên. Chuẩn bị xong Tiêu Bắc dựa theo phương pháp trước đó, làm hai người sói còn lại cũng sống lại.

Những người sói vô cùng kích động, bắt đầu hoan hô không ngừng.

Lam Minh nhìn Sphinx, thấp giọng hỏi: “Vì sao năng lực của Tiêu Bắc còn mạnh hơn so với Đại Tế Ti bản thể?” Sphinx lắc đầu liên tục, hắn cũng là lần đầu tiên chứng kiến loại năng lực này.

Vẻ mặt của Đặc Lạp Cổ Lạp sau lưng Tiêu Bắc lại càng quái dị, nhìn Tiêu Bắc chăm chăm _ sao có thể?! Hồi sinh Ma tộc đã chết là pháp thuật Đại Tế Ti theo đuổi cả đời nhưng vẫn không thành công. Không lý nào Tiêu Bắc không khác gì chim non nháy mắt đã học được, chẳng lẽ nói Tiêu Bắc so với Đại Tế Ti còn lợi hại hơn? Chưa kể nếu là thật thì năng lực của hắn cũng không phải kế thừa từ Đại Tế Ti mà là... thiên phú mới sao? Rốt cục Bắc Bắc là ai!

“Nếu như là Đại Tế Ti thì nhất định ngài có thể giải trừ lời nguyền của hắc vu sư!” Juneau kích động: “Chúng ta đã như vậy hơn một nghìn năm,

tên hắc vu sư kia luôn nghĩ hết mọi biện pháp tra tấn lang tộc chúng ta!”

“Muốn giải trừ hắc ma pháp, đặc biệt là loại hắc ma pháp cường đại vĩnh cửu này nhất định phải giết chết hắc vu sư!” Đặc Lạp Cổ Lạp thấy mọi người hưng phấn như vậy, run rẩy nói một câu, thấy bầy sói nhìn mình chăm chăm liền vội vàng vọt ra sau lưng Tiêu Bắc: “Bất quá hắc vu sư kia hẳn không phải là hắc vu sư bình thường!”

“Hắn là ai?” Khế Liêu có chút không kiên nhẫn, hỏi mọi người: “Ta đã hỏi hai lần rồi.”

“Ách...” Juneau ngược lại có chút mừng rỡ, tính cách Khế Liêu cực giống lão Lang Vương, rất cuồng ngạo.

“Đặc Lạp Tư.” Juneau trả lời.

“Đặc Lạp Tư?” Đặc Lạp Cổ Lạp há to miệng: “Vậy khó đối phó lắm!”

Tiêu Bắc nghi hoặc: “Rất lợi hại sao?”

“Bản thân hắn ngoại trừ là một hắc vu sư cực mạnh, còn là hồn huyết của hắc võ sĩ! Nói cách khác, hắn vừa là cường thi vừa là hắc vu sư, rất khó giết!” Sphinx nói

Tiêu Bắc thấy Lam Minh bên cạnh khẽ nhú mày, liền kéo hắn, hỏi: “Anh biết hắn không?”

Lam Minh khẽ gật đầu: “Số lượng Hắc vu sư rất ít, nhưng số lượng hắc võ sĩ lại từng rất khổng lồ. Bọn họ vốn được Thần tộc dùng làm hộ vệ, có sức chiến đấu cường đại, bất tử, rất gần với cường thi, về sau lại đột nhiên bị tuyệt chủng. Đặc Lạp Tư là hắc vu sư nên mới sống sót, rất nổi tiếng. Tôi cũng đã gặp hắn mấy lần ở tiệc chào đón của cha.”

“Hắc vu sư vốn không tồn tại cảm tình, nhưng việc gì cũng có ngoại lệ.” Juneau kể cho mọi người thân thế của Đặc Lạp Tư: “Có một ngày, một hắc võ sĩ câu dẫn vợ một Thần tộc, cùng ả sinh ra một Ma tộc siêu hồn huyết, đặt tên là Đặc Lạp Tư.”

Tiêu Bắc nhíu mày _ bi kịch a!

Lúc ấy Thần tộc giận tái mặt, hạ lệnh giết chết tất cả hắc võ sĩ! Mà người tiếp nhận và thực hiện nhiệm vụ lần đó... chính là lão Lang Vương!

Tiêu Bắc nhíu mày, khó trách Đặc Lạp Tư hận lang tộc như vậy! Bất quá lang tộc tính cách ngạo mạn, còn là một bộ tộc lâu đời, bọn họ mà lại chịu sự sai khiến của Thần tộc sao?

Juneau giải thích: “Lúc ấy địa vị của lang tộc rất tệ, vốn cũng giống như hấp huyết quỷ, bị xem như ma tộc, không được pháp luật của thế giới khác bảo vệ, có thể bị Thần tộc tùy ý bắt giết!”

Lông mày Tiêu Bắc lại nhíu chặt vài phần, quá đáng! Dựa vào cái gì Ma tộc lại có thể bị bắt giết tùy ý? Khó trách số lượng hấp huyết quỷ ít như vậy

“Lang Vương vì cả tộc đàn liền tiếp nhận nhiệm vụ, điều kiện chính là đưa lang tộc vào hàng Thần Ma, như vậy những người sói nhỏ mới có thể lớn lên trong hoàn cảnh an toàn! Thần tộc đồng ý!” Juneau thở dài: “Vì vậy, hắc võ sĩ và lang tộc xảy ra chiến tranh. Lang tộc đại thắng, hắc võ sĩ cơ hồ tuyệt diệt, Thần tộc thực hiện lời hứa... bất quá Đặc Lạp Tư lại trốn được. Về sau hắn mang theo thù hận với lang tộc và Thần tộc biến thành hắc vu sư, dùng pháp thuật cao nhất bắt đầu trả thù lang tộc, hơn nữa còn đuổi giết lang tộc không biết mệt, ngay cả những đứa trẻ vô tội cũng không buông tha.”

Tiêu Bắc gật đầu: “Hoá ra là như vậy.”

“Chúng ta phải tìm Đặc Lạp Tư.” Khế Liêu nhìn Lam Minh: “Giết hắc, hoặc làm hắc giải trừ ma pháp!”

Tiêu Bắc ủng hộ ý kiên sao, oan oan tương báo biết nên khi nào phải không! Bất quá cừu hận sâu như vậy, phỏng chừng không phải chỉ vài lời là có thể hóa giải.

Lam Minh hỏi Juneau nơi Đặc Lạp Tư ẩn náu, Juneau chỉ một ngọn núi đen thui xa xa dưới ánh trăng: “Nơi đó có một hẻm núi, hắc sống ở đó! Bất quá ngọn núi kia thuộc về hắc, trong núi có rất nhiều bẫy. Chúng ta đã phải rất nhiều người vào núi tìm hắc, nhưng là đều có đi không có về!”

Khế Liêu gật đầu: “Vậy đừng đi nữa.”

Lang tộc nhú mày nhìn hắc, cảm thấy nếu hắc nhát gan như vậy thì hoàn toàn không có tư cách làm Lang Vương.

“Một mình ta đi là được.” Khế Liêu giao Tiểu Hoa cho Lam Minh: “Chiều cổ anh ấy giúp tôi, nếu sáng mà tôi còn chưa về thì cũng không cần chờ.” Nói xong xoay người đi.

“Ai!” Juneau vội vàng muốn ngăn cản: “Trong đó rất nguy hiểm !”

Lam Minh khoát tay: “Đây là thử thách dành cho Lang Vương! Không cần can hắc.”

“Đi bộ mệt lắm đó.”

Sphinx chạy tới cạnh Khế Liêu : “Chờ người đi ha.”

Khế Liêu nở nụ cười, nhảy lên lưng Sphinx. Sphinx giang cánh, mang Khế Liêu bay tới khu rừng hắc ám kia.

Bọn Lam Minh trở lại quán ăn, vừa ngồi chờ vừa trò chuyện với Juneau. Juneau nói với Lam Minh hiện tại thế giới khác đang đại loạn, rất không

ồn! Chiến hỏa phương bắc đang lan tràn sang hướng nam, nhất định có chuyện lớn gì đó đã xảy ra!

Tiêu Bắc và Tiểu Hoa thì hoàn toàn không cách nào tập trung tinh thần nghe hần nói, bọn họ đang lo lắng cho Khế Liêu, nhất là Tiểu Hoa.

Tiêu Bắc yên lặng cầu nguyện _ nếu như năng lực của mình thật sự mạnh như vậy, vậy thì hãy làm cho hắc vu sư kia không thể ám toán Khế Liêu, hai người trực tiếp giao chiến! Đương nhiên... cuối cùng Khế Liêu nhất định phải thắng, bình an trở về!

Tiêu Bắc vừa định nhắm mắt, tay lại bị Lam Minh cầm lấy.

Tiêu Bắc ngẩng lên nhìn hần, Lam Minh cười lắc đầu: “Nếu Khế Liêu biết sẽ mất hứng đó.”

Tiêu Bắc há miệng, nhìn Lam Minh: “Nhưng mà...”

“Yên tâm đi.” Lam Minh thấp giọng nói: “Hần sẽ không chết, ở đây còn có người đang chờ hần.”

Tiêu Bắc nhìn Tiểu Hoa đã vì quá bất an mà đi tới cửa nhìn ra ngoài, khẽ gật đầu _ nhất định vậy!

...

Thời gian từng phút trôi qua, Tiêu Bắc ngồi chờ bất tri bất giác gục xuống bàn ngủ thiếp đi, thẳng đến khi trời sáng gà trống gáy vang đánh thức cậu.

Cảm thấy cổ hơi đau, có chút choáng, Tiêu Bắc khó khăn ngồi dậy, lại cảm giác bên cạnh có ai đó đang chột mình.

“Uh?” Tiêu Bắc quay sang.

“Ngài đã tỉnh?”

Thanh âm rất dễ nghe, nhưng lạ hoắc! Tiêu Bắc mở to mắt, chỉ thấy trước mặt là một nam tử cao gầy, tóc trắng, làn da trắng nõn, tướng mạo cực kỳ anh tuấn, có chút giống bị bạch tạng. Bất quá Tiêu Bắc chưa từng thấy qua người nào bị bệnh bạch tạng mà lại đẹp như vậy.

Người kia cười hỏi cậu, đặt thức ăn trên tay xuống bàn: “Có đói bụng chưa?”

“A!” Tiêu Bắc kinh ngạc bật dậy rồi lại ngồi xuống, lúc này mới phát hiện cánh tay đã tê rần, Cổ Lỗ Y cuộn tròn ngủ trên đùi cũng bị lay tỉnh. Nó vội bắt lấy áo Tiêu Bắc nhìn khắp nơi, vừa nhìn thấy mỹ nam tử bạch tạng liền kinh hãi “Cô kì” ầm lên, Tiêu Bắc dĩ nhiên nghe hiểu, Cổ Lỗ Y đang nói _ Đại mỹ nhân!

“Anh là...” Tiêu Bắc nghi hoặc.

“Bắc Bắc, chúng ta nên đi rồi!” Bên ngoài truyền đến tiếng Lam Minh.

Tiêu Bắc nhìn ra bên ngoài, có thật nhiều người đều đứng quanh xe, trang phục của những người này rất quen nhưng là hình dáng khuôn mặt lại rất lạ _ là người sói sao?

“Anh là Juneau?” Tiêu Bắc giật mình hỏi mỹ nam.

Người nọ cười cười, gật đầu: “Chúng ta lại có Lang Vương rồi.”

Tiêu Bắc nhảy dựng lên mang theo Cổ Lỗ Y chạy bên ngoài, bọn Hi Tắc Nhĩ cũng tỉnh dậy. Bọn họ bị tiếng kêu hưng phấn của người sói đánh thức, đứng dậy đi ra xem thử thì phát hiện tất cả mọi người đều đã khôi phục liên minh bạch, Khế Liêu nhất định đã thành công.

Chạy ra ngoài nhìn ra xa, Tiêu Bắc thấy mặt trời đỏ rực đang mọc lên, Khế Liêu chậm rãi đi tới, trong tay của hắn cầm một cái đầu lâu màu đen.

Sphinx đi cạnh hắn, khẽ vung lớp bờm uy vũ, cảnh tượng này khiến Tiêu Bắc chỉ có thể nghĩ tới một từ để hình dung _ anh hùng trở về.

Lang tộc vui mừng nhảy nhót, nghênh đón Lang Vương anh dũng mới của bọn họ.

Lam Minh khoanh tay cười, đột nhiên như là nghĩ tới cái gì hỏi Tiêu Bắc : “Bắc Bắc, biết truyền thuyết kỳ sĩ không đầu từ đâu ra chưa?”

Tiêu Bắc sửng sốt, sau đó há to miệng nhìn Lam Minh: “Thật sao?”

“Ừh!” Lam Minh rất nghiêm túc gật đầu, đem hành lý lên xe, chuẩn bị bắt đầu hành trình mới.

Tiêu Bắc vẫn bám theo Lam Minh vô cùng nghiêm túc hỏi: “Thật sao? Kỳ sĩ không đầu là từ Khế Liêu thật hả?”

Cửa ra vào quán trọ, Juneau thấp giọng hỏi Bạch Lâu: “Cái kia... Tiêu Bắc hình như rất dễ bị lừa nhỉ!”

Bạch Lâu mỉm cười: “Trước kia còn dễ lừa hơn, sau này mới học khôn. Bất quá chắc do đã lâu không bị lừa nên lại ngốc đi rồi.”

[Vũ dạ kỳ đàm] Quyển 27 – Dị giới chi lữ Lam Minh quy lai (c154 – 155 – 156 – 157 – 158 – 159)

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 154

Lang tộc hồi phục, không chỉ lang tộc mà ngay cả các Ma tộc khác cũng đều mừng rỡ không thôi, bởi vì không còn lang tộc thỉnh thoảng phát điên cũng có nghĩa những ngày sau này càng thêm an ổn!

Đồng thời, tin tức Lam Minh mang theo Sphinx, Lang Vương, còn có Đại Tế Ti cùng một đám người quay lại thế giới khác nhanh chóng lan truyền, biến thành chủ đề được cả thế giới khác đàm luận nhiều nhất mấy ngày gần đây.

Mà nhân vật chính của của lời đồn vẫn tiếp tục tiến về phương bắc. Lần này, Juneau cũng đi cùng, hỗ trợ dẫn đường.

Có địa lý thông, chuyến hành trình liền thoải mái hơn rất nhiều. Trên đường, Juneau kể cho mọi người những điểm bất thường gần đây ở thế giới khác.

Đi thêm vài ngày, mọi người đến một sườn núi nhỏ, đưa mắt nhìn về phía trước là đã nhìn thấy mây đen phủ kín bầu trời, bọn họ đã đến phương bắc .

Tiêu Bắc lấy la bàn ra kiểm tra phương hướng, phát hiện bọn họ đang đi chính xác _ hẳn là rất nhanh sẽ có thể tìm thấy Vũ Dạ tập.

Nhưng mà mấy ngày nay không biết có phải do đi nhiều nên mệt hay vô số tin đồn xuất hiện mà Lam Minh có vẻ tâm sự nặng nề, càng ngày càng trầm mặc.

Cách đó không xa là một tòa thành lớn, bọn Tiêu Bắc quyết định tới đó nghỉ ngơi một chút.

Mọi người xuống xe, đi bộ vào thành.

Tiêu Bắc đi cạnh Lam Minh, nhìn hắn, thấy hắn vẫn cứ một mực im lặng liền hỏi : “Đói chưa?”

Lam Minh nhìn Tiêu Bắc, khẽ lắc đầu, trên mặt không biểu tình gì, hai mắt biến thành màu kim nhàn nhật nên Tiêu Bắc nghĩ có khi hắn đang xuất hiện nhân cách khác không.

“Này, sao anh không nói chuyện.” Tiêu Bắc vươn tay vỗ hắn, cảm thấy Lam Minh như vậy thật là làm cho người ta lo lắng, không còn chút bộ dáng lưu manh nào ở thế giới thật.

“Nói gì?” Lam Minh ngơ ngác, nhìn Tiêu Bắc.

Sphinx ở phía sau nhẹ kéo Tiêu Bắc, nhỏ giọng nói: “Thói quen cũ của hắn đó, cứ đến đây là hắn lại trở thành bộ dáng âm hồn như vậy!”

Tiêu Bắc giật mình _ Lam Minh trước kia là loại hình lãnh khốc này sao? Tuy thỉnh thoảng hắn nghiêm túc lên đúng là cũng ngẫu như vậy, nhưng bình thường lại rất đáng thất vọng a.

Trời vừa tối, mọi người cũng đã tới trước cổng thành, tiến vào đường phố. Tòa thành này và những nơi mọi người từng đi qua tựa hồ không giống nhau lắm, cả tòa thành này đều được làm bằng đá cẩm thạch trắng, kiến trúc xinh đẹp, đường phố sạch sẽ, cách ăn mặc của người dân cũng sang trọng.

Vừa bước vào thành, Lam Minh lập tức nhíu mày, Juneau lục hành lý lấy ra mấy cái áo choàng phân cho mọi người.

Này là trang phục thường mặc nhất mấy ngày gần đây của mọi người. Mỗi lần đến nơi nhiều người mọi người đều mặc áo choàng, đội cả mũ trùm, che kín mặt mũi để tránh bị nhận ra.

Cổ Lỗ Y cũng mặc một cái áo choàng nhỏ, nhưng lại khiến nó không thể bay. Cảm giác không thoải mái, vì vậy nó dứt khoát trốn trong ba lô của Tiêu Bắc, cứ cô ki cô ki liên hồi, còn lộn mấy vòng.

Tiêu Bắc cũng gật đầu, Cổ Lỗ Y cũng giống mình cũng muốn trở về. Nơi này không vui chút nào, rất nhàm chán, không có chuyện thú vị cũng không đồ ăn ngon, Lam Minh cũng không đùa giỡn lưu manh, chán ~!

Mọi người đến một quán ăn, thấy bên trong không quá nhiều khách, liền đi vào ngồi xuống gọi cơm.

Lúc này, vài vị khách nhân trong quán tùm lại, đàm luận tin tức Lam Minh trở về.

Tiêu Bắc nhú mào _ lại nữa rồi!

Gần đây cậu phát hiện, Lam Minh ở nơi này giống như một truyền thuyết, ai cũng biết hắc, nhưng lại chưa từng gặp qua hắc. Mà nghe bọn họ kể lại sự tích của hắc phần lớn cũng đều rất khoa trương! Có kẻ nói hắc yêu mến nhân loại đối nghịch Thần Ma, có kẻ lại nói hắc giết người không chớp mắt, là đại ma đầu cả đồng loại cũng giết. Tóm lại từ ngữ điệu của bọn họ có thể nghe ra sự ngưỡng mộ và khát vọng có được sức mạnh cường đại, cùng một chút sợ hãi mơ hồ.

Tiêu Bắc lặng lẽ ngồi xuống cúi đầu ăn cơm, cảm thấy thế giới khác thật thích phóng đại người khác lên, chuyện gì cũng không che giấu, vô luận là xấu xí hay là xinh đẹp.

Cảnh Diệu Phong cùng Bạch Lâu đi bổ sung vật tư chuẩn bị dùng trên đường.

Đang ăn cơm, Tiêu Bắc chợt nghe có một giọng nói đặc biệt lớn giữa đám người kia, vừa ăn vừa nói với người bên cạnh: “Các người đừng tưởng rằng Lam Minh trở về là để giúp chúng ta, đừng quên hẳn là hậu đại của ai!

“Nhưng trong trận chiến trước Lam Minh đã cứu rất nhiều người của chúng ta!” Có vài người không nghĩ vậy, Tiêu Bắc gật đầu _ đúng đó, vong ân phụ nghĩa!

“Bất quá các người đừng quên, chiến tranh tạo sao lại bùng nổ!” Giọng người nọ lạnh lạnh nói: “Bản thân Lam Minh chính là một thứ vũ khí trí mạng. Vương chính là muốn chuyển dời đến trên người hắn nên mới giết chóc và tạo nên trận đại chiến như vậy! Hơn nữa ta còn nghe nói, máu của Lam Minh và Vương gắn kết, chỉ cần Lam Minh còn sống, Vương vĩnh viễn sẽ không biến mất! Cho nên ta cảm thấy, chúng ta phải tiêu diệt Lam Minh, như vậy thế giới khác mới có thể khôi phục sự an bình. Bằng không, một ngày nào đó nơi này sẽ lại rơi vào bóng tối tựa một ngàn năm trước! Lần này Lam Minh trở về, chạy tới phương bắc, nói không chừng chính là âm mưu muốn hồi sinh phụ thân hắn. “

Lời nói của hắn gieo rắc hoang mang nhưng lại không sai, rất nhiều người đều tin là thật. Toàn bộ đều lo lắng cho tương lai của chính mình.

Mọi người nhìn Lam Minh lại thấy hắn bình tĩnh chậm rãi ăn cơm. Hắn đã chuẩn bị tâm lý từ sớm rồi, trước đây cũng là như vậy, không nghĩ tới hơn một ngàn năm rồi mà vẫn không thay đổi.

Tiêu Bắc cau mày, quả nhiên đi tới đâu cũng luôn có kẻ đáng ghét! Càng nghĩ càng tức, thật muốn giáo huấn cái tên to mồm kia một chút.

Nhìn chằm chằm bánh mì trong tay hắn, Tiêu Bắc cúi đầu, nhắm mắt tưởng tượng... đột nhiên người nọ hét lên.

Mọi người nhìn về phía hắn, bánh mì trong tay hắn biến thành một con sâu mập ú, bánh mì trong miệng hắn cũng biến thành sâu. Hắn vừa ói liên

tục, vừa hét: “Ma pháp! Có người dùng ma pháp!”

“Ai bảo người không biết che miệng ?” Vài người xem náo nhiệt xung quanh cười to.

Tiêu Bắc cảm thấy bất giác, chợt nghe Lam Minh bên cạnh thấp giọng nói: “Đừng lãng phí tinh lực so đo với bọn họ, nếu bại lộ sẽ rất phiền toái.”

Nghe thấy Lam Minh nói, Cổ Lỗ Y thò đầu ra bất mãn cô ki hai tiếng _ Bắc Bắc là đang giúp người đó, không cảm ơn thì thôi đi, thật đáng ghét!

Tiêu Bắc đẩy nó vào ba lô xoa xoa, ý bảo _ không sao.

Mọi người ăn cơm xong muốn thanh toán, phục vụ lại cười hì hì nói: “Đã trả tiền rồi.”

Mọi người giật mình, Tiêu Bắc lắc đầu : “Chưa mà!”

“Là thị nữ của nữ vương trả tiền cho các người!” Phục vụ chỉ chỉ bên ngoài.

Tiêu Bắc nhìn ra ngoài cửa thì thấy bên ngoài đứng chừng mười mấy người lính, đứng trước là một phụ nữ ăn mặc sang trọng.

Tiêu Bắc hỏi Đặc Lạp Cổ Lạp : “Cô ta là ai vậy?”

Đặc Lạp Cổ Lạp nhỏ giọng nói: “Ta còn không biết đây là đâu nữa là, năm đó khi ta đi còn không có tòa thành này! Bất quá chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi mà có thể xây dựng được tòa thành lớn cỡ này, chứng tỏ chủ nhân nơi này hẳn là có địa vị rất cao và thực lực không tồi!

Tiêu Bắc gật đầu: “Chủ nhân nơi này hẳn là một nữ vương, nhưng sao lại muốn mời khách?”

Sphinx nhếch miệng, thì thầm: “Thiên hạ không có bữa cơm nào miễn phí, cẩn thận chút vẫn hơn!” Nói xong, ngẩng đầu nhìn Lam Minh.

Lam Minh đứng lên, mọi người cũng rời quán tiếp tục lên đường.

“Nữ vương muốn mở tiệc chiêu đãi các vị.” Vị thị nữ nọ đi theo phía sau.

Lam Minh nhàn nhạt từ chối: “Không cần.”

Tiêu Bắc lại một lần nữa nheo mắt _ Lam Minh lạnh quá à, thật không quen chút nào! Nói thật, Bắc Bắc cảm giác sức nhẫn nại của mình đã sắp đến cực hạn, Lam Minh mà còn cứ tiếp tục âm u như vậy, dám mình nhào tới đánh hấn lăm.

“Lam Minh đại nhân.”

Thị nữ nọ cũng không từ bỏ, đuổi theo: “Nữ vương biết lần này các người tới là có mục đích gì, ngài có thể giúp đỡ!”

Bọn Tiêu Bắc đứng lại, quay đầu nhìn.

“Hơn nửa trời cũng sắp tối, các người có thể qua đêm trong lâu đài, nghỉ ngơi một chút rồi lại đi! Dù sao cũng đều là lão bằng hữu!” Lời thị nữ nói làm cho Sphinx nhin không được hỏi : “Nữ vương của các người là ai?”

“Xilina nữ vương bệ hạ.” Thị nữ trả lời.

” Xilina...” Lam Minh nghĩ nghĩ, nhớ không ra nữ vương nào như vậy.

“Họ gì?” Sphinx nhanh nhạy hơn hỏi một tiếng.

“Tạp Nhĩ Đức Tây Á hoàng tộc!” Thị nữ ngẩng mặt, cho thấy sự tôn trọng và cao ngạo.

Tiêu Bắc cảm thấy thú vị _ quý tộc xưa à.

“Không biết.” Lam Minh nói xong tiếp tục đi.

“Nữ vương đã từng thấy Vũ Dạ tập.”

Lúc này, thị nữ nói ra một câu mấu chốt: “Ngài biết hiện tại Vũ Dạ tập đang ở đâu!”

Mọi người đành phải lại một lần nữa dừng bước.

Lam Minh nhíu mày.

Juneau nhìn sắc trời, nói khẽ với Lam Minh: “Phía trước đã là phương bắc, ban đêm sẽ có rất nhiều dạ ma lui tới hoạt động, chúng ta tốt nhất nên đi vào ban ngày!”

Lam Minh khẽ gật đầu, cùng mọi người đi theo vị thị nữ kia, đi về hướng toà lâu đài trắng như tuyết cao chọc trời ở phía xa.

“Thật giống lâu đài Neuschwanstein.” Tiêu Bắc không khỏi cảm khái, nhìn Lam Minh: “Lần trước chúng ta đi du lịch có đi ngang qua ấy, nhớ không? Tòa thành đó cũng được bao phủ trong mây.”

Lam Minh gật đầu.

“Lâu đài này tên là Bạch Vân bảo.” Thị nữ quay lại nói cho Tiêu Bắc.

“Rất thích hợp.” Tiêu Bắc gật đầu lại nhìn Lam Minh, vẫn là vẻ mặt không biểu tình.

Tiêu Bắc nheo mắt, cố gắng kiềm chế bản thân _ hít sâu hít sâu, không nên đánh người ở đây, vì vậy đành xoay mặt nhìn đi chỗ khác. Cổ Lỗ Y trong ba lô cũng vuốt tay cậu, cực kì tức giận với Lam Minh cứ nửa chết nửa sống như thế! Tiêu Bắc cười bất đắc dĩ, xoa đầu nó.

Bạch Lâu và Hi Tắc Nhĩ liếc nhau, Tiểu Hoa cũng nhú mào, thấp giọng hỏi Khế Liêu: “Lam Minh làm sao vậy? Thậm chí ngay cả Tiêu Bắc cũng không để ý.”

Khế Liêu gác tay sau đầu: “Đề cao cảnh giác, hẩn so với chúng ta hiểu rõ thế giới khác hơn.”

“Lại nói... ” Tiểu Hoa cười một tiếng: “Cậu đến thế giới khác cũng trở nên chín chắn hơn nhĩ.”

“Hoàn cảnh sinh tồn bất đồng mà.” Khế Liêu nhún vai: “Đây là nơi không có pháp luật bảo vệ! Ai đi ngang qua anh cũng đều có thể cho rằng anh là thức ăn, không giữ vững tinh thần sao được?”

Tiểu Hoa nhìn trời, lúc này lại thấy Juneau đang lén lút nhìn bọn họ.

Tiểu Hoa hỏi hẩn: “Sao vậy?”

“Ách...” Juneau cúi đầu không nói gì, lại liếc liếc Khế Liêu, như là muốn xác định quan hệ của hai người.

Khế Liêu nhe răng cười với hẩn: “Khỏi đoán, chính là loại quan hệ đó!”

“Gia tộc sẽ phản đối!” Juneau nhú mào.

“Vậy thì cứ cho bọn họ phản đối.” Khế Liêu vươn tay ôm lấy bả vai Tiểu Hoa: “Tất cả sói con ở thế giới thật đều rất thích hẩn, giải quyết xong chuyện bên này thì chúng ta sẽ đi. Các người phản đối hay không phản đối, đối với ta không quang trọng.”

Juneau khẽ nhú mào: “Người phải đi... chúng ta thật vất vả mới có Lang Vương.”

“Trước kia ta không ở đây, không phải các người vẫn sinh sống bình thường đó sao?”

“Nhưng lại bị ám toán ... chúng ta còn chưa đủ mạnh.”

“Cho nên sau này sẽ tốt lên.” Khế Liêu gật đầu, vỗ vai hân sau đó lấy ra một sợi dây chuyền. Mặt dây là một chiếc răng nanh dài nhọn đưa cho Juneau.

“Đây là...”

“Răng nanh của cha ta.” Khế Liêu thờ ơ nhún vai: “Năm đó hân để lại hai sợi, một sợi là cho Lang Vương thế giới thật, một sợi là cho sói trắng thế giới khác, hân nói vậy đó.”

Juneau nhận lấy, chăm chú nhìn thật lâu mới thập phần quý trọng đeo lên cổ.

Tiêu Bắc đi chính giữa mọi người, đưa mắt nhìn trước nhìn sau.

Cảnh Diệu Phong vốn đã rất lạnh khốc, lúc này ngay cả Lam Minh và Khế Liêu cũng trở nên là lạ. Lại nhìn, Bạch Lâu chuyên chú nghiên cứu sách địa lý thị nữ vừa đưa cho mà Hi Tắc Nhĩ xoa cằm suy nghĩ có nên cũng trở nên nghiêm túc một chút không, phải chuẩn bị sẵn sàng trước để sau này còn trở thành Ma vương.

Tiêu Bắc lại cảm thấy càng nôn nóng, tâm tình nháy mắt tụt xuống mức thấp nhất.

Rất nhanh, cổng lâu đài hiện ra trước mắt, cây cầu treo không lồ hạ xuống. Cổng lâu đài mở ra, trong thành truyền đến tiếng tù và nghênh đón.

Binh lính đứng thẳng tắp hai bên, có ngồi trên ngựa, có xếp thành hàng, giữa không trung rơi xuống vô số cánh hoa, xem ra đây là lễ ngộ cao nhất!

Mọi người không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ có thể kiên trì tiến vào.

Đi qua con đường nghênh đón thật dài, Tiêu Bắc ngẩng lên liền thấy phía trên lầu đài bắc ngang hai cây cầu, trên cầu rải đầy những đoá hoa nhiều màu sắc, cánh hoa chính là rơi xuống từ những bông hoa đó.

Nhưng kỳ quái, rõ ràng cánh hoa đã rơi xuống, trên mặt đất lại không vương lại cánh hoa nào.

Tiêu Bắc có chút tò mò, vươn tay đón lấy nhưng cũng không đón được, cánh hoa vừa chạm vào tay liền biến mất.

“Chỉ là ma pháp thôi.” Lam Minh đột nhiên quay sang nói: “Bình lính hai bên cũng đều là giả.”

Tiêu Bắc sửng sốt, nhìn xung quanh những mắt thường căn bản phân không được thật giả! Làm thế nào Lam Minh lại biết?

“Đừng khẩn trương, Bắc Bắc.” Sphinx nói với Tiêu Bắc: “Rất nhiều nghi thức nghênh đón ở thế giới khác đều dùng ma pháp, nói theo cách ở thế giới thật thì như vậy bảo vệ môi trường hơn. Chủ nhân lầu đài này có khả năng đang nắm giữ đá ma pháp cực mạnh, hoặc là có ma lực và ma pháp cường đại!”

Rất nhanh, mọi người tới trước bậc thang bằng đá cẩm thạch thật dài, phía trên bậc thang chính là cung điện .

Vừa dừng lại thì có một tấm thảm màu đỏ lăn xuống, trải dài trên bậc thang, Tiêu Bắc nghĩ đây cũng là ma pháp? Bằng không tấm thảm sao có thể di chuyển theo cầu thang được, nhìn rất có hiệu ứng 3D nha!

Sau khi thảm trải xong, một tiếng cười to của phụ nữ truyền đến... tiếng cười này làm cho người ta cảm giác người phát ra nó hẳn là một người rất tự tin.

Tiêu Bắc vừa nghĩ vừa ngẩng lên nhìn xung quanh, chỉ thấy từ trên thảm đỏ một người phụ nữ từ từ đi xuống. Cô ta mặc một cái váy đỏ dài, mái tóc đen dài cơ hồ chạm đất.

Tiêu Bắc đánh giá một chút. Nữ nhân này rất cao, ít nhất cũng phải mét bảy lăm, cộng thêm giày cao gót, thoạt nhìn có cảm giác rất áp bách. Mặt khác, dáng người cô ta cực đẹp, vô cùng gợi cảm, phối hợp với một chiếc váy đỏ dài, hiệu quả kinh người!

“Hoan nghênh, Lam Minh đại nhân.” Người phụ nữ mặc váy đỏ hẳn là nữ vương, cô ta duyên dáng bước xuống, đến giữa cầu thang thì dừng lại, từ trên cao nhìn xuống mọi người: “Ta còn tưởng rằng chỉ là đồn đãi, không nghĩ tới lại là thật. Đã lâu không gặp, Lam Minh đại nhân!”

Tiêu Bắc nghe cô ta nói có vẻ là người quen, liền quay qua Lam Minh, tính bảo hắn giới thiệu một chút. Nhưng lúc này, hai hàng lông mày của Lam Minh nhíu chặt, lộ ra sự nghiêm trọng và ghê tởm nhàn nhạt.

Khế Liêu cũng lẫm bẫm một tiếng: “Xui!”

Ngay cả Juneau cũng cảnh giác nhe răng.

Tiêu Bắc cảm thấy tình huống không đúng, liền hỏi Sphinx: “Cô ta là ai?”

“Bị gạt rồi! Khó trách ảo giác lại mạnh như vậy.” Sphinx lắc bồm, rất không vui trả lời: “Hoá ra là một con Huyết tộc!”

Tiêu Bắc chấn động _ bọn họ lọt vào thành của hấp huyết quỷ? Khó trách lại tức giận như vậy, Lam Minh và người sói đều ghét nhất là Huyết tộc! Nhưng nếu nói vậy, người phụ nữ kia chính là nữ vương hấp huyết quỷ tham lam thị huyết trong truyền thuyết sao? !

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 155

Nữ vương Xilinna của tòa lâu đài Bạch Vân xinh đẹp lại là Huyết tộc Lam Minh và người sói ghét nhất, Tiêu Bắc hoàn toàn không thể tưởng tượng được!

Không vui do bị lừa gạt làm cho sắc mặt Lam Minh lạnh như băng.

Xilinna hiển nhiên cũng nhận ra, ả che miệng cười khê: “Lam Minh đại nhân, xin đừng hiểu lầm, ta cũng không phải xuất phát từ ác ý mới mời các người tới, chỉ là muốn nói cho các người biết một ít tin tức hữu dụng, và lấy thân phận chủ nhà khoản đãi các vị thôi.”

Lam Minh nhíu mày, cùng mọi người bỏ đi: “Ta không tin bất luận những gì Huyết tộc nói.”

“Đừng lạnh lùng vậy chứ, Lam Minh đại nhân.” Xilinna có vẻ rất oán giận: “Vì muốn hòa hoãn quan hệ của Huyết tộc với các người, ta cũng chỉ có thể sẵn sàng làm hết sức. Người cũng biết, một khi thế giới khác đi tong, đối với Huyết tộc chúng ta cũng không phải chuyện tốt.”

Lam Minh chết cũng không tin Huyết tộc, mặc kệ ả nói thế nào hẳn cũng không tin. Bất quá lúc này bầu trời bắt đầu bị mây đen che khuất, tựa hồ sắp có mưa to, thậm chí còn có bão.

“Mưa ở thế giới khác rất độc, còn mạnh không kém bão, chư vị cũng nên hiểu.” Nói đoạn, Xilinna che miệng nhìn Tiêu Bắc và Tiểu Hoa: “Đối

với làn da non nớt của nhân loại mà nói thì... A, đặc biệt còn có người bạn nhỏ đáng yêu như vậy, tổn thương không nhỏ đâu.”

Mọi người biết ả đang nói Cổ Lỗ Y, Tiêu Bắc nhìn sắc trời.

Hi Tắc Nhĩ đi tới nói với Lam Minh: “Trong lâu đài này trừ ả, chỉ có không quá ba Huyết tộc, những kẻ khác đều là nhân loại hoặc là Ma tộc vô hại.”

Lam Minh gật đầu, Huyết tộc vốn cũng không nhiều mà hầu hết chỉ thích sống một mình.

“Mời.”

Xilinna đối mọi người làm động tác mời: “Lát nữa chúng ta có thể vừa ăn vừa nói chuyện. Nếu lo lắng, thì cũng có thể giám sát toàn bộ quá trình chế biến thức ăn.”

Lam Minh nhíu mày, bất quá cuối cùng vẫn là cùng mọi người đi vào lâu đài.

Bên trong lâu đài cũng vô cùng xinh đẹp, dàn đèn treo trắng lệ cùng thiết kế phục cổ tinh tế vô cùng có đặc biệt.

Tiêu Bắc kinh ngạc nhìn cầu thang chính nguy nga giữa lâu đài, âm thầm tán thưởng.

“Ta dẫn các người đến phòng?” Xilinna vô cùng ân cần: “Để không làm các người khó chịu hoặc nghi ngờ, ta đã sắp xếp mọi người ở cùng một phòng lớn.” Nói xong liền tự mình dẫn mọi người đi.

Lam Minh đi phía sau, Tiêu Bắc thấp giọng hỏi hẩn: “Lam Minh, cô ta là hấp huyết quỷ rất lợi hại sao?”

Lam Minh nhìn Tiêu Bắc, nghiêm túc nói: “Nhớ kỹ, đừng tin bất luận những gì Huyết tộc nói!”

Tiêu Bắc há to miệng, Cổ Lỗ Y tức giận thò đầu ra mắng Lam Minh, huyền thuyên một trận, chính là hỏi hấn uống nhầm thuốc hủ, làm gì phải nghiêm túc như vậy? !

Lam Minh làm như không nghe thấy, xoay người tiếp tục đi.

Tiêu Bắc vội vàng trấn an Cổ Lỗ Y đang tức giận gần chết, bất giác cảm thấy tựa hồ có chỗ nào không đúng! Tâm trạng Lam Minh đang cực độ bất an, có phải hấn cảm giác được nguy hiểm gì không? Tiêu Bắc thở dài, mình ngoài chỉ biết hỏi ra thì hoàn toàn không giúp được gì, còn phải dựa vào hấn bảo vệ.

Lúc này, ngay cả Tiểu Hoa và Khế Liêu cũng nhìn ra vấn đề, liếc nhau, âm thầm tự hỏi Lam Minh làm sao vậy?

Đi theo Xilinna vào phòng, đúng là một gian phòng rất lớn, dựa theo nhân số mà sắp xếp giường, trong phòng vô cùng ấm áp.

Mọi người trong khoảng thời gian này chỉ có thể màn trời chiếu đất, rốt cục cũng được nghỉ ngơi trong một gian phòng đàng hoàng.

Tiêu Bắc cũng nhẹ nhàng thở ra.

“Các người nghỉ ngơi đi, ta ở phòng khách chờ các người.” Xilinna mỉm cười ra khỏi phòng, còn không quên giúp đóng cửa lại.

Mọi người ngồi xuống, thở ra một hơi.

Tiêu Bắc cũng ngồi xuống, ôm Cổ Lỗ Y còn đang giận dỗi ra thả nó xuống giường. Gần đây nó chỉ có thể hoạt động trong không gian nhỏ, nhất định rất khó chịu.

Sau khi Cổ Lão Y ở trên giường lăn một hồi thì nhìn chăm chăm trần nhà trên đỉnh đầu, vừa chỉ vừa nói với Tiêu Bắc: “Cô kìa.”

Tiêu Bắc ngẩng mặt nhìn, đỉnh gian phòng là một bức bích hoạ hoàn chỉnh, rất hùng vĩ, tựa như hình Michelangelo vẽ trên nóc giáo hội vậy, miêu tả một câu chuyện _ hình như là một trận chiến.

Hi Tắc Nhĩ cũng ngẩng lên nhìn: “A, đây là tràng diện đại chiến năm đó sao?”

“Quả nhiên rất rung động!” Bạch Lâu cũng tán thưởng.

“Nghe nói lúc ấy thương vong gần một nửa công dân thế giới khác.” Cảnh Diệu Phong lắc đầu: “Chiến tranh đúng là đáng ghê tởm, nhưng cũng rất xinh đẹp!”

Mọi người gật đầu.

“À nữ vương hấp huyết quý kia không biết có âm mưu gì.” Khế Liêu lăm bằm, nói xong liền ngáp một cái chuẩn bị ngủ một giấc nghỉ ngơi dưỡng sức, lát nữa còn phải đối phó Huyết tộc.

Tiểu Hoa lại khẽ giật tay áo hắn: “Chúng ta có nên đi kiểm tra nhà bếp không? Vạn nhất bọn họ bỏ bạc vào thức ăn thì sao?”

“Bạc?” Khế Liêu khó hiểu nhìn anh.

“Phốc...” Juneau nhin không được phì cười: “Anh ta nhất định cho là chúng ta sợ bạc!”

Khế Liêu minh bạch, cười ha ha rồi lắc đầu: “Tôi không sợ, yên tâm đi. Ở đây trừ anh và Tiêu Bắc ra thì không ai sợ mấy thứ độc đó... Hơn nữa, ở thế giới khác võ thuật phổ biến hơn, độc được không được ưa chuộng mấy! Về cơ bản không ai dùng.”

Tiểu Hoa lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Tiêu Bắc thấy bên ngoài mưa to, xuống giường xem thử phát hiện phía sau lầu đài có một hoa viên rất lớn, phía trước còn có một con sông nhân tạo. Ở trong vườn đều là hoa hồng đỏ, rất hợp với thẩm mỹ của hấp huyết quý.

Lam Minh ngồi xuống, cởi áo choàng thì thấy Sphinx đi tới, rất nghiêm túc hỏi hắn : “Người đang làm gì?”

“Cái gì?” Lam Minh khó hiểu.

Sphinx bĩu môi hất mặt hướng Tiêu Bắc.

Lam Minh hơi sửng sốt, nhìn về phía Tiêu Bắc: “Làm sao?”

“Tại sao lại lãnh đạm với Bắc Bắc như vậy?” Sphinx khó hiểu: “Bất mãn gì với cậu ta sao?”

“Sao có thể.” Lam Minh lắc đầu, đứng lên: “Ta đi xung quanh nhìn thử xem ả nữ vương Xilinna này có địa vị gì.”

Hắn muốn ra ngoài, Tiêu Bắc muốn đi tham quan lầu đài của hấp huyết quý nên đi theo, Hi Tắc Nhĩ cũng muốn đi.

Vì vậy, Lam Minh mang theo hai người còn có Cổ Lỗ Y ra ngoài, đi trên hành lang thật dài trải thảm đỏ như máu tham quan lầu đài của hấp huyết quý.

“Oa, thật xa hoa!” Hi Tắc Nhĩ vừa đi vừa cảm khái, đột nhiên nó thấy trên bức tường cách đó không xa treo một bức tranh.

Trong tranh là một người đàn ông bộ dáng cao ngạo, mặc tây trang đen, trong tay cầm một thanh kiếm đỏ, cán kiếm làm từ đâu lâu. Người nọ cũng tóc vàng, khuôn mặt anh tuấn, có vài phần tương tự Lam Minh.

Lam Minh tức giận, nhìn chăm chăm bức hoạ.

“Người đó là ai vậy?” Tiêu Bắc hiếu kỳ.

Lam Minh không trả lời, trầm mặc không nói.

Tiêu Bắc hỏi một câu không nhận được đáp án, còn bị Lam Minh phớt lờ, không khỏi càng thêm không vui.

Cổ Lễ Y khoanh tay thờ hồng hộc, nó cũng bị Lam Minh tức chết rồi, dám khi dễ Bắc Bắc, thực muốn đốt hẳn.

Hi Tắc Nhĩ sờ cằm, cảm giác rất kì lạ... Lam Minh hình như cảnh giác hơi quá trớn rồi?

Xilinna không biết tới khi nào, đứng dưới lầu ngẩng lên hỏi : “Lam Minh đại nhân, vẽ giống thật không?”

Lam Minh xoay người, không đếm xỉa gì tới ả, nói với Hi Tắc Nhĩ và một tiếng, “Đi thôi.” rồi trở về phòng.

Tiêu Bắc khẽ thở dài đi theo, Hi Tắc Nhĩ thấp giọng hỏi cậu: “Bắc Bắc, Lam Minh làm sao vậy? Hai người cãi nhau à?”

Tiêu Bắc bất đắc dĩ cười cười: “Tôi đâu có chọc gì hắn, trước đó còn tốt, nhưng mấy ngày nay lại càng lúc càng quái gở.”

“Là do sợ hãi đó.”

Xilinna đột nhiên nói một câu, Tiêu Bắc và Hi Tắc Nhĩ khó hiểu nhìn ả: “Sợ?”

Xilinna chậm rãi đi tới nhìn Tiêu Bắc, cười nói: “Ân... đôi mắt thật xinh đẹp, là sức mạnh trong truyền thuyết sao.”

Hi Tắc Nhĩ neho mắt kéo Tiêu Bắc ra sau lưng, Cổ Lỗ Y cũng híp mắt nhìn Xilinna.

Xilinna cảm thấy buồn cười, nghiêng đầu nhìn bọn họ: “Vì sao các người phải bảo vệ người mạnh nhất vậy?” Vừa nói ả vừa lui về sau một bước, che miệng: “Ta cũng không dám tới gần hắc, hắc có thể dễ dàng móc tim ta ra.”

Tiêu Bắc kinh ngạc, Hi Tắc Nhĩ nhú mày : “Người nói vậy bạ cái gì đó? !”

Xilinna nghiêng người tới nói với Tiêu Bắc: “Có thể Lam Minh đang sợ người nha?”

Tiêu Bắc khó hiểu nhìn Xilinna _ ý cô ta là Lam Minh sợ năng lực của mình?

“Dù sao thì người đã từng phong ấn hắc.” Xilinna cười xấu xa: “Còn lừa hắc.”

“Lừa?” Tiêu Bắc khó hiểu.

“A?” Xilinna nhướn mi: “Không nhớ sao? Thật không có lương tâm, khi đó Lam Minh rất đau lòng đó.”

Tiêu Bắc nhú mày: “Người nói vậy, Lam Minh đã nói với ta đều là quá khứ rồi!”

Xilinna nhú mày nhìn Hi Tắc Nhĩ làm mặt quỷ: “Đến tình cảm thì là ai cũng mất hết lý trí thôi.”

Hi Tắc Nhĩ lạnh mắt nhìn ả: “Rốt cục người muốn biểu đạt cái gì?”

Xilinna quay người, chỉ chỉ bức tranh: “Đó là Vương khi còn trẻ.”

Tiêu Bắc và Hi Tắc Nhĩ từng sờ _ là cha Lam Minh?

“Thế giới khác từng vô cùng cường đại, vốn vương vị phải được Lam Minh tiếp nhận, nhưng người lại khiến hãn phản bội, đầu nhập vào nhân loại nhu nhược. Vương triều cường đại từ đó trở nên suy yếu, cường giả chân chính lại trở thành một kẻ chạy trốn nhất gan!” Thanh âm của Xilinna tựa hồ có chất độc nào đó làm cho Tiêu Bắc dần dần bị cuốn theo, trái tim cũng bắt đầu hoảng động _ khó trách Lam Minh luôn bất an.

Sắc mặt Xilinna trầm xuống: “Người vì muốn trói buộc Lam Minh mà có từng nghĩ tới nó có bao giờ tổn thương hãn không?” Nói xong, ả xoay người, bám vào lan can đi xuống.

Ả đi xuống, cuối cùng đứng trên lớp thảm đỏ máu dưới bức họa, vươn cánh tay tái nhợt khô héo, mở ra năm ngón tay thành kính nói với bức họa: “Vương... ngày ngài trở về chính là lúc thế giới khác lần nữa phồn vinh, những nhân loại thứ sinh vật cấp thấp lại ích kỷ kia sẽ hoàn toàn bị tiêu diệt!”

Ả vừa nói xong câu cuối cùng, bức tranh khổng lồ đột nhiên di chuyển một chút, sau đó là nghiêng đi rồi rơi xuống.

“A!” Xilinna kinh hãi vội vàng né tránh. May mà ả nhanh chân, bằng không nhất định sẽ bị đè bẹp.

Mà nhìn lại, bức tranh đã rơi xuống đất, vỡ tan.

Xilinna lui lại, ngẩng đầu, chỉ thấy Hi Tắc Nhĩ trên lầu cũng giật mình nhìn xuống, Cổ Lỗ Y lại có chút hả hê vỗ tay.

Tiêu Bắc lạnh lùng nhìn ả: “Người muốn tiêu diệt tất cả nhân loại, vậy để ta tiêu diệt người trước.”

Hi Tắc Nhĩ giật mình quay qua nhìn Tiêu Bắc.

Lúc này, trong mắt Tiêu Bắc có một loại ánh sáng cổ quái đang dao động, hơn nữa toàn thân đều như thể có năng lượng nào đó đang trào ra.

Hi Tắc Nhĩ mở to hai mắt, gọi to: “Bắc Bắc!”

Tiêu Bắc đảo mắt nhìn nó, đôi mắt đó lại khiến Hi Tắc Nhĩ phải lùi lại, ánh mắt không giống trước kia!

Cổ Lão Y nghiêng đầu nhìn Tiêu Bắc, nhú mày, vươn bàn tay mũm mĩm vỗ nhẹ lên má Tiêu Bắc: “Bắc Bắc tỉnh tỉnh!”

Tiêu Bắc giật mình tỉnh lại, hẩn mờ nhìn xung quanh, từ hồ không biết chuyện gì đang xảy ra.

“A!”

Nữ vương Xilinna đột nhiên hét lên.

Tiêu Bắc và Hi Tắc Nhĩ vội nhìn xuống, chỉ thấy Xilinna ôm cổ. Mà lúc này, cổ của ả đang vặn vẹo, đầu ngửa ra sau, tựa hồ có lực lượng nào đó muốn vặn gãy nó.

Tiếng kêu thảm thiết của ả kinh động thị vệ trong lâu đài, thậm chí muốn chạy tới cứu ả, nhưng đều bị đánh bay.

“Bắc Bắc, mau dừng lại!” Hi Tắc Nhĩ kéo Tiêu Bắc.

“Tôi... tôi không có.” Tiêu Bắc mờ mịt.

Rối loạn kinh động tới cả mọi người trong phòng.

“Xảy ra chuyện gì?” Khế Liêu khó hiểu nhìn xuống, thấy thảm trạng của Xilinna dưới lầu thì nhướn mi: “A! Vặn mạnh thêm chút nữa là có thể giải quyết hấp huyết quý đó, vặn thành dây thừng luôn đi.”

Juneau cũng gật đầu: “Mạnh tay lên!”

“Bắc Bắc!” Lam Minh chạy tới, giữ chặt Tiêu Bắc: “Dừng lại!”

“Không phải tôi...” Tiêu Bắc không biết chuyện gì đang xảy ra: “Tôi không làm gì hết!”

“Bắc Bắc bình tĩnh lại, nghĩ chừng...” Lam Minh còn muốn nói gì đó, Tiêu Bắc nhú mày: “Không phải tôi!”

Lời vừa ra khỏi miệng, Lam Minh đột nhiên mạnh nghiêng mặt, trên mặt hắn xuất hiện một vết máu.

Mọi người kinh ngạc mở to mắt.

Bất quá khiếp sợ nhất vẫn là Tiêu Bắc.

Cậu nhìn xung quanh, có chút không dám tin mình thật sự cái gì cũng không làm gì.

May mắn vết thương trên mặt Lam Minh đã nhanh chóng khép lại .

Tiêu Bắc xoay người chạy đi.

“Bắc Bắc!” Lam Minh vội đuổi theo.

Tiêu Bắc cảm thấy không đúng, trong một khắc vừa nãy cậu mất đi ý thức, sau đó liền cảm giác có một cỗ sức mạnh kỳ quái trong thân thể bắt đầu khởi động, giống như mở một cánh cửa, có thứ gì đó thoát ra ngoài! Nhưng cậu thật sự cái gì cũng không làm, cậu không muốn giết chết Xilinna, cũng không muốn thương tổn Lam Minh, cậu sẽ không đả thương người bên cạnh ! Nhất là Lam Minh!

“Bắc Bắc, chờ đã!” Lam Minh kéo cánh tay Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc đột ngột dừng lại mới phát hiện toàn bộ vách tường xung quanh đột nhiên biến mất, còn mình đang đứng trên đỉnh vách đá.

“A!” Tiêu Bắc vội vàng ôm lấy Cổ Lỗ Y, Cổ Lỗ Y bị cậu làm cho hoảng sợ, khó hiểu nhìn Tiêu Bắc.

“Cậu làm sao vậy?” Lam Minh thấy Tiêu Bắc đột nhiên hoảng sợ, đứng bên cửa sổ thôi sao lại bị dọa thành như vậy?

“Không có đường, Lam Minh!” Tiêu Bắc chỉ vào vách tường bên cạnh: “Nếu rơi xuống ngã chết thì phải làm sao?”

Lam Minh nhìn phía sau cậu, nhíu mày: “Bắc Bắc, tỉnh táo lại, là ảo giác thôi, đừng khẩn trương như vậy.”

Tiêu Bắc quay lại nhìn hắn: “Khẩn trương... hình như có chút.”

“Bình tĩnh lại, tôi ở đây, không sao rồi.” Lam Minh hỏi: “Vừa rồi Xilinna nói gì với cậu?”

“Tôi không định giết cô ta.” Tiêu Bắc nhỏ giọng nói.

“Cậu có xé ả cho chó ăn tôi nhiều nhất cũng chỉ vỗ tay thôi.” Lam Minh nhìn trời: “Tôi chỉ muốn biết cậu làm sao vậy?”

“Tôi không biết.” Tiêu Bắc cúi đầu. Cổ Lỗ Y bên cạnh khoanh tay vung đuôi, nhin không được mở miệng: “Ai kêu người không để ý Bắc Bắc mới khiến cho Bắc Bắc lo lắng như vậy!”

Lam Minh sững sốt, nghĩ nghĩ, dường như tỉnh ngộ: “Tôi... tôi không phải không để ý cậu!”

Cổ Lỗ Y phòng má: “Còn không thừa nhận!”

Lam Minh nhíu mày, đột nhiên... hẩn chú ý tới mắt Tiêu Bắc. Trong con người màu đen xuất hiện vô số tia sáng lốm đốm, nhìn kỹ lại thấy rất sâu, giống như bầu trời đêm bị thu nhỏ.

“Bắc... Bắc Bắc, cậu thức tỉnh từ khi nào?” Lam Minh ôm mặt Tiêu Bắc cố nhìn kỹ!

“Cái gì thức tỉnh?” Tiêu Bắc khó hiểu: “Tôi không phải Đại Tế Ti! Tôi là Miêu Tiêu Bắc, tôi không có quên!”

“Không phải!” Lam Minh lắc đầu: “Cậu đương nhiên không phải Đại Tế Ti, tôi là đang nói sức mạnh tổ tiên để lại cho cậu!”

Tiêu Bắc thở dài: “Sức mạnh sức mạnh, các người chỉ biết sức mạnh.”

Lam Minh sững sờ.

Tiêu Bắc có chút thất lạc ôm Cổ Lỗ Y trở về: “Nhanh tìm ra Vũ Dạ tập đi, tôi muốn về nhà.” (Cc: oa ~ mí người thật quá đáng mà)

Lam Minh nhìn bóng lưng Tiêu Bắc xa dần, trong lòng ần ần cảm thấy bất an.

“Này!” Hi Tắc Nhĩ chạy trở về, hỏi Lam Minh: “Bắc Bắc bị gì à?”

Lam Minh gật đầu: “Là ta không tốt, ta quá khẩn trương, ảnh hưởng đến cậu ấy.”

“A!” Hi Tắc Nhĩ vỗ tay một cái: “Ta biết rồi, các người có liên kết! Người khẩn trương, cảm thấy lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm, nên thúc đẩy phong ấn trong cơ thể Bắc Bắc bị phá vỡ... Oa, Bắc Bắc hoàn toàn là vì người á!”

Lam Minh cũng có chút ảo não: “Ta không nghĩ tới chuyện này.”

“Vậy làm sao bây giờ, anh ấy còn chưa học được các khống chế năng lực siêu mạnh của mình mà!” Hi Tắc Nhĩ nhíu mày.

“Ta sẽ khống chế nó.” Lam Minh nhìn phong ấn trên cổ tay: ” Xilinna sao rồi?”

“Còn chưa chết, sau khi Bắc Bắc chạy đi sức mạnh kia cũng biến mất!”

Lam Minh khẽ gật đầu: “À chắc là bị kẻ khác sai khiến.” Nói đoạn, ngẩng lên nhìn xung quanh: “Trong lâu đài này hẳn là còn có một người mạnh hơn!”

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 156

Tiêu Bắc không có sự chuẩn bị, có chút vô lực không biết phải làm sao với tình huống hiện tại của mình, hơn nữa tâm tình còn không tốt, sau khi ôm Cổ Lỗ Y về phòng thì bắt đầu ngồi phát ngốc.

Khế Liêu và Tiểu Hoa liếc nhau, lại thấy Lam Minh quay lại, xấu hổ nháy mắt với mọi người.

Mọi người liền ngoan ngoãn ra ngoài xem náo nhiệt, lúc này dưới lầu cũng là một mớ lộn xộn.

Xilinna kinh hãi quá độ, hơn nữa cổ còn bị bẻ, hai mắt trợn trắng, vu y trong lầu đài đang chờ trị cho ả.

Hi Tắc Nhĩ chống cằm tựa vào lan can nhìn xuống, cảm thán: “Sức mạnh của Bắc Bắc thật đáng sợ!”

Bạch Lâu khẽ nhíu mày: “Phiền toái nhất là cậu ta vẫn chưa thể khống chế sức mạnh của mình... Hy vọng Lam Minh có thể giúp được, nếu không, chỉ sợ sẽ làm chính mình bị thương.”

Mọi người cùng nhìn về phía Xilinna bên dưới đang vừa ôm cổ vừa thở hồng hộc, không hiểu sao có một cảm giác thật sáng khoái.

Tiêu Bắc ngồi trên giường, để Cổ Lỗ Y ngồi trên đầu gối, nó lắc đuôi uốn éo vắn vẹo, muốn chọc cậu vui lên. Tiêu Bắc nhéo má nó, cảm thấy tốt hơn một chút.

Lam Minh đi đến ngồi xuống, thò tay búng móng Cổ Lỗ Y.

“Ngô...” Cổ Lỗ Y đột nhiên ngã nhào về phía trước, lăn xuống giường, nhảy dựng lên phòng má bộ dáng muốn liều mạng với Lam Minh.

Nhưng Lam Minh vẫn chỉ nhìn Tiêu Bắc.

Bắc Bắc bế Cổ Lỗ Y lại, đặt lên đầu gối nhẹ nhàng vuốt ve.

Lam Minh thấy Tiêu Bắc không nói gì, đành phải mở miệng: “Nếu cậu không vui, có thể biến tôi nhỏ như Cổ Lỗ Y, như vậy nó có thể đánh tôi một trận .”

Cổ Lỗ Y vừa nghe liền ngẩng mặt, vẻ mặt đầy hy vọng nhìn Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc nhin không được giật giật khóe miệng, liếc nhìn Lam Minh, Lam Minh vội vàng che mặt: “Tôi đùa thôi, cậu đừng biến tôi thành vừa béo lại vừa tròn y như trái bóng vậy thật chứ.”

Cổ Lỗ Y hung tợn nghiêng răng, nhào tới hung hăng đập Lam Minh một cước!

Lam Minh lại búng nó ra, nhìn Tiêu Bắc. Một lớn một nhỏ hợp lực nào loạn muốn chọc Tiêu Bắc vui lên một chút.

Tiêu Bắc sờ ngón tay, đây là hành động cậu thường làm khi khẩn trương, cũng là thói quen trước khi nói ra suy nghĩ của mình. Lam Minh lập tức im lặng nhìn Tiêu Bắc, chờ cậu nói chuyện.

Do dự một lát, Tiêu Bắc mới hỏi: “Vừa nãy xảy ta chuyện gì? Là tôi làm sao?”

Lam Minh gật đầu, giơ tay cho Tiêu Bắc nhìn chú ngữ trên cổ tay mình: “Còn nhớ chú ngữ thủ hộ liên kết của chúng ta không!”

Tiêu Bắc gật đầu, cậu chỉ cho rằng đó là một chú ngữ rất bình thường, bởi vì Lam Minh hoàn toàn không nói cho cậu biết đây là một chú ngữ liên kết giữa tình nhân có thể không chế lẫn nhau.

“Bởi vì gần đây càng lúc càng tối gần lực lượng hắc ám nên tôi trở nên hay lo lắng khó chịu, cảm xúc này sẽ vô thức thông qua chú ngữ này truyền cho cậu. Vậy nên phong ấn sức mạnh của cậu mới bị chính bản thân ép mở ra. “

Tiêu Bắc sửng sốt một lát, sau đó mới hiểu ý của Lam Minh: “Vừa mới Xilinna... là tôi làm?” Nói đoạn còn đưa tay sờ vị trí vết thương vừa rồi trên mặt Lam Minh. Tuy đã liền lại, hoàn toàn không thể nhận ra, cũng không lưu sẹo nhưng cũng không thể thay đổi sự thật mình đã làm Lam Minh bị thương.

Khi mình còn chỉ là nhân loại nhỏ bé yếu ớt, Lam Minh có được sức mạnh cường đại nhưng chưa từng thương tổn mình, nhưng hôm nay, chính mình lại...

“Là ả có ác ý với cậu, nên cậu mới theo bản năng phản kích lại!” Lam Minh thấp giọng nói: “Năng lực của cậu rất mạnh Bắc Bắc, phải không chế cẩn thận, nếu không nó sẽ làm bị thương rất nhiều người!”

Tiêu Bắc cúi đầu, có vẻ buồn bã: “Giống như tôi vừa làm anh bị thương...”

“Đó chỉ là ngoài ý muốn thôi. Nếu như đang trong trạng thái hỗn loạn hoặc là cực độ bất an, thì sức mạnh của cậu sẽ giúp cậu cách ly tất cả những thứ muốn lại gần cậu. Đây là một loại hành động tự vệ xuất phát từ bản năng. Vừa nãy cho dù không phải tôi mà là Cổ Lỗ Y, cậu cũng sẽ ném nó đi thôi.”

Tiêu Bắc hoảng sợ, vô thức ôm lấy Cổ Lỗ Y. Lam Minh nhú mày: “Quả nhiên nó quan trọng hơn tôi!”

Tiêu Bắc nhìn hắn, có chút ngượng ngùng.

“Ai có ác ý với cậu, sức mạnh của cậu sẽ xử lý hắn.” Lam Minh nghĩ nghĩ: “Năng lực này cũng không phải không tốt! Bất quá tốt nhất là cậu có thể khống chế nó, mà không để nó tự ý làm bậy “

Tiêu Bắc vô lực: “Vậy tôi phải làm sao? Cố gắng không nổi giận, không kích động?”

“Là tìm cách khống chế năng lực này!” Lam Minh ngửa mặt nhìn bức bích hoạ trên trần nhà: “Tổ tiên của cậu là thiên nhân trên cả thần minh, là một tồn tại vô cùng cường đại. Sau khi bọn họ diệt vong, toàn bộ sức mạnh đều được kế thừa trên người cậu. Ở thế giới thật, sức mạnh này không dùng đến cho nên vẫn bị phong ấn. Nhưng đến thế giới khác, trói buộc dần bị gỡ bỏ mới bắt đầu hiện ra!”

“Tôi phải làm thế nào để khống chế sức mạnh này?” Tiêu Bắc càng khó hiểu, không ai dạy cậu.

“Tin tưởng mình có thể.” Lam Minh nghĩ nghĩ rồi cho ra một cái đáp án rất đáng ăn đòn.

Tiêu Bắc khinh bỉ nhìn hắn: “Nói chả khác gì chưa nói!”

“Thật đó.” Lam Minh rất nghiêm túc trả lời: “Cậu tin tưởng mình có thể khống chế thì nhất định sẽ có thể khống chế! Bởi vì cậu mới là chủ nhân thực sự của sức mạnh này!”

“Được, tôi sẽ cố gắng!” Tiêu Bắc đáp ứng, sau đó đột nhiên nhìn chăm chăm Lam Minh, co chân, thay đổi chủ đề: “Tại sao lúc trước anh không để ý tới tôi?”

“Ta không phải đã nói là do khẩn trương sao.” Lam Minh ấp úng.

“Khẩn trương cái gì chứ, tôi biết anh lâu như vậy, anh khẩn trương hay không khẩn trương tôi còn không nhận ra sao? Anh rõ ràng cố ý trốn tránh tôi, không nói chuyện với tôi, còn trưng cái vẻ mặt âm hồn ra cho tôi xem.” Tiêu Bắc nhắc tới mấy ngày nay liền cực kỳ bất mãn.

“Tôi không phải cố ý.” Lam Minh còn muốn nói xạo liền thấy Tiêu Bắc liếc mình, ánh mắt kia như đang uy hiếp _ không nói thật sẽ biến anh thành Cổ Lỗ Y!

Lam Minh cuối cùng cũng chịu thua, nói thật: “Tôi là vì... sợ sau này chúng ta phải tách ra.”

“Hả?” Tiêu Bắc không hiểu ý Lam Minh: “Tách ra cái gì?”

Lam Minh trầm mặc một hồi: “Cậu cũng hiểu, nếu như muốn hoàn toàn tiêu diệt hắn, thì cũng phải tiêu diệt cả tôi.”

“Ai nói !” Tiêu Bắc gấp gáp: “Không phải nói tìm được Vũ Dạ tập sau đó đóng cửa thì lại thì tốt rồi sao...”

“Cậu cũng thấy bọn Juneau rồi đó?” Lam Minh cười lắc đầu: “Thế giới khác cũng có Thần Ma thiện lương.”

“Cho nên anh chuẩn bị trước, đến lúc đó nếu thật sự không được thì đồng quy vu tận phải không?” Tiêu Bắc minh bạch: “Anh ở cùng Cổ Lỗ Y quá lâu, đọc nhiều tiểu thuyết ngôn tình sến súa, nên cảm thấy cãi nhau với tôi như vậy nếu anh chết tôi cũng không thương tâm lắm, có phải không?”

Lam Minh thành thật gật đầu, khẽ liếc Cổ Lỗ Y. Cổ Lỗ Y rất nhạy cảm với mấy thứ ” tiểu thuyết ngôn tình sến súa “.

“Anh khẳng định chuyện này là do cha anh đang làm trò quỷ sao? Anh cảm thấy bọn họ đang nghĩ cách hồi sinh cha anh sao?” Tiêu Bắc khoanh

tay: “Vạn nhất đây chỉ là âm mưu? Anh không phải đã nói Huyết tộc đều là lừa đảo ư, sao lại đi tin lời của Xilinna? !”

Lam Minh nhú mày, nhìn Tiêu Bắc: “Tại sao cậu lại nghĩ như vậy?”

“Anh không thấy rất kỳ quái sao?” Tiêu Bắc hỏi: “Năm đó cha anh chết, thân thể chết, ngay cả linh hồn cũng tan thành mây khói, sau đó anh mới bị phong ấn. Anh cũng nói, sự tồn tại của ông ta liên quan đến huyết thống của anh, nói một cách khác, ông ta chỉ tồn tại trong máu, trong suy nghĩ của anh, không phải thực thể! Anh sợ hấn làm cái gì?”

Lam Minh bị Tiêu Bắc làm cho choáng váng, bất quá ngẫm lại đúng là cũng có vài phần đạo lý.

“Nói đơn giản, hấn không tồn tại, trừ phi hấn chiếm thân thể của anh, đoạt cả ý chí của anh mới có thể sống lại!” Tiêu Bắc nói đến đây, hỏi Lam Minh: “Vậy anh nói, cái đó và năng lực của tôi có gì khác nhau, đều có thể tự mình khống chế mà! Cho tới bây giờ, anh có từng có cảm giác cha của anh muốn đẩy anh khỏi cơ thể không?”

Lam Minh nghe Tiêu Bắc nói vậy, sửng sốt, thật lâu sau hấn nhú mày: “Nói mới thấy...”

“Cô kị!” Cổ Lỗ Y cũng vẩy cánh bay lên vai Tiêu Bắc, nghiêm túc nói _ Bắc Bắc nói chỉ có đúng !

Lam Minh trầm mặc không nói. Từ sau khi Rafah xuất hiện, quả thực dường như có một thanh âm đang gọi hấn trở về thế giới khác, rồi tiến vào phương bắc hắc ám, cuối cùng có thể là sâu trong Hắc Ám Sâm Lâm. Bất quá cho tới bây giờ, hấn cũng không có cảm giác phụ thân đang gọi hấn! Thanh âm đó cả đời hấn cũng không quên .

Tiêu Bắc thấy Lam Minh tựa hồ nghĩ tới cái gì, hai đầu lông mày hơi nhăn lại. Cậu cũng biết kỳ thật chuyện Lam Minh lo lắng nhất là về cha

mình, còn những thứ khác hẳn đều có thể tự tin vượt qua, cái này phỏng chừng chính là ám ảnh thời thơ ấu trong truyền thuyết đi. Mặt khác, Tiêu Bắc thấy, quá khứ đã từng thắng một lần, thì bây giờ tự nhiên cũng có thể thắng lần thứ hai! Chỉ cần vượt qua chướng ngại tâm lý có lòng tin là được, mà cậu thì rất có lòng tin với Lam Minh.

Hai người đều trầm mặc một hồi lâu, cho bản thân một ít thời gian hảo hảo suy nghĩ, cuối cùng ngẩng lên nhìn nhau _ sáng tỏ.

Lam Minh nhìn Tiêu Bắc nở nụ cười.

Tiêu Bắc đẩy hẳn một cái, cũng cười với hẳn.

Cổ Lỗ Y đợi này giờ cảm thấy thật chán, nó nằm trên gối nhìn hai người nhìn nhau, nhìn thật lâu thật lâu, không khí không tồi.

Cổ Lỗ Y nhanh chóng bay lên, đẩy Tiêu Bắc ngã vào lòng Lam Minh.

Lam Minh nhanh chóng đỡ lấy.

Tiêu Bắc định ngồi dậy, bất quá Lam Minh lại không buông tay ra. Hẳn ngồi im vòng tay qua vai cậu, cúi đầu nhẹ nhàng ở bên mặt Tiêu Bắc cọ cọ.

Tiêu Bắc cũng không tránh ra, dựa vào hẳn, rất nể tình mà ngậm đồng ý.

“Gần đây cậu rất nghe lời nha.” Lam Minh nhìn Tiêu Bắc: “Trước kia rất hung hăng.”

Tiêu Bắc nhướn mi: “Tôi mạnh quá mà, nếu giận lên sợ làm anh bị thương.”

“Ha ha.” Lam Minh vui vẻ cười không ngừng: “Rất mạnh sao... mạnh tới mức nào?” Nói rồi, hẳn xoay người đè Tiêu Bắc xuống: “Đã học được cách phản kháng rồi sao Bắc Bắc?”

“Người học được cách phản kháng là anh mới đúng!” Tiêu Bắc ngửa mặt.

Lam Minh bất đắc dĩ thở dài, đối với mệnh lệnh của Bắc Bắc hẳn không dám không tuân theo, một phần cũng có thể là do chú ngữ ở tay. Bất qua không đợi hẳn đứng lên, Cổ Lỗ Y đột nhiên bay tới, đặt hông ngồi trên cổ Lam Minh, dùng sức _ ấn. (Tk: Bé con, được. Bé thật có tiền đồ * giờ ngón cái *)

Tiêu Bắc liền thấy mặt Lam Minh phóng lớn lên, rồi nháy mắt môi chạm môi...

Cổ Lỗ Y vẫy cánh cười tủm tỉm. Lam Minh “đâm lao phải theo lao” dứt khoát hôn luôn.

Trong đầu Tiêu Bắc vốn loé lên rất nhiều suy nghĩ, nhưng lúc này nhưng lại trống rỗng.

Trong một khoảnh khắc, cậu hơi tỉnh táo nghĩ _ dù sao nơi này cũng là thế giới khác, không có gì là không thể nhỉ! Vì vậy, cũng không biết là do lười hay là thuận theo nhân tâm, cũng không định chống cự nữa. Ngược lại còn vươn tay nhẹ nhàng sờ lên gáy Lam Minh, vì vậy... Lam Minh càng chiếm được cổ vũ.

Không biết có phải do năng lực trị thương cực mạnh của Tiêu Bắc khi ở thế giới khác lại càng mạnh lên hay không mà Lam Minh cảm thấy nỗi bất an cổ quái trong lòng đã biến mất, cảm giác hỗn loạn cũng không thấy đâu.

Đồng thời, một lực lượng kỳ quái trào lên, một chút cảm giác không thích ứng từ khi tiến vào thế giới khác cũng hoàn toàn biến mất. Bất giác tìm lại được cảm giác có thể tự do sử dụng sức mạnh của ngàn năm trước.

Lam Minh đột nhiên nhận ra _ có lẽ bị phong ấn không chỉ có Tiêu Bắc. Một ngàn năm nay, nói không chừng mình cũng luôn bị phong ấn ở nơi này

không thể thoát khỏi.

Mọi người ngoài cửa vốn rất hiếu kì với tình hình trong phòng, lúc đầu còn loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện, nhưng sau đó lại im bật. Hi Tắc Nhĩ tò mò hé ra một cái khe cửa, mọi người nhìn vào trong... liền thấy cả phòng đều ngập trong màu hồng phấn.

Hi Tắc Nhĩ vội vàng đóng cửa lại, thật lâu sau mới hỏi: “Cổ Lỗ Y nhỏ như vậy mà lại xem loại cảnh tượng hạn chế này không sao chứ?”

Lúc này trong đầu mọi người đều đang bị hình ảnh mập mờ vừa rồi làm cho choáng váng, nghe Hi Tắc Nhĩ nói mới nhanh chóng tỉnh lại. Cảnh Diệu Phong hỏi Bạch Lâu: “Không phải là Lam Minh cưỡng ép chứ?”

“Không thể nào, anh cũng thấy sự lợi hại của Bắc Bắc rồi mà!” Bạch Lâu lắc đầu: “Tôi cũng không quá ngạc nhiên nếu hai người bọn họ có phát triển, dù sao ai cũng nhìn ra hai người bọn họ vốn là một đôi...”

Nói đến đây mới phát hiện không đúng. Bạch Lâu kinh hãi, vội vàng quay đi, ngu quá, mình không những nói chuyện với Cảnh Diệu Phong mà còn nói nhiều như vậy.

Cảnh Diệu Phong thì kích động không thốt lên lời, cuối cùng cũng không uống công đi một chuyến đến thế giới khác.

Tiểu Hoa sờ mặt, Khế Liêu ở một bên hỏi anh: “Tâm tình anh thế nào? Nếu không tốt thì tôi cũng an ủi anh ha?” Kết quả nhận lấy một cái nhìn khinh bỉ của Tiểu Hoa. (Cc: một đám thần ma không có tương lai =))))))

...

Trong phòng, Lam Minh đã kết thúc nộ hôn thật dài, Tiêu Bắc đẩy đẩy hẳn: “Đủ rồi, kéo tôi dậy.”

“Vâng.” Lam Minh kéo Tiêu Bắc: “Tất cả đều nghe theo cậu!”

Tiêu Bắc nhếch khóe miệng.

Cổ Lỗ Y cười tủm tỉm ngồi trên vai cậu, tâm tình nó đang rất tốt nha.

Mà lúc này, khung cảnh ấm áp của hai người xuất hiện trong một quả cầu thủy tinh, bị hai người đứng cạnh nhìn nhất thanh nhị sở.

“Ai...” Xilinna xoa cái cổ đau nhức: “Thiếu chút nữa mất mạng, mà đổi lại lại là kết quả như vậy sao?”

Một người khác đứng trong bóng đêm chăm chú nhìn cầu thủy tinh: “Ta đã đánh giá Miêu Tiêu Bắc quá thấp, vẫn cho là hắn chỉ là thể thân của Đại Tế Ti, không nghĩ tới thân phận của hắn lại là như vậy!”

“Xem ra kế hoạch của ngươi đã thất bại.” Xilinna cười lạnh một tiếng: “Nên giải thích với chủ nhân thế nào đây?”

“Ngươi sai rồi, kế hoạch của ta không thất bại, chỉ là không đạt được mục tiêu mong muốn mà thôi.” Đối phương cười đắc ý: “Ngược lại, năng lực thật của Miêu Tiêu Bắc so với trong tưởng tượng càng có giá trị lợi dụng hơn!”

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 157

Lần này Lam Minh cùng Tiêu Bắc tiến triển thần tốc, cũng hiểu thêm một chút lẫn nhau. Tiêu Bắc đột nhiên nhận ra, hiểu biết trước kia của mình về Lam Minh là _ hẵn quá mạnh mẽ.

Người quá mạnh mẽ làm cho người ta chỉ biết dựa vào mà hiếm khi quan tâm và tìm hiểu. Nhưng trên thực tế, Lam Minh cũng có vài chỗ dễ bị tổn thương. So ra... Lam trong cơ thể Lam Minh thành thật hơn nhiều, chính là tâm tính tiểu hài tử.

Lúc này, Bạch Lâu bên ngoài gõ cửa, nói là Xilinna mời mọi người đi ăn cơm, đã chuẩn bị thịnh yến.

Tiêu Bắc nhíu mày: “Thịnh yến, sẽ không phải là đá hay sâu bọ biến ra chứ?”

“Phòng chừng ả cũng không còn lá gan đó, vừa rồi anh thu thập ả thảm như vậy mà.” Khế Liêu đứng ở cửa ra vào, có chút tiếc hận nói: “Vừa nãy nếu dùng mạnh thêm một chút là được rồi, lần sau ra tay tuyệt đối không được do dự đó!”

Tiêu Bắc bất đắc dĩ nhìn trời, bất quá mọi người nói cũng không sai, ít nhất Huyết tộc chắc chắn không phải bạn, phải cẩn thận đề phòng bọn họ!

Sau đó, dưới lầu vang lên tiếng chuông chào đón, một thị nữ xinh đẹp đi tới, cung kính mời mọi người xuống lầu ăn cơm.

...

Trong phòng khách, trên bàn cơm thật dài đã bày sẵn thức ăn thịnh soạn.

“Cô!” Cổ Lỗ Y vỗ bụng, rốt cục cũng có thể ăn một bữa cơm tối đúng nghĩa!

Tiêu Bắc nhìn nó, muốn khuyên nó cẩn thận chút nhưng lại không đành lòng. Cổ Lỗ Y còn nhỏ mà đã vài ngày không được ăn uống đàng hoàng rồi.

Lam Minh thấp giọng nói với Tiêu Bắc: “Yên tâm đi, thức ăn không có vấn đề!”

Mọi người ngồi vào bàn, Xilinna bưng một ly máu ngồi ở đầu bàn, ra hiệu cho mọi người _ thỉnh tự nhiên, không cần khách sáo.

Xilinna xoa cổ, bên trên vẫn còn hơi đỏ, xem ra thật sự đã bị vạ cực thảm. Thấy Tiêu Bắc nhìn chăm chăm cổ mình, Xilinna vội vàng che cổ, vẻ mặt sợ hãi nhìn Tiêu Bắc.

Bắc Bắc cúi đầu, đút đồ ăn cho Cổ Lỗ Y.

Lam Minh ngược lại không có hứng thú với thức ăn, hỏi Xilinna: “Người nói biết Vũ Dạ tập ở đâu?”

“A, đúng vậy.” Xilinna gật đầu, hướng thụ hạ sau lưng vỗ tay lập tức có người kéo ròng rọc xuống, bên trên chính là bản đồ thế giới khác!

Trên bản đồ có một nơi sáng lên, Xilinna nói với bọn Tiêu Bắc: “Sau khi các người vượt qua biên giới phương bắc thì sẽ tiến vào chiến khu.”

“Chiến khu?” Khế Liêu khó hiểu: “Vì sao phương bắc lại giao chiến?”

“Đủ loại lý do, bất quá mục đích thực sự là vì muốn cướp đoạt bảo tọa.” Xilinna giong chén rượu: “Từ sau khi Vương qua đời, cuộc chiến tranh đoạt

quyền lực ở thế giới khác chưa từng dừng lại. Phương bắc còn có lượng lớn tài phú nằm đó Vương lưu lại, nên hiện tại tất cả hào kiệt đều tề tụ ở phương bắc, có cường giả còn tự ý vượt qua phạm vi quản lý của mình!”

“Chúng ta không có hứng thú với tình hình chiến đấu.” Sphinx hỏi: “Vũ Dạ Tập ở đâu?”

Xilinna chỉ vào một trung tâm một khu rừng phía sau chiến khu: “Nơi sâu nhất trong Hắc Âm Sâm Lâm!”

“Cái gì?” Mọi người nhú mày.

Tiêu Bắc cũng từng nghe qua chút ít về Hắc Âm Sâm Lâm! Cái nơi truyền thuyết đó rất đáng sợ, cậu cũng đã từng gặp ác ma chạy khỏi đó, mỗi con đều vô cùng hung ác!

“Ta dựa vào cái gì phải tin lời người nói là thật?” Lam Minh cười lạnh: “Lời Huyết tộc vốn đều không thể tin.”

“Sở dĩ chiến khu tập trung ở phương bắc, trừ việc nơi đó là thánh địa, còn một nguyên nhân khác!” Xilinna cười: “Thế giới khác căn cỗi, chiến loạn thường xuyên đã làm cho thế giới này trên bờ sụp đổ... ngược lại, thế giới nhân loại lại vợ cùng giàu có, hơn nữa số lượng nhân loại cũng đủ cho Ma tộc ăn mấy trăm năm! Vậy nên không lý nào Thần Ma là sinh vật bậc cao lại sống ở nơi hoang dã này, mà nhân loại thứ sinh vật cấp thấp tham lam lại được ở nơi đất đai màu mỡ có phải không?”

Tiêu Bắc đột nhiên ý thức được, một khi cánh cửa đến thế giới khác mở ra, vô số Ma tộc sẽ tràn vào thế giới thật, giết hại nhân loại cướp đoạt tài bảo, đến lúc đó sẽ là cảnh tượng gì !

“Người là nói, những kẻ cường giả kia cũng muốn chiếm Vũ Dạ tập?” Lam Minh thờ ơ hỏi.

“Đúng vậy Lam Minh đại nhân!” Xilinna đặt chén rượu xuống, một tay nâng cằm. Bởi vì vừa mới uống máu, môi ả đỏ tươi, hơn nữa trên nền da trắng, cặp môi đỏ mọng chường mắt nói không nên lời.

Tiêu Bắc vội vàng nhìn xuống chén, không chế tâm trạng, ngàn vạn lần dừng nghĩ lung tung rồi giết Xilinna.

Xilinna nở nụ cười: “Nếu ai tìm được Vũ Dạ Tập, cũng đồng nghĩa có được một vũ khí cực mạnh. Mặt khác, nếu mở cổng thông đến thế giới thật sẽ có tài nguyên và quyền lực vô tận!”

Lam Minh nhú mày.

“Nếu như các vị còn đang nghi ngờ lời của ta...” Xilinna nhìn Tiêu Bắc mỉm cười: “Có thể cho hân kiểm tra tiềm thức của ta thử!”

Tiêu Bắc mở to hai mắt nhìn Xilinna _ kiểm tra tiềm thức? Không tồi!

Thế nhưng Lam Minh lại cười lạnh một tiếng: “Người cảm thấy ta sẽ cho người cơ hội tiếp cận cậu ta sao?”

Sắc mặt Xilinna hơi trầm xuống.

Mọi người liếc nhau, manh mối Xilinna cung cấp có thể để đó làm tham khảo. Dù sao bọn họ cũng có la bàn tìm Vũ Dạ tập, không vấn đề gì. Mặt khác _ phương hướng la bàn chỉ, cùng hướng dẫn Juneau cung cấp, Vũ Dạ tập quả thực đang ở Hắc Ám Sâm Lâm phương bắc.

Lam Minh nhìn Sphinx _ xem ra nhất định phải vượt qua khu chiến loạn, nói không chừng sẽ gặp rất nhiều phiền toái.

Ăn cơm xong, mọi người sớm trở về phòng nghỉ ngơi.

Tiêu Bắc nằm trên giường trần trọc, trong đầu suy nghĩ về cuộc hành trình.

Khế Liêu và Sphinx thuộc dạng không tim không phổi, đã bắt đầu ngáy ngủ từ lâu.

Hi Tắc Nhĩ và Bạch Lâu đều không cần ngủ, ở một bên thì thà thì thầm không biết đang nói cái gì.

Tiêu Bắc nhẹ nhàng xoa xoa cái bụng căng phồng của Cổ Lỗ Y, lo lắng nó ăn nhiều như vậy đi rồi ngủ có khi nào không tốt cho tiêu hóa không, Cổ Lỗ Y thì lại ăn no, ngủ ngon.

Rất nhanh đã đến nửa đêm, Tiêu Bắc vừa mới có chút buồn ngủ lại chợt cảm thấy một trận gió lướt qua tai, bốn phía cửa sổ đóng chặt sao có thể có trận gió?

Đưa tay sờ sờ lỗ tai, Tiêu Bắc ngẩng đầu nhìn nhìn. Xung quanh không có gì khác thường, những người khác cũng không tỉnh, chỉ là một cơn gió sao? Tiếp tục nằm xuống, thấy Cổ Lỗ Y trở mình nằm sấp xoay lấy nó lại, cho nó ngửa bụng lên trời, đắp lại mền cho nó.

Đang bận rộn, đột nhiên Bắc Bắc cảm giác có người đang chọc chọc lưng mình... quay lại nhìn _ là Lam Minh.

Mở to mắt nhìn Lam Minh, Tiêu Bắc chờ hẵn có phải là muốn nhắc mình cái gì, hoặc là nói với mình về cơn gió có vấn đề vừa rồi.

Nhưng Tiêu Bắc lại không nghĩ tới, Lam Minh xáp vào cậu cọ co, dựa vào vai cậu, chọn một góc độ thoải mái tiếp tục ngủ.

Tiêu Bắc ngẩn người, hành động của Lam Minh rất trẻ con, không giống Lam Minh bình thường.

Nghĩ tới đây, Bắc Bắc vỗ nhẹ hẵn. Lam Minh mở mắt tựa hồ còn mang theo chút mệt mỏi, nhìn Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc để ý thấy mắt Lam Minh không phải màu vàng mà là màu xanh, giống như màu biển.

“A...” Tiêu Bắc vội che miệng lại để tránh mình hét lên đánh thức mọi người, lập tức nhích tới nhỏ giọng hỏi: “Lam?”

Lam khẽ gật đầu, lấy chăn che kín mặt mình.

Tiêu Bắc sửng sốt _ ai nha, hành động thật đáng yêu nha, so với Lam Minh thuận mắt hơn nhiều! Bất quá sao Lam lại đột nhiên chạy ra? Chẳng lẽ Lam Minh lại đi vào cõi tiên rồi?

“Lam Minh đâu?” Tiêu Bắc hỏi hẩn.

Lam chỉ chỉ hướng cửa ra vào, ngón tay làm động tác đi đường.

Tiêu Bắc hiểu ý, phòng chừng Lam Minh ra ngoài xem xét... vậy cơn gió chính là hẩn sao? Nhưng cẩn thận ngẫm lại, cái này tính là gì gì? Linh hồn thoát xác?

Lam giống như rất mệt, ôm cánh tay Tiêu Bắc tiếp tục ngủ.

Tiêu Bắc khẽ vuốt lại tóc của hẩn, khi Lam mất không chế rất đáng sợ, nhưng khi bình tĩnh lại thì chỉ như một đứa trẻ, rất đáng yêu.

Sờ đầu, Lam thoải mái cọ cọ Tiêu Bắc tiếp tục ngủ.

Tiêu Bắc bất giác có một loại xúc động muốn bắt nạt hẩn một chút, coi như đang bắt nạt Lam Minh! Đây là lý tưởng nhiều năm qua của cậu đó.

Xa xa, Tiểu Hoa híp mắt nhìn Tiêu Bắc vuốt tóc Lam Minh, Bạch Lâu cũng nhìn thấy, nháy mắt với Hi Tắc Nhĩ bên cạnh _ ai nha, quan hệ đúng là không giống bình thường ! Lam Minh buồn, Tiêu Bắc động tâm rồi?

Tiêu Bắc đỡ Lam ngủ, đột nhiên nghĩ... không biết mình có thể cũng xuất hồn một chuyến không, rời khỏi thân thể chỉ còn linh hồn trong suốt bay tới thôi đi cũng rất thú vị đó.

Trong đầu Tiêu Bắc vừa lướt qua suy nghĩ này thì đột nhiên cảm giác mình đang bay lên.

“A!” Tiêu Bắc giật mình hét một tiếng, nhìn lại cơ thể lại phát hiện hai tay cơ hồ trong suốt. Cúi đầu, ‘Tiêu Bắc’ kia đang ngủ say giữa Lam và Cổ Lỗ Y, Cổ Lỗ Y lại xoay người nằm sấp xuống. Tiêu Bắc định lật nó lại, nhưng sờ soạng một hồi đều xuyên qua người Cổ Lỗ Y!

Lúc này Tiêu Bắc mới ý thức được _ mình đã không phải thực thể!

“A!” Lúc đầu cậu chỉ nghĩ lung tung một chút, nhưng bây giờ lại xuất hồn thật, phải làm sao bây giờ? Lỡ như không trở về được? Vậy chẳng phải chết sao! Bắc Bắc không ngừng kêu khổ, cũng bất chấp có thể đánh thức mọi người không lớn tiếng kêu to, nhưng thanh âm của cậu... hình như không ai nghe được.

Bắc Bắc rõ ràng thấy Bạch Lâu và Hi Tắc Nhĩ còn thức, liền chạy tới gọi bọn họ, nhưng bọn họ cứ như không thấy.

Bắc Bắc sốt ruột, một loại cảm giác cô độc trước nay chưa từng có xông tới, đang nôn nóng lại cảm giác có người vỗ nhẹ mình một cái.

Tiêu Bắc giật mình quay lại, chỉ thấy Lam Minh cũng bộ dáng mờ mờ ảo ảo xuất hiện cạnh mình, khó hiểu hỏi: “Bắc Bắc, cậu mộng du à?”

“Lam Minh!” Tiêu Bắc tìm được người có thể giao tiếp, vội vàng túm chặt hắn, chỉ vào thân thể mình trên giường thuật lại chuyện vừa xảy ra.

Lam Minh sau khi nghe xong liền phá lên cười.

Tiêu Bắc cũng thấy rất mất mặt, ai mà ngờ lại đi tự giết chính mình! Trong cơ thể Lam Minh còn có cả Lam, trong cơ thể mình lại không có người khác. Vạn nhất cứ chết như thế, vậy cậu có thể là một trong những người bị chết hoang đường nhất thế giới.

Lam Minh lắc đầu, nói với Tiêu Bắc: “Năm xuống đi!”

Tiêu Bắc dựa theo lời Lam Minh, năm xuống cơ thể mình.

Vừa mới tiếp xúc cơ thể, trong tích tắc lập tức có một loại cảm giác như thể bị hút lấy... Tiêu Bắc cảm thấy cơ thể nặng hơn, còn có cảm giác nằm trên giường. Tiêu Bắc bật dậy, sờ lên ngực, lại sờ lên tay chân của mình _ tim còn đập! Tay chân cũng ấm áp, không chết nha!

Nhưng lại không nhìn thấy Lam Minh nữa.

Tiêu Bắc lập tức phát hiện mình lại học được một bí quyết, nguyên lai hồn phách và cơ thể của mình cũng có thể tách ra. Bất quá cẩn thận ngẫm lại, lại cảm thấy năng lực này có chút nguy hiểm! Lỡ như có một ngày nào đó vội vã xuất hồn, không cẩn thận bỏ quên cơ thể, vậy chẳng phải sẽ rất thảm sao?

Suy nghĩ một chút, Tiêu Bắc lại xuất hồn, bay ra, thấy Lam Minh đi đến cửa tựa hồ muốn ra ngoài liền đuổi theo.

“Anh muốn đi đâu?” Tiêu Bắc có chút lo lắng hỏi Lam Minh: “Tôi cũng đi!”

“Tôi cảm thấy trong lâu đài này tựa hồ còn những người khác, Xilinna cũng đang có âm mưu nên muốn đi xem thử.”

“Nhưng anh đang như vậy có thể gặp nguy hiểm không?” Tiêu Bắc lo lắng.

“Tình trạng hiện tại ngược lại rất an toàn, ngoại trừ linh hồn, những thứ khác bất luận là người hoặc Thần Ma đều không thể nhìn thấy chúng ta!”
Lam Minh vỗ vai Tiêu Bắc: “Đi thôi!”

“A!” Lúc này Tiêu Bắc mới an tâm, định mở cửa.

Lam Minh lắc đầu, cầm tay Tiêu Bắc đang làm thế nào cũng không cầm được tay nắm cửa, kéo một cái xuyên qua tường.

Tiêu Bắc sờ xuyên qua bức tường, tán thưởng: “Tiện thật!”

“Đúng vậy, buổi tối tôi thường tới tìm cậu như vậy.” Lam Minh không cẩn thận nói ra bí mật, Tiêu Bắc kinh hãi nhìn hắn. Hoá ra lúc mình tắm rửa Lam Minh cũng có thể bay vào nhìn trộm mà chính mình lại không phát giác được!

Lam Minh kéo Tiêu Bắc đang tức giận đi lên lầu.

“Trên lầu sao?”

“Dưới lầu về cơ bản chỉ có phòng của người hầu và tỳ nữ!” Lam Minh chỉ chỉ hành lang tối như mực trên bậc thang: “Khi vừa vào đây tôi đã nghĩ thấy một mùi rất quen!”

Hai người bước lên cầu thang dẫn lên lầu ba, bước hết bậc thang liền thấy phía dưới cánh cửa lớn đóng chặt cuối hành lang có ánh sáng lọt ra. Tiêu Bắc cùng Lam Minh liếc nhau, nhanh chóng bay qua. Làm linh hồn kỳ thật cũng rất tiện... Tiêu Bắc nghĩ vậy.

Đến ngoài cửa phòng, Lam Minh dán tai vào cửa lắng nghe động tĩnh bên trong, mơ hồ nghe thấy có tiếng người đang nói chuyện.

Lam Minh thò đầu xuyên qua cửa chính nhìn thoáng qua bên trong, sau đó nhanh chóng lui ra, nhú mào, tựa hồ đã nhìn thấy cái gì đó.

Tiêu Bắc cũng muốn nhìn một chút bên trong rốt cục là ai nhưng Lam Minh lại kéo cậu xoay người bỏ chạy.

Đến dưới lầu, Tiêu Bắc khó hiểu hỏi hắn: “Ai vậy?”

Lam Minh không lên tiếng, mang cậu về phòng, hai người nhanh chóng quay lại cơ thể của mình.

“Lam Minh?” sau khi Tiêu Bắc thích ứng cơ thể, đưa tay vỗ nhẹ Lam Minh: “Sao vậy?”

Lam Minh mở mắt: “Chúng ta có thể sẽ gặp chút rắc rối, không nghĩ tới Xilinna lại có lui tới với hắn!”

“Hắn là ai?”

Tiêu Bắc hiếu kỳ, Sphinx đang ngủ một bên mà còn cảm giác được không khí khẩn trương bên này, ngẩng đầu: “Lam Minh, sao vậy?”

Lam Minh cười lạnh một tiếng: “Nhìn thấy một lão băng hữu đang ở cùng Xilinna!”

Sphinx chau mày _ lão băng hữu sao. Nhìn thần sắc Lam Minh, phỏng chừng cũng không phải là kẻ tốt lành gì: “Ai?”

Lam Minh có nhướn mi: “Kader, đại thần Kader.”

Trên mặt Sphinx lập tức lộ ra vẻ khiếp sợ, làm cho Tiêu Bắc ý thức được _ tình hình có vẻ rất nghiêm trọng!

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 158

“Kader là ai?” Vừa rồi Tiêu Bắc không thấy được tướng mạo người kia, có chút tiếc nuối _ sao Lam Minh lại vội vã kéo mình về vậy chứ?

“Là một tên mưu thần tâm cơ sâu không thấy đáy!” Sphinx khinh thường nói: “Còn là một Vu sư họa quốc loạn dân.”

“Vu sư?” Tiêu Bắc thắc mắc, vậy có phải cùng nghề với mình không?

“Hắn đột nhiên xuất hiện ở đây không phải điềm lành gì!” Lam Minh nhắc nhở Sphinx và Tiêu Bắc: “Sáng ngày mai chúng ta đi ngay!”

“Ha ha.”

Lúc này, Đặc Lạp Cổ Lạp vẫn đang ngáy o o một bên đột nhiên cười một tiếng.

Mọi người khó hiểu nhìn nó, thì thấy mắt nó vẫn nhắm, miệng ngoác ra... hoá ra lúc cừu cười to cũng rất kinh dị!

Đang lúc mọi người hiếu kỳ nó đang làm cái gì, chợt nghe Đặc Lạp Cổ Lạp cười một hồi rồi chợt động hai cái vừa đập đập chân, vừa nói: “Đúng chủ nhân, đánh hăn! Hung hăng đánh tên ma vật đó!”

Mọi người nhìn nhau _ nằm mơ à!

Cổ Lão Y nghiêng đầu nhìn Đặc Lạp Cổ Lạp vui sướng hoa chân múa tay, kéo Tiêu Bắc nhảy từng tưng, miệng huyền thuyên _ ăn cừu nướng đi?

Cừu nướng đi!

Tiêu Bắc để nó xuống gối, đắp chăn lên rồi bảo nó ngoan ngoãn ngủ, không được động đến Đặc Lạp Cố Lạp, bao giờ về sẽ cho nó ăn cừu nướng sau.

Màn đêm buông xuống, cũng không có chuyện gì phát sinh, nhưng Lam Minh lại thức trắng, Tiêu Bắc cảm giác được. Đương nhiên, làm cho cậu yên tâm chính là, lúc này trên người Lam Minh đã không còn cảm giác bất an mà đã thay bằng tỉnh táo tự hỏi.

“Bắc Bắc, rời giường thôi!” Tiêu Bắc bị Bạch Lâu đánh thức. Mở to mắt, lại thấy tất cả mọi người đã dậy, chỉ còn mình cậu còn đang ngủ trên giường.

“A?” Tiêu Bắc giật mình ngồi dậy: “Sao không gọi tôi sớm, có phải là phải lên đường không?”

Mọi người lòng hiểu mà không nói, hôm qua Lam Minh cùng Tiêu Bắc tiến triển thần tốc, sao có thể không biết xấu hổ mà gọi cậu dậy sớm chứ! Ha?

“Đừng vội Bắc Bắc.” Bạch Lâu trấn an: “Bên ngoài vẫn đang mưa to, bão cũng chưa nhỏ đi, chúng ta phải chờ mưa tạnh mới có thể đi. Nếu chiều mưa còn chưa ngừng, phỏng chừng còn phải trì hoãn thêm một chút.”

Vừa nói, mọi người vừa liếc Lam Minh. Hiển nhiên hôm nay Lam Minh rất kỳ lạ làm cho người ta có cảm giác có thể tín nhiệm.

Lam Minh rất sáng khoái gật đầu: “Đợi mưa tạnh rồi đi.”

“Bão bình thường đều ngừng rất nhanh, vì sao cơn bão này lại lâu như vậy?” Đặc Lạp Cố Lạp lẩm bẩm.

“Phỏng chừng có người không muốn để chúng ta đi.” Trên mặt Lam Minh hiện lên tiểu dung.

Cơn bão cũng không ảnh hưởng đến sự xinh đẹp của toà lâu đài cổ, Xilinna nói với mọi người có thể tùy ý tham quan lâu đài, ả muốn xin lỗi không tiếp được sau đó nháy mắt liền biến mất.

Sphinx nhắc mọi người đừng phân tán hành động, dù sao lâu đài này cũng là địa bàn của Huyết tộc.

Khế Liêu phụ trách trông chừng Tiểu Hoa, tránh cho anh bị bắt cóc! Năng lực của Tiêu Bắc mạnh kinh người, không ai dám tới gần nhưng Tiểu Hoa trói gà không chặt, ở thế giới khác này thì không khác gì một khối thịt vừa đẹp vừa ngon! Bất kể như cứ kẻ nào nhìn thấy cũng đều có ý đồ một ngụm ăn sạch.

Nếu Tiểu Hoa biết Khế Liêu xem mình như một miếng thịt đầy mỡ béo ngậy nhất định sẽ rất tức giận, bất quá lúc này anh chỉ cảm thấy Khế Liêu khẩn trương ngồi chồm hổm bên cạnh nhìn mình chăm chăm, thật giống một con chó lớn đáng yêu.

Tiêu Bắc thấy Lam Minh loay hoay với la bàn hình như đang xác định phương vị và lập kế hoạch cho hành động tiếp theo, đột nhiên cảm thấy có chút không vừa mắt, bắt đầu hoài niệm bộ dáng ngoan ngoãn hôm qua của Lam. Nếu là Lam thì bắt nạt chút cũng không sao... Nghĩ đến đây, Tiêu Bắc vươn tay nhéo mũi Lam Minh.

Lam Minh khó hiểu nhìn cậu.

Tiêu Bắc bất mãn với phản ứng của hã _ không ý nghĩa!

Lam Minh xoa mũi, Bắc Bắc làm sao vậy, này có tính là trêu ghẹo không nhỉ?

Đến trưa, quán gia bưng thức ăn lên. Tiêu Bắc không có khẩu vị, cầm một cái sandwich đi tới bên cửa sổ, ngắm nhìn phong cảnh trong sân.

Trong sân, mưa đã nhỏ lại, nước dọc theo góc mái lâu đài rơi xuống tạo thành những cây cột nước nhỏ, hoa trong sân cũng nở rộ, cực kỳ diễm lệ.

Tiêu Bắc nhìn một hồi, chợt nhìn thấy ở góc sân có một người đàn ông đi tới. Người này thoát nhìn khoảng ba mươi, để ria mép, tướng mạo đậm nét Âu Tây. Có chút giống các hiệp sĩ thời Trung cổ... mặc một chiếc áo sơ mi trắng đi cùng quần đen, rất cao gầy và anh tuấn.

Tế bào nghệ thuật trong máu Tiêu Bắc làm cậu thoáng nghĩ tới, kiểu trang phục này rất thích hợp để biểu diễn trên sân khấu! Khi trở về có nên tập luyện một võ vũ kịch mới lấy chủ đề là thời Trung cổ không nhỉ? Dùng thế giới khác làm bối cảnh, nhất định sẽ rất thú vị.

Nghĩ lại nghĩ, Tiêu Bắc bắt đầu phát ngốc, máy móc gặm sandwich. Chỉ là cắn một cái... lại cắn vào không khí.

Tiêu Bắc hồi thần, cúi đầu nhìn thì thấy sandwich đã ngắt đi phân nửa, bên tai truyền đến tiếng cô lỗ, đảo mắt nhìn... ra là Cổ Lỗ Y đang vỗ bụng nhai sandwich a.

Tiêu Bắc đem phần còn lại cho nó, cảm thấy hình như Cổ Lỗ Y cao thêm một chút, đưa tay đo thử cánh tay nó: “Cổ Lỗ Y, lớn thêm rồi nè!”

Cổ Lỗ Y vẫy cánh, nhìn mảnh sân ngoài cửa sổ, nghiêng đầu, hình như nó cũng nhìn thấy người nọ đang đứng tựa cột nhìn mưa to trong sân gần người.

Tiêu Bắc nhìn nhìn, đột nhiên... có một người khác xuất hiện bên cạnh hắn _ là Lam Minh!

Tiêu Bắc sững sốt, quay đầu lại... Lam Minh quả nhiên không ở trong phòng .

“Lam Minh đâu?” Tiêu Bắc hỏi Sphinx.

“A, hần nói ra đi ngoài một chút.” Sphinx trả lời: “Trong phòng ngột ngạt.”

Tiêu Bắc vội quay lại, chỉ thấy Lam Minh chậm rãi đi tới sau lưng người nọ.

Người nọ còn đang ngẩn người, một lúc sau hình như cảm giác thấy sau lưng có người, xoay lại... hần ngậy ra một lúc, sau đó nở nụ cười.

Lam Minh đứng trên hành lang, phản quang làm Tiêu Bắc không thấy rõ biểu tình của hần.

Người nọ quỳ một gối xuống, hành lễ với Lam Minh, Tiêu Bắc khẽ nhú mày _ quen biết?

Sau đó, hai người bắt đầu nói chuyện.

Tiêu Bắc không nghe thấy, có chút tò mò, bất quá nếu mở cửa sổ sẽ bị phát hiện a?

Cổ Lỗ Y thấy Tiêu Bắc muốn nghe, liền kéo cậu, ý bảo... xuống dưới nghe!

Tiêu Bắc suy nghĩ một chút, xoay người đi ra ngoài.

“Bắc Bắc, đi đâu vậy!” Bạch Lâu ngồi gần cửa, thấy Tiêu Bắc ra ngoài nhanh chóng hỏi.

“Ách... Đi vệ sinh.” Tiêu Bắc thuận miệng đáp một câu.

Hi Tắc Nhĩ đuổi theo: “Anh không thể ra ngoài một mình, tôi đi cùng anh.”

Tiêu Bắc do dự, Cổ Lỗ Y cô kìa hai tiếng _ nhanh a! Bằng không chạy mất đó!

Tiêu Bắc cảm thấy có khả năng liền vội vã chạy đi, Hi Tắc Nhĩ theo phía sau, nhin không được hỏi: “Bắc Bắc, gấp lắm sao?”

Tiêu Bắc lại không đi WC, mà là trực tiếp chạy xuống lầu, vừa ra hiệu với Hi Tắc Nhĩ: “Suýt!”

Hi Tắc Nhĩ khó hiểu, đi theo xuống lầu, thấy Tiêu Bắc chạy tới hướng cửa sau, quả nhiên... trước đình viện cách đó không xa, Lam Minh đang nói chuyện với một người đàn ông lạ hoắc.

Hi Tắc Nhĩ minh bạch, kéo Tiêu Bắc lại, trốn sau cửa.

“Tà ác này không thể tiêu diệt hoàn toàn.”

Hai người nghe lén, người đàn ông kia hình như đang nói với Lam Minh: “Người không ngây thơ đến mức đó phải không?”

Lam Minh không lên tiếng, trầm mặc đứng một bên.

“Người một mực đứng bên phía nhân loại, nhưng trong mắt nhân loại, người là tà ác! Hơn nữa người không phải cũng từng thừa nhận sao? Bản thân nhân loại chính là tập hợp của tà ác!” Người nọ chậm rãi nói: “Kêu người trở về phía vốn có, chẳng lẽ có gì không ổn sao?”

Lam Minh vẫn không nói gì.

“Vì Miêu Tiêu Bắc?” Thấy người nọ nhắc đến mình, Tiêu Bắc có chút khẩn trương.

Lam Minh hơi giương mắt, nhìn người nọ.

“Hắn rất mạnh!” Đối phương cười cười: “Vì vậy cũng rất có giá trị lợi dụng, không phải sao?”

Lam Minh đột nhiên bật cười: “Một ngàn năm, người vẫn không thay đổi. Vẫn muốn lợi dụng tất cả mọi người.”

“Ta là quyền thần, ta chỉ trung thành với chủ nhân, vì sự nghiệp cao cả của chủ nhân, đương nhiên ta sẽ không từ thủ đoạn!” Người nọ bình tĩnh nói: “Huống chi, chủ nhân ta cũng là phụ thân người!”

Lam Minh lại lắc đầu: “Vậy sao? Nhưng ta hoàn toàn đâu cảm nhận được được sự tồn tại của hắn!”

“Ngài ẩn thân rồi.”

“Trước khi hồi sinh, hắn nhiều nhất cũng chỉ có thể trốn trong máu của ta.” Lam Minh lạnh lùng nói: “Người nhận chủ mới rồi phải không? Tạo ra chuyện lần này, phóng thích năng lượng hắc ám hại chết nhiều người, khiến cho toàn bộ thế giới khác hoảng sợ, chỉ để dụ ta tới!”

“Ha ha...” Người kia cười lắc đầu: “Nhiều năm rồi mà người vẫn suy nghĩ đơn giản như vậy. Lam Minh, ta đề nghị người nên ở cùng Thần Ma thông minh nhiều một chút, nhân loại rất ngu xuẩn!”

Đằng sau hành lang, mí mắt Tiêu Bắc giật giật, tự nói _ người mới ngu xuẩn!

Mặt khác, Bắc Bắc lại có chút khó hiểu, người này thân hình khí chất đều rất giống nhân loại, nhưng sao có thể trường sinh bất lão nhỉ?

Đúng lúc này, Cổ Lỗ Y chợt nắc một cái.

...

Tiêu Bắc và Hi Tắc Nhĩ đồng loạt nhìn Cổ Lỗ Y, Cổ Lỗ Y vội vàng che miệng, trốn ra sau lưng Tiêu Bắc.

Bất quá đã trễ, ba người đã bị phát hiện.

Lam Minh nhìn trời, vừa nãy hắn cũng có cảm giác hình như Tiêu Bắc đến, quả nhiên... dám nghe lén!

“Không giới thiệu một chút? Hắn đối với người còn quan trọng hơn tín ngưỡng và người sinh ra người phải không!” Người kia cười hỏi Lam Minh: “Nói đến tín ngưỡng, Lam Minh, từ nhỏ đến lớn tín ngưỡng của người là gì? Hoặc là truy cầu cái gì? Hay là người lúc này cũng như quá khứ, hoàn toàn không thể nhìn ra sự tồn tại nguy hiểm?”

Lam Minh không nói chuyện, Tiêu Bắc có chút nhịn không được, thò đầu ra.

Người nọ lập tức nhìn thẳng vào cậu, đôi mắt đen nhánh làm cho Tiêu Bắc tin tưởng người này chắc chắn không phải nhân loại... cảm giác thật tà ác! Vừa mới nhìn từ cửa sổ không thấy, bây giờ nhìn gần mới thấy đôi mắt của hắn quá quý dị còn có chút đáng sợ, Bắc Bắc theo bản năng cảnh giác.

“Người là ai?” Tiêu Bắc đến gần Lam Minh, hỏi người nọ.

“Lam Minh không nói với người sao?” Người nọ mỉm cười: “Ta là thầy của hắn, cũng là người dẫn đường cho hắn.”

Tiêu Bắc kinh ngạc tròn mắt, trong lòng tự nhủ không phải chứ...

Người nọ cười ha ha : “Người quả nhiên là một thiên nhân thú vị. Nếu phải nói, thế giới này tồn tại Thần Ma, Thần tộc, Ma tộc, nhân loại, động vật và một chút sinh vật cấp thấp, thì trên thần cũng không thần minh, chỉ có thiên nhân đã sớm biến mất! Ngay cả Thần Ma mạnh nhất cũng không

kẻ nào có thể ngăn cản bọn họ, bọn họ không có tín ngưỡng, không sớm thì muộn sẽ có một ngày biến thành thủ phạm hủy diệt thế giới khác.”

Tiêu Bắc bị hấn làm cho mờ mịt, trong lòng tự nhủ người này đang thảo luận vấn đề tôn giáo tín ngưỡng sao? Mình theo thuyết vô thần... tuy cũng từng tiếp xúc với rất nhiều vị thần nhưng phần lớn đều không đáng tin.

Lam Minh thu hồi ánh mắt, nói với Tiêu Bắc : “Hấn là Kader.”

Tiêu Bắc càng kinh ngạc, trước kia cậu từng nghe Sphinx nhắc đến, còn tưởng là một lão già chứ.

“Người chính là Vu sư ti tiện Kader!” Hi Tắc Nhĩ hình như từng nghe qua tên của hấn.

“Quá khen.” Kader cũng không tức giận, mà là hào phóng thừa nhận.

“Lucifer từng nói hấn là kẻ ti tiện nhất thế giới khác!” Hi Tắc Nhĩ nhỏ giọng nói với Tiêu Bắc: “Anh phải cẩn thận đó, hấn từng làm vô số chuyện xấu!”

“Ma vương đánh giá ra quá cao rồi.” Keder nhẹ nhàng thi lễ, ngẩng đầu lên, Tiêu Bắc lại kinh ngạc... đôi mắt của hấn thay đổi. Đôi mắt vốn màu đen đột nhiên bị màu trắng bao phủ, chính giữa chỉ còn lại một đường màu đen _ là mắt rắn.

“Hấn là hỗn huyết xà tộc và Thần Ma.” Lam Minh giải thích.

“Bắc Bắc, muốn biết chuyện quá khứ của Lam Minh không?” Kader còn làm như rất thân thiết, bắt chuyện với Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc đối với quá khứ của Lam Minh một chút cũng không hứng thú. Vô luận là người ở đây xem nó như truyền kỳ cũng tốt, chuyện cấm kỵ

cũng được, đều là vết sẹo không nên vạch lại của Lam Minh, cậu không muốn biết.

Nghĩ, Tiêu Bắc kéo Lam Minh: “Đi, mưa có vẻ sắp ngừng, chúng ta cũng có thể đi rồi!”

Lam Minh ngẩng lên nhìn Tiêu Bắc, gật đầu.

“Không muốn biết sao?” Kader còn chưa từ bỏ, dụ dỗ Tiêu Bắc: “Rất đặc sắc đó!”

Tiêu Bắc quay lại nhìn Kader chăm chăm, đột nhiên xoa cằm, hỏi Lam Minh: “Năng lực của tôi thật sự mạnh đến vậy sao?”

Lam Minh hơi ngẩn người, khó hiểu nhìn Tiêu Bắc.

“Nói cách khác, nếu như tôi muốn hấn hôi phi yên diệt (tan thành tro bụi), hấn cũng sẽ lập tức hôi phi yên diệt phải không?” Tiêu Bắc nghiêm túc hỏi.

Kader hơi sững sốt, lui lại, làm bộ đáng đề phòng.

“Hoá ra được thật nha.” Tiêu Bắc thấy phản ứng của hấn, cũng đón được câu trả lời, mỉm cười: “Vậy nên, cách chúng ta xa một chút, nếu ta sinh khí, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đó nha!” Nói xong, liền kéo Lam Minh đi.

Lam Minh giật mình, Hi Tắc Nhĩ và Cổ Lỗ Y càng giật mình _ tình hình là Tiêu Bắc vừa cứu Lam Minh đó! Trước kia đều là Lam Minh anh hùng cứu mỹ nhân, lần này Bắc Bắc ngẫu thật nha!

Hi Tắc Nhĩ cùng Cổ Lỗ Y liếc nhau một cái, vui vẻ đi theo.

Lam Minh bị Tiêu Bắc kéo đi, còn nghe Tiêu Bắc lẩm bẩm: “Anh cũng thật là, sao không dứt khoát đánh bay hấn đi, khách khí với hấn làm cái gì!” Khóe miệng Lam Minh nhẹ nhàng giương lên, nhìn Tiêu Bắc rồi cười hì hì.

Đợi bốn người đi hết, Kader mới sờ lên cổ : “Ánh mắt nguy hiểm thật!”

“Biết lợi hại chưa?”

Xilinna không biết từ đâu nhảy ra: “Vốn chỉ một Lam Minh đã rất khó đối phó rồi, lúc này thì hay rồi, lại thêm một tên.”

“Chưa chắc!” Nụ cười của Kader kéo theo một tia hứng thú: ” Lam Minh khó đối phó bởi vì hắn hoàn toàn không có tín ngưỡng không có logic, nhưng hiện tại lại khác, Miêu Tiêu Bắc chính là tín ngưỡng cùng truy cầu duy nhất của Lam Minh, giống như một cây rơm rạ cứu mạng, thể xác cường đại nhưng lại bị trói buộc bởi linh hồn một nô lệ... kinh tởm.”

“Thần Ma mà lại đi tin tưởng hậu duệ của thiên nhân sao?” Xilinna vẽ mặt thương cảm: ” Miêu Tiêu Bắc nhất định không biết nguyên nhân thiên nhân bị tiêu diệt có quan hệ với Thần Ma.”

“Không nên ra tay từ đó!” Kader lại lắc đầu: ” Miêu Tiêu Bắc đến từ xã hội nhân loại, hoàn toàn không thèm để ý tới ân oán giữa các chủng tộc, thậm chí là quá khứ của Lam Minh hắn cũng không để tâm!”

“Vậy giờ phải làm sao?” Xilinna nhún vai: “Người đâu thể đối phó với thiên nhân?”

“Bất quá có một điểm may mắn, mặc kệ hắn mạnh cỡ nào, hắn thủy chung vẫn là nhân loại! Được nhân loại nuôi dưỡng.” Kader cười lạnh: “Nhân loại luôn có vô số nhược điểm chung, nói thí dụ như, lòng từ bi, tình thần trọng nghĩa, quý trọng bạn bè này nọ...”

“Đó không phải ưu điểm của nhân loại sao?” Xilinna cười hì hì nhắc nhở.

“Trong mắt ta thì không!” Kader lấy ra một quả cầu thủy tinh, lấy đi miếng vải màu đất phủ trên quả cầu, lập tức... mưa to ngừng lại.

Bọn Tiêu Bắc nhìn sắc trời, lập tức chuẩn bị rời khỏi lâu đài.

Kader cầu quả cầu thủy tinh, dùng sức bóp... quả cầu nát vụn.

Nhìn Lam Minh và Tiêu Bắc đang chuẩn bị hành lý, vội vàng chạy tới chạy lui còn cười cười nói nói, Kader nở nụ cười: “Tranh thủ đi, có rất nhiều bóng tối đang chờ các người... Lam Minh! Người kỳ vọng vào nhân loại, nhưng nên biết, kết quả chỉ có thể là thất vọng thôi!”

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 159

Bọn Lam Minh lên đường, tiếp tục hướng về phương bắc.

Đi ba ngày, xe mọi người tiến nhập hoang mạc. Không giống sa mạc mênh mông từng đi qua, hoang vu cùng thảm thực vật cằn cỗi, mà hoang mạc này giống như bị sức mạnh nào đó xé nát, tạo thành một thung lũng thật dài. Lúc này, xe của bọn họ đang chạy giữa thung lũng.

Lam Minh Tiêu Bắc ngồi ghế trước, phía sau là Sphinx và Hi Tắc Nhĩ, xe Cảnh Diệu Phong Bạch Lâu đi phía sau. Chiếc xe này tương đối lớn, Khế Liêu, Tiểu Hoa và Juneau đều ngồi xe này. Tiểu Hoa ngồi ghế cuối, đang gối lên bộ lông mềm mại của Đặc Lạp Cổ Lạp mà ngủ.

Đặc Lạp Cổ Lạp vốn muốn ngồi cùng xe với Tiêu Bắc, chỉ tiếc Lam Minh nhìn nó không vừa mắt, nó cũng không ưa Lam Minh, nhưng xe này càng đáng sợ hơn, bởi vì Khế Liêu và Juneau hai thiên địch đang ngồi phía trước, nếu không cẩn thận sẽ bị ăn tươi.

Tiểu Hoa là người duy nhất có thể bảo vệ nó, vì vậy nó đành phải ngoan ngoãn nằm im cho Tiểu Hoa làm gối, mặc cho anh cạo thế nào cũng không dám nửa câu oán hận.

“Tiếp theo chúng ta đi đâu?” Lam Minh vừa lái xe, vừa hỏi Tiêu Bắc đang xem bản đồ.

Tiêu Bắc theo hướng la bàn chỉ dò bản đồ, hỏi Sphinx tên chỗ hiện nay.

“Ai nha!” Sphinx nhìn một cái lập tức nhú mày, nói với Lam Minh: “Lam Minh, người cẩn thận chút, chúng ta sắp đến Bạo Phong cốc .”

Lam Minh nghe thấy cũng sửng sốt: “Chắc, vậy rắc rối rồi.”

Sphinx gọi Tiêu Bắc: “Nói với bọn Bạch Lâu phía sau sắp đến Bạo Phong cốc.”

“A...” Gần đây Tiêu Bắc mới phát hiện thêm một siêu năng lực, so với điện thoại còn tiện hơn _ có thể trực tiếp nói chuyện với người khác.

Trong đầu nghĩ tới Bạch Lâu, ba giây sau, chuyển ...

“Bạo Phong cốc?” Bạch Lâu hỏi Juneau: “Là nơi nào?”

“Bạo Phong cốc? !”

Không đợi Juneau trả lời, Đặc Lạp Cố Lạp vừa nghe thấy cái tên này đã nhảy lên. Bất quá Tiểu Hoa còn đang dựa vào nó, không chú ý một chút đầu liền đập vào mui xe , đau đến ôm đầu: “Au...”

Khế Liêu mặt lạnh nhìn Đặc Lạp Cố Lạp, làm nó hoảng sợ rụt người, vội vàng nằm xuống chờ Tiểu Hoa dựa lại.

Tiểu Hoa lại không để ý chuyện vừa rồi, chỉ hỏi nó: “Bạo Phong cốc là nơi nào?”

“Một nơi cực khủng khiếp!” Đặc Lạp Cố Lạp nói: “Địa thế tương tự thung lũng, thường xuyên xảy ra lở đen dữ dội!”

“Lở đen a...” Khế Liêu nhú mày, nghe có vẻ là điềm xấu gì đó: “Tốt nhất là đừng gặp... “

Chính là hai chữ “Đừng gặp” của hắn vừa ra khỏi miệng, liền nhìn thấy phía trước xuất hiện hai đường thẳng dựng đứng màu đen.

“Đó là cái gì?”

Khế Liêu đi tới, Juneau vội vàng hét lên: “A! Mau tránh ra...”

Hắn còn chưa nói xong, mọi người chỉ thấy trước mắt một mảnh cát bay đá chạy.

“A!” Tiêu Bắc lần đầu tiên nhìn thấy bão lớn như này, xe hơi rung động lắc lư. Lam Minh nhanh tay kéo cậu qua bảo vệ trong ngực, miệng mắng: “Xe này không có túi khí an toàn sao? !”

Sphinx thì hô: “Lốc đen! Cẩn thận a...”

Chữ ” a ” vừa vang lên, mọi người đã bị cuốn vào trung tâm cơn lốc.

“Cô!” Cổ Lỗ Y vốn đang ngủ say trong ngực Tiêu Bắc, đột nhiên thấy xe hơi rung rung. Sau đó có cảm giác thiên toàn địa chuyển, hồi trưa nó còn ăn hơi nhiều, mém chút là ói.

Cũng không biết quay cuồng như vậy bao lâu, Tiêu Bắc chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng. Bất quá được Lam Minh che chở cẩn thận nên không bị gì văng trúng nhưng Lam Minh thì lại bị đụng vài cái. Tiêu Bắc tự an ủi mình, người hắn cứng lắm, không bị thương đâu! Nhưng một lát sau lại ảo não, mắc gì phải để ý hắn có đau hay không. Cuối cùng lại đang xoắn xuýt, vì sao đang lúc nguy hiểm mà mình còn lo Lam Minh có đau hay không? !

Cuối cùng , Tiêu Bắc nghe thấy “rầm” một tiếng, xe rơi xuống đất, bốn phía yên tĩnh trở lại.

Qua thật lâu, Tiêu Bắc mới cảm giác cánh tay Lam Minh trên lưng buông ra, cát “soạt” trượt xuống.

Tiêu Bắc vỗ vỗ cát còn trên vai, lúc này mới để ý thấy Cổ Lỗ Y xoa cái đuôi vừa nãy trong lúc rối loạn bị đè trúng, phồng má nhìn ra ngoài cửa sổ,

miệng huyền thuyên không biết đang nói cái gì.

Tiêu Bắc cùng Lam Minh nhìn ra ngoài thì phát hiện bọn họ không còn ở trong thung lũng mà đang ở trong một thôn trang xa lạ.

Nhà cửa và lều trong thôn trang đều làm bằng gỗ. Rất nhiều người, có lẽ là thôn dân, người ôm sọt người giữ gia súc nhìn bọn họ, hiển nhiên đối với việc bọn họ từ trên trời rơi xuống cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Tiêu Bắc ngẩng lên, Lam Minh đang kiểm tra mình có bị sao không. Sphinx nằm sấp trên ghế, Hi Tắc Nhĩ thì nằm trên người nó xoa đầu.

Lam Minh mở cửa xe, nhìn ra phía sau... xe bọn Bạch Lâu không ở phía sau .

“Bạch Lâu?” Tiêu Bắc cũng xuống xe, thấy xung quanh chỉ có một chiếc xe của bọn họ, liền hét lên: “Tiểu Hoa!”

Hi Tắc Nhĩ cũng chạy xuống: “Ai nha, bọn họ không phải là bị gió lốc cuốn đi rồi đó chứ?”

Tiêu Bắc sốt ruột, nhắm mắt lại, muốn liên lạc với Bạch Lâu.

Qua một hồi lâu mới có một chút tin tức truyền tới, theo tốc độ này, Tiêu Bắc có thể nhận ra bọn họ đang ở rất xa.

Rốt cục cũng liên lạc được, theo tin tức Bạch Lâu phản hồi thì _ bọn họ vẫn còn ở trong thung lũng, bị đá chặn đường, nhưng có nhìn thấy xe của bọn họ bị cuốn đi.

Tiêu Bắc lấy la bàn ra kiểm tra phương hướng, phát hiện bọn họ thật sự đã chệch hướng thung lũng vừa rồi rất xa, nếu đi vòng lại chỉ sợ sẽ lãng phí rất nhiều thời gian. Hơn nữa bọn Bạch Lâu cũng phải nhanh chóng rời khỏi thung lũng mới được, bằng không nếu lại gặp lốc xoáy thì tiêu.

Lam Minh bảo Tiêu Bắc nói với Bạch Lâu chia nhau ra, gặp nhau ở thị trấn tiếp theo, tùy thời liên lạc. Nếu không gặp cũng không sao, cuối cùng cũng sẽ gặp nhau trước Hắc Âm Sâm Lâm, với lại Juneau và Đặc Lạp Cổ Lạp đều biết đường mà.

Tiêu Bắc gật đầu, nói chi tiết cho Bạch Lâu, Bạch Lâu sau khi nhận được tin thì nói tiếng ‘bảo trọng’ với bọn Tiêu Bắc, rồi cùng bọn Khế Liêu tiếp tục đi .

Vì vậy... chỉ còn lại bọn Lam Minh ở trong thôn trang đối mặt với càng lúc càng nhiều thôn dân đến xem.

Cổ Lão Y chỉ vào một cái trục xe mất bánh cô kị hai tiếng, ý nói _ xe hư mất rồi!

Tiêu Bắc cũng nhú mày, thấy xung quanh có người, hơn nữa nhìn ngoại hình có lẽ là nhân loại liền hỏi: “Ở đây có chỗ nào sửa xe không? Hoặc là bán xe cũng được!”

Thôn dân nhìn nhau, đều lắc đầu.

Tiêu Bắc có chút bất đắc dĩ _ thôn dân không phải nghe không hiểu lời mình nói đấy chứ?

Lúc này, Sphinx lắc bồm, xoay xoay một chút, phủi cát trên người. Những thôn dân kia vừa nhìn thấy nó, đều hoảng sợ bỏ chạy, trốn vào nhà khoá chặt cửa.

Cứ vậy, cả thôn trang không còn một bóng người .

Tiêu Bắc cùng Lam Minh đành phải lấy đồ ra, tính toán tới một thành trấn gần nhất rồi xem thử ở đó có bán xe không.

Đúng lúc này, chợt có một giọng nói truyền đến: “Các anh muốn sửa xe à?”

Mọi người theo tiếng nhìn qua, chỉ thấy một đứa nhóc chừng tám tuổi trốn sau bức tường, rụt rè hỏi bọn họ.

Tiêu Bắc thấy là một đứa nhóc thật đáng yêu, mặt đầy tàn nhang, mái tóc vàng ngắn cũn thì mỉm cười gật đầu: “Đúng vậy.”

Nói đoạn, Tiêu Bắc vẫy tay với nó: “Em biết chỗ sửa xe à?”

Đứa nhóc khẽ gật đầu sau lại hỏi: “Các anh là cường đạo à?”

Tiêu Bắc sửng sốt, thấy đứa nhóc có chút sợ hãi nhìn Sphinx.

Tiêu Bắc lập tức vỗ đầu Sphinx: “Không phải đâu, nó là thú nuôi thôi, loại thú nuôi đầu óc đơn giản ấy!”

Sphinx tức giận, Tiêu Bắc ấn đầu nó ý bảo nó phối hợp, nó đành phải giả vờ ngoan ngoãn, vừa bắt mắt tròng Lam Minh: “Trông nom Bắc Bắc nhà người đi!”

Lam Minh thờ ơ nhìn đi nơi khác _ ai kêu tướng mạo người hung ác như vậy, còn hù dọa trẻ con!

Đứa nhóc cảm thấy Tiêu Bắc rất thân thiện, hẳn không phải người xấu, lại thấy Cổ Lỗ Y lộ đầu ra sau vai Tiêu Bắc, mở to mắt hiếu kỳ nhìn nó, nó mới đi tới. Đứng sau một cái cọc gỗ tiếp tục nhút nhát hỏi: “Các anh rất lợi hại phải không?”

Lần này, nó nhìn Lam Minh mà hỏi.

Lam Minh nhìn đứa nhóc nọ, bỏ hành lí xuống rồi tìm một cái cọc gỗ ngồi xuống, gật đầu trả lời: “Ừ, rất lợi hại, sao, thôn trang của em gặp cường đạo?”

Đứa nhóc khẽ gật đầu.

Lam Minh cười: “Như vậy đi, em dẫn tụi anh đi sửa xe. Trong thời gian sửa xe, anh giúp em xử lí cường đạo bắt nạt thôn trang của em, thế nào?”

“Thật sao?” Đứa nhóc mừng rỡ: “Nhưng mà... chúng em không có tiền để trả thợ săn.”

“Anh cũng không phải thợ săn, cho dù là thợ săn anh cũng không thích lấy tiền. Không bằng thế này, em chỉ chỗ sửa xe cho tụi anh xem như thù lao.” Lam Minh còn rất thân thiện, thương lượng với đứa nhóc kia.

Tiêu Bắc khó hiểu sao Lam Minh lại có vẻ chuyên nghiệp như vậy, Sphinx liền nhỏ giọng nói cho cậu biết: “Trước kia Lam Minh thường làm chuyện này, mỗi khi đi ngang qua một thôn trang của nhân loại hẳn đều tiện tay giải quyết sạch sẽ những Thần Ma dám quấy rối bọn họ.”

Tiêu Bắc kinh ngạc há hốc, rất muốn gọi Lam Minh một tiếng “Lam đại hiệp”!

Đứa nhóc cuối cùng cũng đi tới.

“Anh là Tiêu Bắc, em tên gì?” Tiêu Bắc lấy ra một bịch đồ ăn vặt đưa cho nó.

“Yorkshire.” Đứa nhóc trả lời: “Em là con trai thợ đá (thợ hồ), ba ba em sẽ sửa xe cho mọi người!”

Tiêu Bắc có chút phản ứng không kịp, thợ đá không phải thường xây nhà sao? Sửa xe kiểu gì?

“Vậy thì tốt quá rồi.”

Kể đó, Sphinx đi tới trước cỗ xe bị hư, miệng niệm một chuỗi chú ngữ gì đó, toàn bộ xe hơi biến mất... Biến thành một khối đá ma pháp bị bể mất

một góc.

Tiêu Bắc lập tức hiểu ra _ xe biến ra từ đá ma pháp, gắn đá lại, xe hơi tự nhiên cũng được sửa.

“Anh tên gì?” Yorkshire hỏi Lam Minh, lại nhìn nhìn Sphinx.

Hi Tắc Nhĩ đứng một bên giận dữ, mình nhìn không uy mãnh như Lam Minh sao? Vì sao đứa nhóc này lại không nhờ mình giúp?

Lam Minh nhìn nó, cười cười: “Lam.”

“Lam à!” Yorkshire gật đầu: “Rất hay.”

Tâm Tiêu Bắc khẽ động, quả nhiên nụ cười của con nít luôn là phương thuốc tốt nhất...

“Vì sao người trong thôn trốn hết mà lại để một đứa bé như em tới nói?” Hi Tắc Nhĩ có chút khó hiểu.

“Bọn họ sợ những người kia!” Yorkshire nói: “Sợ Điền khuyến (chó săn) tộc!”

Tiêu Bắc dựa theo Lang tộc của Khế Liêu tưởng tượng ra Điền khuyến tộc, chắc cũng là một Ma tộc lợi hại.

“Điền khuyến tộc không phải Ma tộc.” Lam Minh nhìn ra suy nghĩ của cậu, liền giải thích: “Là một tộc khổng lồ, thể trạng của chúng thường rất lớn, gấp thanh niên nhân loại hai đến ba lần. Bản thân chúng vốn là một bộ tộc săn bắn nhưng lại thích cướp bóc, cướp thôn trang là chuyện chúng thích nhất.”

“A...” Tiêu Bắc hiểu rõ gật đầu, đúng là rất đáng giận!

“Vậy vì sao em không sợ?” Lam Minh hỏi Yorkshire.

“Ba ba nói, phải chiến đấu như một nam tử hán, nếu như để bị bắt nạt ngay cả người thân cũng không bảo vệ được thì sống cũng không ý nghĩa!” Yorkshire ưỡn ngực nói.

“Nói rất hay!” Tiêu Bắc gật đầu, cảm thấy vị ba ba này rất giỏi. Biết dạy con của mình trốn tránh nguy hiểm là người cha tốt, nhưng có thể dạy con mình hiểu được chống lại việc bất bình lại thì là một người cha vĩ đại!

“Những thôn dân kia quá nhát gan, những lúc thế này phải đoàn kết lại mới đúng!” Hi Tắc Nhĩ cũng bày tỏ quan điểm.

“Em dẫn các anh đi gặp ba ba.” Yorksire nói rồi dẫn đi về phía sau thôn trang.

Đứa nhóc này có vẻ là địa lý thông, rất thông thuộc địa hình. Tiêu Bắc và Hi Tắc Nhĩ hỏi một chút, sau khi rời khỏi thôn, thành trấn gần phương Bắc nhất ở đâu... nó đều trả lời rõ ràng.

Chẳng mấy chốc, mọi người đến trước một sườn núi nó phía tây thôn trang. Trên sườn núi có một toà nhà màu đen rất lớn, có vẻ là một nhà xưởng, hình vuông, so với nhà cửa bình thường thì lớn hơn.

“Đó là chỗ ba ba làm việc.” Yorkshira chạy vào, vừa gọi: “Ba ba!”

Bọn Lam Minh đi vào theo.

“Điền khuyến tộc là thứ rất phiền phức.” Sphinx thấp giọng nói với mọi người: “Hơn phân nửa người chết ở thế giới khác là do chúng giết, nếu có cơ hội gặp phải thì nên diệt trừ luôn!”

Lam Minh gật đầu, này cũng là chuyện hãn đang muốn làm.

Bước qua cửa nhà xưởng, mọi người chợt nghe thấy bên trong truyền ra tiếng “xẹt xẹt” của máy hàn điện. Tiêu Bắc hơi có cảm giác đã đi nhầm, ba

ba Yorkshire không phải thợ đá sao? Vì sao còn có hàn điện.”

Lam Minh cũng nghe thấy nhưng vẫn bình thản đi vào, nhìn xung quanh một lượt... nơi đây là một nhà sản xuất đá, lại nhìn công cụ, trong lòng của hắn không khỏi mừng thầm, thợ đá ở nơi này là người lão luyện. Không nghĩ tới cách nhiều năm như vậy rồi mà còn có cao thủ như vậy tồn tại.

Tiếng hàn điện dừng lại, Yorkshire kéo một ông chú để râu mép từ trong phòng đi ra, vừa đi vừa nói: “Ba ba, con tìm được người đánh cường đạo rồi nè, bọn họ không cần thù lao chỉ cần sửa xe!”

“Vậy sao?”

Ông chú râu mép cũng tò mò nhìn mọi người, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Lam Minh, hắn chậm rãi há to miệng, tựa hồ rất kinh ngạc.

“Người... Người không phải là...” Ông chú râu mép kích động nhảy dựng, chỉ vào Lam Minh: “Không sai! Tóc vàng, sư tử bay, người là thợ săn ác ma mạnh nhất thế giới khác _ Lam Minh!”

Tiêu Bắc nháy mắt nhớ ra rất lâu trước cũng có từng có người gọi Lam Minh như vậy, chỉ là ở chung lâu quá cậu thiếu chút nữa đã quên.

“Nhân lực không tồi.” Lam Minh nói xong, ném khối đá ma pháp cho thợ đá, nhẹ nhàng giơ một ngón tay: “Sửa giùm!”

Thợ đá vội vàng tiếp lấy, chạy đi sửa đá .

Yorkshire còn đuổi theo hỏi: “Ba ba, anh ấy rất mạnh sao?”

“Yorkshire.” Giọng nói kích động của ông chú râu mép truyền tới: “Lần này được cứu rồi! Chúng ta gặp được Lam Minh đại nhân không những người mạnh nhất, mà còn không thu tiền! Hắn là thần giữ nhà của chúng ta ở thế giới khác đó.”

Nghe thấy mấy chữ “thần giữ nhà thế giới khác”, mọi người lập tức ngẩn người, rất khó đem cụm từ trang trọng lại đây tinh thần trọng nghĩa này liên hệ với Lam Minh cà lơ phất phơ nha.

Lam Minh cũng sửng sốt, hoá ra ngoại trừ các biệt danh ác ma, hắn còn có một biệt danh êm tai như vậy?

Tiêu Bắc thấy trong mắt hắn loé lên sự vui sướng, cười cười, vươn tay vỗ vai hắn: “Anh là hợp thể của chúa cứu thế và Terminator a!”

Cổ Lỗ Y cũng ở một bên gật a gật.

Lam Minh khó hiểu nhìn Tiêu Bắc, không rõ nên giải thích cái này như thế nào. Lại thấy Tiêu Bắc cười một cái thật tươi: “Nói đơn giản thì anh là cao bồi miền viễn tây ở thế giới khác ấy.” (Cc: anh hùng, can đảm, đơn độc... và nhất là đẹp trai a~ *ôm mặt*)

Lam Minh ngây người, Sphinx thì cười lắc đầu _ miệng Bắc Bắc thực ngọt, hắn nghĩ một ngàn năm cũng không nghĩ ra được câu này để an ủi Lam Minh, vậy mà Tiêu Bắc chỉ thuận miệng đã có thể nói ra rồi.

[Vũ dạ kỳ đàm] Quyển 28 – Dị giới chi lữ hiệp ma chi hành (c160 – 162 – 163 – 164 – 165 – 166)

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 160

Sửa chữa ma pháp thạch cần một ít thời gian.

Lam Minh đứng trên sườn núi ngoài cửa nhìn ruộng đồng bên dưới. Thôn dân đang canh tác, cảnh tượng vô cùng thanh bình, nhưng ruộng đồng lại không menh mông tươi tốt như ruộng đồng bình thường, trên ruộng có rất nhiều dấu vết bị tàn phá nghiêm trọng.

Tiêu Bắc ra khỏi vào nhà xưởng. Hi Tắc Nhĩ và Sphinx đang ngồi xem râu mép đại thúc sửa ma pháp thạch. Nghe nói ma pháp thạch có thể sửa chữa thông qua ma pháp, Hi Tắc Nhĩ tính toán học hỏi một chút, sau này có thể áp dụng vào cuộc sống, mọi người cũng không bị chậm trễ hành trình. Mặt khác, lấy tư duy kinh doanh nhạy bén được Long Tước huấn luyện ra ở thế giới thực, Hi Tắc Nhĩ ý thức được thứ này ở thế giới thực sẽ có thị trường cực lớn, nó có thể trở thành người giàu nhất thế giới, đồng nghĩa, tất cả tiểu Long bảo bảo đều sẽ được nuôi cho trắng mập và tiếp nhận giáo dục tốt nhất!

Tiêu Bắc đến ngồi cạnh Lam Minh, Cổ Lỗ Y trên vai cậu vươn vai, không khí thật trong lành a.

“Đồng ruộng bị tàn phá, là do Liệt Khuyển tộc làm sao?” Tiêu Bắc cũng nhận ra, thì thầm: “Vì sao luôn có người có thể chém giết cướp đoạt và thương tổn người khác chỉ vì tư dục của bản thân cơ chứ.”

Lam Minh cười: “Pháp luật của xã hội loài người cũng chỉ có thể duy trì bình đẳng giữa những cá nhân có lực lượng ngang bằng, còn những kẻ

mạnh và có thể lực hơn thì luôn có địa vị cao và ưu thế tuyệt đối! Thế giới ma tộc cũng vậy, sức mạnh quyết định địa vị, không có công bằng cùng không công bằng, cường giả luôn nắm giữ vận mệnh kẻ yếu.”

“Ai...” Tiêu Bắc thở dài, ngồi lên một tảng đá: “Cũng có thể chung sống hoà bình mà. Anh nghĩ xem, nếu như tất cả mọi người đều thông qua năng lực của mình, dùng phương thức không ảnh hưởng đến người khác mà nỗ lực, cuối cùng cường giả có thể càng ngày càng nhiều, mà kẻ yếu cũng không nhất định phải bị thương tổn, cuộc sống bình thản không phải rất tốt sao.”

“Chỉ là lý tưởng thôi.” Lam Minh lắc đầu: “Loại kết cục hoàn mỹ này chỉ tồn tại trong tưởng tượng.”

“Anh hùng không phải cũng vì muốn thực hiện lý tưởng này mà tồn tại sao?” Tiêu Bắc cười tủm tỉm nhìn hắn.

“Vậy nên mới không có anh hùng vĩnh viễn, bởi vì lý tưởng chung quy cũng sẽ có một ngày bị phá huỷ.” Lam Minh đáp lời, vừa nói xong liền bị Tiêu Bắc nhéo má: “Lên mặt cái gì, anh tưởng mình sống lâu trăm tuổi là giỏi lắm hả!”

Lam Minh xoa má, gần đây Bắc Bắc rất hay “động thủ động cước” với mình nha.

Lúc này, Cổ Lỗ Y trên vai Tiêu Bắc đột nhiên đứng lên, nhón chân đưa tay che nắng nhìn ra xa, nhìn một hồi thì cô kiêu to.

Tiêu Bắc cũng đứng lên thì thấy xa xa mây đen đang ập tới, hình như là cuồng phong.

“Không phải lại có gió lốc đấy chứ?” Tiêu Bắc tự hỏi, lại thấy thôn dân đột nhiên ném đồ, chạy thực mạng.

“Bọn họ lại tới nữa rồi!” Yorkshire cầm một cây gậy gỗ chạy đến: “Nếu bọn họ dám lên núi, nhất định phải hung hăng giáo huấn bọn họ một trận.”

Tiêu Bắc nhìn đứa nhóc cao chưa tới ngực mình, xoa đầu bé: “Yorkshire, vào nhà đi, chiến đấu là chuyện của người lớn mà con nít thì cần được bảo vệ. “

“Nhưng...” Yorkshire nhìn Cổ Lỗ Y. Từ đầu bé đã cảm thấy Cổ Lỗ Y rất đáng yêu, thật muốn sờ một cái, bắt quá lại sợ nó cắn.

Cổ Lỗ Y nháy mắt, ưỡn ngực vỗ bụng, ý bảo _ ta rất lợi hại !

“Yorkshire!” Lúc này, râu mép đại thúc trong nhà chạy ra: “Về mau!”

Yorkshire do dự một chút, cuối cùng vẫn là chạy về, râu mép đại thúc nhét bé vào nhà, quay lại nhìn Lam Minh.

Lam Minh gật đầu, ý bảo hẳn cũng vào nhà đi, chuyện còn lại giao cho bọn họ là được.

“Đó là cái gì vậy Lam Minh?” Tiêu Bắc thấy trong gió tựa hồ có cái gì, liền hỏi Lam Minh: “Là Liệp Khuyển tộc!” Lam Minh gật đầu, nói với Cổ Lỗ Y: “Cổ Lỗ Y, cho ta một quả cầu lửa được không?”

Cổ Lỗ Y vừa ăn no, nên vui vẻ cười hì hì, khoa tay múa chân hỏi Lam Minh, muốn cầu lửa cỡ nào?

Lam Minh nói: “Càng lớn càng tốt!”

Cổ Lỗ Y hít sâu một hơi, hướng không trung “Hô...” một tiếng.

Tiêu Bắc đã cảm thấy ngọt ngào, cũng không biết Cổ Lỗ Y lấy đâu ra lửa mà có thể phun như vậy. Trên không trung hiện lên một quả cầu lửa thật to, sau đó dần biến thành một biển lửa khổng lồ, to đến kinh người.

Trong phòng, râu mép đại thúc và Yorkshire đều kinh ngạc há to miệng.

“Đó là còn tiểu Bạch long sao?” Râu mép đại thúc giật mình: “Trời ạ, thần vật tái hiện ở thế giới khác rồi!”

Lam Minh cảm thấy cầu lửa cũng đủ lớn rồi, liền nói với Tiêu Bắc: “Bắc Bắc, dùng năng lực của cậu khống chế lửa bao vây Liệp khuyến tộc! Bọn chúng sợ nhất là lửa!”

Tiêu Bắc gật đầu, cậu mình bạch mình phải làm chủ được sức mạnh này!

Bình tĩnh lại, Tiêu Bắc nhìn cơn bão đen ở xa đang càng lúc càng gần, trong đầu chỉ có một ý niệm _ cầu lửa mau bao vây những Liệp khuyến tộc kia, nhưng đừng thương tổn bất cứ thôn dân nào.

Theo ý thức của Tiêu Bắc dẫn đường, ngọn lửa hùng hực phiêu tán... Trong nháy mắt, một cơn gió quét qua, thổi ngọn lửa về hướng đồng ruộng. Ngọn lửa như có mắt bao vây Liệp khuyến tộc, nhưng đất đai, nhà cửa và thôn dân lại không bị ảnh hưởng gì.

“Rất tuyệt Bắc Bắc!” Lam Minh ý bảo Bắc Bắc có thể ngừng, bởi vì đám Liệp khuyến tộc đã chạy thực mạng rồi.

Bất quá Tiêu Bắc tựa hồ có một ý tưởng hay hơn, tiếp tục khống chế ngọn lửa. Ngọn lửa đột nhiên bay vút, biến thành một người lửa khổng lồ.

Lam Minh khó hiểu, Cổ Lỗ Y cảm thấy thú vị, vui vẻ vỗ tay.

Người lửa khổng lồ hướng Liệp Khuyến tộc gầm một tiếng: “Phiến đồng ruộng này được thần minh phù hộ, các người còn dám đến thì không phải chỉ bị bỏng đơn giản như vậy đâu!”

Lam Minh cong khóe miệng, lắc đầu _ trẻ con thật.

Không biết Liệp khuyến tộc có hiểu không mà càn chạy thực mạng, trốn vào núi sâu, sau đó không thấy ra nữa.

Người lửa quay đầu lại. Rất nhiều thôn dân đều ra khỏi nhà, quỳ trước hắc cảm tạ thần minh phù hộ. Người lửa tựa hồ rất bất mãn, trách cứ bọn họ yếu đuối, phải biết cầm lấy vũ khí, cùng con cháu bảo vệ thành quả lao động của mình, phải biết chiến đấu đến thời khắc cuối cùng!

Thôn dân nhìn nhau, cuối cùng đều đều thở dài, cúi đầu. Tiêu Bắc buồn bực _ vì sao thôn dân lại không tin vào chính mình như vậy?

Cậu còn muốn điều khiển người lửa nói tiếp. Lam Minh đỡ trán nhắc nhở cậu: “Bắc Bắc, còn chơi nhà cửa sẽ cháy hết đó.”

Tiêu Bắc cả kinh, lúc này mới để ý thấy rất nhiều mái nhà đang bắt đầu bốc khói, vội vàng thổi một hơi... Trong nháy mắt, ngọn lửa bị dập tắt, biến mất.

“Oa, thật lợi hại!” Yorkshire vọt ra, chạy đến trước mặt Tiêu Bắc: “Anh thật là lợi hại!”

Tiêu Bắc có chút xấu hổ, yên lặng ôm Cổ Lỗ Y.

Lam Minh ngồi xổm trên một tảng đá, nhìn thôn dân phía dưới vẫn ỉu xiu, nhú mày mở miệng nhắc nhở: “Chúng sẽ không từ bỏ ý đồ.”

“Như vậy rồi mà còn lại đến sao?” Tiêu Bắc nhú mày: “Chúng hẳn là rất sợ rồi mới đúng chứ?”

Lam Minh lắc đầu: “Cậu không hiểu Liệp khuyến tộc, chúng là cường đạo lòng tham không đáy, quanh nơi này ngoại trừ hoang mạc, khắp nơi đều rất căn cõi, mà thôn trang lại không giống đại đa số thành thị được binh lính và Vu sư bảo vệ nên rất dễ bị tập kích. Lần này có lửa bảo vệ, lần sau chúng có thể sẽ đeo ma pháp thạch kháng lửa đến tiếp! Phải làm cho thôn dân có

dũng khí và biết cách tự đứng lên chống lại, bằng không cho dù giết sạch Liệp khuyến tộc thì cũng sẽ có tộc khác đến bắt nạt họ. “

Tiêu Bắc cảm thấy có lý, gật đầu: “Nhưng người hiện đại thì có thể dùng vũ khí để đối phó với kẻ thù mạnh, còn người nơi này cái gì cũng không có. Hơn nữa cũng khó nói sau khi bọn họ trở nên lợi hại thì sẽ không tập kích người khác.”

“Mọi người... kỳ thật trước kia không phải như vậy.” Yorkshire đột nhiên ăm ý mở miệng.

“Đã từng xảy ra chuyện gì sao?” Lam Minh hỏi, lấy thái độ thôn dân, mọi người đã linh cảm nhất định có ăm tình.

Tiêu Bắc chợt phát hiện Lam Minh rất nhanh tìm ra điểm mấu chốt của chuyện này, liền nhỏ giọng hỏi Sphinx: “Quả nhiên là thường xuyên ‘Hành hiệp trọng nghĩa’ sao?”

Sphinx bật cười: “Đại đa số người mất đi dũng khí đều nhất định có vài lý do trong ngoài nào đó.”

Yorkshire ngồi cạnh Tiêu Bắc, thấy Cổ Lỗ Y lon ton nhảy lên đùi mình thì nhẹ nhàng sờ nó, giải thích cho mọi người: “Liệp khuyến tộc vốn cũng không biết sự tồn tại của nơi này, là vì chúng ta đã cứu một cô bé bị Liệp khuyến tộc bắt cóc.”

Tiêu Bắc nhíu mày: ” Liệp khuyến tộc bắt cóc con nít làm gì?”

“Có thể cô bé là con nhà quý tộc hoặc là nữ nhi Thần tộc, để đổi lấy tiền chuộc!” Sphinx giải thích: “Đó là một bộ tộc ghê tởm.”

“A...” Tiêu Bắc nhíu mày: “Tôi phát hiện, lực lượng cường đại có thể rửa sạch tà ác nhưng lại không tẩy được bản tính, thật kỳ quái!”

“Cô bé đó trốn thoát, em tìm thấy bạn ấy, ba ba nói muốn hộ tống bạn ấy về nhà. Thôn dân chia thành hai phe, một phe phản đối, bởi vì đặc tội Liệp khuyến tộc sẽ cả đời sẽ không được yên, phe còn lại thì kiên trì, bởi vì bọn họ cảm thấy sống phải có dũng khí và tôn nghiêm, còn phải duy trì chính nghĩa!”

“Kết quả?” Lam Minh hỏi.

“Kết quả cô bé đó hoá ra là công chúa thành Rhoda, người làng em đưa bạn ấy đến Hoàng thành an toàn.” Yorkshire thất vọng nói: “Sau đó, thôn trang bị Liệp khuyến tộc tấn công, những người cố gắng chiến đấu đều chết hết. Chúng em đến cầu quốc vương Rhoda giúp, nhưng ông ta lại quên ân tình cứu con gái của chúng em, lại sợ đặc tội Liệp khuyến tộc nên đóng cửa không ra!”

Tiêu Bắc nhíu mày: “Vong ân phụ nghĩa!”

“Nhưng đại đa số thôn dân đều cho rằng, nói người khác vong ân phụ nghĩa, không bằng nói bản thân không biết tự lượng sức.” Yorkshire thương tâm nói: “Chúng em quá mức tự đại nên mới tạo thành kết cục như vậy. Từ đó, mọi người trong làng oán hận lẫn nhau, không còn đoàn kết, mọi người trở nên đa nghi nhát gan, thậm chí nụ cười cũng biến mất!”

“Vấn đề thực sự nằm trên người quốc vương Rhoda! Cũng không thể nói mọi người là không biết tự lượng sức mình cái gì. Bản tính con người vốn thiện lương, cứu người là một loại phản ứng bản năng.” Tiêu Bắc khẽ thở dài: “Nếu cho em một cơ hội làm lại thì sao? Em cũng không thể nhìn cô bé kia thấy chết mà không cứu phải không.”

Yorkshire gãi đầu có vẻ hoang mang: “Vậy chúng em nên làm cái gì bây giờ? Mọi người mỗi ngày trôi qua chỉ biết tuyệt vọng, rất nhiều người đã mất lòng tin với ngôi làng và rời khỏi, không lâu sau, nơi này hẳn sẽ biến mất mất thôi.”

“Ân, xem tình huống quả thật là không mấy lạc quan.” Tiêu Bắc chống cằm cảm thấy thật khó xử _ loại tình huống này, nên làm thế nào đây?

Lam Minh ngồi một đêm, đột nhiên ý nghĩa không rõ cười một tiếng.

Tiêu Bắc quay sang nhìn hắn: “Anh nghĩ ra cách gì rồi?”

Khóe miệng Lam Minh nhếch lên lộ ra tiểu dung: “Cậu nói không sai, vấn đề ở trên người quốc vương Rhoda! Loại hành vi này quả thực không đủ tư cách làm quốc vương, không có khí phách và dũng khí vương giả.”

“Ừh, thôn dân bị hắn đả kích, mặt khác cũng có thể vì đau lòng và mất niềm tin nên mới từ bỏ.” Tiêu Bắc tới gần Lam Minh: “Anh có âm mưu gì?”

Lam Minh cười cười, khoác vai Yorkshire còn đang thương cảm: “Công chúa được em cứu kia tên gì?”

Yorkshire mở to hai mắt: “Bạn ấy tên... Josephine.”

“Ân, tên rất hay, mỹ nữ hả?” Lam Minh hứng thú.

Gò má Yorkshire hồng hồng, khẽ gật đầu.

“Thì ra là thế.” Lam Minh cười vô cùng lưu manh và tà khí: “Chúng ta đến đó lần nữa đi, đi biến một kết cục xấu thành kết thúc có hậu.”

Tiêu Bắc cười tủm tỉm: “Cái này so với giết quái tìm kho báu còn thú vị hơn đó!”

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 161

Tiêu Bắc cùng Lam Minh bàn bạc xong, quyết định ra tay từ quốc vương Rhoda, rồi cùng bọn Hi Tắc Nhĩ chia nhau hành động.

Hi Tắc Nhĩ và Sphinx ở lại thôn chờ sửa xe, ngoài ra cũng bảo vệ thôn trang.

Lam Minh cùng Tiêu Bắc thì mang theo Yorkshire tới Rhoda quốc, tìm vị quốc vương kia đến chữa tâm bệnh cho thôn dân.

Bất quá muốn lên vào cung điện của quốc vương Rhoda cũng không phải việc dễ. Yorkshire nói với hai người có thể ngụ trang thành Vu y (bác sĩ), bởi vì ở bất luận quốc gia nào Vu y cũng đều được hoàng thất hoan nghênh. Nếu có thể cứu vài người trong thành, thanh danh vang lên, đến lúc đó tự nhiên quốc vương sẽ phái người tới tìm.

Bắc Bắc nghe xong, cảm thấy kiến nghị này không tồi, ít nhất chữa bệnh cũng xem như sở trường của mình.

Tới Rhoda quốc, ấn tượng đầu tiên chính là _ thủ vệ nghiêm thật!

“Gần đây quốc gia này gặp nguy hiểm gì sao?” Lam Minh hỏi Yorkshire: “Làm gì mà cứ như ma trận vậy.”

“Ừm, em chỉ nghe nói quốc vương Rhoda rất nhất gan!” Yorkshire bắt đầu hừ một tiếng: “Nhưng ba ba nói, trước kia quốc vương Rhoda chính là

đệ nhất đệ nhị dũng sĩ, không nghĩ tới... thôi, không nhắc nữa. Thực đáng buồn bọn em có một quốc vương như vậy.”

Tiêu Bắc nghe xong, cũng thấy không thể tưởng tượng nổi: “Trước kia là dũng sĩ, già rồi nên nhát gan như vậy sao?”

Mọi người vào thành mới phát hiện trong thành rất náo nhiệt, cũng không phải do nhiều người, mà là nhiều quan binh. Nhà cửa có chút rách nát, dân chúng phần lớn cũng đều người già, thoạt nhìn tựa hồ rất thất vọng.

Lam Minh nói giỡn, hỏi Tiêu Bắc: “Cậu đoán tên quốc vương có phải từng làm chuyện trái với lương tâm không, bằng không thì sao lại một bộ lâm đại địch như vậy? Thần dân nơi này so với những nơi chúng ta từng đi qua còn thê thảm hơn “

“Hắn đã như vậy rất nhiều năm, nghe nói là hình như vì Josephine bị bắt cóc nên thần kinh quốc vương trở nên bất ổn, dân chúng cũng khổn cùng vì thuế má quá cao.” Yorkshire nhún vai: “Cũng có người nói, quốc vương già rồi nên trở nên nhát gan và ngu ngốc.”

Tiêu Bắc cùng Lam Minh liếc nhau một cái, cũng không định tìm hiểu sâu, tiếp tục đi dạo, muốn tìm vài người bệnh nặng nhưng không thể chữa. Vô luận là quốc gia nào, người như vậy cũng rất dễ tìm, bọn Tiêu Bắc rất nhanh đã tới trước một nơi như bệnh viện.

“Thế giới khác cũng có bệnh viện à?” Tiêu Bắc thấy nằm trên giường ngoại trừ nhân loại còn Thần Ma hình dáng kỳ quái, cảm thấy có chút quý dị.

Cổ Lỗ Y lúc này nằm đang trong ba lô ngủ gật. Tiểu tử kia lúc ngủ rất kiêu ngạo, ngửa mặt lên trời ưỡn bụng ngáy khò khò, vì vậy Tiêu Bắc đi đến đâu đều có một âm thanh cổ cổ quái quái đi theo. Cổ Lỗ Y bình thường nói cô kị cô kị, nên khi ngáy ngủ thì cô lổ cô lổ, người ngoài nghe thấy còn tưởng Tiêu Bắc bị bỏ đói, bụng kêu liên tục.

Trên đường cái náo nhiệt nên nghe không rõ, nhưng trong phòng thì lại rất rõ ràng .

Lam Minh sờ mũi, cùng Yorkshire ăn ý né qua một bên, Tiêu Bắc thì ngượng ngùng, xấu hổ gãi đầu

Lam Minh vươn tay chọt ba lô, muốn gọi Cố Lỗ Y dậy, Tiêu Bắc lại không cho, không nỡ đánh thức nó. Đối với trẻ em giấc ngủ của rất quan trọng, vì vậy đành tự chịu xấu hổ.

(Cc:mất 1 khúc, ta tìm hoài ko ra, cả bản raw cũng ko có mà ta thì ko biết tiếng trung để lên trang trung tìm nên... chịu khó nha)

(Tk: Đây là sao * mặt ngu *)

(Cc: thì là thiếu có chữ =3=)

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 162

Gian tình của hoàng hậu Rhoda bị phanh phui, thoáng cái huyền não rất lớn, binh lính bọn đều tới, cả Rhoda trong truyền thuyết cũng đến .

Tiêu Bắc cùng Lam Minh trốn trên nóc nhà, vừa vịn nhìn thấy quốc vương Rhoda bên dưới.

Vị quốc vương này thoạt nhìn đúng là đã khá già, một đầu bạc trắng, trên đầu đeo vương miện vàng, khoác áo choàng đỏ.

Tiêu Bắc ngồi trên nóc nhà, nghiêng đầu đánh giá: “Thoạt nhìn rất hung ác a, đâu có vẻ gì là nhát gan đâu.”

“A.” Lam Minh lại đột nhiên cười lạnh một tiếng.

Tiêu Bắc khó hiểu nhìn hẳn: “Sao vậy?”

“Cô kị!” Cổ Lỗ Y đột nhiên kéo tai Tiêu Bắc, vươn ngón tay nhỏ xíu chỉ chỉ bên dưới, ý bảo Tiêu Bắc xem!

Tiêu Bắc nhìn xuống, cũng không nhìn ra có gì lại, chợt nghe Lam Minh tại thì thầm vào tai: “Nhìn bóng quốc vương ấy!”

Tiêu Bắc được nhắc, mới chú ý đến bóng quốc vương. Đây không nhìn thì thôi, Tiêu Bắc vừa nhìn xong liền hoảng sợ... cái bóng đồ dài sau lưng quốc vương méo mó, đâu phải người, rõ ràng chính là một ác ma xấu xí, hàm răng nhọn hoắt, móng tay vừa dài vừa nhọn.

“Ngô...” Tiêu Bắc thiếu chút nữa hét lên, Lam Minh và Cổ Lỗ Y đã sớm có chuẩn bị, mỗi người một tay che miệng Tiêu Bắc kéo xuống nóc nhà.

Âm thanh từ khôi giáp của thị vệ tuần tra bên dưới cũng khá lớn, nên không ai phát hiện ra hỗn loạn trên nóc nhà.

Tiêu Bắc bình tĩnh lại vội vàng gật đầu, ý bảo _ biết rồi, không hét!

Lam Minh và Cổ Lỗ Y thở phào một cái, buông tay ra nhìn cậu.

“Đây là sao? Quốc vương là quý?” Tiêu Bắc hỏi.

“Ừm, chắc là thứ gì đó biến thành thôi.” Lam Minh nhún vai: “Bất quá như vậy càng dễ làm, quốc vương không phải bị bám vào người, mà là bị kẻ nào đó chiếm lấy thân thể, chúng ta chỉ cần nghĩ cách tìm ra quốc vương thật. Bằng không, tên quốc vương đó sẽ bị nuốt chửng.”

Tiêu Bắc gật đầu.

“Cô ki.” Cổ Lỗ Y lại khoanh tay tựa hồ không quá ôm hy vọng, đã bao nhiêu năm rồi chứ, nói không chừng lão quốc vương đã chết từ lâu!

Lúc này, chợt nghe từ trong phòng truyền đến tiếng mắng tức giận của quốc vương, hoàng hậu bị giam lỏng, mà kẻ cùng hoàng hậu yêu đương vụng trộm ai ngờ lại là thị vệ trưởng hoàng cung, hắn bị ném vào địa lao ngày mai xử tử.

Tiêu Bắc há to miệng. Cậu đã quên nơi này là thế giới khác, là vương tộc làm chủ mà không phải như thời hiện đại xung đột tình cảm mà còn phải giải lên toà, mặc kệ thế nào tóm lại cũng sẽ không dẫn đến tai nạn chết người, nhưng nơi này là do quốc vương định đoạt. Như vậy xem ra, trò đùa dai của mình đã hại chết người thị vệ kia. Tên quốc vương còn là quý, hoàng hậu còn trẻ như vậy, nếu như hai người thật tâm yêu nhau thì không phải mình đã làm chuyện rất quá đáng sao?!

Lam Minh thấy Tiêu Bắc nhú mào, liền thấp giọng nói: “Không sao đâu, chúng ta đi hỏi hoàng hậu một chút, rốt cục quốc vương Rhoda bị cái gì đi.”

Rất nhanh, phong ba trong hoàng cung hạ xuống.

Quốc vương Rhoda giam lỏng hoàng hậu trong một toà tháp rồi rời đi. Bọn Tiêu Bắc thấy hẳn đi vào một cung điện, cung điện hình như được xây dưới lòng đất, vô cùng quái dị.

Binh lính tản đi. Tiêu Bắc cùng Lam Minh đến tháp nhốt hoàng hậu, từ cửa sổ nhảy vào.

“A!” Hoàng hậu thấy có người đến, cũng nhin không được hô một tiếng, nhưng tiếng a còn chưa ra khỏi họng đã bị Cổ Lễ Y nhào tới che miệng.

Hai người nhìn nhau một cái, hoàng hậu nháy mắt bị Cổ Lễ Y đáng yêu hấp dẫn, thấy Tiêu Bắc cùng Lam Minh cũng không phải quái vật tướng mạo hung ác gì nên không sợ hãi nữa, nàng nhỏ giọng hỏi hai người: “Các người... là ai vậy? Là bạn Tháp Pháp sao?”

“Tháp Pháp là thị vệ trưởng?” Lam Minh hỏi thăm.

“Ừh.” Hoàng hậu gật đầu: “Các người không phải bạn Tháp Pháp sao? Tới nơi này làm gì? Không nên làm hại ta!”

“Không không.” Tiêu Bắc vội khoát tay, có chút áy náy, nói: “Chúng ta là Vu sư đi ngang qua trong, phát hiện trong thành có yêu ma nên muốn đến trừ yêu, vừa lúc gặp...”

“Ma quỷ ở đâu?” Hoàng hậu đột nhiên đứng lên: “Có phải là Quốc vương không? Quốc vương bị ma quỷ khống chế phải không?”

Tiêu Bắc cùng Lam Minh liếc nhau một cái _ xem ra hoàng hậu cũng chỉ có cảm giác mà không biết chân tướng, liền gật đầu.

“Quả nhiên, quả nhiên là vậy!” Hành động của hoàng hậu làm cho Tiêu Bắc vô thức liên tưởng tới những vị phu nhân khi kích động trong những vở kịch của Châu Âu, rất phong phú.

Lam Minh trước bảo hoàng hậu đừng khóc mà mau nói một ít manh mối trọng yếu.

Hoàng hậu nói cho Tiêu Bắc cùng Lam Minh những thay đổi của quốc vương, đặc biệt là tính tình chuyển biến lớn.

“Có nguyên nhân gì không?” Lam Minh hỏi: “Bắt đầu từ khi nào, bên cạnh hắn có cái gì kì lạ không?”

Hoàng hậu nghĩ nghĩ, nói: “Từ sau khi hắn tìm được chiếc gương!”

“Gương?” Lam Minh cảm thấy kỳ quái: “Gương thì có vấn đề gì?”

“Quốc vương chỉ có một chiếc gương, chiếc gương này là từ rất lâu về trước, sau khi quốc vương đi săn về vớt được trong hồ.” Hoàng hậu giả thích cho Tiêu Bắc và Lam Minh: “Từ sau khi có chiếc gương, tính tình quốc vương trở nên kỳ quái. Cuối cùng, hắn chỉ cho hoàng cung xuất hiện một chiếc gương đó đặt trong phòng ngủ của hắn, còn những nơi khác không cho phép gương xuất hiện!”

“Kỳ quái vậy à?” Tiêu Bắc lần đầu nghe thấy chuyện cổ quái như này, liền hỏi: “Vì sao?”

Hoàng hậu lắc đầu: “Không biết, kể từ đó, quốc vương vốn dũng cảm thiện lương lại tràn đầy tự tin biến mất, mà trở nên nóng nảy, tham lam, còn nhát gan nữa!”

“Nói vậy, mấu chốt nằm ở cái gương đó.” Tiêu Bắc vỗ Lam Minh: “Chúng ta đi xem cái gương của hắc?”

Lam Minh cảm thấy đây quả thật là mấu chốt của vấn đề, liền cùng Tiêu Bắc hỏi hoàng hậu chỗ ở của quốc vương _ không ngờ lại là dưới tầng hầm.

“Đúng rồi!” Lúc rời đi, Lam Minh còn hỏi về chuyện Tuất thú, kỳ quái là, hoàng hậu hoàn toàn không biết gì, nhưng nàng nói nửa đêm thường nghe được trong tầng hầm có tiếng dã thú kêu. Tầng hầm là vùng cấm, người bình thường không thể đi vào.

Tiêu Bắc cùng Lam Minh hỏi đường xong liền chạy đến phòng quốc vương Rhoda. Bên ngoài có rất nhiều thủ vệ nhưng bên trong tựa hồ không có ai, có thể thấy được, quốc vương Rhoda không muốn ai biết bí mật của hắc, cũng không tin tưởng bất luận kẻ nào.

Trong phòng vẫn sáng đèn, hình như còn có người đang đi đi lại lại.

Tiêu Bắc cùng Lam Minh trốn sau cửa cửa, từ khe cửa nhìn vào. Chỉ thấy quốc vương đang đứng giữa phòng, xoay tới xoay lui, miệng thì thào tự nói gì đó, không biết đang làm gì.

Bởi vì khe cửa quá nhỏ, nên Tiêu Bắc cùng Lam Minh hai người đang chen chúc nhìn không rõ lắm. Tiêu Bắc hơi đẩy đầu Lam Minh ra, Lam Minh bị đẩy nhìn không thấy, lại cố đưa đầu chen vào.

Bất quá hai người còn đỡ, ở giữa còn có Cổ Lỗ Y. Đầu Cổ Lỗ Y tròn vo, thấy hai người hai bên đẩy mình, cũng cố chen vào.

Ba người không ai nhường ai, chen cùng một chỗ, cuối cùng Cổ Lỗ Y bị đẩy chịu hết nổi, vươn hai bàn tay nhỏ bé, ấn lên mặt mỗi người một bên, đẩy sang hai bên... Chỉ là động tác của Cổ Lỗ Y hơi lớn, cũng quá dùng sức, “cạch” một tiếng, cửa chính trực tiếp bị đẩy ra.

Mà Tiêu Bắc cùng Lam Minh hoàn toàn không đề phòng, cũng ngã nhào vào phòng.

Biến cố bất thành linh, làm cho mọi người cả trong lẫn ngoài phòng đều sửng sốt, cứng ngắc.

Lúc này Quốc vương Rhoda đang khoác áo choàng đỏ, đứng trước một tấm gương đồng cao hơn người. Quanh gương điêu khắc những hoa văn cổ quái, trong gương phản chiếu một hình người, lại là quái vật khác biệt một trời một vực với người bên ngoài. Quái vật kia da ngăm đen, người đầy nếp nhăn, môi to, mắt lồi tràn đầy tơ máu, rất khủng bố.

“Ngô!” Cổ Lỗ Y là người đầu tiên có phản ứng, vội che mắt, kêu to với Tiêu Bắc: “Người quái dị!”

“A!”

Theo một tiếng hô của Cổ Lỗ Y, quốc vương Rhoda vội vàng che mặt, trốn sau gương.

Nhưng nhìn mặt hắn, và kẻ trong gương căn bản không phải cùng một người... cái gương này chiếu ra hình ảnh không giống như bọn họ nhìn thấy, chẳng lẽ cái gương này có chỗ nào đặc biệt?

“Quả thực không phải một cái gương bình thường.” Lam Minh đột nhiên nói một tiếng, chỉ vào gương bảo Tiêu Bắc xem.

Trong gương là một con Bạch long xinh đẹp, hoàn toàn không mập, cực kỳ đẹp trai, trông giống một thiếu niên. Đặc biệt trên đầu là hai cái sừng nhỏ màu trắng, trên lưng còn có một cặp cánh lớn cực ngầu, trắng như tuyết, nhưng lại không nhiều lông giống cánh thiên sứ, mà là cánh rỗng trơn bóng.

“Oa...” Tiêu Bắc nhin không được kinh hô một tiếng: “Ai vậy?”

Lam Minh nhìn trời, dù rất không muốn thừa nhận, bất quá hẳn vẫn chỉ chỉ Cổ Lỗ Y đang cực kì tự mãn lơ lửng cạnh Tiêu Bắc.

Cổ Lỗ Y đưa tay, hướng gương uốn éo vặn vẹo mà Bạch long siêu đẹp trai trong gương cũng uốn éo theo, quả nhiên là cùng là một người!

Tiêu Bắc kinh ngạc nhìn Lam Minh.

Lam Minh nhún vai, chỉ cho Tiêu Bắc một khối bảo thạch trên cái gương.

Tiêu Bắc nhìn qua, phía trên gương đồng có một khối bảo thạch màu hổ phách, bởi vì bảo thạch khảm vào gương đồng cùng màu nên không ai để ý.

“Loại bảo thạch màu trà này là tương lai thạch, có thể đoán trước tương lai, cũng có thể phản chiếu sự thật.” Lam Minh cười cười: “Ở thế giới khác, ngục trang thuật và ảo thuật rất phổ biến, tất cả mọi người đều gần như lãng quên mình có bộ dáng gì, chỉ đứng trước cái gương này mới có thể thanh thanh sở sở nhìn thấy tương lai của mình. “

“Như vậy sao...” Tiêu Bắc giật mình, sau đó có chút khiếp đảm, không chịu nhìn vào gương _ có khi nào sẽ thấy bản thân mình rất già rất già không? Thật đáng sợ mà!

“Yên tâm đi, Bắc Bắc.” Lam Minh kéo Tiêu Bắc tới, chỉ vào gương ý: “Nhìn xem, không thay đổi chút nào.”

Tiêu Bắc ngẩng đầu, thì thấy trong gương mình vẫn là mình, quần đen áo đen, bộ dáng như khi luyện múa, chính là so với trong ấn tượng hình như càng gây thêm một ít.

Tiêu Bắc khẽ nhú mày _ không thể nào, mình là nhân loại mà, người luôn già đi, tương lai... ít nhất cũng là bốn năm mươi năm sau chứ nhỉ?

Không lý nào vẫn gây đến đáng thương như vậy, cậu thậm chí còn muốn sau này có thể làm một người mập mạp hạnh phúc.

Tiêu Bắc thất vọng trong chốc lát rồi lại phát hiện ra một vấn đề nghiêm trọng hơn, cậu đột nhiên xoay mặt nhìn Lam Minh, lại nhìn vào gương _ trong gương không có thân ảnh Lam Minh!

Cảm thấy có thể là do bị mình che đi, Bắc Bắc nhích qua, đẩy Lam Minh ra trước mình. Trong gương vẫn trống rỗng, cái gì cũng không có.

“Sao lại như vậy?” Tiêu Bắc hoang mang, kéo Lam Minh xoay tới xoay lui, nhưng vô luận thế nào vẫn không nhìn thấy hảnh...

“Có phải là Thần Ma cấp bậc cao thì không thể nhìn thấy không?” Tiêu Bắc bắt đầu tìm kiếm một lời hợp lý giải thích.

Lam Minh chỉ cười. Chợt nghe quốc vương Rhoda đang trốn sau kính đột nhiên nói: “Người không có tương lai đương nhiên là không nhìn thấy hình dáng tương lai.”

Tiêu Bắc nhú mày, quay qua nhìn thì thấy quốc vương Rhoda trốn sau gương vẫn bảo trì hình dạng quốc vương, bất đồng với lão yêu quái trong gương vừa rồi, cảm thấy cổ quái.

“Hắc hắc hắc, xấu xí còn đỡ hơn không có gì.” Rhoda quốc vương âm trầm nở nụ cười: “Người nhìn không thấy đều sống không được bao lâu.”

“Người nói bậy bạ cái gì đó, kẻ quái dị!” Tiêu Bắc trả lại hảnh một câu.

“A!” Quốc vương tựa hồ rất nhạy cảm với từ người quái dị, che mặt hét lớn.

Cổ Lễ Y xắn tay áo, bộ dáng như muốn xông tới đánh quốc vương Rhoda.

“Người là ai? Quốc vương Rhoda thật đâu?” Tiêu Bắc hỏi hần.

Quốc vương nhìn chung quanh một chút, không trả lời mà hỏi lại: “Các người là ai? Muốn gương? Ta sẽ không giao cho các người !”

Tiêu Bắc nhú mào, trong lòng tự nhủ ai thềm cái gương này của người, quý dị như vậy, ngày nào cũng nhìn thì rất đáng sợ.

“Có ai không!”

Tiêu Bắc đang nghiên cứu nên đối phó lão yêu quái này như thế nào, hần lại bất thành linh hét lên. Bên cạnh lóe lên, Lam Minh đứng sau lưng hần, một bả siết cổ hần: “Câm miệng.”

Quốc vương Rhoda giữ nguyên tư thế há miệng. Cổ Lỗ Y từ trên vai Tiêu Bắc bay xuống, đem cửa chính đóng “rầm” một tiếng, quay đầu lại hắc hắc cười xoa xoa tay, bộ dáng như muốn đánh người .

“Các người... các người muốn làm gì?” Quốc vương Rhoda hoảng sợ muốn trốn ra sau kính, bị Lam Minh ném xuống đất, vừa nói với Tiêu Bắc: “Bắc Bắc, lôi thứ đáng ghét trong thân thể hần ra đi!”

“Lôi?” Tiêu Bắc ngẩn người, sau mới nhớ ra có thể trong cơ thể hần có thứ gì đó đang trốn! Cậu vươn tay, tuy chụp vào không khí nhưng lại cảm giác thật sự tóm được thứ gì đó... hơi dùng lực, lôi ra.

Mà nhìn lại quốc vương Rhoda, hần há to miệng, bộ dáng thống khổ vằn vẹo, miệng mở càng lúc càng lớn. Đồng thời, từ trong miệng hần có thứ gì đó đen như mực chậm rãi bò ra, đến khi toàn bộ đều bị kéo ra, quỳ rạp trên mặt đất, có chút giống người lại có chút giống thú. Hần nằm sấp trên mặt đất, há to miệng rống lên, thanh âm khàn khàn quái dị. Mà đáng sợ nhất chính là miệng của hần, bên trong mà một màu đỏ thẫm.

“Di...” Tiêu Bắc lôi thứ đó ra, tuy tay không thực sự chạm vào quái vật kia, nhưng vẫn chán ghét lắc tay, chà tay lên quần mấy cái.

Lam Minh lại thả quốc vương Rhoda xuống. Quốc vương Rhoda ngã xuống đất, tựa hồ rất yếu, cả người cũng có vẻ già đi nhiều. Hắn ngẩng mặt, xem ra đã khôi phục thanh tỉnh, kinh hãi nhìn bóng người đen kịt đang găm rú trên mặt đất.

“Đây là cái gì?” Tiêu Bắc nhin không được hỏi Lam Minh.

Lam Minh nhìn quái vật kia, thấp giọng nói: “Kính ma!”

“Đó là cái gì?” Tiêu Bắc lần đầu nghe thấy: “Yêu quái trong gương?”

“Là mặt trái của bản thân.” Lam Minh: “Ví dụ như nếu nói quốc vương trước kia là dũng cảm, thiện lương, ôn hòa, thì mặt trái của hắn chính là _ nhát gan, hung tàn, tham lam.”

“Ra loại yêu ma này sao!” Tiêu Bắc cẩn thận nghĩ nghĩ, cảm thấy hoá ra là vậy: “Nguyên lai quốc vương bị một tính cách yêu ma quỷ quái hoàn toàn khác mình khống chế.”

“Muốn giải quyết thứ này chỉ có một cách.” Lam Minh hướng Cổ Lỗ Y chỉ thứ trên mặt đất: “Cổ Lỗ Y, thiêu hắn!”

Cổ Lỗ Y lập tức hít sâu một hơi, phồng má thổi một hơi, phùng một cái... bóng đen bắt lửa, bùng lên.

Trong tiếng kêu to dần biến mất của quái vật trong ngọn lửa, đồng thời, khí sắc của quốc vương cũng dần dần khôi phục.

Hắn chậm rãi ngồi dậy, Tiêu Bắc lại nhìn phản chiếu của hắn trong gương _ là một lão nhân khoẻ mạnh! Rốt cục cũng nhẹ nhàng thở ra.

“Xem ra vấn đề đều đã giải quyết xong.” Lam Minh nhàn nhạt nói: “Năm đó quốc vương Rhoda thực sự không phải sợ hãi mà là thân bất do kỷ.” Nói đoạn, hắn xoay mặt nhìn nơi khác: “Nói lại tình hình với hắn, bảo hắn giúp giải quyết chuyện thôn dân, sau đó chúng ta tiếp tục lên đường. “

Tiêu Bắc sửng sốt một lát, gật đầu, giải thích cho quốc vương Rhoda mục của bọn họ. Mặt khác, Tiêu Bắc lại vô thức nhìn thoáng qua gương...

Lam Minh đang đứng trước cửa sổ, trong gương rõ ràng có thể nhìn thấy cửa sổ nhưng lại nhìn không thấy thân ảnh Lam Minh, trong lòng Tiêu Bắc nguyên bản đang yên bình lại bao phủ một tầng mây đen _ thật sự là không có thân ảnh sẽ không có tương lai sao?

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 163

Giải quyết Kính ma, quốc vương Rhoda cũng thanh tỉnh lại. Hết thấy đều do Kính ma tác quái, từ sau khi soi gương, mặt trái của quốc vương Rhoda đã dần không chế hấn.

Quốc vương có khi thanh tỉnh, có khi hồ đồ, nhưng chuyện xảy ra xung quanh hẳn đều biết hết, giờ nhớ lại vẫn còn sợ.

Sau khi nghe mục đích của Tiêu Bắc cùng Lam Minh, hẳn lập tức đáp ứng dẫn quân trợ giúp thôn dân đối phó Liệp khuyến tộc, hơn nữa còn giải thích chuyện lúc ấy cho thôn dân, khôi phục lòng tin của bọn họ.

Mọi chuyện đều được giải quyết thuận lợi, nhưng Tiêu Bắc lại hoàn toàn không vui vẻ nổi, bởi vì lo lắng! Tiêu Bắc một mực hoang mang _ vì sao trong gương không có bóng Lam Minh? Đã nói là phải cùng đi cùng về, chẳng lẽ Lam Minh thật sự không thể quay về?

Vừa nghĩ tới phải rời xa Lam Minh, Tiêu Bắc liền có một loại cảm giác nói không nên lời.

Cổ Lỗ Y tựa hồ cảm giác được bất an của cậu nên bay tới, dùng gò má mập mạp cọ cọ Tiêu Bắc, giúp cậu bình tĩnh lại.

Lam Minh và Rhoda quốc vương còn có thôn dân cùng đánh đuổi Liệp khuyến tộc, chiến thắng trở về thì lại nhìn thấy Tiêu Bắc đang sầu mi khổ kiếm lo lắng.

“Bắc Bắc, sao vậy?” Lam Minh thấy cậu vậy liền chạy tới hỏi thăm.

“Không có... giải quyết xong rồi?” Tiêu Bắc điều chỉnh tâm trạng một chút.

“Ừh!” Lam Minh hưng phấn: “Chúng ta có thể đi rồi, xe cũng đã sửa xong, bọn Hi Tắc Nhĩ đang chờ chúng ta ngoài thành. Chúng ta nên nhanh chóng lên đường hội họp với bọn cùng Bạch Lâu ở Hắc Ám Sâm Lâm.”

“Vội vậy sao?” Tiêu Bắc có chút do dự. Chuyện cái gương còn chưa rõ ràng mà, có cảm giác là điềm xấu.

“Không vội sao được?” Lam Minh cong khóe miệng: “Tranh thủ thời gian làm xong rồi về, thế giới khác này không có gì thú vị hết.”

“Đúng vậy!” Tiêu Bắc ngẩng lên nhìn Lam Minh, nghiêm túc nói: “Nhất định phải trở về? Mọi người cùng nhau.”

Lam Minh cùng Tiêu Bắc nhìn nhau thật lâu, khẽ gật đầu, khóe miệng là vui vẻ nhưng không trả lời, chỉ im lặng cầm tay cậu.

“Nói chuyện đi!” Tiêu Bắc cảm thấy nụ cười của Lam Minh càng làm cho người khác bất an, liền giật tay về, hung hăng đẩy hẳn: “Cái gương kia bị hỏng! Cũng có thể vì anh là thần ma pháp lực vô biên nên không hiện ra!”

Lam Minh cười lắc đầu, thấp giọng hỏi: “Cậu nói như vậy, tôi có thể hiểu là cậu không muốn không nhìn thấy tôi không? Không muốn xa tôi vậy sao?”

“Hỏi anh cái gì thì trả lời cái đó đi đừng đổi chủ đề!” Tiêu Bắc xấu hổ, đưa tay sờ sờ đang Cố Lỗ Y ngủ gà ngủ gật, nhỏ giọng nói thầm một câu: “Đều là người một nhà sống chung lâu như vậy, cùng đi thì phải cùng về.”

Lam Minh khẽ thở dài, bất đắc dĩ xoa đầu Tiêu Bắc: “Cậu biết vì sao trong cái gương đó lại hiện ra như vậy không?”

“Bởi vì có gán ma pháp thạch ?” Tiêu Bắc trả lời: “Không phải đã nói rồi sao.”

“Ma pháp thạch không biết tự hỏi, chỉ người sống mới có thể tự hỏi.” Lam Minh nói với Tiêu Bắc: “Tôi vừa nói chuyện với quốc vương Rhoda, nguyên lai điều hấn sợ nhất là chính mình sẽ biến thành như vậy, hấn sợ chính mình càng ngày càng già, sợ chính mình càng ngày càng nhát gan, cuối cùng biến thành một hôn quân tham lam, tàn bạo. Hấn còn cưới một mỹ nhân xinh đẹp trẻ trung làm hoàng hậu, hấn lại lo lắng hoàng hậu sẽ tìm một tình nhân trẻ...”

Tiêu Bắc nghe nghe, lập tức minh bạch: “A! Cái kính ma không chỉ hiện ra bản tính trái ngược mà còn là người bản thân sợ sẽ biến thành nhất!”

Lam Minh thấy Tiêu Bắc đã hiểu, gật đầu: “Là người thì ai cũng sợ hãi khuyết điểm của mình sẽ làm lu mờ ưu điểm, nên đây là chuyện rất bình thường.”

Tiêu Bắc nghe đến đây lại hiểu ra: “Nói vậy, anh cũng sợ chính mình sẽ biến mất sao?”

Lam Minh khẽ thở dài, dựa vào vai Tiêu Bắc: “Trước kia chưa từng lo lắng, đã từng có một lần còn hy vọng nhưng hiện tại lại đột nhiên bắt đầu lo lắng.”

“Vì sao?” Tiêu Bắc không rõ.

Lam Minh hơi nghiêng mặt, ở bên tai Tiêu Bắc thấp giọng nói: “Bởi vì hiện tại cậu cũng sợ tôi biết mất .”

Tiêu Bắc cảm giác trên mặt hơi nóng, lén đưa tay xoa: “Tôi rất ý thức về trách nhiệm, sẽ không để lại anh một mình ở đây.”

“Nhân loại của cậu hình như có một câu để hình dung cậu lúc này chính là chết còn mạnh miệng đó.” Lam Minh đưa tay xoa đầu Tiêu Bắc: “Tôi không có yêu cầu gì đặc biệt, chỉ là trước khi tôi biến mất nhớ nói rõ lòng mình cho tôi nghe, bằng không tôi sẽ rất đáng thương nha.”

“Đừng nói linh tinh!” Tiêu Bắc trừng mắt: “Muốn nghe cái gì thì sau khi trở lại thế giới thật rồi nói!”

Lam Minh giật mình, tiêu hóa một lát rồi mới hỏi lại: “Cái kia... Bắc Bắc, ý của cậu là, nếu như có thể cùng trở lại thế giới thật thì sẽ thổ lộ với tôi?”

“Ai nói ?” Tiêu Bắc lập tức xấu hổ.

“A, vậy là sau khi trở lại thế giới thật cậu sẽ chấp nhận lời tỏ tình của tôi phải không?” Lam Minh tiếp tục chơi xỏ lá. (Cc: đồ lưu manh, em đang cảm động gần chết mà vậy đó. =_=)

Tiêu Bắc câm nín, bất quá cũng không nói không cho phép Lam Minh tỏ tình, chỉ đẩy hẳn một cái: “Đi, không phải anh nói muốn tranh thủ thời gian đến Hắc Ám Sâm Lâm hội họp với bọn Khế Liêu sao?”

Lam Minh cười vui vẻ, cùng Tiêu Bắc đi ra ngoài: “Đến lúc đó tôi thổ lộ, cậu cũng đừng đánh trống lảng như vậy giờ, phải thẳng thắn nha!”

Tiêu Bắc mặt đỏ tới mang tai _ cái người này, thật là...

Bỏ Cổ Lỗ Y vào ba lô, Tiêu Bắc kiểm tra hành lý xong, nghĩ nghĩ... nhanh tay lấy đi viên bảo thạch trên ma kính.

“Lấy làm gì vậy?” Lam Minh khó hiểu.

“Tìm nhược điểm của người khác!” Tiêu Bắc giấu viên bảo thạch vào ngăn kéo của ba lô: “Lúc cần thì huỷ, để tránh sau này lại hại người!”

Lam Minh gật đầu, cảm thấy quyết định này rất hợp lý.

...

Mọi người ly khai Rhoda quốc, sau khi từ biệt Yorshire thì lái xe đi.

Tiêu Bắc tranh thủ ngủ bù trên xe, mấy ngày nay thần kinh của cậu luôn trong trạng thái khẩn trương cao độ, hiếm khi buồn ngủ, phải tận dụng.

Cũng không biết có phải bị ma pháp thạch ảnh hưởng hay không, Bắc Bắc mơ thấy một giấc mộng kỳ quái, cũng làm cậu rất sợ hãi.

Trong mộng, Tiêu Bắc mơ thấy đột nhiên tất cả mọi người bên mình lần lượt biến mất, Hi Tắc Nhĩ, Sphinx, Cổ Lỗ Y... cuối cùng ngay cả Lam Minh, tất cả mọi người đều biến mất, rồi bản thân lâm vào một mảnh hắc ám. Cậu cố gắng phá tan hắc ám, tỉnh lại, lại phát hiện mình đang ở trong thư viện, trước mắt là một quyển Vũ dạ tập.

Cậu chạy ra ngoài thư viện, nhìn quanh _ thư viện không sụp đổ, cũng không xây lại, vẫn là thư viện hồi xưa. Cậu lại chạy đến EX lại phát hiện nó căn bản không tồn tại, ở nơi đó là một quán bar ồn ào náo nhiệt.

Về đến nhà, nhìn lịch treo tường, thời gian trở về ngày đó gặp Lam Minh nhưng lại diễn ra theo một con đường khác. Tiêu Bắc hoảng sợ, không có Lam Minh, không có Cổ Lỗ Y... tất cả mọi người đều không có, mình cũng không có linh lực, không nhìn thấy linh hồn, hết thấy phảng phất như chưa từng xảy ra.

Chờ Tiêu Bắc tỉnh lại, đã đổ một thân mồ hôi lạnh.

“Cô?” Cổ Lỗ Y bay đến trước mặt cậu, nghiêng đầu giúp cậu lau mồ hôi, hỏi cậu mơ thấy ác mộng gì à?

Tiêu Bắc ngây người thật lâu, đột nhiên vươn tay, ở cái mộng đầy thịt của Cổ Lỗ Y dùng sức nhéo một cái.

“Cô!” Cổ Lỗ Y đau đến nhảy dựng, xoa mộng ủy khuất nhìn Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc lại tự nhéo mình hai cái, lại nhéo Sphinx và Hi Tắc Nhĩ. Thẳng đến khi mọi người đều bị đánh thức đau đến kêu to, Tiêu Bắc mới trấn định lại.

Ngồi lại chỗ ngồi, cậu ngẩng đầu nhìn Lam Minh đang chăm chú lái xe. Lam Minh vẫn là mặt không biểu tình tập trung lái xe... Sau khi đến thế giới khác sau, hẳn bắt đầu có thói quen trầm mặc, không giống như ở thế giới thật, cả ngày đều không đứng đắn.

Bầu trời ở thế giới khác cũng màu đen, những vì sao thoạt nhìn so với ở thế giới thật sáng hơn rất nhiều, nhưng Tiêu Bắc lại không có tâm trí thưởng thức, chỉ ghé vào ghế, nhìn chăm chăm Lam Minh phía trước.

Rất lâu rất lâu trước kia, mà đúng hơn là ngay từ đầu... từ ngày gặp Lam Minh, Tiêu Bắc đã từng kỳ vọng tất cả chỉ là một giấc mộng mà thôi. Mình ở thư viện mơ thấy một giấc mộng quý dị, chờ khi tỉnh mộng, mình sẽ rời thư viện, giống như quy luật trước kia sống cuộc sống bình thản.

Nhưng không biết từ khi nào, loại chờ đợi này biến mất, biến thành hy vọng hoàn toàn trái ngược _ cho dù đây chỉ là một giấc mộng dài cũng hy vọng vĩnh viễn đừng tỉnh lại.

Là từ khi nào thì bắt đầu thay đổi? Tiêu Bắc đột nhiên nghĩ đến, nếu như ma kính có thể hiện ra tương lai bản thân mình sợ nhất... Như vậy chuyện mình sợ nhất là có một ngày sẽ phải múa một mình, bên cạnh hoàn toàn không có Lam Minh.

Hành trình buồn chán dài đằng đẵng, ban đêm tĩnh mịch. Rất nhanh, những người khác cũng tiếp tục nghỉ ngơi.

Lam Minh lái xe, Tiêu Bắc ở phía sau nhìn hắt, hai người cứ như vậy im lặng, mãi cho đến hừng đông...

Sáng hôm sau, xe hơi nhanh chóng vượt qua hoang mạc bằng phẳng, tiến vào một khu vực âm u.

Nhìn trời, bên ngoài là lam sắc, bên trong lại là một mảnh hắc ám, rất đen rất đen, như bị ánh sáng đen bao phủ. Tiêu Bắc khó hiểu, hỏi Lam Minh: “Chúng ta đang ở đâu?”

“Lối vào Hắc Ám Sâm Lâm.” Lam Minh trả lời.

Tiêu Bắc khẩn trương: “Nói cách khác sắp tới đích rồi?”

“Còn cách một đoạn, chúng ta phải đi qua một tòa thành cuối cùng nữa.” Lam Minh chỉ chỉ phía trước.

“Thành gì vậy?” Tiêu Bắc hiếu kỳ, thò đầu ngó.

“Hắc ám thành.” Lam Minh dừng xe, ngồi trên ghế lái nhìn khắp nơi: “Không biết bọn Khế Liêu đã tới chưa.”

“Tòa thành kia sao có vẻ trầm lặng vậy?” Tiêu Bắc ghé vào cửa sổ nhìn ra, vừa đẩy đẩy Lam Minh.

Hi Tắc Nhĩ cau mày, thấp giọng nói: “Đúng đó, hình như đã bị bỏ hoang nhiều năm.”

“Ừh.” Lam Minh khẽ gật đầu, bất quá hai mắt lại nhìn về phía một ngọn núi nhỏ. Đỉnh núi có một tòa tòa thành vô cùng nguy nga, trong bóng tối chỉ có thể nhìn thấy hình dáng mơ hồ. Mà khiến cho Tiêu Bắc giật mình chính là, trên đỉnh tòa thành có một ngọn đèn, tuy rất nhỏ nhưng cũng rất sáng.

“Còn có người sao.” Tiêu Bắc cảm thấy hiếu kỳ, người nào sẽ sống ở một nơi hắc ám như vậy?

“Đó không phải người, là một chiếc đèn chong.” Lam Minh lại nói: “Một năm bốn mùa luôn sáng, điều khiển bởi ma pháp thạch, vô luận tới đến đâu đều có thể tìm thấy.”

“Tại sao lại có một chiếc đèn như vậy?” Tiêu Bắc thuận miệng hỏi một câu.

Lam Minh cười cười, không trả lời đưa tay nhéo Cổ Lỗ Y đang ngồi trên đùi Tiêu Bắc xem bản đồ một cái.

Cổ Lỗ Y xoa mắt, khó hiểu nhìn Lam Minh.

“Có nghe thấy thanh âm đặc biệt gì không?” Lam Minh hỏi Cổ Lỗ Y.

Cổ Lỗ Y bò lên cửa sổ, chăm chú nghe một hồi. Thính giác của Long Tộc rất mạnh, Cổ Lỗ Y dĩ nhiên nghe được, quay lại, cô kị mấy câu.

Tiêu Bắc hiểu, Cổ Lỗ Y nói nó nghe được một loại thanh âm cổ quái, giống như thật nhiều người đang nói chuyện.

“Là Hồi âm cốc.” Lam Minh nói cho Tiêu Bắc: “Cách nơi này rất xa, đó là một chỗ rất thần kỳ, chỉ cần ở bên trong phát ra một âm thanh, âm thanh sẽ vĩnh viễn bị vây trong cốc, vô luận bao lâu cũng không thoát ra được.”

“Thật thú vị nha!” Tiêu Bắc lần đầu nghe tới chuyện này, thực muốn đi xem.

“Trước kia, rất nhiều người đều đi vào đó để nói chuyện, giống như một loại nhật ký đặc biệt. Thí dụ như tiếng khóc đầu tiên của trẻ sơ sinh, di ngôn trước khi chết, hay là một ít chuyện đặc biệt đều đi vào đó lưu lại. Như vậy thật lâu thật lâu sau lại đi vào, ngẫu nhiên nghe được sẽ rất hoài niệm. Ở

bên trong chơi lâu cũng sẽ không chán, bởi vì có thể biết rất nhiều chuyện xưa của rất nhiều người.” Lam Minh nói, có phần tiếc nuối: “Chỉ tiếc, hiện tại sơn cốc đã là một mảnh hắc ám, trước kia nơi đó vốn rất đẹp.”

Tiêu Bắc nghe Lam Minh nói xong, để ý thấy _ Lam Minh hình như rất quen thuộc chỗ này!

Cậu lại nhìn tòa thành kia, đột nhiên có cảm giác rất quen, nhìn kĩ lại _ Tiêu Bắc thấy bên cạnh tòa thành có một cây đại thụ.

Tiêu Bắc há to miệng _ nơi này là nơi cậu từng thấy trong mộng của Lam Minh. Nguyên lai Hắc ám thành là vương quốc Thiên đường nơi Lam Minh sống trước kia.

Trong mộng cảnh, nơi này tựa tiên cảnh, ánh nắng rực rỡ, bãi cỏ xanh mượt điểm hoa trắng đung đưa theo gió. Tiêu Bắc chỉ tới một lần nhưng khắc sâu ấn tượng, đương nhiên... còn có vị mẫu thân xinh đẹp tuyệt luân của Lam Minh nữa.

“Là do chênh lệch thời gian hay thời tiết không tốt?” Tiêu Bắc hỏi Lam Minh: “Ban ngày có sáng không?”

“Từ khi Vương biến mất, nơi này liền bị hắc ám bao phủ, loại hắc ám này vĩnh viễn không thể tiêu tán.” Sphinx trả lời thay Lam Minh: “Cư dân sống ở đây đều rời đi, một phần đến nơi khác ở thế giới khác định cư, còn một phần nhỏ thì thề chết theo Vương, tiến vào Hắc Ám Sâm Lâm.”

Lam Minh mở cửa xe đi xuống, nhìn quanh, tựa hồ đang tìm thân ảnh bọn Khế Liêu.

Tiêu Bắc nhỏ giọng hỏi Sphinx: “Chiếc đèn chong đó là sao?”

Sphinx thừa dịp Lam Minh không chú ý, nhỏ giọng trả lời: “Là Lam Minh đốt, nơi đó là phòng của hắn, trong đó chứa kỉ niệm của hoàng hậu và

hắn. Ở nơi này hắc ám vĩnh viễn không thể thanh trừ, hơn nữa hắc ám còn có thể từng chút cắn nuốt tất cả. Vì vậy Lam Minh thắp một ngọn đèn dù cho có chuyện gì xảy ra cũng sẽ không bị hắc ám nuốt mất, hy vọng có thể giữ lại những kỷ niệm xưa.”

“A...” Tiêu Bắc nhìn Lam Minh bên ngoài, có một chút thương cảm. Nếu như Lam Minh thực sự biến mất, tựa hồ rất khó tìm ra chứng minh hắn từng tồn tại... Một khi biến mất rất nhanh sẽ bị lãng quên, giống như chưa từng xuất hiện, khiến người khác đau lòng.

“Ba Lam Minh cũng thật kỳ quái.” Tiêu Bắc khó hiểu hỏi: “Tại sao phải làm cho thể lý tử tán như vậy chứ?”

“Cậu cho rằng tất cả Thần Ma đều nói chuyện cảm tình như nhân loại à?” Sphinx bĩu môi: “Nếu Lam Minh không có một nửa hồn huyết nhân loại, hắn cũng sẽ không có tình cảm, Thần Ma cũng vậy.” Nói, chỉ chỉ Hi Tắc Nhĩ: “Nếu không có Long Tước, nó cũng sẽ là loại sinh vật không có tình cảm.”

Tiêu Bắc nhíu mày: “Nhưng nếu vậy vì sao lúc trước ba Lam Minh lại tìm nhân loại đến để kết hôn sinh con? Không phải vì yêu mẹ hắn sao? Đây cũng có thể hiểu, dĩ đáng yêu như vậy mà.”

“A.” Sphinx cười khan hai tiếng: “Thứ Vương muốn chính năng lực là không thể địch nổi của hồn huyết!”

Tiêu Bắc nhíu mày: “Thực quá đáng!”

“Tất cả Thần Ma đều bị nhân loại làm cho nhục đầu.” Sphinx cười cười: “Nhân loại là tồn tại yếu ớt nhất thế giới khác, nhưng lại sống được lâu nhất, cũng khó bị tiêu diệt nhất!”

“Vậy a!” Tiêu Bắc gật đầu: “Năng lực sinh tồn của nhân loại kỳ thật rất mạnh.”

“Mấu chốt chính là tình cảm của họ gắn kết của họ, Thần Ma vĩnh viễn cũng không thể giải thích!” Sphinx lắc đầu: “Sự tiến hóa cao nhất là thiên nhân, bọn họ hoàn toàn không tình cảm, năng lực xuất chúng, thậm chí có thể khống chế suy nghĩ của người khác. Hơn nữa bộ dáng, trí tuệ đều hoàn mỹ không chút tỳ vết, nhưng kỳ quái là bọn họ lại bị diệt sạch! Thậm chí còn không sống lâu bằng Ma tộc cấp thấp.”

“Đó là tự nhiên, không có tình cảm thì sao có thể sinh sôi nảy nở.” Tiêu Bắc chợt Cổ Lỗ Y, Cổ Lỗ Y ôm ngón tay cậu cọ cọ.

“Long Tộc cũng rất kỳ quái, rõ ràng là Thần Ma đã tiến hóa hoàn toàn, lại cứ si mê nhân loại, còn vô cùng trung tâm... đến cuối cùng cũng tuyệt chủng!” Sphinx nằm trên ghế tắm tặc hai tiếng: “Tồn tại hoàn toàn không có tình cảm hay tình cảm quá thuần túy đều rất dễ tuyệt chủng. Hiện tại Thần Ma cũng đang dần dần biến mất, duy chỉ có nhân loại... càng ngày càng vô năng lại càng ngày càng thịnh vượng. Nhân loại khi thì hèn hạ khi thì giáo hoạt có sức sống mạnh thật!”

“Này!”

Đang lúc Tiêu Bắc và Sphinx nghiêm túc thảo luận vấn đề dân số, Hi Tắc Nhĩ ghé vào cửa sổ xe hướng xa xa ngoắc.

Mọi người nhìn qua, đều cao hứng _ là bọn Khế Liêu!

“Lam Minh, kế tiếp chúng ta sẽ vào rừng phải không?” Tiêu Bắc vỗ vỗ Lam Minh, lại thấy hần sắc mặt ngưng trọng.

Tiêu Bắc theo hướng hần nhìn quay qua, bọn Khế Liêu đi đến, mọi người đều ở đó, nhưng phía sau lại còn một người.

“A!” Sau khi Tiêu Bắc thấy rõ người nọ, cũng nhin không được nữa nhúu mày _ sao hần lại ở đây!

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 164

Người đi theo bọn Khế Liêu chính là Rafah, kẻ ở thế giới thật không ngừng tạo phiền toái cho bọn họ lại như không có gì nhàn nhã đi tới. Tiêu Bắc nhớ cửa thông đến thế giới khác ở thế giới thật đã bị mình tạm phong bế, người này đến đây bằng cách nào?

“Đừng khẩn trương.” Rafah thấy vẻ mặt Lam Minh, cười cười: “Ta không phải đến làm chuyện xấu, mà là đến dẫn đường cho các người.”

“Dẫn đường?” Lam Minh khẽ cau mày: “Chỉ là dẫn đường?”

“Đương nhiên!” Rafah gật đầu: “Vương muốn gặp người, không thể đợi được nữa! Rừng này quá tốt, không quen đường rất dễ lạc.”

Nghe Rafah nói, Tiêu Bắc lập tức tựa thấy sắc mặt Lam Minh càng ngưng trọng.

Lời Rapha đánh vỡ suy đoán lạc quan trước đó của bọn họ _ Vương thật sự sống lại rồi sao? Hay tất cả cũng chỉ là Rapha đang nói chuyện giật gân mà thôi?

Trong lòng Lam Minh cũng là nghi hoặc như Tiêu Bắc, bất quá hăn rất nhanh đã khôi phục bình tĩnh, hỏi Rafah: “Hăn đang ở đâu?”

“Sâu trong rừng, bây giờ hăn còn rất suy yếu, là cơ hội cuối cùng để người có thể giết chết hăn!” Rafah nói, trên mặt mang theo vui vẻ.

“Người mà lại hảo tâm như vậy sao?” Khế Liêu nhin không được nhúu mày, hỏi Rafah: “Nếu như chỉ là để giết hăn, tốn công tốn sức muốn chúng ta tới làm gì? Chính người cũng có thể động thủ.”

“Trong khu rừng này, ngoại trừ Lam Minh không ai có thể giết chết Vương, cho dù hăn chỉ còn lại một bộ xương khô, cũng chỉ Lam Minh mới có thể hoàn toàn tiêu diệt hăn. Đây là _ huyết thống!” Rafah nói, đưa tay hướng của thành: “Mời, sẽ không chậm trễ người quá lâu.”

“Rốt cục người có mục đích gì?” Trong lòng Lam Minh càng thêm nghi hoặc, có lẽ chân tướng đang ở ngay trước mắt, đi hay là không?

“Chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi.” Rafah cười sáng lạn: “Người giúp ta giết Vương, ta đem Vũ Dạ tập hai tay dâng lên, hắc ám cũng được giải trừ, đến lúc đó... mọi chuyện đều kết thúc. Cửa đến thế giới khác đóng lại, người và ta từ nay về sau nước giếng không phạm nước sông.”

“Chỉ vì vậy?” Tiêu Bắc không tin Rafah: “Nếu vậy vì sao không nói thẳng ngay từ đầu? Còn làm ra nhiều chuyện như vậy?”

“Những chuyện các người gặp phải cho tới bây giờ không phải do ta làm, đương nhiên...” Rafah nói đoạn, nhìn nhìn Lam Minh: “Rèn luyện không bao giờ là chuyện thừa, dù sao cũng bị phong ấn một ngàn năm, ta muốn kiểm tra một chút xem có bộ phận nào bị rỉ sét không!”

Lam Minh lạnh lùng nhìn hăn, Rafah vội thối lui: “Đừng giận, ta cũng là vì muốn tốt cho người, người không nhận ra sao? Sức mạnh của người đang dần trở lại... Sức mạnh cường đại làm cho người khác phải thêm thường a!”

Lam Minh không để ý tới hăn, cùng bọn Khế Liêu thương lượng một chút.

Vì để tránh cho tất cả mọi người đều bị trúng mai phục, nên mọi người quyết định chia làm hai đường, lưu lại một nhóm ngoài này trấn thủ.

Khế Liêu, Tiểu Hoa, Bạch Lâu cùng Cảnh Diệu Phong chờ bên ngoài, Lam Minh cùng Tiêu Bắc, Hi Tắc Nhĩ, Sphinx và Đặc Lạp Cổ Lạp đi vào, đương nhiên, Cổ Lỗ Y luôn ngồi trên vai Tiêu Bắc cũng đi.

Trước khi vào cửa, Lam Minh nhỏ giọng thì thầm với Tiêu Bắc: “Lát nữa mà xảy ra chuyện gì, chúng ta dùng con cừu béo đó làm bia đỡ, cậu phải nhớ mau chạy.”

Tiêu Bắc dở khóc dở cười nhìn Lam Minh: “Anh còn có tâm tư nói đùa nữa à, xem ra không cần lo lắng cho anh rồi.”

Lam Minh nhướn mi: “Tối giờ tôi cũng chưa cảm nhận được khí tức của Xú lão đầu kia! Yên tâm đi, tôi có thể ứng phó được.”

Tiêu Bắc thấy Lam Minh vô cùng tự tin, cũng yên lòng, vô thức cầm lấy tay hắn. Cũng không phải sợ lạc, cậu chỉ sợ giống như cảnh tượng thấy trong ma kính, Lam Minh sẽ đột nhiên biến mất!

Mọi người tiến vào Hắc ám thành.

Từ kiến trúc, Tiêu Bắc có thể nhận ra, trước kia khi ánh nắng chiếu rọi toà thành này từng xinh đẹp đến nhường nào. Trong thành có thể nhìn thấy gia huy của gia tộc mẹ Lam Minh ở khắp mọi nơi, trong toà thành hoa mỹ chứa đầy kí ức của Lam Minh. Cây đại thụ không chết mà chỉ bị hắc ám bao phủ, không còn lá xanh và nhộn nhịp, chỉ còn lại nhánh cây trơ trọi.

Tiêu Bắc Việt càng nghĩ càng không vừa mắt với hắc ám, trong lòng có một nguyện vọng mãnh liệt _ nếu có thể xua tan hắc ám, đập vỡ màn đêm, làm cho toà thành xinh đẹp này lại thấy ánh mặt trời thì Lam Minh có thể sẽ vui vẻ hơn một chút không nhỉ?

Vừa nghĩ những điều này, Tiêu Bắc vừa cảm thấy trong tim có một sự xúc động mãnh liệt, tựa hồ có một cỗ lực lượng biến thành hai bàn tay vươn ra, bắt lấy tấm màn đen đẩy ra, muốn lại thấy ánh mặt trời...

Theo ý nghĩ của Tiêu Bắc, mọi người cảm giác bốn phía mơ hồ sáng lên một chút _ là do hai mắt đã thích ứng với hắc ám sao?

“Cô!”

Đột nhiên, Cổ Lỗ Y khẽ vươn tay, chỉ vào bầu trời tối như mực trên đầu, kêu lên.

Lam Minh cũng phát giác không đúng, dừng chân ngửa mặt. Phía trên bàn tay nhỏ bé mập mạp của Cổ Lỗ Y giờ cao, bầu trời hắc ám bị ánh sáng tạo ra một vết nứt.

Lam Minh sửng sốt. Rafah phía trước nhú mày, quay đầu lại nhìn một vòng, rồi chú ý tới Tiêu Bắc.

Hi Tắc Nhĩ cũng vỗ vỗ Lam Minh, ý bảo hãy xem Tiêu Bắc sau lưng.

Lam Minh quay đầu lại... Tiêu Bắc lúc này đang đứng bên cạnh hắn, một tay còn cầm tay hắn, ngẩng mặt nhìn bầu trời hắc ám. Ánh mặt trời sáng lạn xuyên qua vết nứt trên bầu trời rơi xuống người Tiêu Bắc.

Mặt Tiêu Bắc dưới ánh mặt trời lấp lánh phản chiếu lại tia sáng nhàn nhạt... Sau đó, thiên địa hắc ám phảng phất như bị sức mạnh nào đó xé rách, mây đen quay cuồng rứt sang hai bên.

Rafah tròn mắt nhìn Tiêu Bắc, há to miệng kinh ngạc không thôi.

Lam Minh cũng không hiểu, đến tột cùng là Tiêu Bắc từ đâu kiếm ra năng lực thần kỳ này... Nhưng thực sự là do Bắc Bắc!

Hắc ám bị đập vỡ, ánh mặt trời xuyên qua những vết nứt tạo nên cảnh tượng vô cùng mỹ lệ. Cổ Lỗ Y ngẩng mặt, mở to mắt và miệng, đôi tay nhỏ vun vẩy, vui vẻ giương cánh bay tới bay lui trong ánh sáng.

Sphinx hưng phấn đẩy đẩy Lam Minh, ý bảo hắn nhìn ra xa... Chỉ thấy xa xa tòa thành dần hiện rõ, không còn là hình dáng hắc ám mơ hồ, mặt tường trắng như tuyết dần hiện ra trước mắt mọi người, mà trên những nhánh cây của cây đại thụ bên cạnh tòa thành mọc ra những chiếc lá xanh nhạt. Lá xanh theo ánh sáng mà lan ra, những nụ hoa trắng muốt mọc lên rồi nở rộ trong nháy mắt. Ánh sáng rực rỡ của sinh mệnh lại một lần nữa vây lấy vùng đất xinh đẹp này.

Tiêu Bắc nhắm mắt bắt đầu nhớ lại cảnh tượng xinh đẹp trong mộng... Sau đó ánh sáng như một vị tướng, chém rớt bóng tối xung quanh.

Cuối cùng “soạt”, tựa như bức màn sân khấu màu đen bị ai đó hung hăng giật ra. Không còn hắc ám ngăn cản, ánh sáng nhanh chóng vươn tới tất cả những góc ngách mình có thể nhìn thấy.

Đồng thời, bốn phía vang lên tiếng gào hét hoảng sợ.

Nguyên lai trong bóng tối có rất nhiều sinh vật hắc ám đang ẩn nấp. Những ma vật biến dị xấu xí này dưới ánh mặt trời không tìm thấy trốn, thất kinh chạy trốn muốn lẫn vào Hắc Ám Sâm Lâm.

Mà xa xa, Hắc Ám Sâm Lâm cũng đã ở bắt đầu biến hóa, trên những chạc cây đen thui vụn vẹo dần xuất hiện chồi non.

“Bắc Bắc.” Lam Minh vội cầm tay Tiêu Bắc lay nhẹ.

Tiêu Bắc mở mắt, nhìn Lam Minh. Trong tích tắc khi cậu dừng lại, sự xâm lấn của ánh sáng cũng đình chỉ, Hắc Ám Sâm Lâm chỉ còn lại vài mảnh hắc ám nhỏ cố gắng kéo dài hơi tàn.

Một lượng lớn sinh vật hắc ám co đầu rút cổ trốn trong bóng tối của rừng rậm, kinh hãi nhìn cảnh tượng bên ngoài.

“Oa!”

Hi Tắc Nhĩ nhìn tòa thành xa xa và đô thành đã khôi phục ánh sáng:
“Lucifer cũng không có năng lực này đâu!”

Tiêu Bắc cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng cậu cảm giác được chính mình hiện tại rất thoải mái. Cậu thích ánh mặt trời rực rỡ này, hương thơm của cây cỏ và cảm giác ấm áp, đặc biệt... Tiêu Bắc thấy được kinh hỉ trong mắt Lam Minh.

Cổ Lỗ Y bay lượn dưới con đường rợp bóng cây, cái đuôi trắng vung qua vung lại, đôi cánh thỉnh thoảng vẫy vài cái, làm rơi những cánh hoa trắng.

“Hừ, chủ nhân đương nhiên có loại năng lực này!”

Đặc Lạp Cổ Lạp đi cuối tuy ngoài miệng rất hời hợt, nhưng kinh ngạc trong mắt thì không thể che dấu. Đây không phải năng lực Đại Tế Ti có thể có được, Tiêu Bắc rốt cục là có sức mạnh như thế nào lại có thể đơn giản đem hắc ám cả ngàn cả vạn Thần Ma đều bất lực xua tan trong tích tắc, khôi phục quang minh.

“Thật là một tòa thành xinh đẹp!” Tiêu Bắc cũng nhin không được tán thưởng một câu, vừa thưởng thức đường phố và kiến trúc: “Như vậy những người rời đi có thể trở về tiếp tục sinh sống phải không? Nơi này xinh đẹp như vậy mà.”

“Nhất định.” Lam Minh vươn người, khẽ hôn lên má Tiêu Bắc, thấp giọng nói: “Bắc Bắc, cảm ơn.”

Trong nháy mắt, mặt Tiêu Bắc từ trắng chuyển hồng đến, cuối cùng thì đỏ lựng.

Tiêu Bắc đẩy ngực Lam Minh: “Chút lòng thành.” Vừa xoa xoa mặt tiếp tục đi về phía trước.

Lam Minh vượt ngực chỗ vừa mới bị Tiêu Bắc đẩy, cười vui vẻ đi theo cậu.

Rafah đang sững sờ, kinh hoàng và nghi hoặc trên mặt hăn khiến Hi Tắc Nhĩ chú ý.

“Uy.” Hi Tắc Nhĩ đột nhiên hỏi hăn: “Có phải là năng lực của Bắc Bắc không nằm trong kế hoạch của người không?”

Rafah phục hồi tinh thần: “Kế hoạch gì? Ta không có kế hoạch gì...”

“Ta vẫn luôn muốn hỏi người, cái mặt nạ trên lưng người rốt cục là cái gì vậy?” Hi Tắc Nhĩ đổi chủ đề: “Là ký sinh thể sao?”

Rafah cảnh giác kéo áo choàng, quay mặt về phía Hi Tắc Nhĩ để tránh nó nhìn thấy mặt nạ trên lưng mình: “Không liên quan tới người.”

“Hình như vừa nãy ta thấy hăn còn có một một tay, sau khi ánh mặt trời chiếu tới, hăn mới hoảng sợ trốn vào áo choàng!” Hi Tắc Nhĩ vừa nói, vừa vươn tay muốn kéo áo choàng của hăn ra, nhìn xem cái mặt nạ kia rốt cục là cái gì.

“Lôi kéo quần áo người khác trên đường không phải thói quen tốt!” Rafah hời hợt che dấu, tiếp tục đi tới, né đi bàn tay Hi Tắc Nhĩ.

Hi Tắc Nhĩ híп mắt hỏi Sphinx: “Cái mặt nạ kia rốt cục là cái gì?”

Lúc này sắc mặt Sphinx cũng không tốt lắm, hăn ngẩng đầu nhìn Lam Minh.

Lam Minh đột nhiên nhớ ra cái gì đó, thấp giọng hỏi Tiêu Bắc: “Bắc Bắc, bảo thạch ma kính đâu?”

Tiêu Bắc lục ba lô, lấy bảo thạch ra đưa cho Lam Minh.

Lam Minh giờ bảo thạch lên, chiếu về phía Rafah.

Ánh sáng xuyên qua bảo thạch, bọn Tiêu Bắc xuyên qua mặt bảo thạch màu hổ phách, nhìn phía sau Rafah... chỉ thấy trên người Rafah có thứ gì đó hình người quần lấy hăn.

Tiêu Bắc vừa nhìn đã cảm thấy chán ghét, liền hỏi Lam Minh là vật gì.

Lam Minh thấp giọng nói cho Tiêu Bắc _ là ký sinh thể! Hăn dựa vào linh lực của Rafah để tồn tại, thích hắc ám, dường như vẫn đang trong quá trình tu luyện.

“Thứ gì đáng sợ vậy?” Tiêu Bắc nhin không được nói thầm: “Hình dáng cứ như bạch tuộc, gương mặt...”

Nói đến đây, Tiêu Bắc đột nhiên thấy trong đầu có thứ gì đó lóe lên _ có phải mình đã từng nhìn thấy cái mặt nạ này rồi không? Tiêu Bắc nhớ trước kia từng tập một vở vũ kịch lấy vũ hội hoá trang làm chủ đề, khi đó tiếp xúc rất nhiều mặt nạ, hơn nữa cũng từng nghiên cứu qua. Có thể nào khi đó mình đã từng gặp, nhưng sau đó chính mình cũng không nhớ rõ không nhỉ?

Đang trầm tư, Lam Minh vỗ nhẹ Tiêu Bắc, ý bảo cậu xem biến hóa của người trong bảo thạch!

Tiêu Bắc nhìn kỹ, “Bạch tuộc” bên dưới mặt nạ đang từng chút ăn mòn thân thể Rafah, cuối cùng chiếm lấy toàn bộ cơ thể hăn, quá trình có chút dọa người!

“Chiếm lấy?” Tiêu Bắc nghĩ đến từ này liền giận mình _ đúng vậy! Cậu nhớ ra rồi, trước kia có xem qua một loạt mặt nạ, cái mặt nạ này gọi là “Chiếm ” .

Cái mặt nạ này xuất phát từ một truyền thuyết cổ ở Tây Âu. Tương truyền có một vị quốc vương, hăn cả đời bách chiến bách thắng, uy vọng

cực cao. Nhưng người thì chung quy vẫn sẽ già đi! Rồi một ngày, quốc vương cũng già, lực bất tòng tâm. Một Vu sư nghĩ ra ý tưởng, dùng được vật và sức mạnh làm cho hắc được tái sinh!

Tái sinh, chính là ký sinh trên một thân thể trẻ. Đương nhiên, cũng không phải dùng linh hồn chiếm lấy thân thể người khác, mà là chiếm lấy cuộc sống của người khác! Không lâu sau, trên lưng người bị ký sinh mọc ra một cái mặt nạ, cái mặt nạ này rất giống quốc vương lúc còn trẻ. Hắc cứ như vậy sống trên lưng kí chủ, từng chút hấp thu năng lượng và sinh mệnh của kí chủ, thẳng đến khi hoàn toàn chiếm lấy thân thể này! Đến lúc đó, kí chủ sẽ chết, hơn nữa còn trở thành chất dinh dưỡng, bị ký sinh vật ăn tươi, mà ký sinh vật sẽ lấy một hình dạng hoàn toàn mới sống lại, hơn nữa còn có được cuộc đời vốn là của kí chủ! Cứ như thế tuần hoàn không ngừng, loại mặt nạ này rất đáng sợ, chúng có hình thức đơn giản nhưng không thể nhìn gần vào nó, bằng không sẽ cảm thấy không còn là mình!

Tiêu Bắc đã từng đã từng đọc giới thiệu về loại mặt nạ này, không nghĩ tới lại thật sự tồn tại!

Lam Minh nhìn bộ dáng Rafah, hắc là hắc biết sự tồn tại của ký sinh vậy, nói như vậy _ hắc là cam tâm tình nguyện làm một cái ký chủ?

Lam Minh ngăn cản Tiêu Bắc tiếp tục xem xét mặt nạ kia, nói với cậu: “Mặt nạ này có vấn đề, đừng nhìn nữa tránh trúng mai phục!”

Tiêu Bắc gật đầu, cất ma pháp thạch.

Rafah đi phía trước, hiển nhiên cũng nghe được động tĩnh phía sau, quay lại liếc mọi người, không nói gì, tiếp tục đi tới, khóe miệng lại là vui sướng.

“Lam Minh.”

Lại đi thêm một đoạn, Rapha đột nhiên nói với Lam Minh: “Ký sinh thể này vốn là của người, bất quá người lâm trận bỏ chạy, nên cuối cùng mới

rơi xuống trên đầu ta. Năng lực của ta so với người kém quá xa nên thật đáng tiếc, nuôi dưỡng lâu như vậy còn chưa có hình dạng nhân loại đầy đủ.”

Tiêu Bắc nghe xong chau mày _ cái gì? !

“Cho nên, hiện tại lưng của ta thật nóng.” Rafah hắc hắc nở nụ cười, quay đầu lại nhìn Lam Minh: “Hắn được gặp lại người nên rất hưng phấn !”

“Hắn là ai?” Lam Minh nhàn nhạt hỏi, hắn xác định kẻ kia không phải phụ thân mình. Người kia quá cường đại, khí tràng không thể xem nhẹ.

“Ai?” Rafah ngưỡng mặt nghĩ nghĩ, tựa hồ một phần trí nhớ bị mất: “Là ai ta? Ai, kẻ hắn là ai, dù sao cũng là chủ nhân. Chủ nhân thực sự mạnh đến mức có thể làm chúa tể của cả thế giới khác và thế giới thật!”

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 165

Sau khi Lam Minh cùng Tiêu Bắc phát hiện ký sinh thể, càng cảm thấy kỳ quặc.

Đặc biệt Lam Minh, cảm thấy ký sinh thể này rất quen! Đã gặp ở đâu nhỉ?

Bộ dáng Rafah hoàn toàn là một bộ bị ký sinh thể điều khiển, dựa theo biểu hiện trước kia của hắn, hắn là đã bị ký sinh rất lâu.

Tuy Tiêu Bắc rất muốn nghiêm túc nghiên cứu ký sinh thể kia, nhưng càng đi vào trong tòa thành lại càng cảm thấy tòa thành này quá xinh đẹp. Nếu như Lam Minh vẫn sống ở đây, nói không chừng cùng sẽ giống như hoàng tử trong truyện cổ tích, sau này lấy một công chúa mặc váy phòng.

“Này, cậu lại nghĩ gì thế!” Lam Minh vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc giật mình: “Anh biết tôi đang suy nghĩ gì?”

“Rất nhiều hình ảnh loạn thất bát tao truyền tới, cái gì hoàng tử công chúa...” Lam Minh trêu ghẹo Tiêu Bắc: “Bất quá công chúa dung mạo cũng không tệ, rất giống cậu.”

Tiêu Bắc nháy mắt đỏ mặt, ai nha, mình lại nghĩ linh tinh gì rồi?!

Nhanh chóng xuyên qua đường cái trống trải, mọi người tiến vào Hắc Âm Sâm Lâm.

Ngoài lối vào rừng có thể nhìn thấy màu xanh của cây cỏ, đại khái là do sức mạnh vừa rồi của Tiêu Bắc tạo ra, nhưng càng đi càng sâu, hắc ám lại càng dày đặc.

Lam Minh đi cạnh Tiêu Bắc, lấy tay khẽ đụng sau lưng cậu một cái.

Tiêu Bắc xoay qua nhìn hắn, chỉ thấy hai mắt Lam Minh biến thành màu lam...

Tiêu Bắc há to miệng, mấp máy môi _ Lam?

Lam gật gật, trong nháy mắt, Lam Minh vốn đang kiêu ngạo biến thành Lam nhu thuận. Khóe miệng Tiêu Bắc cong lên, lén nhéo hắn một cái. (Cc: Ai nha ~ cực cưng càng ngày càng cưng cực cưng à ~)

Lam vuốt vuốt cánh tay, nhích lại gần. Cổ Lỗ Y cũng nhân cơ hội nhéo một cái.

Tiêu Bắc hỏi hắn _ Lam Minh đi đâu rồi?

Lam chỉ chỉ mặt nạ sau lưng Rafah phía trước.

Tiêu Bắc nhìn qua, sau lưng Rafah tựa hồ xuất hiện một cái bóng mờ mờ ảo ảo _ xem hình dáng hắn là Lam Minh. Hắn là đi quan sát người đeo mặt nạ, muốn tìm hiểu thân phận của hắn sao?

Qua một hồi lâu, đến khi Tiêu Bắc bắt đầu bị hoa cỏ thực vật đen như nhung trong Hắc Ám Sâm Lâm hấp dẫn, Lam Minh mới trở lại.

Lại biến thành màu vàng quen thuộc, Lam Minh âm thầm truyền tin cho Tiêu Bắc _ tôi biết hắn!

Tiêu Bắc ngẩng đầu nhìn người đeo mặt nạ, hỏi Lam Minh _ hắn là ai?

Lam Minh bất đắc dĩ thở dài, vươn ngón tay chỉ chính mình _ tôi!

Tiêu Bắc sửng sốt. Sphinx và Hi Tắc Nhĩ đi phía sau khó hiểu _ vì sao Lam Minh lại đột nhiên chỉ chính mình.

Lam Minh nhích tới gần Tiêu Bắc, thấp giọng nói: “Biết vì sao tôi không hiện lên trong kính không?”

Tiêu Bắc ngẩng đầu, có chút lo lắng: “Không phải nói là do không có tương lai sao...”

“Không phải, là vì ‘mặt khác’ của tôi trong gương đã bị mang đi.” Lam Minh nói xong, một tay kéo Tiêu Bắc về phía sau tay kia thì rút ra trường đao, ngay cả chào hỏi cũng không thêm, lập tức hướng mặt nạ trên lưng Rafah chém xuống... Không chút do dự!

Trong khoảnh khắc đó, trong đầu Tiêu Bắc hiện lên mấy chữ _ thật hèn hạ nha! Đánh lén sau lưng.

Bất quá Lam Minh làm như vậy hẳn là có lý do.

Rafah vậy mà lại không trúng chiêu, hấn cong người xông tới trước. Đồng thời, mặt nạ mở mắt, tròng mắt tối om nhìn chăm chăm mọi người phía sau.

Lúc này Tiêu Bắc mới hiểu được _ a, mặt nạ này vốn quay mặt về phía bọn họ, Lam Minh là muốn đối phó với cái mặt nạ ký sinh!

Hi Tắc Nhĩ tuy không biết xảy ra chuyện gì, nhưng là rút ra lưỡi hái thật dài của mình, đứng một bên nhìn Lam Minh: “Sao vậy?”

Lam Minh nhìn chăm chăm vào cái mặt nạ cùng Rafah đang uốn éo quay đầu một trăm tám mươi độ nhìn bọn họ, lạnh lùng nói: “Rafah đã chết rồi, thứ này nếu càng đi về phía trước, đến Kính hồ thì rất khó để xong việc!”

Lời Lam Minh khiến mọi người khó hiểu.

“Kính Hồ?” Tiêu Bắc thắc mắc.

“Ha ha ha!” Rafah không tự nhiên vắn vẹo há miệng cười lớn: “Nhận ra ta rồi sao, Lam Minh!”

Lam Minh cười lạnh: “Bảo sao ta cứ cảm thấy không đúng, quả nhiên là người.”

“Hắn là ai vậy?” Tiêu Bắc hỏi Sphinx.

Sphinx lúc này cũng đang mở to hai mắt kinh ngạc nhìn Rafah: “Mặt nạ, ký sinh thể nhập vào Rafah sẽ không phải là cái kia trong Kính hồ...”

“Đúng vậy!” Lam Minh gật đầu: “Chính là hắn!”

Sphinx bừng tỉnh: “A! Ta hiểu rồi, người làm nhiều chuyện như vậy là vì muốn gạt chúng ta đến Kính hồ trong Hắc Ám Sâm Lâm, như vậy người mới có thể sống lại!”

Cái mặt nạ bỗng nhúc nhích: “Không sai! Lại bị các người phát hiện, đều do lực lượng cường đại của tên thiên nhân kia. Người quả nhiên từ đầu đến cuối đều là khắc tinh của ta!”

Tiêu Bắc cái cái mặt nạ đột nhiên nổi giận với mình, càng mờ mịt, ngồi xổm xuống hỏi Sphinx: “Tình huống là sao? Nói nghe chút!”

Sphinx gật đầu: “Lúc Lam Minh còn trẻ, Hắc Ám Sâm Lâm từng là nơi săn bắn, bởi vì nơi này có rất nhiều ma vật tụ tập. Trong Hắc Ám Sâm Lâm có hồ nước kỳ quái, gọi Kính Hồ. Mặt nước của Kính hồ luôn bình lặng và trong suốt, so với gương còn trong hơn. Kính Hồ vốn có sức mạnh thanh tẩy cường đại, tất cả hắc ám ma pháp thạch đều được đem đến đó để làm sạch. Những ma vật hắc ám cũng có thể uống nước Kính Hồ để tự thanh

tây, không để bản thân bị tà ác thôn phệ. Chỉ là có một ngày, có thể Kính hồ phải tiếp nhận quá nhiều ma pháp thạch, làm năng lực thanh tẩy biến mất rồi bắt đầu biến chất!”

“A?” Tiêu Bắc gật đầu: “Nói cách khác nguồn nước bị ô nhiễm phải không? Làm bản nước còn không chịu làm sạch! Thật không có ý thức bảo vệ môi trường!”

Cổ Lỗ Y nhéo má Tiêu Bắc: “Bắc Bắc thổ tào!” (aka nói leo, từ ngữ của dân mạng nên không tìm được nghĩa chính xác)

Tiêu Bắc xoa mặt chờ Sphinx nói tiếp.

“Dần dần, Kính Hồ biến thành ngọn nguồn tội ác, bắt đầu trả thù mọi vật trong Hắc Ám Sâm Lâm. Những ma vật uống nước Kính hồ đều đánh mất chính mình, hoàn toàn biến thành tồn tại tà ác. Mà chuyện không bao giờ được làm, chính là nhìn bóng của mình trong Kính hồ!”

“Vì sao?” Tiêu Bắc và Hi Tắc Nhĩ trầm miệng một lời.

“Một khi nhìn, ‘mặt khác’ sẽ thoát ra!” Sphinx nói: “Là một sức mạnh rất thần bí, người sẽ thấy cái bóng mình trong Kính hồ rõ dần lên, lúc đầu chỉ là một điểm nhỏ, cuối cùng càng ngày càng đầy đủ. Đợi đến khi ngũ quan hiện rõ, bản sao tà ác có tính cách hoàn toàn khác nhưng lại có được năng lực giống hệt đã hoàn thành. Thông thường, bản thể đều sẽ bị bản sao tà ác nuốt chửng, sau đó bảo sao sẽ thay thế bản thể tiếp tục sống, hành hung làm ác, rất nhiều ác ma hắc ám chính là như vậy mà sinh ra !”

Cổ Lỗ Y vỗ tay một cái, như thể đã minh bạch.

Tiêu Bắc cũng minh bạch: “Không phải Lam Minh từng soi rồi chứ? Bản sao tà ác của anh ta bị mang đi, nên anh ta mới không nhìn thấy bóng mình trong gương? !”

“Đúng vậy!” Sphinx gật đầu: “Chính là như vậy! Khi đó Lam Minh còn rất trẻ, hăn ngớ ngẩn chạy vào rừng săn bắn, sau khi đến Kính Hồ, thấy dưới nước không có bóng mình, còn cố ý ngồi xuống nhìn chăm chăm một chặp. Trong khi hăn nhìn, trên mặt nước mơ hồ hiện lên một bộ mặt giống hăn. Lam Minh ngu ngốc còn muốn nhìn kỹ hơn, đúng lúc ấy bị người kéo lại!”

Tiêu Bắc lập tức nghĩ tới: “Đại Tế Ti?”

“Chính là hăn!” Sphinx gật đầu: “Đại Tế Ti tới lấy nước Kính hồ làm ma pháp thạch, nhìn thấy Lam Minh ngơ ngơ ngác ngác liền vội vàng kéo hăn ra. Nguyên bản, bản sao vẫn chưa hoàn thiện rất yếu ớt, chỉ cần trực tiếp đánh tan mặt nước, hăn sẽ hoàn toàn biến mất. Nhưng có thể vì Lam Minh quá cường đại, nên cái linh thể thần bí sau khi biến thành mặt người thì oạch một tiếng chui xuống nước. Lúc ấy Đại Tế Ti quả thật có đánh tan mặt nước, nhưng dựa vào tình huống hiện tại xem ra đã không đánh trúng !”

“Có chuyện như vậy sao!” Tiêu Bắc hiểu rõ: “Cái mặt nạ này là bộ dáng lúc Lam Minh còn chưa phát dục xong hả?” (TK: Y như Miêu nhi, trọng tâm câu chuyện không bao giờ đặt đúng cả =.=)

Cổ Lỗ Y liếc Tiêu Bắc _ còn nói ra ngoài được a!

Tiêu Bắc gãi đầu, cảm giác chuyện này rất đáng nói mà.

“Sau khi Hắc Ám Sâm Lâm bị hắc ám bao phủ, ma lực hắc ám của Kính Hồ trở nên càng lúc càng lớn mạnh, cái bản sao yếu ớt đó mượn thiên thời địa lợi nhân hoà, nên trở nên càng ngày càng lớn mạnh, giải thích vậy rất thông.” Sphinx lẩm bẩm: “Hoá ra là như vậy, khi đó Rafah trốn vào Hắc Ám Sâm Lâm, nhất định là bị ký sinh lúc đó nên giờ mới trở thành vật dẫn của hăn!”

“Ha ha.” Miệng Rafah toét ra càng lớn, có lẽ đã đến tận tai, hơi nứt ra lộ ra hàm răng sắc nhọn bên trong, cười nói: “Đúng vậy! Chính là có chuyện

như vậy, Lam Minh, thân thể kia của người vốn thuộc về ta, ta biết trong thân thể người cũng có rất nhiều sinh mạng đang kí sinh, thí dụ như, ký sinh thể vô dụng kia?”

Sắc mặt Lam Minh lập tức khó cói: “Người nói cái gì? !”

Tiêu Bắc cùng Cổ Lỗ Y liếc nhau một cái, âm thầm le lưỡi _ can đảm thật nha! Dám nói xấu Lam.

“Hắn bất quá cũng chỉ là một tiểu tử nhược trí mà thôi.” Rafah lúc nói chuyện vẫn một mực cười toe toét, rất đáng cười, thật muốn đánh một trận.

Tiêu Bắc mất hứng, tên này nói nhảm cái gì chứ, Lam vừa ngoan vừa đáng yêu mà.

Cổ Lỗ Y thường tắm cùng Lam, hai đứa hay ngồi trong một cái bồn tắm lớn chà lưng cho nhau, là bạn tốt. Vừa nghe cái mặt nạ nói xấu Lam, liền tức giận, phùng má “Bùm” một tiếng phun ra một quả cầu lửa.

Cầu lửa không nhỏ, vừa vạn đập trúng một góc mặt nạ.

“Cạch” một tiếng, nửa cái mặt nạ rơi xuống, phía sau là huyết nhục mơ hồ, giống như một cái bấu thịt.

“Thực khó coi!” Tiêu Bắc nhú mày: “Người tâm hoài bất quỷ a! Tìm cách dụ chúng ta đến, là muốn chúng ta soi Kính Hồ tạo thành một cái bóng hoàn thiện, rồi kêu chúng xử lí chúng ta phải không!

“Đúng vậy!” Rafah nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt oán hận nhìn Lam Minh: “Lý do không thể trở thành vương giả thống trị thế giới khác, chính vì người bị dòng máu nhân loại của mẫu thân người khống chế! Thần Ma căn bản không cần thiện lương, nói cách khác _ Lam Minh, tính cách của người không thể chi phối sức mạnh cường đại của người, đã không đi tới được thì mau trở lại đi!”

Nói xong, cái mặt nạ từ trong áo choàng đen vươn tay ra, làn da khô héo, thoạt nhìn không giống người chút nào.

“A.” Lam Minh cười lạnh một tiếng, phất tay... Minh xẹt qua không trung.

Tiêu Bắc lập tức thấy có thứ gì đó rơi xuống đất.

Nhìn kỹ lại, là một cánh tay khô héo _ cánh tay của cái mặt nạ.

“A!”

Cánh tay rơi xuống đất, Rafah kêu thảm nhưng sau đó lưng vẫn vẹo biến hình.

“Ta đã đem đau đớn chuyển cho tiểu tử đáng thương này!” Cái mặt nạ rất thiếu đánh lại một lần nữa nở nụ cười: “Người giết ta cũng vô ích, ta vốn chính là bóng, vật dẫn thấp kém này muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu!”

Lam Minh nhíu mày: “Thật đúng là không thể để người sống!”

Sphinx kéo Tiêu Bắc lui ra phía sau. Hi Tắc Nhĩ đứng trước Tiêu Bắc, nhiệm vụ của nó không phải chiến đấu, mà là bảo vệ Tiêu Bắc. Đặc Lạp Cổ Lạp rơi lại phía sau phát hiện không ai bảo vệ, vội vã chạy đến trốn sau lưng Tiêu Bắc, vừa hoảng sợ nhìn quanh: “Không tốt, có thứ gì đó đang tới, số lượng rất nhiều!”

“Người bắt đầu kế hoạch từ khi nào?” Lam Minh thấp giọng hỏi: “Gia tộc người của ta, còn có Huyết tộc chẳng lẽ đã bị người khống chế?”

“Hắc hắc.” Khóe miệng Rapha chảy máu, xem ra cũng sắp đến cực hạn, cái mặt nạ lại há mồm nói: “Giúp người tỉnh lại, người ít nhất cũng nên tỏ lòng biết ơn ta chứ? Bất quá làm ta không nghĩ tới, bị loài người phong ấn một ngàn năm đáng ra người phải hận gần chết mới đúng, mà lại vẫn trợ

giúp nhân loại đã từng phản bội người! Thật là ngu xuẩn, quả nhiên huyết thống thì không cách nào thay đổi, phải triệt để cải tạo linh hồn người mới được!”

“Lam Minh là do ta đánh thức.” Tiêu Bắc không vui. Kẻ này cứ một mực ngấm ngấm ám chỉ nhân loại là tồn tại cấp thấp, giống người nguyên thủy, Tiêu Bắc rất không hài lòng loại nói chuyện kì thị chủng tộc này: “Ta dùng Vũ Dạ tập thức tỉnh anh ta, mắc mớ gì tới người? !”

“Vũ Dạ tập của người còn thức tỉnh những ma vật bị phong ấn khác nữa! Đương nhiên, sai sót ngẫu nhiên, cũng thức tỉnh năng lực của người!”

Tiêu Bắc sững sốt, không hiểu.

“Người cho rằng Vũ Dạ tập tới tay người như thế nào?” Mặt nạ nói xong thì nhặt lấy cái tay bị chặt đứt, lúc duỗi ra tay đã phục hồi, đương nhiên, vẫn là bộ dáng khô quắt. Trong tay hắn cầm một thứ gì đó: “Thấy không?”

“Lam Minh, là Vũ Dạ tập!” Tiêu Bắc lập tức nhận ra.

Lam Minh nheo mắt, nghĩ nghĩ: “Ta hiểu rồi, sau khi Đại Tế Ti phong ấn ta, Vũ Dạ tập cũng bị mất?”

“Ha ha, Lam Minh, trí nhớ rất tốt !” Mặt nạ đắc ý nở nụ cười: “Vũ Dạ tập vốn là bí tịch dùng để phong ấn và bắt ma vật, trấn áp hắc ám, chỉ tiếc hắn từng bất cẩn soi nó vào Kính hồ, vì vậy... bản sao của nó biến thành triệu hồi ác ma, mở ra cổng hắc ám!”

Tiêu Bắc kinh ngạc không thôi _ hoá ra chính mình trong lúc vô tình đã đem tất cả Thần Ma tà ác gọi ra. Nói mới nhớ, mình sống lâu như vậy cũng không gặp ma gặp quỷ hay xảy ra chuyện gì, tất cả đều xảy ra từ sau khi mở Vũ Dạ tập.

“Người triệu hồi ác ma, tự nhiên cũng triệu hồi Lam Minh, bởi vì vận mệnh của Lam Minh gắn liền với Đại Tế Ti, vận mệnh của Đại Tế Ti lại nằm trong Vũ Dạ tập !” Mặt nạ vừa nói vừa giơ Vũ Dạ tập lên, không đợi mọi người kịp có cử động, Vũ Dạ tập đã biến mất.

“Không ổn!” Lam Minh nói một tiếng không ổn, liền xông tới Rafah.

Cái mặt nạ cười quái dị chạy đi, khiêu khích Lam Minh: “Người căn bản không giết được ta, thực thể của ta cùng Vũ Dạ tập đều ở dưới Kính Hồ! Lam Minh, người dám tiến vào Kính Hồ không? Chỉ cần người đi vào, Kính Hồ sẽ nhốt thân thể người, đến lúc đó, chúng ta lại ngang tài cân sức.”

“Ta làm thịt người trước là xong!” Lam Minh vung đao, còn chưa chém tới cái mặt nạ đã thấy một cơn gió kì lạ nổi lên, mang theo mùi Huyết tộc hăng hét nhất!

Đao Lam Minh chém phải vật gì cứng cứng, một cánh tay hiện ra trước mặt. Cánh tay trắng bệch cùng lợi trào đỏ thẫm, Lam Minh chau mày.

Nhảy ra trước cái mặt nạ ngăn cản Lam Minh, chính là Meire Will.

Sphinx nghĩ nghĩ: “Oa! Meire Will, bản thể của người bị bản sao nuốt rồi sao?”

Lam Minh cũng minh bạch _ khó trách, lấy sự cao ngạo của Huyết tộc căn bản không có khả năng cúi đầu, nghe người khác ra lệnh.

“Ta ở tế đàn Kính Hồ chờ người.” Gã mặt nạ ấn vào hắc ám, hướng Lam Minh cười: “Người cùng các bằng hữu của người ôn chuyện trước đi, bọn họ rất nhớ người đó, ha ha...”

Theo tiếng cười của gã mặt nạ, bụi cỏ màu đen bốn phía lay động.

Tiêu Bắc nhìn quanh, thấy rất nhiều rất nhiều người xuất hiện, bao vây bọn họ. Chỉ là những người này biểu tình, thần thái cử chỉ đều y hệt nhau, mang theo một cảm giác không hảo ý quý dị.

“Bọn họ đều là...” Sphinx nhú mào: “Khó trách mọi người trong thành đều biến mất!”

Tiêu Bắc cả kinh, nhìn thấy thần sắc khó xử trên mặt Lam Minh, liền ý thức được, có thể những người này có thể từng là bằng hữu hoặc người quen của Lam Minh giống như Rafah. Bọn họ bởi vì nguyên nhân nào đó mà đi Kính Hồ, sinh ra bản sao tà ác tiêu diệt bản thể! Nói cách khác, bằng hữu trước kia của Lam Minh hiện tại biến thành kẻ thù! Những người thiện lương trước kia nay biến thành ma quỷ tà ác.

Bọn họ tay cầm vũ khí đi tới.

Gã mặt nạ đã trốn sâu trong hắc ám, cuối cùng nhìn Tiêu Bắc: “Thanh toán với tên quỷ nhiều chuyện đáng ghét ngươi luôn!” Hẳn chỉ Tiêu Bắc: “Giết hẳn!”

Khi Tiêu Bắc nhận ra thì một bóng đen đã hướng mình đánh tới.

Lam Minh một đao chém đôi người nọ, thân ảnh màu đen lập tức hóa tro tán đi.

Tiếng cười của gã mặt nạ đã biến mất, chỉ để lại bọn Lam Minh bị bao vây.

Lam Minh chặn bên này, bên kia lại có người hướng Tiêu Bắc đánh lén, Cổ Lỗ Y “Hô” một tiếng phun lửa, lập tức hoả táng một tên. Hi Tắc Nhĩ cũng ngăn một phía, vây Tiêu Bắc ở chính giữa.

Song phương giằng co, Tiêu Bắc nghe thấy trong đầu có một thanh âm đang nói _ đại sự không ổn, vô luận thế nào cũng đều sẽ trúng gian kế.

Tiêu Bắc chợt Sphinx thấp giọng nói: “Bắc Bắc, mau nghĩ cách!”

Tiêu Bắc sửng sốt. Lúc này, bên ngoài đã đánh thành một đoàn, Tiêu Bắc thấy Cổ Lỗ Y cũng muốn lao ra, sợ nó gặp chuyện không may vội ôm lại, giương mắt nhìn nó phun ra hoả cầu, hỏi Sphinx: “Nghĩ cách gì?”

“Ta cũng không biết, tóm lại là nghĩ cách giúp Lam Minh.” Sphinx lắc đầu: “Cậu nhất định có cách!”

Nói xong nó giương cánh bay lên. Lam Minh kéo Lam ra, Lam xoay vòng trên không trung, hần thì nhảy lên lưng Sphinx, vung đao tiêu diệt những bản sao tà ác.

Tiêu Bắc nhìn xem bày ác ma cơ hồ hoà cùng một thể với bóng tối, màu mắt đỏ rực xuất hiện chằng chịt trong rừng, có thể thấy được số lượng không nhỏ. Hay là cư dân cả tòa thành đều ở đây, Lam Minh chẳng phải đang sát hại thần dân của chính mình sao?

Tiêu Bắc vội vàng hỏi Cổ Lỗ Y: “Làm sao bây giờ Cổ Lỗ Y?”

Cổ Lỗ Y phun hỏa, nhún vai, huyền thuyên nói gì đó.

Tiêu Bắc xuất thần _ Cổ Lỗ Y nói rất đúng, ai mà biết làm thế nào để thay đổi một quả táo thối chứ?

Cổ Lỗ Y dùng phương thức tự hỏi của trẻ con, bất quá những người này quả thực giống như bị thối, một quả táo tươi ngon, sau khi thối ăn vào sẽ bị tiêu chảy! Cũng vì để quá lâu...

Giữa những suy nghĩ miên man của Tiêu Bắc linh quang chợt lóe _ những bản sao này nuốt sống bản thể, nếu như bọn họ không bài tiết, cho dù bọn họ bài tiết, thì bản thể vẫn còn tồn tại. Tiêu Bắc lập tức nghĩ, nếu như bản thể trong cơ thể họ có thể trở về khỏe mạnh, thì không phải có thể áp chế bản sao tà ác rồi sao? Không lý nào sách gốc sẽ thua bởi sách lậu a!

Tiêu Bắc vừa nghĩ như vậy...

Lam Minh và Hi Tắc Nhĩ đều ngừng lại.

Bởi vì những bản sao chung quanh đột nhiên cứng còng tại chỗ, trong thân thể họ xuất hiện bóng chông, phảng phất như đang đấu tranh kịch liệt.

“Đúng rồi!” Sphinx hiểu ý Tiêu Bắc, hô to: “Bắc Bắc, lại làm cho bọn họ mạnh lên!”

Tiêu Bắc tự thấy đã tìm đúng cách, hít sâu một hơi, trong đầu niệm liên hồi: “Tà bất thắng chính! Bản thể mau tỉnh lại!”

Đám người vây công xung quanh bất động như bị định thân chú, đột nhiên có một thanh âm vang lên: “Lam Minh, mau tranh thủ đến Kình Hồ!”

Mọi người sửng sốt, nhìn qua.

Lam Minh nhận ra là một người bạn cũ của mình, tướng lĩnh Hoàng tộc, hẳn hiển nhiên còn đang tự đấu tranh, chỉ là chiếm cứ thượng phong thanh tỉnh không ít, hẳn nói với Lam Minh: “Mau ngăn hẳn!”

Lam Minh giật mình lập tức mang theo mọi người hướng về phía Kình Hồ .

Tiêu Bắc đuổi theo, thấy Đặc Lạp Cổ Lạp bộ dáng nửa đường bỏ cuộc, liền túm lông nó: “Người có cách gì không?”

“Không được a! Nếu Lam Minh tiến vào Kình Hồ nhất định sẽ xuất hiện bản sao!” Đặc Lạp Cổ Lạp khó xử nói: “Nếu Lam Minh trở thành ác ma, vậy có thể phát huy năng lực hỗn huyết một trăm phần trăm, đến lúc đó vương trước kia chẳng là gì! Không ai có thể giết bản sao của hẳn!”

“Vậy nên mới hỏi người cách!” Tiêu Bắc giật lông Đặc Lạp Cổ Lạp, từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên to tiếng: “Người nói gì hữu dụng một chút

được không hả!”

“Đúng vậy!” Cổ Lỗ Y cũng sốt ruột.

“Không có cách, chạy mau đi lấy Vũ Dạ tập rồi chạy nhanh!” Đặc Lạp Cổ Lạp ra chủ ý ôi thiêu: “Quản hản là Lam Minh hay không Lam Minh...”

“Ta thịt người làm sườn cừu nướng!” Tiêu Bắc hung hăng gõ đầu Đặc Lạp Cổ Lạp.

“Ai nha!” Đặc Lạp Cổ Lạp cũng sốt ruột, ồn ào: “Sao ta biết được chứ, người mới là Đại Tế Ti mà!”

Tiêu Bắc ngây người _ Đại Tế Ti?

“Cô kị.” Cổ Lỗ Y chỉ Lam đang ở phía trước lo lắng chờ đợi Tiêu Bắc, ý bảo Tiêu Bắc nếu không đi thì không kịp!

Tiêu Bắc thả Đặc Lạp Cổ Lạp ra, chạy tới chỗ Lam.

“Đừng đi, chết không đáng đâu!” Đặc Lạp Cổ Lạp thấy Tiêu Bắc đầu cũng không ngoảnh lại hét: “Trừ phi người có thể thanh tẩy cả Kính Hồ!”

Tiêu Bắc thiếu chút là bị vấp, quay đầu nhìn Đặc Lạp Cổ Lạp.

“Bất quá, Kính Hồ lớn vô tận như vậy!” Sắc mặt Đặc Lạp Cổ Lạp trầm xuống, thấp giọng nói: “Không có sức mạnh nào là vô tận. Bắc Bắc, ngài cũng vậy, đừng để đến lúc đó, mình cũng biến thành Kính Hồ thứ hai. Dù sao ngài không phải Đại Tế Ti, không thể khống chế năng lực của mình.”

Tiêu Bắc phục hồi tinh thần trèo lên lưng Lam, Lam mang cậu đuổi theo bọn Lam Minh.

Đặc Lạp Cổ Lạp lắc đầu, tự nhủ đuổi theo: “Ngu ngốc, Đại Tế Ti ở đây thì tốt rồi.”

Trên không trung, Tiêu Bắc thấy được Kính Hồ xa xa, mặt hồ màu đen, bóng loáng, mang theo một loại cảm giác phản quang như gương! Nhìn từ xa căn bản chính là một mặt kính đen được mài bóng loáng!

Thanh tẩy cả hồ nước? Tiêu Bắc nghĩ tới năng lực thanh tẩy của mình! Có thể được không?

Nếu là Đại Tế Ti, hẳn là sẽ có cách... từ đó đến này, lần đầu tiên Tiêu Bắc hy vọng mình là Đại Tế Ti chuyển thế.

Nhưng trong nháy mắt khi cậu có suy nghĩ này, con mắt trái đột nhiên đau nhói.

“Ah!” Tiêu Bắc che mắt.

“Cô?” Cổ Lỗ Y hoảng sợ, cúi đầu, chỉ thấy Tiêu Bắc ôm lấy mắt trái, giữa kẽ tay có máu tươi chảy ra.

Giọt máu nhỏ lên người Lam, Lam như bị phồng, cả người giật nảy.

“Cô kị!”

Lam vừa động, Tiêu Bắc trực tiếp ngã từ trên người hăn xuống. Cổ Lỗ Y túm lấy áo hăn, tiếp tục bay, vừa gọi bọn Lam Minh và Hi Tắc Nhĩ bên dưới.

Dù Cổ Lỗ Y không gọi, Lam Minh cũng nghe thấy tiếng Lam kêu, ngẩng đầu nhìn thì thấy Lam như bị kinh hách, lao vào vai Lam Minh.

“Lam Minh!” Sphinx khó hiểu.

Lam Minh cũng dừng bước, cảm giác được biến hóa của Lam trong cơ thể _ chuyện gì vậy?

“Bùm” một tiếng, Cổ Lỗ Y mang theo Tiêu Bắc hạ xuống đất. Lam Minh chạy tới đỡ lấy Tiêu Bắc: “Bắc Bắc, không sao chứ?”

Nhưng hỏi một tiếng, Tiêu Bắc lại không có động tĩnh.

Cổ Lỗ Y nơm nớp lo sợ đáp xuống vai Lam Minh nhìn Tiêu Bắc, cảm thấy như là lạ chỗ nào ấy.

Thật lâu sau, Tiêu Bắc lấy mu bàn tay lau máu trên mắt trái, ngẩng đầu.

“Oa...” Sphinx lui về sau một bước, không dám tin nhìn Tiêu Bắc, màu mắt Tiêu Bắc thoáng có chút thay đổi, hơn nữa thần sắc... có vẻ bất đồng.

Tiêu Bắc đứng lên, nhìn Lam Minh, ánh mắt sắc bén trước nay chưa từng có.

Lam Minh sửng sờ.

“Bắc Bắc?” Hi Tắc Nhĩ hỏi một tiếng, không rõ vì sao Tiêu Bắc lại có vẻ nghiêm túc và tức giận như vậy.

Tiêu Bắc lạnh lùng nhìn Lam Minh, nhàn nhạt nói một câu: “Hữu dũng vô mưu.”

Sắc mặt Lam Minh nháy mắt biến đổi, mọi người cũng là hít một ngụm khí lạnh _ ai vậy?

Tiêu Bắc nghiêng mặt nhìn sau lưng, lạnh giọng hỏi: “Đặc Lạp Cổ Lạp, người muốn trốn?”

Đặc Lạp Cổ Lạp cũng kinh hãi len lén thò đầu nhìn ra, nhìn chăm chăm Tiêu Bắc thật lâu, rồi hưng phấn vọt ra: “Chủ nhân! Chủ nhân người đã về rồi!” Tiêu Bắc một cước đạp bay nó, mở túi đồ trên người nó tìm gì đó. Còn chưa tìm được, đột nhiên bị Lam Minh bắt lấy cổ áo.

Tiêu Bắc giương mắt lạnh lùng nhìn hắc: “Có gì chỉ giáo?”

“Người đem Bắc Bắc đi đâu?” Lam Minh gằn từng chữ.

Tiêu Bắc nhướn mi, kề sát vào Lam Minh thấp giọng nói: “Sự bất lực của người làm cho phải hắc hướng ta xin giúp đỡ! Ta đã nói rồi, người quả nhiên không đáng tin cậy!”

Lam Minh giống như muốn bạo nộ rồi, lại thấy Tiêu Bắc mặt không biểu tình, nói tiếp: “Nếu hắc nhớ người tự nhiên sẽ trở về. Việc cấp bách trước mắt là giải quyết tên bản sao kia của người, nếu không nghe, các người sẽ phải vĩnh biệt.”

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 166

Tiêu Bắc biến mất! Thân thể còn ở đây, nhưng là linh hồn trong thân thể lại là Đại Tế Ti, thay đổi này làm cho Lam Minh trong nhất thời khó có thể tiếp nhận.

“Bắc Bắc!” Cổ Lỗ Y lại càng không thể tiếp nhận, túm áo Đại Tế Ti lay lay, muốn kéo Tiêu Bắc đang trốn ra. Lay mấy cái, thấy không hiệu quả, Cổ Lỗ Y tức giận kéo tóc Đại Tế Ti: “Trả Bắc Bắc lại cho ta!”

Đại Tế Ti xoay mặt liếc Cổ Lỗ Y, Cổ Lỗ Y cả kinh nấp sau lưng Lam Minh, mếu máo kéo Lam Minh: “Hắn thật đáng sợ, người mau cướp Bắc Bắc về đi!”

Lam Minh đành phải khuyên nó bình tĩnh một chút chứ vội, hăn ngăn Đại Tế Ti đang muốn tới Kính Hồ: “Người muốn thế nào?”

“Tiêu Bắc không thuộc về thế giới này.” Đại Tế Ti liếc Lam Minh: “Người lại không thuộc về thế giới kia, các người muốn cùng một chỗ, vô luận là ở đó hay ở đây, thì vẫn có một người phải trả một cái giá lớn!”

“Giá lớn gì?” Lam Minh nhíu mày: “Ta tới, người đừng thương tổn Bắc Bắc!”

“Ta sao có thể thương tổn hăn?” Đại Tế Ti bất mãn nhìn Lam Minh: “Ta chỉ là tạm thời bảo vệ hăn trước, kế tiếp con phải xem biểu hiện của Lam Minh người. Nhớ kỹ câu nói kia của ta, nếu như không thể thành công, như vậy các người sẽ phải vĩnh biệt.” Nói xong, tiếp tục đi về phía trước.

Lam Minh đành phải nhú mào đuổi theo.

Hi Tắc Nhĩ thấp giọng hỏi Sphinx: “Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Sphinx cũng không quá rõ ràng tình huống hiện tại, mà Cổ Lỗ Y đã bay lên lưng Đặc Lạp Cổ Lạp, túm lấy sừng nó hung hăng vặn, làm nó nó đau đến phải xin tha.

“Là Bắc Bắc hướng chủ nhân cầu cứu, chủ nhân mới xuất hiện bảo vệ con mình!” Đặc Lạp Cổ Lạp nói: “Bắc Bắc đích thật là hậu nhân của Đại Tế Ti, đương nhiên, linh hồn không cần sinh dục, chỉ là một loại truyền thừa mà thôi. Chủ nhân đem lực lượng cho Bắc Bắc, hơn nữa vẫn luôn bảo vệ cậu ta. Các người cũng thấy tình huống hiện tại rồi đấy, nếu không có chủ nhân hỗ trợ, các người xác định có thể hoàn thành nhiệm vụ không?”

Cổ Lỗ Y bay trở về vai Lam Minh, bấu môi hờn dỗi. Hai người liếc nhau một cái, hiếm khi đạt thành nhận thức chung _ nhất định phải cướp Bắc Bắc về!

Rất nhanh, mọi người xuyên qua Hắc Âm Sâm Lâm, đi tới phụ cận Kính Hồ.

Kính Hồ thật sự là một mặt gương đen, trong gương cái gì cũng không có. Một con chim bay qua cũng không có ảnh phản chiếu, thực vật xung quanh toàn bộ đều chết héo, không chút sinh khí.

“Vũ Dạ tập ở bên trong.” Đại Tế Ti đứng cạnh hồ, vừa vặn ngoài rìa, nước không thể soi đến.

“Mang lên kiệu nào?” Lam Minh đi tới.

Lúc này, nước trong Kính hồ dao động. Chẳng mấy chốc, một người trôi lên _ đúng là gã đeo mặt nạ bám vào Rafah.

Lúc này bộ dáng Rafah cực kỳ thâm thẳm, xem ra đã sắp bị chiếm sạch. Mặt nạ ký sinh thể như tấm lưới, bao lấy hẳn, hướng bọn Lam Minh hắc hắc cười quái dị.

“Vũ Dạ tập dưới đây Kính Hồ.” Gã đeo mặt nạ cười đến âm hiểm, mời Lam Minh: “Lam Minh, tới cầm đi chứ? Lấy Vũ Dạ tập là các người có thể trở lại thế giới thật rồi!”

Lam Minh nhú mày, Đại Tế Ti thấp giọng nói: “Kính Hồ muốn sao chép hoàn toàn phải mất năm phút, nói cách khác, sau khi người xuống nước, trong vòng năm phút phải mang Vũ Dạ tập lên.”

“Năm phút?” Lam Minh gật đầu: “Đủ rồi.”

“Tuy nhiên cơ thể người vẫn sẽ bị bản sao hấp thu. Nói cách khác, người lên càng trễ, thì sức mạnh càng yếu! Minh bạch chưa?”

Lam Minh tròn mắt: “Người tính chừng nào mới thả Bắc Bắc ra?”

“Chờ người lấy được Vũ Dạ tập, ta sẽ nhanh chóng mở cửa thế giới khác. Đến lúc đó, các người có thể qua cửa trở về, giai đoạn này, không quá mười phút!” Đại Tế Ti lúc nói chuyện mặt không biểu tình. Cổ Lỗ Y cảm thấy lạnh quá a, một chút cũng không giống Bắc Bắc luôn quan tâm đến mọi người.

“Ý của người là trong mười phút ta phải đánh bại tên quái vật kia, nếu không sẽ phải chia lìa?” Lam Minh hỏi lại.

“Đúng vậy! Mười phút, cửa chính thế giới khác và thế giới thật sẽ vĩnh viễn đóng lại. Nếu người thắng, người có thể cùng bọn Tiêu Bắc trở về. Nếu người thua, người cũng có thể chạy, nhưng từ nay về sau thế giới khác sẽ chịu sự khống chế của tên quái vật bản sao của người, biến thành hắc ám thực sự. Đương nhiên, người cũng có thể không thoát được... Ta chỉ muốn

nhắc nhở người một điều, cửa thế giới khác một khi đóng lại thì vô pháp mở ra!”

Lam Minh nhíu mày: “Cái này xem như người đang muốn chia rẽ ta và Bắc Bắc? !”

“Lam Minh!”

Đại Tế Ti vừa định nói chuyện, lại cảm giác trong cơ thể có một giọng nói khác.

Đại Tế Ti khẽ nhíu mày, Tiêu Bắc có thể phá phong ấn, đành phải trấn an: “Đừng làm rộn!”

“Ta còn một nghi vấn.” Lam Minh vươn tay nhẹ nhàng xoa đầu Đại Tế Ti, nhưng thật ra là đang an ủi Tiêu Bắc đang nôn nóng bên trong: “Vì sao năng lực của Bắc Bắc mạnh hơn người?”

“Đại khái là do di truyền từ tổ tiên, sức mạnh của thiên nhân truyền lại bằng cách di truyền, Bắc Bắc là người cuối cùng, đương nhiên sẽ được kế thừa rất nhiều.” Đại Tế Ti vừa nói, vừa chậm rãi nhắm mắt lại, nói chuyện với Tiêu Bắc không nghe lời trong cơ thể.

“Thả tôi ra! Tại sao anh lại bắt Lam Minh chiến đấu một mình vậy chứ?” Tiêu Bắc rất bất mãn, nhưng cậu lại không biết nên đoạt lại thân thể mình như thế nào.

“Cậu chưa thể ra, cửa thế giới khác một khi mở ra sẽ có vô số hắc ám không ngừng tràn vào thế giới thật, sau khi trở về cậu còn phải dùng năng lực đặc biệt của mình thanh trừ những vật chất hắc ám đó!”

“Vậy cũng phải cùng Lam Minh cùng nhau trở về!” Tiêu Bắc cảm giác mình đang ở một nơi hư vô mờ mịt, bị vây trụ, không thể dùng lực.

“Đừng lo lắng Bắc Bắc.” Giọng nói của Lam Minh truyền tới: “Mười lăm phút là đủ rồi! Đến lúc đó chúng ta có thể cùng nhau trở về “

Tiêu Bắc khẩn trương: “Lam Minh, anh phải cẩn thận đó, nhất định phải cùng nhau trở về!”

Lam Minh cong khóe miệng, cười cười, trong lòng tự nhủ _ đương nhiên phải cùng nhau trở về!

“Nhưng nếu như cửa thế giới khác mở ra ở đây, bọn Khế Liêu phải làm sao?” Hi Tắc Nhĩ đột nhiên nhớ ra, hỏi Đại Tế Ti.

“Phàm là thứ không thuộc về thế giới khác đều sẽ bị đưa đến trước cửa!” Đại Tế Ti nói xong, quay đầu nhìn Lam Minh: “Ngay lúc này!”

Lam Minh xoay người, không chút do dự đi vào Kính Hồ.

“Lam Minh!” Bắc Bắc giữa một mảnh hư ảo hỏi Lam Minh: “Không phải anh nói còn có chuyện muốn nói sao?”

Trong tích tắc khi Lam Minh tiến vào hồ nước nghe thấy, cười khở một tiếng, trong lòng yên lặng nói _ sau mười lăm phút, nếu có thể gặp lại nhất định sẽ nói cho cậu biết, còn nếu không, bỏ đi!

Tiêu Bắc trong hư vô có cảm giác sợ hãi và bất an trước nay chưa từng có. Cậu sợ khi tỉnh lại sẽ giống như cảnh trong mơ, trở lại đêm trước khi gặp gỡ ở thư viện, rất tịch mịch.

Cổ Lão Y ngồi trên vai Hi Tắc Nhĩ nhìn gã mặt nạ cười đến quỷ dị vô cùng chướng mắt trong hồ nước. Lam Minh càng tiến sâu vào hồ, nụ cười của hắn cũng càng lúc càng lớn, hơn nữa cũng định chui xuống hồ.

“Hắn nhất định muốn kéo dài thời gian Lam Minh tìm Vũ Dạ tập!” Hi Tắc Nhĩ lo lắng nhưng lại không có cách gì.

“Không thể để cho hấn xuống hồ!” Sphinx nói một câu, đột nhiên thấy Cổ Lỗ Y phun ra một ngụm lửa.

Gã mặt nạ hoàn toàn không có phòng bị. Bởi vì Kính Hồ có thể phản xạ ‘mặt khác’ của tất cả mọi người, vô luận là ai tới gần mặt hồ cũng chỉ là tự tạo ra một cường địch cho mình mà thôi, nhưng lửa của Cổ Lỗ Y thì lại khác.

Thứ tương sinh tương khắc với lửa vốn là nước, mà Kính hồ khắp nơi đều là nước, bởi vậy, lửa của Cổ Lỗ Y phun ra lan khắp mặt hồ, hồ nước vẫn phẳng lặng như trước, nhưng gã mặt nạ không đề phòng, lập tức cảm thấy lưng nóng rát.

“A!” Hấn hét lên một tiếng, sau lưng bị phỏng, nổi lên vô số bọt nước.

Ngọn lửa đặc biệt của Long Tộc không thể dùng nước để dập, ngọn lửa hung hãn nhanh chóng lan khắp toàn thân Rafah, đốt trụi một mảng lưới trắng của gã mặt nạ cháy đen thui, gã mặt nạ la hét giãy dụa không ngừng.

“Làm tốt lắm!” Đại Tế Ti cũng bị công kích ngoài dự liệu của Cổ Lỗ Y làm cho kinh ngạc. Đây là cách tốt nhất để kéo dài thời gian của gã mặt nạ, cũng tạo cho Lam Minh không ít thời gian!

“Lam Minh, nhanh lên!” Hi Tắc Nhĩ đứng trên bờ tính thời gian, đã sắp hết một phút, lại một phút, cái mặt nạ kia sẽ có phân nửa lực lượng hắc ám của Lam Minh.

Mà lúc này Lam Minh đang ở dưới đáy Kính Hồ hắc ám.

Vũ Dạ tập ở đâu? Lam Minh quan sát khắp nơi lại chỉ thấy một màu đen thăm thẳm, dùng sức nhìn cũng chỉ có thể nhìn thấy những cái bóng mờ ảo chông chéo, đều là bóng của mình!

“Vũ Dạ tập ở đâu chứ?” Lam Minh có chút bức bối, hắn cũng biết thời gian trôi qua rất nhanh, còn kéo dài, một khi cái mặt nạ có được hơn phân nửa sức mạnh của mình thì muốn ngăn hắn sẽ rất khó!

Đang lúc Lam Minh có chút sốt ruột không biết nên làm thế nào cho phải, chợt nhớ tới Bắc Bắc. Vũ Dạ tập là của Đại Tế Ti, nói cách khác, có quan hệ với Tiêu Bắc, nhất định sẽ dính khí tức của Tiêu Bắc. Không có gì làm Lam Minh quen thuộc hơn khí tức Tiêu Bắc... Bình tĩnh lại, Lam Minh nhanh chóng tìm được phương hướng, bước nhanh tới .

Dưới đáy nước, Lam Minh nhìn thấy rất nhiều ảo ảnh, có vẻ thuộc về linh hồn người khác. Hắn còn thấy bản thể của Meire Will... Nguyên lai sau khi bị bản sao đánh bại, linh hồn gốc biến thành ảo ảnh, bám víu lấy nơi này.

Rất nhanh, Lam Minh cảm giác được Vũ Dạ tập rất rõ ràng. Quả nhiên trong bóng tối phía trước, xuất hiện một tia sáng.

Hắn nhanh chóng đi qua, trong ánh sáng có một quyển Vũ Dạ tập.

Lam Minh vươn tay cầm lấy Vũ Dạ tập, đồng thời, cảm giác cổ tay bị vật gì đó cuốn lấy. Ngẩng đầu, là một bán thành phẩm của chính mình...

Nhìn thấy chính mình như vậy, cảm giác rất khủng bố.

Lam Minh kia tựa như trong suốt, một nửa đã hình thành, một nửa còn đang hoàn thiện, mà trên người hắn trải rộng vô số vết bóng xấu xí.

Lam Minh nhìn thoáng qua cũng có chút ngán ngẫm. Hắn giãy tay, rút Minh ra một đao chém nát ảo ảnh, thả người nhảy lên mặt nước.

Trên mặt nước, cái mặt nạ bị bóng nhưng hình dạng rõ ràng đã có chút biến đổi, hiện lên dáng vẻ của Lam Minh, chương mắt nói không nên lời.

Mà Lam Minh lúc này đã bay lên mặt hồ, hẳn không thể dừng lại quá lâu, bởi vì chỉ cần còn trên mặt nước, quá trình sao chép vẫn tiếp tục.

Nhanh chóng rời khỏi mặt nước nhảy lên bờ, mặt nước có vô số điểm lấm tấm hắc ám vây lấy tàn ảnh, mặt nạ bắt đầu biến hóa. Hẳn chậm rãi vặn vẹo biến hình, cuối cùng dần biến thành hình người đứng lên, có thể thấy được bóng dáng lơ mờ của Lam Minh.

“Oa, giống thiệt đó!” Hi Tắc Nhĩ cũng phải cảm khái năng lực của cái Kính Hồ này đúng là kinh người, bất quá... trên người Lam Minh bị bóng rất nặng.

Mọi người nhìn Cổ Lão Y _ tiểu tử làm rất tốt, vậy dễ phân biệt hơn!

“Vũ Dạ tập!” Đại Tế Ti đưa tay, Lam Minh liền giao Vũ Dạ tập cho hẳn.

Đại Tế Ti mang Đặc Lạp Cổ Lạp đến một bên, mở Vũ Dạ tập ra, triệu hồi cửa chính đang bị tạm phong ấn. Vũ Dạ tập và Vũ Dạ tập ở thế giới thật sinh ra cộng hưởng, trước mặt mọi người xuất hiện một cánh cửa thật lớn, đồng thời, bọn Khế Liêu đã hiện ra trước cửa.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Khế Liêu còn chưa minh bạch, Đại Tế Ti đã xua tay đuổi tất cả mọi người qua cửa, vừa gọi Lam Minh: “Nhanh lên!”

Lam Minh đang đứng bên bờ sông, lúc này, trên mặt nước đã xuất hiện một ‘Lam Minh’ đầy đủ. Ngoại trừ vết bóng trên người, còn đâu cơ hồ giống hệt, chỉ là biểu lộ hung ác hơn, không chút tình cảm, đây là biểu lộ của Thần Ma.

“Ha ha...” Gương mặt của mặt nạ và mặt Lam Minh cũng hoà vào nhau, cả quá trình vô cùng ghê tởm.

Hắn hé miệng, phả ra khói trắng: “Vây là đủ rồi! Đã đầy đủ!”

Lam Minh cười lạnh một tiếng: “Thực mẹ nó khó nhìn mà!”

Mặt nạ nhếch môi: “Thế giới này không cần hai Lam Minh!” Nói, hắn vút một tiếng phóng tới Lam Minh, từ sau lưng rút ra một thanh đao màu đen, thập phần giống Minh, nhưng Minh là màu bạc!

“Lam Minh!” Sphinx muốn hỗ trợ nhưng Lam Minh và tên đồ giả đứng bên bờ hồ đánh đến khó phân, hoàn toàn không có chỗ cho nó nhảy vào.

Hi Tắc Nhĩ cũng muốn đi, nhưng bọn họ đứng cách Kính Hồ quá gần, vạn nhất nó bị chiếu vào thì càng nguy hiểm.

“Hắn không phải vẫn chưa hoàn thiện sao? Vì sao sức mạnh lại không thua gì Lam Minh?” Hi Tắc Nhĩ nhin không được hỏi Đại Tế Ti.

Lúc này Đại Tế Ti đứng ở cửa, nhìn vô số đốm đen theo cửa chạy ra ngoài, như một quả bong bóng bị chọc thủng nháy mắt biến mất vào thế giới thật, chân mày cau lại: “Tên bản sao kia quả thực không có sức mạnh bằng Lam Minh, nhưng phải biết tà ác vô tình mới phù hợp với năng lực và thể chất của Ma tộc. Tính cách Lam Minh không hoàn toàn ma tính, làm phong ẩn một phần năng lực, hai người bọn họ bây giờ là sức mạnh ngang nhau!”

“Vây phải làm sao bây giờ?” Hi Tắc Nhĩ sốt ruột, thấy Cổ Lỗ Y muốn phun lửa thì vội vàng ngăn lại: “Coi chừng đốt trúng Lam Minh!”

Thoại âm vang vọng, tựu thấy Lam Minh và kẻ giả mạo dùng chiêu thức giống nhau cùng chém một đao, hai bên đều bị thương. Bất đồng chính là, máu trên cổ tay Lam Minh là màu đỏ, mà máu tên giả mạo lại là màu đen.

Máu chảy xuống đất, nhanh chóng bị mặt đất hấp thu, Lam Minh giả đột nhiên há to miệng, hưng phấn cười to.

“Nguy rồi!” Đại Tế Ti chợt nhận ra mặt đất quanh bờ sông cũng có thành phần của Kính hồ, máu Lam Minh sẽ thúc đẩy quá trình sao chép.

“Dẫn bọn họ đi trước!” Lam Minh cũng biết tình hình không ổn, ép gã giả mạo đi xa hơn, bảo đảm bọn Bắc Bắc có thể nhanh chóng qua cửa, tránh bị nhốt ở nơi này.

Đặc Lạp Cổ Lạp cũng nhận ra tình huống không ổn, vội đẩy Đại Tế Ti: “Chủ nhân, mau đi trước!”

Nhưng Đại Tế Ti lại đứng im không động, không phải hắn không muốn động mà là không thể nhấc chân lên. Lúc này, Tiêu Bắc trong cơ thể đã hoàn toàn không nghe lời hắn nữa, hơn nữa còn bắt đầu đuổi hắn đi, muốn quay về cơ thể của mình.

“Đừng làm rộn, cậu biết mình đang làm cái gì không!” Đại Tế Ti đành phải khuyên bảo Tiêu Bắc.

“Để tôi ra, tôi muốn mang Lam Minh cùng nhau trở về!” Tiêu Bắc nói, cảm giác tay bắt được vật gì đó, lập tức như bắt được cọng rơm cứu mạng, dùng sức kéo...

Hư ảo trước mắt tan thành mây khói, Tiêu Bắc cảm giác được tay chân của mình, đã trở lại rồi!

Cảm giác được hai chân chạm đất, Tiêu Bắc đã túm lấy Cổ Lỗ Y đang hưng phấn bổ nhào tới chào hỏi, dùng cái đuôi tam giác sắc nhọn của nó, trên cổ tay mình rạch một đường.

Cổ Lỗ Y cả kinh, trong lòng tự hỏi _ Bắc Bắc muốn làm gì?

Tiêu Bắc nhỏ máu xuống bùn đất ẩm ướt cạnh bờ sông, vừa hướng Lam Minh giả nói: “Cho người hấp thụ!”

Máu Tiêu Bắc có công năng thanh tẩy cực mạnh, Lam Minh lập tức cảm giác Lam Minh giả không ổn, sức mạnh của hắn đang biến mất.

Máu Tiêu Bắc chảy càng ngày càng nhiều thấm vào mặt đất bị nước sông Kính Hồ hấp thu, mặt nước cũng bắt đầu xảy ra biến hóa. Màu đen dần dần biến mất, hồ nước bắt đầu khôi phục trong suốt.

“Bắc Bắc đang thanh tẩy Kính Hồ!” Sphinx cũng nhin không được hô to _ thật sự có thể làm được sao? Nhưng Kính Hồ lớn như vậy Tiêu Bắc phải dùng bao nhiêu máu mới đủ!

Lam Minh phát hiện tên giả mạo đang giao chiến với mình có vẻ khó thở, ôm ngực, liều mạng muốn trở lại thủy vực màu đen.

“Nguyên lai ngươi sợ cái này, hảo hảo rửa cho ta!” Lam Minh bắt lấy cổ hắn, dìm xuống mảnh thủy vực trong suốt đã được Tiêu Bắc tinh lọc.

Mặt nước bắt đầu sôi sục, ảo ảnh từ trong nước thoát ra. Đó đều là những linh hồn thật bị Kính Hồ cắn nuốt trở về cơ thể của mình, mà hắc ám cũng từng chút tiêu tán.

“Cửa sắp đóng rồi!”

Sphinx thấy thời gian đã không còn nhiều, vội vàng hô một tiếng, gọi mọi người về.

Tiêu Bắc siết tay cầm máu, đầu có chút choáng, là do mất quá nhiều máu sao? Phản ứng cũng bắt đầu có chút trì độn.

“Cô!” Cổ Lỗ Y cầm cổ áo cậu kéo về hướng cửa, nhưng Tiêu Bắc lại thấy Lam Minh vẫn đè chặt gã mặt nạ còn chưa hoàn toàn biến mất.

“Lam Minh!” Tiêu Bắc Đại hét lên, Lam Minh ngẩng đầu nhìn cậu.

“Trở về Lam Minh!” Tiêu Bắc gọi: “Chúng ta cùng trở về!”

Lam Minh vượt cái mặt nạ xuống nước, chạy về phía Tiêu Bắc.

Một khắc này, ánh sáng chói loá. Tiêu Bắc trong nháy mắt mất đi thị giác, bốn phía đều là một màu trắng muốt, Tiêu Bắc hoảng hốt quơ tay, cảm giác bắt tay của ai đó, cảm giác quen thuộc _ là Lam Minh! Liền siết chặt lấy, rồi bị một lực hút cực mạnh cuốn đi.

Ánh sáng dần trở nên xa xôi, màu trắng cũng không chói mắt như vậy nữa mà biến thành mây mù tản ra, toàn cảnh thế giới khác hiện lên trước mắt. Hắc ám rút đi từng mảng lớn, đồng cỏ phì nhiêu xinh đẹp và tòa thành trắng như tuyết hiện lên dưới ánh mặt trời, thật như một câu chuyện cổ tích. Theo một tốc độ cực nhanh, mọi thứ trở nên càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng xa xôi.

Tiêu Bắc nhìn xuống, chợt phát hiện trong tay mình là Cổ Lỗ Y, không phải Lam Minh!

Tiêu Bắc cả kinh, sợ hãi nhìn xung quanh: “Lam Minh đâu?”

“Ở đây nè!” Lam Minh cười trả lời làm lo lắng đã dâng tới cổ của Tiêu Bắc quay ngược về.

Tiêu Bắc ngẩng đầu, nguyên lai Lam Minh đang ôm mình, ở phía trên còn có đám Khế Liêu, Sphinx. Tất cả đều đang bay qua thông đạo vừa dài vừa buồn chán trở lại thế giới quen thuộc.

“Bim bim” tiếng còi xe cùng những toà nhà chọc trời cuối cùng cũng lần lượt hiện ở trước mắt mọi người. Những toà nhà cao tầng quen thuộc và dòng người náo nhiệt của thế giới thật.

Tiêu Bắc vui vẻ, chợt nghe Lam Minh thấp giọng nói vào tai mình: “Chúng ta đã trở lại!”

Tiêu Bắc nhìn hẳn, một lúc lâu sau mới nhận ra tình hình, gật đầu: “Ừh!”

“Mười lăm phút rồi.” Lam Minh đột nhiên nói.

Tiêu Bắc kinh ngạc mở to mắt, Lam Minh đem câu nói muốn nói kia ghé vào tai cậu, chậm rãi, nhưng rõ ràng, nói ra từng chữ.

Mặt Tiêu Bắc nháy mắt biến thành máy hơi nước, đỏ mặt ôm Cổ Lỗ Y, cùng Lam Minh trở về thế giới thật rồi, hoặc là nói... cậu đã thành công đem Lam Minh, hoàn hảo không mất chút gì, trở về rồi!

Quyển 29 – Điềm xấu bao phủ bệnh viện (c167 – 168 – 169 -170)

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 167

Hai chân chạm đất, không khí không trong lành như thế giới khác, đường phố tràn ngập ô tô chen chúc, tiếng còi inh ỏi và khói bụi mang theo mùi vị đặc trưng của đô thị. Lúc này Tiêu Bắc mới có một tia cảm giác chân thật.

“Chúng ta đã trở lại?” Tiêu Bắc không xác định hỏi một câu, Lam Minh vẫn ôm chặt cậu, như sợ cậu ngã xuống.

“Bắc Bắc, là anh phải không?” Hi Tắc Nhĩ vừa nãy còn thấy Tiêu Bắc bị Đại Tế Ti “giấu đi”, còn bây giờ người đang nói chuyện hình như chính là Bắc Bắc: “Đại Tế Ti đâu?”

“À...” Tiêu Bắc gật đầu: “Hình như hẳn không đi theo.”

“Bắc Bắc!” Cổ Lỗ Y bay nhào tới ôm cổ Tiêu Bắc, ở trên má cậu cọ cọ. Vừa rồi nó còn cho rằng Tiêu Bắc đã bị cướp đi!

“Cổ Lỗ Y!” Tiêu Bắc cũng ôm Cổ Lỗ Y cọ cọ, Lam Minh một bên thì mặt tái mét, xách Cổ Lỗ Y ném vào tay Hi Tắc Nhĩ.

“Cô!” Cổ Lỗ Y nhảy dựng lên tỏ vẻ kháng nghị, Hi Tắc Nhĩ sợ nó bị đòn, nhanh chóng ôm lấy nó: “Bỏ đi, Cổ Lỗ Y.”

Lam Minh cầm tay Tiêu Bắc bỏ đi.

“Đi đâu vậy?” Tiêu Bắc bị Lam Minh kéo đi.

“Còn có thể đi đâu? Đương nhiên là về EX tắm rửa, thay đồ rồi nghỉ ngơi.” Lam Minh quay đầu nhìn Tiêu Bắc: “Cuộc sống mới phải bắt đầu rồi, cậu nói có đúng không, Bắc Bắc?”

Lam Minh ở chữ “Mới” nhấn âm một chút, đảm bảo là cố ý làm Tiêu Bắc vô thức đỏ mặt tim đập liên hồi, đối với cuộc sống “Mới” cũng có vài phần mong đợi.

“Cuối cùng cũng trở lại.” Khế Liêu đứng tại chỗ, ngẩng mặt nhìn một bóng đen trên không trung đang dần biến mất.

“Cửa thế giới khác đóng lại cũng không mở ra nữa phải không?” Tiểu Hoa hỏi Khế Liêu: “Vậy tức là sẽ không có mấy thứ loạn thất bát tao gì đó lén chạy ra ngoài nữa!”

“Chắc vậy.” Khế Liêu khoác vai Tiểu Hoa, nhỏ giọng ý bảo anh xem Lam Minh và Tiêu Bắc đang tay cầm tay phía trước: “Hơn nữa anh xem hai người bọn họ đi, phỏng chừng cũng không cần nghĩ cách giải trừ chú ấn trên tay đâu.”

“Vậy thì tốt rồi.” Tiểu Hoa cũng cao hứng thay hai người: “Lần này Lam Minh cũng có thể trở về, ít nhiều gì cũng nhờ Tiêu Bắc.”

“Cho nên nói người tốt đều có thiên tướng.” Khế Liêu duỗi lưng: “Thế giới khác khôi phục hòa bình, Juneau cũng có thể quả lý Lang tộc bên đó thật tốt, tôi cũng có thể nghỉ ngơi rồi.”

“Lang nhân cũng biết mệt sao?” Tiểu Hoa vui vẻ, đưa tay sờ đầu Khế Liêu: “Tai và đuôi có biến ra không?”

“Muốn biết?” Khế Liêu xáp tới, ghé vào bên tai Tiểu Hoa nói: “Về cho anh xem!” Nói xong, dắt người đi.

Hi Tắc Nhĩ cũng thở phào một cái, vừa cười tủm tỉm đi về vừa an ủi Cổ Lỗ Y còn đang giận dỗi: “Cổ Lỗ Y, tốt xấu người cũng phải cho Lam Minh một cơ hội chứ, hẳn đối với Tiêu Bắc nghiêm túc như vậy, Bắc Bắc cũng cam tâm mạo hiểm dù bị kẹt lại thế giới khác cũng phải dẫn cùng về, người cũng đừng quấy rối Lam Minh nữa.”

“Chặc!” Cổ Lỗ Y khoanh tay đóng đưa cái đuôi, vươn một ngón tay lắc lắc tỏ vẻ không tán thành, huyền thuyên một tràng.

Hi Tắc Nhĩ thường ở cùng đám Long bảo bảo, nên nghe hiểu. Cổ Lỗ Y nói là _ nó phải không ngừng khảo nghiệm Lam Minh, chỉ cần hắn có một tia dao động, vậy nó sẽ đoạt lấy Bắc Bắc, chờ mình lớn lên sẽ chiếu cổ Bắc Bắc!

Hi Tắc Nhĩ nhìn trời _ xem ra Lam Minh có một tình địch rất mạnh a.

Cổ Lỗ Y vỗ cánh bay đi lên vai Tiêu Bắc. Càng đi về trước càng náo nhiệt, Bắc Bắc không đeo ba lô nhưng lại mặc áo choàng, nên giấu nó vào trong áo choàng. Sphinx cũng bay lên trời để tránh bị người khác nhìn thấy, ở thế giới thật vẫn là thu liễm chút để tránh gây ra hoảng loạn.

Mọi người cùng nhau bước nhanh về EX.

Cảnh Diệu Phong đi đến góc đường, chú ý thấy trên màn hình lớn quảng cáo đang phát tin tức, nói với Bạch Lâu: “Hoá ra chúng ta đã đi gần nửa năm, thời gian ở thế giới thật so với thế giới khác hình như nhanh hơn.”

“Lâu như vậy sao?” Bạch Lâu trong thời gian ở thế giới khác, ân oán với Cảnh Diệu Phong cũng vơi đi một ít, nghe hắn nói thì trả lời.

“Ừh.” Cảnh Diệu Phong thỏa mãn gật đầu, ý bảo Bạch Lâu xem tin tức. Bạch Lâu ngẩng mặt, đúng lúc nhìn thấy trên bầu trời có một cái bóng mờ mờ xẹt qua.

“Giống Đại Tể Ti nói, có vài thứ lén lút theo chúng ta đến đây. Những thứ này không thuộc về thế giới thật, chúng ta phải nhanh bắt chúng lại giải quyết sạch sẽ mới được!” Bạch Lâu cảm thấy bất đắc dĩ: “Đáng tiếc anh đã từ chức, nếu anh còn ở cục cảnh sát, hẳn là sẽ rất tiện cho việc tìm tư liệu.”

“Tiểu Lâu, em đang yêu cầu anh à?” Cảnh Diệu Phong hưng phấn nhìn Bạch Lâu.

Bạch Lâu thấy hần hờn hở, có chút không được tự nhiên, lăm băm một câu: “Ai yêu cầu gì anh chứ, tôi đi về.”

“Anh có thể trở lại cục cảnh sát.” Cảnh Diệu Phong vội vàng đuổi theo, dính lấy Bạch Lâu nói: “Lúc đi, cấp trên cũng nhắc qua, bởi vì có vài việc chỉ anh mới có thể đảm nhiệm.”

“Hừ, bọn họ biết anh là thân bất tử, đương nhiên sẽ buông tha người tài giỏi như rồi.”

“Anh về đó có thể sẽ được phân vào tổ điều tra đặc biệt.” Cảnh Diệu Phong cùng Bạch Lâu nói chuyện phiếm.

“Chuyên điều tra Thần Ma phạm tội?” Bạch Lâu cảm thấy kiến nghị này không tồi: “Nếu để Long Tước và Tiểu Hoa nghe được, nhất định sẽ nói hợp tác với Ex đi, sau đó xin kinh phí, như vậy mới là nhất cử lưỡng tiện.”

“Anh cũng có mục đích này. Em chỉ cần nói, anh lập tức đi làm ngay.” Cảnh Diệu Phong tinh thần sáng láng nhìn Bạch Lâu, hai mắt sáng rực. (Cc: giống đại cầu ghêJ))

“Anh muốn làm gì thì làm.” Bạch Lâu bị nhìn cho tâm hoảng ý loạn, nhỏ giọng thì thầm một tiếng. Cảnh Diệu Phong cười vui vẻ: “Vậy anh đi đây!” Nói xong, xoay người chạy.

Bạch Lâu thấy Cảnh Diệu Phong hạnh phúc chạy đi, không tự giác cong khóe miệng, nhưng chợt ý thức được mình đang cười, Bạch Lâu vội xoa mặt, tự cảnh cáo mình không được dễ dàng tha thứ người kia như vậy! Nghĩ xong, chạy chậm đuổi theo bọn Lam Minh.

Ở thế giới thật những toà nhà cao tầng che khuất bầu trời, nhưng ánh sáng phản chiếu vào thủy tinh rơi xuống người lại làm cho người ta có cảm giác tồn tại. Tuy từ khi làm quý sư, Bạch Lâu không còn cảm giác đặc biệt gì, nhưng lần này, lại thật sự cảm thấy vui vẻ... Quả nhiên trở về là tốt nhất.

Cửa chính EX hiện lên trước mắt, vẫn theo lẽ thường mở cửa kinh doanh.

“Xem ra tình hình vẫn rất tốt.” Tiêu Bắc không thể chờ được nữa đẩy cửa ra, Khế Liêu sau lưng rống lên: “Lão tử đã về rồi!”

Theo tiếng gọi vang vọng của hắn, từ trong sân chạy ra một đám sói con. Nguyên một đám đứa nào đứa nấy béo ú khỏe mạnh, xông tới vây quanh Khế Liêu, hưng phấn nhảy nhót, miệng “Ô ô” gọi.

“Oa, ta không ở nhà, đợt này sinh không ít nha!” Khế Liêu vươn tay nhắc một đứa lên bóp, thấy nó vừa béo vừa khỏe mạnh, rất thoả mãn.

Tiêu Bắc cũng ôm lấy hai con. Đám sói con này không bị bạch tạng, thậm chí đốm cũng không có, xem ra chúng không bị hắc ám lực lượng ảnh hưởng. Mà vườn hoa linh lan của Phong Danh Vũ cũng đã khôi phục sinh khí, từng đóa đua nhau nở rộ... Địa linh cũng đã khôi phục!

“Bọn Bắc Bắc về rồi!” Phong Tiểu Vũ là người đầu tiên mang theo Sĩ Mị chạy ra, hướng bên trong hô to. Sau đó Long Tước, Phong Danh Vũ cũng đều chạy ra.

Mọi người đã lâu không gặp thấy nhau vẫn bình yên vô sự cũng yên tâm.

“Bắc Bắc, anh đã trở lại, mọi người trong đoàn kịch đều rất nhớ anh đó!” Phong Tiểu Vũ kéo Tiêu Bắc kể tình hình gần đây, Phong Danh Vũ chuẩn bị mang mọi người ra ngoài ăn một bữa. Tiểu Hoa đã trở lại đồng nghĩa với việc có người san sẻ việc làm với cô, không cần tự mình loay hoay nữa .

Ăn cơm chúc mừng tự nhiên không thể thiếu. Hết thấy đều rất thuận lợi, mọi người cũng nghỉ ngơi tốt điều chỉnh trạng thái, chuẩn bị cuộc sống mới.

Trải qua hành trình đến thế giới khác, quan hệ của mọi người cũng có một số tiến triển nhất định.

Ví dụ như, quan hệ của Khế Liêu và Tiểu Hoa rõ ràng tốt đẹp hơn không ít. Khế Liêu tiếp tục làm cái đuôi bám theo Tiểu Hoa, thư kí kiêm vệ sĩ. Hắn không nhàm chán bám theo giống như trước kia mà là nghiêm túc trợ giúp Tiểu Hoa, vô cùng nghe lời.

Cảnh Diệu Phong phục chức, đảm nhiệm chức vị quan trọng trong cục cảnh sát, mượn EX làm nhân viên ngoài biên chế, cùng ngành tình báo tạo thành một đội đặc biệt chuyên xử lý những sự kiện liên quan đến phi nhân loại. Quan hệ của anh và Bạch Lâu cũng cải thiện, ít nhất Bạch Lâu không coi anh như không khí nữa, được khuyến khích Cảnh Diệu Phong mỗi ngày đều động lực mười phần.

Hi Tắc Nhĩ sau khi trở về thì tiếp tục cùng Long Tước chăm sóc đám tiểu Long bảo bảo, Phong Tiểu Vũ cùng Sĩ Mị thì đã sớm ngọt như mật, tóm lại tất cả đều rất bình thường, phát triển tốt. Cặp duy nhất không bình thường ngược lại lại là Lam Minh cùng Tiêu Bắc.

Từ sau khi trở về, Tiêu Bắc lại khôi phục sinh hoạt bình thường, bận tối mày tối mặt. Lam Minh vốn tính toán sau khi trở về sẽ cùng Tiêu Bắc tiến thêm một bước, dù sao khi về hắn đã thổ lộ, Tiêu Bắc cũng không phản đối.

Ai dè sau khi trở về, Bắc Bắc lại biến thành đà điểu, hơn nữa không biết có phải do Đại Tế Ti rời đi hay không, linh lực của Bắc Bắc cũng bị ảnh hưởng. Năng lực chữa bệnh và linh cảm thì còn nhưng năng lực điều khiển ngoại giới thần bí cường đại thì lại biến mất.

Lam Minh đề Tiêu Bắc ra, tỉ mỉ kiểm tra một lượt, phát hiện sau cổ cậu có thêm một cục u hình tam giác

Là vết bỏng, nhìn kỹ lại thì là do chú văn tạo thành, đụng vào rất đau _ xem ra lúc rời đi, Đại Tế Ti đã phong ấn sức mạnh của Tiêu.

Đối với chuyện này, Bắc Bắc lại tỏ vẻ không sao cả, dù sao sức mạnh đáng sợ đó ở thế giới thật cũng không giúp được gì. Có khi năng lực mạnh quá ngược lại sẽ mang đến bất hạnh.

Mà làm Lam Minh bốc hỏa nhất chính là Cổ Lỗ Y. Cổ Lỗ Y lúc nào cũng dính lấy Tiêu Bắc cọt cọt cọt lui, dính chặt hơn keo, còn dùng mọi cách phá đám không để mình cùng Bắc Bắc ở riêng.

Trong mắt Lam Minh, Cổ Lỗ Y đã hoàn toàn bộc lộ bản chất tiểu ác ma của Long Tộc.

Long Tộc là thần bảo vệ, bọn họ hoàn toàn thần phục chủ nhân của mình, vô cùng nghe lời, có thể vì hạnh phúc của chủ nhân trả giá hết thảy. Hơn nữa Cổ Lỗ Y chỉ là trẻ con, mọi việc đều theo bản năng. Nói cách khác, tình cảm của Lam Minh còn chưa được Cổ Lỗ Y _ vị thần giữ cửa này đồng ý...

Lam Minh biết, đây là chuyện không thể cưỡng cầu. Cứ xem như mình đánh Cổ Lỗ Y một trận, nó cũng sẽ không khuất phục. Mặt khác, bản năng của Long Tộc rất mạnh và đáng tin, chẳng lẽ mình còn chỗ nào chưa được, không đủ tư cách cùng Tiêu Bắc một chỗ? Thỉnh thoảng, Lam Minh lại tự kiểm điểm như vậy.

Qua chừng một tháng, mọi người quay lại quỹ đạo sinh hoạt trước kia, thời tiết cũng lạnh dần, mùa đông đã đến.

“Mùa đông năm nay có vẻ đặc biệt lạnh.” Tiêu Bắc chuẩn bị đến đoàn kịch luyện múa, mặc áo khoác ngoài màu đen, thoát nhìn vô cùng đẹp trai.

“Cổ Lỗ Y, trời lạnh vậy cũng ở nhà nha?” Tiêu Bắc thấy Cổ Lỗ Y cạnh lò sưởi đang cố gắng mặc thêm cái áo lông thứ hai, có chút đau lòng xoa đầu nó: “Ngoan ngoãn đợi ở nhà, anh sẽ về rất nhanh.”

“Cô!” Cổ Lỗ Y không chịu, nói phải bảo vệ Tiêu Bắc. Chỉ là nó mặc quá nhiều cánh mở không ra, bay không được, bị Lam Minh bắt lấy nhét vào chăn: “Sợ lạnh còn dám ra ngoài? Bên ngoài có tuyết rơi a! Âm năm độ đấy! Lạnh đóng băng được luôn đó!”

Cổ Lỗ Y nghe mà bắt đầu run, Lam Minh nhân cơ hội kéo Tiêu Bắc chạy ra ngoài đóng cửa lại. Cổ Lỗ Y muốn nhảy cửa sổ đuổi theo, nhưng vừa mở cửa sổ, gió lạnh ập tới...

Cổ Lỗ Y vội đóng kín cửa sổ, chui vào chăn ôm lấy lò sưởi, thò đầu ra chống cằm phụng phịu.

“Meo meo.”

Fanny nhảy lên, dùng móng vuốt gây cái điều khiển từ xa, cái đuôi lông xù cọ cọ đuôi Cổ Lỗ Y: “Cổ Lỗ Y, đừng giận.”

“Fanny, Lam Minh xấu lắm!” Cổ Lỗ Y phàn nàn, vừa ấn điều khiển, xem TV.

Fanny meo meo hai tiếng, hỏi Cổ Lỗ Y, sao lại muốn phá Lam Minh cùng Tiêu Bắc chứ? Rõ ràng quan hệ của hai người có cơ hội phát triển, Bắc Bắc cũng không phải không muốn mà.

Cổ Lỗ Y khoanh tay lắc đầu _ thái độ của Bắc Bắc rất mềm yếu dễ bị cảm động, quá tiện nghi cho Lam Minh, hẳn đối Bắc Bắc còn chưa đủ tốt.

“Còn chưa đủ tốt?” Fanny không rõ: “Lần nào Lam Minh cũng đều liều mạng cứu Bắc Bắc mà!”

“Lam Minh lợi hại như vậy, hẳn cứu Bắc Bắc là chuyện phải làm, trái lại, Bắc Bắc còn khen hẳn!” Cổ Lỗ Y càng nhớ càng tức: “Lam Minh là đồ nửa chết nửa sống !”

Fanny giật giật lỗ tai, ngồi xuống liếm móng vuốt rửa mặt: “Tình cảm của nhân loại chính là như vậy, chúng ta sẽ không hiểu đâu.”

“Còn lâu ta mới dễ dàng để cho Lam Minh thành công.” Cổ Lỗ Y chuyển kênh, trong miệng nói thầm: “Lam Minh là tên hỗn đản, lúc đầu hẳn vì chuyện Bắc Bắc là Đại Tế Ti mà lộn xộn không rõ, hẳn còn khiến cho Bắc Bắc nghĩ mình là thể thân. Sau đến thế giới khác, hẳn hung dữ với Bắc Bắc! Sau nữa, hẳn cho rằng chỉ cần thổ lộ là Bắc Bắc sẽ chấp nhận chắc? Không dễ vậy đâu, phải rèn dũa lại hẳn!”

“Oa, Cổ Lỗ Y người hảo nghiệp khắc !” Fanny cảm khái.

“Đó là đương nhiên !” Cổ Lỗ Y hùng tâm bừng bừng quyết phải giúp Bắc Bắc khảo nghiệm Lam Minh.

Trên TV đang tại phát tin tức, gần đây S thị đã xảy ra vài tai nạn chữa bệnh thập phần nghiêm trọng.

“Tai nạn chữa bệnh à?” Fanny nằm trên giường dựng đuôi: “Thật đáng sợ, những bác sĩ thú y ta từng gặp cũng rất dọa người, hay là do Thần Ma nhỉ.”

“Ai, chỉ cần Bắc Bắc ở đây sờ một cái thì tốt rồi.” Cổ Lỗ Y đi tìm đồ ăn vặt, vừa ăn vừa xem phim hoạt hình.

“Cáp a...”

Trong rạp hát, Lam Minh ngồi trên khán đài của thánh phòng không người, xem bọn Tiêu Bắc tập luyện. Lam Minh nhìn cái gì cũng không vừa mắt, những vũ giả kia quá gần Tiêu Bắc, khó chịu à. Tiêu Bắc nghiêm túc nghiêm cứu từng bước nhảy hẫ cũng không vui... Lam Minh nhìn trời tự kiểm điểm, loại tình cảm thuộc về nhân loại này gọi là ghen tị! Phải khống chế, nếu không sẽ dễ dàng trở thành phần nô, sau phần nô sẽ có cừu hận, cừu hận rồi lại dễ dẫn đến mấy chuyện đổ máu!

Đang khiêu vũ cùng Tiêu Bắc là một vũ giả mới gia nhập đoàn kịch trong thời gian Tiêu Bắc không ở đây. Vóc dáng rất cao, mặt mũi tạm được, họ Tần, gọi Tần Mạch. Tiểu tử này múa không tệ bất quá quá sùng bái Bắc Bắc, lúc nào cũng bám theo ra cùng ra vào cùng vào, so với Cổ Lỗ Y còn chướng mắt hơn.

“Rầm” một tiếng.

Lam Minh đang cân nhắc xem có cách gì để đuổi Tần Mạch đi, có thể bí mật hủy thi diệt tích càng tốt thì đột nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn.

“A, chảy máu rồi!”

Lam Minh giật mình ngẩng đầu, thấy Tiêu Bắc đang ngồi xồm cạnh bàn.

“Bắc Bắc!” Trong nháy mắt Lam Minh cho rằng Tiêu Bắc bị thương, tâm nói bảo sao mình không thích cậu ta luyện múa, rất dễ bị thương. Chạy lên mới phát hiện người bị thương không phải Bắc Bắc, mà là Tần Mạch.

Lam Minh lập tức muốn vỗ tay khen hay, bất quá lúc này mà làm xác định chắc chắn sẽ bị Bắc Bắc đánh. Tần Mạch vừa rồi không biết vì sao lại bị ngã, va phải thùng đạo cụ, ống chân bị đè trúng, máu chảy không ngừng hơn nữa nhìn cậu ta đau thành như vậy chắc xương bị thương rồi.

“Nhanh gọi xe cứu thương!” Lão Dương vội bảo Phong Tiểu Vũ gọi điện thoại.

Tiêu Bắc kiểm tra vết thương của Tần Mạch, thấy Lam Minh bên cạnh bộ dáng có chút hả hê, tim nhảy một cái. Chờ xe cứu thương đến, nhân viên cấp cứu dùng cáng nâng Tần Mạch lên xe, Tiêu Bắc lặng lẽ kéo Lam Minh ra sau hộp đèn, nhỏ giọng hỏi: “Uy! Không phải anh đang giở trò quỷ đấy chứ?”

Lam Minh vẻ mặt oan uổng nhún vai: “Bắc bắc, đừng oan uổng người vô tội a! Tôi đâu có!”

“Thật sự không có?” Bắc Bắc hí mắt nhìn Lam Minh.

Lam Minh cười hì hì gật đầu: “Đương nhiên không! Tôi áp chế lòng ghen tị rất tốt. “

“Vậy tại sao cậu ta lại ngã? Đó cũng đâu phải là động tác có độ khó gì cao.” Tiêu Bắc nghe được hai chữ “Ghen tị”, trong lòng liền có cảm giác vi diệu, khẽ ho khan một tiếng đổi chủ đề.

“Sáng nay Tần Mạch bị xe đụng, có vẻ lúc đó chân bị treo.” Phong Tiểu Vũ chờ mọi người thay quần áo, chuẩn bị cùng đi xem Tần Mạch.

“Xe đụng?” Tiêu Bắc kinh ngạc: “Vậy tại sao cậu ta không nói?”

“Có thể lúc ấy không đau.” Phong Tiểu Vũ chắc chắn hai tiếng: “Lúc này đến bệnh viện, phải cẩn thận một chút .”

“Đúng vậy!” Mọi người một bên phụ họa.

Tiêu Bắc nhìn Lam Minh, trong lòng tự nhủ đám người này mắc gì lại sợ đến bệnh viện vậy?

“Bắc Bắc, có phải anh không biết không?” Phong Tiểu Vũ nhớ lại mấy ngày gần đây Tiêu Bắc rất tập trung luyện tập, không nghe tin tức, Lam Minh lại không thích nhiều chuyện, liền xáp tới nói với hai người: “Tháng này đã xảy ra rất nhiều sự cố, nghe nói còn có bác sĩ phát điên, rạch bụng người bệnh!”

“Thiệt hay giả vậy?” Tiêu Bắc cũng cảm thấy lông tơ dựng đứng.

“Bác sĩ đột nhiên nổi điên?” Lam Minh nghe ra một ít đầu mối, hỏi Phong Tiểu Vũ: “Là bệnh viện của ai?”

“Mẫu chốt không phải bệnh viện của ai, mà là bệnh viện nào cũng như vậy!” Phong Tiểu Vũ sầm mặt nói: “S thị tổng cộng có năm bệnh viện công lập, vô số phòng khám, rất nhiều bác sĩ đều xuất hiện tình trạng mất khống chế.”

“Không có địa điểm đặc biệt, xảy ra ngẫu nhiên?” Lam Minh nhíu mày cân nhắc: “Tà môn như vậy?”

“Tóm lại chúng ta đi xem Tần Mạch, chữa xong thì lập tức đưa cậu ta về, đừng ở lại bệnh viện!” Nói xong, cả đám chạy đi.

Tiêu Bắc cùng Lam Minh ra ngoài lấy xe, thấy hân trầm tư thì hỏi: “Lam Minh, anh cảm thấy là Thần Ma tác quái sao?”

“Đúng là rất giống bị oán linh ảnh hưởng.” Lam Minh gọi cho Bạch Lâu, bảo anh hỏi Cảnh Diệu Phong một chút xem mấy tai nạn y tế gần đây có gì lạ không.

Không quá lâu, bên Cảnh Diệu Phong truyền đến tin tức _ đúng là mấy vụ tai nạn đó rất khả nghi, anh đã báo cơ quan tình báo bắt tay điều tra tư liệu.

Đến cửa bệnh viện, xuống xe, Lam Minh đưa xe xuống hầm, Tiêu Bắc đứng đợi trước cửa bệnh viện. Đợi một lát, Tiêu Bắc có cảm giác là lạ, bắt đầu quan sát tình hình bệnh viện... Nhìn lại nhìn, Tiêu Bắc vô ý thức ngẩng đầu.

Lúc này, cậu mới phát hiện chỗ có vấn đề _ phía trên bệnh viện là một tầng mây dày đặc che phủ. Tầng mây này tựa hồ thoát ly những tầng mây khác, khiến Tiêu Bắc khó hiểu nhất chính là, mây sao lại di chuyển nhanh như vậy?

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 168

Tần Mạch được đưa vào bệnh viện, bác sĩ chuẩn đoán một hồi sau đó cho ra kết luận rất bi kịch _ gãy xương.

Thương gân động cốt phải nghỉ một trăm ngày, huống chi còn là một võ giả? Vấn đề chính là không lâu sau sẽ diễn. Tần Mạch vẻ mặt bi tráng càng làm mọi người sầu não, giờ tìm người luyện lại nhất định không kịp nữa. Nên chỉ có thể dời chương trình, rất phiền toái, cũng sẽ bị tổn thất.

Lão Dương an ủi Tần Mạch, bảo cậu ta ráng nghỉ ngơi thật tốt, thân thể quan trọng nhất.

Tiêu Bắc vẫn bất an, cùng mọi người nói mấy câu sau đó đứng trước cửa sổ, ngửa mặt nhìn mây _ sao lại nhanh như vậy nhỉ?

“Bắc Bắc!” Lam Minh vẫy Tiêu Bắc: “Chúng ta đi mua đồ ăn cho Tần Mạch.”

Tần Mạch lúc này đã rơi vào trạng thái hoảng loạn, ôm mặt: “Em chết chắc rồi, ba tháng không thể múa, em sẽ béo chết, không ăn đâu!”

Phong Tiểu Vũ ở một bên an ủi cậu ta, Tiêu Bắc bị Lam Minh kéo khỏi bệnh viện, chạy tới cửa hàng tiện lợi bên ngoài.

“Lam Minh, Lam Minh!” Tiêu Bắc tóm cánh tay Lam Minh: “Vừa này anh có thấy không?”

Lam Minh thấy Tiêu Bắc nôn nóng chỉ lên trời, ngơ ngác: “Thấy cái gì?”

“Mây ! Mây!” Tiêu Bắc kích động chỉ vào đám mây đang di chuyển rất nhanh vừa nhìn xung quanh, phát hiện mọi người xung quanh vẫn rất bình tĩnh như thể hoàn toàn không nhận ra có gì khác thường. Bắc Bắc cảm thấy không thể tin _ mây bay nhanh như nước chảy, nhìn lâu còn thấy chóng mặt. Vì sao không ai phát hiện?

“Mây?” Lam Minh buồn cười nhìn Tiêu Bắc: “Bắc Bắc giỏi thật nha, thấy cả mây đó!”

Tiêu Bắc sững sốt, thấy Lam Minh vẻ mặt cười như không phải cười, thẹn quá hoá giận đập hấn một cước.

“Au...” Lam Minh cười nhìn Tiêu Bắc: “Bắc Bắc, cậu càng ngày càng bạo lực á!”

Tiêu Bắc nhìn hấn khinh bỉ, chạy vào cửa hàng tiện lợi mua đồ ăn.

Lam Minh tựa vào cửa nhìn cậu, vừa nhìn tủ đông cạnh cửa. Theo lý mà nói, trời lạnh như vậy bên trong tủ đông đáng lí chỉ để một ít sủi cảo đồ đông lạnh các loại, nhưng bên trong lại toàn là đồ lạnh. Lam Minh cân nhắc, có nên mua kem không nhỉ?

Tiêu Bắc thấy ngoài cửa hàng có Oden nóng liền muốn mua về cho Cố Lỗ Y, bất quá trời lạnh như vậy mua về sẽ nguội mất? Đang suy nghĩ, chợt nghe ông chủ tiệm cùng một cô gái nói chuyện, cô gái mặc đồng phục y tá, thoạt nhìn rất trẻ.

“Thật sao?” Ông chủ tiệm giật mình hỏi: “Bác sĩ La bình thường rất ôn hoà nhã nhặn mà, sao có thể?”

“Vậy mới đáng sợ !” Nữ y tá bữu môi nói: “Có thể mấy ngày nữa cháu sẽ từ chức, thà chết dí trong nhà cũng không dám ở lại bệnh viện nữa.”

Tiêu Bắc nghe vậy, cảm thấy có thể liên quan tới lời đồn sự cố trong bệnh viện, sau khi đặt đồ lên quầy thì hỏi nữ y tá kia: “Bệnh viện đã xảy ra chuyện gì sao?”

Nữ y tá ngẩng đầu... là một chàng trai cực kỳ xinh đẹp. Bắc Bắc bình thường đối nữ sinh rất có lực sát thương, nữ y tá cảm thấy choáng váng một hồi, sau đó vui vẻ nói chuyện với cậu: “Anh cũng vào bệnh viện à?”

“A, bạn của tôi đang nằm viện, mà tôi nghe nói có chuyện.” Tiêu Bắc hỏi: “Không có gì nguy hiểm chứ?”

“Bạn của anh bệnh nặng không?” Nữ y tá nhỏ giọng nói: “Nếu không nhất thiết phải nhập viện thì mau đưa về đi, bệnh viện có thể không an toàn !”

Lam Minh cầm ly kem đi đến quầy tính tiền, thấy Tiêu Bắc đang hỏi chuyện bệnh viện, cũng tới tham gia náo nhiệt: “Nguy hiểm gì?”

Nữ y tá nhìn Lam Minh lại nhìn Tiêu Bắc, trong lòng tự nhủ hôm nay thật may quá đi, liền cùng hai người nói chuyện bác sĩ La.

Vị bác sĩ La này là một bác sĩ kỳ cựu của khoa phụ sản, hôm trước sau khi đỡ đẻ cho một sản phụ, lại nói đứa bé khỏe mạnh vừa ra đời là quý, toan bóp chết đứa bé kia.

May mà gia thuộc và y tá kịp thời ngăn lại.

Nhưng đau đầu nhất chính là, bác sĩ La vẫn không từ bỏ, xách xăng đến phòng đứa bé châm lửa, muốn đốt chết ác quỷ, bị những bác sĩ và y tá khoa phụ sản ngăn cản. Đứa bé không bị thương, nhưng lại gây cháy, kinh động đến cảnh sát nên đã bắt người đi.

Ngoại trừ bác sĩ La, còn có bác sĩ Trần ngoại khoa, là bác sĩ mới, rất trẻ. Khi đang làm giải phẫu lại tự tiện mở ngực người bệnh, còn nói trong tim người bệnh có quý kí sinh, muốn bắt ra.

Tiêu Bắc ngạc nhiên: “Đáng sợ như vậy? Những bác sĩ đó sao lại làm như vậy, tinh thần có vấn đề sao?”

“Tinh thần cái gì, chính là trúng tà hoặc là bị ám á!” Nữ y tá vẻ mặt cao thâm: “Hơn nữa không phải chỉ có bệnh viện nhà tôi, cơ hồ tất cả bệnh viện đều gặp chuyện như vậy !”

“Ai nha!”

Nữ y tá đang nói chuyện lại phát hiện đã hết giờ nghỉ, vội chạy về bệnh viện.

“Ai, không thể tưởng tượng được đến bệnh viện xem bệnh thôi mà cũng nguy hiểm như vậy.” Ông chủ tiệm lắc đầu cảm khái, vừa tính tiền cho Tiêu Bắc.

Lam Minh rất vô liêm sỉ đặt ly kem lên bàn.

Tiêu Bắc khẽ nhú mày: “Lạnh như vậy còn ăn kem? Coi chừng tiêu chảy “

Lam Minh nhún vai: “Tôi sao bị tiêu chảy nổi? !”

“Ha ha.” Ông chủ tiệm cười nói: “Gần nhất có rất nhiều người ăn kem đó, nên tôi mới nhập hàng vào mùa đông.”

“Rất nhiều người mua?” Tiêu Bắc cảm thấy không hợp lý.

“Ừh!” Lão bản ngửa mặt nghĩ nghĩ: “Đều là bệnh nhân nội trú, đồ lạnh bán rất chạy.”

Lão bản nói xong thối tiền cho Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc nhận lấy, đột nhiên cảm giác ngón tay nóng rực, trượt tay... tiền xu rơi xuống đất.

Ông chủ tiệm lập tức chạy ra định giúp Tiêu Bắc: “Để tôi giúp.”

“Không cần đâu.” Tiêu Bắc ngồi xổm xuống xem xét đồng tiền xu, cau mày, dùng giấy ăn gói lại cầm đi.

Ông chủ tiệm gãi đầu, trong lòng tự nhủ sao gần đây thanh niên càng ngày càng quái thế nhỉ?

Lam Minh ngậm kem, Tiêu Bắc giơ đồng tiền xu lên xem: “Những điểm đỏ đỏ lấm tấm này là gì vậy?”

“Những đốm đỏ đó lây đấy Bắc Bắc.” Lam Minh xáp tới nhìn nhìn, nhíu mày: “Là độc ác ma, lần này phỏng chừng không đơn giản như vậy, là bệnh truyền nhiễm!”

“Bệnh truyền nhiễm?” Tiêu Bắc kinh ngạc: “Vậy mọi người sẽ không sao chứ? Để tôi trừ độc rồi về, bằng không lây cho Cổ Lỗ Y thì nguy.”

“Đừng vội, ác ma quả thật có vài bệnh truyền nhiễm, nhưng bất quá chỉ có thể lây cho nhân loại. Ác ma cấp thấp cũng có thể bị nhiễm, nhưng Thần Ma như Cổ Lỗ Y căn bản không có khả năng nhiễm bệnh, chúng ta lại càng không.”

“Lây bệnh cho nhân loại?!” Tiêu Bắc vội nhét tiền xu vào tay Lam Minh, chạy đi mua rượu khử độc, bị Lam Minh bắt đặc dĩ dặt về: “Cậu có thể thanh tẩy mọi thứ còn sợ lây bệnh sao?”

“Vậy sao vừa nãy anh không nói luôn đi, hại tôi lo lắng!” Tiêu Bắc còn bất mãn.

Lam Minh nhìn chăm chăm Tiêu Bắc.

“Làm gì chứ?” Tiêu Bắc có chút chột dạ.

“Bắc Bắc...” Lam Minh trầm mặc một hồi, đột nhiên mở to mắt:
“Chẳng lẽ, phương thức biểu đạt then thùng của cậu chính là nổi giận?”

Mặt Tiêu Bắc nháy mắt đỏ bừng: “Nói... nói bậy bạ gì đó.”

“A, nói lắp!” Lam Minh chỉ vào Tiêu Bắc

“Không có!” Tiêu Bắc cảm thấy mặt như bị phỏng, giật lấy ly kem của Lam Minh bỏ chạy.

Lam Minh cong khóe miệng: “Thật đáng yêu.”

Trở về bệnh viện, thấy mọi người đã ngồi ăn cơm .

“Bắc Bắc, chậm quá vậy, em mua cơm hộp cho hai người luôn rồi này.”
Phong Tiểu Vũ lấy hộp cơm ra đưa cho Tiêu Bắc: “Đồ ăn ở bệnh viện cũng không tệ đâu.”

Tiêu Bắc mở hộp ra, lập tức chau mày, trên đồ ăn trong hộp có rất nhiều vệt đỏ.

“A!” Tiêu Bắc kêu một tiếng, ngẩng lên nhìn mọi người: “Mọi người đều ăn rồi?”

Phong Tiểu Vũ đang ngậm thìa, hộp cơm trong tay lão Dương và Tần Mạch cũng đều còn lại một nửa, khó hiểu nhìn Tiêu Bắc.

“Bắc Bắc, có phải có món anh không thích không?” Tần Mạch giơ hộp cơm hỏi Tiêu Bắc: “Này, tôi đang giảm cân, nhường anh.”

Lam Minh nheo mắt _ xú tiểu tử!

“Không phải.” Tiêu Bắc đi qua, lấy hộp cơm của ba người kiểm tra, phát hiện bên trong đều có đốm đỏ, nôn nóng quay đầu hỏi Lam Minh: “Làm sao bây giờ ? Bọn họ đều ăn cả rồi!”

“Không có biện pháp, chờ chết thôi.” Lam Minh nói xong, Tiêu Bắc hung dữ đập hấn một cước.

“Chết cái gì cơ?” Phong Tiểu Vũ há to miệng: “Sẽ không phải... Có độc?!”

“Không phải chứ!” Lão Dương nhảy dựng: “Chú còn một nhà già trẻ đó!”

Tần Mạch bưng hộp cơm ngồi trên giường than thở: “Hôm nay ngày mấy ... tập múa té gãy chân, ăn một bữa cơm còn có độc!”

“Bắc Bắc, anh xác định?” Phong Tiểu Vũ hỏi Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc thì trừng Lam Minh, ý bảo _ mau nghĩ cách!

Lam Minh nhún vai, ngoắc ngoắc Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc ôm ba hộp cơm chạy ra ngoài, Lam Minh đột nhiên cầm lấy ngón tay cậu, bỏ vào miệng, hàm răng sắc nhọn xẹt qua...

“Nha!” Tiêu Bắc giật mình, máu chảy ra. Lam Minh nhò vào mỗi hộp cơm một giọt, sau đó nhanh chóng ngậm lấy ngón tay Tiêu Bắc.

“Anh làm gì vậy?” Tiêu Bắc thấy Lam Minh liếm xong còn mút hai cái, mặt lại đỏ lên.

“Cầm máu a, không nên lãng phí!” Lam Minh xác định máu đã ngừng chảy thì buông Tiêu Bắc ra, cầm ba hộp cơm đi vào đưa cho mọi người: “Ăn!”

Ba người cầm hộp cơm ngơ ngác nhìn Lam Minh, lại thấy hắn mỉm cười: “Không ăn nhất định sẽ chết, ăn rồi sẽ không sao, tự quyết định.”

Phong Tiểu Vũ tuy đơn thuần, nhưng không ngốc, liền biết trong chuyện này có ẩn tình, có lẽ lại liên quan tới ma vật này nọ. Dù sao Lam Minh nói không sao thì khẳng định không sao, vì vậy cầm hộp lên... ăn tiếp.

Lão Dương cùng Tần Mạch liếc nhau một cái, hai người bọn họ đều biết Lam Minh, cũng biết hắn cùng Tiêu Bắc có quan hệ rất “không tầm thường”! Mặt khác, tuy bình thường Lam Minh nhìn thì đáng sợ, nhưng cũng có vẻ rất đáng tin cậy! Vì vậy hai người cũng vừa khó hiểu vừa ăn.

Lam Minh xoay mặt nhìn hành lang bệnh viện bên ngoài, thấp giọng nói với Tiêu Bắc: “Nếu truyền đi theo cách này, có khả năng không ai có thể may mắn thoát khỏi.”

“Vậy ngọn nguồn chẳng phải ở phòng bếp sao?” Tiêu Bắc sờ cằm: “Cần bao nhiêu máu mới thanh tẩy hết được?”

“Bắc Bắc, bệnh truyền nhiễm của ác ma có thể ủ bệnh.” Lúc này Lam Minh cũng thu hồi đùa giỡn, sắc mặt âm trầm: “Loại bệnh này sau khi nhiễm thường đều có hai phản ứng. Nếu virus có tính nhiệt, thì người bệnh sẽ nóng lên; còn tính hàn thì sẽ rét run! Virus này hiển nhiên là tính nhiệt, tốc độ lây lan của nó dưới trời lạnh tương đối chậm. Sở dĩ mùa đông mà mọi người trong bệnh viện lại chạy đi ăn kem nhất định chính là do virus ảnh hưởng. Ủ bệnh càng lâu, lượng virus càng lớn, có khả năng sẽ sinh ra hiện tượng mất khống chế của mấy bác sĩ kia... Thời gian càng lâu, càng nguy hiểm!”

“Vậy phải làm thế nào?” Tiêu Bắc lo lắng: “Virus có thể truyền từ người này sang người khác không?”

“Trước mắt còn chưa biết.” Lam Minh cất hai hộp cơm: “Chúng ta đem về cho Bạch Lâu phân tích, mặt khác, tôi thấy hắn là nên thông tri Cảnh

Diệu Phong chuẩn bị sẵn sàng, để tránh xảy ra rối loạn quy mô lớn.”

Trong đầu Tiêu Bắc bất giác hiện một cảnh trong bộ phim cường thi mấy ngày trước xem cùng Cổ Lỗ Y, cường thi lúc nhúc đầy phố. Virus này một khi tràn ra, vậy không phải tất cả mọi người đều phát điên sao... Thật đáng sợ!

Không khí trong bệnh viện vô cùng khẩn trương, Tần Mạch cũng không dám ở lại, được lão Dương đưa về.

Tiêu Bắc cùng Lam Minh cùng mang theo Phong Tiểu Vũ quay về.

Trong EX, trùng hợp đang có khách.

Là một phụ nữ khoác áo dài trắng, khoảng hơn 30, rất xinh đẹp, thoát nhìn hình như là một bác sĩ.

“Bắc Bắc, về rồi.” Long Tước hướng hai người gật đầu, giới thiệu: “Vị này là bác sĩ Dương, có án kiện muốn ủy thác!”

“Cô hảo.” Tiêu Bắc đi tới, ngồi đối diện bác sĩ Dương, thấy cô sắc mặt tái nhợt, trong áo khoác chỉ mặc một kiện áo sơ mi và quần tây, trong mùa này mà ăn mặc như vậy... quá ít.

Trong đầu lại cân nhắc, hay cô ta cũng trúng virus nên sợ nóng? !

“Là muốn điều tra về rối loạn trong bệnh viện sao?” Lam Minh ngồi xuống, đi thẳng vào vấn đề.

“Đúng vậy!” Bác sĩ Dương gật đầu: “Các anh đã biết thì tốt rồi, để tôi nói sơ một chút chuyện đã trải qua. Tôi là bác sĩ khoa tim, mấy hôm trước chồng tôi vừa có một cuộc phẫu thuật tim do tôi đảm nhiệm, xác suất thành công vốn rất cao nhưng lại xảy ra sự cố, chồng tôi chết!”

Tiêu Bắc thầm cảm khái, còn trẻ như vậy chồng đã mất, mà còn là chết trên bàn mổ của chính mình, nhất định rất đang lòng liền gật đầu: “Thình nén bi thương.”

“Muốn chúng tôi điều tra chuyện gì?” Lam Minh hỏi.

“Sau này tôi đã cố gắng nhớ lại quá trình phẫu thuật, muốn tìm ra chuyện gì dẫn đến cái chết của chồng tôi... Nhưng tôi phát hiện, trong lúc đó có một đoạn thời gian ngắn tôi không nhớ!”

“Không nhớ?” Bọn Tiêu Bắc kinh ngạc.

“Ừh, tôi tính toán một cái, tôi có khoảng ba phút không biết mình đang làm gì!”

“Vì sao?” Tiêu Bắc khó hiểu, bác sĩ đang giải phẫu hẳn là phải rất tập trung mới đúng, chẳng lẽ là bị ngoại lực quấy nhiễu?

“Tôi không biết! Ba phút, chỉ một sơ sẩy một chút là tôi đã thần không biết quỷ không hay giết chết chồng mình!” Bác sĩ Dương cười khổ một tiếng: “Không nói dối các anh, trong khoảng thời gian này, rất nhiều bác sĩ đều từ chức! Bệnh viện nào cũng lục tục có bác sĩ nổi điên như trúng tà.”

Bọn Tiêu Bắc gật đầu.

“Tôi là một người theo chủ nghĩa vô thần, tôi cảm thấy những người đó có thể đã bị thứ thuốc gì đó ảnh hưởng, có một người trong lòng có quỷ hạ độc các bác sĩ!”

“Rất có lý.” Lam Minh cảm thấy nữ bác sĩ này tương đối tinh táo, còn tự nhận ra mình đã phạm sai lầm trong giải phẫu... Ba phút không nhớ? Rất cổ quái.

“Cho nên trong khoảng thời gian này tôi đều rất cẩn thận, tất cả thức ăn nước uống, đều tự chuẩn bị mang đến bệnh viện.” Bác sĩ Dương nói, thở dài: “Mặt khác, khi chồng tôi chết, tôi rất đau khô... Nhưng sau đó tôi lại luôn nghe thấy một tiếng cười.”

“Tiếng cười?” Tiêu Bắc cảm thấy khó hiểu, vô luận là ác ma hay là thứ gì, cách làm này cũng hơi quá đáng rồi .

“Tôi nghe thấy một tiếng cười của phụ nữ.” Bác sĩ Dương ngẩng đầu nhìn mọi người: “Tôi hỏi người bên cạnh có nghe thấy không, bọn họ lại nhìn tôi như nhìn quỷ.”

Tiêu Bắc nhíu mày: “Bọn họ không nghe được?”

Bác sĩ Dương lắc đầu: “Tôi dùng bút ghi âm ghi lại, thử xem có thể thu được không, cuối cùng lại thật sự thu được.” Nói xong, cô lấy ra một cây bút ghi âm, ấn nút phát.

Trong bút ghi âm lập tức truyền ra tiếng cười làm cho người ta nổi cả da gà, tiếng cười khàn khàn tà ác, có chút giống một con mèo đang gọi đồng loại.

“Có thể thu lại?” Tiêu Bắc thấy kỳ quái, nếu là ác ma quấy phá hoặc là sau khi nhiễm virus tự mình sinh ra ảo giác thì âm thanh này là từ đâu tới?

Lam Minh nghe xong một lát, bày ra vẻ mặt đồng tình nhìn bác sĩ Dương, hỏi: “Tiếng cười này...”

Bác sĩ Dương khẽ gật đầu: “Đúng vậy, người cười là tôi, nhưng tôi lại không biết!”

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 169

Bác sĩ Dương kể một câu chuyện ma, Tiêu Bắc và Phong Tiểu Vũ nghe mà cảm thấy lông tơ dựng đứng.

“Tự cô cười, bản thân lại không biết... tình huống này là sao?” Phong Tiểu Vũ có chút mờ mịt, suy đoán: “Bị nhập?”

“Nhập?” Bác sĩ Dương lắc đầu: “Tôi không có có bất kỳ cảm giác không khoẻ nào, ngoại trừ...”

“Nóng?” Lam Minh hỏi cô.

“Vâng!” Bác sĩ Dương gật đầu: “Theo lý mà nói thì không có khả năng, bên ngoài nhiệt độ là âm một đến âm năm độ, tôi lại chỉ cần mặc một cái áo sơ mi mỏng, vận động một chút là nóng đến không chịu nổi, chuyện gì xảy ra vậy?”

Tiêu Bắc âm thầm liếc Lam Minh _ cô ta không ăn đồ trong bệnh viện, độc này không lẽ có thể truyền qua không khí hoặc tiếp xúc?

Lam Minh lắc đầu, ý bảo mình cũng không biết. Hắn nhìn nhìn chén trà của bác sĩ Dương, nhướn mi với Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc hiểu ý, đứng lên giả bộ giúp bác sĩ Dương rót thêm trà, lặng lẽ nhỏ một giọt máu vào rồi đem ra cho cô uống.

Bác sĩ Dương cầm chén, lại cùng bọn Lam Minh nói một ít chuyện đáng sợ xảy ra gần đây. Nói chung, nghe những chuyện cô gặp phải ai cũng phải

cho rằng cô bị trúng tà, mất khống chế, vô thức bị cuốn vào một âm mưu đen tối.

Bác sĩ Dương vừa nói vừa uống nước, chẳng bao lâu, cô đột nhiên ôm người run rẩy: “Lạnh quá...”

Tiêu Bắc cười, có vẻ máu có tác dụng rồi!

Phong Tiểu Vũ chạy đi lấy một kiện áo lông khoác cho cô, bác sĩ Dương kinh ngạc ngẩng đầu nhìn mọi người: “Ta nhớ ra rồi, bất quá có chút...”

“Trên người ngứa không?” Lam Minh hỏi một tiếng.

“Có!” Bác sĩ Dương đưa tay gãi, lại cảm giác trên người mọc ra thứ gì đó, cúi đầu đưa tay lên nhìn thì sợ tới hết lên. Trên cánh tay cô có rất nhiều vảy sọc màu đen, càng nhìn càng chán ghét.

“Sao lại thế này...” Bác sĩ Dương kêu lên.

“Đây là virus thực thể hóa.” Bạch Lâu cầm một cái chén và nhíp tới: “Bác sĩ Dương, phiền cô, tôi muốn lấy những virus này xuống điều tra.”

“A... mau lên mau lên, thật buồn nôn !” Bác sĩ Dương được đưa vào một căn phòng, Bạch Lâu trải giấy xuống đất, cô đi vào vỗ vỗ người, tất cả vảy đen đều rơi xuống giấy.

Bác sĩ Dương trong nháy mắt cảm giác mình thoải mái hơn không ít. Cô làm bác sĩ lâu như vậy mà đây là lần đầu gặp chuyện mà bệnh lý học và y học hoàn toàn không thể giải thích, cảm giác quá thần kỳ.

“Cô đã không sao rồi.” Long Tước mỉm cười: “Tiền chữa trị chúng tôi cũng tính luôn nha!”

“Không thành vấn đề!” Lúc đầu bác sĩ Dương vẫn còn chút hoài nghi với EX, nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy, có lẽ... trên đời thật sự có sự tồn

tại của phi nhân loại! Là một tồn tại rất mạnh.

Bác sĩ Dương vẫn không biết bọn Tiêu Bắc chữa bệnh của cô như thế nào, hơn nữa còn bị yêu cầu giữ bí mật. Chuyện sau đó, cô chỉ cần cung cấp manh mối lúc cần thiết là được, còn đâu cứ sinh hoạt bình thường, chờ án tử phá xong thì có thể thanh toán.

Bác sĩ Dương rời đi. Bọn Lam Minh ngồi trên sa lon, nhìn Bạch Lâu thu thập một đồng thực thể virus màu đen, cầm kính hiển vi nghiên cứu.

“Theo tình hình này, cho dù thật sự tìm ra thuốc giải, người bệnh cũng vẫn rất nhiều!” Hi Tắc Nhĩ ngồi trên sa lon lau lưỡi hái, lẩm bẩm: “Hơn nữa còn có rất nhiều người mắc bệnh nhẹ, cũng sẽ không phát hiện mình bị bệnh.”

“Nếu như giết chết ác ma truyền bệnh thì sẽ không thành vấn đề.” Bạch Lâu nhìn kính hiển vi nghiên cứu một hồi, tấm tắc hai tiếng: “Là Bệnh ma.”

“Bệnh ma?” Tiêu Bắc thần sắc khẩn trương _ nghe dọa người vậy!

“Chỉ là ác ma phát tán virus thôi.” Lam Minh nói: “Là một loài rất hiếm. Hơn nữa ác ma bình thường sẽ không truyền virus như vậy... Virus trên người Bệnh ma cũng có hạn, truyền hết ra ngoài chẳng khác nào tự sát. Hành động điên cuồng như thế, có thể là do bị cái gì kích thích!”

“Hạ độc ở nơi đông người như bệnh viện, có thể là do nguyên nhân đặc biệt nào không?” Tiêu Bắc nghĩ ra chút manh mối, hỏi: “Bệnh ma cũng cần vào viện sao?”

“Cũng có thể là người hấn để ý chết do tai nạn, hoặc là hấn muốn giết chết người lại được bác sĩ trị khỏi!” Lam Minh ngửa mặt tổng kết: “Ân... có lẽ vậy!”

Hắn vừa dứt lời, Cổ Lỗ Y trên lầu nghe thấy khách đi rồi, liền vỗ cánh bay xuống. Nó đã một ngày không được thấy Tiêu Bắc, nhào tới ôm cổ cậu cọ cọ, miệng huyên thuyên không biết nói cái gì.

Lam Minh nâng cằm lên nhìn, có chút ghen tị _ Cổ Lỗ Y vừa nhỏ vừa đáng yêu thật tiện, Bắc Bắc tốt với nó còn hơn cả mình. Đương nhiên, hắn cũng biết Tiêu Bắc chỉ xem Cổ Lỗ Y như kết hợp của con trai và sủng vật, nhưng có một tình địch như vậy thật không dễ chịu chút nào!

“Cổ Lỗ Y.” Tiêu Bắc bóp bóp cánh tay mập ú của Cổ Lỗ Y: “Có thể tìm tên Bệnh ma kia ở đâu nhỉ?”

“Cô kìa~” Cổ Lỗ Y được Tiêu Bắc xoa đến vui vẻ, huyên thuyên nói một tràng, Tiêu Bắc ngăn người: “Đúng vậy...”

“Nó nói cái gì?” Mọi người nhìn Tiêu Bắc.

“Cổ Lỗ Y nói, tìm ra bệnh viện nhà ai gặp chuyện không may sớm nhất thì sẽ biết là ai giở trò.” Tiêu Bắc nói xong, ôm Cổ Lỗ Y cọ không ngừng: “Thật thông minh!”

Cổ Lỗ Y hưởng thụ Bắc Bắc cọ, vừa liếc Lam Minh, ánh mắt kia còn có chút ý tứ khiêu khích.

Lam Minh giật khóe miệng _ khó chịu nha! Tên nhóc mập này đặc ý quá rồi đó.

Đang lúc Lam Minh không thoải mái, cửa EX bị “rầm” một tiếng đẩy ra. Mọi người còn tưởng có người tới quấy rối, đều nhú mào nhìn ra cửa

Lại thấy Tiểu Hoa đen mặt đi vào, ném cặp công văn xuống sa lon, ngồi xuống giật cà vạt.

Mọi người nhìn nhau, đều nhìn ra đằng sau, trong lòng tự nhủ không phải gần đây Khế Liêu rất ngoan sao? Không lẽ lại gây rối đến mức làm Tiểu Hoa tức giận như vậy?

Chính là sau lưng Tiểu Hoa lại không thấy bóng dáng Khế Liêu, mọi người càng kinh ngạc _ chẳng lẽ hẳn để Tiểu Hoa tự về? Khế Liêu tạo phản hả? !

“Tiểu Hoa.” Tiêu Bắc ngồi xuống cạnh anh: “Sao vậy?”

Tiểu Hoa sắc mặt âm trầm, lắc đầu: “Không có gì.”

Mọi người nén cười _ nhìn cũng đâu phải là không có gì.

“Lại cãi nhau với Khế Liêu à?” Bạch Lâu chọt anh: “Đừng chấp nhặt với hắn, lấy tuổi của nhân loại mà tính thì cậu ta chỉ là một tên nhóc mới mười mấy tuổi thôi.”

“Đúng đó!” Mọi người gật đầu.

“Đào hoa của tên nhóc đó cũng không tệ lắm!” Tiểu Hoa nói xong, lỗ mũi vút cà vạt lên lầu tắm rửa.

Mọi người kinh ngạc _ đào hoa?! Chẳng lẽ là Khế Liêu chạy đi trêu chọc hoa đào nên Tiểu Hoa tức giận? !

“Bắc Bắc, mau lên!” Bạch Lâu lấy điện thoại đưa cho Tiêu Bắc, mọi người cũng bu tới nhiều chuyện.

Tiêu Bắc cầm điện thoại không biết nên làm sao, Cổ Lỗ Y liền đoạt lấy, ngón tay nhanh như sét đánh bíp bíp, nhấn đi một tin _ Khế Liêu, cậu đang ở đâu?

Khế Liêu nhắn lại _ đang làm thêm. Sao? !

“Làm thêm?” Lam Minh gãi mũi: “Hắn không ở EX giúp đỡ mà chạy ra ngoài làm thêm?”

Làm gì? _ Cổ Lỗ Y nhăn tin hỏi _ Ở đâu?

Quán bar. _ Khế Liêu nhăn lại _ Tiền lương cũng không tệ lắm.

Mọi người càng mở to hai mắt _ Khế Liêu làm gì ở đó? !

Cổ Lỗ Y ôm má nhăn tin hỏi _ làm Ngưu Lang à?

“Cổ Lỗ Y!” Tiêu Bắc đánh mông nó: “Học ở đâu vậy hả? !”

Cổ Lỗ Y xoa mông, tiếp tục nhiều chuyện _ Tiền lương nhiều ít? Giới thiệu Lam Minh luôn đi!

Khoé miệng Lam Minh giật giật _ Cổ Lỗ Y đang báo thù chuyện buổi sáng sao?

Lam Minh cũng muốn để dành tiền? _ Khế Liêu hỏi.

Mọi người sững sốt, Bạch Lâu sờ cằm: “Khế Liêu làm thêm là muốn để dành tiền, muốn mua cái gì à?”

“Nhất thiết?” Long Tước khó hiểu: “Cậu ta có tiền lương của EX, hơn nữa Tiểu Hoa cũng có tiền như vậy.”

“Cổ Lỗ Y, hỏi hắn làm cái gì ở quán bar.” Hi Tắc Nhĩ thúc giục Cổ Lỗ Y.

Không lâu sau, Khế Liêu nhăn lại _ bartender, làm hai tháng.

“Hai tháng lương, muốn mua gì sao?” Cổ Lỗ Y hỏi.

Ừ ~ _ Khế Liêu gửi lại một khuôn mặt khuôn mặt tươi cười đáng yêu, tâm trạng có vẻ rất tốt, còn gửi kèm một cái mặt “suyt”, ý bảo mọi người đừng nói cho Tiểu Hoa.

“Rất khả nghi!” Long Tước đọc xong tin nhắn, xuất thần: “Nói vậy, Khế Liêu còn chưa biết Tiểu Hoa đã biết chuyện cậu ta đang làm thêm?”

“Những chuyện này thì liên qua gì tới chuyện đào hoa?” Tiêu Bắc cảm thấy chủ đề quan trọng hơn! Dù sao Tiểu Hoa cũng đang tức giận chuyện đó.

Hôm nay bán được không? _ Cổ Lỗ Y nhắn hỏi Khế Liêu.

Có, siêu lucky luôn! _ Khế Liêu tựa hồ rất cao hứng _ bartender vừa lúc bị bệnh, ông chủ quán bar là đồng tộc nên được rất nhiều ưu đãi.

“A...” mọi người gật đầu: “Hoá ra là bar người sói mở à!”

Vì sao không thể để Tiểu Hoa biết người đang làm thêm? _ Cổ Lỗ Y bĩu môi hỏi hắn _ Còn nói không phải làm Ngưu Lang?

Thật sự không phải! _ Khế Liêu gửi lại một biểu tượng khinh bỉ _ Không tin thì tới xem đi! Tôi đang làm ở quán Bar Gió xanh phố bên cạnh!

“Gió xanh?” Mọi người nhớ kỹ tên, chuẩn bị tối nay đến đó kiểm tra.

Cuối cùng, Khế Liêu lại nhắn một tin dặn dò mọi người _ nhất quyết không được để Tiểu Hoa biết, mấy ngày này sẽ thường xuyên đi sớm về trễ, phải giúp che giấu! Hai tháng là đủ rồi!

Mọi người còn đang nghiên cứu nội dung tin nhắn thì thấy Tiểu Hoa đã tắm xong, mặt đen thui từ trên lầu đi xuống. Qua giá rượu lấy một chai vang đỏ cùng một ly, rồi trở về phòng.

“Oa!” Cổ Lỗ Y dùng di động đánh chữ cho bọn Tiêu Bắc xem _ mượn rượu tiêu sầu !

Mọi người ăn ý gật đầu _ đúng vậy!

Lúc ăn cơm tối Khế Liêu mới về, hỏi mọi người Tiểu Hoa đâu?

Mọi người chỉ chỉ trên lầu, nói không thấy xuống ăn.

Khế Liêu chạy lên lầu xem xét, thấy Tiểu Hoa ôm chai rượu rỗng ngủ say, vui vẻ nói tiếng “lucky!”. Sau đó chạy xuống lầu vội vàng ăn vài miếng, rồi ngâm sandwich vọt đi, còn nói buổi tối không về, sáng mai sẽ về. Nếu Tiểu Hoa dậy thì giúp đỡ qua loa một chút, nếu thật sự không được thì báo hãn, hãn có thể lên trở về!

Mọi người kinh ngạc _ Khế Liêu muốn làm cái gì đây? !

Đêm đó, khoảng 9:30, Tiêu Bắc cùng Cổ Lễ Y đi lên lầu nhìn Tiểu Hoa một cái, xuống lầu lắc đầu: “Không sao! Say thật rồi, có lẽ phải ngủ đến sáng mai.”

“Muốn biết sự thật thì phải tự đi xem!” Lam Minh ý bảo mọi người _ đến quán bar điều tra!

Màn đêm buông xuống, bọn Tiêu Bắc tới quán Bar Gió xanh, theo dõi Khế Liêu làm thêm.

Vừa vào quán đã thấy một đồng người đang chen nhau bu trước quầy bar. Khế Liêu mặc áo sơ mi gi lê đen, đeo kính, đang pha chế rượu. Động tác pha rượu đẹp đến hoa mắt, trước quầy bar cả trai lẫn gái bu một đồng, quản lí quán bar ở một bên hí hửng đếm tiền.

“A...” Tiêu Bắc minh bạch: “Chả trách Tiểu Hoa lại tức giận !”

“Vì sao?” Lam Minh vẫn chưa hiểu.

“Đương nhiên là vì ghen, Thần Ma các người không có cảm giác sao? Ngốc thật!” Tiêu Bắc bất mãn: “Khế Liêu vốn luôn ở cùng Tiểu Hoa, tự

dừng lại chạy tới đây để một đám người bu lấy, Tiểu Hoa tự nhiên sẽ có cảm giác bị xem nhẹ.”

“A...” Chúng Thần Ma hiểu rõ gật đầu: “Hoá ra là ghen à!”

“Vấn đề là vì sao đang yên đang lành Khế Liêu lại đột nhiên chạy tới đây làm công?” Lam Minh nhíu mày: “Hắn thà mất hết cũng muốn ở cùng Tiểu Hoa. Không phải Khế Liêu thích nhất là kề cận Tiểu Hoa à?”

Mọi người tỏ vẻ cái này thì....

“Tôi nghĩ...” Long Tước dường như đột nhiên nhớ ra cái gì, cười cười: “Thì ra là thế, làm thêm hai tháng !”

Mọi người nhìn hắn: “Hai tháng có huyền cơ gì?”

“Hai tháng sau là sinh nhật Tiểu Hoa.” Long Tước cười: “Tiền lương EX là mọi người cùng làm cùng hưởng, không được tính là của riêng Khế Liêu. Khế Liêu có thể là xem trúng thứ gì đó muốn tặng Tiểu Hoa nên dùng phương thức bình thường nhất của nhân loại, tự mình cố gắng kiếm tiền để mua.”

Mọi người trầm mặc thật lâu, đồng thời cảm khái: ” Thật si tình!”

“Khế Liêu lớn thật rồi!” Tiêu Bắc vẻ mặt thương thức: “Trong Thần Ma mà còn có chân tình như vậy, thật hiếm thấy!”

Lam Minh nhíu mày không cho là đúng: “Có cần đến mức đó không?”

Tiêu Bắc khinh bỉ nhìn hắn: “Anh còn lâu mới hiểu !”

Lam Minh sững sốt, nhìn Tiêu Bắc.

“Chúng ta đừng trở ngại việc kinh doanh của Khế Liêu nữa, dù sao hoa đào nhiều đến đâu cũng không ai có thể dắt cậu ta đi, về an ủi Tiểu Hoa

thôi!” Tiêu Bắc ngoắc mọi người.

Tiêu Bắc vừa định kéo Lam Minh đi, lại thấy Lam Minh đi tới chỗ quản lý, vỗ vai hắn: “Uy, ông chủ, còn cần người làm thêm không?”

Viên quản lý ngẩn mặt liền thấy một chàng trai tóc vàng cao lớn đứng trước mặt. Ngọn đèn mờ ảo của quán bar cũng không thể ngăn hẳn toả sáng, này là quý công tử quý tộc Châu Âu thời cổ đại đó! Quản lý há to mồm: “Cần, cần...”

Lam Minh nhướn mi: “Làm cái gì?”

“Còn... còn thiếu phục vụ.”

“Không thành vấn đề.” Lam Minh đi ra sau quầy bar, nhìn khách khứa đang trợn mắt há mồm: “Ai muốn rượu?”

“Tôi! Tôi!” Sau một lát trầm mặc, tất cả mọi người nhao nhao giơ tay muốn gọi rượu, trước quầy bar lập tức bu đầy con gái hưng phấn cùng Lam Minh nói chuyện phiếm.

Hi Tắc Nhĩ sờ cằm: “Ta cũng muốn đi làm thêm thử...”

Long Tước xách cổ áo nó lôi đi: “Ngoan! Chúng ta về nhà, đừng thêm phiền.”

Sì Mị cũng bị Phong Tiểu Vũ cưỡng chế lôi đi .

Bạch Lâu vỗ vỗ Tiêu Bắc sắc mặt âm trầm: “Bắc Bắc?”

Tiêu Bắc nhìn một bầy khách nữ trang điểm xinh đẹp vây trước mặt Lam Minh, trong nội tâm đột nhiên cảm thấy khó chịu.

Vì vậy, Lam Minh cùng Khế Liêu chìm đắm trong việc làm thêm, làm đến vô cùng vui vẻ.

Tiêu Bắc và Tiểu Hoa lại cả ngày u ám, hờn dỗi. Tiểu Hoa nghe mọi người qua nói dối nguyên nhân Khế Liêu muốn đi làm thêm cũng bứt giận một chút. Nhưng khi cùng Tiêu Bắc lén đến quán bar theo dõi, vừa nhìn thấy hai người nhiệt tình phục vụ một đám khách mê trai thì lập tức sầm mặt, đặng đặng sát khí.

Ngày thứ ba, Lam Minh tiếp tục sáng sớm không thấy người chạy đi làm thêm, Cổ Lỗ Y thấy hẩn không ở thì vui vẻ cùng Tiêu Bắc xem TV.

Tiêu Bắc thì rất không thoải mái, hôm nay hiếm khi được nghỉ không cần luyện múa, Lam Minh lại chạy đi làm thêm, sớm biết như vậy lúc đó không nói câu nói kia .

“Bắc Bắc.” Bạch Lâu cầm một tập hồ sơ chạy tới: “Có manh mối !”

“Manh mối gì?” Tiêu Bắc lập tức lên tinh thần, đi tới xem.

“Nơi đầu tiên xảy ra sự cố và bác sĩ nổi điên là bệnh viện phụ sản thành phố S.” Bạch Lâu cho Tiêu Bắc xem tư liệu.

“Bệnh viện phụ sản?” Tiêu Bắc đột nhiên đứng lên: “Tốt!”

“Tốt cái gì?” Mọi người thấy cậu nhiệt tình quá mức có chút kỳ quái.

“Tôi đi tìm Lam Minh!” Tiêu Bắc túm lấy Cổ Lỗ Y nhét vào ba lô, xách lên chạy ra cửa.

“Tôi cũng đi Bắc Bắc!” Hi Tắc Nhĩ chạy theo thì thấy Tiêu Bắc chạy đến phố bên, xông vào quán bar túm lấy cà vạt Lam Minh, kéo ra ngoài.

“Bắc Bắc, tôi đang làm thêm!” Lam Minh còn chưa dứt lời, Tiêu Bắc cầm hồ sơ đánh hẩn: “Bên này cũng là làm! Không cho phép anh không làm việc đàng hoàng!”

“Nhưng tôi muốn...”

“Tôi không cần!” Tiêu Bắc lắc đầu: “Không cần quà!”

Lam Minh hơi ngẩn người: “Nhưng hôm đó cậu nói...”

“Tôi cái gì anh cái gì?” Tiêu Bắc kéo tay hắn: “Bây giờ tôi nói cấm anh đi làm thêm, không được cãi!”

Lam Minh lập tức gật đầu: “A!”

Hi Tắc Nhĩ ôm Cổ Lỗ Y trong ba lô, hai đứa liếc nhau một cái.

Hi Tắc Nhĩ nhỏ giọng nói: “Bắc Bắc cũng rất nam tính đấy!”

Cổ Lỗ Y sờ cằm gật đầu, liếc mắt nhìn Lam Minh.

Lúc này Lam Minh đang lặng lẽ nhếch khóe miệng, loại hành vi này của Bắc Bắc có thể hiểu là ghen không? Hoa ra Bắc Bắc là một tình nhân gốc nghèo, phải kích thích một chút mới có phản ứng.

Lam Minh đột nhiên tỉnh ngộ _ này chẳng lẽ chính là yêu trong truyền thuyết? !

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 170

Tiêu Bắc cùng Lam Minh mang theo Hi Tắc Nhĩ lái xe đến bệnh viện phụ sản.

Mọi người vừa vào bệnh viện, Tiêu Bắc liền nhẹ nhàng thở ra.

“Bắc Bắc, sao vậy?” Lam Minh khó hiểu.

“A, tôi nghĩ bệnh viện phụ sản đều là phụ nữ, đàn ông đến sẽ rất lạ.” Tiêu Bắc trả lời một câu, vội vàng nhảy đến cạnh Lam Minh, một thai phụ ôm bụng chậm rãi đi ngang qua.

Hi Tắc Nhĩ nhìn quanh, thấy đâu cũng là bà bầu cũng vội vàng né qua một bên: “Nơi này nguy hiểm quá !”

“Có gì nguy hiểm?” Lam Minh bất đắc dĩ: “Thai phụ cũng đâu phải quý.”

“Sợ đụng phải á!” Hi Tắc Nhĩ nhích tới hỏi Tiêu Bắc: “Bắc Bắc, có thấy vấn đề gì không?”

Tiêu Bắc nhìn vài thai phụ đi ngang. Phát hiện bọn họ mặc rất nhiều, rất bình thường.

“Kỳ quái.” Tiêu Bắc nhíu mày: “Vì sao thai phụ đều mặc rất nhiều, mà bác sĩ lại mặc ít như vậy?”

“Không lẽ phụ nữ có thai miễn dịch với virus?” Hi Tắc Nhĩ hỏi.

“Tôi lại không nghĩ vậy.” Lam Minh nhìn thoáng qua xung quanh: “Tình hình nơi này khác những bệnh viện, xem, trên tường không có đốm đỏ!”

“Nói vậy, Bệnh ma kia có thể không phải ngẫu nhiên mà là cố ý, chỉ nhằm vào thầy thuốc mà không đụng tới thai phụ, tên Bệnh ma kia xem ra có cảm tình đặc biệt với bệnh viện này.”

Lam Minh cùng Tiêu Bắc tìm một y tá, hỏi nàng mấy câu.

Trong bệnh viện vốn cũng không có bí mật gì, Tiêu Bắc lại hỏi, có từng xảy ra chuyện kì quái gì không.

Các y tá nói, từ sau khi thai phụ kia chết thì mọi chuyện liên tục xảy ra.

“Thai phụ nào chết?” Lam Minh cảm thấy có thể tìm ra đầu mối, liền kiên nhẫn hỏi thăm.

“Ừm, một cô gái trẻ rất đẹp, nhưng vì khó sinh mà chết.” Y tá thở dài.

“Khó sinh?” Tiêu Bắc đối với phương diện này không quá hiểu biết, bất quá vẫn hiếu kỳ hỏi một câu: “Thời nay không phải có thể mổ đẻ sao?”

“Nguyên nhân cụ thể thì tôi không biết, nhưng chồng cô ấy rất đáng sợ!” Y tá nhỏ giọng nói: “Sau khi biết tin thì như phát điên, nói là bác sĩ hại chết mẹ con họ. Sau đó người chồng bị bắt đi, thi thể thai phụ nọ thì đêm đó mất tích một cách bí ẩn. Về sau bắt đầu phát sinh chuyện cổ quái, các bác sĩ lần lượt phát điên, tất cả mọi người đều nói là oan hồn thai phụ kia quấy phá!”

“Có chuyện này?” Tiêu Bắc gọi cho Cảnh Diệu Phong, nhờ anh tìm giúp hồ sơ ghi chép của bệnh viện. Cảnh Diệu Phong liên lạc với bệnh viện, không lâu sau có một nhân viên tiếp tân tới tiếp bọn Tiêu Bắc, đưa cho họ tư liệu đang cần.

Trong tư liệu ghi, thai phụ kia có thai nhi dị dạng, khó sinh mà chết.

“Thai nhi dị dạng?” Tiêu Bắc giờ ánh âm bản lên trước đèn xem xét, nhìn hồi lâu cũng không nhìn ra cái gì, khó hiểu hỏi bác sĩ: “Cái này nhìn như một cục thịt vậy, mấy tháng vậy”

Nhân viên tiếp tân mời một đại phu lớn tuổi rất có thâm niên đến giải thích cho bọn Tiêu Bắc, họ Vương, trùng hợp bác sĩ là ngày đó đỡ đẻ cho thai phụ họ. Bác sĩ Vương do dự một chút mới nói: “Hơn chín tháng.”

“Hả?!”

Hi Tắc Nhĩ và Lam Minh cũng thấy không thể tin nổi: “Cô ta mang cái gì?”

Bác sĩ Vương vuốt mi tâm, hướng nhân viên tiếp tân gật đầu.

Nhân viên tiếp tân liền đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại

Bác sĩ Vương tự giới thiệu một chút, hoá ra hắc cũng là Thần Ma, là Ma Y tộc.

Tiêu Bắc thấy hắc là Thần Ma, vậy nhất định sẽ biết chuyện Bệnh ma!

“Kỳ thật, đứa bé đó chết là chuyện nhất định.” Bác sĩ Vương nói với bọn Lam Minh: “Cha nó là hỗn huyết cấp thấp.”

Hi Tắc Nhĩ cùng Lam Minh liếc nhau một cái, Tiêu Bắc mờ mịt khó hiểu hỏi: “Hỗn huyết cấp thấp thì sao?”

“Hỗn huyết cấp thấp.” Bác sĩ Vương đáng tiếc nói: “...là Thần ma thấp kém không thể sinh con.”

Tiêu Bắc nghe trong mấy chữ “Thần Ma thấp kém” có cảm giác kì thị chủng tộc, có chút không thoải mái: “Không phải là hỗn Huyết sao, hỗn Huyết rất thông minh xinh đẹp mà.”

“Ha ha.” Bác sĩ Vương cười một tiếng, không nói gì, như thể đang cười Bắc Bắc ngây thơ.

Hi Tắc Nhĩ nói cho Tiêu Bắc: “Hỗn huyết của Thần Ma và nhân loại xác suất sinh ra siêu hỗn huyết rất thấp, phần lớn đều là hỗn huyết cấp thấp. Mà hỗn huyết cấp thấp không thể sinh con, thai nhi phần lớn đều chết từ trong trứng nước, hơn nữa người mẹ cũng sẽ bị nguy hiểm đến tánh mạng. Đây là di truyền đặc biệt để tự bảo vệ huyết thống của Thần Ma tộc.”

“Thai nhi kia là con của hỗn huyết cấp thấp và con người nên kết cục là một thi hai mệnh?” Tiêu Bắc chăm chăm vào tấm hình âm bản: “Chính vì thế Bệnh ma hỗn huyết kia mới oán hận rải virus sao?”

“Chúng tôi đã phái người truy bắt hãn, mấy hôm trước đã bắt được.” Bác sĩ Vương nói với Lam Minh: “Có khả năng hôm nay sẽ hành hình .”

“Hành hình?” Tiêu Bắc nhú mày: “Ý ông là giết hãn? Không thăm lí hay phán quyết mà trực tiếp giết luôn? !”

“Ma tộc có thể xử tử bất kì hỗn huyết cấp thấp nào.” Bác sĩ Vương có vẻ kiêu ngạo: “Đây là quy củ.”

Tiêu Bắc còn muốn cãi cọ vài câu, bác sĩ Vương cười cười: “Đội oán khí của đối phương tản đi, bệnh truyền nhiễm sẽ tự biến mất, những sự cố kia sẽ nhanh chóng được dẹp, vậy nên các cậu có thể không cần truy cứu chuyện này.”

Nói xong, gật đầu với mọi người: “Xin lỗi không tiếp được, tôi còn có ca phẫu thuật.”

Bác sĩ Vương đi rồi, Cổ Lỗ Y từ trong ba lô bay ra, khoanh tay rất bất mãn nói với Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc cũng gật đầu: “Tưởng mình là thuần chủng thì giỏi lắm sao, tùy tiện kỳ thị người khác, thật đáng ghét!”

Lam Minh lại nhìn tư liệu: “Lôi Khắc Tư.”

“Bác sĩ Vương nói hắn đã bị bắt, có phải là thật không?” Hi Tắc Nhĩ hỏi.

“Có khả năng này.” Lam Minh thu hồi tư liệu: “Bất quá hình như vẫn có chút không ổn, chúng ta đến nhà hắn thử xem!”

“Được!” Mọi người gật đầu, rời khỏi bệnh viện.

Bọn Lam Minh dựa theo địa chỉ tìm đến nhà Lôi Khắc Tư, khác với trong tưởng tượng, nơi này không có virus, trang hoàng rất đẹp, sáng sủa sạch sẽ. Khiến Tiêu Bắc ấn tượng nhất chính là trong mỗi một phòng đều có khu vực hoạt động dành cho trẻ em, đồ chơi mới tinh, thảm lông mềm mại, bức tường đầy màu sắc dán vô số nhân vật hoạt hình _ đó có thể thấy được, nơi này từng có một đôi vợ chồng đang hạnh phúc chờ đợi tiểu bảo bảo sinh ra, tạo thành gia đình.

Chỉ tiếc...

Tiêu Bắc có chút không cam lòng, chỉ vì huyết thống sao, dựa vào cái gì mà thấp hèn huyết không thể có con? !

“Có rất nhiều thư.” Hi Tắc Nhĩ ngồi trên ghế sa lon, kiểm tra thư.

Tất cả thư đều được gửi là nhà thờ, kí tên là linh mục Tháp Đồ.

“Linh mục?” Tiêu Bắc nhớ tới khi đi vào tiểu khu, xa xa có một tòa giáo đường nguy nga: “Ở nơi này có rất nhiều người theo tôn giáo sao?”

“Nơi này là khu Ma tộc tụ tập.” Lam Minh đi đến bên cửa sổ chỉ cho Tiêu Bắc xem bên dưới: “Hồn huyết cấp thấp và Ma tộc có vẻ sống chung rất hài hoà.”

“Kỳ thật hiện tại sự kỳ thị chủng tộc đã ít đi rất nhiều.” Hi Tắc Nhĩ nói: “Hồi trước Lucifer từng nói với tôi, ngăn cách của Ma tộc ở thế giới thật đã mờ dần, nhân số của mọi người vốn cũng không nhiều nên phải quý trọng lẫn nhau.”

Cổ Lỗ Y ngồi trên bàn mở thư, lần lượt đọc vài phong, mới đọc một chút đã cảm thấy không ổn, cầm thư bay qua đưa cho Tiêu Bắc cùng Lam Minh xem.

Lam Minh cùng Tiêu Bắc sau khi đọc nội dung đều nhú mày _ vị linh mục Tháp Đồ viết thư không ngừng khiển trách vợ chồng Lôi Khắc Tư, nói hai người bọn họ không có quyền sinh con, bảo bọn họ coi chừng hậu quả.

Tiêu Bắc nhú mày: “Gã này là linh mục kiểu gì vậy? ! Linh mục không phải đều rất nhân từ sao, loại nguyên rủa ác độc này mà cũng nói ra được.”

“Thư gửi tới khi nào?” Lam Minh lật xem bì thư.

“Từ ngày vợ hãm khó sinh chết thì không thấy thư nữa.” Hi Tắc Nhĩ nhìn dấu bưu kiện.

“Có thể vẫn còn trong hộp thư, anh ta không về lấy không?” Tiêu Bắc chạy xuống lầu, mở hộp thư ra lại phát hiện bên trong trống không, mọi người nhìn nhau _ kỳ quái! Linh mục sẽ không thực tế như vậy chứ? Biết người chết rồi thì không gửi thư nữa?

“Chúng ta đến nhà thờ đi.” Lam Minh cất thư, mang theo mọi người đi đến giáo đường.

Giáo đường này lấy màu trắng làm chủ, kiến trúc nguy nga làm cho người ta có một loại cảm giác thánh khiết. Cửa chính mở rộng, cuối hành lang mái vòm thật dài là hình thánh mẫu ôm con trên cửa sổ màu sắc rực rỡ.

Ánh sáng xuyên qua cửa sổ trên mái nhà chiếu xuống sáng rực. Tiêu Bắc cảm thấy không khí nơi này tràn đầy hương vị của lòng nhân từ: “Một nơi rất tuyệt.”

“Đúng vậy.” Hi Tắc Nhĩ cũng ngẩng mặt nhìn bức tranh trên đỉnh: “Bất quá đối với một giáo đường cộng đồng nhỏ, không phải là quá xa xỉ sao?”

Cổ Lỗ Y thò đầu khỏi ba lô, thấy trên vách tường có một giá nến thủy tinh hình trứng liền bay lên xem một chút.

“Cổ Lỗ Y!” Tiêu Bắc nhỏ giọng kêu một tiếng, lo nó bị người khác trông thấy, vội kêu nó xuống!

Cổ Lỗ Y cầm giá cầm nến nhìn một lát rồi để lại sau đó xoay người bay xuống. Nhưng chẳng may cái đuôi hất lên, “cạch” một cái va phải giá nến, giá nến thủy tinh liền từ trên tường rơi xuống.

Tiêu Bắc vội lao tới đỡ, vỡ mất!

Cổ Lỗ Y cũng vươn tay muốn chụp lấy, nhưng không kịp, giá nến rơi xuống đất, sau đó... biến mất!

...

Mọi người đứng im bất động, nhìn mặt đất.

“Di?” Tiêu Bắc khó hiểu sờ sờ mặt đất: “Vừa mới rõ ràng đã rơi xuống mà!”

Cổ Lỗ Y dùng sức gật đầu _ đúng vậy!

Lam Minh nhíu mày, ngẩng mặt nhìn quanh, nhíu mày: “Tất cả đều là ảo giác tạo ra!”

“Để xem rốt cục người vốn như thế nào.” Hi Tắc Nhĩ rút ra lưỡi hái thật dài, miệng niệm vài câu chú ngữ, Tiêu Bắc nghe hình như “phá tan ảo giác” gì đó. Hi Tắc Nhĩ xoay lưỡi hái, khung cảnh bốn phía lập tức trở nên mơ hồ vụn vụn, như tấm màn sân khấu bị xé toạc. Cảnh tượng hoa lệ biến mất, lưu lại vách tường mốc meo, còn có giá đèn treo rỉ sét đến độ nhìn không ra màu sắc vốn có ban đầu. Biến hóa quá lớn làm Tiêu Bắc có chút không thích ứng kịp, thì thầm với Lam Minh: “Ai làm vậy? Sau này tìm công ty trang trí phải cẩn thận một chút mới được!”

Không khí vốn đang khẩn trương bị một câu của Tiêu Bắc làm cho mất sạch, Lam Minh đề lên môi, ý bảo mọi người chớ lên tiếng, nghe cẩn thận.

Chỉ nghe thấy trên tầng cao nhất của giáo đường vang lên tiếng gì đó rất lớn, hình như là tiếng cửa điện...

Cổ Lỗ Y ôm cổ Tiêu Bắc, hai ngày trước hai người dùng cả đêm xem loạt phim sát nhân cửa điện, giờ nhớ tới, không biết có khi nào sẽ gặp một tên sát thủ biến thái đeo mặt nạ da người không!

Xung quanh vốn không có cầu thang, nhưng sau khi ảo giác biến mất cầu thang liền hiện ra. Cầu thang cũ nát không chịu sức nặng vang lên tiếng kẽo kẹt kẽo kẹt, nhưng tiếng cửa điện rất lớn, người trên lầu hẳn là không nghe được.

Đến khi tiếng cửa điện ngừng, bọn Lam Minh lập tức dừng lại để tránh bị phát hiện.

Sau tiếng cửa điện, là tiếng đinh đinh đang đang.

“Nơi này thật sự cần phải sửa lại đó.” Tiêu Bắc thấy phía trên cầu thang chính là một gác xép làm từ gỗ, nhìn Cổ Lỗ Y chỉ chỉ. Cổ Lỗ Y bay lên một chút, bám vào lan can quan sát rồi giật mình rụt cổ, bay về ôm chầm lấy Tiêu Bắc cô ki không ngừng.

Lam Minh nghe không hiểu, hỏi Tiêu Bắc: “Nói nói cái gì?”

Tiêu Bắc cũng là vẻ mặt nghi hoặc: “Cổ Lỗ Y nói Frankenstein, sự im lặng của bầy cú, sát nhân cửa điện, From Dusk Till Dawn, 28 ngày, I Am Legend...” (Cc: tên phim hok đó) (Tk: toàn phim kinh dị =.=)

Lam Minh tóm đuôi Cổ Lỗ Y: “Ai kêu người xem nhiều phim như vậy!”

Cổ Lỗ Y kéo kéo Tiêu Bắc lại nói nhỏ một hồi, Tiêu Bắc lập tức nghiêm túc: “Nó nói trên đó có rất nhiều người chết!”

Lam Minh và Hi Tắc Nhĩ cũng chau mày, mọi người nhanh chóng xông lên lầu, nhìn bốn phía, lập tức nổi một thân da gà.

Trên vách tường toàn hốc, ngang dọc lớn nhỏ chữ nhật ô vuông, trong mỗi một hốc đều có một người... hoặc nên nói là tiêu bản người? Ngoại hình quỷ dị, có thể nhận ra trong đó vừa có người vừa có Thần Ma.

Mà phía trước gian phòng, có một cái cửa sổ nghiêng lớn. Bên cạnh cửa sổ đặt một cái giường giải phẫu khổng lồ, trước bàn là một người mặc quần áo linh mục, tay cầm búa bện rện.

Mà trên bàn giải phẫu là một cỗ thi thể, có chút quen mắt.

Tiêu Bắc trốn sau lưng Lam Minh _ là sát nhân cuồng thật à! Lần này cùng khủng bố hơn cả House of wax, dùng người sống làm tượng còn biến thái hơn!

Lam Minh thấy hẩn chăm chú làm việc, kêu một tiếng: “Này.”

Tiếng thứ nhất, người nọ không nghe thấy, tiếng thứ hai... hẩn mạnh quay đầu kinh ngạc khi thấy có người lên đây, vẻ mặt nghi hoặc.

Nhưng sau khi nhìn kỹ, hẩn nở nụ cười: “A, hoá ra là Lam Minh đại nhân.”

Lam Minh nhìn quanh: “Đều là thi thể hồn huyết cấp thấp?”

Người nọ gỡ cặp kính bảo hộ trên mặt xuống, khuôn mặt hiện ra trước mắt mọi người. Đó là một ông chú quái dị khoảng bốn mươi tuổi, trên người dính đầy vết máu và bùn đất, thoạt nhìn rất ghê tởm.

“Vâng.” Người nọ cười cười: “Những thứ này đều dùng để triển lãm.”

Tiêu Bắc lại để ý tới mấy cái giá đằng sau, trên kệ có rất nhiều bình Formalin, hình như đang ngâm khí quan.

” Chúng ta đang tìm Lôi Khắc Tư.” Lam Minh hỏi: “Người chính là tên linh mục thường xuyên viết thư cho hắc?”

“Vâng, ta tên là Tháp Đồ.” Người nọ cười cười, xoay tay chỉ thi thể nằm trên giường: ” Lôi Khắc Tư ở chỗ này, hắc đang tiếp nhận một cuộc phẫu thuật hạng nhất rất quan trọng.”

“Môi trường giải phẫu của ông cũng quá kém đó!” Tiêu Bắc nhú mày: “Ông có giấy phép hành nghề không? !”

“Ta không có giấy phép hành nghề của nhân loại, nhưng của Thần Ma thì ta có.” Người nọ thò tay vào túi áo, móc ra một miếng gỗ đưa cho Lam Minh xem: “Ma y tộc y sư, giấy phép số 4907. Đúng rồi, đối với người chết thì không cần giấy phép.”

Lúc này Tiêu Bắc mới để ý thấy Lôi Khắc Tư đã chết rồi, thi thể bị mở ra, Tháp Đồ đang tạt nhét gì đó vào, như thể đang làm một tiêu bản. Không biết vì sao, Tiêu Bắc lại nhớ tới căn nhà ẩm áp đầy đồ chơi kia...

Lam Minh nhìn giấy phép hành nghề của hắc, nhú mày, gật đầu với Tiêu Bắc: “Hắc là bác sĩ, cũng là Ma Y tộc.”

“Ta đã thu thập hỗn huyết cấp thấp này, hẳn đã hoàn toàn phát điên mất đi năng lực tự điều khiển.” Tháp Đồ cất giấy phép, tiếp tục xử lý thi thể Lôi Khắc Tư: “Yên tâm đi, virus rất nhanh sẽ biến mất.”

Hi Tắc Nhĩ lại lắc đầu: “Oán khí của hắn rất mạnh, nếu không thể làm cho oán khí của Bệnh ma biến mất, virus sẽ vẫn tồn tại.”

“Chỉ cần hoàn toàn phá huỷ cơ thể hắn thì virus chỉ có thể tồn tại bảy ngày.” Tháp Đồ không kiên nhẫn trả lời: “Bảy ngày sau thì tốt rồi.”

“Nhưng trong bảy ngày đó sẽ chết rất nhiều người!” Tiêu Bắc thấy hắn thái độ kiêu ngạo, có chút tức giận, lại nhìn những tiêu bản xung quanh: “Những người này đều do người giết?”

Lam Minh khẽ nhú mào, thấp giọng nói với Tiêu Bắc: “Nếu như là bác sĩ Ma tộc thì được phép dùng hỗn huyết cấp thấp làm thí nghiệm, Thần Ma giết hỗn huyết cấp thấp cũng không tính là trái pháp luật.”

“Cái gì?!” Tiêu Bắc cảm thấy rất không hợp lý: “Luật này do ai định? Nơi này là thế giới nhân loại, giết người thì phải đền mạng!”

“Hỗn huyết cấp thấp không phải người cũng không phải Thần Ma, chỉ là đồ vật, không những vậy còn là thứ đồ vật thấp kém.” Tháp Đồ quay đầu cười với Tiêu Bắc, thái độ ngạo mạn không khác gì bác sĩ Vương.

Tiêu Bắc tức giận, lại để ý thấy trên mặt bàn phía trước cách đó không xa đặt một cái bình. Trong cũng có Formalin, ngâm thứ gì đó. Nhìn rất quen, Tiêu Bắc đi tới, phát hiện là một khối thịt. Khối thịt này thoạt nhìn rất kỳ dị, bất quá lờ mờ có thể nhận ra là cơ thể của sinh vật nào đó. Tiêu Bắc chợt nhớ tới vợ Lôi Khắc Tư... vươn tay khẽ chạm vào thành bình.

Trong nháy mắt, vô số hình ảnh cuộn cuộn hiện lên trước mắt Tiêu Bắc.

Là gia đình Lôi Khắc Tư, cảm giác thật ấm áp, hai vợ chồng còn đang cười vui vẻ... hoá ra trong thi thể này cũng có những kí ức từng trải qua.

Tiêu Bắc lại nhú mào, nếu thai nhi này chắc chắn không thể ra đời, vậy tại sao lại có kí ức? Chuyện này không hợp lý!

Lam Minh chú ý tới thần sắc Tiêu Bắc, biết cậu đã nhìn thấy gì đó. Vừa định hỏi, lại thấy Tiêu Bắc mở to mắt, tựa hồ đang nhìn thấy gì hình ảnh đáng sợ nào đó.

Lúc này, trong kí ức, Tiêu Bắc nhìn thấy gương mặt của bác sĩ Vương, hơn nữa còn cảm nhận được sự sợ hãi. Bác sĩ Vương nở nụ cười tàn nhẫn, tàn bạo vươn tay tới, mà phía trước là một bác sĩ đang dùng hai tay bóp cổ người phụ nữ trên bàn giải phẫu.

“A!”

Tiêu Bắc giật mình ngẩng lên.

“Sao vậy?” Lam Minh và Hi Tắc Nhĩ hỏi.

“Sau khi nó sinh ra vẫn còn sống!” Tiêu Bắc hô lên: “Nó thấy được mặt bác sĩ Vương! Là Bác sĩ Vương và những bác sĩ khác giết mẹ nó, Lôi Khắc Tư đã nói thật!”

Lam Minh và Hi Tắc Nhĩ nhìn nhau. Tháp Đồ phía trước đang bận rộn đột nhiên dừng lại, đánh rơi dụng cụ.

Hắn chậm rãi quay đầu, nhìn Tiêu Bắc: “Người không có chứng cứ, chớ nói xằng! Kẻ nào cũng biết hỗn huyết cấp thấp là sự tồn tại thấp kém, con chúng không thể sống sót.”

“Cũng chưa chắc!” Lam Minh như là nhớ ra cái gì: “Ma tộc cấp thấp muốn sinh con đều phải đến chỗ Ma y tộc, nếu như các người giết tất cả

những đứa trẻ hồn huyết thành công ra đời...”

“Hồn huyết cấp thấp là thứ thấp kém vốn không nên tồn tại trên đời!” Thần sắc Thập Đồ đột nhiên trở nên hung ác: “Máu của bọn chúng sẽ làm ô nhiễm huyết thống Thần Ma cao quý, những thứ thấp kém phải bị thanh trừ!”

“A... thanh trừ sao?” Hi Tắc Nhĩ cười lạnh: “Thì ra là thế, sau khi rời khỏi thế giới khác, hồn huyết cấp thấp cùng nhân loại cũng có thể sinh con, bởi vì hoàn cảnh ở thế giới thật và thế giới khác khác nhau rất nhiều. Hoặc là nói, yêu tạo ra kỳ tích, mà các người lại cố tình gạt bỏ kỳ tích này.”

“Tất cả hồn huyết cấp thấp đều phải chết!” Thập Đồ tàn nhẫn nở nụ cười: “Đây là sứ mạng giữ gìn huyết thống Thần Ma cao quý của y tộc!”

“Bác sĩ Vương kia căn bản cùng một giuộc với người!” Tiêu Bắc vô cùng tức giận: “Bọn họ vốn có thể có cuộc sống hạnh phúc. “

“Khờ dại, thứ dơ bẩn đó sao có thể tồn tại.” Thập Đồ nở nụ cười: “Tất cả những gì ta làm đều không trái pháp quy của Thần Ma, cho dù là Lam Minh đại nhân cũng không thể phán xét ta.”

“Đáng tiếc, nơi này là thế giới thật, không phải thế giới khác.” Lam Minh rút đao ra: “Dựa theo pháp luật của nhân loại, nợ máu thì trả bằng máu!”

“Người... Người muốn làm gì? Người muốn giết Ma y tộc?” Thập Đồ kinh hãi nhìn Lam Minh: “Ma Y tộc là chủng tộc cao quý nhất của Thần Ma!”

“Đã không còn nữa!” Lam Minh một đao chém đôi cặp kính của hắn, Thập Đồ ngã xuống đất, kinh hoàng cầu xin tha thứ.

“Để cống địa ngục quyết định xem người có đáng chết không!” Hi Tắc Nhĩ cầm lưỡi hái xuống đất, mở ra một cái động lớn.

Tiêu Bắc từng thấy cảnh này, cánh cổng địa ngục nguy nga sẽ hiện lên. Phía sau cổng là vực sâu hắc ám không đáy, nếu bị phán xét là kẻ tội ác tà trời, cổng địa ngục sẽ lôi người xuống.

Quả nhiên, sau khi Hi Tắc Nhĩ mở động, cánh cổng địa ngục được bao quanh bởi xương người nhô lên.

Tháp Đồ kêu một tiếng sợ hãi, ném cửa xoay người muốn chạy. Cổ Lỗ Y bay đến trước mặt hấn đạp một cước. Tháp Đồ lão đảo, dầm lên một ống nghiệm, bật ngửa ra sau, ngã vào cổng địa ngục .

Theo tiếng kêu thảm thiết của Tháp Đồ, cổng địa ngục chậm rãi đóng lại, chìm xuống. Mọi thứ trở lại như cũ.

Hi Tắc Nhĩ triệu hoán rất nhiều tử thần, sai họ tìm tất cả những Ma Y tộc từng tham dự vào việc này, kẻ nào nên xuống Địa ngục thì đạp hết xuống.

...

Rạng sáng bốn giờ hơn hôm sau, bầu trời chậm rãi hiện ra một tia sáng.

Giáo đường bị Ma Y tộc dùng ảo giác che giấu vốn là một tòa giáo đường đã lâu không được tu sửa, chất phác đơn sơ. Cảnh Diệu Phong liên lạc với những Ma tộc phụ cận. Vô luận là Ma tộc hay là hồn huyết cấp thấp, sau khi nghe kể đều vô cùng tức giận, mọi người quyết định một lần nữa tu sửa giáo đường, đem tất cả những thi thể hồn huyết cấp thấp bị ngộ hại bên trong chôn trong mộ viên đằng sau giáo đường.

Đêm đó, bọn Lam Minh cũng đến giúp đỡ Ma tộc cùng hồn huyết cấp thấp, mảnh đất trống trải phía sau giáo đường được đào thành vô số mộ

phần.

Giáo đường này nghe nói đã tồn tại trăm năm, mọi người từ trong giáo đường tìm được rất nhiều thi thể số lượng kinh người, đều là hỗn huyết cấp thấp, nhìn mà phải giật mình.

Rốt cục cũng làm xong mộ phần cuối cùng, mọi người ngồi trên bồn hoa cạnh mộ viên nghỉ ngơi.

Lam Minh ngồi cạnh Tiêu Bắc, thấy cậu nhìn chăm chăm vào mộ viên xuất thần, liền hỏi: “Sao vậy Bắc Bắc?”

“A...” Tiêu Bắc thở dài: “Không ngờ lại có nhiều hỗn huyết cấp thấp như vậy, có người còn rất dễ nhìn vậy mà chưa từng gặp.”

“Những hỗn huyết hình thù kỳ dị đương nhiên sẽ trốn đi, phần lớn hỗn huyết cấp thấp đều sinh hoạt trong bóng tối không người.” Lam Minh lấy nhánh cây nghịch mấy cọng cỏ dại trên mặt đất: “Thời thơ ấu của hỗn huyết cấp thấp tràn ngập kỳ thị, cuộc sống tịch mịch nên Lôi Khắc Tư mới trang trí nhà đẹp như vậy. Hẳn hy vọng con mình có thể có được một thời thơ ấu hạnh phúc khoái hoạt.”

Lúc này, Bạch Lâu lái xe tới, nói với mọi người: “Oán hận của Lôi Khắc Tư có lẽ đã biến mất, tất cả bệnh viện lớn đều đang lần lượt xuất hiện hiện tượng các bác sĩ tranh nhau mua áo lông.”

“Cô ~” Cổ Lỗ Y đứng trên đồi Tiêu Bắc, đưa tay ra đón lấy bông tuyết rơi xuống.

“Lại tuyết rơi.” Lam Minh vòng tay ôm lấy Tiêu Bắc.

“Làm gì vậy?” Tiêu Bắc nhìn hắn.

“Sợ cậu lạnh mà, nhân loại thật phiền toái, lúc thì nóng lúc thì lạnh.”

Tiêu Bắc khinh bỉ. Phía trước cách đó không xa chính là mộ gia đình Lôi Khắc Tư, lúc này khi Tiêu Bắc đem tiểu bảo bảo từ trong bình ra mới có cơ hội nhìn kĩ. Tuy không phải hình dáng nhân loại nhưng rất đáng yêu, thật đáng tiếc.

Thấy Tiêu Bắc buồn bã, Lam Minh cười cười, bảo cậu nhìn bên kia.

Những hồn huyết cấp thấp xung quanh đều đến, họ cầm theo rất nhiều hoa, lần lượt đặt từng bông xuống mỗi một phần mộ, trong đó còn có mấy phụ nữ đang mang thai.

“Hả?” Tiêu Bắc kinh ngạc: “Nhiều vậy sao!”

“Vậy nên mới nói nhân loại là đồ ngốc.” Lam Minh cười: “Đã biết không có khả năng mà vẫn muốn thử!”

Tiêu Bắc thấy những người đi qua mình đều cười với mình, có vẻ rất thân mật, cảm khái: “Oa, tính cách hồn huyết cấp thấp so với siêu hồn huyết tốt hơn nhiều!”

Lam Minh nhéo má cậu: “Sau này cậu tới nơi này phỏng chừng ăn cơm uống rượu cũng không cần trả tiền đâu.”

“Hả?” Tiêu Bắc không hiểu: “Vì sao?”

Lam Minh xoa đầu Tiêu Bắc, đột nhiên giật kinh, nhảy dựng lên: “Nguy rồi!”

“Sao vậy?”

“Tôi còn phải làm thêm!” Lam Minh xoay người muốn chạy, bị Tiêu Bắc tóm chặt lại, uy hiếp: “Anh dám đi?!”

Lam Minh bị Tiêu Bắc giữ về, kinh ngạc nhìn cậu.

“Đã nói không được phép đi.” Tiêu Bắc lầm bầm: “Tuy anh ăn rất nhiều, bất quá tôi vẫn có thể nuôi được!”

Lam Minh nở nụ cười, vòng tay qua tiếp tục ôm Tiêu Bắc, khẽ giúp cậu phủi những bông tuyết đọng trên vai.

[Vũ dạ kỳ đàm] Quyển 30 – Khoảng thời gian bị mất

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 171

Cuối năm, S thị chào đón một luồng khí lạnh.

Trên cửa thủy tinh của EX đọng một tầng bọt nước thật dày. Trong phòng là hệ thống máy sưởi đang điên cuồng chạy hết công suất, làm cho Tiêu Bắc thỉnh thoảng lại có cảm giác tội lỗi khi làm ô nhiễm môi trường, lãng phí tài nguyên. Nhưng nhìn đám sói con chen nhau ngủ trên sa lon, còn có Cổ Lỗ Y tràn đầy năng lượng bay tới bay lui mà không bị hai cái áo lông dày cộm vướng víu... cũng đáng. Đương nhiên, hoá đơn tiền điện khổng lồ cũng là một chuyện đau đầu.

Gần đây EX đều rất tốt, duy chỉ có Tiểu Hoa là vẫn duy trì áp suất thấp.

Tuy trời rét cóng như vậy nhưng Khế Liêu vẫn ngày đêm điên đảo chạy tới quán bar làm thêm. Nghe nói gần đây khoản thu nhập từ tiền boa của hắn cũng được kha khá, nên có thể rút ngắn thời gian làm thêm.

Tiểu Hoa đến giờ vẫn không biết mục đích thực sự của Khế Liêu, mọi người cũng không dám nói toạc để tránh uống phí khổ tâm của hắn, nên chung quanh Tiểu Hoa lúc nào cũng nồng đậm mùi dấm chua. Bất quá Khế Liêu đã muốn, anh cũng không thể ngăn cản.

Vì vậy biến thành Tiểu Hoa thường chạy tới quán bar cầm cốc, kết quả bị kẻ khác quấy rầy dẫn đến Khế Liêu nổi bão đánh người, làm cho quán bar thường xuyên xuất hiện rối loạn. Bất quá vẫn không ngăn được việc kinh doanh không ngừng đi lên, hầu hết khách hàng đều tới chủ yếu để xem vị bartender đẹp trai và tình nhân dấm chua của hắn.

Tối thứ Năm, Khế Liêu đột nhiên gọi điện thoại, nói đêm nay Lang tộc đặt bao hết quán bar mở tiệc chúc mừng đợt làm thêm kết thúc. Ở đây có rất nhiều món ngon, bảo bọn Tiêu Bắc cùng đến chơi, nhớ mang cả Tiểu Hoa nữa.

Tiêu Bắc xem hết tin nhắn hỏi Lam Minh: “Lang tộc ăn cái gì?”

Lam Minh khoác vai cậu: “Cố gắng đừng rời khỏi tôi, coi chừng bị ăn sạch đó.”

Tiêu Bắc híp mắt nhìn hẩn: “Thôi đi! Lang tộc tôi đều biết, tất cả mọi người đều là người tốt!” Nói xong thì ôm lấy một con sói con béo ú bên cạnh xoa đến xoa đi.

Tối, mọi người cùng đi đến quán bar Khế Liêu làm thêm.

Vốn cho là bên trong nhất định là hồ rượu suối thịt thanh sắc khuyến mãi, không ngờ vừa mở cửa ra, bên trong đèn đuốc sáng trưng, tất cả bàn bị kê lại một góc. Trên bàn là mỹ thực phong phú, còn có rất nhiều rượu đỏ.

Nhóm Lang tộc đang vui vẻ chúc mừng vài người sói vừa lúc sinh nhật, thấy bọn Tiêu Bắc đến liền chạy ra mời vào, vô cùng thân thiện.

Tiêu Bắc có chút không tin nổi _ là lang tộc? Là người sói thật sao? !

“Oa. Không khí vui vẻ quá nhỉ!” Hi Tắc Nhĩ ôm mấy con sói con chạy vào, mẹ chúng nhìn thấy vui vẻ chạy ra đón cục cưng của mình.

Cổ Lỗ Y cũng thò đầu ra thở, sắp ngạt chết rồi.

“Long trọng vậy?” Phong Danh Vũ thì thầm với Tiểu Hoa đang ngơ ngác: “Chú ý nhé!”

Tiểu Hoa không rõ: “Chú ý cái gì?”

Phong Danh Vũ híp mắt cười xấu xa, cảm giác sẽ có chuyện tốt sắp xảy ra.

Sau khi mọi người đến đông đủ thì bắt đầu mở tiệc, nhiều người tự nhiên náo nhiệt. Chơi đến gần nửa đêm, Tiểu Hoa đã ngà ngà say có chút chóng mặt, đột nhiên cảm giác Khế Liêu bên cạnh nắm lấy tay mình.

“Ân, cậu làm gì vậy?” Tiểu Hoa ngẩng lên nhìn hắn, cảm giác trên tay có vật gì đó, cúi đầu nhìn...

“Oa oa oa!” Cổ Lỗ Y vừa vặn nhìn thấy động tác của Khế Liêu, kéo kéo cổ áo Tiêu Bắc bảo cậu mau nhìn!

Tiêu Bắc theo hướng nó chỉ nhìn qua. Chỉ thấy Khế Liêu đeo lên ngón áp út Tiểu Hoa một chiếc nhẫn bạc, chiếc nhẫn trông rất đặc biệt, chính giữa có một viên rubi đỏ hình răng sói, màu đỏ rất giống màu mắt Khế Liêu.

Tiêu Bắc há to miệng kinh ngạc cùng Cổ Lỗ Y nhìn nhau _ Khế Liêu quá dữ!

Tiểu Hoa cũng có chút sửng sốt nhìn chiếc nhẫn trên tay, chợt nghe Khế Liêu ghé vào tai mình nói: “Tôi nghe nói nhân loại thường tặng nhẫn cho người yêu, đeo nhẫn rồi sẽ chạy không thoát.”

Tiểu Hoa ngốc lảng một lúc lâu nhưng khóe miệng thì đã sớm nhin không được cong lên .

“Oa, chưa từng thấy Tiểu Hoa cười như vậy! Thật hạnh phúc nha.” Phong Danh Vũ tấm tắc tán thưởng: “Khế Liêu tác chiến thành công!”

Khế Liêu thấy Tiểu Hoa vui như vậy, tâm tình cũng tốt lên.

Lam Minh vượt cằm nhìn _ nhân loại thích được tặng nhẫn sao?! Sớm biết vậy đã theo Khế Liêu làm thêm, tặng Bắc Bắc một cái!

Tiểu Hoa rốt cuộc cũng biết vì sao Khế Liêu lại cố gắng làm thêm như vậy, hoá ra là vì kiếm tiền mua nhẫn, sao giận được nữa, hạnh phúc còn không kịp nữa là. Hai người mười ngón đan xen, hôm nay Tiểu Hoa hiếm khi vui vẻ như vậy, cũng rất dịu ngoan, tâm trạng Khế Liêu thì lại càng tốt đến độ trước nay chưa từng có, thân mật đến mức khiến người khác phải hâm mộ.

“A, nhẫn à.” Lam Minh nâng cằm âm thầm ghi nhớ: “Hoá ra nhân loại thích nhẫn, chỉ một cái nhẫn là đã thu phục... Ai nha.”

Còn chưa nói xong đã bị Tiêu Bắc đập một cái: “Ngốc, trọng điểm không phải nhẫn!”

“Vậy thì là cái gì?” Lam Minh quay lại nhìn cậu: “Bắc Bắc, cậu không thích nhẫn sao, vậy thích cái gì?”

“Trọng điểm không phải cái gì mà là tâm ý!” Tiêu Bắc cầm ly nước lắc lắc: “Tiểu Hoa bị tâm ý của Khế Liêu làm cho cảm động !”

“Tâm ý?” Nhíu mày: “Có vẻ rất thâm ảo?”

“Là do anh không đủ dụng tâm.” Tiêu Bắc chột chột hắt, đứng lên, ôm Cổ Lỗ Y đi tìm đồ ăn .

Cổ Lỗ Y gật đầu liên tục _ đúng vậy đúng vậy! Mấu chốt chính là Lam Minh không đủ dụng tâm!

Kỳ thật thì Tiêu Bắc cũng không để ý lắm, dù sao Lam Minh cũng đã qua cái độ tuổi dễ xúc động bởi mỗi tình đầu như Khế Liêu, hoặc là dòng máu siêu hỗn huyết của người này căn bản không hoàn thiện, hoàn toàn không di truyền được chút ưu điểm nào của nhân loại! Vừa nghĩ, Tiêu Bắc vừa tiện tay lấy thịt nguội trên bàn đưa vào miệng.

“Cô kì!” Cổ Lỗ Y kéo Tiêu Bắc lại, nhưng đã không còn kịp.

“Hí!” Tiêu Bắc bị cay đến sặc mũi, vội vàng nhổ ra mới phát hiện thịt bị tẩm ớt.

Cổ Lỗ Y bưng nước tới... Chỉ là trời rất là lạnh, khắp nơi đều là đồ uống nóng, càng uống càng cay.

Bạch Lâu thấy vậy liền chỉ phòng bếp phía sau: “Bắc Bắc, tủ lạnh trong bếp có nước khoáng!”

Tiêu Bắc vội vàng chạy đi tìm nước, Cổ Lỗ Y đuổi theo. Lam Minh vẫn ngồi xuất thần _ tâm ý.

Uống hai ngụm nước lớn, Tiêu Bắc vừa lè lưỡi quạt gió vừa hỏi Cổ Lỗ Y: “Sao lại bỏ nhiều ớt vậy chứ?”

Cổ Lỗ Y nói với Tiêu Bắc, trong tộc người sói có nhiều người rất thích ăn cay nên có vài món bọn họ đặc biệt tẩm rất nhiều ớt, vô địch siêu cấp cay!

“A...” Tiêu Bắc gật đầu, đang định mang Cổ Lỗ Y về, lại nghe thấy từ phía cửa truyền đến một tiếng động rất nhỏ.

Nhà bếp thông thẳng với hẻm nhỏ phía sau, Tiêu Bắc cũng khá quen thuộc quán bar này, hẻm nhỏ phía sau là nơi để chai không và thùng rác.

Lúc này, cửa sau nhà bếp từ từ bị đẩy ra một cái khe.

Cổ Lỗ Y kéo Tiêu Bắc, trốn sau tường, cẩn thận quan sát _ trộm?

Không lâu sau hai người thấy một đứa bé nơm nớp lo sợ thò đầu vào nhìn chung quanh. Đứa bé này thoát nhìn khá bẩn, nhưng có vẻ còn rất nhỏ, năm hay sáu tuổi nhỉ? Ăn mặc mỏng manh, môi tím ngắt .

Thấy xung quanh không có ai, nó vội vàng chui nào, tìm một góc khuất ngồi xuống cuộn mình lại. Cơ thể bé nhỏ lạnh đến run rẩy dần bình tĩnh lại,

trong nhà bếp có hệ thống sưởi, so với bên ngoài ấm hơn nhiều.

Hội trường bên cạnh có rất nhiều thức ăn, mùi thơm bay vào. Tiêu Bắc và Cổ Lỗ Y nghe thấy bụng đứa bé kia “Cô lồ ” mấy tiếng, nó lại càng co người lại một chút.

Tiêu Bắc nhú mào, ra hiệu với Cổ Lỗ Y. Cổ Lỗ Y nhanh chóng bay vào hội trường, bưng lấy một đĩa đầy thức ăn bay ra.

Lam Minh nhìn thấy, nhướn mi _ chuyện gì đây?

Đứa bé kia đang co người run rẩy trong góc, chợt thấy một đĩa đồ ăn được đưa đến trước mặt, trên đĩa có thật nhiều món ngon... Nó nhìn đĩa thức ăn chăm chăm không chớp mắt, bụng lại càng kêu lớn.

Tiêu Bắc ngồi xuống, cười ôn hòa: “Ăn một chút gì đi.”

Đứa bé nhìn Tiêu Bắc, tựa hồ có chút do dự.

“Em ăn đi, không sao đâu.” Tiêu Bắc đưa muỗng cho nó, đứa bé bắt đầu ăn. Cổ Lỗ Y bưng một ly nước nóng đến, bí mật đưa cho Tiêu Bắc, Tiêu Bắc đưa cho nó.

Đứa bé ăn đến lang thôn hồ yết, xem ra đã lâu không được ăn cơm.

Tiêu Bắc quan sát đứa bé một chút, lúc mới nhìn thấy nó ăn mặc đơn sơ còn cho là bị bỏ rơi nhưng giờ nhìn kỹ, hoá ra là một bộ áo ngủ Micky mouse, thoạt nhìn rất mới cũng rất tốt, tuy nhiên hình vẽ lại có chút cổ. Sau đó lại nhìn đứa nhỏ, da mịn thịt mềm, rất đáng yêu, tóc hơi xoăn, nâu nâu hình như là con lai. Hơn nữa trên tay nó không có vết chai, chân mang dép lê vải nhung, mặc dù có chút bẩn và bị tuyết làm ướt nhưng Tiêu Bắc cảm thấy nó hẳn không phải trẻ mồ côi, mà nhìn có vẻ là con nhà nào đó đi lạc.

“Em bị lạc đường à?” Tiêu Bắc hỏi nó.

Tốc độ ăn của đứa bé hơi chậm lại, lắc đầu.

“Trốn nhà?” Tiêu Bắc ngồi cạnh đứa bé, cầm áo lông Cổ Lỗ Y ôm tới khoác cho nó.

Đứa bé tiếp tục lắc đầu.

“Em tên gì? Nhà ở đâu?” Tiêu Bắc đứng lên, bưng một bồn nước ấm tới: “Sao tối thế này còn lang thang ngoài đường một mình?”

Đứa bé vẫn lắc đầu.

“Ngay cả tên cũng không nhớ sao?” Tiêu Bắc hỏi: “Vậy ba mẹ em đâu?”

Đứa bé sững sốt một lúc lâu, vẫn lắc đầu.

Cổ Lỗ Y trốn sau lưng Tiêu Bắc, nghiêng đầu _ vậy nó từ đâu đến?

Tiêu Bắc rót chút nước ấm lau mặt cho nó, phát hiện đứa bé còn đáng yêu hơn hồi nãy cậu cảm thấy kỳ quái. Thời nay trẻ em không khác gì bảo bối, ai lại để mất một đứa bé đáng yêu như này?

“Em có thể nói không?” Tiêu Bắc hỏi nó.

Đứa bé gật đầu, Tiêu Bắc thở phào _ may thật, không phải chỉ biết lắc đầu.

“Bắc Bắc, chuyện gì vậy?”

Lúc này, Lam Minh vào phòng bếp hỏi một tiếng, đi tới.

Đứa bé ngẩng mặt nhìn Lam Minh. Lam Minh rất cao, hơn nữa còn một đầu tóc vàng. Đứa bé chui vào trong áo lông, xoay mặt... nhìn thấy Cổ Lỗ Y!

Cổ Lỗ Y vội trốn ra sau lưng Tiêu Bắc, đứa bé nhìn nó, vẻ mặt tò mò.

Tiêu Bắc nhìn biểu hiện của đứa bé, phán đoán nó là một đứa trẻ hoàn toàn bình thường khoẻ mạnh.

“Em không biết mình là ai à?” Tiêu Bắc hỏi.

Đứa bé gật đầu, vẻ mặt cũng xù xuống.

Lúc này, Cảnh Diệu Phong cùng Bạch Lâu cũng đã tới. Cảnh Diệu Phong sau khi nghe kể tình huống liền gọi điện lại cục cảnh sát điều tra một chút xem gần nhất có đứa trẻ nào bị thông báo mất tích không, lấy được câu trả lời là _ trong một tuần không có.

“Chỉ tra một tuần thôi sao?” Bạch Lâu hỏi.

Cảnh Diệu Phong chỉ chỉ quần áo đứa bé: “Bộ dáng nó hẳn là bị lạc không quá ba ngày, đứa bé nhỏ như vậy, quá ba ngày sẽ không còn sức.”

“Bị lừa bán thì sao?”

“Cũng có thể, để tôi chụp ảnh nó cho cục cảnh sát phát thông báo tìm người.” Cảnh Diệu Phong lấy di động chụp đứa bé.

“Làm sao giờ?” Tiêu Bắc hỏi Lam Minh: “Đưa nó về trước nhé?”

Mọi người gật đầu.

“Bạn nhỏ, người sao em lại đi lang thang trên đường một mình vậy?” Bạch Lâu hỏi đứa bé.

“Bên ngoài lạnh lắm, em đói.” Đứa bé trả lời.

Mọi người chau mày _ cha mẹ nào mà vô trách nhiệm quá vậy?!

Tiêu Bắc cầm tay đứa bé, an ủi nó: “Đừng lo, bọn anh sẽ chăm sóc em, giúp em tìm người nhà...”

Đồng thời, Tiêu Bắc bắt đầu tìm hiểu kí ức của đứa bé và những chuyện đã xảy ra với nó.

Đứa bé còn nhỏ nên kí ức không dài, từng đoạn sinh hoạt ngắn hiện lên trước mắt Tiêu Bắc.

Không ngoài suy đoán, đứa nhỏ này có một gia đình vô cùng hạnh phúc, trước mắt nó thường xuất hiện hai người trẻ tuổi một nam một nữ, hẳn là cha mẹ nó. Một người Châu Á một người Châu Âu, quả nhiên đứa bé là con lai! Ba mẹ nó luôn nở nụ cười, vô cùng yêu thương nó. Kí ức của trẻ con luôn rất ấm áp và vui vẻ, tràn đầy hương vị của hạnh phúc.

Chuyện duy nhất làm cho Tiêu Bắc để ý là hoàn cảnh sống của gia đình nó rất tốt, nhưng có một điểm không hợp lắm... đồ nội thất trong nhà đều là kiểu cũ, và chiếc TV nhỏ đang phát một bộ phim hoạt hình cũ.

Bởi có Cổ Lỗ Y nên hầu như ngày nào Tiêu Bắc cũng dành một hai giờ xem phim hoạt hình cùng nó. Bộ phim hoạt hình đứa bé này đang xem đã rất cũ, thời này hoàn toàn không thể phát sóng, chuyện gì vậy?

Tiêu Bắc theo kí ức của đứa bé tìm manh mối... rốt cục, một cuốn lịch trên bàn khiến Tiêu Bắc chú ý _ năm 1990!

Năm 1990? ! Tiêu Bắc kinh ngạc, nếu đứa bé này sinh trước năm 1990, thì lúc này nó ít nhất cũng phải hơn 20 tuổi rồi, nhưng nó trông mới chỉ chừng năm sáu tuổi thôi mà!

Kí ức của đứa bé ngừng lại vào tháng bảy năm 1990, ngày này tựa hồ là thời gian dọn nhà.

Ba mẹ cùng nó dọn đến một ngôi biệt thự trong thành phố khác, nguyên nhân hình như là do người cha thay đổi công việc. Ngôi biệt thự này nằm ở nông thôn, ngoài biệt thự có một cây đại thụ rất cao rất cao, trên cây treo

một cái xích đu, trước cửa là thảm cỏ xanh mượt, ba mẹ nó đều rất hài lòng với nơi này.

Đứa bé đi vào phòng của mình, gian phòng đã được sắp xếp cẩn thận, tường được dán giấy dán tường với những nhân vật hoạt hình. Trong phòng có rất nhiều đồ chơi thời nay khó có thể mua được, một giá sách nhỏ, cửa sổ, và một tủ quần áo, mọi thứ đều rất bình thường.

Buổi tối, sau khi người mẹ dùng giọng nói dịu dàng kể chuyện thì hôn lên trán nó. Nó đang mơ mơ màng màng một cái, người ba nói chúc ngủ ngon, sau đó hai vợ chồng ra ngoài.

Bốn phía chìm vào bóng tối, Tiêu Bắc biết đứa bé đang ngủ thì khó hiểu _ hết rồi? Vậy tại sao nó lại lang thang trên đường?

Đang lúc Tiêu Bắc khó hiểu, đột nhiên, trong bóng tối truyền đến hai tiếng hét thảm thiết. Bóng tối biến mất, trước mắt hiện ra căn phòng của đứa bé.

Tiêu Bắc nháy mắt hiểu được, người hét lên chính là ba mẹ đứa bé, đứa bé kia bị tiếng hét đánh thức.

Sau đó, Tiêu Bắc nghe được tiếng đứa bé gọi ba mẹ, tiếng kêu bất lực, tựa hồ rất sợ hãi. Nhưng bốn phía vẫn im lặng không một tiếng động, thẳng đến khi một tiếng “Kèo kẹt” nho nhỏ truyền đến.

Thức mở ra không phải cửa phòng đứa bé với hai cánh cửa tủ dán hình chuột Micky ở đối diện giường.

Theo một tiếng hét của đứa bé, kí ức chấm dứt.

Tiêu Bắc chỉ cảm thấy từ sâu trong đứa bé phát ra cảm giác sợ hãi, còn lại thì gì cũng không có. Có thể là do nó hoảng sợ quá mức nên mới quên

mất đi toàn bộ kí ức, nói vậy _ nguyên nhân của chuyện này không phải do nhân loại? Trong tủ quần áo có thứ gì đó? !

Tiêu Bắc ngẩng đầu, khẽ thở ra một hơi, tự bình tĩnh một chút. Bàn tay đứa bé trong tay mình có nhiệt độ... nói cách khác, nó là người sống!

“Này, các cậu nhìn chăm chăm một đứa bé như vậy làm gì vậy!”

Ngoài cửa, Phong Danh Vũ đi đến, thấy đứa bé đáng yêu, liền ôm cả nó lẫn áo lông lên: “Không tìm thấy ba mẹ à? Không sao, trước ở cùng tỳ tỳ đi!”

“Thấy gì rồi?” Chờ đứa bé bị ôm đi, Lam Minh hỏi Tiêu Bắc về mặt sần sần: “Tình hình không ổn sao?”

“Ba mẹ nó gọi nó là Tintin.” Tiêu Bắc trả lời, vừa kể lại những gì mình nhìn thấy.

“1990?” Phong Tiểu Vũ nhíu mày: “Không phải là hai mươi năm trước sao?”

“Đúng vậy!” Hi Tắc Nhĩ cũng thấy không hợp lý: “Đứa nhóc kia tuyệt đối là nhân loại, hoàn toàn không có vấn đề gì, chẳng lẽ là nói dối?”

“Không đâu.” Bạch Lâu lắc đầu: “Về mặt và ánh mắt nó đều là ngây thơ của một đứa nhỏ, không giống đang giả vờ!”

Cố Lỗ Y cũng gật đầu.

“Nói như vậy, đứa bé này đã bị lạc hai mươi năm?” Lam Minh nhìn mọi người: “Nhưng bề ngoài lại nhìn như chỉ mới bị lạc chưa tới mấy ngày!”

“Hai mươi năm...” Cảnh Diệu Phong đột nhiên lẩm bẩm: “Biệt thự, mất tích...”

“Anh nhớ ra án tử gì à?” Bạch Lâu hỏi anh. Cảnh Diệu Phong đã làm cảnh sát từ rất nhiều rất nhiều năm, cộng thêm năng lực đặc biệt nên có thể nhớ kĩ hầu hết tất cả án tử từng xảy ra.

Cảnh Diệu Phong nói với mọi người: “Hai mươi năm trước từng xảy ra một án kiện giết người liên hoàn!”

“Giết người liên hoàn?” Lam Minh nhú mày: “Thần Ma hay nhân loại làm?”

“Tôi không rõ lắm, chỉ là nghe nói, vụ đó không thuộc khu vực tôi phụ trách.” Cảnh Diệu Phong nhớ lại vụ án: “Năm đó vài gia đình bị tập kích, sau khi cảnh sát nhận được tin báo chạy tới thì đều là cha mẹ bị giết, còn đứa con thì mất tích.”

“Mấy gia đình lận sao...” Lam Minh nhú mày: “Giết chết cha mẹ, bắt cóc đứa con?”

“Để tôi gọi về cục cho người tra thử, hai mươi năm trước hẳn là có lưu lại ảnh và hồ sơ.” Cảnh Diệu Phong gọi về.

Vừa vặn bữa tiệc cũng đã kết thúc, nhóm người sói vui vẻ về nhà, bọn Tiêu Bắc thì chạy về EX. Kỹ thuật viên cục cảnh sát tìm kiếm rồi gửi hồ sơ điện tử vào mail Bạch Lâu, mở ra xem, mọi người tròn mắt.

Năm đó quả thực đã xảy ra án giết người liên hoàn, tổng cộng có năm gia đình bị tập kích. Cha mẹ đều chết còn đứa con mất tích.

Mỗi một hộ đều có ảnh gia đình, trong đó trong một hộ họ Đinh có ảnh Tintin, cha mẹ nó cũng giống y như Tiêu Bắc nhìn thấy.

Mọi người nhìn nhau _ vậy là sao? Đứa bé này bị bắt cóc lúc này lại đột nhiên xuất hiện, hai mươi năm giữa đó đâu rồi?

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 172

Tintin được đưa về EX ở tạm. Hai ngày sau nó đã khôi phục sự hoạt bát nên có của một đứa trẻ bình thường, chỉ trừ việc mất đi trí nhớ.

Cổ Lỗ Y và Tintin rất hợp nhau, nhưng Tiêu Bắc nhận ra được, Tintin đôi khi hay ngẩn người. Đặc biệt là khi vợ chồng Tiểu Ái mang Dao Dao đến thăm mọi người, cả khi Dao Dao ngọng nghịu gọi mẹ.

Nhưng vô luận thế nào, ba mẹ Tintin đã thật sự chết cách đây 20 năm, mà nó lại xuyên thời gian đến đây. Chuyện này trở thành một bí ẩn.

Đảo mắt lại qua vài ngày, điều tra chuyện Tintin vẫn không chút tiến triển, còn Tintin đã có thể cùng Cổ Lỗ Y và một đám sói con chơi đuổi bắt khắp phòng. Hơn nữa không biết có phải do nhớ nhà hay không mà nó rất bám Tiêu Bắc, buổi tối không nằm cạnh Tiêu Bắc thì không ngủ được.

Màn đêm buông xuống, Lam Minh đứng bên giường, nhìn vị trí vốn là của mình bị Cổ Lỗ Y, Tintin và năm con sói con cùng một con mèo con chiếm mất. Tiêu Bắc hạnh phúc ôm một đám động vật nhỏ hoặc nhóc con... dù sao nói chung cũng là sinh vật tí hon, ngủ say sưa.

Lam Minh cảm giác Lam hơi ngọ ngoạy, kéo Lam ra, hắt lập tức bay lên giường, gối lên bụng một con sói con.

Lam Minh nhìn một đám động vật nhỏ cọ tới cọ lui, cảm thấy máu nóng dâng lên!

“Rầm” một tiếng, Khế Liêu và Tiểu Hoa đang trong thời gian ngọt ngào chuẩn bị làm chút gì đó, cửa phòng lại bị hung hăng đá văng. (Cc: làm gì cơ? *chớp chớp*)

Tiểu Hoa cả kinh vội chui vào chăn giả bộ ngủ, Khế Liêu liền tự hiểu đêm nay lại ngâm nước nóng, tức đến bốc khói trừng Lam Minh: “Lam Minh, tiểu tử ngươi muốn bị đánh hả!”

“Người mới đúng!” Lam Minh chỉ một ngón tay vào phòng mình: “Lũ bóng đèn kia người tính giải quyết thế nào!”

Khế Liêu bĩu môi, vẻ mặt khinh thường: “Bóng đèn? Cũng đâu phải chỉ có một.”

Mí mắt Lam Minh giật giật, Khế Liêu chợt trúng chỗ đau rồi. Không sai, giải quyết được đám tiểu sói con thì vẫn còn Tintin và Fanny, cứ xem như giải quyết được tụi nó luôn đi thì vẫn còn một cái bóng đèn sáng kinh người vững hơn núi Cổ Lỗ Y! Vì sao không có ai đến thu thập cái bóng đèn rỗng mập độc ác đó đi!

“Này, Lam Minh, cũng không phải ta nói gì người.” Bộ dáng Khế Liêu nhàn nhả đến mức có chút muốn đánh: “Nhưng người cũng nhanh thu phục Bắc Bắc đi. Chẳng lẽ người chưa nghe qua câu nói kia của nhân loại sao.”

“Nhân loại nói?” Lam Minh nghi hoặc: “Nói gì?”

“A? Người chưa nghe thật sao?” Khế Liêu cười hì hì nói: “Nếu hai người ở chung hai năm mà vẫn không xảy ra cái gì thì cả đời chỉ có thể làm bạn.”

Lam Minh giật mình, nhớ lại một chút. Từ khi quen Tiêu Bắc cũng đã hai năm, nhưng cái gì cũng chưa làm! Chẳng lẽ... thật sự chỉ có thể làm bạn.

Lam Minh nháy mắt có cảm giác như tận thế đến nơi rồi, tuyệt vọng ôm đầu: “Không thể nào!”

Tiểu Hoa đang trốn trong chần đột nhiên thò đầu ra nhìn Lam Minh: “Rất nguy hiểm đó! Rất nguy hiểm!”

Lam Minh hít một hơi, cảm giác được mỗi nguy hiểm lớn nhất trong lịch sử!

Lam Minh ủ rũ về phòng, mới vừa vào cửa thì thấy một cái bóng nhỏ ập tới.

Lam Minh cúi đầu nhìn, là Tintin không biết tình từ khi nào chạy tới ôm chầm lấy mình.

“Sao vậy?” Lam Minh buồn bực, đối với con nít nhân loại từ trước đến nay hẳn đều không biết cách đối phó. Cứ cảm giác thứ này vừa nhỏ vừa mềm, đụng một cái thì chết mất tiêu.

Tintin quay đầu, nhìn cánh tủ khép hờ.

Lam Minh khẽ nhú mào... sao tủ lại mở ra? Nhớ là đã đóng kỹ rồi mà.

Đang suy nghĩ, từ trong tủ chợt truyền đến tiếng “soạt soạt”.

Lam Minh nhú mào muốn đi qua, Tintin gắt gao ôm lấy hân, lắc đầu, có vẻ rất sợ hãi.

Lam Minh biết nó bị ám ảnh bởi tủ nhưng nếu là thứ gì đó xuất hiện thật thì rất tốt, đỡ phí công đi tìm.

Đúng lúc này, đột nhiên, cánh cửa tủ khẽ di chuyển, từ từ mở ra.

Tintin vội trốn ra sau lưng Lam Minh. Mắt thấy cửa càng mở càng lớn, một cánh tay màu trắng mập mập từ bên trong thò ra đẩy cửa, Lam Minh

sững sờ _ nhìn quen quen ?

Đồng thời, tiếp tục thấy Cổ Lỗ Y miệng ngậm một cái bánh xốp chocolate, tay cầm một bao khoai tây chiên, cổ treo Ipad bay ra. Thấy Lam Minh và Tintin đứng ngoài cửa, nó cũng ngẩn người, nghiêng đầu, như là không biết hai người bọn họ đang nhìn cái gì. (Tk: Ăn thế bảo sao không béo =.=)

Lam Minh lập tức hiểu ra, đúng là tự mình dọa mình. Trong tủ này chất đầy đồ ăn vặt của Cổ Lỗ Y, phỏng chừng là đang ngủ thì đói bụng nên chui vào đó tìm đồ ăn.

“Uhm...”

Tiêu Bắc xoay người, mơ mơ màng màng mở mắt ra nhìn Cổ Lỗ Y đang ăn khoai tây chiên rộp rộp bay đến trước mặt.

“Ăn xong nhớ đánh răng!” Tiêu Bắc kéo Cổ Lỗ Y xuống, xoay người tiếp tục ngủ.

Mí mắt Lam Minh giật giật _ Bắc Bắc không nhận ra mình không nằm bên cạnh sao! Quả nhiên nếu như trong hai năm không xảy ra chuyện gì thì cả đời chỉ có thể làm bạn... chỉ có thể làm bạn?!!!!!!!!!!!!!!

Lam Minh mạnh lắc đầu, nhào tới: “Đừng mà Bắc Bắc!”

“Hả?” Tiêu Bắc đang mơ mơ màng màng thấy Lam Minh nhào qua, cũng tỉnh một nửa: “Anh làm gì vậy?”

“Tôi rất thích cậu mà, đừng chỉ làm bạn!” Lam Minh kích động: “Chúng ta làm chuyện gì đó đi...”

“Không được nói loại chuyện này trước mặt con nít!” Tiêu Bắc lấy gối đập Lam Minh.

Lam Minh ôm gối lăn qua lăn lại. Đám sói con và Fanny cũng tỉnh dậy, khó hiểu nhìn Lam Minh chăm chăm, liếc nhau nhau một cái, sau đó chạy ra ngoài.

Cổ Lỗ Y ngồi trên vai Tiêu Bắc, liếc Lam Minh sau đó xoay mặt đi!

Lam Minh nằm trên giường nhìn nóc nhà _ Tiêu Bắc cũng quá không được tự nhiên! Đương nhiên... cũng có vài thứ mình cũng không thể nói nên lời, thực phiền phức!

Tiêu Bắc thấy Lam Minh vẻ mặt phiền não cũng không nói gì, ngồi trên giường.

Hai người cứ như vậy không ai nói chuyện, mỗi người ngồi một bên.

Cổ Lỗ Y và Lam nhìn nhau một cái, cũng có chút bất đắc dĩ _ lại giận dữ!

Tintin ngồi cuối giường, nhìn chăm chăm vào tủ đồ ngăn người. Bé dường như nhớ tới cái gì, quay đầu lại nhìn Lam Minh, rồi lại nhìn Tiêu Bắc.

Tiêu Bắc vẫy tay với nó: “Đến đây Tintin, không có việc gì, bọn anh không phải cãi nhau.”

Tintin bò đến cạnh Tiêu Bắc, nhỏ giọng nói: “Em nhớ ra vài chuyện.”

Lam Minh lập tức hỏi: “Nhớ ra cái gì?”

“Vòng.” Tintin khoả tay múa chân: “Rất nhiều vòng, giống như vòng tuổi của cây ấy.”

Lam Minh nhíu mày: “Vòng tuổi?”

Màn đêm buông xuống, hai người đều ôm tâm sự khác nhau mà ngủ. Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Lam Minh xốc tinh thần, bắt đầu đại kế diệt trừ bóng đèn!

Đầu tiên, Khế Liêu rất thức thời đem đám sói con qua phòng Hi Tắc Nhĩ.

Fanny cũng dễ giải quyết, Phong Minh Vũ mang về phòng nuôi.

Lam cũng rất nghe lời, vì vậy vấn đề còn lại nằm trên người Tintin và Cổ Lỗ Y. Cổ Lỗ Y là kẻ hoạch lâu dài, giải quyết Tintin trước!

Đương nhiên không thể vứt Tintin ra ngoài, cách thực tế nhất là giải quyết câu đố sao nó lại biến thành như vậy. Vì vậy Lam Minh thân thể bất tử lại tràn đầy tinh lực, sức sống một trăm phần trăm.

Tiêu Bắc nhìn bộ dáng nhiệt huyết của Lam Minh, bất đắc dĩ nhìn trời. Nhiệt huyết này nếu dùng để thổ lộ thì chuyện gì cũng giải quyết xong, người này thật ngốc muốn chết luôn rồi.

Tiêu Bắc trong lòng hiểu rõ, nói mình với Lam Minh một chút cảm giác cũng không có là nói dối, nhưng... có một số việc không thể nói thành lời. Hơn nữa Lam Minh luôn một bộ kiêu ngạo đặc ý, vạn nhất để hấn biết mình có ý với hấn, vậy chẳng phải sau này sẽ bị cười lên đầu cả đời à? Còn lâu á!

Lam Minh một bên lật xấp hồ sơ dày cộm, một bên nghe Bạch Lâu hỏi Tintin chi tiết chuyện “Vòng tuổi”.

“Nếu là vòng tuổi...” Bạch Lâu lấy một quyển từ điển Thần ma mở ra: “Có một loại gọi là Xoáy nuốt thời gian.” (dịch nôm na ra là thể chứ cái tên thật đau đầu lắm)

“Xoáy nuốt thời gian?” Tiêu Bắc tò mò: “Là loại nào?”

“Là một loại nấm ma ký sinh trong gỗ, rất hiếm!” Bạch Lâu giải thích: “Thực vật ma phần lớn đều vô hại, một số thậm chí còn rất thân thiện, Xoáy nuốt thời gian cũng vậy. Loài này có một đặc điểm là có thể nuốt thời gian.”

“Nuốt thời gian?” Tiêu Bắc lần đầu nghe nói có loại sức mạnh này.

“Nó có thể đem cuốn người vào vòng xoáy của mình, sau đó nuốt chửng cả người nọ lẫn thời gian.” Bạch Lâu nghĩ nghĩ: “Đây là một phương thức bảo vệ của nó.”

“Bảo vệ?” Tiêu Bắc và Lam Minh nhìn nhau: “Nó muốn bảo vệ Tintin chứ không phải làm hại nó?”

Bạch Lâu lắc đầu: “Trong nước có cá mập ăn thịt người nhưng cũng có cá heo thân thiện, Thần ma cũng vậy. Xoáy nuốt thời gian là một trong những loài có số lần cứu người nhiều nhất, nó nhất định bởi vì rất thích Tintin nên khi có nguy hiểm liền giấu Tintin đi. Nhưng vì năng lực nuốt thời gian của nó nên khi nó thả Tintin ra thì đã là hai mươi năm sau !”

“Thảo nào thoáng cái lại lâu như vậy!” Lam Minh cảm thấy rất có lý.

Cảnh Diệu Phong nghĩ nghĩ: “Những đứa bé mất tích trước đó chẳng lẽ cũng là do Xoáy nuốt thời gian cứu đi?”

“Có lẽ không phải.” Bạch Lâu lắc đầu: “Nếu không thì cũng chỉ mình Tintin xuất hiện, hơn nữa Xoáy nuốt thời gian là loài vô cùng hiếm.”

“Tintin, khi ở trong vòng xoáy em có thấy các bạn khác không?” Tiêu Bắc hỏi thăm.

Tintin lắc đầu.

“Nếu như có thể tìm được Xoáy nuốt thời gian, chúng ta có thể đưa Tintin về, nói không chừng... còn có thể bắt được hung thủ!”

“A?” Tiêu Bắc kinh ngạc: “Có thể cứu ba mẹ Tintin thật sao?”

Lam Minh đưa tư liệu về Xoáy nuốt thời gian cho Tiêu Bắc xem: “Cậu xem, nó ăn thời gian liên tục, mà xoáy ốc của nó lại chính là vòng thời gian được giữ lại. Nó có thể nhốt thời gian ra bất cứ lúc nào... Nói cách khác, chúng ta có thể quay về trước khi ba mẹ Tintin bị giết, bắt tên hung thủ kia! Như vậy Tintin cũng không cần phải làm cô nhi “

“Ý này rất hay!” Mọi người cảm thấy biện pháp này là tốt nhất, mắt Tintin cũng sáng lên.

“Tintin, em có biết cái tủ đó đang ở đâu không?” Tiểu hoa hỏi.

Tintin cố gắng nhớ lại, lắc đầu.

“Kí ức của nó bị tiêu trừ!” Bạch Lâu tiếc nuối nói: “Đây là năng lực tự bảo vệ của Xoáy thời gian, bởi vì nó không thể di chuyển, chỉ có thể sống ở một nơi cố định do phải kí sinh trong gỗ nên nó xóa đi kí ức của tất cả những người từng tiếp cận mình để che dấu vị trí. “

“Thì sao chứ!” Lam Minh kéo Tiêu Bắc: “Chúng ta có Bắc Bắc ở đây rồi!”

“Tôi” Tiêu Bắc mờ mịt nhìn Lam Minh: “Tôi có thể làm gì?”

“Đến những nơi có thể xuất hiện đồ cũ gần quán bar tìm!” Lam Minh nheo mắt, nhiệt huyết lại nổi lên: “Cần thì đến từng nhà tìm luôn!”

Tiêu Bắc nhìn Lam Minh chăm chăm, quay lại vỗ vỗ Sĩ Mị: “Sĩ Mị, cậu có thể dựa theo mùi Tintin, tìm những nơi nó từng đi qua không?”

Sĩ Mị giật giật lỗ tai, gật đầu: “Không thành vấn đề!”

Khế Liêu cũng vuốt mũi: “Để tôi kêu những người sói khác cùng tìm, lúc này tìm mùi so với tìm đồ cũ tiện hơn!”

Mọi người gật đầu, Lam Minh ủ rũ chui vào một góc, Cổ Lỗ Y vỗ vỗ hăn, lè lưỡi _ ngu ngốc!

Lam Minh có cảm giác thất bại.

“Kỳ thật đồ cũ cũng là một manh mối.” Tiêu Bắc lên mạng tìm một chút, nói: “Khu phố cạnh quán bar có một khu nội thất, bên trong có rất nhiều cửa hàng bán đồ cũ.”

“Vậy chúng ta chia nhau làm việc đi.” Bạch Lâu phân công: “Tôi ở nhà tìm kiếm tin tức hỗ trợ mọi người, Khế Liêu, Sĩ Mị và Hi Tắc Nhĩ dựa theo mùi đi tìm, còn Lam Minh và Bắc Bắc thì đến khu nội thất!”

“Được!” Mọi người gật đầu.

Lam Minh nhìn Tiêu Bắc, quả nhiên Bắc Bắc vẫn hướng về phía mình.

Tiêu Bắc quyết định mang Tintin đi cùng, nó nhất định có thể nhận ra đồ dùng của nhà mình.

Vì vậy, Lam Minh lại “Tha gia đãi khách”, mang theo hai cái bóng đèn cùng Bắc Bắc đến khu mua sắm. Khu nội thất so với trong tưởng tượng tiêu điều hơn nhiều, đặc biệt là nơi bán đồ cũ, không khác gì một nhà kho rách nát. Rất nhiều đồ gia dụng bằng gỗ cũ nát chất chung một chỗ, tản ra một loại mùi cổ quái.

Tiêu Bắc lưng đeo balo đựng Cổ Lỗ Y, tay dắt Tintin tìm từng nhà một. Đi qua nhiều nhà nhưng Tintin đều lắc đầu, nói không có cái tủ hồi trước của nhà nó. Trên tủ quần áo dán rất nhiều hình hoạt hình, nó sẽ nhận ra ngay.

“Cũng khó trách, dù sao cũng đã hai mươi năm rồi.” Lam Minh bịt mũi đi sâu vào đồng đồ cũ: “Nếu là tủ gỗ, nói không chừng đã mục! Hoặc là bị tháo ra làm lại.”

Tiêu Bắc gọi điện hỏi Bạch Lâu: “Nếu như tử bị mục hoặc tháo ra thì Xoáy nuốt thời gian sẽ như thế nào, cũng sẽ chết sao?”

Bạch Lâu nói, không chết, chỉ cần một phiến gỗ còn sót lại thì chúng vẫn có thể sống, bởi vì thân thể thật của Xoáy nuốt thời gian ở trong một không gian ba chiều khác mọi người không thể nhìn thấy. Thực thể không cần thể tích, chỉ cần có một tia liên kết với thế giới thật là được!

“Xem ra phạm vi lại mở rộng rồi.” Lam Minh càng chán nản: “Đi đâu tìm một cái tử mục chứ, nói không chừng nó đã bị chẻ nhỏ chôn xuống đất rồi.”

“Giữ vững tinh thần đến tiếp tục tìm đi.” Tiêu Bắc vỗ vỗ Lam Minh, đột nhiên quay phắt lại.

“Sao vậy?” Lam Minh thấy Tiêu Bắc bộ dáng khẩn trương, cũng quay đầu theo hướng mà cậu nhìn.

“A...” Tiêu Bắc nhú mày: “Hình như có thứ gì đó đang nhìn chúng ta.”

Lam Minh quan sát xung quanh: “Nhìn lên à, không phải cậu thường bị mấy tên fans cuồng biến thái theo dõi sao?”

“Cảm giác không giống.” Tiêu Bắc lắc đầu: “Có cảm giác ớn lạnh rất khủng bố.”

“Lại nói tiếp.” Lam Minh nhìn Tintin: “Vì sao tiểu tử này được thả ra ngay cạnh chúng ta?”

“Có thể là do có nguy hiểm nên yêu quái Xoáy nuốt thời gian mới đưa nó đến giao phó cho chúng ta không?” Tiêu Bắc nói sau đó tiếp tục nhìn khắp nơi. Lúc này cậu có một loại cảm giác bị nhìn chằm chằm mãnh liệt, giống như bị mãnh thú theo dõi, rất không thoải mái.

“Cũng có khả năng này.” Lam Minh nhìn Tintin: “Dựa theo tư liệu Cảnh Diệu Phong tra được, tên hung thủ giết cha mẹ nó trước đó cũng đã giết rất nhiều gia đình khác, đứa con cũng đều không cánh mà bay.”

Tiêu Bắc ngẩng đầu nhìn Lam Minh: “Anh muốn nói, mục đích của hung thủ là vì muốn cướp đứa nhỏ?”

Lam Minh tỉ mỉ đánh giá Tintin: “Không phải những đứa nhóc này rất đáng yêu sao? Những đứa bé mất tích trước đó đều là con lai, bộ dáng đáng yêu cha mẹ yêu thương, có một gia đình đầy đủ ấm áp.”

“Có kẻ biến thái theo dõi bọn họ?” Tiêu Bắc nhú mày, hận nhất là loại người này!

“Cũng có khả năng này, nhưng hung thủ có lẽ không phải nhân loại.” Lam Minh lắc đầu: “Từ sau vụ án của Tintin thì không xảy ra nữa!”

“Đối phương sẽ không như vậy chấp nhất một mực đuổi theo nó như vậy chứ?” Tiêu Bắc vô thức kéo Tintin lại: “Có loại ác ma chuyên bắt con nít sao?”

“Đương nhiên là có.” Lam Minh gật đầu, che tai Tintin đang ngơ ngác: “Đại đa số ác ma đều thích ăn thịt người, đặc biệt là những đứa trẻ đáng yêu.”

Tiêu Bắc sắc mặt khẽ biến, tức giận. Bất quá Lam Minh đã rất cẩn thận che tai Tintin để tránh dọa đến nó, động tác lơ đãng này làm cho tim Tiêu Bắc đập rộn lên. Người này... lấy tư cách một Thần Ma mà nói thì thật đúng là rất rất ôn nhu !

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 173

Tiêu Bắc cùng Lam Minh đi quanh khu nội thất thật lâu cũng không tìm được tủ đồ hay là xoáy ốc nào, ngược lại Tiêu Bắc lại mang một thân đầy da gà trở về.

“Ai...” Bắc Bắc ngồi trong xe vò đầu bứt tai, tựa hồ rất không thoải mái.

Tintin và Cổ Lỗ Y ngồi ghế sau nhìn cậu. Cổ Lỗ Y bay tới, xoa cho Tiêu Bắc lại thấy cậu chỉ là nổi da gà, không giống như bị con gì cắn.

Lam Minh cũng khó hiểu: “Bắc Bắc, cậu làm sao vậy?” Vừa nói, vừa đưa tay muốn sờ cổ Tiêu Bắc.

“Không sao, chú ý lái xe!” Tiêu Bắc đẩy hăn tay ra, Cổ Lỗ Y cầm nước thấm ướt khăn tay, lau cho cậu.

“Hình như bị dị ứng cái gì.” Tiêu Bắc vừa nói, vừa uốn éo sờ cổ, trùng hợp nhìn ra ngoài cửa sổ ra... trong nháy mắt, hăn hình như thấy ven đường có một người đang đứng, tròn mắt di động theo xe của bọn họ, hiển nhiên người nọ là đang nhìn bọn họ.

Thoạt nhìn chỉ là một người qua đường bình thường người nhưng ánh mắt của hăn rất kỳ quái. Âm trầm lãnh khốc chứa đầy ác ý, nhìn đến tận lúc bọn họ đã đi xa.

Tiêu Bắc muốn nhìn kĩ hơn, quay đầu lại thì người nọ đã biến mất trong tầm mắt.

Bắc Bắc nhú mày _ ảo giác à?

Nhưng loại cảm giác bị nhìn chăm chăm vẫn không biến mất, Tiêu Bắc nhìn ra ngoài cửa sổ, chợt phát hiện lại có một người xuất hiện. Hắn cũng chỉ đứng bên đường, nhìn theo xe bọn Tiêu Bắc, thẳng đến khi xe hơi đi khuất thì lại đổi thành một người khác.

Cứ như vậy, Lam Minh một đường trở lại EX, Tiêu Bắc nhìn thấy một đường tới đâu cũng có người nhìn xe bọn họ. Lúc đầu còn có lẽ cảm thấy là ảo giác, nhưng về sau thì đã có thể xác định _ bị theo dõi, Tiêu Bắc rung mình. Mấu chốt là làm như thế nào? Chẳng lẽ là bị người khác điều tra tập thể? !

Trở về EX, Tiêu Bắc mới cảm giác loại cảm giác bị theo dõi biến mất, vào nhà ngồi trên ghế sa lon rồi mà vẫn nghĩ không ra.

Tintin và Cổ Lỗ Y cùng một đám sói con chơi đùa trong phòng khách, Long Tước tiếp tục làm vú em chăm sóc tụi nó, những người khác ngồi nói chuyện vụ án, Tiêu Bắc cũng đem chuyện vừa rồi kể lại.

“Bị theo dõi một đường?” Bạch Lâu sau khi nghe Tiêu Bắc tại lại, sắc mặt cũng khẽ biến: “Như vậy sao...”

“Có phải là có đầu mối gì không?” Tiêu Bắc thấy Bạch Lâu nghi hoặc, liền hỏi: “Tôi có cảm giác những người kia tuy không giống nhau, nhưng ánh mắt hình như là cùng một người.”

Mọi người nhìn nhau, tựa hồ quả thật đã nghĩ tới cái gì, hơn nữa còn rất nhất trí.

“Khó trách năm đó tất cả cảnh sát đều không tìm thấy chút manh mối nào về hung thủ.” Cảnh Diệu Phong thở dài, hỏi Bạch Lâu: “Tiểu Lâu, có thể nào là Ác ma chiếm xác không?”

“Tôi cũng nghĩ vậy...” Bạch Lâu gật đầu: “Hắn là một loại ác ma chiếm xác khá hiếm.”

Tiêu Bắc thì giật mình không thôi: “Chiếm xác? Linh hồn chiếm xác? Kẻ theo dõi chúng ta là Quỷ Hồn?”

“Quỷ Hồn cũng không thể chiếm xác, chỉ có thể khống chế ý thức, còn chiếm cơ thể thì chỉ có thể trong trạng thái nửa vờ như ký sinh, hoặc nói chính xác hơn thì chỉ là tạm thời.” Lam Minh giải thích cho Tiêu Bắc: “Ác ma chiếm xác thì là hoàn toàn bám vào, loại Thần Ma này rất hiếm, cũng có thể nói là thiên phú dị bẩm của Thần Ma. Đặc biệt là loại có thể cùng lúc khống chế nhiều người một cách tự nhiên mà không bị hạn chế.”

“Đáng sợ thật” Tiêu Bắc nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi: “Nhưng vậy chẳng phải tất cả mọi người đều có khả năng trở thành hung thủ sao?”

“Bị ác ma nhập so với ký sinh đáng sợ hơn rất nhiều, chỉ cần bị hắn điều khiển tâm trí thì ai cũng có thể biến thành hắn.” Lam Minh cau mày cân nhắc: “Có thể nhập xác thì cũng không phải ác ma bình thường, cơ thể nó được tập hợp từ vô số oán khí. Hơn nữa thứ này cũng không thể xử vì không có cơ thể thật.”

“Đúng vậy!” Mọi người lâm vào phiền não.

Tiêu Bắc thắc mắc: “Vì sao ác ma đó lại đi theo chúng ta, nếu hắn là hung thủ năm đó, thì sẽ không phải vẫn luôn nhắm vào Tintin đấy chứ? Nhưng nếu vậy thì không hợp lý, hai mươi năm nay hắn ở đâu?”

“Hắn tựa hồ xuất hiện cùng lúc với Tintin.” Cảnh Diệu Phong gọi cho đồng nghiệp ở cục cảnh sát tra tư liệu: “Gần đây không xảy ra án kiện nào như năm đó!”

Tiêu Bắc thấy Tintin đang cùng Cổ Lỗ Y vẽ tranh, liền vậy nó tới hỏi: “Tintin, em có từng bị theo dõi không?”

Tintin nhìn Tiêu Bắc, không hiểu ” theo dõi ” là có ý gì.

“Chính là ánh mắt làm em sợ hãi!” Tiêu Bắc nói, vừa cầm lấy tay nó: “Đến, cố nhớ lại, có ai từng rất hung ác nhìn em chăm chăm không?”

Tintin mở to mắt, ngửa mặt lên trời nghĩ nghĩ, đột nhiên... Tintin siết chặt tay.

Tiêu Bắc lập tức đọc suy nghĩ của nó, thoáng nhìn thấy một khuôn mặt, ngẩng đầu: “Chính là ánh mắt đó!”

Mọi người hưng phấn _ đã tìm được manh mối.

Hình ảnh Tiêu Bắc vừa thấy là cảnh trong một lớp luyện đàn hoặc piano. Tóm lại cậu nhìn thấy đàn piano, còn nghe được âm thanh đánh đàn.

Người đang đánh đàn phần lớn đều là trẻ con, xấp xỉ Tintin. Người nọ có thể là giáo viên dạy nhạc, một người đàn ông trẻ, đứng sau một cây đàn. Ánh mắt âm trầm nhìn về phía trước, ánh mắt kia... giống hệt Tiêu Bắc vừa thấy!

Tiêu Bắc nhìn thông qua mắt Tintin, nên cậu cảm thấy người kia đang nhìn mình chăm chăm, rất đáng sợ!

“Tintin, trước kia em từng học piano?” Tiêu Bắc để ý thần sắc Tintin, lại không thấy nó có vẻ sợ, như thế hình ảnh vừa rồi chính nó cũng không nhớ, có chút kỳ quái!

Tintin gật đầu: “Từng học một chút.”

“Giáo viên dạy em có người nào là đàn ông khoảng hơn hai mươi, thoát nhìn rất lạnh lùng không?” Tiêu Bắc hỏi.

“Thầy Triệu.” Mọi thứ đối với Tintin mà nói vẫn chỉ mới vài ngày, nên nó nhớ rất rõ. Nó nói tên lớp, nhưng về phần địa điểm thì nó không nhớ rõ,

là mẹ dẫn nó đi sau này dọn nhà không tới nữa. Tintin nhớ rõ thầy Triệu kia vì hắn rất hung dữ, hắn không mắng những bạn học khác mà chỉ mắng một mình nó, nên nó rất ghét hắn.

Cảnh Diệu Phong bảo người tra xét tư liệu lớp piano năm đó Tintin học, điều tra ra lớp piano hồi trước Tintin học đến giờ vẫn còn, hơn nữa đã thành một nơi rất có danh tiếng, chuyên dạy trẻ em học piano.

“Hai mươi năm, nhân viên quản lý hắn là đã về hưu nhưng tư liệu có thể vẫn còn lưu lại.” Lam Minh mang theo Tiêu Bắc và Tintin tới đó. Lần này đi tương đối đông, Khế Liêu, Bạch Lâu và Cảnh Diệu Phong cũng đi.

Hiện tại lớp piano đã biến thành trung tâm rất lớn, học sinh cũng đông, Tintin không nhớ gì nhưng vẫn cảm thấy rất thần kỳ.

Tiêu Bắc dắt tay nó đi vào, tiếp tân sau khi xác minh thẻ căn cước của Cảnh Diệu Phong thì liên lạc với một vị quản lý đã làm việc tại đây hơn hai mươi năm, bây giờ đã là phó chủ tịch.

Không mất quá lâu, phó chủ tịch đi tới. Người này họ Trương, ngoài năm mươi.

Tiêu Bắc hỏi Tintin có biết không, Tintin lắc đầu.

Ông lão lại nhìn Tintin chăm chăm vào, thần sắc trên mặt là nghi hoặc và không xác định.

Tiêu Bắc lập tức ý thức được, có thể hắn nhận ra Tintin, nghi hoặc là vì không rõ vì sao đứa bé này hơn hai mươi năm vẫn không thay đổi? Không xác định là vì nghi ngờ trí nhớ của mình, cảm thấy có thể chỉ là trùng hợp.

“Lớn tuổi rồi, thỉnh thoảng lại bị hoa mắt, trí nhớ cũng không tốt.” Ông lão lau lau cặp kính lão, hỏi: “ Các cậu muốn hỏi gì?”

Tiêu Bắc hỏi ông ta về chuyện Tintin, còn nói thêm là rất giống đứa bé này.

Lão Trương vừa nghe đứa bé này không phải Tintin năm đó cũng bình tĩnh lại, cho rằng chỉ là người giống người thôi. Ông ta nói với mọi người: “Tintin khi còn bé rất đáng yêu, sau này đột nhiên dọn nhà nên không theo học nữa, các giáo viên đều rất không nỡ. Đặc biệt là Tiểu Triệu, bởi vì chuyện này cậu ta còn từ chức .”

“Mất một học sinh liền từ chức?” Tiêu Bắc khó hiểu: “Ông ta dạy ở đây bao lâu? Có đặc điểm gì không?”

“Ân... thời gian làm ở đây của Tiểu Triệu rất ngắn, nhưng về cơ bản nhạc khí nào cậu ta cũng biết dùng, rất có tài. Lúc ấy tất cả chúng tôi đều không hiểu vì sao một bậc thầy như vậy lại chạy tới đây để dạy mấy đứa bé học đàn, người lạnh như băng, không bao giờ trao đổi với người khác. Tôi ấn tượng rất sâu sắc về cậu ta nhưng cũng không biết gì.” Lão Trương lắc đầu: “Lúc đầu mọi người đều cho là do hãnh thích trẻ con, nhưng sự thật cậu ta lại vô cùng nghiêm khắc đến mức rất nhiều phụ huynh phải đến tận trường trách cứ. Nghe nói cậu ta còn hay đe dọa tui nhỏ, nói cái gì không có tài năng thì đừng học nữa, lãng phí thời gian.”

“Không phải chứ...” Khế Liêu nhíu mày: “Hơi quá đáng rồi đó.”

Mọi người gật đầu.

“Ha ha, chúng tôi cũng từng nói với hãnh rất nhiều lần, nhưng hãnh luôn im lặng, rất khó câu thông, người làm nghệ thuật tính cách thường rất trầm.” Lão Trương nói, đột nhiên đổi chủ đề: “Duy chỉ có Tintin lại được hãnh yêu thích.”

“Vì sao?” Tiêu Bắc khó hiểu.

“Tintin là một tiểu Thiên tài.” Lão Trương cười nói: “Rất nhiều người đều cho rằng cho trẻ học nhạc từ nhỏ có thể phát triển trí thông minh, nhưng trên thực tế tài năng âm nhạc là bẩm sinh. Nếu trẻ không có thiên phú mà còn ép chúng phải học từ nhỏ thì không những không thể phát triển trí thông minh, mà ngược lại còn có thể ảnh hưởng đến phát triển trí não của chúng.”

“Có chuyện này?” Tiêu Bắc lần đầu nghe tới: “Tôi còn tưởng rằng cầm kỳ thư họa mỗi thứ học một chút đều rất tốt cho trẻ chứ.”

“Sự thực không phải vậy, phải để trẻ tự mình quyết định, thiên phú thường hiện ra ở những lứa tuổi khác nhau. Thiên phú âm nhạc thường xuất hiện sớm nhất, hội họa trẻ nhất, còn phải xem thiên phú tới đâu mà dạy chứ không thể dạy một cách mù quáng được.” Lão Trương nói xong, ngồi xổm xuống cười nhìn Tintin: “Ông nghĩ cháu là con trai Tintin phải không?”

Lam Minh cùng Tiêu Bắc liếc nhau một cái, cũng không nói không phải.

Khế Liêu nhìn xung quanh, chú ý tới một bức ảnh cũ trên tường. Nguyên lai là ảnh lớp, mỗi một lớp đều có chụp ảnh tập thể lúc nhập học và tốt nghiệp, được lão Trương treo đầy một tường.

Bạch Lâu và Khế Liêu chia nhau ra tìm, rất nhanh liền tìm được ảnh lớp của Tintin.

Cảnh Diệu Phong lấy ảnh xuống, đưa Tiêu Bắc nhận diện. Tiêu Bắc và Tintin đều lập tức nhận ra vị “thầy Triệu”.

Mọi người nhìn kỹ, ánh mắt đúng là rất lạnh khốc, cảm giác có chút âm trầm, vô cùng cổ quái.

“Ông có biết sau này thầy Triệu đi đâu không?” Lam Minh hỏi.

Lão Trương bất đắc dĩ lắc đầu, ý bảo không có giao tình gì, cũng không tìm hiểu.

Bọn Tiêu Bắc đành phải cầm ảnh thầy Triệu và một chút hồ sơ cũ đi. Nguyên lai, thầy Triệu đến làm giáo viên trước khi Tintin tới học nửa tháng, ngay sau hôm Tintin dọn nhà, hẵn liền từ chức .

“Tintin này.”

Trở lại EX Tiêu Bắc hỏi Tintin: “Sau khi em dọn nhà, có đến lớp piano mới nào học không?”

“Không.” Tintin lắc đầu, nói với Tiêu Bắc, bởi vì rất nhiều người đều nói nó thích hợp chơi piano, nên ba mẹ nó chuẩn bị đưa nó đi xuất ngoại du học.

“Xuất ngoại?” Tiêu Bắc khó hiểu: “Đã chuẩn bị xuất ngoại, vậy sao còn dọn nhà?”

Tintin lắc đầu.

Cảnh Diệu Phong nhìn ảnh chụp, đột nhiên hỏi Tintin: “Ba mẹ em nói với em là bọn họ vì đổi công việc nên mới dọn nhà phải không?”

Tintin gật đầu.

“Trong kí ức có điểm nào không thoải mái không?” Cảnh Diệu Phong lại hỏi một câu: “Dạng như là bị ai đó theo dõi hay quấy rầy gì đó?”

Tintin nghiêng đầu, Tiêu Bắc thì lắc đầu: “Đều không có, tôi đã nhìn hết kí ức Tintin, tuổi thơ của nó rất hạnh phúc.”

“Tại sao kí ức một đứa trẻ lại hoàn toàn không có kỉ niệm không vui nào?” Bạch Lâu cảm thấy kỳ quái: “Ngay cả ba mẹ cãi nhau cũng chưa từng?”

Mọi người nhìn nhau, cảm thấy chuyện này quả thực không bình thường.

Tiêu Bắc nhún vai: “Tôi không có ba mẹ nên không có kinh nghiệm phương diện này.”

“Là do quá mức bảo vệ sao?” Tiểu Hoa là người duy nhất là nhân loại, về phương diện này cũng hiểu biết chút ít: “Bất quá nhân loại bình thường, không nhiều thì ít cũng phải có chút kỉ niệm không vui...”

Lam Minh đột nhiên quay sang nhìn Tintin.

Tintin trốn ra sau lưng Tiêu Bắc, Lam Minh nhìn nó như vậy có chút đáng sợ.

Tiêu Bắc thấy Lam Minh có vẻ kinh ngạc, liền hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Lam Minh nhéo nhéo má Tintin: “Tiểu gia hỏa này không phải nhân loại!”

“Hả?” Mọi người đồng loạt quay qua nhìn Tintin, nhưng theo đặc thù sinh lý, hoàn toàn nhìn không ra dấu hiệu phi nhân loại.

Bạch Lô kéo Tintin đến trước mặt, tỉ mỉ quan sát một hồi lâu, sau đó bảo nó cởi áo khoác ngoài ra.

Tiêu Bắc nói: “Ngày đó tôi tắm cho nó có nhìn rồi, ngoại trừ trên lưng có hai vết bớt, thì không có gì khác...”

Nói đến đây, Tiêu Bắc ngừng lại: “Bớt...”

“Đối xứng?” Bạch Lô vén áo Tintin lên xem xét, kinh hãi: “Nguyên lai là một tiểu Bán thiên sứ, khó trách đáng yêu như vậy, là hồn huyết hay thuần huyết vậy?”

“Xem bộ dáng hần là thuần huyết.” Lam Minh vò tóc Tintin.

“Bán thiên sứ là cái gì?” Tiêu Bắc lần đầu tiên nghe nói.

“Con của nhân loại và thiên sứ sinh ra sẽ không có cánh, chỉ có hai vết bớt.” Lam Minh giải thích cho Tiêu Bắc: “Bán thiên sứ cơ hồ không khác gì nhân loại, ngoại trừ đặc biệt thông minh xinh đẹp cùng tinh thông nghệ thuật.”

Tiêu Bắc kinh ngạc: “Thật thần kỳ!”

“Bán thiên sứ tình cách ôn hoà, thiên tính lạc quan. Nếu họ sống chung thì phu thê ân ái gia đình hoà thuận, cả đời cũng sẽ không cãi nhau.” Lam Minh cười cười.

“Ra là vậy.” Tiêu Bắc sờ đầu Tintin: “Là một tiểu thiên sứ sao.”

“Dù hai cha mẹ chỉ có một người là phi nhân loại thì chuyện Tintin bị Ác ma chiếm xác theo dõi, bọn họ cũng có thể phát hiện!” Hi Tắc Nhĩ hỏi: “Bán thiên sứ rất gần với nhân loại, năng lực tấn công và tự vệ đều có hạn, có thể do phát hiện con mình bị một kẻ đáng sợ theo dõi nên ba mẹ nó mới vội vã dọn nhà, chuẩn bị xuất ngoại trốn đi như vậy?”

“Rất có khả năng!” Cảnh Diệu Phong gật đầu.

“Bất kể thế nào, xem ra tên kia vẫn nhắm vào Tintin.” Lam Minh nói xong, đưa mắt nhìn ra hướng cửa chính.

Tiêu Bắc theo ánh mắt hần nhìn qua cửa thuỷ tinh, chỉ thấy ngoài EX đang đứng một người.

Bóng người kia trốn trong rừng, lúc này sắc trời cũng không còn sáng, hần lại cố ý đứng ở chỗ tối. Tiêu Bắc nhìn không rõ mặt hần, nhưng lại có

thể cảm giác được hắn đang nhìn chăm chăm vào Tintin, ánh mắt lạnh khốc đầy ác ý.

Khế Liêu đứng lên, đi tới mở cửa ra.

Người nọ xoay người chạy trốn.

“Muốn chạy?!” Khế Liêu nhếch khóe miệng lộ ra răng nanh đuổi theo. Nhưng vừa chạy ra cửa, Khế Liêu lại nhìn thấy khắp đường đều là người. Nếu đổi lại là người khác thì có thể sẽ nhận không ra ai với ai, nhưng người sói thì khác, loài này sở hữu một khứu giác cực nhạy.

Khế Liêu tìm kiếm trong gió, men theo mùi quay đầu, lập tức thấy người nọ đang đứng dưới góc đèn đường.

Khế Liêu nhướn mi _ tìm ra rồi!

Vừa định chạy qua, đột nhiên, người nọ nghiêng ngả ngã xuống. Sau đó, ánh mắt âm trầm biến thành mờ mịt và nghi hoặc.

Khế Liêu sửng sốt, Lam Minh vừa ra tới thấp giọng nói: “Thay người.”

Mọi người cũng đều nhíu mày _ là Ác ma chiếm xác! Nơi này nhiều người như vậy, chỉ cần hắn tùy tiện bám vào ai đó, lặng lẽ bỏ đi cũng sẽ không bị ai phát hiện. Nói cách khác, mọi người vĩnh viễn không bắt được hắn.

Thời gian tan tầm, lưu lượng người trên phố vô cùng khổng lồ, căn bản không cách nào tìm được ác ma kia. Thậm chí cũng không cách nào đề phòng hắn, nếu lúc này hắn lại nhập vào cơ thể ai đó, trốn một góc theo dõi EX thì bọn Tiêu Bắc cũng vô pháp phát hiện.

Tiêu Bắc cảm giác vấn đề lần này rất nghiêm trọng, liền kéo Lam Minh hỏi: “Làm sao bây giờ?”

“Trừ phi có thể nhốt hắc vào một cái thùng kín.” Bạch Lâu nhíu mày: “Bất quá theo tôi được biết, loại ác ma nhập xác này chưa từng có ghi chép bị bắt.”

“Vậy không phải hắc rất mạnh ư?” Tiểu Hoa nhíu mày: “Thật sự không có cách bắt lấy hắc sao?”

“Cũng không phải hoàn toàn không có.” Lam Minh đột nhiên mở miệng: “Chỉ có một cách.”

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 174

Muốn bắt Ác ma chiếm xác, biện pháp tốt nhất là tách hắc ra! Cho dù có nhốt hắc vào một hộp sắt, mà hắc có khả năng chi phối cơ thể nhất định sẽ gây nguy hiểm cho người hắc bám vào. Khi đó người vô tội bị hắc bắt sẽ chết oan.

Cho nên loại đi phương pháp dùng vũ lực, còn một cách đơn giản nhất, mà lại hiệu quả nhất, chính là giải quyết hắc ngay trong cơ thể!

“Trong cơ thể?!” Tiêu Bắc nghe Lam Minh nói biện pháp giải quyết tên Ác ma chiếm xác, tự dừng xấu hổ: “Phải đi vào trong cơ thể sao?”

Lam Minh thấy mặt Tiêu Bắc hồng hồng, sáp tới hỏi: “Bắc Bắc, nghĩ gì thế? Đâu phải chuyện háo sắc kia đâu.”

Tiêu Bắc càng xấu hổ, há mồm: “Cái đó... Nào có.”

Tâm tình Lam Minh lại tốt thêm vài phần: “Chỉ cần đoạt đi cơ thể của hắc là được!”

“Đoạt như thế nào?” Tiêu Bắc hiếu kỳ: “Đẩy hắc khỏi cơ thể hắc đang ký sinh?”

“Thông minh!” Lam Minh gật đầu.

Mọi người cảm thấy cũng là một cách, bất quá lúc này mấu chốt là phải làm sao tìm ra người nọ?

Tiểu Hoa này giờ vẫn đứng một bên xem náo nhiệt, đột nhiên nói: “Đối phương đang nhắm vào Tintin phải không?”

Mọi người gật đầu.

“Hắn một mực không tha Tintin, là vì thiên phú âm nhạc của nó?” Tiểu Hoa cười hỏi.

Mọi người tiếp tục gật đầu.

“Đúng lúc.” Tiểu Hoa đưa tay, Khế Liêu ngăm hiểu lấy từ trong cặp anh ra một tập hồ sơ.

“Cuộc thi thiên tài âm nhạc thiếu nhi?” Tiêu Bắc thấy trong tập hồ sơ có một âm áp phích vô cùng đáng yêu, cảm thấy bất ngờ.

“Ừh.” Tiểu Hoa cười tủm tỉm, nói: “Gần đây công ty đang tính thực hiện một loạt các hoạt động về thiên tài nhỏ, âm nhạc là một phần lớn. Không bằng để Tintin tham gia, sau đó chúng ta tổ chức cho mỗi đứa trẻ thông qua sơ tuyển một buổi độc tấu khoảng trăm người để thi tiếp. “

“Nếu như chúng ta mang Tintin đi thi đấu, đối phương nhất định sẽ xuất hiện phải không?” Tiêu Bắc hỏi.

“Nhưng vấn đề là...” Lam Minh khẽ nhíu mày: “Đến lúc đó hội trường nhất định rất đông, bắt Ác ma chiến xác sẽ rất phiền toái, hơn nữa còn có thể tạo ra hỗn loạn?”

Tiểu Hoa cười cười: “Cái này dễ mà, chúng ta giả vờ thôi!” Tiểu Hoa nói: “In một trăm vé nhưng đừng bán ra, nói hết vé rồi. Chúng ta vào đó, mà người cuối cùng không cần vé vẫn có thể vào...”

“Chính là Ác ma chiếm xác kia!” Mọi người cảm thấy chiêu này quá diệu!

“Nhưng dù vậy...” Tiêu Bắc thấy Tintin ngồi trên ghế sa lon ngơ ngác, đau lòng xoa đầu nó: “Tintin vẫn không thể trở về, không tìm được Xoáy nuốt thời gian.”

Lam Minh định an ủi Tiêu Bắc, cùng lắm thì giữ nó lại nuôi, dù sao cũng có siêu cấp vú em Long Tước mà.

Nghĩ tới đây, hắn ngồi xuống cạnh Tintin, ánh mắt lại bị sợi dây chuyền Tintin đeo trên cổ hấp dẫn. Từ mấy hôm trước Lam Minh đã nhìn thấy sợi dây chuyền này, cũng không có gì đặc biệt, mặt dây chuyền hình một con thỏ. Cầm lên nhìn, Lam Minh khẽ nhíu mày.

Tintin ngẩng lên nhìn hắn, như là đang hỏi hắn nhìn gì vậy.

Lam Minh nhìn chăm chăm sợi dây chuyền một lúc lâu, đột nhiên nở nụ cười, gọi Tiêu Bắc: “Bắc Bắc! Tìm được Xoáy nuốt thời gian rồi.”

Mọi người mạnh ngẩng đầu, đồng thanh hỏi hắn Xoáy nuốt thời gian ở đâu.

Lam Minh bảo Tintin tháo dây chuyền, bụng con thỏ rỗng, bên trong có một phiến gỗ nhỏ.

“Trong dây chuyền? !” Mọi người kinh hãi.

“Chỉ còn lại một ít như vậy?” Tiêu Bắc cầm lên đung đưa trước mặt, cảm thấy may mà tìm được, nếu không Tintin chắc chắn sẽ không thể về nhà rồi.

“Đã có nó, giờ chúng ta chỉ cần trở lại ngày xảy ra vụ án giết Ác ma chiếm xác là được!” Bạch Lâu đem tới một cái chén thủy tinh, bên trong thả rất nhiều gỗ vụn.

“Có thể làm như vậy sao?” Tiêu Bắc hỏi: “Vậy không phải sẽ đảo loạn thời gian sao? Thay đổi lịch sử...”

“Khi quay lại chúng ta chọn đêm gặp Tintin ở quán bar là được!” Lam Minh tính toán một chút, cảm thấy vậy là ổn rồi: “Như vậy cũng không làm thời gian bị hỗn loạn!”

Mọi người tuy cảm thấy kế hoạch tổ chức cuộc thi âm nhạc kia rất hảo, nhưng cách diệt cỏ diệt tận gốc này còn tốt hơn. Nói không chừng còn có thể ngăn cản ác ma kia làm hại những người khác nữa!

Bàn bạc xong, Bạch Lâu thả Xoáy nuốt thời gian vào đồng gỗ vụn: “Nó có thể đồng hóa những mảnh gỗ khác để lớn lên, chờ nó to thêm một chút thì để tiếp vào tủ. Như vậy cửa tủ có thể trở thành lối ra vào đủ để một người đi qua!”

Tiêu Bắc ôm má Tintin mặt đầy chờ mong: “Rất nhanh liền có thể về nhà gặp ba mẹ em rồi.”

Tintin dùng sức gật đầu.

Màn đêm buông xuống, EX đã bày trận sẵn sàng nghênh đón để tránh tên Ác ma chiếm xác kia lại đến tập kích, kết quả, hắc không xuất hiện. Nhưng nửa đêm Cảnh Diệu Phong lại nhận được cuộc gọi từ cục cảnh sát, nói là đã xảy ra đại án tử, một gia đình bị tập kích .

“Tập kích?” Cảnh Diệu Phong cúp điện thoại, nhú mày nói với mọi người. Một đứa bé mất tích, còn hai người lớn trong nhà thì bị giết.

“Tình trạng giống Tintin... là trùng hợp ngẫu nhiên?” Tiêu Bắc nhú mày: “Hay do tên ác ma kia làm?”

Không được một lúc, cục cảnh sát truyền tư liệu về người bị hại bà đưa bé cho Cảnh Diệu Phong.

Tiểu Hoa vừa xem tư liệu liền kêu lên: “Ai nha, đây không phải Đồng Đồng sao?”

Mọi người nhìn anh: “Đồng Đồng?”

“Là một trong số những thí sinh của cuộc thi, nó cũng giống Tintin rất tài năng, đêm sơ tuyển rất nhiều người đều nhìn trúng nó.” Tiểu Hoa nhú mày: “Nhất định là cùng là một người làm!”

“Nói vậy hẳn đã buông tha Tintin mà đi tập kích người khác?” Tiêu Bắc cũng kinh ngạc.

“Có lẽ sợ rồi.” Khế Liêu lạnh lùng đến một câu: ” Thần Ma bình thường làm gì có kẻ nào dám chủ động trêu chọc EX, tôi thấy hẳn là biết khó mà lui, so với bị chúng ta giết thì không bằng tìm một mục tiêu mới!”

“Hắn đã đem đứa bé kia đi đâu?” Bạch Lâu nhú mày: “Nếu như hắn nhập vào ai đó, cứ vậy mang theo đứa trẻ biến mất, vậy chúng ta chẳng phải sẽ không thể bắt được hắn sao?”

Bọn Tiêu Bắc nhú mày. Lúc này, Cổ Lỗ Y đột nhiên kinh ngạc kêu lên, mọi người thấy nó bùng chén thủy tinh bay nhanh tới cho Tiêu Bắc xem.

Hoá ra những mảnh gỗ vụn kia đã hoà với nhau, biến thành một khối gỗ lớn cỡ hộp diêm!

“Nó so với chúng ta có vẻ còn sốt ruột hơn!” Lam Minh tán thưởng: “Bắc Bắc, trao đổi thử với nó xem!”

Tiêu Bắc gật đầu, cầm lấy khối gỗ nhắm mắt lại, nháy mắt liền tiến vào một không gian thần bí bị bao phủ bởi những tia sáng không ngừng xoay vòng.

Không gian vô tận hắc ám nhưng lại không khiến người khác cảm thấy sợ hãi, những tia sáng năm màu xoáy tròn uốn lượn trong bóng đêm, to dần.

Tiêu Bắc cảm giác có thứ gì đó giống sợi râu mềm mại, vỗ nhẹ lên vai mình, như là muốn cùng mình trao đổi.

Tiêu Bắc liền hỏi: “Có phải là người cứu Tintin?”

Rất nhanh, một giọng nói dễ nghe truyền tới: “Ta là bạn Tintin, các người mau cứu cha mẹ Tintin đi.”

“Người có thể mang bọn ta trở về lúc đó rồi về lại đây không?” Tiêu Bắc hỏi.

“Đương nhiên có thể.” Xoáy ốc rất phối hợp cam đoan với Tiêu Bắc.

Bắc Bắc tỉnh lại, nói lại tình hình cho mọi người, việc này không nên chậm trễ. Bọn họ bỏ khối gỗ vào một cái tủ âm tường, trong tủ âm tường lập tức xuất hiện một cánh cửa không gian.

Lam Minh, Tiêu Bắc, Khế Liêu và Hi Tắc Nhĩ tiến vào.

Tintin ở lại, Long Tước Tiểu Hoa chăm sóc nó.

Chỉ cần bọn Bắc Bắc thành công, như vậy tất cả sẽ quay lại ngày tổ chức tiệc ở quán bar, bắt đầu lại từ đầu.

Mấy ngày nay Cổ Lỗ Y đã cùng Tintin thành bạn tốt, nên không nỡ để nó đi. Lần đầu tiên chủ động không đi cùng Tiêu Bắc mà muốn ở nhà cùng Tintin chơi những giây phút cuối cùng.

Thời gian quay ngược.

Bọn Tiêu Bắc theo chỉ dẫn của Xoáy ốc thời gian, đi tới trước một cánh cửa.

Nhẹ nhàng mở cửa, trước mắt là một căn phòng ngủ đáng yêu.

Tiêu Bắc nhanh chóng nhớ ra, đây là phòng ngủ Tintin.

Mà lúc này Tintin đang nằm trên giường, nó còn chưa ngủ say. Thấy cửa tủ bị mở, còn có người chạy ra từ bên trong liền chặt ôm chần, hoảng sợ nhìn mọi người.

Tiêu Bắc đối với Tintin “suýt” một tiếng, ý bảo nó đừng sợ.

Tintin tò mò tròn mắt xem bọn hắn muốn làm gì, có vẻ không sợ nữa.

Lúc này, bóng cây bên ngoài khẽ chập chờn, trong gió xuất hiện một tia khác thường. Lam Minh nhạy cảm lập tức nhận ra, nói với bọn Tiêu Bắc mau tranh thủ xuống lầu!

Lưu Hi Tắc Nhĩ lại bảo vệ Tintin, Tiêu Bắc cùng Lam Minh, Khế Liêu xuống lầu.

Về phần phải bắt Ác ma chiếm xác như thế nào, trên đường tới đây Tiêu Bắc cũng đã nghĩ thử. Có vài phương pháp tương đối mạo hiểm, nhưng có thể thử một chút.

Ba người từ trên lầu xông xuống, cha mẹ Tintin đang ngồi xem TV trong phòng khách dưới lầu kinh ngạc bật dậy.

Lam Minh khoát tay với bọn họ, ý bảo đừng khẩn trương.

Tiêu Bắc giải thích với bọn họ.

Dù sao đều là Thần Ma, hơn nữa cũng đã phát hiện nguy hiểm, nên rất dễ thông suốt. Đột nhiên biết chuyện Xoáy thời gian và mình bị giết, hai vợ chồng không khỏi đổ mồ hôi lạnh, nguyên lai hai người bọn họ còn không biết đã sắp chết đến nơi .

Đang nói chuyện, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa “rầm rầm”.

Ba Tintin nhìn Lam Minh.

Lam Minh gật đầu. Ba Tintin thận trọng đi về phía cửa, nhìn qua lỗ mắt mèo, quay lại gật đầu với bọn Tiêu Bắc _ là quản lý tiểu khu.

Bọn Tiêu Bắc liền biết trong này có trá.

Kêu hai vợ chồng cứ làm như bình thường, bọn Tiêu Bắc trốn vào một chỗ bí mật chờ đợi.

Ba Tintin mở cửa, tay quản lý đi vào, nhìn nhìn rồi nói: “Có người phàn nàn nhà ông rất ồn. “

“Nhà tôi?” Ba mẹ Tintin đều khó hiểu: “Chúng tôi bật tiếng TV rất nhỏ mà.”

“Có thể là đường nước bị thủng, để tôi kiểm tra thử xem.” Tuy tay quản lý vẫn cười, nhưng Tiêu Bắc từ xa đã nhận ra ánh mắt của hắn. Hung ác, lạnh lùng, không có hảo ý _ chính là ánh mắt của Ác ma chiếm xác!

Viên quản lý sau khi đi vào, đứng giữa phòng. Hắn thu lại nụ cười trên mặt, từ lưng lấy ra một con dao.

“A!” Mẹ Tintin hét lên một tiếng, ba Tintin vội vàng bảo vệ cô ở phía sau.

Sau đó, tay quản lý chứng kiến trước mắt hắn đột nhiên xuất hiện một người vốn không nên xuất hiện ở chỗ này _ là Lam Minh.

Hắn hơi sững sờ, lui lại, ánh mắt khẽ chuyển.

Lam Minh chợt nghe thấy sau lưng “soạt” một tiếng.

May mắn hẳn sớm chuẩn bị, quay người lại. Nguyên lai Ác ma đã nhập vào thân thể ba Tintin.

Lam Minh vừa xoay người, mẹ Tintin lại xông tới. Lam Minh né đi, chọn một góc tương đối tốt, vừa lúc đối diện tay quản lý. Quả nhiên, Ác ma chiếm xác lại quay lại người tay quản lý, giờ dao đâm Lam Minh.

Khế Liêu đột nhiên xuất hiện sau lưng hẳn.

Hẳn có vẻ lại muốn chuyển sang người khác thì bỗng nhiên bất động.

Chẳng mấy chốc, viên quản lý tỉnh lại, nhìn chung quanh một chút. Ông ta tựa hồ khó hiểu sao mình lại ở trong nhà người khác?

Mà ba mẹ Tintin cũng không bị nhập vào.

Lam Minh và Khế Liêu liếc nhau một cái, hẳn đang nhập vào ai? Đang suy nghĩ, trước mắt chợt xuất hiện một đoàn gì đó màu xanh xanh.

Song song đó là tiếng Tiêu Bắc thì thầm _ là chú ngữ làm linh hồn hiện ra học trong Vũ Dạ tập.

Lam Minh cười _ Tiêu Bắc thật thông minh, làm cho linh hồn hiện ra. Như vậy Ác ma nhập xác còn chạy đằng trời, chẳng phải đã bị thực thể hóa sao!

Màu sắc càng ngày càng rõ ràng, nguyên hình Ác ma chiếm xác cũng lộ ra. Nguyên lai là một bóng người trong suốt, trên mặt có hai cái lỗ, méo mó yếu ớt.

Ác ma chiếm xác có cảm giác mình bị vật gì đó bao lấy, muốn nhập vào thân thể người khác nhưng lại bị một cái áo làm cho không nhúc nhích được, hẳn giấy dựa rỗng lên.

Lúc này Lam Minh mới phát hiện, Tiêu Bắc ngoại trừ nhốt hắn bởi một lớp ánh sáng, còn khoác thêm một tầng áo ngoài _ là linh lực. Bị linh lực trói buộc, Ác ma chiếm xác không thể nhập vào thân thể người khác nữa. Hắn giãy dụa thế nào cũng không thoát được, có lẽ lần đầu tiên biết cảm giác bị nhốt là đáng sợ thế nào, kêu thảm thiết.

Lam Minh thấy thời cơ vừa đúng, giơ tay chém xuống...

“Bùm” một tiếng, Ác ma chiếm xác nháy mắt biến thành một làn khói, tiêu tán. Khi hắn theo gió biến mất, mọi người nghe thấy xung quanh vang lên tiếng đàn, thập phần ai oán.

Sau khi mọi thứ lắng xuống, viên quản lý bị dọa chạy đi. Ba mẹ Tintin đóng cửa lại, liên tục cảm tạ bọn Tiêu Bắc.

Vừa nãy khi Tiêu Bắc trói Ác ma chiếm xác có thoáng nhìn qua nội tâm của hắn.

Nguyên lai ác ma này là một kẻ yêu âm nhạc đến cuồng, mộng trở thành một nghệ sĩ piano, nên muốn bắt một đứa trẻ có thiên phú âm nhạc, ép nó dựa theo mong muốn của mình mà phát triển. Nếu không được hài lòng liền giết chết, đến khi hài lòng thì nhập vào xác đứa bé, từ nay về sau thay thế nó sống tiếp. Những đứa bé khác, kể cả Tintin đều vì nguyên nhân này mà bị bắt cóc.

Trong khi tấn công Tintin, hắn gặp chút phiền toái, Xoáy nuốt thời gian cứu Tintin đi, còn ngáng đường hắn. Hắn bị Tintin ám ảnh, một đường đuổi tới tương lai.

Bọn Tiêu Bắc cáo biệt cha mẹ Tintin, trở lên lầu, chuẩn bị theo tử rời đi.

Lúc này, Tintin đã ngủ, nằm cạnh Hi Tắc Nhĩ.

Tiêu Bắc có chút không muốn xoa đầu nó một chút rồi mới cùng bọn Lam Minh trở về.

Khi trở về thế giới cũ, Tiêu Bắc cảm thấy như vừa nằm mơ. Lúc tỉnh lại thì thấy mình vẫn đang đứng trong phòng bếp quán bar.

Cánh cửa sau khép hờ đột nhiên mở ra một đường nhỏ. Tiêu Bắc cả kinh, trong lòng tự hỏi chẳng lẽ ác ma kia còn chưa chết? Nhưng ngẩng đầu nhìn lại gặp một con mèo con “Meo meo” một tiếng đi vào.

Cổ Lỗ Y lấy chút tôm cho mèo nhỏ, Tiêu Bắc đi tới cửa nhìn ra ngoài một vòng. Tuyết trắng gió lạnh, không có ai.

Lam Minh đi đến cạnh Tiêu Bắc: “Lúc này hẳn là nó đã lớn rồi.”

Tiêu Bắc đột nhiên cảm khái: “Bất quả chỉ trong nháy mắt, lại không nghĩ tới đã nhiều năm như vậy, thật thần kỳ.”

“Đúng vậy, thời gian quả thật là thứ rất thần kỳ.” Lam Minh cười cười, mở bóp lấy ra vật gì đó: “Tôi đã nhờ Xoáy nuốt thời gian một chuyện, đưa tôi về trước ba mươi ngày.”

Tiêu Bắc sửng sốt, quay lại nhìn hắn: “Vì sao?”

Lam Minh cầm một chiếc nhẫn đeo vào tay Tiêu Bắc: “Không phải nhân loại thích nhẫn sao?”

Tiêu Bắc kinh ngạc nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay mình.

“Tôi cũng rất có tâm đó.” Lam Minh đặc ý sờ cảm nháy mắt với Tiêu Bắc.

Nụ cười của Tiêu Bắc đem tiếc hận bởi vì bỏ lỡ quãng thời gian làm thêm, mất cơ hội tặng quà đến tận bây giờ của Lam Minh quét sạch bách!

Cố Lỗ Y khoanh tay ngồi trên một hộp phô mai _ Lam Minh cũng rất giỏi đó!

Vài ngày sau, Tiểu Hoa cầm hai vật đến cho mọi người. Một cái là áp phích tuyên truyền biểu diễn piano độc tấu, vật còn lại _ một đĩa CD album cá nhân.

Thanh niên trên vỏ đĩa thoát nhìn có vài phần quen mắt, là một thanh niên anh tuấn đang đánh đàn.

“Album cá nhân của Tintin!” Tiểu Hoa cười nói: “Rất thần kỳ đó, trước không có, nhưng ngày chúng ta trở về nó lại đột nhiên xuất hiện trên giá nhạc của tôi!”

Mọi người yên lặng nhìn nhau _ thời gian, quả nhiên rất thần kỳ!

Quyển 31 Cáo bạch ngày diệt vong

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 175

Sau khi án tử của Tintin kết thúc, Tiêu Bắc và Tiểu Hoa đều nhận được nhần. Có qua là phải có lại, nên hai người cũng muốn tặng quà.

Tiểu Hoa tài đại khí thô, đem Khế Liêu chôn dưới một núi quà, thành ra gần đây Lang Vương Khế Liêu nhân sinh đặc ý, cũng rất nỗ lực thể hiện bản sắc bị “Bao dưỡng”, thấy gì cũng muốn Tiểu Hoa mua cho, mọi người thấy vậy đều hô: “Phản phản!”

Tiêu Bắc thì suốt ngày suy tư nên mua gì cho Lam Minh làm quà đáp lễ đây? Cậu không có nhiều tiền để “bao dưỡng” Lam Minh như vậy, còn phải lo chi phí giáo dục cho Cổ Lỗ Y, ngày nào cũng nghĩ đến nát óc. Về phần Lam Minh thì đã quên bég chuyện này từ đời nào, từ ngày đó Tiêu Bắc trở nên rất dịu dàng ngoan ngoãn, vậy nên tâm tình của hắn đương nhiên cũng tốt theo.

Nửa tháng sau, Ex không có chuyện gì làm.

Từ khi từ thế giới khác trở về, mọi người Ex bộn rộn một hồi, giải quyết sạch sẽ đám Thần Ma trốn tới. Kế đó là những chuỗi ngày nhàn rỗi đến mốc meo, thế giới cũng vô cùng hoà bình.

Trưa một ngày nọ, Tiêu Bắc đi tập về, vừa vào cửa liền chứng kiến cảnh một đám người nằm ườn trên ghế sa lon chơi game.

Tiêu Bắc có chút vô lực nhìn đám Thần Ma đã biến thành trạch nam, Cổ Lỗ Y trên vai lắc cái đuôi, vẫy cánh bay qua, lấy Ipad ra muốn chơi cùng.

Tiêu Bắc xách nó lên, tịch thu máy chơi game: “Một ngày chỉ được chơi một tiếng!”

Cổ Lỗ Y xụ mặt ầm ầm lên án, Tiêu Bắc trừng mắt trạch nam lê lét khắp phòng: “Các người mỗi ngày cũng chỉ được chơi một tiếng làm gương cho Cổ Lỗ Y!”

Khế Liêu và Lam Minh ngẩng đầu, thấy thần sắc của Tiêu Bắc âm trầm, đành phải ngừng chơi game.

Mọi người ngừng chơi, duy chỉ có Hi Tắc Nhĩ là còn nằm sấp bên máy tính, lạch cạch không biết đang tán dóc với ai.

Tiêu Bắc đi qua xem: “Hi Tắc Nhĩ?”

“Ai!” Hi Tắc Nhĩ chăm chú gõ bàn phím: “Trong một rãnh biển ở Thái Bình Dương phát hiện nhân ngư biển chủng.”

“Biển chủng?” Tiêu Bắc cảm thấy hứng thú: “Nhân ngư còn có biển chủng? Không phải nói sắp tuyệt chủng rồi sao?”

Sphinx lắc đầu: “Poseidon muốn đem về nuôi à?”

“Poseidon muốn chúng ta điều tra.” Hi Tắc Nhĩ in ra những hình ảnh khảo sát đầu tiên cho bọn Tiêu Bắc: “Xem này trong rãnh biển có hơn mười con.”

“Nhiều như vậy?” Lam Minh hiếu kỳ: “Vậy chẳng phải là phát hiện ra quần thể mới sao?”

“Khu vực này gần đây rất không yên ổn, rất nhiều thuyền và người liên tiếp mất tích. Mọi người còn cho là hải tặc giở trò, kỳ thật không phải.” Hi Tắc Nhĩ lại in ra vài bức hình: “Nhìn những nhân ngư này xem.”

“Oa!” Tiêu Bắc và mọi người đồng thanh.

Cổ Lỗ Y hớn hở vẩy cánh: “Đại mỹ nhân! Đại mỹ nhân!”

Những nhân ngư này quả thực rất xinh đẹp, tỉ lệ đáng người cực chuẩn, mái tóc màu tảo dài, ngũ quan xinh xắn, còn có vây cá và hai cái tai màu sắc rực rỡ, mắt to ngập nước, thoát nhìn vô cùng diễm đạm đáng yêu. Một cái đuôi cá dài gấp ba lần cơ thể, phía đuôi xoè ra, hai bên còn có hai cái vây thật dài, tay thon vai nhỏ, có vây lưng.

“Thật đẹp!” Tiêu Bắc nhìn không được hỏi: “Nhưng đẹp vậy mà lại ăn thịt người sao?”

Hi Tắc Nhĩ nhìn Tiêu Bắc, chỉ chỉ hình: “Ngang ngựa cá voi trắng.”

“To bằng cá voi trắng? !” Mọi người đồng thanh: “Là mới sinh?”

“Là trưởng thành!” Hi Tắc Nhĩ đổi một tấm hình khác: “Những nhân ngư này dài từ năm đến mười mét, hình thể khổng lồ.”

“Sao có thể lớn như vậy được? “

“Xem chúng đang ăn cái gì đi.” Hi Tắc Nhĩ lại in hình ra. Lúc này, bọn Tiêu Bắc triệt để ngán ngấm, sờ sờ một mỹ nhân ngư đáng yêu động lòng người như vậy lại đang há ra một cái miệng đỏ lỏm đầy răng, cắn xé “Thi thể” một con cá voi.

“Đây là nhân ngư thật sao.” Bạch Lâu nhú mày: “Sao đột nhiên sinh sôi nảy nở, hơn nữa thể tích còn lớn như vậy?”

“Poseidon nói, hình như trong rãnh biển có thứ gì đó không ổn định.” Hi Tắc Nhĩ không biết lấy từ đâu ra cả một tấm hải đồ, chỉ cho bọn Tiêu Bắc xem: “Nhìn xem, chỗ này có một cái bóng lớn.”

“Còn có rất nhiều số liệu nữa.” Hi Tắc Nhĩ in tư liệu Poseidon truyền qua cho mọi người đọc.

Trong số mọi người, bình thường hay dùng đến linh kiện “Đại não” thì chỉ có vài người Tiêu Bắc, Tiểu Hoa và Bạch Lâu, còn “đại não” của Lam Minh và Khế Liêu thì hầu như đều trong trạng thái nghỉ ngơi. Tiêu Bắc nhìn hồi lâu vẫn không hiểu, hỏi Hi Tắc Nhĩ: “Cái này nói lên điều gì?”

“Poseidon nói trước đây không lâu có một con địa chấn, sau đó hình như xuất hiện một khe nứt, nhân ngư không biết có phải từ trong đó bơi ra không.” Hi Tắc Nhĩ nói: “Poseidon hỏi chúng ta có muốn qua nhìn một cái không?”

Mọi người nhìn _ du lịch ngắm cảnh đáy biển miễn phí đương nhiên phải đi, huống chi còn có chuyện lạ để xem, đều gật đầu muốn đi!

Tiêu Bắc vừa nghe đến “du lịch đáy biển ” liền lặng lẽ đưa Cổ Lỗ Y cho Lam Minh, bảo hắn mang nó đi tắm.

Sau khi Lam Minh và Cổ Lỗ Y bị đuổi lên lầu, Tiêu Bắc liền hỏi Hi Tắc Nhĩ: “Dưới biển có vật lưu niệm đặc biệt nào không?”

Hi Tắc Nhĩ ngơ ngác: “Vật lưu niệm?”

“Dưới biển không phải có rất nhiều bảo bối sao, ngọc trai, đá quý, vỏ sò các loại ấy.” Tiêu Bắc nâng cằm nghĩ nghĩ: “Nhỏ nhỏ một chút càng tốt.”

“Anh muốn dùng để làm gì?” Hi Tắc Nhĩ khó hiểu: “Trong kho của Poseidon chắc có rất nhiều, để tôi bảo hắn gửi cho anh.”

Tiêu Bắc nhìn nhìn hướng lầu trên: “Muốn làm quà cho Lam Minh.”

“Anh đem chính mình đóng gói cho hắn không phải được rồi sao?” Hi Tắc Nhĩ nói tỉnh queo: “Lam Minh không phải nhân loại, sẽ không muốn quà. Anh tặng kim cương cho hắn có khi hắn còn phải nghĩ dùng để làm gì.”(Cc: nói rất hay. Cưng đúng là ko biết gì nhưng nói gì cũng đúng a)

“Kỷ niệm vĩnh hằng a...”

“Nhân loại muốn vĩnh hằng là vì không thể vĩnh hằng.” Bạch Lâu chen vào nói: “Bản thân Lam Minh đã là vĩnh hằng, nên sẽ không hiểu điều này.”

Tiêu Bắc nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng đúng, thế là tiếp tục ngồi trên ghế salon ôm mặt, nghĩ tới nghĩ lui vẫn không nghĩ ra nên tặng hẳn cái gì.

Khi Lam Minh cầm khăn tắm bọc Cổ Lỗ Y ướt sũng xuống lầu thì nhìn thấy cảnh Tiêu Bắc “giãy dụa” trên ghế salon. Khó hiểu _ Bắc Bắc lại bị gì rồi?

Lúc ăn tối, Hi Tắc Nhĩ nhận được một cuộc điện thoại, kinh ngạc: “Bắt được một mỹ nhân ngư rồi?”

Mọi người cũng giật mình: “Lớn vậy mà cũng bắt được hả? Không hổ là Poseidon.”

“Đang nhốt tạm trong Thủy cung.” Hi Tắc Nhĩ cúp điện thoại: “Hình như có chút không thích hợp, tối nay chúng ta đi xem đi?”

“Nhốt trong Thủy cung?” Tiêu Bắc nhú mày: “Muốn trưng bày à?”

“Giấu tạm ở đó trước.” Hi Tắc Nhĩ lắc đầu: “Trong Thủy cung có người của chúng ta.”

Mọi người dĩ nhiên đều tò mò, nên tất cả mọi người cùng lái xe đến Thủy cung. Buổi tối Thủy cung không một bóng người, một viên quản lý đi ra đón mọi người, dẫn vào trong.

Mọi người đi bộ trong một đường ống thủy tinh thật dài, có thể nhìn thấy đủ các loại cá bơi lội hai bên đường.

Có mấy con cá đặc biệt đáng yêu hình như quen biết Hi Tắc Nhĩ cứ đi theo nó. Mọi người tới trước bức tường thủy tinh cuối Thủy cung, bên kia

tường là nước biển thăm thăm tối như mực, cái gì cũng không có.

“Trong này?” Tiêu Bắc thắc mắc.

“Vâng.” Viên quản lý gật đầu, đưa tay gõ lên mặt tường thủy tinh. Đột nhiên... dòng nước bắt đầu di động, có vật gì đó vọt tới.

“Rầm” một tiếng, đâm thẳng vào bức tường thủy tinh cực dày.

Vách tường rõ ràng chấn động một chút, mọi người cũng lui về sau _ hung dữ thật!

Lúc này đã có thể thấy rõ tướng mạo người cá nọ, khi xem hình mọi người cảm thấy thật xinh đẹp, nhưng khi nhìn ngoài đời thì chỉ cảm thấy _ “Đáng sợ!” Bởi vì quá khổng lồ!

Khuôn mặt xinh đẹp bị phóng đại lên gấp mấy lần, chìa ra trước mặt làm người ta có cảm giác kinh khủng. Đặc biệt, da mặt người cá nọ còn rất trắng, tiếng thở ồ ồ, trong một khung cảnh đen kịt, phối hợp với vảy cá trước ngực và cổ, chưa kể hai cái vây cực lớn... Thật sự không thể liên hệ nổi với hai từ “mỹ nữ”.

Người cá nọ mở to đôi mắt tròn, tròn mắt lớn như quả bóng bowling, rất không “ngập nước”, đối diện mọi người nhìn tới nhìn lui. Từ trong ánh mắt có thể thấy được sự bất mãn vì bị nhốt trong Thủy cung, không chỉ lớn lên giống người mà còn có suy nghĩ!

Nhìn bộ ngực bằng phẳng, tuy tóc rất dài nhưng có thể là một người cá nam, hoặc cũng có thể người cá không phân giới tính.

Sphinx dí sát vào nhìn kỹ: “Nhân ngư... phải là tuyệt chủng rồi mới đúng chứ?”

Hi Tắc Nhĩ nhận được tin nhắn của Poseidon, nói là hắn không có cách làm cho người cá nọ mở miệng, nên mới nhờ Tiêu Bắc nhìn giúp quá khứ của hắn một chút, xem xem rốt cục có bí mật gì.

Tiêu Bắc đi đến, đưa tay chạm vào tường thủy tinh.

Người cá nọ thấy cậu đi đến liền nhìn qua. Bị một đôi mắt lớn như vậy nhìn chăm chăm cũng không phải cảm giác dễ chịu gì, Tiêu Bắc cố gắng tập trung.

Cổ Lỗ Y ngồi trên vai Tiêu Bắc, ngẩng mặt nhìn khuôn mặt thật lớn của người cá nọ trong hồ, duỗi bàn tay nhỏ xíu hướng mũi nó vỗ một cái.

Người cá nọ có chút sững sờ, nghiêng đầu, nhìn Cổ Lỗ Y chăm chăm, hé miệng, tựa hồ bị chọc giận. Tiêu Bắc giật mình, vô thức lui lại. Trong miệng người cá nọ là hàm răng lờm chờm không khác gì đinh, quả nhiên là mãnh thú!

“Tôi từng nhìn thấy loài nhân ngư này rồi.” Lam Minh đột nhiên mở miệng: “Trong sách.”

“Sách?” Mọi người kinh ngạc nhìn Lam Minh, ánh mắt kia như hỏi _ hoá ra anh cũng đọc sách à? !

Lam Minh câm nín, đành phải giải thích: “Nó là nhân ngư của Thành phố bị mất huyền thoại!”

” Thành phố bị mất?” Trong đầu lập tức Tiêu Bắc hiện lên N bộ phim khoa học viễn tưởng và phim kinh dị, hỏi Lam Minh: “Thành phố đó lớn cỡ nào mà chứa được nhiều nhân ngư như vậy?”

Lam Minh chạm vào vách tường thủy tinh, nhìn người cá khổng lồ trước mặt: “Loài nhân ngư này tượng trưng cho tận thế.”

Lam Minh nói một câu làm cho tất cả mọi người phải nhú mày _ tận thế? Đợt trước thế giới khác thiếu chút nữa làm cho thiên hạ đại loạn, đợt này lại lò ra nhân như báo tận thế, chuyện gì vậy chứ?

Hi Tắc Nhĩ lại có vẻ có cùng quan điểm với Lam Minh, nó vừa nhún tin vừa nói với bọn Tiêu Bắc: “Poseidon cũng nói như thế, nói là sắp tận thế, bên Lucifer cũng nói đàn nhân ngư này chạy ra từ Thành phố bị mất, có thể sẽ mang đến tai hoạ, kêu chúng ta chú ý một chút.”

Mọi người cực kì nghi ngờ _ “tai hoạ” là chỉ cái gì, ngoài ra cũng hiểu kỳ vì sao chuyện lớn như vậy lại để bọn họ tới điều tra.

Tiêu Bắc đưa tay ấn lên tường thuỷ tinh, tập trung tìm kiếm “quá khứ” của người cá nọ...

Chậm rãi nhắm mắt, Tiêu Bắc nháy mắt tiến vào biển ý thức. Trước mắt là đáy biển tối đen cùng một khe nứt khổng lồ, theo khe nứt đi xuống, bên người cậu lướt qua vô số loài cá khổng lồ không biết tên.

Cuối cùng, khe nứt dường như không có đáy, bên dưới xuất hiện một thành phố quý dị. Ánh sáng từ những ngọn đèn lấp lánh như sao trời, xung quanh đen kịt nhưng vẫn có thể nhận rõ cảnh tượng nhà cửa san sát.

Thật sự là một thành phố! Tiêu Bắc theo ánh mắt của người cá khổng lồ lướt qua phía trên thành phố, thành phố phía dưới sáng rực nhưng yên tĩnh không một tiếng động. Tiêu Bắc cảm thấy không thể tưởng tượng nổi _ một toà thành dưới đáy biển? Chẳng lẽ là quả hạt của Poseidon? Hoặc là người ngoài hành tinh nào giờ vẫn luôn sống trong tâm trái đất?

Chính là theo nhân ngư bơi xuống, Tiêu Bắc mới phát hiện đây là một thành phố bị chìm, sở dĩ còn ánh sáng là vì hệ thống cung cấp điện cổ quái của nơi này dường như chưa bị hỏng. Chìm dưới nước lâu như vậy mà cũng không bị cắt điện. Kiến trúc trong thành phố vẫn nguyên vẹn, không bị

nước biển ăn mòn, thật giống một tiêu bản thành phố được trưng bày dưới đáy biển.

Tiêu Bắc không giải thích nổi, chỉ có thể tiếp tục quan sát. Cuối cùng cậu phát hiện đây là một thành phố ma, trong thành phố khắp nơi trên mặt đất đều là những bộ xương trắng, trên đường còn có ô tô và các loại phương tiện giao thông công cộng. Đây là một thành phố hiện đại thuộc về nhân loại, tại sao lại xuất hiện dưới đáy biển?

Tiêu Bắc hoàn toàn mờ mịt _ đây là tình huống gì? Ảo giác? Vừa nghĩ tới hai chữ “Ảo giác” liền cảm thấy thân thể chìm xuống, sau đó lại nổi lên...

Tiêu Bắc nghi hoặc, cảm giác cơ thể như đang chìm xuống nước, còn có cả cảm giác da tiếp xúc với nước biển, cậu vô thức đưa tay vung mấy cái, lập tức há hốc _ tay! Cậu nhìn thấy tay của mình ! Tiêu Bắc nhìn xung quanh, phát hiện mình vẫn đang trôi trong nước phía trên thành phố. Thành phố này là không gian ảo chỉ có thể nhìn được tạo ra từ kí ức người cá nọ mà.

Trên cao, có mấy người cá khổng lồ bơi tới, hiếu kỳ nhìn Tiêu Bắc. Tiêu Bắc đột nhiên cảm giác sau lưng hình như có người, mạnh quay đầu lại, trước mắt đột ngột xuất hiện một cái mặt thật lớn.

“A!” Tiêu Bắc giật mình hét một tiếng, lại nghe được giọng nói của mình.

Sau lưng chính là người cá xinh đẹp vốn phải ở trong Thủy cung.

Hắn mở một đôi mắt to, khóe miệng hơi cong lên lộ ra vui vẻ. Tiêu Bắc hơi lùi lại, cúi đầu nhìn tay chân và cơ thể mình... Thực thể hóa! Cậu tiến vào kí ức của đối phương nhưng lại thực thể hóa! Là xuyên việt, hay đây vốn chỉ là ảo giác?

Đại dương hắc ám, lại thêm đàn nhân ngư khổng lồ lượn lờ bốn phía. Tiêu Bắc không biết phải làm gì, khẩn trương đến rồi tinh rồi mù.

Mỹ nhân ngư sau lưng đột nhiên “Nha nha”, phát ra từng đợt thanh âm cổ quái.

Tiêu Bắc nhìn nó, nó bơi tới cạnh chân Tiêu Bắc, cũng không định công kích, chỉ giật giật thân thể, đưa lưng về phía cậu, tựa hồ bảo cậu cười lên.

Tiêu Bắc do dự một chút, leo lên, nắm lấy cái vây cá của nó. Tiêu Bắc vừa nắm chắc, “vút” một tiếng, Tiêu Bắc theo đàn người cá bơi về hướng trung tâm thành phố.

...

“Bắc Bắc!” Lam Minh chờ Tiêu Bắc đã mất đi ý thức, sờ mạch, phát hiện Tiêu Bắc hình như đang ngủ.

Cổ Lão Y cầm tóc Tiêu Bắc kéo tới kéo lui nhưng Bắc Bắc hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Lam Minh ngẩng đầu nhìn người cá trong bể, trong đôi mắt to của hãn hàm chứa một tia vui vẻ không thể giải thích.

“Người đem Bắc Bắc đi đâu?” Lam Minh đập lên bức tường thủy tinh, “rầm” một tiếng.

Viên quản lý vẻ mặt cầu xin vội ngăn cản: “Đừng đá, nước biển sẽ tràn ra đó.”

Lam Minh mặc kệ, trừng người cá nọ hỏi: “Hãn ở đâu?”

Thật lâu, người cá kia rốt cục cũng mở miệng, mọi người nghe thấy một giọng nói quý dị kỳ ảo truyền tới, nó nói: “Tận thế chi thành.”

VŨ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 176

Tiêu Bắc rơi vào trạng thái hôn mê, hoặc đúng hơn nên nói là trạng thái mất linh hồn cực kì nguy hiểm. Mọi người vội vàng tìm cách gọi Tiêu Bắc đang ở “Tận thế chi thành” về.

Lam Minh nhìn người cá kia, ánh mắt lạnh lẽo, dạng như thể _ không nói làm thịt hăn.

Người cá nọ né tránh ánh mắt của hăn, nhìn Lam Minh do dự.

“Mang ta đi tìm Tiêu Bắc, bằng không lão tử làm thịt ngươi!” Lam Minh gằn từng chữ, người cá kia giật mình, vây cá dựng đứng lên nhìn Lam Minh.

Lam Minh quay đầu nói với viên quản lý: “Thả hăn ra!”

Viên quản lý do dự, có vẻ muốn gọi điện thoại hỏi Poseidon một chút. Dù sao cũng vất vả lắm mới bắt được, nhưng sắc mặt Lam Minh đáng sợ quá đi.

Hi Tắc Nhĩ gật đầu với viên quản lý, ý bảo _ làm theo ý Lam Minh đi.

Viên quản lý gật đầu, dẫn mọi người đến một hồ nước, chỉ chỉ đập nước một bên: “Mở đập ra sẽ thông tới biển . “

Lam Minh nhảy vào nước, Cổ Lỗ Y cũng “tôm” một tiếng nhảy theo.

Hi Tắc Nhĩ bảo viên quản lý mở cửa đập, lưu lại Bạch Lâu và Tiểu Hoa chờ trên bờ, còn lại thì nhảy vào nước. Theo dòng nước chảy ra ngoài, người cá kia cũng nhanh chóng bơi ra, tiến thẳng vào mặt biển sâu.

Bọn Lam Minh nhanh chóng đuổi theo hắc tìm Tiêu Bắc.

Lại nói đến Tiêu Bắc bị dẫn vào Tận thế chi thành.

Cả thành phố giống như một thế giới đã mất, lúc đầu Tiêu Bắc còn có chút sợ, bất quá dường như người cá này hoàn toàn không có ý muốn thương tổn mình. Hơn nữa lúc này cậu cũng chỉ là một linh hồn, có thể xảy ra chuyện gì chứ.

Nhìn thành phố cách mình càng ngày càng gần, Tiêu Bắc nhin không được hỏi người cá nọ: “Đó là nơi nào vậy?”

Tiêu Bắc kỳ thật cũng không mong đợi đối phương trả lời, không nghĩ tới người cá nọ lại trả lời một câu: “Có người gọi là Tận thế chi thành, là một thành phố bị bỏ hoang.”

“Bỏ hoang?” Tiêu Bắc hiếu kỳ: “Vậy trước kia ai sống ở đó? Người ngoài hành tinh hả?”

Người cá quay đầu lại nhìn Tiêu Bắc, bất đắc dĩ cười một tiếng: “Người thật đúng là thú vị, ngay cả tổ tiên mình cũng không nhớ.”

“Tổ tiên...” Tiêu Bắc kinh ngạc: “Chính là thiên nhân trong truyền thuyết?”

Người cá gật đầu: “Chúng ta cũng không phải nhân ngư bình thường, mà là phương tiện đi lại do thiên nhân thuần dưỡng.”

“Hiện đại như vậy?” Tiêu Bắc kinh ngạc: “Vậy người đến để đưa ta về nhà sao?”

“Nhà đã không còn từ lâu, thành phố đã bị huỷ, thiên nhân cũng chết hết.” Người cá trả lời.

“Sao lại chết hết?” Tiêu Bắc thắc mắc... Đang nói chuyện, cậu thấy một bộ xương rất dài rất dài: “Đó là xương của Long Tộc sao?”

“Ừ.” Người cá gật đầu: “Là bạn tốt của thiên nhân, chúng cũng như họ bị tuyệt chủng.”

“Giống khủng long tuyệt chủng do không thích ứng hoàn cảnh đột nhiên thay đổi sao? Xảy ra động đất hay núi lửa?” Tiêu Bắc hiếu kỳ.

Người cá cười cười: “Thiên nhân gần như là sự tồn tại vô địch, hơn nữa họ còn tự xây thành phố dưới đáy biển thì có thể sợ cái gì.”

“Vậy tại sao?” Tiêu Bắc không rõ: “Thành phố vẫn còn nguyên, sao đột nhiên tất cả lại chết?”

“Là chính bọn họ quyết định diệt vong.” Người cá trả lời: “Dòng máu đã truyền đến giọt cuối cùng, có thể là do quá vĩ đại nên mới dẫn đến kết cục như vậy. Trái lại nhân loại thấp kém, khuyết điểm đầy rẫy mà vẫn sống tới bây giờ, so với Thần Ma còn sống tốt hơn.”

Tiêu Bắc nhún vai, đột nhiên nhớ tới Đại Tế Ti: “Ta lại nghĩ rằng phải diệt vong là vì không có tình cảm.”

“Tình cảm?”

Lúc này, một người cá Tiêu Bắc bơi lướt qua Tiêu Bắc, so sánh con cậu đang cười còn lớn hơn mấy phần, toàn thân phủ một màu vàng kim. Tiêu Bắc nghĩ có khi nào là cá chép biến chủng không nhỉ...

“Sống mà không có tình cảm thì không phải rất nhàm chán sao, nhất là về già...” Tiêu Bắc lắc đầu: “chật chịt” hai tiếng. Đại Tế Ti không phải

cũng tịch mịch một đời sao, nhưng hẳn vẫn có vẻ rất khao khát tình cảm, quý trọng người bên cạnh, còn cứu Lam Minh. Nếu như năm đó đầu óc hẳn mơ hồ một chút, thì nói không chừng đã cùng Lam Minh thành một đôi .

Nghĩ đến Lam Minh, Tiêu Bắc lại cau mũi... Lam Minh với mình xứng đôi hơn!

Tiến vào Tận thế chi thành, Tiêu Bắc mới chính thức cảm nhận được sự xinh đẹp và trí tuệ không tầm thường của bậc cổ nhân.

“Thật đẹp.” Tiêu Bắc nhin không được cảm khái.

“Vậy cậu có muốn ở lại không?” Người cá hỏi.

“Sống một mình ở đây sẽ buồn chán chết đó?” Tiêu Bắc cười hỏi hẳn: “Hơn nữa, sống ở đây không phải sẽ chết đói sao?”

“Cậu bây giờ cũng không phải người, sẽ không sợ chết đói đâu!” Người cá âm u nói một câu dọa Tiêu Bắc nhảy dựng, cậu lập tức lo lắng nhìn người cá: “Các người không phải muốn để ta lại đây đấy chứ? Dẫn ta đi xong rồi thì mau đưa ta trở về!”

Hai người cá nhìn nhau cười, nụ cười của chúng có lẽ không có ý nghĩa gì đặc biệt, nhưng trong mắt Tiêu Bắc nụ cười xuất hiện trên khuôn mặt thật lớn như thế thật đáng sợ.

Nghĩ đến việc hai tên người cá này có thể muốn hãm hại mình, Tiêu Bắc tóm lấy vây cá của một con: “Ta rất lợi hại đó, hai người hòng đừng giở trò. “

“Rất lợi hại?” Người cá lớn hơn bơi đến trước mặt Tiêu Bắc, đôi mắt mở lớn đủ khiến Tiêu Bắc cứng người, trong lòng không ngừng sôi ruột _ tên Lam Minh chết tiệt kia sao còn chưa tới cứu mình!

Hai người cá liếc nhau, sau khi bơi đến đáy Tận thế chi thành thì thả Tiêu Bắc xuống.

Tiêu Bắc nhìn xung quanh, lại nhìn chúng: “Hai người dẫn ta tới đây làm gì?”

Hai người cá đột nhiên mỉm cười, quay người đi.

“A!” Tiêu Bắc hét lên: “Các người đi đâu vậy?”

Hai người cá phe phẩy đuôi, bơi đi bỏ lại Tiêu Bắc vẫn đang đứng giữa thành phố: “Quay lại đây! Còn ta tính sao?”

Chính là mặc cho Tiêu Bắc la hét thế nào, hai người cá vẫn không trở lại.

Tiêu Bắc lại nhìn một vòng, đường phố xung quanh một mảnh hôn ám, thành phố hoang này tuy rất đẹp nhưng không bóng người lại cực kì hoang vu, trên mặt đất chỉ có vài bộ xương khô.

Tiêu Bắc muốn trở về, nhưng dường như bị thứ gì đó ngăn lại.

Tiêu Bắc bây giờ không thể cảm giác được gì, lạnh – không, đói – không... Đương nhiên, lấy trạng thái linh hồn hiện nay cũng không có khả năng già chết.

Vừa nghĩ tới nếu vậy phải lang thang trong Tận thế chi trong thành dưới đáy biển cả đời, trong lòng Tiêu Bắc dâng lên cảm giác sợ hãi.

Đi lại trong thành phố vắng vẻ, xung quanh cái gì cũng không có. Tiêu Bắc bắt đầu nhớ mọi người trong EX, nhớ Cổ Lễ Y, nhớ Lam Minh.

Tiêu Bắc không muốn đi tiếp, ngồi xuống một cái ghế đá ven đường, cô đơn ngăn người.

Ngẩng mặt lên là đại dương trống rỗng, rất sâu rất sâu, tựa như bầu trời, căn bản nhìn không tới mặt biển. Tiêu Bắc đột nhiên nghĩ rằng, lúc này cho dù xuất hiện một con cá mập thì cũng so với cái gì cũng không có tốt hơn.

Đang cảm thấy cô đơn, sau lưng đột nhiên có cái gì đẩy đẩy, Tiêu Bắc vội vàng quay đầu lại, liền thấy một gương mặt vô cùng quen thuộc. Nếu như nói trước đó còn cảm thấy khuôn mặt này thật quý dị, thì lúc này cậu lại cảm thấy thật đáng yêu.

“Ta nghĩ người đã đi rồi.” Tiêu Bắc nhìn người cá.

“Cậu một mình rất cô đơn sao?” Người cá bơi tới, chống cằm tựa vào cái ghế bên cạnh nhìn Tiêu Bắc: “Nếu cậu cứ như vậy không thể trở về thì có tiếc nuôi gì không?”

“Rất nhiều.” Tiêu Bắc ôm đầu gối nói: “Không thể gặp lại bạn bè, không thể nhìn thấy Cổ Lỗ Y lớn lên, không thể tiếp tục khiêu vũ, rất nhiều rất nhiều chuyện còn chưa làm xong...”

“Chỉ những chuyện này?” Người cá hiếu kỳ: “Còn gì khác không?”

“Khác...” Tiêu Bắc thì thào tự nói, tựa hồ có chút do dự.

“Đó là điều cậu tiếc nuôi nhất phải không?” Nhân ngư cảm thấy hứng thú hỏi: “Nét mặt của cậu cho ta biết cậu không nói thật.”

Tiêu Bắc khẽ thở dài, nhìn người cá: “Còn một việc...”

“Liên quan tới Lam Minh?”

“Sao người biết?” Tiêu Bắc thắc mắc tròn mắt nhìn người cá.

“Ta đã sống rất lâu.” Mái tóc dài màu tảo của người cá theo nước mà lơ lửng: “Năm đó sau khi thiên nhân quyết định phá hủy tòa thành thị này, ta bị vớt lại đây, vĩnh viễn bị nhốt trong thành phố, cô lập với ngoại giới.”

Người cá vừa nói, đưa tay chỉ lên trời: “Bầu trời vốn là cửa ra, nhưng đã bị phá hủy, đóng kín rãnh biển cuối cùng.”

Tiêu Bắc ngẩng mặt: “Các người bị mắc kẹt ở đây?”

“Sau khi cửa bị đóng, toàn bộ thiên nhân đều chết hết, những người từng là bằng hữu của ta, chủ nhân của ta... Trong vòng một đêm đã hoàn toàn biến mất.”

Tiêu Bắc nhú mào, cậu biết rõ loại tư vị này không dễ chịu chút nào, vừa nãy trong nháy mắt cậu đã cảm giác được, hướng chỉ những người cá này đã phải đợi quá lâu.

“Chúng ta không già cũng không chết nên đã ở nơi này hơn một ngàn năm.” Người cá thấp giọng kể: “Vốn ta còn cho là theo thời gian trôi qua ta sẽ có thể dần quên đi bạn bè. Nhưng sự thật, theo thời gian trôi qua, ta càng ngày càng nhớ bọn họ, nhớ quãng thời gian tốt đẹp trong quá khứ.”

“Àn.” Tiêu Bắc gật đầu: “Ta có thể hiểu.”

“Ta vẫn luôn tiếc nuối.” Người cá bất đắc dĩ nói: “Ta mất đi rồi mới phát hiện còn rất nhiều chuyện chưa làm, ta vẫn luôn hối hận vì sao năm đó không quý trọng thời gian, hạnh phúc không phải thứ có thể chờ đợi.”

Tiêu Bắc có chút bất ngờ nhìn nó: “Người là muốn bảo ta phải nắm lấy cơ hội, để tránh hối hận như bây giờ sao?”

“Ừh.” Người cá cười gật đầu.

Tiêu Bắc tựa hồ có chút làm phức tạp: “Nhưng... ta là nhân loại, cuộc sống của nhân loại rất ngắn, ta không thể cùng anh ta sống mãi.”

Người cá lặng lẽ nghe.

“Nếu như ta chết đi, Lam Minh có thể tiếp tục chăm sóc Cổ Lỗ Y, nhưng nếu như lúc này ta hứa hẹn với anh ta cái gì, sau này nói không chừng Lam Minh sẽ rất buồn... người như anh ta, thoát nhìn thì có vẻ rất mạnh mẽ nhưng kỳ thực lại rất vô dụng.”

“Nhân loại không có khả năng xuất linh hồn ra khỏi cơ thể, cậu căn bản không phải nhân loại, Bắc Bắc!” Người cá lắc đầu, cảm thấy Tiêu Bắc thật cứ lo lắng chuyện không đâu: “Cậu có thể cùng hã cho đến phút cuối cùng, phải quý trọng thời gian chứ.”

“Nhưng bây giờ đã không thể quay lại.” Tiêu Bắc có một loại xung động trước nay chưa từng có, nếu bây giờ có thể trở về thì dứt khoát phải thổ lộ với Lam Minh!

“Trước kia ta đã rất nhiều lần đi vào ý thức người khác, nhưng chưa từng xảy ra chuyện như lần này, linh hồn không thể quay về. Đây là vì sao?” Tiêu Bắc hỏi người cá.

Người cá mỉm cười: “Nguyên nhân rất đơn giản... bởi vì căn bản không tồn tại Tận thế chi thành thật, những thứ này là kí ức của ta cố ý để cậu nhìn thấy.”

“A? !” Tiêu Bắc giật mình: “Người lừa ta?”

“Cũng không hẳn... đây là món quà bọn Poseidon kêu ta tặng cho cậu và Lam Minh.” Người cá mỉm cười: “Tận thế chi thành thật bây giờ như thế này...”

Hắn vừa nói xong, Tiêu Bắc thấy khung cảnh quanh mình thay đổi. Thành phố xinh đẹp dần biến mất, trở thành một nghĩa địa dưới đáy biển, khắp nơi đều là bia mộ.

“Thành phố xinh đẹp kia vốn đã biến mất hoàn toàn.” Người cá thấp giọng nói: “Ta tự tay mai táng những người bạn đã chết kia... từng người

từng người một.”

Tiêu Bắc kinh ngạc nhìn hần: “Nhưng trên ảnh vệ tinh ta thật sự đã thấy rất nhiều đồng loại của người mà, còn rất lớn.”

“Đó là mới tìm được sau này, trước đó bọn họ bị lạc trong biển.” Người cá mỉm cười, chỉ chỉ lên trời. Lúc này Tiêu Bắc mới để ý thấy có không ít người cá đang bơi lội, kiểu nào loại nào cũng có, người cá nọ nói tiếp: “Chúng ta đợi gần ngàn năm mới có thể gặp lại, đây là món quà Poseidon tặng ta. Đổi lại, ta đáp ứng hần cũng tặng các cậu một món quà. Dừng khi nào lấy thời gian, không cần phải chờ đợi hay do dự nữa.”

Nó nói xong, Tiêu Bắc chợt nghe xa xa truyền đến một tiếng gọi quen thuộc: “Bắc Bắc!”

Quay đầu lại, là bọn Lam Minh đang bơi tới, mọi người đang vẫy tay với mình.

Tiêu Bắc nhìn thấy nhân ngư nọ đang bơi phía sau bọn Lam Minh, nhìn lại bên cạnh... hần đang biến mất, mà đồng thời, mình cũng đang từ từ biến mất.

Tiêu Bắc rất quen thuộc cảm giác này _ cậu phải trở về !

Trong khoảnh khắc khi ý thức dần mơ hồ, Tiêu Bắc nghe được người cá nọ khẽ nói với cậu một câu: “Có một món quà khác giấu trong túi cậu cậu.”

Lam Minh thấy Tiêu Bắc biến mất liền sợ hãi hét lên: “Bắc Bắc, dừng!”

“Lam Minh!” Hi Tắc Nhĩ giữ chặt hần: “Bắc Bắc đã trở về rồi!”

Lam Minh sửng sốt, rồi mới giật mình nhớ ra đó không phải thực thể.

Liên cùng bọn Khế Liêu nhanh chóng trở về.(Cc: tội. cả đám bị quay mòng mòng. Bơi chán lunJ))))))

Lúc này, Tiểu Hoa và Bạch Lâu ở lại trên bờ nhìn thấy Tiêu Bắc nhúc nhích.

“Bắc Bắc?” Tiểu Hoa vội vỗ vỗ Tiêu Bắc.

Quả nhiên, lông mi Tiêu Bắc khẽ rung lên.

“Tỉnh!” Bạch Lâu nhéo má Tiêu Bắc: “Bắc Bắc, mau tỉnh lại!”

Không đầy một lát, mắt Tiêu Bắc từ từ mở ra.

“Bắc Bắc!” Tiểu Hoa cùng Bạch Lâu nhẹ nhàng thở ra.

Lúc này, Lam Minh là người đầu tiên nhảy khỏi nước, theo sát phía sau là Cổ Lỗ Y.

“Bắc Bắc!” Lam Minh xông tới, lo lắng hỏi Tiêu Bắc: “Thế nào rồi?”

Tiêu Bắc phe phẩy đầu, nhìn Lam Minh và Cổ Lỗ Y trên vai hắn cũng đang nhìn mình: “Bắc Bắc!”

Tiêu Bắc khẽ cong khoe miệng, cảm giác được trở về cơ thể thật tốt quá, lại nói với Lam Minh nói: “Poseidon giở trò quỷ...”

Lam Minh sửng sốt, tất cả mọi người cũng trầm mặc một hồi, rồi đồng loạt nhìn về phía Hi Tắc Nhĩ.

Hi Tắc Nhĩ xấu hổ gãi đầu: “Cái kia, lúc trước Poseidon nói đang chuẩn bị một kinh hỉ cho Bắc Bắc và Lam Minh, ai mà biết hắn lại nhàm chán như vậy.”

“Không sao thì tốt rồi, chờ tôi có thời gian tìm hắn đánh một trận...”
Lam Minh đỡ Tiêu Bắc ngồi dậy lại thấy Tiêu Bắc đột nhiên từ trong túi quần lấy ra vật gì đó.

Bắc Bắc cảm giác trong túi mình có một chiếc nhẫn, lấy ra xem. Quả nhiên là một chiếc nhẫn màu xanh, bằng đá sapphire, thập phần xinh đẹp.

Lam Minh khó hiểu nhìn chiếc nhẫn trong tay Tiêu Bắc: “Bắc Bắc?”

Tiêu Bắc cầm nhẫn nhìn lại Lam Minh: “Ừ.”

Lam Minh nhìn cậu: “Nhẫn?”

Tiêu Bắc gật đầu: “Ừh, anh còn nhớ sau khi từ thế giới khác trở về đã nói gì với tôi không?”

“Nhớ, tôi đã thổ lộ với cậu, sau khi trở về hai ta liền làm tình nhân, vĩnh viễn không tách ra...”

“Không được nói ra!” Bắc Bắc cuống cuống chặn miệng Lam Minh lại.

Mọi người xung quanh rất tự giác, đồng loạt _ ngược mặt nhìn trời.

Cổ Lỗ Y khoanh tay ngồi trên vai Lam Minh, trừng mắt nhìn hắn _ rất biết nắm bắt cơ hội.

Tiêu Bắc đưa nhẫn ra trước mặt Lam Minh: “Tôi đồng ý, đây là đáp lễ.”

Lam Minh kinh ngạc há to miệng, tựa hồ trong nhất thời không thể tin, kinh hỉ quá độ: “Thật... Thật sao?”

Tiêu Bắc cười rạng rỡ, gật đầu: “Ừh!”

“Bắc Bắc...”

Có thể do niềm hạnh phúc đến quá đột ngột làm Lam Minh có chút không biết phải làm sao, đưa tay muốn nhận lấy nhẫn rồi cho Bắc Bắc một cái ôm thật to, tốt nhất là hôn thêm một cái. Không người Cổ Lỗ Y lại bay tới, nhoáng cái cướp lấy nhẫn.

“Cổ Lỗ Y!” Lam Minh nhào tới bắt nó.

Cổ Lỗ Y tránh đi, phụng phịu nhìn mặt với Lam Minh, cầm nhẫn bỏ chạy. Lam Minh lập tức đuổi theo: “Người hết hy vọng rồi, Bắc Bắc đồng ý, về sau ta chính là người giám hộ của tiểu tử nhà ngươi!”

Cổ Lỗ Y không phục, Bắc Bắc thật sự bị Lam Minh lừa đi rồi, tức chết!

Tiêu Bắc đứng lên. Xa xa trong nước, người cá kia đang nhìn cậu, thấy cậu nhìn lại mình, trên gương mặt cực lớn lại xuất hiện nụ cười. Nhếch môi, một hàm răng nanh làm Tiêu Bắc sợ tới nhảy dựng.

Người cá thoả mãn xoay người, bơi đi...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: 《 Vũ Dạ tập sắp xong rồi.

VỮ DẠ KỲ ĐÀM

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 177

Tiêu Bắc cố lấy dũng khí, cuối cùng cũng vượt qua tất cả rào cản trong quá khứ, thổ lộ thành công giúp cậu và Lam Minh rốt cục cũng đến với nhau. Đương nhiên, Lam Minh cũng không khỏi bị kích thích quá mức.

Nếu như trước kia Lam Minh chỉ là da mặt hơi dày, thì hiện tại đã hoàn toàn thành không biết xấu hổ! Tiêu Bắc đành phải mỗi ngày đều phải kiềm nén ý muốn đánh người với Lam Minh đang trong trạng thái hạnh phúc đến độ mất kiểm soát. Chỉ là hạnh phúc đối với hai người khó khăn mãi rốt cục cũng đến được với nhau mà nói, thật sự quá khó để khống chế.

Mọi người EX tự nhiên cũng vui mừng cho hai người, mà ngay cả Cổ Lỗ Y một mực quấy rối cũng vì nụ cười hạnh phúc của Tiêu Bắc và hai người cuối cùng cũng thăng thấn với nhau mà vui vẻ.

Ngày nọ, Tiêu Bắc được nghỉ, cậu dậy thật sớm, đem Cổ Lỗ Y bỏ vào ba lô mang theo nó ra ngoài.

Vừa lén lút chạy tới cửa, đã bị Lam Minh chặn lại.

“Bắc Bắc, hôm nay không phải cậu được nghỉ sao? Đi dạo phố à? Tôi cũng đi!”

Cổ Lỗ Y chui ra khỏi ba lô, phàn nàn oán giận. Thỉnh thoảng Bắc Bắc cũng phải ra ngoài chơi với nó một mình chứ, Lam Minh quỷ chán ghét không được độc chiếm Bắc Bắc!

Lam Minh nhét Cổ Lỗ Y vào lại ba lô, kéo khóa lên hỏi Tiêu Bắc: “Tôi làm lái xe cho cậu nha?”

Tiêu Bắc nghĩ nghĩ: “Ừm... Muốn đi đến một nơi, bất quá không thích hợp để anh đi.”

“Nơi nào?” Lam Minh thấy Tiêu Bắc ấp a ấp úng, dí sát vào hỏi: “Hẹn hò với tình nhân?”

Hắn dĩ nhiên chỉ nói đùa, không ngờ Tiêu Bắc lại như bị nói trúng, mở to mắt, lúng túng: “Ừm...”

Nụ cười trên mặt Lam Minh lập tức tắt ngúm, soạt cái trở mặt: “Là tên khốn kiếp nào dám lừa cậu? Tôi làm thịt hắn!”

Tiêu Bắc bật cười: “Lừa anh đấy, tôi định đến thư viện mượn sách.”

“Thư viện?” Lam Minh khó hiểu: “Thư viện có gì vui? Hơn nữa, sao lại không cho tôi theo?”

“Anh là sát thủ thư viện đó!” Khóe miệng Tiêu Bắc nhếch lên: “Còn nhớ cái thư viện nơi lần đầu tiên chúng ta gặp nhau bị anh phá sập không?”

Lam Minh ngẩn người: “A? Cái thư viện rách rưới đó à.”

Tiêu Bắc cười lắc đầu: “Dì quản lý lúc đó về hưu rồi, bây giờ đã thay một nhân viên quản lý mới. Mỗi ngày nay thư viện sắp xếp lại sách, nghe nói tìm được rất nhiều sách cổ, tôi muốn đi xem thử xem có cái nào về ma pháp và vũ đạo cổ không.”

“Có vẻ thú vị, tôi đi cùng cậu.” Lam Minh vui vẻ chạy đi lấy xe.

Tiêu Bắc vốn lên kế hoạch chỉ mang Cổ Lỗ Y đến thư viện, cũng không phải không muốn đi cùng Lam Minh, nhưng người này hoàn toàn không thích đọc sách, đã vậy còn rất nghịch. Lát nữa nói không chừng còn muốn ở

trong thư viện động tay động chân, rồi cuối cùng chưa biết chừng sẽ dẫn đến chuyện lớn nào đó... Tóm lại Lam Minh rất biết cách phá hoại.

Lam Minh lái xe tới, thấy Tiêu Bắc chần chừ chừ chừ liền nói: “Bắc Bắc, tôi giúp cậu bê sách, sách rất nặng mà. Sẽ giúp cậu tìm sách nữa, sách cũ thường có sâu.”

Tiêu Bắc nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng đúng, ngồi vào xe: “Đi thôi.”

Lam Minh mãi mãi khởi động xe. Cổ Lỗ Y leo ra khỏi ba lô, bấu môi khoang tay lườm Lam Minh _ theo đuôi.

Lam Minh khiêu khích nhướn mi với Cổ Lỗ Y, vừa nói với Tiêu Bắc: “Bắc Bắc, Cổ Lỗ Y cũng không còn nhỏ, cũng nên phân phòng ngủ với nó đi chứ?”

“Vì sao?” Tiêu Bắc và Cổ Lỗ Y đồng thanh.

Cổ Lỗ Y chạy tới đập Lam Minh một cước _ người lại muốn thế nào? !

Lam Minh nhếch miệng cười xấu xa: “Tôi lo đến vấn đề giáo dục, để nó ngủ riêng không tốt hơn sao? Bằng không sẽ sinh ra tính ỷ lại không muốn rời xa cha mẹ đó.”

” Có lẽ...” Tiêu Bắc cẩn thận ngẫm nghĩ, hình như cũng có lý.

Cổ Lỗ Y vội ôm chặt tay Tiêu Bắc, lắc đầu nguầy nguậy, nó mới không cần! Vừa nhỏ giọng thì thầm với Tiêu Bắc, nếu nó không ở đó, Lam Minh khẳng định ngày nào cũng sẽ phát điên!

Tiêu Bắc lập tức cảnh giác, trừng Lam Minh: “Có phải anh lại đang âm mưu cái gì không? ! Cổ Lỗ Y còn nhỏ, muốn phân phòng thì một hai chục năm nữa rồi nói!”

Lam Minh sụ mặt, kế hoạch thất bại, uế oải quá đi.

Xe hơi hướng thư viện mà đi, điện thoại Tiêu Bắc đột nhiên vang lên, là Bạch Lâu gọi tới: “Bắc Bắc, có phải cậu đang đến thư viện không?”

“Ừh.”

“Thư viện hình như xảy ra chuyện.”

Tiêu Bắc khó hiểu: “Chuyện ma?”

“Nghe nói là rất nhiều sách đột nhiên bị phá.” Bạch Lâu nói: “Cũng không biết là ai đang tác quái, lúc đầu còn cho rằng do trộm hoặc ai đó phá, sau này lắp camera ghi hình trùng hợp ghi được một đoạn. Cảnh Diêu Phong nói không phải người làm, các cậu đang đi tới đó thì tiện đường điều tra thử xem.”

Tiêu Bắc gật đầu, bảo Bạch Lâu gửi video qua.

Hình ảnh Camera quay được rất quý dị, sách trên kệ đột nhiên bay ra, sau đó văng khắp nơi, cuối cùng rách thành từng mảnh rơi xuống mặt đất.

“Oa...” Cổ Lễ Y kinh ngạc há to miệng: “Thật lợi hại!”

Tiêu Bắc hỏi Lam Minh: “Cái này là Thần Ma gì? Rất ghét sách sao?”

Lam Minh lắc đầu: “Tôi cảm thấy giống như đang tìm cái gì đó hơn, sau đó không tìm được nên tức giận.”

Tiêu Bắc khó hiểu: “Tìm cái gì?”

Lam Minh nghĩ nghĩ: “Thư viện này được xây lại phải không?”

“Còn không phải sao, cái cũ bị anh phá banh rồi còn đâu.” Tiêu Bắc nén giận: “Lúc ấy làm hỏng không ít sách.”

“Khụ khụ.” Lam Minh ho khan một tiếng: “Có lẽ... địa linh đang tìm sách gì đó.”

Tiêu Bắc không hiểu _ địa linh tìm sách?

Đến thư viện, nhân viên quản lý đã từ a di biến thành một cô bé vô cùng nhiệt tình, nói tới chuyện ma quái vẫn còn bị ám ảnh. Cô nói thư viện này vừa đến tối liền biến thành nhà ma, vài nhân viên quản lý còn nghe thấy tiếng khóc.

Tiêu Bắc bảo cô hôm nay tạm nghỉ đi, đóng cửa thư viện rồi cậu và Lam Minh bắt đầu tìm kiếm.

Tiêu Bắc đi hai vòng, không phát hiện có gì khác thường, ngược lại Cổ Lỗ Y vốn đang vậy cánh bay giữa những giá sách, còn rất vui vẻ, lại đột nhiên đứng trước một giá sách nhìn chăm chăm cái gì đó.

Tiêu Bắc cùng Lam Minh đi tới.

Trong một khoảng trống trên giá sách, có một linh hồn trong suốt nhỏ nhỏ đang nằm ngủ.

Tiêu Bắc đưa tay chọt nó, đứa nhóc kia tỉnh lại, thoáng thấy bọn Tiêu Bắc đang nhìn mình thì kinh ngạc bay lên: “Các anh là ai? Sao có thể nhìn thấy tôi?”

“Quả nhiên là một địa linh.” Lam Minh nhìn nó, hỏi: “Sách trong thư viện là do người xé?”

Đứa nhóc xoay người bỏ chạy, Cổ Lỗ Y bay qua bắt lấy nó kéo về.

“Các anh muốn gì?!” Đứa nhóc sợ hãi giãy dụa, sách xung quanh liền bay tứ tung.

“Vì sao em lại phá hư sách?” Tiêu Bắc cầm cổ áo nó xách lên, lúc nắm trên tay mới có cảm giác nhẹ thật, lần đầu tiên cậu gặp một linh hồn nhỏ như vậy.

“Các anh không phải người?” Đứa nhóc kia nhìn Lam Minh, lại nhìn xem Tiêu Bắc, đột nhiên giơ ngón tay chỉ vào Lam Minh: “A! Tôi nhận ra anh! Chính anh phá sập thư viện, trả mẹ lại cho tôi, tôi ghét anh!”

Lam Minh bị đứa nhỏ mắng liền khó hiểu: “Ta làm mẹ người bị mất?”

Đứa nhóc tức giận nhìn Lam Minh: “Tôi và mẹ vốn sống trong một quyển sách.”

“Người và mẹ chết cạnh sách?” Lam Minh biết linh hồn có những khu vực riêng, chết ở đâu thì linh hồn bám ở đó, sau khi chết thì cũng chỉ hoạt động ở đó.

“Đúng vậy, vốn đang sống rất tốt, nhưng ngày đó anh phá sập thư viện, quyển sách của tôi bị rách!” Nói rồi nó đưa nửa một cuốn sách: “Mẹ biến mất!”

Tiêu Bắc liếc Lam Minh.

Lam Minh vẽ mặt oan uổng —— tôi đâu cố ý.

“Vậy sau đó em không tìm được nửa phần sách còn lại?”

“Không thấy.” Đứa nhóc buồn bã nói: “Tôi đã tìm khắp thư viện vẫn không thấy mẹ.”

Tiêu Bắc vỗ đầu nó: “Cho nên em tức giận xé sách thư viện?”

Đứa bé trề môi.

“Bọn anh giúp em tìm.” Tiêu Bắc vỗ Lam Minh: “Anh ta làm ra thì để anh ta chịu trách nhiệm!”

Lam Minh mở to mắt, thầm nói _ không phải chứ? Địa linh rất yếu ớt cũng rất phức tạp, nói không chừng mẹ nó đã tan thành mây khói rồi.

Không nói ra nhưng Tiêu Bắc cảm nhận được suy nghĩ của hắn, trừng mắt.

“Tôi tìm, tôi tìm.” Lam Minh túm lấy Cổ Lỗ Y bắt nó giúp cùng tìm nửa cuốn sách.

“Em đã tìm hết rồi.” Đứa nhóc bắt mãi ngồi trên vai Tiêu Bắc: “Khắp nơi đều không có.”

Tiêu Bắc cầm nửa cuốn sách còn lại, âm thầm tìm kiếm. Ngày đó sau khi thư viện sập, quyển sách này quả thực đã bị rách làm đôi, nửa còn lại...

Tiêu Bắc nhìn thấy một thợ xây, giá sách trước mặt hắn hình như không vững, ông ta liền dùng lấy nửa cuốn sách kia kê bên dưới.

Tiêu Bắc chỉ chỉ dưới đất: “Có thể bị giá sách đè lên!”

Lam Minh ngẩn người, cảm thấy cũng có thể, địa linh bị ngăn chặn nên mới không ra được.

Mọi người ngồi xuống tìm cẩn thận, Cổ Lỗ Y mắt sắc, bay là là dưới mắt đất, rất nhanh liền tìm được một giá sách. Hoá ra ngày đó giá sách này mất góc không thể đứng vững, thợ sửa chữa lười biếng bèn dùng nửa cuốn sách kê lên .

“Chỗ này!” Lam Minh chạy tới, nhấc giá sách lên, rút nửa quyển sách kia ra.

“Mẹ!”

Trong nháy mắt rút sách ra, một địa linh xuất hiện, quả nhiên là một phụ nữ. Đứa bé lao qua, nữ địa linh nọ ôm lấy nó, mẫu tử đoàn viên .

Tiêu Bắc cũng vui vẻ, Lam Minh buông giá sách: “Chắc, đơn giản vậy...”

Chỉ là hăn vừa mới buông tay, chợt nghe thấy “âm” một tiếng thật lớn.

Mọi người xoay mặt nhìn, cái giá sách không vững kia ầm ầm đổ xuống. Giá sách trong thư viện xếp theo kiểu Domino, một cái đổ xuống liền đổ một hàng. Một dãy giá sách dài không ngừng đổ xuống.

Ngoài cửa, cô bé nhân viên quản lý trợn mắt.

Cổ Lỗ Y vội vàng chui tọt vào ba lô, Tiêu Bắc đạp Lam Minh: “Bảo anh ở nhà rồi mà, mau ngăn giá sách lại!”

Lam Minh thấy giá sách cũng đổ gần hết rồi, nhanh chóng chạy qua. Hăn một tay đỡ mười cái giá sách đang ập lên nhau, cuối cùng, giá sách cũng ngừng đổ.

Bất quá cũng không thể giữ mãi như vậy, Lam Minh nhìn chung quanh một chút, dựa giá sách vào một cây cột, vừa nói với cô bé nhân viên quản lý đang trợn mắt há mồm: “Đi tìm vài người đến...”

Còn chưa nói xong, cây cột bên cạnh hăn vang lên tiếng rắc rắc sau đó gãy đôi, “rầm” một tiếng thật lớn, cây cột đổ ập, đụng gãy một cây cột khác.

Cổ Lỗ Y bịt mắt, Tiêu Bắc chợt nghe cô bé nhân viên quản lý hỏi: “Có phải động đất không?”

Lại cảm giác, cả mặt đất đều rung lên.

Tiêu Bắc và Lam Minh liếc nhau một cái _ không xong! Mấy cái đó là cột chịu lực!

“Đi!” Lam Minh lao tới kéo Tiêu Bắc, Tiêu Bắc một tay cầm hai nửa quyển sách, một tay kéo lấy cô bé nhân viên quản lý. May mắn hôm nay bắt quỹ đóng cửa sớm nên trong thư viện không có ai, nhân viên quản lý ngoài cửa đã sớm chạy.

Đến khi bọn Tiêu Bắc vọt ra ngoài, kiểm kê nhân số, đồng thời “âm” một tiếng, thư viện vừa xây xong không bao lâu lại một lần nữa sụp hơn nữa.

Lam Minh cùng Tiêu Bắc quay đầu nhìn mảnh phế tích, yên lặng nhét sách vào ba lô, lặng lẽ _ chuẩn.

Bởi vì sách bị đem đi, mẹ con địa linh cũng rời khỏi thư viện, theo bọn Tiêu Bắc lên xe.

Tiểu địa linh bám vào lưng ghế trên hỏi Lam Minh: “Oa! Anh và thư viện có cừu oán gì à? Một lúc phá cả hai cái luôn!”

Lam Minh vẻ mặt buồn bực, cái công trình kia làm bằng bê tông à, sao mới gãy vài cây cột là đã sụp rồi chứ? !

Cổ Lão Y không nói gì nhìn hắn: “Lam Minh ngốc muốn chết!”

Còn Tiêu Bắc thì dù sao cũng là công dân gương mẫu, từ nhỏ đã tuân pháp luật không làm chuyện xấu, lo lắng ôm đầu: “Chết rồi Lam Minh, phải ngồi tù rồi!”

“Bình tĩnh đi Bắc Bắc.” Lam Minh an ủi: “Cậu chạy đi tự thú nói mình đẩy ngã cột thư viện làm cho thư viện sụp, cậu nghĩ cảnh sát sẽ tin à? Lúc đó còn không đuổi cậu ra mới lạ.”

...

Khi xe đi ngang một nghĩa địa công cộng, nữ địa linh đột nhiên kêu lên: “Dừng xe.”

Bọn Tiêu Bắc dừng xe lại, lại thấy nữ địa linh tiểu địa linh, nhìn chăm chăm hướng nghĩa địa công cộng.

Tiêu Bắc hỏi: “Sao vậy?”

“Ba đứa nhỏ chôn cất trong đó, còn mẹ con tôi lâu nay vẫn bị kẹt trong thư viện, không thể thoát ra. “

Lam Minh đậu xe ngoài nghĩa địa, Tiêu Bắc cầm sách đi vào, tìm một vòng, cuối cùng cũng tìm được phần một một nhà ba người của địa linh.

Nữ địa linh nói, bọn họ vốn là một nhà ba người vui vẻ hạnh phúc, nhưng ngày nọ đột nhiên xảy ra hỏa hoạn, nàng và tiểu đại linh chết cháy trong nhà, chỉ sót lại một quyển sách, linh hồn của hai người kẹt trong sách.

Lúc hoá hoạn ba tiểu địa linh đang đi làm, sau khi trở về vô cùng thương tâm, ngày nào cũng ôm sách u sầu. Sau này họ tự sát, được chôn cất ở đây còn sách thì bị tặng cho thư viện, vì vậy bị tách ra từ đó.

Tiêu Bắc cùng Lam Minh lén lút đào một cái hố cạnh mộ, chôn sách xuống, sau đó gọi điện Bạch Lâu và Hi Tắc Nhĩ tới đưa địa linh đến Địa ngục, hỗ trợ tìm người chồng, giúp họ đoàn tụ.

Làm xong những chuyện này, Tiêu Bắc nhìn ngôi mộ đột nhiên có chút cảm khái: “Trước kia tôi rất sợ chết, bất quá cũng rất sợ trường sanh bất lão.”

“Thực mâu thuẫn.” Lam Minh đang cúi đầu dùng Ipad lên mạng tìm tin tức, quả nhiên, khắp nơi đều là tin tức thư viện đột nhiên sụp đổ, kinh thiên

cái địa.

Còn có rất nhiều người trêu chọc nói thư viện có phải bị nguyên rửa rồi không.

Bạch Lâu trước nay yêu sách như con cũng chỉ trích hai người là sát thủ thư viện, kẻ thù của trí tuệ nhân loại!

...

Sau khi rời nghĩa địa, Tiêu Bắc thấy gần đó có rất nhiều linh hồn du đãng, còn có các Thần Ma đang làm chuyện của mình.

Tiêu Bắc chột chột Lam Minh: “EX cũng rất tốt phải không? Thần Ma bây giờ cũng giống như khi ở thế giới khác, là một chủng loại khác, cũng là một ngoại tộc không thể thiếu. Tôi cảm thấy nếu nói EX đang giúp nhân loại xua đuổi ác ma tà linh, thì không bằng nói là đang giúp đỡ Thần Ma.”

Lam Minh khoác vai Tiêu Bắc: “Bắc Bắc, thời gian quá lâu, với tôi mà nói mục đích không phải lý do để tiếp tục.”

Tiêu Bắc nghe không hiểu: “Thâm ảo như vậy?”

Lam Minh cười, nhẹ nhàng hôn lên tóc Tiêu Bắc: “Nơi để về mới là quan trọng nhất, có nơi để về tất cả mới có thể đi vào quỹ đạo.”

Tiêu Bắc giật mình nhìn Lam Minh.

Lam Minh cười ôm Tiêu Bắc: “Cho nên, cậu mới chính là lý do để tôi lưu lại và đi tiếp.”

Tiêu Bắc cảm giác mặt nóng lên, dùng cùi chỏ chọc hắn mấy cái: “Làm gì mà phiến tình vậy.”

Lam Minh nghiêm mặt: “Không được gọi là phiến tình, phải gọi là yêu!”

Khóe miệng Tiêu Bắc nhin không được cong lên. Cổ Lỗ Y trong ba lô chống cằm ngẩng mặt _ ai nha, Bắc Bắc hoàn toàn bị Lam Minh lừa đi rồi!

Nhóm Thần ma EX vẫn tiếp tục tìm kiếm Thần Ma và ác linh chạy trốn. Trải qua đau khổ và nhiều chuyện, tất cả mọi người đều tìm được đường về của mình, mỗi ngày đều thập phần khoái hoạt.

Phong Tiểu Vũ cùng Sĩ Mị cảm tình vốn đã rất tốt, năng lực tiên tri của Tiểu Vũ cũng thức tỉnh từng chút một, dần dần bắt đầu có thể dự đoán được vài chuyện. Thí dụ như nếu ở đâu có Thần Ma làm loạn, cậu sẽ nháy mắt nhìn thấy địa điểm và vụ việc, nên Tiểu Vũ đã chính thức trở thành chuông báo động của EX.

Long Tước cùng Hi Tắc Nhĩ tiếp tục chăm sóc một đám Long bảo bảo mới sinh, Long Tộc bây giờ đã không nghèo túng như trước nữa, các cục cưng đều rất khỏe mạnh, Cổ Lỗ Y cũng có một đám bạn cùng chơi.

Khế Liêu cùng Tiểu Hoa thì phát triển cực tốt, gần đây hai người bọn họ đang chuẩn bị hôn lễ Lang tộc. Hôn lễ Lang tộc có một nghi thức đặc biệt, sau khi thành hôn Khế Liêu có thể cắn Tiểu Hoa một ngụm, biến Tiểu Hoa thành bán Lang tộc. Tổng thể mà nói Lang tộc là một chủng tộc tương đối trung thành, cuộc sống của hai người vô cùng ngọt ngào, Khế Liêu từ một thiếu niên bất lương trước kia biến thành trợ thủ đắc lực đối với Tiểu Hoa nói gì nghe nấy, hơn nữa còn có thể giúp đỡ việc kinh doanh, rất tài giỏi.

Bạch Lâu cùng Cảnh Diệu Phong sau nhiều ngày chung sống, quan hệ cũng cải thiện hơn không ít. Bạch Lâu đã không bài xích Cảnh Diệu Phong như trước, đương nhiên, muốn được Bạch Lâu tha thứ Cảnh Diệu Phong còn phải tiếp tục cố gắng.

Mà Lam Minh cùng Tiêu Bắc, sau khi vứt bỏ vận mệnh của mình cuối cùng cũng đến với nhau.

EX vẫn tiếp tục, tình yêu của nhân loại và Thần Ma cũng sẽ vĩnh viễn không kết thúc.

Ps: nghe nói sau đó tất cả thư viện đồng loạt lập một cuốn sổ đen, Lam Minh cùng Tiêu Bắc bị cấm tới gần bất luận loại kiến trúc thư viện nào...

——END——

Tác giả: cuối cùng đã hơn một năm, “Vũ dạ kỳ đàm” rốt cục cũng toàn tất, theo dõi khổ cực rồi, cảm tạ mọi người

~TOÀN VĂN HOÀN

Lời beta : Hoàn rồi, hoàn nữa rồi, thế là cả hai bộ trong nhà hoàn rồi * tung bông tung hoa tung cúc * Gắn bó với e này từ tháng một giờ tháng 9 rồi, 8 tháng ko ngắn ko dài nhưng biết bao chuyện. Cảm ơn cả nhà đã ủng hộ hai đứa, mong các bạn bỏ qua cho những sai sót của bọn mình. Có thể đọc đến đây nhiều bạn mặt kiểu poker face rồi hỏi : Hết rồi à, thế này là hết à ? BỐ Lam minh đáng lẽ là boss cuối mà cứ thế biến mất à, Vũ Dạ tập tùm đủ hết chưa, chẳng lẽ ko có vụ chiến tranh kinh thiên động địa nữa..... nhưng rất tiếc kết rồi đây và khi beta xong chương cuối mặt bạn cũng =.= như thế này. Thôi cũng đã xong, mong mọi người đừng tự kỉ mà hiểu cho thím Nhã, chuyên kiểu đầu voi đuôi chuột * thở dài *. Hẹn các thím trong dự án khác của Chuông cỏ và Trangki, xin tạm biệt và hẹn gặp lại. Hôm nay 11-9 em lại nhập viện đây, cái đỡ đỡ đỡ :v

Lời edit : hoàn ~ cảm ơn mọi ng đã theo dõi. Hẹn gặp mọi ng trong hồ tiếp theo.

P/s: mọi ng có thể đề cử truyện mình thích xuống dưới đây. Ta và Tk sẽ bàn bạc để chọn dự án mới :”> chỉ dành riêng cho reader nhà ta thui ha

~sau khi TK ra viện ta sẽ up list để mọi ng vote hah. À quên. truyện đề cử phải là chưa ai làm hoặc chỉ làm dưới 10c nha

—oOo—